

Samuel prezentas

Volumo 2

# La spirita manao de la lastaj adventistaj piedirantoj

survoje al la ĉiela Kanaano.  
Alveno, merkredon, la 20-an de marto  
2030.

*“ Kiu do estas fidela kaj saĝa servisto, kiun lia  
sinjoro starigis super sia domanaro, por doni al ili  
ilian nutraĵon en ĝusta tempo?*

*Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, kiam li  
venos, trovos tiel aganta.*

*Vere mi diras al vi, ke li starigos lin super sia tuta  
havaĵo. ”*

**Mateo 24:45-47**

Indekso de temoj traktitaj ĉe la fino de la libro

# La spirita manao de la lastaj adventistaj piedirantoj

## Volumo 2

**Etendo de diaj revelacioj ricevita ekde la 07/03/2020  
Novaj mesaĝoj kontinue inspiritaj de Dio**

### Mesaĝoj de la Aŭtoro

**Kiel estas skribite en Apokalipso 2:26:** " *Al la venkanto kaj gardanto de miaj faroj ĝis la fino*, al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj. " Jesuo Kristo dividas kun sia servisto, sia profeto, la scion pri sia juĝo pri ĉio, kiel religiaj, politikaj kaj ekonomiaj temoj. Ĉar li plenumas siajn planojn agante en ĉiuj ĉi tiuj areoj, kiuj regas la homaron.

Inter la faroj de Jesuo Kristo estas la konstanta inspiro de lia lumo, tiel grava por la spirita vivo de liaj elektitoj kiel la manao donata ĉiutage al la hebreoj kolektitaj de Dio en la dezerto Sinajo.

Tiuj, kiuj serĉas ĝin, trovos en la artikoloj skribitaj en ĉi tiu verko la garantion de aŭtentika dia penso, kiu engaĝas min kiel atestanton, kaj kiu igas ilin respondecaj antaŭ Dio kaj lia supera sankta juĝo. Ĉar la rifuzo de lia lumo estas la kaŭzo de rompo en la rilato inter li kaj lia kreitaĵo.

La inspiro rivelita en ĉi tiuj linioj estas nur la plenumiĝo de la promeso farita de Jesuo al siaj servistoj, en Mat. 28:18 ĝis 20 kie, por forigi dubon de siaj interparolantoj, estas skribite: " *Jesuo, alproksimiĝante, parolis al ili jene: Ĉia aŭtoritato estas donita al mi en la ĉielo kaj sur la tero. Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito, kaj instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la fino de la mondo.* "

Post prezento en "Klarigu al mi Danielon kaj Apokalipson" detalan studon, verso post verso, de ĉi tiuj diaj profetaĵoj, mi prezentas en ĉi tiu verko, laŭ la dia inspiro de la momento, sintezajn analizojn pri temoj traktataj en ĉi tiuj profetaĵoj, sed ankaŭ pri aktualaj eventoj. Ĉi tiu ampleksa rigardo estas riĉa kaj ĝi antaŭenigas la majstradon de la kompreno ofertita de Dio en la nomo de Jesuo Kristo. Ĉi tiuj novaj atestoj havas tiom da valoro por li kiom la unuaj, kaj por liaj elektitoj, ili klarigas kaj komprenas tion, kio estis ĉifrita kaj nepenetrebla.

Mi aldonas, ke en la malfacilaj tempoj, kiujn ni devos travivi, la scio pri ĉi tiuj artikoloj faros la tutan diferencon por akiri, aŭ ne, de Kristo, lian nemalhaveblan helpon kaj dian subtenon por venki kiel li venkis. Ĉar liaj elektitoj estas invititaj " *konservi liajn farojn ĝis la fino* " de la mondo, en " *pacienco kaj persistemo* ", kiuj karakterizas la verajn " *sanktulojn* " de Dio.

### M1- Kiam Jesuo Kristo koleras

Ĉi-sabate, la 9-an de septembro 2023, dum la mondaj gvidantoj daŭrigis sian G20-kunvenon en Barato, tertremo kun amplitudo de preskaŭ "7" sur la Richter-skalo okazis en Maroko je la 23-a horo laŭ loka tempo en la nokto de vendredo ĝis sabato, ĝia epicentro estante sudokcidente de Marakeŝo, kies nomo signifas "protekto de Dio" aŭ "la lando de Dio" laŭ iuj. Certe estas, ke reĝo Mohamedo la 6-a estas, per sia familio, rekta reprezentanto de la profeto Mohamedo; kio gajnis al li la titolon de "Komandanto de la Kredantoj". Tertremo en ĉi tiu urbo estas do mesaĝo adresita de Dio al ĉi tiu reprezentanto de Islamo kreita de la profeto Mohamedo.

La maroka popolo, kiel ĉiuj arabigitaj landoj de Magrebo, estas fieraj kaj aroganta popolo, kaj fronte al ĉi tia katastrofo, ĉi tiuj homoj havas pretan, sekularan respondon: "Dio tion volis!" aŭ, arabe: "Inch Allah!" Oni devas diri, ke la Korano ne invitas la homon demandi pri la kaŭzo de la malfeliĉoj, kiuj lin trafas, kontraŭe al la Biblio, kiu diras al ni per Salomono, en Kohelet 7:14: " *En la tago de bonstato estu feliĉa, kaj en la tago de malprospero konsideru : Dio faris ambaŭ, por ke la homo ne trovu ion, kio estos post li.* " Do, ni kune pripensu la situacion, kiu prezentas sin antaŭ ni, ekzamenante ĉiujn faktojn de la problemo.

Antaŭ ĉirkaŭ 2000 jaroj, ŝipo transiris la Maron de Galileo. Surŝipe estis Jesuo kaj liaj dek du apostoloj. Sed trovu kun mi la rakonton pri ĉi tiuj eventoj, kiel atestas Mateo, unu el la dek du, en Mat. 8:24 ĝis 27: "Kaj jen okazis granda ŝtormo sur la maro, tiel ke la ŝipo estis kovrita de ondoj. **Kaj li dormis** . Kaj la disĉiploj venis al li, kaj vekis lin, dirante: Sinjoro, savu nin; ni pereas. Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj, ho malgrandfiduloj? Tiam li leviĝis kaj admonis la ventojn kaj la maron; kaj fariĝis granda sereneco. Kaj la homoj miregis, **dirante: Kiu estas ĉi tiu, ke eĉ la ventoj kaj la maro lin obeas?** " »

La sperto de ĉi tiuj " **dek du apostoloj** " instruas al ni plurajn lecionojn. Kaj la unua afero, kiu eble surprizos nin, estas ĉi tiu klarigo: " **Kaj li dormis** ." Kiel kaj kial Jesuo dormis en tiaj cirkonstancoj? Ĉi tiu dormo estis reala; ĝi ne estis ŝajnigita de Jesuo. Kaj jam por klarigi ĉi tiun eblecon de dormo, estas la fakto, ke en lia perfekta justeco, la spirito de Jesuo estas en plena paco, ĉar nur paco kaj sereneco permesas bonan kaj profundan dormon. Jesuo riproĉas siajn apostolojn pro la nekredemo, kiun ili manifestas, ĉar ili jam ricevis pruvon de lia dia potenco efektivigita per mirakloj. Kaj ĉi tiuj ricevataj atestoj devus trankviligi ilin; Jesuo estante kun ili, ili havis nenion por timi. Poste, li donis lecionon, kiu hodiaŭ akiras grandan gravecon por kompreni la novaĵojn pri Marakeŝo. Je lia vorto, " *la ventoj*

*kaj la maro trankviliĝas ."* Restas al ni doni nian personan respondon al la demando prezentita de la lasta verso de ĉi tiu rakonto: "***Kiu estas ĉi tiu,***" *ili diris, "ke eĉ la ventoj kaj la maro lin obeas?* " Por mi kaj laŭ mia "***kredo*** ", estas la Ĉiopova Dio, la Kreinta Dio, kiu juĝas, savas aŭ detruas siajn kreitaĵojn kaj sian kreaĵon, laŭ sia perfekta justeco.

Per tio, ke ĉi tiu atesto estas skribita en la Sankta Biblio, Dio lasas nin liberaj esprimi nian "***fidon*** ", individue, sen premo aŭ devigo. Kaj la rezulto de ĉi tiu elekto ne estas senkonsekvenc, kiel estas skribite en Habakuk 2:4: "***Jen lia animo fieriĝas, ĝi ne estas honeste en li; sed la virtulo vivos per sia fido.*** " Tial estas mia "***fido*** ", kiu hodiaŭ kondukas min vidi en la tragedio, kiu trafas Marokon, punan agon truditan de Jesuo Kristo al ĉi tiu lando, ĝiaj loĝantoj kaj ĝia reĝo en la titolo de "Komandanto de la Kredantoj", titolo, kiun li kontestas kaj kondamnas.

Kial Maroko? Antaŭ ĝi, Turkio, respondeca pri la islamigo de Magrebo, ankaŭ estis trafita de grava tertremo, do ĝuste Maroko kaj la rekta posteulo de la profeto Mohamedo atakas Jesuo Kristo, la Ĉiopova Dio. Kaj Maroko donis al li bonan kialon ataki lin, ĉar ĉi tiu lando malpermesas al la Sankta Biblio eniri sian teritorion. Turistoj, kiuj vizitas Marokon, estas malliberigitaj, poste forpelitaj, se oni trovas ilin portante Biblion. Ĉi tiu lando, pli ol iu ajn alia islama lando, furioze kontraŭas la veron transdonitan de Dio en Jesuo Kristo. Krome, pro oportunismaj humanitaraj kialoj, Francio favoris siajn rilatojn kun ĉi tiu lando, kiun ĝi koloniigis ĝis 1956. Ĝi fariĝis libera kaj sendependa post tragikaj masakroj de francoj. Nomita Maŭritanio en la romia epoko, la lando de la maŭroj fariĝis Maroko en la 16-a <sup>jarcento</sup>, kiam posteulo de Mohamedo faris Marakeŝon sia rezidejo kaj la ĉefurbo de la lando. Nuntempe, ĝia ĉefurbo estas Rabato. La favoro donita de Francio pro sia rilato kun Maroko venas je alta prezo. Ĉar ĉi tiu lando produktas haŝiŝon aŭ kanabon, uzas ĝin kaj vendas ĝin. Kaj jam en 1926, ĉi tiu drogo estis la kaŭzo de la Rif-Milito, kiu kontraŭstarigis la marokan loĝantaron al Hispanio kaj Francio. Nuntempe, kun la konstanta tien-kaj-reen inter Maroko kaj Francio, ĉi tiu drogo disvastiĝas tra ĉiuj regionoj de Francio per transportistoj, prefere tre junaj, tre multnombraj kaj tre inĝeniaj, kiuj konstante novigas por eviti doganajn kontrolojn kaj trompi ilian vigladon. Tunoj da ĉi tiu drogo venas igi junulojn kaj maljunulojn revii serĉante novajn sensaciojn. La homaro estas tiel degradita kaj malnobla, kaj la tuta socio portas la ŝarĝon de ĉi tiu malutila kaj damaĝa ŝarĝo. La deziro de politikistoj konservi ĉi tiun interŝanĝan ligon igas la batalon kontraŭ ĉi tiu plago neefika kaj vana. Nun estas tro malfrue por haltigi ĉi tiun fluon de molaj drogoj, kiun portas troe alta migranta fluo, ĉar la maroka komunumo establita en Francio sole reprezentas proksimume unu milionon sepcent mil homojn. Francio favoris Marokon pro sia rilato kun la Eŭropa Unio. Ĝi establis kaj translokiĝis fabrikon de sia nacia kompanio "Renault" tie, trovante, en Maroko, grandan kaj malmultekostan laborantaron. Komercaj kaj industriaj interesoj do estas pagataj per putrado de la franca socio dediĉita al kanabo kaj aliaj eĉ pli damaĝaj drogoj. Sed tio estas ankaŭ la kaŭzo de la kresko de la religio de Islamo en Francio, en kiu malamo al la gastiganta lando pli kaj pli manifestiĝas, ĉar lokaj sekularaj valoroj multe diferencas de tiuj instruitaj de la Korano de Mohamedo. Ne estas malfacile kompreni, ke ĉi tiuj valoroj estas tute

nekongruaj unu kun la alia. Islamo kondamnas ĉion, kion sekularismo pravigas. Kaj se pli fortaj kolizioj ankoraŭ ne okazis, tio estas nur ĉar inter la bonvenigitaj islamanoj, multaj konsentas malobei religiajn leĝojn por konservi la ĝuon de la vivo ofertita de la sekulara gastiganta lando. Ĉar estas kun la religio de Islamo same kiel kun kristanismo. Ambaŭ havas siajn "hipokritulojn", kiuj ĉefe celas plej bone utiligi la situacion truditan al ili. Ekloĝante en Francio, multaj islamanoj malkovras la eŭropan vivmanieron, alkroĉiĝas al ĝi, kaj alkroĉiĝas al ĝi. Islamo ne estas regata de gvidanto, kaj tio permesas al ĝiaj sekvantoj vivi ĉi tiun religion laŭ siaj personaj elektoj. Ĉe sia origino kaj ĝis 538, la samo validis por la kristana religio instruita de la dek du apostoloj de Jesuo Kristo. Kaj ĉi tiu situacio restariĝis ekde la fino de la persekuta romkatolika papa regado, kiu estis trudita inter 538 kaj 1798. Ĉi tiu libereco de individua elekto estas dia oferto, kiun homa maltoleremo malaperigas de tempo al tempo per la volo de la Kreinto Dio; tio por ke homoj lernu la prezon, kiun iliaj malbonaj elektoj kostis al ili.

La ideo, ke Jesuo Kristo povus koleriĝi kaj komenci organizi la detruon de homaj vivoj, estas por iuj kristanoj neimagebla. Ĉi tiuj homoj konservis de li nur la mildecon de lia karaktero, kaj por multaj katolikoj nur la bildon de la bebo Jesuo portata en la brakoj de Maria, lia tera patrino, kiu fakte estis la unua "surogata patrino" en la homa historio. Estas evidente, ke en ĉi tiu aspekto Jesuo povas fari nek bonon nek malbonon al iu ajn. Sed la Biblio prezentas al ni alian Jesuon, kiu eniras en teran ministerion en la aĝo de 31 jaroj kaj ses monatoj kaj en ĉielan ministerion de propeto en la aĝo de 35. Lia misio estas reprezenti aspekton de Dio, kiun la malnova interligo ne rekonis: la Dion de amo tiom, kiom de justeco. Ĉar en la malnova interligo, la Dio de justeco estis tiel klare perceptita, ke Izrael jam ne volis esti gvidata de li kaj petita havi ĉe sia estro homan reĝon, kiel la aliaj paganaj nacioj. Dio plenumis ilian peton, kaj ili suferis ĉiujn daŭrajn dramajn konsekvencojn.

En la karno, Jesuo montras la amon, kiun la homaro rimarkas nur en sia fizika esprimo: mildaj vortoj, longa manpremo, simpatia rideto, kaj la konkreta helpo provizita por resanigi kaj mildigi malsanojn. Estas ĉio ĉi en lia tera ministerio, sed estas ankaŭ severaj riproĉoj kaj akraj kondamnoj sen apelacio por la koncernaj homoj. En ĉi tiu severeco, ni povas trovi ĝin en Jesuo Kristo, la nevidebla Dio de la malnova interligo. Lia kolero ekflamas kiam li elpelas la komercistojn kaj iliajn bestojn el la templo komence de sia ministerio, laŭ Johano 2:14-15: "*Li trovis en la templo vendistojn de bovoj kaj ŝafoj kaj kolomboj, kaj la monŝanĝistojn sidantajn tie. Kaj farinte vipon el malgrandaj ŝnuroj, li elpelis ĉiujn el la templo, kune kun la ŝafoj kaj la bovoj, kaj disĵetis la monerojn de la monŝanĝistoj kaj renversis la tablojn. Kaj li diris al la vendistoj de kolomboj: Forigu ĉi tion de ĉi tie; ne faru la domon de mia Patro domo de komerco.*" "Tio okazus denove ĉe la fino de lia ministerio, semajnon antaŭ lia morto, laŭ Mateo 21:12-13: "*Jesuo eniris en la templon de Dio kaj elpelis ĉiujn, kiuj vendis kaj aĉetis en la templo. Li renversis la tablojn de la monŝanĝistoj kaj la seĝojn de la vendistoj de kolomboj. Kaj li diris al ili: Estas skribite: Mia domo estos nomata domo de preĝo. Sed vi faris ĝin kavernon de ŝtelistoj.*" Per ĉi tiuj perfortaj agoj, Jesuo esprimis sian indignon kaj sian kondamnon pri la sakrilega konduto de la Judoj, kiuj iom post iom legitimis la ĉeeston de bestovendistoj en la korto de la

templo en Jerusalemo. Sed la korto de la templo estis loko sanktigita de Dio kaj tial netaŭga por uzo kiel loko de komercaj vendoj. Ĉi tie Jesuo uzis ŝnurojn kiel vipon, sed en sia universala juĝo li uzos sian vorton kiel glavon, kiu tranĉas kaj apartigas, prenante la vivojn de falintaj homoj. Kaj baldaŭ, en 70, li sendos la Romanojn por mortigi kaj masakri la ribelemajn kaj nekredantajn homojn.

En niaj nunaj eventoj, Jesuo Kristo diris al la tero: "Tremu kaj skuu la regionon de Marakeŝo", kaj la tero tremis kaj renversis domojn sur ĝiajn loĝantojn surprizitajn en ilia dormo, el kiuj kelkaj neniam plu vekiĝos, krom por aperi antaŭ Dio kaj lia fina juĝo. Kaj en ĉi tiu ago, mi rimarkas, ke frapante je la 23-a horo, Dio aparte celis, por mortigi ilin, la plej maljunajn kaj la plej junajn. Ĉi tio estas ĉar la maljunuloj frue enlitiĝas, same kiel tre junaj infanoj, inkluzive de beboj. Por la mezaĝuloj kaj por junaj viroj, la 23-a horo estas la tempo por nokta amuziĝo, tre ofta kutimo en landoj kun varmaj vesperoj. Kaj ĉi tiu dia elekto, kiu celas la maljunulojn, ne estas nova, ĉar la viruso Covid-19 ankaŭ prenis la maljunulojn kiel siajn preferatajn celojn. Kaj celante ĉi tiujn progresintajn aĝojn, Dio punas longan sperton de kontinua ribelo kontraŭ lia volo rivelita kaj esprimita en lia Sankta Biblio. Por ĉi tiuj mortintoj, la fino de individua graco finiĝis. La estonteco, kaj ĝiaj teruraj finaj spertoj, koncernas novajn generaciojn, al kiuj la oferto de graco estas ankoraŭ proponita kaj restos tia ĝis ilia individua morto aŭ, kolektive, ĝis la horo de la fino de graco, kiu tiam definitive ĉesos por ĉiuj homoj. Kiam maljunuloj restis surdaj al la vokoj de dia graco, preferante honori homajn religiajn tradiciojn hereditajn de patro al filo, Dio trovas senutile plilongigi iliajn vivojn sur sia tero. Ĉar la vivo sur la tero estas plilongigita nur por tiuj, kiuj honoras lian volon laŭ Lev. 18:5: "*Miajn leĝojn kaj Miajn decidojn observu; kiu ajn plenumas ilin, tiu vivos laŭ ili. Mi estas Jehovo.*"

La malestimo kaj milito kondukita kontraŭ la Sankta Biblio de Dio estas kare pagataj de la kulpuloj; ĉiam. En 1793 kaj 1794, ĉi tiu malestimo estis pagita per la mortoj de dekoj da miloj da homoj per gilotino, kaj milionoj per aliaj rimedoj tra la tuta lando, ĉiuj konsiderataj kulpaj pri subteno, kun sia reĝo kaj reĝino, de la papa romkatolika reĝimo. Kaj rimarkinde, en Apokalipso 11:13, Dio komparas ĉi tiun respublikanan genocidon al "**tertremo**": "*En tiu horo estis granda...*" **tertremo**, kaj dekono de la urbo falis; sep mil homoj mortis en la **tertremo**, kaj la ceteraj terurigis kaj donis gloron al la Dio de la ĉielo. " Ĉi tiu komparo konfirmas la avertan signon, kiun Dio donas al "**tertremoj**", kiuj trafas homojn en la tempo, kiun Li elektas. Kiam "**tertremo**" okazas ie sur la tero, sciencistoj tuj rapidas klarigi al la viktimoj kaj aliaj homoj, ke la afero estas kaŭzita de la kolizio de du tektonaj platoj. Sed ilia respondo ne klarigas, kial ĉi tiu kolizio estas kaŭzita, ĉar tio, kion ili atribuas al hazardo kaj probableco, estas en realeco la sekvo de dia decido. Kaj same kiel en Jesuo Kristo li tuj trankviligis ŝtormon, tiel en la tempo kaj loko elektitaj de li li ordonas kaj kaŭzas tertremon, kiel estas skribite en Amos 3:6: "*Ĉu povas veni malfeliĉo al urbo sen ke Jehovo faru ĝin?*"

Mi memoras, ke kiel profeta signo anoncanta la estontan nacie ateisman respublikanan Francan Revolucion, la kreinta Dio JaHWéH Mikaelo Jesuo Kristo, kaŭzis perfortan "**tertremon**", kiu detruis ĝian ĉefurbon Lisbono en Portugalio, situantan en ĝia epicentro, dum la sabato aŭ sabato, la 1-an de novembro <sup>1755</sup> je la



10-a horo matene; la tago de la "Festo de la Mortintoj" por katolikoj. Kaj jam, ĝi detruis Marokon kaj aliajn landojn samtempe. Mi precizigas, ke en Portugalio (kiel en la nuna Maroko), neniu Sankta Biblio estis tolerata, sub puno de morto. Ĉi-okaze, Lisbono suferis la ruinigojn de tri cunamoj konataj kiel "cunamo", kaj Dio profitis la okazon por adresi subtilan spiritan mesaĝon al la postvivantoj, tute ŝparante la straton okupitan de la prostituitinoj de la urbo; laŭ tio, kion Jesuo deklaris en Mat. 21:31: " *Kiu el la du plenumis la volon de la patro?*" Ili respondis: "La unua." Kaj Jesuo diris al ili: " **Vere mi diras al vi, la impostistoj kaj la prostituitinoj iros antaŭ vi en la regnon de Dio .** " "Ĉi tiu atesto estis potenca akuzo, kiun Dio alportis kontraŭ la papa Romkatolika Eklezio, kiu koloniigis la mensojn de la homoj loĝantaj en ĉi tiu urbo, kie estis ne malpli ol 120 preĝejoj, ĉiuj superfluantaj en ĉi tiu tago de religia ceremonio, kaj ĉiuj detruitaj de la tertremo kaj ĝiaj cunamoj. Ĉu la leciono estis aŭdita kaj komprenita? Tute ne, homoj rekonstruis sian urbon kaj renovigis sian adoron al la religia " **besto** ". Rimarku la subtilecon de ĉi tio. En Apokalipso 13:1, la papa reĝimo asociita kun katolikaj monarkioj estas nomata " **la besto, kiu levigas el la maro** ", do en 1755, Dio sendas ĉi tiun " **beston reen sub la maron** ", la lokon, de kie ĝi venis. Sed ĉi tiu reveno al siaj originoj nur plenumiĝos kiam, en 1792, la Reĝo de Francio Ludoviko la 16-a estas renversita de la Francaj Respublikanoj. En 1793, li estas gilotinita kun la reĝino, lia edzino, kaj de julio 1793 ĝis julio 1794, en la tiel nomata "terora" periodo, la monarĥistaj korteganoj kaj la katolika pastraro suferas..." la sama sorto. Ĝuste en la horo de sia morto, ĉi tiu katolika reĝo petis la servojn de katolika pastro; li tiel mortis kiel ekzemplo de la katolika kredo kaj pagis por ili, la krimojn faritajn de siaj antaŭuloj sidantaj sur la trono de Francio ekde Klotilo la 1-a ' la unua reĝo de la Frankoj. La papismo, kiu trovis en li sian plej potencon subtenon, estas haltigita kaj ĝia gvidanto Pio la 6-a estas malliberigita kaj mortas enkarcerigita en 1799 en la malliberejo de la Citadelo de la urbo Valence, kie mi loĝas, en metropola Francio. Ĉi tiu urbo Valence ankaŭ estis, logike, elektita de Dio por establi sian unuan "Sepa-tagan Adventistan eklezion", post Svislando, de kie la mesaĝo estis importita de aparte fervora Drôme-loĝanto nomita Carayon. Ĝiaj unuaj kaj lastaj francaj elektitaj oficistoj do troviĝas sur la loko markita kvaroble de la historio: 1- Loko de milita trejnado de Napoleono Bonaparte, artileria oficiro, kaj " **la aglo** " menciita en Apok. 8:13; 2- Loko kie Papo Pio la 6-a mortis en 1799 " **kun la kapo morte vundita de la besto** " en Apok. 13:3; 3- loko kie la unua Adventista Eklezio de la Sepa Tago estis establita en tuta Francio, vizitita de S-ino Ellen G. White, la mesaĝisto de la Sinjoro tiutempe; 4- loko kie Dio organizis inter 1980 kaj 1994 la 3-an <sup>Adventistan</sup> kredoteston, kaj donis, en 2018, la lumon kiu kondukas al la 4-a <sup>kaj</sup> fina atendo de la glora kaj venka reveno de Jesuo Kristo, kiu plenumiĝos printempe de 2030.

Ĉiu " **tertremo** " malkaŝas la koleran Jesuon Kriston. Por la nekredanta mondo, la tempo de lia mildeco finiĝis, kaj li konservas ĝin nur por siaj privilegiaj rilatoj kun siaj veraj elektitoj, kiujn li inundas per sia lumo. Estas por ni, kiuj amas lian veron, per ago kaj ne nur per trompaj vortoj, ke li malfermas siajn ĉielojn kaj donas siajn klarigojn. Sed por aliaj, li reprenas sian aspekton de konsumanta fajro, kiu mortigas kaj detruas, kiel li faris por la egiptoj de la Eliro. Jes, ni ankoraŭ havas en Dio hodiaŭ ĉi tiun duoblan aspekton, kiun li alprenis en la nubo, kiu

malsupreniris el la ĉielo, nubo de la flanko de sia popolo, sed konsumanta fajro de la flanko de siaj malamikoj.

Por la ekstreme religiaj landoj de monoteismo, " **tertremoj** " estas tre maltrankviligaj, ĉar kiel ili povas pravigi ĉi tiujn faktojn al siaj sekvantoj? Estas certe, ke ĉi tiun specon de demando ili plej timas, sed apostazio estas je tia nivelo, ke jam ne plu okazas al homaj mensoj demandi siajn religiajn reprezentantojn pri ĉi tiuj tertremoj. Mi memoras, ke, denove lastatempe, sismaj tremoj frapis prestiĝajn spiritaĵajn lokojn en Italio, poste estis Turkio, kaj komence de ĉi tiu sabato de la 9-a de septembro, ĉi tiu signifa detruo en Marakeŝo, Maroko.

La multiĝo de ĉi tiuj universalaj tertremoj, kiuj trafas multajn landojn, profetas grandan renversion, kiu renversos la nunajn dominadojn, por doni ekziston al lasta formo de ununura universala registaro, kiu establos leĝojn aplikotajn kaj respektatajn de ĉiuj postvivantoj de la Tria Mondmilito. Ĉar ĉi tiu monstra kaj nuklea konflikto detruos la naciojn, kiuj ekzistas hodiaŭ. Ĝuste ĉi tie la komparo de la " <sup>4a</sup> **kaj la 6a trumpeto** " de Apokalipso 8 kaj 9 prenas sian tutan intereson, ĉar Dio, simbolinte la " <sup>4an</sup> **trumpeton** " per " **tertremo** ", sugestas, ke la " <sup>6a</sup> **trumpeto** " estas ankaŭ " **tertremo** ", sed multe pli granda, ĉar post la franca nacia aspekto, ĝi fariĝas, ĉi-foje, eŭropa kaj eĉ universala. Tio do donas al la veraj observitaj " **tertremoj** " rolon, kiu profetas la grandan universalan genocidon, kiu provokos la kompletan plenumon de la Tria Mondmilito ; per kiu, por la lasta fojo, antaŭ la fino de la tempo de graco, Jesuo Kristo **vere** koleros kaj sciigos al nekredantaj kaj ribelemaj homoj la altan nivelon de sia justa kolero.

La falsaj religioj de monoteismo ĉiuj similas unu al la alia en sia konduto kiam ili estas trafataj de naturaj plagoj, kiujn ili ĉiuj devus atribui al ago de la Dio, kiun ili pretendas servi kaj honori. Sed anstataŭe, ili preferas silenti kaj atentigi siajn sekvantojn pri aliaj aferoj. Kaj hipokrite, ili fariĝas respektmaj al la klarigoj donitaj de nekredantaj aŭ nekredantaj sciencistoj, kiuj faras al ili valoran servon. Ĉar kiel ili povus klarigi al siaj sekvantoj, ke ĉi tiu Dio, kiun ili volas servi, morte batas ilin?

Mi ŝatas la subtilecon de la mesaĝo transdonita per la bildo de la " **tertremo** ". Ĉi tiu fenomeno, laŭdire natura, pridubas normalan ordon establitan kaj konservitan dum longa tempo ĝis la punkto, ke la ebleco de " **tertremo** "... » povus esti forgesita de homoj. Homa vivo ripozas kaj disvolviĝas en kondiĉoj de longedaŭra grundostabileco dum jardekoj. Tio; ĝis la tago, kiam okazas la nepensebla. Kaj ĉi tiu situacio mirinde reflektas la situacion de la homo sen Dio. Lia vivo ŝajne daŭras sen konsekvencoj por li. Kaj tamen, la nevidebla Dio nombras la nombron da tagoj, kiujn li havas ankoraŭ por vivi, kaj tiam unu tagon, subite, venas lia fino, per maljuneco, malsano aŭ milito, kiel tiu, kiu trafos antaŭ la jaro 2030. Kion faras " **tertremo** " al la homo? Ĝi malstabiligas lin, igas lin perdi sian ekvilibron. Kaj ni facile forgesas, sed se ni sukcesas resti vertikalaj, tio estas pro la stabileco de la grundo, sur kiu ni evoluas. Forprenante de ni la eblecon de ĉi tiu ekvilibro, Dio malkaŝas sian deziron renversi homan dominadon, kiu, portante pekon, kondukas al malferma ribelo kontraŭ li kaj lia biblia vero. Ĉiu povas vidi la validecon de la bildo donita de " **tertremo** ": ĉio sur la tero estas renversita de renverso de la subtera grundo sube, la ago reproduktante la efikon de la plugilo de la farmisto. Ne antaŭ longe, ni donis al la ribeloj de la arabaj



loĝantaroj la nomon "Araba Printempo" kaj ili multiĝis, defiante la situacion de paco establita super la popoloj dum la longa periodo de dominado de la false kristana Okcidento. Ĉi tiun dominadon nun devas renversi la popoloj tenataj en malsupereco, ĝis nia nuna tempo. Ĉi tio konformas al la efikoj kaŭzitaj de "**tertremo**", kiu esprimas la juĝon de la justa kaj bona Dio, kiu punas malbonecon, avidecon, fierecon, mensogojn kaj arogantecon, observitan en okcidenta tutmonda regado dum la 77 jaroj inter 1945 kaj 2022, aŭ 75 jarojn, se ni konsideras, ke Jesuo komencis "**koleriĝi**", liverante la homaron al la viruso Covid-19, komence de 2020.

Ĉe la fino de la sabato de la 9-a de septembro kaj ĝia tertremo en Marakeŝo, perforta ŝtormo de escepta granda, venanta de la maro, frapis la orientan marbordon de Libio proksime al la urbo Derna. Dum la nokto de dimanĉo ĝis lundo, la subita altiĝo de la akvo kaŭzis la krevon de du digo, kaj la urbo Derna estis trafita de muro de akvo, kiu semis morton kaj detruon post si. Kaj ĉi tiu fakto memorigas min pri la muroj de akvo, kiuj permesis al la hebrea transiri la "Ruĝan Maron" sekure, dum ĉi tiuj samaj muroj de akvo falis sur la ĉarojn kaj rajdantojn de la armeo de la Faraono, kiuj persekutis ilin por mortigi ilin. En ĉi tiuj agoj, Dio klare celas la Islamon postulitan de ĉi tiuj du nacioj. Sed la leciono estas eĉ pli granda kaj pli preciza por Francio. Ĉar, en ĉi tiu genocido de Derna, kies viktimoj atingos la nombron de 10 000, aŭ eĉ pli, Dio ĵus mortigis la homojn, kiujn Kolonelo Gaddafi volis ekstermi. Efektive, tiu ĉi urbo Derna fariĝis en 2011 la libia bastiono de la islamista afero, la embrio de la estonta kalifujo instalita poste en Sirio kaj Irako. Sed li ne povis efektiviĝi sian projekton, ĉar influite de la peto de la humanisto Bernard-Henri Lévy, la franca prezidanto Nicolas Sarkozy igis la francan armeon interveni kontraŭ li kaj liaj armitaj fortoj, ĝis la morto de la libia gvidanto. Notu, ke post tiu ĉi interveno de Francio, Libio estis liverita al politika kaoso kaj la islamista afero povis disvolviĝi en tiu ĉi orienta regiono. Estas el tiu Libio, ke eŭropanoj, inkluzive de Francio, vidas foriri boatojn da enmigrintoj, devigante ilin savi ilin de ŝiprompiĝo kaj bonvenigi ilin, danĝere pliigante la financon ŝarĝon por tiuj eŭropaj landoj kaj endanĝerigante ilian etnan harmonion. En unu nokto, Dio ĵus kondamnis la francan intervenon kontraŭ Libio, detruante ĝuste la loĝantaron, kiun Francio volis protekti, mem frapita de Dio per spirita blindeco.

Ni ne ŝanĝos ĝin, ĉiam konvinkita pri siaj "homaj rajtoj" kaj sia humanisma morala devo, Francio ofertas, ĝis enmiksiĝo, siajn servojn, sian savhelpon, al ĉi tiuj du landoj, kiuj rifuzas ĝin same komence kiel natura reflekso; kio konfirmas la kreskon de malamikeco kontraŭ ĝi. Ĉi tiu dua fakto okazis la 11-an de septembro 2023, kio igas ĉi tiun daton de la 11-a de septembro trioble markita de la historio organizita de la kreinto Dio. La 11-an de septembro 1973, la usonaj "dolaroj" ofertitaj de la CIA favoris la atencon kontraŭ la elektita prezidanto Allende kaj metis liajn insidmurdistojn ĉe la estro de Ĉilio; milita junto gvidata de generalo Pinochet. La 11-an de septembro 2001, la celo de la kolero de Jesuo Kristo estis la du turoj de la Monda Komerca Centro en Novjorko, kies fondo fare de Henry Hudson estas datita la 11-an de septembro 1609. En 2001, la instrumentoj de dia kolero estis la islamistoj de la grupo Al-Kaida. Kaj ĉi-foje, la 11-an de septembro 2023, lia celo estas la islamista tendaro mem. Ĉi tiuj islamaj

landoj estas fieraj kaj arogantaj kaj ili ne digestis la fakton, ke ili estis manipolitaj kaj ekspluatataj de okcidenteŭropaj nacioj. Kaj kiam Dio mem frapas ilin, ilia fiereco estas atakita, kaj ilia hontigo dekobligas ilian malamon al okcidentanoj, kiuj ĉiam fartas pli bone ol aliaj. Ĵaluzo tiam instigas ĉi tiun malamon, kiu nur estingiĝos per ilia morto, post mortigaj agresoj kaj militaj kolizioj. Ekonomie ekspluatataj, la magrebaj landoj ĉiam vivis en sento de konkurenco kun la eŭropaj regnoj kaj nacioj de la kristana religio. Ĉe la radiko de ĉi tiu konkurenco kuŝas la pretendo esti la vera servisto de Dio. Islamanoj kredas, ke la filo ofertita kiel ofero de Abraham estis Iŝmael, la fondinto de la arabaj popoloj. Sed la Biblio diras al ni, ke estis la morto de Isaak, filo de Saraj, lia legitima edzino, kiun Dio postulis. Ekde tiu momento kaj tiu instruado, la arabo kaj la judo estas en eterna konflikto. Kaj ĉar Kristo mem estis judo, la konflikto etendiĝis al la kristana religio. Kaj por Dio mem, nenio estas pli efika ol religio por apartigi homojn kaj puŝi ilin alfronti unu la alian ĝis la morto de la venkitoj. Kaj estas ankoraŭ li, kiu fiksas la tempon kaj horon, kiam tiuj konfliktoj devas okazi.

Dum tri tagoj, ambaŭ finoj de Magrebo estis trafataj de Jesuo Kristo per liaj naturaj armiloj: vento, ŝtormo, tertremo, kiuj ĉiuj obeas lian voĉon por ekaktivi kaj ĉesi agi. Sed ĉi tiu vidpunkto estas tiu de vera kredo, kaj por la nekredantoj kaj la nekredantoj, tio estas, la tuta cetera homaro, ĉi tiuj du landoj estas la malfeliĉaj viktimoj de du tute naturaj koincidoj, kies kaŭzoj estas science klarigitaj. Kaj por la ligo inter la du agoj, ĝi estas, laŭ ili, simple malbonŝanco, surpriza kaj neverŝajna neatendita probableco.

Mi rimarkas, ke en Marakeŝo kaj Derna, la tragedio trafis la loĝantojn dum la nokto. Por Dio, la ago do celis elimini vivojn nekapablajn penti per konvertiĝo al la vera religio de Kristo. Sed ĉi tiu mesaĝo ankaŭ estas adresita al okcidentanoj, ĉar la kolero de Jesuo Kristo minacas ilin sammaniere kaj pro la samaj kialoj de nemaligebla obstineco, kaj konvertiĝoj, kiuj fariĝis neeblaj. Sed en sia revelacio donita en Dan. 11:40-45 kaj Apo. 9:13-21, Jesuo malkaŝis al siaj elektitoj, ke la puno de la eŭropanoj venos en la formo de la Tria Mondmilito kaj ĝia nuklea detruo; kio metas ĉi tiun punon baldaŭ antaŭ la fino de la universala tempo de dia graco. Kaj laŭ detaloj bazitaj sur la profetaĵoj de Nostradamus, la nuklea detruo de Parizo ankaŭ okazos nokte.

Laŭ la kutimo en la Okcidento, la ŝtormo, kiu detruis Derna-n, ricevis la nomon "Daniel". Sciante, ke tiu nomo signifas: "Dio estas mia juĝisto", la viktimoj de tiu urbo havas sian signifon kaj sian klarigon. Fakte, estas la dia juĝo de Jesuo Kristo, kiu trafis ilin kaj kaŭzis ilian morton, pro ilia fervoro por la falsa monoteisma religio, kiu distordas la planon de savo, kiu estis konstruita, **ekskluzive**, sur la persono de la "**mesio**" Jesuo Kristo **kaj pri lia libervola pentofara morto**; du esencaj aferoj furioze batalitaj de ĉiuj islamanoj.

Kiam Jesuo koleras, sur la tero, "**la nacioj koleras**", kaj ilia iritiĝo estas nur la sekvo de la multe pli granda kaj pli konsekvenca iritiĝo de la Kreinta Dio Jesuo Kristo. Lia persona iritiĝo estas do rivelita per la iritiĝo de la nacioj, kaj la iritiĝo rimarkita en niaj nunaj eventoj estis programita, profetita kaj rivelita de Dio en Apokalipso 11:17: "**La nacioj koleris**; kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi la

*detruantojn de la tero. " Ĉi tiu verso resumas la faktojn, kiuj **sinsekve** plenumiĝis ĝis la granda glora reveno de Jesuo Kristo ligita al la simbolo de la " **sepa trumpeto** ". Ni estas nuntempe en la unua fazo citita per ĉi tiuj terminoj: " **La nacioj koleris** ". Por iritiĝi la naciojn, ekde la jaro 2020, Jesuo Kristo frapis la homaron per la ofte mortiga viruso Covid-19, kiu unue aperis en la Ĉina Popola Respubliko. Prenante unu la alian ekzemplon, la gvidantoj de nacioj alprenis la decidon enfermi aŭ "kvaranteni" siajn loĝantarojn dum du jaroj, kaj la sekvo estis ekonomia malfortiĝo por ĉiuj. Kaj ĉi tiu malfortiĝo de la okcidentaj potencoj alportis eĉ pli malutilajn sekvojn por la malriĉaj, subevoluintaj, sed ekspluatataj landoj de la Tria Mondo. Poste, en Ukrainio, en Kievo, la "puĉo" de Majdana Placo, maljuste akceptita kaj subtenata de la NATO-tendaro, **renversis ĝian legitime elektitan rusan prezidanton** , kio forte " **irritis** " la gvidanton de la rusa nacio, Vladimir Putin. La puĉistoj militis kontraŭ la rusa rezisto vivanta en orienta Ukrainio, do Rusio intervenis, sed en 2014 ĝi kontentiĝis per konkero de la teritorio de Krimeo. La milito inter la ukrainoj de Kievo kaj la rusoj en la oriento de la lando tiel daŭris ok jarojn. Kaj kiam la nova juna prezidanto elektita de Kievo petis aliĝon al NATO, por la rusa gvidanto, la mezuro eksmodiĝis. Kaj tial li eniris ukrainan grundon kun siaj tankoj. De tiam, la milito kontraŭstarigis tiujn du popolojn unu kontraŭ la alia, kaj per ili, la popolojn, kiuj subtenas tiujn du tendarojn. Klare, tiuj du tendaroj estas identigeblaj kun NATO gvidata de Usono kaj Rusio. La nuna iritiĝo ankoraŭ ne atingis sian kulminon, kaj ĝi atingos tiun pinton, sian pinton, nur kiam la militstrategio priskribita en Dan. 11:40 ĝis 45 plenumiĝos. Ni jam vidas la du tendarojn regroupigi siajn respektivajn aliancantojn. La sekvoj de la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio fare de NATO kaj la Unuiĝinta Eŭropo kaŭzis malstabiligon de prezoj, ĉar la moderna ekonomio dependas esence de energifontoj: nafto, gaso, uranio, akvo, suno kaj vento. Post la inflacia ŝoko de 1974, okcidentaj eŭropanoj suferis grandegan kreskon de la prezoj de tiuj energioj derivitaj de rusa nafto kaj gaso, trafita de la malpermeso al la tendaro subteni Ukrainion, de sankcioj, sed ankaŭ de tre multekostaj ofertoj de armiloj kaj municioj.*

Ekde la Dua Mondmilito, la teknologia progreso tute transformis la strategian aspekton de militado. Iam imponaj kaj preskaŭ nevenkeblaj, la bataltanoj nun estas detruitaj kaj detruitaj per la fajro de malgrandaj mortigaj virabeloj, kvazaŭ mortigaj vespoj, kontraŭ kiuj eĉ giganto povas fari nenion. Kaj ĉi tie ni devas kompreni, ke Rusio, aparte, suferis multajn malsukcesojn ĝis hodiaŭ pro sia neprepareco ligita al sia persona karaktero. Dum la Malvarma Milito, Rusio kaj ĝiaj aliancantoj retiriĝis malantaŭ la simbola "Fera Kurteno", adoptante defensivan sintenon. Rezulte, ĝi pensis nur pri disvolvado de defensivaj armiloj, precipe imponaj atomaj armiloj, sed uzeblaj nur kiel lasta rimedo. Samtempe, en sia riĉeco kaj abundo, la okcidenta tendaro ekspluatis sian teknikan scion por disvolvi agresemajn armilojn de la plej alta kvalito kaj precizeco. Kaj ĉi tie denove, la okcidenta elekto diferencas de Rusio per tio, ke ili metis satelitojn en la ĉielon, kiuj donas al ili kontrolon super ĉio, kio okazas sur la Tero. Usono, Anglio kaj Francio havas ĉi tiun tipon de satelito, kiu spionas la agadojn de popoloj disigitaj tra la mondo, kaj tio aparte validas por Usono, la gvidanto en ĉi tiu kampo. Kaj ĉi tiu avantaĝo tradukiĝas en strategian avantaĝon super la

kontraŭulo aŭ malamiko. La sukcesoj de rusa bombado de strategiaj areoj per ukraina fajro baziĝas sur ĉi tiu scio pri GPS-datumsprovizitaj de ĉi tiuj spionsatelitoj. Post ĝia provizora malfortiĝo en la 1990-aj jaroj, Rusio ne sufiĉe ekipis sin per ĉi tiu altvalora kaj efika ĉiela ekipaĵo. Konvencie, ĝi do ne devus povi venki la NATO-tendaron; tamen, Dio profetis ĝian momente venkan agon super la nacioj de Eŭropo. Ankaŭ, por permesi la plenumon de la plano de Dio, pro unu aŭ alia kialo, Usono devas retiri sian helpon al siaj NATO-aliancanoj; probable pro politikaj kialoj. La usonaj prezidantaj elektoj planitaj por la fino de 2024 do alportos al la prezidanteco Donald Trump aŭ kandidaton favoran al lia politiko de usona malinteresiĝo de la problemoj de la eŭropanoj. Ĝi finos re-engaĝiĝi en ilia milito, sed nur por ekstermi Rusion kaj ĝiajn aliancanojn post kiam ili prirabis, detruis kaj detruis la eŭropan riĉecon kaj iliajn grandajn ĉefurbojn, inkluzive de Parizo, aparte celita de Dio, per la esprimo "*granda urbo*", kiu nomas ĝin en Apokalipso 11:8. La malligiĝo de Usono povus ankaŭ esti kaŭzita de milita engaĝiĝo kontraŭ Ĉinio pri la insulo Tajvano. Sed por la eŭropa tendaro, la decida momento de ŝanĝo en ĝia situacio dependos de la agreso atribuita al la afrika kaj plejparte islama "*reĝo de la sudo*". Okupata pri traktado de ĉi tiuj problemoj de agreso el la sudo, Eŭropo subite estos invadita de la rusaj armeoj de la "*reĝo de la nordo*", laŭ la profeta anonco de Dan. 11:40: "*En la tempo de la fino la reĝo de la sudo atakos lin . Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj, kaj kun multaj ŝipoj ; li venos enlanden, disvastiĝos kiel torento kaj inundos.* "

Tiel la esenca afero, kiun Jesuo volas komprenigi al siaj elektitoj, estas ke la iritiĝo de la nacioj estas nur la sekvo de lia propra iritiĝo, pri kiu li ankaŭ malkaŝis al ni la multajn spiritajn kaŭzojn, kiuj akumuligis tra la tempo. Inter ĉiuj ĉi tiuj kaŭzoj, la rezigno de la Ŝabato ekde la 7-a de marto 321 restas la plej videbla kriterio, sed ĝi estas nur la sekvo de fina ĝeneraligita malestimo, sed kiu komenciĝis en 313, por la revelacioj alportitaj de la tuta Sankta Biblio; kiujn Dio kondamnas kaj punas, en Jesuo Kristo, kiel ateston de nekredemo kaj nekredemo. Jen la rolo, kiun li donas al la puno de sia "*sesa trumpeto*" priskribita en Apokalipso 9:13 ĝis 16: "*La sesa anĝelo trumpetis . Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro , kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton : Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj ĉe la granda rivero Eŭfrato . Kaj la kvar anĝeloj , kiuj estis pretigitaj por la horo kaj la tago kaj la monato kaj la jaro, estis malligitaj, por mortigi trionon de la homoj . Kaj la nombro de la armeo de la rajdistoj estis ducent miloj da dek miloj; kaj mi aŭdis ilian nombron ... ..*".

La "*voĉo*", kiu parolas, estas tiu de Jesuo, kiu prezentas sin en la pozicio de propetanto, metita antaŭ la "*altaro*" de incenso, en la rita simbolismo de la sanktejo. Li finas sian propeton kaj ordonas, ke la "*triono de la viroj*", kiuj loĝas en la eŭropa teritorio indikita de la "*granda rivero Eŭfrato*", estu "*mortigitaj*". La precizeco "*du miriadoj da miriadoj*" evitas la trofruaajn misinterpretojn donitajn al ĉi tiu milito. Nur la nuna fina kunteksto, permesante per sia tutmonda demografio la militistan kunvenon de "*ducent milionoj*" da batalantoj, povas plenumi ĉi tiun profetaĵon.

## M2- Dia Logiko

Strange, la termino "logiko" neniam aperas en la biblia teksto, tamen en niaj finaj tempoj ĝi akiris plej gravan gravecon. Efektive, nia nuna vivo baziĝas sur submetiĝo al la imperiismo de komputila teknologio, al kiu ni ĉiuj fariĝas, unu post la alia, devigaj submetitaj. Nin helpas kaj direktas maŝinoj, kiuj laboras senhezite kaj multe pli rapide ol homoj. En multaj areoj, maŝinoj anstataŭigas homojn, ĉar ili estas multe pli profitodonaj, kaj en konkurencaj socioj, la plej progresintaj en ĉi tiu areo certigas dominadon de la tero. Ni scias, ke la lasta dominanto en la historio de la tero estos la usona popolo de Usono. Kaj ĝuste ĉi tiu lando jam kaptis ĉiujn naciojn de la tero en sia komputila reto. Igante la "interretan" reton, laŭ sia invento, nemalhavebla, ĉi tiu lando jam kontrolas la agojn de granda parto de la homaro, kaj ĉi tiu dominado nur plifortiĝos kun la tempo, ĉar Dio volis doni ĉi tiun lastan teran dominadon al ĉi tiu potenca nacio, kiu reprezentas apostatan protestantismon. Tial, moderna homo estas aparte kapabla kompreni, kion signifas ĉi tiu vorto "logiko". Origine, ĉi tiu termino indikas, ĉe homoj, simplan kaj rektan rezonadon, kiu rezultas el la komuna saĝo kaj evidenteco. Metata antaŭ ordono de Dio, la obeo de la homo al ĉi tiu ordono estas "logika" reago. Ĉi tiu homa konduto konsideras ĉiujn datumojn de la situacio. Dio donas vivon kaj morton, kaj obei lin permesas vivi, dum malobei lin kondukas la homon al esti detruita de la kreinta Dio. Tial, jam en si mem, la simpla spirito de konservado favoras la "logikan" elekton de obeo ĉe mortontaj homoj. Ĉe li, al ĉi tiu kialo aldoniĝas la sentoj sentitaj kaj spertitaj; kion la roboto aŭ la komputila maŝino ne sentas. Kaj ĉi tiuj homaj sentoj pravigas obeon tiom, kiom malobeon. Ĉio, kion la homo amas pli ol Dion, kondukas lin al malobeo, kaj tio "logike", ĉar lia memo kaj liaj deziroj blindigas lin ĝis la punkto, ke li ne plu povas taksi la mortkondamnon, kiun lia malobeo produktas al la Dio, kiu lin vivigas.

Do hodiaŭ mi prezentas novan Evangelion, kiun mi bazas sur ĉi tiu sola vorto "logiko". Ĉar ĝi sole reprezentas ĉion, kion Dio atendas de la homo. Ĝis la punkto, ke ĝi esprimas la principon de la ideala vivo laŭ la dia normo. Ĝi estas termino, kiu ofte troviĝis sur miaj lipoj, kiam mi provis pravigi la obeemon, kiu ŝuldiĝas al Dio. Ĉi tiu pruvo ĉiam ŝajnis al mi "logika". En la libera vivo, kiun li kreis, "nelogikaj" kondutoj ekzistas nur pro ĉi tiu rajto al libereco, kiun la diablo Satano unue misuzis. Rememorante pri li, en Ezek. 28:15: "***Vi estis perfekta en viaj vojoj de la tago, kiam vi estis kreita, ĝis kiam oni trovis en vi maljustecon***". En nia fina tempo, la senanima maŝino venas montri al la homaro, kia estas la vivo sen animo kaj sen libereco. Ĉar la komputila maŝino ne estas libera, sed tute programita de la homo, por plenumi la taskojn asignitajn al ĝi. La maŝino ne havas sentojn kaj reprezentas tion, kio la homo povus esti, se Dio ne estus kreinta lin libera kaj kapabla je sentoj. Hodiaŭ, komputikistoj evoluigis komputilan programon de potenca efikeco, kaj ĝi nomiĝas la "GPT-Kato". Ĝiaj respondkapabloj estas mirigaj kaj ĝi plenumas la operaciojn prezentitajn al ĝi pli



rapide ol miloj da homoj. Sed malgraŭ ĉi tiu avantaĝo, ĝi konservas la gravan malavantaĝon ne havi senteman animon kaj ne rekoni mensludojn. Ĝiaj respondoj baziĝas sur la analizo de sennombraj datumoj, kiujn homoj metis en ĝian memoron. Kaj la respondoj, kiujn ĉi tiu programaro donas, estas centprocente "logikaj"; tio estas ĉar la programo povas doni nur "logikajn" respondojn. Esence, komputila lingvo baziĝas sur la principo de jes kaj ne tradukita en komputadon per elektra impulso de poluseco "plus (+)" aŭ "minus (-)". Rimarku la identan aliron de ĉi tiu komputila lingvo kun ĉi tiu instruo de Jakobo 5:12: " *Unue, miaj fratoj, ne ĵuru per la ĉielo, nek per la tero, nek per ia alia ĵuro. Sed via jes estu jes, kaj via ne estu ne, por ke vi ne falu en juĝadon.* " La lecionon unue donis Jesuo Kristo mem laŭ Mat. 5:37-38: " *Nek ĵuru per via kapo, ĉar vi ne povas fari eĉ unu haron blanka aŭ nigra. Via parolo estu jes, jes, ne, ne; ĉio pli ol tio venas de la malbono.* " Ĉi tiu verso ofte estas misinterpretata, ĉar Jesuo nur malpermesas al siaj elektitoj " *ĵuri* " pri io aŭ io situanta en la ĉielo aŭ sur la tero, por konvinki siajn interparolantojn pri ilia sincereco. Fakte, en nia tera vivo, jes kaj ne ne sufiĉas por klarigi komplikajn aferojn. Dio ne kreis la homon por agi kiel roboto aŭ la "GPT-Kato" de la nuntempo. Kaj dum pli ol kvardek jaroj, kiujn mi elstarigas kaj elstarigas ilin, la subtilecoj profetitaj de Dio estas nerimarkeblaj de "GPT-Kato" aŭ eĉ... pli potenca maŝino. Inter la elektito de Jesuo Kristo kaj la robota programaro, estas la tuta diferenco, kiun alportas la vivo donita de Dio. Kiam ni hazarde faras erarojn pro nia libereco, ni foje havas en niaj pensoj la bedaŭron esti tiel liberaj kaj respondecaj. Tamen, se ni ne havus ĉi tiun liberecon, kia estus nia ekzisto? Tiu de la roboto "GPT Kato", nekapabla aprezi la subtilajn mensludojn elpensitajn de la senlima Menso de la Kreinto Dio. Kaj, neniu povas pli bone aprezi la valoron de la libera vivo donita de Dio ol liaj elektitoj, al kiuj li malkaŝas siajn kaŝitajn pensojn kaj planojn.

La maŝino ne kapablas aprezi la amon de Dio montritan en Jesuo Kristo, dum la homo, se li estas elektito, povas aprezi ĉi tiun demonstraĵon de amo kaj respondi al ĝi. La maŝino faras nek bonon nek malbonon, ĉar ĝi ne kapablas distingi inter la du aferoj, krom sur la nivelo de la "litero", kiun ili reprezentas. Tamen, ne spertante sentojn, kaj nekapabla aprezi la moralan aŭ malmoralan normon, la juĝo konfidita al la maŝino povas kaŭzi grandegan damaĝon al la homaro. Ni jam ŝuldas al ĝi senlaborecon, la malstabiligon de homaj laborpostenoj kaj la ofertitajn servojn, kaj la grandega risko estus konfidi al ĝi la decidojn farotajn de la gvidantoj de landoj. Kaj ĉi tiu risko estas reala, ĉar mi rimarkas, ke la junuloj, kiuj regas hodiaŭ, en Francio kaj en la okcidenta mondo, ĉiuj alprenas kondutojn similajn al la robotoj, kiujn ili uzas ofte kaj sisteme, dum multaj jaroj kaj dum sia edukado kaj profesia trejnado. Sed, ĉu ni miru? Fakte ne, ĉar kio estas la malpiulo, kies inteligenteco, blokita de Dio, lasas al li nur la eblecon agi kiel roboto pilotata por konduki lin al lia pereco, de Dio kaj la diablo? Simpla roboto kun homa aspekto.

Dio kreis la homon, kiu produktis la roboton. Tiel, ni povas trovi en Dio mem kaj senliman Menson, kiu, plena de sentoj, funkcias kiel tiu de homo, kaj pensantan superroboton, kiu mokas, per sia senlima memoro, ĉiujn homajn produktaĵojn en artefarita inteligenteco.



Dio kreis la principon de "logiko", kiu estas en lia naturo de la tuta eterneco. Kaj ĉi tiu vorto "logiko" eble povas esti asociita kun la vorto "vero", kiun Jesuo enkorpiĝis en sia perfekteco. Estas en la nomo de sia "logika" konduto, ke la Dio de vero kondamnas la mensoganton kaj la mensogon al morto. Ĉar, "logike", li kondamnas ĉion, kio estas la absoluta malo de tio, kion li aprobas. Paradokse, ĉe la fino de la tempo, igante homojn konstrui artefaritan inteligentecon, Dio direktas ilian atenton al si mem, ĉar ili trovas en ĉi tiu konduto de absoluta "logiko", tion, kio vigligas kaj instigas la decidojn faritajn de la kreinto Dio. Inter Dio kaj la maŝino, la homo suferas la malfortecon de sia sentimentala naturo; tamen, ĉi tiu malforteco ekzistas nek en Dio nek en la maŝino. La kreita situacio montras, ke homoj povas ricevi nur idealajn respondojn de Dio, ĉar ili havas la avantaĝojn de homo, kiu pensas kaj sentas, kaj tiujn de maŝino, kiu prilaboras datumojn kun la rapideco de elektra kurento. Kaj ĉi tie denove, ilia rapideco superas ĉi tiun leĝon de elektro, kiun ili kreis. Ilia Menso funkcias laŭ la rapideco de ilia penso, kiu vojaĝas kaj flugas super la pasinteco, la nuntempo kaj la estonteco, en la momento.

Ni do havas en Dio perfektan modelon de la signifo portata de la vorto "logiko". Estis lia "logika" Spirito, kiu kondukis lin apliki la mortkondamnon al niaj unuaj gepatroj Adamo kaj Eva, tuj post kiam ili malobeis lian malpermeson manĝi la malpermesitan frukton, kiu cetere estis nur la tera, karna kaj fizika subteno de la principo eniri en rilaton kun la diablo, Satano, kiun *la "arbo de la scio pri bono kaj malbono"* reprezentis, profete, en la "*ĝardeno*" donita de Dio. El tiu sperto, Dio memorigis al la homoj, ke ili okupas lokon sur la tero situantan en lia regno; tiu, kiun li kreis. Li establis la regulojn, kiuj kondiĉigas bonajn rilatojn inter li kaj siaj kreitaĵoj. Post peko, Dio ne rezignas sian teran posedaĵon, sed, restante "logika", li lasos ĝin esti regata de la diablo, ĉar la homo elektis obei lin, sed ne pli ol dum 6.000 jaroj. Kaj ekde la komenco de la sepa jarmilo, li revenos, en Jesuo Kristo, por repreni de la diablo la teron, kiu apartenas al li laŭrajto kaj fakte. La elektitoj estos levitaj al la ĉielo kaj la falintoj estos neniigitaj sur la tero, li faros el ĉi tiu tero, la antaŭa regno de Satano, malliberejon, sur kiu li tenos lin izolita dum la tuta tempo de la "**mil jaroj**" de la sepa jarmilo profetita de la sepa-taga Ŝabato de niaj semajnoj.

Estas facile kompreni, ke, ĉar Dio reprezentas en si mem la perfektecon de rezonado kaj "logika" konduto, li petas siajn elektitajn kreitaĵojn simili lin. Por plenumi ĉi tiun postulon, la elektito devas lerni vivi laŭ la respekto de principoj, sen lasi sin malfortigi de siaj sentoj, aŭ li devas lerni malfidi, kiel peston, sian homan malfortecon. Perfekta "logiko" do troviĝas nur en Dio kaj en ĉiuj, kiuj renaskiĝas el li, aŭ, ekskluzive, liaj elektitoj elaĉetitaj per la verŝado de la senkulpa sango de Jesuo Kristo. Kaj ni devas rimarki ĉi tiun paradokson, ke kreante "artefaritan inteligentecon", homoj, nature, mem nelogikaj en sia konduto, tamen konstruis siajn maŝinojn surbaze de la plej simpla kaj plej baza "logiko". Mi permesas al mi ĉi tie defii ĉi tiun terminon "artefarita inteligenteco" uzata por komputila programaro kaj komputiloj. Kaj ĉar Dio rekonas kiel "*intelligentan*" nur la elektiton, kiu aŭskultas lian voĉon kaj iras laŭ la vojo, kiun li desegnas por li, laŭ Daniel 12:3 kaj 10, mi nur malkaŝas liajn pensojn pri ĉi tiu temo: "**Tiuj, kiuj estis inteligentaj, brilos kiel la brilo de la ĉielo**, kaj tiuj, kiuj instruis

*justecon al la homamaso, brilos kiel la steloj, eterne kaj eterne.../...Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros malbonon, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos, **sed tiuj, kiuj havas inteligentecon, komprenos** . "* La elekto de la komputikistoj, kiuj desegnis ĉi tiun vorton "**inteligenteco**", estas prudenta kaj alloga, ĉar ĝi invitas al fido la homojn, kiujn ĉi tiuj maŝinoj direktas. Sed fakte, super ĉi tiuj maŝinoj kaj iliaj homaj desegnistoj estas ankoraŭ unuigintaj por la afero, Dio kaj la diablo. Ĉar la celo estas konduki la grandege ribeleman kaj nekredan homaron al ĝia pereco. Fakte, ĉi tiu falsa "**inteligenteco**" estas nur la "logika" rezulto de la homa teknika evoluo. Ĉe la komenco de ĉi tiu evoluo estis la skribo, kiu permesis transdoni vortojn per signoj desegnitaj sur argilaj tabuletoj, poste sur pergameno kaj fine sur papero. En la dua etapo post la malkovro de elektro, la homo transdonis siajn mesaĝojn per la "Morsa" kodo, kiu estis transdonita sur kabloj konektantaj lokojn en la Okcidento, poste en ĉiuj landoj malfermitaj al la okcidenta civilizo. En la morsa lingvo, la logika bazo kuŝas sur la punkto kaj la linio, ĉu sur mallonga elektra impulso por la punkto (.) ĉu sur longa por la linio (-). Alfabeto do konstruiĝas sur aro da konfiguracioj kun pli-malpli da punktoj kaj linioj. Estas ĉi tiu sama principo, kiun komputila lingvo evoluigis, laŭlonge de la tempo, la punkto anstataŭiĝante per la negativa poluseco aŭ minus (-), kaj la linio anstataŭiĝante per la pozitiva poluseco, la pluso (+). Kaj ĉi tie denove, vortoj estos konstruitaj sur konfiguracioj de pluraj kombinaĵoj, kiuj estos analizitaj kaj prilaboritaj laŭ la rapideco de la uzata elektra cirkvito. Fakte, estas evidente, ke en ĉi tiu konstruo, la vorto "inteligenteco" ne havas lokon, ĉar en ĉi tiu tuta historia evoluo, temas nur pri programado funkcia pli kaj pli rapide. Post mana skribado, la homo inventis la tajpilon, sed eĉ helpate de elektro, la maŝino sekvas programon, kiun la homo trudis al ĝi. Komence de sia disvolviĝo, komputila lingvo baziĝis sur la skribo de "0" kaj "1". Sur kartono, truoj kaj solidoj plenumis la saman funkcion en la komenca sistemo. Kaj hodiaŭ, niaj "komputiloj", ĉu porteblaj aŭ ne, funkcias miliardojn da fojoj pli rapide. Sed niaj maŝinoj kapablas identigi nur analogajn ciferecajn ciferojn. Ili povas uzi nur la datumojn, kiujn la homo mem enigis en sian memoron. Tial, ĉi tiuj maŝinoj estu konsiderataj nur kiel asistantoj al homa laboro. Kaj, konstruitaj de homoj, ili nur reproduktas la ŝablonojn de neperfekta kaj nelogika homa penso.

Dio staras super ĉiuj siaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj kaj suverene malfermas aŭ fermas "la kranon" de la inteligenteco, kiun li donas al ili. Inteligenteco ne estas rajto, kiun homo povas postuli, precipe se Dio neas ĝin. En ĉi tiu kazo, ĝi estas nur falsa kaj trompa aserto, unue, por tiu, kiu malĝuste postulas ĝin; kaj due, por tiuj, kiuj kredas je la ekzisto de ĉi tiu falsa inteligenteco. Fakte, "**inteligenteco**", la vera, kiun Dio donas al siaj elektitoj, estas sekreta lingvo rezervita por iniciatitoj. "**Inteligenteco**" estas ankaŭ "logika", aŭ ĝi ne estas. "Logiko" baziĝas sur la plej simpla kaj plej evidenta rezonado, kio igas ĝin taŭga eĉ por infanoj, kiuj almenaŭ ne estas perversaj, kiel tiuj, kiuj kreskas en nia nuna tempo. Estas en sekreta lingvo, nealirebla por malindaj homoj, ke Dio parolas al la spirito de siaj veraj servistoj, siaj profetoj, siaj amataj elektitoj. Kaj la pruvo de la ekzisto de ĉi tiu sekreta lingvo estas donita per la kapablo de ĝiaj profetoj interpreti kaj kompreni la mesaĝojn transdonitajn per bildoj kaj simboloj reprezentitaj per trompaj vortoj, kiuj tiel konfirmas, ke "**la litero mortigas**" kaj ke nur **la "Spirito**

" de Dio " **vivigas** " ĝin inspirante nian homan " **spiriton** ", laŭ 2 Kor. 3:5-6: " *Ne kvazaŭ ni mem kapablas imagi ion kvazaŭ de ni mem. Sed nia taŭgeco estas de Dio . Li ankaŭ kapabligis nin kiel ministrojn de nova interligo, ne de la litero, sed de la Spirito; ĉar la litero mortigas, sed la Spirito vivigas .* "

Ĉi tiu " **atesto de Jesuo Kristo** " estas prezentita al vi hodiaŭ en la deĉifrado de lia Apokalipso. Estas la sama dia Spirito, kiu hodiaŭ gvidas mian homan spiriton labori "logike" kaj serĉi kaj trovi en la Sankta Biblio la tre simplajn klarigojn de ĉi tiuj bildaj mesaĝoj. La afero estas tiel simpla, ke ĉiu rajtas demandi, kial ĉi tiu laboro ne estis plenumita pli frue. La respondo estas eĉ pli simpla: ĉar Dio ne permesis ĝin antaŭ la tempo, kiun li fiksas, fari ĝin per la homa instrumento, kiun li ankaŭ elektis por ĉi tiu tasko. Krome, la lastaj profetitaj eventoj devis esti proksimaj al sia plenumiĝo, kaj inter ĉi tiuj, tiu de la ŝanĝo de flankoj de Egiptujo, kiu plenumiĝis en la jaro 1979, la jaro de mia renkonto kun la "Sepa-taga Adventista Eklezio"; la lasta institucio ankoraŭ agnoskita de Dio je tiu dato; kio jam ne validas hodiaŭ.

Nur "logika" menso povas identigi la paradoksajn kondutojn kaj rimarkojn faritajn de la juna franca prezidanto, la eks-bankisto Emmanuel Macron. Kvankam li estas imuna al "logiko", politikaj ĵurnalistoj kaj politikistoj ne rimarkas ilin kaj blinde subtenas liajn decidojn, kiuj kondukas ilin ĉiujn al ilia falo. Sed ĉi tie denove, la klarigo por ĉi tiu konduto kuŝas en Dio, kiu igas ilin mem konstrui la tragedion, kiu masive trafos ilin. Dio jam juĝis ilin, kaj nun, per sia subteno al Ukrainio, ili organizas la estontan konflikton kun Rusio kaj ĝiaj aliancanoj, la BRICS-landoj, la islamaj respublikoj kaj Nord-Koreio. Por liaj elektitoj, la alproksimiĝanta fino de la mondo, kaj jam de la nacioj, fariĝas, tute "logike", la estonteco profetita de Dio. Sed por tiuj, kiujn ĝi ne lumigas, la trompa espero nur daŭras, ĉar, kiel diras la proverbo: "Dum estas vivo, estas espero." Sed kio estas la valoro de ĉi tiu espero, kiu en realeco estas nur trompa iluzio? Tiuj, kiuj profitas de ĝia lumo, scias, ke Dio donas al ĉiu homo la rekompenco, kiun iliaj faroj meritas. Ni atestas definitivan disiĝon, kompareblan al tiu, kiu okazis kiam Noa kaj lia familio eniris la arkeon, kiu savus ilin de vasta dronado. Ekster la arkeo, amasoj da homoj mokis Noa kaj lian arkeon, same kiel niaj samtempuloj mokas nian intereson pri la dia profeta vorto. Sed en la horo, kiam Dio malfermis la kluzojn de la ĉielo, ilia moka rido ŝanĝiĝis en kriojn de angoro, sed estis tro malfrue por ili, kaj altiĝante ĉiam pli alten, la akvoj kovris ilin, kaŭzante al ili morton per dronado. Akvo estingas fajron, sed kiu povas batali kontraŭ akvo? La armilo uzata de Dio estis neantaŭvidebla kaj ekster homa kontrolo. Nur la vera rilato establita kun Dio permesis al Noa scii anticipe la detruan planon deciditan de Dio. Tial, ĝuste kredante je la plenumo de lia revelaciita plano, ni siavice konstruas la spiritan arkeon, kiu savos niajn vivojn en la tempo de la terura malfeliĉo, kiun Dio preparas por siaj mokaj kaj malestimaj malamikoj. Tamen ekzistas diferenco inter nia fina provo kaj tiu de la diluvo, en kiu la arkeo savis Noa kaj lian familion de sep homoj. Efektive, en Ezek. 14:13 ĝis 20, Dio donas tri mortigajn situaciojn, en kiuj li metas Noaon, Danielon kaj Ijobon kaj specifas, ke en ĉiu kazo " **... ili savus nek filojn nek filinojn, sed ili sole saviĝus .** " La familio de Noa tial malinde profitis la arkeon kaj estis savita de la diluvo nur por antaŭenigi la repopulacion de la tero post ĉi tiu diluvo. Nia kazo hodiaŭ estas tiu,

kiun Dio starigas kaj determinas en ĉi tiu teksto de Ezekiel, kie la elektito estas savita sen sia familio, individue, ĉar ĉi-foje Dio konsideras la individuan fidon de ĉiu vivanta estaĵo. Li prezentas al ni, en ĉi tiuj tri viroj, Noao, Danielo kaj Ijobo, la bildon de la homoj, kiujn li povas kaj volas savi por igi ilin siaj kunuloj por la eterneco. De kiam ĉi tiu teksto estis verkita, ni malkovris aliajn rolulojn donitajn kiel modelojn, post Jesuo Kristo, pro ilia konstanta fideleco al Dio kaj la vivnormoj, kiujn li postulas. Dek apostoloj el la dek du, kiujn li elektis, restis fidelaj ĝis sia morto kiel martiroj. La dekunua, Johano, ne mortis kiel martiro, ĉar Dio igis lin nedetruibla dum lia tera vivo. Ne sciante kion fari kun li, fine la persekutanta romia imperiestro Domiciano, juna, pagana, cinika kaj aroganta, izolis lin sub romia gardisto sur la insulo Patmos; Johano ricevis la profetan mesaĝon, kiun Dio adresis al ni, precipe al tiuj el ni, kiuj vivas en la lastaj jaroj de la historio de la oferto de dia graco. Ni havas ne pli da kialo morti nun ol la apostolo Johano en sia tempo. Kaj ĉi tiu estas efektive la sekreta mesaĝo, kiun Jesuo adresis al ni, igante la vivon de Johano nedetruibla. Sed estas ankoraŭ necese, ke Jesuo trovi en ni la bildon, kiu konformas al Johano, heredanto de lia Apokalipso, lia sankta Revelacio. Kaj la respondo al ĉi tiu turmenta demando donos Jesuo Kristo mem, kaj nur li. Estas por la elektitoj, kiuj similas al Johano, kiel Daniel kaj liaj tri kunuloj, ke Jesuo mirakle intervenas por konservi iliajn vivojn. Kaj ne senkaŭze en sia Evangelio, Johano nomas sin mem per la esprimo: la " *discípulo, kiun Jesuo amis* "; esprimo ripetata tri fojojn, en Johano 20:2, 21:7 kaj 20. Kaj Jesuo havis multajn kialojn ami Johanon aparte, ĉar li restis fidela al li dum lia tuta vivo kaj ne forlasis lin, eĉ en la horo de lia aresto kaj krucumo; Johano estis ĉe la piedo de lia kruco kaj kiel fina atesto, antaŭ ol elspiri sian lastan spiron, Jesuo konfidis al li sian teran patrinon, Maria, la veran.

Jam sur la tero, dum sia ministerio, Jesuo klopodis malkaŝi la normon de la juĝo de Dio. Por tiu celo, li multigis ekzemplojn konstruitajn en formo de paraboloj, kiuj postulas, ke aŭskultantoj havu "logikan" kaj simplan menson similan al tiu de infano. Kaj ĉi tie denove, la juĝo de Dio permesis al iuj kompreni kaj al aliaj kompreni nenion, ĉar li konas la pensojn de ĉiuj siaj kreitaĵoj. La jarcentaj religiaj praktikoj de falsa kredo kaj falsa religio igis nin forgesi tion, sed en sia parabolo pri la perdita ŝafo, Jesuo instruas, ke efektive li, la "bona kaj fidela Paŝtisto", prenas la iniciaton serĉi siajn perditajn ŝafojn. Ĉi tiu punkto estas fundamenta, sed devigitaj konvertiĝoj maskis ĝin kaj igis nin forgesi kaj ignori ĝin dum jarcentoj da falsaj religiaj instruoj. Tamen ĉi tiu ideo estas tiel simpla kaj tiel logika! Kial Dio serĉu ribelemajn ŝafojn? Kiu sur la tero serĉas la kompanion de kontraŭulo? Neniu, inkluzive de Dio. Tamen, la kialo de la ekzisto de religio estas, kaj por la homo kaj por Dio, sole la serĉado kaj elekto de eternaj amikoj. Kian rolon ludas la ribelema estaĵo en ĉi tiu projekto de sennuba amo? Li restas la vazo difektita de la majstra potisto kaj jam ne utilas por io ajn, finante en la skrapilejo, rompita kaj detruita. En ĉiuj industrioj, en produktadlinioj, dezajnaj difektoj kondukas produktojn al la rubujo. Homa generado funkcias same. En ĉio, kion homoj produktas, Dio retenas por si nur tion, kion li konsideras inda je sia amo kaj sia oferto de eterna vivo, kaj la resto estas por neniigo, la kompleta kaj definitiva detruo de la " *dua morto* " de la " *lasta juĝo* " de Apokalipso 20:13 ĝis 15: " *La maro lasis la mortintojn, kiuj estis en ĝi, kaj la morto kaj Hades lasis la*

*mortintojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝita laŭ siaj faroj* . Kaj la morto kaj Hades estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la **dua morto** , la fajra lago. Kaj kiu ajn ne troviĝis skribita en la libro de vivo, estis ĵetita en la fajran lagon. "

Dio donas al ni en sia vorto la pruvon de sia perfekta "logiko", kiam li diras al ni en Mateo 25:29: " Ĉar al kiu ajn estas, estos donite, kaj li havos abundon; sed al kiu ajn ne estas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita for de tiu ." Ĉar pri kio li parolas? Pri fido, sen kiu estas neeble plaĉi al li. Ankaŭ, en ĉi tiu aspekto, kiu povas ŝajni paradoksa, Dio transdonas perfekte "logikan" mesaĝon. En sia amo al siaj elektitoj, li instigas siajn fidelajn servistojn por intensigi kaj plilongigi sian fidelecon. Tiel, en ĉia justeco kaj "logiko", li donas sian lumon al tiuj, kiuj ĝin ŝatas kaj serĉas. Kaj mi povas diri, ke, kiel Daniel laŭ Dan. 10:12, mia deziro " kompreni " liajn profetaĵojn estis plenumita preter ĉiuj miaj esperoj: " Li diris al mi: Daniel, ne timu; ĉar de la unua tago, kiam **vi havis en via koro kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio** , viaj vortoj estis aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venis. " Kaj mi memoras tiun jaron 1974, en kiu muzikisto en kabaredo, mi estis maltrankviligita pro dolora kaj diabla sentimentala sperto. Dio tiam inspiris min per la vortoj de ĉi tiu kanto, kies titolo estas: "Ni jam ne kredas je io ajn". Vi povas trovi ĝin sur la retejo "attentejc2030.com" inter la multaj aliaj kantoj verkitaĵe poste. Sed jam per ĉi tiuj vortoj, mi atestis mian fidon por la 6000 jaroj de la dia tera programo. Mi ankoraŭ ne komprenis la profetan signifon de la ses tagoj de niaj semajnoj, sed sciante, ke de Adamo ĝis Jesuo Kristo pasis ĉirkaŭ 4000 jaroj, la subita teknika evoluo komencita ĉirkaŭ 1800 igis min kredi, ke Jesuo revenos en la jaro 2000. En 1975, vizio donita de Dio profetis lian vokon por mia profeta ministerio entreprenita post mia adventista baptito en junio 1980. Kaj el ĉi tiu nova naskiĝo, la frukto naskiĝis, en la aspekto de biblia malkriptigo de la profetaj libroj de la Biblio, unue, la Apokalipso, due, Danielo, kaj trie, Genezo, tio estas, paradokse, en la kontraŭa direkto de la ascendanta ordo, en la descendanta ordo, tio estas, de " **omega al alfa** ", de la fino al la komenco, kiu transdonas la ĉefajn ŝlosilojn de la tempo de la dia projekto. Komence, mia atendo pri la reveno de Jesuo Kristo en la jaro 2000 ŝajnis esti konfirmita de la 6-jara prokrasto en la datigo de la naskiĝo de Jesuo en nia falsa kalendaro. Tiu ĉi prokrasto konfirmis la daton 1994 akiritan per kalkulado de la datumoj profetitaj en Daniel kaj Apokalipso. Kaj nur post 1994 Dio permesis al mi kompreni la veran signifon, kiun li volis doni al tiu ĉi dato 1994. Ĝi devis marki lian malakcepton de la oficiala institucio "Sepa-taga Adventismo", malakcepto motivita de la samaj pruvoj de malintereso pri liaj profetaj anoncoj, kiujn atestis en 1843 kaj 1844 grupoj de la protestanta religio. Por sia juĝo, en tiuj ĉi du situacioj, **Jesuo baziĝas sur observado** notita kaj registrita de siaj nevideblaj kaj nediskuteblaj anĝelaj atestantoj. Kaj por homoj vivantaj sur la tero, la historia atesto konfirmas tiujn kondutojn aŭ tiujn " **farojn** ", kiujn Jesuo juĝas suverene.

Mi kombinis la vortojn "logiko" kaj "vero". Sed ĉi tiuj du vortoj diferencas per tio, ke "vero" estas malfacile identigebla, ĉar ĝi reprezentas la penson de Dio metitan en agon, kaj parte, rivelitan en la Sankta Biblio. Kontraste, "logiko" estas tre facile identigebla, ĉar ĝi identiĝas kun pruvitaj, nediskuteblaj verkoj. Kaj tuj kiam persono agas "logike" aŭ "nelogike", ĉiu persono kun inteligenteco povas rimarki kaj kompreni ĝin. Multaj homoj uzas la vorton "logiko" sen efektive



konduti mem "logike". La kialo de ĉi tiu paradokso estas simpla: por esti konvene vivata kaj praktikata, kiel "la vero", "logiko" devas esti amata de tiu, kiu ĝin altigas kaj elvokas. Ĉar la homo respektas kaj honoras nur tion, kion li amas, kaj vere amas.

### M3- La grandaj vizitoj

La 21-an de septembro 2023, la datreveno de la forlaso de la monarĥisma reĝimo en Francio la 21-an de septembro 1792, Francio akceptis, dum oficiala vizito, la novan Reĝon de Anglio, Karlo la 3-a, kaj lian edzinon, Reĝinedzinon Camilla. La franca popolo tre varme kaj entuziasme bonvenigis la reĝon, kriante "Vivu la reĝo", ĝis la punkto, ke la reĝo laŭdire deklaris: "Fine, ĉi tiuj francoj ja ne estas tiel respublikanaj." Kaj vere, li ne malpravas, ĉar montrante sin kapablaj elteni, sen ribelo, la diktaturon de la Kvina <sup>Respubliko</sup>, kaj ĉefe, la cinikan aŭtoritatisman regadon de ĝia lasta prezidanto, ili pruvas, ke monarĥisma reĝimo ne timigus ilin. En lukso simila al la vesperoj organizitaj de Ludoviko la 14-a, en Versajlo, en la "Spegula Halo", longa, kovrita tablo bonvenigis kaj kolektis 170 gastojn. En ĉi tiu kunveno, la vera, senpova reĝo de parlamenta monarkio vizitis la prezidanton, portanton de la senlima povo de reĝo, de la Franca Respubliko. Tiu ĉi tablo, kie la du reĝoj dividis manĝon kun siaj plej proksimaj amikoj kaj subtenantoj, memorigis min pri ĉi tiu verso el Dan. 11:27: "*La du reĝoj serĉos en sia koro fari malbonon, kaj ĉe la sama tablo ili parolos malveron. Sed ili ne sukcesos, ĉar la fino ne venos ĝis la difinita tempo.*" Mi estas honesta, ĉi tiu verso ne koncernas niajn du nunajn reĝojn, sed la Seleŭkidan reĝon kaj la Ptolemeon reĝon de Sirio kaj Egiptujo, ĉirkaŭ -170. Tamen, la hipokritecon kaj malveron koncerne, ekde tiu fora tempo, la tutan homaron malbenitan de Dio, mi ne povas ne fari ligan. Tiel ke ĉi tiu verso povas esti prenita kiel dia averto kun konstanta valideco. Kaj ĉi tiu ideo estas plue pravigita per ĉi tiu alia dia juĝo rivelita en Dan. 2:43: "*Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar ili miksiĝos kun la bildo de homoj; sed ili ne kuniĝos unu kun la alia, same kiel fero ne miksiĝas kun argilo.*" Kaj ĉi-foje, ĉi tiu dia juĝo efektive havas konstantan validecon, ĉar ĝi koncernas Okcidentan Eŭropon de ĝia originala apero de dek regnoj ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo.

La gvidantoj de du ruinigitaj landoj tial celas plifortigi sian ligan, fidante unu sur la alia, kaj ĉi tie denove la situacio memorigas min pri la parabolo pri la "*du blinduloj*", kiuj fine "*falas en fosadon*", laŭ Mateo 15:14.

Post tiu ĉi reĝa vizito, je la 16a horo la sekvan tagon, vendrede, la 22an de septembro, komenciĝis la vizito de Papo Francisko al Marsejlo. Tiel, ekde tiu tago, komenciĝas la vizito de granda delogo, kiu nur trompos tiujn malbenitajn de Dio. Alveninte en Marsejlon, la Papo iris al la baziliko Notre-Dame-de-la-Garde, memorigante, ke la marsejleanoj nomas ĝin la "bona patrino". Kaj tiu fakto sola sufiĉas por igi ilin malbenitajn de Dio. La celo de tiu ĉi vizito estas admoni religiulojn esti bonvenigaj al elmigrantoj venantaj el la Sudo. Lia vizito do prenas ekumenan formon, kaj lokaj reprezentantoj de aliaj religioj estis apud li dum li

faris sian unuan delogan paroladon. Prenu la vortojn de Jesuo kaj metu ilin en la buŝon de tiu ĉi servisto de la diablo, kaj vi komprenos, kion la dia Spirito nomas "*anĝelo de lumo*". Fakte, liaj vortoj estas neriproĉeblaj, ĉar li reprenas pensojn instruitajn de Jesuo Kristo, sed li uzas ilin strikte humanisman aliron, sen konsideri la prioritatojn, kiujn Dio donas al la spirita situacio de siaj kreitaĵoj. Li, la papo, la diabla instrumento de delogo, li, kiu malobeas la ordonojn de Dio, venas doni lecionojn pri religia konduto al homoj. Liajn paroladojn povas ricevi nur malbenitaj homoj, kiuj estas perfekte humanistoj, kiuj, kiel li, prioritigas la rajtojn de la kreitaĵo super la devoj al Dio. Kaj ĉiuj, kiuj estos sentemaj al liaj paroladoj, jam kulpas antaŭ Dio pro tio, ke ili ne konsideris la mesaĝon prezentitan dum la Protestanta Reformacio, en la 16-a <sup>jarcento</sup>. Same kiel la juda interligo malaperos, anstataŭigita de la nova interligo fondita de Jesuo Kristo, la romkatolika religio malaperos, anstataŭigita de la protestanta religio ĝis 1843. Poste, ekde tiu dato, kaj eĉ pli ekde 1873, ĉi tiu protestantismo malaperos, anstataŭigita de la "Sepa-taga Adventismo".

La Papo do venas al Marsejlo por fari humanisman paroladon al humanisma aŭdantaro. Dio ne estas honorata en ĉi tiu afero, kaj li organizas ĉi tiun viziton nur por plu malbeni la idolkultajn homajn masojn. Lia vizito al "Notre-Dame-de-la-Garde" celas meti lian agon sub la benon de la diabla "Virgino", al kiu li dediĉas grandan sindonemon. Per ĉi tiu publika sindediĉo, li asocias kun sia peko ĉiujn, kiuj partoprenas en lia ago. Kaj, sekve, la sango verŝita de Jesuo Kristo ne povas esti imputita al ili kiel justeco. La diablo tenas ilin kaj li povas igi ilin partopreni sian propran kondamnon. Esti religia ne signifas esti stulta; tute male, la vere elektita estas, laŭ Dio, dotita per inteligenteco, kaj per aparta inteligenteco, kiu prenas la formon de saĝo. Kaj ĉi tiu saĝo antaŭsupozas profundajn analizojn por ĉiu studata temo, ĉar prudento estas postulata kaj konsilita de Jesuo Kristo, laŭ Mateo 10:16: "*Jen mi sendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj. Estu do saĝaj kiel serpentoj, kaj sendanĝeraj kiel kolomboj.*". Estas facile diri "ni devas bonvenigi", sed notu, ke Dio mem malpermesis al sia popolo edziĝi al fremduloj. La Papo ŝajnas ignori ĉi tiun dian ordonon, kaj multajn aliajn, multe pli gravajn. Nun la kialo, kial Dio malpermesis ĉi tiujn geedziĝojn, estas ankaŭ la kialo, kiu hodiaŭ pravigas la rifuzon bonvenigi fremdulojn kun kutimoj kaj religioj malsamaj ol la originala kristana religio adoptita ekde la unua reĝo de Francio, Klovizo la 1-a <sup>en</sup> 496. Nia tuta kulturo ripozas sur ĉi tiu kristana fundamento, kiu konsistigas la unuecigan cementon de la nacioj kolektitaj en la Unuiĝinta Eŭropo. Kion humanistoj ne komprenas estas, ke unue, la kreinta Dio Jesuo Kristo transformas la akcepton de idolkultaj paganaj fremduloj en malbenon. En la nomo de la suferado, kiun li eltenis, Jesuo Kristo ne povas aprobi la akcepton de homoj, kiuj importas sian paganan religion. Kaj la rezulto de ĉi tiu speco de malbenita etna miksado reproduktas la situacion de "*la Babela Turo*", escepte ke nun la juĝo de Dio ne estos farita per konfuzo de lingvoj, sed per verŝado de la sango de la kolektitaj kulpaj estaĵoj.

Nekapabla admoni homojn obei la ordonojn de Dio kaj lian tutan doktrinon veron, la Papo uzas la lingvon de amo, kiun neniu povas kontraŭstari. La mesaĝo de amo fariĝas en lia buŝo la nerezistebla logilo, kiu faras ĉi tiun delogan buŝon timige efika hoko. La fakto restas, ke ne ĉiuj homoj falas en ĉi tiun

kaptilon. Ĉar sen esti elektitaj kaj profiti de la inteligenteco donita de Dio, homoj estas konvinkitaj kaj konsciaj, ke la amasa alveno de fremduloj el la Sudo reprezentas realan danĝeron por ilia lando. Ili nur bezonas rimarki la multajn agresemajn reagojn, kiuj okazis ekde la unuaj jaroj de akcepto inter 1950 kaj 1960. La situacio klare malboniĝis ekde la akcepto de alĝeriaj elmigrintoj; logika afero, ĉar la rilato kun ĉi tiu lando sange finiĝis en 1962 per la ordono: "la valizo aŭ la ĉerko". La alĝerianoj bonvenigitaj post tiu dato do subtenis la batalon kontraŭ Francio. Ĉi tiuj elmigrintoj alvenis sur ĝian grundon nur pro ekonomiaj kialoj, kaj ilia indigno kontraŭ la francoj ne mirakle malaperos. Fakte, ĉi tiuj homoj de la nacia islama kredo establis sian vivmanieron, sian kulturon kaj sian religion en Francio. Dum jardekoj, ili kreskis inter ni, generacio post generacio, sed la miksaĵo neniam disvastiĝis, ĉar la islama religio ne kongruas kun la agnostikaj aŭ ateismaj francoj. Revolucia Francio en 1792 fariĝis, portempe, nacie ateista, sed ĝi konservis la fundamentojn de kristana vivo. Tiom, ke la falsa kristana kredo restis kongrua kun la vivmanieroj adoptitaj de la liberpensuloj de Francio. En la nomo de respekto al la libereco de ĉiu individuo, kunvivado ebligis, kaj laŭlonge de la tempo, liberpensado fariĝis la plimulto. Poste venis Islamo, multe malpli akordema pri religiaj aferoj, tial la apero de sporadaj ribeloj kontraŭ la stato de la "nekredantoj", la "malfideluloj" kondamnitaj de Alaho en la Korano de ilia profeto Mohamedo. Bonvenigi eĉ pli da homoj de ĉi tiu religio estas do preskaŭ suicidema. Kaj ĉiu povas tiel juĝi la naturon kaj valoron de la konsiloj de la Papo, kiuj instigas ĉi tiun suicideman elekton.

Tiu ĉi papa vizito al Marsejlo ne ripetigis dum 500 jaroj, kio revenigas nin al la 16-a <sup>jarcento</sup>, kiam la nuna papa vizitanto estis la mortiga malamiko de Francio. Dio tiel sendas al ni subliman mesaĝon: la nunaj ŝajnoj estas trompaj kaj ŝuldiĝas nur al la neceso trudita de la kunteksto de paco. Sed, por Dio, la papa reĝimo restis la sama aganto per kiu la diablo delogas la loĝantojn de la tero.

Koncerne Anglion, ankaŭ ĝi kliniĝas al la necesoj truditaj de la nuna kunteksto, kie ĝia ekonomio estas tre malfortigita kaj ĝia aŭtoritato, grandparte, perdita. Ĝi estas strangolata de la ekonomia krizo kaj devas kontentigi heterogenan "Babel-tipan" loĝantaron, alvenantan el ĉiuj siaj iamaj "Komunumaj" kolonioj.

En la sama semajno, alia grava vizito, ĉi-foje al Usono, okazis ĉe UN. La prezidanto de Ukrainio alparolis la reprezentitajn mondlandojn, denove kondamnante la "maljustan" agreson de Rusio kontraŭ sia lando. Li utiligis la okazon por kondamni tiujn el siaj eŭropaj partneroj, kiuj "ŝajnigas" subteni lin, malkaŝe celante Pollandon. Ĉagrenita, lia prezidanto faris komentojn, kiuj sugestis retiron de milita subteno por Ukrainio. La situacio de tiam estas parte riparita, sed restas dividaj plendoj. Pollando trovas sin inundita de greno produktita en Ukrainio, kaj ĝia propra produktado fariĝas nevendebla, estante pli multekosta. Ekonomia konkurenco tial povus frakasi la eŭropan subtenon. Tio estas des pli vera, ĉar la helpo donita al Ukrainio kaj la sekvoj de la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio kaŭzas altan inflacion kaj danĝere pliiĝas la vivkoston por la homoj de Eŭropo. Jam, per sia prezidanto, Viktor Orbán, Hungario rifuzis apliki sankciojn kontraŭ Rusio kaj rifuzas elmigradon al sia nacia grundo. Alia lando, Slovakio, riskas siavice forlasi Ukrainion. Pri ĉi tiu lando, mi rimarkis la netaŭgecon de

ĵurnalisto, kiu, citante la estontan gvidanton de ĉi tiu lando, memorigis pri la historiaj faktoj nedisputeble plenumitaj en Ukrainio. Kiel mi ankaŭ kredas, li memorigas, ke la nuna milito en Ukrainio ne komenciĝis en 2022, sed en 2014, per la agreso de naziaj ukrainoj kontraŭ ukrainaj rusoj kaj ilia rusa lingvo. Post rememorado de ĉi tiuj aferoj, la ĵurnalisto diris, ke ĉi tiu lando nostalgias pri la rusa regado. Estas evidente, ke la precizeco de historiaj faktoj ne interesas lin. Dum juĝante la temon, la precizeco de plenumitaj faktoj estas la sola afero, kiun oni devas konsideri. La rezisteco de eŭropanoj eble ne estas tiel forta, kiel eŭropaj gvidantoj ŝatus. Krome, la demokratia sistemo kaŭzas ŝanĝojn ĉe naciaj gvidantoj, kiuj povas kaŭzi renversojn en politikaj decidoj.

Rilate al ĉi tiu milito, kiu ĉefe kontraŭstarigas Ukrainion kontraŭ Rusion, mi devas klarigi jenon. Eble, ŝajne kaj por la unua fojo, Rusio perdos sian militon kontraŭ Ukrainio kaj estos devigita rezigni pri siaj teritoriaj konkeroj en orienta Ukrainio kaj eĉ Krimeo. Se ĉi tiuj aferoj okazus, tio ne signifus, ke miaj interpretoj de la profetaĵoj de Daniel 11:40 ĝis 45 estus malĝustaj kaj devus esti forlasitaj. La fakto, ke aferoj **ankoraŭ ne plenumiĝas**, ne signifas, ke ili **neniam plu plenumiĝos**. Estas nur tempoproblemo. Kaj ekde la komenco de la rusa invado la 24-an de februaro 2022, ni atestas agojn, kiuj preparas la grandan konflikton, kiu kondukos Rusion invadi Eŭropon. Sed Dio klarigis, ke ĉi tiu invado sekvos atakojn gvidatajn de la afrika kaj araba islama " *reĝo de la sudo* ". Ankaŭ, Rusio eble suferos malvenkon kontraŭ Ukrainio kaj la okcidenta armilaro donita al ĝi, sed poste, profitante la atakon gvidatan de la " *reĝo de la sudo* ", ĝi trovos la ŝancon dispremi la eŭropajn naciojn atakante ilin en amasa ĝenerala mobilizado, kiun Rusio rezignas en sia nuna batalo, kiun ĝi insistas nomi "speciala operacio". Ĉi tiu insisto de la rusa gvidanto konservi ĉi tiun normon por ĉi tiu batalo, profetas alian fazon, kiu jam ne estos simpla "speciala operacio", sed amasa milita ago de granda amplekso. En ĉi tiu milito, kiun la profetaĵo celas, Rusio uzos sian imponan maran floton, inkluzive de tre multaj nukleaj submarŝipoj, kiuj favoras la surprizan invadon, kiu mankas en la nuna batalo de Rusio. Ĉar ĝia nuna malforteco baziĝas sur la supereco de la kontrolo farita per spionsatelitoj, kiuj permesas al la okcidenta tendaro vidi en reala tempo ĉiujn agojn de la rusaj armeoj. Nokta alteriĝo de submarŝipoj estos nerimarkebla por la fotiloj de okcidentaj satelitoj. Aktualaj eventoj montras ĉi tiun avantaĝon de satelita kontrolo, ĉar scio pri GPS-datums ĵus permesis al Ukrainio ataki la mararmean komandcentron en Sebastopolo, kaŭzante damaĝojn kaj mortojn, inkluzive de altrangaj oficiroj.

Fine, mi memorigas vin, ke fido ne baziĝas sur tio, kion niaj okuloj vidas kaj observas. Male, vera fido konsistas el kredi je la profetaj anoncoj faritaj de Dio en lia Sankta Biblio, eĉ kiam la anoncitaj aferoj ne ŝajnas eblaj. Ĉi tiu fido esprimas absolutan konfidon je la anonco farita de Dio. Kaj ni povas kompreni, kial li intence kaj trompe organizas la faktojn por permesi al nekredantoj dubi pri la plenumo de la anoncitaj aferoj. Tiel, nur liaj elektitoj, kiuj ne lasas sin esti influitaj de la momenta aspekto de la aferoj, montras sin indaj je vera fido imputita al ili de Dio, kaj la " *eterna justeco* " de Kristo, kiu estas lia rekompenco.

En la pasinta semajno, la 21-a de septembro denove estis markita de la redono al Azerbajĝano de la teritorio Armena Karabaĥo, senmara ene de tiu lando.

Armee dispremita, la por-sendependa armena tendaro, la plimulta loĝantaro, akceptis sian kapitulacon kaj submetiĝon al Azerbajĝano. La problemoj, kiuj koncernas ĉi tiun regionon de la tero, indikas spiritan mesaĝon donitan de Dio. Armenio, ĝis tiam protektita de Rusio pro sia aliĝo al NATO, perdas ĉi tiun protekton kaj trovas sin alfrontita al Turkio, sia mortiga antikva malamiko, kaj Azerbajĝano, la alia turka komponanto. Ĉi tiu areo de la tero estis la loko, kie la Arkeo de Noa surgrundiĝis sur la monto Ararato fine de la diluvo. Ĉi tiu teritorio estas do markita kiel la lando, kie komenciĝis la repopulacio de la tero. Kaj kun la mem ekzisto de Armenio pridubata, Dio signalas la engaĝiĝon de universala tera senpopoligo, ĉar la 8 miliardoj da homoj nuntempe kalkulitaj devas ĉiuj malaperi; la lasta, printempe de 2030, je la tempo de la glora reveno de Dio en Jesuo Kristo. Krome, Turkio provokis teruran genocidon de la armena popolo en 1915 kaj 1916, jaroj kiam, en Eŭropo, la Unua Mondmilito komenciĝis; kio ligas la komencon de la Unua al la komenco de la Tria Mondmilito, nuntempe ĉe la komenco de la batalo. En la urbo Valence, kie mi loĝas, forta armena komunumo ĉeestas ekde la alveno de kelkaj armenaj familioj ekde 1915; danke al ilia komunuma frata reciproka helpo, ili posedas, hodiaŭ, la plimulton de la entreprenoj en ĉi tiu urbo, prefektejo de la departemento Drôme, kaj estante religie de kristana origino, ilia integriĝo en la francan popolon ne prezentis problemon. Sed la tragedio, kiu trafas Armenion hodiaŭ, permesas al mi antaŭdiri la alvenon de multaj armenaj elmigrintoj, kiuj trovos, en la komunumo jam establita en Francio, kaj precipe en Valence, lokojn de favora frata bonvenigo. Estas ankaŭ eble, ke Francio sentos sin morale devigita interveni por subteni Armenion per milita batalo kontraŭ ĝiaj turkaj kaj azeraj agresantoj. Sed ekonomiaj kaj politikaj interesoj malprobablighas tiun subtenon, ĉar Francio estas ligita al Turkio per ilia komuna aliĝo al la NATO-pakto, kaj siaflanke, Azerbajĝano vendas sian gason al Eŭropo por anstataŭigi la rusan gason sankciitan, rifuzitan kaj forlasitan de la NATO-tendaro.

#### M 4- La paradoksoj de la homa animo

En la Biblio, la unua inspirita persono, kiu esprimis sin pri ĉi tiu temo de la paradoksoj de la homa animo, estas la apostolo Paŭlo, kiu tiel trafe priskribas la konsterniĝon de la homo dediĉita al siaj kontraŭdiroj, en Rom. 7:14 ĝis 24: "*Ĉar ni scias, ke la leĝo estas spirita; sed mi estas karna, vendita sub pekon. Ĉar kion mi faras, mi ne scias; ĉar kion mi volas, mi ne faras; sed kion mi malamas, mi faras. Nun, se mi faras tion, kion mi ne volas, mi komprenas, ke la leĝo estas bona. Kaj nun jam ne mi faras ĝin, sed peko loĝas en mi. Mi scias, ke en mi (tio estas, en mia karno) ne estas bono. Mi volas, sed ne povas fari bonon. Ĉar la bonon, kiun mi volas, mi ne faras; kaj la malbonon, kiun mi ne volas, mi faras. Kaj se mi faras tion, kion mi ne volas, jam ne mi faras ĝin, sed peko, loĝanta en mi. Do mi trovas ĉi tiun leĝon en mi mem: kiam mi volas fari bonon, la malbono algluiĝas al mi. Ĉar mi ĝojas en la leĝo de Dio laŭ la interna homo; sed mi vidas alian leĝon en miaj membroj, militantan kontraŭ la leĝo de mia menso kaj kaptantan min sub la leĝon de peko, kiu estas en miaj membroj.*" Ho mizera homo! kiu min savos el la korpo **de ĉi tiu morto** ?... Danko estu al Dio per Jesuo



*Kristo, nia Sinjoro!... Tial do mi mem estas laŭ la menso servanto de la leĝo de Dio, kaj laŭ la karno servanto de la leĝo de peko .*

La mekanismo de la principo, al kiu ĉiuj homoj estas submetitaj ekde Adamo kaj Eva, kondukas nin ĉiujn al eldiro de ĉi tiu krio, kiu esprimas nian bezonon de dia helpo: " **Kiu min savos el ĉi tiu korpo de morto?** ... *Danko estu al Dio per Jesuo Kristo, nia Sinjoro!* ... " Paŭlo donas la respondon al nia problemo: " *Danko estu al Dio per Jesuo Kristo, nia Sinjoro!* ... " Ĉi tiu sola frazo resumas la principon de savo ofertita de Dio, kiel graco bazita sur fido metita sur lia enkarniĝo en Jesuo Kristo. Sed la leciono donita de Paŭlo ne haltas ĉe la fino de ĉi tiu ĉapitro, ĉar en la sekva ĉapitro 8, li disvolvos la praktikan, tre konkretan funkciadon de la principo de dia graco. Paŭlo metis sin en la tragikan situacion, kiu koncernas ĉiujn homojn, sed por la veraj servistoj de Dio, la situacio evoluos al "sanktigo" kaj en ĉi tiu procezo, ili devos, pro amo al Dio, venki pekon kaj forlasi ĝin donante al sia spirito renovigitan motivon, kiu donos al ili la forton kaj la eblecon. Ĉar Jesuo venis sur la teron por atingi la "finon de peko " , ne nur sur la teoria dogma nivelo, sed ankaŭ sur la laŭvorta nivelo. Sed nur liaj veraj elektitoj donas al li ĉi tiun gloron, per akiro de venko super iliaj pekoj. Refaloj eblas ĝis la fino markita per la reveno de Jesuo Kristo. Sed en la horo de lia glora alveno, la venko super iliaj pekoj devas esti kompleta. Kaj la kunteksto de la vivo en tiu momento favoros ĉi tiun foreston de peko. La tempo de la lasta provo de fido postulos de la elektitoj puran kaj integran sanktigon de ilia tuta animo.

La principo de graco estas, ke ju pli ni amas Dion kaj liajn vivnormojn, des malpli ni amas tion, kion li malaprobas. Kaj tial la fina venko eblas nur por la elektitoj, kiuj amas Dion tre forte. Ni estas faritaj laŭ la bildo de pesilo kun du patoj. Unu reprezentas amon al Dio kaj la alia koncernas amon al la mondo. Kaj nur Dio povas taksi, sen eraro, kiu el la du patoj estas la pli peza. Ĉe la elektitoj, amo al Dio dominas , sed tio estas nur la komenca fazo de ilia konvertiĝo. La postulo pri savo bazita sur fido engaĝas ilin en batalo, kiun ili devas konduki kontraŭ si mem, kontraŭ siaj karnaj malfortecoj de ĉiu speco, ĉar ili reprezentas pekon, kaj peko devas malaperi, por ke la morto de Jesuo Kristo ne estu vana.

En Romanoj 8, Paŭlo elstarigas la lukton inter la homa spirito kaj la postuloj de la karno, kiuj kondiĉigas ĝin de la naskiĝo ĝis la morto.

La nekredanta aŭ nekredanta natura homo restos ĝis sia morto la senkonscia viktimo de siaj homaj karnaj malfortecoj. Li ignoras kaj volos ignori la justan dian kondamnon, kiu pezas sur li. Sed ne por ĉi tiu speco de homo Jesuo venis morti ofertante sian vivon al la romia krucumo. Li venis sur la teron kaj suferis, **libervole** , por doni al siaj elektitoj fortan motivon por batali malbonon kaj pekon. Rekonante elektiton, kiu apartenas al li, kiel sklavo apartenas al la bona Majstro, kiun li reprezentas, Jesuo ofertas al li sian altvaloran helpon. Li direktas liajn pensojn al bono kaj kuraĝigas lin progresi tiamaniere. Sed Jesuo ne transformas sian kreitaĵon per sia senlima povo, kiel multaj pensas kaj esperas. Lia dia truda kreiva povo ŝanĝos **nur** la karnan korpon de liaj veraj elektitoj en spiritan korpon, kiam, post lia reveno en gloro, ili devos forlasi la teron de peko. Sed por esti tiel fizike transformitaj, la elektitoj devas unue atingi la mensan transformon de sia tera spirito. Kaj tial estas pri ĉi tiu batalo, pri kiu Paŭlo parolas en Romanoj 8:5-8, dirante: " *Ĉar tiuj, kiuj vivas laŭ la karno, celas la aferojn de*

la karno; sed tiuj, kiuj vivas laŭ la Spirito, celas la aferojn de la Spirito. La intereso de la karno estas morto, sed la intereso de la Spirito estas vivo kaj paco. Ĉar la intereso de la karno estas malamikeco kontraŭ Dio, ĉar ĝi ne submetiĝas al la leĝo de Dio, nek povas submetiĝi. Tial do tiuj, kiuj vivas laŭ la karno, ne povas plaĉi al Dio. ” En ĉi tiuj versoj, Paŭlo klarigas, kial savo ne eblas por homoj, kiuj vivas laŭ la “intereso de la karno ” kun ĝiaj malfortecoj de ĉiu speco. Tiuj, kiuj faras tion, “ **ne povas plaĉi al Dio** ”, kio malkaŝas ĉiujn trompajn asertojn de falsa kredo en ĝiaj multaj formoj. Li poste parolas pri la veraj elektitoj aprobitaj de Dio kaj diras: “ *Sed vi estas ne en la karno, sed en la Spirito; se efektive la Spirito de Dio loĝas en vi. Se iu ne havas la Spiriton de Kristo, tiu ne estas Lia* . ” Paŭlo donas al ni manieron scii, ĉu Kristo loĝas en ni. Ni scias, ke Kristo kondamnas la menson de la karno kaj tial ne povas kunvivi en la menso de kreitaĵo, kiu agas tiel. Nur la pureco de korpo kaj menso de vere elektita persono ebligas ĉi tiun kunvivadon kun la dia Spirito de Jesuo Kristo. Paŭlo poste diras en Rom. 8:10-11: “ *Kaj se Kristo estas en vi, la korpo estas morta pro peko, sed la Spirito estas vivo pro justeco. Kaj se la Spirito de tiu, kiu levis Jesuon el la mortintoj, loĝas en vi, tiu, kiu levis Kriston el la mortintoj, ankaŭ vivigos viajn mortajn korpojn per sia Spirito, kiu loĝas en vi.* ” La “ **morto** ” aludita en ĉi tiuj versoj estas la unua “ **morto** ”; tiu kaŭzita de la prapeko **ekde** Adamo kaj Eva. Kaj ĉi tiu “ **morto** ” ne estas forigita per la “ **justeco** ” de Kristo . Lia graco forigas nur la “ *duan morton* ” rezervitan por ĉiuj estaĵoj ne elektitaj kaj ne agnoskitaj de Jesuo Kristo. Kontraste, la promeso de eterna vivo estas donita al la vere elektitoj, ĉar ili profitas de la perfekta justeco de Jesuo Kristo. Ĉi tiu justeco estas atribuita al ili dum ilia baptito. Sed ĉe la reveno de Kristo, ĉi tiu atribuita justeco fariĝos transdonita, ĉar la batalo kondukata, kontinue, en ili mem, kontraŭ la malbono, estos reproduktinta, en ili, la justecon portatan de Jesuo Kristo laŭ persona maniero.”

Paŭlo ankaŭ diras en versoj 12-13-14: “ *Tial do, fratoj, ni ne ŝuldas al la karno, por vivi laŭ la karno . Ĉar se vi vivas laŭ la karno, vi mortos ; sed se per la Spirito vi malvivigas la farojn de la korpo, vi vivos ; ĉar ĉiuj, kiuj estas gvidataj de la Spirito de Dio, estas filoj de Dio.* ” La elektito ŝuldas al la Spirito Dio, kiu savas lin. Kiel tia, li kunlaboros kun la Spirito de Kristo, kiu venas kunvivi en li, por mortigi “ **la farojn de la korpo** ”, kiuj generas “ **pekon** . ” Verso 13, “ *Se vi vivas laŭ la karno, vi mortos* ” koncernas la membrojn de religioj, kiuj asertas falsan fidon. Ĉiujn, kiuj pravigas “ **pekon** ” en la religiaj faroj, kiujn ili praktikas kaj aprobas. Ĉi tiuj versoj estas tre gravaj, ĉar ili atestas pri la neceso rezigni pri la praktiko de karna peko. Sed peko ne estas nur karna, ĝi estas ankaŭ, multe pli grave, spirita, kiam ĝi konsistas el kontraŭdiro de deklaroj faritaj de Dio mem en la skribaĵoj de lia sankta Biblio, pri la du interligoj. Tiam sub la flugilo de religio, peko fariĝas mensogo, kiu neas aŭ distordas la sanktan dian biblian veron.

Sub tiu religia aspekto ni trovas la plej malutilajn paradoksajn homajn kondutojn. Homoj asertas ami kaj servi Dion, eĉ dum ili malobeas Lin kaj kuraĝas pravigi sian ribeleman aliron. Kiel tia situacio povas esti klarigita? La respondo kuŝas en la disigo en du apartajn tendarojn de ĉio, kio vivas en anĝela aŭ homa formo. Du tendaroj, kiuj konsistigas bonon, kaj ĝian absolutan malon, malbonon. Anĝeloj kaj homoj kreitaj de Dio suferas la sekvojn de tiuj du pensoj, kiuj loĝas

en ili, en malsamaj dozoj. Kaj tiu individua dozo estas taksata nur de Dio, sed ĝi reprezentas nian veran "memon", ĉar ĝi resumas ĉion, kion ni reprezentas al Dio, nia dia Juĝisto, "elektito aŭ falinto". Sur la Tero, necesis atendi sciencan progreson por malkovri la valoron de niaj fingrospuroj. Miliardoj da homoj reviviĝis kaj ne ekzistas kazoj de duoblaj fingrospuroj. Ĉiu kreitaĵo havas sian subskribon en tiuj fizikaj karnaj presaĵoj. De tiam, la scienco plue malkovris la DNA-genaron, kiu estas eĉ pli preciza kaj ĉiam unika por ĉiu kreitaĵo. Veraj kredantoj povas vidi en ĉi tiu pruvo, ke Dio volas doni al ĉiu el siaj kreitaĵoj specifan premsignon, kiu distingas ilin de aliaj, kiuj similas al li, sed nur laŭ trompa aspekto.

Niaj homaj paradoksoj do reproduktiĝas en miliardoj da diversaj ekzemploj nur per la dozo de la proporcioj de "bono kaj malbono", kiuj loĝas kaj konsistigas ilin. Kaj ĉi tiu principo validas tiom por la spirito kiom por tiu de la karno. En la ekzemplo donita de la apostolo Paŭlo, ĉi tiu dozo de bono kaj malbono devas esti ŝanĝita en la vokito, por ke li fariĝu unu el la elektitoj de Jesuo Kristo. Malbono devas regresi kaj bono devas progresi ĝis ĝi estingas malbonon kaj ĝiajn fruktojn. En la homa vivo, ĉio estas en konstanta evoluo: fizikaj ĉeloj mortas kaj estas anstataŭigitaj ; pli malfacile, neŭronaj ĉeloj ankaŭ parte renoviĝas ĝis maljuneco, kiam ĉi tiuj ĉeloj funkcias malpli kaj malpli bone. La spirita vivo baziĝas sur la sama principo de renovigo, sed dependante nur de la bonvolo kaj potenco de la Kreinto Dio, ĝi ne malfortiĝas kun la aĝo kaj eĉ en okdekjara korpo, mi atestas, spirita juĝo ne malfortiĝas pro la aĝo. La paradokso estas do grandega, ĉar la fizika korpo iom malfortiĝas, sed la spirito restas vigla kaj vigla. Tiam aperas la normo de eterneco kaj memorigas la homan penson. La spirito de kreitaĵo ne maljuniĝas. Tamen, morto povas marki ĝian finon, brutale, laŭ la decido aŭ permeso de Dio. En la tri monoteismaj religioj, amasoj da homoj pretendas savon kaj rajton al eterna vivo, kiun ili neniam akiros. Kia paradokso! Amasoj da aliaj kredas je sia reenkarriĝo, nekonsciaj, ke, laŭ Hebreoj 9:27-28, la vera Dio ofertas nur unu ŝancon, unu teran vivon, al siaj kreitaĵoj: "**Kaj kiel estas destinita por homoj morti unufoje, kaj post tio la juĝo** , tiel Kristo, kiu estis ofertita unufoje por porti la pekojn de multaj, aperos duan fojon sen peko al tiuj, kiuj lin atendas por sia savo. "

Je kolektiva nivelo, tiuj individuaj homaj paradoksoj reproduktiĝas. Kaj kion ni vidas, kiam ni rigardas la teron kaj la homaron hodiaŭ? La okcidentaj popoloj, heredantoj de la Evangelioj de la Sankta Biblio, kondutas laŭ maniero absoluta malo de la bildo portata de Jesuo Kristo. Ili fariĝas pli kaj pli perfortaj kontraŭ tiuj, kiuj ne dividas iliajn ideojn. Kaj tio ne estas la malplej grava el la paradoksoj, kiuj aperas en la milito en Ukrainio, kiun ili subtenas kaj armas je la kosto de centoj da miloj da ukrainaj kaj rusaj mortoj; tio en la nomo de defendantoj de paco kaj justeco. Sed ne temas pri la paco kaj justeco de Dio, sed pri ilia persona koncepto pri tiuj du aferoj. Volante defendi pacon, ili instigas la militon, ĉar ili metas sian koncepton pri justeco, dividita per homaj interkonsentoj kaj reguloj evoluigitaj kaj akceptitaj de okcidentaj landoj, kiuj longe administris la subevoluintajn landojn de la tero. Ili alvokas la regulojn, kiujn ili trudis al aliaj popoloj dum la venko, por pravigi la militan helpon donitan al Ukrainio. Dum miloj da jaroj, precize ses mil jaroj minus ses kaj duono, regantoj leviĝis, ĉiam

trudante sian leĝon per sia venko en siaj militoj. En Daniel, Dio konstruas sian profetaĵon sur la regantoj, kiuj sinsekvigis unu la alian ekde la Ĥaldeaj Imperio de reĝo Nebukadnecar. "La leĝo de la plej forta estas ĉiam la plej bona," diris kaj skribis la fabulisto Jean de la Fontaine, pri la lupo, kiu formanĝas la ŝafidojn. En Ukrainio, kiu estas la lupo kaj kiu estas la ŝafido? Niaj humanistoj, respondecaj pri la morto de 500 000 homaj animoj, sendube diros, ke ili estas la ŝafidoj kaj akuzos la malbonan Rusion esti la lupo. Sed Eŭropo donis sian subtenon al lupo sekvante la militeman elekton kuraĝigitan de Usono, kiu digne portas la simbolon de la avida lupo, kiu ŝiras el la rusa alianco landon, kiu estis ligita al ĝi: Ukrainion. Sekvante la elekton de la usona lupo, Eŭropo preparas al si la sorton de ŝafido, kiun la ekscitita kaj ĉagrenita rusa lupo venos formanĝi siatempe, probable en 2025 aŭ 2026.

" ***Do, per iliaj fruktoj vi ilin konos*** ," Jesuo diris pri la profetoj kaj homoj en Mateo 7:20. Okcidentanoj jam ne pretendas aliĝi al kristanaj valoroj, ĉar la plimulto fariĝis nekredantoj. Sed ene de ili, la kristanaj fundamentoj restis: valoroj de paco, amo kaj justeco. Tamen, nekapablaj kompreni, ke aferoj okazas kaj plenumiĝas laŭ la volo de la vera, nevidebla Kreinto Dio, ili misaplikas hereditajn kristanajn valorojn. Sed finfine, ili nur reproduktas la modelon de maljusteco, kiun la papa romkatolika religio prezentis al ili kiel kristanan justecon dum "16 jarcentoj" ekde la Reĝo de la Frankoj, Klovizo la 1-a. <sup>La</sup> duonateisma socio de niaj finaj tempoj ne povas fari pli bone ol kion la falsa kristana kredo faris dum ĉi tiuj "16 jarcentoj." "Oni povas doni nur tion, kion oni ricevis," diras ĉi tiu diraĵo, kaj ne ricevante bonon de Dio, sed malbonon de la diablo, la eŭropa juĝo estas logike distordita kaj orientita al elekto de malbono. Dum miloj da jaroj, popoloj estis konkeritaj kaj perdis sian sendependecon, sorbitaj kaj grupigitaj sub la aŭtoritato de la venkinto, kies leĝo ĉiam estos la plej bona kaj la normo trudita. Nia tempo ne estas escepto al ĉi tiu historia regulo, escepte ke en nia tempo, la okcidenta mondo komencis revii pri eterneco de paco, alianco kaj tutmonda kompreno. Ĉar okcidentaj valoroj estis konsiderataj de okcidentanoj kiel la plej bonaj, fariĝis necese agnoski ilin de ĉiuj popoloj de la tero. Kaj tion sukcesis fari la longa okcidenteŭropa dominado ĝis la jaro 2022, kiam la disputo, provokita de la peto de Ukrainio pri NATO-membreco, vekis la militeman koleron de Rusio; kaj ekde 2023, la regroupiĝo de la aliancoj de ĉi tiu Rusio venis defii la hegemonian dominadon de la usona NATO-tendaro, kiu kunigas la plej malnovajn kaj novajn okcidenteŭropajn naciojn. Krome, bonvenigante la iamajn landojn koloniigitajn de Rusio, Eŭropo kaj la NATO-tendaro trovis homojn, kiuj estas amaraj kaj indignemaj kontraŭ la nova Rusio rekonstruita de prezidanto Vladimir Putin. Rezulte, la kunveno de la NATO-tendaro konsistas el ĉagrenitaj kaj malamplenaj homoj kaj pli pacemaj aŭ malpli obstinaj homoj. Ĉi tiu bunta miksaĵo ne devus daŭri tre longe, ĉar tiuj, kiuj malamas Rusion, vere malamas ĝin, kaj tiuj, kiuj estas pacemaj, trovas mildigajn cirkonstancojn kaj dividas la kulpon kun la ukrainoj, aŭtoroj kaj organizantoj de la Majdana "puĉo", kiu estis, en 2013, ĉe la origino de la atakoj faritaj kontraŭ la rusa kulturo kaj ĝia **laŭleĝe elektita ukraina rusa prezidanto** . La "putĉista" registaro tiam militis kontraŭ la rusaj ukrainoj de la Oriento, kiuj restis ligitaj al sia rusa kulturo. Kaj niaj okcidentanoj, defendantoj de paco kaj humanismaj valoroj, restis indiferentaj dum 8 jaroj al la milito, kiun ĉi

tiu ukraina kaj rusa loĝantaro viktimitis de homoj, kies instigantoj kaj naciaj herooj estis la nazioj. Ĉi tie ni vidas multajn paradoksojn, kiuj estas la fruktoj de la homaro apartigita de Dio.

Vivante en Francio, mi trovas en ĝia tro juna prezidanto, Emmanuel Macron, eksterordinaran modelon de homaj paradoksoj. En li, paradokso ŝajnas esti fundamenta parto de lia estaĵo. Ni rimarkas en lia vivo paradoksajn vortojn kaj paradoksan konduton. Li, kiu mem anoncis kaj asertis "nematurecon kaj malspertecon", ne seniluziigis siajn balotantojn, sed kiom da ili rimarkis liajn vortojn? La mesaĝo de la momento estis "ĉio krom la Nacia Fronto", poste renomita "Nacia Kunveno". Ni povas kompreni, do, kial la avertito donita de la estonta prezidanto ne havis efikon al balotantoj teruritaj kaj formatitaj de jardekoj da demonigado de la vorto "nacia". Kaj tiuj, kiuj agis tiel pro malamo al ĉi tiu nacia termino, pagos altan prezon, vidante aŭ dividante la detruon de sia "sola" nacio, ĝia tero kaj parto de ĝia popolo. Por kompensi sian nematurecon kaj malspertecon, la junulo estas parolema kaj, en stilo tipa por juneco, li maskas sian mankon de reflektado kaj analizo per fluo de vortoj je tre akcelita rapideco, kiu trompas liajn aŭskultantojn kaj donas al li la impreson majstri ĉiujn diskutitajn temojn. Tiu ĉi tekniko kompreneble povas trompi nur supraĵajn homojn, bedaŭrinde la plimulton en la maso de francaj balotantoj!

Mi tial memoras ĉi tiun alian paradokson, koncerne lian juĝon pri la du "puĉoj" de Majdano en Ukrainio, kaj pli lastatempe, tiu de Niĝero. En ambaŭ kazoj, la legitime elektita prezidanto estas renversita kaj nia prezidanto subtenas tiun de Ukrainio kaj kondamnas tiun de Niĝero.

En la novaĵoj, alia brulejo en Balkanio minacas reflami. Amasiĝo de serbaj tankoj estas raportita ĉe la limo kun Kosovo. Ĉi tiu fakto memorigas nin pri ago, kiun oni povas atribui al la eŭropa tendaro kaj NATO. En 1999, trafita de usonaj bomboj, Serbio estis devigita cedi la teritorion de Kosovo al la albanoj, kiuj tie ekloĝis laŭlonge de la tempo. Ĉi tio okazis laŭ eŭropa juro, kiu donas al la loĝantaro loĝanta tie la rajton formi sendependan nacion. Por la serboj, Kosovo reprezentas ilian patrujon, kaj ili neniam rezignaciis pri ĝia proprieto. Tiutempe, rusaj aliancanoj de la serboj estis sub tiuj bombadoj, sed Rusio estis tiutempe malforta, en krizo kaj ruinigita. Mi memoras la cirkonstancojn, kiuj enkondukis la eksan Jugoslavion en etnan konflikton. Dum vizito al Kosovo, la serba prezidanto Milošević ricevis plendojn de serboj, kiuj denuncis la brutalecojn kaŭzitajn al ili de lokaj albanoj. Aŭdinte tiujn aferojn, la serba prezidanto koleriĝis, kaj tiel komenciĝis la milito. Sed Serbio ne estis la plej forta, ĉar NATO venis por defendi la islanan Bosnion kaj la romkatolikan Kroation, kaj fine ĝi donis Kosovon al la islamaj albanoj. Ankaŭ ĉi tie, "la forto pravis", sed la farita maljusteco neniam estis akceptita, kaj kun la paso de la tempo, la situacio denove fariĝis favora por Serbio, kiu nun povis fidi je la subteno de Rusio, kiu nun malkaŝe fariĝis malamiko de la NATO-tendaro. Tiel, tiuj NATO-membroj, kiuj forprenis de Serbio la teritorion de Kosovo, kiu oficiale apartenis al ĝi, hodiaŭ defendas ukrainan teritorion, kiu longe apartenis al Sovetrusio. Ĉi tiuj iamaj defendantoj de internacia intervenismo nun kulpigas Rusion pro ĝia interveno kontraŭ Ukrainio. Tamen, ili establis ĉi tiun principon kaj portas respondecon pri la maljustecoj faritaj dum ĉi tiuj intervenoj. La balkana milito nun havas ĉiun



ŝancon rebruli, ĉar la etnaj malamoj de la koncernaj landoj, kiuj baziĝas sur tri konkurantaj monoteismaj religioj, kiuj dividas ilin, ne malaperis. Hodiaŭ, la intervenisma principo de NATO aperas en sia vera lumo, kiu estas aŭtoritatismo, tio estas, la diktaĵoj de la tendaro, kiu kredas sin esti la plej forta pro la granda nombro da riĉaj nacioj, kiuj konsistigas ĝin.

Paradokso troviĝas nur en estaĵoj kreitaj de Dio, ĉar, laŭ Li, neniuj paradoksa konduto troviĝas en la granda Kreinto Dio. Paradokso estas la konsekvenco de la neperfekteco de Liaj anĝelaj kaj homaj kreitaĵoj. Kaj estante Li mem perfekta en ĉio, estas logike ne trovi iun ajn en Dio. Paradokso konsistas en ne respekti la valorojn, kiujn oni aprobas. Kaj se en Dio ni povas trovi ĉion kaj ĝian malon, Li tamen neniam malobeas Siajn principojn kaj ilian normon. En la demonstrado de amo kaj en la plenumo de Sia justeco, Li estas neriproĉebla kaj perfektigas ĉiujn Siajn agojn. La fidelaj anĝeloj, kiujn Jesuo ne forpelis el la ĉielo, estas laŭ Lia bildo, perfektaj kaj obeemaj. Kaj ĉe la fino de la nuna mondo, la elaĉetitaj elektitoj de la tero aliĝos al ili por partopreni en ĉi tiu perfekteco eterne. La nuna paradoksa konduto de elaĉetitaj homaj pekuloj estos forgesita kaj anstataŭigita per ĉi tiu dia perfekteco.

#### M5- La unua morto estas nur dormo

Jes! La "unua morto" estas nur dormo kompare kun la "**dua morto**", kiu estos kompleta kaj definitiva neniigo de la vivo. Sed por tiuj, kiujn ne lumigas la profetaĵo de la Apokalipso, la esprimo "**dua morto**" povas surprizi, eĉ ridigi. Tamen, ĝuste per la "**dua morto**", la sava plano proponita de Dio akiras sian plenan sencon.

Homoj jam nomis "**dormon**" "malgranda morto". Kaj ili ne eraris, ĉar Dio mem volis krei rilaton inter ĉi tiuj du vortoj "**dormo kaj morto**". Sed ĉi tiu rilato validas nur por la "unua morto" trudita de Dio al la homaro por puni la malobeon de Adamo kaj Eva, aŭ pli precize, laŭ la kronologia ordo de eventoj, de Eva kaj Adamo. La unua komuna punkto, kiu ligas la unuan "**morton**" kaj "**dormon**", estas ke ambaŭ estas momentaj kaj, por la homa specio, estas sekvataj de vekigo, tio estas, reveno al konscia vivo. Por homoj kaj diversaj varmsangaj bestoj, "**dormo**" utilas por permesi al la tuta organismo fortigi sin per regenerado. "**Dormo**" kaj la unua "**morto**" estas strikte teraj homaj spertoj. La bonaj ĉielaj anĝeloj kaj la malbonaj teraj anĝeloj ne bezonas "**dormon**", ĉar ili ne konas la teran formon de laceco, kiu koncernas nur tion, kio estas tera karno.

"**Dormo**" estas fundamenta temo en la dia revelacio de la sava plano de Dio, ĉar ĝi estas bildo de tio, kio estos "**morto**" en la rakonto pri lia kreado de la "**virino**", la helpantino kaj kunulino de Adamo, la unua homo. Ĉi tiu instruado donas al "**morto**" utilan rolon, kiun oni devas bone kompreni. Ĉar la tendaro malamika al la vero de la sava plano de Dio atakas **precipe** la "**morton**" de Jesuo Kristo; ekzemploj: islamanoj konfesas kredi je la ekzisto de Jesuo Kristo, sed ili rifuzas kredi, ke li "**mortis**" sur la kruco, eĉ asertante, ke la perfidulo Judas

anstataŭigis lin sur ĉi tiu kruco por esti krucumita en lia loko. Rezultas, ke responde al ĉi tiu mensogo, Jesuo preparis anticipe en Apokalipso 1:18 ĉi tiun jesan respondon: " *Mi estas la unua kaj la lasta, kaj la vivanta. **Mi estis mortinta** ; kaj jen, mi estas vivanta por ĉiam kaj eterne.*" *Mi tenas la ŝlosilojn de la morto kaj Hadeso* . "Agnoski, ke li ja mortis krucumita, malkaŝus la trompon, ke la filo, kiun Abraham devis oferi por obei Dion, estis Iŝmael, la filo de la egipta Hagar, kaj ne Isaak, la filo de Sara, lia legitima edzino. Simile, hodiaŭ, la false kristana, sed tre pagana, papa romkatolika eklezio permesas al siaj ekleziaj aŭtoritatoj aserti, ke Jesuo ne mortis libervole, sed ke homa malboneco kaŭzis lian morton. La " **morto** " de Jesuo estas tial efektive atakata kaj kontestita."

Ve por ĉi tiuj kontraŭdirantoj de ĉiuj specoj, avidegaj lupoj en sutanoj, aziaj kostumoj aŭ vestaĵoj aŭ arabaj djelaboj, Dio metis en la rakonton de sia tera kreaĵo pruvon, ke Jesuo devis morti sur la kruco, kaj **libervole** , por akiri la rajton trudi al ĉiuj siaj kreitaĵoj la neflekseblan principon de sia justeco. Li havis laŭnature la potencon fari tion, sed li volis la subtenon de sia fidela amato antaŭ ol meti sian potencon en agon. Kaj ĉi tiu subteno estis definitive akirita kiam li montris kiom foren lia amo por siaj surteraj elaĉetitoj povis konduki lin; la ofero de sia pura kaj perfekta tera karna vivo kiel elaĉeto por pagi la pekojn de siaj elektitoj.

La detalo de ĉi tiu revelacio koncernas la " **dormon** ", en kiun Dio faligas la homon por forigi unu el liaj " **ripoj** ", el kiu li formis " **la virinon** ". En ĉi tiu rakonto, Adamo simbolas Jesuon Kriston, kaj la " **dormo** ", en kiun Dio enigis lin, profetas lian pentofaran " **morton** ". *Estas sur ĉi tiu antaŭfiguro de " morto "*, ke Jesuo konstruos la savon ofertitan al la asembleo de siaj elektitoj, kiujn li simbolas kolektive kiel sian " *fianĉinon* ", kiu, post sia vekiĝo, tio estas, post sia resurekto, fariĝos lia " **helpanto** ". », laŭ Gen.2:18: « *YaHWéH Dio diris: Ne estas bone, ke la homo estu sola; Mi kreos al li **helpon taŭgan por li** . »*; tio, por kolekti la aliajn elektitojn dum la lastaj du jarmiloj, ĝis la printempo de 2030, la dato de lia glora triumfa reveno, kie la lastaj ribeluloj estos mortigitaj per la unua « **morto** ». La bibliaj vortoj inter citiloj (« ») resumas la savan projekton organizitan de Dio. Kaj tiel oni povas reliefigi la gravecon de ĉi tiu programita « **morto** » de Kristo, sen kiu neniu povus esti savita.

La longa religia heredaĵo de katolikismo longe obskuris la signifon de la " **morto** " de Jesuo direktante niajn pensojn al la supozebla dato de lia naskiĝo. Tamen, ĉi tiu dato ne estas klare specifita en la biblia atesto, kaj ni nun povas kompreni kial. Ĝi estis senutila kaj misgvida ĝis la tempo, kiam Dio elektis malfermi la scion de siaj elektitoj pri ĉi tiu temo. En mia laboro, la analizo de Mateo 2:16 permesis al mi kompreni, ke la oficiala dato de nia kalendaro estis falsa kaj ses jarojn malfrua. Kaj antaŭ 1994, ĉi tiu datumo plifortigis mian atendon pri la reveno de Kristo en la jaro 1994, kiu estis vere la jaro 2000 de lia vera naskiĝo; sed la jaro 2000 en nia falsa kalendaro estis 35 jarojn malkongrua kun la vera tempo fiksita de Dio. Sed, ĉi tiu precizeco perdis sian intereson post 1994 kaj nur en 2018, por mi, la " **morto** " de Jesuo Kristo fariĝis la fundamenta elemento de la granda sava projekto preparita de Dio; kaj precipe, la dato de ĉi tiu " **morto** " fiksita je la 30-a de aprilo de nia kutima falsa kalendaro. Kaj se plua pruvo estas bezonata pri la graveco de ĉi tiu momenta " **morto** " de la " **Mesio** ", ni trovas ĝin

en ĉi tiu teksto el Hebreoj 9:22: " *Kaj preskaŭ ĉio, laŭ la leĝo, estas purigita per sango, kaj sen sangoverŝado ne estas pardono* . "; " **neniu pardono** " tial, neniu savo eblas. Ĉi tiu deklaro inspirita de Dio senvalorigas ĉiujn asertojn de falsaj nekristanaj religioj, same kiel tiujn de kristanaj religioj, kiuj malplivalorigas aŭ kontestas la libervolan " **morton** " de Jesuo Kristo. Ĉiu atako direktita kontraŭ la " **morto** " de la Mesio Jesuo estas signo de diabla iniciato malbenita de Dio.

En la kreorakonto de Genezo 2:22-23, Dio diras al ni: " *Tiam Dio, la Eternulo, kaŭzis profundan dormon al Adam, kaj li endormiĝis* . Kaj Li prenis unu el liaj **ripoj** kaj fermis la karnon anstataŭ ĝi. *Kaj Dio, la Eternulo, faris el la ripo, kiun Li prenis de la viro, virinon, kaj venigis ŝin al la viro* . " En ĉi tiuj du versoj, Dio profetas en Adam la savan rolon de Jesuo Kristo, kaj sen precizigi ĝin, konsiderante ĉi tiujn aliajn detalojn donitajn de Jesuo en Mateo 25:34, mi povas diri, ke la " **ripo** " prenita de Adam estis de lia " **dekstra flanko** ": " *Tiam la Reĝo diros al tiuj dekstre de li* : Venu, **vi benataj de mia Patro** , heredu la regnon preparitan por vi de post la fondo de la mondo ." Kial " **ripo** "? Ĉar la " **virino** " aŭ " **la Elektito** ", kiu estos kreita el ŝi, havas vokon vivi ĉe ŝia " **flanko** ", kaj ĉe ŝia " **dekstra flanko** ", la " **flanko** " de ŝia " **beno** ". Ĉar verso 41 specifikas pri aliaj homoj: " *Tiam li diros al tiuj maldekstre de li* : Foriru de mi, **vi malbenitaj** , en la eternan fajron, kiu estas preparita por la diablo kaj liaj anĝeloj ."

La fino de la plano de savo estas resumita per ĉi tiu frazo el Genezo 2:23: " *kaj li kondukis ŝin al la viro* ." Ĉi tiu mallonga frazo profetas la horon de fina venko, kiam la " **Elektitoj** ", faritaj eternaj, eniros kiel " **Fianĉino** ", en la ĉeeston de Dio en Jesuo Kristo, ŝia " **Edzo** ".

La homaro ne rigardas " **morton** " kiel " **dormon** ", ĉu religian ĉu sekularan. Ĉi tiun ideon alportis Jesuo Kristo, kiu forte mirigis siajn unuajn aŭskultantojn. Por la homo, " **morto** " estas io nemaligebla kaj la malapero de la vivo en absolutaj terminoj. Jesuo alportis sian dian vidpunkton bazitan sur sia kompleta sava plano, kiu antaŭvidas du " **resurektojn** ", unu komence de la sepa jarmilo, rezervita por liaj elaĉetitaj elektitoj, kaj la alia, metita ĉe la fino de ĉi tiu sama sepa jarmilo, por ekstermi ĉiujn falintajn estaĵojn, anĝelojn kaj homojn. Krom la lastaj elektitoj restantaj vivaj ĉe la reveno de Jesuo Kristo, ĉiuj homoj mortas kaj estas revivigitaj nur unufoje. En ambaŭ kazoj, por la du kontraŭaj tendaroj, " **morto** " prenas la formon de " **dormo** ", el kiu vekigo estas efektivigita per ilia " **resurekto** ". Ĉiuj, kiuj iam vivis, tiel estos revivigitaj, kiel instruas ĉi tiu verso el Jesaja 45:23: " *Per Mi Mi ĵuris, vero eliris el Mia buŝo, kaj Mia vorto ne estos ŝanĝita: ĉiu genuo kliniĝos antaŭ Mi, kaj ĉiu lango ĵuros per Mi* . " Tiel, pro la justeco de Jesuo Kristo protektanta la vivojn de siaj elektitoj, nur falintaj teraj estaĵoj estas kondukataj al " **morto** " dufoje. La unua " **morto** " venas memori la homon pri la ekzisto de peko, kiu kondamnas lin al la unua kaj la " **dua morto** ". Ĉi tiu " **dua morto** " estas, kiel fina puno, pli timinda ol la unua, kaj tial ne devas esti ignorata. La principo de dia juĝo estis klare rivelita nur de Jesuo Kristo, kaj li prezentis, en sia Revelacio nomata "Revelacio", la kompletan programon, al kiu li referencis dum sia tera ministerio. Tiel, ĉirkaŭ 65 jarojn post sia tera elaĉeta morto, kaj eble precize 70 jarojn, Jesuo donis klarigojn, kiuj ebligis pli bonan komprenon de la instruoj, kiujn li prezentis en la ĉeesto de siaj apostoloj. Kaj la unua " **morto** " , tempo de " **dormo** ", estas parto de liaj instruoj.

Jesuo profitis la " **morton** " de sia amiko Lazaro el Betania, frato de Maria kaj Marta, por prezenti ĉi tiun instruon. Tial, kvankam avertita tre frue pri ĉi tiu " **morto** " de Lazaro, Jesuo intence prokrastis kaj atendis plurajn tagojn antaŭ ol iri al Betania al la du funebrantaj fratinetoj. La korpo de Lazaro do jam eniris la tombon dum pluraj tagoj, kiam Jesuo faris al siaj disĉiploj la deklaron cititan en Johano 11:11 ĝis 14: " *Post kiam li tion diris, li diris al ili: ' **Nia amiko Lazaro dormas ; sed mi iras, por veki lin .** ' La disĉiploj diris al li: 'Sinjoro, se li dormas, li resaniĝos.'* Jesuo parolis pri lia morto, sed ili pensis, ke li parolas pri endormiĝo. Tiam Jesuo diris al ili klare: " **Lazaro mortis . Kaj pro vi, por ke vi kredu, mi ĝojas, ke mi ne estis tie .** Sed ni iru al li. " Alveninte en Betanion, Jesuo alparolis Martan: " *Jesuo diris al ŝi: 'Via frato releviĝos.'* **Marta respondis al li: 'Mi scias, ke li releviĝos en la releviĝo en la lasta tago .** " Notu! La respondo donita de Marta ne estas kontraŭdirita de Jesuo, ĉar ĝi konsistigas la normon por la stato de la mortintoj instruitan al la Judoj, kaj ĉi tiu normo tial restas la sola vera konforme al la plano establita de Dio ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo en la printempo de 2030. Ĉi tiu deklaro de Marta, konfirmita de Jesuo, kondamnas la paganan koncepton, kiun falsa kristanismo donas al la stato de la mortintoj. Komparo ne estas racio, ankaŭ, kiam Dio komparas " **morton** " al la " **dormo** " de homo, tio ne signifas, ke la vivo de la mortintoj ankoraŭ povas sonĝi. Des pli, ĉar en Koheleto 9:4 ĝis 6, la Spirito igis Salomonon diri: " *Por ĉiu vivanto estas espero; kaj eĉ vivanta hundo estas pli bona ol mortinta leono. La vivantoj ja scias, ke ili mortos; sed la mortintoj scias nenion, kaj ne plu ekzistas rekompenco por ili, ĉar la memoro pri ili estas forgesita .* **Kaj ilia amo, kaj ilia malamo, kaj ilia envio jam pereis; kaj ili neniam plu havos parton en io, kio fariĝas sub la suno .** " Koheleto 9:10 plue specifikas: " *Kion ajn via mano trovas farenda, faru ĝin laŭ via forto; ĉar ekzistas nek laboro, nek entrepreno, nek scio, nek saĝo, en la loĝejo de la mortintoj, kien vi iras.* " Komparoj do havas limon, kaj la unua kialo, kial Dio komparas la unuan " **morton** " al " **dormo** ", estas ke ambaŭ estas sekvataj de vekigo; la resurektita homo kaj la vekita homo reakiras konscion kaj vivon. La " **dormo** " de la unua " **morto** " povas daŭri ĝis maksimume iom malpli ol 7000 jarojn proksimume, kiel estis la kazo por Kain, la frato de Abel, la unua morto de la homaro. Sed kiam li vekigis, resurektiĝis, li ne plu konscios, ke li restis neniigita dum tiu longa tempo. Kaj jen alia simileco kun nia nokta aŭ taga " **dormo** ". Ni kuŝiĝas kaj endormiĝas, ni sonĝas aŭ ne, poste ni vekigis, nekapablaj diri kiom longe ni dormis sen konsulti horloĝon aŭ brakhorloĝon. Dio kaj la anĝeloj neniam dormas, ĉar ili ne konas la efikojn de laceco, kiu estas strikte ligita al la homa karna malforteco.

Post Jesuo, la apostolo Paŭlo siavice elvokas " **morton** ", komparante ĝin kun " **dormo** ", en 1 Tes. 4:14: " *Sed ni ne volas, fratoj, ke vi estu nesciaj **pri la dormantoj** , por ke vi ne malĝoju kiel aliaj, kiuj ne havas esperon.* " Mi do denove precizigas, ke ĉi tiu komparo inter " **morto** " kaj " **dormo** " aplikeblas nur al la "unua" " **morto** ", ĉar la elektitoj kaj la falintoj estas, ĉiu en sia propra tempo, revivigitaj de Dio kaj tiel estas vekitaj post la morta " **dormo** ".

" **dormo** " reprezentas por la homo . Ĝi ofertas al li tempon de " **ripozo** ", prefereble nokte. Ĉi tiu " **ripozo** " estas necesa por li pro la laceco sentita post lia labortago, ĉar ekde la unua homo, post la peko, ĉi tiu laboro estis laciga kaj

elĉerpa, Dio hardis la laboron de la tero. Hodiaŭ, homoj uzas maŝinojn kaj rezervas intelektajn taskojn por si mem, sed certaj profesioj nepre restas manaj kaj tre laciĝaj. Nokta "**ripozo**" do estas ankoraŭ tre utila. Sed fakte, ĉiu 24-hora tago estis organizita de Dio por transdoni mesaĝon al la homaro. La sinsekvo de nokta "**mallumo**" **kaj taga** "**lumo**" memorigas lin, ke li vivas por elekti sian flankon, prefereble kaj multe pli preferindan, tiun de "**lumo**", kiu, ĉiam prezentita laste, profetas la flankon de fina venko. Poste, la sekva vespero prezentas sin por memorigi lin, per lia nokta "**dormo**", ke "**morto**" estas ĉe la fino de lia tera vivo. Kaj ke tiam, liaj verkoj, plenumitaj tage kaj nokte, klasifikos lin, en la juĝo de Dio, inter la elektitoj aŭ inter tiuj, kiuj falis de la dia graco.

Mi ne povas paroli pri "**morto**" sen mencii la tombejojn, kie ĉiuj homoj fine malaperas en la Okcidento, kiom eble, kiam la korpoj estas enterigitaj, tio estas, ĉeestantaj. Ĉar tiuj, kiuj malaperas surmare, ne estas, sed, por ili kaj por Dio, tio havas nenian gravecon, ĉar homa vivo estas kunigo de partoj, kiujn Dio povas reprodukti kiam ajn li volas. Jen kio karakterizas la vicon de la falintoj kiam ili estas revivigitaj por la lasta juĝo en la **dua** "**reviviĝo**". Koncerne la elektitojn, la kazo estas tute alia, ĉar ĉe ilia reviviĝo, "**la unua**", laŭ Apokalipso 20:5, la elektitoj ricevos nekorupteblan ĉielan korpon, similan al tiu de la nunaj ĉielaj anĝeloj. El sia antaŭa tera normo, Dio revivigos nur la psikan mensan aspekton, por konservi la karakteron, la sentojn, esencajn elementojn trovitajn en siaj elektitoj, siaj amataj elaĉetitaj.

Tiel, alia komuna punkto, "**morto**" kaj "**dormo**" ofertas al la homo "**ripozon**". Kaj ne senkaŭze, sur ĉiuj tomboj, kie kuŝas homoj de la katolika religio, la misgvidaj vortoj "ĉi tie kuŝas" sekvatataj de la identecaj datumoj de la mortinto estas gravuritaj sur la steleoj, kiuj ofte prezentas la aspekton de kruco. Tamen, laŭ la revelacioj donitaj de Jesuo Kristo en sia Apokalipso, ĉi tiu morta "**ripozo**" estos la sola "**ripozo**", de kiu profitos ĉi tiuj katolikaj homoj, kaj ekde 1843, protestantoj. Ĉar en Apokalipso 14:11, la Spirito deklaras: "*Kaj la fumo de ilia turmento supreniras por ĉiam kaj eterne; kaj ili ne havas ripozon tage nek nokte, kiuj adoras la beston kaj ĝian bildon*, kaj kiu ajn ricevas la markon de ĝia nomo." Ĉi tiu situacio validas por la horo de la puno de la detrua fajro de la "**fajra lago**", kiu donas la "**duan morton**". Sed subtile, konjugante la verbon "havi" en la prezenco en la esprimo "**ili havas nek ripozon tage nek nokte**", la Spirito faras permanentan akuzon kontraŭ membroj de la katolika religio, kaj ekde 1843, kontraŭ protestantoj, rilate al ilia malrespekto al la sabata ripozo, kiun li ordonis kaj sen ilia scio, programis kiel profetan signon de la sepa jarmilo, dum kiu liaj veraj elaĉetitaj elektitoj juĝos ilin. La akuzo farita de Dio celas ĉiujn falsajn homajn konceptojn pri la tago de religia ripozo observata. Por katolikoj kaj protestantoj, la dimanĉa ripozo resumiĝas per Meso aŭ diservo ofertita al Dio, dum horo kaj duono, dimanĉmatene. Kaj la ceteraj 22 horoj kaj tridek minutoj estas uzataj por okupiĝi pri libertempaj agadoj aŭ ĝardenado. Krom la fakto, ke dimanĉo ne estas la tago elektita de Dio por esti renkontita de lia elaĉetita popolo, ĉi tiu formala religia koncepto bazita nur sur unu-kaj-duonhora diservo estas la malo de lia ordono. Ĉar Dio postulas de siaj veraj elektitoj totalan rezignon pri ilia vivanta estaĵo dum la plenaj 24 horoj de lia sankta sepa tago sanktigita por ripozo; kaj kiu kovras la kompletan tempon, kiu pasas inter du sunsubiroj komenciĝantaj



vendrede vespere kaj finiĝantaj sabate vespere. Ĉi tiu fakto estas nepre ordonita de Dio, ekde la unua sepa tago de lia tera kreo laŭ Gen. 2:2-3, kaj li memorigis ĝin poste en la kvara el siaj dek ordonoj donitaj al sia servisto Moseo, laŭ Eliro 20:8 ĝis 11.

Por vivi la " **Sabaton** " laŭ maniero plaĉa al Li, la elaĉetitaj elektitoj devas fari la " **Sabaton** " de Dio siaj " **ĝojoj** ", kiel instruas Jesaja 58:13-14: " **Se vi retenos vian piedon de la Sabato, de plenumado de via volo en Mia sankta tago, sed faros la Sabaton via ĝojo, por sanktigi la Eternulon per glorado al Li, kaj honori Lin per ne farado de viaj propraj vojoj aŭ sekvante viajn proprajn dezirojn aŭ parolado vane, tiam vi ĝojos en la Eternulo,** kaj Mi rajdigos vin sur la altojn de la tero, kaj Mi igos vin ĝui la heredaĵon de via patro Jakob; ĉar la buŝo de la Eternulo tion diris. "

Ĉi tiu verso prezentas al ni situacion, en kiu la Ŝabato devas esti perceptita kaj vivata de liaj elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo. Sed amo ne povas esti ordonita, kaj ĉi tiu verso prezentas al ni simplan vokon lanĉitan de Dio, admonon adresitan al tiuj, kiuj amas lin, ĉar la Ŝabato povas esti agrabla al Dio nur en reciproka amo dividita inter li kaj liaj elektitoj. Ni ja devas ami Dion kaj aprezi esti en lia kompanio, por vivi agrable la 24 horojn de lia sanktigita Ŝabato. Ni estas malproksimaj de obo al peza " **ŝarĝo** " trudita. Fakte, estas la koncepto, kiun ni havas pri la Ŝabato, kiu faras nin elaĉetitaj elektitoj aŭ religiaj homoj, kiuj nutriĝas per falsaj iluzioj kaj falsaj esperoj pri savo. En ĉi tiu verso, la oferto de Dio estas prezentita kondiĉe, ĉar la vorto " **se** " estas menciita tri fojojn. Ĉi tiu dia oferto, prezentita tiel klare, igas la homon, kiu legas ĝin, respondeca pri sia elekto. Tial, la malakcepto de ĉi tiuj kondiĉoj fare de la homo igas lin definitive kulpa antaŭ Dio. Kaj ĉiuj liaj religiaj asertoj fariĝas vanaj kaj misgvidaj, ĉar ili hontigas Dion mem per distordado de lia karaktero kaj lia rivelita volo. Ĝis la punkto, ke la ofendita Dio deklaras en Apokalipso 18:21, koncerne ĉi tiun papan romkatolikan eklezion, kiun li simbole nomas " **Babelon la granda** ": " **Kaj forta anĝelo prenis ŝtonon, kvazaŭ grandan muelŝtonon, kaj ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiele per perforto estos deĵetita Babel, la granda urbo, kaj ĝi jam ne plu troviĝos.** " En ĉi tiu bildo, Dio akuzas la romkatolikan eklezion pri ŝokado de la animoj de siaj sekvantoj. Kaj tio preparas ilin por iĝi la ekzekutistoj de lia kondamno esprimita en Apokalipso 18:6: " **Redonu al ŝi kiel ŝi pagis, kaj redonu al ŝi duoble laŭ ŝiaj faroj.** " **En la pokalo, kiun ŝi verŝis, verŝu al ŝi duoble.** Tio estas por plenumi la laboron nomatan " **rikolto** " en Apokalipso 14:19: " **Kaj la anĝelo ĵetis sian rikolton sur la teron, kaj rikoltis la vinberarbon de la tero, kaj ĵetis la vinberarbon en la grandan vinpremilon de la kolero de Dio.** " En ĉi tiu " **rikolto** " la falsaj religiaj instruistoj estas mortigitaj: " **Kaj la vinpremo estis piedpremita ekster la urbo, kaj sango eliris el la vinpremo ĝis la bridoj de la ĉevaloj, en la spaco de mil sescent stadioj.** " La sango verŝita estas tiu de la falsaj religiaj instruistoj, kiuj distordis la instruon donitan de Dio. La Spirito uzas la inspiritan bildon en Jakobo 3:3, kie la religia instruisto estas komparata al la rajdanto, kiu stiras " **ĉevalon** " per la " **brido** " metita en ĝian buŝon. La miskompreno pri dia ripozo estos pagata multe pli kare ol la plej optimismaj antaŭvidis, sed estas vere, ke ĉi tiu vero aperos nur en la lasta momento de la historio de la pekema tera homaro; je la tempo de la " **sepa trumpeto** ", la tempo elvokita en Apokalipso 16:19: " **Kaj la granda urbo**

*disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis. Kaj la granda Babelo memorigis sin pri Dio, por doni al ĝi la kalikon de la vino de la furiozeco de sia kolero . "* Ĝis tiam, la trompa optimismo de falintaj estaĵoj dominos kaj direktos iliajn decidojn kaj viv-elektojn. Kaj ili mem konstruos la faktojn, kiuj igos ilin eĉ pli kulpaj en la okuloj de Dio, tiel preparante sian propran neeviteblan mortigan kondamnon.

Do memoru ĉi tiun mesaĝon adresitan de Dio, ĉar ĉiun 24-horan tagon, en via batalo de fido, vi devas venki la mallumon kaj doni gloron al lia dia lumo, sciante ke morto punas la malfidelulojn kaj malfidelulojn ĉe la fino de la vojo de la tera vivo; kaj tio des pli, ĉar, laŭ lia dia kaj suverena volo, morto povas preni vin iam ajn, antaŭ la kolektiva fino programita de Dio por la printempo de 2030.

### M 6- Misfortuno trafas Israelon

Meze de la sepa jaro antaŭ la glora reveno de Jesuo Kristo, kaj meze de la sepa-taga Ŝabato de la 7-a de oktobro 2023, je proksimume la 6-a horo matene, palestinaj Hamas-batalantoj lanĉis atakon kontraŭ la grundo de la nacio nomata Israelo. Akompanate de la pafado de 5 000 raketoj en Israelon, kreante 80 breĉojn en la alta apartiga muro konstruita de la israelanoj ĉirkaŭ la limo de la Gaza-strio, ili eniris la sudan parton de Israelo per tero, maro kaj aero. Alvenante el la ĉielo per ultramalpezaj aviadiloj, kelkaj hazarde trovis rave-feston organizitan en la dezerto, kie pli ol 3 000 junaj israelanoj daŭre dancis kaj esprimis sian senzorgecon, sed ankaŭ sian senreligiecon. La Hamas-murdistoj mortigis 260 el la partoprenantoj de ĉi tiu festo kaj prenis aliajn ostaĝojn al Gazao. Diverspunkte, islamaj militistoj eniris kibucojn kaj hejmojn, mortigante kaj masakrante siajn judajn loĝantojn. La nombro de mortintoj je la lastaj horoj de la 14-a de oktobro estas pli ol 1 350 israelanoj mortintaj kaj proksimume 3 000 vunditoj. Ekde tiam, la IDF, la israela armeo, respondis, bombante kaj celante Hamas-ligitajn lokojn en la palestina urbo Gazao.

Per tio, ke ĉi tiu dramo okazas dum sabato, kiu ankaŭ markas la feston de Sukot (la festo de la tabernakloj), Dio sendas mesaĝon al Izrael. Li renovigas kaj konfirmas tiun, kiun ni legas en Jesaja 1:13: " *Ĉesu alporti vanajn oferdonojn. Incenso estas abomenindaĵo por Mi, kaj la novmonatoj kaj la sabatoj kaj la kunvenoj; kaj Mi ne povas toleri kunligi malbonagojn kun festoj .*" Klare, " **Dio ne ŝanĝiĝas** ", kiel Li mem deklaris en Malaĥ 3:6.

Ĉi tiu surprizatako kontraŭ Israelo en la aŭtuno de 2023, la 7-an de oktobro je la 6-a horo matene laŭ loka tempo, forte similas al tiu, kiu frapis la usonan bazon en la Havajaj Insuloj, ĉe "Pearl Harbor", dimanĉe matene, la 7-an de decembro 1941, ĉirkaŭ la sama tempo, t.e., je la 6-a aŭ 7-a horo matene. Ĉi tiu simileco fakte ne estas hazarda. Usono kaj Israelo estas historie kaj politike ekstreme ligitaj.

Kiel ajn teruraj povas esti la faritaj masakroj, por la spirita homo, kia mi estas, kion mi trovas plej terura en ĉi tiuj faktoj estas la konduto de la trafitaj viktimoj. Ĉar fine, la nacio de la Judoj ne estas nacio kiel la aliaj, ĉar ĝia origino ŝuldiĝas al miraklaj intervenoj de la kreinta Dio. Se nur pro tio, ĉiu Judo devus

rekoni ĉi tiun dian filecon. Kaj kio ŝajnas abomena al mi estas trovi meze de la Ŝabato sanktigita de la vera ĉiopova Dio, senrespektan israelan junulon indulgantan sin en la plezuro de dancado laŭ sovaĝaj ritmoj, serĉante karnajn sentojn per muziko kaj diversaj drogoj.

Por la klera leganto de lia Apokalipso nomata Apokalipso, ĉi tiu ago videble ŝuldiĝas al ordono donita de Jesuo Kristo. Ĉi tiu Apokalipso klare prezentas la malbenitan statuson de la juda religio nomante ilin: " *la sinagogo de Satano* " en Apokalipso 2:9: " *Mi scias vian aflikton kaj malriĉecon (kvankam vi estas riĉa), kaj la kalumniojn de tiuj, kiuj diras sin esti Judoj kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano.* " Ĉi tiu statuso ne ŝanĝiĝis de kiam ĝi estas ankoraŭ konfirmita por la dato 1873, laŭ Apokalipso 3:9: " *Jen mi faros al vi sinagogon de Satano, kiuj diras sin esti Judoj kaj ne estas, sed mensogas; jen mi devigos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin amis.* "

La ago nuntempe spertata estas nur la kvara de sia speco post la deportado al Babilono en 586 a.K., la romia disigo de judaj pluvivantoj inter la nacioj en 70 p.K., kaj la germana nazia "fina solvo" en 1942. Ĉar malantaŭ la kolero de la Hamas-batalantoj estas Jesuo Kristo, kies kolero estas pravigita per lia malakcepto de la juda popolo; malakcepto kiu konfirmas la malestimon montritan por ilia suferado. Tial ĉi tiu nuna atako de Hamas devas esti ligita al la ago koncerne la " **sesan trumpeton** " de Apokalipso 9:13: " *La sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio.* " Per la simbolo de la " *kvar kornoj de la ora altaro* ", la Spirito elvokas Jesuon Kriston en lia ekskluziva rolo kiel propetanto por homaj pekuloj, kiujn lia sango elaĉetas. Sed kiam la oferto prezentita de Dio fariĝas sisteme malestimata kaj malakceptita, la propetanto Kristo fariĝas la venĝanta Kristo, kiu postulas, ke senpentantaj pekuloj prenu sur sin, en morta elaĉeto, la sekvojn de sia ribelo kontraŭ la Juĝisto Dio, kiun li reprezentas.

Ni scias el la profetaĵo de Daniel 11:40 ĝis 45, ke la kolero de Dio estas direktita al du ĉefaj celoj: fine, la falsa kristana kredo, kaj antaŭ ĝi, la ribelema juda religio. Ĉi tiuj du celoj, kiuj estas traktataj en ĉi tiu profetaĵo de Daniel, estas ankaŭ traktataj en ĉi tiu mesaĝo de la " **sesa trumpeto** ", kiu provizas pliajn informojn pri ĉi tiu sama konflikto, kiu prenas la formon de la "Tria Mondmilito".

Mi diris supre, ke Usono kaj Israelo estis historie ligitaj, kaj tiu ligo ne povus esti pli forta, ĉar en 1948, Usono, venka en la Dua Mondmilito, trudis al aliaj aliancitaj nacioj la rajtigon donitan al judoj rekrei sian nacian Israelon sur la tero de iliaj prapatroj, kiu intertempe fariĝis Palestino, repopulata de nomadaj kaj urbaj araboj. Tiu instalado estis tial sentita kiel neakceptebla maljusteco fare de la arabaj popoloj forpelitaj aŭ koloniigitaj de la judoj. Ni atestas en 1948 la trian instaladon de Israelo sur ĝia nacia grundo. En la tempo de Josuo, en sia dia saĝo, Dio ordonis la ekstermadon de la Kanaanidoj, kiuj tiam okupis la teritorion. Israelo estis tiel, per dia beno, protektita kontraŭ la venĝo de la venkitaj posteuloj. Ĉar ĝiaj malamikoj estis ĉiuj mortintaj kaj ekstermitaj, Israelo ne devus suferi ĉi tiun specon de murda situacio. En 586, trafita de la malbeno de Dio, la postvivantoj de Israelo estis prenitaj en kaptitecon en Babilono dum 70 jaroj. Post ilia reveno, la teritorio restante alirebla, araboj ekloĝis tie kaj la revenantaj judoj devis batali kontraŭ ili por reakiri la proprieton de sia nacia grundo. Trafita duan

fojon, en 70, de romiaj trupoj, pro ĝia oficiala nacia malakcepto de la Mesio Jesuo el Nazareto, Izrael perdis sian nacian grundon kaj ĝiaj postvivantoj estis disigitaj inter ĉiuj nacioj, kiuj konsistigis la Romian Imperion. Ni vidas, ke ĉiu el ĝiaj punaj agoj estas pravigita de Dio, ĉar malfeliĉo neniam okazas ĉe lia flanko sen kaŭzo; kaj ĉi tiu kaŭzo ĉiam estas unu aŭ pluraj gravaj pekoj faritaj kontraŭ li.

La reveno de la judoj plenumita en 1948 distingiĝas de la du antaŭaj faktoj, ĉar ili reintegrigas sian nacian grundon restante trafita de la malbeno de Dio; Israelo, kiu reprenas sian nacian formon, estas tute malbenita de li. La reveno al sia grundo do neniel povas esti interpretita kiel signo de ĝia beno fare de Dio. Male, Dio organizas situacion de maljusteco, tiel ke la kolero de la delokigitaj araboj transformiĝas en malbenon por la tuta okcidenta kristana tendaro. Ĉi tiun dian intencon konfirmas ĉi tiu verso el Zeĥarja 12:2: "*Jen **Mi faros Jerusalemon kaliko de tremo por ĉiuj popoloj ĉirkaŭ ĝi** , kaj ankaŭ por Judujo en la sieĝo de Jerusalem .*" Tiel, de la momento kiam ili ekloĝis en antikva Palestino, la judoj devis batali kontraŭ la agresoj de la apudaj arabaj popoloj. En 1967, en la "Sestaga Milito", pli bone armita ol siaj agresantoj, Israelo venkis kontraŭ ĉiuj siaj multe malpli bone ekipitaj malamiko. La okcidentaj mitraletoj kaj maŝinpafiloj de la israelanoj pafis al viroj armitaj per malnovaj ĉasfusiloj. La venkitaj palestinanoj fariĝis internacia plago kaj adoptis la strategion de aerkapero. La dia malbeno tiel konkretiĝis por ĉiuj riĉaj okcidentaj popoloj. Komercaj flugoj estis kaperataj kaj deturnitaj, kun pasaĝeroj jam ostaĝigitaj. Kun la tempo kaj intertraktadoj, la palestina gvidanto, Jaser Arafat, adoptis specon de malforta alianco kun la okcidenta tendaro kaj Israelo. Sed multaj arabaj landoj de tiam konservis grandan malamon kontraŭ judoj kaj okcidentanoj. En 2023, meze de la 7-a de oktobro sabato, ĉi tiu konservita malamo erupciis konkrete per la atako farita de batalantoj de la palestina partio Hamas.

Okazanta meze de la sepa jaro antaŭ la potenca kaj glora reveno de la dia Jesuo Kristo, ĉi tiu incendio konsistigas gravan fazon de la Tria Mondmilito, kiun la 24-an de februaro 2022 preparis la milito inter Rusio kaj Ukrainio. La subtenaj tendaroj formiĝas: Usono, Eŭropo, Anglio kaj Aŭstralio subtenas Israelon, en la alia tendaro estas la islamaj arabaj popoloj, Ĉinio kaj Rusio jam nerekte batalitaj de la Okcidento de la NATO-alianco. Dum sia ekspansio en Eŭropon, Rusio ankaŭ batalos kontraŭ Israelo, kiel profetas Dan. 11:41: "*Li eniros **la plej belan el la landoj** , kaj multaj falos; sed Edom, Moab kaj la ĉefoj de la Amonidoj estos savitaj el lia mano.*"

Pri sia venonta tragedio, okcidentaj observantoj kondamnas la malamon al la Hamas-batalantoj, kaj ili vidas nur ĝin kaj ne komprenas ĝin, eĉ se iuj trovas pravigojn por la palestina afero. Iliaj nesolveblaj problemoj restas ilia nekredemo kaj ilia nekredemo. Ili vidas nur terajn politikajn kaj ekonomiajn kaŭzojn, kiuj cetere estas tre realaj. Sed en la Okcidento, jardekoj da enmigrado kaj etna miksado, kvankam ne perfekte kontentigaj, tamen ebligis kunvivadon. Sed kion ilia agnostikismo, ilia nekredemo, malhelpas ilin kompreni estas, ke ĉi tiu homa malamo estas nur specimeno de dia kolero, ekzemplo jam plenumita pri kiu estas atestita en la Sankta Biblio, en Ezekiel 9:5 ĝis 7: "*Kaj en miaj aŭdoj li diris al la aliaj: Iru post li en la urbon, kaj frapu; via okulo ne indulgu, kaj ne kompatu!" Mortigu kaj detruu la maljunulojn, la junulojn, la virgulinon, la infanojn kaj*

**la virinojn** ; sed ne alproksimiĝu al iu, kiu havas la markon sur li; kaj komencu de mia sanktejo! Ili komencis de la maljunuloj, kiuj estis ekster la domo. Li diris al ili: Malpurigu la domon, kaj plenigu la kortojn per mortintoj!... Eliru ! Ili eliris kaj venkobatis la urbon.

La agoj de la palestina Hamas estas kulpigataj pri la mortoj de 40 israelaj beboj, same kiel tiuj de maljunuloj kaj junuloj, viroj kaj virinoj.

Mi jam rememoris kaj prezentis ĉi tiun teruran ateston prezentitan de la profeto Ezekiel, profetaĵo kiu havis sian **unuan** plenumiĝon en - 586. Tiutempe, la instrumento de dia kolero estis la ĥaldeaj reĝo Nebukadnecar. Sabate, la 7-an de oktobro 2023, la instrumento de ĉi tiu sama dia kolero estas la armeo de palestina Hamas, atendante la relajson, kiu baldaŭ estos donita al la rusaj soldatoj, kiuj mem estos ekstermitaj sur la montoj de Izrael, laŭ Ezek. 38:16: " *Vi venos kontraŭ Mian popolon Izrael kiel nubo, kiu kovras la landon. En la lastaj tagoj Mi venigos vin kontraŭ Mian landon, por ke la nacioj konu Min, kiam Mi estos sankteigita en vi antaŭ iliaj okuloj, ho Gog!* " Dio uzos Rusion kaj ĝiajn islamajn partnerojn por puni sian malfidelan Izraelon, sed poste li detruos Rusion, la instrumenton de sia kolero; ĉi tio estas konfirmita en Ezek. 39:11: " *En tiu tago Mi donos al Gog lokon por entombigo en Izrael, la valon de migrantoj, oriente de la maro; ĝi estos loko, kie migrantoj estos enterigitaj. Tie oni enterigos Gogon kaj lian tutan homamason, kaj oni nomos tiun valon Valo de la Amaso de Gog.* " Ĉi tiu ago estas ankaŭ profetita en Dan. 11:45: " *Li starigos la tendojn de sia reĝa domo inter la maroj, sur la monto de gloro kaj sankta; kaj li venos al sia fino, kaj neniu helpas lin.* "

En 2023, la tutmonda situacio ŝanĝiĝis signife. Sinsekvaj ekonomiaj krizoj malfortigis okcidentajn landojn, kiuj jam ne impresas islamajn arabajn landojn, kiuj fariĝis la posedanto-administrantoj vendantaj sian propran nafton kaj gason al ĉi tiuj okcidentanoj. La milito de Ukrainio kontraŭ Rusio elstarigas la ekstreman malfortecon de la eŭropa tendaro, kiu, kaptita en la spiralo, demandas sin kiel ĝi povos daŭre finance kaj armee helpi Ukrainion se la konflikto daŭros. La faktoj igas spektantojn komenci percepti la malfortecon de nacioj, kiujn ili malamas. Kaj ĉi tiu observado favoras al militemaj projektoj. Grava kaŭzo de ĉi tiu okcidenta malforteco kuŝas en la fakto, ke la efiko de tradicia armilaro estas pridubata per la uzo de malgrandaj spionaj aŭ mortigaj virabeloj, kiuj estas ekstreme efikaj kontraŭ pezaj tankoj. La karto de la ludo estas rearanĝataj, kaj en ĉi tiu nova situacio, la malgrandaj "Davidoj" ĉiuj havas sian ŝancon kontraŭ la malnovaj "Goliatoj", kaj la tempo por venĝo fariĝas, por multaj, ebla.

En nia moderna vivo hodiaŭ, loĝantaroj vivas en sekurecaj kondiĉoj nur teoriaj, ĉar limoj jam ne ekzistas aŭ fariĝis neeble **efike protekti** kontraŭ eblaj invadantoj. Krome, en Eŭropo, la loĝantaroj estas miksitaj kaj nenio povus malhelpi celkonsciajn homojn ekigi lokan masakron de la tipo "Sankta Bartolomeo" kontraŭ malamata etno aŭ religio. Tio, kio ĵus okazis en Israelo, pravas tion. Kaj fine, longe mallaŭdita kaj kontestita, la usona elekto permesi al la loĝantaro liberan aliron al batalarmiloj povas, sole, malhelpi, aŭ almenaŭ redukti la sekvojn kaj efikojn, de atakoj kontraŭ individuoj. Ili almenaŭ havas la eblecon defendi sin, siajn vivojn; kio restas esenca homa rajto. Aliflanke, en Eŭropo, ĉiu individuo konfidas sian ekziston al nacia sekureca servo, kies eblecoj estas tre



limigitaj kaj nekapablaj respondi al pluraj samtempaj atakoj. Ĉi tiu false " sekura " karaktero de modernaj urboj estas elvokita en Ezek. 38:11: " *Kaj vi diros: Mi iros kontraŭ landon malfermitan , kaj mi atakos tiujn, kiuj loĝas senzorge , ĉiujn en tendoj sen muroj kaj sen rigliloj nek pordegoj ; "*

Jam pro zorgo pri humanisma konduto, politikaj gvidantoj rifuzas malhelpi enmigradon, kiu trudas la volon de eŭropaj loĝantaroj. Kiel ili povus protekti siajn civitanojn kontraŭ atakoj faritaj ene de siaj nacioj? Tio fariĝis neebila, kaj la estonteco baldaŭ montros tion. Municipaj policservoj montriĝus nekapablaj malhelpi la masakron de granda nombro da homoj. Kaj la armeo mem ne povus respondi al atakoj disvastiĝantaj tra multaj lokoj en la sama urbo. Post longe kondamni la "rasismon de naciismaj partioj", blindigitaj kaj iluziitaj humanistoj suferos la sekvojn de sia sensenca lukto, kaj ili pagos la prezon per siaj vivoj. Tial la ago, kiu okazis en Israelo, ĉi-sabate, la 7-an de oktobro 2023, verŝajne dispelos la falsan senton de sekureco de la loĝantaroj de la hodiaŭaj modernaj urboj, tra la tuta Okcidento, kaj precipe en Francio, kie la malamiko de morgaŭ kreskis kaj ankoraŭ vivas inter lokaj civitanoj. Ni povas do kompreni, ke por ke tia tragedio fariĝu ebla, sufiĉas, ke Dio kaj la diablo inspiru batalantojn per senlima totala persistemo. Plurfoje, la sangaj agoj faritaj de malgrandaj islamistaj grupoj, Al-Kaida kaj Daesh, montris ĉi tiun eblecon, kaj elirante el la franca loĝantaro, ili ne devis detrui murojn por atingi siajn celojn, ĉar ili estis kaj ankoraŭ estas, jam, sur franca grundo. Kaj malgraŭ ĉi tiuj seriozaj avertoj, humanismaj francoj furioze persistis en defendado de la mult-etna modelo de sia socio.

Kun la tempo, detaloj malkaŝiĝas pri la tragedio, kiu trafas Israelon, kiu kalkulis pli ol 1 350 mortojn kaj ĉirkaŭ 200 homojn de ĉiuj aĝoj kidnapiitajn kaj transportitajn kiel ostaĝojn al Gazao fare de la islamistoj de Hamas. La batalantoj de Hamas restis en Israelo, daŭrigante siajn abomenaĵojn kaj masakrojn la 11-an de oktobro. Sed la kulmino estas, ke la militema agado de la palestina partio Hamas estis parte financita per subvencioj pagitaj de Eŭropo, deturnitaj de ilia komenca celo fare de la gvidantoj de la partio Hamas, kiu regas la Gaza-strion ekde la 14-a de junio 2007. La ricevita mono estis uzata por konstrui subterajn betonajn tunelojn, en kiuj raketoj estas stokitaj ĝis ili estas lanĉitaj al Israelo. Dio tiel igis humanistajn eŭropanojn financi la afrikajn kaj arabajn popolojn, kiuj atakos kaj mortigos ilin. La malbeno de okcidenta humanismo estas tiel klare kaj konkrete rivelita kaj identigita.

La 12-an de oktobro je la 20-a horo, televide, prezidanto Emmanuel Macron alvokis la francojn al unuiĝo. Li prave timis, ke la konflikto inter Israelo kaj Hamas ekfunkciigus reviviĝon de individuaj aŭ kolektivaj atakoj en Francio inter subtenantoj de la islamista afero. Li ne devis longe atendi, ĉar la sekvan tagon, la 13-an de oktobro, preskaŭ tri jarojn post la senkapigo de historiinstruisto Samuel Patty ĉe la mezlernejo Gambetta en Arras, alia instruisto, ĉi-foje literaturinstruisto, mortis pro pikvundo al la karotida arterio. La atakanto ankaŭ estis islamano de ĉeĉena rusa deveno. Li ne estis 18-jaraĝa, sed 20-jaraĝa, kaj ankaŭ li volis mortigi historiinstruiston; alia instruisto eskapis kaj rifuĝis ene de la mezlernejo.

Mi povas doni ĉi tie la kialon por la elekto de historiinstruistoj, kion laikaj komentistoj ne povas fari. Ĉe la origino de ĉi tiu elekto estas la Spirito de Jesuo

Kristo, kiu uzas la islamiston kiel instrumenton de morto. Kaj Jesuo batalas kontraŭ la Respubliko, kiun li ilustras kiel reĝimon de peko en Apokalipso 17:3: "*Li forportis min en la spirito en dezerton. Kaj mi vidis virinon, sidantan sur skarлата besto* , plena de nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn. " Ĉi tiu " **skarлата** " ruĝa koloro estas tiu de peko, laŭ Jesaja 1:18. Celante historiinstruistojn, Jesuo batalas kontraŭ la teorioj de evoluciismo, kiujn la lernejo de la Respubliko, la fabriko, kiu produktas nekredantojn kaj nekredantojn, Jesuo batalas kontraŭ tiuj, kiuj kontraŭbatalas lian veron kaj instruas mensogojn. Religiaj instruistoj estas aparte celitaj de Dio laŭ Jakobo 3:1, sed laikaj instruistoj portas la respondecon igi siajn studentojn adopti la abomenindajn novajn normojn de seksa teorio kaj la akcepton de seksa devio. Krome, historiinstruisto devus konsideri la biblian ateston, sur kiu multaj klarigaj fontoj de laika edukado baziĝas; havante neniujn aliajn fontojn por anstataŭigi ĝin. Kaj mi memorigas vin, se nur ĝin, ke nia falsa kalendaro predikas Jesuon Kriston venintan enkarniĝon, ĉiutage, kiam ni vivas. La kulpo de la sekulara historiinstruisto do konsistas en tio, ke li retenas el la Biblio nur tion, kio interesas lin, kaj li malakceptas la tutmondan veron de savo, kiu ne interesas lin. Mi mem, studante profetaĵojn, alvokas la ateston de la historio, kiun la Biblio kaj specialigitaj historiistoj raportas, por malfermi la scion de homoj kiel mi kaj, mi esperas, multaj aliaj. Sed fido ludas la ĉefan rolon, ĉar mi fidis la Biblion, kaj la historion, nur tiom, kiom ĝi konfirmas tion, kion la Biblio diras.

La malamo de la islamisto al la Respubliko respondas al la bezono batali, konvertiĝi al Islamo, aŭ mortigi "nekredantojn", kaj li havas neniun konscion pri esti uzata de Jesuo Kristo, la Ĉiopova Dio. Kaj mi memorigas vin, ke se Jesuo uzas lin, estas ĉar li ne permesas al siaj veraj elektitoj batali per armiloj kontraŭ iliaj malamiko kaj siaj propraj. Kaj tiuj, kiujn Dio igas lin juĝi "nekredantoj", estas la membroj kaj pastraro de la falsaj, malfidelaj kristanaj religioj kaj ateistoj kaj liberpensuloj.

La okcidenta mondo atestas la dian malbenon, kiu trafas ĝin per la sensencaj faroj, kiujn ĝi praktikas. Kion oni povas diri pri homo, kiu instalas sian malamikon en sia lando, en sia domo? Li ne estas prudenta, kaj tio estas ĝuste la kazo kun landoj, kiujn Dio senigas je ilia inteligenteco; ili multobligas erarojn de elekto kaj decido, kiuj metas ilin en danĝeron, kaj en mortan danĝeron. En blinda, humana konduto, Francio donis 300 milionojn da eŭroj en helpo al la urbo Gazao por renovigi la akvotubojn, kiuj provizas la urbon. Tamen, Hamas-anoj uzas la metalajn tubojn destinitajn por tiu celo por fari raketojn, kiujn ili sendas al la urboj de Israelo. Francio tial senscie financis la armilproduktadon de Hamas.

Nenio estas pli malbona ol dupoluseco, kaj en ĝia simbola kodo de nombroj, por Dio, la nombro "2" simbolas neperfektecon. Kaj ĉi tiu neperfekteco koncernas la situacion de niaj du popoloj, israela kaj palestina, kiuj postulas rajtojn al la sama lando, ĉiu farante tion en la nomo de vera legitimeco. Neniu lando povas solvi ĉi tiun dilemon, sed la du konkurantoj havas siajn respektivajn subtenantojn. Ni do havas ĉi tie ĉiujn favorajn kondiĉojn por granda tutmonda konflikto en kiu la arabaj nacioj batalos por la palestina afero, sed en realeco, ĉefe, por sia malamo al la juda popolo, kies ekzisto konsistigas, per sia historia religia legitimeco, la ateston de ilia islama nelegitimeco. Kaj ĉi tiu konkurenco

devenas de la tempo de Abraham, en kiu, pro eraro en interpretado de la plano de Dio, kiu promesis al li filon, li akiris filon de Hagar, la servistino de sia edzino Sara. Kaj ĉi tiu filo nomata Iŝmael enviis Isaakon, la legitiman filon akiritan de Sara en la aĝo de cent jaroj. Eĉ hodiaŭ, ĉi tiu konkurenco daŭras, ĉar islamanoj distordas la rakonton pri Abraham asertante, ke la filo prezentita por ofero estis Iŝmael kaj ne Isaak; kio estas malvera, kiel ĉiu povas kompreni, malkovrante en la Biblio la rolon, kiun Dio donas al la posteuloj de Isaak ĝis la Mesio Jesuo. Krome, Islamo aperis fine de la 6-a jarcento, longe post kiam la tuta plano de Dio estis plenumita, per Izrael, ĝis Jesuo Kristo, la Mesio anoncita en la profetaĵoj de la Biblio. La du konkurantoj estas do viktimoj de la sama dia malbeno, Izrael, pro sia malakcepto de la Mesio Jesuo, kaj Islamo, pro sia misprezento de la plano de savo proponita de Dio. Ekde 1948, la du malbenitaj tendaroj batalas pri la tero Palestino, trenante la aliajn popolojn de la tero en sian malbenon, ĉiuj same malbenitaj. Kaj la kulmino de ĉi tiu dramo estas la plenumo de la "**sesa trumpeto**" aŭ Tria Mondmilito, kiun ni vidas organiziĝi antaŭ niaj okuloj.

Je la kolektiva nivelo, la malbeno de popoloj baziĝas sur la sama kaŭzo: ilia nekonformeco al la plano de dia savo, kiu dependas **ekskluzive** de la fido montrita por la elaĉeta verko de Jesuo Kristo. Sed ne ĉiuj malbenitoj estas malbenitaj sammaniere. Ĉar en sia dia inspiro, la diablo vaste diferencigis kaj multigis la eblojn de siaj falsaj religioj. En Azio, miliardoj da homoj transdonas dum jarcentoj kaj jarmiloj doktrinojn pli filozofiajn ol religiajn, ĉar ili ne rilatas al la kreinto Dio rivelita de la Biblio kaj ĝia unua atestanto Izrael. Ne pridubante ĝin, ĉi tiuj doktrinoj nur alprenas la signifon de senutileco kaj iliaj sekvantoj ne estos "*turmentataj*" en la fajro de la "*dua morto*" de la "*lasta juĝo*" de Apokalipso 20, laŭ ĉi tiu precizeco rivelita de Jesuo Kristo en Apokalipso 19:20-21: "*Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi miraklojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj tiujn, kiuj adorkliniĝis al ĝia bildo. Ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon de fajro, brulantan per sulfuro. Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo, kiu eliris el la buŝo de la sidanta sur la ĉevalo.*" ; kaj ĉiuj birdoj satiĝis de ilia karno. "Mi precizigas, ke la tempo de la "*dua morto*" ne venos ĝis la fino de la sepa jarmilo laŭ la instruo de Apokalipso 20. Tamen, subtile, en ĉi tiu verso, Jesuo ŝajnas ligi sian verdikton al la horo de sia reveno en gloro kaj fakte, li havas bonan kialon por fari tion. Ĉar estas en la horo de sia glora reveno, ke la estonta sorto de ĉiuj homoj estas definitive decidita; la elektitoj eniras en eternan vivon, kaj la falintoj malaperas en la unua morto, atendante la duan resurekton, per kiu ili momente reviviĝos, por sperti la punon de la lasta juĝo decidita, kolektive, de Jesuo kaj liaj elektitoj, dum la juĝo plenumita en la ĉielo dum "*mil jaroj*", laŭ Apokalipso 20. Nejudaj religioj, kristanaj aŭ islamaj, tial praktikas tipe paganajn idolkultajn kultojn, kiujn la vera Dio ĉiam kondamnis. Poste venas la kazo de Islamo, kiu asertas "submetiĝon" al la Kreinto Dio de la Sankta Biblio, sed kondamnas la "mensogojn" kolportitajn de Izrael en siaj Sanktaj Skriboj. Inter aliaj akuzoj, ili asertas, ke la oferita filo de Abraham estis Iŝmael," la fondinto de la nuna araba genlinio, tial ilia alligiteco al la Templo Monto, kie ili konstruis moskeon post la detruo de la juda templo en la jaro 70. La nomo de ĉi tiu moskeo, "Al-Aksa", kiu signifas "la sanktulo", konkretigas ilian deziron servi Dion. Sed ilia aliro estas vana, ĉar Dio ne detruis la

judan templon por anstataŭigi ĝin per islama templo, kaj ĉi tiu detruo de la juda templo ne nur estis pravigita per lia kolero kontraŭ ilia nekredemo montrita per faroj. La vera kaŭzo de ĉi tiu detruo estis, ke post la repaciga morto de Jesuo Kristo, la profeta rolo de ĉi tiu tera juda templo, kiu antaŭfiguros lin, fariĝis senutila kaj malaktuala. Tiel, per ĉi tiu detruo de la juda templo, Dio donis al la homaro pruvon, ke la verko de Kristo estis perfekte plenumita. Per sia sango verŝita sur la kruco ĉe la piedo de la Monto Golgota, ĉiu sincere pentanta pekulo povas esti repacigita kun Dio, kie ajn li estas. Kaj ĉi tiu principo estis memorigita per ĉi tiu fama verso citita en Johano 3:16: "*Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon.*" "Mi certas, ke ĉi tiu verso estas tiu, kiu estis citita plej ofte el ĉiuj versoj en la Sankta Biblio, kaj tamen mi kuraĝas diri, ke ĝi ne estas komprenata de ĉiuj, kiuj fidas ĝin por postuli la savon de Jesuo Kristo. La unua parto de la verso memorigas nin pri la amo de Dio, la baza elemento de lia karaktero kaj la kialo de lia kreado de libera rilate al: "*Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Filon .*" Sed jam tie, Islamo ekskludas sin mem, ĉar ĝi ne baziĝas sur la amo de Dio, sed sur lia timo, kiu tial postulas "submetiĝon" de la kandidatoj por la eterneco. Tial ĝia frukto estas malmola kaj rigora kaj ĝia konduto pli fanatika ol religia. Krome, precizigante "*ke Li donis Sian Filon*", la Spirito konfirmas la morton donitan al Jesuo kiel Filo de Dio per lia enkarniĝo en la tera karno; morto kontestita kaj neita de islamanoj. Sed Islamo tamen atestas pri vero, kiun Johano 3:16 instruas kaj kiun nekredantaj kristanoj ŝajnas voli ignori: Dio **vere postulas** obeemon, tio estas, "submetiĝon", al ĉiuj siaj ordonoj," liaj ordonoj, liaj preskriboj kaj liaj fizikaj, sanaj, mensaj kaj moralaj leĝoj rivelitaj kaj preskribitaj en lia Sankta Biblio . Ĉar la dua parto de ĉi tiu verso specifikas: "**por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne pereu , sed havu eternan vivon**". La "**dua morto**" estas tiel revokita kontraŭe al la "**eterna vivo**", kiu estos la parto ricevita de liaj veraj elektitoj. Kiel rezulto de ĉi tiu observado, la diablo dividas sian mortan kulpon kun islamanoj, kiuj ne bazas sian rilaton kun Dio sur amo, kaj kun falsaj kristanoj, kiuj en la nomo de la amo de Dio, abomene pravigas sian malobeon kaj ne submetiĝas al lia rivelita dia volo.

En Apokalipso 19:20, la Spirito prezentas la plej kulpan pekulon sub la simboloj "**la besto kaj la falsa profeto**". Li tiel ĉefe indikas la du tendarojn de la kristana religio, katolikan kaj protestantan, sed nomante la "**falsan profeton**", krom la protestanta atesto, tiu de Islamo, komponanto de la tri monoteismaj religioj, juda, kristana kaj islama, estas, se ne ĉefe, celita, almenaŭ inkludita, en ĉi tiu rivelita dia malbeno. La "profeto" Mohamedo, aŭtoro de la Korano, kiu konkuris kun la Sankta Biblio, estas nur unu plia "**falsa profeto**", per kiu amasoj da homoj estas deturnitaj de la savo proponita de Dio. Ĉar lia pozicio estas supraĝe misgvida, ĉar li asertas rekoni la historian figuron nomatan Jesuo, sed neante lian libervolan pentofaran morton, ĉi tiu rekono fariĝas vana. Ĝi konfirmas la atendon de la glora reveno de Jesuo, kiun ili nomas "Isao", sed sen rekoni la dian amon plenumitan per lia elaĉeto kiel "Mesio", kion islamanoj povas atendi de Kristo, se ne justan kaj neeviteblan kondamnon? Estos same por falsaj kristanoj, kiuj, distordante la signifon de la amo de Dio, igas sin eĉ pli kulpaj ol la judoj kaj

islamanoj. Per tio, ke ĉiuj pretendas servi la solan kreinton Dion, logike, ili partoprenos la saman juĝon de Dio per esti punataj per la "**dua morto**".

Rimarkinde estas, ke Jesuo sciis, ke sennombraj homamasoj perdiĝus pro ne submetiĝo al la kondiĉoj de savo prezentitaj kaj postulataj de Dio. Li donas al ni la ekzemplon de du "ribelemaj" kondutoj pro la peka naturo heredita de ĉiuj homoj, citante la parabolon pri "**du filoj**" en Mateo 21:28-30: "*Kion vi pensas? Unu viro havis **du filojn** ; kaj li venis al la unua, kaj diris: 'Filo, iru hodiaŭ kaj laboru en mia vinbereco.'* Li respondis: '**Mi ne volas.**' **Tiam li pentis kaj iris** . Li diris al la alia la samon. Kaj la sama filo respondis: '**Mi volas, Sinjoro.**' **Sed li ne iris.** Kiu el la du plenumis la volon de sia patro?' Ili respondis: '*La unua.*' Kaj Jesuo diris al ili: '*Vere mi diras al vi: La impostistoj kaj la malĉastistinoj iros antaŭ vi en la regnon de Dio.*'" Ĉar Johano venis al vi sur la vojo de justeco, kaj vi ne kredis al li. Sed la impostistoj kaj la malĉastistinoj kredis al li; kaj vi, vidinte tion, ne pentis kaj ne kredis je li. Tiel, la elektitoj prave savas sin de ĝeneraligita kolektiva danĝero. Dia kolero, kiu manifestiĝas per la militoj, kiuj hodiaŭ metas Israelon kaj la arabajn islamajn popolojn en la avangardon de la penso, estas tial bone pravigita.

(sekvanta)

Komence de ĉi tiu semajno de la 16a de oktobro, interesaj detaloj estas provizitaj pri la "atako" farita de la palestina Hamas, dum la sabato de la 7a de oktobro 2023. Mi eksciis de specialigita novaĵkanalo, ke estis je la 7a horo kaj 10 minutoj matene, ke israela soldato transdonis al siaj superuloj la mesaĝon: "ni militas", vidante armitajn virojn venantajn el la Sudo per motorcikloj kaj kamionoj. Ĉi tiun esprimon "ni militas" formulis prezidanto Macron, kiam, komence de 2020, li devis preni sanajn rimedojn post la apero de la epidemio de la viruso nomata Covid-19. Tiel, en ĉi tiuj du situacioj, la milito kondukita de Dio efektive estis engaĝita kaj li aparte signas en ĉi tiu dua milito kondukita de li kontraŭ Israelo ligante ĉi tiun agon duoble al la nombroj "7 kaj 10", kies sumo donas la nombron "17", kiu simbolas la juĝon de Dio. Mi diras duoble, ĉar la ago komenciĝas matene de la 7a de sabato de la 10a <sup>monato</sup> kaj je la 7a horo kaj 10 minutoj matene.

Lanĉante sian armeon de proksimume 300 000 soldatoj en plena forto, Israelo sieĝis la Gaza-strion. Sed mi rimarkas, ke la veteranaj militistoj klare luktas por pridubi la militstrategiojn de siaj antaŭaj epokoj. Mi atestas la saman reagon en Israelo kiel en Rusio de Vladimir Putin. En la milito en Ukrainio, Okcidento montris grandan majstradon de teleregataj armiloj, kiuj ebligas atakojn kun "kirurgia" precizeco. Tamen, noktaj bildoj de Gazao permesas al ni precize lokalizi la lanĉplatformojn, de kie raketoj estas lanĉitaj al Israelo. Kaj ni scias, el la propagandaj filmoj prezentitaj de Hamas, ke ĉiu lanĉplatformo estas konektita al tunelo, kie ĝiaj raketoj estas stokitaj. Preciza detruo de ĉiuj ĉi tiuj lanĉplatformoj do devus facile solvi la minacon al Israelo. Sed ne, la maljuna militisto de israelaj komandogrupoj reprezentitaj de la nuna estro de la hebrea ŝtato, Benjamin Netanjahu, preferas amasan batalon gvidatan de tankoj kaj multaj soldatoj al taktika spionado. La pafejoj de la Hamas-partiaj batalantoj situas ene



de grandaj konstruaĵoj tenataj de ĉi tiuj viroj, kaj ilia detruo malhelpus aliron al la subteraj tuneloj, devigante iliajn loĝantojn forlasi tra la kontraŭaj finoj aŭ morti pro malsato kaj soifo restante interne. Sed se aferoj ne estas traktataj tiel simple, tio estas pro la elekto de Dio konstante favori la intensigon kaj pligraviĝon de la militemaj kontraŭstaroj de la popoloj. Ĉi tiu dia intenco estas rivelita en Apokalipso 9:14, per ĉi tiu mesaĝo: "*Liberigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato* ." Ĝis la tempo, kiam mi skribos ĉi tiujn aferojn, la monda situacio estas tute kondiĉita kaj metita sub regulojn establitajn de la okcidenta tendaro gvidata de la aŭtoritato de Usono, la granda lando, kiu aperis kiel la senkontesta venkinto de la Dua Mondmilito. Kaj ekde 2022, la milito en Ukrainio kaŭzis tutmondan skismon kaj pridubadon de okcidentaj valoroj fare de Rusio, Irano, Ĉinio, Barato, Brazilo kaj multaj afrikaj landoj. Ĉi tiuj kontraŭaj diverĝoj de popoloj transskribas, en ago, la agon de "*liberigo de la malbonaj diablaj anĝeloj* ", al kiuj, laŭ Apokalipso 7:2, Dio devis doni permeson "*fari malbonon*". *al la tero, al la maro, al la arboj* ": "*Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos la fruntojn de la servistoj de nia Dio* ."" *La tero kaj la maro* " simbolas, respektive, laŭorde, la protestantan religion kaj la romkatolikan religion en la simbolismo uzata en la Apokalipso de Jesuo Kristo. Sed pli ĝenerale, "*la tero* " indikas kredantajn popolojn kaj "*la maro* " la paganajn popolojn en ilia anonima maso. Kaj kion ni devas konsideri estas, ke sub ĉi tiu termino "*maro* ", la Spirito ĉefe celas la Mediteranean Maron kaj ĝiajn riverbordajn popolojn, ĉar ĝi estas en la centro de la areo, en kiu Dio rivelis, organizis kaj daŭrigis la revelacion de sia oferto de savo, kiu baziĝas ekskluzive sur lia pentofara verko plenumita per lia enkarniĝo en la viro nomata Jesuo de Nazareto, kiu mortis libervole, sub la titolo de "*Kristo* " en la greka aŭ "*mesio* " en la hebrea. Ĉi tiu termino signifas "la sanktoleito". Nu, dia sanktoleado ne nepre signifas, ke la sanktoleito aŭ mesio devas morti. Sanktoleado estas la termino, kiu indikas la agnoskon de Dio pri la digno de homa persono. Kaj tiu de Jesuo Kristo estis profetita de Dio kiel plenumenda komence de la 70-a <sup>semajno</sup> de Dan. 9:24:" *Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por fini la krimon kaj por ĉesigi la pekojn, por repacigi la maljustecon kaj por enkonduki justecon eternan, por sigeli vizion kaj profetaĵon, kaj por sanktolei la Plejsanktaĵon* . " Sanktoleado estas bildo de la dia Spirito kompare kun oleo, la sola fonto de energio, kiu lumigis olelampojn en antikvaj tempoj. La sanktoleado de la Plejsanktaĵo trovis sian plenumiĝon kiam voĉo parolis el la ĉielo, dirante, en Mateo 3:17, pri Kristo baptita de Johano la Baptisto: "*Kaj jen voĉo el la ĉielo diris: Ĉi tiu estas Mia amata Filo, en kiu Mi havas plezuron* . " Kio estis plenumita por Jesuo Kristo estas renovigita por ĉiu vera elektito baptita en lia nomo. Siavice, la elektito estos konsiderata de Dio kiel amata filo, sen ke Dio venu proklami ĝin el la ĉielo, ĉar por anstataŭigi ĉi tiun ateston bazitan sur vortoj, Dio lumigos lin per sia lumo de saĝo kaj inteligenteco, malfermante lian koron, lian amon, kaj alportante al li sian tutan dian protekton.

Reprenante la simbolismon de "*la tero, la maro kaj la arboj* ", ĉi-lastaj simbolas, individue, homojn, kiuj, kiel ili, portas, sed spirite, bonajn aŭ malbonajn fruktojn. Kaj en la fina tempo, en kiu ni troviĝas, meze de la jaro 2023, la fruktoj portataj de la homo estas terure malbonaj, kaj en la Okcidento kaj en la Oriento,

kaj ankaŭ en la Nordo kaj en la Sudo. Tio, ĝis la punkto, ke ni observas la situacion, kiun ĉi tiuj vortoj de Kristo, en Luko 18:8, igis nin timi: "*Mi diras al vi, li rapide faros al ili justecon. Sed kiam la Filo de homo venos, ĉu li trovos fidon sur la tero?*" La respondo estas en niaj aktualaj eventoj, antaŭ niaj okuloj, nuntempe, plejparte kaj ĝenerale, ne, kaj tre malforte, jes, ĉar ni dividas, inter kelkaj, lian dian lumon, signon kaj ateston de nia sankta sanktoleado.

Kun la tempo, la precizeco de la ciferoj pri la nombro de viktimoj de ĉi tiu nova embria milito fariĝis pli preciza, donante al ni pli ol 1 400 mortintajn israelanojn, 199 israelanojn ostaĝitajn, kaj jam 2 460 palestinajn civilulojn mortigitajn en la israelaj bombadoj de Gaza-urbo. La postulo de la "leĝo de reprezalio" povus esti konsiderata plenumita, sed tio estas forgesi, ke la celo de Israelo estas la ektermado de la Hamas-militista grupo. Kaj Israelo ne povas forlasi ĉi tiun celon. La prokrasto de la ofensivo observita ĉi-momente estas pravigita nur por atingi kompletan evakuadon de palestinaj civiluloj el Gaza-urbo. Kaj ĉi tion malrapidigas Hamas, kiu, timante la perdon de sia homa ŝildo, malhelpas ĉi tiun evakuadon. Amaskomunikila raporto raportas, ke ili haltigas aŭtojn, konfiskas la identigilojn kaj aŭtoŝlosilojn de tiuj, kiuj fuĝas el la urbo. Kelkaj el la veturiloj, kiuj foriras subite, eksplodas sur la vojo; eksplodoj pro kio, hazarda kaŭzo, gasujoj, aŭ Hamas-fajro? La du aŭtovojoj kondukantaj suden estas tiel blokita, obstrukcita, kaj la tempo de la israela atako estas, sekve, prokrastita. Israelo nuntempe estas sub premo de siaj okcidentaj aliancanoj, sed ankaŭ de la hereda sekulara malamika araba tendaro. Mi ne dubas, ke baldaŭ, laciĝintaj de ĉi tiuj ŝarĝaj diplomaciaj interŝanĝoj, la tuta Israelo partoprenos en la konflikto, kiu ŝanĝos la situacion de la tuta mondo, tiel plenumante la efektivigon de la projekto profetita de Jesuo Kristo pri lia "*sesa trumpeto*".

Lunde, la 16-an de oktobro, ĉirkaŭ la 17:30-a horo, en Bruselo, 45-jaraĝa tunizia islamisto, kontraŭleĝe ĉeestanta sed konata al la belgaj sekurecaj servoj, mortigis du svedajn subtenantojn per kalaŝnikov-sturmpafilo. Matene de la 17-a, identigita kaj lokita, post interpafado kun la polico, li estis morte vundita. Mortinta, li nenion plu diros, kaj lia fina ago nur konfirmis la mortdanĝeron reprezentitan de la religio de Islamo en ĝia hereda, honesta praktiko. Nur laikaj okcidentanoj restas por kredi je la paca integriĝo de islamanoj. Kaj mi memorigas vin, la ĉeesto de ununura islamano en Eŭropo pravigas la intervenon de islamistoj, kiuj devas veni kaj devigi lin ne peki kontraŭ Islamo per submetiĝo al la ŝario, la islama leĝo.

Marde, la 17-an de oktobro, la rusa prezidanto Vladimir Putin vizitis sian ĉinan kolegon, Xi Ping. La interŝanĝo de rusaj kaj ĉinaj ideoj estis tiel formaligita per alianco, kiu funkciis kiel avertito al la okcidenta tendaro. En ĉi tiu monato oktobro, markita de malbonaŭguraj signoj, mardo la 17-a estos, en la proksima estonteco, markita, precipe: la tago de Marso (romia dio de milito) kaj la 17-a: la nombro de dia juĝo. Ĉi tiu alianco estas tre malbona afero por la Okcidento pro pluraj kialoj, la ĉefa estante la ekonomia dependeco de ĉi tiuj du landoj ĝis 2022. La Okcidento mem prenis la iniciaton rompi ĉi tiun dependecon de Rusio, sed la alternativa situacio ne estis antaŭvidita, ĉar ĉi tiu sama eŭropa Okcidento nun trovas sin ostaĝo de sia energia dependeco de arabaj kaj islamaj landoj, eblaj aŭ deklaritaj aliancanoj de Rusio kaj Ĉinio. Eŭropo turnis sin al Azerbajĝano por

aĉeti ĝian gason, kaj ĉi tiu lando profitas tion por dispremi Armenion. Tiel ĉiuj sankcioj prenitaj kontraŭ Rusio misfunkcias kontraŭ iliaj eŭropaj decidantoj. Laŭ la plano de Dio, Eŭropo estas tiel malfortigita, preta esti transdonita al siaj islamaj kaj rusaj malamikoj. La militstrategio de la supera Dio estas nehaltigebla, ĉar lia agado kaj kontrolo estas universalaj. Sed li ne agas rekte mem, kaj la plej multaj el liaj punoj estas truditaj per la anĝelaj kaj homaj instrumentoj, kiujn li kreis. La rolo de la malbonaj anĝeloj estas sendube la plej grava kaj en Apokalipso 7:2 estas precizigite: " *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio; kaj li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron* ", kaj li diris: ... "Kiu povus tiel " *doni difekti la teron kaj la maron* ", se ne tiu, kiu trankviligas la ŝtormon per sia ordono, nome, la dia Jesuo Kristo? Kaj ni povas tiel kompreni la utilecon por Dio lasi la ribelemajn anĝelajn demonojn vivaj. Kiam la " ***fina tempo*** " alvenas, ĉi tiuj ĉielaj demonoj estas liberaj agi laŭplaĉe; kaj kiel tiuj kondamnitaj al morto kun punprokrasto, ili trovas sian solan plezuron en igi kiel eble plej multajn homojn suferi kaj morti. Kaj estas per posedo de la homaj spiritoj, kiujn Dio transdonas al ili, ke la demonoj agas en la tera karna vivo. Falsaj religioj, politikaj kaj ekonomiaj diverĝoj, ĉiuj estas bonaj por esti uzataj kun la celo disigi homojn kaj puŝi ilin batali unu kontraŭ la alia ĝismorte. Estas ĉar ili neas la veran kaŭzon de homa malbono, ke okcidentaj popoloj, fariĝinte nekredantoj aŭ nekredantoj, fariĝas nekapablaj limigi la malbonon, kiu disvolviĝas inter ili. Por kuraci la malbonon, kuracistoj mem devas diagnozi ĝin; la samo validas por peko, ĉi tiu malbono, kiun Dio sole difinas kaj stigmatizas. Iuj pekoj estas difinitaj per la malobeo de la Dek Ordonoj de Dio, klare nomitaj kaj gravuritaj sur ŝtonaj tabuloj per la fingro de Dio. Sed ĉi tiu listo de dek manieroj peki ne estas kompleta. Kiel ofte okazas en nia homaro, ĉi tiu giganta arbo kaŝas arbaron, kiu komenciĝas per la simpla fakto ne ami Dion, " ***per nia tuta koro, per nia tuta animo kaj per nia tuta menso*** ". Kaj se ĉi tiu kondiĉo postulata de Dio, en Mateo 22:37, ne estas plenumita, kian gravecon oni donu al respekto aŭ malrespekto de la aliaj ordonoj? La dia leĝo estas skribita en klaraj dogmoj por simpligi kaj malkaŝi, por la homo, nevideblan mensan sintenon en sia proksimulo. Kaj ni ĉiuj estas la mistera proksimulo de aliaj homoj. Jen la signifo, kiun la Spirito donas, en la Sankta Biblio, al la dia leĝo efektivigita per religiaj ritoj de profeta naturo. Estas en ĉi tiu rolo, ke, nur por tempo, la leĝo estas komparata de Paŭlo al instruisto, kiu kondukas infanon al sia lernejo. Sed la rolo de ĉi tiu instruisto ĉesas, kiam la leciono de amo estas donita de Dio okaze de lia elaĉeta ministerio plenumita per la elaĉeto de la pekoj de la elektitoj fare de Jesuo Kristo. La leĝo kaj ĝia litero tiam perdas sian ekskluzivan rolon pravigi aŭ akuzi pekan homon. Post lia elaĉeta laboro plenumita en Kristo, Dio povis **juĝi** homojn laŭ la sentoj, kiujn ĉi tiu libervola ofero igas ilin senti por li. Li trovas en ili, aŭ ne trovas, la normon de amo, kiun li postulas de kreitaĵoj invitetaj dividi lian vivon eterne. Ĉi tiu principo koncernis, unue, la tempon de la malnova interligo, sed en la nova interligo ĝi alprenas individuan aplikon. Ĉar komence de nia renkonto kun Dio, ni estas kiel infano, kiu havas ĉion por lerni de Dio, do, komence, la skriba leĝo alprenas por ni sian rolon kiel pedagogo, ĝis la momento, kiam, tute lumigita kaj gajnita de la amo de Dio, la principo de amo malplivalorigas la skriban normon de la litero, kiu

jam ne kondamnas, sed preskribas la normon de la vivo de la elaĉetitaj sanktigataj; kion mi difinas per la opozicio de la esprimoj "esti **sub** la leĝo" kaj "esti **kun** la leĝo". Por ribelema pekulo, la obeo ŝuldata al Dio estas rigardata kiel " **ŝarĝo** "; kio jam ne validas por tiu, kiu obeas por esprimi sian amon al Dio. Tiel, en amo, la nocio de " **ŝarĝo** " malaperas aŭ igas ĝin " **malpeza** " laŭ la esprimo citita de Jesuo Kristo, en Mat. 11:29-30: " *Prenu mian jugon sur vin kaj lernu de mi, ĉar mi estas milda kaj humila kore; kaj vi trovos ripozon por viaj animoj. Ĉar mia jugo estas facila, kaj mia ŝarĝo estas malpeza* . "

Ĉi-merkrede, la 18-an de oktobro, la usona prezidanto Joe Biden renkontiĝas kun la israela ĉefministro Benjamin Netanjahu en Israelo. La du viroj ne dividas la samajn ideojn, sed en la cirkonstancoj de la atako kontraŭ Gazaŭro, ĉi tiu renkontiĝo estis necesa por trankviligi aŭ provi trankviligi la minacojn de ĉagrenitaj islamaj landoj, kaj unue kaj ĉefe, Irano, grava subtenanto de la partio Hamas kaj la libana Hizbulaho. Ni do atestas multajn diplomaciajn provojn celantajn provi trankviligi la eksplodeman situacion kreitan inter Israelo kaj la multaj islamaj landoj disigitaj tra la mondo. Ankoraŭ esperante ekspluati la areston de ĉirkaŭ 220 ĝis 250 israelaj ostaĝoj postulitaj de ĝi, Hamas sugestas la ideon liberigi ilin kontraŭ 6 000 palestinanoj tenataj de Israelo, kiu estas metita, en ĉi tiu kunteksto, sub premon de aliancitaj nacioj al kiuj apartenas kelkaj el ĉi tiuj ostaĝoj tenataj en Gazao. Sed la ŝoko por Israelo estas multe pli granda ol la emocio por la ostaĝoj, kaj mi pensas, ke tiuj, kiuj retenas la armitan branĉon de Israelo, ne retenos ĝin por multe pli longe.

La juĝo de la mondo do estas difinita per ĉi tiuj du renkontiĝoj, kiuj okazas sinsekve marde, la 17-an de oktobro, en Ĉinio, kaj merkrede, la 18-an de oktobro, en Israelo. La estontaj militemuloj, kiuj batalos unu kontraŭ la alia furioze ĝis kompleta detruo, formaligas sian aliancon kun sia ĉefa aliancano; Ĉinio, por Rusio kaj Usono, por Israelo. Multe sub la nivelo de ĉi tiuj nacioj, Eŭropo forestas, kaj sub la simbola nomo " **Eŭfrato** " en Apokalipso 9:14, ĝi estos ĉefe la ĉefa cela viktimo de la " **sesa trumpeto** " ordonita de Jesuo Kristo.

Baldaŭ antaŭ ol la usona prezidenta aviadilo ekflugis marde vespere, la 17-an de oktobro, raketo donis providencan baton, por la bono de Hamas, kontraŭ hospitalon en Gazao, mortigante pli ol 200 homojn. En ĉiuj arabaj urboj, en Turkio kaj en aliaj islamaj landoj, homoj eliris sur la stratojn por publike kaj amase esprimi sian koleron kontraŭ Israelo, akuzita pri ĉi tiu kulpo. Sed ĉu Israelo vere estas la kulpulo en ĉi tiu tragedio aŭ ĉu ĝi estas la ludilo de diabla komploto de loka islamista grupo? Israelo kulpigas ĉi tiun agon sur Islama Ĝihado, islamista grupo celanta profiti la situacion. Fine, en 1939, por invadi Pollandon, Adolf Hitler havis neniun dubon pri tio, ke germana komando portanta polajn uniformojn kaj parolanta la polan ataku germanan radiostacion starigitan tuj apud la pola limo. Ĉu islamistoj estas pli skrupulaj kaj malpli perversaj ol Adolf Hitler? Kiu malhelpas palestinajn civilulojn forlasi la urbon por serĉi sekurecon en la suda Gaza Sektoro? Hamas aŭ islamista grupo? Certe temas pri tio, ke ĝi ne estas Israelo. Ĉu tiuj, kiuj retenas civilulojn por uzi ilin kiel ŝildojn, ne povas mortigi 200 senkulpajn palestinanojn por instigi tutmondan araba-islamano koleron kontraŭ Israelo? Kiu profitas de la krimo? Se Israelo volus mortigi la loĝantojn de hospitalo, ĉu ĝi ne lanĉus sian ofensivon, kiun ĝi ankoraŭ provizore retenas, dum

ĝia deziro detrui Hamas estas intensa? La renkontiĝo inter Joe Biden kaj Benjamin Netanjahu prenos neatenditan formon, ĉar la kunteksto ŝanĝiĝis draste. Kaj ĉi tiu ŝanĝo tradukiĝas en kompletan renverson en la programo, kiun la usona prezidanto starigis por si antaŭ la hospitala tragedio en Gazao. Lia vizito estos multe mallongigita, ĉar la renkontiĝoj planitaj en Jordanio kun la gvidantoj de arabaj landoj ankoraŭ en kontakto kun la Okcidento estis ĉiuj nuligitaj. Kaj ĉi tiu nova situacio igas min rimarki la utilecon de ĉi tiu neantaŭvidita tragedio. Ĝi permesas al ni kompreni, ke kiaj ajn pruvoj senkulpigas Israelon en ĉi tiu bombado, neniuj ŝanĝos arabajn opiniojn kronike malamikajn al Israelo. La 200 mortoj en ĉi tiu tragedio venas ĝuste en la ĝusta momento por plifortigi ĉi tiun neripareblan malamon. Kaj la pruvo de tiu senkulpeco ekzistas, kaj Israelo prezentis ĝin en la formo de aerfotoj, kiuj montras pafadon el Gazao je la 7a vespere laŭ loka tempo, aŭ 7a vespere, marde, la 17an de oktobro. Krome, per kriegado kaj ĉantado de la vortoj "ĝihado", "Hamas" kaj "Allahu Akbar", la arabaj civilaj masoj prezentas sin kiel senkondiĉajn subtenantojn de la Hamas-grupoj kaj la islamistoj. Israelo do alfrontas nur malamikojn, kiuj deziras ĝian malaperon. Tiam ĝiaj aliancanoj fariĝas damaĝaj al ĝi per la distingo, kiun ili faras inter civiluloj kaj islamistaj batalantoj. Tiom, ke Israelo povus prave diri ĉi tiujn vortojn: "Dio protektu min kontraŭ miaj amikoj, ĉar mi zorgos pri miaj malamikoj." Sed klare, Dio ne pretas protekti Israelon kontraŭ ĝiaj amikoj, kaj la nuna situacio, en kiu ĝi troviĝas akuzita, atestas ĝian malbenon, kiu povas malaperi nur per rekono de Jesuo Kristo kiel ĝia mesio profetita en liaj Sanktaj Skriboj. Mi memorigas vin, ke Israelo atendis kaj ankoraŭ atendas liberigan "**mesion**", kiu donus al ĝi venkon super siaj malamikoj. Jesuo Kristo efektive venis kiel liberiganto, sed nur por liberigi la verajn judojn de peko, la duoble mortiga malamiko.

Organizante ĝin tra la jarcentoj, la okcidenta vivkoncepto konstruiĝis sur specifaj humanismaj valoroj. Militoj kontraŭstarigis kristanojn kontraŭ aliajn kristanojn, kaj tio klarigas la eblecon establi kondutregulojn akceptitajn de la militemuloj. Sub la nomo "Ĝenevaj Akordoj", ili establis normojn, kiujn devas respekti la batalantoj kaj iliaj gvidantoj: la rajtojn de kaptitoj, la rajtojn de civiluloj kaj la rajtojn de batalantoj. Ekde 1948, la reveno de judoj al nur parto de ilia praula patrujo levis problemon, kiu tuŝis la arabajn popolojn de la Proksima Oriento. Ĉi tiuj popoloj, longe koloniigitaj, estas ĉefe islamaj kaj ne subskribintoj de la "Ĝenevaj Akordoj", kaj ili ne metas limojn al la esprimo de sia milita agado. Kaj jam, la milito inter Rusio kaj Ukrainio montras denove, ke la du tendaroj ne vere respektas la regulojn de ĉi tiuj interkonsentoj. Tial ni ne devas esti surprizitaj de la fakto, ke la batalantoj por Islamo tute ignoras ilin. La "Ĝenevaj Akordoj" nur koncernis la Okcidenton; ili vivis kaj malaperos, en la venonta milito, unu kun la alia. La mallongigita vizito de la usona prezidanto permesos al Israelo aranĝi siajn kontojn kun Hamas, pli rapide ol atendate. Dum sur la tero la popolo volas identigi la kulpan aŭtoron de la hospitala eksplodo, povas esti, ke la aŭtoro estas en la ĉielo, en la tendaro de la ĉielaj demonaj anĝeloj. Ĉar ili ekzistas, por plifortigi la "**malbonon**" kaj ĝiajn surterajn militajn efikojn.

En Francio, la efikoj de la milito kontraŭ Hamas en Gazao provokas militemajn reagojn inter enmigrintoj de araba-islama deveno. En lernejoj, junuloj



ne hezitas esprimi sian malamon al judoj kaj... al Francio mem. Aŭtoritataj mezuroj estas fine adoptitaj de la nova juna Ministro pri Edukado, Gabriel Attal. Sed tiuj mezuroj venas tre malfrue, nur por agnoski la ekziston de malamikoj, al kiuj Francio blinde ofertis sian grundon, ŝirmejon, manĝaĵon kaj francan naciecon. Eraroj ĉiam finiĝas kare pagataj.

La antaŭsignoj de la eksplodo de islama kolero aperas en la formo de revigliĝo de islamistaj atakoj faritaj de individuoj, kiuj metas siajn agojn sub la egidon de alligiteco kun la DAESH aŭ Al-Kaida grupoj. Kaj, nekapablaj identigi anticipe ĉiujn spontaneajn reagojn de individuoj, ĉu registritaj aŭ ne, la naciaj aŭtoritatoj estas devigitaj limigi sin al la starigo de raportoj, esprimante malesperon kaj konsterniĝon pri la novaj mortigitaj viktimoj. Post la atakoj de la grupo GIA en 1995, aliaj agoj de la sama tipo estis efektivigitaj sporade, ĝis la plej lastaj rimarkitaj ĉi-oktobre 2023 en Arras kaj Bruselo. Unu sola, aflikta demando ekestas: kiam ĉi tiuj agoj multobliĝos samtempe?

En la vespero de la 18-a de oktobro, novaj informoj donis al la hospitala afero la karakteron de grandega trompo, ĉar fine, la gazaa hospitalo ne estis bombita, ĝi restis sendifekta kaj nur la parkejo antaŭ ĝi estis viktimo de la postlasaĵo de raketo, kiu eksplodis en la ĉielo super ĝi. Ne estis krateroj sur la tero de ĉi tiu parkejo, kiu estis bruligita nur sur la surfaco. Filmo filmita kontinue de la araba kanalo Al-Jazeera donas vidan pruvon pri tio. Ni vidas la lanĉon de islamistaj raketoj, kies trajektorio pasas super la hospitalo. La lanĉejo situas en tombejo proksime al la hospitalo sudokcidente, ĉe la marbordo, laŭ la komentoj registritaj de Israelo fare de du palestinaj islamistoj. Unu el ĉi tiuj raketoj subite ŝanĝas direkton kaj eksplodas mezaere. La sekvan momenton, fajro erupcias, konsumante la benzinon en la veturiloj parkitaj en la parkejo. Kaj la parkejo transformiĝas en grandegan incendion, kies foto estis elsendita tutmonde en tuja reala tempo. Ni vidas ĉi tie la malbenon de ĉi tiu informa teknologio, kiu jam ne protektas, sed plimalbonigas la sekvojn de la okazantaj eventoj. Krome, ni nun ekscias, ke la nombro de viktimoj ĉeestantaj en la parkejo estas limigita al kelkaj dekduoj da homoj, kaj ke ni tial estas malproksimaj de la 200 anoncitaj viktimoj. Sekvinte ĉi tiujn aferojn senĉese per la "novaj" kanaloj, mi vidis kiel, unue, palestinano el Gazao, kiu tamen ne estis ĉe la hospitalejo, citis 500 ĝis 1000 viktimojn, kies nombro poste reduktiĝis al 200 per aliaj atestoj. Kaj finfine, ĉi tiu nombro estas nur 30 ĝis 50 homoj, cetere viktimoj de akcidento, kaj ne de intenca bombado. Sed ĉi tiu fakto tamen tuj alportis milionojn da islamanoj, arabaj aŭ ne, sur la stratojn en siaj diversaj landoj. La natura malamikeco de arabaj islamanoj al Francio ĵus estis, ĉi-okaze, klare montrita en Tunizo, kie manifestacioj celis la francan ambasadejon. Venis la tempo por la francoj malkovri, ke la Nacia Fronto, tiel longe demonigita, estis simple la plej atenta, la plej vizia kaj la malplej stulta el la francaj politikaj reprezentantoj.

La interveno de la usona prezidanto celis trankviligi kaj mildigi la okcidentajn kaj orientajn islamajn rilatojn. Sed **Jesuo Kristo** ĵus malsukcesigis ĉi tiun provon, ĉar lia celo estas atingi la morton de la "**triono de la homaro**", kiel pruvas lia profeta mesaĝo de Apokalipso 9:13 ĝis 15: "*La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn,*

kiuj estas ligitaj en **la granda rivero Eŭfrato** . Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo kaj la tago kaj la monato kaj la jaro, estis malligitaj, **por ke ili mortigu trionon de la homaro** . "

Eŭropaj popoloj, tremu, ĉar vi estas la ĉefa celo de ĉi tiu dia kolero de **Jesuo Kristo** . Vi estas ĉi tiu " **rivero Eŭfrato** " metita sub la malbenon de simbola " **Babilono la granda** ", **kiu estas la romkatolika papa religia " patrino " institucio, ĝia Papa Ŝtato, la Vatikano, kaj ĝiaj protestantaj "filinoj** " ekde 1843, laŭ Daniel 8:14: " *Kaj li diris al mi: Ĝis la 23a horo vespero kaj mateno kaj sankteco estos pravigitaj* ." Jen la preciza traduko de la hebrea teksto.

Kaj estas ankoraŭ ĉi tiu malfidela kaj pagana religia institucio, celo de la kolero de Dio, kiu markas la funebraĵojn de homoj mortigitaj pro la kulpo, kiun ĝi portas persone al Dio mem kaj al la homoj, kiujn ĝi trompas per siaj masoj, kion la Spirito komparas al magiaj " **sorĉoj** ", en Apokalipso 18:23: " *la lumo de la lampo ne brilos en vi, kaj la voĉo de la fianĉo kaj la fianĉino ne estos aŭdata en vi, ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero, ĉar ĉiuj nacioj estis trompitaj per viaj sorĉoj* ". Liaj preĝoj, liaj mesoj kaj liaj sakramentoj estas vanaj kaj havas tiom da efiko kiom la religiaj ritoj de iliaj islamaj malamikoj, kiuj kontentiĝas kovri la korpojn de siaj mortintoj per tuko kaj tuj meti ilin en la "polvon" de la tero.

Tiel, ekde 1995, la dato de la unuaj viktimoj de la grupo GIA, la alĝeria islamista grupo, Francio ankoraŭ ofertas ĉi tiun 19-an de oktobro 2023 kvazaŭnacion funebro al sia plej nova viktimo, Profesoro Dominique Bernard mortigita de juna ĉeĉena islamisto, kiel la antaŭa, kiu senkapigis la historiinstruiston Samuel Paty, en 2020, dum li forlasis la kolezion kie li instruis. Kiu estos la sekva, aŭ sekva,?

La statuso de la katolika kaj protestanta religioj ne estas identa, kvankam ambaŭ estas malbenitaj de Dio. Ĉi-lastaj, protestanta, kulpas pri malfideleco al Dio, kiu tamen agnoskis ĝin ĝis la printempo de 1843. La statuso de la unua, katolika, estas pli malbona ol la dua, ĉar la roma papa organizo neniam estis agnoskita de Dio ekde sia oficiala establado en la jaro 538. En la momento kiam Dio elektis forigi la judajn ritojn praktikatajn en Jerusalemo, ritojn senutilajn en la nova interligo farita en Jesuo Kristo, la pagana imperia Romo sukcedis sin, adoptante la ŝajne kristanan religian formon de la roma papa reĝimo; kiu konservis la formojn kaj ritojn hereditajn de sia tradicia paganismo. Ĝi tial reproduktis sur la tero, trompe kaj kun ĉia malbeno por homoj, la teran pastraron, kiun Dio volis malaperigi, ĉar la nova propekanto, Jesuo Kristo, krucumita kaj resurektita, fariĝis ĉiela. Rezulte, la teraj katolikaj ritoj kovris kaj senutiligis la propeton de Jesuo Kristo ĝis la printempo de 1843. Estas por konfirmi ĉi tiun instruon, ke Jesuo montris sin en ago kiel propetanto, tio estas, kiel pastro, en ĉiela vizio donita al tri adventistoj en la mateno de la 23-a de oktobro 1844. La dato 1843 estante fiksita kiel la fino de la 2300 realaj jaroj cititaj en Daniel 8:14, estis necese, ke Dio eltiru la esceptan juĝon, kiun li donis al la reformita kredo inter 1170 kaj 1844. En ĉi tiuj du datoj, Dio prezentis la praktikon de sia sankta vero; en 1170 per Petro Valdo, la fondinto de la Valdaj grupoj, kaj en 1844, per la prezento de sia sankta sepa-tagaj Ŝabato al unua elektita adventisto nomita Jozef Bates. Tiu ĉi escepta juĝo estas sugestita en Apokalipso 2:24, per la ebleco ke Dio

postulus " *alian ŝarĝon* " ne postulatan dum la tempo de la laboro de la Reformacio: " *Sed al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinion, kaj ne konis la profundojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi, **Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon** .* " Ĉi tiu " *alia ŝarĝo* " estas la observado de la Sabato ordonita de la kvara el la dek ordonoj de Dio kaj estas postulata de li ekde la printempo de 1843. Dio donas ĝin al la veraj Adventistoj elektitaj per lia juĝo, sub lia sankta reĝa dia " *sigelo* ", ekde la mateno de la 23-a de oktobro 1844. Tiel, adoptita individue de la Adventistoj elektitaj de Dio, la Sabato donis signifon al la "Adventista" movado, kaj la "Sepa-taga Adventista" eklezio <sup>naskiĝis</sup> el la kunveno de ĉi tiuj du religiaj temoj en 1863 nur en Usono, kaj ekde 1873, en universala misio oficialigita de la Spirito de Dio en Jesuo Kristo.

Jen la rakonto pri la benita komenco de la Sepa-taga Adventismo. Sed ĉi tiu beno oficiale perdiĝis en 1994. Ĉar la heredantoj jam ne estis indaj je sia heredaĵo, kaj ili mem pruvis tion per malakcepto de la anonco pri la reveno de Jesuo Kristo, kiun mi prezentis al ili kaj anoncis por 1994. La malestimo kaj indiferenteco de la gvidantoj estis fatalaj por ili. Jesuo "elvomis " *ilin* en 1994, en la momento kiam mia anonco akiris sian veran signifon: tiun de malkaŝo de la religia hipokriteco de internacia Adventismo kaj kiun la mesaĝo adresita al " *Laodicea* " en Apokalipso 3:14 ĝis 21 konfirmas. Tiel la anonco estis erara laŭ la elekto de Dio mem, sed la dato 1994 akirita per profeta kalkulo estis justa, bona kaj konforma al lia profetita plano. Kaj per eniro en la protestantan aliancon malakceptitan en 1843, oficiale, komence de 1995, la oficiala institucia Adventismo mem konfirmis, ke Jesuo Kristo ĵus " *elvomis* " ĝin.

Post tiu juĝo pri sia lasta oficiala institucio, Jesuo Kristo preparis la tempon por la komenco de siaj kolektivaj kaj individuaj punoj. Estas en ĉi tiu senco, ke aperis, komence de 2020, la ekonomia paralizo de okcidentaj nacioj, en kiuj loĝantaroj estis enfermitaj, devigitaj eliri nur portante maskon, kaj finfine, eliri nur kondiĉe de esti vakcinitaj per vakcino, kies malutilajn sekvojn mallongtempe aŭ longtempe neniu, eĉ ne ĝiaj kreintoj, kapablas antaŭdiri. Poste, la 24-an de februaro 2022, Eŭropo akiris mortigan malamikon, Rusion, elektante subteni la naciisman militon de Ukrainio, kiu elektis moviĝi de la rusa tendaro al la NATO-tendaro, tiel farante dizerton kaj ŝtatperfidon en la okuloj de Rusio. Poste, la 7-an de oktobro 2023, mortiga atako de la palestina Hamas sur israela teritorio rezultigis, post la venĝema reago de Israelo kaj la uzo de misgvida anonco pri la bombado de Gazaa hospitalo, ribelon de ĉiuj islamaj nacioj, arabaj aŭ ne, kontraŭ Israelo kaj kontraŭ la eŭropaj NATO-nacioj.

Pri tiu ĉi temo, mi rimarkis vespere ĵaŭde, la 19-an de oktobro, la realan efikon de la malveraj informoj pri la Gazaa hospitalo supozeble "bombita" de la israelanoj. En la novaĵkanalo, la amasaj manifestacioj de arabaj loĝantaroj malamikaj al Israelo kaj la tuta Okcidento produktis videblan efikon. En la televidilo, ĉiuj prezentistoj, por la unua fojo, agnoskis la eblecon de Tria Mondmilito. Kaj ili vere konsciiĝis pri la izoliteco de la okcidenta tendaro, kiu fariĝis objekto de malamo por la aliaj popoloj de la tero. Kaj tio klarigas kial, ankaŭ konscia pri tiu ĉi situacio, la usona prezidanto Joe Biden, kiel saĝa kaj prudenta maljunulo, volis admoni Israelon, konsilante ĝin ne esti pelita de sia kolero kaj deziro al venĝo, memorigante ke Usono faris erarojn agente tiel post la

11-a de septembro 2001, en kiu la du turoj de la Monda Komerca Centro estis bruligitaj kaj detruitaj de du aviadiloj rabitaj de komando de la ĝihado de Bin Laden, la islamista grupo Al-Kaida. Estas en tiu ĉi malfacila horo, ke Israelo povas identigi siajn verajn amikojn aŭ siajn verajn aliancanojn. Sed la pozicio de Usono ankaŭ praviĝas per la financa potenco kaj politika pezo de la impona juda komunumo vivanta sur ĝia teritorio, kiu manipulas Usonon, kiu estas ĉefe kristana. Fakte, la momenta reteno de la militema ardo de Israelo kontraŭ Hamas havus pozitivan influon, evitante la masakron de ĝiaj soldatoj, kiun senpripensa atako produktus. Israelo nun celas esti inventema, sed ne forlasis sian komencan planon, kiu estas detrui la gvidantojn kaj murdintojn de Hamas. Tamen, la plilarĝiĝo de la konflikto fariĝas neevitebla, ĉar ĉi tiu plano malplaĉas al Irano kaj ĝiaj kontraŭcionismaj eksteraj batalgrupoj ĉeestantaj en ĉiuj islamaj arabaj landoj.

Profitante de la scio pri la eŭropa fazo de la Tria Mondmilito rivelita en Daniel 11:40-45, la evoluo de la milito en Gazao estas sufiĉe facile antaŭvidebla. Atakita de pluraj flankoj, Israelo tamen povus elteni atakojn de arabaj landoj. Sed ĝi ne eltenos la rusan atakon kaj estos komence detruita, same kiel Okcidenta Eŭropo, atakita sude de arabaj islamistoj kaj norde de Rusio. Nur la nuklea interveno de Usono ŝanĝos la situacion, liberigante popolojn, sed paradokse kondamnante ĉian ŝancon je supervivo sur la tero.

La nuna tutmonda situacio reproduktas la dividon, kiu regis en 1948, kiam la reveno de la judoj al ilia praula patrujo kaŭzis dividon bazitan sur du religiaj libroj, la Biblio kaj la Korano, tri ripoztagoj, vendredo por Islamo, sabato por la judoj kaj dimanĉo por falsaj kristanoj, kaj du profetoj, Jesuo Kristo kaj Mohamedo. Sufiĉas diri, ke la rilatoj inter ĉi tiuj tri opinioj povus esti nur streĉaj, hipokritaj aŭ malkaŝe malamikaj kaj agresemaj. Mi aldonas, ke en ambaŭ tendaroj, Dio estas tiu, kiu benas, kaj la diablo, tiu, kiu malbenas. Dum la vero estas tute alia: Dio estas tiu, kiu benas aŭ malbenas. Ĉi tio permesas al mi rimarki, ke la konduto de la loĝantaroj malkaŝas la valoron de ilia religio. Kaj en la nuna malamplena vekigo de la araboj de Jordanio, Sirio, Libano, Arabio, Jemeno, ktp., ni vidas homojn, por kiuj "Dio estas granda", sed nur kiam li konsentas kun ili, alie, la ago estas atribuita al la diablo. Neniu el ili pensis, ke tio, kio plenumiĝas, estas almenaŭ rajtigita de la granda kreinta Dio, kiun ili nomas Alaho. Kaj la foresto de tiu rezonado ŝuldiĝas al la sankta libro de ilia religio, la Korano, en kiu Islamo estas prezentita kiel la sola versio de vera dia revelacio. De tiam, ĉio, kio disputas ĝin, estas atribuita al la diablo. Tiuj homoj ne scias, ke Dio antaŭiris tiun aliron en la tempo, donante al Izrael sian sanktan Biblion bazitan sur la historia atesto registrita ĉiam de la atestantoj elektitaj de li ekde Moseo. Kaj nur en tiu Biblio Dio volis riveli sian kompletan personecon kaj la universalajn leĝojn, kiujn li preskribas por ĉiu homo, kie ajn li estas sur la tero; Izrael estas nur la nacio, kiun li elektis por fari ĝin la deponejo de siaj orakoloj, siaj statutoj, siaj ordonoj kaj la plenumo de la savo de pekuloj elaĉetitaj per lia pekliberiga ofero plenumita en Jesuo Kristo.

Tiel, en centra pozicio, Israelo havas, oriente, la islamajn loĝantarojn, kiuj pensas, ke Dio estas kun ili kontraŭ Israelo, kaj okcidente, loĝantarojn heredantojn de falsa kristanismo vigligita de la samaj pensoj. Sed en nia tempo, en ĉi tiu okcidenta tendaro, la opinio pri Dio estas la lasta zorgo de la masoj, kiuj fariĝis

plimulte nekredantoj kaj nekredantoj. La fazo de la Tria Mondmilito, kiun Daniel 11:40-45 prezentas al ni, koncernas la false kristanan aŭ ateistan Eŭropon, "Israelon", la afrik-arabajn popolojn de " *Libio* " kaj " *Etiopio* ", kaj la ortodoksan Rusion. Estas do la religioj de la du libroj, la Biblio kaj la Korano, kiuj alfrontas unu la alian en mortiga batalo. Kaj se Dio tiel organizis la destinton de la homoj, estas ĝuste por puni la malestimon montritan en ambaŭ tendaroj por sia vero rivelita en la Sankta Biblio, la unua kaj sola libro de sia dia revelacio, kiu finiĝis per la profetaĵo nomata " **Apokalipso** ", kiu precize signifas: Revelacio. Por puni la kulpojn de Israelo, antaŭe, en la malnova interligo, Dio alvokis la Filiŝtojn, kiuj jam loĝis en Gazao. Hodiaŭ, por puni Israelon kaj la perversan Okcidenton, li ankaŭ alvokas la palestinanojn de Gazao kaj iliajn islamajn subtenantojn el la arabaj landoj.

En ĉi tiu plej nova konflikto, la okcidenta tendaro estas engaĝita kun peza handikapo, kiu estas ĝia humanisma zorgo, kaj tio vere estas kaŭzo de malforteco kaj hezito, kiu estas tre malutila por atingi la deziratajn celojn. Meze de konflikto, nur Dio povas protekti la kreitaĵojn, kiuj meritas lian protekton. Por homoj, tio estas simple neebila. La plej embarasa afero por okcidentanoj estas la humanisma juĝo, kiun ili donas al la palestina loĝantaro, kies filoj hodiaŭ estas en la vicoj de Hamas-batalantoj. Viktimoj de siaj antikvaj iluzioj, ke ili povas esti nur amataj, okcidentanoj bazitaj sur kristanaj valoroj ĵus brutale malkovris la malamon, kiun la orientaj kaj nordafrikaj islamaj homamasoj havas por ili. Sed nekapablaj ŝanĝi sian humanisman naturon, ili estas kaptitaj de ĝi, kaj serĉas, inter la palestina loĝantaro, la vivojn, kiuj meritas esti ŝparitaj. En ĉi tiu loĝantaro estas nur palestinanoj, viroj, virinoj kaj infanoj, malamikaj al Israelo, kies ruinon kaj malaperon ili deziras, kio permesus al ili reakiri sian teritorion plene. Kaj kiu povas kondamni ĉi tiun specon de espero? Dio, nur, povas, ĉar ĉi tiu espero estas kontraŭa kaj kontraŭas tion, kion li volis plenumi. Sed, tiu ribelema reago estas la efiko, kiun li celas, konduki al konflikto inter la popoloj levitaj kontraŭ Eŭropo, en kiu estos " **mortigita triono de la homoj** ", laŭ Apokalipso 9:14.

Enirante Gazaon, israelaj soldatoj trovos sin sub krucpafado de Hamas kaj aliaj sendependaj palestinaj islamistaj grupoj. La junuloj, kiuj ne evakuis la urbon, estas same malamikaj kiel ĉi tiuj islamistaj batalantoj. Observi humanan konduton sub ĉi tiuj kondiĉoj estas dezirpenso, sed nerealisma.

Rimarkinde estas la graveco de ĉi tiu fazo de la poziciigo de tutaj islamaj popoloj, kiuj pravigos laŭ siaj okuloj agresojn kontraŭ eŭropaj nacioj sub la titolo de " **reĝo de la sudo** " en la profetaĵo de Daniel 11:40. Tamen, ĉi tiuj malamikaj reagoj estas **kuraĝigitaj kaj armitaj** de Rusio kaj Irano pro la okcidenta subteno donita ekde la 24-a de februaro 2022 al Ukrainio. Mi povas diri, ke tiel la milito en Ukrainio alportas al Rusio la malfermon de dua fronto, ĉi-foje islama, kiu renversos la situacion kaj favoros ĝian momentan venkon kontraŭ ĝiaj okcidentaj malamikoj en ĝia agreso farita sub la titolo de " **reĝo de la nordo** " en ĉi tiu sama verso de Daniel 11:40. Kaj tiel, " **reĝo de la sudo** " kaj poste " **reĝo de la nordo** ", plenumiĝos **la katastrofa fazo por Okcidenta Eŭropo, kiel indikite de la dia profetaĵo donita al Daniel, kies nomo signifas "Dio estas mia juĝisto"**. Li ankaŭ malkaŝas sin ekde la jaro 2020, kiel "la Juĝisto" punanto de la tuta homaro, kaj ekde la 24-a de februaro 2022 kaj la 7-a de oktobro 2023, kiel "tiu, kiu juĝas"



la malestimon montritan al lia sankta Biblio kaj liaj diaj sanktaj revelacioj, celante per sia kolero, sinsekve, la malfidelan kristanan Eŭropon, kaj Israelon, sian "**unu**anaskiton" kaj unuan "**pekulon**".

### M7- La delogo kaj agreso de la " reĝo de la sudo "

Ĝi jam ne plu estas sekreto: ĉi tiu "**reĝo de la sudo**" rilatas al araba kaj afrika Islamo. Kaj estas tempo kompreni kiel ĉi tiu fremda Islamo, naskita en arabaj landoj apud Mekao en Sauda Arabio, fariĝis deloganto de la francoj, precipe, kaj poste ilia agresanto.

Ĉe la fino de la Dua Mondmilito, Francio estis la kvara mondpotenco pro sia koloniigo en diversaj partoj de la mondo, en la Malproksima Oriento, Vjetnamio kaj Kamboĝo; en la Proksima Oriento, Libano kaj Sirio; en Nordafriko, Magrebo, Maroko, Alĝerio, Tunizio; en Okcidentafriko, Eburbordo kaj Senegalio; en la Hinda Oceano, Madagaskaro kaj Reunio; en la Pacifika Oceano, Nov-Kaledonio kaj Tahitio; en Ameriko, Gvadelupo, Martiniko kaj Gujano. La ligoj establitaj kun ĉiuj ĉi tiuj landoj rezultigis la akcepton de ilia loĝantaro sur la grundo de metropola Francio. Tiel, post la sendependeco de la plej multaj el ĉi tiuj nacioj, la franca popolo bonvenigis loĝantojn seniluziigitajn de la ekonomiaj kondiĉoj de sia liberigita nacio. La bildo de la franca loĝantaro tiel iom post iom koloriĝis kaj reproduktis reprezentaĵon de ĝia koloniisma reĝimo. Evidente, la koloniigita-kolonia rilato ne naskis la plej bonajn sentojn, kaj en multaj kazoj, spirito de indigno konserviĝis ĝis nia tempo kontraŭ la iama koloniigisto. Tio estas ĉar la koloniiganta Francio ne favoris bonvenigon de la koloniigitaj. Ili estis ekspluatataj sed edukitaj kaj, kiom eble, retenitaj en sia lando. Rezulte, sur franca grundo, la franca rasa pureco estis konservita kaj subtenata. La situacio tiel ŝanĝiĝis post kiam la koloniigitaj landoj akiris sendependecon. La iamaj koloniigistoj ne reagis kiel la iamaj koloniigitaj. Por la francoj, la oferto de sendependeco povis nur krei dankemon kaj amon por ĉi tiu donita libereco. Sed por la liberigitaj koloniigitaj, la sentoj estis tre malsamaj. Kaj, por iuj, la fakto mem devi reveni sub la ekonomian flugilon de la koloniiganta lando estis spertata kaj sentita kiel pika hontigo, kiu subtenis profundan doloron. Ĉi tio estis precipe la kazo por islamaj landoj, inkluzive de ĉi tiuj tri antaŭe koloniigitaj landoj de Francio: Maroko, Alĝerio kaj Tunizio. Kun ĉi tiuj landoj, la disfalo kaj la atingo de sendependeco estis atingitaj per sangoverŝado, kaj tio estis la kazo sinsekve, precipe, por Maroko kaj Alĝerio, kun kiuj la vundo ne resaniĝis. Kaj la islamistaj atakoj, kiuj hodiaŭ mortigas francojn, estas faritaj de ŝtatanoj de ĉi tiuj tri landoj kaj de rusaj ĉeĉenoj, kiuj estis bonvenigitaj pli lastatempe.

Ni estu honestaj, la francoj delonge malfacile traktas la etnan, rasan kaj religian miksaĵon truditan al ili de iliaj politikaj gvidantoj de ĉiuj persvadoj. Nur la partio Fronto Nacia kondamnis kaj anoncis la tujajn estontajn sekvojn de bonvenigo de islamaj fremduloj. La krimfrekvenco rapide eksplodis, kaj francaj malliberejoj pleniĝis de junuloj de nordafrika deveno. Tamen, submetitaj al la ĉiam pli regantaj eŭropaj diktaĵoj pri ĉi tiu temo, la francoj devis elteni la

enmigradon de fremduloj instigitan kaj eĉ truditajn de eŭropaj reguloj. La neeblo kunvivi rezultigis grupiĝon de fremduloj en kvartaloj evitataj de la franca loĝantaro. Komunumaj zonoj tiel formiĝis, malgraŭ la integriĝa statuso, kiu profitigas la bonvenigitajn kaj ŝtatigitajn fremdulojn. Ĉar laŭlonge de la tempo, infano naskita sur franca grundo fariĝas franco kun ĉiuj rajtoj de franco kaj eŭropano.

La problemo de ĉi tiu nacieco bazita sur grundo kaj ne sur sango nur aperas dum tempoj de opozicio kaj vorta kaj fizika agreso. Ĉar Francio bonvenigis ne nur homojn persekutitajn en sia lando, sed ankaŭ reprezentantojn de siaj persekutantoj. Rezulte, fremdaj problemoj estas importitaj sur francan grundon. Dum jarcentoj, la juda komunumo ĉeestis en Francio, kiel atestas la katastrofo "aresto de Vel d'Hiv" en Parizo en 1942. Poste, ekde 1962, la dato de la fino de la sanga Milito de Alĝerio, alĝerianoj kaj aliaj nordafrikanoj ankaŭ ekloĝis en nia lando. Francio do havas sur sia grundo la judan komunumon kaj sian religian malamikon, la religion de Islamo, tio estas, la ŝafon kaj la buĉantan lupon.

Dum jardekoj, ĉi tiuj du komunumoj toleris vivon sen gravaj problemoj en nia sekulare administrata Respubliko. Kaj oni devas rimarki, ke ĉi tiu sekulara pozicio ne antaŭenigas komprenon pri religiaj aferoj por francaj gvidantoj kaj politikistoj. Sub la socialisma registaro de François Mitterrand, por malstreĉigi streĉiĝojn, la reĝimo serĉis manierojn unuigi la disan, multkoloran francan socion kaj trovis, en sporto, la eblecon elstarigi fremdulojn de koloro. Tiel, sporto, kaj precipe "futbalo", igis fremdulojn la nova idolo de la popolo, ĉefa ekzemplo de tio estis la franco de alĝeria deveno, Zinedine Zidane, kun kiu Francio gajnis la Mondpokalon en 1998. La delogo de la popolo funkciis perfekte, kaj la plimulto de nigraj ludantoj en franca futbalo ne ĝenis la ŝatantojn, kiuj mem fariĝis pli kaj pli distingaj kaj buntaj.

Mi atentigas vin pri ĉi tiu rolo de sporto, kiu renovigas la sperton de niaj prapatroj, la Gaŭloj, mem delogitaj de la Romanoj, grandaj sportentuziasmoj post la Grekoj. Sporto ĉiam delogis kaj allogis homamasojn, same kiel aliaj specoj de spektakloj, kiel teatro, ankaŭ heredita de la Grekoj. Ĉi tiu simileco al ĉi tiuj popoloj konfirmas la paganan naturon, kiun ili transdonis al niaj nunaj modernaj demokratioj. Kaj kompreneble, ĉi tiu heredaĵo estas malbenita por ni, kiel ĝi estis por ili. Kaj por ni hodiaŭ, ĉi tiu malbeno prenas la formon de mortiga delogo. Ĉar ĝuste nun, kiam la rajtoj de la grundo estas legitime postulitaj de la religio de Islamo, ĝiaj islamistaj militistoj mortigas laikajn francajn civitanojn. Vi povas tiel kompreni la kialon de Dio por doni al la homaro longan periodon de paco de ĉirkaŭ 77 jaroj en 2022. Ĉi tiuj jaroj estis utilaj por prepari sin por la infera situacio, en kiu la eŭropaj loĝantaroj troviĝas en 2023.

Saltante en la aktualajn eventojn, la 7-an de oktobro 2023 ni spertis la plej gravan eventon ekde 1948, la dato de la reveno de la judoj al Palestino. Kaj se mi diras la plej grava, tio estas ĉar la cirkonstancoj multe ŝanĝiĝis ekde la gigantaj venkoj akiritaj de Israelo super siaj arabaj kaj palestinaj malamikoj en 1967 en la "Sestaga Milito" kaj en 1973 en la "Milito de Jom Kippur". Kiel mi jam diris, ĉi tiu venkotempo baziĝis sur armilaro multe pli supera ol tiu de la araboj, sed hodiaŭ, en 2023, milita arto ĵus estis tute pridubita en la demonstraĵo farita en Ukrainio, per la uzo de virabeloj kaj preciza teleregata detruo. Nuntempe, Israelo

kunmetas grandan nombron da tankoj, kiuj povas esti imponaj sed povas esti tre facile detruitaj per malgranda mortiga virabelo. La venko de Israelo, se atingita, venos je multe pli alta prezo ol en ĉi tiuj pasintaj agoj.

En Francio, la sporto tiel populara en Parizo estas konfidita al la estraro de Kataro. Ĝi administras la "PSG", Paris-Saint-Germain, la parizan sportteamon de "piedpilko". Ĝi tiel fariĝas ŝlosila ludanto en la franca ludo, en kiu ĝi investas multe da mono, kiun ĝiaj nafto- kaj gasputoj enportas. Nun, ĉi tiu Kataro, kiu sukcesis delogi la francojn per sporto, ankaŭ financas Islamon en Francio kaj eksterlande, kaj precipe la palestinan partion Hamas post interkonsento farita kun la israelanoj mem. En la vespero de la 20-a de oktobro, tio estas, komence de la sabato de la 21-a de oktobro, Kataro proponis al Usono la liberigon de du usonaj virinoj ostaĝoj de Hamas. La delogo de Kataro atingas sian kulminon, ĉar ĝi prenas la aspekton de krimbruliganto, financante Hamas kaj ĝian kapton de ostaĝoj en Israelo, kaj ordonante liberigojn. Por plifirmigi sian alvokon al Francio, li probable liberigos la franc-israelajn duoblan ŝtatanecon de la ostaĝoj.

Kio estas la celo de Hamas? Dividi kaj konkeri. Ĉar liberigante okcidentajn ostaĝojn, ĝi trankviligas la koleron de ĉi tiuj landoj, kaj elekti Usonon unue montras, ke ĝi timas ilin plej multe. Fakte, Hamas uzas siajn ostaĝojn por gajni tempon, ĉar tempo estas necesa, por doni al la kolero de la arabaj popoloj la bolantan intensecon de sia internacia eksplodo. Ĝi scias, ke, kaptita en la fajro de ĉi tiu multobligita kolero, Israelo ne plu povos detrui ĝin, laŭ la plano, kiun ĝi anoncis. Kaj denove, kio estas fundamenta en ĉi tiuj faktoj estas, ke ĝuste Jesuo Kristo, la Ĉiopova Dio, ofertas al Hamas ĉi tiun ŝancon por agado. Li ofertis al ĝi la eksplodon de la raketo, per kiu Hamas akuzis Israelon kaj starigis la indignajn kaj ribelintajn arabajn popolojn kontraŭ ĝi. Kaj nun, liberigante duoble-naciajn okcidentajn ostaĝojn, li trankviligas iliajn gvidantojn kaj popolojn, plue izolante Israelon, la ĉefan malamikon.

Tamen, ni ne miskomprenu, la kolero vekita kontraŭ Israelo ankaŭ koncernas la ĉiam malpli kristanajn okcidentajn naciojn. Araba malamo ne nur esprimiĝos kontraŭ Israelo, sed ankaŭ kontraŭ ĝiaj eŭropaj subtenantoj, kaj "kolizio", profetita en Dan 11:40, kontraŭ ĉi tiuj eŭropaj nacioj metitaj sub la egido de papa Romo, plenumiĝos, tiel oficiale markante "**la tempon de la fino**".

Marde, la 24-an de oktobro 2023, la franca prezidanto Emmanuel Macron flugis al Israelo. La decido estis farita post kiam li atestis bruan manifestacion en Parizo subtene de la palestina afero. La juna prezidanto estas devigita agnoski al si mem, ke la pozicioj de liaj kontraŭuloj en la Nacia Fronto aŭ Amaskunveno estis pli saĝaj ol siaj propraj, kaj fronte al la aperanta danĝero, li ektimis. S-ro "samtempe" tial trovas sin en pozicio de "disiĝoj", zorgante kaj konfirmi sian subtenon por Israelo kaj prezenti al la palestinanoj esperon pri plibonigoj en ilia drama situacio. Per renkontiĝo kun oficialaj gvidantoj, la prezidanto esperas gajni ilian atenton kaj kunlaboron. Sed kion ĉi tiu ankoraŭ juna viro ne komprenas estas, ke la nuntempe kreita situacio jam ne dependas de la gvidantoj, ĉar la ĉagrenita loĝantaro ankaŭ estas juna kaj, kiel li, jam ne aŭskultas siajn pliaĝulojn.

Ni estas en la momento de vero, sen ankoraŭ esti en la momento de vero. La nuna vero koncernas la tutmondan situacion, kiu fariĝas multe pli legebla kiam la maskoj falas kaj la faktoj klariĝas.

Ĉe la fino de la Dua Mondmilito, Usono venkis ĉiujn siajn malamikojn kaj, en sia pozicio kiel venkinto, ĝi organizis la mondon surbaze de siaj valoroj. Kun siaj aliancanoj kaj la venkitaj nacioj, ĝi metis la fundamentojn de tio, kion ĝi konsideras la internacia normo. Kaj jam jen estas la kaŭzo de la nunaj konfliktoj. Ĉar la valoroj proponitaj de Usono estas pravigitaj nur per sia propra sperto, kiu defiis la eternajn principojn de libereco de nacioj. Post la Franca Revolucio, la rajtoj de homo kaj de civitano fariĝis fundamentaj en ĉi tiuj novaj valoroj truditaj de la Okcidento. Tamen, ĉi tiuj rajtoj estis novaĵo, kiu pridubigis la liberecon de ĉiu nacio kaj ĉiu popolo, kiu elektis sian regotipon, ĉi tio, en plena vera libereco. Tamen, ĉi tiu principo de libereco rajtigas homojn vivi sub la direkto de reĝo, diktatoro, prezidanto aŭ religia gvidanto, tio estas, regotipo, kiu ne nepre kongruas kun la modelo elektita de la Okcidento. Do kio hodiaŭ aperas estas, ke per grupiĝo sub usonaj direktivoj, la aliancanoj konstruis restriktan formon de aŭtoritatisma reĝimo, kiu, fidante je sia forto kaj unueco, trudis sian normon al ĉiuj aliaj nacioj longe nomitaj "la Tria Mondo". Nu, la esprimo hodiaŭ indikos Eŭropon kaj Usonon, ĉar tio estas la proporcio, kiun la okcidenta mondo reprezentas el ĉiuj 8 miliardoj da homoj vivantaj sur la Tero. Ĉi tio estas rimarkinda, ĉar ĝuste per provo izoli Rusion, Eŭropo kaj ĝiaj aliancanoj malkovras sin esti en la malplimulto. Kaj por konduki al ĉi tiu rezulto, necesis ekigi du militojn sinsekve inter Ukrainio kaj Rusio, kaj Israelo kaj la palestina Hamas.

La usona okcidenta normo estas respondeca en ambaŭ militoj. Usono instigis Ukrainion aliĝi al sia NATO-tendaro kaj atendante konfirmi ĉi tiun membrecon, ĝi ofertas al ĝi siajn armilojn kaj financajn financojn. Usono reprezentas, religie kaj ĉefe, la kristanan religion kaj ĝiajn du ĉefajn repacigitajn kaj aliancitajn komponantojn, protestantan kaj katolikan. La heredaĵo de la katolika malbeno fariĝas videbla, ĉar ĝi praktikigas ĉi tiun principon, kiun Dio atribuas al la romia papa reĝimo en Dan. 11:39: "***Kun fremda dio li agos kontraŭ la fortikigitaj lokoj, kaj li plenigos per honoro tiujn, kiuj agnoskas lin , li faros ilin regantoj super multaj , li disdonos al ili terojn kiel rekompenco .***" Ĉio estas tie, la relajso pasigita inter Romo kaj la usona protestantismo estas perfekte konfirmita per la subteno de Usono al Ukrainio subtenata ĉar ĝi "***rekonas***" la NATO-reĝimon. Responde Usono defendas sian rajton al sia "***tero***", kiun ĝi ŝtelas de la rusa alianco. Ĉar Ukrainio estis libera kaj sendependa, sed estis en rusa alianco, kiun ĝi perfidis en 2022, petante aliĝi al NATO. Okcidentaj politikistoj kaj ĵurnalistoj, kiuj estas membroj de ĉi tiu NATO-tendaro, ne mezuras la sekvojn de tia forŝirado, tero post tero, de teritorioj metitaj en 1945 en la tendaron de Sovetrusio dum la divido de Jalto en Krimeo. Kaj tial ne estas hazardo, ke ĉi tiu teritorio de Krimeo estis reprenita de Rusio en 2014. La nuna milito gvidata de Ukrainio , kiu faras sian reakiron de Krimeo la superan celon de sia batalo, nur konfirmas la ideon, ke Dio montras fingron al la divido de Jalto, pridubita de la alloga alvoko de la Okcidento lanĉita al Ukrainio.

Rigardante nun al Israelo, ni trovas la usonanojn respondecaj pri la nuna konflikto. Ĉar estis ili, kiuj, en 1948, trudis al la aliaj nacioj de la tero sian decidon doni al la judoj, kiuj travivis la provitan nazi-germanan ekstermadon, nacian landon sur ilia iama nacia grundo, kiu de tiam fariĝis ilia ĝenerala kaj totala disiĝo, Palestino. Sciu bone, ke ĉi tiu disiĝo okazis antaŭ preskaŭ du mil

jaroj, kaj ke dum ĉiuj ĉi tiuj jaroj, arabaj loĝantaroj ekloĝis en la lando, kies posedantoj estis forpelitaj de la romanoj kun malpermeso reveni sub puno de morto. Tiel ke la tempo, dum kiu ĝi nomiĝis "Palestino", estas pli longa ol la 16 jarcentoj, dum kiuj ĝi portis sian judan nomon "Israelo". Simile, ni komparu la spertojn de ĉi tiuj du setlejoj. En la tempo de Josuo, Dio ekstermis la gigantojn, kiuj loĝis ĉi tiun landon, kiu tiam nomiĝis la lando Kanaano (nomo de la plej juna el la filoj de Ĥam). **Per ĉi tiu ekstermado**, Israelo ekloĝas sur lando liberigita de ĉiuj malamikoj, por la tuja kaj longa tempo. Ĉi tiu unua instalaĵo estas videble organizita de Dio, kiu benas sian popolon kaj ofertas al ili pacon kaj sekurecon.

Kontraste al ĉi tiu ago, en 1948, la setlado de la judoj okazis en kunteksto de konstanta milito, kiun ili devis konduki kontraŭ la palestinaj araboj, kiuj nek akceptis nek komprenis, kial la malfeliĉo de la persekutitaj judoj estis konsolita per sia propra malfeliĉo. La kreita maljusteco estis tre reala. Kaj la malbeno de la transloĝigita juda popolo estis videbla en la ekzisto kaj postvivado de la viktimoj de ĉi tiu maljusta transloĝigo. Jam ne estis benita popolo, kiu transloĝiĝis, sed popolo malbenita de Dio, kaj ilian setladon subtenis la plej malbenita kristana popolo post la romkatolika religio: Nordameriko, Usono, fondintoj de la nova ordo mem establita sur nova tero deŝirita de la kuprohaŭtaj indianaj indiĝenoj, la veraj amerikanoj. La du kontinentoj de Ameriko estis konkeritaj, la suda kontinento de la katolika religio, de la hispanoj kaj la portugaloj, kaj la norda kontinento estis iom post iom invadita de eŭropaj enmigrintoj, anglikanoj, protestantoj, katolikoj, ortodoksuloj kaj multaj aliaj religioj. Akirante sian sendependecon en 1776, Usono rekonstruis senpense la modelon de la "**Babelturo**", ĉar ili kolektis en la sama nacio homojn el ĉiuj landoj kaj ĉiuj lingvoj, kaj ĉiuj haŭtkoloroj; kondiĉo, kiun Dio volis detrui, disigante la popolojn, al kiuj Li donis malsamajn parolatajn lingvojn en ĉi tiu unika kaj originala okazo. La rekonstruo de la Babela normo konsistigas en si mem kaŭzon de terura malbeno por la lastaj homoj de la historio de la tero. Kaj tio, ĉar, naskiĝinte sub ĉi tiu principo, en la Okcidento, neniuj pensas kondamni ĝin kaj pridubi ĝin. Tamen, la atesto de la Sankta Biblio estas tie por memori ĉi tiun malestimon montritan al la volo de la Kreinto Dio, kiu konkretigas la kulpon de la pekema Okcidento; Okcidento malbenita de li tiom, kiom li povis beni ĝin rivelante al li sian Sanktan Biblion kaj la ekskluzivajn kondiĉojn de lia individua savo bazita sur Jesuo Kristo, mortinta kaj resurektita.

La kuniĝo de la okcidenta NATO-tendaro ne baziĝas sur ununura normo de vero trudita al ĉiuj unuigitaj membroj. Dio sole postulas ĉi tiun specon de afero por la tendaro de siaj elektitoj, ĉar lia vojo estas mallarĝa, preciza, difinita kaj normigita. En la okcidenta socio, la kondiĉoj de alianco estas malpli postulemaj. Kion Usono volas atingi estas ĉefe **la rekono de siaj valoroj**; tio ankoraŭ lasas multan liberecon por individuaj opcioj, kiujn ĉiu povas elekti apliki. Ĉar ĉi tiu kuniĝo devas konsideri la principon de libereco, kiu estas ankaŭ ĝia malforteco, ĉar individuaj elektoj provokas internajn malkonsentojn kaj konfliktojn. Tial estas kun bona kialo, ke Dio povas illustri la tendaron de okcidenta libereco en la formo de koloso "**kun piedoj el argilo kaj fero**", delikata kaj forta "samtempe". La profeta konstruo rivelita ekde Daniel 2 metas la fundamentojn de la romia karaktero, kiu sekvos unu la alian ĝis la "**fin tempo**", kiu indikas nian epokon.



Kun la tempo, estas per heredado de la romia malbeno, ke ĉi tiu karaktero de "**fero**" estas transdonita al ni; kaj hodiaŭ, ĝin reprezentas Usono, kaj unuiĝintaj en la ekumena alianco, usona katolikismo kaj protestantismo fakte konsistigas ĉi tiun miksaĵon de "**fero kaj argilo**". Sed ĉi tiu miksaĵo estas tute nelegitima, tial Dio povas diri pri ili, en Dan. 2:43: "*Vi vidis feron miksiton kun argilo, ĉar ili miksiĝos kun homaj partneroj; sed ili ne kuniĝos unu kun la alia, same kiel fero ne miksiĝas kun argilo.*" » Dio nur volis, per ĉi tiu revelacio, malfermi niajn okulojn al kaŝita realo: Ni ĉiuj estas, kolektive, viktimoj de "**hipokritaj**" religiaj kaj sekularaj aliancoj faritaj de politikaj gvidantoj respondecaj pri antaŭenigado de komercaj kaj teknikaj interŝanĝoj, tiel ke la riĉuloj riĉiĝu kaj la malriĉuloj transformiĝu en blindajn konsumantojn. En la Okcidento, konsumado devas igi nin forgesi religiajn problemojn kaj la metodo estis terure efika, ĉar la kredanta Francio de 1945 videble fariĝis pli kaj pli nekredanta ĝis 2023. Kaj je tiu dato, ĝia loĝantaro alfrontas tre gravan religian problemon. Efektive, ekde la 7-a de oktobro 2023, la tuta mondo malkovris la islaman religian malamon al la partio Hamas per la masakro de pli ol 1 400 judoj sur ilia disputata teritorio, ne subtenataj de ĉiuj islamanoj.

Ĉi tiu tragedio surprizas ĉiujn homojn kaj devigas homojn preni pozicion, individue kaj nacie, favore al la judoj aŭ la palestinanoj. Tamen, fronte al du mallegitimecoj, la racia elekto estas nek unu nek la alia. Elekti favore al la judoj donas legitimecon al Usono, la forta kaj venka lando en 1948. Elekti favore al la palestinanoj pravigas la Kreinton Dion, kiu forpelis la judojn de ilia nacia lando ekde 1970. Sed malgraŭ ĉio, ĉi tiu palestina popolo, ĉefe islama, ne rajtas je iu ajn aparta dia beno.

Profetaj interpretoj estas multnombraj, ĉar en profetaĵo, vortoj kaj bildoj portas nur la signifojn, kiujn Dio donas al ili. Kaj en lia saĝo kaj potenco, ni malkovras plenumiĝojn, kiuj estas kaj laŭvortaj kaj spiritaĵaj. Prenu ekzemple ĉi tiun version el Zekharja 12:3: "*En tiu tago Mi faros Jerusalemon ŝarĝŝtono por ĉiuj popoloj; ĉiuj, kiuj levos ĝin, estos kontuzitaj, kaj ĉiuj nacioj de la tero kolektiĝos kontraŭ ĝi.*" Malantaŭ la nomo "**Jerusalemo**" estas la juda urbo de tiu nomo, kiu estos laŭvorte sieĝata de la nacioj kaj grave vundita en la milito, kiu komenciĝas. Sed ĉi tiu nomo ankaŭ priskribas, simbole kaj spirite, la popolon de la lastaj sanktuloj de Jesuo Kristo, kiu konsistos el sinceraj kristanoj kaj judoj, kiuj rekonos lin kaj konvertiĝos al li, en la lasta horo de homa tempo sur la tero. Krome, mesaĝoj bazitaj sur la sinsekvo de bildoj estas ankaŭ proponitaj de la senlima Spirito de Dio. Jen ekzemplo de ĉi tiuj aferoj: en la anonco de lia "**sesa trumpeto**", Dio uzas simbolojn jam cititajn en la "**kvina trumpeto**", kiu antaŭas ĝin. Tiel, Dio sugestas, ke la du "**trumpetoj**" havas la saman celon, nome la Eŭropan Union kaj, kiel la historio konfirmas, ĝian protestantan kaj katolikan usonan etendaĵon. En Apokalipso 9:12, sub la nomo "**Eŭfrato**", Dio difinas Eŭropon kiel la originan naskiĝlandon de la protestanta religio reprezentita, "**je la tempo de la fino**", de la Ameriko de Usono. Tiel ke la mesaĝo de la "**kvina trumpeto**" koncernas Amerikon pli, ekde 1844, ol Eŭropon, kiu restis katolika kaj pli lastatempe fariĝis nekredanta aŭ islama. Difinante la okcidentan tendaron per la nomo "**Eŭfrato**", la Spirito celas kaj eŭropan kaj usonan grundon kaj la orientan lokon, kie la konflikto konkretiĝas. Ĉar la "**rivero Eŭfrato**" efektive

situas en Irako, lando limanta al Irano, kaj Irano estas malantaŭ la plej forta subteno donita al la islamista afero de la palestina grupo Hamas. La spirita mesaĝo do estas kunligita kun misgvida laŭvorta signifo. Jen kiel la plenumiĝo de la nuna milito, kiu okazas inter la false kristana Okcidento kaj orienta islamismo, trompos la malbenitajn legantojn de la Sankta Biblio. Ĉar ĉi tiu laŭvorta plenumiĝo estas en realeco nur masko, kiu kaŝas la spiritan veron nur perceptitan kaj identigitan de la veraj elektitoj de Dio en Jesuo Kristo. Krome, ĉi tiu termino "**Eŭfrato**" reaperas en Apokalipso 16:14, kiu kreas falsan ligan, kiu ligas la konflikton de la "**sesa trumpeto**" kaj tiun de "**Armagedono**", simbola nomo, kiu indikas la spiritan batalon kontraŭ la lastaj observantoj de la Ŝabato, kaj kiu pravigas la intervenon de Jesuo Kristo en lia glora reveno. Tamen, ĉi tiu reveno de la nomo "**Eŭfrato**" celas, en ĉi tiu fina kunteksto, la universalan registaron organizitan kaj direktitan de la pluvivantoj de Usono; kiun Apokalipso 13:13 atribuas al la protestanta "**besto, kiu venas el la tero**", formita "**laŭ la bildo de la besto, kiu venas el la maro**", katolika. Ni legas en Apokalipso 16:12: "*La sesa elverŝis sian bovon sur la grandan riveron, la Eŭfraton, kaj la akvoj en ĝi sekiĝis, por ke la vojo estu pretigita por la reĝoj el la oriento.*" En ĉi tiu bildo, la unua mesaĝo, kiu aperas, estas tiu de anonco pri la detruo de homa vivo simbolita per "**akvo**", en la okcidenta teritorio regata de Ameriko. Krome, en la spirita senco, la Spirito ĉi tie prenas historian fakton, kiu, plenumita en -536 de la reĝo Dario la Medo, priskribas la "**sekiĝon**" aŭ elsekiĝon de la "**rivero Eŭfrato**", kiu permesis al li enfiltri la Ĥaldean urbon "**Babilono**" kaj konkeri ĝin. Per ĉi tiu memorigo, Dio profetas la finon de la katolika papa Romo, kiun Jesuo Kristo venkos kaj detruos per la viktimoj, kiujn ĝi delogis kaj trompis.

Mi notas unu lastan kialon por Dio nomi siajn lastajn terajn malamikojn per ĉi tiu simbola nomo prenita de la vera "**rivero Eŭfrato**". Estis en ĉi tiu loko, ke Dio lokigis la ĝardenon, Edenon, kiu estis la lulilo de la homaro; la loko, kie li kreis Adamon kaj Evon, la unuan viron kaj virinon formitajn el unu el ĝiaj ripoj. Subtile, la revelacio de la homa tera historio finiĝas per la elvoko de ĉi tiu biblia loko plena de signifo, tio estas, la loko, kiu sugestas la unuan kaj la lastan homon, kiu siavice malaperas de la tero, kiu restos tiel dezerta dum "**mil jaroj**" kun nur Satano la diablo kiel ĝia loĝanto, ĝis lia morto kaj neniigo, ĉe la lasta juĝo.

Mi identigas tri ĉefajn kialojn, kiuj pravigas militojn: 1- Religio; 2- Politika kaj ekonomia ideologio; 3- La konkero de la teritorio de nacio. Depende de la speco de milito, unu aŭ la alia, du, aŭ ĉiuj tri el ĉi tiuj kaŭzoj povas esti la origino de konfliktoj. Dum la unuaj du Mondmilitoj estis kaŭzitaj de deziroj pri nacia konkero per kontraŭstaro de kristanaj nacioj, almenaŭ je eŭropa nivelo, la Tria Mondmilito ĉi-foje koncernas la trian monoteisman religion, Islamon, vira vorto, kiu paradokse signifas "submetiĝon", sed submetiĝon al Alaho, la sola Dio. Ĉar, por ĉi tiuj islamaj popoloj, ne temas pri submetiĝo al la senkredaj kristanaj nacioj, kiuj jam koloniigis ilin tro longe. Por kompreni la ŝanĝojn en la monda situacio, ni devas rimarki, ke ĝi estas konstruita per fenomenoj, kiujn ni bone konas, ĉar niaj personaj reagoj reagas laŭ la sama principo, kiu baziĝas sur la paso de la tempo. Tia situacio estas komence akceptita, sed laŭlonge de la tempo, ĝi fine ne plu estas tia, ĉu ĉar ni mem ŝanĝiĝas, ĉu ĉar la komenca situacio plimalboniĝis kaj atingis la limon de tio, kio estas eltenebla. Kion mi klarigas ĉi

tie estas la kaŭzo de la masakro de judaj familioj en Israelo la 7-an de oktobro 2023, sed ankaŭ la kaŭzo de la rusa agreso kontraŭ Ukrainio ekde la 24-a de februaro 2022. Kaj ĉi-merkrede, la 25-an de oktobro 2023, la Dia Spirito direktis mian menson al klarigo, kiun mi trovas brila kaj mirinde simpla kaj logika. Fakte, la du faktoj, kiujn mi ĵus menciis, transdonas al la homaro la saman mesaĝon de Dio: En ambaŭ kazoj, la Okcidento iom post iom mordas la teron, kiu apartenas al sia kontraŭulo. Ĉar Israelo estas okcidenta ponto establita en la Proksima Oriento. Kaj la kolero de la palestina partio Hamas rezultas de konstanta mordado de la tero posedata de la palestinanoj en Cisjordanio, fare de la israelanoj, kiuj konstruas judajn insuletojn kaj monopoligas por si la akvon de la rivero Jordano, je kiu la palestinanoj estas senigitaj, ĉar la disponebla "akvo" mem fariĝas malabunda. Se ni konsideras ĉi tiujn aferojn, tiam la eksplodo de palestina kolero, kiun ni atestas, estas pravigita. Simile, la Okcidento ankaŭ konstante mordis la parton de tero atribuita al la rusa tendaro dum la divido de Jalto en 1945. La tri baltaj landoj, antaŭe rusaj teroj, aliĝis al Eŭropo kaj NATO, kiam Rusio estis malfortigita kaj en politika kaj ekonomia krizo. Kaj NATO, al sia estonta malfeliĉo, bonvenigis ĉi tiujn tri landojn perditajn de Rusio. Pollando faris same, estante ankaŭ bonvenigita de Eŭropo kaj NATO. Aliaj landoj situantaj en ĉi tiu rusa tendaro ankaŭ elektis sian ligitecon al Eŭropo ĉe ĝia orienta limo: Hungario, Ĉeĥoslovakio, nun dividita en du eŭropajn landojn, Rumanio kaj Bulgario. Ĉu ni ankoraŭ surpriziĝu trovi en la nuna rusa prezidanto reagon kaŭzitan de ĉagreno provokita de ĉi tiu konstanta mordis la naciojn de lia alianco fare de la neniam satigita Okcidento? Ni vidas ĝin tre klare, la "glutona" Okcidento estas sola respondeca pri la du militoj, kiuj konstruas la Trian Mondmiliton, kiu konsumos ĝin.

Identiginte la homan kaŭzon de ĉi tiu dramo, kiu komenciĝis kaj disvolviĝas laŭlonge de la tempo, ŝajnas certe, ke neniu parolo de iu ajn povos malhelpi ĝian plenumiĝon; kaj Dio mem gardas ĝin. Ĉar ni ne forgesu, ke antaŭ ol esti milito de homoj, ĉi tiu milito estas la milito de Dio, kiu trovas en la malestimo de sia rivelita volo, kiun ĉiuj atestas pri li, la kaŭzon de sia puno plenumita per lia simbola " **sesa trumpeto** ", sed kiel resonanta, per liaj eksplodoj de kolero kaj konvenciaj bomboj, kaj nur ĉe la fino, de nukleaj bomboj.

La plej nova kolereksplodo manifestita de la palestina partio Hamas prenis la formon de terura masakro, sed ni almenaŭ agnosku ĝian efikecon. Ĉar per ĉi tiu sola ago, ĝi sukcesis vekti homajn konsciencojn disigitajn tra la tero kaj sensivigi egoismajn mensojn longe retiriĝintajn en si mem, tiel montrante la malfeliĉon de sia popolo maljuste trafita sub la indiferenta rigardo de la nacioj de la mondo, krom Irano, ĝia sola vera subteno. Sed ne miskomprenu, la kolero de Dio ne celas ĉi tiun indiferecon montritan al homoj, pli obstinaj pekuloj ĉar ili estas islamanoj. La "indiferenteco", kiun Dio punas, estas tiu, kiun homoj montras al la vere maljustaj " **suferoj** ", kiujn Dio portis en la karno de Jesuo Kristo, ĉar pri li estas parolata la vortoj profetitaj en Jesaja 53:3-4: "*Li estis malestimata kaj malakceptita de homoj, viro de malĝojoj kaj konata al malĝojoj ; kaj kiel iu, de kiu homoj kovras siajn vizaĝojn, ni lin malestimis, kaj ni lin ne taksis . Tamen li portis niajn malĝojojn kaj portis niajn suferojn; tamen ni lin taksis frapita, frapita de Dio, kaj afliktita. "*

Tiel, en sia nekontestebla saĝo, Dio metis sur Usonon kaj Okcidentan Eŭropon, malfidelajn kaj kulpajn kristanojn, la respondecon pri la sekvoj de la reveno de la judoj al Palestino, en 1948; tio, por ke la palestina islama kolero leviĝu kontraŭ ili kaj trenu ilin en genocidan Trian Mondmiliton jam, parte, okazantan ĝis hodiaŭ.

Ĉi-merkredan vesperon, kiu biblie markas la komencon de ĵaŭdo, la 26-an de oktobro, konsternaj novaĵoj maltrankviligas la francajn amaskomunikilojn. Rusujo rezistas, Ukrainujo laciĝas, kaj dum sia vojaĝo al la Oriento, la tre parolema prezidanto Macron alparolis ĉiun renkontitan gvidanton tion, kion li povis akcepti aŭdi, tiel rekomencante internacie sian nacian taktikon de la "granda debato". Sed efektiviĝi tion, kion li proponas, fariĝis neeble; la granda kreinto Dio zorgis pri tio. Krome, la turka prezidanto Erdogan, ankoraŭ membro de NATO, ĵus pravigis la batalon gvidatan de la Hamas-batalantoj, nomante ilin "liberigantoj" batalantaj por savi sian landon. Kaj la plej malbona afero por niaj okcidentaj amaskomunikiloj estas, ke li esprimas nekontesteblan veron. La paso de la tempo profitigas Hamas-on, ĉar iom post iom la monda publika opinio evoluas. Sentante la venontan danĝeron, Israelo baldaŭ lanĉos sian prokrastitan ofensivon, al sia malfeliĉo kaj al tiu de la loĝantoj de la tuta tero.

### M8 - Kiu estas kiu?

Por respondi ĉi tiun demandon, ni simple bezonas identigi la spiritan statuson, kiun Dio donas al la koncerna subjekto, kaj poste ni devas tiri ĉiujn konsekvencojn de la akirita rezulto. Kaj ĝuste por ĉi tiu celo Dio pretigis siajn profetajn revelaciojn celantajn lumigi la komprenon de siaj elaĉetitaj elektitoj.

Mi emfazas en ĉi tiu rolo la gravecon, kiun oni donu al ĉi tiu tago, la 26-an de oktobro 2023, metita sub la numero "26", kiu estas la numero de la nomo de Dio, "YaHWéH". Kaj mi mem loĝas en Francio, en la departemento Drôme, kies numero ankaŭ estas "26". Kaj estas el Valence, la ĉefurbo kaj prefektejo de ĉi tiu departemento, ke mi skribas ĉi tiujn paĝojn, por ke vi dividu kun mi kaj liaj aliaj amataj infanoj la belecon de lia rivelita vero. Beleco, ĉar mi trovas bela, kio estas inteligenta kaj logika, kaj ĉi tiu spirita inteligenteco, kiun Dio donas al mi, igas min vere viva kaj igas min benita persono, kiu apartenas al li. Mi aparte sentas ĉi tiun rektan rilaton kun la granda kreinto Dio, per la fakto, ke lia elekto de datoj fiksita por plenumi agojn subskribitajn de li, estas adresita al mi aparte, ĉar por aprezi ĉi tiujn datojn, oni devas koni la normon de lia numera kodo kaj aprezi ĝin kiel ĝi meritas. Ĉi tiun privilegion dividas ĉiuj liaj veraj amataj infanoj.

Do, ĉe la komenco de ĉi tiu studo estas la penso kaj juĝo de Dio. Li kreis viron kaj lian edzinon el unu el siaj ripoj, tiel donante al Adamo superecon super la virino, lia "**helpanto**". Sed Dio ne avertis lin, ke ĉi tiu "**helpanto**" helpus lin perdi sin mem. Kaj se li ne faris tion, tio estas ĉar la falo de la paro estis parto de lia sava plano. Efektive, laŭ la bildo de Adamo, li profetas Jesuon Kriston, kaj laŭ tiu de Eva, formita el li, li profetas la Elektiton, la sanktan asembleon de ĉiuj liaj elektitoj elaĉetitaj sur la tero. Same kiel Eva, kiu signifas "Vivo", donas "vivon" al

homaj infanoj, la Elektito konvertiĝas kaj ofertas al Dio novajn elektitojn, kiuj heredos " **eternan vivon** ".

Ni nun rigardu la homaron, kulpan pri pekado, tio estas, malobeo al malpermeso specifita de Dio. Ĉi tiu malobeo pravigis la morton de homoj, ilian malaperon de la tero, kaj ilian revenon al polvo, la materio el kiu Dio origine kreis kaj formis Adamon. La kulpon portas la viro kaj la virino, ĉar ambaŭ malobeis. En sia puno, Dio tenas ambaŭ kulpaj. Ĉi tiu kulpo heredita de homaj posteuloj koncernas la homon, ĉu civilan ĉu militistan. Kaj ĉi tiun dian principon ignoras niaj sekularaj socioj, kiuj elektis distingi inter la civilulo kaj la militistaro, ĝis la punkto fari ĝin oficiala regulo inter aliaj grupigitaj sub la nomo "Ĝenevaj Konvencioj"; homaj "Konvencioj", kiujn Dio absolute ne agnoskas. Sekve, lia juĝo eterne koncernas virojn kaj virinojn, civilulojn aŭ soldatojn. Ĉar lia juĝo koncernas ĉiujn liajn kreitaĵojn, kiuj vivas per lia dia kreiva povo. Ni rigardu ĉi tiun temon pli atente. Kial la civilulo estu konsiderata senkulpa kaj la militistaro la sola kulpa? Antaŭ ol esti soldato, la soldato estis civilulo kaj finfine la soldato estas nur civilulo, kiu portas uniformon aŭ ne. Krome, aktualaj militaj eventoj pruvas tion, estas la civilulo kiu entuziasmigas la soldaton al milito. Kaj ĉi-lastaj batalas, preta doni sian vivon por la bono de la civiluloj de sia nacio. La reguloj establitaj en Ĝenevo do ne estas logikaj kaj rezultas de humanisma sentimentaleco kiu aperis en la moderna homaro.

Tiu, kiu venis morti sur kruco por oferti eternan vivon al siaj elaĉetitaj elektitoj, tamen deklaris en 1 Sam. 15:3, sen nei sian amon al siaj kreitaĵoj: " *Iru nun, frapu Amalekon, kaj detruu ĉion, kio apartenas al ili; vi ne ŝparos ilin, sed vi mortigos viron kaj virinon, infanon kaj mamsuĉinfanon, bovon kaj ŝafon, kamelon kaj azenon.* " Homoj, kiuj ignoras ĉi tiun ateston donitan de la Sankta Biblio, juĝas ĉi tiun specon de ago kiel "monstra", tamen ne "monstro" ordonis ĝin, sed la Dio de amo kaj justeco savas prenante sur sin la suferojn de siaj elektitoj. En la ĵus citita kazo, la celo de la kolero de Dio estis Amalek, tio estas, la araboj de la tempo de la reĝo Saul. Sed en sia perfekta justeco, ĉe la kulmino de sia peko, Izrael, lia elektita popolo, estis frapita sammaniere, kun la sama severeco, kaj la samaj celoj, laŭ Jer. 44:7: " *Nun tiele diras la Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael: Kial vi faras tian grandan malbonon kontraŭ vi mem, ĝis vi ekstermas el Jehuda virojn, virinojn, infanojn, kaj bebojn, por ke ne restu ĉe vi neniu restaĵo?* " Kaj fine, ĉi tiu atesto el Ezek. 9:6 atestas, ke la dia minaco estis efektivigita: " *Mortigi kaj ekstermi maljunulojn, junulojn, junulinojn, infanojn, kaj virinojn; sed al iu, kiu havas sur si la signon, ne alproksimiĝu; kaj komencu de Mia sanktejo; de la maljunuloj, kiuj estis antaŭ la domo, ili komencis.* "

Kion humanistoj konsideras "monstra" estas nur la frukto naskita de granda kolero, kiu ĉiam estas pravigita kiam ĝi estas dia, aŭ malpravigebla aŭ ne kiam ĝi estas homa. Ĉar la homo estas predo de kolero, la formo de ĉi tiu kolero povas atingi altaĵojn de hororo. Kaj la frukto naskita ne dependas nur de la kolerigita individuo. Ĉar, en sia kolero, la homo sentas imperiosan deziron damaĝi sian(j)n viktimon(j). Kaj ĉi tiu deziro damaĝi ne estas nur homa. Ĉar Apokalipso 7:2-3 malkaŝas al ni la ekziston de tiuj, kiuj puŝas homojn " **fari damaĝon** ": la malbonaj ĉielaj anĝeloj, la demonoj kaj ilia gvidanto, la diablo Satano: " *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta*



*Dio. Li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite damaĝi la teron kaj la maron, kaj diris..." Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj .*

En la ĉiam pli multnombraj novaĵoj, ni rimarkas la agojn de viroj, kiuj subite komencas pafi al lernantoj aŭ anonimaj preterpasantoj. Kiam ili estas arestitaj, ili ofte atestas, ke ili obeis ordonon aŭdinte voĉon en si mem. Ili ne mensogas, sed ĉi tiu vero estas akceptebla nur por la spirita homo, kies inteligentecon Dio efikigas. Kaj ĉi tiu spirita homo estas malofta en nia perversa moderna epoko.

Sciante, ke en 2023, la tuta homaro estas sub la kondamno de Dio, la respondo al la demando "kiu estas kiu?" estas facile donata: neniuj, krom nerimarkebla malplimulto en la homa maso. Sed ĉio, kio portas oficialan kaj publikan karakteron, estas metita sub la malbenon de Dio. En Apokalipso 6:17, Dio demandas ĉi tiun specon de demando: " *ĉar venis la granda tago de lia kolero, kaj kiu povas stari?* " Tiu, kiun Dio markas per sia reĝa dia " **sigelo** " en **Apokalipso 7, povos stari. Ankaŭ, ĉi tiu nombro 7 celas la sanktan sepa-tagan Ŝabaton, kiu nur prenas sian rolon kiel " sigelo** " de beno por veraj Sepa-tagaj Adventistoj, tio estas, kristanoj, kiuj amas kompreni diajn revelaciojn kaj ĝojas ĉiun Ŝabaton, ĉar Jesuo Kristo sciigis al ili ĝian profetan signifon, kiu simbolas, sub la titolo de sepa tago, lian revenon komence de la sepa jarmilo. Ĉi tiu tendaro sendube apartenas al la Dio de vero, Jesuo Kristo, Miĥael, JaHVeH; ĉio cetera apartenas al la diablo.

En ĉi tiu diabla tendaro, "kiu estas kiu?"

La historio de Francio, kiun ni instruas, baziĝas sur la atestoj de historiistoj disigitaj tra la jarcentoj. Ili ĉiam estis influitaj de la ideoj de sia tempo. Kaj dum longa tempo, la romkatolika reĝimo estis konsiderata la reprezentanto de Dio sur la tero de homoj. Al ĉi tiu influo ni ŝuldas la plej grandajn rakontojn en ĉi tiu historio de Francio, kiu gloras homojn kiel Karlo la Granda kaj, poste, la figuron de Johana de Arko. Mi povas diri hodiaŭ, ke laŭ dia revelacio, la voĉoj, kiujn ŝi diris, ke ŝi aŭdis renkontante la daŭfenon, la estontan reĝon Karlo la 7-a, estis la voĉoj de demonoj, kiuj organizis la trompan, sangan tragedion de la jarcentoj tiel por doni al ĝi dian aspekton. Ĉar, finfine, kial Dio volus favori anglan aŭ francan tendaron, kiu honoris nek unu nek la alian? En la rakonto pri la "Virgino", la malhela mistika kredo estas la sola profitanto, ĉar laŭ sia sperto, ĝi prezentas al katolika Francio la odoron de sankteco, ion, kion la Apokalipso neas. La historio de Francio, tamen, estas konstruita sur modelo, kiun Dio aplikigis per la diablo. Oficiale, estas Dio, kiu direktas ĝian historion, sed li faras tion en la fono per la verkoj de la diablo kaj liaj demonoj. Ĉar nek Satano, nek liaj demonoj, nek iu ajn alia en la ĉielo aŭ sur la tero povas eskapi lian kontrolon kaj inspiron, tiel ke ĉi tiu verso el Amos 3:6 malkaŝas gravan veron: " *Ĉu oni blovas trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu venas malbonŝanco en urbon, kaj la Eternulo tion ne faris?*" » Kion ni bezonas kompreni estas, ke Dio difinas la kadron por la tera historio, sed lasas al la diablo fari kaj organizi malbonon en konkretajn agojn. Tiel, kontrolante kaj direktante la vivon laŭ sia volo kaj plano, Dio prenas respondecon pri la verkoj benitaj de li, kaj lasas al la demonoj la efektivigon de la formoj de malbono truditaj al teraj pekuloj. Tial, ĉar historio estas verkita de

spirite sensciaj homoj, la formo donita al ilia atesto estas kondiĉita de ĉi tiu nescio. Ĉi tio ankaŭ kondukas homojn fari grandajn heroojn el certaj figuroj, dum la lumigita spirita rigardo vidas en ili nur malbonaŭgurajn kaj sangajn buĉistojn. Kaj kompreneble, la plej grava afero scienda estas, ke sub lia honorita titolo de "plej sankta patro", la papo instalita en Romo estas nur la blinda sed fervora servisto de la diablo kaj la demonoj. Tamen, ĉiuj, kiuj eniras lian aliancon, dividas lian kulpon antaŭ la vera Dio. Tiel, ne estas malfacile scii "kiu estas kiu?". La juĝo de Dio baziĝas sur tre simpla rezonado, sed kiu postulas firman aplikon, kiel principoj devas esti.

En la novaĵoj, je internacia nivelo, "kiu estas kiu?"

Tiu ĉi areo fariĝas multe pli klara danke al la eventoj, kiuj okazas ekde la 7a de oktobro 2023, en Israelo kaj Gazao. Mi revenos al tio, sed mi jam rimarkigos la avantaĝon prenitan de la rusa invado de Ukrainio la 24an de februaro 2022. Ĝis tiu dato, la nacioj de la tero renkontiĝis ĉe UN, aliancoj kaj interkonsentoj estis faritaj inter popoloj kaj popoloj en "hipokritaj" rilatoj konservitaj malgraŭ la avertaj signoj donitaj de la brutalaj ŝokoj pro enmigrintaj islamaj popoloj aŭ en iliaj landoj. Ĉar, ekde la fino de la Dua Mondmilito, la malkonsento inter okcidentanoj kaj islamanoj estis videbla kaj la venonta tragedio estis antaŭvidebla. Kaj la okcidentaj naciismaj partioj antaŭvidis ĝin kaj konstante kondamnis ĝin. Sed vane, ĉar la homaro ne devis eviti la punon, kiun Dio preparis por puni ĝin. La jaroj de falsaj pretekstoj tiel pasis, donante ekvidon al la ebleco de definitiva paco. Sed subite, la perfido de Ukrainio al la rusa alianco igis la rusan armeon invadi la nacian grundon de Ukrainio, kiu fariĝis sendependa ekde 1991. La trudado de sankcioj kontraŭ Rusio instigis la identigon de eŭropaj nacioj, kaj tiel Hungario malkaŝis sian malkonsenton kun la mezuroj prenitaj de la eŭropa tendaro kaj Usono. Ene de la NATO-unio, Hungario tiel malkaŝis sian apartan pozicion, kiu multe embarasas la aliajn membrulandojn. Rusio, ĝis tiam amika kaj komerca, subite fariĝis publika malamiko numero unu.

Sed en ĉi tiu "kiu estas kiu?", la malkaŝoj faritaj la 26-an de oktobro 2023 estas teruraj kaj surprizaj. La vizitoj de prezidanto Macron al mezorientaj agantoj havis neatenditajn efikojn. Denuncante Hamas-batalantojn kiel islamistajn teroristojn kiel la ISIS-grupo, sekvante la usonan prezidanton Joe Biden kaj la israelan ĉefministron Benjamin Netanjahu, la turka prezidanto Erdogan publike esprimis sian indignon pri ĉi tiu komparo. La vortoj de prezidanto Macron do havas apartajn efikojn. Turkio tiel malkaŝas sian islaman naturon, kio nature kondukas ĝin subteni la agojn de Hamas. Ĉi tiu diverĝo ene de NATO mem rearanĝas la kartojn kaj plu malfortigos ĝin.

Krome, en tiu sama tago, la amaskomunikiloj publike agnoskis tion, kio post unu monato fariĝus la fiasko de la kontraŭofensivo de Ukrainio, ĉar ĝiaj fortoj ne sukcesis trarompi la rusajn defendojn, kiuj intensigis siajn atakojn kontraŭ ukraina enklavo situanta en Avdiivka apud Donecko. Por la unua fojo, la ukraina armeo montris signojn de laceco fronte al rusa armeo, kiu konstante pliigis sian municion kaj personaron por anstataŭigi siajn multajn mortintojn. Kun miriga naiveco, komentistoj de novaĵkanaloj jam ne hezitis konsideri la bezonon rekomenci rilatojn kun Rusio. Sed kiel ili povus imagi, ke la rusa prezidanto pardonas ilin pro la liverado de pafiloj, municio, obusoj, tankoj kaj misiloj, kiuj

detruis la vivojn de proksimume 190 000 rusoj, aŭ eĉ pli? Slovakio konfirmis la ĉesigon de sia milita helpo al Ukrainio. Kiu alia sekvos?

Ĉi tiu tago, la 26-a de oktobro 2023, estas ankaŭ markita de ago de israelaj tankoj enirantaj tra breĉo en la orienta muro de la Gaza Sektoro. Ĉi tiu tago do estas metita sub la signon de senprecedenca ŝanĝo en la internacia situacio. Kaj la publikaj deklaroj faritaj de prezidanto Macron havas la avantaĝon forigi la maskon de falsaj aliancoj, precipe rilate al Turkio, kiujn lia islama religio metas kun ĝiaj religiaj frataj landoj. La nomo de ĝia prezidanto "Erdogan" signifas "furioza militisto" en la turka. Lia ofte militema sinteno rilate al Francio faros lin ĝia ĉefa proksima malamiko. Krome, Francio furioze kontraŭstaris la akcepton de Turkio en la Eŭropan Union. Kaj bedaŭrinde, Francio havas sur sia teritorio la ĉeeston de signifa turka komunumo, krom la magreba kaj afrika komunumoj, ankaŭ islamaj.

Juĝante laŭ ilia absoluta kontraŭa naturo, la ĉeesto de rigora kaj aŭtoritatisma religia Islamo sur la grundo de liberecana kaj sekulara respublikana Francio povus nur antaŭdiri finon spertatan en mortiga konflikto. Kaj por pli bone kompreni la kaŭzon de ĉi tiuj nekongruaj kondutoj, ni devas konsideri jenon. La granda kreinto Dio fakte donas al ĉiuj siaj anĝelaj kaj homaj kreitaĵoj nur la liberecon elekti sian flankon. Ĉiu elektas la flankon, kiu plaĉas al ili, konvenas al ili, laŭ sia persona naturo. Farita ĉi tiu elekto, Dio restas la absoluta mastro super ĉiuj siaj kreitaĵoj, li lasas la tendaron de demonoj vivi por uzi ilin, por fari malbonon, kaj ilia individua rolo estas tre grava, ĉar male al homoj, kiuj mortas kaj malaperas, la samaj demonoj organizas malbonon de la komenco de la kreado de la tero ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. Ilia gvidanto estas la diablo Satano, la unua perfekta anĝelo kreita de Dio. Sed estas ankoraŭ Dio, kiu elektas la formon, kiun la malbono devas preni. Kaj ĝuste en ĉi tiu senco ni devas kompreni la version, kiu donas Dion kiel la aŭtoron de bono kaj malbono. Bono resumiĝas per la elekto de obeo al lia volo, beno kaj feliĉo, kaj logike, malbono konsistas el elekto de la absoluta malo de ĉi tiu opcio. Homoj estas sisteme aŭ benitaj aŭ malbenitaj de Dio. Ne ekzistas tria vojo. Tamen, la normo de la malbeno estas larĝa kaj progresema, ĝi koncernas la idolkultan paganon, la ateisman liberpensulon, kaj finiĝas per la perfido de la kristana interligo, kiu konsistigas la plej gravan kulpon.

Kiu estas Francio? Ĝi estas lando kun destino kaj prestiĝa kaj aparte kulpa antaŭ Dio. Inter ĉiuj popoloj, ĉi tiu lando havis grandan influon sur la landojn, kiuj admiris ĝin kaj kopiis ĝian modelon. Jam en 496, ĝia unua reĝo, Klovizo la 1-a konvertiĝis al la romkatolikismo, organizita de imperiestro Konstantino. Li donis al ĝi sian militistan subtenon kaj tiel estis fervora defendanto de la episkopo de Romo. Siavice, granda admiranto de italaj artoj kaj kulturo, la franca reĝo Francisko la 1-a <sup>favoris</sup> la katolikan kredon post edziĝo kun la italino Katerina de Mediĉo. Li estis ĉe la origino de la unuaj religiaj militoj kondukita kontraŭ la protestantaj reformistoj dum la 16-a <sup>jarcento</sup>. Siavice, Francio delogis la popolojn de Eŭropo kaj aliloke, per la splendo de Versajlo organizita de la Sunreĝo, Ludoviko la 14-a, kiu ankaŭ estis la plej granda persekutanto de la protestanta reformita kredo kreante la korpuson de "drakoj" specialigitaj pri ĉasado de "herezuloj", laŭ la akuzoj faritaj de Romo. La monarĥa malbeno tiam atingis sian kulminon. Post

ĝi, Dio organizis sian punon, provokante la ribelon de la mistraktitaj kaj subnutritaj homoj kaj sian Francan Revolucion de la 14-a de julio 1789. La puno atingis sian kulminon dum tuta jaro de "Teroro" de la 27-a de julio 1993 ĝis la 27-a de julio 1994. La gilotino, tiutempe, faligis la kapojn de monarĥistoj, pastroj kaj simplaj suspektatoj, tage kaj nokte. Ĉi tiu tuta sangoverŝado fluas por venĝi la dian interligon perfiditan kaj uzurpitan laŭ la paralela instruo de la " **kvara trumpeto** " de Apokalipso 8:12 kun la "kvara **puno** " prezentita kiel profeta avertito de Dio en Lev. 26:23 ĝis 25: " *Se ĉi tiuj **punoj** ne korektos vin, kaj se vi rezistos min, Mi ankaŭ rezistos vin, kaj Mi frapos vin sepfoje pli pro viaj pekoj. **Mi venigos kontraŭ vin glavon, kiu venĝos Mian interligon** ; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos peston sur vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko.* " En dua plenumiĝo ĉi tiu anonco fariĝas en la kristana epoko, laŭ Apokalipso 8:12: " *La kvara anĝelo trumpetis, kaj triono de la suno estis frapita, kaj triono de la luno, kaj triono de la steloj, tiel ke triono de ili mallumiĝis, kaj la tago ne brilis dum triono de sia longo, kaj la nokto same.* " Kiu tiel frapas " *trionon de la suno, luno, kaj steloj* "? La glavo, kiu venĝas la sanktan aliancon konstruitan sur la graco akirita de Jesuo Kristo, kaj sub la preteksto de la francaj revoluciuloj, ĉi tiu venĝanta glavo frapas la kulpan katolikan koalicion, la monarkion, kaj la romian pastraron. Estas en la tempo de ĉi tiu puno, ke respublikana libereco naskas liberajn penso, kiu klarigas la ĝeneraligitan religian nekredemon de nia tempo sur la tero de Francio. En 1776, Usono akiris sian sendependecon de la angla krono, sed en Francio en 1789, la deklaro de la "homrajtoj" metas Francion ĉe la kapo de la principo de libereco. Poste, estas ŝi, kiu ofertas al Nordameriko sian statuon de "Libereco" starigitan antaŭ Novjorko, la tipa urbo de la "Nova Mondo", kiu nur restarigas antikvan tipon nomatan " **Babelo** ". Konkurenco tiam komenciĝas inter Francio kaj Usono; Temas pri kiu estos la plej granda defendanto de la principo de Libereco. Sed dum Usono favoras komercon kaj la riĉigon de siaj kapitalistoj, Francio sekvas malsaman vojon, influitan de socialisma penso, pli konforman al siaj homaj rajtoj, individuaj sociaj kaj moralaj rajtoj. Sed sen dia leĝo kaj tial sen limigo, la formo de ĝia libereco falas en troon kaj fariĝas "libertariana". Lastatempaj mensaj devioj de Usono estas adoptitaj kaj malbono estas nomata bono kiel bono estas nomata malbono. Je ĉi tiu nivelo, Francio kaj ĝiaj imitantoj estas pretaj sperti dian punon. Por ĉi tiu celo, Dio inspiris eŭropanojn monarkoj konkeri terojn por koloniigi ilin. La hispanaj kaj portugalaĵaj monarkioj estis la unuaj, kiuj metis Sudamerikon en koloniojn laŭ geografia divido difinita de la Roma Papo. Anglio siavice komencis ĉi tiun koloniigon, poste Francio faris la samon en la Malproksima Oriento, la Mezoriento kaj Afriko, kie ĝi koloniigis la islaman Magrebon kaj landojn de subsahara Afriko. Ĉe la fino de ĉi tiu periodo de koloniigo, ĝi bonvenigis sur sian teritorion ŝtatanojn el ĉi tiuj landoj, kiuj fariĝis sendependaj aŭ restis sub franca regado. Oni nur nun povas kompreni la malbenon, kiun koloniigo reprezentis por la koloniigantaj landoj. Ĉar la rezulto estas eksplodema kosmopolita etna miksaĵo, kiu kontaktigas konkurantajn religiojn kun sangaj pasintecoj kaj diversaj ideologioj, pli-malpli adaptitaj al kunvivado. Sed tio, kio igas ĉi tiun kunvivadon de homa diverseco eksplodema, ne estas la homa naturo, ĝi estas la diabla inspiro de la homoj, kiuj kontaktiĝis, kaj ĉi tiu kunvivado estis dezirata kaj organizita de

la volo de Dio, same kiel li organizis la Francan Revolucion inter 1789 kaj 1798, en ambaŭ kazoj, por "**venĝi sian aliancon**", kiu estis malestimata aŭ perfidita.

Kiu estas tiu Islamo, kiun Dio uzas ekde la fino de la Dua Mondmilito kiel glavon aŭ instrumenton de sia venĝo? Ni jam rimarku en la simboloj elektitaj por reprezenti ĝin, la lunarkon kaj la sabron. Ĉi tiu ligo al la luno identigas ĝin kun la potencoj de mallumo, sed nur en "lunarko", tio estas, malpli grave ol la romia papa reĝimo kaj la falsa eŭropa kristanismo, kiuj mem estas ilustritaj per la "**tuta luno**" en Apokalipso 6:12: "*Mi rigardis, kiam li malfermis la sesan sigelon, kaj estis granda tertremo, la suno fariĝis nigra kiel sakaĵo el haroj, la tuta luno fariĝis kiel sango*", la sabro reprezentas sen mistero la novan venĝan glavon de la malestimata dia kristana alianco por la lastaj tagoj. La rolo preparita por Islamo de Dio fariĝas evidenta kiam ni scias, ke Islamo aperis fine de la jarcento, en kiu, en 538, la romia katolika papa reĝimo estis establita. Tiel, ĉi tiu katolikismo estas uzata de Dio por puni la malestimon de la kristana biblia vero. Sed levante Islamon, Dio preparas vergon, kiu siavice punos la unuan instrumenton de sia venĝo. Kaj kion Dio preparas per sia "**sesa trumpeto**" estas nur la justa reveno de la kolero de la islamanoj unue atakitaj de la kristanaj "Krucmilitoj" lanĉitaj de la triumfa papeco de la Mezepoko sur la tero de Izrael, kiun Dio transdonis al la islamanoj. Tiel granda kaj sanga "Lunado": la "ĝihado", respondos al la tute nepravigeblaj sangaj "Krucmilitoj". Por porti la kontraŭdiran mesaĝon de Islamo, Dio elektis la arabajn popolojn, kies fondinto estas neniŭ alia ol Iŝmael, la filo de Abram kaj Hagar, la egipta servistino de Sara, la legitima edzino. La konkurenco inter Iŝmael kaj Isaak, la legitima filo, daŭris ĝis niaj finaj tempoj, kie ĝi ankoraŭ kontraŭstarigas iliajn posteulojn. Ĉi tiu konkurenco ĉiam ekzistis, sed fondante Islamon, la Iŝmaelidoj formaligis kaj plifortigis sian pretendon kaj postulon. Danke al malkoloniigo kaj la naftoŝoko de 1973, la arabaj popoloj fariĝis pli riĉaj kaj iom post iom povis aĉeti eŭropajn varojn per la mono pagita por akiri sian nafton kaj gason. Kaptitaj de la ekonomiaj konsekvencoj, Francio kaj ĝiaj eŭropaj aliancanoj estis tiel devigitaj fariĝi pli kaj pli akordemaj rilate al ĉi tiuj arabaj landoj, provizantoj de energio, kiu fariĝis nemalhavebla. Sed kiuj estas ĉi tiuj Iŝmaelidoj? Mi lasas la grandan kreinton Dio, la veran aŭtoron kaj inspiranton de la Sankta Biblio, doni al ni sian respondon. Ni trovas ĝin en Genezo 16:12, kie Dio profetas pri Iŝmael kaj liaj posteuloj: "***Li estos kiel sovaĝa azeno; lia mano estos kontraŭ ĉiuj, kaj la manoj de ĉiuj estos kontraŭ li; kaj li loĝos kontraŭ ĉiuj siaj fratoj.***" Ĉi tiu atesto pri la tuta rakonto estas konsiderota, ĉar la ordonoj donitaj de Dio al Hagar en verso 9 validas hodiaŭ por ŝiaj islamaj posteuloj: "***La anĝelo de YaHWéH diris al ŝi: Reiru al via sinjorino kaj humiliĝu sub ŝia mano.***" "Kie la islamano pretas humiliĝi antaŭ la posteuloj de Isaak, tio estas, Izrael kaj eĉ pli, antaŭ Jesuo Kristo? Bonŝance por okcidentanoj, ĉi tiu posteulo estis longa kaj ofte dividita per internaj kvereloj. Magrebon unue invadis kaj konvertis al Islamo la araboj. Poste, ĝis 1840, sub la selĝukaj turkoj, Islamo komencis grandan konkeron de teritorioj, invadante kaj konvertante Balkanion en Sudorienta Eŭropo. Sed la islamanoj estis blokita de Pollando. Ĝis nia tempo, ili restis en orienta Trakio, Albanio kaj Bosnio-Hercegovino. Ĉi tiu sperto de Pollando hodiaŭ pravigas ĝian naciisman konduton kontraŭan al iu ajn islama enmigrado, ĝi estas ankaŭ la sinteno de Hungario, kiun Islamo kruele okupis."



Alia eŭropa lando maltrankvila pro kunvivado kun Islamo estas Germanio. Sub la gvidado de Adolf Hitler kaj post li, Germanio faris pakton kun Turkio, kiu fariĝis, portempe, sekulara dum la epoko de Atatürk. Ĉi tiu ŝanĝo de naturo tiam favoris grandan turkan enmigradon al Germanio. Sed ekde la elekto de prezidanto Erdogan, la reveno de religio iom post iom fortiĝis sur turka grundo, sed ankaŭ inter ĝiaj ŝtatanoj, kiuj enmigris al Germanio, inkluzive de multaj agentoj de la turka registaro, nomitaj "Grizaj Lupoj". Kaj ekde la lastatempa deklaro de prezidanto Erdogan, kiu pravigas Hamas, Germanio malkovris, ke ĝi havas, sur sia grundo, internan religian malprosperon, kiu estas ekstreme danĝera por ĝi. Koncerne Francion, ĝi akumulas sian handikapon, ĉar ĝi havas reprezentojn de ĉiuj islamaj landoj sur sia grundo. Kaj tio konfirmas la vortojn profetitajn de Michel Nostradamus pri tiu fina franca situacio en sia Jarcento I Kvartrajno 18: "Per gaŭla misharmonio kaj neglekto, la trairejo al Mohamedo estos malfermita..." Nu, tiu "trairejo malfermita al Mohamedo" havas historion, kiu havas sian fonton en la koloniigo de Magrebo, sed ankaŭ, pro la rolo, kiun Francio ludis en favorado de la ĝermado de la sceptroj de dia kolero. Efektive, sur tiu tero de blinda libereco, naskiĝis en la pariza regiono en 1978-1979, en Neauphle-le-Château, en barita rezidejo, en la menso de ajatolo Ĥomejni, la ideo pri la irana ĝihadista vekiĝo, kiu estas ĉe la bazo de ĉiuj aktivaj ĝihadistaj grupoj hodiaŭ. Francio ankaŭ naskis kaj nutris la unuajn alĝeriajn ĝihadistojn de la grupo GIA, kiu ekaktivis sur sia grundo en Parizo en 1995. Poste, el Francio aperis la plej akraj islamistaj batalantoj de la grupo DAESH, kiu aperis post Al-Kaida. La liberecana reĝimo do ideale naskis la vergojn, kiuj mortige trafus ĝin, tiel konfirmante la antaŭdiron de Michel Nostradamus, kies intereso estas profeti detalojn, kiujn la Biblio ne provizas pri la destino de Francio; detalojn kovrantajn eventojn de lia tempo ĝis la fino de la mondo, tio estas, de la jaro 1555 ĝis la reveno de Jesuo Kristo planita por la printempo de 2030.

Ĉio, kio okazas ĉiun sabaton dum la monato oktobro 2023, portas la subskribon de la Kreinto Dio kaj lian temparan ordon.

Ĉi tiu monato prezentas sin laŭ la ordo donita de Dio komence de sia tera kreaĵo. La kvar sabatoj, kiuj okazas sinsekve la 7-an, 14-an, 21-an kaj 28-an, en ĉi tiu monato oktobro, ĉiuj markas la veran "sepan tagon sanktigitan" de Dio, kiu difinas la finon de ĉiu semajno. Ĉi tiu sanktigo estis ligita al la ripozo de eterna vivo, kiun nia dia Savanto Jesuo Kristo gajnos por siaj elektitoj elaĉetitaj per sia pekliberiga morto. Mi sciis, ke ĉi tiu konfiguracio konfirmus mian atendon pri grava evento profetita por la jaro 2023, pro kialoj, kiujn mi detale klarigos en alia mesaĝo. Dio vokas la homaron per la eniro de Cahal, la israela armeo, en la urbon Gaza, en la nokto de la sabato de la 28-a de oktobro. Kaj la konsekvencoj de ĉi tiu decido estos grandegaj, ĉar ili vekos la koleron de la islamaj homamasoj kaj tiel vekos kaj puŝos al milito la tendaron de la "*reĝo de la sudo*" menciita en Dan. 11:40. Ĉi tiu elekto de Dio, ke Izrael plenumu militajn agojn en ĉi tiu sabato, donas respondon al la demando "kiu estas kiu?" koncerne Izraelon, ĉi tiun popolon, kiu restis sola observante nacie la respekton de la sabato kaj la biblian ordon instruitan de Dio. Tamen, emfazante la ekziston de la sabato, per ĉi tiu milita ago, Izraelo malpurigas ĝin kaj traktas ĝin kiel profanan tagon. Tiel, per ĉi tiu atesto donita en ago, ĝi mem atestas, ke Dio forlasis ĝin. La sabato estas sankta

ĉar sanktigita de Dio por igi ĉi tiun tagon tago de preĝo kaj adorado de sia dia persono. Sed samtempe, ĉi tiu popolo atestas la fakton, ke Dio faris ĝin la depono de siaj orakoloj, siaj leĝoj kaj siaj ordonoj. En la konflikto inter Izraelo kaj Islamo, la sola historia legitimeco apartenas al Izraelo; tio estas vera eĉ se savo ne plu estis donita al ĝi ekde ĝia malakcepto de la Mesio Jesuo Kristo. Dum Jesuo identigas ĉi tiun ribelman Izraelon kun la "**Sinagogo de Satano**" en Apokalipso 2:9 kaj 3:9, Dio tamen uzas ĝin, sed nur por ke ĝia malbeno estu dividita de la resto de la homaro, eĉ pli kulpa ol ĝi; ĝia ĉefa celo fariĝis "**je la tempo de la fino**", la tuta malfidela kristana Okcidento. Izraelo tiel alprenas la rolon de brulbombo ĵetita inter nekredantaj aŭ nekredantaj popoloj. Kaj ĉi tiu uzo similas al la bildo, kiu malkaŝas ĉi tiun saman rolon donitan de Dio ĉe la establado de la romkatolika papa reĝimo en 538, en Apokalipso 8:8, kie ĉi tiu persekuta reĝimo estas indikita per la simbolo de "**brulanta monto ĵetita en la maron**". Reirante en la tempon, ĉi tiu ago troviĝas en Samsono, kiu, laŭ Juĝistoj 15, bruligis la tritikajn kampojn de la Filiŝtoj per ekbruligado de torĉoj ligitaj al la vosto de vulpoj, kiujn li sendis al ili.

Konklude, "kiu estas Izrael?" La lasta kaj sola historia atestanto de antikva alianco maljuste malestimata kaj subtaksita de la multaj kristanaj eklezioj. Tial, post kiam li metis ilin al la provo de la amo al biblia kaj profeta vero, Dio kolektis, ekde la 22-a de oktobro 1844, siajn lastajn elektitojn ene de oficiala eklezio, kies nomo "Sepa-taga Adventisto" atestis la du kriteriojn, sur kiuj baziĝis ĝia fido, ĝia kredo, ĝia doktrino: "Adventisto": fido al la anoncoj pri la reveno de Kristo; kaj "de la Sepa-tago": fido atestita en praktiko per la observado de la Ŝabato sanktigita de Dio, ĉar ĝia respektema praktiko estas ordonita de la kvara el liaj dek ordonoj. Kaj ĉi tiu kvara ordono nur revokas la memoron pri ĉi tiu "**sanktigo de la sepa tago**" de la unua semajno de la kreado, laŭ Gen. 2:3: "**Dio benis la sepan tagon, kaj sanktigis ĝin**", ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis farante." Mi alportis al ĉi tiu dia deklaro profetan interpreton, kiu plenumiĝos per la eniro de la elaĉetitaj elektitoj en la ĉielan ripozon de la sepa jarmilo, printempe de 2030, kiu venos kun la reveno en gloro de nia Sinjoro Jesuo Kristo.

### M9- Apokalipso: La Tria Legado

En ĉi tiu falsa "Dimanĉa Tago", la unua tago de la dia semajno, la 29-an de oktobro 2023, mi komencas skribi ĉi tiun novan mesaĝon. Sed antaŭ ol pritrakti ĝin, estas konvene taksu la agojn jam plenumitajn en la tera mondo.

Jam dum 21 monatoj, la liverado de armiloj al Rusio, kaj la publikaj deklaroj pri la neceso atingi venkon por Ukrainio kaj malvenkon por Rusio, pravigas al Rusio invadi Okcidentan Eŭropon en tempo oportuna por ĝi.

Tiu favora tempo prepariĝas en la Oriento en la milito, kiun la palestina Hamas lanĉis kontraŭ Israelo dum sabato, la 7-an de oktobro 2023. Ĉi tiu Hamas-grupo do aperas kiel la detonaciilo de procezo, kiu celas instigas ĉiujn islamajn popolojn kolere kontraŭ la Okcidento. Donante al la palestinanoj de Hamas la

iniciaton de agreso, Dio metas la respondecon por tiu finfina kolero sur la establon de Israelo en la araba Oriento. Hamas tiel prenas la rolon de lancopinto de la tuta araba-islama afero simbolita de la "**reĝo de la sudo**" de Dan. 11:40. Tiel, Dio konfirmas la malbenon portatan de Israelo kaj Usono, kiu igis ilin reveni al ilia praula nacia grundo sur la tero renomita Palestino. Por arabaj islamanoj, Israelo estas ligita al la okcidenta tendaro, kiu longe trudis sian ordon. Lanĉante sian ofensivon kontraŭ Gazao la 28-an de oktobro 2023, Israelo provokis la koleron de la loĝantaroj de islamaj arabaj landoj, kaj ilia malamo nun estas direktita al Israelo kaj la okcidentaj popoloj, kiuj subtenas ĝin. Jen ni havas ĉiujn elementojn, kiuj preparas la plenumiĝon de la "**kolizio**" de la "**reĝo de la Sudo**" profetita en Daniel 11:40. Tamen, kiel mi ĉiam memorigis, nur homoj, kiuj iras sur la sama tero, kolizias. Ĉi tiu kondiĉo estas tiu de Eŭropo, en kiu, post jaroj da senbrida enmigrado, islamaj arabaj komunumoj frotas ŝultrojn kun okcidentaj kristanaj kaj nekredantaj loĝantaroj. La "**kolizio**" profetita en Daniel 11:40 do estos plenumita per internaj kaj eksteraj kolizioj, ĉar agreso de islamaj nacioj aldoniĝos al la interna batalado. Estas en ĉi tiu drama situacio de la eŭropanoj, ke la rusa "**reĝo de la Nordo**" intervenos, masive, por venĝi la malakcepton kaj izoliĝon, al kiuj li estis submetita de ili. Post la sankcioj prenitaj kontraŭ li kaj la oferto de armiloj al sia malamiko, Ukrainio, Rusio detruos Eŭropon kaj repagos al si centoble la kostojn, kiujn la Okcidento kaj ĉiuj ĝiaj malamikoj kaŭzis al ĝi. Dan.11:43: "*Li ekposedos la trezorojn de oro kaj arĝento, kaj ĉiujn altvaloraĵojn de Egiptujo; la Libianoj kaj la Etiopoj persekutos lin.*" La arabaj popoloj revenas al sia natura konduto kaj okupiĝas pri rabado, kaj la afrikanoj faras same. Kaj pri Izrael, kiun invados la rusoj: Ezek.38:12: "*Mi iros kaj prenos militakiron kaj rabaĵon, kaj mi metos la manojn sur la ruinojn, kiuj nun estas loĝataj, sur popolon kolektitan el inter la nacioj, havantan brutojn kaj posedaĵojn, kaj okupantan la altojn de la lando.*" "**La altoj**" estas fekundaj, tio estas, la plej riĉaj kaj plej prosperaj; ĝuste tiuj, kiujn Izrael rezervis por si en Palestino, okupita ekde 1948.

La subtileco de la profeta muntado estas eksterordinara kaj inda je la granda Spirito de la Kreinto Dio, ĉar ĝuste antaŭ ol elvoki en verso 40 la "**tempon de la fino**", kie la "**reĝo de la Sudo**" "**koliziĝas**" kontraŭ la ribelema kristana Okcidento, en la antaŭa verso 39, Dio imputas al ĉi tiu Okcidento la konduton tiel priskribitan: "*Kun fremda dio li agos kontraŭ la fortikaĵoj; kaj li plenigos per honoroj tiujn, kiuj rekonas lin, li igos ilin regi super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco.*" Ĉi tiu verso priskribas ĝuste la agon de Usono, kiu ofertis al Israelo "**teron kiel rekompenco**", en la araba oriento de la "**reĝo de la Sudo**". Tiel Dio indikas al ni la kaŭzon de la "**kolizio**", kiu estos alportita kontraŭ la okcidentanoj. Kaj reirante pluen, en verso 38, Dio difinas la amon al riĉeco, kiu kondukis la false kristanan Okcidenton fariĝi potenca kaj koloniigi por longa tempo la araban kaj afrikan "**reĝon de la Sudo**": "*Tamen li honoros la dion de fortikaĵoj sur lia piedestalo; al tiu dio, kiun liaj patroj ne konis, li omaĝos per oro kaj arĝento, per altvaloraj ŝtonoj kaj multekostaj objektoj.*" *Kaj ĝis la fino de la mondo, la Okcidento retenos tiun "arogan" naturon hereditan de la romkatolika papa reĝimo; "arogantecon", kiun Dio kondamnas kaj specifas en Dan. 7:8: "Mi rigardis la kornojn, kaj jen alia malgranda korno eliris el mezo de ili, kaj tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj antaŭ ĝi; kaj jen ĝi havis okulojn kiel*

okuloj de homo, kaj **buŝon, parolantan arogante.** » kaj en Apokalipso 13:5: « *Kaj al ĝi estis donita **buŝo, parolanta grandajn aferojn** kaj blasfemojn, kaj al ĝi estis donita aŭtoritato daŭri kvardek du monatojn.* » Dio metis sur Usonon la respondecon pri la lasta monda konflikto, kiu kondukos ilin al la estro de la finfina universala reĝimo. Tiam, Usono kontrolas la lastan homan ribelon kontraŭ la leĝoj de Dio kaj, precipe, kontraŭ la observado de lia sankta "**sepa-taga sabato**". Tiam, ĉiuj ĉi tiuj versoj plenumiĝos: Apokalipso 3:10: « *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos de la horo de **tento, kiu venos sur la tutan mondon**, por provi la loĝantojn de la tero.* » ; 13:15: " *Kaj al ĝi estis donita aŭtoritato doni vivon al la bildo de la besto, kiu la bildo de la besto parolu kaj faru, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj.* "; 17:14: " *Ĉi tiuj militos kontraŭ la **Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos ilin, ĉar li estas Sinjoro de sinjoroj kaj Reĝo de reĝoj; kaj tiuj, kiuj estas kun ĝi, estas vokitaj kaj elektitaj kaj fidelaj.*** " 19:19-21: " *Kaj mi vidis la beston kaj la reĝojn de la tero kaj iliajn armeojn kolektitajn, por fari militon kontraŭ la sidanta sur la ĉevalo kaj kontraŭ lia armeo. Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris signojn antaŭ ĝi, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo. Kaj ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon, kiu brulas per fajro kaj sulfuro. Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo, kiu eliris el la buŝo de la sidanta sur la ĉevalo; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno.* "

Mi memorigas vin, ke mi anoncis kaj konigis ĉi tiujn profetajn klarigojn pri la Tria Mondmilito al pluraj atestantoj ekde la jaro 1982, atendante ĝin por 1983. Mi poste atendis ĉi tiun plenumiĝon por la jaro 1993 kaj fine, en 2023, dua milito konstruiĝas antaŭ niaj okuloj, kaŭzante ĝian baldaŭan realigon, dum 333 semajnoj apartigas nin de la tago de la reveno de nia Savanto kaj Sinjoro, "**la Reĝo de reĝoj**", Jesuo Kristo.

En ĝenerala sintezo de homa historio, la principo de "**kolizio**" origine venis de la eŭropa katolika Okcidento. La unua "**kolizio**" kontraŭ araba Islamo estis tiu de la "Krucmilitoj". Kaj hodiaŭ, la lasta "**kolizio**", kiu provokos la Trian Mondmiliton, ŝuldiĝas al la "**kolizio**" efektivigita en 1948 de Usono kontraŭ Palestino; tio, per enplantado sur ĝian grundon de "**malignan tumoron**" nomatan Israelo, kiun, en Apokalipso 2:9, Dio ne hezitas nomi "**sinagogo de Satano**".

Mi nun turnas min al ĉi tiu nova temo, kiu koncernas trian legadon de la profeta Apokalipso.

Kial tria legado? Ĉar la kompreno de la profetaĵo plenumiĝis per tri sinsekvaj spertoj: la unua konstruiĝis sur la profeta interpreto adoptita de la adventista tradicio heredita de ĝiaj pioniroj, en kiu la divido ligis la sepan eklezion nomatan "**Laodikea**" al la dato 1844, tiam interpretita kiel la dato de la fino de la mondo. La dua estas tiu, kiun mi konstruis inter 1980 kaj 2023, kiu prezentas kompletan klarigon de la 12 ĉapitroj de Daniel kaj la 22 ĉapitroj de Apokalipso. En ĉi tiu dua legado, la divido de la ĉefaj temoj je la dato 1844 igis min, en Apokalipso 9, fiksi la revenon de Jesuo Kristo por la jaro 1994 akirita kiel la fino de la profetaĵ "**kvin monatoj**" cititaj en versoj 5 kaj 10.

Mi ŝatus atentigi, ke mi naskiĝis en 1944, tio estas, 100 jarojn post 1844, kio respondas, rilate al la dato 1994, precize al du trionoj de la 150 jaroj profetitaj de la "**kvin monatoj**" de Apokalipso 9:5-10. Ĉi tiu konfiguracio de la sinsekvo "du trionoj unu triono" troviĝas en la datoj 1828, 1843 kaj 1873, sur kiuj la profetaĵoj de Danielo 8 kaj 12 konstruas la anoncon de la adventista proceso de 1843 kaj 1844. En ĉi tiuj du spertoj apartigitaj per 150 jaroj, Dio tial metis sian subskribon, donante al ambaŭ la aspekton de la rilatumo de la dimensioj de la hebrea sanktejo, en kiu la sankta loko okupis du trionojn de la tabernaklo kaj la plejsanktejo okupis la restantan trionon.

La malĉifrado estis bona, kiel ankaŭ la dato, sed la mesaĝo celis nur al Dio por testi la oficialan adventistan kredon. En ĉi tiu testo, en la epoko nomata "*Laodicea*", la oficiala adventismo ne ĝoje ricevis la novaĵon pri la reveno de Jesuo Kristo en 1994, kiun mi oficiale prezentis al ĝi en 1991. Post renkontiĝo kun tri atestantoj, la loka komitato de Valencio kunvenis kaj malakceptis mian mesaĝon, invitante min rezigni ĝin aŭ esti forigita el la registroj de la Adventista Eklezio. En novembro 1991, post fina konflikto kun la loka asembleo, mi oficiale akceptis mian strikon. Tiam, plena de fido kaj espero, mi atendis kun miaj kunatestantoj la revenon en gloro de la Sinjoro. Sed ĉefe, mi atendis la plenumiĝon de la Tria Mondmilito, kiu, kiel la "**sesa trumpeto**", nepre devas antaŭi la "**sepan**", kiu simbolas la revenon de Jesuo Kristo. Seniluziiĝo tiel estis spertata iom post iom, male al la sperto de la adventistoj en 1843 kaj 1844.

Ekde tiu sperto, post 1994, mi lernis kaj komprenis la signifon, kiun Dio volis doni al mia anonco pri lia reveno. La malakcepto de la profetita lumo permesis al li "**elvomi**" la oficialan organizon, kiel li anoncis en la mesaĝo adresita al la asembleo de "*Laodicea*", en Apokalipso 3:16. Mia kunservisto kaj frato en Kristo, Joel, ekde tiuj aferoj ricevis klarigojn pri faktoj, pri kiuj ni tiam ne sciis. Ekde la 22-a de oktobro 1991, oficistoj de la Adventista Eklezio prenis tiun tagon, la decidon ratifitan per voĉdono, prezenti la peton por ĝia eniro en la protestantan federacion; dum profetaĵo kaj simpla inteligenteco permesis al ni kompreni, ke, kiel observanto de la Roma Dimanĉo, tiu protestantismo falis ekde 1843-1844, sub la malbeno de Dio. Tamen, la dato de la 22-a de oktobro 1991 estas datreveno de la adventista fondo de la dua testo plenumita la 22-an de oktobro 1844. La asembleo de adventistaj membroj ne estis informita pri ĉi tiu ŝanĝo de statuso ĝis 1995. Tiel la "**vomado**" de Jesuo Kristo estis oficiale pravigita kaj konfirmita.

La profeta interpreto, kiun mi prezentis, baziĝas sur metodo rigore bazita sur la protestanta principo heredita de la 16-a jarcento, "Skribo kaj nur Skribo". Mi ne lasas spacon por "**privataj interpretoj**", tio estas, eksteraj al la Biblio, kontraŭ kio ni estas avertataj per ĉi tiu verso el 2 Petro 1:20: "**sciante unue ĉi tion, ke neniu profetaĵo de la Skribo estas de ia privata interpreto.**" Kaj malgraŭ la respekto de ĉi tiu principo rigore aplikita, la reveno de Kristo ne plenumiĝis en 1994. Mi tial faris nevolan eraron. Kaj ne miaj kontraŭuloj malkovris ĝin, sed mi, kiam Dio volis permesi al mi malkovri ĝin, tio estas, post kiam mia parta blindeco produktis la provon de fido, kiun li volis provoki. Tamen, la malkriptigo, kiun mi faris, konformas al la rezulto programita de Dio. La Biblio permesis klaran



legadon de siaj koditaj mesaĝoj. Sed al ĉi tiu rigoro de metodo aldoniĝas la vivita sperto de la profeto. Nun, mia menso estis forte markita de la problemo de la Sabato. Ĉi tio igis min doni al ĝi pli grandan gravecon ol io ajn alia. Jen kie eniras la bezono doni al la profeta rakonto trian legadon.

Ĉi tiu tria legaĵo baziĝas sur ampleksa scio pri la profeta temo, kiu permesas al mi ĉerpi lecionojn bazitajn sur plenumitaj faktoj. Tiel, jam ĉe la bazo de la kalkulo de la termino de la "2300 vespero-mateno" de Dan. 8:14, estas la dato -457 heredita de la adventista tradicio. Tamen, ĉi tiu dato estas malvera, ĉar en Ezra 7:7 ĝis 9, "**la sepa jaro de la reĝo**" Artahŝaŝt la 1-a troviĝas en -458. La jaroj 1844 kaj 1994 konstruitaj sur ĉi tiu bazo do fariĝas 1843 kaj 1993 kaj ambaŭ, printempe. Sed ĉi tiu rigida kalkulo ne konformas al la instruoj donitaj de plenumita historio. Ĉar en sia provo de fido, Dio ne donis al la Sabato la prioritaton, kiun mi donis al li en mia dua legaĵo. Fakte, lia prioritato estas la homo, ne "**la Sabato, kiu estis farita**". *por homo*", kiel Jesuo bonvolis precizigi en Marko 2:27: "**Tiam li diris al ili: La sabato fariĝis por homo, kaj ne homo por la sabato.**" Tial ni devas analizi la disvolviĝon de la plenumitaj faktoj laŭ la ordo de ilia historia plenumiĝo.

La fino de la "2300 vespero-mateno" markis la printempon de 1843 kiel la komencon de la adventismaj kredotestoj, kaj la sabato ankoraŭ ludas neniun rolon en ili. La "**sankteco**", kiu estis pravota ĉe la fino de la "2300 vespero-mateno", koncernis nur tiun de la kristanaj "**sanktuloj**" elektitaj en la testo kaj tiun de la "**ĉiama**" ĉiela pastraro prenita de la romia papismo fare de Jesuo Kristo, kiu reprenas rektan rilaton kun siaj novaj elektitaj kristanaj "**sanktuloj**". Ĉi tiu interpreto konformas al la plenumitaj faktoj. Sekve, la interpreto de la mesaĝo de "**Sardeso**" varias konsiderinde. En 1843, la kondamno de protestantismo baziĝas sur ĝia demonstrado de malestimo unuflanke por anoncoj profetitaj de la Biblio fare de William Miller, kaj aliflanke en 1828 en Anglio fare de la adventismaj konferencoj de Albury Park; ĉio ĉi kiel la lasta oficiala Adventismo kiu, malakceptante mian anoncon kaj mian biblian profetan laboron, estis "**elvomita**", siavice, en 1993, pro la sama kaŭzo, pligravigita de la spirita riĉeco de la proponita mesaĝo. La viroj, kiujn Jesuo benis printempe de 1843, en la mesaĝo de "**Sardeso**", estas ankoraŭ protestantoj aŭ katolikoj observantaj la romian dimanĉon. Dio tial benas ilin nur pro ilia atesto de intereso kaj fido en la mesaĝo transdonita de William Miller. Je ĉi tiu nivelo de analizo, la printempo de 1843 markas nur la komencon de la provoj, tamen, "**la fino estas pli bona ol la komenco**" diras Reĝo Salomono en Koheleto 7:8 kaj ĉi tiu fino de la provo venis nur aŭtune de 1844, lasante la lastajn Adventistojn ankoraŭ plenajn de fido, malĝojajn kaj seniluziigitajn. Jesuo tiam profetis pri ili en "**Sardeso**" dirante: "**Ili iros kun mi en blankaj vestoj, ĉar ili estas indaj**". Dirante tion, li promesas al ili savon simbolitan per la "**blankaj vestoj**" en verso 5, kiu sekvas: "**Kiu venkas, tiu estos vestita per blankaj vestoj**"; *Mi ne forviŝos lian nomon el la libro de vivo, kaj Mi konfesos lian nomon antaŭ mia Patro kaj antaŭ liaj anĝeloj.* " Atendante eniri la ĉielon sur la tero, Jesuo devis kolekti siajn elektitajn "**sanktulojn**" en novan oficialan kristanan asembleon. La kunveno okazis inter la aŭtuno de 1844 kaj 1873 nur sur usona grundo, ĉar la usona Adventista Eklezio registrigis siajn

oficialajn statutojn en 1863. Samtempe, ekde la mateno de la 23-a de oktobro 1844, Jesuo dotis sian fianĉinon, sian Eklezion, per la signo de lia aparteno al la kreinta Dio, kiu konsistigas "**la sepa-tagan Ŝabaton**" laŭ Ezek. 20:12 kaj 20: "*Ankaŭ Mi donis al ili **Miajn sabatojn kiel signon** inter Mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi estas la Eternulo, kiu sanktigas ilin.../... **Sanktigu Miajn sabatojn**, kaj ili estu **signo inter Mi kaj vi**, por ke ili sciu, ke Mi estas la Eternulo, via Dio.*"

Mi unue prezentis la klarigon de Daniel 12, kiu neniam antaŭe estis farita. Kaj mi identigis la novan daton 1873, akiritan ĉe la fino de la libro de Daniel, en Dan. 12:12, kiel la finon de la profetitaj "1335 tagoj": "**Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj atingas la mil tricent tridek kvin tagojn!**" Unu el miaj kunuloj de 1992 ĝis 2014, do ne-adventisto, ne markita de la dato 1844, kuraĝis fari tion, kion mi neniam permesus al mi mem. Li prenis la daton 1873 kiel bazon por nova kalkulo, reuzante la daŭron de la "**kvin monatoj**" de Apokalipso 9:5 kaj 10, kaj anoncis la Mondmiliton por la jaro 2023. Kunhaviginte lian interpreton kun mi, komence mi trovis ĝin nepravigebla. Tamen, lastjare, mi reprenis ĉi tiun ideon, trovante ĝin spirita ebleco. Fakte, la profetaĵo parolis, kaj ĝia teksta mesaĝo estis deĉifrita kaj klarigita. De nun pluen, ĉia plua spirita progreso dependas nur de la volo de Dio kaj, sekve, de la rilato konstruita kun Li. Sed atentu, ni ankaŭ povas fariĝi viktimoj de feliĉa koincido, kiel okazas kun la rilato inter la datoj 1873 kaj 2023, apartigitaj per 150 jaroj.

Ni rigardu la datumojn de la teksto koncerne la "**kvin monatojn**": "*Al ili estis donita **ne mortigi ilin**, sed **turmenti ilin dum kvin monatoj**; kaj la **turmento**, kiun ili kaŭzis, estis simila al la **turmento**, kiun **skorpio** kaŭzas, kiam ĝi pikas homon.*" La teksto ja koncernas la "falsajn profetojn", kiuj kondamnas al la "**turmentoj**" de la "**dua morto**" la homojn, kiuj alprenas kaj subtenas iliajn religiajn mensogojn. Sed en la tria legaĵo, la dato 1994 difinas la tempon de la "**vomado**" de la institucia Sepa-taga Adventismo, kiu eniris en universalan mision en 1873, la dato, kiam Jesuo benis ĝin, laŭ Dan. 12:12: "*Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj atingas la mil tricent tridek kvin tagojn!*" Sed jam ekde 1843 kaj 1844 la resto de la religia mondo estas malbenita de Dio.

La mesaĝo de la "**kvina trumpeto**" rilatas al la elektitoj "**sigelitaj**" per la "**sigelo de Dio**" en Apokalipso 9:4: "*Kaj estis ordonite al ili, ke ili ne difektu la herbon de la tero, nek ian verdaĵon, nek ian arbon; sed nur tiujn homojn, kiuj ne havas la **sigelon de Dio sur siaj fruntoj**.*" Sed la "**kvina trumpeto**" havas kiel temon la tempon de agado de la "**falsaj profetoj**" kaj ne tiun de la "**sigelitaj sanktuloj**", kiuj ricevis la "**sigelon de Dio**" ekde 1844. Kaj la unua el ĉi tiuj "**sigelitaj sanktuloj**" estis, en la jaro 1844, Kapitano Joseph Bates, kiu estis la unua adventisto, kiu adoptis la praktikon de la Sabato.

La 7-an de oktobro 2023, la murdema operacio de la palestinaj batalantoj de la partio Hamas devas esti interpretata kiel la plenumiĝo de dua kaŭzo donita al la Mondmilito kaj ne kiel la dato kiu markas la komencon de ĉi tiu terura universala milito. La tempo de la "sigelado" ne finiĝos ĝis la komenco de la murdemaj malamikecoj kontraŭ la celoj profetitaj en la profetaĵoj de Daniel kaj Ezekiel, nome, en Daniel, la eŭropa katolika grundo atakita unue de la araboj kaj afrikaj islamanoj, poste de la rusoj, kaj en Ezekiel 38-39, la grundo de Israelo atakita de Rusio mem, kaj la "**multaj popoloj**" kiuj estos kun ĝi. Tamen, estas

klare ke ĝis ĵaŭdo, la 2-a de novembro 2023, nek el ĉi tiuj aferoj ankoraŭ estas plenumita.

La fino de la "sigelado" ne ŝanĝos ion ajn sur la tero, ĉar ĝi koncernas nur la fidelajn anĝelojn de Dio taskigitajn protekti la " **sigelitajn** " elektitojn ĝis la glora reveno de la Konkerinto de la nacioj, Jesuo Kristo. Sed ĉi tiu protekto alprenas gravan gravecon por la elektitoj, sciante, ke monstra Milito kuŝas antaŭ ili, kun siaj neeviteblaj damaĝoj kaj teruraj sekvoj.

En 1991, estis denove la 22-an de oktobro, la tago de la "Festo de Repacigo", ke la oficiala Adventismo faris la mortan pekon voĉdoni por peti sian aliancon kun la protestantoj. Ekde tiu tago, Jesuo kondamnis ĝin kaj fine de la sama jaro, en novembro, la oficiala rifuzo de mia anonco pri lia reveno por 1994 nur konfirmis, per mia forigo el la registroj, la pravigon de ĉi tiu unua kondamno. Destinata finiĝi malbone, la oficiala Adventismo estis fondita kaj neita de Dio, la 22-an de oktobro origine ligita al la temo de peko kaj ĝia repacigo en la juda festo "Jom Kippur". Kaj ĉi tiun principon, Dio skribis ĝin en sia kreaĵo: printempo signifas "vivo", kaj aŭtuno signifas "morto".

Fakte, kian signifon ni donu al la jaro 2023? Ĝi konsistigas, super ĉiuj aliaj interpretoj, la momenton kiam la du sinsekvaj kaŭzoj, kiuj pravigas la profetitajn koliziojn, plenumiĝas, sinsekve, en 2022 kaj 2023, la jaro de la komenco de la " **sep** " lastaj jaroj de la homa historio sur la tero. Ĉi tiu nombro " **sep** ", kiun Dio "sigelas " , portas valoron, kiu meritis esti markita de li laŭ aparta maniero. Sed mi precizigas, nek la milito en Ukrainio, nek tiu de Israelo kaj la Palestinanoj plenumas la profetaĵojn de la Biblio. Ni do ne povas ankoraŭ diri, ke la rajtigo " **mortigi** " donita al la falsaj profetoj, en Apokalipso 9:5, estis validigita en 2023, sed la kondiĉoj favorantaj ĉi tiun plenumiĝon estas, mem, plenumitaj. Ĉar pri kiuj temas ĉi tiuj "falsaj profetoj" en Apokalipso 9? La falsaj okcidentaj kristanoj, kiuj ankoraŭ ne rekte batalas kontraŭ siaj estontaj malamikoj de la militema Islamo, kiu ankoraŭ ne atakis ilin, nek Rusio.

Kvankam ŝanĝitaj de la du sinsekvaj agoj, la internaciaj rilatoj de la nuna monda situacio povas do ankoraŭ daŭri dum pluraj jaroj, ĝis la jaro 2026, aparte koncernitaj pro ĝia centra pozicio de la lastaj sep jaroj kaj la nombro "26", kiu estas la nombro de la hebrea nomo de Dio "YaHWéH".

En la libro de Daniel, Dio konstruas du ĉenojn de profetaj datoj. Tiu, kiu establas la datojn por siaj benitaj elektitoj, baziĝas sur la jaro - 458 laŭ Dan. 9:25 kaj Ezra 7:7 ĝis 9. Ĝi proponas la datojn, 26 laŭ Dan. 9:27, 1843-1844 laŭ Dan. 8:14, kaj 1993-1994 laŭ Apokalipso 9:5-10. La dua ĉeno establas datojn, kiuj koncernas la dian malbenon, kaj proponas la datojn, 538 laŭ Dan. 12:11, 1798 laŭ Dan. 7:25 kaj 12:7, 1828 laŭ Dan. 12:11 kaj 1873 laŭ Dan. 12:12. Ĉi tiu lasta dato, 1873, paradokse portas por Adventismo la duoblan karakteron de beno kaj malbeno; beno por universala Adventismo en 1873, sed malbeno por ĝi en 1994. La beno de 1873 estis nur provizore donita de Dio. Li prezentas ĉi tiun institucion adventistan sperton al ni kiel finan lecionon kaj averton al kandidatoj, kiuj deziras profiti de la graco akirita de Jesuo Kristo.

En siaj profetaĵoj, Dio malkaŝas sian juĝon pri diversaj aspektoj de la evoluo de la kristana religio. Li donas al ni la kapablon situigi la koncernajn periodojn per difinado de daŭroj en tagoj kaj jaroj, kiuj permesas al ni determini

datojn. Sed li lasas al ni la eblecon uzi nian inteligentecon por plej bone utiligi liajn revelaciojn, kaj ĉi tie, estas nia persona individua kompreno, kiu fariĝas grava. Ni devas antaŭvidi la sekvojn, kiujn havos eventoj observitaj en nia nuna internacia kunteksto.

La nuna situacio koncernas Rusion kaj la arabajn kaj afrikajn islamajn popolojn. En la milito inter Israelo kaj Hamas-batalantoj, la islamaj popoloj rekonas en ĉi tiu Hamas-armeo siajn novajn heroojn, kaj ju pli longe ili rezistos Israelon, des pli forta estos ilia espero kaj subteno por ĉi tiu armeo. Iom post iom, la ideo povi venki la okcidentajn potencojn fortiĝos ĝis, en grandaj nombroj, la ideo realiĝos en ofensivan atakon sur eŭropa grundo. Ĉi tiu konflikto inter Israelo kaj Hamas havas la efikon superi tiun de Ukrainio, kiu en la lastaj tagoj vidis sian revon pri venko kontraŭ Rusio svagiĝi. Ni vidas, ke ĉi tiu unua konflikto povas finiĝi ĉar ĝia rolo estas plenumita; ĝia sola vera celo estis konduki Rusion al la deziro de venĝo kontraŭ la eŭropanoj. Jen kion ĝi faros post ilia agreso gvidata de la "**reĝo de la sudo**", kiu rilatas al la arabaj kaj afrikaj islamaj popoloj. Kaj ĉi tiu unua agreso estos kaŭzita de la okcidenta subteno donita al Israelo de 1948 ĝis ĝia milito kontraŭ Gazao la 28-an de oktobro 2023.

La tuta mondo estas dividita, ĉiu lando aprobas unu el la du tendaroj, kiuj alfrontas unu la alian en Gazao. Sed la sanktuloj lumigitaj de la Dio de lumo scias, ke ĉi tiuj du elektoj estas maljustaj, ĉar ambaŭ estas trovitaj kulpaj antaŭ Dio. Ĉi tiu tria opinio, tamen, ne estas atribuebla al vera neŭtraleco, ĉar aparteni al la tendaro de la malkaŝanta kreinto Dio signifas aprobi la justan juĝon de ĉi tiu "justa kaj bona" Dio. Kaj estas ĉi tiuj kvalitoj, kiujn li volas vidi laŭdatajn kaj gloratajn anstataŭ aŭdi la fanatike ripetatan "Dio estas granda" fare de estaĵoj plenaj de malamo. Hamas neniam kaŝis sian celon, kiu restas la fizika elimino de la juda popolo transloĝigita en Palestino. Kaj tiu intenco evidentiĝas en verkoj ekde lia potencpreno en la Gaza Sektoro en 2007, li dediĉis ĉiujn siajn financojn, kaj la subvenciojn ricevatajn de Eŭropo, UN kaj arabaj aliancanoj, al fosado subtere de labirinto de pli-malpli larĝaj vojoj, por certigi sian protekton kontraŭ la nuna israela atako, kiun li konscie provokis per sia murdema atako de la 7-a de oktobro 2023. Ĉiu bato de la ŝovelilo kaj pioĉo kaj la laboro de specialigitaj maŝinoj por fosi subtere, proklamis la atendon de la nuna tago de venĝo. Tial la engaĝita dramo ne havas eblan solvon. Kaj kiam du legitimecoj alfrontas unu la alian kun la sama persistemo, kiel jam okazas por Ukrainio kaj Rusio, estas la pli forta kiu finas trudi sian aŭtoritaton al la pli malforta. Ni malkovras la sekvon de la malestimo montrita al la lecionoj, kiujn Dio skribis en la Sankta Biblio, por ĉiuj monoteismaj popoloj. Kaj inter ĉiuj ĉi tiuj lecionoj, tiu de kunvivado kondukis Dion apartigi homojn per malsamaj lingvoj ĉe "**Babelo**". Kaj tiu spirito de "**Babelo**" denove formiĝis en la modelo de la Romkatolikismo, ĝia severece, ĝia krueleco kaj ĝia tirana dominado. Tiun pensmanieron heredis la okcidenta tendaro, kiu volis trudi siajn valorojn kaj normojn al aliaj popoloj kun la sama persistemo trovita en la romia papa inkvizicio, kiu rifuzis ĉian konkurencon kaj ne akceptis la ekziston de alia religio antaŭ ĝi. Estas tiu spirito de "**Babelo**" kaj "**Babilono la Granda**", kiun heredis la triumfanta usona protestantismo, al kiu ni ŝuldas la decidon establi la nacion de Izrael sur ĝia teritorio, kiu fariĝis, dum sia longa disiĝo, la araba lando Palestino.

La homaro, konsistanta el nekredantoj, nekredantoj kaj falsaj religioj, ne kapablas identigi la kaptilon, kiun Dio preparis antaŭ ĝiaj paŝoj, iom post iom dum la jarmiloj, jarcentoj, jaroj kaj ĝuste, en 1948, igante la judojn reveni al Palestino per la aŭtoritato de Usono, de ĝi malbenita ekde 1843 kaj 1844.

En televido, komentistoj prezentas programojn en senĉesaj interŝanĝoj, renversante la situacion pri problemoj de flanko al flanko sen trovi solvojn. Ili montras sian nekapablon, pro sia malestimo al biblia dia revelacio, per sensencaj rimarkoj. Preskaŭ ĉiuj donas al antisemitismo la formon de tio, kio devus esti nomata kontraŭjudismo aŭ kontraŭcionismo. Ĉar araboj estas same semidaj kiel judoj, ilia malamo ne povas kondamni semidajn originojn. Ĉi tiu antisemita termino jam erare karakterizis la malamon de judoj kontraŭ nesemidoj de okcidenta deveno el la Dua Mondmilito, la germanaj "nazioj" kaj aliaj. Kaj en nia nuna situacio, tio ankoraŭ validas, ĉar la disputo kontraŭstarigas la semidajn posteulojn de la du filoj de Abraham: Iŝmael kaj Isaak.

Novaj militoj okazas sub la plej malfacilaj kondiĉoj por militaj strategiistoj. Venko kontraŭ la malamiko plej ofte dependas de la elemento de surprizo. Sed kiel oni povas surprizi kontraŭulon, kiu profitas de videoatestoj elsenditaj en la interreto, sed ankaŭ sur la televidaj ekranoj de novaĵkanaloj? Kiel oni povas batali kontraŭ la malamiko sub la atenta okulo de la fotiloj de ĵurnalistoj, kiuj volas vidi kaj kompreni ĉion? Pri ĉi tiu punkto, sed ĝi ne estas la sola, la invento de la interreto fariĝis vera malbeno por batalantoj kaj iliaj gvidantoj, kiuj estas kontrolataj aŭ celitaj de observantaj aŭ mortigaj virabeloj. Krome, individuoj fariĝas universalaj atestantoj per uzado de siaj poŝtelefonoj, kiuj registras sonon kaj bildojn. En pasintaj militoj, batalantoj ne estis submetitaj al tia internacia premo. Kaj la gvidantoj de Hamas-batalantoj klare komprenis la ŝanĝojn en la tutmonda situacio. Nombrosuperitaj de sia malamiko Israelo, ili fidis je la efiko, kiun ĝi havus sur la monda publika opinio kaj sciis, ke ilia sanga operacio provokus teruran respondon de Israelo. Sed ili ankaŭ anticipis, ke ĉi tiu respondo, rezultiganta civilajn viktimojn, retenus ĝian venĝeman brakon kaj malhelpus ĝin atingi sian celon tute detruiri Hamas-batalantojn kaj iliajn gvidantojn. Ili tial atendas ĝeneralan ribelon de ĉiuj islamaj popoloj aŭ blokadon truditan al Israelo fare de la Okcidento. Kaj nuntempe, nek unu el ĉi tiuj esperoj realiĝas. Sed, longtempe, unu aŭ la alia venkos.

Estas interese rimarki, ke en sia profetaĵo en Zeharja 12:2, Dio citas "**Jerusalemon**" kaj ne Izraelon: "*Jen Mi faros **Jerusalemon** kaliko de tremo por ĉiuj popoloj ĉirkaŭ ĝi, kaj ankaŭ por Judujo en la sieĝo de **Jerusalemo**.*" La oficialaj deklaroj de la arabaj gvidantoj konfirmas la gravecon, kiun ili donas al la urbo "**Jerusalemo**". La lando de antikva Palestino estas vere postulata nur de la forpelitaj palestinanoj. La aliaj islamaj popoloj estas ligitaj al la urbo nomata "**Jerusalemo**", al kiu ili rekonas mesian karakteron. Kaj pro tio ili pledas kaj postulas, ke la statuso de ĉi tiu urbo estu, almenaŭ, dividita inter la judoj kaj la islamanoj. Koncerne la landon, ili diras, ĝi apartenas al Dio kaj tial ne povas esti la posedaĵo de iu ajn. Ni povas tiel kompreni, kial Dio detruigis ĉi tiun urbon de la romanoj en la jaro 70. Ĝi estis rekonstruita nur por la malfeliĉo de la popoloj de la tero, de la romanoj, kaj fine de la turkoj. Kaj malfeliĉo ekestis en la jaro 1948, kun la restarigo de la juda popolo persekutita ĝismorte de la venkita nazia Germanio.



Nun, ekde la konkero de la areo de la malnova urbo Jerusalemo en 1967 (Sestaga Milito) fare de Israelo, nenio estas tiel neeltenebla por la judoj kiel devi dividi kun Islamo la sanktajn lokojn de Jerusalemo. La ĉeesto de du moskeoj sur la esplanado de ilia antikva templo pravigas iliajn larmojn sur la lamentmuro, kiu subtenas ĉi tiun esplanadon ĉe la juda flanko. Sed iliaj lamentoj ne estas aŭditaj de Dio kaj la larmoj iom post iom cedas al kolero kaj malamo; aferoj, kiuj estis kirlitaj ekde la 7-a de oktobro 2023. Ilia probabla venko super Hamas povus endanĝerigi la ekziston de ĉi tiuj du nesubtenataj moskeoj. Kaj tiam, la islamaj popoloj leviĝos senhezite, kiel unu, por batali kontraŭ la okcidentaj judoj kaj kristanoj en sia propra lando.

Dum ili atendas, ke la dramo eskaliĝos, la du usonaj aviadilŝipoj alproksimiĝas al la eksplodejo. Kaj ĉi tiu situacio igas min kompari Usonon kun infano, kiu faris grandan eraron kaj tenas distancon, timante la sekvojn de sia ago; en lia kazo, en 1948. Sed neniuj miskomprenoj, ĉi tiu usona ĉeesto estas tie nur por provi eviti la plej malbonan; ĉar ĝeneraligita konflikto finus ĝian kapablon daŭre riĉigi sin per la konsumo de nacioj submetitaj al ĝiaj valoroj kaj normoj. En ilia tempo, kaj pro la samaj kialoj, la romanoj agis same, trudante la "pax romana", la romian pacon, per la glavo.

La decido de Usono establi Israelon en arabaj landoj povas esti klarigita per ilia kristana instruo, kiu instruas homojn ne plu fari distingojn inter ĉiuj homoj sendepende de ilia raso, haŭtkoloro aŭ lingvo. Sed tio ne validas por la religio, pri kiu Jesuo volis averti siajn servistojn. Tamen, malakceptitaj de li ekde 1843-1844, la okcidenta mondo kaj Usono subtaksis la danĝeron reprezentitan de Islamo, konvinkitaj, ke ili povus, longtempe, konverti ilin aŭ almenaŭ akiri bonajn rilatojn kun la islamanoj. Kaj mi povas diri, ke la nuna humanismo de ĉi tiuj okcidentaj nacioj estas nur la sekvo de distordita kaj perversa kristana instruo. Ili ĉiuj heredis ĉi tiun ordonon donitan de Jesuo: "**Amu vian proksimulon kiel vin mem**" (Mat. 22:39): "**Kaj la dua estas simila : Amu vian proksimulon kiel vin mem.**"

Alia faktoro praviganta la revenon de judoj al palestina grundo estas la tre forta influo de la usona juda komunumo. Kaj aparte, ĝiaj bankistoj, kiuj kontrolas la plej grandajn riĉaĵojn de la lando. La bankisto Rothschild aparte subtenis la projekton rekonstrui la hebrean ŝtaton sur ĝia iama nacia grundo, aĉetante posedaĵojn en Rosh Pina en Galileo en 1884. Amasa enfluo de judoj komenciĝis en 1920 sub brita kontrolo ĝis la sendependeco de Israelo en 1948.

En ĉi tiu sabatmateno de la 4-a de novembro 2023, la Sinjoro dividas kun mi subliman mesaĝon. Ni memoras Abramon, kiu poste fariĝis Abraham post sia ago de kredo, kiel la "patro de kredantoj", kaj prave, sed neniuj ankoraŭ prezentis lin kiel la "patron de nekredantoj", kaj tion mi faras hodiaŭ. Abram ne estis perfekta en ĉio; li parte mensogis al Faraono pri sia edzino, kiun li prezentis kiel sian fratinon. Dio ne riproĉis lin, kaj li uzis la okazon por sciigi al Faraono, ke Abram estis lia profeto. Montriĝas, ke la dramo, kiun ni vidos disvolviĝi en la regiono de Israelo, havas sian fonton en la sperto vivita de Abram. Mi jam memorigis, ke Iŝmael, la fondpatro de la Iŝmaelidoj, la nuntempaj araboj, estis, pro sia ĵaluzo pri la legitima filo Isaak, konstanta malamiko, kvankam li estis duonfrato. Kaj havante Abramon kiel sian patron, li postulas sian parton de beno kaj trovas sin en konstanta lukto kun la legitimaj judaj posteuloj. La deirpunkto de

ĉi tiu dramo estis la manko de kredo de Abram kaj Saraj. Dio promesis al Abram doni al li filon. La paro do devus esti atendinta la plenumiĝon de la dia promeso. Jen kion ili ne faris kaj trovis en Hagar, la egipta servistino, la "homan" rimedon por plenumi la promeson de Dio; ĉiukaze, jen kion ili pensis, ke ili faras. Tamen, ilia iniciato nur montris mankon de fido al la promeso de Dio. Restas kompreni, kial Dio permesis ĉi tiun kulpon; ĝi estis nur por profeta celo. Ĉar Abram estis la patro de nekredantoj kaj nekredantoj same kiel de veraj kredantoj. Sed estis en la nomo de Abraham kaj ne de Abram, ke li fariĝis la patro de veraj kredantoj, tio estas, post kiam li konsentis doni sian solan legitiman filon, Isaak, kiel oferon. Kaj estis en ĉi tiu sperto, ke Dio igis lin profeti la estontan oferon oferon de Jesuo Kristo, kiu venis en la mondon kiel la "Filo de Dio" kaj la profeta "filo de promeso". Abram kaj Saraj faris la eraron ne scii kiel atendi la promesitan filon, kaj ĉi tiu temo de atendado de la Filo estas tipe tiu de Adventismo, establita en Usono ekde 1843. Sed ĉi tiu temo de atendado ankaŭ koncernas la judojn devenantajn de Abram, ĉar, rifuzinte Jesuon Kriston, ili daŭre atendas la "**Mesio**" promesitan de Dio. Nun, en 2023, la eraron de Abram kaj Saraj faras kristanoj, judoj kaj araboj, ĉar ĉiuj estas malproksimaj de la sola rivelita Vero, ĉiuj konceptas persone homaniere la gloran alvenon de la Filo de Dio, kiun ili nomas la "Mesio". Ili ĉiuj tiel atestas la saman mankon de fido, kiu estis por la posteuloj de Abram kaŭzo de eterna malbonŝanco, kiu profetis la seriozan finan destinton de la malnova interligo kaj la ne malpli seriozan finan destinton de la nova interligo, ĉiam pro la sama kialo: la manko aŭ foresto de vera fido, kiun Jesuo malofte trovas en nia tempo. Nu, kion li serĉas? Perfektajn homojn? Neeble, la perfekta homo ne ekzistas kaj ekzistis nur unu en la tuta homa historio, ĝi estis Jesuo el Nazareto ĉar li venis el la ĉielo kaj li estis Dio mem en tera enkarniĝo. Kion Dio ankoraŭ serĉas hodiaŭ estas ĉi tiu obeemo, kiun li trovis en Abraham, la homo, kiu obeas Dion kiam li donas al li ordonon. Estas pro nescio, ke ĉi tiu paro kreis la malfeliĉon nomatan Iŝmael. Dio uzis ilin por profeti la sekvon de la manko de fido, kiu estis rivelita per la nekapablo "**atendi**" la plenumiĝon de tio, kion Dio anoncas. Ni povas tiam kompreni la signifon de beno, kiun Dio donas al ĉi tiu verso de Daniel 12:12: "*Feliĉa estas tiu, kiu **atendas** ĝis mil tricent tridek kvin tagojn* ." La tuta beno de la elektitoj baziĝas sur ĉi tiu kapablo pacience atendi, ke li plenumu tion, kion li profetas. Sed ĉi tiu fido postulas sinsekvon de aferoj kaj kondutoj. Unue, ni devas interesiĝi pri tio, kion Dio deklaris. Due, ni ne devas erari pri la libro; la Biblio skribita per la atesto de la Hebreoj pri la du sinsekvaj aliancoj, kaj nenio alia. Trie, ni devas ami la profetaĵojn kaj deziri "**kompreni**" ilin kiel Daniel, benita en sia tempo pro ĉi tiu kialo, laŭ Dan. 10:12. Kaj kvare, ni devas interpreti ĉi tiujn profetaĵojn laŭ la kodo, kiun la Biblio sole ofertas al ni.

Kulpa pro tio, ke ĝi ne prezentas iun ajn el ĉi tiuj kriterioj, la nuna homaro estas transdonita al la malfeliĉo, kiu finfine neniigos ĝin.

Jen kiel la disputo inter la du duonfratoj estas alportita al la homaro per la postulo je la urbo "**Jerusalemo**" kaj precipe je la loko de la antikva hebrea templo. Tamen, ĉi tiu disputo estas nelegitima, ĉar, per la buŝo de Jesuo Kristo, Dio forigis ĉian religian valoron de ĉi tiu loko, kiun "**Jerusalemo**" reprezentas. Efektive, Jesuo profetis la kondiĉojn, kiuj estus establitaj post lia morto kaj resurekto, kaj li diris al la samariulino en Johano 4:21: "**Virino,** *Jesuo diris al*

*ŝi, "kredu min, venas la horo, kiam vi adoras la Patron nek sur ĉi tiu monto nek en Jerusalema." Jesuo tiel respondis al la virino, kiu ĵus diris al li: " Niaj patroj adoris sur ĉi tiu monto; kaj vi diras, ke la loko, kie oni devas adori, estas en Jerusalema." Ĉi tiu dialogo ilustras kaj profetas, post la kristana interveno de la Krucmilitoj, la nunan situacion de la judoj kaj la araboj, kiuj disputas pri la loko, kie oni devas adori Dion. Kaj la respondo de Jesuo estas jesa kaj li malakceptas la judajn kaj arabajn opciojn. Nur liaj elektitaj kristanoj hodiaŭ atentis liajn vortojn kaj adoras Dion " **en spirito kaj vero** ", kiel li postulas de ili en verso 24: " **Dio estas Spirito, kaj tiuj, kiuj adoras lin, devas adori lin en spirito kaj vero** ". Ĉiuj kristanoj scias, ke Dio devas esti adorata " **en spirito** ", sed nur liaj elektitoj adoras lin " **en vero** ", tio estas, konforme al la vera kredo. Kaj tiel, post Jesuo mem, laŭ Johano 15:10, ili " **observas la ordonojn** " de la " **ĉiela Patro** ", kiel ateston pri la " **amo** ", kiun ili sentas por li, en Jesuo Kristo: " **Se vi observos miajn ordonojn, vi restos en mia amo, kiel ankaŭ mi observis la ordonojn de mia Patro kaj restas en lia amo** " .*

Vi, kiu legas ĉi tiujn aferojn, kiujn mi skribas, vi eble kredas vin sensignifa kaj senvalora. Repensu, ĉar vi valoras pli al Dio ol ĉio ĉirkaŭ vi. Por konvinki vin pri tio, provu ĉi tiun eksperimenton: fermu viajn okulojn, vi jam nenion vidas, kaj ĉio ĉirkaŭ vi povus malaperi sen ke vi malaperu, ĉar se Dio volas, via penso, via sento de esti vivanta povas daŭri eterne, kaj ĉe lia reveno en gloro en Kristo, vi spertos ĝin en ĉiela korpo.

### M10 - La parto de la damnitoj

La malplej, kion mi povas diri pri "la parto de la malbenitoj", estas, ke ĝi ne estas enviinda. Sed kiel ni rekonas la "dian malbenon"? Ĉi tiu biblia atesto de Jer. 8:14-15 donas respondon: " *Kial ni sidas senmove? Kolektiĝu, kaj ni iru en la fortikigitajn urbojn, por ke ni tie pereu! Ĉar la Eternulo, nia Dio, destinis nin por la morto; Li trinkigis al ni venenigitan akvon, ĉar ni pekis kontraŭ la Eternulo ; Ni atendis pacon, sed nenio bona venis; tempo de resaniĝo, sed jen teruro!* " La dia malbeno konfirmita de la malfeliĉoj, kiuj akompanas ĝin, ĉiam havas kiel sian kaŭzon la pekon faritan kontraŭ Dio. Kaj ĉu homoj rekonas ĝin aŭ ne, tio ŝanĝas nenion en la situacio, ĉar ili estas nepardoneblaj.

Niajn finajn tempojn markas la disvastiĝo de la internacia komunikada reto "interreto" tra la tuta loĝata tero, kune kun telefonlinioj, kiuj ofertas aliron al universala kultura enhavo. En ĉi tiu inundo de informoj, ĉiu lando kaj ĉiu popolo libere prezentas sian koncepton kaj vidpunkton pri la homaro kaj siaj originoj. Tiel, malgraŭ limoj, ideoj povas transiri de unu lando al alia. Kaj nur Ĉinio ĵaluze kontrolas la aliron de siaj civitanoj al la tutmonda reto kreita de Usono. Ĝi estas nur parte sukcesa, ĉar ideoj ekspluatas la plej etan ŝancon, same kiel akvo fluas tra la plej malgranda fendo.

Al ĉiuj ĉi tiuj popoloj, lingvoj kaj religioj, Dio proponis la revelacion de siaj pensoj kaj sia programo en sia Sankta Biblio. Ĝi konsistigas la solan fonton de legitimaj klarigoj, kiuj iras reen en la tempon, ĝis la tempo de la kreado de la

tero; ion, kion neniu alia skriba fonto iam faris antaŭ aŭ post ĝi. Krome, la Biblio estas la frukto de progresema evolua konstruado, la libroj, kiuj konsistigas ĝin, estas skribitaj de sinsekvaj atestantoj. Kaj citante la aĝojn de sinsekvaj posteuloj ekde Adamo, la Biblio certigas nin, ke ni alvenas al nia tempo ĉe la fino de ses mil jaroj da tera historio. Tio ne estas multe por tiuj, kiuj kutimas aŭdi la vortojn de sciencistoj, kiuj atribuas miliardojn da jaroj al la tero, ion neeble pruveblan. Sed ĉi tiuj mensogoj havas agrablan guston, ĉar ili ne prezentas la minacon de morto, kiun portas la bildo de la vivanta Dio, kiu kondamnas pekon. Tamen, kun ĉia respekto al ili, estas ĉi tiu biblia atesto, kiu restas la plej fidinda kaj la plej inda je esti konsiderata. Ĉar ĉi tiu atesto estas tiu de homoj, kiuj ofte mortis kiel martiroj pro sia servo al la Kreinto Dio JaHWéH.

Dio povas kondamni nekredon ĉar ĝi ne havas legitimecon en ĉiuj kampoj, ĉar la vivo evoluas kaj kio ne ricevis sian klarigon iam povas tre bone ricevi ĝin poste. En sia malkovro de la vivo, la homo devas atendi ĉion ĉar la vivo estas dia miraklo en kiu nenio estas neebla. Se la homo vidas siajn proprajn agojn kiel limigitajn, ne estas same por tiuj, kiujn la Kreinto Dio povas efektivigi. Sen Dio, la vivo sur la tero ne povas esti klarigita, ĉar kiel mi jam diris, la inteligenteco kaj komplekseco de la organikaj sistemoj de vivantaj estaĵoj ne povas esti akiritaj per nura hazardo. Krome, per la demonstraĵo de inteligenta kaj konstruita profeta muntado, mi alportas en mian jarcenton pruvon indan je fido kaj kredo, ke, en tuta nediskutebla nevidebleco, spirita vivo aktivas en la servo de Dio aŭ kontraŭ li.

Do kio okazas al tiuj, kiuj ne kredas? Unue, ili kolektiĝas por apogi sin unu sur la alia, ĉar kune ili sentas sin fortaj, sed ekde kiam la vero dependas de nombroj? Unueco faras homan forton, sed kia forto. Tamen, ĉi tiu homa forto estas trompa, ĉar ĝi estas celata de la forto de la ĉiopova Dio, antaŭ kiu, fine, ĝi estos humiligita. Sed tiel longe kiel la spirito Dio restas nevidebla, homa forto trudos sin sur la tutan teron unuanime kulpa. Dio avertis homojn kontraŭ meti sian fidon en aliajn homojn. Li diras ĝin klare en ĉi tiu verso el Jer. 17:5: "*Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro foriĝas de la Eternulo!*" » Siavice, Jesuo prezentis ĉi tiun ekzemplon de la "**du blinduloj**" en Mat. 15:14: "*Lasu ilin; ili estas blindaj gvidantoj de blinduloj; se blindulo gvidas blindulon, ambaŭ falos en fosaĵon.*" Ĉi tiu dia saĝo sendube kondamnas la ŝafecan konduton de homoj, kaj mi memorigas vin, ke samtempe Jesuo ĉiam admonis siajn disĉiplojn esti "**prudentaj**" kaj tial esti singardaj pri sia proksimulo; Mat. 10:16: "*Jen mi sendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj. Estu do singardaj kiel serpentoj, kaj sendanĝeraj kiel kolomboj.*" Ĉar la dia malbeno ankaŭ prenas la formon de hipokritaj rilatoj, kiuj kaptas tro memfidajn estaĵojn. Notu kun mi la dian saĝon, aŭ sapiencon, de la granda kreinto Dio, kiu metis ĉirkaŭ la homaro bestojn kun specifa karakterizaĵo, kaj inter ili, la "**serpento**", simbolon de danĝero por la homo, sed ankaŭ de vera malforteco por la "**serpento**" mem. Ĉar ĝi havas nek dentegon nek ungegon, por timigi homojn aŭ aliajn bestojn. Tamen, ĝi estas danĝera pro la venena piko kaŝita en ĝia buŝo. La priskribo tiel farita pravigas, ke Dio prenu ĝian bildon por kompari la religiajn instruistojn, kiuj profetas mensogojn en Jakobo 3:8: "*Sed la langon neniu homo povas malsovaĝigi; ĝi estas malbono, kiun oni ne povas subpremi, ĝi estas plena de mortiga veneno.*" » Kaj tiel, logike, ĉi tiu simbolo de

la " **serpento** " indikos la papan estron de la romkatolika reĝimo en Apokalipso 12:14: " *Kaj al la virino estis donitaj du flugiloj de granda aglo, por ke ŝi flugu en la dezerton, al sia loko, kie ŝi estas nutrata por tempo, kaj tempoj, kaj duono de tempo, for de la vizaĝo de la serpento* . " Mi profitas ĉi tiun elvokon por memori la subtilan ludon de la dia Spirito, kiu, en ĉi tiu ĉapitro 12, ripozas sur la absolute kontraŭaj simboloj de la " **drako** " de forto kaj la " **serpento** " de ruzeco kaj malforteco. La rakonto sinsekve elvokas, en verso 3, la " **drakon** " de imperia Romo, poste la " **serponton** " de la episkopo de Romo, kiu regis inter 538 kaj la 12-a <sup>jarcento</sup>, kaj kiu fariĝas denove la " **drako** " de verso 16, ĉar la verko de la Protestanta Reformacio senmaskis lian diablan naturon. Sub Ludoviko la 14-a, la katolika persekutanta " **rivero** " atingis sian pinton kaj sukcesis minimumigi la kreskon de Protestantismo en Francio. Tial, la mesaĝo de verso 16 ĉefe koncernas la agon de la revolucia "teroro" de 1793-94: " *Kaj la tero helpis la virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon kaj englutis la riveron, kiun la drako elĵetis el sia buŝo* . " Ĉar nur ĉi tiu ago efektive "englutis" la francan katolikismon, ĉu persekutan aŭ ne, de la reĝo ĝis liaj monarĥistaj subtenantoj, inkluzive de ĉiuj pastroj de la pastraro. La puno de Dio tiel punis la katolikan pekon faritan kontraŭ li, lia leĝo, lia normo de vero kaj savo ofertita per lia graco en Jesuo Kristo.

La vero estas havebla al ĉiu homo, ĉar ĝi estas kaŝita en la revelacioj prezentitaj tra la tuta Biblio. La vero estas kiel tiuj fungoj, kiuj kreskas en la kampoj kaj arbaroj, el kiuj tre malmultaj estas plukitaj kaj manĝataj de homoj. Amasoj da fungoj estas fine manĝataj de vermoj kaj insektoj. Por manĝi ilin, la homo devas unue serĉi ilin, kaj tiel estas kun dia vero.

La signo de la nerefutebla dia malbeno estas fiasko; fiasko en espero, fiasko en la agado, fiasko en la provo trovi solvon aŭ klarigon por la malfeliĉo, kiu trafas. Kaj tial, ekde la printempo de 2020, la tuta homaro spertis sinsekvajn fiaskojn. Post la batalo kontraŭ Covid kaj la profeta deklaro de prezidanto Macron, en Francio, "Ni militas"; en februaro 2022, vera milito eksplodis en Orienta Eŭropo inter Ukrainio kaj Rusio, kaj Eŭropo lasis sin eniri en problemon, kiu ne koncernis ĝin, por "defendi siajn okcidentajn valorojn"; valoroj kondamnitaj de Dio en siaj bibliaj profetaĵoj kaj de la rusa prezidanto Vladimir Putin de la malpli kulpa ortodoksa religio sed tamen kulpa. Ambaŭ flankoj portas la saman dian malbenon, kiu baziĝas sur la praktiko de la semajna ripozo de dimanĉo, tio estas, la tago de la suno trudita de la pagana romia imperiestro Konstantino la 1-a <sup>la</sup> Granda; tio, ekde la 7-a de marto 321.

Ĉi tie ni devas reekzameni ĉi tiun version el Jer. 8:15: " *Ni atendis pacon, sed ne estis bono; tempo de resaniĝo, sed ĉi tie estis teruro* ! " Ĉi tiu " **teruro** " jam okazis unufoje inter 1793 kaj 1794. Kaj nun, en 2023, 230 jarojn poste, " **teruro** " reaperas. Kial? Ĉar ĝi estas la parto rezervita por la "malbenitaj". Inter ĉi tiuj du periodoj de " **teruro** ", la partaj interkonsentoj de la okcidentaj militemuloj permesis pli-malpli respekton al la kondutreguloj fare de la landoj, kiuj batalis inter si, sed ĉi tiuj interkonsentoj estis adoptitaj de popoloj, dum ili estis en paco kaj parolis unu al la alia per la Ligo de Nacioj, anstataŭigita post la fino de la Dua Mondmilito de Unuiĝintaj Nacioj. La unuigo tiel atingita baziĝis sur reguloj establitaj de la ĉiopova Usono, venkintoj de la Dua Mondmilito, kaj tiutempe la popoloj de la Tria Mondo estis ĉiuj pli-malpli koloniigitaj de okcidentaj nacioj;



Anglio estante la plej potenca kaj la plej koloniiga en ĉi tiu okcidenteŭropa tendaro. En 2023, suferante pro la sekvoj de la sankcioj prenita kontraŭ Rusio fare de la eŭropanoj post Usono, la loĝantaroj de la Sudo, ĉiuj reakirinte sian sendependecon dum la jarcento, stariĝas kontraŭ la okcidenta aŭtoritatismo trudita ekde 1945. Tamen, neniue el ĉi tiuj popoloj de la Sudo sin devontigis respekti la devontigojn de la interkonsentoj de Ĝenevo. Krome, nia nuna kunteksto alportas en konflikton du tendarojn, por kiuj milito ne havas la saman formon, nek la saman signifon kaj eĉ malpli la saman celon. Ĉi tiu ŝanĝo redonas al milito ĝian originan naturan karakteron, kiu volas, ke la bona malamiko estu la morta malamiko, simple, ĉar nur morta estas tiu, kiun li jam ne povas damaĝi.

En la Okcidento, longa periodo de paco fine igis homojn kredi, ke ĉiuj problemoj povus esti solvitaj per interŝanĝo de vortoj kaj varoj. Ili kredis, ke ili povus konverti ĉiujn popolojn de la tero al siaj normoj kaj fariĝis pli kaj pli memfidaj pri sia forto kaj idealoj. Tamen, ĉi tiu sukceso estis trompa, ĉar ĝi, en realeco, baziĝis nur sur la paco, kiun Dio volis nutri, por doni al ĉi tiu okcidenta tendaro la ŝancon disvolvi sian malbonan socion, ĝis ĝia fina abomena formo, kies nuna aspekto nur indikas, kio ĝi povus ankoraŭ fariĝi.

Tial necesos tempo por ke tiuj okcidentanoj komprenu, ke la Ĝenevaj Interkonsentoj estas same valoraj por la landoj de la Sudo kiel la okcidenta aŭtoritato, kiu estis pridubita. Sur la tero, la ordo konsiderata natura dum jarmiloj revenas. Ĉiu popolo postulas la naturan rajton organizi sin laŭ sia plaĉo. Kaj okcidentanoj ne volis akcepti tion, sed iuj popoloj tre volonte honoras reĝon metitan ĉe ilia kapo, aŭ religian guruon, al kiu ili metas sian fidon. Se tiuj elektoj ne savas ilin, ili tamen restas tiuj de ilia libera elekto. Krome, la Okcidento povas oferti al ili nenion rilate al savo, ĉar ĝi ankaŭ perdis ĝin. Tiel, estante ĉiuj malbenitaj de Dio, neniue el la popoloj havas la eblecon aŭ la dignon prezenti sin kiel modelon al aliaj popoloj.

Se potenco estas sendube la agnoskita aŭ kontestita normo de Usono, la kulpo de monarĥa, poste respublikana, Francio estas historie fundamenta. Ĉar Usono formiĝis ĉirkaŭ 1776, dum Francio normaligas popolojn kaj loĝantarojn ekde 496. Estas do logike sur ĝia historio, ke Dio bazigis la konstruon de sia profeta revelacio celanta lumigi la inteligentecon de siaj lastaj servistoj, kiuj prepariĝas vidi la veran finan revenon de Jesuo Kristo printempe de la jaro 6001, kiam ses mil jaroj estos tute pasintaj. Tial ne devus esti surprize, ke, alparolante siajn lastajn atestantojn de la tera historio, Jesuo diras al ili: "*ĉar la tempo estas proksima*" en Apokalipso 1:3; kaj: "*Mi venas rapide*" en Apokalipso 22:20. Sed ĉi tiu nia privilegio estas akompanata de la terura malavantaĝo devi travivi la tempon, kiam aflikto kaj angoro devas potence kapti la tutan homaron, liveritan al nova "**teruro**", kiu estas la parto rezervita por la "damnitaj".

Evitante siajn deojn al Dio, Francio antaŭenigis siajn "homajn rajtojn" kaj ĝia pensado fariĝis la bazo por la evoluo de ĉiuj okcidentaj nacioj, kiuj, imitante ĝin, adoptis la potencon kaj dominan modelon de Usono. Tamen, ekde oktobro 2023, la tagoj "7" kaj "28" konkrete rivelis en la Proksima Oriento la lastan militeman aspekton de la islamaj popoloj, kiuj respektas neniujn regulojn aŭ konvenciojn observitajn ĝis tiam en militoj. La Hamas-tendaro subtile uzas la loĝantaron de Gazao kiel homan ŝildon. La atako de la "7-a de oktobro" kontraŭ la

tero de Israelo estis efektivigita por la duobla celo humiligi Israelon kaj igi ĝin malamata de la nacioj de la mondo. Por la arabaj popoloj, la afero jam estis gajnita ekde 1948, sed la vera celo de ĉi tiu mallonga kaj mortiga atako estis konverti la opinion de okcidentaj socioj, komence konsternitaj kaj terurigitaj de la agoj de Hamas. Hamas fidis je la puna reago de Israelo por turni la situacion al sia avantaĝo. Tial la atako de la "7-a de oktobro" ne estis plilongigita, ĉar en tiu tago dekoj da miloj da batalantoj povus esti enirintaj israelan grundon kaj tie disvolvintaj sian batalon. Sed eble ankaŭ ĉi tiuj Hamas-batalantoj ne estas tiom multaj, kiom asertas la amaskomunikiloj. Certe estas, ke Hamas elektis reveni al la palestina grundo de Gazao kaj fakte, pli precize, al la subteraj tuneloj de ĉi tiu terstrio en Gazao. Ili ne povis ignori, ke la urbo estos bombata kaj abomene trafita de israela venĝo. Kaj la preparita plano estis plenumita laŭlitere. La martirigita urbo fariĝas la scenejo de spektaklo de malespero, kiu kaŭzas grandan nombron da civilaj viktimoj; tio maltrankviligas okcidentajn sentemojn kaj forte iritas arabajn kaj islamajn mensojn. Sed ĉi tiu plano ne estas nur tiu de la palestina Hamas; ĝi estas ĉefe organizita de la Kreinto-Dio, kiu kondukas ribelantajn naciojn al terure murdema konflikto. Denove, okcidentanoj estas viktimoj de neebila dilemo; ili restas teruritaj de la masakroj faritaj de Hamas-batalantoj, sed estas same teruritaj de la civilaj viktimoj de israela agado. La pozicio de okcidentaj gvidantoj estas neenviinda, ĉar ili devas preni pozicion inter du kontraŭaj elektoj, kiuj solvos nenion. Aprobi unu aŭ la alian el la du militemuloj estas igi sin malamiko de la malaprobata flanko. Kaj la kreita konflikta situacio aparte endanĝerigas okcidentajn naciojn, kiuj, en la nomo de "homaj rajtoj", rekonstruis plurajn "Babelturojn", en kiuj ni trovas ŝtatanojn, kiuj subtenas la valorojn de ambaŭ flankoj de la konflikto. Estas precipe Usono kaj Francio, la du movaj fortoj de "homaj rajtoj", kiuj estas plej minacataj de la danĝero de konflikto. Konscia pri la problemo, prezidanto Macron trovas sin fari "samtempe" rimarkojn, kiuj estas akcepteblaj por ambaŭ flankoj, sed kiuj ne solvas lian problemon. Dio denove montras sian kapablon krei nesolveblajn situaciojn por la homaro. Provante naciernecon laŭ peto de la Prezidanto de la Senato kaj la juda Prezidanto de la Franca Deputita Ĉambro, marŝo favore al la malakcepto de antisemitismo estis organizita ĉi-dimanĉe, la 12-an de novembro 2023. Mi tiras plurajn konkludojn el tio. La unua estas la nombro de 105 000 partoprenantoj en Parizo kaj 183 000 tra Francio. Sed kion signifas ĉi tiuj ciferoj? La kialo de la marŝo estas favore al paco kaj interkompreniĝo, do en ĉi tiu lando kun 67 milionoj da loĝantoj, kio estas la malfacileco kunigi 183 000 homojn, kiuj deziras konservi pacon? Due, observantoj povis rimarki, ke ĉi tiuj partoprenantoj estis plejparte blankuloj, kristanaj kaj judaj. Islamo ne estis aŭ apenaŭ estis reprezentita. Trie, la temo de montrita antisemitismo ne estis la vera kialo de ĉi tiu kunveno de humanistoj ĉefe. Ili konfuzis antisemitismon kun kontraŭrasismo, kio estas la vera objekto de ilia deziro. Ĉar rasismo estas praktikata ankaŭ kontraŭ blankuloj kaj ne nur judoj kaj araboj, kiuj ambaŭ estas semidoj. La registara partio profitis de ĉi tiu projekto por malkaŝi sian malamon al la Nacia Fronto, kiu fariĝis la Nacia Kunveno, elvokante malproksiman rasisman pasintecon de ĝia origina fondinto, Jean-Marie Le Pen. Sed fronte al la Biblio kaj la dia disigo de popoloj, per lingvoj kaj naciaj limoj, kiu povas kulpigi ĉi tiun naturan kaj biblian rasismon? Nur

estaĵojn sen kredo aŭ dia leĝo. Rasismo delonge protektas popolojn invititajn vivi pace kune, sen ataki unu la alian. Ĉi tiu rasismo ne baziĝas sur malamo al alia etno, sed sur la konscio, ke diferencoj pliigas la riskon de kolizioj. Kiam ĉi tiuj diferencoj koncernas haŭtkoloron, esprimlingvon, la kulturon de lando, la vestaĵojn de tiu lando kaj la religion de tiu lando, tiam konflikto laŭlonge de la tempo ne plu estas nur risko, ĝi estas certeco, kiu aperas en la tempo elektita de Dio. Kaj ĉi tiu tempo de vero alvenis hodiaŭ.

Mi ankaŭ rimarkis en la marŝo de la 12-a de novembro en Parizo, ke la gvidantoj ĉe la kapo haltigis la marŝon tri fojojn por kanti la francan nacian himnon, la "Marsejlezon". Tamen, ĉe la fino de la rekantaĵo de ĉi tiu kanto, ĉi tiuj defendantoj de la kosmopolita kunveno diris: "tiu malpura sango akvumas niajn sulkojn." La demando tiam ekestas: kio estas ĉi tiu malpura sango hodiaŭ? Tiu de la araba aŭ juda fremdulo? Neakceptebla. Tiu de la monarkistoj? Ili jam ne ĝenas iun ajn. En tempoj de aktiva paco, ĉi tiu malpura sango havas neniun signifon, ĉar la malpura sango celita de ĉi tiu kanto estis origine tiu de la fremdaj regnoj, kiuj atakis la liberigitan kaj sendependan respublikanan Francion en 1792 ĉe Valmy. Sed denove citante ĉi tiun esprimon "malpura sango", mi trovas paradokse trovi ĉi tiujn vortojn en la buŝoj de homoj, kiuj defendas kaj pravigas la rasan malpurecon de la sango de sia nacio. Sed ĉi tiu paradokso malkaŝas ĉi tiun juĝon, kiun Dio donas al nia modelo de okcident-amerika, franca kaj eŭropa socio, laŭ tio, kion li deklaras pri sia kunveno organizita por la gloro de la romkatolikismo, kiun li nomas per la esprimo " *Babelo la granda* " en Apokalipso 18:2: " *Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis Babelo la granda, kaj fariĝis loĝejo de demonoj, kaj provizo de ĉiu malbona spirito, kaj kaĝo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo* . "

Mallonge, ĉi tiu marŝo pli similis al funebro ol al venko; fakte, ĝi pli verŝajne estis ia ekzorco, per kiu la kulpuloj provis trankviligi sin, esperante samtempe forigi de ili la fantomon de terura kaj tragika estonteco, kiu aperas en la novaĵoj.

La parto de la malbenitoj estis rivelita ekde la "7-a de oktobro" per la dramo, kiu unue trafis la judan popolon nomatan Izrael. Ĉi tiu prioritato estas biblia laŭ tio, kion Dio deklaris per la buŝo de sia servisto Paŭlo, en Rom. 2:8-9: " *Sed al tiuj, kiuj estas egoismaj kaj ne obeas la veron kaj obeas maljustecon, estos kolero kaj indigno. Aflikto kaj angoro sur ĉiun animon de homo, kiu faras malbonon, sur la Judon unue , kaj ankaŭ sur la Grekon.* " "Do, kun la suferado nun trafanta " *la Judon* " , la vico de la " *Greko* " venas post li, kaj ĉi tiu " *Greko* " estas nia tuta okcidenta socio konstruita ĝuste laŭ la kultura kaj religia modelo de pagana antikva Grekio."

La eŭropa " *greko* " longe dominis kaj organizis dramajn situaciojn. Per siaj koloniaj militoj, ĝi detruis loĝantarojn en la Tria Mondo, kaj en komforto kaj riĉeco, ĉi tiu " *greko* " estis la profitanta spektanto de teruraj aferoj. Alia parado subtene al la palestinanoj aperis malantaŭ standardo portanta la judan vorton "TSEDEQ", kiu signifas JUSTECON. Ĉi tiuj homoj ne konscias pri la malbeno de sia islama religia sindediĉo, sed kion ili ne konscias estas la MALJUSTO trudita al ili en 1948, kiam la judoj ricevis permeson repreni parton de sia iama nacia tero. Mi ŝatus klarigi al ili kial ili estis viktimoj de ĉi tiu maljusteco, sed la

klarigoj baziĝas sur dia juĝo, kiu kondamnas ajnan alian religion kaj oferton de savo krom tiuj bazitaj sur la elaĉeta morto de Jesuo Kristo. Tiel, sen konvertiĝi en lia nomo, ili estas kondamnitaj morti en malamo kaj amareco. Tamen, se ili akceptus ĉi tiun konvertiĝon, ili ricevus de Dio neimiteblan konsolon, lernante, ke la MALJUSTO, kiun ili suferis, celas kaŭzi la detruon kaj grandan punon de la okcidenta tendaro, aŭtoro de ĉi tiu MALJUSTO. Kompreni la veran signifon, kiun Dio donas al teruraj agoj, helpas siajn servistojn akcepti kaj elteni ilin. Sed tio eblas nur sur la vojo de vero spurita de Jesuo Kristo. Ĉi tiu nomo daŭre reprezentas la "lumon" de inteligentaj homoj, ĉar Dio rezervas la komprenon de siaj agoj nur al siaj veraj servistoj, kiuj servas lin en spirito kaj vero, tio estas, konforme al la rivelitaj diaj postuloj.

"La parto de la malbenitaj" estas resumita per unu sola, tre mallonga kaj tre preciza vorto: morto. Ankaŭ, kiam Dio organizis la septagan semajnon rakontitan en Genezo 1 kaj 2, ni devas kompreni, ke la unuaj ses tagoj, profeta bildo de la unuaj ses mil jaroj de homa historio, reprezentas ses mil jarojn metitajn sub la signo de la regado de " morto ". Laŭ Rom. 6:23, " *la salajro de peko estas morto* ", kaj nia tera sistemo estis kreita de Dio por definitive, aŭ eterne, solvi la problemon de peko. En Apokalipso 6:8, ni legas: " *Kaj mi rigardis, kaj jen pala ĉevalo; kaj ĝia sidloko sur ĝi nomiĝis Morto, kaj Hadeso sekvis kun ĝi. Kaj al ili estis donita povo super kvarono de la tero, por mortigi per glavo, per malsato, per morto, kaj per la bestoj de la tero.* " » En la originala greka teksto, la vorto ĉi tie tradukita per la koloro " pala " estis laŭvorte " verdecas ". Tiu vorto do portas la personigon de " morto ", kiu neniam estis persono, sed nur principo per kiu Dio suverene finas la vivon de siaj kreitaĵoj, komence teraj. Estas interese rimarki la fakton, ke la nomo "Zelenskij" de la prezidanto de Ukrainio, kiu eniris militon kontraŭ Rusio la 24-an de februaro 2022, signifas: "verdecas". Tiel, Dio ligis al sia prezidanteco la horon de " morto " de la nekredanta kaj hardita pekema homaro. " *Morto* " estos la malĝoja privilegio de la loĝantoj de la tero, ĉar neniu kreitaĵo de Dio mortis antaŭ la homo; la unua estante Abel mortigita de sia frato Kain. Oficiale, " morto " regis super la homaro ĝis Jesuo Kristo, kiu mem mortis sur la kruco ĉe la piedo de la Monto Golgota la 3-an de aprilo, 30, laŭ nia falsa romia kalendaro. Tio estas, komence de la jaro 4001 de la dia programo de ses mil jaroj. Rekomencante sian vivon, kiel li anoncis al siaj apostoloj, Jesuo mem reviviĝis kaj montris sin al siaj apostoloj, instruante al ili, ke li venkis " *morton kaj pekon* " por ili. Jen kio kondukas la apostolon Paŭlo diri per lirika tono, en 1 Kor. 15:55-56: " *Ho morto, kie estas via venko? Ho morto, kie estas via pikilo? La pikilo de la morto estas peko; kaj la potenco de la peko estas la leĝo.* " Estas ĉi tiu venko de Kristo, kiu permesas al li profeti "la morton de morto " en Apokalipso 20:14: " *Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon.* " " *Tio estas la dua morto, la fajra lago.* " Sed tio okazos nur ĉe la fino de la sepa jarmilo, kiu komenciĝos nur en la venonta printempo de 2030. Ĝis tiam, la impona regado de " morto " daŭros kaj forigos el la vivo ĉiujn ribelemajn homajn kaj bestajn estaĵojn sur la tero. La tera sperto vivita de Jesuo Kristo venis por lumigi la planon de dia eterneco preparita nur por liaj elektitoj, elektitaj kiel homaj animoj elaĉetitaj per lia libervole verŝita pekliberiga sango. La resurekto de Jesuo, atestata kaj konfirmita de liaj apostoloj kaj disĉiploj, forigis de " morto " ĝian potencon super

la spiritoj de la veraj sanktuloj. La promesita eterneco fariĝis realo ricevita per iliaj okuloj kaj oreloj, same kiel iliaj manoj kaj fingroj, kiel en la kazo de la apostolo Tomaso. Per unu bato, tra la vivo de unu sola homo, la tuta plano de Dio prenis formon kaj signifon. Tial Dio centris sian tutan programon de savo sur ĉi tiu ministerio, kiun li plenumis en Kristo post 4.000 jaroj da homa peko, tio estas, du trionoj de la tuta tempo de la elekto de la elektitoj de la ses mil jaroj profetitaj de... la sinsekvo de niaj sestagaj semajnoj + unu, la Ŝabato. Estis konvene apartigi ĉi tiun Ŝabaton, pro ĝia profeta signifo pri la resto de la sepa jarmilo, en kiu, enirinte en la eternecon, en la ĉeeston de Dio en Jesuo Kristo, la sanktuloj ĝuos veran ripozon, ĉar ĉia risiko perdi sian eternecon estos ĉesinta.

Same kiel spektantoj povas forlasi la projekciejon antaŭ la fino de la filmo, ĉar ili scias, kiel ĝi finiĝos, la "*filoj de Dio*" povas kaj devas rigardi la profanan aŭ false religian mondan vivon kiel jam plenumitan, ĉar, kondamnita de Dio, ĝi estas preta malaperi. La plilongigo de la vivo estos nur en Dio kaj lia Kristo, Jesuo.

La parto de la "malbenitoj" estas, finfine, pli la perdo de la avantaĝo de la eterneco de feliĉo ofertita de Dio al liaj elektitoj ol la mortiga puno, kiun ili devos travivi, en pli-malpli longa kaj intensa suferado.

La homa historio kaj tiu de la kristana epoko, kiu plej koncernas nin, estas markitaj de sinsekvaj militoj, konforme al tio, kion Jesuo deklaris en Mateo 24:6: "*Vi aŭdos pri militoj kaj famoj pri militoj; gardu vin, ke vi ne maltrankviliĝu, ĉar tio devas okazi. Sed la fino ankoraŭ ne estas.*" La longa paco profetita en Apokalipso 7:1 koncernis nur la kristanan religian temon. Fakte, militoj estis konstanta sinsekvo. Post la malbeno de 1843 kaj 1844, en Usono, "la Usona Enlanda Milito" kontraŭstarigis usonajn kristanojn pro la sklaveco de nigruloj; religio estis la temo; temis pri malsama biblia interpreto pri la temo en la du kontraŭaj tendaroj. Poste, en Eŭropo, la milito de 1870 ankaŭ kontraŭstarigis eŭropajn kristanojn, kaj la du militoj de 1914 kaj 1939 faris la samon. Ekde 1843, eŭropaj kristanaj nacioj komencis la vojon de koloniismo, kaj tiel, dum eŭropanoj ĝuis religian pacon, iliaj militaj klopodoj estis direktitaj kontraŭ malfortaj, malorganizitaj nacioj en Afriko, Mezoriento kaj Azio, celante koloniigi ilin. Post multaj jaroj da ekspluatado kaj ricevado de okcidenta instruado, ĉi tiuj popoloj ribelis kaj, per sangoverŝado, reakiris sian nacian sendependecon. Sed ĉi tiuj luktoj lasis neforviŝeblajn spurojn sur la mensoj de homoj vunditaj en sia karno aŭ tiu de siaj gepatroj. Tiel, Dio prepariĝas vekti la dormantan koleron de ĉi tiuj viktimoj de okcidenta aroganteco. Ilia murdema kolero estos "la parto" de la "malbenitaj" dominantoj.

En 1945, en Jalto en Krimeo, la divido de tutmonda politika influo kontraŭstarigis la du grandajn venkintojn de la Dua Mondmilito: komunistan Sovetunion kaj la kapitalisman Usonon. Rusio unue alvenis en Berlinon por venki Nazian Germanion, baldaŭ sekvata de Usono, kiu, kune kun la britoj, liberigis Okcidentan Eŭropon kaj Nordan Afrikon, kiujn la milito tuŝis. Francio savis sian honoron kaj sendependecon danke al la agoj de Generalo de Gaulle, kiu subtenis Brition ekde la komenco de la konflikto. La armistico subskribita inter Nazia Germanio kaj Marŝalo Pétain do ne havis malfeliĉajn sekvojn por ĝi, kiujn Usono ŝatus kaŭzi. Usono venkis Japanion en 1945 kaj alprenis nekontesteblan dominan



rolon en la Pacifika Rando. De tiu momento, la tuta mondo estis dividita, subtenante aŭ rusan komunismon aŭ usonan kapitalismon. Ĉi tiuj du politikaj kaj ekonomiaj ideologioj estas la origino de grandaj rompoj, kiuj disigis antaŭe unuiĝintajn naciojn. Ĉie, ĉi tiu lukto por influo ekfunkciigis sangajn militojn inter fratoj, patroj, filoj kaj filinoj. Kaj ekster Okcidenta Eŭropo, politika elekto ludis la saman detruan rolon kiel ĝiaj internaj religiaj luktoj. Francio koloniigis Hindaĉinion, situantan sude de Ĉinio, hodiaŭ dividita en naciojn: Vjetnamio, Laoso kaj Kamboĝo. La malkoloniigaj militoj daŭris inter 1945 kaj 1962 por Francio. Post la franca dominado, Usono kaj Rusio batalis pri la politika influo de la popoloj, kiuj fariĝis sendependaj, kaj jen kiel ni havas, hodiaŭ en Koreio, kapitalisman Sud-Koreion kaj komunisman Nord-Koreion, same kiel ekzistis Sud-Vjetnamio poste venkita de Nord-Vjetnamio. Ĉi tiuj nacioj adoptis la politikajn kaj ekonomiajn elektojn de la lando, kiu subtenis ilin en ilia lukto por sendependeco. Alĝerio estis subtenata de Rusio kaj elektis la komunisman modelon. En Vjetnamio, post la francoj, la usonanoj provis trudi sin per pluvado de napalmaj bomboj sur la nordan reziston, sed ili ne venkis ĝin. Tie kaj tie, tra la tuta mondo, ĉi tiuj ideologiaj influoj ankoraŭ kontraŭstarigas familiojn, kaj tial, tra la tuta mondo, milito neniam ĉesis, kaj ĝi eĉ permesis al homoj konstrui siajn riĉaĵojn per fabrikado kaj vendado de armiloj, kiuj prenas homajn vivojn. La vortoj de Jesuo estis kaj ankoraŭ estas tiel konfirmitaj: "Ekzistas milito ĝis la fino."

Tial ne estas senkaŭze, ke ekde la 24-a de februaro 2023, Rusio kulpas pri milita agado kontraŭ Ukrainio, kvankam la vera kulpo kuŝas ĉe Ukrainio kaj ĝia interna agreso kontraŭ ĝia loĝantaro kaj rusa kulturo ekde 2014. Kaj unu lastan fojon, antaŭ rekta konflikto inter la du popoloj, Rusio kontraŭstaris Usonon, kiu subtenas kaj armas la ukrainojn. Krome, Usono sole portas la pezan respondecon rajtigi la revenon de la judoj al lando, kiu fariĝis palestina. Kiu do povas kontesti la akuzon de la arabaj popoloj, kiam ili kondamnas Usonon, kiun ili nomas "la granda Satano"?

La religia statuso de nacioj determinas la frukton de ilia influo sur la tero. En sia Apokalipso, Dio kondamnas kaj konfirmas la falon de usona kaj monda protestantismo ekde 1843 kaj 1844, kaj la dato 1873 siavice konfirmas ĉi tiun malkreskon per la beno donita al la "Sepa-taga Adventista" kredo. El la analizo, kiun mi ĵus prezentis, rezultas, ke la "fruktoj" de la morto, portataj, paralele, de la ateisma komunisma Sovetrusio kaj la oficiale kristana kaj protestanta Usono, atestas pri la malbeno de la du potencaj landoj de la postmilita periodo de 1939-1945. Dum du jardekoj, du aliaj landoj, Ĉinio kaj Barato, fariĝis imponaj militaj potencoj riĉigitaj per la adopto de kapitalisma komerco. Tamen, Ĉinio konservis en sia enlanda reĝimo la absolutan komunisman modelon, ĉiam persekutantan fremdajn mondajn religiojn. Kaj kiu favoris la kreadon de ĉi tiuj du eblaj monstroj? Usono, kiu denove trudis al Unuiĝintaj Nacioj, per la UN-traktato, la rajtigon donitan al Ĉinio eniri mondan komercon (la MKO) konservante sian duoblan kapitalisman kaj komunisman sistemon. Ili estis la unuaj, kiuj prenis akciojn en ĉi tiu nova merkato, kies troaj profitoj detruis la ekvilibron de la okcidenta komerco. Kaj kio estis tiel profita por tiuj, kiujn oni unue servis, hodiaŭ fariĝis terura malbeno por iliaj posteuloj. Ĉinio kreskis je nia kosto; ju pli riĉa ĝi

fariĝis, des pli malriĉaj ni fariĝis kaj des pli dependaj ni fariĝis de ĝiaj produktoj, kiuj fariĝis ekskluzivaj por la tuta tero. Jesuo diris, ke " *neniu povas servi du sinjorojn* ". Elektante du absolute kontraŭajn politikajn kaj ekonomiajn sistemojn, Ĉinio riĉigis sin, sed samtempe ruinigis la komercon kaj industrion de okcidentaj kristanoj, trafitaj de ĝia malbeno.

Kompreni la tutmondan situacion de nia tempo konsistas el kompreni la aferojn, kiujn Dio faras por plenumi sian planon por la tuta homaro. Mia analizo baziĝas sur la revelacio de lia juĝo, tial, male al la informoj donitaj de la diversaj amaskomunikiloj, miaj klarigoj estas objektivaj, ĉar mi ne asocias min kun iu ajn tera sekulara tendaro. Tio ne validas por ĵurnalistoj kaj politikistoj, kies rimarkojn influas ilia persona homa aprezo pri la studataj temoj. Se religio restas la vera kaŭzo de la malfeliĉo, kiu trafas homojn, aliflanke, ĉi tiu malfeliĉo formiĝas per maljustaj kaj katastrofaj politikaj kaj ekonomiaj elektoj faritaj de iliaj naciaj gvidantoj. Ni do ne povas apartigi religiajn kaŭzojn de sekularaj kaŭzoj. Malfeliĉo, " **la parto de la malbenitoj** ", koncernas ambaŭ temojn.

Aŭdante la rimarkojn faritajn en televida programo, mi rimarkas la grandegan malfacilecon, kiun reprezentas por nekredanto, nekredanto aŭ persono kun malmulte da praktiko kompreni la potencon de totala religia sindediĉo, nomata fundamentismo de humanistoj. Por la nekredanto, ĉiu elekto restas la rezulto de lia aprezo kaj lia homa decido. Male, por la religiema persono, lia sindediĉo konsideras neceson, kiun la ekzisto de Dio trudas al li. Tial estas malfacile aŭ neeble konduki lin rezigni tion, kion li kredas esti signo de obeemo al la Dio, kiu kreis kaj juĝas la vivon de homoj. Kaj la vera kristana kredo ankaŭ konstruiĝas sur ĉi tiu principo, pri kiu Jesuo Kristo memorigis homojn en Mateo 10:28: " *Ne timu tiujn, kiuj mortigas la korpon, sed ne povas mortigi la animon; prefere timu tiun, kiu povas pereigi kaj animon kaj korpon en Gehena* ." Male al la nekredantaj kristanaj homamasoj, islamanoj dividas ĉi tiun opinion kaj tiel trovas bonan kialon praktiki sian Islamon sen kompromiso.

La parto de la "malbenitaj" konsistas, por ili, el tio, ke ili trovas sin ĉirkaŭitaj de falsaj amikoj, kiuj nur atendas la okazon por preni ilian lokon, pretaj detrui ilin. Tiel konserviĝas perfekte hipokritaj rilatoj. Kaj rilate al tio, la rolo de Kataro estas tipa. Ĝi sukcesis iĝi nemalhavebla por ĉiuj per provizado de grandegaj financoj al la landoj kaj homoj, kiujn ĝi helpas. En Francio, ĝi venis subteni la ekziston kaj persiston de islamaj komunumoj, ekspluatante "piedpilkon" en ĉi tiu lando, kie kunekzistas pluraj etnoj. Sporto estas unuiga, eĉ se la pasio por sporto finas provoki perforton. La sama idolkulto supraĝe unuigas homojn dividitajn per religioj, kutimoj kaj ideologioj. La projekto de konkero de Francio fare de Islamo baziĝas sur la tempo kaj la multipliko de la islama demografio sur ĝia grundo. La francoj, la malplej saĝaj el ĉi tiuj "damnitaj", faris la eraron naturigi siajn ŝtatanojn per denaska rajto, tiel kondamnante sin al produktado de sekvantoj de nekongruaj aferoj; kio provokas ĉiam pli brutalajn koliziojn, ĝis la punkto fariĝi murdema. Tiel plenumiĝis la 18-a kvarontraeno de la 1-a jarcento de la profeto Michel Nostradamus, kiu antaŭdiris ĉi tiun situacion: "Per gaŭla misharmonio, neglekto, estos malfermita trairejo al Mohamedo..." Kaj "Mohamedo" efektive eniris francan grundon, reprezentita de islama <sup>loĝantaro</sup> ĉiam pli ĉagrenita de la malferma konflikto inter Israelo kaj la Palestinanoj. Kaj por

kontentigi sian koleron, ili jam trovas sur franca grundo vundeblan judan komunumon, kiun neeble protekti. Priskribante ĉi tiun "gaŭlan misharmonion" kiel "neglekton", la profeto konfirmas la katastrofajn kaj tragikajn finajn sekvojn, kiujn ĉi tiu katastrofa akcepto alportos post kelkaj tagoj aŭ monatoj. La dua parto de ĉi tiu kvarontraeno konfirmas sangajn koliziojn, dirante: "La tero kaj maro de Senoise (La Seyne-sur-Mer) estis trempitaj de sango, kaj la haveno Phocen (Phocéen, Marseille) estis kovrita de veloj kaj ŝipoj." Historia detalo rimarkinda: estis el la haveno de La Seyne-sur-Mer, ke la milita floto, kiu konkeris kaj koloniigis Alĝerion, foriris en 1830.

### M11 - Libera elekto

La principo de libera elekto estas la bazo de la vivplano elpensita de la vera Kreinto Dio. La vorto "libera" mem atestas pri la graveco, kiun ĝi donas al la ideo de libereco. Tamen, paradokse, ĉi tiun ideon de libereco defendis kaj rivelis nur Jesuo Kristo en sia tera revelacia ministerio. Kaj la signifo, kiun li donis al la vorto "libera", estas limigita, ĉar ĝi difinas la staton kontraŭan al peko, kiun li prezentis kiel "sklavecon". La dua termino, la vorto "elekto", al kiu Dio ligas la liberecon donitan al siaj kreitaĵoj, igas ilin tute respondecaj pri sia destino. La kreitaĵo, kiu profitas de "libera elekto", do ne povas teni kulpa kaj respondeca pri siaj kulpoj, nek Dion, nek la ĉielajn anĝelojn, nek terajn homojn, sed sin mem sole. La ĉirkaŭaĵo de la kreitaĵoj povas favori kaj kuraĝigi la malĝustan elekton, sed malgraŭ ĉio, la elekto aŭskulti kaj sekvi la konsilojn kaj opiniojn de aliaj ne forigas la kulpon de tiu, kiu konsentas praktiki ĉi tiujn opiniojn. Tial Dio volis averti la homon kontraŭ sia proksimulo, skribante en Jer. 17:5: "*Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro deturniĝas de la Eternulo!*" Kaj avertante homon kontraŭ lia proksimulo, Dio diras al li, ke li parolas rekte al li, en la Sanktaj Skriboj de lia Biblio, en kiuj li elektis la vortojn kaj verbojn, kiuj estas skribitaj tie por esprimi siajn pensojn. Responde al lia averto en Jeremia 17:5, Dio diras al ni en Deuteronomio 30:19-20: "*Mi atestigas hodiaŭ kontraŭ vi la ĉielon kaj la teron, ke mi metis antaŭ vin la vivon kaj la morton, benon kaj malbenon. Elektu la vivon, por ke vi vivu, vi kaj via idaro, por ke vi amu la Eternulon, vian Dion, por ke vi aŭskultu lian voĉon, kaj por ke vi alkroĉiĝu al li. Ĉar tio estas via vivo kaj la longo de viaj tagoj, por ke vi loĝu sur la lando, kiun la Eternulo ĵuris doni al viaj patroj, al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob.*"

Kontraŭe al la ŝajno de la terminoj, ĉi tiu verso estas adresita al vi kaj al mi, ĉar la unua ricevanto, la hebreo, estis nur la modelo de la servisto de Dio, kiu ĉiuj elektitoj, kiujn li elektis el inter ĉiuj popoloj, estis destinitaj fariĝi; kaj ĉi tiu projekto estas invito etendita al ĉiuj homoj ĝis la fino de la mondo markita de la glora reveno de la Sinjoro Jesuo Kristo. Antikva Izrael ne estis transdonita nur per sango kaj karno. La ekzemplo de la prostituitino Raĥab de Jeriĥo estas rivelita al ni por atesti pri tio. Alfrontita al la danĝero, kiu minacis ŝian popolon kaj ŝian urbon, en la nomo de sia "libera elekto", ŝi elektis meti sin sub la potencon de la Dio de Izrael. Dio rigardas ĉiujn siajn kreitaĵojn kaj li atente observas la elektojn, kiujn ili konstante faras en diversaj kampoj. Al vi kaj al mi, li diras denove: "**elektu la vivon**". Kaj la ĉeesto de ĉi tiu verbo "**elektita**" konsistigas la plej bonan pruvon, ke Dio ne trudas siajn valorojn, li nur malkaŝas ilin kaj proponas ilin al siaj teraj kreitaĵoj. Sed, al tiuj, kiuj ne faras la ĝustan elekton proponitan de li, Dio ne kaŝas la sekvon de la kontraŭa elekto; ĝi estos la morto. Nun, morto povas esti donita pro diversaj kialoj. En la dia oferto, morto estos la sekvo de la netaŭgeco de la ribelema kreitaĵo al la vivkondiĉoj establita por eterna vivo. En ĉi tiu juĝo ne estas eĉ unco da malboneco, da tirana severeco. Dia kolero ne ĉeestas en ĉi tiu speco de juĝo kaj tion ĝi malkaŝas per la diferenco de traktado, kiu aperas en Apokalipso 19:19-20: "*Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi miraklojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la*

*besto kaj tiujn, kiuj adorkliniĝis al ĝia bildo. Kaj ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon de fajro, brulanta per sulfuro . Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo, kiu eliris el la buŝo de la sidanta sur la ĉevalo ; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno . "*

La unuaj partoprenas en la kolero de Dio ĉar ili asertis esti liaj sekvantoj perfidante lin. La lastaj estas detruitaj sen malamo aŭ kolero, sed nur pro neceso. Ni vidas en ĉi tiu teksto, ke, por Dio, la homaro formas tri tendarojn: tiun de liaj elektitoj, tiun de la falintaj malfidelaj kristanaj kredantoj, kaj tiun de la nerekonitaj kredantoj kaj nekredantoj de la diversaj nekristanaj religioj.

Individua "libera elekto" realiĝas per la akcepto aŭ malakcepto de diaj valoroj konkrete rivelitaj per la tekstoj de liaj leĝoj. Laŭ Dio, la vojo de la vivo estas reprezentita de liaj leĝoj, liaj ordonoj kaj liaj ordonoj. Krom praktika respekto por ĉi tiu dia normo, ĉiu alia elekto kondukas al definitiva morto, tio estas, al la neniigo de la tuta homa animo. Estas pro ĉi tiu duuma elekto, ke Dio portas sian koleron kontraŭ homoj, kiuj proponas trian elekton, kiu distordas la dian normon, kaj kiun ili impertinente atribuas al Dio mem. En ĉi tiu kazo, la falsa normo prenas la formon de mensogo, kiu damaĝas la aferon de Dio. Lia justa kolero, kiu trafas ĉi tiujn homojn kaj ĉi tiujn religiojn, estas tiam perfekte pravigita.

La Biblio estas dika libro, kiu atestas pri sennombraj aferoj, inkluzive de diaj leĝoj kaj vivspertoj rakontitaj de ĉeestintoj. Tamen, nur per kelkaj vortoj ĝi malkaŝas la celon de sia kreado de liberaj vivoj. Ni havas la privilegion profiti de ĉi tiu teksto verkita de la profeto Ezekiel en Ezekiel 28, kie subtile li parolas al la "**princo de Tiro** " kaj subite direktas siajn vortojn al Satano, la unua kreita anĝelo, kiu poste ribelis kaj kiun li nomas ne "**princo** ", sed ĉi-foje "**reĝo de Tiro** ". Li diras al li en versoj 12 ĝis 19:

Verso 12: "*Ho filo de homo, ekkantu funebran kanton pri la **reĝo de Tiro** , kaj diru al li: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Vi estis sigelo de perfekteco, plena de saĝo kaj perfekta en beleco. "* Dio konfirmas la originan perfektecon de la stato kaj naturo de la unua anĝelo, kiun li kreis.

Verso 13: "*Vi estis en Eden, la ĝardeno de Dio; vi estis kovrita per ĉiuspecaj altvaloraj ŝtonoj: sardio, topazo, diamanto, berilo, onikso, jaspiso, safiro, karbunklo, smeraldo, kaj oro; viaj tamburinoj kaj viaj flutoj estis al via servo, pretaj por la tago, kiam vi estis kreita ."* Ĉi tie, Dio forigas de la diablo ajnan pretekston, kiu povus pravigi lian ribelon. Li memorigas nin, ke li estis festata kaj la temo de granda ĝojo por Dio, lia Kreinto kaj tial, lia Patro.

Verso 14: "*Vi estis kerubo protektanta kun etenditaj flugiloj; Mi metis vin, kaj vi estis sur la sankta monto de Dio; vi iris inter fajraj ŝtonoj. "* La kreadon de la unua anĝelo sekvis la kreado de amasoj da anĝeloj, kiujn ĉi tiu verso komparas kun "*fajraj ŝtonoj* ". Dio memorigas nin, ke li mem metis sub sian regadon ĉiujn anĝelojn kreitajn post li. Li estis tial amata kaj honorata de Dio.

Verso 15: "*Vi estis **perfekta** en viaj vojoj de la tago, kiam vi estis kreita, ĝis kiam oni trovis en vi **maljustecon** . "* En ĉi tiu verso, Dio priskribas sian ŝanĝon de sinteno: sinsekve, li estis, laŭ sia "libera elekto", "**perfekta** " kaj poste "**maljusta** ".



Verso 16: “ *Pro la grandeco de via komerco vi pleniĝis de perforto, kaj vi pekis; Mi deĵetos vin de la monto de Dio, kaj Mi ekstermos vin, ho protektanta kerubo, el inter la brilantaj ŝtonoj.* ” Dio prezentas sian verdikton: Satano estas kondamnita. Dio klarigas la kaŭzojn de la ŝanĝo en la pensmaniero de la diablo: “ *la grandeco de via komerco* ”, kiu rilatas al liaj rilatoj kun aliaj anĝeloj.

Verso 17: “ *Via koro fieriĝis pro via beleco, kaj vi malvirtigis vian saĝon per via splendo. Mi ĵetos vin sur la teron kaj faros vin spektaklo por reĝoj.* ” Riĉeco kreskigas dominadon same kiel “ *beleco* ” kreskigas altiron kaj delogon. Satano ne povis rezisti la tenton de fiereco, ĉar la honoroj, kiuj estis legitime donitaj al li, puŝis lin deziri pli kaj pli. La problemo ne estis en lia ĉirkaŭaĵo, nek en lia sperto, ĝi estis nur en li, en lia naturo nekapabla vivi en perfekta humileco. En tiaj cirkonstancoj, la kreitaĵo ne devas forgesi, ke li restas kreitaĵo de la vivanta Dio, kiu distribuas rolojn kaj juĝas kun perfekta justeco. La diablo estis do la unua, kiu, volante levi sin per fiereco, estis konkrete malaltigita de Dio, ĉar forpelita el la ĉielo, “ *li estis ĵetita sur la teron kun siaj anĝeloj* ”, kiel konfirmite kaj profetite en Apokalipso 12:9 ĝis 12.

Verso 18: “ *Per la amaso da viaj malbonagoj, per la maljusteco de via komerco, vi malhonoris viajn sanktejojn; Mi eligos fajron el via mezo kaj formanĝos vin, kaj Mi faros vin cindro sur la tero antaŭ la okuloj de ĉiuj, kiuj vin vidas.* ” En verso 16, “ *la grandeco de via komerco* ” aludis al la rilatoj de la diablo kun la anĝeloj, ĉi-foje Dio diras “ *la maljusteco de via komerco* ”, kio sugestas lian agadon kontraŭ Jesuo Kristo kaj liaj elektitoj. En ĉi tiu verso, Dio nomas “ *komerco* ” la diversajn specojn de allogaj kaj hipokritaj rilatoj, kiujn li inspiras en homoj kontraŭ ilia submetiĝo al lia aŭtoritato, ĉu identigita aŭ ne. Ĉi tiu vorto “ *komerco* ” ekskludas el ĉi tiuj rilatoj ajnan realan intereson por la partnero. La celo estas nur akiri kontenton, kaj por akiri kontenton de homoj, al la diablo kaj liaj demonoj ne mankas rimedoj. Ilia sola celo estas deturni ilin de la vero, kiun Dio povas beni, por malebligi la savon ofertitan per la libervola morto de Jesuo Kristo. Ne obeante la veron, li ne povas savi ilin. En sia akuzo, Dio profetas la neniigon de la diablo, “ *sur la tero* ”. Tie li estos bruligita ĝis neniigo en la “ *lago de fajro kaj sulfuro* ” de la “ *dua morto* ” profetita en Apokalipso 20:10: “ *Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon de fajro kaj sulfuro, kie estas la besto kaj la falsa profeto. Kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne.* ” Antaŭ ol mi aliĝis al Adventismo, ĉi tiu verso igis min kredi je “ *eterna* ” “ *turmento* ”, kaj mi kredas, ke multaj, kiel mi, estas viktimoj de la trompa ŝajno de ĉi tiu teksto. Sed ĉi tio tamen estas pruvo de la saĝo de Dio, kiu ofertas al siaj malamikoj, nekapablaj detekti lian subtilecon, la eblecon pravigi, biblie, iliajn religiajn mensogojn.

Verso 19: “ *Ĉiuj, kiuj konas vin inter la popoloj, miras pri vi; vi estas reduktita al nenio, vi ne plu ekzistos por ĉiam!* ” Tiuj, kiuj “ *scias* ” pri la ekzisto de la diablo, estas la tri ĉefaj monoteismaj religioj bazitaj sur la hebrea biblia atesto: judismo, kristanismo kaj islamo. Por multaj el ili, la diablo estas konsiderata la diaĵo de malbono kontraŭa al la Dio de bono. Ni do povas kompreni, kial Dio profetas ilian stuporon kaj miron trovi lin, ĉe la lasta juĝo, en la sama situacio kiel ili. Veraj konsciaj adorantoj de la diablo estas maloftaj, sed ili ekzistas sur la tero. La plej multnombraj viktimoj de la diablo estas tiuj, kiujn

liaj inspiritaj mensogoj religie trompis. Kaj estas la kristanaj religiaj diablaj agoj, kiujn Dio aparte celas en sia rivelita juĝo, ĉefe en siaj profetaĵoj pri Daniel kaj Apokalipso.

En ĉi tiu juĝo de la diablo kaj la rakonto pri lia sperto, ni trovas la ŝancon kompreni la kialon, kiu kondukas Dion instigi siajn homajn kreitaĵojn generi kaj multigi siajn idojn. En kelkaj versoj, la Spirito donas al ni kompletan lecionon. Li konfirmas la perfektan originan staton de la "estonta" diablo. Li havis neniun pretekston por pravigi sian ribelon kontraŭ Dio kaj finos konsumita de fajro kun ĉiuj siaj viktimoj. Ĉi tiu sperto pri la diablo ankaŭ koncernas ĉiujn kreitaĵojn de la vivanta Dio. Ni tiel profitas de pluraj niveloj de edukaj spertoj. La unua nivelo estas la ĉiela sperto, en kiu "libera elekto" rilate al la koncepto de libereco rezultigis la formadon de du absolute kontraŭaj tendaroj. Dum lia dia potenco permesus al li detrui la tendaron de la ribelemaj anĝeloj, Dio montras sian saĝon preferante atendi ĝis la tempo, kiam la problemo de peko estos tute solvita por eterneco. Tiam, ĉe la dua nivelo, intervenas la rolo de lia tera kreitaĵo, en kiu la pekema homo fariĝos morta kreitaĵo. La morto tiel alprenas unuan konkretan aspekton. Ĝi konsistigas la salajron de peko kaj finfine trafos, ĉi-foje definitive, ĉiujn estaĵojn kreitajn de Dio, kiuj elektis la vojon de peko per sia "libera elekto". Alfrontite al ĉi tiu ribelma anĝela kaj homa "libera elekto", Dio ankaŭ uzas sian "liberan elekton" por preni la homan aspekton de Jesuo Kristo kaj oferti kiel oferon sur la kruco levita ĉe la piedo de Monto Golgota, sian sanktan kaj justan korpon, liberan de ĉia peko. Ĉi tiu perfekta ofero, nekomparebla al iu ajn alia ofero de bestoj aŭ homoj, permesas al la Kreinto Dio pardoni la pekojn de siaj elektitaj sanktuloj. Sed kiel li identigas siajn elektitajn sanktulojn? Ĉi tie denove, "libera elekto" ludas rolon, ĉar ili estas homoj, kiuj rekonas sian pekan staton antaŭ Dio. Ili bedaŭras ĝin kaj aspiras nur reakiri veran sanktecon de korpo kaj spirito. Ankaŭ, konante iliajn pensojn, Dio direktas ilin, per sia inspiro, al sia lumo rivelita en sia Sankta Biblio. Ili trovas en ĝi ĉiujn gvidojn kaj respondojn, kiujn ili deziris akiri. Repacigitaj kun li, per la verŝita sango, per li, en Jesuo Kristo, ili povas esti elektitaj de Dio, kiu juĝas ilin indaj partopreni lian eternecon. Homa saĝo bone komprenas, ke la kunhavigo de eterneco povas esti ebla nur per vera kunhavigo de profunda kaj reciproka amo inter Dio kaj liaj elektitoj.

"Libera elekto" estas la absoluta kriterio de vera kredo. Ĉiuj falsaj religioj malkaŝas sin kaj malkaŝas kiaj ili vere estas kiam ili pretendas esti heredantoj de la tradicio de la patroj. La kazo de judismo, la heredaĵo de la kredo de la hebreoj, estas parte malsama, ĉar de Moseo ĝis Jesuo Kristo, religio efektive estis transdonita de patro al filo kaj filino per tradicia heredo. Tamen, aparteno al ĉi tiu juda religio ne per si mem certigis la savon de la heredantoj. Cirkumcido de la karno estis nur la signo de aparteno al la juda nacia tradicio. Kaj nur la kvalito de la rilato establita inter Dio kaj lia juda kreitaĵo faris ĉi-lastan, elektita aŭ ne. Kaj jam, estis lia "libera elekto" de konduto kiu permesis al judo esti rekonita kiel elektita de Dio. Kaj en ĉi tiu kunteksto, la elektitoj distingiĝas de la neelektitaj per sia zorgo plaĉi al sia Dio; kion li montras per observado kaj praktika efektivigo de siaj ordonoj kaj ordonoj. Kiam necesis, li ofertis la preskribitajn oferojn por kompensi siajn pekojn kaj ofertis dankoferojn.

La unua alveno de la Mesio Jesuo finis la kondiĉojn establitajn en la unua interligo. Post la morto de Jesuo Kristo merkrede, la 3-an de aprilo 1930, la bestoj estis vane oferitaj. Ili ne plu povis akiri pardonon de pekoj, ĉar la perfekte justa homa sango de Jesuo Kristo ilin por ĉiam anstataŭigis. Jen kion profetis Dan. 9:27, dirante: " *Li konfirmos interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesos oferadon kaj oferon ; ...*" Ĉi tiu profeta semajno estis, en la jaro, la jaro 30 kaj en tagoj, merkredo, la mezo de la juda semajno ordinata de Dio ekde la kreado de la mondo.

Establante la novajn kondiĉojn de la nova interligo, en kiu la sango de Jesuo anstataŭigas tiun de la puraj oferitaj bestoj, Dio metis la judajn heredantojn kaj la paganajn heredantojn sur la saman nivelon de egaleco de rajtoj kaj devoj. Jen kion la apostolo Paŭlo klare esprimas en Gal. 3:28-29, kie li deklaras: " *Ne estas plu Judo nek Greko, ne estas sklavoj nek liberuloj, ne estas vira nek virina; ĉar vi ĉiuj estas unu en Kristo Jesuo. Kaj se vi apartenas al Kristo, tiam vi estas idaro de Abraham kaj heredantoj laŭ la promeso.* " Li plue specifas en Kol. 3:11: " *Ne estas plu Greko nek Judo, cirkumcidito nek necirkumcidito, barbaro nek Skito, sklavoj nek liberuloj; sed Kristo estas ĉio kaj en ĉio.* " La alveno de Kristo do metas ĉiujn homojn disĵetitajn tra la tero en perfektan egalecon, ĉar la kondiĉoj por akiri la gracon gajnitan de Jesuo Kristo estas ofertitaj al ili sub la sama ununura normo. Tamen, la Judoj, oficialaj deponantoj de la Sanktaj Skriboj, havas la avantaĝon super la paganoj koni la diajn ordonojn, sed ĉi tiu avantaĝo transformiĝas en malavantaĝon, ĉar ili pensas, ke ĉi tiu rolo de gardanto de la diaj Skriboj definitive igis ilin elektitoj de Dio. Kaj multaj estas tiuj, kiuj ankoraŭ hodiaŭ pensas, ke Izrael estas la "elektita popolo" de Dio. Nun elekto havas definitivan kaj absolutan signifon de akirita savo; kiu ne povas aplikiĝi al la nacio Izrael, ĉar ĝia malakcepto de la " **mesio** " Jesuo. La ĝusta termino estas do " **elektita popolo** ", sed " **elektita** " por misio de fiksita daŭro, kies fino estis fiksita je la tempo de la unua veno de Kristo. Aŭskultu Dion mem esprimi ĉi tion en Deuteronomio 14:2: " *Ĉar vi estas sankta popolo al YaHWéH, via Dio; kaj YaHWéH, via Dio, elektis vin , por esti popolo propra el ĉiuj popoloj, kiuj estas sur la tero.* " Tiel, en la nomo de sia "libera elekto", Dio ankaŭ " **elektis** " malakcepti ĉi tiun popolon pro ilia nekredemo transdonita de generacio al generacio ĝis la unua veno de la " **mesio** " Jesuo Kristo por lia tera ministerio. Ĉi tiu lasta atesto de nekredemo estis fatala por la tuta nacio Izrael. Kaj la kristanoj, kiuj ankoraŭ honoras ĉi tiun popolon pro ilia historia pasinteco, faras kulpon kaj fatalan eraron, ĉar Dio petas siajn servistojn juĝi, kiel li mem faras, homojn kaj sistemojn, objektive, sen escepto de iu ajn; ion, pri kio ili montriĝas nekapablaj.

Tial li mem klare kaj suverene esprimas sian juĝon, nomante la malnovan interligon la " **sinagogo de Satano** " en Apokalipso 2:9 kaj 3:9. Ignori ĉi tiun ateston estas peko farita de tiuj, kiuj perdiĝis, kiel la Judoj perdiĝis, kaj pro la samaj kialoj: nekredemo kaj ribelema spirito.

Kombini la vortojn "libera" kaj "elekto" estas pleonasmo, ĉar ĉu oni povas fari elekton sen esti libera? Aŭ ĉu oni povas nomi sin libera se oni ne povas ekzerci sian elekton? Evidente ne en ambaŭ kazoj. Sed kune, ĉi tiuj du vortoj emfazas la gravan rolon de libereco, kiun malmultaj homoj vere kapablis utiligi. Historio ampleksanta ses mil jarojn atestas la kontinuan sklavigon de popoloj jam

sklavigitaj al peko. Tiranoj sukcedis aliajn tiranojn, kaj ĉiuj anstataŭigis liberecon per servuteco, submetiĝo kaj obo al homa ordo trudita al ĉiu popolo. Jesuo deklaris al la Judoj en Johano 8:32-34: " Vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos." Ili respondis al li: "Ni estas idaro de Abraham kaj neniam estis sklavoj al iu; kiel vi povas diri: Vi estos liberaj?" "Vere, vere, mi diras al vi," Jesuo respondis, "ĉiu, kiu faras pekon, estas sklavoj de peko. Sed la sklavoj ne restas en la domo eterne, sed la filo ĉiam restas. Se la filo tiam liberigos vin, vi estos **vere liberaj** ." La Judoj, kiuj parolis ĉi tiujn vortojn al Jesuo Kristo, ŝajnas esti forgesintaj la 70-jaran restadon en Babilono, kie ili estis kondukataj kiel sklavoj. Kaj estas ilia tuta fiereco, kiu esprimiĝas per la dirado: " Ni neniam estis sklavoj al iu ." Estas evidente, ke en tia stato de menso, la vortoj el la ĉielo povis esti nek aŭditaj nek komprenitaj de ili. Ĉar fakte, ili ĉiam estis sklavoj de Dio kaj ĉi tiu heredita sklaveco estis daŭrigita per la sklaveco de "libera elekto" de la nova interligo. Kaj en Apokalipso 1:1 la vorto " servistoj " estas laŭvorte " sklavoj ": " La Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li, por montri al siaj servistoj aferojn, kiuj devas baldaŭ okazi, kaj Li sciigis ĝin per Sia anĝelo al Sia servisto Johano ." La servisto servas sian dian Mastron kaj tial estas ankaŭ lia servisto, sed lia servo estas plenumata sub la statuso de sklavoj, kiu havas nek rajtojn nek posedaĵojn kaj super kiu lia Majstro havas la potencon de vivo kaj morto. Ĉi tiu statuso estas tre malsama ol la signifo donita en niaj tagoj al la vorto servisto, kiu maskas en ĉi tiu teksto la kompletan dependecon de kristanoj de la dia aŭtoritato de Jesuo Kristo. Ĉi tiu vorto servisto, prenita en sia nuna signifo, donas al la servo de Jesuo Kristo liberecon, kiun Dio ne donas al ĝi; kiu tiel pravigas la ekscesojn kaj ribelemajn iniciatojn, kiujn ni povas vidi hodiaŭ kaj de longe. Ĉar la sango verŝita de Jesuo ofertas al siaj elektitoj nur "liberecon" de ilia sklaveco al "peko", de kiu Li liberigas ilin konkrete. Savitaj de li, ili fariĝas liaj kiel libervolaj sklavoj. Jen la procezo de apliko de la savo ofertita per dia graco akirita per la ofero ofertita en "libera elekto" de Jesuo Kristo. Sed ĉi tiu vero ne estas komprenata ĉar, ĝuante kompletan liberecon, homoj inspiritaj de la diablo prezentis falsajn normojn de ĉi tiu dia savo. Kaj ĉiuj ĉi tiuj mensogantoj celis nur akiri la submetiĝon de la homamasoj al siaj normoj. Estante multnombraj, ili kontraŭstaris unu la alian kaj tiel donis al la religio de la sola Kreinto Dio malsamajn aspektojn pli-malpli kongruajn unu kun la alia. Ankaŭ, oni devas kompreni, ke la elektitoj servas Dion en Jesuo Kristo kaj ne lian Eklezion. Aliĝante al la institucio, homoj perdas la eblecon ekspluati la avantaĝon de sia "libera elekto". Kiel ŝafo, ili devas sekvi la gregon antaŭ si, riskante fali en ravinon. Multaj homoj sentas sin sekuraj nur kiam subtenataj de la granda nombro da fratoj kaj fratinoj en Kristo. Ve por ili, la granda nombro perdiĝas dum Dio retenas kaj benas "tre malgrandan" " **reston** " laŭ Apokalipso 12:17: " Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj iris, por fari militon **kontraŭ la restaĵo de ŝia idaro** , kontraŭ tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj tenas la ateston de Jesuo ." Tiel ĉe la fino de la malnova interligo, restas de la spirita Izrael konstruita sur Jesuo Kristo " **restaĵo** ", kiel estis la kazo en la malnova interligo, laŭ Jesaja 10:22: " Kvankam via popolo Izrael estos kiel la sablo de la maro, tamen **restaĵo** revenos; pereos estas decidita, ĝi superfluos justecon. "

Hodiaŭ, fine de la jaro 2023, la misuzo de "libera elekto" ŝlosis la tutan homaron sub la detrua kolero de Dio, kaj ĉi tiuj vortoj de Jesaja alprenas nunan signifon: "*detruo estas solvita, ĝi superfluos justecon* ." Ĉi tio montras, ke la du sinsekvaj interligoj sekvas la saman programon duoble profetitan de Dio, kiu zorgas pri ĝia plenumo kaj kiu organizas ĝin tagon post tago. Sed, en ambaŭ interligoj, la fino estas detruo, kiu estas nur la sekvo de malbeno miskomprenita de la tuta homaro. De la komenco de la postdiluva homaro, Dio igis Noaon diri, en Genezo 9:25: "... **Malbenita estu Kanaan ! Li estu sklavo de sklavoj al siaj fratoj!** " Surprize, Noao malbenis la lastan filon de Ĥam, dum Ĥam sole kulpas rilate al Noao. Dio profitis ĉi tiun malfeliĉan sperton por malbeni la nomon "**Kanaano**". Kaj ĉi tiu malbeno celis malpli la filon de Ĥam, "**Kanaano**", ol la landon, kiu portus lian nomon. La Amoridoj, kiuj loĝis sur ĝia grundo, estis ekstermitaj de Dio antaŭ Izrael malgraŭ ilia giganta grandeco. Sed tiu sama grundo estis transdonita al la Romanoj, kaj la Judoj estis disigitaj post sia malakcepto de la "**mesio**" Jesuo en la Romia Imperio. Ili tiel fariĝis "*sklavoj*" de la posteuloj de Ŝem kaj Jafet, la fratoj de Ĥam, tiel plenumante la profetaĵon pri la malbeno de "**Kanaano**" en Genezo 9:26-27: "*Kaj li diris: Benata estu YHWÉH, la Dio de Ŝem, kaj Kanaan estu ilia sklavo ! Dio pligrandigu la posedaĵojn de Jafet, kaj li loĝu en la tendoj de Ŝem, kaj Kanaan estu ilia sklavo !*" Ĉi tiu peza insisto pri la malbeno de la lando "**Kanaano**" akiras sian plenan signifon en niaj tagoj, ĉar ankoraŭ portante , en 1948, la malbenon pro ilia rifuzo de la Mesio Jesuo sur ĉi tiu grundo malbenita kiel antikva Kanaano, la reveno de la Judoj provokos la Trian Mondmiliton, en kiu la uzo de nukleaj armiloj subite eliminis amasojn da homaj kaj bestaj surteraj vivoj. Post forpeli la Judojn el ĉi tiu grundo, Dio donis ĉi tiun landon al araba idolkulto, kiu fariĝis islama. Tiel, dum longaj jarcentoj, en senĉesa batalado, la araboj devenantaj de Iŝmael, la turkoj, la mongoloj, kaj multaj aliaj sangigis ĉi tiun malbenitan landon. Dio forigis ĉian signon de sankteco de ĝi kaj ĝi tiel vere fariĝis objekto de malbeno por ĉiuj loĝantoj de la tero. Ekde 1948, kun la reveno de la judoj al ĉi tiu malbenita grundo, la konfliktoj kontraŭstarantaj Israelon al la palestinanoj forpelitaj de ilia lando havis malutilajn sekvojn por la popoloj loĝantaj laŭlonge de la rivero, por la tuta dominanta Okcidento, kaj eĉ pretere; kio preparas la plenumiĝon de ĉi tiu verso el Zeharja 7:3: "*Kaj en tiu tago Mi faros Jerusalemon ŝargŝtono por ĉiuj popoloj; ĉiuj, kiuj portas ĝian ŝargon, estos forte ŝiritaj de ĝi, kaj ĉiuj nacioj de la tero kolektiĝos kontraŭ ĝi.*" Ĉi tiu malbeno daŭris ĝis nia jaro 2023, kiam ekde la 7-a de oktobro, la atento kaj zorgo de la okcidenta mondo koncentriĝis al ĉi tiu malbenita lando. Ĝi alfrontas nesolveblan problemon, rektan rezulton de la malbeno profetita de Noa."

Tradicio maljuste atribuis al nigraj afrikanoj la devenon de Ĥam kaj la malbenon de lia filo "**Kanaano**". Misgviditaj homoj trovis tion kiel pretekston por pravigi la sklavigon de nigraj afrikanoj. Tamen, la nomo "**Kanaano**" neniam indikis Afrikon, sed nur tiun malgrandan pecon da tero situantan inter Libano kaj Egiptujo. Estis efektive al la lando "**Kanaano**", ke Dio kondukis sian popolon Izrael. Ili restis tie dum preskaŭ la tuta tempo de la Malnova Interligo kaj estis forpelitaj de romiaj trupoj ekde la jaro 70. Kun la foriro de la Judoj, kio restis? La lando "**Kanaano**" disponebla por novaj malbenoj ĝis nia tempo de la fino, kiam



ĝia malbeno etendiĝos al la loĝantoj de la tuta tero, por provoki militon kun efikoj kompareblaj, parte, al tiuj de la diluvo spertita de Noa, lia edzino, liaj tri filoj kaj iliaj edzinoj.

La malbeno de " **Kanaano** " baziĝas sur lia sperto kiel " **unuenaskito** " de la postdiluvianoj, je la nivelo de lia universala profeta rolo (la 4a<sup>filo</sup> ; 4 = universaleco). Li tiel reprezentis la bildon de la postdiluviaj generacioj, inter kiuj, sur la lando " **Kanaano** ", Dio instalos Izraelon, sian " **unuenaskiton** ", kiu finos sian ateston, trafita de sia malbeno. Eliro 4:22 konfirmas ĉi tiun titolon donitan de Dio al Izraelo: " *Vi diros al Faraono: Tiele diras YaHWéH: **Izrael estas Mia filo, Mia unuenaskito** . Mi diras al vi: Lasu iri Mian filon, por ke li servu al Mi; se vi rifuzos liberigi lin, jen Mi ekstermos vian filon, **vian unuenaskiton** .* " Rimarkante la potencan subtenon, kiun Dio donis al sia popolo en ĉi tiuj cirkonstancoj, ni povas mezuri la grandegan malbenon de la juda popolo revenanta al " **Kanaano** " en 1948. Ili prenis la landon de la homoj, kiujn ili forpelis, kaj tiel kreis nesolveblan problemon de maljusteco, sen profiti de la protekta povo de Dio.

Ni povas kompari la spertojn vivitajn en la du sinsekvaj diaj interligoj kaj rimarki analogiojn. Ĉi tiuj spertoj estas tiuj produktitaj de la " libera elekto " donita al homoj kaj antaŭ ili, al la ĉielaj anĝeloj. Pro la faritaj faroj, Dio adoptas la samajn rimedojn. Tiel, por puni la pekojn faritajn de Izrael kaj Judujo, Dio kondukas ilin al deportado al la Ĥaldeo Babilono dum 70 jaroj, profetita de la profeto Jeremia. Post sia reveno el kaptiteco, Izrael estas preta bonvenigi la unuan alvenon de la Mesio sur la teron. Simile, en la nova interligo, pro la peko farita en 313 kaj 321 de la malfidela kristanismo, Dio transdonas ĝin al la papa " **Babilono** " inter 538 kaj 1798. Mortante en 1799 en la malliberejo de la Citadelo de Valence-sur-Rhône, Papo Pio la 6-a kompensis la pekojn de la Romkatolika Eklezio post ĝia monarĥa subteno, gilotinita dum la franca revolucia teroro. Elirante el tiu spirita "babilona" regado, la sanktuloj de Dio estos preparitaj por la dua alveno de Kristo de 1843 ĝis la printempo de 2030, kiam li revenos, en sia tuta dia ĉiela gloro videbla al ĉiuj homoj ankoraŭ vivantaj. La "libera elekto" permesos al la lastaj elektitoj aliĝi al ilia decido, la elekto de fideleco farita de la lastaj adventistoj, kiuj restis indaj je la nomo. Tio estos tiam, por judoj kaj nejudoj, la lasta ŝanco profiti de la dia graco ofertita de Jesuo Kristo. La fina provo de fido ripozos sur la sanktigo de la sankta Ŝabato sanktigita de Dio ripozanta ekde la fino de la unua semajno de sia tera kreo. Ĉi tiu sanktigo de la Ŝabato do fermos la teran ciklon de ses mil jaroj ofertitaj de Dio al pekaj homoj por elaĉeti iliajn animojn en la nomo de la sango verŝita de la " **Mesio** " Jesuo Kristo, " *la Ŝafido de Dio, kiu forportas la pekojn de la mondo* ", laŭ Johano 1:29: " *La sekvantan tagon li vidis Jesuon venanta al li, kaj li diris: Jen la Ŝafido de Dio, kiu forportas la pekon de la mondo* . "

#### Konkludo

La "libera elekto" donita al tiuj kontraŭuloj de li estis esenca por Dio, por permesi al li juĝi siajn kreitaĵojn. Nur kompleta libereco de ago permesas al ĉiu el liaj kreitaĵoj riveli, per siaj verkoj kaj iniciatoj, al aliaj kreitaĵoj kio ili vere estas. Ĉar nur Dio kapablas legi iliajn pensojn. Nun, li volas, ke liaj elektitoj povu dividi lian juĝon kun plena scio pri la faktoj. "Libera elekto" donas al la homo la eblecon

porti diversajn fruktojn kaj tial Jesuo diris pri " falsaj profetoj " sed ankaŭ pri niaj kunhomoj, en Mateo 7:15 ĝis 20:

Verso 15: La saĝa konsilo de prudento: " Gardu vin kontraŭ falsaj profetoj. Ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas ŝtelemaj lupoj. "

Verso 16: La metodo de identigo: " Per iliaj fruktoj vi ilin konos. "

Versoj 17-18-19: la principo de juĝo: " Ĉu oni rikoltas vinberojn el dornoj, aŭ figojn el kardoj? Ĉiu bona arbo portas bonajn fruktojn, sed putra arbo portas malbonajn fruktojn . Bona arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, nek putra arbo doni bonajn fruktojn. "

Verso 20: La juĝo de juĝo: " Ĉiu arbo, kiu ne portas bonajn fruktojn, estas dehakata kaj ĵetata en fajron. Tial per iliaj fruktoj vi ilin konos . "

Sen tro da vortoj, kaj per metafora lingvo, Jesuo ĵus malkaŝis la principon de juĝo, kiun Dio eligas sur ĉiun el siaj kreitaĵoj. Oni ne povus fari aŭ diri ĝin pli bone, lia mesaĝo estas tute klara kaj Dio aplikas ĉi tiujn principojn al la riĉuloj kaj la almozuloj, sen fari ian ajn distingon de persono, rango aŭ klaso.

Tamen, la unua kialo, kiu igis Dion doni al siaj samrangaj personoj la eblecon de "libera elekto", koncernas siajn elektitojn, kiuj ne venos al juĝo, ĉar Dio mem juĝas ilin indaj je sia eterneco. Estante vere en Kristo, laŭ Johano 5:24, ili libere produktas la frukton de amo, kiun li aprobas kaj ŝatas, kaj, mi ne hezitas diri, ke li serĉas kaj postulas en plena justeco, ĉar li mem estas Amo en sia tuta perfekteco. Kaj se la elektitoj en Kristo ne venos al juĝo, tio estas ĉar, en ĉi tiu ĉiela juĝo plenumita dum la " **mil jaroj** " **de la** " **sanktigita** " resto de la sepa jarmilo, ili ludos la rolon de juĝistoj kaj ili juĝos kun Kristo la anĝelojn kaj ribelemajn homojn. La apostolo Paŭlo estis la unua, kiu diris tion en 1 Kor. 6:3: " Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn? Des malpli ni juĝos la aferojn de ĉi tiu vivo?" » Kaj en Kristo, Dio konfirmas ĉi tion en Apokalipso 4:4: " Ĉirkaŭ la trono mi vidis dudek kvar tronojn, **kaj sur la tronoj dudek kvar presbiterojn sidantajn, vestitajn per blankaj vestoj** , kaj sur iliaj kapoj havantajn orajn kronojn. " kaj 20:4: " **Kaj mi vidis tronojn; kaj al la sidantaj sur ili estis donita juĝo** . Kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj tiuj, kiuj ne adoris la beston, nek ĝian bildon, nek ricevis ĝian markon sur siaj fruntoj kaj sur siaj manoj; kaj ili vivis, kaj **reĝis kun Kristo mil jarojn** . "

Gravas, ke liaj elektitoj bone konsciis pri la grandega suferado, kiun Dio trudis al si mem per partoprenado en sia plano doni al si liberajn ekvivalentojn profitantajn de libera volo, de "libera elekto". Por li, la konsekvenco estos, ke li devos pacience elteni la abomenindajn agojn de siaj kreitaĵoj de ribelema naturo dum 6.000 longaj jaroj. Ĉi tion li konfirmis en ĉi tiu bildo plena de malkaŝaj simboloj en Rom. 9:21 ĝis 23: " Ĉu la potfaristo ne havas aŭtoritaton super la argilo, el la sama maso fari unu vazon por honoro kaj alian por malhonoro? Kio se Dio, volante montri Sian koleron kaj konigi Sian potencon, toleris kun multe da pacienco la vazojn de kolero, pretigitajn por detruo, kaj konigi la riĉecon de Sia gloro sur la vazojn de kompato, kiujn Li antaŭe pretigis por gloro?" ", kaj klarige, ni legas en 2 Tim. 2:20-21: "Nun en granda domo estas vazoj ne nur oraj kaj arĝentaj, sed ankaŭ lignaj kaj argilaj; el kiuj unuj estas vazoj por honoro, kaj unuj por malhonoro. Se do iu sin konservas pura de ĉi tiuj, li estos vazo por honoro, sanktigita, taŭga por la uzo de la mastro, provizita por ĉiu bona laboro .

Al la suferoj pro la malbonaj faroj de la nekredantoj kaj la nekredantoj, Dio aldonis tiujn, kiujn kaŭzis al li la Romanoj, kiam li portis la pekojn de siaj elektitoj, sub iliaj vipadoj kaj la krono el dornoj enpuŝita en la karnon de lia kranio fare de ĉi tiuj paganaj soldatoj, pri kiuj Jesuo diris: "*Patro, pardonu ilin, ĉar ili ne scias, kion ili faras* ." Kaj ili poste kondukis lin al la loko de la "Kranio", traduko de la juda nomo por Monto Golgota, ĉe kies piedo, la sanga kranio estis krucumita vivanta, tio estas, en plena konscio kaj sentemo al fizika doloro. Sed kion normala homo ne povas sperti, Jesuo vivis ĝin abomene en sia spirito. Ni povas legi en ĉi tiu teksto el Jesaja 53:8: "***Li estis forprenita kun angoro kaj puno ; kaj inter tiuj de lia generacio , kiu kredis, ke li estis fortranĉita de la lando de la vivantoj kaj frapita pro la pekoj de mia popolo?*** "

Do kio estis la kaŭzo de ĉi tiu "**angoro** "? Klarigo: naskita sur la tero mirakle en la utero de juna virga knabino nomata Maria, el la genealogio de reĝo David, la filo de homo Jesuo estis vere la Filo de Dio, kiu antaŭe staris kun la anĝeloj sub la nomo Miĥaelo, nomo kiu signifas: kiu estas kiel Dio. La vivanta Spirito de la nedifinebla Dio tial ĉiam portis duoblan staton: nevideblan aspekton de kreiva povo, kiun Jesuo nomas "Patro", kaj ĝian duoblon en la videbla aspekto de la anĝelo Miĥaelo. Estas ĉi tiu anĝelo Miĥaelo, kiu naskiĝis sur la tero en la aspekto de la infano Jesuo. Kaj estas pro ĉi tiu perfekte pura dia origino, ke Jesuo venis por batali kontraŭ peko kiel la "**nova Adamo** ". Tie kuŝas la kaŭzo de la "**angoro** ", kiun li sentis sur la kruco. En tiu momento, li, kiu neniam estis apartigita de la nevidebla kreiva Spirito, estis apartigita de li kaj senigita de lia benita ĉeesto, ĉar, sur la kruco kaj ekde sia aresto, li estis farita "**peko** " por elaĉeti sian kulpon. Ĉi tiu apartigo de Dio estis por li nova sperto, kiun li sentis nur kiam ĝi plenumiĝis. Kaj Jesuo tiam esprimis ĉi tiun "**angoron** ", kiu kontribuis al lia morto pli rapide ol normalaj homoj, formulante ĝin en Mateo 27:46: "*Kaj ĉirkaŭ la naŭa horo Jesuo kriis per laŭta voĉo: Eli, Eli, lama sabaktani? Tio estas: Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min?*" » Tiu ĉi krio de "**angoro** " venis el la buŝo de Jesuo Kristo, kiu fariĝis por la unua fojo simpla homo kiel vi kaj mi, antaŭ nia baptito, kiam ni ankoraŭ portis la kulpon de hereda peko kaj de pekoj faritaj de ni mem. Sed, post kiam tiu ĉi korpo estis deprenita de la kruco kaj eniris la tombon, la Spirito de la Kreinto Dio revenis por preni en tiu ĉi korpo la lokon, kiun li ĉiam okupis tie. Li tiel permesis al Jesuo revivigi sin, kiel li anoncis al siaj fidelaj amikoj kaj apostoloj. Sur la kruco, en la teno de terura suferado, por iom da tempo Jesuo perdis la vidon de la kialo, pro kiu li estis krucumita, sed klareco revenis kaj li konfirmis ĝin, dirante: "**Estas finite** "; kaj li povis doni sian spiriton al la "**Patro** " kaj morti per morto, kiel ĉiuj homoj. Estas tiu ĉi morto, kiu donas al Kristo lian venkon super peko; tial ne estas mirinde, ke falsaj religioj, katolikaj kaj islamaj, malplivalorigas ĝin aŭ kontestas ĝin.

Jesaja 53:8 ankaŭ diras: "*Kaj kiu el lia generacio kredis , ke li estis fortranĉita de la lando de la vivantoj kaj frapita pro la pekoj de mia popolo ?* " Ĉi tiu precizeco de la profeto igas nepravigebla la judan interpreton, kiu faras tiun, kiu estis "**fortranĉita kaj frapita** ", la juda "**popolo** " mem. Kiel li povus esti, samtempe, tiu, kiu estis "**frapita** " kaj la peka "**popolo** " profitanta de ĉi tiu bato?

Dio tiel faris sian "liberan elekton" la rimedon por malkaŝi sian grandegan amon por tiuj, kiuj logike respondas al ĉi tiu amo, ĉar li mem estas "la almozulo

de amo". Lia "libera elekto" kondukis lin libervole al la kruco, kie li gajnis la rajton savi ilin kaj dividi sian eternecon kun ili, komencante en la printempo de 2030.

## M12 - La Okcidento manipulita

En la Okcidento, la sukceso de la scienco, en ĉiuj ĝiaj diversaj aspektoj, igas la plimulton de niaj samtempuloj kredi aŭ ke Dio estas mortinta, aŭ ke li nur malproksime interesiĝas pri tio, kio okazas sur la tero de homoj. Ĉi tiuj du pensoj estas senbazaj kaj nepravigeblaj, ĉar nur ĉi tiuj versoj, cititaj en Mateo 10:29 ĝis 31, atestas la malon, per la buŝo de Jesuo Kristo: "*Ĉu oni ne vendas du paserojn por unu denaro? Tamen unu el ili ne falas teren sen la volo de via Patro. Kaj eĉ la haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj. Tial ne timu; vi valoras pli ol multaj paseroj.*" Ni jam rimarku, ke la besto ne povas kompensi la pekojn de la homo pro sia multe pli malalta valoro. Sed estas memkompreneble, ke ĉi tiu alta valoro de la homo taksita de Jesuo Kristo nur koncernas tion, kion li donas al la vivo de siaj fidelaj kaj amaj elaĉetitaj elektitoj. Ĉi tio konfirmas la distingon, kiun Dio faras inter la "*vazoj de honoro*" kaj la "*vazoj de tiel nomataj malnoblaĵoj*" uzoj, kiel memorigite en la antaŭa mesaĝo.

Tamen, ĉar Dio donis al ĉiu liberan elekton kaj agadliberecon, kiel ni povas klarigi, ke li tamen sukcesas efektiviĝi sian propran programon fiksitajn por ĉiuj homoj kaj ĉielaj anĝeloj? La respondo estas simpla kaj konciza: li manipulas sian tutan kreaĵon restante konstante nevidebla. Mi klarigis, ke Dio donis al ĉiu la liberecon de elekto, sed malgraŭ ĉi tiu elekto, li restas la Majstro de la vivo de ĉio, kio vivas, kaj organizas por ĉiu laboron laŭ la elektoj faritaj de siaj kreitaĵoj. Bonaj faroj estas preparitaj por bonaj servistoj, liaj obeemaj kaj submetiĝemaj sklavoj. Malbonaj faroj estas ankaŭ preparitaj de Dio, kiu delegas al la diablo, sia malamiko, la regadon kaj efektivigon de ĉi tiuj malbonaj faroj. Ĉu ni povas imagi, ke la araneo ne scias, ke insekto alteriĝis sur ĝian reton? Ne, kompreneble ne, kaj la samo validas por la Spirito de Dio, la aŭtoro kaj kreinto de la vivo, en kiu ni ĉiuj estas enfermitaj kaj dependaj.

### La pasinteco

Manipulado estas la kerno de la historio de homa vivo sur la tero. La unua estis la faro de Satano, kiu, per la serpento, delogis kaj trompis la senkonscian Evon. La dua manipulado fare de la diablo, ĉi-foje mensa, kondukis Kainon mortigi sian fraton Habelon pro ĵaluzo. Post tio, estas vane kalkuli la nombron, ĉar la mensaj manipuladoj faritaj de la diablo kaj liaj demonoj estas malantaŭ ĉiuj malbonaj kaj kruelaj homaj agoj. Pro sia natura fiereco, homoj rezistas kaj malakceptas la ideon esti nur malfortaj estaĵoj transdonitaj al nevideblaj ĉielaj influoj, sed ilia rifuzo kaj opozicio neniel malhelpas Dion plenumi sian programon; tio estas ĉar tiu programo inkluzivis ilian rifuzon kaj reziston. Ni devas alproksimiĝi tre al Dio por kompreni la neeviteblan malvenkon de liaj malamikoj, kaj ĉi tiu verso el Apokalipso 6:2 sole devus konvinki vin: "*Mi*

*rigardis, kaj jen blanka ĉevalo. Kaj la sidanta sur ĝi havis arkon, kaj krono estis donita al li, kaj li eliris venkante kaj por venki. " Ve, ĉi tiu venko ne estos oficiale konfirmita ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo, atendata printempe de 2030. Kaj ĝis tiam, iuj homoj kredos kaj atendos, aliaj dubos, kaj aliaj vivos la lastajn tagojn de siaj vivoj sen espero. Tamen, 2030 estas morgaŭ, kaj tial la Dio de lumo volis doni al siaj fidelaj filoj la plenan komprenon pri sia "Apokalipso", sia sankta kaj esenca Revelacio. Ĉar estas hodiaŭ, ke ni devas kompreni ĝian plenan signifon kaj klarigojn. Enirinte la ĉielon, la elektitoj jam ne bezonos ĝian lumon, ĉar ĉi tiu Revelacio estis preparita de Dio en Jesuo Kristo por permesi al la lastaj el liaj veraj elektitoj esti nutritaj kaj spirite fortigitaj antaŭ la lasta provo de fido, kiu submetos al universala provo ĉiujn kreitaĵojn restantajn vivantajn post la parta fajra diluvo, kiu konsistigos la nuklean detruon de la Tria Mondmilito.*

La situacio de la homaro hodiaŭ do povas esti klarigita jene. Antaŭ la kreo de la tero, la mondo de anĝeloj estis dividita en du tendarojn kaj la diablo, kiun Dio nomas Satano, estis ĉe la estro de la ribelemaj anĝeloj. Ĉe la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto, la diablo kaj liaj anĝeloj estis kondamnitaj al morto, profitante de paŭzo de 3000 jaroj da vivo por la gvidanto, kaj 2000 jaroj por la demonoj, liaj sekvantoj. Kiel instruas Apokalipso 12:12, la kolero de la kondamnitaj anĝeloj estos direktita kaj multobligita kontraŭ la loĝantoj de la tero, kie Dio devigas ilin postvivi ĝis la tempo de ilia unua detruo: "*Tial ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj loĝas en ili! Ve al la tero kaj al la maro! Ĉar la diablo malsupreniris al vi, havante grandan koleron, ĉar li scias, ke li havas mallongan tempon.*" Satano vivos en konscienco dum "mil jaroj" sur la tero, senigita je iu ajn alia formo de vivo laŭ Apokalipso 20:2-3: "*Li kaptis la drakon, la antikvan serpenton, kiu estas la Diablo kaj Satano, kaj ligis lin por mil jaroj, kaj ĵetis lin en la abismon, kaj fermis lin kaj sigelis lin, por ke li ne plu trompu la naciojn, ĝis finiĝos la mil jaroj. Post tio, li devos esti malligita por mallonga tempo (la tempo de la lasta juĝo).*"

En Apokalipso 12:12, la teksto specifikas "... *Ve al la tero kaj la maro!...*" Ĉi tiuj du terminoj "*tero kaj maro*" koncernas la du esencajn elementojn de la vivo sur la tera sfero. Dio do profetas, ke ĉi tiuj du elementoj suferos gravajn damaĝojn pro la inspiroj ŝuldataj al la diablo kaj liaj demonoj, kiuj finfine favoros la evoluon de scienco kaj teknologio, kiuj poluos la teron kaj la atmosferon, sed ankaŭ la maron, kiu ĉie kolektas la toksajn rubaĵojn forĵetitajn kaj produktitajn de la moderna homaro. La nukleaj eksplodoj de provo (2100 ekde 1945) kaj bataloj finfine igos la teron neloĝebla sur sia grundo kaj en siaj akvoj. Tamen, ĉi tiuj du vortoj "*tero kaj maro*", esencaj elementoj de la tera vivo, estas ankaŭ uzataj de Dio en spirita senco por simboli, per "*la tero*", la protestantan kristanan religion, kaj per "*la maro*", la falsan kristanan romkatolikan religion. Per ĉi tiu elekto, Dio diras al ni, ke sur la tuta tero, nur la religio postulita en la nomo de Jesuo Kristo interesas lin. Li metas la teron kaj ĉiujn ĝiajn loĝantojn sub sian unikan kaj ekskluzivan oferton de savo bazitan sur la elaĉeta morto de Jesuo Kristo, lia persona, dia kaj homa verko. Kvankam kreita unue, en ĉi tiu mesaĝo, Dio metas "*la maron*" post "*la tero*". Per ĉi tiu elekto, Dio diras, ke li konsideras la ribeleman protestantan kredon de la lastaj tagoj pli kulpa ol la katolikan religion, kiu longe restis malamiko de la Sankta Biblio, kiun ĝi malpermesis al siaj



sekvantoj legi. Kontraste, la protestanta kredo estis konstruita sur la kredo en la sola skriba vorto de Dio. Ĝi do ne povas aserti nescion pri la veroj, kiujn ĝi enhavas, kaj prave, Dio povas konsideri ĝin pli kulpa ol la falsan katolikan kredon.

Ĉar tiuj du kristanaj religioj asertas esti bazitaj sur Jesuo Kristo, la diablo kaj liaj demonoj atakos ilin laŭ aparta maniero, ĉar se nekredantoj ignoras kion la vorto vero reprezentas por Dio, la demonoj kaj la diablo ne ignoras ĝin. Kaj ilia tuta batalo konsistas el ataki ĝin, detrui ĝin, kaj igi ĝin malestimata kaj malobeita de siaj homaj viktimoj.

Ĉe ĉi tiu nivelo de pripensado, ni devas kompreni kiel homoj funkcias. Ni scias, ke ili ĝenerale estas fieraj laŭnature, kaj ĉi tiu fiereco loĝas ĉe malriĉuloj same kiel ĉe riĉuloj. Ofte, post kiam ili riĉiĝas, la malriĉuloj kondukas eĉ pli malbone ol iuj riĉuloj. Fiero estas do la unua obstaklo metita sur la vojon de vera fido. Mi uzas ĉi tiun okazon por memori vin, ke fido devas esprimi nur la fidon metitan en Dion kaj en Liajn sanktajn bibliajn Skribojn. La uzo de la vorto fido por profanaj temoj estas nelegitima, sed bedaŭrinde, hodiaŭ, ĝeneraligita. En profana uzado, kredi kun konfido estas esprimita per la vorto konvinko. Ĉe la homo, kiel ĉe Satano antaŭ li, fiereco malebligas rilaton kun Dio, kiel instruas ĉi tiu verso el Jakobo 4:6: "*Sed Li donas pli bonegan gracon. Tial la Skribo diras: Dio rezistas al la fieruloj, sed donas gracon al la humiluloj.*" » Tial estas pro fiereco, ke amasoj da homoj maltrafas savon, ĉar ili rifuzas pridubi la religian engaĝiĝon, kiun ili jam faris, aŭ kiu jam estis farita por ili, nelegitime. Ni aŭdas ilin diri: "Mi naskiĝis X kaj mi mortos X." Al kio Dio respondas: "Estu farita al vi laŭ via kredo kaj vi efektive mortos X, sed vi ne vivos en mia eterneco." Kaj ĉi tiu populara franca diraĵo konfirmas ĉi tiun dian juĝon, dirante: "Nur malsaĝuloj ne ŝanĝas sian opinion."

La dua obstaklo al vera fido estas pigreco akompanata de malintereso. Dum la riĉuloj lasas sin esti kaptitaj de sia profesia agado, kiu ilin ekscitas kaj plenigas per plezuro kaj riĉeco, ne estas same por la malriĉuloj, por kiuj pigreco kaj malintereso prenas la formon de la abisma malpleneco de vivo kunvolvita sur si mem, kontentigita per la ĉiutaga zumo de necesaj ĉiutagaj taskoj. Paroli pri la promesoj de Dio al ĉi tiu tipo de homo havas tiom da efiko kiom sonorigi cimbalon aŭ tamburinon. Tamen, malgraŭ ĉi tiuj ĝeneralaj normoj, la escepta kazo de demandado restas ebla por kaj la riĉuloj kaj la malriĉuloj. Kaj sur ĉi tiu vero baziĝas la pravigo de espero, kiu povas esti deklarita vana nur je la horo de la morto de tiu, kiu tiel esperas malvere. Ĉar vere, neniuj sur la tero povas diri, kia estos la fina elekto de sia proksimulo, nek mi nek iu ajn alia homo. Dio sole scias kaj Li tenas ĝin sekreta.

La malforteco de homoj ankaŭ baziĝas sur konsekvenco de ilia fiereco: ili estas tre sentemaj kaj zorgas pri la opinio, kiun iliaj proksimuloj havas pri ili. Kaj la pezo de ĉi tiu kriterio sur ilia ekzisto estas grandega. Provante konformiĝi al la aprobita modelo, ili finas kaŝante sian veran naturon kaj falas en hipokritan konduton. Ili tiel pagas la prezon pro tio, ke ili ne fidus unue kaj ĉefe la Dion, kiu vidas ilin kiaj ili estas, kaj kiu ne konscias pri iu ajn el la malfortecoj, kiujn ili klopodas kaŝi de siaj homaj parencoj.

Sur la tero, Jesuo parolis al Izrael, prezentante al ili, samtempe, la amon de Dio montritan per faroj, resanigante malsanulojn kaj miraklojn, kiuj liberigis blindulojn kaj malfortulojn de ilia malbeno. Kaj post ĉi tiuj aferoj, li ankaŭ sciis memori ilin, ke la ribeluloj finos en la fajro de infero. La apostola kredo sciis disvolviĝi sur ĉi tiu perfekta ekvilibro de ĉi tiuj du kontraŭaj temoj. Sed, en 313, sub la influo de Romo, ĝis tiam imperia kaj persekutanto de kristanoj inter 303 kaj 313, la kristana religio komencis uzi ĉefe la minacon de morto kaj eterna turmento por subigi la popolojn de la Romia Imperio. La paŝo de Petro, krucumita en Romo ĉirkaŭ 65, estis ekspluatita de la Romia kurio. Kaj rezulte, la Episkopo de Romo fariĝis superreganta en la kristana reprezentado. Mi memorigas vin, ke episkopo estas nenio pli ol religia instruisto, kiel Timoteo estis laŭ Paŭlo. Tamen, la instruisto povas doni bonajn aŭ malbonajn instruojn. Kaj religia paco favoris multajn falsajn konvertiĝojn, la kvalito de la roma instruado jam ne estis taŭga. Ni devas kompreni la gravecon de la ŝanĝo alportita al ĉi tiu instruado, kiu esence baziĝis sur la timo de eterna morto. Por eskapi ĉi tiun malbenon, amasoj da homoj ampleksis la kristanan kredon kaj tiel kredis sin protektitaj. Por kompreni ĉi tiun novan amasan konvinkon, ni devas konsideri la diablan inspiron de la homaj masoj. En totala nevidebleco, ili metas ideojn en la pensojn de senkonsciaj homoj, kiuj ne kapablas imagi, ke ili estas viktimoj de demonaj mensa manipulado. Sukceso estas do tre facila por ili. Kaj kiam en 321, inspirante Konstantinon ŝanĝi la tagon de ripozo, Dio igis ĉi tiujn demonajn anĝelojn efektiviĝi sian planon forigi ĉi tiun signon de sankteco de okcidenta kristanismo, kiu fariĝis malinda je li, li forigis de la eklezio de mensogoj la sigelon de ĝia sankteco kaj anstataŭigis ĝin per la honta marko de la stigmo, kiu karakterizas la perfidulojn de lia sankta alianco. Kaj ĉi tiu marko de honto estas "dimanĉo" origine adoptita la 7-an de marto 321, sub sia originala pagana nomo, "la tago de la nevenkita Suno". Kaj tamen, per la venko de Jesuo Kristo la 3-an de aprilo 1930, ĉi tiu nevenkita Suno fariĝis mortinto je pruntita tempo. Tamen, kiel ĉe la demonaj anĝeloj, paŭzo de vivo estis donita al li ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu malbenita tago de la "nevenkita Suno" eĉ estos la motivo, la temo de la lasta tera provo de fido. Estis neeble por la amasoj da kredantoj dediĉitaj al kristanismo legi la Sanktan Biblion, de kiu nur kelkaj ekzempleroj de apartaj libroj atingis la manojn de kleraj homoj kapablaj legi kaj studi ĝin. Kaj eĉ ĉi tiu malabundeco privilegiis la riĉulojn kaj bonhavulojn. Tial, kristanismo falis sub la gvidadon de noblaj kaj tre riĉaj familioj. De tie eliris la gvidantoj de la romkatolika religio, kiuj zorgis ne malplaĉi al la imperiestro de la momento. Dio formis la homon laŭ sia bildo, kaj Romo formis eklezion de Dio laŭ sia propra bildo. La romkatolika religio alprenis aspektojn de la religio de siaj paganaj patroj. Krom ke la nomoj de la grandaj figuroj de la Biblio anstataŭigis la nomojn de la antikvaj paganaj diaĵoj. Kaj tamen eĉ hodiaŭ, senkonscie, la tagoj de nia semajno gloras la ĉefajn romiajn astralajn diaĵojn de tiu fora epoko. Sed kio gravas, ĉar nekredemo pura kaj simpla anstataŭigis, hodiaŭ, la paganan kredon de antaŭaj jaroj. En la nomo de la libereco, kiun li donis al li, homoj povas agi kiel ili volas kaj ne senigi sin de ĝi. Ĉi tie denove, ne gravas, la oferto de savo koncernas nur tiujn, kiuj serĉas la amon kaj aprobon de Dio en Jesuo Kristo kaj en vero.

Inter 321 kaj 533, la eklezio, jam vundita de mortigaj diaj punoj, tamen daŭrigis sub romia gvidado, favorita de sia imperia naturo. Sed la imperiestro Konstantino kaj liaj posteuloj forlasis Romon por veni loĝi en la oriento de Okcidenta Eŭropo. En 533, Teodora, la edzino de Justiniano la 1-a iama "prostituitino" dancistino, akiris de sia edzo por tre proksima amiko nomita Vigilius, la titolon de Tera Kapo de la Universala Kristana Eklezio. Kiel bona romiano, li adoptis la titolon de la antikva romia pagana gvidanto, "PONTIFEX MAXIMVS", kiun la francoj tradukas kiel "Suverena Pontifiko". La bildo de la antikva pagana romia religio estas tiel plifortigita kaj konfirmita. Sed en 533, Romo estis okupita de la orientgota popolo kaj Vigilius devis atendi ĝis 538, por ke, la urbo estante liberigita de la romia generalo Belizaro, li povu preni sian lokon en la Laterana Palaco sur sia papa seĝo; ĉar ĉi tiu nomo "papo" indikas superan spiritan patron, estron de la "papas", la patroj de la Romkatolika Eklezio. Kaj mi memorigas, ke laŭ Jesuo Kristo, ĉi tiu nomo "patro" en la spirita senco estas malpermesita, laŭ Mat. 23:9: " **Kaj nomu nenium via patro sur la tero ; ĉar Unu estas via Patro, kiu estas en la ĉielo .**" Tiel, la unua tera estro de la Katolika Eklezio ne estis Petro, kiu venis al Romo nur por esti krucumita, sed intriganto, amiko de la eksa dancistino kaj "prostituitino" en sia libera tempo, kaj ĉi tiu detalo indas rimarki, ĉar ĝuste sub la bildo de "prostituitino" Dio nomumos la roman papan eklezion en Apokalipso 17:1: " *Tiam unu el la sep anĝeloj, kiuj havis la sep pelvojn, venis kaj parolis kun mi, dirante: 'Venu, mi montros al vi la juĝadon de la granda prostituitino, kiu sidas sur multaj akvoj .'*" Kaj por permesi al ni identigi ŝin, la Spirito diras pri ŝi, en verso 5: " *Kaj sur ŝia frunto estis nomo skribita: MISTERO: BABILONO LA GRANDA, LA PATRINO DE LA MALKAŝTistinoj KAJ LA ABOMINOJ DE LA TERO .*" » Donante al ĝi la nomon " *Babelo la Granda* ", la nomo de antikva Ĥaldeaj urbo, kiu estis detruita kaj jam ne ekzistis, Dio devigas nin serĉi ekzistantan urbon, kiu montras ĝiajn karakterizaĵojn. La nomo estas donita simbole, kaj jam en la Biblio, ĉi tiu verso de Petro skribanta el Romo, en 1 Petro 5:13, permesas ĝian identigon kun Romo: " **La eklezio de la elektitoj, kiu estas en Babilono , vin salutas, kaj ankaŭ Marko, mia filo.** "

Kaptitaj de demonoj, kiuj deturnas ilian atenton al duarangaj aferoj, homoj restas sensciaj pri la veroj rivelitaj nur en la Sankta Biblio. Kaj ili ne havas malfacilaĵon akcepti la kristanajn mensogojn, kiujn ili legitimas post longe legitimado de paganaj religioj. Ĉi-foje, la diablo kaj liaj demonoj favoras la aperon de katolikismo. Ili antaŭenpuŝas ĝin, ne malhelpas ĝin. Rezulte, la romkatolika religio trudas sin kaj subigas ĉiujn okcidentajn popolojn. La potenco kaj prestiĝo de la romia papa gvidanto nur kreskas laŭlonge de la tempo ĝis lia totala hegemonio en Eŭropo. Submetitaj al granda nescio, homoj aŭdas nur la vortojn de katolikaj gvidantoj, kiuj minacas fermi ilian aliron al la ĉielo. Kaj pli bone, ili asertas havi la potencon kondamni ilin al eterna turmento suferita en la fajroj de infero. Kaj tie, inter la Biblio kaj paganismo, ili elvokas la ekziston de loko, kiun la grekoj lokis subtere, kie la falintoj kondamnitaj de la papo kaj liaj servistoj devas konstante suferi en fajro, kiu bruligas ilin sen konsumi ilin. Ĉi tiu terura minaco estis efika por la plimulto de homoj, kiuj prave timis ĉi tiun teruran sorton. La mesaĝo de la vera Evangelio de Jesuo Kristo estis ignorita de ĉiuj, eĉ de la pastroj, kiuj submetiĝis al siaj superuloj en la katolika hierarkio. Tio, kio

estis tiel konstruita de Romo kaj ĝiaj papoj, jam neniel rilatis al la religia idealo proponita de Dio en Jesuo Kristo. La rajto je libera elekto estis forprenita kaj religia aŭtoritatismo baziĝis nur sur minacoj. Dio neniel povis rekoni ĉi tiun sangan krimorganizon kiel sian propran. Tial, tra sia profeta Revelacio, li neniam alparolas ĝin rekte kaj parolas pri ĝi en la tria persono, por klare marki la abismon, kiu apartigas lin de ĝi. Laŭ decido de papoj, kardinaloj kaj episkopoj, rezistantoj kaj kontraŭuloj de ĉiuj tipoj estas torturitaj ĝismorte, kun la subteno de monarkoj tremantaj pro timo antaŭ la minacoj de infero. Ili torturas, bruligas, senkapigas kaj disigas la korpojn de la torturitaj, kio igas Dion kompari ĉi tiun romkatolikan religion al "**besto leviĝanta el la maro**"; komprenu, persekutanta "**besto**", kiu unue aperas dum la kristana epoko. Ĝi eliras el "**la maro**", bildo de la vivantaj homaj amasoj disigitaj tra la eŭropa tero.

Fine, en 1170, lionano nomita Pierre Vaudés, nomata "Valdo", naskita en 1140, filo de riĉa metiisto, tradukis la tutan Biblion en la provencan lingvon. Li malkovris la tutan dian veron kaj komencis instrui kaj praktiki religion laŭ la originala apostola normo. Ĉio estas tie, respekto por la sabato, respekto por la sanreguloj, en la kredo je savo bazita sur Jesuo Kristo. Lia grupo trovis rifuĝon en la itala Piemonto, kie ili portos la nomon "Vaudois". Abomene persekutita de Romo kaj ĝiaj eŭropaj reĝaj subtenantoj, la grupo kaŝis sin en la montoj, iuj mortis, aliaj postvivis kaj Pierre Valdo mortis pro naturaj kaŭzoj en 1217. Post li, la Valdanoj forlasos la fidelecon al la sabato kaj perdos la benon de Dio.

Ĉirkaŭ 1500, la presado de bibliaj paĝoj antaŭenigis la disvastiĝon de la Biblio tradukita en tiel nomatajn vulgarajn lingvojn, la kopioj de la originaloj estante en la latina, manskribitaj de monaĥoj. En 1517, reagante ĉar li estis skandaligita de la vendo de "indulgencoj", la germana monaĥo Martin Luther, instruanta en Wittenberg, kondamnis ĉi tiun abomenindan pekon. Samtempe, li komprenis, ke la tuta katolika organizo estis diabla de supre ĝis sube. Li publikigis siajn akuzojn afiŝante ilin sur la pordo de la katedralo de Aŭgsburgo, kaj tiel fariĝis la oficiala fondinto de la reformita kredo nomata "protestanta". Kiel Petro Valdo, li mortis per natura morto, benita kaj protektata de Dio. Sed, samtempe, multaj ne dividis ĉi tiun feliĉan sorton kaj mortis en torturo kaj turmento aŭ ligitaj per katenoj en la galeroj de la reĝo de la horo. La mensa manipulado aktivigita de anĝelaj demonoj renkontis obstaklon kun la publikigo de la Sankta Biblio. Danke al lia ekzisto, tiu de la elektitoj de Dio transformiĝas. Ili malkovras la veran savon kaj parte ĝiajn kondiĉojn. Sed preta morti por la komprenita vero, Dio estas provizore kontenta. Ĉar lia plano antaŭvidas alian fazon de elekto de elektitoj, per kiuj li restarigos la tutan apostolan veron jam komprenitan kaj ricevitan de Petro Valdo en 1170. Ĉi tiu provizora akcepto fare de Dio de la protestanta doktrina neperfekteco aperas, subtile, en tio, kio estas implicita en la formulo citita en Apokalipso 2:24-25: "*Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: **Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon; nur tion, kion vi havas, tenu ĝin ĝis mi venos.***" En ĉi tiu lasta versio, la uzo de la adverbo "**nur**" konfirmas la ideon de escepta aprobo, ĉar liaj elektitoj scias, ke Dio povas postuli nur kompletan kaj perfektan reformon. Ĉi tion do postulos Dio poste sub la lastaj tri epokoj simbolitaj en la kronologia biblia ordo per la nomoj "

*Sardeso, Filadelfio kaj Laodikeo* " prezentitaj en Apokalipso 3. Konsiderante ĉi tiun version, ni povas kompreni, ke Dio akceptas, **provizore**, neperfektan doktrinon de siaj protestantaj elektitoj inter 1170 kaj 1843-1844, pivotaj datoj, kie lia postulo estis esti apostola perfekteco. Sed, pli grave por li, liaj elektitoj devis atesti la feliĉon vekitan de la anonco de lia glora reveno, kio ne estis la temo de zorgo por la protestantaj martiroj de la 16-a ' 17-a kaj 18-a jarcentoj. La novaj " *ŝarĝoj* " postulitaj de Dio de la elektitoj, kiujn li volas savi, estas multnombraj. La protestanta kredo nur restarigis la principon de savo per kredo kaj la dian doktrinon aŭtoritaton donitan nur al la Sankta Biblio; tiel altvalora por eskapi kaj rezisti la mensogojn de diabla manipulado. La sanitaraj reguloj "pri la *puraj* kaj la *malpuraj* " devis esti restarigitaj, ĉar la repaciganta morto de Jesuo Kristo ne ŝanĝis la homan naturon. Pli bone, lia morto kaj liaj suferoj postulas de la elektitoj eĉ pli da sankteco ol antaŭe. Kaj la reveno al la praktiko de la Ŝabato estas la plej logika afero, kiu ekzistas. La kvaran ordonon de la dia dekalogo povas obei nur la elektitaj sanktuloj, kiuj amas kaj ŝatas lin, ĉar en ĉi tiu tago, Dio benas ilin aparte, permesante al ili renkonti lin spirite, en la mensa kaj morala komforto de vera fizika kaj spirita ripozo. Krome, por antaŭenigi la studadon kaj disvastigon de lia tuta restarigita vero, Dio trudis sian religian pacon sur la landojn de la Okcidento. La idealaj kondiĉoj estis tial organizitaj de Dio por permesi al siaj veraj elektitoj eskapi la religiajn mensogojn inspiritajn de la manipulantoj de la tendaro de la diablo.

Sed ĉi tiu tempo de paco konfirmis tragedian kaj teruran ideon: malmultaj estas la elektitoj de Dio en Jesuo Kristo. Ĉi tio estas maltrankviliga kaj tre malfacile akceptebla por amasoj da iluziitaj homoj, al kiuj iliaj religiaj instruistoj promesis la ĉielon kaj ĝian eternecon je la prezo de etikado reprezentita per la ceremonio de baptito. Kaj baptante infanojn nekapablajn signali sian mensan kaj moralan engaĝiĝon, la baptito mem fariĝis tute vana. Nur en la Sankta Biblio Dio malkaŝas al ni sian opinion pri kiaj devus esti liaj elektitoj, kiujn li savas. En Ezekiel 14, li prezentas al ni tri modelojn de homoj, kiuj distingis sin de aliaj per sia ekzempla fideleco: Noa, Daniel kaj Ijob. Ĉu vi mezuras la grandecon de la trompo farita de false religiaj manipulantoj? La emblemo de la kruco estis uzata por kredigi al ĉiuj, ke la mortintoj endormiĝas en la ideo, ke ili aliĝas al Jesuo Kristo en lia paradizo en la ĉielo. Mensogo! Post lia reveno, la krucoj en la tombejoj ĉiuj estos renversitaj kaj nur la malgranda grupo de liaj veraj elektitoj eniros lian dian ĉielan ĉeeston.

#### La nuntempo

La malbeno de Dio trafas ĉiujn loĝantojn de la tero hodiaŭ pro diversaj kialoj, sed pro la ĉefa kialo de la malestimo montrata al biblia vero. La malbona kredo de homoj evidentiĝas kiam ni scias aŭskulti ilin konvene kun la inteligenteco, kiun nur Dio povas doni. En niaj aktualaj eventoj, la amaskomunikiloj diskutas kaj diskutas la du konfliktojn, kiuj pli kaj pli maltrankviligas observantojn. Kaj ĉi tie mi povas kondamni la efikojn de la manipulado de la homaj masoj, kiuj aŭskultas amaskomunikilajn atestantojn paroli aŭ rigardas ilin agi. Mi proponas al vi ĉi tiun ekzemplon. Rilate al la temo de la interŝanĝo de ostaĝoj kontraŭ palestinaj kaptitoj, la israela ĉefministro Benjamin Netanjahu diris: "Israelo efektivigos sian programon, kiu konsistas el



elimini Hamas kaj liberigi siajn ostaĝojn." Kurioze, ripetante liajn vortojn, sur la filmaro mi aŭdis de ĉiu, kiu parolis la inversan ordon: liberigi la ostaĝojn kaj elimini Hamas. Ĉi tiu inversigo de prioritatoj estas tre elokventa. Ĝi malkaŝas la malbonan kredon de amaskomunikilaj atestantoj, kiuj esprimas tion, kion ili deziras kaj ne la realecon, kiun la situacio trudas kaj prezentas. Ĉu ni povas fidi homojn, kiuj preferas antaŭenigi sian esperon anstataŭ alfronti la malagrablan realecon? Supozeble provizantaj informojn, ili nur manipulas masojn da aŭskultantoj kaj spektantoj. Kaj kiel Jesuo Kristo diris, kun plena scio, en Mateo 15:14: "*Lasu ilin; ili estas blindaj gvidantoj de blinduloj; se blindulo kondukas blindulon, ambaŭ falos en fosajon* ." En la menciita kazo, "la fosajo" estos kie la mortintoj finos, en la plej favoraj kazoj.

Inter 1945 kaj la 24-a de februaro 2022, 77 jaroj da paco estis uzitaj por manipuli okcidentanojn. Kaj en ĉi tiu tiel nomata "libera" mondo, la rolo de la amaskomunikiloj estis fundamenta. Rompante la solecon, kiu ekzistis ĝis sia invento, la radio unue kaptis la atenton de amasoj da homoj disigitaj tra urboj kaj kamparo. La fenomeno estis plue plifortigita per la transistoro, kiu permesis al la radiofonto moviĝi. Ekde ĉi tiuj inventoj, malmultaj homoj eskapis la bezonon de ĉi tiu virtuala kunuleco. Estis radio kaj ĝia reklamado, kiuj plugis homajn cerbojn kaj transformis ilin en neniam satigitajn konsumantojn. Kaj ĉi tiuj fruaj amaskomunikiloj estas ĉe la origino de usona junularismo, ĉar ĉi tiu lando, la tutmonda ĉefsidejo de kapitalismo, tre frue komprenis, ke junuloj estas pli konsumantoj ol iliaj gepatroj. Anstataŭigita de televido, radio konservis sian allogon, sed per bildoj, la manipulado de la masoj fariĝis eĉ pli efika. Mi rimarkis kiel, por instigi akcepton de kultura kaj rasa mikso, reklamaj scenaroj prezentas miksitajn parojn, blankulojn kun nigruloj, azianojn aŭ nordafrikanojn. Por la Biblioleganto, kia mi estas, mi trovas en televido la mult-etnan socion, kiun Dio kondamnis al "Babelo", kaj la malfeliĉoj, kiuj sekvas unu la alian kaj trafas ĉi tiun okcidentan socion, aparte celitan de Dio en sia profeta revelacio, aperas al mi nur kiel logika reago flanke de li. Ĉar la sperto de "Babelo" estis skribita en la Biblio por inviti la homaron ne ripeti ĝin. Malestimo de ĉi tiu averto estas do logike punita de Dio per forto kaj granda kolero.

Manipulado estas ĉieesta en la milito, kiun Israelo faras kontraŭ Hamas, kaŝita en Gazao. Tiel, post publika kaj firme subteno de la decido de Israelo detrui Hamas, la usonanoj kaj la francoj premas Israelon limigi la detruon de Gazao. En la nomo de dezirata ekvilibro, ili provas bremsi la venĝeman brakon de Israelo. Kaj ĉi tiu ŝanĝo de sinteno estas pravigita per la risko de popola incendio en ĉi tiuj du landoj konsistantaj el multnombraj etnaj miksaĵoj. Kio, pri kio ili estis tiel fieraj dum la jaroj de paco, nun transformiĝas en veran kaŭzon de malbeno por la du modelaj nacioj kaj gvidantoj de aliaj eŭropaj popoloj. La leciono de Babelo devus esti malhelpinta la tragediojn, kiuj fariĝis neeviteblaj hodiaŭ, ĉar la damaĝo estas farita. Kaj se ĉi tiu tragedio estas neevitebla, ĝi estas ĉar Dio mem agas kaj manipulas homajn mensojn, tiel ke la fremdulo fariĝas neeltenebla. Tiam ni devas kompreni, ke dia manipulado komenciĝis per la koloniigo de la Tria Mondo. Origine, la usonanoj detruis Alĝeron por ĉesigi la agojn de la piratoj de la urbo. Malantaŭ ili, la francoj volis establi sin sur alĝeria grundo. Post neegalaj kaj tre mortigaj luktoj, Francio fine venkis ĝis sia elpelo fare de la alĝeria FLN en 1962.

La bonvenigo de la Harkioj, kiuj estis favoraj al Francio, estis ĉe la origino de la disvolviĝo de islama loĝantaro en Francio. Sed la "muskola" reĝimo de Generalo de Gaulle ne estis malforta kaj sciis trudi respekton por la franca ordo al fremduloj. Poste, la programo de Unuiĝinta Eŭropo, kiel Usono, senigis Francion je ĝia sendependeco kaj aŭtoritato. Farita tute dependa de la eŭropa registaro, ĝi nun trovas sin ruinigita kaj sen sia industrio, oferita sur la altaro de profitoj akiritaj per investado en akciojn metitajn en ĉinan aŭ azian produktadon. Usona manipulado de Eŭropo estis konstanta. Kaj la rolo de ĝia kinejo kaj ĝiaj prestiĝaj Holivudaj produktadoj faris Usonon la enviita kaj imitita modelo. Tio kondukas nin al nia nuna tempo, en kiu ĝia domina tutmonda influo estas defiata de malnovaj kaj novaj grandaj landoj grupigitaj sub la akronimo BRICS. Eĉ ene de la 27 nunaj membroŝtatoj de Eŭropo, manipulado ankaŭ estas konstanta kaj decida. Timo pri tio, kion aliaj pensas pri si mem, estas la kaŭzo de hipokritaj engaĝiĝoj, kiuj ne daŭras. Ju pli minacas la risko de milita engaĝiĝo, des pli multaj estos tiuj, kiuj pridubas la nunan aliancon. Kaj la granda respondeco pri la tragedioj, kiuj aperos kaj plenumiĝos, kuŝos ĉe la eŭropa registaro, kiu kuraĝigis kaj troe favoris rasan miksadon. En sia saĝo kaj ĉiopovo, la granda nevidebla kreinto Dio igis siajn malamikojn konstrui la kondiĉojn por ilia estonta detruo. Sed la manipulado ne ĉesos ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo.

Dum ili atendas tiun feliĉan alvenon, nur por siaj elektitoj, la kreinto kaj inspiranta Dio submetas Izraelon al la premo de la sentimentaleco de okcidentaj popoloj. 77 jaroj da paco fajlis iliajn dentojn kaj dentegojn, kaj transformis ilin en humanismajn, tamen detruajn, "ŝafidojn". La milito, kiu baldaŭ atingos ilin, transformos tiujn "ŝafidojn" en sovaĝajn bestojn; ili tiam retrovos la bezonon mortigi la malamikon, jam suferantan mortojn, pro la ĉeesto de tiu malamiko sur la grundo de sia lando.

Nuntempe, pro timo esti vidataj kiel monstroj, la gvidantoj de Israelo trovas sin devigitaj akcepti la proponojn de Hamas pri ostaĝinterŝanĝoj, "timaj ŝafoj" redonitaj kontraŭ kaptitoj de la tipo "buĉlupo", almenaŭ, en la procezo de esti, por la plej junaj inter ili. Ili estas ankoraŭ viktimoj de sia nescio pri la programo de Dio, kiu antaŭvidas la ekstermadon de la tuta homaro printempe de 2030. Kaj ĉiuj okcidentaj amikoj de Israelo, kiuj influas ĝian decidon, pro humanisma sentimentaleco, malfermas sin al siaj ruzaj malamikoj de konkeranta kaj ambicia Islamo. Tiel Dio, siavice, transdonas okcidentajn loĝantarojn al iliaj malamikoj; io, kio jam plurfoje koncernis Israelon dum ĝia historio, ekde ĝia eliro el Egiptujo, ĉiufoje kiam Dio, ĝia kreinto kaj "**Patro**", volis doni al la resto de la mondo la signon kaj videblan pruvon de la malbeno de sia "**unuanaskita filo**". Bedaŭrinde, pro sia malatento de Lia biblia Revelacio, la tuta homaro ne aŭdas, identigas aŭ komprenas Liajn diajn avertojn.

Nun, nur en la Sankta Biblio Dio montras la respondeculon pri ĉiuj niaj homaj malfeliĉoj, ekde Eva kaj Adamo: la diablon, Satanon, la ĉielan gvidanton de manipulaĵaj demonaj spiritoj. Kaj laŭ la apostolo Jakobo, la venko de la fido konsistas simple en "**rezisti**" lin, laŭ Jakobo 4:7: "*Submetiĝu do al Dio; rezistu la diablon, kaj li forkuros de vi.*" "**Rezistu**" estas ĉio tie, en ĉi tiu verbo, kiun Marie Durand, protestanta malliberulino de la fido dum 40 jaroj en la 18-a<sup>jarcento</sup>, en la Konstanca Turo en Aigues-Mortes, gravuris sur la planko de sia malliberejo,

en ĉambro malfermita al ĉiuj ventoj situanta ĉe la supro de la turo. Sed atentu! La ordono "**rezisti**" estas antaŭita de kondiĉo, kiu ebligas ĉi tiun reziston: " **submetiĝu al Dio**". La paradokso estas, ke en sia malobeco, Islamo signifas: submetiĝon. Tiel ke kaj falsaj kristanoj kaj veraj islamanoj fariĝas nekapablaj "**rezisti la diablon**" kaj liajn mensogajn religiajn ruzojn.

La plej nekredebla afero pri la konflikto implikanta Israelon estas la rolo de Kataro en utiligado de situacio, kiun ĝi mem helpis krei por sia propra gloro. Okcidentanoj estas devigitaj "**apogi sin al ĝi**" por certigi la liberigon de la Hamas-ostaĝoj, kies gvidantoj loĝas sur ĝia teritorio en luksaj domoj, for de eksplodoj kaj morto. Kaj ĉi tiu situacio memorigas min, ke Dio komparis Egiptujon al "**dispremita kano, kiu trapikas la manon de tiu, kiu sin apogas al ĝi**", en Jesaja 36:6: "*Jen Vi metis ĝin en Egiptujo; Vi faris ĉi tiun dispremitan kanon kiel subtenon, kiu trapikas kaj trapikas la manon de ĉiu, kiu sin apogas al ĝi.*" **dependas de supre** : tia estas **Faraono**, reĝo de Egiptujo, por ĉiuj, kiuj fidas lin. La "**faraono**" **de nia tempo nomiĝas Islamo, kaj ĉiuj islamaj landoj**, kiom ajn pacemaj ili ŝajnas, estas nur la tentaklitaj brakoj de impona polpo, sangavida ekde sia origino, kies malamon al la Okcidento vekis la kristanaj krucmilitoj kaj post ili, la eŭropaj koloniigoj, same nepravigeblaj.

Jesuo diris pri homoj en Mat. 7:11: "**Se do vi, estante malbonaj, scias doni bonajn donacojn al viaj infanoj**, kiom pli via Patro, kiu estas en la ĉielo, donos bonajn aferojn al tiuj, kiuj petas lin." Estas vere, ke homoj estas malbonaj, rilate al Dio kaj al sia proksimulo. Tamen, eĉ kiam ili faras terurajn agojn, ili restas homoj kapablaj je ĉio por protekti sian familion, sian patron, sian patrinon, siajn fratojn, siajn fratinojn, sian edzinon kaj siajn infanojn. Tial, malgraŭ la hororo, kiun la masakro de la judoj de la 7-a de oktobro 2023 povas inspiri en ni, ni devas konsideri la grandegajn diferencojn, kiuj karakterizas la okcidentan tendaron kaj la araban islaman tendaron. La Okcidento trudis al si la respekton de reguloj, kiujn la loĝantaroj de la Tria Mondo neniam trudis al si. Por ili, la celo meritas ĉiujn rimedojn, sen escepto kaj sen religiaj aŭ aliaj skrupuloj. Pretaj por ĉia eksceso, ili trudas al si neniujn limojn, kiam ilia kolero esprimiĝas per teruraj agoj. Vortoj ne povas trankviligi ilin, kaj ĉielaj spiritoj kuraĝigas iliajn ekscesojn. Ĉi tiuj sperto-diferencoj malebligas ajnan dialogon inter la du rivalaj tendaroj.

Mi ne estas monstro, sed servisto de Jesuo Kristo, kaj mia scio pri lia rivelita plano tute detruis la vivon sur la tero antaŭ la printempo de 2030 instigas min meti la gravecon de la liberigo de la israelaj ostaĝoj en perspektivon.

Post semajno da interŝanĝo de 80 israelaj ostaĝoj kontraŭ 240 palestinaj arestitoj, la procezo finiĝis ĉi-vendredon, la 1-an de decembro <sup>2023</sup>. Israelaj bombadoj de Gazao kaj raketatakoj kontraŭ israelaj kibucoj rekomenciĝis. Trompa espero pri paco ankaŭ finiĝis. La nesolvebla situacio de ĉi tiu konflikto estas miskomprenata de la nekredanta Okcidento kaj la subevoluinta Tria Mondo. Ambaŭ tial ne komprenas, kio konsistigas homon. Okcidentanoj erare kredas, ke edukado formas homon. Kia eraro! Homo estas la produkto de miksaĵo de pluraj parametroj: heredeco, personeco kaj dia aŭ demona inspiro. Ĉi tiuj tri kriterioj pravigas la malsukceson asimili enmigrintojn de fundamentisma islama deveno. Al heredeco ni ŝuldas la militeman konduton de la kvara generacio de nordafrikaj enmigrintoj. Kaj ĉi tiu detalo memorigas pri dia principo jam aplikita tri fojojn: la

unuan koncerne la amoridojn, kiujn, laŭ lia interŝanĝo kun Abraham, Dio devis detrui en la " **kvara generacio** ", ĉar ilia maljusteco ankoraŭ ne estis ĉe sia pinto. La dua troviĝas en la tria ordono de la dia Dekalogo: Eliro 20:4-5: " *Ne faru al vi skulptaĵon, nek ian bildon de io, kio estas en la ĉielo supre, aŭ kio estas sur la tero malsupre, aŭ kio estas en la akvo sub la tero. Ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu ilin; ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio severa , kiu punas la malbonagojn de la patroj sur la idoj en la tria kaj kvara generacioj. kvara generacio de tiuj, kiuj malamas min, ...* ". La puno estas do hodiaŭ por la Okcidento, kiu ignoras la bibliajn avertojn donitajn de Dio en lia Sankta Biblio. Ĝi devas malkovri, ke la lernejo kaj ĝia sekulara instruado, respublikana aŭ alia, ne sufiĉas por fari francon, belgon, anglon aŭ usonanon. Liverante la homaron al demono inspiro, Dio havas la rimedojn por malhelpi ĉiujn provojn faritajn de siaj malamiko por gajni ilian deziron pri paco. La tria mencio pri la " **kvara generacio** " koncernas la tempon, kiun Dio donas al la regado de la reĝo de Izrael nomata Jehu kaj liaj posteuloj, laŭ 2 Reĝoj 10:30 kaj 15:12.

La demokratia sistemo de regado longe funkciis en la Okcidento, permesante la interkonsenton de multaj malsamaj pensoj, sed ekde la fino de la Dua Mondmilito, demokratio regis ĉefe laŭ dupolusa reĝimo, kontraŭstarigante la dekstron al la maldekstro. Ĉi tiuj du pensoj reprezentas du mastrojn, kaj Jesuo Kristo diris, ke neniuj povas servi du mastrojn. Tio signifas, ke demokratio ŝuldas sian provizoran sukceson nur al la mano de Dio. Tamen, en nia tempo, ĉi tiu helpanta mano liberigis la malbonajn anĝelojn, kaj la sekvo estas la neebleco atingi interkonsentojn. Agreso anstataŭigas intertraktadon; perforto anstataŭigas pacon.

Mensa manipulado fidis je mensogoj ekde la unua trompo en la homa historio. Sed en niaj finaj tempoj, mensogoj ĉeestas en ĉiuj kampoj - religiaj, politikaj kaj ekonomiaj. La amaskomunikiloj respondecas pri la transdono kaj divido de falsaj veroj, bazitaj sur transformitaj kaj plifortigitaj onidiroj, kun homamasoj. Teknologio estas pli respondeca ol iam ajn, ĉar ni nun scias kiel konstrui falsajn voĉojn kaj falsajn bildojn produktitajn de elektronika komputila teknologio. En ĉi tiu mondo de malvero, nur la Biblio, en sia originala versio, restas ĉiam stabila, vera kaj inda je nia fido. Dio benu la studadon de Lia skriba dia vorto! En Jesuo Kristo, vere!

### M13 - La Fino de Iluzioj

Dum la franca prezidanto Emmanuel Macron provas konvinki siajn islamajn interparolantojn kun arabaj gvidantoj per sia parolado, ke Francio ne plene subtenas Israelon, en la vespero de ĉi tiu sabato, la 2-an de decembro 2023, je la 21:30, komence de la unua tago de la nova semajno, religia krimo estis farita en Parizo de franco, kiu krieis "Allahu Akbar". Temas pri Armand N.-R., filo de irana familio, kiu fariĝis franca civitano. Armita per tranĉilo kaj martelo, li mortigis germanan filipinanon kaj vundis du aliajn homojn, inkluzive de anglo. La

prezidanto povas tiel vidi la plenumiĝon en sia lando de tio, kion li provas eviti per ŝanĝo de sia retoriko. Kaj ĉi tiu ago sugestas la vanecon de ĉi tiu ŝanĝo. Ĉar en sia atesto, la 26-jaraĝa murdinto malkaŝis, ke la motivo de lia ago estis la morto kaŭzita al islamanoj en Afganio kaj Gazao. Dum la tagoj pasis, detaloj malkaŝis, ke li havis pezan pasintecon en islama aktivismo: tempo en malliberejo kaj kontakto kun islamistaj murdintoj, inkluzive de tiuj de la pastro kaj Samuel Paty, la historiinstruisto. Sensekureco gajnas terenon en la mensoj de la francoj kaj ĝi ne estas la frukto de ilia imago, kiel la Gardanto de la Sigeloj, lia Ministro pri Justico (kaj kompreneble pri franca maljusteco) de la nuna registaro kuraĝis aserti, abomene, iam, sed tiu de la observado de la viktimoj kalkulitaj tagon post tago de specialigitaj interretaj retejoj.

#### La kaptilo por nekredantoj

Ni ĝuis longajn jarojn da religia paco, kaj doninte sendependecon al preskaŭ ĉiuj niaj iamaj kolonioj, kiuj petis ĝin, kaj al aliaj, kies armita rezisto finfine venkis la francajn armetrupojn, relativa paco profitigis la gvidantojn de ĉi tiu Franca Respubliko. En ĉi tiu tempo de paco, Francio spertis progreson en ĉiuj kampoj. Tiu, pri kiu mi hodiaŭ fokusiĝas, estas sano kaj medicino. La uzo de ĉiam pli potencaj elektronikaj instrumentoj permesis, ke la scio pri la homa korpo atingu tre altan nivelon. La skanilo permesas al ni bildigi la bildon de la konsisto de nia korpo en tranĉaĵoj de milonoj de milimetro. Tamen, la skanilo ne permesas al ni scii, kio okazas en la pensoj de la homa menso.

Kiun kaptilon ĉi tiu artikolo volas celi? Ĝuste tiun, kiu kondukas la nekredanton inventi respondojn por ĉio, kion li ne komprenas. Scienco provizas konkretajn respondojn por ĉio videbla, tuŝebla, palpebla. Sed por ĉio ne videbla kaj klare komprenebla, ĝi rilatas al specialistoj, kiuj en realeco estas nenio pli ol ĉarlatanoj, kiuj profitas de la fido metita en ilin de nekredantoj. Kaj tio estas kurioza paradokso, ĉar ĉi tiuj nekredantoj, kiuj rifuzas kredi kaj obei la Kreintan Dion, kiun ili ne povas vidi, metas sian tutan fidon en homojn, kiuj asertas posedi scion kaj la kapablon resanigi homajn mensojn. Por nekredanta psikiatro, la fakto mem kredi je Dio kaj ĉia ago inspirita de Dio aŭ demonoj estas konsiderataj suspektindaj kaj simptomoj de mensmalsano. En USSR, la nekredo de rusa ateismo kuracis kredantojn medicine en aziloj. Je nivelo, ĝis tiam, pli malalta, respublikana ateismo reproduktas la saman rezonadon kaj uzas la saman kemian procezon. Kaj ĉi tiu situacio igas min pensi pri ĉi tiu verso, kies signifon mi intence iom tordas: 2 Tim. 4:3: " *Ĉar venos tempo, kiam homoj ne toleros la sanan instruon, sed, havante jukantajn orelojn, kolektos al si instruistojn laŭ siaj propraj deziroj...* " Kompreneble, la teksto de Paŭlo celas doktorojn de religio, sed indas rimarki, ke la homoj de nia tempo nomumas, krom falsaj religiaj instruistoj, falsajn psikiatriaajn kuracistojn, kiuj estas aŭtentaj ĉarlatanoj, por kontentigi sian deziron akiri homajn respondojn al situacioj kreitaj de la inspiro de nevideblaj spiritoj. Fine, pri kio ni povas kulpigi ilin? Ili diras al homoj nur tion, kion ili volas aŭdi. Kaj krome, neniue ĉi tiuj rajtigataj psikiatroj pretendas klarigi la sekretojn de la cerbo, sed ĉar ilia opinio estas petita, ili prezentas tian, kaj la socio estas kontenta pri ĝi. Cerba malsano estas oportuna preteksto, sed la nekredanto preferas la malveran respondon de la ĉarlatano al la vero, kiu devigas onin rekoni la justan dian kondamnon. Krome, la nekredanto, kiu estas tre kredema pri homaj



mensogoj, estas trankviligita vidante la amasojn da homoj kondukti kiel li. Kaj pri ĉi tiu temo, la precizeco de la antaŭe citita verso ankoraŭ validas: " **...sed, havante jukon aŭdi agrablajn aferojn, ili amasigos al si amason da kuracistoj laŭ siaj propraj deziroj** ." Kaj finfine estas la tuta socio, de la prezidanto ĝis la almozulo kaj la senhejmulo, kiu, fidante unu sur la alia, pravigas per komuna interkonsento la legitimitan medicinan normon. Kaj la terapio proponas kemiajn kuracilojn, kies efikoj estas pli malbonaj ol la malsanoj supozeble kuracataj. La uzata kemio detruas la vivenergion de pacientoj, kiuj, reduktitaj al la stato de "legomoj", perdas ĉian kapablon por agresema reago.

Tiu ĉi socio povas disvolviĝi en mensa trankvileco nur havante la certecon, ke ĝi povis respondi al ĉiuj ĝiaj demandoj. Tial la diablo provizis ĝin per ĉiuj necesaj respondoj, bonaj aŭ malbonaj, la socio de nekredantoj ne estas tre postulema. Sufiĉas, ke ĝi konvinku sin, ke en ĝi ekzistas homaj specialistoj, kiuj havas la respondojn al ĉio. Tiel ke tio, kion Paŭlo profetis por nia tempo por la religia temo, plenumiĝas ankaŭ por ĉiuj aliaj profanaj domajnoj kaj temoj. Ĝi donas al si doktorojn pri justeco, doktorojn pri politiko, doktorojn pri ekonomiko, doktorojn pri scienco, doktorojn pri literaturo, doktorojn pri milita scio. Nu, ĉiuj ĉi tiuj doktoroj estas neperfektaj kaj ofte koruptaj homoj. Diplomo fine de la trejnado rajtigas ilin laŭleĝe instrui, sed ĉiu en sia specialaĵo agas laŭ sia propra naturo, persona, individua, tio estas, laŭ siaj kvalitoj kaj siaj difektoj. La akcepto de ĝiaj normoj prepariĝas en ĝiaj lernejoj, altlernejoj, mezlernejoj, universitatoj, kie instruistoj trejnas la estontajn nekredantajn kaj nekredantajn subtenantojn de ĝia modelo, escepte ke ekde la establado de Islamo en Francio, ĉi tiu modelo estas kontestita kaj kontraŭbatalita.

En la religia sfero, Dio luktas por trovi la elektitojn indajn je sia eterna savo. La samo validas por ĉiuj doktoroj, kiujn la homaro donas al si. Inter ili estas multaj ĉarlatanoj, homoj indaj je sia ofico. Kial homoj juĝitaj neindaj de Dio montru sin pli indaj en sia sekulara vivo? Homoj havas nur unu naturon, unu karakteron, kiun ili posedas de naskiĝo kaj konservas dum sia tuta tera vivo; tion instruis Jesuo, dirante en Mateo 7:19: " *Bona arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, nek malbona arbo doni bonajn fruktojn* ."

En nia nuna situacio, tio, kion mi ĵus klarigis, validas ĉiufoje kiam okazas murdo aŭ terorista atako. La socio fidis je la opinio de siaj specialistoj. La polico identigas kaj arestas la kulpulon. Kaj la jura sistemo intervenas por klarigi al amaskomunikilaj ĵurnalistoj la cirkonstancojn de la okazaĵo. Kaj ĝi ofte ne preterlasas atentigi, ke la kulpulo estis kuracita pro malsano fare de psikiatroj. La magia vorto estas forigita: psikiatro. Subite, la kulpulo jam ne estas vere kulpa. Kia trompo! Sufiĉas, ke viro aperu antaŭ psikiatro por ke lia mensmalsano estu deklarita. Sciante, ke Francio taksas la nombron de individuoj, kies nomoj aperas sur la listo "S-dosiero", je 20 000, necesos multaj psikiatroj por kuraci ilin ĉiujn. Kaj se ni aldonas al ĉi tiu nombro aliajn religiajn kredantojn, tio estas bona parto de la tuta socio, kiu devos esti kuracata. Kaj kompreneble, la hodiaŭa nekredanto povas konvertiĝi kaj fariĝi la morgaŭa kredanto je la veraj kaj ĉiuj falsaj religioj. Tiel, lia nekapablo klarigi agon kaŭzitan de religia homo kondukas psikiatron al diagnozo de mensmalsano. Kaj poste, la rezonado renversiĝas, ĉar la viro estis taksita mense malsana de psikiatro, li do estas parte pardonebla pro la farita

malbono. Tio montras la amplekson, ĝis kiu nekredo trompas la homan socion. Ĉi tiu nekredo igas ilin blindaj, nekapablaj juĝi la malbonon, kiu estas farita antaŭ ili. Kaj nekapablaj juĝi ĉi tiun malbonon, ili ne povas preni efikajn rimedojn por malhelpi ĝin ĝis ĝi malaperas. Tiel, nekredo antaŭenigas la disvolviĝon de malbono ĝis ĝi mortigas la tutan socion, same kiel kancera tumor, se ne kuracita ĝustatempe, formanĝas la tutan homan korpon.

En la kazo de la islamista murdinto en Parizo, ĵurnalistoj rimarkis la insiston pri la psikiatria traktado, kiun li spertis. Kaj kelkaj el ili, pli honestaj aŭ pli atentaj, komprenis, ke tiu insisto celis malpliigi la kulpon de tiu religia murdinto. Tio estas tre oportuna por tiuj, kiuj regas Francion; religio ne estas kulpa, ne, ĝi estas mensmalsano, do ĝi estas bedaŭrinda, sed neniu povas ŝanĝi ion ajn pri ĝi, nek malhelpi ĝin. La franca ateismo en 2023 do reproduktas la frukton, kiun ĝi portis, sinsekve, en 1793 en Francio, kaj en Rusio post 1917. Jen kiel la reveno de *la "besto, kiu supreniras el la senfunda abismo"* en Apokalipso 11:7 formiĝas kaj konfirmas sin en nia *"fina tempo"* profetita en Dan 11:40. Post jardekoj da paco kaj relativa sekureco, la spirito de suspekto revenas por turmenti la mensojn de la homoj. Ĉar la *"besto de la abismo"* estas, unue, "la leĝo de suspektatoj", arbitraj arestoj bazitaj sur nuraj denuncoj, kaj fine, mortiga ekzekuto. Tiuj aferoj jam okazis en Ukrainio, ekde ĝia eniro en internan militon en 2013 kaj 2014. En militdetruita Rusio, tio ankaŭ fariĝas necesa ĉiutage pro la sensekureco, kiu disvastiĝas en la lando. Ĝis nun, la okcidenta socio estis nur spektanto de la milita malfeliĉo. Sed pro la islama malamo kaj la kreita rusa malamo, ĝi baldaŭ fariĝos tute aktiva kaj siavice suferos la detruajn rabadojn de milito, kaj civila kaj milita.

Homa fiereco kulpas, ĉar fieraj estaĵoj ne povas rezignacii sin akcepti, ke aliaj rezonas alimaniere ol ili. Dum la homo mortigas sian proksimumon ekde la komenco de la dia kreado, por la nekredanto de nia tempo, tiu, kiu mortigas, ne estas normala; li tial estas mense malsana kaj devas esti konfidita al la kemia prizorgo de "psikiatroj". Kaj ofte, por ĉi tiu moderna nekredanto, kredo jam estas formo de mensa malsano. Kiel li reagos, kiam li vidos, ke religio fariĝas la kaŭzo de terure murdemaj militoj? Li ekmalamos ĝin kaj batalos por ĝia malapero antaŭ ol mem malaperi, englutita de la mortiga monstro.

Sed kio estas religio? Vera aŭ falsa, ĝi rezultas el intima konvinko donita al doktrino transdonita per tradicio kaj la tera heredeco de popoloj kaj nacioj. Religio estas la temo, pri kiu la sekvoj de konstruitaj iluzioj estas la plej damaĝaj, la plej gravaj, ĉar en kazoj kie ili estas falsaj, ili kaŭzas la perdon de la ebleco vivi eterne. Ĉar religio ĉiam celas akiri eniron en la eternan vivon jam ĝuatan de la vera Dio, liaj fidelaj anĝeloj, kaj laŭ falsa kredo, multaj diaĵoj, kun kiuj la sekvento celas konservi la plej bonajn eblajn rilatojn. En Okcidenta Eŭropo, Francio estis la unua nacio, kiu rekonis, por sia loĝantaro, la rajton je libereco de penso, kiu pravigas malsamajn religiajn elektojn. Sed atentu! Ĉi tiu decido estis adoptita nur post terura sangobano, kiu daŭris unu jaron ĝis la alia, de la 27-a de julio 1793 ĝis la 27-a de julio 1794; du datoj kiuj markas kaj gravuras en la historio, la "Teroron" spertitan sub la regado de la "nekoruptebla" Maximilien Robespierre, kiu mortis en la aĝo de 35 jaroj. Ĉi tiun rolulon helpis 19-jaraĝa viro nomita Saint-Just. "Nekorupebla kaj Saint-Just" jen du nomoj, du ideoj, kiuj faras

ĉi tiujn du vertikalan kaj nesenteman homon, la plenumantojn de la volo de la Dio de perfekta Justeco. Kaj ili efike plenumis la laboron, kiun Dio profetis sub la bildo de " **la glavo, kiu venĝos Mian interligon** ", li diras en Lev. 26:25: " *Mi venigos kontraŭ vin la glavon, kiu venĝos Mian interligon ; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos peston inter vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko.* " Robespierre kaj Saint-Just nur alportis al la kristana epoko, kiel la " *kvara trumpeto* " de Apokalipso 8:12, ĉi tiun kvaran punon anoncitan de Dio por puni " **pekojn** " laŭ Lev. 26:23-24: " *Se ĉi tiuj punoj ne korektos vin, kaj se vi rezistos Min, Mi ankaŭ rezistos vin, kaj Mi batos vin sep fojojn pli **pro viaj pekoj**.* "

Inter Dio kaj la homaro, kiu pretendas rekoni kaj servi Lin, la problemo, kiu kreas la bezonon de puno, estas ĉiam la sama: " **peko** ". Tial, ĉar peko renoviĝas ĝis la fino de la mondo, Dio proponas al Siaj elektitoj levi la formon de Sia justeco, kiel Li aplikis ĝin laŭlonge de la tempo por la malnova interligo kaj por la nova. Enirinte en ĉi tiun scion, Liaj veraj elektitoj povas kompreni, kiel ili devas interpreti la profetitajn eventojn por la tempo, kiun ili vivos, ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu kondamno de peko fare de Dio estas eterna kaj konstanta. Tial la vera normo de agnoskita kaj savita kristanismo baziĝas sur la praktika respekto de ĉi tiu dia ordo citita en Rom. 6:12: " **Tial ne lasu pekon regi en via morta korpo, por ke vi obeu al ĝi en ĝiaj voluptoj.** "

La komenco de decembro 2023 estas ankaŭ markita de "la fino de iluzioj" rilate al la milito inter Rusio kaj Ukrainio. Problemo aldoniĝas al la antaŭa, tiel malpliigante ĝian gravecon. La atento turniĝas al la Proksima Oriento, al Israelo, kiu bombadas palestinan Gazaon kaj forte iritas najbarajn arabajn naciojn, inkluzive de Jemeno, kie, per punaj pirat-agoj, la hutioj kaptas privatajn komercajn ŝipojn ligitajn al israelaj intereso, tiel kompromitante la internacian komercon velantan en la Ruĝa Maro. Krome, en Usono, la alproksimiĝo de la prezidantaj elektoj de 2024 sugestas la venkon de Donald Trump, el la respublikana grupo malamika al la plilongigo de financa kaj milita helpo donita al Ukrainio. Aldoniĝas al tio la fakto, ke la rusa fronto rezistas kaj eĉ gvidas kontraŭatakojn. La espero pri ukraina venko svagiĝas, kaj la timo pri rusa venko intensiĝas. Krome, en ĉi tiu Ukrainio, kiu perdas prestiĝon, la konkurenco dividas la prezidentajn kaj militajn povojn. Falsaj iluzioj vere komencas fandiĝi.

En Francio, kie 2024 estos markita per la gastigado de mondaj sportoj, la indigno kaj kolero de islamaj komunumoj malkaŝas neantaŭviditajn riskojn, kaj ĉi tiu ĝeno tradukiĝas en iritiĝon inter ĝiaj gvidantoj, kiuj, kontraŭdiritaj de la faktoj, malespere provas kulpigi la Nacian Kunvenon, ĝian ĉefan konkuranton, pri la perforto farita de islamanoj sur franca grundo. Sed, malgraŭ ĉi tiu manovra provo, la registaro de prezidento Macron restas la ĉefa kulpulo, ĉar ĝi rifuzas konsideri la fakton, ke kunvivado kun islama loĝantaro estas nek dezirata nek subtenata de iuj francoj. Ĉu ili do estas ankaŭ mense malsanaj? Dum jardekoj, la nekredantoj, kiuj regis Francion, nur konsideris ekonomiajn kaj financajn interesojn. Ili sukcesis demonigi la naciisman partion Fronto Nacia. Kaj ili tiel favoris la intensigon de la akcepto de islama enmigrado. Hodiaŭ, kio estas la rezulto de ĉi tiu blinda kaj avida politiko? Blankaj komunumoj kaj islamaj komunumoj rigardas unu la alian

kaj taksas unu la alian malgraŭ la diferenco en siaj nombroj; proksimume sep milionoj da islamanoj por 67 milionoj da loĝantoj. Sed tiuj sep milionoj da loĝantoj estas plejparte grupigitaj en regionoj kie, pro drogkontrabandado, aliro al blankaj francoj estas malpermesita aŭ kontrolata de lokaj loĝantoj. Islamo do estas en Francio, lando enplantita en la lando Francio. Kio do restas de la fama franca moto: "Libereco, Egaleco, Frateco"? La respondo estas: "Laŭleĝeco", pro la disvastiĝo de francaj aŭ eŭropaj leĝoj sub kiuj libereco malaperas; "Malegaleco", kiu estas pli ol montrita multmaniere; "Komunumoj", kiuj malebligas ajnan fratecon kaj kontraŭstarigas la malsamajn konstruitajn grupojn unu kontraŭ la alia. La renverso de la originalaj valoroj de la Franca Respubliko konsistigas la plej evidentan signon de la kolapso de la "iluzioj" longe tenataj en la mensoj de optimismaj, sed neniel realismaj, humanistoj. Kaj kiam la morto trafos ilin rekte, tiuj humanismaj homoj aktivaj en pacifismo transformiĝos en sangavidajn murdistojn dezirantaj la morton de ĉiuj siaj malamikoj. La sama deziro mortigi estos sentita ĉiuflanke. Tial Dio komparas la punon de la Tria Mondmilito, la "*sesa trumpeto*" de Apokalipso 9:13, al la revolucia "*Teroro*" de Francio en la jaroj 1793-1794. Jam, sur la rusa fronto, la Ĝenevaj Interkonsentoj estis pli-malpli respektataj ĝis nun de Rusio kaj Ukrainio. Sed ili baldaŭ estos tute ignoritaj de la militistoj de Islamo kiam ili malkaŝe eniros konflikton kun Okcidenta Eŭropo. La 7-an de oktobro 2023, en suda Israelo, islamaj militistoj montris la formon, kiun ili donas al sia murdema malamo. Tiam, fronte al ĉi tiu sovaĝa brutaleco, la aliaj atakitaj landoj reagos kun la sama sovaĝeco. La Ĝenevaj Interkonsentoj tiel finfine estos ignoritaj kaj forgesitaj de ĉiuj batalantoj, kiuj finfine estos detruitaj grandnombre per nuklea fajro.

La konvenciigita pura milito, provizora iluzio, siavice malaperos, anstataŭigita de senlima krueleco. La postvivantoj de ĉi tiu masakro definitive perdos ĉiujn siajn iluziojn kaj, kun karakteroj harditaj de la provoj, kiujn ili travivis kaj spertis, ili regroupiĝos sub ununura tutmonda aŭtoritato. La homaro tiam estos preta por la fina tera testo de fido profetita en la mesaĝo adresita al "*Filadelfio*" en Apokalipso 3:10: "*Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos de la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.*"

Ĉi tiu promeso ligas Jesuon Kriston nur por la "Adventistaj" kristanoj, kiuj respondas, je la tempo de lia vera reveno, al la karakterizaĵoj portitaj de liaj elektitoj de 1873. Ili estis benitaj de Dio en Jesuo Kristo pro la atesto de fideleco kaj obeemo farita al la veroj rivelitaj en ilia tempo. Je la tempo de lia vera reveno, tio estas, en la printempo de 2030, lia promeso estos plenumita kaj aplikita favore al tiuj, kiuj estos donintaj la saman ateston **al la novaj klarigoj**, kiujn li malkaŝis al mi ekde la jaro 1980, la jaro de mia adventista bapto elektita kiel plenkreskulo. Kun la tempo, la kompreno de la profeta mesaĝo kompletiĝis, fariĝante pli kaj pli logika kaj simpla por kompreni. Bedaŭrinde por ili, ĝis hodiaŭ, multaj adventistoj, kiuj restis en la oficiala organizo, ignoris eĉ la ekziston de la novaj lumoj donitaj de Jesuo Kristo. Sed mi havas plenan fidon al li, ke li realigos, por tiom da homoj, kiuj, laŭ lia juĝo, estas indaj, ĉi tiun lumon de **la vorto. profeta** kiu konsistigas por liaj elektitoj sur la tero, la solan "*lampon kiu brilas en malluma loko ĝis la matenstelo leviĝas en viaj koroj*" laŭ 2 Petro 1:19: "**Kaj ni havas la profetan**

**vorton pli certan, al kiu vi bone faras, ke vi atentas** , kiel al lampo kiu brilas en malluma loko, ĝis la tagiĝos kaj la matenstelo leviĝas en viaj koroj; " Kaj al ĉi tiu verso estas konvene aldoni versojn 20 kaj 21 kiuj sekvas, ĉar ili konsiderinde reduktas la legitimecon de la diversaj interpretoj proponitaj: " *sciante ĉi tion unue, ke neniuj profetaĵoj de la Skribo estas de ia privata interpreto* ; ĉar neniuj profetaĵoj iam venis per homa volo; **sed sanktaj homoj de Dio parolis, movataj de la Sankta Spirito** . " La Biblio sole provizas la ŝlosilojn al siaj profetaĵoj. Malgraŭ trompaj ŝajnoj, malgraŭ siaj multaj aŭtoroj, ĝi havas nur unu inspiran Aŭtoron: la Sanktan Spiriton de Dio kiu vizitis nin en Jesuo Kristo.

Tiuj, kiuj laŭ la elekto de Jesuo Kristo ne profitos de tiu profeta lumo, estos la lastaj viktimoj de la falsa kredo spertata kiel agrable konservita "iluzio" ĝis ĝi vaporigĝos kaj lasos la koncernan animon predo de intensa kaj nekurablebla aflikto.

Por la nekredanto kaj la nekredanto, la fina seniluziigo estos intensa kaj duobla. En lia kazo, la nekredanto atendas la morton, kiun li scias neevitebla, pensante, ke la paĝo de sia tera vivo estos turnita definitive kaj sen malagrablaĵoj aŭ agrablaj sekvoj. Tamen la konvinka realeco de la plano de la vivanta Dio, je kiu li rifuzis kredi, revenigos lin al la vivo por la fina juĝo. Kaj en ĉi tiu kunteksto, li havos la duoblan punon devi morti denove en la " dua morto ", sed ankaŭ devi malkovri la tre realan gloron de la vivanta Dio Jesuo Kristo kaj ĉiuj liaj elektitoj kaj liaj sanktaj anĝeloj, ĉiuj dividante la feliĉon por eterneco, kiu restas la fina celo de la tendaro de la sanktuloj de Dio. Siaflanke, la nekredanto, pli kulpa ol la antaŭa, spertos la samajn aferojn sed pli malbone. Kie li metis sian esperon, li ricevas dian kondamnon. Kaj pro makuligado kaj distordado de la rivelita karaktero kaj volo de Dio, li devas morti en terura suferado post kiam li ankaŭ vidis per siaj propraj okuloj la gloron de la veraj sanktuloj de Jesuo Kristo, kontraŭ kiuj li pli-malpli batalis dum sia tera vivo. En perfekta dia justeco, la tempo de suferado trudita al ĉiu persono estos pli-malpli longa, depende de ĉiu individua kazo. Dio inventas por ĉi tiu horo "morton laŭvole", kiu karakterizas la " **duan morton** ", kiu, limigita laŭ tempo, ĉi tiu fojo finas, definitive, la vivon de la kondamnito. Ni devas do imagi la scenon. Ĝi reproduktas, inverse, tion, kion la romkatolika papa inkvizicio organizis sur la tero, kiam ĝi bruligis vivajn la sanktajn disĉiplojn de Jesuo Kristo de la Reformacio. Sed ĉi tiu inkvizicio nur ripetis la paganajn romiajn ekzekutojn de la unuaj kristanoj krucumitaj, formanĝitaj de sovaĝaj bestoj aŭ jam bruligitaj vivaj. En siaj du sinsekvaj historiaj fazoj, pagana imperia kaj false kristana papa, Romo restis la sama, persekutante laŭvole. Por permesi al siaj elektitaj oficistoj kompreni kaj dividi sian juĝon pri ĝi, la granda kreinto Dio inspiris ĝin per la ideo konservi sian saman titolon de religia gvidanto en ambaŭ fazoj de sia historio: la Supera Pontifiko, latine: PONTIFEX MAXIMVS. Agante tiel, ĝi diras al ni, ke ĝi konsideras la du romiajn fazojn kiel identajn, kaj kondamnas ambaŭ, en sia sama neeraripova kaj justa juĝo. Kiel Dio povus beni la organizon, kiu militis kontraŭ la Sankta Biblio, ĝia sankta dia vorto rivelita kiel ĝi diras en Apokalipso 11:3?: " **Mi donos al miaj du atestantoj la povon profeti, vestite per sakaĵo , dum mil ducent sesdek tagoj** . " La precizeco, " **vestite per sakaĵo** ", signifas markita per aflikto. Dio ĉi tie prenas la bildon de la ago de la Judoj de la malnova interligo. Ili " **ĵetis polvon sur siajn kapojn** " kaj "



*kovris sin per sakaĵo* " por esprimi al Dio sian doloron kaj " **aflikton** " kiam malfeliĉo forte trafis ilin, laŭ Ezek. 27:30-31: " *Ili eldiros sian voĉon kontraŭ vi, kaj krios amare; ili ĵetos polvon sur siajn kapojn , kaj ruliĝos en cindro; ili razos siajn kapojn pro vi, kaj ili portos sakaĵon , kaj ploros pri vi kun amareco de la animo, kun dolora malĝojo .* " Jen ni trovas la originon de la praktiko tonsurigi katolikajn monaĥojn, malpermesitan de Dio laŭ Ezek. 19:27: " *Ne fortranĉu la randojn de via hararo, nek razu la randojn de via barbo.* " » Kaj en verso 28, Dio kondamnas la praktikon tatui homan haŭton: " *Ne faru entranĉojn sur via karno por mortinto, nek skribu sur vi mem signojn. Mi estas YaHweh.* "

Levidoj 18 enhavas aron da diaj malpermesoj, kiuj ĉiuj pravigas la baldaŭan detruon de okcidentaj socioj fare de Dio. La ĉapitro estas plejparte dediĉita al seksaj praktikoj, kaj Dio firme kaj eterne kondamnas paganajn valorojn, kiuj nun estas akceptitaj kaj leĝigitaj kondiĉe de libervolaj interkonsentoj de la koncernaj partneroj. Tamen, la justa juĝo de Dio kondamnas ĉi tiujn aferojn , kiujn li specifas kaj difinas en versoj 3 ĝis 28. Mi kompatas la sekvantojn de nudismo, sed la sankteco de Dio kondamnas ĉi tiun praktikon, kies ĝenerala apliko estas menciita en verso 6 jene: " *Neniu el vi alproksimiĝu al sia parencino, por malkovri ŝian nudecon. Mi estas la Eternulo .* " Li poste difinas 11 kazojn de familiaj ligoj, en kiuj la malkovro de nudeco estas malpermesita. Poste li prezentas aliajn kazojn priskribitajn kiel abomenindajn en versoj 18 ĝis 30:

" *Ne prenu la fratinon de via edzino, por igi ŝin rivalino, malkovrante ŝian nudecon dum ŝi vivas.* "

" *Al virino ne alproksimiĝu dum ŝia monata periodo de malpureco, por malkovri ŝian nudecon .* "

" *Ne kuŝu kun la edzino de via proksimulo, malpurigante vin per ŝi.* "

*Ne donu iun el viaj infanoj, por transirigi ilin al Moleĥ, kaj ne malhonoru la nomon de via Dio. Mi estas la Eternulo .*

" *Ne kuŝu kun viro, kiel kuŝu kun virino. Tio estas abomenindaĵo.* "

" *Ne kuŝu kun ia bruto, por malpurigi vin per ĝi. Virino ne alproksimiĝu al ia bruto, por malĉasti kun ĝi; tio estas malhonoro.* "

" *Ne malpurigu vin per io ajn el ĉi tiuj aferoj; ĉar per ĉio ĉi tio malpurigis sin la popoloj, kiujn Mi forpelas de antaŭ vi.* "

" *La lando estas malpurigita per ĝi; Mi punos ĝian malbonagon, kaj la lando elvomos siajn loĝantojn.* "

" *Tial observu Miajn leĝojn kaj Miajn decidojn, kaj ne faru iujn ajn el ĉi tiuj abomenindaĵoj, nek la indiĝeno nek la fremdulo, kiu loĝas inter vi.* "

" *Ĉar jen estas ĉiuj abomenaĵoj, kiujn faris la homoj de la lando, kiuj estis antaŭ vi; kaj la lando malpurigis.* "

" *Gardu vin, ke la tero ne elĵetu vin, se vi malpurigos ĝin, kiel ĝi elĵetis la naciojn, kiuj estis antaŭ vi.* "

" *Ĉar kiu ajn faros iun el ĉi tiuj abomenindaĵoj, estos ekstermita el sia popolo.* "

" *Observu Miajn ordonojn, kaj ne faru iujn ajn el la abomenindaĵoj, kiuj estis faritaj antaŭ vi, kaj ne malpurigu vin per ili. Mi estas la Eternulo, via Dio.* "

Ĉiuj ĉi tiuj praktikoj, kiujn dia sankteco kondamnis dum la eliro el Egiptujo, ĉirkaŭ 3500 jarojn antaŭ ni, ankoraŭ hodiaŭ kondamnas ĉiujn homojn,

kiuj praktikas ilin, konscie aŭ nekonscie. Kaj la puno de la malfidela kristana Okcidento, kiu venas, trovas sian klarigon en ĝiaj malobeoj de la sanktaj normoj establita de Dio por la eterneco de la tempo de la tera vivo. Ĝi tiel pagos pro la malestimo montrita al la diaj revelacioj prezentitaj en la kunteksto de la malnova interligo. Ĉar en Apokalipso 11:3, Dio klarigis, ke lia Sankta Biblio konsistigas siajn "**du atestantojn**"; ne unu, sed "**du**" atestantoj".

Dio diras en verso 27: "*Gardu vin, ke la lando **ne elvomu vin**, se vi **malpurigos ĝin**, kiel ĝi **elvomis** la naciojn, kiuj estis antaŭ vi.*" Ĉi tie, Dio uzas la verbon "**elvomi**" prezentante ĝin kiel la konsekvencon de "**malpurigo**". En Apokalipso 3:16, li diras al "*Laodikea*", la tempo de oficiala Adventismo en la jaro 1991: "*Tial do, ĉar vi estas tepidaj, kaj nek malvarmaj nek varmegaj, mi **elvomos vin el Mia buŝo.***" Ĉi tiu estonta "elvomado" estas do pravigita per la spirita "**malpurigo**", kiu konsistigas en ĉi tiu jaro 1991, laŭ lia peto, la alligiĝon de Adventismo al la alianco de la protestanta federacio. Ĝi tiam estos "**elvomita**" en 1994, kiam la provo de fido de atendado de la reveno de Kristo por ĉi tiu dato finiĝos per esti superita sen la reveno de Jesuo.

Restas alia temo, kiu moviĝas al la fino de la iluzio. Ĝi estas la tutmonda varmiĝo, kiun ni ĉiuj povas observi. Someroj fariĝas pli varmaj kaj vintroj fariĝas pli kaj pli mildaj tra la tuta planedo Tero. La okcidenta socio, fidante nur je siaj sciencistoj kaj ignorante la Kreintan Dion, kulpigis pri tio la poluadon kreitan de la moderna teknologia vivo. Estas vere, ke surgrunde, homoj estas pli kaj pli submetitaj al la poluado generita de iliaj diversaj energifontoj. Ne estas bona loko por vivi en Francio, sude de Liono, en la regiono Feyzin, kie troviĝas fumaĵfabrikoj kaj gas- kaj naftorafinaj kaj stokaj centroj; kaj tio okazas ekde la fino de la Dua Mondmilito. Tre forta vento, la Mistralo, blovanta el la nordo, balaas tra la Valo de Rodano, kaj 100 km pli suden, la aero estas libera de la malbonaodoro, kiu karakterizas ĉi tiun regionon Feyzin. Tamen, estas vere, ke pro la konstanta kresko de la homa loĝantaro kaj la poluado, kiun ĝi kaŭzas tra la tuta mondo, la homa sano estas trafita. Mi tial konsentas kun la observado, sed la interkonsento limiĝas al tio.

La homo donas al si tro da graveco, pensante, ke li povas kaŭzi klimatan ŝanĝon kaj ĉi tiun tutmondan varmiĝon, kiu zorgigas lin precipe en niaj nunaj tagoj. La Tero estas grandega kaj Dio administras kaj direktas ĝin organizante ĝiajn reagojn. Tra la historio de la vivo sur la Tero, Dio kaŭzis, ke naturaj agoj okazu laŭ sia volo. Post la peko de Eva kaj Adamo, li malbenis la teron, kiu laŭ lia vorto subite transformiĝis laŭ aspekto, iĝante de ĝardeno de ĝojoj al dezerta tero, produktante radikojn, arbustojn kaj dornojn. Poste, en 1655, li kaŭzis la inundon de akvoj, kiuj kovris la plej altajn montojn. De kie li akiris ĉi tiun grandegan kvanton da akvo? El sia senlima kreiva povo. La moderna mondo, nekredema kaj nekredanta, panikiĝas malkovrante, ke pro ĉi tiu konstanta plialtiĝo de temperaturo, la polusaj glaĉeroj degelos kaj dronigos loĝatajn terojn. Timo fariĝas obseda, kaj la homaj masoj poluiĝas kaj dividas ĉi tiun timon. Tamen sciencistoj atestas, ke la Tero jam spertis temperaturŝanĝojn tra sia historio sen ke homa poluado estu la kaŭzo. Periodoj de granda varmo markis la epokon de la Romia Imperio kaj precipe tiun de la 8-a jarcento de la kristana epoko. Aliaj epokoj estis

markitaj de intensa malvarmo. Sen homa influo, la klimato estis glacia dum la tuta regado de Reĝo Ludoviko la 14-a, konata kiel "la Sunreĝo". Kaj por marki lian spirite malhelan regadon, Dio enigis sian regnon en mallumon kaj malvarmon. La jaron post lia morto, la suno revenis por varmigi la homaron. Koncerne la temon de poluado, Dio kaŭzis, ke ĝi estas produktita nature per vulkanoj, kiujn li vekas laŭ sia elekto. Tiel, por marki la establon de la romia papa reĝimo, Dio sinsekve erupciigis du vulkanojn situantajn sur la paralelo de la Ekvatoro, ĉe kontraŭaj polusoj unu de la alia. La unua, Krakatoa en Indonezio en novembro 535 kaj la dua, Ilopango en Salvadoro en Centrameriko, en februaro 536. Ili laŭvice propulsis dum 15 tagoj en la atmosferon la polvon de grandegaj terpecoj kun la sulfuraj gasoj de la subtera magmo. La tuta tero estis tiel senigita je lumo kaj enigita en permanentan malvarmon dum dek jaroj. Lastatempe, la amaskomunikiloj filmis la sekvojn de la vulkano Pinatubo, montrante ke la polvo en la atmosfero kreas falsan impreson de konstanta nokto en kiu homoj estas devigitaj kovri sin por daŭre spiri. En 535 kaj 536, ĉi tiu situacio influis la tutan teron ĝis la polusoj, ĝis la punkto ke la sunlumo tagmeze estis malpli ol tiu de la plenluno. La Romia Imperio de imperiestro Justiniano estis do viktimo de ĉi tiu mallumo, kiu kaŭzis la peston kaj mortigis amasojn da homoj pro malvarmo, malsano kaj manko de manĝaĵo, ĉar sen sunlumo, la grundo jam nenion produktas. La sinsekva erupcio de ĉi tiuj du vulkanoj tri monatojn aparte atestas pri inteligenta elekto kiu konfirmas la ekziston de la granda Kreinto Dio, la Spirito.

Hodiaŭ, la tutmonda varmiĝo estas ankoraŭ lia verko. Per tio, li anoncas la alvenon de la tempo de la fino de la mondo. Homoj pravas maltrankviliĝi, sed ili eraras pri la temo de sia maltrankvilo. Ne la kreskanta varmo konsistigas la veran danĝeron por ili, sed la baldaŭa reveno de Jesuo Kristo markos la finon por ĉiu homa vivo sur la tero. Tiel, la vivo efektive ne plu estos ebla por la homaro, sed tio ne estos pro la tutmonda varmiĝo, kiun Dio kaŭzas per pliigo de la intenseco de la suna radiado, kaj tial de ĝia varmo, precipe ekde 2019; same kiel li kaŭzas la erupcion de dormantaj vulkanoj. Ni rimarku ĉi tiun detalon pri la suno: laŭ la uzo de la sablohorloĝo, kiun ni turnas por kalkuli la tempon, la suno renversas siajn polusojn laŭ regula, neŝanĝebla ciklo ĉiujn dek unu jarojn. La nuna ciklo, kiu komenciĝis en 2019, do finiĝos en 2030 por la reveno de la dia Kristo.

#### M14- Izrael, la unuenaskita filo

Jen fakto, kiun Dio konfirmas en Eliro 4:22, Izrael estas lia *unuenaskito* : "*Diru al Faraono: Tiele diras la Eternulo: **Izrael estas Mia filo, Mia unuenaskito** . Mi diras al vi: lasu iri Mian filon, ke li servu al Mi; se vi rifuzos liberigi lin, jen Mi ekstermos vian filon, **vian unuenaskiton** ."*

Esti la "*unuanaskita filo*" de la vivanta Dio estas grandega privilegio, sed ĉi tiu privilegio postulas neriproĉeblan konduton, alie la privilegio fariĝas terura malavantaĝo. Nun, la "*unuanaskita*" el la "*filoj de Dio*" devis porti la rolon de eksperimenta modelo proponita por edifi kaj instrui la reston de la homaro . La

konduto de Izrael kaj ĝia benita aŭ malbenita statuso ne ŝanĝas lian titolon de "*unuanaskita filo*". Tial Dio atentigas la homojn pri la ekzisto de sia "*unuanaskita filo*" ĝis la fino de la mondo. Sub la regado de David, la homo benita de Dio, kaj ĝis la komenco de la regado de lia filo Salomono, Izrael donis la plej gloran ateston en sia historio. Tiom, ke en sia tera enkarniĝo, Dio fariĝis homo prezentante sin kiel "filo de David". Ĉi tiu estis la sola kialo, kiu igis Marian kaj Jozefon la "adoptaj" gepatroj de la "Filo de Dio". Ĉar ili ambaŭ estis el la genealogio de David. La ceteraj spertoj de Judujo kaj Izrael estis superforte katastrofaj, kaj la "*unuanaskita filo*" ofte estis trafita de dia kolero. Ĝusta legado de ĉi tiu atesto montras al ni, ke Izrael estis nenio pli ol specimeno de la homa specio, en kiu "*filoj de Dio*" estas tiel maloftaj kiel ili estis en la sperto de la "*unuage naskita filo*".

La "*unuanaskita filo*" estas, antaŭ ĉio, la unua atestanto, kiun Dio donas al si mem dum la homa historio. Kaj benita aŭ malbenita, ĉi tiu atestanto restos utila al la Kreinto Dio ĝis la fino de la mondo, markita de lia glora kaj venka reveno en Jesuo Kristo.

Dio bezonas ĉiujn siajn kreitaĵojn, ĉu benitajn aŭ malbenitajn de li, ĉar ili portas utilan ateston. Tiuj, kiuj estas benitaj, atestas per sia ĝojo kaj feliĉo pri lia vero kaj pri la normoj de sankteco, kiujn li aprobas kaj postulas. Aliaj, kiujn li malbenas, estas same utilaj, ĉar ili atestas pri la malbonaj faroj, kiuj pravigos lian juĝon kaj permesos al li kondamni ilin al morto kaj malaperi.

Kiam, laciĝinta de siaj konstantaj ribeloj, Dio transdonis Izraelon al la ĥaldeaj reĝoj Nebukadnecar, kaj deportigis ĝin al Babilono por 70 jaroj, Izrael montris en ĉi tiu suferado, ke la justa puno de Dio finfine punas severe la kulpulojn. La lecionoj, kiujn Dio ofertas per la revelacioj de la Biblio, povas logike esti ignorataj de homoj, kiuj ne legas ĝin kaj ignoras ĝian enhavon. Ĉi tio ne gravas, ĉar elektante ignori la dian revelacion, ili senkonscie elektas la vojon, kiu kondukas al morto kaj fina ekstermado. Fakte, la revelacioj enhavitaj en la Sankta Biblio estas utilaj nur por la elektita popolo de Dio en Jesuo Kristo. En siaj revelacioj, Dio permesas al sia elektita popolo sekvi sian rezonadon kaj juĝojn, kiujn li aplikas, senĉese, ĝis la fino de la mondo.

La sperto de ĉi tiu "*unuanaskita filo*" montris kiel malintereso pri liaj profetaj revelacioj malhelpis lin rekoni la tempon de la alveno de la Mesio, kiun la Sanktaj Skriboj anoncis per la veraj profetoj de Dio. La revelacioj donitaj en Daniel 9 estis precizaj kaj klaraj. Tamen ili estis ignoritaj de la Judoj kaj la juda religia pastraro. Kio okazis kun la anonco de lia unua alveno, okazas denove, por homamasoj hodiaŭ, kun lia dua alveno, lia granda reveno kiel venka Dio. Kaj kiel fidela servisto, kiun li lumigas hodiaŭ, mi povas atesti pri tio, observante ĝin dum mia tera sperto. Dio tiel atingas sian celon dividi sian juĝon pri ĉio kun siaj elektitoj. Ne ekzistas limo, neniun baron, kiu malhelpas homon vere dezirantan eniri en komunecon kun Dio. La sola limo, kiu malhelpas tion, estas ene de la homo mem, en lia malintereso pri Dio kaj liaj bibliaj revelacioj.

Ĉi tiu titolo de "*unuage naskita filo*", kiun Dio donas al Izrael, sugestas, ke aliaj filoj naskiĝos, aŭ pli precize, renaskiĝos, post li. Kaj tiel okazis, ke post la malnova interligo farita kun la unuanaskita filo, nova interligo estis farota kun la

"adoptita filo", kiu devenis de paganismo kaj estis elŝirita el ĝi el la mezo de la paganaj nacioj.

La programo preparita por Dio estis anoncita en la leĝo, kiun Li donis al sia " *unuage naskita filo* " Izrael laŭ Readmono 21:15: " *Se viro, havante du edzinojn, amas unu kaj malamas la alian, kaj se li havas filojn inter ili, kaj la unuenaskito estas de la virino, kiun li ne amas, li ne rajtas, kiam li dividas sian posedaĵon inter siaj filoj, rekoni la filon de tiu, kiun li amas, kiel unuenaskiton anstataŭ la filo de tiu, kiun li ne amas, kiu estas la unuenaskito. Sed la filon de tiu, kiun li ne amas, li rekonu kiel unuenaskiton, kaj donu al li duoblan parton de sia posedaĵo; ĉar tiu filo estas la unua frukto de lia forto; la unuenaskiteco apartenas al li.* "

La priskribo de ĉi tiu kazo respondas precize al la situacio, kiun Jakob poste spertos ĉe la domo de sia onklo Laban. En sia unua edziĝo, li akiras Lean, kiun li ne amis, kaj kiu donas al li sian unuenaskitan filon, nomatan Ruben. Kaj en sia dua edziĝo, li akiras Raĥelon, tiun, kiun li amis, sed kiu komence estis sterila. Tiel la unuenaskita, kiu akiras la unuenaskiton, estas Ruben, la filo de la neamata virino. En ĉi tiu sperto vivita de Jakob, Dio ilustras sian propran sperton, kiel Edzo, kiu faros du interligojn plenumitajn en la kontraŭa senco de la sperto de Jakob. Lia unua interligo estas farita kun Izrael, simbolita de Raĥel, la sterila amata virino. Lia dua interligo estas poste farita kun la paganoj konvertitaj al la kredo de Jesuo Kristo, kiuj estas simbolitaj de Lea, la neamata virino, kiu naskas grandan nombron da filoj kaj filinoj.

La sperto de Izrael atestas ĉi tiun principon. Post la morto de Raĥel, ŝiaj du filoj, Jozef kaj Benjamin, plilongigis ŝian interligon. Tiel, post la morto de iliaj du patrinoj, la filoj de la du linioj konkurencos unu kun la alia ĝis la fino de la mondo. Ni devas memori, ke post kiam Jozef estis vendita de siaj fratoj al arabaj sklavistoj, Jakob enfokusigis sian tutan amon al Benjamin, la filo de Raĥel, la virino, kiun li amis. Per ĉi tiu sperto, Dio diras al ni, ke li konservas en sia koro multe da amo por sia "Izrael, sia *unuenaskito* "; kaj tio, malgraŭ la malbeno, kiu trafis lin ekde lia malakcepto de Kristo. Fakte, Dio ne konsoliĝas pro ĉi tiu malsukceso, kaj li multe suferas pro ĝi. Krome, en nia tempo, la fruktoj alportitaj de lia lasta institucia eklezio nomita "Sepa-taga Adventisto" montriĝis katastrofaj ĝis la punkto, ke li devis "elvomi" ĝin en 1994, tio estas, nei ĝin, malakcepti ĝin, same kiel ĝi malakceptis la prezentojn de miaj profetaj klarigoj en novembro 1991. La apostazio de lia lasta oficiala kristana eklezio alportis al sia kulmino la religian apostazon de universala kristanismo. Kion faras Dio fronte al ĉi tiu situacio? Li donas sian lumon al la lastaj elektitaj disidentaj adventistoj, kiujn li juĝas indaj je ĝi, kaj organizas la lastan ateston de Izrael, sia " *unuanaskita filo* ".

Ekde la jaro 70, kiam la Romanoj forpelis la postvivintajn judojn inter la naciojn de la tero, senigante ilin de ilia nacia grundo, la popolo ne malaperis kiel ĝi eble estus farinta. Ĉar ili alkroĉiĝis al respekto por siaj tradicioj, kie ajn ili estis, kaj ĉiam, ĝis la nuntempo. Konsiderataj parioj, ofte malamataj de la popoloj, inter kiuj ili kunekzistis, la judoj postvivis kaj transdonis siajn religiajn valorojn kaj siajn tradiciojn de epoko al epoko. La plej kleraj kaj talentaj fariĝis bankistoj kaj grandaj muzikistoj ĝis 1942, kiam la kolero de Dio uzis la nazian agreson de Adolf Hitler por ekstermi ilin en tendaroj starigitaj en Pollando, en kiuj, post kiam



mortigitaj per la gaso Zyklon B, ili estis konsumitaj en kremaciejoj. Farita en granda sekreteco, ĉi tiu ago nomata "la fina solvo" eliminis proksimume 6 milionojn da judoj de ĉiuj aĝoj. Per ĉi tiu terura puno volita de Dio, ni devas percepti lian amon por la postvivantoj de ĉi tiu " *unuanaskita filo* ". Ĉar dia plano koncernas iliajn lastajn reprezentantojn en la tera historio. Ne ĉiuj postvivantoj estas benitaj, kaj eble neniu el ili povas esti benita en ĉi tiu tempo. Tamen, la plano de Dio savi restaĵon de Izrael ankoraŭ restas, sed ĝi realiĝos nur en la kunteksto de la fina atendo de la reveno de Jesuo Kristo. La apostolo Paŭlo estis avertita de Dio pri ĉi tiu fina konvertiĝo de la Judoj al Jesuo Kristo en Rom. 11:11-12: " *Mi do diras: Ĉu ili stumblis, por ke ili falu? Ne estu tiel! Sed per ilia falo, savo fariĝis havebla al la nacioj, por ke ili ĵaluzu.*" Nun se ilia falo estis la riĉeco de la mondo, kaj ilia malpliigo la riĉeco de la Gojoj, kiom pli tio estos kiam ili ĉiuj konvertiĝos? Per siaj vortoj, Paŭlo lasas sian koron paroli multe kiam li diras: " *kiam ili ĉiuj konvertiĝos.*" Dio respektas la liberecon de siaj kreitaĵoj kaj savas nur tiujn, kiujn li povas savi, kiam ili pruvas sin indaj. "Ili ne konvertiĝos 'ĉiujn', sed inter la judaj postvivantoj de la lasta provo, piaj judoj konvertiĝos. Kaj kolektite kun la kristanoj, kiuj restis fidelaj al la Sabato, la vortoj de Paŭlo cititaj en Rom. 11:26 plenumiĝos: " *Kaj tiel la tuta Izrael saviĝos, kiel estas skribite: El Cion venos la Liberiganto, Kaj li deturnos de Jakob malpiecon.*"

Ĉi tiu intereso de Dio pri sia " *unuanaskita filo* " permesas al mi doni al aktualaj eventoj apartan signifon, ĉar ili denove elstarigas lin, igante lin respondeca pri granda tutmonda zorgo. Kaj ĉi tio rajtigas min memorigi, ke benita aŭ malbenita, Izrael konservas por Dio la rimedojn direkti la pensojn de la homaro al sia unua atestanto. Li faris tion dum la jarcentoj de malhela, diabla kristanismo, ĉar per sia ekzisto mem, ĉi tiu " *unuanaskita filo* " igas la nekredantan aŭ nekredantan homaron senti sin kulpa. Observi la ekziston de la filo egalas al observi la ekziston de sia ĉiela Patro. Kaj Jesuo konfirmis ĉi tiun ideon dirante en Johano 4:22: " *Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni konas, ĉar la savo estas de la Judoj.*" Kaj kiel Judo, Jesuo duoble enkarnigas la rolon de la " *unuanaskita Filo* ". La tuta historio de la juda popolo konverĝas al li. Kaj li mem reprezentas la perfektan modelon de la Judo laŭ la koro de Dio, kiu prezentas al ni, sinsekve, Izraelon, sian " *unuanaskitan filon* ", kaj Jesuon Kriston, sian " **unuanaskitan Filon** ", laŭ Apokalipso 1:5: " *kaj de Jesuo Kristo, la fidela atestanto, la unuenaskita el la mortintoj, kaj la princo de la reĝoj de la tero! Al tiu, kiu nin amas, kiu nin liberigis de niaj pekoj per sia sango, kaj faris nin regno, pastroj al Dio kaj lia Patro, al li estu la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne! Amen!*"

En Romanoj 11, Paŭlo donas lecionon, kiun bedaŭrinde malmultaj aŭdas. Tamen, ĝi estas severa averto, ke se ignorata, ĝi kondukos homamasojn al eterna morto. Li diras en versoj 17-22: " *Sed se kelkaj el la branĉoj derompiĝis, kaj vi, estante sovaĝa olivarbo, engreftiĝis inter ili kaj fariĝis partoprenanto en la radiko kaj graso de la olivarbo, ne fieru pri la branĉoj. Sed se vi fieras, sciu, ke ne vi portas la radikon, sed la radiko vin portas. Vi do diros: La branĉoj derompiĝis, por ke mi estu engreftita. Tio estas vera; pro nekredemo ili derompiĝis, sed vi staras per fido. Ne estu fierema, sed timu. Ĉar se Dio ne ŝparis la naturajn*

*branĉojn, ankaŭ Li vin ne ŝparos* . Konsideru do la bonecon kaj severecon de Dio: severecon al la falintoj, sed **bonecon al vi, se vi restas en lia boneco ; alie vi ankaŭ derompiĝos** . Kaj jen kio okazis, pro nekredemo, siavice la protestantoj kaj la adventistoj de la oficiala monda organizo estis “ **derompitaj** ”; la unuaj, en 1843 kaj la duaj, en 1994.

Paŭlo tiam reprenas en verso 23 la temon de la fina konvertiĝo de la Judoj: " Tiel same ili, **se ili ne restados en nekredemo** , estos engreftitaj; ĉar Dio povas ilin reengrefti. Se vi estas eltranĉita el la sovaĝa olivarbo kaj engreftita kontraŭ via naturo en la bonan olivarbon, kiom pli ili estos engreftitaj laŭ sia naturo en sian propran olivarbon." Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi nesciu ĉi tiun misteron, por ke vi ne estu saĝaj en vi mem, ke blindeco okazis en Izrael, ĝis la pleneco de la nacioj envenos. **Kaj tiel la tuta Izrael saviĝos** , kiel estas skribite: El Cion venos la Savanto, kaj deturnos de Jakob malpiecon. Kaj tio estos Mia interligo kun ili, Kiam Mi forigos iliajn pekojn .

En verso 28, Paŭlo diras: " Rilate al la evangelio, ili estas malamikoj pro vi; sed rilate al la elekto, ili estas amataj pro la patroj. " Kaj li aldonas: " **Ĉar Dio ne pentas pri siaj donacoj kaj sia voko** . " La klarigo, kiun li tiam prezentas, restas tre pridubinda, ĉar la formo, kiun li donas al siaj vortoj, atribuas al Dio la volon obstinigi la Judojn, dum la faktoj, kiujn li priskribas, estas sole pro la konsekvenco de la elekto farita individue de ili. Ĉar ekde la morto de Jesuo Kristo, la pordo de savo en lia nomo ĉiam restis malfermita kaj nur la individua volo de ĉiu Judo kondukas lin preferi honoro la tradiciojn de siaj patroj; kion faras ankaŭ la heredantoj de la diversaj kristanaj aŭ paganaj religioj praktikataj sur la tero.

Tiu fina konvertiĝo de la Judoj ankaŭ videblas en la mesaĝo al la "anĝelo de Filadelfio " en Apokalipso 3:9-10: " *Jen mi igos ilin el la sinagogo de Satano, kiuj sin diras Judoj, kaj ne estas, sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke Mi vin amis. Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos de la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.* " Por interpreti ĉi tiujn mesaĝojn, ni devas konsideri la temon de la cititaj verboj: ĉi tie, la verboj konjugaciitaj en la futuro indikas agojn, kiuj estos plenumitaj en la horo de la finfina provo de fido; la horo de " *la tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.* "

Atendante ĉi tiun momenton de la fino, Dio turnas sian atenton al la malfidela kristana kredo por puni ĝin kaj al la juda kredo por puni ĝin ankaŭ. Sed ĉi tiuj du religioj estas punataj kiel malfidelaj atestantoj, ĉar malgraŭ ĉi tiu malfideleco, ili posedas spiritan legitimecon, kiun aliaj teraj religioj kiel Islamo, Hinduismo, Budhismo, Ŝintoismo kaj aliaj ne posedas... La kazo de Islamo estas misgvida, ĉar ĝi asertas esti la sola Dio, sed ĝiaj asertoj ne havas subtenon en la Sankta Biblio inspirita de Dio. Ĉi tiu religio estis kreita nur por disputo, kverelo kaj religia konflikto kun la falsaj kristanaj religioj kaj judismo. En Israelo kaj Gazao, aktualaj eventoj preparas la demonstradon de ĉi tiu klarigo.

En 1948, la reaktiro fare de la judoj de parto de sia nacia grundo, kiu fariĝis palestina, konsistigis fazon de la prioritato, kiun Dio donis al Israelo, sia " *unuanaskita filo* ", en la perspektivo de ĝia ebla profetita konvertiĝo. Sed ĝis tiu

fina horo, Israelo fariĝus malbeno por la tuta malfidela kristana Okcidento. Pro tio ĝia reveno kaŭzis neakcepteblan maljustecon por la tuta islama afero, ĉar iliaj fratoj forpelitaj el Palestino estis viktimoj de la reveno de la judoj. Liberigitaj de la okcidenta kuratoreco, kiu koloniigis ilin, la apudaj arabaj popoloj alianciĝis por alfronti Israelon en 1967; ili estis venkitaj en ses tagoj de la batalantoj de Israelo. Ekde tiam, riĉigitaj per la ekspluatado de nafto kaj gaso, tiuj islamaj landoj hodiaŭ reprezentas ekstreman riĉecon, imponan sofistikan armilaron, kaj amasojn da venĝemaj kaj indignemaj homoj pretaj batali kontraŭ la okcidenta ordo de la iamaj setlantoj kaj la judoj.

Ni do devas kompreni, ke malgraŭ la malbeno, kiun lia "*unuanaskita filo*" portas ekde sia rifuzo de la Mesio Jesuo, ekde la aŭtuno de la jaro 33, Izrael estos privilegiita de Dio super ĉiuj siaj malamiko; eĉ se li ankoraŭ devos multe suferi kaj vidi multajn el sia popolo morti.

En Gazao, ĝia milita supereco permesas al ĝi venki surloke kontraŭ Hamas-batalantoj, sed la tempo luktas kontraŭ la tuta Okcidento, kiu subtenas ĝin. Malamo kreskas en la mensoj de ĉiuj arabaj kaj islamaj popoloj.

Observantoj el la tuta mondo ne rimarkas, ke ĉi tiu dramo celas direkti homajn pensojn al Dio mem, la Patro de la "*unuanaskita filo*", kiu iritas ilin ĝis la punkto de deziro pri lia totala neniigo. Tamen, pri ĉi tiu temo, diaj profetaĵoj atestas, ke tio ne okazos, ĉar ĝuste sur la montoj de Izrael Rusio, la "*reĝo de la nordo*" de Daniel 11:40 ĝis 45, malaperos, neniigita de la postvivantoj de siaj okcidentaj malamiko subtenataj de Usono, laŭ verso 45: "*Li starigos la tendojn de sia palaco inter la maroj, sur la glora kaj sankta monto, kaj li venos al sia fino, sen iu ajn, kiu helpos lin.*"

En Rom. 11:26, Paŭlo deklaras: "*Kaj tiel la tuta Izrael saviĝos.*" Ĉi tiu esprimo helpas nin kompreni, kion Izrael reprezentas kaj signifas por Dio. Ekde la eliro el Egiptujo, li donis ĉi tiun nomon al la posteuloj de Abraham, unue al Jakob, kaj poste al la popolo formita de la posteuloj de liaj dek du filoj. Ĉi tiu posteulo de la Hebreoj daŭris ĝis la unua alveno de Jesuo Kristo. Kaj estis al ĉi tiu nacia Izrael, ke li prezentis la sangon de la nova interligo per sia verŝita sango. Ĉar la nacio rifuzis rekoni sian mesion, la Izrael de Dio estis daŭrigita de la dek du apostoloj elektitaj de Jesuo Kristo mem, mem estante Hebreoj. Tiel, la historio de fido estas kontinueco, kiu daŭras per la demonstrado de vera fido, kiu konsistas el konformiĝo laŭlonge de la tempo al la postuloj prezentitaj de Dio. La hebrea popolo havis prioritatan rajton ricevi scion pri la nova dia volo, kaj la tera ministerio de Jesuo Kristo rezultigis la dividon de la hebrea Izrael en du tendarojn: la nacia tendaro malbenita pro sia ribelema rifuzo, kaj la benita tendaro konsistanta el la dek du apostoloj kaj aliaj judaj disĉiploj konvertitaj al Kristo. Dio tiam oficiale malfermis la vokon al la gojoj invitetaj eniri kaj profiti de lia graco, dum la pardono de pekoj nun estis perfekte validigita per la elaĉeta morto de Jesuo Kristo. Tiel, inter la gojoj, tiuj, kiuj respondis al la voko de Dio akceptante ĉiujn ĝiajn kondiĉojn kaj konformiĝante al ili, siavice fariĝis membroj de la Izrael de Dio, kiu, ne plu havante nacian formon, alprenis spiritan naturon. La esprimo "*la tuta Izrael*" estas klarigita per ĉi tiu duobla konsisto de hebrea kaj pagana origino. Sed Paŭlo neniam profetis, ke la juda nacio nomata Izrael estus tute

konvertita. Eĉ se tio restas dezirinda, ne estas racie esperi pri ĝi, ĉar Dio jam indikis kiom maloftaj estas la elektitoj indaj je lia savo.

Paradokse, la nomo Izrael fariĝis "misgvida" pro la ekzisto de karna Izrael kaj spirita Izrael, sed la nomo "Izrael" mem indikas, kiu portas ĝin digne, ĉar ĝi signifas "venkanta antaŭ Dio". Kaj tial, en Apokalipso 2 kaj 3, Jesuo fermas ĉiun el la 7 mesaĝoj, kiujn li adresas al siaj servistoj, per ĉi tiu esprimo: "**Al tiu, kiu venkas ...**" Kaj por venki, lia helpo estas nemalhavebla, ĉar li mem, en sia sava plano, ekiris "**venki kaj venki**" laŭ Apokalipso 6:2: "*Mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo. Kaj la sidanta sur ĝi havis arkon, kaj krono estis donita al li, kaj li ekiris venkante kaj venki*". Tiel ke kiu ajn atingas venkon kun li estas vere membro de "Izrael" benita kaj savita de Dio.

Ĉi tiu vorto "venka kontraŭ Dio" sugestas, ke la Izrael de Dio devas engaĝiĝi en batalo. De la origino mem de la nomo, Izrael, efektive okazis nokta batalo inter Jakob kaj la anĝelo de JHWéH. Kaj la rakonto pri ĉi tiu sperto liveras riĉan lecionon: Gen. 32:24: "*Jakob restis sola. Tiam viro luktis kun li ĝis la tagiĝo*". Mi memoras la kuntekston de la ago. Jakob iras al sia frato Esav, kiun li trompis kaj de kiu li ŝtelis lian unuenaskiton. Li prave timas, ke lia frato volas mortigi lin, liajn edzinojn kaj iliajn infanojn. Dum li timas la plej malbonan, Dio submetas lin al neatendita sperto. Li aperas al li en homa formo, kontraŭ kiu Jakob devas lukti. La batalo okazas nokte, kiel simbolo de la vivvojaĝo de la homo metita sub la malhelan regadon de peko kaj la diablo. Jakob luktas kun homo, kiu en realeco estas neniu alia ol Dio mem. Verso 25: "*Kaj kiam la viro vidis, ke li ne povas lin venki, li frapis lin sur la artikolo de lia kokso; kaj la artikolo de la kokso de Jakob elartikiĝis, dum li luktis kun li*". En ĉi tiu lukto, Jakob montras persistemon kaj fariĝas la simbolo de la perfortuloj, kiuj kaptas la regnon de la ĉielo. Dio malkaŝas sin per sia dia potenco por venki Jakobon. Verso 26: "*Li diris: Forlasu min, ĉar leviĝas la tagiĝo. Kaj Jakob diris: Mi ne lasos vin iri, se vi min ne benos*". Per ĉi tiuj vortoj, Jakob resumas la principon de akiro de savo. Ĝi akiriĝas nur per persistema lukto, kiel venko, kiu devas esti gajnita per malfacilaĵo kaj sufero. Verso 27: "*Li diris al li: Kia estas via nomo? Kaj li diris: Jakob*". Jakob signifas trompanto. Verso 28: "*Li diris denove: Via nomo ne plu estos Jakob, sed vi estos nomata Izrael; ĉar vi luktis kun Dio kaj kun homoj, kaj vi venkis*". Jakob estas benita de Dio ĉar li uzas ruzecon kaj trompon por akiri spiritan valoron. Pro ĉi tiu kialo Dio lin venkas. Li do perfekte enkorpiĝas ĉi tiun naturon de la "**perfortuloj**", kiuj "**ekposedas la regnon de la ĉielo**", kaj pri kiu Jesuo parolis en Mat. 11:12: "*De la tagoj de Johano la Baptisto ĝis nun la regno de la ĉielo suferas perforton, kaj la perfortuloj ekposedas ĝin*". Ĉi tiu "**perforto**" benita de Dio en Jesuo Kristo havas ĉi tiun apartecon, ke ĝi estas direktita kontraŭ la diabla malfavaro kaj la natura malboneco de la batalanto mem. La batalo kondukata estas do interna batalo, kiu koncernas la spiriton de la vokita de Kristo. Ĉar en lia menso demonoj batalas kontraŭ diaj pensoj inspiritaj de Dio.

La spirita homo distingiĝas de la karna homo per tio, ke li metas ĉiujn siajn analizojn de la observitaj faktoj sub la fundamentan prismon de la penso de Dio. Estas li, kiu organizas tagon post tago la faktojn, la okazaĵojn, kiuj formas la aspekton de la tutmonda, nacia kaj individua situacio, kiun ni ĉiuj observas,

aprezas aŭ bedaŭras. Se la principo de "samtempe" funkcias tre malbone, kiam ĝi estas praktikata de eraremaj homoj, ĝi estas male perfekte administrata de la perfekta Dio, kiu administras la agojn gvidatajn de lia tendaro, tiun de bono kaj rajto, sed ankaŭ tiun de malbono, kiu konkretiĝas per la malbonaj agoj direktitaj kaj organizitaj de la diablo kaj liaj ĉielaj kaj teraj helpantoj.

Kiel ni vidas, Dio ne akiris de sia "**unuennaskita**" la fidelan amon, kiun li sentis por ili. Unue, la unua kreita anĝelo fariĝis "Satano", la mortiga malamiko de Dio, "la diablo". Sur la tero, Adamo, la unua homo formita kaj kreita de Dio, amis sian edzinon Eva pli ol sin mem. Nur en la sepa generacio Dio trovis la idealan kunulon en Ĥanoĥ, kaj post li, escepte de Noaĥo, la unua homaro disvastiĝinta tra la tero fine dronis en la akvoj de la diluvo. Post la amata Noaĥo, Dio faris Abramon, renomitan de li Abraham, sia fidela amiko ĝis la punkto, ke li benis lian idaron. Perfekte obeema kaj obeema en sia juneco, lia filo Isaak montris sin blinda en sia maljuneco, subtaksante la spiritan naturon de sia plej juna filo, Jakob. Rezulte, Dio fakte blindigas lin, por devigi lin doni sian unuenaskitan benon al Jakob, kiu trompas lin kovrante sian manon per besta haŭto tiel harplena kiel tiu de Esav, la plej aĝa filo. Malantaŭ ĉiuj ĉi tiuj eventoj, kiujn li organizis, Dio malkaŝas al ni sian sperton de amo, ofte kaj preskaŭ ĉiam seniluziigita, kiu igas lin multe suferi. Kaj ĉar mi mem, en juna aĝo, suferis pro nereciprokata amo, mi povas kompreni ĉi tiun suferadon, kiun Dio travivis dum siaj ĉielaj kaj teraj kreaĵoj. Li instruas al ni du lecionojn pri amo. La unua estas, ke amo ne povas esti ordonata; ĝi estas aŭ ne estas sen ke iu ajn povu doni kialon. Sekve, la beno de Dio ne povas baziĝi sur la ordo de naskiĝo. Kaj neniu leĝo povas trudi ĝin; eĉ ne la diaj leĝoj establitaj de Dio por establi ordon en la malordo de faktoj. Fakte, Dio kontraŭdiras siajn proprajn principojn pri la denaska rajto, tiel ke ni komprenas, ke la leĝo de amo spitas ĉian rezonadon. Fakte, li jam aplikas per ĉi tiu kontraŭdiro la principon difinitan de Jesuo Kristo, kiu diras en Mateo 13:12: "*Ĉar kiu ajn havas, al tiu estos donite, kaj kiu ajn ne havas, de tiu estos prenita tio, kion li havas.*" La dua leciono konstruita sur la sperto de Jakob estas profeta laŭnature. Favorante la plej junan filon de Isaak, Dio profetas sian seniluziigon pri sia rilato kun Izrael, lia "unuenaskita filo". De la momento de ilia naskiĝo kaj ĝis lia ruzo plenumita kontraŭ lia frato Esav, Jakob ludas la rolon de la nova interligo, kiu en lia tempo estus konstruita sur Jesuo Kristo. Poste, kiel patriarko de siaj 12 filoj, li ludas la rolon de ĉi tiu Izrael de la malnova interligo. Tiam Dio igas lin sperti siajn proprajn sentojn. Jakob amas Raĥelon, kaj per li, Dio amas sian "unuenaskitan filon", kiu reprezentas la Izraelon de la malnova interligo. Sed Dio estas frustrita en sia amo por ĉi tiu unua sperto, ĉar Izrael rivelos sin kun la tempo kiel malfidela kaj idolkulta, same kiel estis la bela, pagana Raĥelo, kiun Dio igis sterila. Ĉi tiun malbone repagitan amon Dio spertas en granda sufero, kiu restos nekonsolebla ĝis la fino de la mondo. Jen kion li rakontas al ni per la sperto de Jakob fariĝanta Izrael, "*la unuenaskito*", kiun li savos el egipta sklaveco por fari sian popolon, inter kiu, laŭ unika historia maniero, li vivos kaj prezentos sin al Moseo en la tabernaklo de kunveno. En cirkonstancoj, bedaŭrinde tro maloftaj, Dio spertis kaj dividis la sinceran ĝojon de sia popolo. Kaj li konservis en ili nepereeblian memoron pri ĉi tiuj momentoj de escepta feliĉo. Estas por memori Izraelon pri ĉi tiu tempo de komuna feliĉo, ke Dio establis la feston de Sukot, la



feston de tabernakloj aŭ tendoj, aŭ kabanoj. Ĉi tiu festo de Sukot do celas memori la amon, kiun Dio dum iu tempo dividis kun sia eksperimenta tera popolo. Ankaŭ, ni devas kompreni, ke la 7-an de oktobro 2023, ĉi tiu festo de Sukot estis sanga pro la masakroj faritaj de la palestina Hamas, kiel rimedo por memori Izraelon pri ĉi tiu ligo de amo, kiun ĝi dividis komence de sia historio kun Dio. Siaflanke, Dio ne povas estingi la aman fajron, kiu konsumas lin interne, ĉar Izraelo ne estas en pozicio esti benita kaj protektata de li. Post la "fina solvo" de la germanaj nazioj, ĉi tiu Sukot markita per pogromo konsistigas krion de amo lanĉitan de Dio, kiu praktikas la vortojn cititajn en Apok. 3:19: "**Ĉiujn** , **kiujn mi amas**, **mi riproĉas kaj punas** . **Tial estu fervora kaj pentu** ." Subtile en ĉi tiu verso, "**ĉio** " memorigas nin, ke ĉi tiu principo jam estis aplikita por la malnova interligo de "**Izrael** " pri la "**unuenaĝito** ". Fakte, la 7-an de oktobro 2023, Dio volis konfirmi la vortojn diritajn de la apostolo Paŭlo en Rom. 11:28-29: "**Rilate al la evangelio, ili estas malamikoj pro vi; sed rilate al la elekto , ili estas amataj pro la patroj. Ĉar Dio ne pentas pri siaj donacoj kaj sia voko .**"

Tio instigas min reviziti la historion de Israelo por pli bone kompreni la rolon, kiun Dio donis al ĝi en antaŭenigado de ĝia reveno al ĝia iama nacia grundo en 1948. Tiutempe, la eŭropa kaj okcidenta kristana socio eliris el la tutmonda konflikto, kiu kaŭzis kaoson kaj lasis fumantajn ruinojn. Ĉi tiu milito venis puni la malpiecon de universala kristanismo dum la 1930-aj jaroj, kiuj jam estis markitaj de malkresko de moralo kaj moraleco. En 1948, kiam ĉiuj kristanaj eklezioj jam falis en apostazion, Dio turnis sin al Israelo por direkti la atenton de la popolo al ĝi. La nazia "Holokaŭsto" ĵus alportis ĝin al la avangardo, kaj okcidentaj regantoj volis doni al ĝiaj postvivantoj landon por ŝirmi ilin. La nediskutita usona potenco de la tempo trudis sian elekton por sia iama nacia tero, kiu de tiam fariĝis ĝia ekzilo: Palestino. Kiu amas Israelon, ankoraŭ ne finis puni ĝin. Ĉi tiu reveno provokis la koleron de la arabaj loĝantaroj, kiuj okupis Palestinon, kaj en la "Sestaga Milito" de 1967, la arabaj popoloj kunigis fortojn kun la celo ekstermi la tutan Israelon establitan sur palestina grundo. Kaj tie aperas la prefero de Dio por Izrael, li donas al ĝi venkon super ĉiuj ĝiaj malamikoj. Por plene kompreni la juĝon, kiun Dio faras sur la popoloj de la tero, ni devas unue memori la fakton, ke, konsiderante ilin ĉiujn kulpaj, Dio ne favoras la plej justajn, sed la malplej kulpajn el ĉiuj. Kaj ĝuste ĉi tie ni devas konsideri la fakton, ke, fronte al apostata kristanismo kaj nelegitima Islamo, Izrael sole posedas la legitimecon praktiki diajn ordonojn aŭtentike instruitajn de la Kreinto Dio. Izrael estis tute zorgata de Dio, kiu donis al ĝi leĝojn, principojn de ordo kaj sankteco longe antaŭ ĉiuj aliaj popoloj de la tero. Kaj malgraŭ tio, kion asertas falsaj atestantoj, kiuj nomas sin kristanoj, la sanregularoj establitaj de Dio konservis sian tutan valoron en la kunteksto de la kristana interligo; la puraj establitaj de Dio restis puraj, kaj la malpuraj restis malpuraj. La nova interligo ne ŝanĝis la staton kaj naturon de bestoj aŭ manĝaĵoj. La elektitoj de Jesuo Kristo ne havas malfacilaĵojn kompreni tion. Sed por reagi tiel, ni devas vere ami Dion, la Sinjoron kaj Mastron de niaj vivoj sanktigataj en lia servo.

Dio neniam devigas iun obei lin. La ordonoj preskribitaj de Dio ne estas devigaj. Fakte, Dio difinas la normojn, kiujn li aprobas, kaj ĉiu restas libera atenti ilin aŭ ne. Kaj ĉi tiu elekto povas esti farita kun plena scio pri la konsekvencoj,

kiujn ĝi alportos. Ĉar Dio kaŝas nenion pri ĉi tiuj konsekvencoj. La obeemaj elektitoj heredos " **eternan vivon** ", kaj la malobeemaj ribelantoj pereos en " **la fajro de la dua morto** ". La ĝusta legado de la Sankta Biblio baziĝas sur la leĝo de amo. Ĉar Dio antaŭvidis, ke lia fina profeta revelacio realiĝos en la franca lingvo, ni en ĉi tiu lando havas la privilegion trovi la principon de amo en la praktika bildo de la funkciado de la "magneto". Ĉi tiu nomo, donita nur en la franca al ĉi tiu instrumento, kiu ekspluatas la leĝon de magnetismo, mem esprimas la verbon "ami". Same kiel "magneto" povas allogi nur ferajn metalojn, la elektita "magneto" povas sole respondi al la amo de Dio, kiu allogas lin nerezisteble, sen ke iu ajn povu malhelpi lin. Kaj kiel la magnetaj fajlaĵoj, li siavice altiras la aliajn elektitojn, kiuj dividas lian naturon kaj amon al Dio.

Gravas konsideri, ke la nomo Izrael estis portata de la viro nomita Jakob antaŭ ol ĝi estis donita al la popolo formita de liaj dek du filoj. Ĉar en la Biblio, Dio uzas plurajn nomojn, kiuj, laŭ li, karakterizas Izraelon, la idealan elektiton: Cion, Jerusalemo. Ĉi tiuj du nomoj memorigas pri la benita regado de la reĝo David, kiu faris "Salem" sian reĝan urbon establitan sur la Monto Cion. Post li, Jesuo Kristo venis kiel "filo de David", establante la kondiĉojn por la paco profetita per la nomo Salem. Sed la "unuenaskita filo" de la karna heredaĵo rifuzis la pacon alportitan de la dia kaj homa spirita "unuenaskita Filo". Rezulte, li estis pelita en ekzilon, perdante sian nacian grundon ĝis 1948. Kaj ekde tiu dato, Dio multigis siajn vokojn al la posteuloj de ĉi tiu popolo, gardantoj de la diaj tradicioj, kiujn Dio donis al ili. Sed en sia malbeno, ĉi tiu popolo aldonis al la originalaj diaj ordonoj festojn kiel "Ĥanuko", en kiu la judoj ekbruligas naŭ-lampan kandelabron. Lastatempe, ĉi tiu festo estis markita per aparta evento en Pollando. Politikisto kaptis fajroestingilon kaj abunde ŝprucigis ĝin, por estingi ĝin, la ŝaltitan kandelabron kaj tiujn, kiuj servis ĝin, kondamnante la satanan naturon de tiu ago. Ĉi tie denove, Dio volis sciigi sian opinion pri la fabrikado de naŭbranĉa kandelabro, kiu havas nenian legitimecon, la "menorao", kiun li konstruis en la tempo de Moseo, supozeble havis nur sep lampojn kaj ne naŭ. Satana festivalo estis organizita en " **la Sinagogo de Satano** ", kio estas surpriza, ĉu ĝi ne estas fakte tre logika? Kaj ĉi tiu speco de religia drivo pravigas Dion, kiam li trudas dolorajn spertojn al Izraelo kiel tiu de la 7-a de oktobro 2023. Ankaŭ, reprezentante la unuan pekan popolon de la diaj interligoj, Izraelo, "la unuenaskito", transformiĝas en kaŭzon de malbeno por ĉiuj aliaj popoloj de la tero. Ĝia nuna kolero kaj ĝia bezono de justeco trudas al Gazao civilajn mortojn neelteneblajn por la humanisma Okcidento kaj la troekscitita agresema islama Oriento. La du socioj kun valoroj tiel diametre kontraŭaj kiel ilia ĉefa pozicio baldaŭ kolizios en ekstreme mortigaj bataloj, ĉar la horo postulas la progreseman detruon de ĉio, kio vivas sur la tero, ĝis la reveno de la dia Jesuo Kristo atendata por la printempa tago de 2030.

Se estas io, kion la tuta homaro dividas, eĉ se laŭ tre malsamaj manieroj, ĝi estas la gusto kaj plezuro de festado. Ĉiu ajn preteksto sufiĉas por pravigi ĝin. Kaj por plene kompreni ĉi tiun temon, ni devas reiri al nia pagana historia pasinteco, kaj en nia kazo, en la Okcidento, al tiu de la romia civilizo.

La ĉefa bazo de la festo kuŝas en la pagana kultado de falsaj diaĵoj. En la Romia Imperio, ĉiu popolo ene de ĝi favoris pli-malpli plurajn diaĵojn. Sed en Romo, la ĉefurbo de la imperio, ni trovas la reprezentadon de ĉiuj diaĵoj agnoskitaj de ĉiuj popoloj de la imperio. Ĉiu povas adori la diaĵon aŭ diaĵojn laŭ sia elekto. Tiurilate, la romia juro kondamnas nenium. Tamen, kiel ĉiuj civilizoj indaj je la nomo, tiu de Romo postulas respekton al certaj kondutreguloj de siaj civitanoj. La romia juro punas ŝtelon, seksperforton, adulton kaj krimon. La malriĉa loĝantaro, la romia plebejo, estas aparte kontrolata kaj devigita respekti ĉi tiujn regulojn, kaj Romo severe punas malobeantojn de siaj leĝoj per monpunoj, malliberigo aŭ morto. Kaj kompreneble, la riĉaj eminentuloj, inkluzive de la senatanoj, respondecas nur al la imperiestro mem kaj povas rompi la romiajn leĝojn ĝis ia grado sen tro da risko.

La priskribo de la romia socio, kiun mi ĵus donis, tre similas al la nuna usona modelo, kie justecon determinas la riĉeco de la akuzitoj. Civitanoj ĝuas grandan liberecon, sed agnoskitaj malobeoj estas kare pagataj. Simile, en Francio, kie la akuzitoj fariĝis politikistoj, ni vidis la aperon de la statuso de "supozata senkulpulo".

En pagana Romo, la bezono sekvi regulojn metis ĉiujn civitanojn sub premon. Ankaŭ, kiel postulate de la vapormaŝino, de tempo al tempo, la bezono malŝarĝi ĉi tiun premon esprimiĝis per festoj markitaj de morala malstreĉiĝo kaj ekscesoj implikantaj trinkaĵon, manĝaĵon kaj seksecon. Ĉi tiuj ekscesoj prenis la nomon orgioj en Romo. Alkoholaĵoj seninhibiciis la homan spiriton, kiu lasis sin iri kaj pensis nur pri kontentigo de la deziroj de siaj fantazioj. Ekster iu ajn absoluta normo venanta de la sola Dio, tiam nekonata en la Romia Respubliko, paganaj religioj pravigis kaj kuraĝigis ĉi tiujn orgiajn praktikojn. La adorataj diaĵoj estis nur supozeblaj kaj tial nekapablaj doni direkton al siaj adorantoj, kies spiritoj ricevis nur respondojn de ĉielaj demonoj. Senkonsciaj homoj estis nenio pli ol marionetoj manipolitaj kaj inspiritaj por fari la malbonon, kiun Dio kondamnas.

Dum ĝiaj sinsekvaj konkeroj disvolviĝis, Romo senigis la venkitajn popolojn je ilia sendependeco kaj ĉiuj iliaj diaĵoj. Romo tial adoptis ĉiujn jam tre multnombrajn grekajn diojn, kiuj tiel aliĝis al siaj propraj. Kaj ni ankoraŭ trovas hodiaŭ, en 2023, en la nomoj de la sep tagoj de niaj semajnoj, pruvon de ĉi tiu kultado de astralaj diaĵoj. Ni havas, por la unua tago, la sunon; por la dua <sup>tago</sup>, la lunon; por la tria <sup>tago</sup>, Marson; por la kvara <sup>tago</sup>, Merkuron; por la kvina <sup>tago</sup>, Jupiteron; por la sesa <sup>tago</sup>, Venuson; kaj por la sepa <sup>tago</sup>, Saturnon. En ĉi tiu semajno, la ordo de prezentado de la steloj metas, unue, la sunon kaj laste, Saturnon. Ĉi tiu afero aperas eĉ pli klare en la angla lingvo, kie la unua kaj lasta tagoj estas nomataj respektive, dimanĉo kaj sabato. Ĉi tiu ordo baziĝas sur logika rezonado tenata de la homo, kiu ignoras la ekziston de la vera Dio.

Analizante la vivon sur la tero, la homo rimarkas la variojn de la suna ciklo, kaj li fokusas sian intereson sur la tempo markita de sunbrilo, la tago aŭ

lumo. Li rimarkas, ke kiam noktiĝas, li jam nenion povas fari, vidante nenion. La nokto tiel alprenas negativan valoron kaj la tago pozitivan valoron. Li tiel estas kondukita aprezi la momenton, kiam en sia ciklo, la sunlumo rekomencas sian ascendan marŝon; tio nomiĝas la vintra solstico. Ekde la antaŭa somera solstico, la sunlumo nur malsupreniris kaj je la tempo de la vintra solstico, la lumo atingas sian plej reduktitan formon; kaj inverse, la tempo de la nokto estas la plej longa. Ni povas do kompreni, kia ĝojo por homoj vidi ĉi tiun procezon inversiĝi! Nature kaj logike aprezita de homoj, sub la inspiro de la demonoj, la suno fine estis honorata kiel ĉiela dio. Kaj en tre antikva Egiptio, precipe suna, la diigita suno estis nomata "Ra aŭ Re".

En Romo, oni lin adoradis sub nomoj donitaj de fremduloj, sed la romanoj nomis lin SOL INVICTVS, aŭ Nevenkita Suno. Pro sia naturo kaj sia grava rolo, la suno povis nur okupi la unuan lokon, kaj tio pravigis la lokigon de la komenco de la romia jaro je la horo de la vintra solstico, aŭ la 22-an de decembro de nia nuna kutima kalendaro en 1564. Ĉe la fino de nia semajno estas la tago de Saturno, kaj ni havis en Romo, komence de vintro, ĉe la fino de la jaro, sep tagojn da kontinuaj festadoj, kiuj portis la nomon "Saturnaliaj". Ĉi tiu komenco de vintro do kunigis la kulton faritan al la Suno kaj al Saturno. Jam ekde 1564, la Saturnaliaj anstataŭigitaj per Kristnasko kaj Novjara Tago esprimis la ĝojon vidi finiĝi jaron markitan de seniluziigoj kaj tiun eniri novan jaron plenan de espero. Kaj la orgiaj ekscesoj de ĉi tiu festa sezono atingis ekstremajn nivelojn, ankoraŭ praktikatajn hodiaŭ. Ĉi tiuj paganaj popoloj ignoris kaj malobeis sanajn kaj manĝajn regulojn, kaj ili devis pagi, kaj ankoraŭ devas pagi, pro siaj ekscesoj per foje mortigaj malsanoj. Ĉar la rezisto de la homa korpo kaj ĝiaj organoj havas limon, kiu, se superita, rezultigas malsanon aŭ morton.

Tiel, la romia civilizo daŭris kaj prosperis ene de siaj paganaj normoj ĝis la apostolo Paŭlo, la unua atestanto de Jesuo Kristo, alvenis en Romon kun sia revolucia, sed tute paca, mesaĝo. Lia mesaĝo rapide tuŝis animojn soifantajn la absoluton, sed samtempe, la ekskluzivismo postulita de la vera Dio maltrankviligis la idolkultajn homamasojn, kiujn lia doktrino kondamnis malaperi. Komploto kulpigis kristanojn pri la incendio en Romo ekbruligita de la demona kaj malhela imperiestro Nerono: la "Nigrulo". Persekutado tiam alprenis la plej terurajn formojn por la kondamnitaj kristanoj, ofertita kiel spektaklo al la idolkulta romia popolo soifanta venĝon.

Post Nerono, la persekutoj provizore malrapidiĝis, poste rekomenciĝis, kaj kristana komunumo disvolviĝis en Romo. Ĝi estis konstruita sur la martireco de du grandaj figuroj, Paŭlo kaj Petro, ambaŭ torturitaj sub Nerono. Sub la superrigardo de pluraj imperiestroj, la atestantoj de Kristo dividis sian fidon al la ununura Dio, sed paganaj praktikoj restis la ĝeneraligita oficiala normo de la vivo en Romo.

Tiutempe, neniuj pensis difini la daton de la naskiĝo de Jesuo Kristo. Vera kredo instruis nur la tempon de lia pekliberiga morto, plenumita kaj konfirmita per la ĉeestinta atesto de liaj lastaj dek unu apostoloj; la dekdua estis Judas, kiu sin pendigis. Kun la apostoloj ĉiuj mortintaj, la kristana doktrino estis debatita kaj komencis esti distordita. Malsamaj opinioj pri la dieco de Kristo, pridubitaj de iuj kaj subtenataj de aliaj, provizore malfortigis la disvastiĝon de la kristana kredo.

Sen la aŭtoritato de ĉeestintoj, la defendataj pozicioj estis ricevataj nur kiel individuaj opinioj. Skribaj instruoj estis maloftaj sed konsiderataj tre valoraj. Kunhavigi kopion de letero de Paŭlo estis vera privilegio. Kaj kunhavigi unu el la kvar Evangelioj estis eĉ pli altvalora.

Kiel mi montris per la profetaĵo en Apokalipso 2:10, post la "dek" tagoj-jaroj da persekutado ordonita de imperiestro Diokleciano, la plej malbona okazis kun la religia paco donita en 313 de la romia imperiestro Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda, per lia dekreto subskribita en "Milano". Ĉi tiu paco nur favoris la konvertiĝon de nekonvertitaj homoj, kiujn la diablo kaj liaj demonoj metis en poziciojn de influo kaj aŭtoritato, estante agnoskitaj de la plej granda nombro. La kristana religio perdis en ĉi tiu epoko sian unikan normon oficiale konfirmitan de la apostoloj dum ili ankoraŭ vivis. Estas en ĉi tiu kunteksto de pridubado, ke konstruiĝis la romia versio de la kristana kredo, kiu poste prenis la nomon "Katolika". Kaj en 321, la 7-an de marto, la imperiestro anstataŭigis la semajnan ripozon de la sepa-taga Ŝabato per la ripozo de la unua tago dediĉita al la sundio: la SOL INVICTVS. En Romo, la episkopo de Romo obeas la imperiestron kaj efektivas la ŝanĝon, kiu transformas la dian kristanan doktrinon. La kristana eklezio legitimas, leĝigas kaj instruas pekon; Dio tial devos puni la kulpajn falsajn atestantojn.

Li ekigas sian programon de sep sinsekvaj punoj plenumataj dum la kristana epoko, de 321 ĝis la printempo de 2030. Havante la rolon **averti** pekulojn pri ilia situacio, Dio prezentas ilin sub la simbolo de " **sep trumpetoj** " prezentitaj en Apokalipso 8, 9 kaj 11.

Estas al tiu sama romia imperiestro Konstantino, ke ni ŝuldas, en 325, la oficialan atribumon de la 25-a de decembro al la naskiĝo de Jesuo Kristo. Konfuzinte sian sunan dion kaj Jesuon Kriston, la lumon de homoj, Konstantino ligis la naskiĝon de Kristo al la momento, kiam la suno reakiris sian ascendan valoron. Kaj oni diras, jam en 336, ke la naskiĝo de Jesuo unue estis religie celebrata, la 25-an de decembro, por konservi la paganan celebradon de la naskiĝo de la dio Tamuzo, diigita filo de la reĝo Nimrodo, konstruinto de la Turo de Babelo; pagana festo inkludita en la Saturnaliaj, jam vaste celebrata en la Romia Imperio sub la nomo de "kulto de Mitrao". Ĉi tiu nombro povus pli logike esti la 22-a aŭ 26-a de decembro; la 22, la tago de la solstico aŭ la 26, la kvara tago de la dia kreo, en kiu Dio kreis la sunon. Sed ĉiuokaze ni provas kompreni la kialojn de la ekzisto de abomeninda mensogo, kiun okcidentaj homoj adoptis en la mondo per prenado de la tradicia kutimo festi Kristnaskon je noktomezo en la nokto post la tago de la 24-a de decembro. La klarigo de la vorto "Kristnasko", kiu estas atribuita al ĝi, estas ankaŭ diverse interpretata: Naskiĝo de Dio, kaj por la gaŭlaj keltoj kaj aliaj, "naskiĝo de la suno", en kiu Tamuzo estus ekloĝinta. Ni ankaŭ precizigu, ke Dio jam priskribis ĉi tiun kulton kiel abomenindaĵon en Ezek. 8:14 kaj 15: " *Kaj Li kondukis min al la enirejo de la pordego de la domo de la Eternulo, norden. Kaj jen tie sidis virinoj, plorantaj pri Tamuzo. Kaj Li diris al mi: Ĉu vi vidas, filo de homo? Vi vidas aliajn abomenindaĵojn pli grandajn ol ĉi tiuj.* " Tradicie, Kristnasko estas religie markita en la katolika eklezio per la "noktomeza meso". La daŭrigo de ĉi tiu festo dependas de la celebrado de ĉi tiu "meso", kiu donas al ĝi trompan, false kristanan religian pravigon.



Pri Kristnasko, la Biblio donas al ni klarigon, kiu forigas ĉian pravigon por la dato de la 25-a de decembro. Ni trovas ĝin en Luko 2:8: "*Kaj estis en tiu sama regiono paŝtistoj, kiuj restis sur la kampo kaj gardis siajn gregojn nokte.*" Tamen, en Betlehemo, la foje neĝa vintra malvarmo de la 25-a de decembro ankoraŭ ne permesas al la lokaj paŝtistoj paŝtigi siajn gregojn; tio fariĝas ebla komence de printempo, tio estas, 3 monatojn poste. La elekto de la 25-a de decembro do baziĝis ĉefe sur la romia deziro doni al siaj paganaj festoj de "Saturnaliaj" kristanan formon. Ĉi tiu aliro respondas al la ŝanĝo de taktikoj de la diablo, kiu, post persekutado de la Eklezio de Kristo ĝis 313, prenas la direkton de ĉi tiu kristana Eklezio, kiun li nun devas favori post transformo de ĝia doktrino pri savo, por la perdo de animoj.

Jarcentoj pasas kaj jen ni estas en 1945. La Dua Mondmilito ĵus finiĝis, komenciĝas la tempo de komerco favorita de tre longa periodo de okcidenta paco. En Usono, la firmao "Coca-Cola" alprenas la rolon de "Patro Kristnasko" inspirita de la nordiaj eŭropaj popoloj per la demonoj, kiuj trovas tie okazon ridindigi la gloran revenon de la vera "Ĉiela Patro". Usono oferas ĉiujn valorojn por komerca sukceso kaj la ruĝaj kaj blankaj koloroj de Coca-Cola estos poste portataj de la rolulo danke al kiu komercaj vendoj konsiderinde ekflugos, unue en Usono kaj poste tra Eŭropo per imitado. Ĉar la usona vivmodelo estas eksportita tra Eŭropo, kie radio, kinejo, televido, amaskomunikiloj kaj la interreta reto montras ĝin kaj igas ĝin enviinda. Usonaj ferioj estas do vaste disvastiĝintaj kaj praktikataj en ĉiuj okcidentaj landoj. Jam de pluraj jaroj, la abomeninda, malhela festo de "kukurboj kaj sorĉistinoj" nomata "Halloween" estas celebrata en Francio la 31-an de oktobro, la antaŭvespero de la 1-a de novembro - la tago de la "Festo de la Mortintoj" por la idolkultantaj francoj, kiuj tiel malkaŝas sin duoble mortintaj.

Tra la jarcentoj, festoj ĉiam estis maniero delogi kaj luli loĝantarojn, kaj tial la Kristnaska celebrado atingis la deziratan sukceson. Kaj tra la tempo, la katolika religio aĉetis la rekonon kaj submetiĝon de la homaro per siaj religiaj festoj. Tio estas des pli vera, ĉar ĉi tiu katolika religio liberigis siajn sekvantojn de la manĝmalpermesoj ordonitaj de Dio en Lia Sankta Biblio. Ĉi tiu diabla religio sukcesis delogi homojn prezentante al ili la agrablajn aferojn, kiujn ili volis aŭdi en siaj instruoj: "Vi povas manĝi ĉion sen problemo de konscienco, ĉar ne plu ekzistas ia dia malpermeso en la nova interligo." Enirinte en ĉi tiun falsan konvinkon, kiel ni povas konvinki ilin alie? La procezo restos vana por iu ajn homa animo, kiun Dio ne elektas direktante ilin al Lia Sankta Biblio.

Juna kantisto, kiu mortis en helikoptera akcidento, nomita Daniel Balavoine, gvidanto de protesta junulara movado, kiu estis tute humanisma kaj kontraŭrasisma, paradokse lasis al ni ĉi tiujn vortojn en kanto: "Leĝoj jam ne faras homojn, sed homoj faras la leĝojn." Ĝi ne povus esti pli bone dirita. Ĉi tiu esprimo perfekte klarigas la kaŭzon de la malfeliĉo, kiu disvolviĝas kaj influas nian modelon de okcidenta socio. Ĉar efektive, leĝoj faris homojn kiam eŭropaj nacioj estis sendependaj kaj unuiĝintaj etne kaj nacie. Sed sub la premo de humanisma kaj liberecana junularo, kaj de tutmondisma pensado, kies influo nur kreskis, aperis komunumaj problemoj. En Bruselo same kiel en Parizo, la aŭtoritatoj abdikas fronte al kreskanta malprospero. Ĝuste tiam ĉi tiuj politikistoj kreas novajn leĝojn, kiuj pravigas la antaŭeniron de la malbono rifuzante batali

ĝin. Ekzemploj estas multnombraj: malsukceso kaj rezignacio rilate al la batalo kontraŭ drogoj kaj ĝiaj kontrabandistoj; pridubado de la rajto je proprieto, iam konsiderata sankta, ĉar nun la "domokupanto" povas translokiĝi en loĝejon, el kiu la luanto provizore translokiĝis, lasante ĝin vaka kvankam ŝlosita. Kaj la plej grava restas la problemo de enmigado, pri kiu oni ŝiras kaj batalas politikajn poziciojn sen sukcesi solvi ĝin efike. Du aferoj klarigas ĉi tiun konduton: la dia malbeno kaj la indiferenteco de gvidantoj pri aferoj, kiuj ne koncernas ilin persone. Ĉi tiuj oficialaj instancoj kuraĝas kulpigi la gepatrojn pri la delikta konduto de iliaj infanoj, dum ili mem respondecas pri la perdo de aŭtoritato de ĉi tiuj gepatroj, al kiuj oni malpermesis korpan punadon, laŭ la konsilo de ĉarlatanaj psikologoj kaj psikiatroj.

La perspektivo de plilongigo de la militoj en Ukrainio kaj Gazao pliigas la maltrankvilon en la mensoj de okcidentanoj, kaj la blokado de mara trafiko en la Ruĝa Maro fare de la hutioj pravigas ĉi tiun pensmanieron. Sed ĉi-jare denove, ili provos forgesi sian timon dum la festa sezono de la falsa fino de la jaro. Ankaŭ, kiel la antikvaj romanoj, ili trinkos kaj manĝos kaj efektivigos ĉi tiujn vortojn de la Skribo cititajn en Jesaja 22:13-14 " **Ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ ni mortos** ": " *La Eternulo, Jahve Cebaot, vokis vin hodiaŭ por plori kaj funebri, por razi viajn kapojn kaj por zoni vin per sakaĵoj. Kaj jen estos ĝojo kaj gajeco! Oni buĉos bovojn kaj buĉos ŝafojn, oni manĝos viandon kaj trinkos vinon: Ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ ni mortos!* "

Malobei diajn malpermesojn jam estas morta konscia peko, sed fari tion dum festoj, kiuj, por la unua, supozeble gloras la naskiĝon de Kristo kaj por la dua, festas la komencon de la jaro komence de vintro, estas eĉ pli malbone. Kaj ĉi tiuj versoj alprenas novan signifon en nia nuna situacio, ĉar la homaro estas kondamnita de Dio malaperi de la tero, iom post iom ĝis la printempa tago, kiu markos la komencon de la jaro 2030. Kio minacas la homaron hodiaŭ transiras la averton donitan al Ninevo de la profeto Jona, ĉar ĉi-foje la puno ne venas kiel minaco; ĝia apliko jam ne estas kondiĉa. Ĉar pri ĉi tiu temo, Dio klare esprimis sin, dirante en Eliro 12:2: " **Ĉi tiu monato estos por vi komenco de monatoj; ĝi estos por vi komenco de monatoj de la jaro.** " Kaj li fiksas, en tiu momento, en la tago de la printempa ekvinokso, la komencon de la " **unua monato de la jaro** ", kies 14-<sup>a</sup> tago estos dediĉita al la celebrado de la juda Pasko. En ĉi tiu verso, Dio alparolas ĉiujn siajn elektitojn ĝis la fino de la mondo, tio estas, ĉiujn, kiuj sentas sin koncernaj de la formulo " **li estos por vi** ". Ĉar malantaŭ ĉi tiu " **vi** ", li metas la tutan Izraelon, kiun li povos kaj volos savi; la spiritan Izraelon konsistantan el la elektitoj, kiujn li elektas dum siaj du sinsekvaj aliancoj.

Noto : Specifante " **estos por vi** ", Dio donas al ĉi tiu elekto la valoron de aparta signo, kiu karakterizos liajn verajn elektitojn. Ĉar ĉi tiu esprimo sugestas escepton, kiu profetas la fakton, ke la tuta cetera homaro, krom Irano, metus la komencon de sia jaro je la vintra solstico. Simile, Izrael strange metus la komencon de sia civila kaj religia jaro je la aŭtuna ekvinokso; elekto, kiu jam malkaŝas ĝian ribeleman naturon.

Por Dio kaj Liaj sanktigataj elektitoj, tempo povas baziĝi nur sur la ĉielaj korpoj kreitaj de Dio por ĉi tiu celo, laŭ Gen. 1:14: "Kaj Dio diris: *Estu lumajoj en la ĉiela firmaĵo, por apartigi la tagon de la nokto, kaj ili estu signoj kaj*

**tempoj, kaj tagoj kaj jaroj** ; " Tiel, la homa kaj dia konceptoj pri tempo konsentas fiksi la komencon de la jaro sur la pozicio okupita de la suno. Sed la homo elektas la vintran solsticon, dum Dio elektis la printempan ekvinokson, ĉar ĝi markas la momenton, kiam, pro la prapeko, la ciklo de la sezonoj ekmoviĝis. Antaŭ peko, la unuaj tagoj de la senpeka tero estis karakterizitaj per ĉi tiu ekvivalenteco de la tempo de tago kaj nokto, kiu karakterizas la momenton de la printempa ekvinokso, vorto kiu ankaŭ signifas "unua fojo".

Okaze de la du Silvestraj Vesperoj, kiuj akompanos la du tagojn de Kristnasko kaj Silvestro, la falsa unua<sup>de</sup> la nova jaro, niaj tiel nomataj civilizitaj socioj povos ĝui konsumadon de morto. Mi diras morto, ĉar kiel ni priskribu ĉi tiun anasan hepaton, kiu fariĝis mola kaj flava pro la malsano de hepatcirozo? Ĉar ĉi tiu rezulto estas atingita per perforta nutrado de anasoj kaj anseroj, kiujn ili devas manĝi, ĝis ilia hepato fariĝas viktimo de ĉi tiu mortiga malsano. Kaj ankaŭ flava, ĉu ni ĝuus konsumi puson, se ĝi havus agrablan guston? Ĉu ni manĝus la pulmon de kancerulo eniranta la stadion de putriĝo, aŭ ĉi tiun karnon formanĝitan de gangreno? La manĝaĵoj, kiujn Dio klasifikis kiel malpurajn, nur disvastigas la ĝermojn, purinojn kaj mortigajn toksojn, kiujn ili enhavas kaj reprezentas. Agrabla gusto povas maski mortigan kaptilon, kiel estis la kazo kun la frukto de la malpermesita arbo en la Ĝardeno de Edeno, kiun Eva opiniis "**bona kaj agrabla por manĝi**". Ŝi manĝis ĝin kaj ne mortis tuj. Tamen, de tiu momento, la morto eniris ŝin, kaj nur per la juĝo de Dio ĉi tiu morto alprenis videblan aspekton, trafante la tutan kreaĵon. Ĉirkaŭ ili, Adamo kaj Eva vidis la foliojn kaj florojn velki kaj sekiĝi. Kaj de tiam, Dio kreskigis mortigajn herbojn sur la tero, metitajn inter la sanajn herbojn, kaj ankaŭ dornojn kaj rubusojn, kiuj invadas la teron. Manĝi tion, kion Dio klasifikas kiel malpuran, estas ripeto de la tragika sperto, kiun sinsekve spertis Eva kaj Adamo. La malpuraj viandoj de porkaĵo, kuniklo, ĉevalo kaj malpuraj birdoj kiel aglo, vulturo aŭ kadavromanĝantoj estas plenaj de ĝermoj, vermoj kaj toksinoj, kiuj atakas la homan sanon. La samo validas por krustacoj, kies rolo estas filtri akvon per nutrado je la rubaĵoj de aliaj specioj en la mara vivĉeno. Malgraŭ ilia "bona gusto", ĉi tiuj karnoj similas al la karno de ratoj, kiuj nutriĝas en urbaj kloakoj.

Por la bono de supervivo, ĉar niaj korpoj estas pli kaj pli atakataj de damaĝaj eksteraj agentoj, estas en nia plej bona intereso antaŭenigi la protekton de nia natura imunsistemo. Por ĉi tiu celo, ni havas bonan kialon fari nenion, kio povus malfortigi ĝin.

Siaflanke, konsumata kiel trinkaĵo, alkoholo perturbas la funkciadon de la cerbo kaj sekve de ĉiuj niaj organoj, kiujn ĝi regas. Krome, agante kiel ĉiuj drogoj, ĝi kreas en homoj dependecon, kiu fariĝas ĉeno tre malfacile aŭ eĉ neeble rompi. Ĝia konstanta troa uzo povas konduki homojn al frenezo kaj ilian hepaton al cirozo. Konsumi ĉi tiun venenon por la homa animo en festadoj, kiuj havas religian motivon, do konsistigas veran abomenindaĵon, kiu ne povas lasi la kreinton Dio indiferenta; kio igas lin diri en 1 Kor. 3:16-17: " *Ĉu vi ne scias, ke vi estas templo de Dio, kaj ke la Spirito de Dio loĝas en vi? Se iu detruas la templon de Dio, tiun Dio detruos* ; ĉar la templo de Dio estas sankta, kaj tio estas vi ."

Scii ĉi tiun realon devus sufiĉi por saĝe elekti sindeteni de tiuj aferoj, kiujn Dio prezentas al ni kiel malpurajn. Tiel vokito normale devus kondukti, kiam li

deziras eniri en la eternecon ofertitan de Dio en Jesuo Kristo. Per ĉi tiu speco de elekto komenciĝas la vojo al vero, kiu kondukas al sankteco.

Ĉu ni povas vivi sen festadoj? Evidente. Ĉar Jesuo Kristo venis al la tero ĉe la fino de sia tera ministerio por plenumi la oferon de sia vivo ofertita kiel libervola pentofara viktimo, la pardono de pekoj estas perfekte validigita de Dio. Tamen, li sole decidas, kiu meritas profiti de ĝi. La morto de Jesuo Kristo nuligis ĉiujn religiajn festojn. La judaj festoj instruitaj en la Malnova Interligo trovis, en lia alveno, sian finan plenumiĝon kaj tial devis ĉesi. La festoj organizitaj de la Romkatolika Eklezio, malbenitaj kaj kondamnitaj de Dio, havas neniun legitimecon por li. Ĉi tiuj festoj estis nur rimedo por oferti al la homaj masoj la ŝancon honori la aŭtoritaton de Romo, kiu trompis ilin per aserto, ke ĝi povas fermi ilian aliron al la ĉielo, dum ĝi estas nekapabla malfermi ĝin por si mem. Tiel farante, per ĉi tiuj festoj, ĝi akiras la subtenon de la komercistoj, "**la komercistoj de la tero**" de Apokalipso 18, kiujn ŝiaj festoj riĉigas per vendado de la donacoj ofertitaj dum Kristnasko kaj dum la katolika Pasko, la du ĉefaj komercaj festoj. Sed, la homaro ankoraŭ kare pagas pro la komerco de morto festata la 1-an de novembro ' pro la kredo je la senmortecon de la animo instruita en ĉiu falsa kristanismo. La Biblio asertas la malon. "Dio sole havas senmortecon." La Spirito deklaras per Paŭlo en 1 Timoteo 6:14 ĝis 16: "... kaj vivi senmakulaj, senkulpaj, ĝis la apero de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu estas la benata kaj sola Ĉefpastro, la Reĝo de reĝoj kaj **Sinjoro de sinjoroj, kiu sola havas senmortecon**, loĝante en lumo, kiun neniu povas alproksimiĝi, kiun neniu vidis nek povas vidi, al kiu apartenas honoro kaj eterna potenco. Amen! "

Ĉu ni vere estas sen festo? Tute ne, ĉar restas ĉi tiu semajna festo, kiu revenas ĉiun semajnfino sabate kun la sankta Ŝabato de Dio. Ĝi koncentras en si ĉiujn doktrinajn fundamentojn de la vera kredo. Per sia ekzisto kaj sia praktiko, sanktigita de la Kreinto sub la titolo "sepa tago", ĝi memorigas, ke la tera vivo estis kreita de Dio en ses tagoj. Ĝi profetas la finan eniron de ĉiuj elektitoj elektitaj de Dio en Jesuon Kriston, komence de la venonta sepa jarmilo, printempe de 2030. Ĝi konkretigas ĉiun semajnfino ĉi tiun ripozon, en kiu la veraj elektitoj de Kristo eniras, sen kiu la sanktigo de ĉi tiu tago havus nenian sencon. La praktiko de la sankta Ŝabato de Dio tial restas la plej bona maniero por aserti nian fidon al Jesuo Kristo kaj la atendon de nia rekompenco gajnita per lia libervola elaĉeta morto.

Demandi, ĉu ni povas vivi sen festado, estas demandi, ĉu ni povas vivi sen honori mensogojn? La elektitoj kredas kaj scias, ke tio estas ne nur ebla, sed ankaŭ dezirinda, dezirata kaj pacience atendata. Ĉe sia baldaŭa reveno, Jesuo definitive finos la regadon de mensogoj detruante ĉiujn mensogantojn kaj iliajn farojn.

Ni povas fari nenion, individue, kontraŭ la sunvarmo, kontraŭ la pluvo kiu falas de la ĉielo, sed rilate al manĝaĵoj kaj partopreno en paganaj homaj festoj, religiaj aŭ sekularaj, ni estas, antaŭ Dio, individue, kaj ekde la aĝo de 12 jaroj, respondecaj pri ĉiuj niaj elektoj.

Kial preskaŭ la tuta homaro honoras la mensogon establitan en tradicio? Jesuo respondis ĉi tiun demandon: ĉar ili ne estas "*naskitaj el la vero*". Ĉi tiu vorto "*vero*" estas vere subtaksata, kaj ĝuste tial, laŭ Jesuo, "*multaj estas vokitaj,*

*sed malmultaj estas elektitaj "*, kiujn lia libervola pekliberiga ofero povas finfine savi. Dio ne vokis min labori por li en profeta ministerio senkiale, ĉar ekde mia unua studado de la Biblio, mi estis tre sentema al la fakto, ke Dio prezentas sin kiel la Dio de vero. Krome, mi ĉiam malamis la mensogon, kiu trompas kaj kreas amarecon kaj seniluziigon. Tial, mi povas kompreni tion, kion Jesuo nomas esti "*naskita el la vero*". Fakte, la rolo de "*la vero*" estas fundamenta en la atesto de vera kredo. Ĉar kiu mensogas facile atestas, ke li ne kredas, ke Dio kontrolas ĉiujn liajn publikajn aŭ kaŝitajn individuajn agojn. Ankaŭ, kiu kredas je la ekzisto de Dio, ne povas mensogi, ĉar li scias, ke li estas "*spektaklo al la anĝeloj kaj al la mondo*" sub la supera rigardo de la Spirito de la Kreinto Dio. Kaj Dio estas tre postulema pri "*la vero*", ĉar li metas la tutan ekziston sub ĉi tiun principon de "*la vero*". Tial li ligas mensogon al la personeco de la diablo, Satano, la ĉefa kaj unua el la ĉielaj kaj teraj mensogantoj, laŭ Johano 8:44: "*Vi estas de via patro, la diablo, kaj vi volas plenumi la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la komenco, kaj ne restas en la vero, ĉar ne estas vero en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas sian propran bonon; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de ĝi.*"

Siaflanke, male, Jesuo prezentas sin en Johano 14:6 kiel "*la vojo*", kiu per "*la vero*" kondukas al eterna "*vivo*". Konsiderante tion, kio ĵus estis dirita, laŭ Apokalipso 22:15, "*tiu, kiu amas kaj praktikas mensogon*", ne povas trovi feliĉon en la servo de la "*Dio de vero*". Tial, sen malamo aŭ deziro al venĝo, Dio detruas lin, simple ĉar li ne taŭgas vivi en sia socio. Tamen, ne estas same por la mensoganto, kiu distordas, poste instruas mensogojn, kiuj koncernas lin persone. Tial, en siaj profetaĵoj, kiel "*Dio de vero*", la Sankta Spirito prenas kiel sian celon la falsan kristanan religion sub ĝiaj diversaj nomoj. En Apokalipso 14, ili estas simbolitaj per la bildo de la "*vinberoj de dia kolero*", kiujn Jesaja 53 elvokas kaj disvolvas. Tio estas ĉar, instruante religiajn mensogojn en la nomo de Jesuo Kristo, ili estas ĵetitaj vivaj en "*la vinpremilon de la kolero de Dio*", kiu elvokas, sub la bildo de la "*vinjaro*", la sorton, kiun ili suferos en la tago de "*la lasta juĝo*". En tiu tago, la tuta tero fariĝos "*fajra lago*" por doni la "*duan morton*" al la plej kulpaj homoj kaj ribelemaj ĉielaj anĝeloj, inkluzive de ilia gvidanto, Satano. La "*Dio de vero*" tiam agos kiel "*Dio de justeco*", kaj la sama "*fajra lago*" detruos, sen longedaŭra suferado, la paceman indiferentan kreitaĵon kaj, kun pliintensigita kaj longedaŭra suferado, la malbonan kaj kruelan kreitaĵon kontraŭ la Dio de amo, kiun ĝi batalis per religiaj mensogoj kaj persekutante siajn sanktajn servistojn. Ĉi tiuj du specoj de dia "*fina juĝo*" estas rivelitaj en Apokalipso 19:20-21: "*Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi signojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo. Ĉi tiuj du estis ĵetitaj vivaj en la lagon, kiu brulas per fajro kaj sulfuro. Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo de la sidanta sur la ĉevalo, kiu eliris el lia buŝo; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno.*"

Logike, nekredantoj kaj nekredantoj ne profitos de la profetaĵoj rivelitaj de Dio en Sia Sankta Biblio. Dio malkaŝis ĉi tiujn aferojn nur al Siaj "*servistoj*", kiel Li specifas en Apokalipso 1:1: "*La Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al Li, por montri al Siaj servistoj aferojn, kiuj devas baldaŭ okazi. Kaj Li sciigis ĝin per Sia anĝelo al Sia servisto Johano.*" Pro la signifo donita hodiaŭ al la vorto



"servisto", kiu profitas de multaj rajtoj, mi devas klarigi, ke ĉi tiu vorto "servisto" devas esti komprenata en la senco de la "vola sklavo" adoranta sian Majstron Jesuo Kristo. La principo de la sklavo, kiu libervole metas sin por ĉiam en la servon de sia mastro, estas citita kaj evoluigita en Eliro 21:5-6: "*Se la sklavo diros: Mi amas mian mastron, mian edzinon kaj miajn infanojn; mi ne volas eliri libere, tiam lia mastro alkonduku lin antaŭ la Eternulon kaj alkonduku lin al la pordego aŭ al la fosto de la pordo. Lia mastro trapiku lian orelon per aleno, kaj la sklavo servos lin por ĉiam.*" Virinoj unue, kaj poste iuj viroj hodiaŭ, pendigas ringojn en siajn orelojn, simbolojn de la ligo kaj sklaveco de aspekto. Ĉi tiu peka praktiko, kiu ankaŭ koncernas "gejajn" virojn hodiaŭ, instigas ilian identiĝon.

Dio neniam maltrafas okazon profeti Sian teran programon preparitan por Siaj elektitoj, kiel pruvas ĉi tiu verso el Eliro 21:2: "*Se vi aĉetos sklavon hebreon, li servos ses jarojn; sed en la sepa li eliros libere senpage.*" Dio fiksas "**ses jarojn; sed la sepan**" laŭ la bildo de la **ses mil jaroj**, kiujn sekvis, ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo, la **sepa jarmilo** de ĉiela juĝo; la "**mil jaroj**" de Apokalipso 20.

En la finaj tempoj, en kiuj ni estas, la okcidenta mondo observas plurajn sinsekvajn, pli kaj pli abomenindajn festojn ĉe la fino kaj komenco de siaj falsaj jaroj. La 25-an de decembro, la mensogo pri la naskiĝo de Kristo je tiu dato estas celebrata en manĝoj, kie la abomenindaĵo estas konsumata. Poste, la samaj eventoj celebras la falsan Novjaron. Poste venas "Epifanio", laŭ tradicio, la 6-an de januaro, la falsa "festo de la reĝoj" supozeble celebras la viziton de la magiistoj el la Oriento por saluti la naskiĝon de Jesuo Kristo. Ĉio estas ankoraŭ falsa: La magiistoj de la Biblio estis astrologoj kaj magiistoj kaj ne reĝoj, kaj iliaj nomoj neniam estis rivelitaj en la Biblio. Ilia vojaĝo okazis printempe, kiam Jesuo jam naskiĝis; li jam ne estis en la kripo, sed en domo en Betlehemo. En 2024, laŭ katolika decido, Epifanio estos celebrata dimanĉe, la 7-an de januaro. La kukoj, kiuj markas ĉi tiun feston, estos vendataj sabate aŭ sabate, la 6-an de januaro. La plej malbona venas poste kun la "Karnavalo", kiu markos la feston "Karnavalmardo" en 2024, la 13-an de februaro. En iuj landoj, regionoj aŭ urboj, kiel Venecio, Rio-de-Ĵanejro en Brazilo, kaj loko en Belgio kaj Svislando, ĉi tiu "Karnavalo" kaŭzas tri tagojn da libertempo kaj adulto faritaj sub la anonimeco de maskoj kaj alivestiĝoj. Kaj en ĉi tiu kunteksto, ni trovas la romian principon de orgioj miksantaj sekson, la konsumon de alkoholaĵoj kaj manĝaĵojn klasifikitajn kiel malpurajn de la Kreinto Dio; al kio aldoniĝas, danke al scienca progreso en kemio, drogoj de ĉiuj specoj, de Kanabo ĝis Kokaino. Post printempo, la katolika Okcidento celebros "sian Paskon", kaj komercistoj povos vendi siajn ĉokoladajn kaj dolĉajn ovojn. Estas do klare, ke ĉiuj ĉi tiuj nelegitimaj festoj prezentitaj sub religiaj motivoj nur celas antaŭenigi la riĉigon de la riĉaj komercistoj, kiuj tiel konsistigas la plej bonan subtenon por la romia papa reĝimo.

Sciante, ke ni havas nur ses pliajn jarojn por vivi sur la tero ĉi-printempe, la demando ekestos ĉe la fino de ĉiu jaro: Ĉu ĉi tio estas la lasta fojo, kiam ĉi tiuj abomenindaj, mensogaj festoj estos honorataj? La observado de la disvastiĝo de tutmondaj konfliktoj al okcidentaj landoj donos al ni la respondon.

Mi aŭdas en la amaskomunikiloj homojn denuncantajn la frenezon de certaj eksterlandaj gvidantoj. Sed tiuj francoj, kiuj juĝas ilin, devus ekzerci tiun

juĝon kontraŭ si mem. Ĉar ĉu ne necesas esti freneza por subteni tutmondisman idealon, kiu kondukas al trudado al si la devo bonvenigi la tutan mizeron de la mondo, kiu jam ne nur frapas la pordon de Francio, sed amase invadas ĝin por profiti de ĝia libereco kaj socia helpo? Tiu frenezo estas la natura frukto de popolo "*kiu amas kaj praktikas mensogojn kaj abomenindaĵon*". Tial ilia malavara sinteno ŝuldiĝas nur al ilia deziro aperi kiel perfekta modelo de humanismo fortranĉita de la vivanta Dio, pri kiu ili jam eĉ ne volas aŭdi. Ĉar la paradokso estas tie: ili pensas kaj rezonas tutmonde sen esti UN, sed forgesas, ke la mizeron, kiun ili bonvenigas, prizorgas nur ilia nacio kaj ĝiaj laboristoj. Kaj kiam mizero trafas ĉiujn malriĉajn popolojn tra la mondo, la fluo de enmigrintoj povas nur daŭri kaj pliiĝi. La decidojn bonvenigi ilin faras naciaj kaj eŭropaj gvidantoj, sed kiu pagas la ŝarĝon metitan sur la popolon? La loĝantaroj, kiuj ankoraŭ laboras en ĉi tiuj landoj, ĉar dungado maloftiĝas, estas deturnitaj, ene de Eŭropo, al la plej malriĉaj landoj, kaj ekstere, al Ĉinio kaj Azio. Kaj krom la multigo de la panoj, kiu restas privilegio de Jesuo Kristo, la nombro de gastoj ĉe la populara manĝo danĝere kreskas, la parto, kiu iris al la originaj filoj de la nacio, malpliĝas, tagon post tago. Por la denaskaj francoj, konkrete, la ĉekoj por financa socia helpo ĉesas.

La dia malbeno, kiu pezas sur Francio, estas perceptebla en ĝia juna prezidanto, kiun Dio trudis al ĝi por du sinsekvaj kvinjaraj oficperiodoj. Ĉi tiu junulo asertis malspertecon kaj nematurecon, kaj la faktoj konfirmas tion, kion oni timis; liaj politikaj kaj ekonomiaj elektoj estas katastrofaj. Ni ankaŭ scias, ke li ŝatas cinikismon, kiun li ankaŭ montras per sia maljusta naturo. Li inundas sian aŭdantaron per inundo da vortoj esprimitaj kun aŭtoritato por konvinki ilin pri sia plena determino, forgesante tamen, ke tiu sama determino animas liajn kontraŭulojn, eĉ liajn malamikojn, kiel ekzemple ĉi tiu "Rusio", kiu laŭ liaj vortoj "ne rajtas venki". Sufiĉas por li scii la estontecon profetitan de Dio en Dan 11:40 ĝis 45 por scii, ke lia espero estas destinita al fiasko. Ĉe la radiko de la sinsekvaj katastrofoj kaj fiaskoj, kiuj akompanas ĝin, kuŝas lia legalisma koncepto, kiu prioritigas respekton al la leĝo kaj la teksto de la franca Konstitucio, kiu restas fiksita sen adaptiĝi al la cirkonstancoj de la tempo, kiuj grandege ŝanĝiĝas. Li enkarnigas en nia tempo la tutan hipokritecon de ago montritan de la Fariseo de la tempo de Jesuo Kristo. Ĉi tiu politika gvidanto de la tendaro de mensogoj montriĝas nekapabla kompreni la necesojn, kiuj aperas pro la tragikaj tutmondaj novaĵoj. Tio estas ĉar, por esti ĝuste komprenata, la realo postulas amon al la vero. La vivo sur la tero postulas de la homo la kapablon por konstanta adaptiĝo. La malvarma klimato postulas la portadon de varmaj vestaĵoj, kiujn estas saĝe demeti kiam ĝi varmiĝas. En politiko kaj ekonomiko, la samo devas esti farita, sed la obsedoj de la tro juna nacia gvidanto ĉiam igas lin reagi tro malfrue, tio estas, kiam la damaĝo jam ne estas riparebla. Decidinte puni la kulpan Okcidenton, Dio elektis la homan instrumenton kaj instrumentojn per kiuj lia plano devas esti plenumita. Francio pretendas esti ŝtato regata de la juro, tamen ĝi trovas sin paralizita de la potenca rolo, kiun ĝi asignas al la sfero de justeco. Ĉi tiu fondinta lando de respublikana libereco estas kaptita de sia respekto al la leĝo; kia paradokso! Sed estas tiom da diversaj francoj tie, kun tiom da malsamaj etnoj,

kutimoj kaj religioj, ke vera unueco bazita sur frateco jam ne eblas. Tiom gravas, ke la esprimo "la francoj" postulas, ke ni precizigu pri kiuj ni parolas.

La malbeno havas longan historion, sed estas certe, ke la interreto konsistigas la kronan atingon de ĝiaj agoj. Fariĝinte esenca en ĉi tiu falsa fino de 2023, ĝi regas la funkciadon de ĉiuj niaj okcidentaj socioj. En Francio, la junularo en povo estas tre entuziasma pri ĝia uzo. Jam, inter 2020 kaj 2022, la cifereca "QR-kodo" sur poŝtelefonoj permesis al ni forlasi niajn hejmojn aŭ ne. Ĉiuj naciaj kaj privataj servoj nun pasas tra la "interreto". Tamen, ĉi tiu blinda fido al daŭra paco fariĝos la kaŭzo de okcidenta kaj tutmonda kraŝo. Ĉi tio estas pro la "cibermilito", kiun Rusio kondukos kontraŭ la Okcidento, komence, antaŭ ol invadi ĝin armee. Jam de jaroj, fraŭdoj rabas okcidentajn eŭropanojn per la interreto kaj poŝtelefonoj, komencante en Eburbordo. La plej malbona venas kun atakoj de rusaj "retpiratoj", kiuj kaŭzos komputilajn "cimojn", aŭ paneojn, kiuj malebligas la interretan servon. La interreto, blokita, jam ne permesas al financaj servoj konekti siajn komputilajn datumbazojn; sekve, komercaj interŝanĝoj, ĉiaj diversaj transakcioj, ĉesas, same kiel aliro al la servoj de eŭropaj ŝtatoj. Jen la baldaŭa malhela estonteco por nia false kaj malfidele kristana Okcidento.

La sensekureco de la komputila sistemo kreskas paralele kun la progreso farita en ĉi tiu kampo, kiu dependas de cifereca lingvo. La plej lertaj komputilprogramistoj majstris ĉi tiun lingvon ĝis la punkto, ke ili povas krei programojn kapablajn rompi ajnan sekurecan baron. Responde, Interretaj ekspluatantoj trudas konstante evoluantajn sekurecnormojn al siaj uzantoj. Sed ilia batalo jam estis perdita, ĉar sekureco troviĝas nur en la pensoj de niaj cerboj, kiujn nur Dio povas kontroli, eĉ inspiri kaj direkti. Ĉion, kion homo konstruas, li povas malkonstrui; kaj ĉion, kion li fermas, li povas malfermi.

### M16- Tipoj kaj analogecoj

Ĉi tiu nova studo baziĝas sur ĉi tiu verso citita en Kohelet 1:9: "*Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio estas nova sub la suno*."

Ĉi tiu deklaro inspirita de Dio al Reĝo Salomono, fama pro sia senkompara saĝo, tial instigas nin identigi kaj memori la lecionojn registritajn tra la Sankta Biblio. Scio pri ĉi tiuj aferoj ne sufiĉas. Por eviti ripeti la rivelitajn kulpojn kaj erarojn, oni devas vere voli fari tion tre forte kaj tial agi kiel perfortaj homoj, kiuj volas kapti la regnon de la ĉielo.

La unua averta leciono, kiun la Sankta Biblio prezentas al ni, koncernas la strategion de "ruzeco", kiun la diablo, Satano, uzis por trompi Evon parolante al ŝi per la "serpento", la senkulpa viktimo de la afero. Kaj se Dio imputis respondecon al li kaj trudis punon al li, estas nur ĉar per li, li kondamnis, kune kun la diablo mem, la homajn agantojn, kiujn la diablo kaj liaj ĉielaj demonoj uzos kiel "la serpento". Ankaŭ, el ĉi tiu unua ruza ago, Dio esprimas sian juĝon pri la lasta sperto, kie la "ruzeco" de la diablo estos uzata. Ni scias, ke ĝuste en la plenumo de la finfina provo de fido la postvivantoj de la veraj Adventistoj devos

travivi kaj eliri venkaj. " *Ruzeco* " konsistos en prezenti la malrespekton de la romia dimanĉo kiel la kaŭzon de la kolero de Dio; en ĉi tiu ago, la diablo celas delogi la lastajn homojn, kiuj rezistas lin, per persistado en sia fideleco al la sankta Ŝabato de la vera " *sepa tago sanktigita* " de Dio, ĝuste, ekde la unua " *sepa tago* " de sia tera kreaĵo. En ĉi tiu fina kunteksto, kiu rolas kiel la " *serpento* "? Apokalipso 13:11 nomas ĝin " *la besto, kiu venas el la tero* ". Ĉi tiu besto estas kopio de la " *besto, kiu venas el la maro* ", citita en verso 1, kiu indikas la kombinitan reĝimon de la monarkio kaj la romia papa religia potenco. Sekve, la lasta " *besto* " kunigas la civilajn kaj religiajn potencojn de la lastaj horoj de la tera tempo. Ĉi tio indikas la protestantajn religiojn, inkluzive de falsa adventismo, kaj la romian papan katolikan religion, kiu estas forte reprezentita en Usono de kiam la meksika enmigrado multe intensiĝis. Nur la elektitoj, iluminitaj de la tuto de la revelacioj profetitaj de Dio, povas identigi la celojn de la dia kolero. Ĉi tiu pruvas, ke la fina provo de fido baziĝas sur la akiro de ĉi tiu scio. Ĉiu, kiu faris la malsaĝecon subtaksi la gravecon de la aferoj rivelitaj de Dio en liaj profetaĵoj, estas tial, sisteme, kondamnita de li morti en la fajro de la " *dua morto* " ĉe la lasta juĝo. Sed jam, ĉe la reveno de Jesuo Kristo, aŭ antaŭ lia reveno, la morto estas rezervita por li, kiel la parto, kiun li meritas.

Inter la komenco kaj la fino de la tera historio, diaj lecionoj multiĝis, sed la averto kontraŭ " *ruzeco* " restas eterna valoro. Efektive, " *ruzeco* " estas ligita al " *delogo* " kaj estas ĉar ili lasis sin " *delogi* " de la virinoj de la linio de Kain, tio estas, " *la filinoj de homoj* ", laŭ Genezo 6:2, ke la " *filoj de Dio* " de la linio de Set koruptiĝis: " *La filoj de Dio vidis, ke la filinoj de homoj estas belaj, kaj ili prenis ilin kiel edzinojn el ĉiuj, kiujn ili elektis* ." Ĉar la korupto tiam estis ĝeneraligita, Dio frapis la loĝantojn de la tero per la diluvo de akvo, kiu kaŭzis ilian pereon de ĉiuj; ĉiuj, krom Noa kaj la sep membroj de lia familio, savitaj per sia loĝado en la ŝvebanta arkeo konstruita por ĉi tiu celo.

Escepte, laŭ la konsilo de sia patrino, Jakob, filo de Isaak, filo de Abraham, uzis " *ruzecon* " por preni la unuenaskiton de sia pli aĝa frato Esav. Lia motivo estis bona kaj spirita; tial ĝi estis aprezata de Dio, kiu lin benis. Dio punas " *ruzecon* " nur kiam ĝia motivo estas diabla. Li ne lasas sin esti kaptita de la vortoj kaj leĝoj, kiujn li preskribas, sciante, ke la vivo estas kompleksa kaj ke ĉiu kazo postulas apartan adaptitan juĝon. Li tiel skribos kaj diros en 2 Kor. 3:6: " *la litero (de la leĝo) mortigas, sed la spirito (ĝi) vivigas* ": " *Li ankaŭ kapabligis nin kiel ministrojn de nova interligo, ne de la litero, sed de la spirito; ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas* ."

Scio pri ĉio, kion Dio skribis en Sia Sankta Biblio, estas nemalhavebla. La intereso de ĉi tiu revelacio estas grandega, kaj tiu de kelkaj el ĉi tiuj instruoj estas malproksima de evidenta. Homoj lernas la historion de la pasinteco de sia nacio sen derivi ian ajn profiton de ĝi krom tiu de pliigo de sia scio. La Biblio ne nur malkaŝas la historian pasintecon, ĉar ĝi ankaŭ profetas la estontecon. Por ĉi tiu celo, ni trovas en ĝi klare profetajn tekstojn, sed per la principo de la renovigo de "analogaj tipoj", ĝi ankaŭ profetas prezentante vivspertojn. Kiu rimarkis ĉi tiun duan uzon de la biblia rakonto pri la malnova interligo? Mi alportas ĉi tien ekskluzivan novaĵon. Efektive, la biblia rakonto rakontas la historion de Izrael ekde ĝia eliro el Egiptujo, la tempo de la juĝistoj, poste tiun de la reĝoj de Izrael

ĝis la skismo post la morto de la reĝo Salomono, kaj la sinsekvaj regadoj de la reĝoj de Judujo kaj Izrael, kiuj sukcedis lin. La deportado al Babilono punas la pekeman ribelantan popolon. Li poste revenas al sia patrujo ĝis la alveno de la Romanoj, kaj post malakcepto de la Mesio Jesuo kaj peto pri lia morto, li estas forpelita de sia lando kaj disigita inter la popoloj de la Romia Imperio. Ĉi tiuj aferoj estas klare rivelitaj, kaj ĉiu leganto povas konatiĝi kun ili. Tamen, ĉi tiu rakonto diras al ni ion pli, ion multe pli altvaloran, ion kion Dio flustras en la sanktigitajn orelojn de siaj servistoj. La fina falo de la malnova interligo profetas tiun de la nova interligo. Tio estas ĉar la Izrael de la malnova interligo estas nur specimeno de la tuta homaro, kaj ĝia sperto profetas tiun de la pagana homaro, kiu devis eniri la oferton de graco ofertita de Jesuo, la Kristo malakceptita de la juda nacio de la malnova interligo. Tiel, Dio provizis pruvon, ke ribelema homa konduto manifestiĝis en ambaŭ interligoj, tio estas, en du kondiĉoj prezentitaj sub malsamaj normoj: la unua estante sub la leĝo, la dua estante sub graco. Kaj ĉi tiun duoblan ateston de nekredemo profetis Jesuo en ĉi tiu parabolo de Mateo 11:16-17, kie li diras: "*Al kio mi komparu ĉi tiun generacion? Ĝi similas al infanoj, kiuj sidas sur la placoj, kaj parolas al aliaj infanoj: Ni ludis al vi fluton, sed vi ne dancis; ni kantis lamentojn, sed vi ne funebriis.*" Tiel, la ribeluloj restas surdaj en ambaŭ interligoj, kia ajn estas la formo, en kiu Dio parolas al ili, proponante sian interligon. "*La fluto*" aŭ "*la lamentado*" simbolas du kontraŭajn normojn, kiel ankaŭ la du diaj interligoj laŭ aspekto. Ili indikas, laŭvice, ĝojon kaj aflikton. Dio metas la malnovan interligon sub la signon de ĝojo, ĉar Izrael estas nacio benita de li. Li poste metas la novan interligon sub la signon de aflikto, ĉar la nova interligo estas markita de la persekutado kaj ofte la morto sinsekve de la Mesio, liaj apostoloj kaj ĉiuj liaj disĉiploj, kiuj restas fidelaj en longa tempo de spirita mallumo.

Jesuo prezentas ĉi tiun saman instruon en la versoj 18-19, kiuj sekvas: "*Ĉar Johano venis, nek manĝante nek trinkante, kaj ili diras: Li havas demonon. La Filo de homo venis, manĝante kaj trinkante, kaj ili diras: Jen manĝegulo kaj vindrinkulo, amiko de impostistoj kaj pekuloj. Sed saĝeco estas pravigita per ŝiaj faroj.*" Johano kaj Jesuo ankaŭ simbolas la du interligojn kun kontraŭaj kondiĉoj. Tiel, organizante siajn du interligojn sub kontraŭaj kondiĉoj, Dio montras sin nerespondeca pri la perdo de ribelemaj animoj. La leciono rimarkinda estas jena: en kia ajn formo Dio vokas sian savon, la ribelanto aŭ malestimas lian oferton aŭ kaptas ĝin por malpurigi ĝin. Tiel, la du interligoj atingas en sia tempo la samajn seniluziigajn rezultojn, kiujn la antaŭdiluva ribelema homaro lasis kiel ateston en la akvoj de la diluvo, kiu detruis ĝin.

En nia tempo, amasoj da homoj estas trompitaj kredante, ke ili konstruis rilaton kun Dio. Ili alkroĉiĝas al la asertoj de religiaj instruistoj en Islamo, Judismo, Kristanismo, Ortodoksa Katolikismo, Protestantismo, kaj eĉ Adventismo ekde 1994. La "princo de ĉi tiu mondo", "Satano", sukcesis, unu lastan fojon, delogi kaj trompi preskaŭ la tutan homaron, kiun lia unua viktimo, "Eva", portis en si. Ni povas bedaŭri ĉi tiun rezulton, sed ni povas fari nenion pri ĝi. Ĉar ĉi tiu malĝoja rezulto estas la frukto de la libera elekto, kiun ĉiu kreitaĵo de Dio, anĝela aŭ homa, havas de la komenco ĝis la fino de sia vivo. Krome, dirante "*estas*



multaj " "multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj " (Mat. 22:14), Jesuo efektive konfirmis ĉi tiun rezulton. Tamen, ni ne pensis, ke ĝi estis tiel katastrofa.

Hodiaŭ, la 24-an de decembro, dum mi skribas ĉi tiujn aferojn, la momenta triumfo de la diablo estos pruvita de preskaŭ ĉiuj okcidentanoj, kiuj festos Kristnaskan vesperon. Kaj ĉi-jare, ribelema Ukrainio, ligita al sia libereco, festos ĉi tiun Kristnaskon kun la okcidentanoj, la 25-an de decembro laŭ la gregoria kalendaro; tio por pli bone marki sian rompon kun la ortodoksa Rusio, kiu atribuas ĉi tiun feston al la dato de la 7-a de januaro laŭ sia julia kalendaro. Senkonscie, ĝi venas, tiel, glori la malamikon de Dio, la papan romkatolikan eklezion, la heredanton de la imperiestro Konstantino, la organizanton de ĉi tiu festo kun paganaj originoj.

Mi tial konsideras ĉi tiun novan spiritan perlon, kiu aliĝas al multaj aliaj same altvaloraj, kiel donacon de la vera ĉiela Patro. La profeta averto estas do la ĉefa karakterizaĵo, kiun Dio donas al siaj revelacioj enhavitaj en la Biblio de Genezo ĝis Apokalipso. Ankaŭ, mi povas diri, ke tiuj, kiuj " *ludis fluton* " kaj " *kantis lamentojn* ", estas fakte la " *du atestantoj* " de Dio menciitaj en Apokalipso 11:3: " *Mi donos al miaj du atestantoj la povon profeti, vestite per sakaĵo, dum mil ducent sesdek tagoj .* " La posta verso 4 indikas la du interligojn simbolitajn per " *du olivarboj* ": " *Ĉi tiuj estas la du olivarboj kaj la du lampingoj, kiuj staras antaŭ la Sinjoro de la tero .* " Ĉi tiu verso substrekas la **neapartigeblan** ĉar **komplementan karakteron** de la instruoj donitaj en la du interligoj. Kaj la Spirito konfirmas tion laŭ multaj manieroj. Ekzemploj:

Apokalipso 1:2: " *... kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo , kaj ĉion, kion li vidis.*  "

Apokalipso 1:9: " *Mi, Johano, via frato kaj kunulo en la aflikto kaj en la regno kaj pacienco de Jesuo, estis sur la insulo nomata Patmos pro la vorto de Dio kaj pro la atesto de Jesuo .* "

Apokalipso 3:10: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco , mi ankaŭ vin gardos el la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero .* "

Apokalipso 12:17: " *Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj iris, por fari militon kontraŭ la restintoj de ŝia idaro, kiuj gardas la ordonojn de Dio kaj kiuj havas la ateston de Jesuo .* "

Apokalipso 14:12: " *Ĉi tie estas la pacienco de la sanktuloj: ĉi tie estas la observantoj de la ordonoj de Dio kaj la fido de Jesuo .* "

Apokalipso 15:3: " *Kaj ili kantis la kanton de Moseo , la servisto de Dio, kaj la kanton de la Ŝafido , dirante: Grandaj kaj mirindaj estas Viaj faroj, ho Sinjoro Dio, la Plejpotenca; Justaj kaj veraj estas Viaj vojoj, ho Reĝo de la nacioj!*  "

La nomo " **Moseo** " signifas "savita el la akvoj", kio memorigas pri la kazo de Noa, tipo de la elektito savita de Dio laŭ la atesto de la malnova interligo. " **La Ŝafido** " rilatas al Jesuo Kristo, la fondinto de la nova interligo.

Apokalipso 22:13: " *Mi estas la Alfa kaj la Omega , la unua kaj la lasta , la komenco kaj la fino .* "

En la malnova interligo, la Spirito citas la fremdan edzinon de la reĝo Aĥab, la abomenindan kaj kruegan " *Izebelon* ", kiun li prezentas al ni en 1 Reĝoj

18 ĝis 21, kiel profetan tipon de la papa Romkatolika Eklezio, kiun li nomas per ĉi tiu nomo " *Izabelo* " en Apokalipso 2:20: " *Tamen mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi, ĉar vi permesas al tiu virino Izabelo, kiu nomas sin profetino, instrui kaj delogi miajn servistojn malĉasti kaj manĝi oferitajn aĵojn al idoloj .* " Ĉi tiuj du " *virinoj* " havas komune la fakton, ke ili dividas nelegitiman kuniĝon kondamnitajn de Dio. Ambaŭ estas por li fremduloj ŝarĝitaj per peko kaj krimo. Jen la abomenindaj agoj faritaj de " *Izabel* ", la edzino de reĝo Aĥab laŭ 1 Reĝoj 18:4: " ***Kaj kiam Izabel ekstermis la profetojn de YHWÉH*** , Obadja prenis cent profetojn kaj kaŝis ilin kvindek po kvindek en kavernoj, kaj nutris ilin per pano kaj akvo. " Kaj nun jen tiuj, kiujn la Spirito atribuas al " ***Izabel*** " » Romkatolika papa falsa kristano simbolita per la prostituitino nomita " *Babilono la Granda* " en Apokalipso 17:6: " *Kaj mi vidis la virinon ebria de la sango de la sanktuloj kaj de la sango de la martiroj de Jesuo. Kaj kiam mi vidis ŝin, mi miris per granda miro.* " Detaloj: Ĉiu nomo priskribas aspekton de la celata temo. Kaj la grupigo de ĉi tiuj malsamaj difinitaj kriterioj ebligas konsistigi robotan portreton de la ento kaŝita en la mistero. Se " *Izabelo* " kondamnas la murdeman naturon de la Katolika Eklezio, la nomo " *Babilono la Granda* " citita en Apokalipso 17:5 celas pli specife la urbon Romo, kie ĉi tiu eklezio havas sian tronon, aŭ sian "tiel nomatan" Sanktan Seĝon. Historia detalo rimarkinda, en la celata periodo de la 16-a jarcento, ni trovas ĉe la kapo de Hispanio reĝinon nomitan "Izabela la Katolikino". Ŝi perfekte enkorpiĝas la tipon de la profetita " *Izabelo* ". Kiel ŝi, ŝi persekutas verajn protestantajn sanktulojn, judojn, islamanojn, kaj mortigas per siaj sudamerikaj konkeroj amasojn da indiĝenaj amerikanoj kaj afrikaj sklavoj. En verso 6, la Spirito distingas " *la sanktulojn* " de " *la sanktuloj de Jesuo* ". La historio konfirmas, ke antaŭ ol persekuti verajn kristanojn, en sia respublikana kaj imperia pagana formo, Romo batalis kaj mortigis judojn, kiuj havis, en ĉi tiu kunteksto, la statuson de " *sanktuloj* " pro sia aparteno al la Izrael de Dio. " ***Babilono la granda*** ", la Ĥaldeaj urbo, dividis kun Romo la karakteron de potenco kaj dominanta imperia urbo. Aparte, ĉi tiuj du urboj estas riproĉitaj de Dio pro " ***arogantaj vortoj*** " laŭ Dan. 4:30: " *La reĝo ekparolis kaj diris: Ĉu tio ne estas la granda Babel, kiun mi konstruis kiel reĝan loĝejon per la forto de mia potenco kaj por la gloro de mia majesto?* " » Ĉi tiujn " *arogantajn* " kaj " *fierajn* " vortojn Daniel rememorigos al sia heredanto, la reĝo Beltŝacar, en Dan. 5:20: " *Sed kiam lia koro fieriĝis kaj lia spirito malmoliĝis al aroganteco* , li estis ĵetita de sia reĝa trono kaj senigita je sia gloro . " Perforte alkondukita al ĉi tiu urbo Romo, inspirita de la Spirito, la apostolo Petro komparas Romon kun la antikva Ĥaldeaj " *Babilono* " en 1 Petro 5:13: " *La eklezio de la elektitoj, kiu estas en Babilono*, vin salutas, kaj ankaŭ Marko, mia filo . " La akuzo kontraŭ la " ***arogantaj vortoj*** " de Romo aperas en Daniel 7:8: " *Mi rigardis la kornojn, kaj jen alia malgranda korno eliris el inter ili, kaj antaŭ ĝi tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj; kaj jen ĝi havis okulojn kiel okuloj de homo, kaj buŝon parolantan grandajn aferojn .* " » Poste en Daniel 7:11: " *Mi rigardis do pro la grandaj aferoj* , kiujn la korno parolis; kaj dum mi rigardis, la besto estis mortigita, kaj ĝia korpo estis detruita, kaj ĵetita al la fajro por esti forbrulita . " Poste en Apokalipso 13:5: " *Kaj al ĝi estis donita buŝo, parolanta grandajn aferojn kaj blasfemojn; kaj al ĝi estis donita povo agadi kvardek du monatojn.* "

Ĉi tiu nova semajno komenciĝas, por Dio, je "dimanĉo", "la tago de la suno", sekvata de lundo, la 25-a de decembro, la tago de la luno kaj la tago de la festo de Tamuzo kaj la festo de la suno, anstataŭigitaj de la festo de Kristnasko. La suno kaj la luno estas do festataj kune en ĉi tiu Kristnasko. En la vespero de ĉi tiu Kristnasko, ni eniras la nokton de mardo, la tago de Marso, la romia dio de milito, kiu tiel fariĝas la simbolo de la respondo de Dio al la arogantaj agoj de falsa, komerca okcidenta kristanismo. Turnante nian atenton al Dio, ni devas demeti niajn haŭtajn vestojn por eniri spirite en lian menson kaj malkovri liajn motivojn. Sur la tero, la mensogo daŭras dum jarcentoj kaj miloj da jaroj sen sukcesoj fariĝi, por Dio, vero. Sed ni povas nur kompreni ĉi tiujn aferojn malkovrante lian juĝon rivelitan en liaj sanktaj profetaĵoj skribitaj en lia plej sankta Biblio.

En siaj bibliaj revelacioj, Dio alparolas sin per parolado al urbonomoj. Kaj oni devas kompreni, ke Dio ne imputas sian justecon aŭ sian kondamnon al la konstruaĵoj konstruitaj de homoj por protekti ilin. Per ĉi tiuj urbonomoj, li alparolas la loĝantaron, kiu loĝas en ili. En la malnova interligo, sanktiginte sian popolon Izrael per sia dia ĉeesto kaj sia elekto, li tenas ilin respondecaj pri ĉiuj iliaj agoj. Kaj ĉe la kapo de ĉi tiu respondeco, li metas la judan pastraron, kiun li konstante ligis al la tribo de Levi. Dio estas lia parto kaj li estas la parto, kiun Dio rezervas por si mem. Kiel tia, ĉi tiu pastraro reprezentis tre neperfektan bildon de la asembleo de la elektitoj, kiujn li savos en la lasta tago. Kaj mi ripetas, denove, ĉi tiu neperfekteco estis neevitebla, ĉar ĉi tiu ministerio estis heredita per karna transdono; Izrael estante, en sia tuteco, nur specimeno de la tuta homaro.

Ĉiu urbonomo citita de Dio antaŭ kaj de Jesuo Kristo resumas en unu sola vorto tutan instruon atestitan en la Sankta Biblio. Ĉi tiuj nomoj do konsistigas por la komencita leganto de la Biblio la vortojn de kodo uzata de la Spirito de la sola Dio, la Kreinto. Konsiderante la bibliajn revelaciojn de ĉi tiu mirinda Dio, ĉiu propra nomo estas elektita pro sia signifo. Tiel, la unua homo estis nomita de Dio "*Adamo*", nomo derivita de la hebrea vorto "Edom", signifanta "ruĝa", la koloro kiu karakterizas lian sangon naturon. "Eva", lia edzino, ricevis ĉi tiun nomon, kiu signifas "Vivo". En ŝi estis la posteuloj de la tuta homaro dum periodo de ses mil jaroj. Kunigante la du vortojn "ruĝa" kaj "vivo", ni povas kompreni la rolon de la sango verŝita de Jesuo Kristo por akiri la oferton de eterna vivo. Estas do en la titolo de "*nova Adamo*", ke Dio venis, enkarniĝinte, por plenumi la elaĉeton de siaj elektitaj sanktuloj. Sen ĉi tiu libervola ofero flanke de li, lia juĝo estus juĝita arbitra kaj inda je tirano, kiu trudas sian volon sole en la nomo de sia sola ĉiopovo. Dio, malproksime de esti tirano, estas la spirita esprimo de perfekta amo, tial lia sola celo estas rikolti la amon de siaj kreitaĵoj, kiun li trovas nur en siaj elektitoj.

Konsiderante ĉi tiun pripensadon, ĉiu povas kompreni, ke Dio kaj Li sole elektas Siajn elektitojn, Siajn estontajn kunulojn por la eterneco. Ĉi tio forigas ĉian legitimecon de religiaj organizaĵoj por permesi al homa animo eniri la regnon de Dio. Kaj se Dio serĉas Siajn elektitojn, ni ne plu devas surpriziĝi, sed male, pravigi la fakton, ke Li forlasas preskaŭ la tutan homaron, kiu ne prioritatigas Sian amon. Ĉar male al homoj, kiujn Li kreis nekapablaj regi la pensojn de sia proksimulo, Dio regas ĉiujn pensojn de Siaj kreitaĵoj. Li tiel ŝparas Sin de

necesaj paŝoj al Siaj ribelemaj kreitaĵoj. Koncerne falsajn kristanajn aŭ islamajn religiojn, ili senĉese reproduktas agojn plenumitajn de la Judoj, la unuaj en sia speco, laŭ Mateo 23:15: " *Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! Ĉar vi ĉirkaŭiras maron kaj teron, por fari unu prozeliton; kaj kiam li estas farita, vi faras lin duoble pli granda filo de Gehena ol vi mem.* "

Tiu ĉi juĝo formulita de Jesuo Kristo celis la judan pastraron kaj jam la estontan papan katolikan eklezion. En verso 8, alparolante siajn judajn disĉiplojn, Jesuo diras: " *Sed vi ne estu nomataj Rabeno, ĉar unu estas via instruisto, kaj vi ĉiuj estas fratoj.* " Poste, celante la estontan katolikan religion, li diras en verso 9: " *Kaj nomu neniun via patro sur la tero, ĉar unu estas via Patro, kiu estas en la ĉielo.* " Celante kaj la katolikan kaj la protestantan religiojn, li diras denove en verso 10: " *Ne estu nomataj direktoroj, ĉar unu estas via Direktoro, Kristo.* "

Neniu el la malpermesoj prononcitaj de Jesuo Kristo estis respektata. La judoj honoras siajn " *rabenojn* ", la katolikoj adoras sian papon, sian " *Plej Sanktan Patron* ", kaj katolikoj kaj protestantoj, siajn pastrojn kaj pastorojn, la " *Direktorojn* de siaj konsciencoj".

Religio havas sencon nur kiam ĝi ofertas al ĉiu kompletan liberecon de elekto kaj agado, kiun nur Dio povas beni aŭ malbeni. Sur la tero, Dio permesas al religioj transdonitaj laŭ karna, hereda maniero daŭri. Ĉiu portas en sia aparta karaktero kaj pozitiva kaj negativa, pro sia nelegeco. Ĉar ĉiuj nelegaj religioj tiel organizis sin en hierarkian aŭtoritatisman ordon. Ĉe la kapo de ĉi tiuj religiaj organizoj estas gvidanto nomata Rabeno, Papo, Pastro, Prezidanto, Imamo aŭ Ajatolo. Sed kia ajn estas la nomo de ĉi tiu gvidanto, ĉi tiu principo kontraŭas la planon de Dio, kiu devus esti agnoskita kiel la sola Kapo de la elektitoj savitaj en Kristo. Ĉi tio estas ĉar lia plano konsistas el elekti siajn elektitojn, instrui ilin per sia vorto kaj sia Spirito, kaj igi ilin plenumi la verkojn, kiujn li preparis por ili. Kaj por plenumi ĉi tiujn aferojn, li bezonas neniun homan organizon. Kvankam Sunaismo ne havas la potencon konduki iun ajn al la paradizo de Dio, ĝia ekzisto ofertas al homaj okuloj specon de organizo, kiu longe restis libera. Sed ĉi tiu libereco estis limigita de islamaj landoj, kiuj faris Islamon nacia religio trudita al ĉiuj siaj popoloj. Kaj hodiaŭ ili retrovas la militeman, militistan aspekton de sia fondinta profeto de Islamo, "Mohamedo". Tiel, inter Papismo kaj ĝiaj romkatolikaj heredantoj, kaj Mohamedo kaj liaj posteuloj, la homaro konis religion nur en ĝia agresema, subprema kaj persekuta aspekto. Kun tiaj modeloj, oni povas kompreni nur la malakcepton de religio fare de la moderna okcidenta homo. Sed ĉar ĉi tiu observado estas farita kaj klarigita, nenio pravigas la malakcepton de la vera religio aktive instruata de la milda kaj amema Jesuo Kristo.

Ĉiuj falsaj religioj estas malakceptataj kaj kondamnitaj de Dio pro la sama kialo: ili bazas sian legitimecon nur sur la heredo kaj transdono de tradicio. Kaj ĉar la baza normo ne konformas al la modelo preskribita de Dio, ili ne instruas Lian veron, sed mensogojn.

Paradokse, nia epoko, karakterizita per la reveno de zorgo kaj angoro, denove fariĝas favora por religia engaĝiĝo kaj la serĉado de la vero benita de Dio. La reveno de milito, kaj por la nuna Okcidento, la risko de milito, povos vekti homajn mensojn kaj revivigi ilian intereson pri la religia temo, tamen sen devigi

ilin fari tion. Kaj, ju pli la situacio plimalboniĝas, des pli tiu intereso disvolviĝos. Sed tio restas nur ebleco. Jam, por la averaĝa observanto, evidentigas, ke religio ludas tre gravan rolon en la konfliktoj furiozantaj en Ukrainio kaj Gazao. En Ukrainio, homoj elektis aliĝi al la eŭropa katolika kaj protestanta tendaro, ĉar la EU hodiaŭ estas la moderna formo de la heredaĵo de la iama Romia Imperio. Kaj por Dio, la Eŭropo de la EU reprezentas la finan formon de la "**dek kornoj**" profetitaj en Daniel 7 kaj Apokalipso 12 kaj 13, kaj per la simbolo de la "**dek piedfingroj**" en Daniel 2. Ĉar Ortodokseco estas rusa religia karakterizaĵo, Ortodoksa Ukrainio, gvidata de juda prezidanto, pretas konvertiĝi al katolikismo. Siaflanke, Rusio okupiĝis pri sankta milito ĉar ĝia ortodoksa religio kondamnas la abomenaĵojn faritajn de Ukrainio kaj ĝiaj katolikaj kaj protestantaj okcidentaj aliancanoj, opiniante iliajn agojn malmoralaj kaj diboĉaj; vidpunkto, kiun ĉiu vera servisto de la trifoje sankta Dio nepre dividas.

La analogeco de tipoj permesas al ni trovi en Daniel 9, en la preĝo, kiun Daniel adresis al Dio, la difinon de kulpo renovigita en la kristana sperto post la apostola tempo. Daniel diras en verso 13: "*Kiel estas skribite en la leĝo de Moseo, tiel trafis nin ĉi tiu tuta malfeliĉo ; kaj ni ne preĝis al YHWH, nia Dio, ni ne deturnis nin de niaj malbonaĵoj , ni ne atentis Vian veron .*"

Pro tio, ke li faris pekon sen "**deturniĝi de ĝi**", Izrael estis punita de Dio severe, per detruo dum 70 jaroj, kaj Daniel atestas pri tio, "*kiel estas skribite en la leĝo de Moseo*". Li aludas al la avertoj donitaj de Dio en Levidoj 26. Tio ankaŭ koncernas nin, ĉar tiuj avertoj estas renovigitaj por ni per la "**sep trumpetoj**" en Apokalipso. La sperto, kiun Izrael spertis, konsistigas la garantion, ke Dio ne agos alie en la kunteksto de la nova interligo. Kaj en ĉi tiu verso 13, mi notas la alian fundamentan kaŭzon de la puno kaŭzita: "**ni ne atentis vian veron**". Efektive, "**la vero**" de Dio postulas nian tutan atenton, ĉar la celo atingebla estas, ke ni donu pli da graveco al la nevidebla spirita vivo ol al la aferoj de normala fizika kaj karna vivo. Por iuj, sendube la plej multnombraj, tia aliro estas simple neebla kaj nepensebla. Nur la vere elektitaj komprenas ĉi tiun absolutan neceson kaj povas trovi en si mem kaj en Jesuo Kristo la allogon kaj intereson en ĉi tiu sindediĉo de sia tuta animo, de sia tuta estaĵo, korpo kaj spirito.

La profito derivita de la legado de la Biblio dependas de la naturo de la leganto, kiu estas aŭ optimisma, pesimisma aŭ realisma. Nur realisma naturo povas kontentigi Dion, ĉar realismo permesas ampleksi ĉiujn aspektojn de la realeco , kiuj konsistigas la veron. La optimisma leganto prioritatigos la instruojn, kiujn li konsideras pozitivaj en sia legado, kaj la Evangelioj fariĝos lia plej ŝatata legaĵo. La pesimisto trovos en sia legado, ke la Sankta Biblio atestas ĉefe pri malsukcesoj kaj multaj mortigoj, eĉ en la Evangelioj. Ĝi ne taŭgas por espero. Kaj se optimismo kaj pesimismo ambaŭ kondukas al malsukceso, tio estas ĉar ili ambaŭ esprimas nejustajn ekscesojn, malpliigante aŭ pliigante la gravecon de la reala situacio. La elektitoj de Dio en Jesuo Kristo povas do esti nur realismaj estaĵoj kapablaj alfronti agrablan aŭ malagrablan realecon. Kaj ĉi tiu sinteno estas necesa, ĉar Dio prezentas al ni la realecon en ambaŭ ĉi tiuj aspektoj. Tiel optimistoj gloras la amon de Dio, forgesante, ke ĝi estas ankaŭ "Justeco", tiel farante al si nemezureblan damaĝon. Dio bone scias, ke liaj ribelemaj estaĵoj vere aŭskultas nur tion, kion ili volas aŭdi. Tial nia savo dependas ne nur de la graco



donita de Jesuo Kristo, sed ankaŭ de nia spirita juĝo en nia legado de la Sankta Biblio.

Ni prenu la kazon de la diluvo, la optimisto nur memoros la nomon de Noa, savita en sia arkeo, kun sia familio kaj ĉiuj bestoj de la tero tenataj por reproduktiĝi sur la postdiluva tero. Tamen, ordonante la diluvon, Dio adresas teruran mesaĝon, kiun estas esence ne ignori, al ĉiuj estontaj homaj generacioj. Ĉar la spirita situacio de la antaŭdiluvianoj renoviĝos plurfoje ĝis la fina reveno de Jesuo Kristo. Jes, la rakonto pri la diluvo estas ia profeta valoro. Kaj la sperto de la "**turo de Babelo**" meritis novan diluvon. Sed, ĝi estus senutila, ununura diluvo sufiĉus por atesti al homoj, ke Dio ne hezitos detrui ilin. Kaj ĝuste en ĉi tiu senco Jesuo, unue, elvokis ĝin en Mat. 24:37-38-39 kaj due, la apostolo Petro citas ĝin en sia epistolo de 2 Petro 2:5. Jesuo: "*Kiel estis en la tagoj de Noa, tiel estos ankaŭ ĉe la alveno de la Filo de homo. Ĉar en la tagoj antaŭ la diluvo, la homoj manĝis kaj trinkis, edziĝis kaj edziniĝis, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la arkeon; kaj ili sciis nenion, ĝis la diluvo venis kaj forprenis ĉiujn*. Tiel estos ankaŭ ĉe la alveno de la Filo de homo". Petro: "*Se li ne ŝparis la mondon antikvan, sed savis Noan, la okan homon, predikiston de justeco, kiam li alportis la diluvon sur mondon de malpiuloj*; ... » 2 Petro 3:5-8: "*Ĉar ili ne scias, ke per la vorto de Dio la ĉielo ekzistis en la pasinteco, kaj la tero formiĝis el akvo kaj en akvo; per tio la tiama mondo, inundate de akvo, pereis; sed per la sama vorto la ĉielo kaj la nuna tero estas destinitaj, rezervitaj por fajro ĝis la tago de juĝo kaj perejo de malpiuloj. Sed, amataj, ne estu nesciantaj pri ĉi tiu unu afero, ke ĉe la Sinjoro unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago*".

Mi ricevas ĉi tiun nekredeblan klarigon en ĉi tiu horo. La tempo de Petro estas komence de la kvina jarmilo, aŭ, laŭ lia kodo, komence de la kvina tago; la plenumiĝo de la fajro de la lasta juĝo okazos fine de la sepa jarmilo, aŭ fine de la sepa tago. Li tial profetas sen scii, ke tri mil jaroj apartigas lin de la tago de la lasta juĝo.

Antaŭ tiaj tekstoj ni devas esti realismaj, rimarkante kune la teruran averton pri fina detruo kaj la bonan novaĵon reprezentitan de la savo de Noa.

Okazas, ke en Jeĥezkel 14, Dio donas tri nomojn, kiujn li trovas indaj je sia savo. Ĉi tiuj tri nomoj estas: Noa, Daniel kaj Ijob. Li ne citas Davidon, kies modelo ne restis senkulpa pro la morto ordonita kontraŭ lia fidela servisto "*Urija la Hitido*", sed nur ĉi tiujn tri nomojn. Mi povas doni la pravigon hodiaŭ. La Biblio estis verkita dum la tempo de la malnova interligo. Sed jam, de tiu momento, Dio turnas sian menson al la tempo de la fino de la mondo, kaj la historia kunteksto de ĉi tiu lasta tera epoko estos markita de la spertoj de Noa, Daniel kaj Ijob. Ĉe la reveno de Jesuo, la homaro ne savita per lia sango kaj lia justeco estas neniigita kiel dum la diluvo spertita de Noa, kaj la lastaj elektitoj retravivas sian sperton postvivante la detruon de la homaro. Daniel estas la tipo de servisto, kiun Dio benas kiel min, pro lia deziro kompreni la signifon de diaj profetaĵoj. Dio faris lin profeto, kiun Jesuo citis antaŭ siaj disĉiploj. Li travivis la momenton de la unua puno trudita al Izrael kaj ĉe la fina tempo, la lastaj elektitoj, kaj lastaj profetoj lumigitaj de la profetaĵoj de Dio, travivas la horon de la granda fina puno. Ijob vidis siajn infanojn kaj ĉiujn siajn posedaĵojn ŝiritajn de li kaj ĉe la fina tempo, en la lasta provo de fido kie la diablo provas igi ilin rekoni la

praktikon de "dimanĉo", la lastaj elektitoj ankaŭ vidas sin senigitaj je ĉiuj siaj posedaĵoj, forlasitaj de sia edzino kaj siaj infanoj, sia tuta ribelema familio.

Alia leciono, kies tipo renoviĝas, koncernas la konstruon de la " ora bovido " fare de la hebrea popolo liberigita el egipta sklaveco. Apenaŭ liberiĝinta, sufiĉas ke Dio malaperu dum monato, same kiel Moseo, por ke li revenu al la dioj de Egiptujo. Kaj nature, ĉiuj indignigitaj de ĉi tiu maldankemo, ni unuanime kondamnas la hebreojn kulpajn pri ĉi tiuj aferoj. Kaj ili meritas ĉi tiun juĝon. Kaj en niaj pensoj venas ĉi tiuj vortoj: "feliĉe mi ne estas kiel ili." Kaj tamen, ni efektive estas kiel ili. Dio aŭdas niajn protestojn, eĉ kiam la vortoj restas en niaj pensoj. Kaj ĉi tio estas karakterizaĵo komuna al preskaŭ ĉiuj homoj, ĉar ili ne ŝatas, ke ni ŝanĝu iliajn kutimojn. En la parabolo pri la du filoj citita de Jesuo, tiu, kiu fine obeas, komencas per rifuzo obei la donitan ordonon. Dio konas nin tiel bone. Ni diru do, ke, post pripensado, la estonta elektito fine submetiĝas al la volo de sia Sinjoro kaj Majstro. Sed krom la kazo de la elektitoj, kiel kondukas la superforta plimulto de falsaj kristanoj?

Ni komparu la spertojn. La hebreo ricevas de Dio liajn dek ordonojn, poste li malaperas, vokas Moseon, kiu aliĝas al li sur Sinajo. 40 tagojn kaj noktojn poste, li revenas malsupren portante la du tabelojn de la leĝo. Li trovas la popolon en tumulto en la adorado de la " ora bovido " kaj indulganta en malmoraleco. Esprimante dian koleron, li rompas la tabelojn de la leĝo kaj invitas tiujn, kiuj kondamnas ĉi tiujn ekscesojn kun li, aliĝi al li. La hebreo estante dividitaj kaj apartigitaj, Dio plenumas sian juĝon kaj malfermas la teron sub la piedoj de la idoloj. Ili malaperas neniigitaj, englutitaj de la tero. Ĉi tiuj faktoj estas renovigitaj en la nova interligo, kiu komenciĝas kun la tempo de la apostoloj, kiuj ricevas de Kristo la perfektajn fundamentojn de kristana doktrina vero. En la 4-a jarcento, Dio malaperas maskita de Konstantino la 1-a ' la savanto kaj bonfaranto, kiu finis la kristanajn persekutojn. La apostola doktrino tiam transformiĝas, kaj same kiel Moseo rompis la du tabelojn de la leĝo, la 7-an de marto 321, Dio forprenas la sabaton de kristanoj neindaj je lia savo. Post tio, puno venos en la formo de la sinsekvaj " *sep trumpetoj* " de la Apokalipso. Ĉiu el la " *sep trumpetoj* " alportas morton, sed nur " *la sepa* " alportas morton kaj la totalan neniigon de homaj ribeluloj, printempe de 2030. La " *kvina trumpeto* " distingiĝas de la aliaj per la fakto, ke, komencante en 1843-1844, ĝi alportas morton per la falsa protestanta kristana konvertiĝo malbenita ekde la adventista kredotesto spertita en tiuj du datoj. Ĝi alportas la " *duan morton* " kaj pravigas la unuan " *morton* ", kiu trafos la malpiulojn dum la " *sesa* " kaj " *sepa* " trumpetoj .

Nur por la celo dividi siajn pensojn, Dio kreis liberajn ekvivalentojn antaŭ li. Kaj nur ekde 1980 li atingis sian celon. Ĉar nur ekde ĉi tiu jaro li elektis malkaŝi ĉiujn subtilecojn kaŝitajn en siaj sanktaj Skriboj. La fakto, ke li elektis min por plenumi ĉi tiun laboron, ne gravas por vi, ĉar ne gravas la homo, kiun Dio elektas, sed la dia verko, kiun li prezentas al vi. Kaj jen denove, en sia perfekta saĝo, kiu prenas la nomon "saĝo", Dio atendas nenion de via malkovro de liaj malkaŝitaj subtilecoj krom vian ĝojon kaj feliĉon. Ĉi tiu estas la sola kriterio de lia prefero por siaj elektitoj. Kaj se ĉi tiu malkovro ne vekas nek ĝojon nek feliĉon, Dio estas tute frustrita kaj li rompas sian rilaton kun sia kreitaĵo, ĉar ĝi ne havas la profilon por elekto.

Por pli bone kompreni ĉi tiun mesaĝon, vi devas rimarki, ke la Sankta Biblio restis, por Dio kaj homoj, kiel altvalora kofro, kiu restas ŝlosita. Ĝia ĝenerala ekstera aspekto konfirmas ĝian tre altvaloran rolon, sed ĝia enhavo restas mistero dum preskaŭ 3500 jaroj. Ekde la eliro el Egiptujo, ĝiaj unuaj linioj estis skribitaj de Moseo, la amiko de Dio, kiu en kvin libroj rakontas la originon de la kreado kaj la homaro, kaj prezentas la sanktajn diajn leĝojn, kiujn Dio preskribas por la kreitaĵoj, kiujn li amas. Mi emfazas ĉi tiun punkton: Ĉiuj leĝoj truditaj de Dio malkaŝas lian amon al siaj kreitaĵoj. Ĉar ekde la malobeo de la prapeko farita de Eva kaj Adamo, Dio malbenis la teron kaj la tutan kreitaĵon, kiu fariĝis plena de mortigaj danĝeroj. Por uzi elokventan bildon, mi diros, ke homoj trovis sin sur minizita teritorio, kaj Dio nur donas al ili la mapon, kiu indikas la lokojn de la mortigaj minejoj. Mi vidas en ĉi tiu aliro nur pruvon de lia nemezurebla amo. Kaj oni devas esti spirite blinda por ne interpreti ĉi tiujn aferojn tiel.

En la sesa tago de la kreo, Dio kreas Adamon, la sangon "ruĝan", tio estas, la homon. Li instalas lin en mirinda paradizo en eternaj kondiĉoj, kiuj karakterizas la faŭnon, la flaŭron kaj la homon mem. Tamen, la tero estas tute ĉirkaŭata de akvoj, kies nomo "*maro*" estas sinonimo de "*morto*". La programo de Dio legeblas en ĉi tiuj du kontraŭaj aspektoj. Dio kreas la teron por igi ĝin la batalkampo, kie li solvos la problemon de peko. Tiam, kiel la diluvo, la "***dua morto***" eliminos ĉiujn falintajn estaĵojn, anĝelojn kaj homojn. Tiam, kiel indikas Apok. 22, sur la "*nova tero*", kiu estas nur la malnova, regenerita kaj glorita de li, la kreinta Dio restarigos, ĉi-foje por eterneco, sian paradizon aŭ sian Edenon, sian ĝardenon de ĝojo. Kaj detalo specifita en Apok. 21:1, ne plu estos maro: "*kaj la maro jam ne ekzistis*".

Ni nuntempe vivas en la finaj jaroj de la historio de la homaro sur la Tero, kaj ni atestas grandan militecan opozicion kaj ene kaj ekstere de la nacioj; grandaj kaj potencaj landoj kiel Usono kaj Rusio jam batalas unu kontraŭ la alia, nerekte, en la milito en Ukrainio. Kaj en la Proksima Oriento, Israelo vekas la koleron de ĉiuj arabaj kaj islamaj landoj. Ekde 1948, la reveno de judoj al landoj, kiuj fariĝis palestinaj, estis la kaŭzo de konstanta agreso kaj mortigaj atakoj. Ekde tiu dato, la Proksima Oriento alprenis la bildon de varmigita poto, kies premo sporade levas la kovrilon. Por la arabaj kaj islamaj popoloj, la situacio estas netenebla, kaj fine la kovrilo estos elĵetita. La islama kolero disvastiĝos al ĉiuj, kiujn ĝi respondecas pri la maljusteco suferita de iliaj palestinaj fratoj: okcidentaj kristanoj. Ni konsentas, ili ne ĉiuj estas kristanoj, tute ne, sed en la memoro de la islamaj arabaj popoloj, ili restis tiuj malbenitaj "krucmilitistoj", kiuj venis kvereli kun ili sur la tero de antikva Israelo, el kie la judoj estis forpelitaj de la paganaj romianoj. Nu, la ordo de la "Krucmilitoj" estis lanĉita en 1095, ĉe la Koncilio de "Clermont" (Clermont-Ferrand en Francio) en katedralo konstruita el lokaj nigraj ŝtonoj, de malhela aspekto, de la romia papo Urbano la 2-a de franca origino, laŭ peto de la orienta romia imperiestro, ĉar la selĝukaj turkoj malpermesis la trairon de pilgrimantoj al Jerusalemo. La ago estis dekretita la 9-an de la jaro 1200 a.K., dato timata de la judoj, pro la multaj punoj, kiuj okazis kontraŭ ili ĉiam en tiu tago, kaj jam la du historiaj detruoj de la templo de Jerusalemo, fare de Babilono kaj la romianoj. Ĉi tiuj maljustaj krucmilitoj estis renovigitaj ĝis 1291. La celo de la islama kolero estas do ĉi tiu Romo kun ĝiaj multaj vizaĝoj kaj kondutoj.

Forpelante la judojn el "Kanaano", Romo favoris la estontan araban konkeron de ilia teritorio, kaj la alia Romo sendis siajn "krucmilitajn" soldatojn por repreni ĝin. Kaj kio pravigas la islaman koleron estas, ke Dio havis neniun kialon forpreni de la araba paganismo la landon, kiun li "malbenis" pro la nekredemo de la judoj. Ni malkovras ĉi tie la kialon, kial Dio igis la profeton Mohamedo starigi la religion de Islamo. Ĝi estis kreita nur por elteni agreson de la katolika papa Romo, por ke ĝia kolero turnu sin kontraŭ la kulpa romia religio. La tuta homaro pagas en nia tempo pro ĉiuj maljustecoj faritaj de la kombinita reĝimo de romia papismo kaj la eŭropaj monarkioj. Kaj en 1948, kun papismo reduktita al senpoveco, usona protestantismo renovigis la maljustecon kontraŭ la araboj redonante Palestinon al la judaj pluvivantoj de la nazia "fina solvo".

La streĉiĝoj, kiuj hodiaŭ kontraŭstarigas homojn, estas nur la sekvoj de laŭgrada evoluo de la protestspirito.

Ĉe la origino de la disputo kuŝas, unue, kaj perfekte legitimita de Dio, la verko de la Protestanta Reformacio iniciatita per lia testamento ekde 1170, tio estas, inter la mezo de la "Mezepoko" kaj la komenco de la "Renesanco". Ĉi tiu vorto "Renesanco" atribuita de homoj al tempo en kiu Francisko la 1-a<sup>edziĝis kun</sup> la tre katolika italino, Katerina de Mediĉo, la itala stilo estis adoptita de Francio kiu estis markita de la spirita "renaskiĝo" de la reformita kredo kaj paradokse, de la signo de la duobla morto ligita al la itala religio, la papa romia katolikismo kaj ĝiaj murdemaj soldulaj ligoj de la familio "Guise", la malamikoj de la veraj sanktuloj de Dio.

La dua disputo okazis sur la tero de Nordameriko, kie enmigrintoj el Eŭropo ribelis kontraŭ la angla krono ĝis ili akiris sian nacian sendependecon en 1776, helpe de armiloj donitaj de la franca reĝo Ludoviko la 16-a. La tria poste aperis en Francio, kie la malsatantaj homoj komencis revolucion en 1789 kontraŭ siaj reĝo kaj reĝino, akuzante ilin pri ĉiuj iliaj malbonoj. Renversita kaj senkapigita, la reĝa povo estis anstataŭigita de la unua demokratio de modernaj tempoj: la Franca Respubliko. Post sangaj opozicioj, la establita ordo estis trudita sub la imperio de Napoleono la 1-a, kaj per lia "Konkordato", li silentigis religiajn inklinojn. La fino de la monarkio favoris la eniron en longan periodon de **religia paco** profetita de Dio, en Apokalipso 7:1: "*Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero; ili retenis la kvar ventojn de la tero, por ke neniu vento blovu sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon.*" En Apokalipso 8:13, ĉi tiu tempo de la imperio estas indikita per la simbolo de la imperia "aglo", kiu "flugas meze de la ĉielo". Sed la "ventoj de milito", kaj sekularaj kaj militaj, ne ĉesas. Ili daŭras pro diversaj kialoj: konkeroj, venĝoj, konkeroj de sendependeco kaj alprenas aspektojn de civilaj aŭ internaciaj militoj. Ene de la novaj demokratioj, la luktoj kontraŭstaras du politikajn konceptojn: la reakcian dungantan dekstron kaj la postuleman laboristan maldekstron. En Francio, la maldekstro ekregis en 1981, kaj popolaj protestoj nur pliiĝas laŭ la principo: ju pli vi ricevas, des pli vi postulas. Religiaj valoroj malaperas, anstataŭigitaj de la ideoj de novaj majstraj pensuloj: psikiatroj de ĉiuj specoj, sen forgesi tiujn, kiujn la socio plej timas: anarkiistojn, kiuj ne nur parolas, sed agas, farante atakojn kaj murdojn.

En ĉi tiu kunteksto aperas la defio, kiu venas de virinoj. Ili partoprenis en libereco kaj nun batalas por defendi sian, kiun la "viro" tro longe ekspluatigis, ĉikanis aŭ malsuperigis. Malfacilas malkonsenti kun ili, ĉar estas vere, ke viroj ofte uzis patriarkan leĝon por trudi sian volon al virinoj, siaj edzinoj. Tamen, kion diras la Sinjoro Jesuo pri tio? Ni legas en Mat. 20:25-26-27: " *Jesuo, alvokinte ilin, diris: 'Vi scias, ke la regantoj de la nacioj sinjoras super ili, kaj la granduloj ekzercas aŭtoritaton super ili. Sed ne tiel estu inter vi. Sed kiu volas esti granda inter vi, estu via servisto; kaj kiu volas esti la unua inter vi, estu via sklavo.'*" La Sinjoro trudas siajn valorojn nur al siaj veraj elektitoj. Ĉar la malbona konduto de la malbonuloj estas normala afero kiel natura frukto de ilia vera naturo. Dio ne haltigos la ribelulojn agi malbone, ĉar kreante maljustecon, ili servas lian aferon. Estas ĝuste la eltenita suferado, kiu devas revenigi la perditajn ŝafojn al ilia Majstro. Tial do, en sia tera kaj ĉiela ministerio, Dio neniam penis malhelpi la malbonulojn agi malbone.

La falsa kristano preĝas al Dio, por ke Li trudu sian pacon sur la teron de homoj. Li forgesas, ke Jesuo diris pri tio en Mat. 10:34-35-36: " *Ne pensu, ke mi venis, por sendi pacon sur la teron; **mi ne venis, por sendi pacon, sed glavon**.* Ĉar mi venis, por meti homon kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon, kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon; kaj la malamiko de homo estos liaj propraj domanoj." Esprimante sin alimaniere, Dio diras al ni: ne kalkulu, ke mi estingos la fajron, kiun mi ekbruligas. Kaj Jesuo plue precizigas en Luk 12:49: " ***Mi venis, por sendi fajron sur la teron**, kaj kion mi deziras, se ĝi jam ekbrulis?*"

Krome, lia profeta lumo instruas al ni, ke la persekutantaj potencoj estas levitaj per lia volo por puni la religian malfidelecon de homoj, kiuj malestimas la gravecon de lia rivelita volo kaj de lia propra dia persono.

### M17 - La evoluo de demokratioj

Demokratio ĉiam komenciĝas bone, sed ĝi ĉiam finiĝas tre malbone. Ĝi estas bela revo, kiu finiĝas per koŝmaro.

Ĝi originis de la greka urbo Ateno. La sindediĉo de ĝia tuta loĝantaro, kapabla batali, donis al ĝi potencon kaj prosperon.

Tiuj, kiuj defendas lian modelon, diras: "Certe ĝi ne estas la ideala modelo, sed ĝi estas la malplej malbona; nenio pli bona estis trovita." Evidente, kiam demokratio sukcedas tiranan reĝimon, oni povas nur aprezi ĝin. Sed, ĉiukaze, la ideala reĝimo administrata de homo ne ekzistas. Kaj la ideala estis gvidata de Dio kaj direktita de li videble. La nubo, kiu malsupreniris sur la tabernaklon de la hebreoj, manifestis lian ĉeeston, kaj nur Moseo konversaciis kun li, ene de la tendo de kunveno. Tamen, ĉi tiu ideala reĝimo ne estis tolerata de la hebrea popolo. Lia konstanta ĉeesto, videbligita, metis la popolon sub tian premon, ke Izrael finis peti Dion esti gvidata de homa reĝo kiel la aliaj paganaj popoloj. Kaj



mi memorigas vin, ke ni havas ĉi tie la pruvon, ke la dia rajto atribuita al la monarkio estas nelegitima. Ĉar estis la paganaj popoloj apartigitaj de Dio, kiuj donis al si erarajn kaj neperfektajn, eĉ koruptajn, homajn reĝojn por gvidi ilin.

La ordono de unu sola individuo transdonas la tutan popolon al la kapricoj de unu sola homo. Kaj la problemo, kiun alfrontas la homaro, kuŝas en la neperfekteco de la homa karaktero. Se al la reĝo mankas saĝo kaj kompreno, la tuta popolo suferas la konsekvencojn. Tamen, malgraŭ siaj malavantaĝoj, la monarkia sistemo havas la avantaĝon super demokratio, ke ĝi antaŭenigas stabilecon longtempe. La reĝo, aŭ diktatoro, havas longan tempon por atingi la deziratajn rezultojn. Krome, se li estas justa, li povas puni la kulpajn riĉulojn same kiel la malriĉulojn. La reĝo de Francio, Ludoviko la 11-a, elstaris en sia dinastio pro la severa justeco aplikata al la sinjoroj de la regno. Sed li estis la escepto, kiu pruvas la regulon, ke la riĉuloj estas traktataj malsame ol la malriĉuloj. Kaj ĉi tiu regulo neniam malaperas en ia ajn tipo de regada sistemo.

Laŭ la principo de demokratio, la popolo supozeble regas sian sorton. Sed kiu efektive regas ĝin? La plimulta tendaro. Sed reprezentanti plimulton ne pruvas pli bonan kapablon fari elektojn. La elektita plimulta grupo restas konsistanta el individuoj kun karakterdifektoj, kiuj kondukos al malbonaj elektoj, kies sekvoj povas esti katastrofaj por la tuta loĝantaro. Kaj fakte, tio okazas konstante, sendepende de la konsisto de ĉi tiu reganta plimulto. Krome, la deputitoj, kiuj reprezentas la popolon en la parlamenta ĉambro, profitas de privilegioj, kiujn la demokratia reĝimo volis forigi, kritikante pro tio la monarĥan reĝimon. Deputito estas nenio alia ol nova sinjoro de la malnova reĝimo. En Usono, ŝtataj guberniestroj estas nomumitaj, kies povoj estas tre similaj al tiuj de la guberniestroj de la monarkio.

En Francio, demokratio baziĝas sur respublikana reĝimo; modelo tiel neperfekta, ke Francio estas en sia kvina Respubliko, sia kvina nacia Konstitucio. Kaj ĉiutage, deputitoj sidas por krei leĝojn por provi solvi problemojn, kiuj aperas de tago al tago. La vivo estas konstante en moviĝo; nenio estas stabila. Kaj ĉi tiu malstabileco estas des pli granda, ju pli la popoloj de la tero intermiksiĝas. Regi landon similas al la serĉado de ekvilibro fare de ŝnurdancisto. La faktoroj de malordo estas multaj, kaj la solvoj adoptitaj por solvi ilin estas nur momente efikaj. Tiom, ke la leĝo promulgita hodiaŭ ne plu estos efika post mallonga tempo, plej bone kelkaj jaroj. Deputitoj kreas la leĝojn, kiujn la justico uzos por juĝi la krimojn de ordinaraj civitanoj. Juĝistoj do povas nur apliki la leĝojn, kiujn ili submetiĝas al ili. La granda respondeco pri administrado de la lando do kuŝas ĉe ĉi tiuj leĝdonantaj deputitoj. Tamen, en Francio, ni havas sperton, kiu atestas la valoron de nia demokratia sistemo. Post ŝanĝo en la leĝo, la deputitoj trovis sin kolektive kondamnitaj de la leĝo. Do ili voĉdonis por sia propra amnestio. Kaj la plej malbona parto de la afero estas, ke ne ekzistis alia solvo, ĉar ne ekzistas kontraŭa povo por alfronti la povon de la deputitoj. Kaptita individue kulpa, la justico povas akuzi deputiton, sed ĝi ne povus fari tion por ĉiuj reprezentantoj de la nacio.

Ni vidis ŝanĝon en demokratiaj reguloj post la akuzoj kontraŭ parlamentanoj kaj ministroj. Sentante sin celitaj de la justico, francaj parlamentanoj trudis perleĝe ŝanĝon en la statuso de homoj akuzitaj de la

tribunaloj: ili inventis la statuson de "supozata senkulpeco". Ĉi tiu fakto malkaŝas la devion de la regantaj aŭtoritatoj. Ili devis fariĝi viktimoj por eliri el ĉi tiu absurda nova statuso, kiu, por ili, prenis malpli hontan formon ol la statuso de "supozata kulpa". Ĉu ili ne konscias pri la absurdeco de la rezonado malantaŭ ĉi tiu statuso? Antaŭ ĉi tiu statuso, la tribunaloj arestis homojn supozitajn kulpajn, lasante la senkulpulojn solaj. Kaj estis la tasko de la defendaj advokatoj pruvi la senkulpecon de siaj klientoj. La polico kaj la tribunaloj nur arestis kaj juĝis homojn suspektatajn pri farado de krimoj. Dum ĉi tiuj servoj ankoraŭ arestas homojn pro la samaj kialoj, ĉi tiu absurda nova statuso estis donita al ili.

Alia evoluo komplikigis la aferojn. Dum la Eŭropa Unio origine kreiĝis kiel senlima merkato inter ses nacioj, laŭlonge de la tempo kaj kun sia ekspansio, la EU pli kaj pli trudis siajn eŭropajn leĝojn al siaj konsistigaj nacioj. Rezulte, leĝoj pasigitaj de la reprezentantoj de la nacioj estas superregataj de decidoj faritaj de la Komisiono kaj la eŭropaj parlamentanoj. La du aŭtoritatoj kolizias, kaj laŭ eŭropa juro, eŭropa juro havas prioritaton super nacia juro. La manovrospaco por naciaj parlamentanoj tial ŝrumpas, kaj la kapablo solvi naciajn problemojn malaperas. La Eŭropo de 27 pli kaj pli similas al kolekto de boatoj flosantaj kune, ligitaj unu al la alia, sed drivantaj laŭ la vento kaj fluoj, ĉar jam ne estas piloto ĉe la stirilo. La kreado de Eŭropo havis komercan motivon, kiun ĝi plene konservis. Sed la malegalecoj inter la 27 landoj kune kreas situacion de interna konkurenco, kiun ĝia fondinto, sinjoro Jacques Delors, kiu ĵus forpasis en la aĝo de 98 jaroj, bedaŭris kaj bedaŭris. Laŭ lia vizio, la eŭropa merkato ne devus simili la tutmondan merkaton, en kiu popoloj konkurencas kaj batalas unu kontraŭ la alia komerce. Li volis krei protektitan internan merkaton. Sed Eŭropo eskapis la kontrolon de sia kreinto, kaj interna konkurenco riĉigas iujn kaj ruinigas aliajn.

La destino de Eŭropo estis planita kaj antaŭvidebla dekomence. La celo, kiun ĝiaj fondintoj celis, estis reprodukti en Eŭropo la organizon de la potenca lando Usono. Tamen, inter la du kazoj, ekzistas grava diferenco: En Eŭropo, la nacioj estas malnovaj kaj heredantoj de regnoj, kiuj restis sendependaj kaj ofte militis unu kontraŭ la alia. Eŭropaj nacioj ĉiuj havas historian heredaĵon, kiu karakterizas kaj dividas ilin. Ili estas dividitaj per sia nacia lingvo, sia kulturo kaj sia politika sperto. Kontraste al ĉi tiuj aferoj, Usono estas unuigita per sia sola ĉefa lingvo: la angla. La lando estas tre juna kaj konsistas tute el enmigrintoj el Eŭropo kaj la resto de la mondo. Ĝi konsistas el homoj, kiuj havas la guston por risko, kiu estas tiel necesa por transiri oceanon kaj veni kaj rekonstrui siajn vivojn en lando, kie la sola regulo estas: "ĉiu homo por si mem", kaj por iuj, nur, "kaj Dio por ĉiuj". Tial estas per ilia komuna sperto, ke la loĝantaro de Usono nature elektis sin por forta kaj obstina karaktertipo. Krome, multajn allogis la oro malkovrita en la Roka Montaro de Kalifornio. Kaj la lando restis ene de tiu normo, sen socia helpo kaj tre komerca. Ekde tiaj diferencoj, Eŭropo povis nur provi sekvi, kun ĉiu pasanta prokrasto, tiun usonan modelon, pri kiu revis la eŭropanoj.

La usona koncepto pri demokratio estas tre malsama ol tiu de eŭropanoj. Kaj ĝuste en Usono formiĝis la unuaj komunumoj, kunigante novvenintojn. Kaj ilia granda urbo, Novjorko, fragmentiĝis en Ĉinkvartalon, araban kvartalon, hinduan kvartalon, ktp. Ĉi tiu lando estis kaj restas profunde rasisma malgraŭ

klopodoj ŝanĝi ĉi tiun situacion. Ankaŭ okazis komunumaj kolizioj famigitaj per holivudaj filmoj; junaj puertorikanoj batalantaj kontraŭ junaj blankuloj aŭ nigruloj. Tiom, ke mi povas diri, ke en ĉi tiu lando nur Usono estas unuiĝinta. La loĝantaro alfrontas konstantan konkurencon kaj rivalecon, kaj nur la plej malfacilaj vidas la usonan revon fariĝi realo. Ĉi tiu zorgo kaj ĉi tiu serĉado de riĉiĝo estas la radiko de la unuaj generaciaj konfliktoj. Post la Dua Mondmilito, muziko ekapartigis infanojn de iliaj gepatroj. Profunda breĉo malfermiĝis inter ili. Junuloj trovis en rokenrolo la muzikan stilon, kiu kunigis ilin. Kaj gepatroj malamikaj al ĉi tiu stilo de muziko estis konsiderataj malmmodernaj de la junuloj, kiuj aliĝis al la protesta movado. Kinejo kaj radio prenis sur sin la taskon eksporti la modelon al Eŭropo, kie siavice ĉiuj junuloj imitis tion, kio okazis en Usono. Tiu ribelema ŝaŭmado de la okcidenta junularo povas esti klarigita nur per la dia malbeno, kiu sinsekve trafis la papan romkatolikan Eŭropon kaj la protestantan Usonon, forlasitan de Dio, ekde 1843 kaj 1844; du datoj, kiuj estis fatalaj por ili kaj pravigas la fruktojn, kiujn portis la Nordameriko de Usono, post ili. Mi devas rekonsideri la statuson de tiu granda teritorio oficiale retrovita de Kristoforo Kolumbo. Dekomence, ĝia nomo Ameriko antaŭdiris rolon semantan amarecon. Kaj en ĝia progresema historia evoluo, la fruktoj de amareco ne mankas. Unue, la masakro de la amasoj da "kuproruĝaj" haŭtoj, kiuj loĝis tiun tutan teritorion, vivantaj de ĉasado kaj fiŝkaptado, sed ĉiam en tribaj luktoj. La brutaleco de la blankaj enmigrintoj ilin dekumis. Pli detale rigardante, mi jam ne povas prezenti tiun landon kiel la promesitan landon preparitan por la elektitoj de Dio. Tio estas ĉar la ĉefa destino de tiu lando estis fariĝi " *la besto, kiu leviĝas el la tero* ", kio indikas la lastan usonan tutmondan regadon en la historio de la Tero. Kaj dekomence, ĝiaj unuaj enmigrintoj importis sur ĝian grundon kristanan doktrinion jam transformitan de la romkatolika heredaĵo. Inter tiu komenco ĉirkaŭ 1600 kaj la dato de la kredotesto de 1843, kiu kaŭzis ĝian malbenon, la protestanta religio estis akceptita de Dio kondiĉe ke kandidatoj por savo montru respekton por la bazaj veroj restarigitaj de la Reformacio. Kaj li postulis de ili pacan kaj pacifikan konduton, kiu plue reduktis iliajn nombrojn. Ĉar la severececo de la kunteksto ne favoras mildecon, sed la bataleman kaj brutalan spiriton, kiun la kinejo montris al ni. Enmigrintoj luktas samtempe kontraŭ lokaj triboj kaj la armeoj de Anglio. Ili akiras sian sendependecon en 1776. En 1843 kaj 1844, la juna lando spertas la adventismajn kredotestojn. Kaj la venkintoj formas la unuan institucion Separatan Adventistan eklezion en 1863. La falintoj estos kontraŭstarigitaj unu la alian. Tiu brutaleco prenis la formon de fraticida milito, kiu, kontraŭstarigante la sklavposedantan Sudon kontraŭ la Uniisma Nordo, estis nomita la "Milito de Secesio". Kaj paradokse, ĝuste al tiu ĉi tre mortiga milito Usono ŝuldas sian nunan unuecon; la diversaj ŝtatoj estis devigitaj kuniĝi sub ununura prezidanteco. Kun la malkovro de orminejoj, amasoj da homoj allogitaj de profito alvenis el la tuta mondo, tiel plu putrigante la nacion. La bezono de ĉiam pli da spaco intensigis la mortigon de la lastaj "ruĝaj indianoj", kaj la pluvivantoj de la masakroj estis forpuŝitaj kaj limigitaj al rezervejoj. En 1870, milito eksplodis en Eŭropo, kie regnoj kaj nacioj koliziis. Inter la du mondmilitoj de 1914 kaj 1939, siciliaj enmigrintoj fondis la krimsindikaton en Usono, kaj en ambaŭ militoj, usonaj soldatoj venis por helpi siajn aliancinojn en ligo kontraŭ Germanio. Intervenante

en Italio, ili senigis Germanion je la helpo de sia itala faŝista aliancano Roberto Mussolini. La alveno de la usonanoj en Sicilio havus signifajn konsekvencojn, ĉar kunlaboro kun la sicilia mafio favoris la disvolviĝon de ĉi tiu mafio sur usona grundo. Tie, ĝi enirus politikon kaj ludus kriman kaj fincan rolon, kiu karakterizis Usonon en la postmilitaj jaroj. Dum la protestanta religio origine estis la plimulta religio en Usono, la kresko de nombroj kaj la decida rolo de siciliaj kaj italaj enmigrintoj konsiderinde modifis la reprezentadon de la katolika religio en ĉi tiu protestanta lando. Kaj ĉi tiu reprezentado nur pliiĝis kun la eniro de la sudamerikaj hispanidaj loĝantaroj. En kinejo, la protestantaj pastoroj de vakerfilmoj estis anstataŭigitaj per la pastroj kaj episkopoj de modernaj serioj. Ĉi tio konsistigas ateston, kiu konfirmas la profetan difinon, kiun Dio atribuas al protestanta kaj katolika Ameriko en la bildo priskribita per ĉi tiuj terminoj en Apokalipso 13:11: " *Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la tero, kaj ĝi havis du kornojn similajn al ŝafido, kaj ĝi parolis kiel drako.* " La transdono de la bastono inter la du bestoj prezentitaj en ĉi tiu ĉapitro 13 estas konfirmita. La diabla " *drako* ", ĝis tiam katolika, alprenas alian aspekton, tiun de la " *ŝafido* ", simbolo de la obeemo de Kristo restarigita de la veraj protestantoj de la Reformacio. Sed, en ĉi tiu sama tendaro, en la tempo de la fino de la mondo, ĉi tiu oficiale protestanta usona lando kondukas kaj parolas kiel la katolika diablo. Tio signifas, ke la du religioj kunlaboras en fina eksperimento de testado de homa fido sur la tero volita kaj organizita de Dio; tio por konfuzi ilin kaj liveri ilin al morto en plena justeco.

En sia fina akuzo rivelita en Apokalipso 18:23-24, Dio en Kristo deklaras: " *La lumo de la lampo ne brilos en vi, nek la voĉo de la fianĉo kaj la novedzino estos aŭdita en vi; ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero, kaj ĉiuj nacioj estis trompitaj per viaj sorĉoj, kaj la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero estis trovita en ĝi.* "

La konstruo de ĉi tiu verso meritas klarigon, ĉar Dio alparolas Romon en la konata formo en verso 23, sed li parolas pri ĝi en la tria persono en verso 24. Jen la kialo: Verso 24 celas la urbon Romo, la urban konstruaĵon mem, kies oficiala kreado datiĝas de la jaro 747. Ekde tiu dato Romo iom post iom delogis la naciojn per siaj sorĉoj, komence paganaj. Verso 24, ĉi-foje celas Romon persekutantan siajn sanktulojn en siaj du sinsekvaj fazoj, unue pagana, poste papa romkatolika. La akuzo de Dio, " *en ĝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj, kiuj estis buĉitaj sur la tero* ", ne estas troigita, ĉar la romia papa reĝimo donis al la kristana religio persekutan, tiranan, kruelan kaj murdemman normon, kaj ĝiaj agresoj kontraŭ pacaj popoloj igis homojn agresemaj kaj murdemaj. Dio prezentas ĉi tiun ideon en Apokalipso 8:10: " *La nomo de la stelo estas Absinto; kaj triono de la akvoj fariĝis absinto; kaj multaj homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili fariĝis amaraj.* " *Kaj ĉi tiu romkatolika "amareco" fine karakterizos la " amaran "* landon de Usono, **Ameriko** .

La tumulto eksplodo de junulara konduto en la postmilitaj jaroj de la 1950-aj kaj 1960-aj jaroj ne povas esti klarigita alie ol kiel rezulto de subita demonia inspiro. La demonoj kapablis ekspluati la situacion en Usono, kiun Dio malbenis ekde 1843. La patroj estis engaĝitaj en la milito, kiu eksplodis en Eŭropo kaj la Malproksima Oriento kontraŭ Japanio, adorante la leviĝantan sunon. La junuloj

estis tial edukitaj de la patrinoj, kiuj mem fariĝis la laboristoj anstataŭigantaj la forestantajn virojn en la armilfabrikoj, kiuj fariĝis absolute necesaj. La infanoj tiel estis edukitaj sen la subteno kaj kontrolo de ambaŭ gepatroj. Rezulte, ili fariĝis individuismaj kaj plenkreskuloj trofrue. Ĉi tiu temperamenta junularo organizis sian propran socion kaj siajn proprajn valorojn. Jen kuŝas la naskiĝo de la nova "infana reĝo", la frukto de la evoluo de okcidenta demokratio. Kaj en Eŭropo, ĉi tiu principo ankaŭ okazos pro la fakto, ke, dum la vivkostoj kreskas, ambaŭ gepatroj forlasos siajn infanojn por labori en diversaj agadoj kaj dungadkampoj. Kaj kompreneble, en ĉi tiuj kondiĉoj, infanoj kreskis sen la amo kaj superrigardo de siaj gepatroj. Kaj ĉi tiu junulo nepre fariĝos pli kaj pli ribelema.

Kiam ili trovas sin inter si, la junuloj estas lasitaj al siaj sentoj: ili serĉas emociojn kaj sensaciojn en muziko, alkoholaĵoj, aŭ pli malbone, drogoj. La koktelo de la tri rezultas en totala perdo de voloforto, kiu permesas al la demonoj preni kontrolon de la homaj animoj tiel transdonitaj al ili. La freneza serĉado de sensuala plezuro kaptas la poseditajn estaĵojn ĝis ilia konscio revenas. Ili serĉas la trancon, tiun ŝanĝitan staton, kiun la nigraj afrikaj triboj serĉis kaj trovis per senlaca ripetado de litanio de paganaj ekzorcoj laŭ la sono de tam-tamoj. Ili fariĝas normalaj denove por tempo ĝis la sekva "surpriza festo", la "Surboom", aŭ la "Boom". Sed kio estas ĉi tiu normala situacio, se ne alia formo de demonia posedo, en kiu la demonoj libervole limigas sian influon kaj efikojn. Ĉar mi memorigas vin, ke ĉiu animo, kiun Jesuo ne konfesas kiel sian propran, apartenas laŭrajte al la tendaro de la diablo ekde la naskiĝo. Tial, en Jesuo Kristo, Dio organizis la ceremonion de bapto, per kiu la baptito petas Dion akcepti lin kiel sian infanon, sian serviston, sian libervolan sklavon. Kaj tio estas la sola maniero, kiun la homo havas por eskapi la posedon de la diablo.

Dio diris "kiom ajn miaj vojoj kontraŭas viajn vojojn..." Tio estas eŭfemismo, ĉar fakte la homaro sen Dio kredas, ke ĝi organizas kaj povas regi sian estontecon kaj sian destinion. Ĝi ignoras, ke ĝi nur obeas kaj spertas la destinion, kiun la granda kreinto Dio pretigis por ĝi. Tiel, dum la tempo pasas, ĝi konstante metas sian esperon en homojn, por kiuj, plenaj de espero, la masoj de demokratioj voĉdonas; atendante vidi aperi la providencan homon, kiu solvos ĉiujn iliajn problemojn atribuitajn al la tipo de reĝimo, por iu tempo. En Francio, kvin respublikoj estis testitaj kaj eksperimentitaj, kaj mi kredas, ke la franca konstitucio estis ŝanĝita kaj modifita ĉirkaŭ 20 aŭ 24 fojojn. Post ĉi tiuj diversaj malsukcesaj provoj, espero jam ne povas ripozi sur io ajn krom la elektita homo mem. Sed la dezirata rara perlo ne aperas, kaj ĉiu elektita prezidanto estas malakceptita ĉe la fino de sia oficperiodo. Tamen, Dio klare volis ŝanĝi la aferojn trudante al la popolo de Francio la saman junan prezidanton Emmanuel Macron por du prezidentaj oficperiodoj... la lastaj en la historio de la nacio Francio, sed la sendiaj de ĉi tiu demokratio ne konscias pri tio.

Kiel ni povas solvi problemojn pro la normo de la konstruado de socio sen defii ĉi tiun normon? En Francio, la ok prezidantoj de la Kvina Respubliko ĉiuj alfrontis situacion establitan longe antaŭ ili. Ili nur rikoltas la sekvojn de la politiko de koloniigo, kiu kondiĉigis la sinsekvajn enmigradojn, kiuj hodiaŭ donas al Francio ĝian aspekton de neregebla mult-etna kaj mult-komunuma "Babelturo". Ĝi ne ĉiam estis neregebla, ĉar la enmigradoj venantaj el Eŭropo, do kristana,



facile povis asimiliĝi al la sekulara franca modelo. Por favori la finon de la nacio Francio, Dio rezervis, kiel lastan enmigradon, la islaman formon. Mi memoras, ke la paco akirita ĝis lia alveno baziĝis sur la akcepto de la normoj establitaj de la Konkordato de Generalo Bonaparte, la estonta Napoleono la 1-a. Akcepton de ĉi tiu normo faciligis la malbenita statuso de la papa romkatolika religio kaj minoritata protestantismo konsistanta el homoj konsiderataj apostatoj kaj "hipokrituloj" de Jesuo Kristo tiutempe. Sub Bonaparte, religiaj ribeluloj akceptis la sekularajn normojn truditajn de aliaj ribeluloj.

En 1962, per la Interkonsentoj de Evian, oni faris deviajn decidojn antaŭenigante ligojn kun Alĝerio, kiu fine akiris sian sendependecon post ses jaroj da kruela, sanga milito kontraŭ la franca koloniismo. Estus saĝe lerni el ĉi tiu sperto, ke la kunvivado de blankaj respublikanoj, kristanaj aŭ ne, kun la islama komunumo estis mortiga kaj finfine tute neebla. Sed homoj malbenitaj de Dio ne scias lerni la lecionojn de la historio, kaj ili ripetas la unuajn erarojn kaj pagas la prezon denove. Islama enmigrado nur alprenas sian malutilan aspekton post sia laŭgrada kresko dum jardekoj. Se la unua alveninta familio ne prezentis problemon, ĝi ne estas la sama kiam ĝi reprezentas 7% de la tuta nacia loĝantaro. Kaj nun, Dio liberigas la demonojn, kiuj ekspluatas situaciojn de maljusteco por vekti la fervoron de Islamo; tio, por ke ĝi ataku kaj kontraŭbatalu la popolon de ateismaj pekuloj aŭ kristanaj malfideluloj de Francio.

Tiel, demokratio vidas sian situacion evolui. Longe paca kaj sub kontrolo, la islama ĉeesto fariĝas malkaŝe malamika al respublikanaj leĝoj. Junaj islamanoj ribelas kontraŭ la sekulara edukado provizita en lernejoj, mezlernejoj kaj altlernejoj. Ili kuraĝas aserti sian preferon por la "ŝario" de Islamo kaj tiel, sen esti savitaj de ĝi, plenumi la verkojn, kiujn Dio pretigis por ili por detrui la malpian respublikon.

Se en la tempo de la monarkio, la popolo kontraŭstaris unuopan homon, sian reĝon, en sia evoluo demokratioj provokas kontraŭstarojn de grupoj de homoj unuigitaj per komunaj intereso. Ĉi tiu evoluo estis neevitebla ĉar "unueco estas forto" kaj forto donas la deziratan potencon. Tiel ŝajnas klare, ke la tipo de demokratia reĝimo ne solvis la problemojn kreitajn de la kunvivado de la popoloj de la homaro. Jesuo efektive anoncis, ke militoj sekvos unu la alian ĝis la tempo de la fino, dirante en Mateo 24:6 ĝis 8: "*Vi aŭdos pri militoj kaj famoj pri militoj; gardu vin, ke vi ne maltrankviliĝu, ĉar tio devas okazi. Sed la fino ankoraŭ ne estas. Leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ regno, kaj estos malsatoj kaj tertremoj en diversaj lokoj. Ĉio ĉi estas nur komenco de malĝojoj.*" Kaj se la okcidenta tendaro evitis gravajn koliziojn inter siaj nacioj ekde 1945 ĝis 2022, milito konstante starigis homojn unu kontraŭ la alia sur la resto de la loĝata tero. Ankaŭ kontraŭe al la rezonado de okcidentaj nekredantoj, ne la kreado de la Eŭropa Unio permesis ĉi tiun longan tempon de paco, de kiu la Okcidento profitis, sed male, estas la paco dezirata kaj ordonita de Dio en Apokalipso 7:1 ĝis 3, kiu favoris la kreadon de ĉi tiu homa alianco, kies trompan hipokritan naturon Dio malkaŝas en Dan 2:43: "*Vi vidis la feron miksitan kun argilo, ĉar kun la interligoj de homoj ili estos miksitaj; sed ili ne estos kunigitaj unu kun la alia, same kiel fero ne miksiĝas kun argilo.*" La homoj, kiuj organizas ĉi tiun hipokritan aliancon, celas nur antaŭenigi la riĉigon de la plej riĉaj, al kiuj ili liveras multajn popolojn,

kiuj fariĝas iliaj klientoj, per rompado de la limoj, kiuj malhelpas ekonomiajn interŝanĝojn. Estas por ĉi tiu celo, ke S-ro Jacques Delors organizis la Eŭropan Komisionon, kiu finfine devis detrui la liberecon de la nacioj, por ke Eŭropo kaj ĉiuj okcidentaj terkomercoj de Usono, Anglio kaj Aŭstralio regu."

Estas bone konate, ke ĉevalo tenata en brido ne povas malkaŝi sian plenan potencialon. Kaj ĝuste por permesi al la malfidela kristana Okcidento malkaŝi sian ekstreman potencialon, Dio donis al ĝi longan pacon inter 1945 kaj 2022. En februaro 2022, Li donis la signon de la fino de la longa paco, en kiu la ribelemaj okcidentaj popoloj sin hardis; kaj tio, en ĉiuj tendaroj kaj popoloj de la tero. Jam en 2020, Li submetis la tutan teron al la provo de la kontaĝa Covid-19-epidemia, per kiu riĉaj nacioj iom malriĉiĝis, sed samtempe gvidantoj povis trudi sian direktismon al siaj popoloj, kaj ĉi tiuj popoloj estas ĉiam pli submetiĝemaj kaj obeemaj. En demokratio, popolaj revolucioj fariĝas neeblaj, ĉar nenio alia anstataŭas ĉi tiun tipon de reĝimo. Tielmaniere, demokratioj hodiaŭ produktas ĉi tiun tipon de ŝtatestro, kiun Dio priskribas kiel plena de forto kaj potenco en sia ilustrita mesaĝo de sia sesa trumpeto en Apokalipso 9:17: "*Kaj mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la sidantajn sur ili, havantajn kirasojn el fajro, hiacinto kaj sulfuro. La kapoj de la ĉevaloj estis kiel kapoj de leonoj; kaj el iliaj buŝoj eliris fajro, fumo kaj sulfuro.*" Mi tradukas ĉi tiun mesaĝon klare: "Kaj mi vidis la armeojn en la vizio, kaj tiujn, kiuj estris ilin, havantajn por sia justeco fajron, preĝojn kaj la sulfuron de atomaj armiloj. La kapitanoj de la armeoj estis fortaj kiel leonoj; kaj el iliaj buŝoj eliris ordonoj, kiuj ordonis detruon per fajro, preĝon kaj la sulfuron de nuklea fajro." En ĉi tiuj versoj, "*fajro kaj sulfuro*" karakterizas la "*kirason*", tio estas, la dian justecon, kiun ili malinde postulas, laŭ la justa juĝo de Dio. Ĉar "*fajro kaj sulfuro*" ankaŭ simbolas la "*duan morton*", kiun Dio rezervas ĉe la lasta juĝo por tiuj armeoj de la malfidelaj okcidentaj kristanaj landoj, kiujn li kondamnas, laŭ Apokalipso 20:10: "*Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon de fajro kaj sulfuro, kie estas la besto kaj la falsa profeto. Kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne.*" La "*fumo*" (de la *parfumoj*) simbolas iliajn preĝojn, kiuj igas ilin eĉ pli kulpaj antaŭ Dio, kiu ne akceptas ilin.

En sia lastatempa evoluo, la franca demokratio, la plej malnova post tiu de Usono, produktis reprezentantojn de la popolo, kiuj estas malpli kaj malpli demokratiaj, kaj ĉi tiu fenomeno intensiĝis pro la popola premo farita sur gvidantoj submetitaj al paralizaj ekonomiaj krizoj. Fakte, ju malpli ili havas la kapablon solvi problemojn, des pli ili asertas sin, fiere, kun aŭtoritato. La deputitoj mem de ĉiuj specoj montriĝas tiel nedemokratiaj, ke ili kuraĝas defendi la ideon, ke la popolo ne ĉiam pravus kaj ke oni devas scii, kiam utilas ignori tion, kion ili petas. En la 1980-aj jaroj, mi aŭdis socialisman ministrinon nomatan Elizabeth Guigou respondi al ĵurnalistoj, kiuj demandis ŝin pri la postulo de 80% de la francoj por popola voĉdono pri la temo de enmigrado; mi citas ŝian respondon: "gepatroj scias pli bone ol infanoj, kio estas bona por ili." En nia nuna situacio, ĉiuj deputitoj estas demokratoj, kondiĉe ke la postuloj konformas al tio, kion ili aprobas. Jen la mizera kaj aflikta rezulto, kiun ĉiuj okcidentaj demokratioj atingis en nia tempo. Kaj por Francio, ĉi tiu rezulto estas la konsekvenco de ĝia Kvina <sup>Respubliko</sup>, kies nacia Konstitucio donas al ĝiaj prezidantoj la povojn de

antikvaj reĝoj kaj al ĝiaj deputitoj la rolon de antikvaj korteganoj, kiuj konkuris unu kun la alia por akiri la favorojn de la reĝo.

Do, jen kion Dio planis por la fino de la longa periodo de paco, kiu pasis kaj finiĝis en februaro 2022. Inter 2022 kaj la reveno de Jesuo Kristo atendata por la printempo de 2030, diversaj konfliktoj ankoraŭ eksplodos ĝis ili implikos ĉiujn popolojn de la tero. Post la konflikto de Rusio kun Ukrainio, ekde la 7-a de oktobro 2023, estas Israelo, kiu batalas kontraŭ la araba subteno donita al Palestino. En la Malproksima Oriento, Ĉinio avidas Tajvanon kaj Nord-Koreio minacas Sud-Koreion. Kaj per la interludo de aliancoj, ni atestas la progreseman rompon de Oriento kaj Okcidento. Tiel, iom post iom, dum la tagoj pasas, la Spirito de la Ĉiopova Dio inspiras siajn servistojn organizi, laŭ sia supera volo, la teruran detruan punan militon, kiun li profetis per Daniel, Jeĥezkel, Zeharja, kaj en Apokalipso 9:13.

La evoluo de demokratiaj reĝimoj estis neevitebla, ĉar laŭlonge de la tempo, tutmondaj kaj naciaj situacioj spertas grandegajn ŝanĝojn, kiuj defias tion, kio funkciis tre bone komence. La fino estas nepre tre malsama kaj utilas kompreni la kaŭzon de la problemoj, kiuj aperas en niaj aktualaj eventoj, en Francio kaj aliloke en la mondo. En Francio, demokratio konstruiĝis post la interkonsentoj bazitaj sur la Konkordato de Napoleono la 1-a. <sup>Libereco</sup> de religia kulto, tiutempe esence romkatolika, estis akceptita de kristanaj religioj en stato de apostazio, pretaj esti oficiale kondamnitaj de Dio jam en 1843. Tiutempe, la reĝimo de la imperio konstruiĝis sur fundamentoj hereditaj de la kristana religio de la sinsekvaj monarkoj, kiuj antaŭis ĝin. Ankaŭ, la sekulara statuso adoptita de la Konkordato estis kongrua kun la romkatolika normo. Laŭlonge de la tempo, la lukto por trudi sian influon kontraŭstarigis la Katolikan Eklezion al la sekularaj francoj, kiuj finfine trudis sian senreligian agnostikan normon. La Romkatolika Eklezio tial submetiĝis al ĉi tiu senreligia intervenismo kaj retiriĝis. Sed nun, ekde la fino de la koloniaj militoj, Francio bonvenigis amasojn da islamaj familioj sur sian teritorion, kiuj, komence minoritataj, kreskis grandege, kaj hodiaŭ, plifortigitaj de konstanta enmigrado, Islamo reprezentas loĝantaron en Francio sufiĉe grandan por konigi siajn postulojn. Kaj, Hororo! Kion ni malkovras tagon post tago? Ke signifa nombro da ĉi tiuj islamanoj, kiuj oficiale fariĝis francoj, volas establi en Francio la regulojn de Islamo, kiuj kompreneble neniel kongruas kun la leĝoj establitaj de la senreligia Respubliko. La francoj kaptis sin, ĉar sekularismo donas al ĉiu la rajton praktiki la religion laŭ sia elekto. Sed kio ne estis antaŭvidita estis tio, kio estus necesa por konvinki kaj venki la rezistemajn islamajn malplimultojn deciditajn trudi sian elekton al la Respubliko. Post la pacaj horoj, kiam la Respubliko akiris la obeemon de katolikismo malbenita de Dio, hodiaŭ prezentas sin ĝia konflikto kun Islamo, kiu pridubas ĉiujn ĝiajn vivprincipojn: malsama ripoztago, malsamaj valoroj kaj malsamaj kutimoj. La problemo estas tiel nesolvebla, ke ĝi povas finfine konduki nur al sangaj kolizioj.

Dio inspiris Reĝon Salomono per ĉi tiu penso citita en Kohelet 7:8: " *Pli bona estas la fino de io ol ĝia komenco; pli bona estas pacienca spirito ol aroganta spirito.* " Lia penso estas pravigita ĉar li ligas ĉi tiun finon kun sia kompleta venko super ĉiuj siaj provizoraj malamikoj, ĉielaj kaj teraj.

Jen estas, cetere, la pozitiva mesaĝo, kiun ni devas doni al la signifo de lia sankta sepa-taga Ŝabato, kiu estis la objekto de lia plej unua sanktigo, en la sepa tago de lia tera kreo, tero kaj ĉielo.

Por ni, liaj kreitaĵoj, kiuj amas lin kaj la tutan veron, kiu karakterizas lin, la fino estas ankaŭ, en nia tempo, la tempo de granda kaj grandega lumo, kiu venis por lumigi la misterojn rivelitajn en liaj biblie koditaj profetaĵoj. Sed se la kodo donita de la Biblio ĉiam estis disponebla, aliflanke, la tempo por uzi ĝin estis suvere elektita kaj fiksita de Dio. Por agi tiel, Dio havas bonan kialon: profetante eventojn, profetaĵo estas komprenebla nur kiam la profetitaj agoj estas identigeblaj ĉar ili jam plenumiĝis aŭ ĉar la lastaj estas baldaŭ plenumontaj.

Estas do vere, ke la fino estas pli grava ol la komenco de io. Tamen, uzante la konstruojn de siaj profetaĵoj, Dio prezentas nombrajn daŭrojn de tempo, kiuj havas sencon nur per identigo de la dato, je kiu ili komenciĝas. Kaj nur per ĝuste identigo de ĉi tiu "komenco" oni atingos la ĝustan "finon". Ĉar la honesta uzo de daŭroj baziĝas sur ĉi tiu ascendanta kalkulo kaj ne sur la inversa kalkulo, kiel faris la Adventistoj en 1844 kun la "1290" kaj "1335 tagoj" de Dan. 12:11 kaj 12. Ili estis trompitaĵoj de sia certeco, kiu donis la jaron 1844 kiel la finon de la mondo. Kaj ili tiel atribuis la komencon al ĉi tiuj du datoj: la jaro 508 sen konekto kun la profetaĵo. Reprenante, miavice, sed laŭ ascendanta logiko, la analizon de ĉi tiu ĉapitro 12 de Daniel, mi interpretis la "finon de la eterna" je la dato 538, en kiu la eterna ĉiela pastraro de Jesuo Kristo finiĝis, ĉar la tera pastraro de la romia papa gvidanto Vigilio la 1-a <sup>komenciĝis</sup>, en la Laterana Palaco en Romo, maskante ĝin. La ĝusta interpreto de la "komenco" sole permesas la ĝustan identigon de la fino.

En Apokalipso, Dio direktas nian atenton kaj intereson al la fino de tri temoj, kiuj kovras la historion de la kristana epoko rigardatan el tri malsamaj kaj komplementaj aspektoj.

La unua konsistas el sinsekvo de " *sep mesaĝoj* ", kiujn Jesuo Kristo adresas al siaj servistoj en "sep epokoj" fiksitaĵoj kaj markitaĵoj pro ilia spirita graveco. Por faciligi la komprenon de ĉi tiuj mesaĝoj, Dio dividis ĉi tiujn tri temojn en du je la ŝlosila dato establita de Daniel 8:14, nome, la printempo de 1843, dato de la unua provo de adventista kredo sekvata de tiu de la 22-a de oktobro 1844, kiu markis la finon de la dua provo. Kaj por ĉi tiuj du datoj, la penso de Dio inspirita al reĝo Salomono validas donante al 1844 spiritan intereson superan al la jaro 1843, kiu nur engaĝigis la tempon de la provoj programitaj de Dio, sinsekve, por 1843, 1844 kaj 1994, por mia profeta ministerio, kiun Dio aŭtentikigis igante min malkovri la veran tradukon de la hebrea teksto de Daniel 8:14: " *Kaj li diris al mi: Ĝis vespero kaj mateno de du mil tricent, kaj sankteco estos pravigita.* " Dio metis malantaŭ ĉi tiun nomon " *sankteco* ", unue, sian sanktan Sabaton, la objekton de sia unua tera sanktigo, citita en Gen. 2:2-3, kaj kiu restis "senpravigebla" inter 321 kaj 1843. Due, estas ankaŭ pravigitaj liaj " *du atestantoj* ", kiuj indikas la Biblion kaj ĝiajn diajn revelaciojn, kaj kun ĝi, la

verajn " *sanktulojn* ", liajn elektitojn, kiuj honoras lin per sia obeo al liaj instruoj forlasitaj kaj malestimataj de katolikoj, ortodoksuloj, anglikanoj kaj protestantoj.

La dua temo prezentas al ni, sub la aspekto de " *sep sigeloj* ", la ĉefajn agantojn de la plenumitaj faktoj sur la tero, ekde Jesuo Kristo, ĝis la " *falo de la steloj* " de la " *sesa sigelo* ", kiu profetas en bildo la spiritan falon de la diversaj formoj de la protestanta kredo. Poste, bone apartigite en nova ĉapitro, Apokalipso 7, la die subtila Spirito prezentas al ni, sub la bildo de la " *sigelo de la vivanta Dio* ", la revenon de la sankta Ŝabato restarigita per sia dia postulo en la religia praktiko de siaj veraj servistoj elektitaj la 22-an de oktobro 1844.

La tria, komplementa temo, celas la tendaron de malfidela kristanismo, malbenita de Dio ekde la datoj 313 kaj 32, datoj kiam sinsekve, la kristana religio estas adoptita malinde de nekonvertitaj paganoj kaj la dua, en kiu Dio anstataŭigas sian sanktan Ŝabaton per la ripozo de la unua tago, kiu daŭras ĝis la reveno de Kristo por konsistigi " *la markon* " de la diabla tendaro de la " *besto* " kaj kiu daŭras ĝis la fino, por honori la paganan "Sol Invictus"; tio estas, la astralan dion de la nevenkita Suno. Dio elektas celi ĉi tiun malbenitan tendaron markante "sep punojn", kiujn li nomas " *trumpetoj* " kaj kiujn li kaŭzas al ĝi laŭlonge de la tempo, de 313 kaj 321 ĝis la reveno de Jesuo Kristo, kiu ĝin neniigos.

Kaj ĉi tie denove, la fino estos pli bona ol la komenco, ĉar ĝi ofertos al la vere elektitoj eniron en la eternecon de paco gajnita de Jesuo Kristo.

La longo de la revelacioj, kiujn Dio dediĉas al ĉi tiuj "trumpetoj", denove klare apartigitaj de la 8-a ĉapitro kaj kunigitaj en la 9-a ĉapitro, elstarigas la diajn punojn truditajn ekde la printempo de 1843. Ĉi tiu elekto de Dio estas pravigita per la fakto, ke la spirita situacio de la malbenita tendaro daŭros ĝis la reveno de Kristo. Ĉi tiu 9-a ĉapitro de la Apokalipso enhavas instruojn, kiuj koncernas nin kaj koncernas nin ĝis la fino.

Mi rimarkas, ke en Apokalipso 8, la aŭtoro de la punoj ne estas rivelita kaj nur en la " *sesa trumpeto* ", en Apokalipso 9:13 ĝis 15, Dio identigas sin kiel la aŭtoro kaj organizanto de la truditaj punoj: " *La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj ĉe la granda rivero Eŭfrato. Kaj malligiĝis la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por horo kaj tago kaj monato kaj jaro, por mortigi trionon de la homoj.*" »

En ĉi tiu verso, Dio direktas nian atenton al sia rolo en Jesuo Kristo, reprezentita per la voĉo venanta el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu indikas la universalan potencon de perfekta fido ofertita sur la kruco ĉe la piedo de la Monto Golgota. Ĉi tiu voĉo estas tiu de Kristo kolerigita kaj malestimata de homoj, kiuj malinde postulas lian savon; kiu indikas la malfidelan kristanismon, kiu venis el Eŭropo, indikita per la simbolo de la " *Rivero Eŭfrato* ". Ĉi tiu nomo " *Eŭfrato* " fonetike memorigas pri la " *Betleĥem Efrata* " de Miĥa 5:2, kie Kristo naskiĝis: " *Sed vi, Betleĥem Efrata, kvankam vi estas malgranda inter la miloj de Jehuda, tamen el vi eliros al Mi tiu, kiu estos reganto super Izrael, kies deveno estas de antikve, de eterne.*" » Estis ankaŭ tie, ke la reĝo Herodo la Granda mortigis ĉiujn infanojn de du jaroj kaj pli junaj, laŭ Mat. 2:16: " *Tiam Herodo, vidinte, ke li estas mokita de la saĝuloj, tre koleris, kaj sendinte, li mortigis ĉiujn infanojn en Bet-*



*Leĥem kaj en ĝia tuta ĉirkaŭaĵo, de du jaroj kaj pli junaj, laŭ la tempo, pri kiu li zorge demandis de la saĝuloj. "*

Komparante la du faktojn, ni povas ligi ilin kiel esprimantajn dian punon pro nekredemo. Unue, la nekredemo de la judaj gepatroj estis punita sur la infanoj de " *Betleĥem Efrata* ", kaj fine, la eŭropa kaj okcidenta kristana nekredemo bildigita de la " *Eŭfrato* " estas punita per la morto de " *triono de la homoj* ". Finante la anonimecon de la punanta juĝisto en ĉi tiu " *trumpeto* " temo, Dio indikas, ke la " *sesa trumpeto* " konsistigas lian finan averton al homoj, por ke ili konvertiĝu kaj donu al li gloron dum la fina testo de fido, kiu antaŭos la gloran kaj detruan finan revenon de Jesuo Kristo. Lia indigno kaj justa kolero estas pravigitaj, ĉar Jesuo terure suferis en sia homa karno por akiri la pardonon de la pekoj de siaj elektitoj. Lia libervola pekliberiga morto postulas respekton kaj sanktecon de ĉiuj, kiuj asertas lin. Sed malplivalorigante lian oferon per ilia praktikado de peko, kiun ili malinde kaj senhonte pravigas, la mortiga puno ordonita de Jesuo Kristo estas tute pravigita.

Mi ankaŭ rimarkas en ĉi tiu verso de Apokalipso 9:15 la dian insiston bazitan sur la nocio de tempo: " ***Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo, la tago, la monato kaj la jaro, estis liberigitaj, por ke ili mortigu trionon de la homoj.*** " La citita esprimo indikas precizan momenton pacience atenditan de Jesuo Kristo. Sed estas pli ol tio. Per ĉi tiu esprimo, Dio memorigas nin, ke li estas la organizanto kaj kreinto de la tempo, por kiu li kreis la stelojn kaj la principojn, kiuj kalkulas ĝin. La horo estas la 24-a <sup>unu</sup> de la tago, kiu mem estas kunmetita antaŭ peko, el nokto de 12 horoj kaj luma tago de 12 horoj, la tuto estante konstruita sur kompleta rotacio de la tero ĉirkaŭ sia akso. Poste la turniĝo de la suno konsistigas la jaron, kiu mem estas dividita en 12 monatojn. Nun, je la tempo de la " *sesa trumpeto* " kaj dum tre longa tempo, ĉi tiu natura ordo establita de Dio estis transformita de la romia aŭtoritato. La tendaro de ribelemaj pekuloj havas sian propran falsan kalendaron, kiu ignoras kaj anstataŭigas la ordon establitan de Dio. La Kreinto de ĉia vivo kaj aĵoj tial havas bonan kialon memori, ke li kalkulas la tempon markitan de sia senŝanĝa kreaĵo kaj ke li fiksas tiun, kiu markos la horon de puno de la impertinentaj kaj arogantaj ribelantoj, kiuj ĝuas inciti lin, aŭ senkonscie sekvas kiel ŝafoj, la gvidantojn de la peka tendaro.

Fine, ĉi tiu verso memorigas nin pri la senpacienco kaj senhelpeco, en kiuj la demonaj potencoj estis tenataj inter 1843 kaj la horo de la " *sesa trumpeto* ", tio estas, inter 2024 kaj 2028. Ni devas kompreni la koleron sentitan de ĉi tiuj demonoj, retenitaj kaj malhelpitaj agi kiel ili dezirus, fare de la anĝeloj de Dio pli potencaj ol ili. Ondoj de malamo subite liberiĝos kaj la demonoj fine povos doni liberan formon al sia terura malboneco. Ve al tiuj, kiujn la sango de Kristo ne protektos en ĉi tiuj teruraj horoj!

La sola kialo, kial timo ankoraŭ ne kaptis ĉiujn okcidentanojn, estas ilia espero, ke la nunaj tragedioj solviĝos. Mi ofte aŭdas en televidkanaloj: "Ĉiukaze, ĝi devos finiĝi tiel aŭ alie." Tiel, kaj por Ukrainio kaj por Gazao, sencelaj diskutoj daŭras por provi kompreni la situacion, kiu establiĝos post la solvo de la nuna problemo. Estas neeble por ili imagi, ke la situacio nur plimalboniĝos tra la tuta tero ĝis la detruo de la tuta ribelema homaro ĉe la reveno de Jesuo Kristo. Ĉar nur por Dio kaj liaj elektitoj " *la fino estas pli bona ol la komenco* ". Ĉi tio estas ankaŭ

principo, kiun povas dividi ĉiu konstruanto, kiu aspiras nur kompletigi sian laboron. La infano studas atendante la lastajn diplomojn, kiuj permesos al li ĉesi studi. Sed sur la spirita nivelo, la Bibliostudado povas daŭri nur ĝis la alveno de la glora Kristo, ĉar nur tiam la instrua rolo de la Biblio finiĝos por liaj elektitoj.

La komenco kaj la fino rememoritaj de Dio donas al la tera vivo ĝian veran signifon, kiu ankaŭ koncernas la ĉielajn estaĵojn, ĉiujn implikitajn en universala kaj multdimensia projekto de savo. Inter la komenco kaj la fino de sia programo, Dio sukcesos solvi, por ĉiam, la problemon de la libereco donita al ĉiuj siaj kreitaĵoj; tiel elektinte siajn eternajn kunulojn kaj detruinte kaj neniiginte ĉiujn ribelemajn kreitaĵojn.

Prezentante sin kiel " *la Alfa kaj la Omega, la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino* ", en Apokalipso 22:13, en Jesuo Kristo, Dio identigas sin kun la vivo, kiun li organizas por sia elekto de kreitaĵoj, kiuj akompanos lin por la eterneco. Ĉi tiu vorto estas tiel fremda al ni, ĉar nenio en nia tera kreaĵo estas destinita daŭri eterne, krom la planedo Tero, kiu portas nin kaj kiun Dio regeneros en sia tempo, post la sepa jarmilo. Ĉi tiu esprimo, pri kiu li insistas, instruas al ni, ke la Biblio enhavas ĉiujn klarigojn, kiuj pravigas niajn ekzistojn kaj niajn spertojn. Ĝia " *komenco* " atestas pri la originoj de nia tera sistemo kaj ĝia " *fino* " malkaŝas al ni en Apokalipso la detalojn de la dia juĝo, kiu kondukas Dion organizi la finan ekstermadon de la homa vivo sur la tero.

La esprimo "la komenco kaj la fino" konfirmas al homoj la dian certecon, ke la vortoj "en la komenco" en la unua verso de la Biblio anoncas dian plenumon, kiu, same certe, havos finon. Ĉar ĉi tiu mesaĝo defias la arogantecon de nekredantoj kaj nekredantoj, kiuj senĉese faras planojn por la estonteco, kvazaŭ la ebleco kontroli la estontecon apartenus al ili. De la komenco mem de la Biblio, ĉi tiuj vortoj "en la komenco" implicas la neceson de fino. Kaj ĉi tio estas des pli dezirinda kaj necesa, ĉar tio, kion Dio ekigas en la tera kreaĵo, estas programita fariĝi la regno de la regado de peko, super kiu la diablo, Satano, regos kiel "Princo de ĉi tiu mondo" dum 6.000 jaroj kaj fine, kiel malliberulo de Dio, dum "mil jaroj".

Kredi je la fino de la plano de Dio estas kriterio de vera fido. Kaj pro tio ni vidas la apostolojn de Jesuo Kristo pridemandi Jesuon pri tio en Mateo 24. Kaj ni povas vidi, ke Jesuo ne celas kaŝi la terurajn aspektojn de ĉi tiu historia kunteksto de la fino. Same kiel Dio benis Danielon pro lia deziro kompreni, Jesuo respondas la demandojn de siaj apostoloj, kiuj amas lin kaj kiujn li amas. Ilia deziro kompreni la planon de Dio estas ricevita de li kiel sana kaj sankta scivolemo.

Ni povas kontrastigi la komencon kun la fino, kiu reprezentas du gravajn historiajn fazojn, kaj laŭ la sama principo ni havas la du alvenojn de Jesuo Kristo, la unua estante tiu de la komenco, kaj la dua, por lia glora reveno, tiu de la fino. Ni vidas kun kia klareco, en Daniel 9:25-26, Dio proponis al siaj fervoraj disĉiploj la eblecon scii la daton de la komenco de la ministerio de la Mesio profetita kaj atendata de la juda nacio. Dio do havis neniun kialon malhelpi siajn elektitojn de la tempo de la fino akiri per sia biblia studado la scion pri la dato de lia dua kaj fina reveno. Sed, li rezervis al si la rajton elekti la tempon por permesi al siaj servistoj scii la veran daton, kiun ni hodiaŭ metas por la printempo de 2030. La datoj antaŭe malĝuste ligitaj al ĉi tiu reveno de Kristo estis tiaj, ĉar homa

rezonado baziĝis sur la logiko de la naskiĝo de Jesuo Kristo kaj laŭ ĉi tiu logiko, la lasta legitima dato estis tiu de la jaro 1994. Post kiam superita, ĉi tiu dato ricevis alian klarigon, tragikan por universala oficiala Adventismo. La Spirito sole povis do malfermi la blokitan vojon. Tiel, en 2018, la morto de Jesuo Kristo aperis al ni kiel la supera valoro en la sava projekto elpensita de la kreinto kaj leĝdonanto Dio. Post interreta serĉo, juda kalendaro permesis al ni trovi en la jaro 30 la konfiguracion de la Paska semajno, meze de kiu Jesuo mortis krucumita. Armitaj per ĉi tiu scio, ni havis ĉiujn datumojn por akiri la daton de la reveno de Kristo. Kaj en ĉi tiuj datumoj ni havis la certecon, ke la projekto de Dio pri 6000 jaroj estis profetita per la simbolismo de niaj 6-tagaj semajnoj + 1 tago de la Ŝabato. Nia scio pri la dato de la reveno de Jesuo Kristo do baziĝas sur aro da veroj, kiuj kompletigas unu la alian kaj kondukas al la tre simpla kalkulo: jaro 30 + 2000 jaroj = jaro 2030. En realeco, por Dio, kiu ignoras kaj flankenmetas la erarojn de homaj kalendaroj, la kalkulo de tempo estas jena: 4000 jaroj kaj morto de Jesuo + 2000 jaroj = 6000 jaroj.

Koncerne la precizan daton, ĝi okazos 2000 jarojn post la printempa tago, kiu antaŭis la Paskon, en kiu Jesuo mortis. Ĉar Pasko estas religia festo, kiun Dio lokigis je la 14-a <sup>tago</sup> de la unua monato de la jaro. Nu, la kalendaro de Dio estas konstruita sur la komenco de ĉi tiu unua monato kaj ne sur la 14-a <sup>tago</sup> de ĉi tiu monato. Estas ĉi tie, ke vera fido ekprenas ĉi tiun deklaron faritan de Dio en la "**printempo**" de la jaro de la Eliro, en Eliro 12:2: "***Ĉi tiu monato estos por vi komenco de monatoj; ĝi estos por vi komenco de monatoj de la jaro .***"

En la jaro 94 aŭ 95 p.K., Dio donis al sia servisto Johano la vizion de la Apokalipso, tio estas, sian Revelacion. Malmultaj homoj komprenas la gravecon de ĉi tiu tre speciala dia revelacio, kiu sola permesas al ni, per la Revelacioj donitaj al Daniel, malkovri la juĝon de Dio, kiel li ĝin anticipe revelaciis; ĉi tiu dia juĝo koncernas la disvolviĝon de la juda religia historio ekde la tempo de Daniel, poste tiu de la kristana alianco, ĝis la "*nova ĉielo*" kaj la "*nova tero*", kiujn li renovigos kaj gloros komence de la 8-a <sup>jarmilo</sup>.

Mi aldonas ĉi tiun tre personan ateston. Mi tute ne imagis, en 1980, kiam mi estis baptita kiel Sepa-tagita Adventisto laŭ mia peto, ke la Sinjoro donus al mi multe pli da scio ol mi kuraĝis esperi. Ĉar mi asertas, ke mi okupiĝis pri profeta studado sen iu ajn aparta celo kaj precipe ne tiu de malkovri la daton de la alveno de Kristo, kiu por mi jam estis fiksita por la jaro 2000 el la unuaj 6000 jaroj de la dia projekto. Tial nur konsciiĝante pri la prokrasto de ses jaroj en nia romia kalendaro por la datigo de la naskiĝo de Jesuo Kristo, mi transformis ĉi tiun daton de la jaro 2000 en tiun de 1994. Mia studado de bibliaj profetaĵoj estis pravigita nur per la simpla kaj natura amo al la vero aŭ, kiel Daniel, la simpla kaj natura deziro kompreni ĉiujn misterojn rivelitajn en la Sankta Biblio. Sed en mia aliro, mi ŝuldas multon al la detaloj rivelitaj kaj transdonitaj en la libroj skribitaj de sinjorino Ellen G. White. Ŝi permesis al mi "meti mian piedon en la piedingon" klarigante per Jesuo Kristo la spiritan situacion de la kristana kredo kaj precipe la disvolviĝon de la lasta adventista provo, kiu estos spertota ĝuste antaŭ la glora reveno de la atendata Mesio. Mi tiam povis trovi kaj konfirmi ĉi tiujn klarigojn en la Apokalipso de Jesuo Kristo, ĉar nia kredo devas baziĝi sur la Biblio kaj nur sur ĝi. La Biblio estas, kiel la "*du atestantoj*" de Dio, la sola juĝisto kaj arbitracianto

de ĉiuj interpretoj kaj profetaj vizioj. Do ni estu sanktaj adorantoj de Dio en Jesuo Kristo kaj ne adorantoj de Liaj servistoj.

Ĉi tiu lasta libro de la Biblio detruas la mitojn kaj mensogojn establitajn de la romkatolika religio, kiel ekzemple ĝiajn dogmojn pri infero kaj purgatorio. Efektive, ni legas en Apokalipso 20:14: " *Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto, la fajra lago .* " En ĉi tiu verso, " **hadeso** " rilatas al la grundo de la tero, kiu kolektas la korpojn de la mortintoj kaj kie ili revenas al " *polvo* " laŭ la volo de Dio esprimita en Genezo 3:19: " *En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estas prenita; ĉar polvo vi estas, kaj polvo vi revenos .* " » Por Dio, ne ekzistas alia " *loĝejo de la mortintoj* " ol la " *polvo* " de la tero, kaj la malmultaj elektitoj, kiuj jam eniris la ĉielon, profitis de escepta sorto, laŭ la justa juĝo de Dio kaj por atesti la feliĉan sorton, kiun li rezervas por ĉiuj siaj elektitoj en la horo de la " *unua resurekto* ", kiun li profetis por ĉiuj siaj elektitoj " *kiuj mortis en Kristo* ", en Apokalipso 20:6: " *Feliĉa kaj sankta estas tiu, kiu partoprenas en la unua resurekto! La dua morto ne havas potencon super tiaj; sed ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo, kaj reĝos kun li mil jarojn.* "

Konklude, se ni juĝas laŭ la grandega lumo alportita de ĉi tiu sola libro laŭvorte nomata "Revelacio", la Apokalipso, kiu skribas la finon de la Biblio, konfirmas ĉi tiun juĝon rivelitan de Dio: " *Pli bona estas la fino de io ol ĝia komenco .* " Kaj mi finas per ĉi tiu temo komparante ĉi tiujn du versojn, kiuj markas kaj profetas " *la alfon kaj la omega* " de la venko de Jesuo Kristo. Gen. 3:15: Dio diris al la diablo, kiu parolas per la " *serpento* ": " *Mi metos malamikecon inter vi kaj la virino, kaj inter via idaro kaj ŝia idaro; ĝi frapos vian kapon , kaj vi frapos ĝian kalkanon .* " Ap. 6:2: " *Mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo! Kaj la sidanta sur ĝi havis arkon , kaj krono estis donita al ĝi , kaj li eliris venkante kaj por venki .* " Kaj sekve, Ap. 20:10 konfirmas ĉi tiun venkon de Kristo, dirante: " *Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon de fajro kaj sulfuro, kie estas la besto kaj la falsa profeto. Kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne.* " "

### M19 - Kredo, hepato, kaj festado

Mi aŭdas vin diri: Samuel, estu malsaĝa! Kio povus esti la ligo inter ĉi tiuj tri aferoj? Repensu! Samuel ne estas malsaĝa, sed li rezonas spirite kaj profitas la privilegion naskiĝi en Francio, kies lingvo estis elektita de Dio por lumigi per sia lumo la misterojn de la vivo kaj ĝiajn bibliajn profetaĵojn. Nur en ĉi tiu lingvo ni povas distingi la subtilajn mensludojn preparitajn de Dio por la feliĉo de liaj elektitoj, kiuj malkovras ilin.

Kial Francio, kaj eĉ antaŭ ĝi, la Gaŭlio de la Keltoj kaj la Romanoj? Ĉi tiu nomo "Gaŭlio" indikas latine la "kokon", ĉi tiun estron de la kokbredado, kiu sonigas la alarmon, kaj nur la kreinto Dio povis atribui ĉi tiun nomon laŭ la destino preparita por ĉi tiu franca popolo. Kaj estas hodiaŭ, post la laboro de la

Reformacio de la 12-a<sup>gis</sup> la 16-a<sup>jarcento</sup>, ke ĉi tiu rolo de "koko" alprenas sian plenan signifon per mia prezento de lia lasta profeta Revelacio.

Kio estas la ligo inter fido, hepato kaj festado? Jen la respondo: Fido estas al la menso kio la hepato estas al la homa korpo: esenca elemento kiu certigas la bonan staton kaj ĝustan funkciadon de ambaŭ. En la kazo de la homa fizika korpo, la hepato agas kiel regulilo por ĉiuj nutraj organoj. Por la menso, fido faras la samon. Vera fido certigas pacon kaj serenecon de la menso por la disĉiplo de Jesuo Kristo. Ambaŭ havas komune, ke ili estas la ĉefaj celoj de eksteraj atakoj. Vera fido estas atakata de demona agado, kaj la hepato estas la unua kiu suferas la sekvojn de troa manĝado aŭ alkoholo, esprimante la perturbon kaŭzitan de la rukto de amara, tre malagrabla galo. Kaj jen kie venas la tria elemento de la titolo de ĉi tiu mesaĝo: festado. Kaj trovante nin en ĉi tiu festa tempo de falsa fino kaj komenco de la jaro, ne estas malfacile konfirmi la ligon inter la festo kaj la hepato de homaj festantoj. Ne sukcesante kaŭzi tujan morton, la konsumado de perforte nutritaj anasaj hepatoj kaj alkoholo de ĉiaj specoj metis homajn hepatojn al severaj provoj; ĉi tio estas spertata malsame de ĉiu persono laŭ sia persona rezisto. Mi rimarkis, ke pro gravaj riskoj, la ostroj de la baseno de Arcachon estis detruitaj kaj malpermesitaj je vendo. Ĉi tiu novaĝo nur memorigis nin, ke ostroj, musloj kaj ĉiuj krustacoj, ĉi tiuj marmangajoj tiel ŝatataj de multaj, restas en la naturo naturaj vivantaj filtriloj, kiuj filtras kaj reciklas la diversajn rubaĵojn forĵetitajn de aliaj specioj, kiuj vivas en maro aŭ dolĉa akvo. Koncerne la fidon, ĝi mem konsistigas temon de konstanta celebrado. Ĉe la origino de ĉi tiu eterna festo estas la Evangelio, tio estas, la anonco de la Bona Novaĝo pri la oferto de Savanto. Teorie, por ĉiu homo naskita pekulo kaj tial destinita al eterna morto, la tuta homaro devus bonvenigi ĉi tiun Bonan Novaĝon kiel kaŭzon por celebrado. Sed, la libereco de agado kaj elekto donita al ĉiu persono signifas, ke reale, malmultaj homoj kapablas aprezi laŭ ĝia vera valoro ĉi tiun donacon ofertitan de la ĉiela Patro; ĉi tiu donaco estante la oferto de lia perfekta vivo transdonita al la torturo de vipado kaj la kruco por elaĉeti la pekojn de liaj elektitaj sanktuloj. Kaj por favori la celebradon de ĉi tiu festo, Dio donis al la homo ses tagojn por okupi sin per siaj sekularaj okupoj, sed li donas al li la sepan tagon, ĉiun sabaton, tempon tute liberan de ĉiaj teraj karnaj zorgoj, por igi ĝin ideala tago de celebrado kaj renkonto kun sia elaĉetanta savanto Dio. Kompreninte ĉi tiujn aferojn, liaj elektitoj jam ne kalkulas la tempon krom de sabato al sabato, ne surmetante "sepligajn botojn", sed septagajn botojn.

Same kiel la atakita hepato redonas amarajn odorojn al la buŝo kun la gusto de galo, la vera fido atakita kaj ŝanĝita, fariĝinta malsana kaj malbenita, ankaŭ produktas " *amarecon* ", kiel Dio imputas al la papa romkatolika religio en Apokalipso 8:11: " *La nomo de tiu stelo estas **Absinto** ; kaj triono de la akvoj fariĝis **absinto** , kaj multaj homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili fariĝis **amaraj** .* " Kaj male, sana fido kaj sana hepato tradukiĝas en senton de bonfarto, kiu antaŭenigas pacon kaj kontentecon. En normala stato, la hepato estas tute forgesita kvazaŭ ĝi ne ekzistus. Ĉi tiu principo validas ankaŭ por ĉiuj organoj de la homa korpo. Kaj estas same, por la spirito de la elektito plenigita de fido, lia vivo konas la pacon donitan de Dio.



Jesuo donis al ni lecionojn ekde la komenco de sia ministerio. Unu el ili kombinas la vortojn "fido, hepato kaj festeno", kaj Jesuo prezentis ĝin en Kana en Galileo. Okaze de geedziĝo, festeno, Jesuo plenumis sian unuan miraklon, sur kiu la fido al li konstruiĝos. Kaj en ĉi tiu sperto, ankaŭ la hepatoj de la gastoj estis implikitaj, ĉar la miraklo konsistis el ŝanĝi akvon en vinon. Sed dum jarcentoj, ĉi tiu termino "vino" misgvidis multajn homojn, kiuj legis la Biblion tradukitan en internaciajn lingvojn. Ĉar ni devas scii, ke en la originala greka lingvo, la termino "oino", tradukita kiel "vino", ankaŭ rilatas al fermentinta aŭ nefermentinta vinbersuko, dum en la angla, la termino "vin" rilatas al fermentinta suko, kaj la nomo "vinbersuko" rilatas al la nefermentinta suko akirita tuj post la rikolto kaj la premado. Interpreti ĉi tiun rakonton do postulas spiritan juĝon de nia flanko por kompreni ĝian tutan subtilecon. En la rakonto, la Spirito donas al la vino kreita de Jesuo la nomon " *bona vino* ", kiun li komparas kun " *malpli bonaj vinoj* ", kiuj igas " *ebriulon* " kaj tial alkoholulon laŭ verso 10: " *... kaj diris al li: Ĉiu metas unue la bonan vinon, kaj poste la pli malbonan post kiam ili estas ebriaj ; vi konservis la bonan vinon ĝis nun .* " La organizanto havas ĉiun kialon esti surprizita vidante mirindan "vinbersukon" alveni al la tabloj kiam la gastoj jam ne kapablas aprezi ĝin, estante jam parte " *ebria* ". Estas tiam, ke ni devas kompreni, ke, per ĉi tiu ago, Jesuo komencas profeti pri la situacio de la juda popolo de Izrael, kia ĝi estas en la momento kiam li venas por oferti sian sangon por elaĉeto pro la pekoj de la elektitoj elektitaj de Dio. Jesuo prezentas ilin kiel " *ebria* " gastojn, kiuj fariĝis nekapablaj aprezi la proponon de Dio de la nova interligo bazita sur la ofero de sia sango. En ĉi tiu rakonto, el la versoj 3 kaj 4, Jesuo preparas la komparon de la " *bona vino* ", kiun li kreos, kun la estonta ofero de sia repaciga sango: " *Kiam la vino elĉerpiĝis, la patrino de Jesuo diris al li: 'Ili ne plu havas vinon.'* Jesuo respondis al ŝi: *'Virino, kion mi devas fari kun vi? Mia horo ankoraŭ ne venis.'* " En tiu momento, neniuj krom Jesuo povis kompreni la signifon de liaj vortoj: " *Virino, kion mi devas fari kun vi? Mia horo ankoraŭ ne venis.* " Notu, ke li diras tion, dum lia tera ministerio jam okazas, kio pruvas, ke li aludas al sia estonta libervola morto. Ni havas neniun kialon esti surprizitaj de ĉi tiu kaŝita profetaĵo, kiu nur konfirmas aferojn jam profetitajn de Daniel en Dan 9:26: " *Kaj post la sesdek du semajnoj la sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon.* " **neniu por li** . La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj ~~la sanktejon~~, la sanktecon, kaj ĝia fino venos kiel kun diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito . "La esprimo " ~~neniu posteulo~~ " devas esti forigita pro la propono de la laŭvorta traduko farita de la originala tradukisto de la hebrea teksto, mem; ĉi tie, la teologo Louis Segond. Poste, la termino " ~~sanktejo~~ " ankaŭ devas esti anstataŭigita per la vorto " *sankteco* ", kiu estas la ĝusta traduko de la vorto "qodesh", kiu aperas en la originala hebrea teksto. Ĉi tiu korekto estas unu el tiuj, kiujn Dio kondukis min malkovri. Kaj rilate al la leciono donita ĉe la Geedziĝo en Kana, ĉi tiu traduko " **kaj neniuj por li** " estas necesa por la sola granda gloro de la Dio, kiu profetas la estontecon en ĝia tuta vero.

Malantaŭ la nomo Kana, Dio aludas al la lando Kanaano, kiu portas la nomon de la filo de Ĥam, filo de Noa, kaj kiun Noa malbenis pro la kulpo farita de lia patro. Kanaano tiel fariĝis simbolo de malbeno. Nun ĉi tiu lando, jam

markita de ĉi tiu malbeno, fariĝis la nacia lando de Izrael. La geedziĝo en Kana servos kiel modelo por ilustru la malbenon de la juda popolo, kiu tiam prepariĝas rifuzi rekoni sian "Mesion". Ĉi tiu malbeno koncernos laŭlonge de la tempo, sinsekve, la Kanaanidojn, poste Izraelon, kiu anstataŭas lin en ĉi tiu malbenita loko; Izraelon, kiun Dio siavice malbenas pro sia apostazio, kiu kondukas ĝin al deportado al Babilono. Poste, malakceptante Jesuon Kriston, sian mesion, Izrael denove estos trafita de la malbeno de Dio ĝis nia tempo. Krome, ĉar la kunteksto estas " *geedziĝo* ", la cirkonstancoj implikis *la dian "fianĉon"* , kiu venas serĉi sian " *fianĉinon* , *sian elektiton* , *sian Asembleon de elektitoj* " jam reprezentitan de siaj apostoloj, kiuj estis kun li, en ĉi tiu " *geedziĝo* ".

En ĉi tiu unua sperto, Jesuo donas al ni lecionon pri perfekta sankteco, kondamnante kaj malaprobante la uzon de alkoholaĵoj. La vino, kiun li proponas, estas pura, frukteca vinbersuko, dolĉa kaj agrabla sur la palato. Dio ne intencis, ke vinbersuko estu konsumata fermentita. Kaj ekde Genezo pluen, la kompatinda Noaĥo senscie estis viktimo de ĝia kapablo fermenti sub la ago de oksigeno en la aero. Kaj ĉi tiu fakto igis Noaĥon eldiri malbenon sur Kanaanon. Alkohola vino tiel alportis malfeliĉon ekde la komenco de la tera vivo.

Tiu sama leciono estis la lasta, kiun Jesuo donis antaŭ ol fordoni sian animon al Dio. Efektive, dum li estis en stato de agonio kaj en la teno de nedirebla suferado, kiu trapikis lian turmentitan korpon en ĉiu direkto, Jesuo rifuzis trinki la "vinagron", tio estas, la fermentintan acidan vinon, kiun la Romanoj, fariĝinte kompatemaj, metis antaŭ lian buŝon per spongo ligita al la fino de ligna branĉo. Absorbi la alkoholan vinagron malfortigus lian klarecon kaj tial la percepton de lia suferado. Sed Jesuo preferis sin deteni, por resti ĝis sia lasta spiro, " *la senmakula ŝafido* , *kiu forprenas la pekojn de la mondo* "; li tiel devis subteni sian batalon ĝis sia lasta spiro.

Jen du spertoj situantaj ĉe la komenco kaj fino de la tera ministerio de Jesuo Kristo, kiuj konfirmas kaj donas sencon al lia formulo: " *la alfa kaj la omega* ". Por resti " *senmakula* ", Jesuo ne devis konsumi alkoholon en ia ajn formo. Kaj ĉi tio estas ekzemplo, kiun li donas al siaj elektitoj, siaj amatoj, por ke ili agu same honorante sian tutan animon, korpon kaj spiriton, kiel oni adoras kaj respektas " *sanktejon* ", sanktan loĝejon. Ĉi tiu respekto kondiĉigas por Dio la eblecon eniri ĉi tiun sanktejon en la Sankta Spirito por inspiri sian amatan kreitaĵon kaj komuniigi kun ŝi.

Ignorante la normojn de dia vero esprimitaj de Dio en la kunteksto de la " *leĝo de Moseo* " de la malnova interligo, la Romkatolika Eklezio igis siajn sekvantojn kaj la tutan homaron trinki ĝian " *amaran absinton* ", kiu igis la tutan homaron agresema kaj " *amara* ". Dio ofertis mielon, Romo ŝanĝis ĝin en galon, kiun ĝi atribuis al la Dio de la ĉielo. Kaj kiu, fine, povas pli bone heredi ĉi tiun amaran frukton **ol Ameriko** ? Dio kreis vortojn por ke ili parolu al ni, nomojn por ke ni povu identigi estaĵojn. Kaj pri ĉi tiu temo, mi memoras la subtilan uzon, kiun S-ro Jean de la Fontaine sciis fari de vortoj kaj bildoj donante rolojn al bestoj, al kiuj apartaj karakterizaĵoj estis ligitaj pli longe ol li. Mi aŭdis diri, ke liaj famaj fabloj ne estis inventitaj de li kaj ke li adaptis kaj rekonponis fablojn, kiuj ekzistis antaŭ lia tempo. Sed tio ne gravas, ĉar la esenca afero ne estas tie, sed en la karaktero de la epoko, en kiu li prezentis siajn personajn versiojn. En sia tempo,

Ludoviko la 14-a regis kiel despota reĝo, kiu dividis sian potencon kun neniu, kaj li trudis sian respekton al ĉiuj, siaj korteganoj, la granduloj kaj la malgranduloj, timante la mortopunon. Nu, ĝuste en ĉi tiu danĝera klimato, Jean de La Fontaine sukcesis amuzi kaj delogi ĉi tiun reĝon kaj lian kortegon per fabloj, kiuj subtila kondamnis ĉiujn iliajn abomenindajn karakterdifektojn, ĉiujn iliajn perversajn mankojn. Same kiel en siaj bibliaj profetaĵoj, Dio atribuas al simboloj la agojn plenumitajn de konataj potencaj estaĵoj, Jean de la Fontaine uzis bestojn por kondamni tion, kion ne eblis fari per rekta akuzo. Ĉar la temo de liaj fabloj celis la reĝon, persone, lian kortegon, kaj la katolikan pastraron, sur kiu li bazigis sian aŭtoritaton.

Lia fablo pri la "korvo kaj la vulpo" nur kondamnis la hipokritajn rilatojn establitajn inter la svatita reĝo kaj liaj korteganoj. Flatante la fieran reĝon, ili povis akiri reĝajn donacojn, riĉaĵojn kaj titolojn pli interesajn ol simpla "fromaĝo". Sed la principo restis la sama.

Inter la nomoj de famaj papoj estas la serio de "Pio", de Pio la 1-a ĝis Pio la 12-a. Inter ĉi tiuj "Pio" estas "Pio la 6-a", kiun la franca revolucia Direktorio malliberigis en mia urbo Valencio, kie li mortis en 1799 en aresto. La identigo de ĉi tiuj papoj estus pli facila se anstataŭ la nomo Pio, ili elektus tiun de **Malpiulo**, pli konforme al ĉi tiu biblia anonco, kiu koncernis ilian papan reĝimon, laŭ 2 Tes. 2:7 ĝis 10: " *Ĉar la mistero de maljusteco jam agas; nur tiu, kiu ankoraŭ tenas ĝin, devas esti forprenita. Kaj tiam la **senleĝulo estos rivelita**, kiun la Sinjoro Jesuo neniigos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la brilo de sia alveno. La apero de la **senleĝulo estos**, laŭ la energio de Satano, kun ĉiaspecaj mirakloj kaj signoj kaj mensogaj mirakloj," kaj kun ĉia trompo de maljusteco por tiuj, kiuj pereas, pro tio, ke ili ne ~~akceptis~~ la amon al la vero, por ke ili estu savitaj* .

Ĉi tiu profeta teksto densigas datumojn, kiuj ampleksas jarcentojn da historio ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Tial, ĉi tiu tendaro de mensogoj kaj la diablo, kiu inspiras ĝin, daŭras ĝis la fina delogo organizita de la diablo, kiu surscenigos sin, plene enkorpigante en ĉi tiu kunteksto **la profetitan "malpiulon"**. Li provos kaj sukcesos delogi la homamasojn forlasitajn de Dio, ŝajnigante esti Kristo mem, videbligante sin nur loke en certaj lokoj en la tradicia apero de Jesuo Kristo. Sed lia apero ne alprenos la gloran aspekton de la vera reveno de Jesuo Kristo kronita per sia ĉiela gloro, ĉirkaŭita de miriadoj da anĝeloj, reveno universale videbla tra la tuta tero. Sed alia teksto ankaŭ tre klare profetas la karakteron de la estonta papa reĝimo, kiu aperus kun la tempo. Jen la versoj cititaj en 2 Kor. 11:13-15: " *Ĉar tiaj estas **falsaj apostoloj, trompemaj laboristoj, aliformiĝante al apostoloj de Kristo**. Kaj ne mirige, ĉar **Satano mem aliformiĝas al anĝelo de lumo**. Tial ne estas mirige, ke **ankaŭ liaj servantoj aliformiĝas al servantoj de justeco**. Ilia fino estos laŭ iliaj faroj* . " La apostolo Paŭlo kompreneble parolas pri religiaj " **ministroj de justeco** ", kiuj pretendas la kristanan apostolan heredaĵon; tio koncernas papismon, kiu pretendas falsan posteulon al Sankta Petro, kiu mortis martiro en Romo kaj ne kiel papo.

La "pigo" estas tiu birdo, kies aparta karakterizaĵo estas la praktiko de ŝtelado: ĝi estas ŝtelisto kaj movas ĉion, kio brilas kaj kion la homo lasas videbla kaj atingebla. Ŝtelo estas ankoraŭ komuna punkto inter la pigo kaj la romiaj pigoj. Ĉar Dio profetis la ŝtelon de sia ĉiela pastraro en Kristo per romia papismo en

Dan. 8:11: " *Ŝi altigis sin eĉ ĝis la estro de la armeo, **forprenis** la oferon... " (pastreco) eterna, kaj renversis ~~la lokon~~ la bazo de sia sanktejo. " La pigo dividas kun la papeco la kolorojn de sia nigra kaj blanka plumaro. Papoj portas nigrajn sutanojn kaj blankan punton, kaj post Johano Paŭlo la 2-a, la nuna papo, Francisko la 1-a 'preferas blankan sutanon kiel simbolon de sia falsa pureco.*

## M20 - La Lasta Batalo de Francio

Kun la ŝanĝo de sia Ĉefministro, la 9-an de januaro 2024, Francio organizigas por liveri sian lastan batalon. Notu, ke por Dio, ĉi tiu dato markas la 9-an <sup>tagon</sup> de la vera 11-a <sup>monato</sup> de la jaro 2023. Ĉi tiuj nombroj 9 kaj 11 parolas al mi, ĉar la Apokalipso atribuas al ili precizan signifon: Apo. 9, tempo de la " *tri lastaj veoj* ", kaj 11, tempo de la agado de la du " *bestoj kiuj leviĝas el la abismo* "; la unua en 1793, la dua, inter 2024 kaj 2028. Kaj ĉi tiuj du agoj aparte koncernas ĉi tiun landon Francio, samtempe benita de sublima lumo kaj malbenita pro sia ateisma pozicio kaj sia senreligia sekularismo.

Kun ĉi tiu ŝanĝo de sia ĉefministro, kun sia juna prezidanto, Francio ludas la delogkarton donante ĉi tiun postenon de ĉefministro al juna viro 34-jaraĝa, tiel bela kiel greka dio, kaj sufiĉe saĝa por regi siajn reagojn. Ve, ĉi tiu talento alvenas en neregeble eksplodema situacio kaj ne estas iluzioj konstrueblaj sur ĉi tiu ŝanĝo. La problemo, kiu trafas Francion, jam ne dependas de unu homo, sed de nemaligebla situacio, kiu estis konstruita dum ĉi tiu tempo markita de paco situanta inter 1945 kaj 2022. Kaj mi memorigas vin, ke nur pro ideologia celo la potenca Francio estis perfidita kaj ruinigita de la eŭropa engaĝiĝo trudita de ĝiaj regantaj elitoj de la 5-a <sup>Respubliko</sup>. La nova juna ĉefministro alvenas kun la konvinko pri la grava rolo de lerneja edukado. Tio estus vera se Francio estus etne unuiĝinta, sed tio ne estas la kazo, ĉar male, signifa parto de la loĝantaro kun enmigranta fono nutras fortan malamon al Francio kaj ĝia laika kulturo. La normo de franca edukado disvastigita de lernejoj estas malakceptita kaj kontraŭata de ĉi tiuj plejparte islamaj malplimultoj. Tiam, la aŭtoritato de eŭropa regado tenas Francion sub kontrolo kaj malhelpas ĝin preni la necesajn mezurojn por kontraŭbatali enmigradon, kiu fariĝis danĝera pro troo.

Do por ĉi tiu fina batalo, Francio vicigas la junajn Emmanuel Macron kaj Gabriel Attal kontraŭ la ĉiela Emmanuel kaj lia fidela anĝelo Gabriel. Mi devas rimarkigi, ke tuj kiam aperis la supozo pri la surtroniĝo de Gabriel Attal al ĉi tiu pozicio, ĉi tiu ideo trudis sin en mia menso. Kaj tio estas tre facile klarigebla, ĉar en 2024, kiel en 1793, Francio restas ĉe la avangardo de la batalo de la senreligiuloj kontraŭ ĉiaj formoj de religio. Do estos ankoraŭ sur sia grundo, ke disvolviĝos la dua batalo gvidata de nacia ateismo simbolita de " *la besto leviĝanta el la abismo* ". Ni ankoraŭ devas malkovri la detalojn, kiuj provokos ĉi tiun brutalan ribelon kontraŭ religio, sed la problemoj levitaj de la kreskantaj postuloj de la islamistoj establitaj sur ĝia teritorio jam konsistigas klarigon.

Ni nun komparu la du epokojn " *alfa kaj omega* " de la du atingoj de ĉi tiu " *besto kiu leviĝas el la abismo* " el la " *granda urbo* " Parizo, kiun Dio simbole nomas " *Sodomo kaj Egiptujo* ".

Kial " *Sodomo* "? Ĉar seksa libereco karakterizas ambaŭ ĝiajn atingojn. Kaj la alveno kiel Ĉefministro de S-ro Gabriel Attal, judo kaj malkaŝe samseksemulo, kaj ankaŭ de lia iama civila partnero, S-ro Stéphane Séjourné, konfirmas ĉi tiun komparon kun la urbo " *Sodomo* ", fama pro la seksa praktiko, kiu portas lian nomon. Parizo jam inaŭguris ĉi tiun supozeblan aliron per du sinsekvaj proponoj de la posteno de "urbestro" al la socialista deputito Bertrand Delanoë, malkaŝe samseksemulo. Tamen, en 2024 kaj ekde tempo nememorebla, islamanoj prave kondamnas, kiel Dio mem kaj liaj veraj elektitaj reprezentantoj de ĉiu epoko, ĉi tiujn deviajn seksajn praktikojn. La senhonta aroganteco de la sendiaj francoj, kaj ilia mokado de Islamo kaj ĝia profeto, jam estis la kaŭzo de la masakro de komikistoj el la satira gazeto Charlie Hebdo en 2015. Kaj sciante, ke la sendiaj ne pretas rezigni sian liberecon por esprimi sian malakcepton de religio, masakroj kiel tiuj de Charlie Hebdo kaj Samuel Paty nur ripetiĝos kaj plifortiĝos.

Kial " *Egiptujo* "? Ĉar la peko, kiun ĉi tiu lando enkorpiĝis en sia ribelo kontraŭ Dio kaj lia fidela servisto Moseo, estas renovigata kaj imitata de Parizo, kie la penso pri nacia ateismo estis formita, evoluigita, akceptita, dividita kaj promulgita. Krome, seksa deviismo estis ĵus rajtigita, pravigita kaj leĝigita tie. Kaj en nia tempo, Dio aŭdigas siajn akuzojn kontraŭ Parizo per la buŝo de la Prezidanto de Rusio, kiu kondamnas la deviajn valorojn adoptitajn de Parizo kaj okcidentaj nacioj.

En 1792, Francio estis atakita de la eŭropaj regnoj, por kiuj ĝi volonte sin oferis kaj ruinigis ekde 1973. Tie kuŝas la kurioza paradokso. Kiun lecionon ni povas lerni el tio? Ili finfine sukcesis subigi Francion al sia aŭtoritato. Tamen, ankaŭ Francio sukcesis treni ilin en sian respublikanan drivon kaj devigis ilin dividi siajn perversajn pensojn, kondamnitajn al kolektiva dia puno.

Tial pro pluraj kialoj Dio faras Francion la celo de sia tuta dia kolero en 2024, kiel en 1793. Sed kiuj estas la veraj celoj de ĉi tiu dia kolero? Parizo estas nur la nomo de kunveno de homaj animoj, kiu konsistigas ĝian urban loĝantaron. Tamen, neniur urbo en la mondo defendis la aferon de la papa Romkatolika Eklezio tiom, kiom Parizo. Reĝo Henriko la 4-a, protestanto laŭ naskiĝo, devis konvertiĝi al katolikismo por ke la parizanoj rekonu lin kiel sian reĝon. Tiutempe, en 1572, la parizanoj masakris la protestantojn kunvenintajn en Parizo por festi lian geedziĝon kun reĝino Margot, ĉe la noktomeza toksino, en la nokto de Sankta Bartolomeo. Ilia armita religia rezisto kaj subteno al la konvertiĝo de Henriko la 4-a al katolikismo fakte igis ilin indaj je ĉi tiu masakro, sed tio neniel pravigas la parizanojn, kiuj solene kaj senhonte rifuzis, per granda katolika ceremonio okazinta en la "placo de la granda urbo" la 21-an de januaro 1529, la mesaĝon transdonitan de la protestantaj reformantoj, eĉ bruligante kelkajn el ili, kaj ili kaj ilia reĝo deklaris: "Ni volas vivi kaj morti por la katolika religio." En 1793, en la sama placo, parizanoj bruligis Bibliojn, " *la du atestantoj* ". Antaŭ tio, parizanoj subtenis la despotan regadon de reĝo Ludoviko la 14-a kaj liajn "dragonadojn" faritajn kontraŭ la hugenotaj reformantoj en Cevenoj. La sama maljusteco daŭris ĝis reĝo Ludoviko la 16-a, bonkora viro, kiu vere ne volis fariĝi reĝo. Kaj estis



sub la regado de ĉi tiu malforta viro, ke la revolucia ribelo de la parizanoj konkrete esprimis la koleron de la trifoje sankta Dio kontraŭ la reprezentanto de la monarkio kaj tiu de la papa eklezio, kiun Parizo ĉiam subtenis tra la tuta historio de Francio. Tiu ĉi kolero esprimiĝis en " *la placo de la granda urbo* " Parizo la **21-an de januaro 1793** , la dato kiam la katolika reĝo Ludoviko la 16-a siavice estis gilotinita, ĝuste sur la loko kie la unuaj protestantoj estis martirigitaj la **21-an de januaro 1529**. Kaj inter tiu ĉi reĝa sinsekvo, la ribela Filipo la 4-a la Bela sukcesis konstrui, kun la siatempa papo Bonifaco la 8-a, interkonsenton celantan detrui la ordenon de la Templanoj, posedantojn de la "Mandylion" (Sankta Mortintotuko de Torino) kaj grandegajn riĉaĵojn, kiujn la reĝo kaj la papo abomene dividis; kulpo pagita per tio, ke ambaŭ mortis en la sama jaro, kiel antaŭdiris Jean de Molay, estro de la Templanoj, sur lia ŝtiparo.

Ekde sia revolucio kaj la atingo de sia plena libereco, Parizo fariĝis lumturo, modelo de socio, al kiu la okuloj de ĉiuj popoloj de la tero turniĝis, ĉu por envii kaj imiti ĝin, ĉu por kondamni ĝin.

La sperto de libereco de Francio similas al tiu spertita de Eva en sia tempo de la komenco, kiam ŝi decidis manĝi la frukton de la arbo malpermesita de Dio. Ŝi antaŭeniris en timo kaj nur trankviliĝis kiam ŝi vidis, ke post manĝado, ŝi ankoraŭ vivas kiel antaŭ ol ŝi manĝis ĝin. En ĉiuj vortoj parolitaj de la diablo per la serpento, estis multaj veroj kaj nur unu mensogo estis citita en Gen. 3:4: " *Kaj la serpento diris al la virino: Vi ne mortos; .* La sama konvinko, ke eblas rezisti kaj kontraŭstari Dion, hodiaŭ animas la amasojn de ĉirkaŭ 12 milionoj da animoj, kiuj loĝas en Parizo, la prestiĝa ĉefurbo de Francio kaj ĝia regiono. La beleco de ilia urbo brilblindumas ilin kaj tia beleco ŝajnas senmorta al ili, kiel Eva, la unua virino, kiu fariĝis pekulino. Krome, post longa cerbolavado de sekularismo, precipe dum sia lerneja instruplano, ili ne sentas la bezonon batali kontraŭ Dio, ĉar ili eĉ ne kredas aŭ jam ne kredas je lia ekzisto.

Tamen, post kiam Adamo, nekapabla decidi disiĝi de sia amata edzino, manĝis la malpermesitan frukton, la efiko de peko aperis en la formo de konscio, kiu, por la unua fojo ekde ilia eniro en la vivon, igis ilin senti sian respondecon. Kaj dum ili ankoraŭ vivis, ili povis vidi, ke ilia malobeema ago jam portis evidentajn konsekvencojn en ili. Kaj la unua el ĉi tiuj konsekvencoj estis la kompreno, ke ili estis " *nudaj* ". Ĉi tiu instruo estas tre riĉa, ĉar ĉi tiu nudeco ne prezentis problemon antaŭ la plenumo de peko. En ĉi tiu sperto, Dio instruas nin, ke li suverene establas, per sia potenco kiel Dio la Kreinto, la normojn de " *bono kaj malbono* ". Nudeco fariĝis signo de malbono laŭ la sola volo de Dio. Kaj ĉi tiu normo devis kaj devas aplikiĝi al la heredantoj de peko ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Nun, per ĉi tiu fizika normo, ni devas distingi spiritan normon, kiu origine estis la kaŭzo de ĉi tiu fizika normo. Kaj ĉi tiu spirita normo havas nomon: malobeo, ankaŭ nomata peko. Kaj do ĝuste ĉi tiun pekon enkorpiĝas hodiaŭ la loĝantaro de Parizo, la ĉefurbo de Francio, iniciatinto de nacia ateismo en 1793 kaj de samseksemo en 2023; tio post esti dum jarcentoj da malhela kristanismo "la plej aĝa filino" de la papa kaj romkatolika eklezio. Kaj kiel signo de ĉi tiu rekono, la antaŭlasta el la papoj, la nuna papo el Argentino, elektis sidi sub la nomo Francisko la 1-a ' kies samnoma reĝo de Francio engaĝiĝis en la batalo kontraŭ la protestantoj de la regno en 1529. Sed la fino ne renovigas la komencon, sed male

kontraŭdiros ĝin. Ĉar Dio alkroĉis al la "**tempo de la fino**" la sangan punon de ĝia sekulara malamiko, la papa eklezio, kiu sidas en Romo en la Vatikanurbo. Dum ĉiuj jaroj de paco, kiujn ili ĝuis, la eŭropanoj povis kredi, ke finfine la Francio de 1793 pravis kaj ke ne estis kialo timi la "**turmentojn**", per kiuj Dio minacas, en sia Sankta Biblio, kiun li uzas kiel siajn "**du atestantojn**", tiujn, kiuj malobeas lin. Dum la katolika religio ne neis tiujn minacojn, sed uzis ilin por konstrui sian aŭtoritaton kaj tempajn interesojn, post ĝi, apostata kaj hipokrita protestantismo celis igi homojn forgesi tiujn realajn diajn minacojn. Kaj kio plej kondamnas ĝin estas tio, ke ĝi agis tiel en la nomo de dia amo. La diablo sciis konduki religiajn ribelulojn de unu ekstremo al la kontraŭa ekstremo. La vero estas en la centro, instruante justecon kaj ĝiajn punojn, kaj gracon esprimitan per la amo de Dio, kiu portas la frukton de paco, mildeco kaj sereneco en la vera lumo. La tempo de trompaj iluzioj finiĝas, kaj jam nesolveblaj problemoj aperas kaskade, pridubigante la pacon de animoj ŝiritaj el la senzorgeco de longa, trompa paco.

La nova franca ĉefministro forlasas la postenon de ministro pri edukado, al kiu, kiel la franca prezidanto, li restas tre ligita. Li estas klare tre talenta kaj povas inspiri esperon al multaj ordinaraj homoj. Tamen, edukado estas la temo de la kolizio inter diaj religiaj ideoj kaj sekularaj ideoj, kio donas la aspekton de "lasta batalo", kiun la ĉiela "fera poto" povas nur venki kaj la tera "argila poto" povas nur perdi. Tion sciante, ke por Dio la celo ne plu estas konvinki, sed detrui la venkitan teran tendaron. Kaj ĉi tiu interna "lasta batalo" de la franca nacio kolizios kun la granda internacia batalo, kiu konsistigos la Trian Mondmiliton de la "**sesa trumpeto**" de Apokalipso 9:13 ĝis 21.

Montriĝas, ke la Kreinto kaj Leĝdonanto Dio ankaŭ donas al edukado fundamentan rolon en la formado de siaj kreitaĵoj. Sed la religia koncepto pri lia speco de edukado estas en kompleta kontraŭstaro. kun tiu de sekulara instruado; tial la origino de la "batalo", kiu kontraŭstarigas la dian Emanuelon kaj la ĉielan anĝelon Gabrielon al iliaj teraj samnomuloj. La rezulto de la batalo estas do antaŭvidebla; Dio ne ŝanĝos la ribeleman konduton de la tera tendaro kaj kiel dum la diluvo, li juĝos necese detrui ĝin.

Ĉi tiu fundamenta rolo de religia edukado estas rivelita en ĉi tiuj versoj el Jesaja 7:14-15: "*Tial la Eternulo mem donos al vi signon: Jen virgulino gravediĝos kaj naskos filon, kaj nomos lin Emanuel . Li manĝos buteron kaj mielon, ĝis li scios forpuŝi malbonon kaj elekti bonon .* » Mi ŝatus atentigi, ke ĉi tiu bezono "**malakcepti malbonon kaj elekti bonon**" ne nur koncernas Kriston, kiel indikas ĉi tiu verso, sed koncernas nin ĉiujn, ĉar per ĉi tiu libera elekto Dio povas elekti siajn elektitojn aŭ lasi siajn kreitaĵojn sekvi sian seriozan destinton. Tamen, por fari ĉi tiun elekton, la instruado pri bono estas nemalhavebla kaj ĉi tiu normo de bono estas prezentita nur en la Sankta Biblio, la vorto de Dio, kiu konsistigas liajn "**du atestantojn**" en Apokalipso 11:3. Sed, kion ni vidas komence de 2024 de la falsa homa kalendaro? La heredantoj, de "**la "besto leviganta el la abismo**" en 1793, renovigas, en 2024, sian batalon kontraŭ la "**du atestantoj**" de Dio, instruante la mensogojn konstruitajn de antikvaj kaj modernaj liberpensuloj kaj scienco, kaj malhelpante la instruadon de biblia origino en sekularaj lernejoj. Kaj ĝuste sur ĉi tiu speco de instruado, kontestita de la

islamanoj, niaj teraj Emmanuel kaj Gabrielo kalkulas povi unuigi la landon Francio. Tiel, senigitaj je la scio pri la dia normo de bono, la infanoj de la Respubliko estas liveritaj al la malbono, kiu, heredita de Adamo, povas nur disvolviĝi kaj gajni ĉiujn iliajn animojn. Tia socio reproduktas la situacion, kiu regis antaŭ la diluvo kaj kiun Dio priskribas per ĉi tiuj terminoj, en Gen. 6:5: "*Jahve vidis, ke la malboneco de la homoj estis granda sur la tero, kaj ke ĉiu penso de ilia koro estis nur malbono por ĉiam . "*

Ĉi tiu temo instigas min kompari ĉielajn kaj terajn spertojn. Ili portas tre malsamajn fruktojn ĉar, rekte kreitaj de Dio sen heredo, la anĝeloj ĉiuj konis kaj profitis de la sperto de vivo establita sur diaj normoj, kiuj ofertas eternan feliĉon. Tial, konante ĉi tiun normon de bono, la malbonaj anĝeloj elektis aliĝi al la ribela tendaro metita sub la gvidadon de Satano. Kaj la fakto, ke la unua kreitaĵo de Dio, kreita libera, faris ĉi tiun elekton, profetis la potencon de la allogo de malbono.

Sur la tero, la rezulto estas multe pli malbona, ĉar homoj naskiĝas pekuloj, heredante la pekon de Adamo kaj Eva. Kaj, por kontraŭpezi la potencon de malbono, ili ne profitas de la sperto de la perfekta bono de la dia normo. Por batali kontraŭ malbono, ili povas nur fidi je la instruo, kiun Dio malkaŝas al ili per siaj revelacioj skribitaj en la Sankta Biblio. Ankaŭ, kompreneble, la malapero de ĉi tiu biblia instruo permesas al malbono regi super la tuta okcidenta mondo hodiaŭ. Kaj fronte al tio, Dio organizas ĝian detruon grandskale.

Tra la tuta historio de la tero, la kreado estis, komence, perfekta kaj portanta la principojn de senmorteco. Poste, post la peko de Adamo kaj Eva, la grundo, ĝis tiam fekunda en perfekteco, produktis dornojn, pikilojn kaj radikojn, kiuj igis la homon ĉerpi sian manĝaĵon el grundo, kiu fariĝis malamika per la ŝvito de lia frunto. Poste venis la tempo de la diluvo, dum kiu la grundo de la tero estis tute kovrita de la sala akvo de la maroj. Tiel, post kiam la akvoj vaporiĝis kaj retiriĝis, la grundo fariĝis eĉ malpli fekunda kaj la akirita manĝaĵo, de malpli energia kaj nutra valoro. Tio povas parte klarigi la subitan reduktion de la vivodaŭro de la postdiluvianoj, la alia grava kaŭzo estante la volo de Dio mallongigi ilian longan vivdaŭron de pli ol 900 jaroj al 120 jaroj (vidu Gen. 6:3, Gen. 9:3 kaj 11:10 ĝis 32); Tio estis farita donante al ili permeson manĝi viandon ankoraŭ ne klasifikitan kiel pura aŭ malpura. En modernaj tempoj, kemio siavice malbonigis la kvaliton de kultivebla grundo kaj la kvaliton de la aero enspirata de homoj kaj surteraj bestoj. Krome, la ribelema homo plu mallongigis la daŭron de sia vivo per manĝado kaj trinkado de aferoj damaĝaj al lia sano; aferoj, kiujn, en sia dia saĝo kaj amo, Dio malpermesis al li konsumi. Kaj por kompletigi la kadukecon de la homa specio, la instruo pri bono laŭ Dio malaperis. La malbono tiel atingis grandan venkon pagitan per sennombraj mortoj de surteraj homaj estaĵoj, kondamnitaj partopreni la neniigon de "*la dua morto* " kun la malbonaj anĝeloj kaj ilia gvidanto Satano, en la tago de la lasta juĝo. Kaj se Dio povas prezenti sin kiel "*venkinto* ", tio estas ĉar ĉi tiu venko estis akirita kontraŭ peko per Jesuo Kristo, kaj ĉar lia afero postvivis la katastrofon kaŭzitan de la bezono solvi, unufoje por ĉiam, la problemon de la libereco nemalhavebla por permesi al siaj elektitoj manifesti sian amon al lia persono kaj liaj valoroj, sanktaj, justaj kaj bonaj.

Nek monarĥa nek demokratia regado havas ŝancon konvene regi mult-etnan kaj mult-religian socion, ĉar, estante apartigitaj de Dio, al ambaŭ mankas la necesa saĝo. En ambaŭ sistemoj, la sento de vera justeco forestas. Kaj defendante, en libereco, la principon de egaleco, la demokratia reĝimo konfuzas, pro sia fiasko, egalecon kaj egalrajtecon; ion, kion Dio ne faras. Se egaleco estas justa, egalrajteco estas malutila eksceso, kaj en Francio, fremda enmigro postulas ĉi tiun egalrajtecon. En la postulata idealo, la suverena servo de la Ŝtato faras siajn servistojn specialaj homoj, kiujn ne devus esti verŝajne defiitaj de la averaĝa civitano. La policisto ne plenumas normalan funkcion kiel la masonisto aŭ la bakaĵisto. Ĉar li havas la statuson de ĵurita agento kaj li havas devojn de ekzemplareco al la Ŝtato, kiu dungas lin. La eraroj faritaj de ĉi tiuj agentoj de la nacia polico ne devus esti minacataj de la justeco, kiu validas por la resto de la homoj. Tamen, ili estas respondecaj al la servo, kiu dungas ilin, kaj devus esti punitaj de ĉi tiu servo, kiam ili estas trovitaj kulpaj, ĝis la punkto de perdo de sia laboro. Jen kiel Dio aplikas sian justecon. Ĉar, metante la policianojn sub la jurisdikcion, kiu juĝas la normalajn homojn, la polica aŭtoritato estas misfamigita inter la protestantaj ribeluloj, kiuj tiam jam ne faras la diferencon inter ĵurita policano kaj delikta brutulo.

La Ŝtato estas la dunganto de subskribitaj servoj, same kiel dungitoj laboras por privataj dungantoj. Tamen, se dungito faras profesian miskonduton en ilia firmao, la dunganto ne transdonas tiun dungiton al la ŝtata justico. Ili solvas la problemon maldungante ilin kaj, se necese, alvokante asekurajn servojn destinitajn por trakti ĉi tiun specon de problemo. Tial la ordinara racio diktas, ke subskribitaj oficiroj estu protektataj kontraŭ publika kolero kaj ĝia deziro al venĝo. Sed ĉi tiu speciala statuso de policistoj ne konsistigas permeson agi maljuste. Male, ili havas eĉ pli grandan devon ne fari malaprobindajn maljustajn agojn mem.

Kion mi ĵus klarigis konsistigas la aplikon, por la sekulara sfero, de ĉi tiu verso el 2 Kor. 3:6 kiu diras: "*Li ankaŭ kapabligis nin kiel ministrojn de nova interligo, ne de la litero, sed de la spirito; ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas*". "Ĉar en ĉi tiu profana domajno, homoj agas kiel ili faras en la spirita kaj religia domajno. Ili nur scias apliki, sisteme kaj sen nuancoj, la literon de la leĝo; ion, kion Dio ne faras, kiel Li pruvis permesante al David manĝi la panon de propono rezervitan, laŭ la leĝo, ekskluzive por la levidaj pastroj. La parametroj kaj kriterioj, kiuj difinas situacion, estas tiel multaj, ke ne eblas reguligi ĉiujn, kiuj aperas, per la sama regulo sisteme aplikata; la vivo estas multe tro vasta por esti esprimita per kelkaj vortoj. Jen kio limigas la uzon de skriba leĝo, ĉu homa aŭ dia. Tial ĉiu leĝo, profana aŭ religia, povas nur parte solvi la problemojn, kiuj aperas. Kaj en la eterneco, la leĝo ne estos skriba, sed estos reprezentita de Dio, persone, ĉar lia kapablo juĝi estas senlima, kaj ĉiam perfekte justa."

Ĉar la okcidenta socio fariĝis tiel ribelema rilate sekulare kiel religie, la problemo por ambaŭ estas la malapero de "**timo**". Ĉar ordo kaj obeemo baziĝas sur "**timo**", kaj kiam tiu "**timo**" malaperas, malordo kaj anarkio anstataŭas ilin. Nu, la dato 1843 estas ligita al du aferoj: la ekvalido de la dia dekreto de Daniel 8:14, kaj la mesaĝo de la "*unua anĝelo*" de Apokalipso 14:7, en kiu Dio postulas la revenon de lia "**timo**": "*Kaj li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al*

*Li gloron ; ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo . "*

Tial rimarkinde estas, ke en la tempo, kiam Dio postulas, ke homoj remalkovru lian "**timon**", male, en absoluta kontrasto, enirante longan periodon de paco, en ĉiuj ribelemaj okcidentaj nacioj malbenitaj de Dio, **la "timo"** de la aŭtoritatoj iom post iom malpliĝis. Du mondmilitoj venis interrompi, momente, ĉi tiun progreseman drivon, sed la longa periodo de paco, kiu sekvis la duan militon, permesis hodiaŭ tute malaperi ĉi tiun "**timon**" necesan por certigi ordon en la homa socio. Anstataŭ ordo, ia kaoso estas trudita. La nacia polico estas atakata kaj ĝenata de bandoj de junaj enmigrintoj, kiuj ne rekonas ĝian aŭtoritaton kaj traktas la policianojn kiel siajn egalulojn, kiel rivalajn bandojn.

La nuna situacio en la socio do estas kaŭzita de la ŝanĝo en la pensmaniero de okcidentaj kristanoj, por kiuj "**la timo de Dio**" malaperis, anstataŭigita de la principo de falsa amo. Kaj ĉi tiu falsa amo konkeris la mensojn de okcidentanoj, kreante humanisman spiriton, kiu fariĝis plimulta, malforta kaj maljusta, nekapabla trudi al enmigrintoj la devojn kaj punojn truditajn al denaskaj francoj, pro timo esti akuzita pri rasismo. Tio, aplikante la saman konduton al la edukado de siaj infanoj, kiuj fariĝis netuŝeblaj, kreante "reĝinfanojn", kiuj estas pli kaj pli ribelemaj kaj malobeemaj.

Dum jardekoj post la Dua Mondmilito, la politika mondo estis dividita en du ĉefajn tendarojn, apartigitajn de iliaj ekonomiaj elektoj; tio estis ĉar la eŭropaj nacioj estis prosperaj kaj kreskantaj. La akiritaj profitoj estis uzataj socie de la "maldekstraj" partioj kaj por privata kapitalisma riĉiĝo de la "dekstraj" partioj. Nuntempe, politiko daŭre estas rigardata tra la prismo de ĉi tiu sama divido. Kaj tamen, kresko kaj profito estas haltigitaj, kaj ĵurnalistoj ne konscias, ke ĉi tiu malnova divido jam ne estas tiu, kiun ni atestas. Komence de 2024, la vera disiĝo de homaj mensoj baziĝas sur la elekto inter esti por tutmondiĝo kaj Unuiĝinta Eŭropo, aŭ, male, esti por la reveno al suvereneco kaj nacia sendependeco. Ĉi tiu nova divido kunigas du tute neakordigeblajn vivkonceptojn. La tradiciaj partioj estas malakceptitaj favore al la du kontraŭaj ekstremaj pozicioj. La malnovaj centristaj politikoj de la dekstro kaj maldekstro estas misfamigitaj en la okuloj de la homoj, kiujn ili ne sciis aŭ volis protekti kontraŭ eŭropaj kaj internaciaj interesoj kaj apetitoj. Ĉi tiu situacio anoncas la tipon de la fina universala registaro, kiu do estos tutmondisma, ĉar la nacioj estos multe detruitaj en la Tria Mondmilito, kaj sur la materia nivelo kaj sur la homa nivelo; la simbola "**triono**" de iliaj loĝantaroj devos esti "**mortigita**" laŭ Apokalipso 9:15: "*Kaj la kvar anĝeloj estis liberigitaj, kiuj estis pretigitaj por la horo kaj la tago kaj la monato kaj la jaro, por mortigi trionon de la homoj . "*

Apokalipso 9:20-21 priskribas la naturon de la postvivantaj ribelantoj per ĉi tiuj vortoj: "*La ceteraj homoj, kiuj ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ankoraŭ ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ke ili ne adoru demonojn kaj idolojn orajn kaj arĝentajn kaj latunajn kaj ŝtonajn kaj lignajn, kiuj ne povas vidi, nek aŭdi, nek marŝi; kaj ili ne pentis pri siaj murdoj, nek pri siaj sorĉoj, nek pri sia malĉasteco, nek pri siaj ŝteloj . "* En ĉi tiu priskribo, ni povas identigi nian nunan socion, fakte, **idolkultan**, kaj kiu leĝigas la abomenindaĵon de samseksemo celitan en ĉi tiu lasta verso per la termino "**malĉasteco**". La ribelema viro estas



same " **ŝtelisto** " kiel malĉastulo. Nun ĉi tiu tipo de socio estas, nek pli nek malpli, ol la frukto de la reveno de la homa naturo rivelita en la kunteksto de la " **turo de Babelo** " dum la tempo de " **reĝo Nimrod** ", kies filo nomita Tamuz fariĝis la unua sundio post sia morto. Kaj ĝi estas ankoraŭ honorata de nia nuna " **dimanĉo** ", la iama pagana romia " **tago de la Nevenkita Suno.** " " Ni do povas vidi, ke estis proksimume du jarcentoj inter la fino de la diluvo kaj la ribelo de la " **Babelturo** " kaj ke ni trovas proksimume du jarcentojn ĉe la fino de la historio de la tempo de tera graco, inter la franca revolucia genocido de 1793 kaj la finfina homa ribelo, kiu estos metita sub la dominadon de ununura universala aŭ tutmondisma registaro en 2029. Tiel, du jarcentojn post la detrua diluvo, kun la sperto de la " **Babelturo** ", Dio prezentas al ni la " **alfa** " situacion, kiu profetas, la spiritan situacion, kiu markos en " **omega** " tiun de la fino de la mondo. Alia komuna punkto, en ambaŭ situacioj, homoj konsentas komuniki unu kun la alia en la sama kaj unika lingvo, kiu estos la anglo-usona ĉe la fino de la mondo. Kaj jam, la tento de Babelo manifestiĝis per la organizado de la Ligo de Nacioj, venkita de la Dua Mondmilito, kaj UN, la Organizo de Unuiĝintaj Nacioj, kies fiasko siavice estos konfirmita per la plenumo de la baldaŭa Tria Mondmilito."

Tra la historio, depende de la epoko kaj la popolo, homoj ŝanĝas siajn vestaĵojn kaj hararanĝojn. Ili anstataŭigas la ĉevalan fekaĵon per la vaporĉevalo funkciigata per karbo, dizelo, benzino, elektro, sed kio karakterizas ilin ĉiam estas ilia ribelema naturo kaj ilia deziro liberigi sin de ĉia obeo al la Kreinto Dio. Ĉi tiuj vortoj de la saĝa Salomono, cititaj en Kohelet 1:9, estas do bone pravigitaj kaj konfirmitaj: " *Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio estas nova sub la suno.* " »

Vi povas tiel kompreni kial Dio insistis, ke ĉeestintoj registru la spertojn de homoj sur la tero. Iliaj eraroj kaj mankoj estas instruitaj al ni, por ke ni ne ripetu ilin. Sed nek Jesuo Kristo, nek iu ajn el liaj veraj elektitoj, devigas la pordon, kiu restas fermita al ili. Ĉar, kiel li instruis, Jesuo kontentiĝas **voki** siajn ŝafojn, kaj estas laŭ ilia propra libera volo kaj deziro, ke ili sekvas lin.

Mi havas la avantaĝon naskiĝi kaj vivi en Francio, en ĉi tiu nacio, kiun la juĝo de Dio profete celas tra ĝia tuta historio. Ĉar ĝia sperto estas bildo, kiu profetas la finan konduton de la tuta postvivanta homaro, kiu atestos la gloran revenon de la granda Dio Jesuo Kristo. Kaj tial, pro ĉi tiu kialo, " **la lasta batalo batalita de Francio** " profetas la lastan batalon, kiun la postvivanta homaro devos konduki kontraŭ la leĝo de Dio. Kaj ĉi tiuj du bataloj estas destinitaj al malvenko kaj morto, ĉar la Ĉiopova Dio tiel decidis laŭ sia justa kaj neeraripova juĝo. Same kiel la nuntempa Francio forte subtenas la evoluon teorion por batali kontraŭ la kreisma vero, en sia lasta batalo, la ribela tendaro subtenos la dimanĉan praktikon por batali kontraŭ la sankta sabato, la vera dia sepa tago. Tiam, post 6.000 jaroj da tera peko, la eterneco kaj la sabato de la sepa jarmilo malfermiĝos por ĉiuj elaĉetitaj de Kristo, revivigitaj de Adamo ĝis la lastaj, same kiel por la elektitoj, kiuj restis vivaj. Sed por la lastaj ribelantoj detruitaj de la spiro de Jesuo Kristo ĉe lia reveno, la tero ne malfermiĝos por ricevi iliajn restaĵojn; iliaj korpoj restos kaj putriĝos sur la surfaco de la tero, sur kiu jam ne plu estos vivanta homo, kaj ili ne estos metitaj en tombojn, kiel profetite per ĉi tiuj vortoj cititaj en Jeremia 25:31 ĝis 35: " *La bruo venis ĝis la finoj de la tero, ĉar YaHWéH havas disputon kun la*

*nacioj, Li venos en juĝon kun ĉiu karno; Li transdonos la malvirtulojn al la glavo, diras YaHWéH. Tiele diras YaHWéH Cebaot: Jen malfeliĉo iros de popolo al popolo, kaj granda ventego leviĝos de la finoj de la tero. **Tiuj, kiujn la Eternulo mortigos en tiu tago, estos disĵetitaj de unu fino de la tero ĝis la alia** ; ili ne estos priplorataj, nek kolektitaj, nek enterigitaj; ili estos kiel sterkejo sur la tero . Ĝemegu, ho paŝtistoj, kaj krii! Rulu vin en cindro, ho gvidantoj de la ŝafaro! Ĉar venis la tagoj, kiam vi estos buĉitaj. Mi vin rompos, kaj vi falos kiel multekosta vazo. Ne estas rifuĝejo por la paŝtistoj, ne estas savo por la gvidantoj de la grego !*

**Kaj por konfirmi** la mesaĝon de ĉi tiu verso, mi memorigas ĉi tiun deklaron el Jakobo 3:1: " *Miaj fratoj, ne multaj el vi fariĝu instruistoj, ĉar vi scias, ke ni estos juĝataj pli severe.* " Ĉe ĉi tiu falsa komenco al la jaro 2024, la Francio de prezidanto Macron okupiĝas pri sia fina batalo, portante pezajn handikapojn, kiujn ĝi mem trudis. Inter ĉi tiuj, ekde 1901, estas ĝia leĝo, kiu rajtigas kaj subvencias grupojn en civilaj socioj metitaj sub ĉi tiun leĝon de 1901. Per ĉi tiu iniciato, la franca ŝtato ligas siajn manojn kaj piedojn kreante premgrupojn antaŭ si, kiuj igas ĝian aŭtoritaton neaplikebla. Pro ĉi tiu leĝo de 1901, kontraŭstaraj grupoj kolizias en la tribunaloj de la lando kaj troŝarĝas juran laboron dum pli ol jarcento ĝis la venonta fino de la nacioj. Sed estas pli malbone en ĉi tiu ago, ĉar la socialisma Francio de François Mitterrand favoris la kreadon de la societo SOS Rasismo, kies origina celo estis permesi al enmigrintoj, ĉefe nordafrikanoj, reagi laŭleĝe kontraŭ maljusta traktado. Bedaŭrinde por la francoj, ĉi tiu respublikana armilo turniĝis kontraŭ ili per praktikado, inverse, kontraŭblanka rasismo. Transdonante al la jurisdikcia justeco la respondecon solvi ĉi tiujn problemojn kreitajn de la kunvivado de malsamaj etnaj komunumoj, la franca ŝtato senigis sin je la rajto devigi obeemon de ribelemaj enmigrintoj. Protektitaj de SOS Rasismo, ili fariĝis netuŝeblaj kaj pli kaj pli postulas la rajtojn, kiujn la francoj mem donis al ili.

Krome, al tiu ĉi handikapo, la uzado de la Interreto aldoniĝis la kreado de sociaj retoj, kiuj ebligas la interŝanĝon kaj kunhavigon de amasoj da homoj, kiuj kuniĝas por defendi la plej diversajn kaj kontraŭajn kaŭzojn. La lando Francio fariĝis tute neregebla, ĉar se la povo oficiale restas en la manoj de ĝia prezidanto, ĝia registaro kaj ĝiaj deputitoj, la vera povo estas disigita inter la diversaj premgrupoj kreitaj en la nacio. Kaj la elektoj de ĉiu estas tiel diversaj kaj kontraŭaj, ke fariĝas neeble akiri subtenon por la plej eta registara propono proponita kaj poste trudita.

La subtenantoj kaj organizantoj de demokratia respublikana libereco ne antaŭvidis la sekvojn de misuzo de libereco. Kaj la politika situacio de la nuna franca parlamento permesas al mi legi ĝian ĝeneralan nacian situacion, kiun ĝi perfekte reflektas: la reganta partio estas en la malplimulto, kaj ĝiaj politikaj elektoj estas malakceptitaj de ĉiuj opoziciaj grupoj. Rezulte, Francio estas frostigita en senmoveco kaj restas obeeme manipulata de la eŭropa regado, al sia ruino kaj detruo; sia ruino, ĉar ĝi fincas la eŭropan konkurencon, kiu mortigas ĝin; sia detruo, ĉar ĝi devos pagi la prezon de sia detruo pro la eŭropa subteno donita al Ukrainio, lando de la orienta tendaro, kontraŭ Rusio, kies venĝo estos terure detrua.

Arto estas plia kialo por Dio celi la nacion Francio. Kaj estis dum la Renesanco, ke lia intereso pri la artoj komenciĝis. Tiel, ĝia reĝo, Francisko la 1-a ' importis italan arton, ĝiajn pentristojn kaj skulptistojn de genio en Francion; same kiel ĝian muzikan kaj teatran arton. En Italio, ĉi tiuj aferoj estis adoptitaj de la greka kulturo, kiu tiel estis transdonita tra la tempo ĝis nia propra fino. Intereso pri la artoj transformas socion enorme. La tiel nomata civilizita vivo estas ŝarĝita per vanaj, ŝanĝiĝantaj valoroj, laŭ la gustoj de la influaj gvidantoj de la momento. Longe, arto pligrandigis tion, kio estas bela, sed en niaj modernaj tempoj, arto altigas ĉion, ĉar, per konformiĝo, sufiĉas, ke verko estu dekretita arta kaj valora por ke ĝi ricevu veran valoron de ĉiuj. Komence, arto temis nur pri verkoj, kiuj reproduktis la realecon ĝis la punkto esti miskomprenitaj kiel ĝi. Sed sub la nomo "Impresionismo", la malsama stilo, kiun ĉiu povas produkti, kun aŭ sen talento, estis aprezata.

En Francio, Parizo fariĝis ĉefa urbo por artistoj de ĉiuj stiloj kaj ĝenroj. Ĝia famo disvastiĝis tutmonde, sed ekde la fino de la Dua Mondmilito, aliaj gravaj urboj, kiel Novjorko, Londono kaj Romo, konkuris kun ĝia allogo. Sed ĝia delonga prestiĝo ankoraŭ daŭras, allogante milionojn da turistoj el la tuta mondo.

Arta vivo estas ofertita kiel spektaklo al la tuta mondo, fare de la televidaj amaskomunikiloj . Kaj estas inter artistoj, ke kondukataj malvirtoj plej disvolviĝas. En la 1920-aj kaj 1930-aj jaroj, grupoj de artistoj liberigis sin de ĉiuj moralaj tabuoj. La plej famaj nomoj inter romanistoj, kino- kaj teatraj aktoroj estis konataj kiel "samseksemuloj", deviantaj homoj, kiujn la oficiala ĝenerala moraleco kondamnis, sed ne troe. Ĉi tiuj praktikoj estis tolerataj, ĉar ili koncernis nur malgrandajn grupojn de homoj sufiĉe riĉaj por ne esti maltrankvilaj. En la 1970-aj kaj 1980-aj jaroj, la liberigo de moralo favoris la vastiĝon de ĉi tiuj deviantaj praktikoj en ĉiuj tavoloj de la okcidenta socio. Sed kvankam ĉi tiuj devioj estas abomenindaj, ili ne konsistigas la kaŭzon de la dia malbeno, ĉar ili estas nur la sekvoj de la rompo de ĉi tiu socio kun la Spirito de la ĉiopova kreinto Dio. Kion ni vidas kaj kio konsternas nin, estas nur la frukto portata de arbo, kiun Dio malbenis por fariĝi sterila, por sekiĝi kaj morti.

Tamen, en niaj nunaj eventoj, en Francio, politikaj gvidantoj kaj la amaskomunikiloj malkovras danĝeran malkreskon de demografio. Ĉi tio estas denove signo de la baldaŭa fino de la mondo. En la moderna vivo, oni vivas je tre alta kaj ĉiam pli alta kosto. Samtempe, la serĉado de plezuro en libereco favoras celibaton. Tial, ĉiam malpli da paroj formiĝas, kiuj volas kreskigi infanojn, kiuj ankaŭ fariĝas ĉiam pli ribelemaj en pli frua aĝo. Kaj sub la preteksto mildigi ĉi tiun problemon, eŭropa regado instigas la akcepton de enmigrado, kiu, venanta ĉefe de Islamo, favoras la establon de la militema religio, kiun Dio uzas ĝuste por krei la "***kolizion***" programitan en Dan. 11:40: "*En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo puŝos kontraŭ lin . Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdantoj, kaj kun multaj ŝipoj; ĝi antaŭeniros en la landon, disvastiĝos kiel torento kaj inundos .*"

## M21 - Benata estas tiu, kiu atendas

La titolo de ĉi tiu nova mesaĝo malkaŝas la specialan karakterizaĵon de la elektitaj sanktuloj de Jesuo Kristo ekde la jaro 1828, akirita antaŭ la fino de la "1290 tagoj" menciitaj en Dan. 12:11-12: "*De la tempo, kiam ĉesos la ~~ofero~~...*" **eterna , kaj en kiu staros la abomenindaĵo, kiu dezertigas** , estos mil ducent naŭdek tagoj. Benata estas tiu, kiu atendas kaj atingas la mil tricent tridek kvin tagojn .

Mi memoras, ke la du jaroj 1828 kaj 1873 akiriĝas aldonante respektive la 1290 kaj 1335 tagjarojn al la dato 538, kiu indikas la jaron, en kiu la "**ĉiama**" pastraro de Jesuo Kristo ĉesis favore al la roma papa reĝimo, kiu anstataŭigis ĝin inter la homoj. Dio tial indikas per la esprimo "**abomenindaĵo de la detruanto**" la paŝon de sia Eklezio sub paganano normon, kiu estis tiu de la pagana roma religio, kies religia gvidanto jam portis la titolon de "Suverena Pontifiko" ; latine: "PONTIFEX MAXIMVS".

Kial Dio nomas tiun, kiu atingas 1873, "**benita**"? Ĉar antaŭ tiu dato, li estos kolektinta la verajn sanktulojn de tiu epoko en la institucian eklezion, kiun li nomis la "Sepa-taga Adventista Eklezio". En perfekta harmonio kun la rolo, kiun li asignas al la nomoj de siaj kreitaĵoj, siaj servistoj kaj urboj, ĉi tiu nomo esprimas la du ĉefajn kredojn, kiuj distingas liajn fidelajn servistojn ĝis la fino de la mondo.

Mi memoras, ke mi havis la privilegion prezenti la plej unuan klarigon de la enigmo prezentita de Dio ĉe la fino de ĉi tiu ĉapitro 12 de la profeto Daniel. Kaj ĉi tiu klarigo estis proponita al la gvidantoj de institucia Adventismo inter 1982 kaj 1991, la dato kiam ĉi tiuj samaj aŭtoritatoj oficiale forpelis min el ĉi tiu asembleo. Montriĝis, ke la kaŭzo de ĉi tiu pentofaro estis ĝuste tiu, kiun Dio aparte benas en ĉi tiu verso 12 de Daniel 12: "**Benata estas tiu, kiu atendas kaj atingas la mil tricent tridek kvin tagojn .**" Kompreneble, 1991 ne estis 1873 kaj tamen Dio ne rezignis beni en 1991, "tiu, kiu atendis sian revenon por la jaro 1994." Ĉi tiu dato 1994 falis de la ĉielo kiel neatendita kaj neesperita surprizo. Ĝia interpreto eĉ estis individue rekonita de grupo de pastroj, kiuj konsultis por la studo de la libro Apokalipso. Tamen, neniu el ili kuraĝis anonci la revenon de Kristo je ĉi tiu dato. Ne dependante de salajro ofertita de la eklezio al ĝiaj pastroj, mi havis neniun kialon kaŝi miajn konvinkojn, kaj mi libere sciigis al malgranda nombro da homoj la ekziston de tiu dato, kaj la logikon de la kalkulo, kiu trudis ĝin al ni.

William Miller estis benita de Dio pro anonco de la reveno de Jesuo Kristo por la printempo de 1843. Post kiam la dato pasis, uzante alian biblian konstruon, li renovigis sian anoncon por la 22-a de oktobro 1844, dato kiu restis konsiderata la "platformo" de Adventismo.

Ĉiuj ĉi tiuj spertoj estas en nia pasinteco, kaj Jesuo ne venis en 1843, 1844, aŭ 1994. Tamen, ĉiuj ĉi tiuj datoj estis konstruitaj laŭ la plano gvidata de la Spirito de la vivanta Dio, nia Kreinto. Ili ĉiuj estas legitimaj, ĉar Dio donis al ĉiu el ili apartan rolon, kiun ĉiu devas scii.

1843: Malvera atendo pri la reveno de Jesuo Kristo, kiu malkaŝas la "hipokritan" fidon de protestantoj kun religia etikedo kaj tradicio.

1844: Malvera atendo pri la reveno de Jesuo Kristo, kiu kondukas Dion finfine elekti 50 homojn en Usono, kiuj estos la pioniroj de institucia Adventismo.

1994: Malvera atendo pri la reveno de Kristo, kiu igas Dion "**elvomi**" institucian Adventismon je ĉi tiu dato, 150 jarojn post la suferado de 1844; "150 jaroj" prezentitaj en la formo de "**kvin monatoj**" en Apokalipso 9:5-10.

La vera signifo de la provoj de Dio pri la kredo kompreneblas nur post la konscio pri la ne-reveno de Jesuo Kristo. Kaj estas ankoraŭ Dio, kiu gvidas sian manipulitan serviston al la klarigo. Ĉar ĉi tiuj anoncoj pri la reveno de Jesuo Kristo je ĉi tiuj tri datoj ĉiuj baziĝas sur eraro de rezonado intence inspirita de Dio por atingi la rezulton, kiun li deziras.

1843: Miller maljuste kaj neleĝe uzas la "sep fojojn" rilate al reĝo Nebukadnecar en Daniel 4:25 por eskatologia profetaĵo rilata al la reveno de Kristo: " *Oni forpelos **vin** el meze de la homoj, **kaj via** loĝejo estos kun la bestoj de la kampo, kaj herbon **vi** manĝigos kiel bovoj; **vi** estos malsekata per la roso de la ĉielo, kaj sep tempoj pasos super **vi**, ĝis **vi** scios, ke la Plejaltulo regas en la regno de homoj kaj donas ĝin al kiu ajn Li volas* ." Estas klare, ke ĉi tiu profetaĵo koncernis nur reĝon Nebukadnecar kaj lin sole; kion konfirmas Daniel, en verso 24, kiu antaŭas ĝin: " *Jen la interpreto, ho reĝo, jen la dekreto de la Plejaltulo, **kiu plenumigos super mia sinjoro, la reĝo*** ." "Nu, ĉi tiu neleĝeco tamen estis uzata de Dio por konvinki sian serviston William Miller, ke Jesuo revenos printempe de 1843."

Tio kondukas min hodiaŭ diri, ke esti servisto de Dio konsistas el akcepti esti tute manipolata de Li. Mi prave parolas pri mensa manipulado, ĉar por atingi la rezulton serĉatan kaj deziratan de Li, Dio ne metas limojn. Kaj mi defias ĉiun, ke li povu eskapi lian kontrolon kaj regadon de la mensoj de ĉiuj Siaj kreitaĵoj. Li kreas en ni " *la volon kaj la faradon* " kaj memorante ĉi tiujn aferojn mi nur konfirmas tion, kion la apostolo Paŭlo diris en Filipianoj 2:13: " *ĉar Dio estas Tiu, kiu laboras en vi la volon kaj la faradon, laŭ Sia bonvolo* ." Tamen Li ne kreas "la bonvolon kaj la bonfaradon" en kreitaĵo, kiu estas malamika al Li. Dio respektas la liberan elekton faritan de Siaj kreitaĵoj, Li spirite nutras Siajn elektitojn kaj lasas la falintojn libere sekvi sian vojon.

Sed kiam li elektas unu el siaj servistoj, estas li, la Ĉiopova Dio, kiu skribas en li tion, kio devas esti skribita. Kaj en lia servo, la personaj pensoj de la elektito estas superregataj de liaj propraj. Ĉiu, kiu pretendas la titolon de servisto de Jesuo Kristo, devas akcepti la ideon esti tute manipolata de li. Tio estas ĉar servisto estas utila nur se lia servo prosperigas la interesojn de lia mastro, kaj nur Dio scias kiel lia laboro devas prosperi.

Sed tio, kion mi diras ĉi tie, por la servisto de Dio, validas ankaŭ por la servisto de la diablo, ĉar ne ĉiuj nekredantoj kaj nekredantoj estas liaj servistoj, eĉ se ili ĉiuj estas liaj viktimoj trejnitaj por partopreni lian finan morton. La servistoj de la diablo laboras en la religia sfero, sed ankaŭ en la sekulara, profana sfero. Kaj ili ankaŭ estas liaj servistoj nur kiam li uzas ilin por antaŭenigi sian detruan projekton kontraŭan al tiu de Dio en Jesuo Kristo. Multaj homoj restas pasivaj viktimoj, humanismaj aŭ ne, sed tamen pacemaj. Ili serĉas ĉefe pacon kaj



trankvilon. Sed ĉi tiuj pacemaj homoj por tempo povas facile esti turnitaj de la veraj religiaj aŭ sekularaj servistoj de la diablo kontraŭ la dia vero kaj ĝiaj subtenantoj.

En novaĵkanalo, mi aŭdis ĉi-matene, la 19/01/2024, la ateston de sekulara viro, kiu, surbaze de sia vivsperto, avertas homojn kontraŭ falsaj konvinkoj, kiuj povas ŝajni konvinkaj al ni. Mi ĵus vidis kiel ĉi tiu instruisto de dubo estis bonvenigita, ŝatata kaj subtenata de la ĵurnalistoj ĉeestantaj sur la scenejo. Ĉi tiu viro rakontis kiel li konvinkiĝis pri la alveno de la Apokalipso...; asertante, ke eblas kunligi eventojn kaj doni al ili signifon kun plena konvinko, sed tute trompante sin mem. Evidente, ĉi tiu viro servas la filozofion kaj pensadon de ĉiaj psikiatroj. La plej malbona afero estas, ke liaj vortoj povas esti pravigitaj, sed la principo estante akceptita, ĉu la homa animo ankoraŭ kapablas rekoni biblian veron, kiu baziĝas ĝuste sur aro da mesaĝoj kaj ideoj inspiritaj de Dio dum 3 500 jaroj da religia historio? La atesto de ĉi tiu sekulara viro estas same, se ne pli, danĝera ol falsaj religiaj instruoj. Ĉi tio estas ĉar ĝi estas prezentita en tempokunteksto markita en la Okcidento de nekredemo kaj nekredo; tempo kiam homoj avidas aŭdi agrablajn fablojn por ekstermi la timon de la supera Dio. Nun, ĉi tiu atesto estas aŭdata ĝuste en la momento kiam la detruiga sorto de okcidentaj loĝantaroj fariĝas pli klara kaj pli establita; tio ŝuldiĝas al la apero de militoj en multaj lokoj sur la tero. Kaj internaciaj militoj estas antaŭitaj de naciaj militoj kiel en ĉi tiu lando Ekvadoro kie drogbandoj rekte alfrontas, mortigante, la registarajn policianojn kaj militfortojn. Kun okuloj restantaj tro longe fermitaj al la evoluo de malbono kaj ĝiaj multnombraj formoj, estas malbono kaj ĉiuj ĝiaj kaŭzoj kiuj nun trudas sin en landoj metitaj sub la signon de libereco.

Mi komparos nian situacion kun ĉi tiu bildo. En spirito de granda trankvilo, homoj konstruis domojn en danĝeraj regionoj, kies danĝero neniam estis rimarkita, ĉar nenio grava okazis dum pluraj jardekoj de homa historio. Riĉuloj konstruas vilaojn apud la maro je strandnivelo. Kial? Ĉar la homo konas la principon de altaj kaj malaltaj tajdoj, kiuj alternas kaj daŭras dum jarcentoj. Tamen, post nur kelkaj jaroj, la tutmonda varmiĝo estis trudita de Dio al la loĝantoj de la tuta tero. Kaj ĉi tiu varmiĝo fandas en grandaj kvantoj la glaciajn rezervojn longe konservitajn ĉe la du polusoj de la Tero. Rezulte, la marniveeloj altiĝos je pluraj metroj, kio kondamnos la uzon de marbordaj konstruaĵoj.

La samo validas por la situacio de la homaro rilate al Dio, kiu ĝin juĝas kaj batas. Sur la skalo de homa vivo, kiel la mia, kiu komenciĝis fine de la Dua Mondmilito, okdek jaroj pasis ĝis nun, sen ke la homaro konsciiĝu pri devi respondi al la Kreinto Dio, kiu libervole restas nevidebla. Rezulte, okcidentaj socioj evoluis kiel bestoj kreskas, tio estas, nur zorgante pri respondado al la bezonoj de la tago. Por ĉiu renkontita problemo, la homo provizis kaj adoptis solvon, kaj la ideo formiĝis en li, ke li povus kaj ankoraŭ povas ĉiam trovi respondon al siaj problemoj. Tamen, ekde la jaro 2020, la problemoj, kiuj aperas, ŝajnas malpli kaj malpli solveblaj. Kaj la privilegio de la "filoj de Dio" de nia tempo estas kompreni la kaŭzon. Ĉar mi memoras, ke komence de 2020, Francio siavice estis trafita de la parte mortiga Covid-19-epidemia, ĝia juna prezidanto de la Kvina <sup>Respubliko</sup> stariĝis antaŭ la popolo kaj komencis sian oficialan paroladon dirante al la francoj: "Ni estas en milito." Per siaj vortoj, Emmanuel Macron

oficialigis militdeklaron venantan de la Dio de la ĉielo. Tiel, 10 jarojn antaŭ la glora reveno de Kristo, Dio, per tiu ĉi mortiga epidemio, engaĝigis sian malamikecon kontraŭ la malfidelaj kristanaj okcidentaj nacioj. Du jarojn poste, en 2022, la 24-an de februaro, Rusio lanĉis atakon kontraŭ Ukrainio, subtenate de la okcidenta tendaro de Unuiĝinta Eŭropo kaj NATO. La origino de tiu ĉi fakto kuŝas en 2014, la renverso de la laŭleĝe elektita rusa prezidanto super Ukrainio. Tiu ĉi okcidenta subteno do kontraŭas la principojn defendatajn kaj postulitajn de Okcidento kaj NATO. Sed ĝi estas motivita de la eŭropa sekvado de la decidoj faritaj favore al la ukrainoj de Kievo fare de Usono, la unua milita subteno de Ukrainio en financado kaj liverado de armiloj. Ĉi tiu dato de 2014, en kiu Rusio akiris la amasiĝon de Krimeo, per publika voĉdono, aperas kvardek jarojn post la profetita dato de 1994. Sed fakte, ĉi tiu jaro 1994 devas esti la temo de korekto de unu jaro tro multe imputita en la tradiciaj kalkuloj al la sepa jaro de la persa reĝo Antaŭserko la 1-a <sup>nomita</sup> "longaj manoj", kiu indikas - 458 kaj ne - 457; sekve 1844 fariĝas 1843 kaj 1994 fakte indikas 1993. Tio alportas la kvardekan jaron al 2013, la dato mem de la "Puĉo" de la Midiana Placo de Kievo, en kiu la Okcidento kontraŭas siajn principojn por subteni la ukrainan tendaron, kiu volas aliĝi al ĝi. Maljusteco estas normo por identigi la tendaron malbenitan precipe de Dio. Kvankam Dio estas justa, la tendaro de la diablo montras sian senton de maljusteco. Ĉi tiu periodo de "40 jaroj" ankoraŭ portas la subskribon de Dio, kiu organizas sub ĉi tiu simbolo siajn provojn de fido aŭ falsa fido. Por lia servisto, kia mi estas, ĉi tiu periodo de "40 jaroj" metis mian fidon kaj mian persistemon al la provo, ĉar laŭ mia sperto, male al tiuj de William Miller en 1843 kaj 1844, mi atendis la revenon de la dia Kristo, la plenumiĝon de la "**sesa trumpeto**", simbolo de la Tria kaj fina Mondmilito.

Ĉar dirante, "*Feliĉa estas tiu, kiu atendas ...*", Jesuo aludas specifan karakterizaĵon de siaj veraj elektitoj. Efektive, "*tiu, kiu atendas*", ne faras tion sen specifa kialo, kiun li malkovris en sia studado de la profetaĵoj de la Biblio. Ordinaraĵoj atendas neniun. Ĉiutage ili plenumas la taskojn, kiujn iliaj vivoj necesigas. Ili konstruas projektojn, sed nur kun la espero vidi ilin sukcese. Kiel bestoj, ili nur zorgas pri antaŭenigado de la plilongigo de sia nuna vivo sur la tero. Kaj inter ili, la plej ambiciaj ne hezitas dispremi la plej malfortajn por fari lokon por si en la suno. Bestoj faras same per manĝado de la karno de aliaj specioj.

Tiu ĉi sola frazo, "*Feliĉa estas tiu, kiu atendas*", difinas ĉiujn kriteriojn por vera fido, kies celo estas atingi repaciĝon kun la Kreinto Dio, ofendita de peko farita kontraŭ Lia leĝo. Kaj la "*atendo*" menciita ĉi tie koncernas la alvenon de tiu ĉi granda Juĝisto de pekuloj kaj justa kaj perfekta advokato de Liaj elektitaj sanktuloj. Oni povas vere "*atendi*" nur iun, je kiu oni kredas. La montrita "*atendo*" do malkaŝas aŭtentan fidon bazitan, krome, sur promeso farita de la anĝeloj ĉeestantaj en la momento kiam Jesuo forlasis Siajn apostolojn por supreniri al la ĉielo, laŭ Agoj 1:10-11: "*Kaj dum ili fikse rigardis al la ĉielo, kiam Li foriris, jen du viroj blanke vestitaj staris apud ili, dirante: 'Viroj Galileanoj, kial vi staras rigardantaj al la ĉielo? Ĉi tiu Jesuo, kiu estas prenita supren for de vi en la ĉielon, tiel revenos, kiel vi vidis Lin iranta al la ĉielo.'*" » Jesuo mem diris al siaj apostoloj, en Johano 14:1 ĝis 3: "*Ne maltrankviliĝu via koro. KREDU al Dio, kaj kREDU al mi. En la domo de mia Patro estas multaj loĝejoj. Se ne estus tiel, mi*

*dirus al vi: Mi iras, por pretigi lokon por vi. Kaj kiam Mi iros kaj pretigos lokon por vi, **Mi revenos** kaj prenos vin al Mi, por ke kie Mi estas, tie vi ankaŭ estu. "*

Per tiaj tute klaraj asertoj, multaj povas aserti kredi je la reveno de Jesuo Kristo, sed kiom da ĉi tiuj homoj povas diri, ke ili " *atendas*" Lin , ke ili " *atendas*" Lian revenon.

En la vivoj de homoj, kiu " *atendas* " iun? Nur homoj, kiuj faris rendevuon kun iu alia ol ili mem. Ĉu falsaj kristanoj faris rendevuon por sia renkontiĝo kun Jesuo Kristo? Bedaŭrinde por ili, ne. Kaj tamen ili fieras deklari: "Mi, Jesuo! Sed mi *atendas* lin ĉiutage"; tiel kondamnante sin mem, ĉar atendi la revenon de Jesuo en tempo malsama ol tiu, kiun li fiksas kaj rivelis al siaj veraj elektitoj, konsistigas gravan pekon de nekredo. Kion ili trompe prenas por fervoro nur konfirmas ilian kondamnon fare de Dio. Laŭ mia sperto kiel okdekjarulo, mia atendo pri la reveno de Jesuo Kristo prenis malsamajn formojn tra la jaroj. El mia kontakto kun la Biblio kaj la kristana kredo, mi pensis, eĉ kiel infano, ke Jesuo revenus en la jaro 2000, kaj mi scias, ke mi ne estis la sola, kiu kredis tion, kiel la trairo al la jaro 2000 pruvis. Ĉi tiu jaro 2000 estis trudita post la 4000 jaroj, kiuj kondukis erare al la naskiĝo de Kristo, dum ili kondukis al la jaro de lia morto. Sed ĉi tiun tutmondan projekton de 6000 jaroj mi portis ĝin en mi kaj mi neniam pridubis ĝin. Tiam, alproksimiĝante al la aĝo de kvardek, mi malkovris la tradician adventistan mesaĝon kaj per persona studado, Dio pliigis mian komprenon pri la Apokalipso kaj Daniel, kaj tiel ekde 1982, mi faris rendevuon kun Jesuo Kristo por lia plej glora reveno por la jaro 1994, ĉar ĝi estis trudita pro du komplementaj kialoj. 1994 estis la vera jaro 2000 de la naskiĝo de Kristo, kiu devus esti metita 6 jarojn antaŭ la jaro 1 de nia falsa romia kalendaro. Tiam 1994 estis la dato akirita por la fino de la " *kvin monatoj* " de Apokalipso 9:5-10, kies temo kaj la ĉapitro mem komenciĝas en 1844, kaj pli precize, en 1843, pro la kialo klarigita supre. Tiel, post prokrasto de "150 jaroj", alia prokrasto de 50 jaroj devis nin konduki al 2023 aŭ 2024 por fine vidi la preparon de la Tria Mondmilito formiĝi, kies plenumiĝo baldaŭ antaŭas la atendatan revenon de Jesuo Kristo.

Ju pli la tempo pasas, des pli la subtilaj detaloj de la profetaĵo fariĝas kompreneblaj. Tiel, atinginte la sojlon de la jaro 2024, kiu estas reala por Dio, mi rimarkas la signifon de ĉi tiu precizeco citita en ĉi tiu verso el Apokalipso 10:5-6: " *Kaj la anĝelo, kiun mi vidis staranta sur la maro kaj sur la tero, levis sian dekstran manon al la ĉielo, kaj ĵuris per Tiu, kiu vivas por ĉiam kaj eterne, kiu kreis la ĉielon kaj la aferojn, kiuj estas en ĝi, kaj la teron kaj la aferojn, kiuj estas en ĝi, kaj la maron kaj la aferojn, kiuj estas en ĝi, ke ne plu estos tempo, sed en la tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li trumpetos, finiĝus la mistero de Dio* , kiel Li deklaris al Siaj servistoj, la profetoj. " En ĉi tiu verso, la vorto " **tempo** " portas la signifon de " **prokrasto** ". La mesaĝo sugestas sinsekvon de pluraj " **prokrastoj** ". Ĝi tiel konfirmas la sinsekvon de bibliaj figuroj: " **2300 vespero-mateno** " el Dan. 8:14, " *kvin monatoj* " **el Apo. 9:5-10 kaj 56 jaroj da** plia atendado , kiuj fine kondukas al la vera reveno de Jesuo Kristo printempe de 2030.

Vi povas do kompreni, ke en la mesaĝo " *Feliĉa estas tiu, kiu **atendas** "*, kio gravas al Dio estas la maniero, laŭ kiu tiu " *atendo* " estas spertata de Liaj servistoj. Tiu " *atendo* " metas homan " **paciencon** " al la provo, kiel indikas tiu ĉi

verso el Apokalipso 14:12: (Darby-versio) "*Jen estas **la pacienco de la sanktuloj**; jen estas tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo* ." Por Lia servisto, kiu mi estas, komencita en 1982, tiu ĉi atendo estas longa, senfina, kaj mi povis rimarki la senpaciencon montritan de miaj unuaj kunuloj en la servo. La dato 1994 estante superita dum pluraj jaroj, tiu ĉi senpacienco konkrete manifestiĝis per dubo ĵetita sur min, ĉar multe pli junaj ol mi, tiuj kunuloj pensis, ke ili povus fari pli bone ol mi. Kaj la bela kaj glora kuniĝo finiĝis. Ĉiu foriris vivi laŭ sia propra maniero, laŭ sia elekto kaj laŭ sia persona naturo, la plilongigo de sia servo por Jesuo Kristo. Kaj retrospektive, mi kredas, ke ĉi tiu disiĝo donis al la Sinjoro la ŝancon vastigi sian informan reton, kies celo estas disvastigi la instruon de lia plej nova profeta vero. Tamen, ĉi tiuj fratoj jam ne profitas de la lumo, kiun Dio donis al mi ekde ilia fremdiĝo, sed ili restis gardantoj kaj atestantoj de la lumo ligita al la spiritaĵaj faktoj profetitaj por la dato 1994. Kaj mi memorigas vin, ke ĉi tiu dato 1994 perdis nenion el sia graveco, ĉar ĝi kondamnas la nekredemon de la oficiala institucio de la Sepa-taga Adventismo.

Tial ne sufiĉas diri "Mi kredas je la reveno de Jesuo Kristo" por honori lin. Krome, ni devas atendi lin je la dato, kiun li suvere fiksas per sia supera dia volo. Kaj ĉi tiu atendado devas esti vivata kun la zorgo ne ignori iun ajn novan lumon, kiun Jesuo donas al sia servisto elektita por ĉi tiu rolo, ĝis la fino de la mondo. Jen kion Jesuo instruas dirante en Apokalipso 2:26: "*Al tiu, kiu venkas kaj gardas miajn farojn ĝis la fino, mi donos aŭtoritaton super la nacioj* ." Notu, Jesuo klare diras "*kiu gardas miajn farojn ĝis la fino* ." Ni analizu ĉi tiujn vortojn: pri kiaj faroj Jesuo parolas al ni? Tiuj, kiujn li malkaŝas al siaj profetoj kaj tio, ĝis la fino de la mondo, tio estas, ĝis lia reveno aŭ ĝis nia morto, ĉar ni restas mortontaj homoj. Tamen, preparante ilin por glori lin en la horo de lia reveno, Jesuo Kristo, la ĉiopova Dio, deziras nur unu aferon por siaj fidelaj elektitoj: ke ili restu vivaj por glori lin ĝis la horo de lia neimitebla glora alveno.

Do ne senkaŭze, sed laŭ sia inspiro Dio igis min doni al ĉi tiu verko, en kiu mi skribas la mesaĝojn ricevitaĵojn de li, la nomon "manao". Ĉar la mesaĝo inspirita de Dio estas nutraĵo por la spirito de liaj elektitoj, laŭ tio, kio estas skribita en Mat. 4:4: "*Jesuo respondis: Estas skribite: **Ne per pano sole vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio*** ." Kaj por konfirmi ĉi tiun principon, per kiu li venkis Satanon, Jesuo prezentos sian korpon kiel profetitan per la manao de la dezerto de la Hebreoj. Kiam en la Sankta Vespermanĝo la elektito manĝas la senfermentan panon, li manĝas simbole la korpon de Kristo, kiu disvastigas per sia buŝo "*la vorton*", kiu ofertas kaj kreas eternan vivon. Ĉeestante en la karno kun siaj apostoloj, lia vorto nutris ilin spirite rekte. Post sia morto kaj resurekto, el la ĉielo, fermita por homoj kaj malbonaj anĝeloj, per sia Sankta Spirito, Jesuo etendas la oferton de ĉi tiu spirita nutraĵo, kiu konsistigas lian justan, justan kaj perfektan instruon. La tempo de ilia vivo estas por liaj fidelaj elektitoj, kiel la renovigo de la marŝo de la Hebreoj, kiuj antaŭeniris al la "promesita lando". Dio nek dormas nek dormetas, kaj laŭ Li, Li restas eterne disponebla al ĉiu, kiu volas aŭskulti Lin obeeme. Estas ni, ne Li, kiuj metas limon al niaj spiritaĵaj renkontoj kun Li. Li neniam laciĝas beni, instrui, konsili kaj protekti la elektitojn, kiuj amas Lin en vero, ĉu en la karno ĉu en la spirito, per faroj, kiuj atestas pri tio, ĉar ili gloras Lin. La vojaĝo tra la vivo atendante la tempon fiksitan por la reveno de

Jesuo estas do simila al la dezerta transiro plenumita de la Hebreoj gvidataj de Dio kaj Lia servisto Moseo. Same kiel la egalecaj pretendoj de Mirjam kaj Aaron, ŝia fratino kaj frato laŭ sango, estis kondamnitaj kaj punitaj de Dio, en nia tempo, Liaj elektitoj devas rekoni la serviston, kiun Dio elektis por ricevi kaj dividi Liajn lastajn lumojn. Ĝi estas en ilia propra intereso, ĉar Dio punas en nia tempo ĉi tiujn samajn kulpojn, kiuj atestas pri la malestimo donita al la historia leciono citita en la Sankta Biblio. Ĉar laŭ Malĥ. 3:6, "**Dio ne ŝanĝiĝas**": "*Ĉar Mi estas JHWÉH, Mi ne ŝanĝiĝas; kaj vi, ho idoj de Jakob, ne estas ekstermitaj.*" Siavice, Jakob 1:17 diras al ni: "*Ĉiu bona donaco kaj ĉiu perfekta donaco estas de supre, malsuprenvenante de la Patro de lumoj, ĉe kiu ne estas ŝanĝiĝo nek ombro de ŝanĝiĝo.*" Kaj en Hebreoj 13:8, ni povas legi: "*Jesuo Kristo estas la sama hieraŭ, hodiaŭ, kaj eterne.*" » Ĉi tiu stabila kaj neŝanĝebla naturo de la juĝo de Dio estas esenca kriterio, kiu instruas al ni kiel Dio juĝas tiun aŭ alian kulpon en nia tempo. Ĉi tiu kriterio faras la tutan diferencon inter vera kaj falsa kristana religia kredo. Per la lecionoj donitaj en la pasinteco, la elektitoj de nia tempo lernas timi ofendi Dion per renovigo de malnovaj kulpoj de konduto. Kontraste, falsaj kristanoj ne konsideras la dian juĝon efektivigitan en la pasinteco, kaj en la nomo de la ŝanĝo kaŭzita de la morto de Kristo, ili renovigas kaj pravigas kulpojn, kiujn Dio kondamnis kaj punis. Tia konduto povas nur vekti en Dio, la granda Supera Juĝisto, neestingeban koleron, kiu mortigos tiujn nelogikajn kaj arogantajn homojn. Jesuo Kristo naskiĝis sur la tero por doni sian vivon por elaĉeti la pekon de malobeo heredita aŭ farita propravole nur de siaj elektitoj. Mortinte en Kristo por solvi problemon de malobeo, estas evidente, ke Dio neniel povas rezignacii sin pri savado de la vivoj de siaj kreitaĵoj, kiuj pravigas malobeon. Kompreni ĝin estas nur atesto de ordinara racio; ordinara racio, kiun Dio trovas nur en siaj veraj elektitoj.

La respekto kaj fido, kiujn oni devas doni al ĉi tiuj veraj profetoj, estis konfirmitaj de Dio diversmaniere: per la mesaĝo de la letero en 2 Kron. 20:20: "*Kaj ili leviĝis frue matene al la dezerto de Tekoa. Kaj kiam ili ekiris, Jehoŝafat stariĝis, kaj diris: Aŭskultu min, ho Judoj kaj loĝantoj de Jerusalemo: **Fidu la Eternulon, vian Dion, kaj vi estos fidindaj; fidu Liajn profetojn, kaj vi sukcesos.***" Li ankaŭ diris ĝin en bildoj, metante apud la kesto de atesto la skribrulaĵon skribitan de Moseo, kaj la bastonon aŭ bastonon de Aaron, kiu burĝonis por aŭtentikigi lian nomumon fare de Dio. Ĉi tiu bastono estis bastono, kiu helpis Aaronon en lia vojaĝo tra la dezerto. Spirite, la Eklezio de Kristo estis kondukita en la dezerton precipe dum la 1260 malhelaj jaroj de la romkatolika papa regado, laŭ Apokalipso 12:6: "*Kaj la virino forkuris en la dezerton, kie ŝi havas lokon pretigitan de Dio, por ke oni nutru ŝin tie 1260 tagojn.*" Se, post la menciita periodo, la netolerema regado de papismo kaj ĝiaj persekutoj ĉesis, aliflanke, la irado de la Adventistoj en la dezerto komenciĝis en 1843, gvidataj sur la tero de la profeta ministerio de Sinjorino Ellen G. White; tio, ĝis mia eniro en la laboron en 1980. Kaj la plej bona pruvo de ĉi tiu interpreto de la plenumitaj faktoj troviĝas en la testo de fido organizita de Dio por la dato 1994, kiun Li igis min malkovri kaj aŭtentigi. La dezerto estas tempo markita de la provo de fido kaj ĝi donas signifon al la simbola nombro 40, kiu estis en tagoj la tempo donita al la spionoj senditaj en Kanaanon, kaj en jaroj la tempo de la puno trudita de Dio por puni la



nekredemon rivelitan en la spionado de la 40 tagoj, laŭ tio, kion diras Nombroj 14:34: " **Kiel vi esploris la landon dum kvardek tagoj, vi portos la punon de viaj malbonaĝoj dum kvardek jaroj, po unu jaro por ĉiu tago ; kaj vi scios, kiel estas esti senigita de Mia ĉeesto .** "

Por bone kompreni la mesaĝon ligitan al la restado en la dezerto, oni citas ĉi tiujn detalojn en Nombroj 14:26 ĝis 32: Post ĉiu verso, mia komento faros komparon kun la sperto de institucia Adventismo pri la daŭro de la " **kvin monatoj** " aŭ "150 jaroj" profetitaj en Apokalipso 9:5-10. Notu jam, ke la interpreto de ĉi tiuj " **kvin monatoj** " estas difinita en ĉi tiu sperto de la hebreoj: " **jaro por ĉiu tago** ".

Verso 26: " *La Eternulo ekparolis al Moseo kaj Aaron, dirante :*

Dio parolas al siaj du servistoj, ne rekte al la homoj. En 1843 kaj poste, li parolis al William Miller, ne al la pastroj aŭ al adventistaj membroj. Poste, por gvidi la Sepa-tagan Adventismon, li elektis sinjorinon Ellen G. White kiel sian ekskluzivan parolanton kaj mesaĝiston ĝis ŝia morto en 1915.

Verso 27: " *Mi aŭdis la murmuradon de la Izraelidoj, kiuj murmuris kontraŭ mi.* "

En ĉiuj tempoj de provado de fido, kristanoj murmuris kaj disputas juĝojn kaj ordonojn establitajn de Dio. Tio estis la kazo dum la jaroj 1843 kaj 1844 kaj post 1873, la dato de la oficiala lanĉo de universala Sepa-taga Adventismo.

Verso 28: " *Diru al ili: Kiel Mi vivas, diras la Eternulo, Mi faros al vi tiel, kiel vi parolis al Miaj oreloj .* "

En la tempo antaŭ Adventismo, Dio agis same, dirante en Apokalipso 2:23, aludante al la katolika religio: " *Mi mortigos ŝiajn infanojn* "; poste, koncerne la protestantojn, li diras: " *kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras la regojn kaj la korojn, kaj mi donos al ĉiu el vi laŭ viaj faroj* . " La provo de fido, kiu sin prezentas en 1843, apartigos la bonan grenon de la protestanta pajlo, kiu ricevas de Kristo en Apokalipso 3:2-3 la mesaĝon: "... vi estas konsiderata vivanta kaj vi estas mortinta. Estu vigla, kaj firmigu la ripozantojn, kiuj estas pretaj morti; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio. " Ĉe la fino de la kvin monatoj de Apokalipso 9:5-10, la nekredanta Adventismo " elvomita " de Jesuo Kristo dividos sian juĝon kun la protestantoj, kiuj honoras la katolikan dimanĉon.

Verso 29: " *Viaj kadavroj falos en ĉi tiu dezerto . Ĉiuj vi, kiujn oni kalkulis laŭ via nombro, de la aĝo de dudek jaroj kaj pli, kiuj murmuris kontraŭ mi,* "

La sama kondamno trafis la protestantojn en 1843, la fino de la " 2300 vesperoj kaj matenoj " de Dan. 8:14, kaj la nekredantajn adventistojn en 1994, la fino de la " kvin monatoj " de Apo. 9:5-10.

Verso 30: " *Vi ne venos en la landon , pri kiu Mi ĵuris loĝigi vin, krom Kaleb, filo de Jefune, kaj Josuo, filo de Nun .* "

Kiun ajn Dio deklaras " *mortinta* ", tiu perdas la rajton eniri la ĉielan Kanaanon de sia regno. Kaj ĉi tiu mesaĝo tial ankoraŭ koncernas la sinsekve nekredantajn protestantojn kaj adventistojn. Ekde la kribrado farita de Dio en 1994, mi, Samuel, kaj mia frato Johano, reprezentas la Kalebon kaj Josuon de la tempo de la hebreoj. La beno de Dio, farita nediskutebla per la ricevita lumo kaj

kiun ni ofertas al la vere elektitoj, atestas favore al ĉi tiu komparo. Ĉi tiu spirita discernimento donita al mi konsistigas la aŭtentan "**ateston de Jesuo**" por nia "**fin tempo**" anoncita en Dan. 11:40. Kiel portantoj de dia profeta lumo, kun Johano kaj kelkaj aliaj, ni antaŭeniras sur la vojo desegnita de Jesuo Kristo, gvidataj de li, kaj protektataj de li, ĝis lia alveno en la printempo de 2030. Detalo rimarkinda, en la tempo kiam la profetaĵo anoncita en Dan. 11:40 plenumiĝos, okdekjarulo, mi estas samjara kiel Moseo, kiam li estis vokita de Dio por gvidi sian popolon liberigitan de sklaveco. Kaj li gvidis ilin dum la 40 jaroj de la dezerto, poste li mortis en la aĝo de 120. Post li, Josuo gvidis la konkeron de Kanaano, poste li mortis en la aĝo de 110 laŭ Juĝistoj 2:8.

Verso 31: "*Kaj viajn infanojn, pri kiuj vi diris: Ili estos militakiro, Mi venigos ilin, kaj ili ekkonos la landon, kiun vi malŝatis.*"

Post la protestantoj, en 1991, oficiale forpelante min pro la mesaĝo, kiun mi prezentis al ili, la oficiala Adventismo ankaŭ malestimis mirindan donacon ofertitan de la Dio de profetaĵoj. Rezulte, ĝi ne eniros la ĉielon, sed inter 1991 kaj 1994, Dio elektis novajn heredantojn, kiuj amis kaj portis lian lumon por lia gloro. Aliaj sekvos en la ĝusta tempo aŭ ne.

Verso 32: "*Viaj kadavroj falos en la dezerto;*"

En ĉi tiu "vi", ĉi tiu mesaĝo koncernas kaj validas en 1843 por nekredantaj protestantoj kaj en 1994 por same nekredantaj kaj malestimaj adventistoj. Post la antaŭa verso, la kolero de Dio celas la pliaĝulojn, kies nekredo malhonoras Lin.

Verso 33: "*Kaj viaj infanoj iros en la dezerto dum kvardek jaroj kaj portos viajn malbonaĝojn, ĝis ĉiuj viaj kadavroj falos en la dezerto.*"

Dio do prezentis al ni, per ĉi tiu unua sperto vivita de la hebreoj ŝiritaj el la sklaveco de Egiptujo, modelon kiu aplikiĝas sinsekve al la hebreoj, tiam en la tempo de Kristo, al Izrael, al kiu Dio donis en Dan.9:24 "**70 semajnojn**" aŭ 490 realajn jarojn por rekoni kaj glori la Mesion Jesuo, kiu prezentis sin en la jaro 26, por oferti sian vivon, la 3-an de aprilo 30. Post la juda popolo la modelo estis aplikita al la nekredantoj de la kristana kredo inkluzive, ekde 1843, la tiel nomatajn Reformitajn aŭ Protestantajn Kristanojn, kaj fine de la listo, la institucian Sepa-tagan Adventismon, datita la jaron 1994 aŭ 1993; kaj ĉiam pro la sama malestimo montrita al la lumo donita de Dio.

## M22- Mondo en milito: ĝisdatigo je la 21-a de januaro 2024

Mi memoras ĉi tiujn vortojn diritajn de la fabulisto Jean de la Fontaine en lia fablo pri "La Leono kaj la Rato": "Ni ofte bezonas iun pli malgrandan ol ni mem." Je la skalo de la orienta mondo, ĉi tiu diraĵo alprenas konkretan signifon. Kiu estas pli granda? Rusio; kaj kiu estas pli malgranda ol ĝi? Nord-Koreio. La situacio estas ekstreme perversa. Ĉar, en nia tempo, la pli malgranda povas permesi al si esti pli aroganta kaj agresema ol la pli granda. Ĉar la logiko estas jena: la granda havas multon por perdi, male al la malgranda, kiu havas malmulte por perdi. Krome, potencaj nacioj havas singardemon ĉar ili engaĝiĝas kun

amasoj da homoj. Eĉ la elefanto forkuras de la vido de muso, kaj ĉi tiu principo estas trudita en nunaj internaciaj rilatoj. Krome, nia nordkorea muso estas regata de la diktaturo de la familio Kim, al kiu la popolo obeas kaj submetiĝas senprobleme. Sciante, ke ĉi tiu popolo ne estas protektata de la ekskluziva justeco de nia dia Sinjoro Jesuo Kristo, ĉi tiu tuta popolo povas obei ordonojn kun genocidaj kaj suicidaj sekvoj. Ĉar ekde 2020, ni eniris en ĉi tiun tempon, kiam, iom post iom, ĝis la printempo de 2030, la tuta homaro devas malaperi de la tero. Kion normala homo juĝas kaj konsideras malsaĝa kaj freneza, estas en realeco tio, kio plej plenumiĝos ĝis la punkto, ke, imitita de ĉiuj, ĉi tiu malsaĝeco fariĝos la normo de nia fina epoko.

Kiam du homoj batalas ĝismorte, ambaŭ scias, ke unu aŭ la alia mortos kaj nur unu restos viva, kaj tiu penso ne malhelpas ilin batali ĝis unu el ili mortos. Ĉi tiu speco de konflikto do povas esti transmetita al pluraj kolektivaj niveloj: familio kontraŭ familio, kvartalo kontraŭ kvartalo, urbo kontraŭ urbo, departemento kontraŭ departemento, regiono kontraŭ regiono, nacio kontraŭ nacio; kaj fine, NATO kontraŭ la BRICS-landoj.

Post du jaroj da milito, kiu rezultigis pli ol ĉirkaŭ 250 000 mortojn ambaŭflanke, rusa kaj ukraina, la ukraina ofensivo haltigita de la rusa armeo, Ukrainio ŝovas sian agadon al la koro de Rusio mem. Kaj ĉi tiu strategio estas des pli favorata, ĉar ĝis 1990, kiam Ukrainio sendependiĝis, la du popoloj formis unu solan, metitan sub la union de la alianco de Sovetrusio. La du etnoj estis do unuigitaj per geedzeco kaj individue elektitaj setlejoj tra la teritorioj de ĉi tiu Sovetrusio. Tial la nuna milito estas en realeco **civila milito**, en kiu naciaj fratoj batalas unu kontraŭ la alia. Kaj Rusio devos rimarki tagon post tago, ke la danĝero, kiu minacas ĝin kaj jam trafas ĝin, estas ne nur en Ukrainio kaj la Okcidento, sed ankaŭ ene de sia propra teritorio. Kio okazas al li hodiaŭ ne estas tiel malsama ol tio, kio okazis al li en 1917, kiam la komunistaj "ruĝuloj" renversis la caristajn "blankulojn". Ĉi-foje, la konflikto kontraŭstarigas subtenantojn de anarkia libereco kontraŭ la morala kaj religia ordo de la cara tipo. Kaj tiu elekto estas terura, ĉar ĝi kontraŭstarigas rusojn kontraŭ rusojn kaj ukrainojn kontraŭ ukrainojn. Kaj simile, pro la samaj kialoj, en Francio inter 1789 kaj 1794, ateismaj francoj de ĉiuj klasoj, kiuj eniris la Revolucion, batalis ĝismorte kontraŭ aliaj francoj, de ĉiuj klasoj, kiuj favoris la monarkion kaj la kristanan religion.

De nun, ni atestos agojn faritajn ene de rusa teritorio fare de rusaj kaj ukrainaj partizanoj favoraj al Ukrainio; kion la milita tradicio nomas "la 5-a<sup>kolono</sup>"; tiu, kiu agas interne, inter la malamiko. Kaj ĉi tiuj agoj fariĝos pli kaj pli multnombraj, ĝis la punkto krei sensekurecon en la rusa tendaro. Kontraŭ ĉi tiu interna malamiko, ekstreme malfacile lokebla kaj identigebla, Rusio trovos sin en la sama streĉa klimato, kiu postulas totalan rigidecon kaj neflekseblecon de la registaro. En Francio, en septembro 1793, ĉi tiu sama situacio igis Maximilien Robespierre dekreti la "leĝon de suspektatoj", laŭ kiu, post simpla denunco, homoj estis kondukitaj al la gilotino, kiu detranĉis iliajn kapojn kaj kiu faris tion seninterrompe, tage kaj nokte, dum longaj monatoj en la provincoj, kaj dum jaro ĝis la tago, en Parizo.

Sed post longa periodo de paco, kiu daŭros ĉirkaŭ 80 jarojn en 2025, ĉi tiu etna miksaĵo koncernas "**ĉiujn naciojn**" en la Okcidento. Kaj la militema engaĝiĝo favore al Ukrainio ne estas unuanime subtenata de okcidentaj civitanoj, je nacia nivelo same kiel je individua nivelo. Ankaŭ, en ĉiuj landoj engaĝitaj en ĉi tiu subteno, oni devos gvidi batalon kontraŭ la "suspektataj" aktivistaj kontraŭuloj. De tiam, estas la tuta Okcidento, kiu revivigos "la teruron", kiu historie markis la grandan Francan Nacian Revolucio inter 1793 kaj 1794. Estas do ĉi tiu antaŭvidebla renovigo, kiun Dio volis profeti en Apokalipso 11:7, sub la simbola nomo de "*la besto, kiu leviĝas el la abismo*": "*Kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu leviĝas el la abismo, faros militon kontraŭ ili, venkos ilin, kaj mortigos ilin*". "*la besto*", pro sia murda ago; "*kiu leviĝas*" aŭ, kiu aperas kaj enkondukas en la homaron...; "**la abismo**" aŭ la senhomigita tero de Gen. 1:2: "*La tero estis senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis sur la abismo, kaj la Spirito de Dio ŝvebis super la akvo*". Tial, en la nomo de renovigo de ago de la tipo de la "Teroro 1793" de la Franca Revolucio, la Spirito anoncas al ni la "Teroron", kiu karakterizos la Trian Mondmiliton sub la pravigita nomo de "*dua veo*" en Apo. 11:14: "*La dua veo pasis. Jen, la tria veo rapide venas*".

La simileco inter la eventoj de la du epokoj iras tre malproksimen; fronte al ateismo kaj la abomenindaj por-samseksemaj valoroj de la Okcidento, la rusa ortodoksa kaj islama tendaro kontraŭas ilin, en la rolo de "*du atestantoj*", en la nomo de la valoroj de la Biblio kaj la Korano.

La precizeco, "**kiam ili finos sian ateston**", de Apokalipso 11:3, alprenas sian plenan signifon, kaj en 1793, kaj en 2022 ĝis 2028. Ĉar Dio ofertis al la homaro vivanta en Eŭropo longan tempon de kontinua paco de ĉirkaŭ 80 jaroj favora al la libera studado de la vero instruita en la Sankta Biblio, ĝiaj "**du atestantoj**". Liaj elektitaj sanktuloj sciis kaj povis profiti de ĝi, sed aliaj okcidentaj homoj preferis ignori siajn devojn al la kreinto Dio, je kiu ili jam ne kredas, ĉar ili dubas pri lia ekzisto kaj fartas tre bone, ili pensas, sen li. Scienco kaj teknika genio, sed ankaŭ la kontinua serĉado de plezuro, trapasis tie kaj koncentras la tutan intereson de la moderna homo; kiel en la tempo, kiam la diluvo fariĝas necesa por Dio.

La logiko de la rezonado tenata de nia Dio estas jena: La eventoj plenumitaj antaŭ 1843 konsistigas specojn de eventoj uzataj kiel referencoj identigitaj kaj konataj al la elektitaj Adventistoj ekde 1843. Ekde ĉi tiu jaro 1843, Dio sinsekve plenumas siajn lastajn tri "*trumpetojn*", kiuj anoncas, en Apokalipso 8:13, "**tri grandajn veojn**": "*Mi rigardis, kaj mi aŭdis aglon flugantan meze de la ĉielo, dirantan per laŭta voĉo: Ve, ve, ve al la loĝantoj de la tero, pro la aliaj voĉoj de la trumpeto de la tri anĝeloj, kiuj blovos!*" » Tiuj tri sinsekvaj "**veoj**" plenumiĝas laŭorde, por la unua en 1843, por la dua, inter 2022 kaj 2028 kaj por la tria, printempe de 2030. Tiel, en Apokalipso 11:7, Dio uzas la "*kvaran trumpeton*" por elvoki kaj priskribi la "*sesan trumpeton*". Tial, citante la "*trian veon*" de la "*sepa trumpeto*", kiu sekvas tiun "*sesan trumpeton*", la profetaĵo diras en Apokalipso 11:14: "**La dua veo pasis. Jen, la tria veo rapide venas**".

En ĉi tiu momento, mi komprenas, ke estas konvene meti en rektan paralelan rilaton la "*trumpetojn de la tri anĝeloj*" de Apokalipso 8:13, kun la "

*mesaĝoj de la tri anĝeloj* " de Apokalipso 14:7 ĝis 10. Fakte, ĉi tiuj " *tri trumpetoj* " aŭ *tri veoj* " kaj la " *tri mesaĝoj* " estas unu kaj la sama afero, kiu koncernas sinsekvon de " *veoj* ", kiuj markas tri datojn de homa historio. Ili estas unuigitaj ĉar ili estas pravigitaj de Dio pro la sama kialo, la sama kaŭzo, kiu estas la malestimo de Dio kaj lia leĝo ekde la 7-a de marto 321, dato de la forlaso de la " *tago de la sabato* " anstataŭigita per la "tago de la suno" dekretita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a. Kaj ĉi tiuj " *tri trumpetoj* " kaj " *tri mesaĝoj* " faras pli ol esti unuigitaj, ĉar ili kompletigas unu la alian lumigante unu la alian.

En tiu lumo, la mesaĝo de la " *unua anĝelo* " de Apokalipso 14:7 konservas la klarigon, kiun mi donis al ĝi en miaj antaŭaj verkoj. Jam en 1843, paralele kun la mesaĝo de Dan 8:14, Dio proklamas sian postulon por la observado de sia sankta Ŝabato kaj ĝia restarigo fare de siaj elektitoj. Ĉi tiun dian dekretan memorigas la mesaĝo de la " *unua anĝelo* " de Apokalipso 14:7, kiu donas sencon al la temo de la " *kvina trumpeto* " de Apokalipso 9:1, en kiu Dio priskribas la malbenon, kiu sinsekve trafas la protestantan religion en 1843, kaj la adventistan institucion en 1993-1994. Ambaŭ do estas sinsekve malakceptitaj de Dio, ĉar ili ne donas al li la " *gloron* ", kiun li postulas de ili en la mesaĝo de la unua anĝelo de Apokalipso 14:7: " *Kaj li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al li gloron* , ĉar venis la horo de lia juĝo; kaj ~~adorkliniĝu~~ *kaj kliniĝu antaŭ tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo.* " Simile, ne " *doni gloron al la Dio de la ĉielo* " transdonas ilin siavice al la regado de la diablo, " *la anĝelo de la senfunda abismo* " de la " *kvina trumpeto* " de Apokalipso 9:11: " *Ili havis super si kiel reĝon la anĝelon de la senfunda abismo* , kies nomo en la hebrea estas Abaddon, kaj en la greka estas Apoliono . " Notu bone, ke de 1993-1994, la praktiko de la Sabato, sola, jam ne pravigas la Adventiston, ĉar Dio postulas de li la kompletan amon al sia vero konkretigita per la kompreno de siaj profetaj revelacioj de Daniel kaj Apokalipso, kiujn li permesas al mi prezenti, klare, eĉ hodiaŭ, per kompleta... malkriptigo. La mencio de la " *anĝelo de la senfunda abismo* " en la " *kvina trumpeto* " establas ligon kun la temo de la " *besto, kiu supreniras el la senfunda abismo* " de Apokalipso 11:7, kiu estas renovigita, antaŭ la fino de la mondo, per la " *sesa trumpeto* ". Ĉi tiu vorto " *senfunda abismo* " havas kiel signifon la malhomigon de la tero kaj la Spirito de Dio ligas ĝin al la ateismo, kiu karakterizas la okcidentan homaron ĉe la fino de la mondo.

La " *dua mesaĝo* " de Apokalipso 14:8 nun devas esti ligita al la tempo de la " *dua veo* " de ĉi tiu " *sesa trumpeto* ", kiu koncernas niajn nunajn jarojn: " *Kaj alia, dua anĝelo sekvis, dirante: Falis, falis Babel la granda, ĉar ĝi trinkigis ĉiujn naciojn el la vino de la kolero de sia malĉasteco!* " Tiel, la Tria Mondmilito venas por " *mortigi trionon de la homoj* " vivantaj en Eŭropo pro la malestimo montrita al Dio kaj lia leĝo. Ĉar ĉi tiu mesaĝo videble celas " *la tempon de la fino* ", kiu estas tiu, en kiu " *ĉiuj okcidentaj nacioj* estos *trinkigitaj el la vino de la kolero de la malĉasteco de Babel la granda* ." En la tempo de ĉi tiu lasta averta puno, Ortodokseco, Anglikanismo, Protestantismo kaj apostata Adventismo estas ĉiuj unuigitaj en la ekumena alianco proponita de la katolika " *Babilono la Grand*a ", tio estas, la roma papa eklezio. En la Okcidento, religiaj kristanoj estas ĉiuj malbenitaj de Dio, kaj same estas aliaj pro ateismo aŭ Islamo.



Poste venas la mesaĝo de la "**tria anĝelo**" de Apokalipso 14:9-10: "*Kaj alia, tria anĝelo*" sekvis ilin, *dirante per laŭta voĉo: Se iu adoras la beston kaj ĝian bildon*, kaj ricevas **ĝian markon** sur sia frunto aŭ sur sia mano, tiu **ankaŭ trinkos** el la vino de la kolero de Dio, kiu estas elversita nemiksita en la kalikon de lia indigno, kaj estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido. » La precizeco « sekvis ilin » metas ĉi tiun agon en la tempon de la lasta tutmondigita reĝimo gvidata de protestanta Nordameriko aliancita kun la romkatolika papa reĝimo simbolita kiel « **la besto, kiu venas el la tero** » en Apokalipso 13:11 ĝis 18: « *Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la tero*, kaj ĝi havis du kornojn similajn al ŝafido, kaj ĝi parolis kiel drako. ... »

Ĉi tiu mesaĝo antaŭas kaj donas signifon al tiu, kiun ni trovas poste en Apokalipso 18:2: "*Kaj li kriis per laŭta voĉo*, dirante: *Falis, falis Babel la granda, kaj fariĝis loĝejo de demonoj, kaj malliberejo de ĉiu malbona spirito, kaj karcero de ĉiu malpura kaj malaminda birdo*, ... » Tial estas en Apokalipso 18, ke Dio prezentas al ni la disvolviĝon kaj klarigojn, kiuj donas sencon al la mesaĝo de la "**dua anĝelo**" de Apokalipso 14:8; tio je la tempo de la fina puno de "**la granda Babilono**", je la tempo, kiam Jesuo sonigas la "**sepan trumpeton**" en la fina kunteksto prezentita en Apokalipso 16:19: "*Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis. Kaj la granda Babilono estis memorata antaŭ Dio, por doni al ĝi la kalikon de la vino de la furiozeco de sia kolero*". " ". Apok. 18 priskribas la horon de la fina detruo de Romo, la "tiel nomata eterna urbo" malbenita de Dio de tempo nememorebla. Sed antaŭ ĉi tiu detruo, la tuta homaro, restanta postvivanto post la dezertigo de la "**sesa trumpeto**", estas submetita al la lasta provo de fido antaŭ la tera homa ekstermado profetita, duoble, en Apok. 13:16-17: "*Kaj li igis ĉiujn, malgrandajn kaj grandajn, riĉajn kaj malriĉajn, liberajn kaj sklavajn, ricevi markon*" sur ilia dekstra mano aŭ sur iliaj fruntoj, kaj por ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiu, kiu havas **la markon**, aŭ **la nomon de la besto**, aŭ **la numeron de ĝia nomo**. » ; kaj Apokalipso 3:10: "*Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos el la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero*". "

La praktiko de komerca bojkoto aktivigita kontraŭ Rusio ekde 2022 permesas al ni identigi ĉi tiun "**beston, kiu leviĝas el la tero**" kun la usona protestantismo, tio estas, Usono kaj ĝiaj servemaj eŭropaj vasaloj. Kaj "**ricevi la markon**" konsistas el trudi la devigan dimanĉan ripoztagon de la Romia Regno, ĉi tiu iama "tago de la nevenkita suno" trudita la 7-an de marto 321 de la romia imperiestro Konstantino la 1-a. <sup>Doni</sup> al dimanĉo la nomon "**marko**" estas pravigita per ĝia opozicio al sabato, la sankta ŝabato de Dio, kiu konsistigas ĝian reĝan "**sigelon**". Ĉi tiu "**marko**" ankaŭ klariĝas per la graveco, kiun ĝi alprenas en ĉi tiu unika tera sperto, en kiu la diabla tendaro kulminas sian decidon malaperigi la obeon al la sankta ŝabato sanktigita de Dio. Por Dio, "dimanĉo" estis, ekde la 7-a de marto 321, sub la nomo "tago de la nevenkita suno", la "**marko**" de la diabla romia aŭtoritato, kiu, sub la titolo de "**peko**" citita en Dan 8:12, pravigis siaflanke kontraŭ la kulpuloj la punojn de siaj "**sep trumpetoj**". Sed por la homo, nur en la horo de ĉi tiu lasta provo estas donita al li la pruvo, ke dimanĉo estis malbenita. Kaj per lia morto donita de Jesuo Kristo ĉe lia reveno kaj lia potenco dia interveno li pagas por ĉi tiu malkovro.

Ne senkaŭze la "**marko**" estas identigita samtempe kiam Dio verŝas sur la kulpan homaron la "**sep lastajn plagojn de sia kolero**". Kio ligas ĉi tiujn du aferojn estas la vorto "**lasta**", kiu karakterizas la "**lastan**" provon de fido plenumitan sur la tero.

La peko adopti la "tagon de la suno" kaj forlasi la "**sanktigitan Ŝabaton**" estis punita de Dio tuj post ĝia establado fare de imperiestro Konstantino la 1-a, kiel pravas la sono de la "**unua trumpeto**", kiu okazis inter 321 kaj 538 dum pluraj barbaraj invadoj de la romia imperia Eŭropo, kaj la "**dek kornoj**", simboloj de la monarkioj formitaj post ĝia falo. En 538, per la papa establado de la "**dua trumpeto**", la pagana "tago de la nevenkita suno" ŝanĝis sian nomon al "dimanĉo", aŭ, misgvide, "la tago de la Sinjoro".

Inter 2022 kaj 2028, la "**dua veo**" de la "**sesa trumpeto**" trafos la okcidenteŭropan mondon kaj ĝiajn historiajn etendaĵojn de Usono, Sudameriko kaj Aŭstralio, ĉiuj kristanaj landoj karakterizitaj per la etna kaj religia miksaĵo, kiu igas ilin "**malpuraj**". Kion nia Dio celas per ĉi tiu mesaĝo? La nombro de kulpuloj estas kompleta kaj la nivelo de malmoraleco kaj "**malpureco**" atingis la maksimumon de tio, kion mi povas akcepti porti. Tiel, aliĝante en 1994 al la romkatolika kaj protestanta tendaro, la malbenita, laŭ la precizeco citita en Apokalipso 14:9, la adventista apostato, "**ankaŭ trinkos el la vino de la kolero de Dio, elverŝita senmiksaĵo en la kalikon de lia indigno, kaj li estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido**".

La dia logiko estas jena: Jam en 1843, alvoko estis lanĉita kaj la homaro aŭ akceptis ĝin kaj respondis al ĝi, aŭ elektis ignori ĝin. Ĉi tiu alvoko koncernas ĉiujn kristanojn kaj homojn de bona volo; kaj inter ili, la adventistojn de ĝia lasta oficiala institucio agnoskita kaj benita de ĝi en 1873. La tempo pasis malfavore por la adventista kredo, kiu fine oficiale apostatis en la jaro 1991, kaj ne iam ajn sed la 22-an de oktobro, la dato de la adventista testo de 1844, kie ĝi komencis oficialajn kontaktojn kun la Protestanta Federacio, kun la celo eniri en ĝian aliancon. La alianco estis akceptita kaj konfirmita en 1995. Dio rimarkis ĝin kaj ĉi tiu fakto klarigas kial li "**elvomis**" ĝin en 1994. Ĉi-foje, la tendaro de la kulpuloj, kiuj apostatis, estis kompleta. Kelkaj pliaj jaroj pasos ĝis 2020, kiam Dio ekmilitos kontraŭ la malfidela kristana Okcidento kaj la ceteraj popoloj malbenitaj de ĝi. En 2022, lia milito celas Orientan Eŭropon. Fine de 2023 kaj komence de 2024, tio estas, ekde la 7-a de oktobro 2023, lia milito implikas Israelon kaj la palestinan araban mondon kaj aliajn islamanojn. Vidita kiel antaŭposteno de la Okcidento, Israelo unuiĝas kontraŭ ĝi, malgraŭ certaj trompaj ŝajnoj, ĉiujn islamanojn de la tero. Tra la tuta tero, aliaj konfliktoj eksplodos pro multaj kaŭzoj, ĉar Dio donas al la diablaj demonoj progreseman agadliberecon ĝis ĝi estas kompleta. Tiel li atingos, ĉe la kulmino de sia milito, la morton de la "**triono de la homoj**" "**mortigita per fajro, fumo kaj sulfuro**" aktivigita de homoj, kiuj fariĝis sovaĝaj; tio laŭ lia plano rivelita en ĉi tiuj du versoj de Apokalipso 9:15 kaj 18: "**Kaj la kvar anĝeloj estis liberigitaj, kiuj estis pretigitaj por la horo, kaj la tago, kaj la monato, kaj la jaro, por mortigi trionon de la homoj ... /...**" **Triono de la homaro estis mortigita per tiuj tri plagoj, per la fajro, per la fumo, kaj per la sulfuro, kiuj eliris el iliaj buŝoj**.

En Argentino, la lando de la nuna papo, la ekpotenciĝo de mem-proklamita "liberecano" konfirmas la "liberecon" donitan al ĉielaj demonoj. La samo validas por la ribelo de la drogbandoj kontraŭ la registaro de Ekvadoro. Krome, la agresemaj agoj de la Hutioj de Jemeno kontraŭ komercaj ŝipoj malhelpas ĉi tiujn ŝipojn eniri la Ruĝan Maron por atingi Eŭropon per la Sueza Kanalo, konstruita de la franco Ferdinand de Lesseps. Ĉi tiu ŝipkanalo konsiderinde mallongigas la itineron, kiu transportas produktojn de Azio al Eŭropo. Rezulte, Eŭropo, kiu fariĝis tute dependa de ĉina kaj azia produktado, spertos prezaltiĝon ĝuste en la momento, kiam mono estos bezonata por helpi Ukrainion en ĝia milito kontraŭ Rusio. Eŭropo tiel iom post iom estas ekonomie sufokata, preta esti transdonita al la rusaj armeoj. Tio estas des pli vera, ĉar, eĉ antaŭ ol esti elektita, la estonta prezidanto de Usono, sinjoro Donald Trump, duone "anaso" duone "trumpeto", anoncis sen ia embaraso, ke "se Eŭropo estos atakita, ne estos usona helpo". La kazo estas malsama por Israelo, kiun Usono tenas sub sia protekto. Kaj jam en la nuna batalo en Gazao, la usonaj armeoj rebatas kontraŭ la pafoj faritaj de la hutioj de Jemeno. Eĉ malfortigita, la monda policano kaj gvidanto de la " **teraj komercistoj** " prave maltrankviliĝas pri la suferado de la tutmonda komerco ĝis la punkto de totala blokado, pro tiuj ĉi militemaj obstakloj.

Flanke de Azio, ni vidas la formiĝon de oficiala alianco inter Rusio kaj Nord-Koreio, kiu estas tre agresema kontraŭ Sud-Koreio, kiun subtenas Usono. Komunista Ĉinio estas pro sia naturo destinita aliĝi al la rus-korean tendaron, kiu jam inkluzivas multajn afrikajn, arabajn kaj aliajn islamajn landojn, inkluzive de la eterna malamiko de Usono kaj la Okcidento, Irano.

La viruleco kaj " *forto* ", kiuj karakterizas ĉi tiun mesaĝon de Apokalipso 18, estas klarigitaj per la fakto, ke Dio direktas la komprenon de sia mesaĝo al siaj elektitoj de la plej lastaj tagoj, en kiuj ilia profeta scio grandege pliiĝis. Efektive, inter nia tempo, kiam la kolero de Dio eksplodos kun granda potenco, ĝis la punkto ekstermi homan kaj bestan vivon sur la tero, kaj la komencoj de Adventismo en 1873, kiam la malbeno ligita al la romkatolika dimanĉo estis malkovrita, ekzistas grandega diferenco en juĝo kaj konduto flanke de la koncernaj Adventistoj. La pioniroj ne spontane komprenis, ke ĉi tiu dimanĉo, nesubtenata de Dio ekde la 7-a de marto 321, jam konsistigis en 1843, kaj en realeco ekde la 7-a de marto 321, " **la marko de la besto** ", ambaŭ malbenitaj de Dio. Kaj tio estas la kaŭzo de ilia malbeno, ĉar se ili komprenus la konstantan malbenon de dimanĉo, ili ne celus eniri la ekumenan protestantan kaj katolikan aliancon en 1991. Ĉar mi akre kaj firme kondamnis ĉi tiun malbenon de dimanĉo ekde 1982, tre humanisma adventisto kontraŭa al mia instruado nomis min "la plej malbona el adventistoj"; li ne sciis, ke li renkontas la adventiston plej iluminitan de dia lumo kaj ke mia juĝo venis de la Kreinto Dio mem.

En sia Revelacio, nomata de nekredantoj "Apokalipso", Jesuo Kristo Dio difinas du urbojn sub la nomo " **granda urbo** ", kaj ĉi tiuj du urboj estas laŭvice de graveco "Romo kaj Parizo". Ĉi tiu ligo estas konfirmita per ilia ekskluziva oficiala ĝemeliĝo, tial ilia moto: "Nur Parizo estas inda je Romo, nur Romo estas inda je Parizo". Romo estas ankoraŭ la " **granda urbo** " menciita en Apok. 17:18: " *Kaj la virino, kiun vi vidis, estas **tiu** **granda urbo** , kiu regas super la reĝoj de la*

tero. "; kaj en Apok. 18:10: " *Starante malproksime, pro timo de ŝia turmento, ili diros: Ve! Ve! **la granda urbo** , Babel, la potenca urbo! En unu horo venis via juĝo!* "; kaj denove en Apok. 18:18-19: " *Kaj ili kriis, vidante la fumon de ŝia brulado, dirante: Kia urbo similas al **la granda urbo** ? Ili ĵetis polvon sur siajn kapojn, ploris kaj funebris, kaj kriis, dirante: "Ve! Ve!" **La granda urbo** , en kiu ĉiuj, kiuj havis ŝipojn sur la maro, riĉiĝis per ŝia riĉeco, pereis en unu horo!* » ; kaj fine en Apokalipso 18:21 : « *Tiam forta anĝelo prenis ŝtonon, kvaza grandan muelŝtonon, kaj ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiele per perforto estos deĵetita Babel, **la granda urbo** , kaj ĝi jam ne plu troviĝos .* » Ĉiuj ĉi tiuj citaĵoj de la « *granda urbo* » indikas Romon, sinsekve, respublikanan, imperian kaj papan.

Ni trovas apud ĝi nur unu elvokon de alia " **granda urbo** ", kiu indikas Parizon, en Apokalipso 11:8: " *Kaj iliaj kadavroj estos sur la strato de **la granda urbo** , kiu nomiĝas spirite Sodom kaj Egiptujo, tie ankaŭ nia Sinjoro estis krucumita .* " Tial ne senkaŭze Francio, nomata de la romaj papoj ilia "plej aĝa filino", trovas sin celita de Dio en sia profeta Revelacio. Kaj la normoj, kiujn li atribuas al ĉi tiu urbo Parizo, " **Sodom kaj Egiptujo** ", ligas la du epokojn, en kiuj ĉi tiuj normoj aparte reprezentas ĝin, nome en 1793 kaj ekde la 17-a de majo 2013, dato de la leĝigo de "geedziĝo por ĉiuj", gejoj, lesbaninoj kaj transseksuloj. La komparo, kiun Dio faras inter Parizo kaj " **Sodom** ", antaŭsignas ĝian seriozan destinton. Dio anoncas, ke ĝi estos, " *ankaŭ ĝi* ", detruita per " *fajro el la ĉielo* ". Anstataŭ returni la horloĝon, sinsekvaj prezidantecoj defendas kaj pravigas per ungoj la rajton al abomenindaĵo. La puno anoncita de Dio estas do videble neevitebla. Kaj ĝuste rilate al tio, la komparo de la du " **grandaj urboj** " cititaj en Apok. 11:8 kaj Apok. 18:10-18-19-21 akiras sian plenan intereson. Laŭ la juĝo de Dio, ĉi tiuj du urboj, "Parizo kaj Romo", devas renkonti la saman finon, sed ne samtempe. Parizo estos detruita per nuklea fajro el la ĉielo dum la Tria Mondmilito de la " **sesa trumpeto** ", dum Romo ankaŭ estos detruita, " *konsumita per fajro* ", de siaj trompitaj viktimoj, post la reveno de la glora Kristo de la " **sepa trumpeto** ". Tiel, la " **patrino de malĉastistinoj** " kaj ŝia "plej aĝa filino" dividos la sorton, kiun Dio destinis por ili pro ilia longa kunlaboro favore al religiaj mensogoj, sekulara ateismo kaj morala malpureco. Tial, ĉio, kion ni legas en Apok. 18, koncerne la dezertiĝon kaŭzitan de la fina detruo de Romo, estas transponebla kaj atribuebla al la detruo de Parizo, dum la Tria Mondmilito.

Notu, ke laŭ sia reputacio, ĉi tiuj du urboj, Parizo kaj Romo, ricevis laŭvice, por Parizo, la nomojn de "plej bela urbo en la mondo" sed ankaŭ de "lumurbo" kaj por Romo, "eterna urbo"; eterneco, kiu tamen baldaŭ havos teruran tragedian finon.

Ĉi tiuj du urboj havas komune la fakton, ke ili delogis kaj " *riĉigis la komercistojn de la tero* " laŭ Apokalipso 18:3: " *ĉar ĉiuj nacioj trinkis el la vino de la kolero de ŝia malĉasteco, kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj **la komercistoj de la tero riĉiĝis.*** " *per la potenco de ĝia lukso .* » Apokalipso 18:7 ankaŭ diras: " *Kiom ŝi gloris sin kaj vivis en lukso, tiom donu al ŝi turmenton kaj funebron. Ĉar ŝi diras en sia koro: **Mi sidas reĝino** , mi ne estas vidvino, kaj mi ne vidos funebron .* " » Vere celante Romon, kiu laŭdire estas la " eterna urbo ", sed atribuita al Parizo, ĉi tiu mesaĝo trovas sian konfirmon en ĉi tiuj vortoj de kanto, kiu festas la gloron de Parizo: " **Parizo, reĝino de la mondo** , Parizo estas



blondulino, kun suprenturnita nazo kaj moka aero, okuloj ĉiam ridantaj. Ĉiuj, kiuj konas vin, ebrigitaj de viaj karesoj, foriras sed ĉiam revenas, Parizo al viaj amoj": titolo " Ça c'est Paris" kantita de Mistinguett. Alia kanto tiel mensoga kiel pretendema kantita de Maurice Chevalier diris: "Parizo ĉiam estos Parizo, la plej bela urbo en la mondo"; kanto, kiu baldaŭ estos kruele neita.

La simileco de la du urboj Romo kaj Parizo klariĝas per la fascino, kiun la itala kulturo havis sur la menso de la franca reĝo Francisko la 1-a. <sup>Parizo</sup> nutriĝis de itala arto kaj ĝi siavice fariĝis urbo fama pro siaj artoj kaj siaj artistoj. Interesa detalo: la Luvro, iama palaco de Medici ekde Francisko la 1-a ' hodiaŭ fariĝis la plej granda muzeo en la urbo kaj en la mondo, kaj en ĝia placo, egipta vitra piramido inaŭgurita la 29-an de marto 1989 konfirmis ĝian naturon "**Egiptujo**", simbolo de la peko, kiun Dio alkroĉas al ĝi en Apokalipso 11:8. Mi memorigas vin, la Luvro estis la loko markita de la masakro de protestantoj en la tago de Sankta Bartolomeo. La katolika Parizo konfirmis en ĉi tiu tago sian batalon kontraŭ la Sankta Biblio, la "**du atestantoj de Dio**". Tiel, post la simbola obelisko de Luksoro instalita en 1836, sur la granda placo de Parizo nomata hodiaŭ Placo de la Konkordo, la piramido, ĉi tiu dua egipta simbolo markis Parizon. Kaj per tiuj du simboloj kaj la multnombraj egiptaj objektoj prezentitaj ĉe la Luvro-Muzeo, Parizo asertas sin kiel la urbo kiu adoras, kiel Romo, la egiptan sundion Amon aŭ Re, honoratan per la "dimanĉa" ripozo heredita de la romkatolikismo.

Fine, ni ankaŭ ne devas ignori, ke EU estas kreaĵo dezirata de Generalo de Gaulle, praktikanta katoliko, Prezidanto de Francio de 1958 ĝis 1969, kiu mortis en 1970 en "Colombey-les-Deux-Eglises", kaj ke ĉi tiu Eŭropo estis konfirmita dufoje en 1957 kaj en 2004 sub la egido de la Traktato de **Romo**. La infera duopo do denove kunigis fortojn por instalii ĉi tiun detruan monstron, mortiganton de nacioj kaj ilia sendependeco, ĝis ĝia propra detruo, nun baldaŭa.

Ne ignoriĝu, ke por Dio la finfina celo de la Tria Mondmilito estas konduki Usonon al la dominado de la finfina universala reĝimo, kiu regos la "**pluvivantojn**" de ĉi tiu konflikto, kiu finiĝas per la uzo de nukleaj armiloj. La fakto, ke la rusa prezidanto insistas nomi sian konflikton kun Ukrainio "speciala operacio", estas spirite klarigita. Ĉar, por liaj elektitaj sanktuloj, ĉi tiu nomo distingas ĉi tiun agon de tio, kio estos la aŭtentika Tria Mondmilito, kies progreseman strategian disvolviĝon Dio profetis en Dan 11:40 ĝis 45. La "**sesa trumpeto**" komenciĝos nur kiam la grundo de katolika Eŭropo estos atakita de la afrika, araba kaj islama "**reĝo de la sudo**". Tiam ortodoksa Rusio, kiel "**reĝo de la nordo**", "**ĵetos sin**" sur katolikan Eŭropon por solvi siajn kontojn kaj igi ĝin pagi pro siaj sankcioj truditaj kontraŭ ĝi kaj pro sia subteno per armiloj liveritaj al Ukrainio.

Ekde 1945, kaj la divido de Jalto, Usono kaj Rusio eniris lukton por influo kaj konstanta konkurenco, ekonomia, politika, eĉ spaca, sed ankaŭ religia; Sovetrusio adoptis ateismon, poste la Rusio de Vladimir Putin revenis al la ortodokseco de siaj originoj. La ekonomia kolapso de Rusio, ĉirkaŭ 1990, favoris la okcidentan tendaron, al kiu aliĝis Pollando, Hungario kaj la eksa Ĉeĥoslovakio, eksaj landoj koloniigitaj ekde Jalto de la orienta tendaro, poste en 2004 de la baltaj landoj, eksaj teritorioj de Sovetunio. En 2013, la peto de Ukrainio aliĝi al



NATO kaj Eŭropo estis troa paŝo, neakceptebla por Rusio, kiu volis esti apartigita de la okcidenta tendaro fare de neŭtrala lando. Kaj ĉi tion resumas la moralo de ĉi tiu esprimo prenita el la fablo "Perrette kaj la laktokruĉo": "La kruĉo iras al la putito tiel ofte, ke fine ĝi rompiĝas." Kaj mi memoras ĉi tiun principon, kiun Dio konstante observas kaj aplikas: li uzas la malplej maljustan por frapi la plej maljustan. Nun, ni scias el Daniel 2 kaj Daniel 7, ke por li, la plej maljusta tendaro estas tiu de la romkatolika papa okcidenta Eŭropo de la "**dek kornoj**".

En ĉi tiu nova studo, la Spirito de Dio igis min malkovri la ligan inter la kuntekstoj koncerne la "*mesaĝojn de la tri anĝeloj*" de Apokalipso 14 kaj la "**tri**" lastajn "**trumpetojn**" de Apokalipso 9 kaj 11, kaj ĉi tiu nova fokuso sur la Tria Mondmilito, kiu prepariĝas ekde 2022, kondukas min malkovri alian profetan analogecon. Ĉi tiuj estas la rimedoj, kiuj siatempe kondukis la respublikanan romian "**malgrandan kornon**" de Daniel 8:9 al ĝia imperia dominado, kaj la Amerikon de Usono al ĝia monda dominado. En ambaŭ kazoj, la dominanto ekspluatas internan militon; por respublikana Romo, tiu, kiu, en Grekio, kontraŭstarigis la Etolian ligan kontraŭ la Aĥea ligo, poste tiu, kiu, en Judeo, kontraŭstarigis la du fratojn, kiuj pretendus je la trono, Hirkanon la 2-an kaj Aristobulon la 2-an; kaj por la nuntempa Ameriko, tiu, kiu kontraŭstarigas Ukrainion kontraŭ Rusion en la tendaro de la Slava Oriento. Ĉar la iniciato por la rompo efektive estis prenita, unue, en 1991, de rusoj de ukraina deveno. Kaj la komparo estas tre pravigita, ĉar, per sia minaca interveno sole, sia sieĝo kaj siaj sankcioj, la Respublikana Romo subigis la tutan Grekion, poste Judeon, kiun ĝi faris siaj romiaj kolonioj. Simile, komence, sen interveni en Ukrainio per siaj soldatoj, Usono preparas, per sankcioj prenitaj kontraŭ Rusio, sian dominadon super Eŭropo liverante ĝin al la rusa kolero. Kaj en dua fazo, ĝi detruos, per nukleaj armiloj, la potencan Rusion kaj samtempe la ĉinan homamason, sed ankaŭ siajn islamajn malamikojn. Notu, ke bibliaj profetaĵoj celas nur la okcidentajn sekvojn de la Tria Mondmilito. Kaj tiel, jam ne estos iu ajn, kiu kontraŭstaros ĝian tutmondan dominadon, kiu tiam fariĝos vere universala.

Denove verigiĝas la verso de Salomono, kiu diras en Kohelet 1:9: "**Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio estas nova sub la suno.**" ". Tiel, atribuite al Romo, "**la malgrandan kornon**", grekan originon en Dan. 8:9: "El unu el ili eliris malgranda korno, kiu kreskis kaj grandiĝis suden, kaj orienten, kaj al la bela lando." ", ni havas, en la konkeranta respublikana Romo de Daniel 8:9-10, la tipon de la imperiisma respublikana Ameriko de nia tempo. Kaj daŭrigante la komparon, la Romo de Daniel atingas sian imperian statuson post sia konkero de Judeo, "**la glora lando**", je la tempo de la unua alveno de Kristo. Simile, la Ameriko de la protestanta kaj katolika unio, "**la du kornoj**" portantaj la mesaĝon de *la dia "ŝafido"*, atingos sian mondregadon portante sian batalon, kiel satana "**drako**", kontraŭ la tuta Izraelo de Dio; Izraelo tiam konsistanta el piaj judoj kaj la lastaj adventistoj, kiuj restis fidelaj al la sankta Ŝabato sanktigita de Dio ekde lia kreado de la tera kaj ĉiela mondo. Kaj, estas la venka kaj triumfa reveno de Kristo, kiu finos la falsajn esperojn kaj iluziojn portatajn de Ameriko kaj la romia papismo.

Romo kaj Ameriko dividas la saman destinin kaj disvolviĝan procezon. Komence militistaj, ambaŭ fine atingas absolutan religian regadon. Tiel, la

militema kresko de Romo estas la temo de Daniel 8:9, kaj verso 10 celas ĝian "papan" konvertan fazon. Siaflanke, blanka Ameriko masakras la indiĝenojn de la lando, ekspluatas nigrajn sklavojn, kaj sukcesas trudi protestantan dominadon. Poste, profitante la tri Mondmilitojn, ĝi fine civilize kaj religie domini la "pluvivantojn" de la lasta konflikto. Ĝi tiam honoras "dimanĉon", hereditan kiel la "tago de la nevenkita suno" de imperiestro Konstantino la 1-a<sup>ekde</sup> la 7-a de marto 321, kaj mi ne dubas, ke ĉi tiu datrevena dato baldaŭ estos markita de Dio, rilate al tio, kion ĝi reprezentas: la oficiala establado de peko en la kristana religio.

Ju pli la evento alproksimiĝas al ni, des pli gravaj la mesaĝoj de la lastaj tri trumpetoj aperas en mia ministerio. Efektive, la plano programita de Dio estas konstruita per logika sinsekvo laŭ kiu unu ago kreas la agon, kiu sekvas ĝin. Tiel, la anonco pri la reveno de Jesuo Kristo por 1994 estis esenca por doni al dormanta Adventismo la rimedojn por malkaŝi sian veran malfidelan kaj "varman" naturon. Sed la plej grava afero por ĉi tiu institucio "elvomita" en 1994 de Jesuo ne estis ĉi tiu rifuzo de la profetita dato, ĉar mia mesaĝo inkluzivis, ĉefe, la demonstradon de la protestanta apostazio malbenita de Dio ekde 1843. Kaj ĉi tiu profeta pruvo devus esti avertinta ĝin kontraŭ la deziro aliĝi al ĉi tiu protestanta tendaro. La pioniroj de la Sepa-Taga Adventismaj estis avertitaj pri la lasta provo de fido per la vizioj kaj klarigoj donitaj de sinjorino Ellen G. White. Ĉi tiu temo do ne estis mistera. La vera mistero do koncernis la malbenon de Protestantismo kaj la plenumon de la Tria Mondmilito, dum kiu Dio dekretis morton por simbola "triono de la homaro" vivanta en Okcidenta Eŭropo, kiun li simbolis per la "granda rivero Eŭfrato" en Apokalipso 9:14: "kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la **granda rivero Eŭfrato**."

Por la eŭropa Adventismo, ĉi tiu profeta averto estis do esenca, ĉar ne ricevinte ĝin kun fido, ĝi trovos sin, "ankaŭ ĝin", en la neenviinda rolo de celo, por la kolero de Dio. Kaj profitinte de bela lumo ekde 1843, kaj eĉ pli ekde 1873, ĝia fina sendanka konduto imputas al ĝi ĉi tiun plejege "abomenindan" karakteron, kiun Dio kondamnas en ĉi tiu mesaĝo de Apokalipso 18:2: "Kaj ĝi kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis la granda Babel! Kaj fariĝis loĝejo de diabloj, kaj kaŝejo de ĉiu malbona spirito, kaj kaĝo de ĉiu malpura kaj **malaminda birdo**, ..."

Dio priskribas "Babelon la Grandan", aŭ la romkatolikan papan Romon, kiel fariĝintan "rifuĝejo por ĉiu malpura spirito", kio koncernas la ekumenan aliancon, kies monda ĉefsidejo estas en Ĝenevo, Svislando. Ĉi tiu malsankta alianco kolektas sub la romaj "flugiloj" la kristanajn religiojn, kiuj ĉiuj falis en apostazion tra la tempo, kaj la plej lastan, "precipe **malpuran kaj abomenindan birdon**", la institucion Sepa-tagan Adventismon, kiu falis en 1994.

La historio de kompreno de la ĉifritaj profetaĵoj de Dio konfirmas ĉi tion: Dio nur klarigas aferon kiam ĝi baldaŭ plenumiĝas. Kaj ĉi tiu principo kongruas kun la logiko de Proverboj 4:18: "La vojo de la **virtuloj** estas kiel **brilanta lumo**, kiu **brilas pli kaj pli hele ĝis** perfekta tago." Kaj kontraste, verso 19 diras: "La vojo de la **malvirtuloj** estas kiel **mallumo**; ili ne komprenas, kio povas igi ilin **fulpuŝiĝi**." Ĉi tiu alia verso el Ezek. 33:33 konfirmas ĉi tiun principon: "Kiam tio okazos, kaj jen ili okazos, ili scios, ke estis profeto inter ili." Ĉe ĉi tiu falsa

komenco de la jaro 2024, Dio denove donas al ni la ateston pri la apliko de ĉi tiu principo. Ĉar la mesaĝo de la "**dua anĝelo**" de Apokalipso 14:8 nur akiras sian plenan signifon ekde 2022 kaj 2023, jaroj en kiuj la milito en Ukrainio kaj la milito en Gazao estis sinsekve engaĝitaj. Ĉar nur per ĉi tiuj du militoj la nacioj de la "**dek kornoj**" de la Eŭropa Unio unuiĝis por **milita afero** kontraŭ Rusio kaj ĝiaj partneroj. En la du antaŭaj Mondmilitoj la "**dek kornoj**" ne estis unuiĝintaj kaj batalis unu kontraŭ la alia furioze: la anglo-usona tendaro de la Aliancanoj kontraŭ Germanio kaj ĝiaj tiamaj subtenantoj. Kaj nur defendante Ukrainion kontraŭ Rusio, **por la unua fojo en la historio**, la "**dek kornoj**" formas **militan blokon** kontraŭ Rusio. La vortoj de la "**dua anĝelo**" plenumiĝas, konkrete: "...**ĉiuj nacioj trinkis el la vino de la kolero de sia malĉasteco**." Ĉi tiu precizigo, "**ĉiuj nacioj**", koncernas la usonajn, anglajn kaj eŭropajn protestantajn kaj katolikajn naciojn. Kaj la rolo de "**Babilono la Granda**" estas en..." ĉi tiu ĉieesta kunveno, ĉar Eŭropo estas metita sub la Traktaton de Romo. Danke al ĉi tiu militema unuiĝo, la frata kunlaboro de katolikismo kaj protestantismo plifortiĝas kaj ĝi preparas la religian kaj civilan normon de la lasta universala registaro, kiu tial jam aperas, en la alianco organizita por la Tria Mondmilito de la "**sesa trumpeto**". Tiel ke la estonta universala registaro, kiu koncernos nur "**la pluvivantojn**" de ĉi tiu terura detruo, jam formiĝas antaŭ niaj okuloj. Tial la mesaĝo de la "**tria anĝelo**", kiu koncernos ĉi tiun lastan fazon de la homa historio, jam hodiaŭ alprenas signifon, ĉar ni povas, de nun, identigi la tendaron de la religia grupiĝo celita de la averto adresita de Dio: "*Kaj alia, tria anĝelo, sekvis ilin, dirante per laŭta voĉo: **Se iu adoras la beston kaj ĝian bildon, kaj ricevas markon sur sia frunto aŭ sur sia mano, tiu trinkos el la vino de la kolero de Dio**, kiu estas elverŝita senmikse en la kalikon de lia indigno, kaj estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido*."

La granda delogo de "**Babilono la Granda**" komenciĝis dum la regado de Papo Johano Paŭlo la 2-a, naskita en Pollando sub la nomo Karol Wojtyła. En tempoj de favora paco, li multe profitis de la disvolviĝo de amaskomunikila informo elsendita per televidaj ondoj, kiu sekvis ĉiujn liajn vojaĝojn kaj paroladojn. Samtempe, granda hispanida katolika elmigrado miksiĝis kun usona protestantismo. La epoko donis malmultan gravecon al religiaj etiketoj, la miksaĵo, religia, civila kaj etna, estis favorita de la tre humanisma konduto de la romaj papoj, Johano Paŭlo la 2-a kaj la nuna Francisko la 1-a, kiuj, unu post la alia, instigis la akcepton de fremduloj. Unueco estas forto, sed ankaŭ "**la konfuzo**"; kaj "**konfuzo**" estas la ribelema sperto de "**Babelo**": **la tipo de "malpura"** socio, kiu kontraŭas la kreinton Dion kaj ĉiam finas venkita de li.

Rememorigo: Pravigo per fido ne temas nur pri kredi, ke Jesuo Kristo mortis por kompensi niajn pekojn. Nia fido estas fakte konstante provita, kaj la fido, kiun ni donas al la profetaj anoncoj preparitaj de Dio, postulas nian studon de ĉi tiuj aferoj kaj nian observadon de ilia plenumiĝo. Nia fido estas dediĉita al ĉiu averto donita de Dio, ĉar Li efektivas ĉion, kion Li anoncas, laŭ tio, kio estas skribita en Jesaja 55:11: "*Tia estos Mia vorto, kiu eliras el Mia buŝo: ĝi ne revenos al Mi vane, sed plenumos Mian deziron, kaj plenumos Mian intencon*."

### M23 - La ribelo de la tero

Ĉar la homo pekis kontraŭ Dio, ĉe la fino mem de sia tera kaj ĉiela kreo, la unua viktimo de ĉi tiu rompo estis la tero kaj ĉio, kion ĝi enhavas en besta kaj homa vivo. Dio diris al Adamo en Genezo 3:17 ĝis 19: "Kaj al Adamo Li diris: *Ĉar vi obeis la voĉon de via edzino kaj vi manĝis de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, dirante: Vi ne manĝu de ĝi*" ! **Malbenita estas la tero pro vi . Kun laboro vi manĝos ĝin dum via tuta vivo . Dornojn kaj kardojn ĝi kreskigos por vi , kaj vi manĝos herbojn de la kampo . En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon , ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estas prenita ; ĉar vi estas polvo, kaj al polvo vi revenos.**

La reĝa leĝo de la dek ordonoj de Dio ankoraŭ ne ekzistis, sed anstataŭe, unu sola ordono estis donita al la homo de Dio koncerne la frukton de **la "arbo de la scio pri bono kaj malbono"** : " *Ne manĝu de ĝi*" ! ". Kaj la homo lernis je sia kosto, ke Dio aplikas siajn kondamnojn, ĉar unu post la alia homoj havas kiel ĝeneraligitan normalecon fini sian vivon en " **la tero** " de la tero, en ĉi tiu " **polvo** " el kiu la unua Adamo " *estis prenita* ", de Dio, por " *formi lian korpon* ", laŭ Gen. 2:7: " *Kaj Dio la Eternulo formis la homon el la polvo de la tero, kaj Li enblovis en liajn nazotruojn spiron de vivo, kaj la homo fariĝis viva estaĵo .* "

Levu lin, ĉar pro peko Dio diris al Adamo: " kaj " *vi manĝos la herbon de la kampo* ." Efektive, antaŭ peko, senkulpa kaj pura homa vivo ne dependis de sia nutraĵo por esti plilongigita. Nutraĵo baziĝis ekskluzive sur abundaj kaj daŭraj fruktoj, tiel ke la grundo ne bezonis prizorgadon. Peko tial havis grandegajn konsekvencojn, kiuj transformis en "inferon" la paradizon donitan de Dio, el kiu Dio forpelis Adamon kaj Evon. Hodiaŭ, la geografia areo okupata de ĉi tiu paradizo, ĉi tiu "ĝardeno de Dio" aŭ "Edeno", estas karakterizita per grandegaj varmaj kaj sterilaj dezertoj. Ĉi tiu daŭra fruktodona nutraĵo troviĝos sur la " **nova tero** " ofertita al liaj elektitoj, kiuj eniris la eternecon, de Dio, laŭ Apokalipso 22:2: " *Meze de ĝia strato kaj ambaŭflanke de la rivero estis la arbo de vivo, portanta dek du fojojn siajn fruktojn, donanta sian frukton ĉiumonate , kaj la foliojn de ĝi por la resanigo de la nacioj .* " Ĉi tiu verso havas duoblan signifon: 1- daŭraj fruktoj; 2- la korpo de Kristo prezentita en spirita bildo kiel la arbo de vivo.

Ekde peko, nia supervivo dependis de nia nutraĵo, kiu laŭ la volo de Dio devis esti akirita " *per la ŝvito de nia homa frunto*". Kaj tio estis la kazo dum preskaŭ 5 915 jaroj da homa historio, de Adamo ĝis la jaro 1945 de nia falsa kalendaro. Ĉar estis ekde tiu dato, ke ĉio ŝanĝiĝus sub la intervenismo de la lando, kiu venkis en la Dua Mondmilito, Usono. Tiu tre riĉa kaj prospera lando, kie naftoputoj prosperis ĉie, evoluigis, kun siaj sciencistoj el la tuta mondo, la kemiajn kaj fizikajn teknologiojn, kiujn la milito multe antaŭenigis. Mekanikaj traktoroj anstataŭigis bovojn kaj ĉevalojn jungitajn al la plugilo. La tero estis prilaborata tage kaj nokte per la lumo de aŭtolampoj. La homo kompensis per horoj da ĉeesto la reduktion de la peno prilaboradi la grundon. Oni ne povus kompari la tenadon de plugilo per homaj brakoj kun la mekanika laboro de la plugilo tirata de la traktoro. Krome, en kulpa malzorgemo, kemio ofertas sian DDT, kiu mortigas grundajn fibestojn kaj insektajn damaĝbestojn. La rikoltoj tiel

dekobliĝas, sed je kia kosto? Malsanoj, kiuj estis nepre disvolviĝintaj pli kaj pli, kiel ekzemple kancero. Manĝante parte venenigitan manĝaĵon, la homo kondamnis sin morti pro veneniĝo. Sed kiu elektas, plene konsciencie, manĝi venenon? Ne la konsumantaj popoloj, kiuj estas devigitaj akcepti ĉi tiun novan kvaliton de manĝaĵo kaj havas, dum jardekoj, neniun alian elekton.

La strebado al profito estante ĉe la bazo de kapitalisma ideologio, kiel la frukto de la arbo malpermesita de Dio, ĝi estis avidita de la plej riĉaj homoj, kiuj volis riĉigi sin; do ni havas ĉi tie la originon de la potenco, kiun avideco prenis en ĉiuj okcidentaj nacioj, kie la usona modelo estas pli-malpli fidele transprenita kaj imitita.

Jen kelkaj versoj, en kiuj Dio kondamnas ĉi tiun avidecon, kiu karakterizas la tutan kapitalisman Okcidenton hodiaŭ. Ĝi estas Jesaja 5:8-9: "***Ve al tiuj, kiuj aldonas domon al domo, kaj alligas kampon al kampo, ĝis ne plu estas loko, por ke ili loĝu solaj meze de la tero! Tiele malkaŝis al mi la Eternulo Cebaot: Certe tiu multaj domoj estos dezertaj, kaj tiuj grandaj kaj belaj domoj ne havos loĝantojn.***" »

Tiel, manĝita de Adamo kaj Eva, "*la frukto de la arbo de la scio pri bono kaj malbono*" karakterizas ĉiujn okcidentajn loĝantarojn kaj hodiaŭ prenas la formon de la kultado de la dio Mamono, la dio de mono kaj riĉeco. Teknologia disvolviĝo permesas al malbono preni senprecedencan skalon. La neegala divido de la produktita riĉeco ĉagrenas la bonan Kreinton Dion, kiu donis pruvon de sia memneo. Kaj lia profetita kondamno tiel denove plenumiĝos, je la kosto de la kulpuloj: "*Certe, ĉi tiuj multaj domoj estos detruitaj, ĉi tiuj grandaj kaj belaj domoj jam ne havos loĝantojn.*" »

Maljusteco ĉiam regis sur la tero pro la monarĥaj reĝimoj inventitaj de homoj inspiritaj de la diablo kaj liaj demonoj. Ene de la limoj de siaj regnoj, sur eŭropa grundo, reĝoj ĉiam favoris la riĉulojn, imitante en tio la papojn, kardinalojn kaj la tutan romkatolikan pastraron dum nia kristana epoko; tiel konfirmante ĉi tiun profetan anoncon rivelitan de la anĝelo Gabrielo al la profeto Danielo, en Dan. 11:39: "*Ĝi agos kun fremda dio kontraŭ la fortikaĵoj, kaj li plenigos per honoro tiujn, kiuj agnoskas lin, li faros ilin regantoj super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco.*" Ap. 13:2 konfirmas, dirante: "*La besto, kiun mi vidis, estis simila al leopardo, kaj ĝiaj piedoj estis kiel urso, kaj ĝia buŝo kiel buŝo de leono. Kaj la drako donis al ĝi sian potencon kaj sian tronon kaj grandan aŭtoritaton.*"

Oni ofte akuzas homojn, ke ili volas havi sian kukon kaj manĝi ĝin ankaŭ. Kaj tiu principo sola klarigas ĉiujn problemojn nuntempe levitajn en Francio, kie laboristoj kaj ekspluatantoj de la tero ribelas kontraŭ mezuroj, kiujn ili trovas maljustaj. Sed ĉu ili vere estas maljustaj? Ĉiu, kiu suferas la malutilajn sekvojn de la mezuroj prenitaj de la Brusela komisiono de EU, povas nur trovi ilin maljustaj. Sed la mezuroj prenitaj de la eŭropa regado celas favori aŭ malavantaĝi plurajn, tre malsamajn sektorojn, kies interesoj kontraŭas unu la alian. Kaj jen kiam ni devas identigi la kaŭzon de la konsterniĝo de niaj francaj farmistoj. Kaj jen, tiu situacio memorigas min pri la fablo de Jean de la Fontaine titolita "*La Rano kaj la Bovo*". En tiu fablo, la rano volas fariĝi tiel granda kiel la bovo; ĝi ŝveliĝas, ŝveliĝas denove, kaj fine eksplodas kaj mortas. Tiel funkcias la procezo de



evoluiga monda komerco. Per la interkonsentoj pri la Komunuma Komunumo (KAP), Usono komencis trudi al eŭropanoj la provizon de certaj kvantoj da diversaj cerealoj. Poste, kiel la rano de S-ro de La Fontaine, tiu Eŭropo kreskis por inkluzivi 27 naciojn hodiaŭ; Ĝi komenciĝis per ses nacioj el la nombro de la "**dek kornoj**" de Daniel 7:7-24 kaj Apokalipso 13:1. Kreita kun la celo formi fermitan zonon de unuigita ekonomia libera komerco per la adopto de la Eŭro, la komuna eŭropa valuto, por etendi sian influon kaj akiri la eksportadon de iuj el siaj produktoj, la Eŭropa Komisiono antaŭenigas liberkomercajn interkonsentojn kun landoj, kiuj ne estas en EU. Kaj kontraŭ la akcepto de siaj novaj eksportaĵoj, ĝi akceptas la importadon de produktoj, kiuj konkurencas kun eŭropaj produktantoj de tiuj samaj produktoj. Kaj la verbo "konkuri" ne taŭgas, ĉar la prezoj de tiuj importitaj produktoj estas tiel malaltaj. Ĉar en tiu konkurenco, la plej multekosta perdas kaj mortas. La samaj problemoj ekzistis je la nivelo de sendependa nacio, kaj la gvidantoj de tiu nacio ĉiam devis fari malfacilajn elektojn: favori unu produkton malprofite al aliaj. Rezulte, komerco aperas kiel mortigaj bataloj, kiuj ĉiam rezultas en perdo de viktimoj kaj gajno de profitantoj. Ene de libera nacio, ĉio solviĝas per opozicioj inter premgrupoj. Kaj la devo de gvidantoj estas atingi la kontenton de la plej granda nombro. Tiuj gvidantoj havas landlimojn, ĉe kiuj ĉiuj produktoj enirantaj kaj elirantaj estas kontrolataj. Per tiu ĉi kontrolo, ili do povas malhelpi la eniron de produktoj, kiuj interrompas la internan komercon. Sed kreante la EU-on, eŭropaj landoj rezignis pri la ebleco fermi siajn landlimojn, kiujn ili jam ne kontrolas eĉ ene de la Schengen-areo.

La falo de EU komenciĝis kiam, obeante la dezirojn de Usono, ĝi malfermis sian merkaton al Ĉinio. Tiam, invadita de produktoj fabrikataj je tre malaltaj prezoj, Eŭropo perdis grandan parton de sia propra produktado. La grandaj kompanioj, kiuj kreis kaj vendis siajn produktojn al eŭropanoj, plejparte translokiĝis siajn fabrikojn al Ĉinio. Tiel malriĉiĝinta, Eŭropo bonvenigis novajn, tre malriĉajn membrojn, tiel trovante malmultekostajn laboristojn, permesante al certaj produktadoj konkuri kun Ĉinio kaj Azio.

En sia tutmondisma deliro kaj sia lukto kontraŭ la konkurenco, la hodiaŭa Eŭropo iom post iom malfermas sian internan merkaton al tutmonda libera komerco. Sed atinginte ĉi tiun situacion, aperas la demando: Kian intereson havas nacio resti sub ĉi tiu reĝimo, kiu fariĝis preskaŭ internacia? Se la neeŭropa nacio akiras la samajn rajtojn kiel la eŭropa nacio, kian avantaĝon havas la eŭropa nacio? Nur tiun, ke ĝi devas financi la multekostan funkciadon de la Eŭropa Komisiono kaj ĝiaj viculoj, sed tio estas, en realeco, malutila, katastrofa kaj tre damaĝa malavantaĝo.

Fine, hodiaŭ, ni vidas la reagon de kampanoj, terkultivistoj, ĝardenistoj, brutbredistoj, ĉiuj tiuj laboristoj, kiuj ekspluatas la grundon de la tero. Kaj se ili reagas laste, estas ĉar ilia agado ne povas esti translokiĝita. Komence de la katastrofo, en la 1970-aj jaroj, la teksa industrio fariĝis viktimo de la invado de aziaj produktoj. Sen reagi, la gvidantoj vidis la fermiĝon de pluraj malgrandaj kaj grandaj ŝpinoj, kiuj dungis amasojn da virinoj en la francaj provincoj. Senlaboreco do pliiĝis, kaj ankaŭ la vivkostoj pro la naftokrizo de 1973.

Poste, venis la vico de la franca ŝtalindustrio, ankaŭ oferita por la profito de Germanio, kiu produktis sian ŝtalon pli malmultekoste ol en Francio. Ĉu ni ne

povas nomi ŝtatperfido la elektojn de ĉi tiuj politikaj gvidantoj, kiuj, per sia decido, kaŭzis la malaperon de ĉia ŝtalproduktado en orienta Francio? Senlaboreco plu kreskis post ĉi tiuj malutilaj decidoj kaj tial havis specifan kaŭzon, kiun neniuj devus ignori. Sed kiel " *filo de Dio* ", mi scias, ke ĉi tiuj detruaj agoj estas la videblaj fruktoj de la dia malbeno, kiu trafas la tutan okcidentan tendaron. Ĉar la malbeno de Dio celas ne nur la gvidantojn de okcidentaj popoloj, sed ĉiujn iliajn diversajn loĝantarojn, ĉar Dio avertis nin dirante en Apokalipso 22:12: " *Jen, mi venas rapide, kaj mia rekompenco estas kun mi, por redoni al ĉiu laŭ lia faro.* " »

Dum jardekoj da paco, gvidantoj kontribuis al la detruo de sia popolo kaj ties prospero sur la altaro de internacia harmonio. Nun preskaŭ ses jarojn for de la fino de la nuna mondo, la lasta ne-translokigebla profesia korpo ribelas kaj denuncas la maljustajn kaj malkonsekvencajn elektojn faritajn de la eŭropa regado. Kiu konsistigas ĉi tiun regadon? Civitanoj taskigitaj detrui la prosperon de sia nacio en la intereso de aliaj eŭropaj nacioj. Tio montras kiom forestanta kaj malakceptita estas la naciisma spirito. Post kiam elektita komisaro fare de la prezidanto de sia nacio, la franca komisaro devas forgesi sian francan originon kaj fariĝi reprezentanto de la "nacio" de Eŭropo. Ĉi tiu situacio estas rimarkinda ĉar ĉi tiu komisarado estas la bildo de la estonta universala registaro, kiu formiĝos por la pluvivantoj de la Tria Mondmilito. Ĉi tie denove, la kontentigo de la komuna intereso estos la bazo de ĉi tiu finfina regado, kaj kiam la satanaj demonoj montros la ripozon de la Ŝabato de la vera sepa tago kiel la kaŭzo de la detruo suferita de la homaro, en la komuna intereso, ekonomiaj sankcioj estos prenitaj kontraŭ tiuj, kiuj volas resti fidelaj al la Dio de ilia savo. La leĝo, kiu faros la reston de la unua tago, dimanĉo, estos dekretita. Responde al la elektoj faritaj de ĉiu el la postvivantoj, "Dio redonos al ĉiu laŭ liaj faroj" kaj al la ribeluloj de la horo, li donos kiel parton la pagon de la "sep lastaj plagoj" de sia dia "kolero".

La terura intenseco de la malbonoj suferitaj de ĉi tiuj plagoj finfine kondukos, por la sesa el la lastaj plagoj, la ribelantajn viktimojn dekreti la morton de la veraj lastaj "filoj de Dio", kiujn Jesuo malhelpos per la brileco de sia alveno, sia finfina kaj vera "adventus".

En la akuzoj pri maljusteco, kiujn farmistoj faras kontraŭ eŭropaj decidoj, efektive ekzistas tute kontraŭaj elektoj, absolute kontraŭaj: ekzemple, malpermesi interne la uzon de produktoj konsiderataj damaĝaj, kiujn aliaj internaj kaj eksteraj nacioj uzas dum ili estas akceptitaj de la sama eŭropa regado, kreas neakcepteblajn abomenindajn situaciojn. Kaj ĉi tiuj elektoj intensiĝas pro la milito inter Ukrainio kaj Rusio. Ĉar por helpi la ekonomion de Ukrainio, Eŭropo, ĝia principa aliancano, escepte rajtigas la eniron de ukrainaj agrikulturaj produktoj en Eŭropon sen imposti ilin. Kaj kiel ĉiam, la escepta kazo, signo kaj principo de maljusteco, transformiĝas en malbenon, kiu, per la kaŭzita malekvilibro, vekas la koleron kaj malamon de la viktimoj, kiuj pagas la prezon de ĉi tiuj kontraŭdiraj decidoj.

Ni do ne forgesu, ke ni estas en tempo, kiam oni preparas perfortan ondon, senkomparan en la tuta homa historio. Kaj ĉar Dio komparas en sia Revelacio la " *sesan trumpeton* " al " *la kvara* ", kiu antaŭis ĝin, utilas memori nin, ke ĉe la origino de la terura Franca Revolucio estis la malsato de la popolo, ruinigita de la

sinsekvaj reĝaj militoj de Ludoviko la 14-a kaj Ludoviko la 15-a. Kaj siavice, reĝo Ludoviko la 16-a uzis francan monon por helpi Usonon venki la anglan kronon; samtempe, la terura vulkana erupcio de Lokio en Islando enigis Eŭropon en malvarmon, reduktante agrikulturan produktadon. Rezulte, la popolo, senigita je pano, ribelis ĝis la punkto de senkapigi sian reĝon. Sed kion ni vidas hodiaŭ? Franca mono, nun malabunda, estas uzata por provizi armilojn al Ukrainio. Ĉu ni devus esti surprizitaj? Ne! Ĉar Dio igis Salomonon diri: "*Kio estis, tio estos.*" *Nenio nova estas sub la suno* . Se la simileco inter la du eventoj estas kompleta, ve al la nunaj gvidantoj!

Kampanoj hodiaŭ vere suferas damaĝon pro eŭropaj decidoj, sed ĉu ili estas senkulpaj pro ĉio tio? En neniu kazo antaŭ Dio, kaj rilate al homoj, ili konsentis produkti venenante la teron por faciligi kaj pliigi la rikolton de la grundo. Estas bone konate, ke, apud kemia produktado destinita por la loĝantaroj, kampanoj kultivas sanktajn produktojn por sia persona nutrado. Tia frateco ne reprezentas laŭdindan modelon, kaj mi estas certa, ke la Dio de justeco kondamnas ĉi tiun konduton. Kemia veneno mortigas tiom, kiom milito, lia juĝo estas esprimita en ĉi tiu verso de Apokalipso 11:18, kiu prezentas al ni la programon, kiun Dio pretigis por niaj lastaj ses teraj jaroj: "*La nacioj koleris (sesa trumpeto)* ; *venis Via kolero (tempo de la sep lastaj plagoj)* ; kaj *venis la tempo juĝi la mortintojn* (Reveno de Kristo, resurekto de la sanktuloj, kaj juĝo de la mil jaroj en la ĉielo); *rekompenci Viajn servistojn, la profetojn* (eniro de la elektitaj sanktuloj ĝis 1843 en la ĉielan eternecon) kaj *tiujn, kiuj timas Vian nomon* (la elektitajn adventistojn ekde 1843), la *malgrandajn kaj la grandajn* (laŭ grandeco antaŭ kaj post la diluvo, kaj laŭ socia klaso); *kaj ekstermi tiujn, kiuj detruas la teron* ." Kemia venenado de la tero estas unu el la manieroj "*detru la teron* "; ankaŭ milito kaj ĝiaj detruaj bataloj uzante bombojn kun mortigaj damaĝaj kemiaj kombinaĵoj en grandegaj kvantoj "*detruas la teron* ", nuntempe en Ukrainio kaj Gazao. Sed kio vere kaj definitive "*detruos* " "*la teron* " estos la uzo de nukleaj armiloj uzitaj laste, fare de "*la koleraj nacioj* ". Post tiu detruo restas nur tiu de la lasta juĝo, dum kiu, ĉe la fino de la "*mil jaroj* " planitaj por la elektitoj por juĝi ilin, "*tiu, kiuj detruas la teron* ", anĝeloj kaj homoj estos definitive mortigitaj kaj "*ekstermitaj* " per eniro viva en "*la fajron de la dua morto* " por la kulpaj kristanoj kaj subite per la vorto de Dio por la aliaj.

Mi rimarkas ĉi tiun mirigan paradokson. En tempo kiam ĉiuj okcidenteŭropaj registaroj maltrankviliĝas pri la problemoj de tutmonda varmiĝo, pro kiu ili ne hezitas detrui la ekonomiajn ekvilibrojn de siaj diversaj landoj sub premo de ekologiistoj, neniu el ili trovas nenormala provizi la ukrainan militzonon per bomboj, kiuj estas terure damaĝaj por la aer kvalito. Tamen, ekzistas kaŭzo por ĉi tiu muta konduto: ili estas tute senpovaj por haltigi ĉi tiun konflikton kaj timas rusan venkon. La samo validas en Gazao, detrui de israelaj bomboj. La situacio do estas komparebla al bankuvo, kiun oni volas malplenigi, lasante la akvon flui por replenigi ĝin. La malutila renverso postulata pro la redukto de CO2 estas do duoble destinita al fiasko, ĉar kaj CO2 ne estos reduktita, kaj la kreita ekonomia malordo kondukas al ekonomia ruino.

La krizo kaŭzita de la ribelo de la ekspluatantoj de la tero fermas 6.000 jarojn minus ses jarojn da tera peko, tiel ke ni vivas en la "omega" tempo, kiu

komenciĝis en la "alfa" tempo de Adamo kaj Eva, kiuj fariĝis pekuloj. Tial mi povas doni al peko ĉi tiun duan priskribon: troo. Ĉar la rekta frukto de peko estis puŝi la homon al sinsekvaj trooj. Reprenante la lecionon donitan de la Biblio, per la sperto de Eva, ni legas en Genezo 3:6: "*Kaj la virino vidis, ke la arbo estas bona por manĝi kaj agrabla por la okuloj, kaj ke ĝi estas dezirinda por saĝigi; kaj ŝi prenis de ĝiaj fruktoj kaj manĝis, kaj donis ankaŭ al sia edzo, kiu estis kun ŝi, kaj li manĝis.*" La aspekto de la aspekto kaj ĝia povo stimuli avidecon estas evidentaj, sed ni koncentru nian atenton al ĉi tiu detalo de la verso: "*kaj ke ĝi estas dezirinda por saĝigi.*" Ĉi tiu detalo pruvas al ni, ke Eva estis en la procezo kredigi la vortojn diritajn de la diablo en la antaŭa verso: "*Tiam la serpento diris al la virino: 'Vi ne mortos; ĉar Dio scias, ke en la tago, en kiu vi manĝos de ĝi, malfermiĝos viaj okuloj, kaj vi estos kiel dioj, sciante bonon kaj malbonon.*" Nun, kvankam mirige, la diablo diris al ŝi, laŭlitere, nur la veron, ĉar fakte, ŝajne, ili ne "mortis" tuj "en la tago, kiam ili manĝis" la malpermesitan frukton, kaj iliaj "okuloj" ankaŭ "malfermiĝis" kaj "kiel dioj" "ribelemaj", ili "sciis bonon kaj malbonon".

En tiu sperto, Eva pridubis la ordon de Dio, kaj en ŝia menso ekestis la ideo, ke li estas egoisma kaj volas konservi por si la inteligentecon de la scio pri bono kaj malbono. Ŝi tiel fariĝis viktimo de la aspekto de la aferoj kaj decidis en si mem kapti pli altan potencon malpermesitan de Dio. Ni trovas en tiu aliro la procezon, kiu ĉiam reproduktiĝas en la ĉeno de volupto kaj peko, kiun ŝi igas la kreitaĵojn de Dio, anĝelajn aŭ homajn, fari. Neniu scias, kia estis la frukto de la malpermesita arbo en la Edeno de la tera kreaĵo. Sed kio ĝi estis estas sengrava, kaj kio estas certa estas, ke ĝi ne estis la "pomo", kiun homa tradicio donas al ĝi. Tiu malpermesita frukto restas, antaŭ ĉio, malbeo al ordono donita de Dio. Kaj ĝuste tiu anĝela kaj poste homa malbeo klarigas kaj donas sencon al la diversaj malbenoj, kiuj trafas ĉiujn kreitaĵojn de Dio origine faritajn laŭ lia bildo.

La sperto de Eva kaj Adamo instruas al ni kiom multe oni povas perdi volante gajni pli. En niaj finaj tempoj, avideco kontentiĝas nur je la kosto de multe da mono. Kaj por kontentigi ĝin, iuj pretas fari ĉion: labori pli ol estas racia kaj necesa, ŝteli, eĉ mortigi. Nia tempo dramece atestas pri ĉi tiuj aferoj. Tial, estas urĝe kaj necese por kredantaj kaj kristanaj kandidatoj kompreni, ke la vetkuro por riĉeco jam ne havas sencon en tempo, kiam amasa detruo alproksimiĝas. La tempo estas ĝusta por konsideri ĉi tiun malnovan popularan diraĵon: "Ni devas manĝi por vivi, kaj ne vivi por manĝi." Dio povas nur aprobi ĉi tiun diraĵon, ĉar, en la dezerto, li donis al la hebreoj manaon por manĝaĵo, kiu ne konserviĝis ĝis la sekva tago. Tiel, lia popolo restis ĉiutage dependa de Dio por sia manĝaĵo kaj tial, sia postvivado.

Komence de 2024 en la romia epoko, nutraĵoj denove fariĝas objekto de malkontento por kampanoj, kiuj vidas sian parton ŝrumpi kaj tiun de la grandaj entreprenoj, kiujn ili provizas, kreski. Kiel mi diris supre, ĉi tiu temo aperas laste, tuj antaŭ la detruo de milito, ĉar tero ne povas esti movita. La mondo de agrikulturo hodiaŭ pagas por libera komerco, kiu metas landojn kun teruraj diferencoj en vivniveloj en konkurencon. Tamen, ĉiuj, kiuj eksportas kaj produktas en grandegaj kvantoj, faras tion detruante la grundon de la tero uzante pesticidojn, fungicidojn, kemiajn sterkojn, kiuj plibonigas plugteron kaj

intensigas, nur momente, rikoltojn. Ĉar ĉi tiu alta rikolto kompromitas la grundon tiel poluitan kaj, krome, kemiaj acidoj finas en la grundakvaj niveloj, kiuj sensoifigas la loĝantaron. La historio de la tero tiel finiĝas per la detruo de ĝiaj plugteroj kaj la disputoj inter la ekspluatantoj de ĝiaj produktoj. Ĉion ĉi, ĉar la homo de la lastaj tagoj trovis en la uzo de kemiaĵoj la vojon por eskapi la malbenon de Dio, kiu diris al Adamo en Gen. 3:17 ĝis 19: "Kaj al la homo Li diris: Ĉar vi obeis la voĉon de via edzino, kaj vi manĝis de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, dirante: Vi ne manĝu de ĝi, tial malbenita estas la tero pro vi; kun malĝojo vi manĝos de ĝi dum via tuta vivo," Dornojn kaj kardojn ĝi kreskigos por vi, kaj vi manĝos herbojn de la kampo. En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estas prenita; ĉar vi estas polvo, kaj al polvo vi revenos.

En mia ĝardeno, mi preferas eltiri fiherbojn permane, "**per la ŝvito de mia frunto**", ol uzi kemiajn herbicidojn, kiuj venenas la grundon kaj konsumantojn, kiel ekzemple ĉi tiu "glifosato", sen kiu junaj farmistoj hodiaŭ jam ne volas, kaj pro eksterlanda konkurenco, vere ne povas.

Estas kun la tero kiel kun la homa korpo. La scienco disvolvis tiel nomatajn "antibiotikajn" medikamentojn, kiuj efike mortigas virusojn dum multaj jaroj. Sed kion ni malkovras hodiaŭ? Antibiotikoj perdas sian efikecon, same kiel la tero, kies rikolto malpliĝas pro bezono de ĉiam pli da nitrogenaj sterkoj. En ambaŭ kazoj, ni trovas ĉi tiun troon, kiu karakterizas "**pekon**", kiel Paŭlo diras pri "homaj **ordonoj**" en Kol. 2:22: "Ĉiuj **ordonoj** fariĝas malutilaj per misuzo, bazitaj nur sur la ordonoj kaj doktrinoj de homoj?" "La temo meritas plian klarigon, ĉar ĝi ofte estas misinterpretata de la malobeema ribela tendaro. Paŭlo deklaras en versoj 20-23: "Se vi mortis kun Kristo for de la elementoj de la mondo, kial oni ordonas al vi, kvazaŭ vivantaj en la mondo: Ne prenu! Ne gustumu! Ne tuŝu?" Preskriboj, kiuj ĉiuj fariĝas malutilaj pro misuzo, **kaj kiuj baziĝas nur sur la ordonoj kaj doktrinoj de homoj**? Ili ja havas aspekton de saĝo, ĉar ili indikas libervolan adoron, humilecon kaj malestimon por la korpo, sed ili estas sen ia merito kaj kontribuas al la kontentigo de la karno.

Prenita ekster sia historia kunteksto, la deklaro de Paŭlo povus igi iun kredi, ke Kristo donis al li kompletan liberecon. Sed ni rigardu ĉi tiun tekston pli atente. Pri kio parolas Paŭlo? Preskriboj ordonitaj de homoj, ne de Dio, kaj li prave konsideras ilin "**elementoj de la mondo**". Ĉi tiuj vortoj denove konfirmas la malvalidecon de la praktikoj de la paganoj, kiuj kutime prezentis sian manĝaĵon al falsaj diaĵoj. Ĉi tiuj ritoj havis kaj ankoraŭ havas nenian valoron aŭ efikon, eĉ por tiuj, kiuj praktikas ilin.

Tiel, tordante la signifon de ĉi tiuj deklaroj faritaj de Paŭlo, trompita kristanoj kredas, ke ili rajtas manĝi viandojn, krustacojn, moluskojn kaj aliajn ĉasaĵojn klasifikatajn kiel "malpurajn" de Dio en Levidoj 11. Ĉi tio ne estas nova, ĉar Petro jam kondamnis ĉi tiun specon de konduto en sia tempo en 2 Petro 15-16: "Kredu, ke la pacienco de nia Sinjoro estas via savo, kiel ankaŭ nia amata frato Paŭlo skribis al vi laŭ la saĝo donita al li. Jen kion li faras en ĉiuj epistoloj, kie li parolas pri ĉi tiuj aferoj, en kiuj estas **iuaj aferoj malfacile kompreneblaj, kiujn la nesciuloj kaj malstabuloj tordas, same kiel la aliajn Skribojn, al sia propra pereco**."



En 1 Kor. 10:31, la sama apostolo Paŭlo deklaras koncerne la "purajn kaj malpurajn" normojn establitajn de Dio: " *Ĉu do vi manĝas, aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru ĉion por la gloro de Dio.* " Kaj kion postulas " **la gloro de Dio** ", se ne nian amon pruvitan per nia oboe al la normoj, kiujn li establis, por la eterneco de la tempo de la tera homa vivo?

Hodiaŭ, mardon, la 30-an de januaro, en Francio, la nova juna ĉefministro, naskita en 1989, faris sian unuan oficialan ĝeneralan politikan paroladon al la deputitoj de la nacio. Lia 80-minuta parolado estis farita je rapida ritmo karakteriza por junularo, kiu trovas en tio manieron esprimi sian aŭtoritaton. La parolado esprimis lian deziron sukcesi pri ĉiuj aferoj, pri kiuj la sama partio malsukcesis ekde 2017. La junulo ne spiras senespera, kaj lia parolado tiel daŭris en brua tumulto de komenco ĝis fino. Kaj ĉi tiu parolado, kiu traktis legitimajn temojn, finiĝis per skoldkritiko fokusita sur la naciisma partio RN. Por plifortigi sian pozicion, li ripetis plurfoje la esprimon "dank' al Eŭropo, ke...", dum la problemo levita de la malkontento de la kamparanoj, kiun li devas solvi, defias lin "tordi la brakon" de la Prezidanto de la Eŭropa Komisiono por defendi iliajn interesojn. Li memorigis, ke li naskiĝis en 1989, kaj tio estas ĝuste lia problemo. Li naskiĝis kun la ĝermanta EU kaj, kiel ĉiu infano, kiu ne konis la potencon de sendependa Francio, li ne povas imagi vivi sen Eŭropo, lia patrino, al kiu ni ŝuldas, en 2024, esti implikita en milito kontraŭ Rusio. Kaj fine, mi emfazas, pro spiritaj kialoj, du deklarojn, kiuj konsistigas defiojn adresitajn al la Dio de la ĉielo. Li memorigis, ke dek jarojn antaŭe, la francoj estis disŝiritaj pri geedzeco por ĉiuj, kaj li deklaris: "Esti franco en 2024 estas povi esti ĉefministro samtempe malkaŝe alprenante sian samseksemon." La granda kreinto Dio povas kompreni tion. Sed lia dua defio similas al la tragika sperto de la Titanic, kiu sinkis en 1912, dum sia unua vojaĝo, post trafo kontraŭ granda glacimonto, post kiam ĝia kapitano deklaris ĝin nesubakvigebla, dirante antaŭ atestantoj: "Eĉ Dio ne sukcesus subakvigi ĝin." Siaflanke, la ĉefministro finis sian paroladon dirante: "Por Francio, nenio estas neebla kaj nenio povas rezisti la Francan Respublikon." La iluminita servisto, kia mi estas, jam scias la seriozan estontecon, kiun Dio preparas por mia lando, kaj la Ĉefministro baldaŭ vidos ĝin okazi.

Francio, malbenita de Dio, estis gvidata de la prezidanteco, kiujn ĝi meritis. Kaj dum sia historio, ĝiaj gvidantoj faris tri sinsekvajn erarojn. La unua eraro de Francio estis koloniigi Magrebon kaj Centran Afrikon. La aliaj du eraroj ŝuldiĝis al ĝia deziro ŝajni la plej humanisma lando montrante sin kapabla bonvenigi siajn islamajn malamikojn sur sian teritorion. Kun la sama celo, ĝia tria eraro estis repaciĝi kun Germanio post la fino de la Dua Mondmilito; tio, por krei la EU-on deziratan de prezidanto François Mitterrand kaj germana kanceliero Helmut Kohl. Germanio, ĝia iama malamiko, uzis ĝin por reakiri sian sendependecon kaj sian ekonomian kaj financon dominecon, favorite de la alta valoro de la marko, ĝia nacia valuto. Por atingi ĉi tiun establon de la EU, Francio devis oferi, unu post la alia, ĉiujn siajn ekonomiajn sektorojn. La lasta afero, kiun Eŭropo oferas hodiaŭ, por antaŭenigi la liberan komercon de germanaj aŭto-eksportoj, estas la eŭropa agrikultura sektoro, kiu fendiĝas kaj ribelas antaŭ niaj okuloj, unue en Francio, kaj fare de aliaj eŭropaj farmistoj, kiuj aliĝas al la ribelo.

La EU do aperas kia ĝi estas; regado de teknokratoj, kiu ludas la sorton de eŭropanoj en ia "Monopolo", kie agrikulturo estas oferita por la profito de la aŭtomobila industrio. La tutmonda merkato estas milito, en kiu la interesoj de iuj kontraŭas la interesojn de aliaj, kaj ĉi tiu principo montras la neeblecon atingi aliancojn kapablajn kontentigi ĉiujn koncernajn interesojn. Ĉi tiu situacio nur konfirmas la nevalidecon kaj malveron de la "**homaj aliancoj**" kondamnitaj de Dio, en Dan. 2:43: "*Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar kun la **interligoj de homoj ili miksiĝas** ; sed ili ne kuniĝas unu kun la alia, same kiel fero ne miksiĝas kun argilo ."*

## M24 - La Rezonado de la Granda Juĝisto

Kompreni kiel Dio rezonas permesas al ni koni la principojn de lia juĝo kaj la signifon, kiun li donas al la eventoj, kiuj aperas dum la homa historio sur la tero.

Por Dio, la homaro konsistas el kvar kategorioj de homoj:

1a grupo: temas kompreneble pri ĉiuj liaj elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo ekde Adamo kaj Eva, kaj dum la du aliancoj, sinsekve, juda, poste kristana. Pri ĉi tiu kvalito de servistoj Dio deklaras en Zeĥarja 2:1 ĝis 13: "V1: *Mi levis miajn okulojn kaj rigardis, kaj jen viro tenanta en sia mano mezurŝnuron .* V2: *Mi diris: Kien vi iras? Kaj li diris al mi: Mi mezuros Jerusalemon, por vidi kiom larĝa kaj kiom longa ĝi devas esti .* V3: *Kaj jen la anĝelo, kiu parolis kun mi, eliris, kaj alia anĝelo venis renkonte al li .* V4: *Li diris al li: Kuru, parolu al tiu junulo, kaj diru: Jerusalemon estos urbo malfermita pro la amaso da homoj kaj bestoj, kiuj estos en ĝi; V5: Mi estos por ĝi, diras la Eternulo, fajra muro ĉirkaŭe, kaj Mi estos ĝia gloro meze de ĝi .* V6: *Forkuru, forkuru el la lando norda! diras la Eternulo; ĉar Mi disŝetis vin al la kvar ventoj de la ĉielo, diras la Eternulo .* V7: *Savu vin, Cion, ho loĝantino de la filino de Babel! V8: Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot: Post tio venos la gloro! Li sendis min al la nacioj, kiuj prirabis vin ; ĉar kiu ajn tuŝas vin, tuŝas la pupilon de lia okulo .* V9: *Jen mi levos mian manon kontraŭ ilin, kaj ili estos rabakiro por tiuj, kiuj servis ilin . Kaj vi scios, ke la Eternulo Cebaot sendis min .*

La kunteksto de ĉi tiu mesaĝo estas Babilono, la pagana urbo, kiun Dio uzis por puni sian pekan kaj ribeleman popolon Izrael. Meze de ĉi tiu ribelema popolo estas kelkaj viroj kiel Daniel kaj Ezekiel, kiujn Dio amas kaj aprobas, sufiĉe por prezenti ilin kiel ekzemplojn de siaj elektitoj; tion li faras en Ezekiel 14 citante la nomojn de Noa, Daniel kaj Ijob.

En ĉi tiuj versoj, ni trovas fortan similecon al la Apokalipso de Jesuo Kristo, kie identaj bildoj kaj esprimoj estas prezentitaj. Do Zeĥarja ricevas la Apokalipson rivelitan por sia tempo. Sed ĝuste, ĉi tio estas tre interesa por ni, ni, kiuj scias, ke Dio ne ŝanĝiĝas kaj ke lia juĝo restas eterne la sama.

En ĉi tiu revelacio, Dio malkaŝas al ni kiel Li juĝas homojn. En versoj 8 kaj 9, Li instruas al ni kiel Li uzas paganajn naciojn, kiuj estas tre kulpaj antaŭ Li,

por puni la pekojn de Sia popolo Izrael, kiu estas multe pli kulpa ol ili mem, pro sia ligo kun Dio, kaj pro la granda dia revelacio donita al ili. Ĉi tiu principo estas do fundamenta por kompreni la signifon, kiun Li donas al militoj, naturaj plagoj kaj aliaj katastrofoj, kiuj trafas la homaron.

2a grupo: Jen la Izraelo de la <sup>unua</sup> interligo, la popolo, kiun li konstruis en homa karno kiel posteulojn de Abraham. Jen la tuta signifo de ĉi tiu fizika cirkumcido, kiu distingas judon de aliaj homoj. Sed ĉi tiu fizika cirkumcido sole ne donas eternan savon. Ĝi nur konfirmas alligitecon al popolo, kiun Dio uzas kiel bonan kaj malbonan modelon, kiel sciencistoj en laboratorioj faras hodiaŭ, uzante musojn por eksperimenti kun kemiaj intervenoj preparitaj de homa scienco. Ĉi tiu unua karna Izraelo estas nur la muso en la dia laboratorio. Kaj en sia demonstraĵo, Dio uzas karnan Izraelon por instrui al li kaj al aliaj homoj kiom multe li povas beni ilin, kiam ili montras sin plenaj de amo kaj obeemo, sed ankaŭ, inverse, ĝis kia nivelo lia kolero povas leviĝi kaj esprimiĝi, kiam ili montras sin ribelemaj kaj malobeemaj. Izraelo estante apartigita kiel specimeno de la tuta homaro, la proporcio de veraj elektitoj, kiujn Dio povos elekti, estas la sama por Izraelo kaj por la tuta homaro, tio estas, sur ambaŭ skaloj, tre malgranda resto.

3a grupo: Ĉi-foje temas pri la kristanoj de la nova interligo. Ĉi tio komenciĝas ĉe la fundamento de la apostoloj de Jesuo Kristo, kiuj konsistigas la malgrandan savitan restaĵon de la malnova interligo. Profitante de grandega lumo, kiu venas en Kristo por lumigi la tutan savan planon de Dio, ĉi tiu 3a <sup>grupo estos</sup> multe pli respondeca ol la 2a, <sup>kiu</sup> <sup>koncernis</sup> la karnajn Judojn. Obeemaj, ili estas multe pli benitaj ol la Judoj estis, sed en malobeco, ilia kulpo atingas sian pinton en la juĝo de Dio. En Jesuo Kristo, la plano de Dio estas "plene *plenumita* ", kiel Jesuo diris kun sia lasta spiro sur la kruco ĉe la piedo de Monto Golgota. La malnova interligo ricevis la leĝon de Moseo, kaj la libervola morto de Jesuo Kristo rivelis la kaŝitan signifon de ĝiaj antikvaj religiaj ritoj. Ĉio alpreninte signifon kaj logikon, homoj nun estas tute respondecaj pri siaj religiaj elektoj kaj engaĝiĝoj. Post la apostola epoko, longa periodo de spirita mallumo markis la homan historion de 313 ĝis la 16-a <sup>jarcento</sup>, kaj eĉ antaŭe, ekde la unua traduko de la Biblio en la franc-provencan lingvon ĉirkaŭ 1170 fare de la fondinto de la Valdanoj, Pierre Vaudès, konata kiel Valdo. Aliro al biblia revelacio renovigis la respondecon de homoj longe trompitaj, en nescio, de la instruado donita de la pastraro de la papa romia katolikismo. Sed atentu! En ĉi tiuj mallumaj epokoj, la Biblio ekzistis, sed malmultaj homoj havis aliron al ĝi. En monaĥejoj, ĝi estis ĉenita, kaj la kopiistaj monaĥoj vidis nur la malmultajn paĝojn, kiujn ĉiu el ili devis reprodukti kaj reprodukti. Tamen, grandaj reĝoj povis permesi al si la lukson posedi kopion de la Sankta Biblio ornamitan per plurkoloraj lumigadoj. Sed kian uzon ili faris de ĝi? Ili rigardis ĝin idolkulte, kiel sanktan restaĵon, sanktan objekton. Kaj nur post Valdo, en 1517, la germana monaĥo Martin Luther, instrua monaĥo, profitis de sia legado de la tuta Biblio. Dio uzis la katolikan troon de la vendo de "indulgenceoj" por veki la dormantan spiriton de sia servisto. Per ĉi tiuj "indulgenceoj", la papa pastraro ofertis, kontraŭ mono, la pardonon de pekoj, kiuj kondamnis iun al la punoj de eterna infero. Kaj ĉi tiu troo fariĝis necesa por permesi la kompletigon de la konstruado de la Baziliko de

Sankta Petro en Romo, la nova papa rezidejo en Vatikano, post la Laterana Palaco en Romo.

En sia projekto Dio montras tre longan paciencon, ĉar atendinte ĝis la 16-a jarcento por oficialigi la Protestantan Reformacion, li ankoraŭ ne postulis tiutempe la restarigon de sia sankta Ŝabato forlasita ekde la 7-a de marto 321. Tio klarigas ĉi tiun version cititan en Apokalipso 2:24-25: " *Al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: **Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon ; nur tenu tion, kion vi havas, ĝis mi venos .*** "

Ni donu al ĉi tiuj vortoj precizan signifon. Dio ankoraŭ ne postulas sian Ŝabaton en ĉi tiu preciza momento komence de la Reformacio. Sed li aldonas: " *kion vi havas* ", tio estas, la komprenon pri la principo de pravigo per fido sole, " *tenu ĝin firme ĝis mi venos* ". Ĉar ĉi tiu principo de pravigo per fido estas fundamenta por kompreni kiel Dio juĝas siajn terajn kreitaĵojn ĝis la fino de la mondo, kiu estos atingita en la printempa tago de 2030, kiel li rivelis ĝin al siaj lastaj elektitoj ekde 2018.

Ni estu klaraj. Estas fido kiu savas, ne kredo. La diferenco estas, ke fido implicas fidon kaj respekton, metitajn en praktikon, aŭ per faroj, por la ordonoj de biblia revelacio. Dum kredo rilatas al iu, kiu kredas ke Dio ekzistas sen efektive obei Lin.

Ankaŭ, logike, atendinte ĝis 1843, ekde ĉi tiu dato kiu markas la finon de la " 2300 vespero-mateno " de la dekreto citita en Daniel 8:14, la resto de la sepa-taga Ŝabato forlasita ekde la 7-a de marto 321 estas denove postulata de Dio, kiel " *signo* " de lia dia aparteno, laŭ Ezek. 20:12 kaj 20. Sed la Ŝabato estas nur la signo, tio estas, la videbla atesto de la aprobo de Dio. La kaŭzo de ĉi tiu aprobo estas la apliko de la principo de pravigo per fido. Tial, antaŭ ol ricevi la lumon koncerne la Sabatan Ŝabaton, la elektitoj de la tempo estis elektitaj per konkretaj faroj montritaj per ilia atendo de la reveno de Jesuo Kristo por datoj konstruitaj sur nombraj profetaj datumoj. Tio estis la kazo por la tri sinsekvaj historiaj atendoj de 1843, 1844 kaj 1994. En ĉi tiuj tri datoj, la fido estas provita. La prezentitaj argumentoj ŝanĝiĝas sed la principo restas la sama ĝis 1994 kaj poste. Sed en 1994, la oficiala Adventismo, kies profeta kredo estas provita, kondukas laŭ maniero absolute kontraŭa al siaj pioniroj de la datoj 1843 kaj 1844. Malgraŭ kompleta kaj ĝisfunda profeta lumigo laŭ la principo de la analogeco de kredo, laŭ kiu la Biblio sole povas lumigi la Biblion , la anonco pri la reveno de Kristo por 1994 estas traktata kun malestimo, malakceptita abomene, ĝis la punkto de ekstermado de la profeto, kiu prezentas kaj portas ĝin por Jesuo Kristo, lia revelacia Majstro. Ĉi tiu konduto de rifuzo de la lumo tiam donas sian tutan sencon al la mesaĝo citita en Apokalipso 3:14 por la tempo nomata " *Laodikea* ", kiu signifas: Juĝo de la popolo. La popolo ĵus estis provita kaj juĝita de Dio, kiu anoncis en 1991, ke la oficiala Adventismo estos " *elvomita* " de li en 1994; kaj en realeco, printempe de 1993, ĉar kun Johano (Joel), ni malkovris en la Adventista tradicio eraron de unu jaro pri la baza dato de ĉiuj profetaj kalkuloj de ĉi tiu sama ĉeno. Tamen, komence de 1995, aliĝante al la protestanta federacio, la oficiala Adventismo atestis, en Francio, ke ĝi estis " *elvomita* ", tio estas malakceptita kaj forlasita al la diablo fare de Jesuo Kristo.

Se fido pravigas la kulpan pekulon, male, la manko de fido transdonas lin al la diablo kaj al la ĉielaj kaj teraj demonoj.

4a grupo: en ĉi tiu 4a grupo ni trovas la tutan ceteran homaron, kiun Dio konsideras pagana, kia ajn estas la aparta formo de ĉi tiu paganismo. Ĉar krom la judoj kaj kristanoj programitaj en la projekto de savo kaj la revelacio skribita en la Sankta Biblio, ĉiu alia formo de religieco konsistigas nur praktikon de paganismo. Tio estas la konsekvenco de la ekskluziveco de la signifo, kiun Dio donas al la vorto "kredo". Tio, kio apartenas al la Sankta Biblio, apartenas al "kredo", kiu tial ne povas esti aplikita al aliaj religiaj libroj, kiel ekzemple la Korano de Islamo kaj aliaj aziaj libroj.

Modernaj homoj estas viktimoj de granda konfuzo kaŭzita de la falsa sekulara signifo donita al la vorto fido. Ĉar por esprimi ĝin en sekulara senco, ekzistas la vortoj fido kaj konvinko. La vorto fido tial estis rezervita de Dio por difini la fidon kaj konvinkon, kiujn metas en lin kaj sur lin liaj elektitaj sanktuloj. Sed ĉar Dio estas nevidebla, ĉi tiu fido povas esti montrita nur per konsidero de lia volo rivelita en lia Sankta Biblio, kiun li prezentas al ni kiel **siajn "du atestantojn"** en Apokalipso 11:3.

Tiu ĉi kvara grupo de nekredantoj kaj nekredantaj paganoj estas ankaŭ juĝata de Dio. Ne profitante de la graco akirita ekskluzive per fido al Jesuo Kristo, li neniel povos eniri la eternecon. Lia rajto vivi estas do limigita al lia tera vivo, sed kiel kreitaĵo de Dio, lia Kreinto povas uzi lin kiel li volas, por ke li estu uzata kiel instrumento de sia dia kolero; kion Zeharja 2:8 kaj 9 konfirmis per dirado: " V8: *Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot: Post tio venos la gloro! Li sendis min al la nacioj, kiuj prirabis vin ; ĉar kiu tuŝas vin, tuŝas la pupilon de lia okulo . V9: Jen Mi levos Mian manon kontraŭ ilin, kaj ili estos rabakiro por tiuj, kiuj estis iliaj sklavoj . Kaj vi scios, ke la Eternulo Cebaot sendis min . "*

Ĉi tio estas plue konfirmita en Jesaja 14:21-27: "V21: *Preparu la buĉadon de la infanoj pro la malbonagoj de iliaj patroj! Ili ne leviĝu, por heredi la teron, kaj ne plenigu la mondon per malamikoj!* V22: *Mi leviĝos kontraŭ ilin, diras la Eternulo Cebaot; **Mi ekstermos la nomon kaj la spuron de Babel, ĝian idaron kaj ĝian nepovon, diras la Eternulo** . V23: **Mi faros ĝin kuŝejo por erinaco kaj marĉo, kaj Mi forbalaos ĝin per balailo de detruo, diras la Eternulo Cebaot** . V24: *La Eternulo Cebaot ĵuris, dirante: **Kion Mi decidis, efektiviĝos, kion Mi intencis, plenumiĝos** . V25: Mi frakastos la Asirianon en Mia lando, Mi displosos lin sur Miaj montoj, kaj lia jugo estos forigita de ili, kaj lia ŝarĝo estos deprenita de iliaj ŝultroj.* V26: **Tio estas la decido kontraŭ la tuta tero, tio estas la mano etendita kontraŭ ĉiujn naciojn.** V27: **La Eternulo Cebaot decidis; kiu povas kontraŭstari ĝin? Lia mano estas etendita; kiu povas tion returne? »***

En ĉi tiuj versoj, Dio prezentas Babelon kiel tipan ekzemplon de la persekutanto, kiun li uzas por puni la pekojn de sia popolo Izrael. Notu, ke post esti uzata de Dio, la pagana nacio siavice devas pagi per sia propra detruo pro tio, ke li detruis popolon pli justan ol ĝi mem. Ĉi tio konfirmas la principon, laŭ kiu Dio uzas la malplej respondecan por frapi la plej kulpan, sed la kulpa mem, la instrumento uzata de Dio, devas esti detruita kaj neniigita. Kaj verso 26 etendas la aplikon de ĉi tiu principo al la tuta tero kaj la nacioj, kiujn ĝi portas kaj portos ĝis la dua reveno de Kristo en 2030. Ĉi tiu instruo estas esenca por kompreni la



signifon de la eventoj, kiujn ni spertas en niaj nunaj eventoj de la 31-a de januaro 2024.

Mi ĵus malkovris en filmo nomita "Holokaŭsto" detalojn pri la fina solvo adoptita de la nazia Germanio de Adolf Hitler, kiu celis elimini la judan rason kaj tiun de la romaoj. Judoj de ĉiuj devenoj disvastiĝintaj tra okupita Eŭropo estis kondukataj al ekstermkoncentrejoj kaŝitaj en Germanio sed precipe en okupita Pollando. Tamen, laŭ la atestoj donitaj de pluvivantoj de la masakro de la judoj, judoj mem, ĉi tiujn ekstermkoncentrejojn administris nur ĉirkaŭ dudek viroj, konsistantaj, ĉe la Treblinka koncentrejo, el kvin germanaj SS, kvin polaj SS, kaj dek ukrainaj SS, kiuj estis pli agresemaj kaj sovaĝaj ol la aliaj SS rilate al la judaj viktimoj. La sekreto de la ekstermado devis esti absolute gardata kaj pro provado averti la alvenantojn, judoj estis bruligitaj vivaj en la fornoj, al kiuj ili estis devigitaj direkti la alvenantojn. Por efektivi la projekton, la ago devis esti maskita kaj prezentita sub la preteksto de laborpunejo, escepte ke desinfektado estis trudita ĉe ilia alveno al la koncentrejo, kaj anstataŭ desinfektado ili estis gasmortigitaj en abomenaj kondiĉoj, mergitaj en absolutan mallumon. Kiam la Zyklon-gaso produktis siajn efikojn, la kadavroj kaj kelkaj aliaj ankoraŭ vivantaj estis ŝtopitaj en la fornoj de la kremaciejo. En la diversaj tendaroj, pluraj milionoj da viroj, virinoj, maljunuloj kaj infanoj estis tiel eliminataj inter 1942 kaj 1945.

Mi notas en ĉi tiu atesto la implikiĝon de tri landoj, Germanio, Pollando kaj Ukrainio, kiuj kunigis fortojn por kontraŭstari la militan agreson de la rusoj, ekde la 24-a de februaro 2022. Dio do preparas, per la detruo fare de Rusio, igi tiujn tri landojn kompensi pro la agoj faritaj inter 1942 kaj 1945 kontraŭ la juda popolo, kiun li konsideras sian "**plej aĝan filon**" malgraŭ ilia malakcepto de Jesuo Kristo; tio laŭ la principo, ke la malplej kulpa frapas la plej kulpan. Ĉi tiu rolo de la ukraina SS memorigas, ke ĉi tiu popolo estis la sola, kiu, sub la nomo "Skitoj", sukcesis terorigi la romiajn legiojn, kvankam ne konataj pro ilia malforteco, sed male, pro ilia ekstrema malmoleco.

Sed la "Hoŝo" esprimas per homaj faktoj la koleron, kiu animas Dion kontraŭ la Judoj, kiuj restis nekredantaj ĝis ĉi tiu epoko markita de ilia kolektiva puno. Malakceptante Jesuon, kies morton ili postulis, ili kriis al Pontio Pilato, la romia prokuroro: "*Lia sango estu sur ni kaj niaj infanoj*"; vortoj, kiujn Dio ne malrespektas ĝis nia tempo. La detaloj de la agoj atestas, ke Dio jam ne konsideras ilin io ajn krom bestoj kaj li igas ilin suferi la sorton normale rezervitan por bestoj, kiuj ankaŭ vojaĝas en brutvagonoj, enfermitaj, mallumaj kaj bone sigelitaj, por esti kondukataj al la buĉistobuĉejo. Ĉar estis en ĉi tiuj samaj bestaj kondiĉoj, ke milionoj da Judoj estis senditaj al la naziaj ekstermejoj. En ĉi tiu "fina solvo", inter ĝiaj naziaj agantoj, de supre malsupren, ni trovas nur malvarmon kaj totalan foreston de kompato. La hororo, kiu renversas la koron, momente fariĝis la normo de senkompata dia justeco sen ia ajn kompato. Sed kial surpriziĝi? Dio nur renovigis en ĉi tiu horo tion, kion Li ordonis fari al la soldatoj de Babilono en - 586 kaj kion Ezek. 9:5 ĝis 7 malkaŝas, per ĉi tiuj vortoj: "*Kaj, en miaj oreloj, Li diris al la aliaj: Iru post li en la urbon, kaj frapu; via okulo ne indulgu, kaj ne kompato! Mortigu, ekstermu maljunulojn, junulojn, junulinojn, infanojn kaj virinojn; sed ne alproksimiĝu al iu, kiu havas sur li la markon; kaj*

*komencu de Mia sanktejo! Ili komencis de la maljunuloj, kiuj estis antaŭ la domo. Li diris al ili: Malpurigu la domon, kaj plenigu la kortojn per mortintoj!... Eliru!... Ili eliris, kaj frapis en la urbo . "*

Kaj laŭ Dan. 9:26, per la sama dia volo, la masakro de la Judoj estis rekomencita de la romiaj trupoj en la jaro 70: "Kaj post sesdek du semajnoj estos ekstermita la sanktoleito, kaj li ne havos posteulon. La popolo de gvidanto, kiu venos, pereigos la urbon kaj ~~la sanktejon~~ **sankteco** , kaj ĝia fino venos kiel per diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito. " La korekto, kiun Dio igis min alporti al la traduko de ĉi tiu verso, estas tre grava, ĉar ĝi atestas la fakton, ke la kolero de Dio celas la judajn homojn, kiuj reprezentas la kulpan sanktecon, kaj ne la templon de Jerusalemo, kiun Dio nur detruas por konfirmi la definitivan ĉesigon de la religiaj ritoj de la malnova juda alianco. Ĉi tio, por konfirmi la aplikon de la ŝanĝo alportita de la morto de Jesuo Kristo; ŝanĝo rivelita en verso 27, nome, " *la ĉesigo de ofero kaj ofero* ": " *Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno **li ĉesigos oferon kaj oferon** ; kaj sub la flugilo, la detruanto faros la plej abomenindajn aferojn, ĝis ruino kaj tio, kio estis decidita, falos sur la dezertulojn.* " "Mi ŝatus atentigi, ke ĉi tiu traduko, kiun mi proponas, konformas al la **originala hebrea teksto, kiu sola permesas al ni trovi la veran mesaĝon donitan de Dio .** "

La demando, kiu nun aperas, estas jena. Kiel la kolero, kiu nun celas kristanan kaj judan nekredemon, devus esti malpli intensa ol tiu, kiu jam dufoje trafis la judan nacion de Izrael? Male, ĝi povas nur esti pli intensa, ĉar la lumo malestimata de la du nunaj kulpuloj estas senlime pli granda en nia tempo! Tiel, renovigante la rolon donitan al la " *kvara* " kaj la " *sesa trumpeto* ", kiuj venas unu post la alia kiel la " *glavo, kiu venĝas la perfiditan dian interligon* " por puni kulpan malfidelecon, la esprimo de dia kolero povas nur kreski laŭ sia formo, sia graveco kaj siaj efikoj.

Dum la " *kvara trumpeto* " celis nur la regnon de Francio, la " *sesa trumpeto* " celas Eŭropon kaj la tutan malfidele kristanan okcidentan tendaron. Krome, la puno, kiu estos kaŭzita, komenciĝis per konvencia militado, sed ĝi finiĝos per nuklea detruo. Kaj ĉi tiu grandega detruo estas multe pli komparebla al la " *akva diluvo* " de la tempo de Noa ol al la " *detruo de Jerusalemo* ". Tamen, proporcie, la efikoj restas la samaj. La detruo de popolo aŭ tiu de pluraj nacioj portas la samajn konsekvencojn por la celitaj viktimoj: subita perforta morto kaŭzita al la kreitaĵoj de Dio.

Pro la atestoj de la Biblio pri pasintaj spertoj, nia malsukceso kompreni la juĝon de Dio estas nepardonebla. Kaj mi ripetas, estas tempo kompreni ke ne ekzistas Dio de bono kaj dio de malbono . Ĉi tiu spirita miskompreno estas ofendo al la ĉiopova Kreinto Dio, kiu dekretas kaj kaŭzas necesajn malbonojn kaj duŝas benojn sur tiujn, kiuj meritas ilin. Dio lasas al la diablo la ŝarĝon kaŭzi la malbonojn, kiujn li trovas justa kaŭzi. Kaj la diablo kaj liaj demonoj povas nur fari la agojn, kiujn la granda Kreinto Dio rajtigas ilin fari. Ĉi tiu temo havas tre gravajn konsekvencojn, ĉar la malĝusta koncepto malhelpas homon kompreni la signifon, kiun li devas doni al la tragikaj eventoj, kiuj trafas lin.

En sia juĝo, Dio juĝas ĉiun el siaj kreitaĵoj laŭ iliaj faroj. Tial, por esti konvene juĝitaj de li, ni devas unue atribui al la spiritoj la farojn, kiujn ili efektive

faras. Mi memoras, ke konfuzo de ĉi tiu tipo komenciĝis inter la Judoj, kiuj akuzis Jesuon Kriston pri havado de demono en si kaj pri farado de siaj mirakloj per la povo de la diablo. Tial, por resti en lia elekto, ni, la vokitoj, devas komenci per ne fari erarojn, maljuste atribuant al Dio la farojn de la diablo kaj la farojn de la diablo al Dio. Kio estas de Dio venas de Dio kaj servas Dion; kio estas de la diablo venas de la diablo kaj servas la diablon. Kaj ve al tiu, kiu ne klare distingas la aŭtoron de la produktitaj faroj!

En nia nuna situacio, la kolero de Dio celas la eŭropajn landojn okupitajn de Nazia Germanio, same kiel ĝiajn pli-malpli volonte aliancanojn de la tempo, polojn, ukrainojn, italajn, kaj eĉ francajn, ĉar la Vichy-Francio de Marŝalo Pétain malkaŝe kunlaboris kun la nazioj por efektiviĝi la devigan regroupiĝon de la judaj loĝantaroj vivantaj sur ĝia teritorio. Ĉi tiu kulpo estas atribuebla al la tuta Francio, kiu, per la armistiko subskribita kun Nazia Germanio, travivis la militon en relativa trankvileco. Ni aldonu al ĉi tiu listo Svislandon, Svedion, kaj Hispanion de Generalo Franco, kiu, restante neŭtrala, profitis la konservadon de rilatoj kun Germanio por pli-malpli prave riĉiĝi. Ni povas do trovi komunan fadenon, kiu ligas la eventojn, kiuj okazas laŭlonge de la tempo, kaj faras la tutan Eŭropon hodiaŭ ĉefa celo por la kolero de Dio.

Almenaŭ du ĉefajn lecionojn oni povas lerni el ĉi tiu 24-a <sup>mesaĝo</sup>.

La unua estas, ke la juĝo de Dio persekutas la celojn de sia kolero dum jarcentoj kaj jarmiloj, de patro al filo kaj filino.

La dua estas, ke kiam Dio profetas malfeliĉon, malfeliĉo venas.

Dio profetis en Jeremia 25:11-12, ke Izrael estos deportita dum 70 jaroj al Babilono... Kaj Izrael estis deportita al Babilono dum 70 jaroj.

Dio profetis, ke la detruo de Jerusalemo plenumiĝos post la jaro 33 p.K.... kaj en 70 p.K., Jerusalemo estis detruita de la romiaj armeoj.

Dio profetis pri la "fina tempo", kiu venos post 1994, la puno de sia "sesa trumpeto", kaj en 2022, tra Ukrainio, orienta lando kiu volis aliĝi al la okcidenta tendaro, milito reaperis ĉe la orienta limo de eŭropa grundo, preparante la invadon de Rusio, kiu detruos la tutan Eŭropon antaŭ ol malaperi atomigita de Usono. Kaj ni ne rajtas, nek povas dubi, ke ĉi tiuj aferoj anoncitaj de Dio plenumiĝos laŭvorte kaj laŭlitere.

## M25 - Amo estas forta kiel morto

Ni ne povas trovi pli bonan difinon de kio estas amo ol tiu, kiun Dio, nia Kreinto, prezentis al ni per sia Spirito tra la buŝo de Jesuo Kristo.

Johano 15:13-14-15: “ *Pli grandan amon ol ĉi tiu neniuj havas: ke iu demetu sian vivon por siaj amikoj. Vi estas miaj amikoj, se vi faras tion, kion mi ordonas al vi. Mi jam ne nomas vin sklavoj, ĉar la sklavoj ne scias, kion lia sinjoro faras; sed mi nomis vin amikoj, ĉar ĉion, kion mi aŭdis de mia Patro, mi sciigis al vi.* ”

Por Dio, vera amo ne estas karna sed spirita. Jen kion Li diras al ni per altigado de la dignon, kiun Li donas al la vorto "amiko". Kaj homa konduto pravas, ke Li pravas, ĉar multaj legitimaj paroj malsukcesas, ĉar unu el la du geedzoj trovas pli da plezuro en la kunhavigo de sia tempo kun siaj amikoj ol kun sia edzino/edzo. Kunvivi sen amo estas sensenca. Por elteni tra la tempo, kontraŭ ĉiaj malfacilaĵoj, por elteni malfacilaĵojn de ĉiaj specoj kune, ni bezonas veran amon kunhavigitan de ambaŭ partneroj.

Mi jam klarigis, ke la rolo de la paro kreita de Dio estas permesi al siaj kreitaĵoj malkovri la principon de amo, ĉar estante mem la fonto de perfekta Amo, Dio donas al amo la veran kialon de sia kreado de la libera vivo de siaj samuloj, sinsekve, ĉielaj kaj poste teraj. Jen kiel ni trovas en Adamo kaj Eva la profetan bildon de Jesuo Kristo kaj lia " *Eklezio* ", lia " *Fianĉino* ", lia " *Elektito* ", kiel konfirmite de la apostolo Paŭlo en Efezanoj 5:22 ĝis 25:

V22: “ *Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj kiel al la Sinjoro; ”*

Estis en la momento de ilia kreo, ke Dio donis al viro kaj virino, kreitaj el viro, ilian specialan statuson. Respekti ĉi tiun ordon establitan de Dio estas tiel necesa kiel obei Liajn aliajn ordonojn.

V23: “ *Ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel ankaŭ Kristo estas la kapo de la eklezio, lia korpo, kaj li estas la Savanto. ”*

Ĉi tie, la Spirito fariĝas pli preciza, ĉar ĝi konas la virinan ribelon de la lastaj tagoj, kiu estos nur unu plia frukto portata de la ribelema homaro de la tempo de la fino. Ĉi tiu spirito de ribelo estas, sinsekve, en Francio, revolucia kaj seksa en 1789, socia kaj seksa en 1968, samseksema kaj feminisma en 1980, kaj ĉi tiuj perversioj fariĝis leĝaj en 2013. La feminisma malbeno plifortiĝis per la apero en 2009, en Ukrainio, de la movado "Femen", en kiu la ribelemaj feministinoj manifestacias nudmame.

V24: “ *Kiel la eklezio submetiĝas al Kristo, tiel ankaŭ edzinoj submetiĝu al siaj edzoj en ĉio. ”*

Ĉi tiu speco de obeemo konsistigas agon de fido, kiun la Spirito preskribas egale, por spirita aŭ profana apliko.

V25: “ *Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel Kristo amis la eklezion kaj sin donis por ŝi, ”*

Ĉi tie, la Spirito parolas al la homo. Notu, ke ĉi tiu temo okazas en la ordo, en kiu Dio parolis al Adamo kaj Eva post ilia prapeko: la virino, poste la viro. Estas la tasko de la viro, ke lia edzino submetiĝu al li. Kaj por atingi ĉi tiun submetiĝon, li devas unue ami ŝin en spirito kaj vero. Jesuo akiras la submetiĝon de siaj elektitoj montrante sian amon; la edzo devas fari la samon al sia edzino.

En ĉi tiuj versoj, la Spirito ne pravigas sed kondamnas la misuzon de aŭtoritato, kiun homa tradicio donas al la viro de la paro, en la nomo de falsa rajto al brutaleco donita al la homo. La Biblio ne instruas ĉi tiun specon de privilegio trovebla en paganaj kutimoj kaj falsaj religioj.

V26: “ *por ke li sanktigu ŝin per la vorto, puriginte ŝin per la lavado de akvo, ”*

Ĉi tiu verso konfirmas la vortojn de Johano 17:17: " *Sanktigu ilin per via vero; via vorto estas vero.* " La menstrua ciklo estas por virinoj kio akva bapto estas por la Eklezio. Ambaŭ efektivas la purigon, kiu antaŭas la aman renkonton

de geedzoj. En ĉi tiu komparo, la Spirito sanktigas la fizikan kuniĝon de la paro. Kaj li sublimigas amon prezentante ĝin en ĝia plej deloga kaj alloga aspekto.

V27: “ *por prezenti ĝin al li en gloro, sen makulo aŭ sulko aŭ io simila, sed sankta kaj sen difekto.* ”

La Spirito malkaŝas la celon de sia demonstraĵo de amo en Jesuo Kristo. Tio okazas per tri sinsekvaj etapoj: purigo; sanktigo; kaj glorigo. Mi nun rimarkas, ke ĉi tiuj tri fazoj spuras la historion de la adventista kredo, kiu sekvis la du sinsekvajn formojn de la traduko de la dekreto de Daniel 8:14: " *purigita sanktejo* " inter 1843 kaj 1991, poste " *pravigita sankteco* " inter 1991 kaj 2030. Glorigo okazos printempe de 2030.

V28: “ *Do edzoj amu siajn edzinojn kiel siajn proprajn korpojn. Kiu amas sian edzinon, tiu amas sin mem.* ”

Amo laŭ Dio estas fuzia kaj ĉi tie denove Dio bazas sian instruon sur la seksa ago, kiu devas esti por la karno nur la konfirmo de spirita kuniĝo, laŭ la bildo de lia spirita projekto, kiu lin unuigas al liaj elektitaj sanktuloj.

V29: “ *Ĉar neniu iam malamis sian propran karnon, sed nutras kaj prizorgas ĝin, kiel ankaŭ Kristo faras kun la eklezio,* ”

Per uzado de la verbo "malami" Dio kondamnas ĉiajn formojn de malboneco, kaj en la homa paro kaj en la komuneco de la sanktuloj kun sia Spirito.

V30: “ *ĉar ni estas membroj de lia korpo.* ”

Tiu ĉi ideo eskapas nian konscion ĉar ni estas kondiĉitaj de nia vidpunkto pri la aferoj. Sed ni forgesu niajn okulojn kaj orelojn, kaj komprenu, ke tio, kio restas el ni, estas homa penso, kiun Dio kreis en tera dimensio tute desegnita por ni. Kaj ĉio ĉi devenas de la penso de Dio, tiel ke ni estas vere konektitaj kaj dependaj de li, kiel liaj kreitaĵoj, bonaj aŭ malbonaj. Dio portas ilin ĉiujn. Sed ĉi tie, la Spirito parolas nur pri la elaĉetitaj sanktuloj, kiujn li aprobas kaj amas kaj kiuj tial estas konektitaj al li per privilegia rilato, kiu konkretigas ilian sanktigon.

V31: “ *Tial viro forlasos sian patron kaj patrinon kaj aliĝos al sia edzino, kaj la du fariĝos unu karno.* ”

Notu, ke sanktigo fare de Dio postulas, ke la homo apartiĝu de sia tera karna heredaĵo, kaj poste aliĝu al sia edzino/edzo. Ĉi tiu aliro, kiu fariĝis normala natura vivo praktikata de la homaro, vere reproduktas la sperton, kiun Jesuo Kristo vivis kaj plenumis por veni sur la teron por savi siajn elektitajn sanktulojn. Li estis Miĥaelo kaj vivis en la kompanio de siaj sanktaj anĝeloj en sia gloro kiel Patro, en sia ĉiela regno. Li devis forlasi ĉi tiun ĉielan vivon por veni en Jesuo por naskiĝi en la korpo de la virgulino Maria. Poste, en la dato elektita de li, la aŭtuno de la jaro 26, li eniris sian savan ministerion kaj ĉe la Pesaĥo de la 3-a de aprilo 30, li ofertis sian vivon por esti krucumita kaj tiel gajni la amon de siaj elaĉetitaj. En la unua tago de la semajno post la sepa-taga sabatripozo, li aperis vivanta al siaj apostoloj, tiel konsolante kaj fortigante ilin, kaj li restis en kontakto kun siaj veraj elektitoj per sia Spirito iam-ajna poste. Lia preĝo en Johano 16 estis aŭdita: repacigitaj per akiro de pardono de siaj pekoj, iliaj spiritoj kaj tiu de Dio en Jesuo Kristo nun estas unu.

V32: “ *Granda estas ĉi tiu mistero; mi tion diras rilate al Kristo kaj la Eklezio.* ”



Tiu mistero estis granda; ĝi restas granda sed jam ne plu estas mistera, ĉar ĝi nun estas klare montrita kaj klarigita.

V33: “ *Plue, ĉiu el vi amu sian edzinon kiel sin mem, kaj la edzino respektigu sian edzon.* ”

Ĉi tiuj versoj 22-33 metas plenan respondecon sur kaj virojn kaj virinojn, ĉar ili preskribas la normojn necesajn por doni al amo la sukceson, kiun ĝi meritas. Kaj ĉi tiuj principoj validas tiom por la rilatoj de homaj paroj kiom por la rilato inter Dio kaj liaj elektitaj sanktuloj.

Konsiderante la prezentitajn kriteriojn, la viro ŝajnas esti la ĉefa kulpulo. Ĉar, en la vasta plimulto de kazoj, li nur scias trudi al sia edzino sian superecon kiel pli muskola viro ol ŝi. Tamen, en sia vizio de la temo, la Spirito ne aludas al ĉi tiu supereco de la viro, pro la simpla kialo, ke lia respekto devas esti gajnita. Kaj nature, la viro, kiu montras sin kapabla ami sian edzinon kiel sin mem, renkontas neniun malfacilaĵon esti respektata de sia ama edzino.

Komparante la vivon de la homa paro kun la spirita paro de Dio kaj liaj elektitoj, la normo de amo sublimiĝas kaj la Spirito konfirmas ĉi tiun sublimiĝon dirante en verso 25: “ *Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel Kristo amis la eklezion **kaj sin donis por ŝi**.* ” Malproksime de bati sian edzinon maljuste, aŭ pro merita kaŭzo, la viro devas “ *sin doni* ” por “ *sia edzino* ”; sed se li ne pretas fari tion, neniun devigas lin edziĝi. Kaj tiel same, Dio vokas siajn elektitojn, kaj li ne devigas iun ami kaj servi lin. La multaj malsukcesoj de la geedza vivo estas kaŭzitaj de tro hastaj engaĝiĝoj pro la tiel nomataj efikoj de “amo je la unua vido”. Multaj ankaŭ edziĝas pro la timo esti solaj. Kaj ili saltas sur la unuan moviĝantan trajnon, kiu forlasas la stacidoman kajon, kie ili troviĝas, sen zorgi pri la graveco de komuna amo. Laŭ ĉi tiu bildo, ili decidas edziĝi al la unua virino, kiun ili renkontas, kiu eble ankaŭ dividas ĉi tiun saman timon esti sola. Rezulte, ĉi tiu paro rapide malkovros, ke ili havas nenion por dividi; la sola solvo: disiĝo kaj eksgeedziĝo. Sed strange, ĉi tiu speco de malsukceso malkaŝas kio okazas en la spirita paro formita de Dio kaj liaj **neelektitaj** alvokitoj. La statuso de elekto restas neatingebla pro la fakto, ke ili dividas nenion kun Dio. La diferenco kun la tera paro kuŝas en la fakto, ke ili nek aŭdas nek komprenas tion, pro kio Dio riproĉas ilin; ankaŭ, kiel en la karna vivo, ilia spirita vivo trompe daŭras sur falsaj iluzioj. La disiĝo kaj eksgeedziĝo de Dio tamen estas tre realaj, sed kiam la pruvoj estos donitaj kaj observitaj, estos tro malfrue por ili.

Sed antaŭ ol ĉio fariĝas klara kaj videbla, kio okazas sur la tero? La falsaj iluzioj de la neelektitaj alvokitoj implikas kaj hontigas la trompitan kaj perfiditan dian Edzon. Ĉi tiu perfido rezultas el malfideleco, kiun Dio nomas “adultero”. Ĉar, ne aŭskultante la ordonojn de la dia vero, la malfidela alvokito aŭskultas la demonan tendaron gvidatan de Satano, la patro de mensogoj. Ilia kulpo tiam plifortiĝas, ĉar la faktaj pekoj, kiujn ili mem faras, aldoniĝas al la prapeko heredita de generacio al generacio ekde Adamo kaj Eva. Ĉar la honoro de Dio estas atakata je aparte sentema nivelo de lia karaktero, li koleras kontraŭ ili kaj finas igi ilin severe kompensi pro ĉi tiu speco de kulpo.

La principo de perfekta amo, kiu estas donaco de Dio, estas ankaŭ difinita en ĉi tiu teksto el 1 Kor. 13.

Mi ŝatus atentigi, ke la vorto " *karitato* " estas tro misgvide uzata de la bonaj fratinoj de la Papa Romkatolikismo kaj ĝiaj bonfaroj, kaj ke la vera traduko de la originala greka vorto "agapen" povas esti tradukita per la esprimo "dia amo", tio estas, la donaco donita de Dio kaj de li sole. Vi devus scii, ke la greka lingvo proponas la vorton amo en tri formoj, kiuj estas:

- 1- Agapa amo, dia amo.
- 2- "Phileo"-amo, tio estas, frata amo.
- 3- "Eroso"-amo, tio estas, karna amo.

En la franca same kiel en la latina, la verbo "ami", izolita, en la tre larĝa senco, postulas klarigojn, kiuj donas al ĝi ĝian signifon.

En la sekvaj versoj, Dio malkaŝas al ni kondutojn por pentri bildon de la tipa elektito, kiun li povas savi. Li tiel malkaŝas al ni la fundamentajn kriteriojn de sia juĝo koncerne ĉiun kreitaĵon, kiu pretendas esti lia. Kompreneble, ne legante la pensojn de sia proksimulo, la homo povas esti trompita per trompaj kondutoj kaj allogaj aspektoj.

V1: “ *Se mi parolus la lingvojn de homoj kaj anĝeloj, kaj ne havus ~~amon~~, dia amo* , mi estas resonanta latuno, aŭ tintanta cimbalo .

Paŭlo uzas ĉi tie komparon, kiu instruas **la tutan senutilecon de religia sindediĉo**, en kiu mankas la amo de Dio kaj tial lia aprobo.

V2: “ *Kaj se mi havus la profetpovon, kaj komprenus ĉiujn misterojn kaj ĉian scion, kaj se mi havus ĉian fidon, tiel ke mi povus formovi montojn, sed ne havus **amon** , mi estas nenio .”*

Ĉi tie li multobligas la ekzemplojn, prenante ekstreme trompemajn kazojn, kiuj kondukas simplajn kaj honestajn homojn al la delogo de trompemaj ŝajnoj. Kaj ĉi tiuj ekzemploj koncernas altajn intelektajn kapablojn, kiuj facile trompas homojn. Kaj per Paŭlo, la Spirito diras al ni, ke sen la amo donita de Dio, la profeto aŭ la instruisto estas nenio por li . La persona konvinko de ĉi tiuj homoj ne ŝanĝas la juĝon, kiun Dio donas al ili, kaj se li ne igas ilin partopreni sian dian amon, tio estas ĉar ilia fido kaj ilia certeco estas senbazaj kaj sen espero de savo.

V3: “ *Kaj se mi disdonus ĉiujn miajn havaĵojn por nutri la malriĉulojn, kaj se mi lasus mian korpon por esti bruligata, sed ne havus **amon** , tio nenion profitus al mi .”*

Ĉi tiu verso kondamnas la falsan amon manifestatan per bonfaroj, reale humanistoj, kiuj markas la religiajn korpojn de katolikismo de la monaĥinoj kaj la fratoj de malriĉuloj kiel la fama franca Abbé Pierre, kies antaŭnomoj "Marie Joseph" destinis lin por lia katolika misio. Falsa religio povas eĉ havi martirojn sen dividi la amon de Dio, ekzemploj: en 1996, 7 katolikaj pastroj de Tibhirine buĉitaj de la islamistoj de la GIA en Alĝerio (19 inter 1994 kaj 1996); en 2016, en St-Etienne du Rouvray en Francio, pastro estis denove buĉita de islamisto, ktp... Ĉar por trompi homojn, la diablo povas inspiri la plej noblajn agojn kaj lia delogo estas tiamaniere eĉ pli efika. Tial, malgraŭ ĝiaj admirindaj fruktoj, sen la amo, kiun Dio donas al siaj elektitoj, religio estas nenio.

V4: “ ***Dia amo** estas pacienca, ĝi estas plena de boneco; **dia amo** ne envias; **dia amo** ne fanfaronas, ĝi ne ŝveliĝas per fiereco, ”*

Sur ĉiuj ĉi tiuj kialoj, Dio ne povas esti trompita; sed homo povas esti.

En ĉi tiu verso la unua frazo asertas, kio estas la amo de Dio: "**pacienca kaj plena de boneco** ." Poste li diras al ni kio li ne estas, tiel indikante la kulpojn, kiujn li atribuas al falsaj kristanoj kaj falsaj kredantoj, kiuj vane pretendas esti liaj sekvantoj. Tio signifas, ke li riproĉas tiujn, kiuj malhonoras lin, ke ili estas "**enviaj, fanfaronaj, fieraj** ", sed la listo plilongiĝos kun la normoj cititaj en la sekvaj versoj.

V5: "*Li faras nenion malhoneste, li ne celas siajn proprajn interesojn, li ne estas provokita, li ne suspektas malbonon,*"

La aferoj, kiujn Dio riproĉas, do plu sugestas, ke Liaj falsaj servistoj estas: "**malhonestaj, serĉantaj sian propran egoisman intereson, estantaj ĉagrenitaj kaj suspektantaj malbonon** ".

Kiel tiuj en la antaŭa verso, ĉi tiuj normoj identigas la verajn servistojn de Dio, kiuj ne portas ĉi tiujn malbonajn fruktojn. Sed ĉi tie denove, li sole juĝas la motivojn kaj pensojn de siaj kreitaĵoj. Notu, ke "*ne pensante malbonon* ", la servisto montras fidon al sia proksimulo; fidon, kiun malbonaj estaĵoj povas facile ekspluati. Mi estas de ĉi tiu tipo, sed mi preferas esti kia mi estas, ol esti inter tiuj, kiuj "*fieri fanfaronas* " pri neniam esti trompitaĵ. Ĉar estas en la malforteco de siaj elektitoj, ke la Sinjoro montras sian forton kaj saĝon.

V6: "*Li ne ĝojas pri maljusteco, sed li ĝojas pri vero;*"

Tiel, laŭ Dio, la malbona servisto "**ĝojas pri maljusteco kaj ne ĝojas pri vero** ." Kiun li celas dirante ĉi tiujn aferojn? Ĉiujn falintajn, ribelemajn falsajn kredantojn, kiujn lia profetaĵo pri Danielo kaj Apokalipso identigas kaj kondamnas, ĉu laŭ historia ordo: judismo, katolikismo, ortodoksismo, protestantismo, anglikanismo, kaj ekde 1993 (1994-1) institucia Sepa-taga Adventismo.

, Dio sole povas identigi veran "**justecon** " kaj ĝian "**veron** ". Li tial restas la sola, kiu povas identigi kaj juĝi la tipon de justeco, kiun homo aprobas. Justeco kaj vero estas du aferoj, kiujn Dio enkorpigis en Jesuo Kristo sur la tero. Liaj veraj elektitoj, kiuj naskiĝas kaj spirite renaskiĝas de Li, reflektas Lian karakteron kaj tial ne povas ne ami, "**ĝoji pri** " Lian "**justecon** " kaj "**veron** ". Pli precize, ĉi tiu vero estas esprimita per ĉiuj Liaj leĝoj, preskriboj, ordonoj kaj Dek Ordonoj, laŭ Psalmo 119:30, 142 kaj 151: "*Mi... " Elektu la vojon de vero, Mi metos Viajn leĝojn antaŭ min. .../... Via justeco estas justeco eterna, kaj Via leĝo estas vero . .../... Proksima Vi estas, ho Eternulo! Kaj ĉiuj Viaj ordonoj estas vero .*

V7: "*Li ĉion toleras, ĉion kredas, ĉion esperas, ĉion eltenas.*"

En tiu ĉi jesa formo, tiu ĉi verso "**7** ", la nombro de sanktigo, prezentas normojn kiuj ekskluzive karakterizas Dion kaj liajn elektitajn sanktulojn elaçetitajn per la sango libervole verŝita de Jesuo Kristo.

Jesuo resumis ĉi tiun version prezentante siajn beatecojn en Mateo 5. Ĉi tiuj kriterioj estas tiuj de la "**humilaj** ", la "**kompatemaj** ", kaj "**puraj en koro kaj pacigistoj** ".

V8: "**Dia amo** neniam malsukcesas. Profetaĵoj finiĝos, lingvoj ĉesos, scio malaperos. "

Ĉi tie, Dio prezentas al ni "**dian amon** " kiel la solan finfinan celon de sia sava plano. Liaj elektitoj dividos ĉi tiun principon de "**amo** " kun li por la tuta eterneco. Dio difinas la gravecon de la diversaj spiritaj donacoj kaj prave

memorigas nin, ke profeta scio utilas nur al liaj elektitoj dum ilia nuna tera restado. Tio estas eĉ pli vera pri la intelekta kaj kultura scio aprezata de humanismaj socioj.

V9: “*Ĉar ni scias parte, kaj ni profetas parte,*”

Sur la tero ni havas kontakton kun Dio nur per la nevidebla inspiro de lia Spirito, do, parte.

V10: “*sed kiam venos tio, kio estas perfekta, tiam malaperos tio, kio estas parenca.*”

Ĉi tiu mesaĝo estas tipe "adventista" laŭ karaktero, ĉar ĝi aludas al la glora reveno de Jesuo Kristo, atendata ekde 2018 por la printempo de 2030.

V11: “*Kiam mi estis infano, mi parolis kiel infano, mi pensis kiel infano, mi diskutis kiel infano; kiam mi fariĝis viro, mi forigis infanecajn aferojn.*”

La Spirito komparas la transiron de la tera vivo al la ĉiela vivo al la evoluo de la homo, kiu transiras de la infanaĝo al la plenaĝeco. Simile, en Jesuo Kristo, Dio vokas siajn estontajn elektitojn, kiuj, ankoraŭ tre nesciaj, estas kompareblaj al infanoj. Dio faras ilin "**homo**", tio estas, plenkreskulo, per la instruado de sia biblia vero kaj la kompreno de siaj rivelitaj misteroj.

V12: “*Hodiaŭ ni vidas per speculo, malklare, sed tiam ni vidos vizaĝon kontraŭ vizaĝo; hodiaŭ mi konas parte, sed tiam mi konos tiel same kiel mi estas ankaŭ konata.*”

Efektive, sen vizio de Dio, nia penso konstruas lin retenante nur lian dian karakteron, kiu esprimas por liaj elektitoj la plej mirindan amon kaj la plej agrablan dolĉecon. Post ses pliaj jaroj, en la venonta printempo, ni fine vidos lin en lia tuta nepriskribebbla gloro.

V13: “*Kaj nun fido, espero kaj **dia amo** restas ĉi tiuj tri ; sed la plej granda el ĉi tiuj estas **dia amo**.*”

Ĉi tiu priskribo prezentas al ni ĉi tiun "agapon" "**amon**", la aŭtentan ateston pri la agado de la Sankta Spirito ricevita en Kristo kaj tial, la "**ateston de Jesuo Kristo**", kiu estas enskribita en la karaktero de liaj elektitaj sanktuloj. Kie ĉi tiu modelo de karaktero estas rivelita, tie estas la Sankta Spirito de Jesuo Kristo. Kaj ĉi tiu verso 6 sole permesas al ni identigi, en nia tempo de la "**fin tempo**", la tipon de la vera elektito aprobita kaj amata de Dio: "*li ne ĝojas pri maljusteco, sed ĝojas pri la vero*". Tial Jesuo prezentas sin sub la nomo de la "**fidela kaj vera atestanto**" al la lastaj ricevantoj de liaj mesaĝoj en Apokalipso 3:14: "*Al la anĝelo de la eklezio de Laodikea skribu: Jen estas la aferoj, kiujn diris la Amen, la **fidela kaj vera atestanto**, la komenco de la kreo de Dio: "La mesaĝo de "**la vero**" estas plue plifortigita per la nomo "**Amen**", kiun li enkorpiĝas kaj kiu signifas "**en vero**"; esprimo, kiu karakterizas preskaŭ ĉiujn ĝiajn publikajn deklarojn en la Biblio.*

Ni trovas, en la mesaĝo adresita al "**Filadelfio**" en Apokalipso 7:1, pruvon, ke ĉi tiu mesaĝo efektive estas adresita al la Sepa-taga Adventista Eklezio, nove establita dum dek jaroj en Usono en la jaro 1873: Jesuo prezentas sin al ĝi kiel "**la Verulo**": "*Skribu al la anĝelo de la eklezio en Filadelfio: Jen estas la vortoj de la Sanktulo, **la Verulo**, kiu havas la ŝlosilon de David, kiu malfermas kaj neniu fermas, kaj kiu fermas kaj neniu malfermas*": "Tiel, la temo

de " **vero** " ligas " **Filadelfion kaj Laodikeon** ", la " **alfa kaj omega** " epokojn, tio estas, "la **komencon** kaj la **finon** " de la oficiala Sepa-taga Adventismo.

Ĉi tiu modelo konsistigas la perfektecon de dia amo, kia ĝi estis en Jesuo Kristo, tio estas, de escepta dia perfekteco dividita de liaj apostoloj. Tial Dio nur atribuas la nomon " **Filadelfio** " aŭ, la grekan "phileo", fratan amon, kiun dividas inter si liaj "adventistaj" elektitoj de la jaro 1873. Kial ĉi tiu verbo "phileo" kaj ne "agape"? Ĉar 1873 reprezentas nur la komencon de "adventista" verko, kiu devis malkovri kaj progresive atingi la dian normon "agape". Nun, ni nun estas en la fina epoko, kie "agape" amo estas postulata de Dio, pro ĉi tiu tre fina kunteksto. Kaj estas por atingi ĉi tiun rezulton, ke Dio donis, ekde 1980, al la adventistaj servistoj elektitaj kaj vokitaj de li, novan kaj potencon lumon, kiu venis por lumigi liajn profetajn mesaĝojn. Ricevinte ĝin persone, mi scias, pri kio mi parolas, kaj pravas ĝin per skribado de ĉi tiu mesaĝo. Se Dio insistas pri la ideo de " **alfa kaj omega, komenco kaj fino, unua kaj lasta** ", tio estas ĉar vera "agapa" amo estas digne montrita kaj pravigita nur en la tempo de la apostoloj kaj en la tempo de la glora reveno de Jesuo Kristo, tio estas, por lia unua kaj dua alveno al la homoj. Inter tiuj du tempoj, la regado de mallumo establita de la eklezio de Romo persekutis verajn servistojn de Dio indajn je savo, sed ne je "agapa" amo, pro ilia observado de la roma papa "dimanĉo" kaj la neobservado de la manĝmalpermesoj preskribitaj en " **la leĝo de Moseo** ".

La graveco de ĉi tiuj malobeoj estas tiel granda por Dio, ke Li malkaŝas ĝin, prezentante, ekde 1843, "Sepa-tagan Adventismon", per la bildo de sia Izrael konsistanta el " **dek du** spiritaj triboj"; tio por rompi kun la neperfekta kaj malpura normo de kredo de la malhela epoko situanta inter 321 kaj 1843.

Ĉi tiu temo de dia amo esprimita per la greka vorto "agapen" estas vere sublimigita en ĉi tiu verso citita en la "Alto de Salomono".

Alta Kanto 8:6: " *Metu min kiel sigelon sur via koro, kiel sigelon sur via brako; ĉar amo estas forta kiel la morto, kaj la ĵaluzo estas kruela kiel Ŝeol; ĝia brulado estas kiel brulanta fajro, flamo de la Eternulo.* "

Ĉi tiu teksto malkaŝas la signifon, kiun Dio donas al sia reĝa " **sigelo** ", kaj en ĉi tiu verso, la " **koro** " anstataŭigas la " **frunton** " kaj la brako anstataŭigas la " **manon** ", kiu ricevas ĉi tiun " **sigelon** " aŭ " **la markon de la besto** "; la " **sigelon de Dio** ", en Apokalipso 14:1: " *Mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staris sur la monto Cion, kaj kun li cent kvardek kvar mil homoj, havantaj lian nomon **kaj la nomon de lia Patro** skribitajn sur siaj fruntoj.* " Kaj en Apokalipso 7:3: " *Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni **sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj**.* "; aŭ male, " **la markon de la besto** ", en Apokalipso 13:16: " *Kaj li faris, ke ĉiuj, malgrandaj kaj grandaj, riĉaj kaj malriĉaj, liberaj kaj sklavaj, ricevu **markon sur sia dekstra mano aŭ sur siaj fruntoj**.* " Notu la precizecon, " **kaj la nomon de lia Patro** ." Ĝi rilatas al kristanoj, kiuj honoras la Dion de la malnova interligo en Jesuo Kristo, kiun Jesuo mem nomas la " **Patro** ". Tiuj, kiuj ne honoras lin per ignorado de la ordonoj kaj ordonoj de la malnova interligo, tial ne estas liaj sigelitaj servistoj.

En ĉi tiu verso de Kan. 8:6, ni vidas Dion identigantan sin persone per sia " **sigelo** ", kaj lia " **sepa tago sanktigita por ripozo** " ekde la kreado de la mondo estas nur la ŝajna ekstera " **signo** ", kiu povas esti misgvida en tempoj de religia



libereco. Tial la Ŝabato devas esti akompanata de la amo al la vero, kiu karakterizis Jesuon Kriston mem. En ĉi tiu verso, Dio pravigas sian " *amon* " kaj sian " *ĵaluzon* ", kion lia tria ordono de la Dekalogo konfirmas, laŭ Eliro 20:5-6: " *Ne kliniĝu antaŭ ili, nek servu ilin; ĉar Mi, YHWÉH, via Dio, estas Dio ĵaluza, kiu punas la malbonagojn de la patroj sur la idoj ĝis la tria kaj kvara generacioj de tiuj, kiuj malamas Min, kaj montras kompaton al miloj da homoj al tiuj, kiuj amas Min kaj plenumas Miajn ordonojn.* " .

Li tiel substrekas, en Kan. 8:6, sian " ĵaluzon ", memorigante, ke ĝi estis la kaŭzo de la transformo de la tero en " la loĝejon de la mortintoj "; tio pro la peko, spirita adulto, farita de Adamo kaj Eva.

Amo, kiu ne ĵaluzas, estas falsa, perversa amo de diabla kaj homa naturo. La foresto de ĵaluzo atestas hipokritan indiferecon al la supozeble amata persono. Sed atentu! Kiel la ĵaluzo spertita de Dio, homa ĵaluzo estas pravigita nur kiam ĝi baziĝas sur konfirmeblaj pruvoj; kiuj kondamnas la morbidan sisteman ĵaluzon, kiu ne troveblas en la vere elektito, ĉar li " *faras nenion malhonestan, li ne serĉas sian propran intereson, li ne estas provokita, li... suspektas nenion malbonon, kaj toleras ĉion, kredas ĉion, esperas ĉion, eltenas ĉion* " .

## M26 - Vojaĝo al la Profeta Lando

La vojaĝo, kiun mi invitas vin fari kun mi en ĉi tiu mesaĝo, estas spirita vojaĝo, kiu kondukos vin al Francio, al la departemento Drôme en Valence sur Rhône, la prefekta urbo, kie mi naskiĝis kaj kie mi vivas kaj retravivas la novan naskiĝon en Jesuo Kristo, banita en lia plej sankta lumo.

Mi jam ofte menciis ĉi tiun lokon, kiun Dio opiniis konvena elekti marki per sia dia reĝa sigelo laŭ pluraj apartaj manieroj. Kaj kion mi proponas al vi hodiaŭ estas malkovri kun mi, kiu malkovras novajn lecionojn en ĉi tiuj tagoj, la tutan aŭ grandan parton de ĉi tiuj diaj signoj, kiuj markis ĉi tiun urbon, kiu laŭ aspekto similas al multaj aliaj urboj de la sama grandeco en Francio.

Unue, indas rimarki la elekton de Dio de Francio, kiu geografie situas en la centro de Okcidenta Eŭropo. Ĝi tial okupas por Eŭropo la lokon de la suno en nia suna planedsistemo. Kiel la suno, ĝi brilas per ĉiuj siaj fajroj, koncerne ĝin, la bonaj same kiel la malbonaj, bedaŭrinde la plej multnombraj. Sendube ĝi faris la historion de Eŭropo kaj, grandparte, tiun de la mondo. Ĝi estis longe monarĥa, poste, sinsekve, respublikana sub kvin Konstitucioj. Ĝia unua Respubliko prenis la formon de sanga diktaturo, kiun sekvis malpli sanga nomo: imperia reĝimo. La sanga rolo de la Franca Revolucio devas esti bone komprenata, ĉar hodiaŭ la homaro kritikas la hekatombon, kiu markis ĝin en la historio. Tial necesas, ke la filoj de Dio sciu, ke ĝia agado estis gvidata kaj organizita de la volo de Dio. Por ordoni la falon de la monarĥaj, aristokrataj estroj, kaj tiuj de la romkatolika papa religia pastraro, Dio alvokis Maximilien Robespierre, kiun la tempo nomis "la nekoruptebla", signo ke Dio uzis lin por purigi Francion, metante finon al la kombinita reĝimo de la monarkio kaj la papeco kaj iliaj abomenindaj ĉantaĝoj. En Apokalipso 11:7 ĉi tiu spirita purigo estas prezentita sub la simbolo de " **la besto** "

**kiu supreniras el la senfunda abismo** ". Ĝia misio estis fini la despotismon de "**la besto, kiu leviĝas el la maro**" en Apokalipso 13:1 kaj tiel plenumis version 3: "**Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vundita ; kaj ĝia mortiga vundo saniĝis** . **Kaj la tuta mondo miris post la besto** . " Dio profetas la sorton de la romia papa reĝimo, kiu devis resaniĝi de la bato kaŭzita de la franca ateismo kaj daŭri ĝis la fino de la mondo, kiam "**la besto, kiu leviĝas el la tero** ", protestanta kaj katolika, havos sian dimanĉon malbenitan de Dio honoratan farante ĝin deviga por ĉiuj pluvivantoj de la "**sesa trumpeto**" aŭ Tria Mondmilito. Fakte, "**la resaniĝo de la vundo**" estas konfirmita de la nuna sukceso de la katolika religio, kiu kunigas en sia ekumena alianco ĉiujn instituciajn kristanajn konfesiojn, inkluzive de la falintaj adventistoj, sed ankaŭ judismo kaj islamo.

Kiel Romo, ĝia spirita siamana ĝemelo, la franca Parizo spertis ĉion, poste, dividinte siajn respublikanajn valorojn, Francio trankviliĝis, kaj fariĝis la proparolanto de moderna humanismo. La persekutanta, sangotrinkanta besto fariĝis "ŝafido", kiu lasas sin esti detruita de siaj eŭropaj kaj tutmondaj konkurantoj, etendante la manon al siaj malamikoj, kiuj nur scias kiel abomene profiti de ĝia malforteco. Kaj ĝuste ĉi tie ni devas malkovri la fermon de buklo, kiu komenciĝis per la unua franka monarkio ĉirkaŭ 496, kun la regado de la unua reĝo de Francio, Klotildo la 1-a, <sup>kaj</sup> lia edzino, Klotildo, kiu fariĝis kristano per baptado en la romkatolikismo, kiu ankoraŭ ne estis papa. Ĉar la franka popolo originas de la nuna Belgio, kie situas la urbo Bruselo, por kiu Francio rezignis sian sendependecon kaj suverenecon. Tamen, en nia nuna situacio, ĉi tiu perdo de suvereneco komencas aperi kiel kaŭzo de nesolveblaj problemoj, kiuj kreas maljustajn situaciojn por la diversaj francaj korporaciismoj, sed ne nur por ili. Ĉar ĉiu lando defendas siajn interesojn, kaj tiuj de iuj ne estas tiuj de aliaj.

Mi revenas al pasinteco, kiu koncernas min kaj ĉi tiun urbon nomatan Valencio.

La kondiĉoj de mia naskiĝo alprenis profetan karakteron ĉar, du monatojn post mia naskiĝo en la akuŝejo de la Valence-hospitalo situanta apud la Rhône, usona aera bombado celanta la ponton konektantan la departementojn Drôme kaj Ardèche detruis la akuŝejon de ĉi tiu hospitalo. Mi vidas hodiaŭ ĉi tiun profetan mesaĝon: Dio vokis min eniri en la vivon kaj al lia servo por misio, kiu devis esti plenumita antaŭ la detruo de la tuta homaro, kiu estos plenumita ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo printempe de 2030; patrineco estante simbolo de la plilongigo de la homa vivo sur la tero. Anekdoti rimarkinda estis rakontita al mi multfoje de najbarino en la kvartalo, kie loĝis miaj gepatroj. Dum aeratako-alarma, mia patrino iris rifuĝi en la kvartalan ŝirmejon. Ŝi lasis min en la domo sola kaj ploranta, do la najbarino venis preni min por ŝirmi min, laŭ ŝia atesto mia lulilo estis ŝuskatolo, almenaŭ botoj, kio atestas pri nia ekstrema malriĉeco, kiun multaj tiam dividis. La mano de Dio gardis min, kaj Li sendis ĉi tiun najbaron por protekti min, ĉar mia panikiĝinta patrino ne sciis aŭ ne povis fari tion.

En 1970, mi specialiĝis pri muzika agado, kaj en 1974, seniluziigita pro ne povi plilongigi mian ĉiutagan agadon en kabaredoj, mi komencis legi la Biblion de komenco ĝis fino. Jam, en aparta kunteksto, dum mi ankoraŭ laboris en kabaredo, mi verkis kaj komponis la kanton "On ne crois plus en rien" haveblan en nia retejo. Kaj per ĉi tiuj vortoj mi diris "...dum preskaŭ ses mil jaroj, li vigligis

la rondon de la sunsistemo kaj la tuta universo." Ekde mia unua legado de la Biblio, multe pli frue, mi kredis, ke la mondo estis kreita de Dio por sperto de ses mil jaroj. Certeco, kiu permesis al mi scii, ekde 2018, la daton de la vera fina reveno de Jesuo Kristo.

Kiam mi revenis al laboro por kamenfabrikisto en 1975, mi loĝis en ruldomo sur la posedaĵo de la firmao, kaj en mia libera tempo mi diligente studis la libron Apokalipso. Printempe de tiu jaro, mi ricevis vizion de Dio, kiu estis neforgesebla pro la povo de sia efiko. Mergita en supernatura ekstazo, ia fluanta mantelo kun satena aspekto venis renkonti min, poste la vizio ĉesis. Mi ankoraŭ ne kapablis interpreti ĝin, kaj mi povis fari tion nur post kiam mi estis baptita kiel Sepa-taga Adventisto en la eklezio de Valencio en 1980. La mantelo en la vizio estis ekvivalenta al la mantelo, kiun Elija ĵetis super Eliŝan por signifi sian vokon al la profeta ministerio, kiu sukcedos lin post lia foriro al la ĉielo.

Sed mi devas atesti pri la faktoj, kiuj kondukis min al ĉi tiu baptito. Posedante tre belan voĉon, la kantisto de bando, en kiu mi ludis, gajnis la premion Rose d'Or d'Antibes en 1974 sub la artista nomo "Marc Shelley". En la civila vivo, lia nomo estis Gilbert Dujet. Post disiĝo, kiu estis trudita al mi, ni renkontiĝis denove por kunlabori, ĉar li sugestis, ke mi metu francajn tekstojn en anglajn kantojn. Li estis sub kontrakto kun la firmao Barclays. En niaj interŝanĝoj, mi sekvis liajn konsilojn pri sana vegetara dieto kaj reciproke mi parolis al li pri mia fido al Dio kaj Jesuo Kristo. Kiel mi en 1974, ĉirkaŭ 1977, muro blokis lian projekton kaj lian deziron al gloro, li falis en gravan depresion ĝis la punkto provi pendigi sin, do li estis direktita al Périgueux en centron de ripozo kaj natura prizorgo administrata de Doktoro Ducros, adventisto. Tuta kaj libervola, Gilbert elektis fari longan faston de tri semajnoj. Dum tiu fasto, tre malfortiĝinta, Sepa-taga Adventisto portis lin en siajn brakojn por preni lin en la banon, Gilbert estis kortuŝita kaj li konvertiĝis al Kristo. Li estis baptita adventisto en 1979, kaj revenis al mi transformita por prezenti la adventistan mesaĝon ofertante al mi la efikan "Konflikton de la Aĝoj", libron verkitan de sinjorino Ellen G. White. Ne reagante tuj, dua "Konflikto de la Aĝoj" estis donita al mi poste de kolportisto de la adventista disidentito. Ricevante la vokon de Dio ĉi-foje, mi devis retiriĝi de la muzika grupo, kiun mi ĵus formis post promesplenaj sukcesoj. Tiel, mi, siavice, estis baptita adventisto en 1980. Ni tiam reformis spiritan tandemon. Gilbert kantis la kantojn, kiujn mi verkis kaj komponis, kaj mi akompanis lin per mia voĉo kaj gitaro. Ni tiel respondis al invitoj de adventistaj preĝejoj por atesti per kanto kaj parolado. Ĉar dum tiuj vojaĝoj, la Spirito kondukis min renkonti adventistojn interesitajn pri miaj novaj profetaj interpretoj.

Dum mi devis renkonti Gilbert en Périgueux, kie li laboris por registri kantojn, mia veturilo, malnova Fiat-kamioneto, estis ŝtelita la nokton antaŭ mia vojaĝo. Sed feliĉe, havante alian aŭton, mi povis aliĝi al li kaj fari la necesajn registraĵojn. La polico miskomprenis la departementan numeron sur ĝia registraĵo, kaj la veturilo trovita renversita en la mateno de la flugo al Grenoble restis dum tuta jaro en loka aŭtoskrapilejo. Kaj tiel nur post jaro la polico raportis mian veturilon al mi en tiu skrapilejo.

Post ĉirkaŭ tri jaroj da agado, la diablo intervenis por denove apartigi nin. Ĉi tiu diablo portis la nomon de influa pastro, kies predikoj delogis adventistojn.

Li konsilis al Gilbert disiĝi de mi por esti pli facile invitita kanti en preĝejoj tra Francio kaj Eŭropo. Kaj mi devas menciigi ĉi tiun detalon, kiu kaŭzis la disiĝon. Dum oni atendis, ke ni kantu en Luksemburgo, ĉar lia edzino estis malsana, Gilbert esprimis sian heziton honori ĉi tiun baldaŭan inviton. Mi tiam memorigis lin, ke servi Dion estas prioritato, citante ĉi tiujn vortojn de Jesuo: "**Kiu amas siajn infanojn pli ol min, tiu ne estas inda je mi**." Gilbert nomis min fanatikulo kaj petis min retiri miajn komentojn aŭ riski disiĝi de mi. Denove, malgraŭ la dolora prezo pagenda, mi ne povis retiri vortojn el la buŝo de la Sinjoro Jesuo Kristo, kaj ĉi-foje nia disiĝo estis fina.

Estas leciono lerninda el ĉi tiu sperto. Gilbert kaj mi ne fariĝis adventistoj pro la sama kialo. Lin allogis adventismo la atesto de viro pri frata amo, kaj adventismo konfirmis la instruon pri sana nutrado, kiun li ŝatis antaŭ ol malkovrigi ekziston. Kontraste, mi venis al adventismo nur pro la spirita kialo de la valoro de Dio pri Lia sankta Ŝabato kaj ankaŭ pro la profeta lumo, kiun mi malkovris legante "La Granda Konflikto", kiun Gilbert kaj la disidenta adventista kolportisto donis al mi.

Do li daŭrigis ĉi tiun ministerion de kantado sola kun nova akompananto kaj liaj infanoj. Miaflanke, mi renkontis homojn en pluraj lokoj, kiuj ricevis, por iom da tempo, miajn klarigojn pri la profetaĵoj. Samtempe, mi daŭrigis miajn kantojn kantante kaj registrante ilin mem.

En 1991, mi prezentis kun tri adventistoj mian plej novan verkon nomitan "La Revelacio de la Sepa Horo". En ĉi tiu mimeografita verko, mi anoncis la revenon de Jesuo Kristo por la aŭtuno de 1994. La pastro de Valence alvokis min kun tri atestantoj favore al mi. Ĉar la instruado de la pastro estis pridubita de unu el la atestantoj, la interŝanĝo fariĝis varma kaj post kunveno de la eklezia komitato, mi eksciis la rezolucion de mia oficiala maldungo konfirmita baldaŭ poste dum sabato organizita por ĉi tiu celo. Rifuzante pridubi miajn interpretojn kaj la anoncon pri la reveno de Jesuo por 1994, mi akceptis ĉi tiun oficialan maldungon, sciante, ke Dio estis kun mi kontraŭ la kunveninta eklezio. Mia konvinko estis des pli forta en tiu momento, ĉar la dato de la naskiĝo de Jesuo estis prokrastita je ses jaroj, la jaro 1994 estis aŭtentike la vera jaro 2000, kiu devis fermi la tutmondan tempon de ses mil jaroj programitaj de Dio por lia elekto de la elektitoj. Kaj en tiu tago, Gilbert venis al mi malĝoje dirante: "Mia kompatinda maljunulo, vi malĝojigas min"; Mi ridetis al li, serena kaj radianta, ĉar mi ne sentis tristecon, sed male, mi estis en la paco de iu, kiu ĝuste plenumis sian devon al la Dio de profeta vero. La Sinjoro Dio la Plejpotenca rigardis, aŭskultis kaj juĝis. Iun tagon, mi eksciis, ke Gilbert ĵus mortis pro Alzheimer-malsano, dum mi, nun en miaj okdekaj jaroj, mi vivas kaj servas mian Dion, benante lian nomon pro liaj konstantaj novaj lumoj.

En 1992, kun miaj tri fratoj Jean-Marie, Jean-Philippe kaj Jean-François, nomante min Jean-Claude kiel mian unuan oficialan nomon, estis kvar Johanoj, kiujn Jesuo kunvenigis por proklami la mesaĝon de la "Revelacio de la Sepa Horo". Mi organizis programon de kvin publikaj konferencoj prezentitaj en la halo de urba hotelo, dum la jaro 1992. Subtenata en ĉi tiu aliro de ĵurnalisto el la urbo, mi profitis de neatendita subteno. En ĉi tiu urbo de proksimume 70 000 loĝantoj, por ĉiu konferenco, mi pretigis per fotokopiilo kaj papertranĉilo 5 000

invitfoliojn, kiujn miaj du altaj fratoj JP kaj JF respondecis meti en la poŝkestojn de la urbaj stratoj. La afiŝoj metitaj sur kelkaj vendejoj portis la signon de la solena alvoko dirante: "Samuel, servisto de YHWH prezentas la Revelacion de la Sepa Horo." Dum ĉi tiuj kvin prelegoj, ĉiu daŭranta proksimume kvar horojn, mi ne lasis tempon por diskuto kun la aŭdantaro. La demonstraĵo, bazita sur projekcioj de dokumentoj konstruitaj el bibliaj tekstoj, fidis nur je la aŭtoritato de la Biblio, konforme al la protestanta mesaĝo de la Reformacio: "Skribo kaj nur Skribo", ĉar la resto lasas la diablon paroli. Malgraŭ ĉiuj niaj klopodoj, la vero trudis sin al ni; nia heimco jam estis tia, kia ĝi estis dum la diluvo. Kaj por konfirmi tion, ĉe la dua prelego, ni havis "ok" simbolajn vizitantojn, ĉar ili estis nur fojaj. La lasta prelego, okazinta la 22-an de decembro, estis la plej seniluziiga. Homamasoj svarmis en la vendejoj por prepari sin por Kristnasko, kiu honoras la dion Tam Muz, kaj pro manko de vizitantoj, ni devis paki la ekipaĵon je la 22-a horo. Ne estas dubo por ĉi tiuj loĝantoj de Valencio, ke Dio memoros la bonvenigon, kiun ili donis al lia profeta lumo. Sed laŭ mi, mi komprenis la plenan dramon de la situacio. De tiam, nur unu afero estis necesa: pacienco en fideleco.

Post mia naskiĝo, mi restis senvorta dum longa tempo, ĝis la punkto ke mia maltrankvila patrino renkontis kuraciston kiu diris al ŝi: "Ne timu, ĉar la tagon kiam li parolos, li ne povos esti haltigita." Kaj la afero plenumiĝis, ĉar kiam mi komencis paroli per alta, raslanta voĉo, mi lacigis miajn gepatrojn per mia babilado. Ili nomis min "la babilemulo." Do, de mia naskiĝo, mi havis, kaj mi konservis, ĉi tiun strangan voĉsonoron sonantan kiel "**trumpeto**", kiel la voĉo de la glora Kristo de Apokalipso 1:10: "*Mi estis en la Spirito en la tago de la Sinjoro, kaj mi aŭdis malantaŭ mi laŭtan voĉon, kiel sonon de trumpeto*."

Ni nun revenu al ĉi tiu urbo Valencio, historie markita de Dio.

Estis en ĉi tiu urbo, ke Papo Pio la 6-a, arestita laŭ ordono de la Franca Respublikana Direktorio fare de Generalo Berthier en 1798, estis malliberigita en "la Citadelo", milita fortikaĵo en ĉi tiu urbo. Li mortis en sia malliberejo en 1799. Estis do en Valencio, ke, plenumante la profetaĵon de Apokalipso 13:3, papa "**kapo " de " la besto estis vundita ĝismorte**".

Antaŭ sia imperia regado kiel Napoleono la 1-a ' la juna Napoleono Bonaparte, de korsika deveno, restis en Valencio, kie li estis trejnita por iĝi artileria oficiro. La urbo ankoraŭ ekspluatas lian restadon igante lian iaman hejmon turisma allogaĵo.

Dum ŝia ministerio, sinjorino Ellen G. White vizitis la urbon Valencio en 1886, kie mortis papo Pio la 6-a. Lia koro estas konservata kiel restaĵo en la katedralo de la urbo.

Post la lanĉo de Adventismo en universala misio, la lasta mesaĝo transdonita de Dio alvenis en Svislandon. Tiam viro nomita Carayon vojaĝis al Svislando por alporti la mesaĝon reen al Valence. Tio igis ĉi tiun urbon la unua "Sepa-tagita Adventista eklezio" en tuta Francio.

Elektinte ĉi tiun urbon Valencio, Dio alportis al mi siajn lastajn grandajn profetajn lumojn, dum mi estis en ĉi tiu preĝejo, inter 1980 kaj 1991. Kaj ekde 2018, mi ricevis inundon da lumoj, kiuj rafinas mian komprenon pri la aferoj rivelitaj de Dio. En 2022, kun Eŭropo parte ruinigita pro la tempo de enfermo ekde 2020, la aspekto de la Tria Mondmilito fariĝas pli klara kaj konkretiĝas. En



2024, la aliancanoj de la okcidenta kaj orienta tendaroj, kiuj alfrontos unu la alian, formiĝas kaj regroupiĝas.

Mi nun proponas, ke vi rigardu la geografian aspekton de la regiono, kie Dio konstruigis ĉi tiun urbon, forte irigaciitan per serio da kanaloj. Ĝi ankaŭ situas ĉe la rando de la origine tre impeta rivero, kiu estis la Rodano, antaŭ la multaj elektraj digoj, kiuj preskaŭ donas al ĝi la aspekton de lago, nun ŝlima kaj nuba. Antaŭ ĉi tiuj digoj, mi konis ĉi tiun riveron de kristala klareco, descendantan suden en imponaj kirloj kaj fluo de malofta rapideco.

Leviĝante ambaŭflanke de la Rhône, ni trovas la Drôme oriente kaj la Ardèche okcidente; du departementoj kiuj aspektas kiel du pulmoj. Kaj en la supra Drôme, proksime al la Rhône, ni trovas Valence, en la loko de la koro, kie ni trovas kaj la koron de Dio kiu benas siajn servistojn, kaj tiun de Papo Pio la 6-a, lia malamiko. Alia detalo tre grava estas la numeroj de la du departementoj: por Ardèche "07" kaj por Drôme "26"; "07" estante la simbola numero de sanktigo, kaj "26" la numero de la nomo de Dio "YHWH" kiu legiĝas "YAHWÉH".

Notindas, ke en Valence, la lumo estas dividita inter tri lokuloj, el kiuj du loĝas en Valence ĉe la Drôme-flanko, kaj la tria, proksime, en Ardèche.

La pintoj de ĉi tiuj du pulmoj renkontiĝas ĉe mallarĝiĝo de la Rhône-Valo kunpremita inter la montoj Ardèche kaj Drôme; ĉi tio komenciĝas 12 kilometrojn norde de Valence kaj de ĉi tiu punkto, la Rhône-Valo larĝiĝas dum ĝi malsupreniras suden. Kelkajn kilometrojn pli norde de ĉi tiu mallarĝiĝo, la valo larĝiĝas norden, kie, rilate al la pulmoj, en la pozicio de la kapo, estas la urbo Liono. La estra sidejo de la tuta regiono Aŭvernjo-Rodano-Alpoj. Kaj ĉi tiu urbo estas dediĉita al la Virgulino Maria.

La aspekto de ĉi tiu konstrikto estas tiu de du renversitaj konusoj similaj al funeloj, kiuj memorigas pri la buŝo de trumpeto. La norda vento ofte blovas forte tra ĉi tiu buŝo kaj eliras aliflanke kiel la Mistralo, kiu furioze trafluas la Rodanan Valon, Provencon kaj Cevenojn. La regiono tial estas ofte purigita kaj purigita de la produktitaj odoroj kaj poluo.

Ekde la prezidanteco de Emmanuel Macron, Valence ankaŭ estis temo de intereso de lia edzino Brigitte, kiu subtenas plibonigojn por la urbo, kune kun ĝia urbestro, S-ro Daragon. Ĉi tiu malgranda urbo de ĉirkaŭ 70 000 loĝantoj tial ricevas specialajn signojn de atento de la plej alta nacia gvidantaro. Kaj tre lastatempe, en la batalo, kiun li volas forte gvidi kontraŭ drogokontrabandistoj kaj komercistoj, laŭ eksperimenta maniero, Valence estis elektita, kune kun Maubeuge kaj Besançon, de la nova juna ĉefministro, S-ro Gabriel Attal, 34-jaraĝa, kio faras lin la plej juna ĉefministro en la historio de la Franca Respubliko; juna, certe, sed "valoro ne atendas la nombron de la jaroj", kaj la malplej, kion mi povas diri, estas, ke ĉi tiu knabo estas talenta, ekde sia infanaĝo, en kiu, jam, lia teatra esprimo delogis kaj mirigis tiujn ĉirkaŭ li. Sed, lia nekontestebla talento venas tro malfrue. Malgraŭ lia kapablo, li alfrontas la neeblecon solvi nesolveblajn problemojn, ĉar ili estis konstruitaj kaj preparitaj dum jardekoj, en la senzorgeco de facilaj kaj prosperaj tempoj. Tiel mi vivis spirite en Valencio, en mia rilato kun la "Sepa-taga Adventista Eklezio", kio okazas profane en Francio. Jesuo tradukas ĝin en klaran lingvon dirante en Apokalipso 3:16-17: "*Tial do, ĉar vi estas tepida* , kaj nek malvarma nek varmega, *mi elvomos vin el mia buŝo* . Ĉar

vi diras: '***Mi estas riĉa kaj riĉa je havaĵoj, kaj mi bezonas nenion***', kaj vi ne scias, ke vi estas mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda ... " Ĉi tiu "***tepideco***", kiun Jesuo riproĉas en sia lasta institucio, kiun li oficiale agnoskas kiel sian propran, estas kaŭzita de lia spirita "***riĉiĝo***". Kaj ni trovas ĉi tiun "***tepidcon***" kaj ĝian saman kaŭzon, "***riĉecon***", en la nuntempa Francio kaj tra la okcidenta tendaro. "***Riĉeco***" kaj abundo nutras senzorgecon kaj preparas malfortecon, ruinon kaj morton.

Dio jam diris pri Izrael, en Deuteronomio 32:15: "*Izrael grasiĝis kaj piedbatis; vi fariĝis grasa, dika kaj dika! Kaj li forlasis Dion, sian kreinton, kaj malestimis la rokon de sia savo, ...*" Tiel siavice, kaj samtempe, la lasta spirita Izrael kaj la tuta tiel nomata kristana Okcidento falis en la kaptilon de "***riĉeco***" kaj estas kondamnitaj al malsukceso kaj al morto, esprimitaj, por la kondamnita Adventismo, per tio, ke ili estis "***elvomitaj***" de Jesuo Kristo, en 1993, kaj por la okcidenta tendaro, por esti detruitaj per la "***sesa trumpeto***" de la Tria Mondmilito, nun, tre, tre, proksima. Kaj kio unuigas ĉi tiujn du sorĉojn estas, ke ili ambaŭ venas el "***la buŝo***" de Jesuo, kiu "***parolas***" al sia eklezio kaj poste "***elvomas***" ĝin, kaj kiu ordonas la detruon de la "***triono de la homoj***" vivantaj en Eŭropo, per la militema ago de la "***sesa trumpeto***", laŭ Apokalipso 9:14-15: "***kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Liberigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato. Kaj la kvar anĝeloj estis liberigitaj, kiuj estis pretigitaj por horo kaj tago kaj monato kaj jaro, por mortigi trionon de la homoj.***"

## M27 - Mia pledo por fido

Ĉiuj homoj havas la bezonon trovi la respondon, kiu permesas al ili kredi je la ekzisto de Dio. Tiam, kaj nur tiam, aperas por ili la problemo de fido.

Mi ofte aŭdis homojn diri: "Vi havas fidon, vi estas bonŝanca, sed mi ne; kiom ajn mi provas, mi ne povas fari ĝin." Mi proponas klarigon. Tro longe, fido estis prezentita kiel io, kio apartenas al iuj kaj ne al aliaj, kaj la sekvo estas, ke nekredantoj evitas sian respondecon kaj trankviligas sin kaj konsolas sin dirante: "Ĝi ne estas por mi", rezignacianta sin al sia sorto.

Mi malakceptas ĉi tiun rezonmanieron, ĉar kredo je Dio ne ŝuldiĝas al hazardo; male, ĝi devenas de homa inteligenteco kaj la sola inteligenteco, kiun Dio donis al ĉiuj tiel nomataj normalaj homoj. Mi volas pruvon pri tio dirante, ke dum la ses mil jaroj de homa historio sur la tero, la homo asertis, ke Dio ne ekzistas, nur ekde la germana Karl Marx, la fondinto de ateismo, kiu cetere ne estis tiel nekredanta, kiel li volis kredigi al homoj, ĉar en siaj skribaĵoj li diris: "Mi forpelis Dion el mia ĉielo." Nu, oni povas forpeli nur iun, al kiu oni donas ekziston. De kie li prenis ĉi tiun formulon? Ĉu li ne pruntis ĝin el la Sankta Biblio per inversigo de ago, kiu koncernas la diablon, Satanon kaj ne Dion? Ĉar se iu estis elĵetita, tio estas, forpelita kaj "elĵetita el la ĉielo sur la teron", tio estis la diablo laŭ Apokalipso 12:9: "*Kaj la granda drako estis elĵetita, la antikva*

*serpento, nomata Diablo kaj Satano, kiu trompas la tutan mondon; li estis elĵetita sur la teron, kaj liaj anĝeloj estis elĵetitaj kun li . "* Tiel, Dio ne estis elĵetita el la ĉielo de iu ajn, sed estis li, la ĉiopova Dio, kiu en Jesuo Kristo elĵetis la diablon kaj liajn demonojn el la ĉielo sur la teron. Koncerne la ideon, kiu aperis en la penso de Karl Marx, ĝia origino estas facile identigebla. Ĝi devenas de diabla inspiro, en kiu la venkita diablo donas al si la fantazion esti venka kontraŭ la Ĉiopova Dio, kiu elĵetis lin el lia ĉiela regno, ĵetis lin sur la teron, kiu sinsekve estos lia dimensio por agado, lia malliberejo por "mil jaroj" ĉe la reveno de la venka Kristo, kaj la loko de lia neniigo ĉe la fino de la "mil jaroj", en la tago de la lasta juĝo.

Kial homoj tiel facile subtenas la teoriojn prezentitajn de Karl Marx, por ateismo, aŭ Charles Darwin pri la temo de evolucio? La respondo estas: ĉar ĉi tiuj homoj atakas Dion, sen esti tuj frapitaj de fajro el la ĉielo. Ili profitas la mankon de tuja reago de Dio por konvinki sin, ke li ne ekzistas. Ĉar efektive, la atakoj kaj insultoj amasigitaj sur lin restas momente nereagataj. Tamen, li scias de tempo al tempo doni signojn, kiuj malkaŝas, ke lia pacienco havas limojn. Tiel, kiam la kapitano de la Titanic kuraĝis aserti al ĵurnalistoj pri sia ŝipo, "Dio mem ne povus ĝin subakvigi", Dio reagis, kaŭzante ĝian subakvigon dum ĝia unua vojaĝo al Ameriko. La homa teknologio antaŭvidis apartigojn de holdoj en ĝia kareno, kiuj teorie devus igi ĝin nesubakvigebla. Sed Dio identigis la "difekton en la kiraso", kiu estis la alteco de la fakmuroj de ĉi tiuj dispartigoj, kiuj ne atingis la plafonon kaj ne sigelis ĉiun dispartigon firme. Favorante esceptan movon de granda glacimonto, Dio metis unu el ili sur la vojon de la Titanic, en kiu la grupo okupis ĉies mensojn, inkluzive de tiu de la kapitano. Kombinaĵo de negativaj cirkonstancoj kaŭzis, ke la Titanic disŝiriĝis sur pluraj vandoj, kiuj, pleniĝante per akvo, trenis ĝin al la fundo de la akvoj je profundo de 3 800 metroj. Por tiuj, kiuj volas pruvon, ke Dio ekzistas, jen unu; la dia respondo sekvis tuj post homa ofendo.

La kialo, kial Dio ne reagis al ĉiuj ofendoj faritaj al li, estas ke la vivo estis tute programita de li. Kaj kiel reĝo Salomono tiel saĝe memorigas nin, ekzistas tempo por ĉio laŭ Kohelet 3, kiun mi rekomendas legi en ĝia tuteco kaj prezenti ĉi tie version 11: "*Ĉion Li faras bona en ĝia tempo; eĉ Li metis eternecon en ilian koron, kvankam la homo ne povas kompreni la farojn, kiujn Dio faras, de la komenco ĝis la fino.* " Ekde Salomono, multaj aferoj okazis, precipe la alveno de Jesuo Kristo kaj lia donaco de la Apokalipso, lia plej sankta Revelacio, kiu venis por riveli la spiritan programon koncerne liajn elaĉetitajn elektitojn de la komenco, datigebla ĉe la fino de la unua jarcento ĝis la fino de la sepa jarmilo ekde Adamo; la renovigo de ĉio malfermiĝanta ĉe la komenco de la oka jarmilo.

Tiel, kiel mi diris komence de ĉi tiu mesaĝo, kredo je Dio baziĝas sur la inteligenteco, kiun ni ĉiuj posedas. Tio estas ĉar la pruvo de la ekzisto de Dio troviĝas en ĉiu el ni sub ĉi tiu principo, kiun ni nomas vivo, kiun neniuj homa scienco, kiom ajn evoluinta, povas klarigi aŭ pravigi. La teknologio ebligis fari eksterordinarajn malkovrojn pri la fizika korpo, ĝia kemia kaj fizika konsisto, kaj tio por ĉio, kio estas materio. La homo sendas kosmoŝipojn kaj homojn al la Luno, kosmoŝipojn sen homoj al Marso, sed li ne trovas en ĉi tiuj aferoj la respondon, kiu klarigas, kial vivo ekzistas. Kaj estas la foresto de homa respondo,

kiu igis la homaron dum ses mil jaroj kredi je la ekzisto de diaĵoj, kiuj devis ekzisti por pravigi la ekziston de vivo, ĉar, kiel Salomono diris: " *Dio metis eternecon en la korojn de homoj* ." Sekve, antaŭ la scienco, la homo donis al si diojn, kaj ekde la scienco, la homo klopodis reakiri sian senmortecon. La nekredanto ne atribuas la kreadon de la vivo al Dio, la vera kaj sola kreinto, sed malkovrinte la principon de ĉelrenovigo, li multiplikas siajn klopodojn kaj siajn testojn en siaj laboratorioj por akiri sian venkon super la maljuniĝo kaj la sekva morto.

Do kio estas la vivo? Ĝi estas la frukto de nehoma povo, dia kreiva volo. La scienco povas klarigi, ke la homo formiĝas per la principo de fekundigo de la ina ovario per ununura vira spermatozo. Vira elemento penetras inan elementon, kaj en ekbrilo de lumo, la vivo aperas laŭ ekskluziva, neimitebla kaj neklarigebla maniero. Ĉar la sola afero, kiun ni povas reteni el ĉi tiu procezo, estas ke ĝi baziĝas sur agoj, tio estas, sur delokiĝo, sur movado. Tiom, ke la plej bona difino de vivo estas ago en ĉiuj ekzistantaj kampoj: kaj unue kaj ĉefe, tiu de penso, kiu formiĝas en la cerbo de la homa embrio. Kaj la ekzisto de ĉi tiu penso estas io, kion ni dividas kun Dio ricevante ĝin de li. La fizika aspekto jam ne plu estas afero de io ajn krom mekanikaj principoj. Estas nia kapablo pensi, kiu pruvas la ekziston de penso multe pli granda ol nia propra. Ĉar, en sia admirinda komplekseco, la homo, sole, reprezentas la inteligentecon de Dio, ĝian kreinton, kiu ne nur kreas materion, sed ankaŭ ĉiujn leĝojn, al kiuj la diversaj materioj estas submetitaj kaj trudas sin kiel principoj. La franca filozofo Descartes iam diris: "Mi pensas, tial mi estas." Senkonscie, li tiam donis la plej bonan kialon kredi je la ekzisto de Dio, konfirmante mian analizon kaj miajn vortojn. Mi tradukas lian esprimon jene: "Mi pensas, tial mi Estas (Jesuo, la Dio, kiu mi estas, estas)." Estante en sia tempo tute influitaj de politeisma greka religieco, ĉi tiuj grekaj filozofoj ne pensis, ke ununura Dio estas ĉe la origino de ĉiu vivo. Sed ni, la homaro de la jaro 2024, kiu efektive venas venontan printempon, estas liberaj de iu ajn teorio, moderna aŭ antikva, ĉar la libereco akirita per sanga Revolucio en Francio inter 1789 kaj 1794, kaj en la okcidenta mondo ĝis 1843, tute liberigis niajn mensojn de ĉiuj heredaĵoj de penso. Ni tial havas liberan elekton nutri ilin kaj doni al ili formon. Kaj mi diras al ĉiuj, ke ili devas rezoni jene: Dio ekzistas ĉar mi ekzistas kaj aliaj ekzistas ĉirkaŭ mi pro la sama kialo.

En modernaj tempoj, ni atestas la disvolviĝon de artefarita inteligenteco, kiun la homo produktas surbaze de la leĝoj regantaj elektron. Uzante taŭgajn kaj adaptitajn materialojn, li kreis kaj reproduktis la funkciadon de homa cerbo. Ni trovas komponantojn en niaj komputiloj, kiuj plenumas la rolon de la ĉeloj en niaj homaj cerboj. Sed kiom ajn sofistika estas la aparatoj konstruitaj de la homo, ili fariĝas inertaj kaj senvivaj se ili ne estas funkciigataj per elektra kurento. La homo nur ekspluatis la elektron, kiun li uzas abunde en ĉiuj siaj agadoj hodiaŭ. Sed ĉi tiu elektro estas nur principo kreita de Dio, kiel la homo mem. Kion faras la homo, kiam li forigas la elektroprovizon de la aparato, kiun li uzas? Li imitas la agon de Dio, kiam li kaŭzas morton kaj forprenas de sia kreitaĵo la rajton vivi. Mi tial diras, ke, anstataŭ pravigi nekredemon, la teknika disvolviĝo nur permesas al ni pli bone kompreni kiel Dio agas. Ĉar mi memorigas vin, ke la homo ne povas klarigi, kial li pensas, nek kial li povas perdi sian kapablon pensi. Ĉiuj ĉi tiuj

neresponditaj demandoj devus, per ĉia inteligenteco, konduki lin kredi je la ekzisto de Dio kaj serĉi elementojn kaj argumentojn, kiuj konfirmas ĉi tiun ekziston. Kaj por tiuj, kiuj saĝe komencas ĉi tiun vojon, la pruvoj ne mankas; ili abundas.

Kie ili povos trovi ilin? En la Sankta Biblio, en la historio verkita de historiistoj kaj en arkeologia esplorado; kaj eĉ pli evidente, en la vida atesto ofertita de la ekzisto de la Sankta Mortintotuko de Torino, la fama luma mortintotuko ankaŭ nomata "Mandylion", portanta la bildon de la krucumita Kristo.

Ekfunkciante de ĉi tiu vida observado, kiu pravas la ekziston de Jesuo Kristo, la homa reflektado povos fidi je la rakontoj de la kristanaj Evangelioj. Kaj la kredo donita al la Evangelioj malfermas la vojon al kredo je ĉiuj tekstoj skribitaj en la Biblio. Ĉi tiuj tekstoj metas la homan animon, ĝian tutan penson, je la disono de la Spirito Dio, kiu tiam povas direkti la formon de ĝiaj pensoj. Ĉar dependas nur de Dio, ĉu la legado de la Biblio nutras fidon aŭ ne. Kaj konante la plej intimajn pensojn kaŝitajn en la cerboj de homoj, li identigas siajn verajn elektitojn inter ĉiuj, kiuj ŝajnas respondi al la voko de la fido.

Do, post mencio de la problemo de nekredo, nun venas tiu de fido. Kaj ĝi solviĝas tre rapide, laŭ ĉi tiu rezonado: **kiu kredas je la ekzisto de Dio kaj amas la vivnormojn, kiujn li proponas, posedas veran fidon kaj pravas ĝin obeante ĉiujn liajn direktivojn, sen demando**. Aliflanke, kiu kredas je la ekzisto de Dio kaj permesas al si malobei liajn direktivojn, ne estas en fido, sed simple, en falsa kredo. Fido estas vorto, kiun Dio kreis por difini la elekton faritan de siaj solaj veraj elektitoj. Tial, pro ĝia graveco, la apostolo Paŭlo dediĉas al ĝi la 13-an ĉapitron, kiun li proponas al la hebreoj por konvinki ilin, ke la kristana fido estas nur la logika rezulto de plano de savo, kiun la malnova interligo profetis per religiaj ritoj kaj religiaj festoj; ambaŭ estinte ordonitaj de Dio la Patro, la Spirito, fonto de ĉiu vivo.

Judoj kaj islamanoj tre kontraŭas la principon de la homa enkarniĝo de Dio. Kial? Ĉu ekzistas io neebla? La Biblio kaj la homa ordinara racio asertas la malon. Kiu ajn kapablas krei la teron kaj ĉion, kio vivas sur ĝi, povas logike doni al si homan aspekton. Islamano, kie estas la grandeco kaj senlima potenco, kiujn vi atribuas al Alaho? Ĉu ni vere parolas pri la sama Dio, kreinto de ĉio kaj ĉiu vivo? Alaho estas granda! Alaho estas granda! Estas bone diri tion, sed en ĉi tiu kazo ni ne devas redukti lin al viaj homaj limoj. Ĝuste ĉar li estas granda kaj ĉiopova, nenio estas neebla por li. Vera fido malkaŝiĝas per tute logikaj kaj koheraj vortoj kaj agoj; tio ne estas klare karakteriza por Islamo. Kaj inter la du, la diferenco kuŝas en la nomoj de du pretenditaj profetoj: Jesuo kaj Mohamedo. Jesuo alportis sian lumon inter la jaroj 26 kaj 30 al la hebreoj, kiuj estis pretigitaj ricevi ĝin per proksimume 16 jarcentoj da instruado sub la malnova interligo. Siaflanke, Mohamedo aperis por instrui sian Koranon fine de la 6-a jarcento. Mi rimarkis, inter la vortoj de la Biblio kaj tiuj de la Korano, grandegan ŝanĝon de stilo, kiu nekontesteble pravas, ke la aŭtoro de la Biblio ne estas la aŭtoro de la Korano. Dum Dio ĉiam asertas sian unikecon en la Sankta Biblio, esprimante sin en la unua persono de la singularo, tiel dirante la personan pronomon "mi", la aŭtoro de la Korano uzas de komenco ĝis fino la "ni" de la unua persono de la



pluralo. Ĉi tiu detalo sola malkaŝas spiritan batalon, kiu kontraŭstarigas Dion al la demona tendaro formita de Satano kaj liaj demonoj: mi kontraŭ ni.

Sed same estas inter la Judoj, kiuj, favoritaj de sia instruado pri la malnova interligo, tial estis pli avantaĝitaj ol aliaj homaj popoloj rekoni en Jesuo Kristo la mesion, kiun la profetoj anoncis al ili. Per sia sperto, Dio pruvis, ke sola instruado ne faras elekton. Ne, instruado ne decidas ĉion, ĝi estas utila kaj eĉ necesa, sed tio, kio faras elekton, estas en realeco nur la amo, kiu revenas al Dio. Kaj ĉi tiu kvalito de amo estas ekstreme malofta, kaj ĝuste por konfirmi ĉi tiun teruran veron Jesuo diris: "**ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj elektitoj**". Estas la amo, kiun Dio serĉas, benas kaj elektas, kiu kondukas la pekulon pardonitan per la sango verŝita de Jesuo Kristo en la eternecon de perfekta komuna feliĉo.

Tiu ĉi leciono estus tre utila al nia juna nova ĉefministro, kiu restas konvinkita, kune kun nia nuna juna prezidanto, ke la solvo al la problemoj de Francio kuŝas en lerneja edukado. Kaj la du plej gravaj gvidantoj de Francio eraras kaj estas iluziitaj. Ĉar en Francio, la problemoj estas ankaŭ la manko de amo al la lando, al la patrujo, inter ĉiam kreskanta nombro da studentoj el nordafrikaj kaj nigrafrikaj islamaj fonoj. Edukitaj de la Korano kaj ĝiaj valoroj, tiuj ĉi infanoj trovas kontraŭajn valorojn en laika edukado, kiujn ili tial ne povas aprobi. Kiel ili povus, en ĉi tiu kazo, ami sian lernejon kaj siajn studojn? Amo do restas decida, estante kaj la problemoj kaj la solvo al laikaj kaj religiaj fiaskoj.

## M28 - La Novedzino de la Ŝafido

Por plene kompreni ĉi tiun temon, ni devas vojaĝi reen en la tempo al la tempo de la kreado de la tero fare de Dio. Por fari tion, mi prezentos la scenon por ĉi tiu kunteksto, kiun mi povas trovi en la bildo, kiun Jesuo Kristo donis pri sia glora reveno al la tero de homoj. Li deklaris en Mateo 16:27: "*Ĉar la Filo de homo venos en la gloro de sia Patro kun siaj anĝeloj; kaj tiam li rekompencos ĉiun laŭ liaj faroj.*" » Ni legas denove en Mat. 24:30: "*Tiam aperos la signo de la Filo de homo en la ĉielo, kaj tiam ĉiuj triboj de la tero ploros, kaj ili vidos la Filon de homo venanta sur la nuboj de la ĉielo kun potenco kaj granda gloro.*" Ĉi tiu gloro estas do tiu de la Patro, kio signifas, ke la homo Jesuo revenas en la aspekto de sia dieco kiel ĉiela Patro. Sed Apo. 12:7 diras al ni ĉi tion: "*Kaj estis milito en la ĉielo. Miĥael kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako. Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis, ...*" En ĉi tiu verso Jesuo Kristo trovas sub la nomo Miĥael, laŭ ĝia latina traduko, la hebrean nomon Miĥael, kiu estas prezentita en Daniel kiel la estro de la anĝeloj. Kaj mi memorigas vin, ke "Miĥael" signifas "Kiu estas kiel Dio." Kaj Miĥael estas helpata de sia fidele "Gabriel", nomo kiu signifas "Tiu, kiu vidas la vizaĝon de Dio."

La sceno de la kreado estas organizita de Dio kiel grandioza spektaklo kaj liaj spektantoj estas la asembleo de ĉiuj liaj anĝeloj jam formitaj laŭ lia bildo kaj portantoj de lia senmorteco. La unuaj kvin tagoj de la kreado okazas sub la admiro de la anĝeloj, kiuj atestas la formiĝon de nova dimensio nomata "tera", kiu

inkluzivas la stelojn, kiuj brilas en niaj stelplenaj noktoj. Dio konfirmas ĉi tiujn aferojn en Ijob 38:4 ĝis 7 kaj pli: " *Kie vi estis, kiam Mi fondis la teron? Diru ĝin, se vi havas komprenon.*" Kiu difinis ĝiajn dimensiojn, ĉu vi scias? *Aŭ kiu etendis super ĝi mezurŝnuron? Sur kio apogiĝas ĝiaj bazoj? Aŭ kiu metis ĝian angulŝtonon, tiam ke la matenaj steloj kune kantis, kaj ĉiuj filoj de Dio ĝojkriis?* » Estas evidente, ke Dio ne bezonas linion aŭ angulŝtonon por konstrui loĝejon, sed li citas homajn metodojn por klare indiki, ke la kreado ne estas homa verko, sed lia propra, lia glora dia kreaĵo. Kaj la vizio de ĉi tiu kunteksto, kie la Dio Miĥaelo kreas la teron sub la atento de ĉiuj siaj anĝeloj, permesos al ni kompreni la signifon de ĉi tiu malofta formulo de Dio, kiu diras, asociante siajn anĝelojn kun sia ago, en la formo de la kolektiva pluralo, en Gen. 1:26: " *Tiam Dio diris: Ni kreu homon laŭ nia bildo, laŭ nia simileco, kaj ili regu super la fiŝoj de la maro, super la birdoj de la ĉielo, super la brutoj, super la tuta tero, kaj super ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero.* " Ĉi tiu verso instruas al ni, kia estas la aspekto de la anĝeloj kaj tial de la Dio Miĥaelo. Ili estas similaj al ni kun la diferenco, ke ilia korpo estas nekoruptebla, male al la nia. Kaj kio faras la diferencon estas dirite en Genezo 2:7: " *Kaj Dio la Eternulo formis la homon el la polvo de la tero kaj enblovis en liajn nazotruojn spiron de vivo, kaj la homo fariĝis viva estaĵo.* " Notu la precizecon " *Dio formis* " kaj ne kreis " *la homon el la polvo de la tero.* " Tio estas ĉar, antaŭvidante pekon kaj la morton, kiu sekvas, li revenos al la tero, el kiu li estis prenita, kiel Dio diris al li en Genezo 3:19: " *En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estis prenita; ĉar polvo vi estas, kaj al polvo vi revenos.* " Tiel, male al la anĝeloj, la homo estas kreita koruptebla, sed tio estas lia sola diferenco de ili. Ĉar li dividas kun ili la inteligentecon donitan de Dio, kun la kapablo juĝi inter bono kaj malbono kaj tiel supozi la konsekvencojn de siaj elektoj. En la juĝo de Dio, anĝeloj kaj homoj estas egalaj.

Mi notis en Genezo 2:8 ĉi tiun klarigon: " *Kaj Dio, YaHWÉH, plantis ĝardenon en Edeno, oriente, kaj Li metis tien la homon, kiun Li kreis.* " Dio revelaciis ĉi tiujn aferojn al Moseo, dum li estis en la dezerto sude de Izrael, norde de Arabio, kie Dio gardis lin kaj Sian popolon dum 40 jaroj. La Ĝardeno Edena do situis oriente de la nordo de la nuna Arabio, tio estas, en Irako aŭ Irano, landoj akvumataj de la riveroj nomataj "Tigriso kaj Eŭfrato." Kaj oni ankaŭ devas konsideri, ke Abram, la estonta Abraham, devenis de Ur el Ĥaldeo, do la regiono de antikva Edeno.

En Genezo 1:27, la Spirito diris al Moseo: " *Tiel Dio kreis la homon laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin; viron kaj virinon Li kreis ilin.* " Ĉi-foje Dio asertas sian rolon kiel Kreinto *de "viro kaj virino"*. Ni vidos, ke en ĉi tiu sesa tago multaj aferoj okazas. Virino estas formita en ĉi tiu sesa tago. Ŝi eniris en la dian kreadon per esti formita el unu el la ripoj de Adamo, kiel signo, ke ŝi vivos kaj staros apud li.

La perfektecon de la unua semajno spertas Adamo kaj Eva, kreitaj laŭ la bildo de Dio kaj la anĝeloj. Ili malkovras la ripozon de la sepa tago, kiun ili vivas en perfekta komuneco kun Dio. Kaj ĉi tiu tuta tempo vivata antaŭ ol peko estas forigita, ĉar ĝi ne eniras en la 6.000 jarojn, kiuj komenciĝos, nur post la peko, kiun Adamo faros por dividi la sorton de Eva, lia edzino. Ĉi tiu unua semajno

finiĝas per la perfekteco, kiun Dio renovigos komence de la oka jarmilo sur la renovigita kaj glorigita tero, sur kiu jam ne estos viro nek virino, sed la elektitoj, kiuj fariĝis ĉiumaniere identaj al la anĝeloj, kiuj restis fidelaj al Dio. Jen kion Jesuo profetas en Mat. 22:30: " *Ĉar en la releviĝo oni nek edziĝos nek edziniĝos, sed estos kiel la anĝeloj de Dio en la ĉielo* . " Dio sendas la bestojn al Adamo, por ke li donu al ili nomon. Ni povas trovi en ĉi tiu ago la alvenon de la bestoj al la arkeo de Noa. Estas probable, ke ĉe la kreado Dio kreis nur unu paron de ĉiu specio kreita en la maro kaj en la ĉielo. Tial li diras al ili en Genezo 1:22: " *Kaj Dio benis ilin, dirante: Frukto kaj multiĝu, kaj plenigu la akvon en la maroj; kaj birdoj multiĝu sur la tero* . " Tamen, pri teraj bestoj li diras, en verso 24: " *Kaj Dio diris: La tero **aperigu** vivajn estaĵojn laŭ ilia speco, brutojn kaj rampaĵojn kaj bestojn de la tero laŭ ilia speco. Kaj tiel fariĝis* . " Notu, ke la kreado de teraj bestoj okazas en la sesa tago kiel tiu de la homo. Kaj la verbo " **produkti** " substrekas la diferencon inter la besto kaj la homo, pri kiu Dio diras " **ni kreu homon laŭ nia bildo** . "

Ĉio ĉi okazas antaŭ la okuloj de la mirantaj anĝeloj. La detaloj de la historio de la homo estas poste rivelitaj al ni en Genezo 2.

Tie, Dio prezentas novan scenon, tiun de la Edena Ĝardeno, mirinda ĝardeno kie estas fruktarboj de multaj specioj, kiujn viroj kaj virinoj povas manĝi pro pura plezuro, ĉar antaŭ peko, ilia postvivado ne dependis de ilia nutraĵo. La morto ankoraŭ ne efikis por detrui la ĉelojn de iliaj korpoj.

Kreita el ripo de Adamo, Eva estas klono de Adamo en ina versio. Kaj ĉi tiu origino en Adamo faras ŝin la profeta bildo de la Asembleo, la elektitoj, kiuj kolektive formas "la Fianĉinon de Jesuo Kristo", mem estante la nova Adamo laŭ Rom. 5:14: " *Tamen la morto regis de Adamo ĝis Moseo, eĉ super tiuj, kiuj ne pekis laŭ la **simileco de la transgreso de Adamo, kiu estas la bildo de tiu, kiu venos*** . " Kaj Paŭlo plue specifikas en 1 Kor. 15:45: " *Tial estas skribite: La unua homo Adamo fariĝis viva animo; la lasta Adamo fariĝis viviganta spirito* . "

Nia tuta fido kaj espero baziĝas sur ĉi tiu komparo de Adamo kaj Jesuo Kristo, kiu venis el la ĉielo por kompensi la malsukceson de la unua Adamo. Kaj submetita siavice al la tentoj de la diablo, li ne malsukcesis, li venkis. Ĉio, kio restis al li post ĉi tiu venko, estis konfirmi ĝin per konsento morti krucumita de la Romanoj, pro la insista postulo de la Judoj. Kaj jen kion li faris, por ke lia venko estu totala, kaj ĉi tio donis al li ĉiun pravigon por savi siajn verajn elektitojn kaj kondamni al morto kaj neniigo ĉiujn homajn aŭ anĝelajn ribelulojn. Estas lia venko super peko kaj morto, kiu permesis al Jesuo diri al siaj apostoloj en Johano 10:17-18: " *La Patro amas min, ĉar mi demetas mian vivon, por ke mi ĝin reprenu. Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi ĝin demetas mem; mi havas la potencon demeti ĝin, kaj mi havas la potencon repreni ĝin: ĉi tiu estas la ordono, kiun mi ricevis de mia Patro* . " Li tiel povis revivigi sin mem, havante ĉiun pravigon por revivigi siajn verajn elektitojn, elektitajn per la justeco de la Patro. La sperto travivita de Jesuo Kristo estas simila al tiuj, kiujn vivos ĉiuj liaj elacitetitaj homoj, ĉu mortintaj aŭ vivantaj.

En sia revelacio de la Biblio, Dio donas al la elektitoj, individue, la rolon de gastoj ĉe la edziĝa vespermanĝo de la Ŝafido. Sed, kolektive, ili kune konsistigas la Fianĉinon de la Ŝafido Jesuo Kristo. Tiam aperas la graveco de la

insisto de Jesuo pri la unueco de siaj elektitoj, kiel li diras en Johano 17:21 ĝis 23: " *por ke ili ĉiuj estu unu* , kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj Mi en Vi, *por ke ili ankaŭ estu unu en ni* , por ke la mondo kredu, ke Vi min sendis. La gloron, kiun Vi donis al mi, Mi donis al ili, *por ke ili estu unu* , kiel *ni estas unu* , Mi en ili, kaj Vi en mi; *por ke ili perfektigu en unu* , kaj por ke la mondo sciu, ke Vi min sendis kaj amis ilin, kiel Vi min amis ." Per ĉi tiu insisto, Dio montras al ni kiel la unueco de siaj elektitoj karakterizas tiujn, kiujn li konsideras siaj veraj elektitoj. Ĉi tiu unueco devas troviĝi en ĉio kaj jam en la interpreto de lia skribita vorto, liaj ordonoj kaj liaj profetaĵoj. Kiel ĉiu povas vidi, tia unueco ne karakterizas la spiritan religion kunvenon de la ekumena alianco organizita de la papa Romkatolika Eklezio, en kiu, en la plej kompleta konfuzo, ĉiu "ludas sian propran partituron".

Tia konfuzo ne povas ekzisti en la vera asembleo de la elektitoj de Dio en Jesuo Kristo, pro la simpla kialo, ke Dio, la sola kaj unika, elektas ilin, instruas ilin, kaj finfine savas ilin. La unuecon postulatan de Dio li atingas, ĉar li mem kontrolas ĝin kaj sole elektas ilin. La graveco de unueco malkaŝiĝas en la fakto, ke ĝi permesas la finan kunvenon de ĉiuj elektitoj savitaj de Jesuo Kristo ekde Adamo ĝis la lastaj savitaj elektitoj. Kaj ĉi tiu fina unueco estis profetita per la origino de la virino formita el la ripo de Adamo. Spirite, unuiĝo en Kristo restarigas la Elektiton al ŝia originala loko kiel la ripo de la nova Adamo. La programo de savo preparita de Dio atingas sian deziratan sukceson, kaj la ciklo de homa sperto finiĝas per la bildo donita en la sesa tago de la kreado. Adamo reakiris sian ripon, kaj la du fariĝas unu karno, kiel Jesuo petis en sia preĝo al Dio, sia Patro. Adamo estis la profeta bildo de Jesuo kaj Eva estis la profeta bildo de lia amata Fianĉino, kiu simbole indikas liajn verajn elaĉetitajn elektitojn.

Por profeti ĉi tiun planon de savo, Dio organizis la homan vivon en la formo de paro formita de komuna reciproka altiro. Kaj kio altiras ilin estas la ama deziro, kiu kondukas ilin fizike iĝi unu karno en la supera ago de amo. Ilia komuna plezuro kondukas ilin al la ekstazo de orgasmo, kiu estas nur specimeno de la ekstazo, kiun Dio eterne ofertas al siaj elektitoj en sia sankta ĉeesto.

Plezuro estas ĉieesta en la programo preparita de Dio: gusta plezuro en la Ĝardeno Edena kaj seksa plezuro por instigi la paron generi kaj loĝi la teron, kiel Dio ordonas en Genezo 1:28: "Kaj Dio benis ilin, kaj Dio diris al ili: **Frukto kaj multiĝu, kaj plenigu la teron kaj submetu ĝin** ; kaj regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo, kaj super ĉiu vivanta estaĵo, kiu moviĝas sur la tero . "

Oficiala religia geedzeco estas homa inventaĵo utila al la Katolika Eklezio por submeti la homojn, kiujn ĝi baptas, al la stato de beboj nekapablaj elekti la proponon de kredo, kaj ankaŭ utila al la civila administrado, kiu regas kaj kontrolas la homaron. Ĉi tio estas farata per imitado de la "prezento" de la novnaskito je ok tagoj de la hebrea rito, kiu absolute ne estis baptito.

Por Dio, la sola kialo, kiu devus konstrui paron, estas la harmonia kunhavigo de la reciproka amo inter viro kaj virino. En la paro, la du geedzoj interŝanĝas sian plezuron, sed ili devas ankaŭ elteni kune la malagrablajn provojn, kiuj venas ĝeni ilian situacion. Dio amas fidelecon, sed daŭran fidelecon, kiu devus finiĝi nur per la morto de unu aŭ ambaŭ geedzoj. Tio similas al la vortoj de

ĉi tiu verso el Apokalipso 2:10: " *Ne timu tion, kion vi suferos. Jen la diablo ĵetos iujn el vi en malliberejon, por provi vin, kaj vi havos aflikton dum dek tagoj. **Estu fidela ĝis la morto** , kaj mi donos al vi la kronon de la vivo .* " Ĉi tiu alia verso el Apokalipso 2:4 konfirmas la gravecon, kiun Dio donas al fideleco: " *Tamen mi havas kontraŭ vi, ke vi forlasis vian unuan amon .* " Kaj jam li riproĉis Izraelon pro ĝia malfideleco, dirante en Malaĥio 2:14 ĝis 16: " *Kaj vi diras: Kial? ... Ĉar YaHWéH atestas inter vi kaj la edzino de via juneco, al kiu **vi estis malfidela** , kvankam ŝi estas via kunulino kaj la edzino de via interligo. Neniu faris tion, kun resto de saĝo. Nur unu faris tion, kaj kial? Ĉar li celis la idaron, kiun Dio promesis al li. Tial gardu vian spiriton, **kaj neniu estu malfidela al la edzino de sia juneco ! Ĉar Mi malamas eksgeedziĝon** , diras. La Eternulo, Dio de Izrael, kiu kovras sian veston per perforto, diras la Eternulo Cebaot. Tial gardu vian spiriton, kaj ne estu perfidaj.* » Ĉi tiu mesaĝo estas adresita de Dio al viroj ĉar Li donis al ili aŭtoritaton pri ilia geedzeco kaj tial Li tenas ilin respondecaj kiam ili divorcas de siaj edzinoj. En ĉi tiuj versoj, Dio aludas al Abram, kiu kuŝis kun Hagar, la egipta servistino de sia edzino Sara, laŭ la peto de ĉi-lasto, ĉar ŝi mem estis sterila kaj ne pensis, ke ŝi povus doni al li infanon. Dio pardonis la agon, sed ĝiaj konsekvencoj restis kaj ankoraŭ manifestiĝas hodiaŭ en la ekzisto kaj agresemo de la islamaj arabaj popoloj, la posteuloj de Iŝmael, la filo de Hagar.

Same kiel Eva malobeis la ordonon de Dio manĝi la frukton de la arbo de la scio pri bono kaj malbono, tiel fariĝante pekulo, tiel ankaŭ la Fianĉino de Jesuo kolektive heredis ĉi tiun prapekon, kiu metis ŝin sub la malbenon de peko kaj ĝian kondamnon, kiu estas morto. Vidante, ke lia amato estos prenita de li, Adam decidis dividi ŝian sorton; kio estus neniiginta la savan planon de Dio. Tiel li povis efektivi la planon de savo, kiu permesus al li pardoni la pekojn de la du kulpuloj. Tiel, same kiel en la nomo de amo Adam riskis morti kun Eva, ankaŭ en la nomo de dia amo la nova Adam Jesuo Mikaelo malsupreniris de la ĉielo al la tero, decidita venki pekon kaj morton, por savi siajn elektitojn, fidelajn heredantojn de la peka naturo ekde Adam kaj Eva, la unuaj pekuloj. Adam tial batalis kontraŭ Dio kaj lia amo por Eva triumfis, kaj sur la tero 4.000 jarojn poste, Jesuo faris same, konsentante morti kiel pekliberiga viktimo. La plano de dia savo do baziĝas sur la principo antaŭe studita titolita "amo estas forta kiel morto". La du vortoj sonas fonetike tre simile en la franca kaj, pli ĝenerale, la latina lingvoj: amo kaj morto. Morti pro amo resumas la subliman iniciaton faritan de Dio por savi siajn elektitojn. Kaj tio kolektive donas al ili la bildon de la amata Fianĉino de la Ŝafido Jesuo Kristo.

Komence de la kristana epoko, la 3-an de aprilo 1930, Jesuo Kristo libervole donis sian vivon kiel pekliberiga viktimo kaj fidele kaj sublime alprenis sian rolon kiel elaĉetanta Savanto, ĉar li tiel elaĉetis la animojn de siaj elektitoj, ŝparante al ili ilian kondamnon al la dua morto. Tial Jesuo diris en Johano 5:24: " *Vere, vere, mi diras al vi: **Kiu aŭskultas mian vorton kaj kredas al Tiu, kiu min sendis, tiu havas eternan vivon kaj ne venos en kondamnon, sed jam pasis de morto al vivo .*** "

Multaj falsaj kristanoj bazas siajn iluziojn kaj falsajn esperojn sur pretendo esti indaj profitantoj de la vortoj parolitaj de Jesuo en ĉi tiu verso. Do ni rigardu



pli detale la postulojn, kiujn devas plenumi kandidatoj respondantaj al la voko de Dio.

"... *kiu **aŭskultas** mian vorton* ": Jesuo ne parolas ĉi tie pri pasiva aŭskultado, ĉar li faras la diferencon inter aŭdado kaj **aŭskultado** . Tiu, kiu **aŭskultas**, konsideras tion, kion li aŭdas, kaj rapide praktikas ĝin.

"... *kaj kiu kredas al Tiu, kiu min sendis* ": ĉi-foje temas pri Dio la Patro, tiu, kiu direktis la instruadon de la malnova interligo kaj ordonis ĝiajn ordonojn, ĝiajn leĝojn kaj ĉiujn ĝiajn preskribojn skribitajn de Moseo.

Tra sia ampleksa instruado en Johano 5, Jesuo klopodas komprenigi al la Judoj, ke honori lin estas honori la Patron, kiu sendis lin al la tero por elaceti siajn elektitojn. La historio atestas, ke plejparte la Judoj ne komprenis tion. Sed ĉu kristanoj ne faris la samon? Pravigante la leĝon de la Dek Ordonoj modifita de la papeco, la tuta katolika religio povas esti konsiderata senutila kaj malutila. Koncerne protestantojn, ekde 1843, la akcepto de ilia doktrina neperfekto kondamnas ankaŭ ilin. En 1873, ekzamenita kaj testita dufoje en 1843 kaj 1844, la Sepa-taga Adventismo estas donita al ni kiel la aprobita kaj benita modelo de la Fianĉino de la Ŝafido. Ornamita per sia "**krono**", ŝi estas preta por la Nuptovespero de la Ŝafido Jesuo Kristo. Ve, 1873 ne estis la tempo planita por la glora reveno de Jesuo Kristo, kaj la adventista mesaĝo unue supozeble disvastiĝos tra la tero kie ajn eble; tio estis farita. Ni poste alvenas en 1994, kie mia anonco pri la reveno de Jesuo por 1994, malĝusta dato je unu jaro, estis unuanime malakceptita de la adventista asembleo kaj ĝiaj gvidantoj, la pastroj de la Adventista Konferenco de Suda Francio. En Clapiers, la adventista regiona ĉefsidejo de la Sudo, mia verko titolita "La Revelacio de la Sepa Horo" estis prezentita por aprobo. Ĉi tiu detalo valoras memoron. Antaŭ ol la komisiono faris sian decidon, mi petis kolportiston de la verko (tiu, kiu donis al mi "La Grandan Konflikton", kiu revenis al la oficiala eklezio) legi antaŭ ĉiuj la ĉapitron titolitan "La Rifuzo de la Lumo" prezentitan en la libro Evangelical Ministry verkita de la mesaĝisto de la Sinjoro, Sinjorino White. Malgraŭ ĉi tiu averto, la respondo estis: malakceptita. Mia forigo el la eklezio sekvus fine de 1991. Rezulte, la adventista heredaĵo estis "**elvomita**" de Jesuo Kristo profete en 1993 kaj videble, post pruvo, komence de 1995 kiam eniro en la Protestantan Federacion estis registrita kaj oficiala. Sed Dio gardas min kaj tiujn, kiuj ricevas mian profetan mesaĝon, kaj jaron post jaro, provoj venis sur min kaj tiujn, kiuj subtenis min. Supervenkitaj de senpacienco, ili foriris de mi unu post la alia, ĝis mi trovis min sola. Sed la Sinjoro kondukis al mi la tre junan fraton Jean (Joël), kiun mi renkontis en la tago de lia bapto kaj kun kiu, en la sama tago, mi dividis miajn profetajn klarigojn; tio, en la jaro 1991, je kies fino mi estos oficiale forigita de la laboro. Solida kaj efika subteno estis do preparita de Dio ekde 1991. Tiel, kiel en milito, kiam batalantoj falas aŭ fuĝas, aliaj venas por anstataŭigi ilin. Tra la provoj, "**la Fianĉino de la Ŝafido**" postvivas kaj nur en la printempo de 2018 venis inundo da lumo por perfektigi ŝian "**preparon**", kiel estas skribite en Apokalipso 19:7 ĝis 9: "*Ni ĝoju kaj jubilu, kaj donu al li gloron; ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido, kaj **lia edzino sin pretigis*** . "*Kaj al ŝi estis donite, ke ŝi estu vestita per bisino pura kaj blanka. Ĉar **la bisino estas la justeco de la sanktuloj*** . *Kaj la anĝelo diris al mi: Skribu:*

*Feliĉaj estas la vokitaj al la edziĝa festeno de la Ŝafido. Kaj li diris al mi: Ĉi tiuj estas la veraj vortoj de Dio .*

Do el kio konsistas ĉi tiu preparo de la Fianĉino? La respondo estas donita al ni en la verso: aŭ, plenumi "**justajn farojn**"; juĝita "**justa**" de Dio en Jesuo Kristo. Nun, ekde 1843, la kaŭzo de dia beno estas la demonstraĵo de la amo al lia vero; kaj male, la kaŭzo de la malbeno estas la malo, nome, la foresto de la amo al la vero; fakte, la amo al mensogoj, kiujn Jesuo klare kaj firme kondamnas en Apokalipso 22:15: "*For la hundoj, la sorĉistoj, la malĉastuloj, la murdistoj, la idolanoj, kaj ĉiuj, kiuj **amas kaj praktikas mensogon** !*" En 1843, 1844 kaj 1991-1994, la demonstraĵo de la amo al la vero estis la sindediĉo de fido por la reveno de Jesuo anoncita per kalkuloj uzantaj profetajn daŭrojn proponitajn en la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. En 1843, protestantoj malakceptis kaj malestimis la profetaĵojn bazitajn sur la libro de Daniel; En 1991-1994, la oficialaj "adventistoj" malakceptis kaj malestimis mian anoncon pri la reveno de Jesuo bazitan sur la libroj de Daniel kaj Apokalipso. Ili faris pakton kun la malamikoj de Dio, kiuj falis en 1843 kaj 1844. En ĉiuj ĉi tiuj sinsekvaj spertoj, Dio juĝis tiujn, kiuj pretendas esti liaj sekvantoj. Trovante ilin tro frivolaj, li forlasis ilin al demonaj inspiroj, kies sorton ili dividos en la tago de la lasta juĝo. Kaj pro ilia malestimo al la dia vero rivelita al liaj profetoj, ĉi tiuj sinsekvaj kulpuloj estas maltrankviligitaj de ĉi tiu mesaĝo adresita de Jesuo al Sardeso.

en Apokalipso 3:3: “ *Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj tenu firme kaj pentu. Se vi ne viglos, mi venos al vi kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, en kiu horo mi venos al vi.* ”

La Elektito aŭ la Fianĉino de Kristo, ŝi nun scias, ekde 2018, je kiu horo ŝia amata Edzo venos por preni ŝin: printempe de 2030. Ĝis tiam, ŝia preparado daŭros, ĉar ŝi restas en konstanta rilato kun la Sankta Spirito de Jesuo Kristo, kiu nutras ŝin per sia instruado, kiu igas la komprenon de liaj bibliaj profetaĵoj pli kaj pli klara, tagon post tago.

Ĝia preparo okazas sur la tero kaj en la tago de la reveno de Jesuo Kristo, prenita supren en la ĉielon, en lian regnon, la Nuptofesto celebros la venkon de la Fianĉo kaj la Fianĉino de la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj.

La Fianĉino de Jesuo nun havas tre akran kaj akran scion pri la programo, kiun Dio pretigis kaj kiun ni povas facile kompreni. Dum la 6000 jaroj de elekto de la elektitoj, Dio ofertas al ni tri sinsekvajn komplementajn lecionojn, kies rezulto ĉiam estos la sama ĉe la fino de ĉiu el la tri koncernaj fazoj. La lecionon donas al ni klare la sperto de la antaŭdiluvianoj: **ok** homoj estas savitaj de la diluvo, sep el ili pro esceptaj apartaj kialoj bazitaj sur la neceso reloĝigi la teron.

La dua fazo estas konstruita sur Abraham, la patro de la vera kredo, kaj fine ĉe la unua alveno de Jesuo, la **11** apostoloj el la 12 kaj **resto** de aliaj disĉiploj profitas de la savo alportita de Jesuo Kristo.

Kaj laŭ la atesto ricevita de Ellen G. White, la tria fazo estas konstruita sur la apostoloj kaj finiĝas en 1843 kaj 1844, kie por formi sian lastan institucion eklezion portantan en sia nomo sian kredon "Sepa-taga Adventisto", Dio nur gardas **50** homojn el 50 000 Adventistoj; tio por tuta loĝantaro de 17 milionoj da loĝantoj.

La kvara fazo okazas inter 1873 kaj 1993, ĝi datiĝas de la oficiala komenco de benita Adventismo ĝis la malbenita Adventismo " *elvomita* " de Jesuo Kristo, kiu forlasis ĝin al ĝiaj satanaj aliancoj.

Riĉigita per siaj vivitaj ekzemploj kaj konfirmita per faktoj, fidela malkonsenta Adventismo estas pli bone preparita ol iam ajn por konservi sian fidelecon kaj glori sian Dion ĝis la fino de la mondo, ses jarojn kaj du monatojn for, dum mi skribas ĉi tion.

## M29- Unio faras la malbenon

La populara diraĵo longe ripetiĝas, ke "unueco estas forto", sed ĝi ne precizigas, ke ĝi ankaŭ kreas malbenon en ribela tendaro. Ĉar la dia malbeno rezultanta el ĝia spirita juĝo kondukas la ribelantojn kuniĝi por trudi sian forton, sed ne estante vere unuiĝintaj unu kun la alia, tiu unuiĝo estas tre malforta kaj tial povas facile rompiĝi kun tre gravaj konsekvencoj por ĉiuj.

La okcidenta socio heredis du grandajn civilizojn. La unua estis greka, sed ĝi estis ĉefe kultura modelo, al kiu ni parte ŝuldas nian francan lingvon. La disvastiĝo de ĉi tiu kulturo atingis la juna makedona konkerinto Aleksandro la

Granda, kiu mortis ĉe la kulmino de sia gloro en la aĝo de nur 33 jaroj. Malaperinte sen lasi heredanton, lia orienta kaj iom okcidenta imperio estis dividita inter liaj dek generaloj, kiuj, kompreneble, batalis unu kontraŭ la alia dum 20 jaroj ĝis nur kvar el ili povis heredi regnon. Jam tiutempe, Romo eniris la scenon en la Oriento, agante kiel la monda policano. Ĉiu epoko de la historio havas sian mondan policanon, rolo kiu apartenas al la plej forta, la plej potenca, kapabla komandi obeemon de ĉiuj aliaj. Same kiel ekzistis la "pax romana" tiutempe, en la nia, ekde la venko de Usono en la Dua Mondmilito, ekzistis la "pax americana".

### La greka heredaĵo

Granda leciono eliras el pluraj spertoj: ke unueco estas forto nur dum tempoj de sukceso. La grekaj generaloj estis ĉiuj tre unuiĝintaj malantaŭ Aleksandro por batali kontraŭ la persa popolo, kiu, vere, venis serĉi lin en sia patrujo, en Grekio. Sed sufiĉis, ke la juna reĝo mortu por ke ili batalu ĝismorte. Kaj ĉi tiu konduto ne estas ekskluzive greka, ĉar venko estas bela, sed malvenko estas malhela, ĉar la homa animo estas nigra kaj malgaja. Kaj siavice, Grekio kliniĝis sub la romia forto; sed kial? Ĉar la greka unio cedis lokon al fraticida civila milito, kiu kontraŭstarigis la Aĥean Ligon al la Etola Ligo. Kaj la Etola Ligo havis la malbonan ideon esti subtenata de la romia armita forto. Tiel, en 160 a.K., Grekio fariĝis romia kolonio. Unueco estas forto, kondiĉe ke ĝi tenas sin, sed la tagon, kiam ĝi fendiĝas, la tragedio estas grandega. Kaj se la greka kulturo restis tiel influa ĝis hodiaŭ, tio estas ĉar anstataŭ detrui la kulturon de siaj venkitaj kontraŭuloj, Romo adoptis ĉiujn iliajn diversajn kulturojn kaj siajn multajn paganajn diaĵojn. Kaj en ĉi tiu aliro, ni ne estas malproksimaj de tiuj batalantoj, kiuj manĝis la korpojn de siaj malamikoj por kapti ilian forton. Por pli bone kompreni, kia estis antikva Grekio, ni aŭskultu la rakonton de ĉeestinto pri la apostolo Paŭlo trapasanta Atenon, laŭ Agoj 17:16: "***Dum Paŭlo atendis ilin en Ateno, lia spirito maltrankviliĝis en li, ĉar li vidis la urbon plena de idoloj.***" Ĉe la Areopago en Ateno, li lanĉis paroladon adresitan al filozofoj, tiaj specialistoj pri la menso, kiuj demandas al si multajn demandojn sen iam trovi la respondon, kiu taŭgas por kontentigi ilin. Li diras en la versoj 22 kaj 23: "*Paŭlo, starante meze de la Areopago, diris: Atenanoj, mi trovas vin en ĉio tre religiemaj. Ĉar, promenante tra via urbo kaj rigardante viajn adoraĵojn, mi trovis altaron kun ĉi tiu surskribo: Al nekonata dio! Kion vi adoras sen scii, tion mi anoncas al vi. La Dio, kiu faris la mondon kaj ĉion en ĝi, estante Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ne loĝas en manfaritaj temploj, nek estas servata de homaj manoj, kvazaŭ li bezonus ion, li, kiu donas al ĉiuj vivon kaj spiron kaj ĉion.*" Lia atesto estas admirinde konstruita kaj por la gloro de Dio, ĝia inspiranto. La ideo ekspluati "*la altaron*" dediĉitan "*al nekonata dio*" estas subtila kaj vera frukto de la Sankta Spirito. Kaj se elektita animo estus trovita en ĉi tiu Areopago, ĝi estus manifestinta sin, sed malgraŭ la vortoj de vero esprimitaj de Paŭlo, la aŭdantaro estis nur pagana kaj politeisma. Male al la romanoj, la grekoj ne adoptis la diaĵojn de siaj malamikoj aŭ simple fremdajn. Kaj tiu fremda dio estis ĉi-foje la sola vera Dio, kiun la diablo kontraŭbatalas per sia tuta energio kaj rimedoj. Li inspiris la grekojn per ilia tuta idolkulta religieco; la poeton Homero, li inspiris sian rakonton pri la Iliado kaj la

Odiseado bazitaj sur realaj historiaj faktoj, kiel la batalo de la grekoj kontraŭ la urbo Trojo, aranĝita kaj rakontita sur grekaj paganaj religiaj bazoj, same kiel la fantazia revenvojaĝo de Odiseo, reĝo de Itako. Hodiaŭ, ĉi tiuj aferoj estas instruataj en lernejoj, kaj la modernaj mensoj de studentoj povas nur ridi, kiam ili malkovras la kredemon de la grekoj pri iliaj fabloj kaj iliaj diaĵoj. Sed tiel farante, ili lernas moki ĉion religian, la religio de la vera Dio estas juĝata same. Do Grekio daŭre mortigas la veran kredon, en 2024, kiel ĝi faris en la ĉeesto de Paŭlo, malakceptante lian ateston.

Tiel, en la libro de Daniel, Dio elektis stigmatizi Grekion kiel specon de peko kaj sekseco: " *La ventro kaj la femuroj* " en la statuo de Daniel 2; " *la makulita leopardo* " en Daniel 7; " *la fetora kapro* " en Daniel 8.

Bedaŭrinde por ni, Romo estis tie; ĉar ŝi mem, ekposedante la tutan grekan kulturon, transportis ĝin al la tuta Okcidento, kiu siavice ekposedis ĝin kaj mortigas siajn loĝantarojn per sia instruado, kiu estas mensoga, artefarita kaj detrua por impreseblaj animoj.

Tiu greka heredaĵo alprenas impertinentan formon en niaj lastaj tagoj per la leĝigo de samseksemo, ambaŭseksemo, transseksemo, kaj eĉ pli abomenindaj devioj faritaj kun bestoj. La diablo kaj la demonoj scias, ke ili havas nur ses jarojn da agado restantaj, do ili maksimumigas sian influon, celante reprodukti por la lasta fojo, por la nacioj de hodiaŭ, la situacion, kiu estis tiu de Sodom kaj Gomora, kiu sendube estis tiu, kiu ekzistis ĝuste antaŭ la diluvo. Sodom kaj Gomora estas menciitaj nur en la Sankta Biblio, junuloj ne konsciantaj pri tio, en nia Okcidento, la legitimeco donita al samseksemo baziĝas sur la greka kulturo kaj ĝia instruado. Okcidenta kulturo donas grandan lokon al statuoj de nuda Apolono kaj nudaj virinaj korpoj. Kvankam admirinda estas la laboro de grekaj skulptistoj, iliaj verkoj restas elementoj de ekscito, kiuj legitimas kaj antaŭenigas volupton kaj la plezurojn de la karno. Tiom, ke nia moderna okcidenta socio reproduktas la modelon de antikva Grekio. La malnovaj falsaj diaĵoj estas hodiaŭ anstataŭigitaj per okupoj, kiuj absorbas la pensojn kaj tempon de homoj. En sia parabolo pri la geedziĝa festo, Jesuo citas diversajn aferojn, kiuj alprenas pli da graveco, por homoj vokitaj de Dio, ol lia propono kaj lia ĉiela invito. Iam, ĝi estis la provo de nova paro da bovoj; hodiaŭ, ĝi estas la plej nova modelo de aŭto, kiun ni ĵus aĉetis, la stadiono, kien ni venas por kii kun la ŝatantoj, kaj dum la lastaj kelkaj jaroj, ĉi tiu poŝtelefono kaj ĉi tiu komputilo, per kiuj ni vivas virtualan ekziston en kontakto kun veraj falsaj amikoj.

Mi rememoris, antaŭ iom da tempo, kiel el Romo, la greka kaj romia arta kulturo venis al Francio, deloginte la reĝon Francisko la 1-a. <sup>Peko</sup> tiel alvenis en potencon en du komplementaj formoj, la idolkulta romia katolikismo kaj la same idolkulta grek-romia anatomia kulturo. Poste, estis el radiantanta Francio, ke ĉi tiu kulturo estis adoptita en ĉiuj okcidentaj landoj. Parizo, la Luvro, ĝiaj aliaj muzeoj, Pigalle kaj ĝiaj mondfamaj kabaredoj, la Moulin Rouge, la Folies Bergères (trafe nomita), ĝia prestiĝa avenuo de la Elizeaj Kampoj; kiel lumturo en la nokto, ĝia radianco delogas kaj ravas. Turistoj venas el la tuta mondo, kunportante ĝian bildon kaj ĝian modelon. Kaj tiel la insida tumorino malpurigas la riĉulojn kaj malriĉulojn de la tuta tero.



Grekio estis malamika al fremduloj, kaj Ateno, la unua respubliko en la historio, fermiĝis sur si mem. Ĝia rivalo, Sparto, eĉ batalis kontraŭ ĝi same kiel la Franca Respubliko estis batalita de la aliaj regnoj de Okcidenta Eŭropo. Kaj finfine, multaj el ĝiaj kontraŭuloj nun estas sur ĝia flanko ene de EU.

### La malbeno de Francio

De François Mitterrand, prezidanto inter 1981 kaj 1995, ĝis prezidanto Sarkozy en 2007, Francio lasis sin esti lulita en dormon kaj delogita de lertaj paroladoj indaj je tiu, kiun parolis la serpento en Genezo. Ĉar popolo havas nur la gvidantojn, kiujn ĝi meritas. Kaj ĉi tiu popolo mem estas, longe metita sub la malbenon de Dio, elektita de li, por iĝi la ĉefa armita subteno de la papa romkatolika religio ekde 496, la jaro de la baptado de la franka reĝo Klotario la 1-a. Ankaŭ el Francio, en 1095, en Clermont-Ferrand, estis lanĉita la ordono por la unua "Krucmilito", kiu venis por vane ataki la arabajn islamajn popolojn loĝantajn en la "sankta lando". Sed ĉu ĉi tiu nomo de "sankta lando" estis ankoraŭ meritita kaj pravigita? Kio restis de la "sankta" en la urbo Jerusalemo, kiun Dio intence detruigis per romiaj trupoj en 70 laŭ sia juĝo profetita en Dan. 9:26 kie li diras: "*Post la sesdek du semajnoj, la sanktulo estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon por li. La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon, la sanktecon, kaj ĝia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito.*" Ĉi tiu verso klare indikas la kaŭzon de la romia puno trudita al Jerusalemo: "*Post la sesdek du semajnoj, la sanktulo estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon por li.*" La profetaĵo efektive plenumiĝis, kiel anoncis ĉi tiu aŭtentika traduko de la originala hebrea lingvo. Ĉar malgraŭ la ŝajnoj, la 12 apostoloj ne identigis Jesuon kiel tiun, kiun la profetaĵo anoncis, precipe kiam ili vidis lin krucumita de la Romanoj. Tiam ni devas kompreni, kio estas sanktigo. Ĉi tiu termino signifas "esti apartigita de Dio", kio implicas esti metita sub lian benon kaj dian protekton. Kiam Moseo renkontis Dion en la dezerto en la formo de brulanta arbusto, Dio diris al li: "*Demetu viajn ŝuojn, ĉar la loko, kie vi staras, estas sankta tero.*" Tiu ĉi tero estis sankta nur dum Dio estis tie; post tiu ĉi renkonto, la sama loko denove fariĝis dezerto. Kaj nur kiel monumento Dio starigis ŝtonojn meze de la rivero Jordano kaj meze de la orienta branĉo de la Ruĝa Maro. Ĉu temas pri loko, objekto aŭ persono, sankteco restas dependa de la juĝo de Dio. Tiel, paradokse, ĉar ili estis sankta popolo, pro sia nekredemo la Judoj de Jerusalemo estis detruitaj kune kun sia sankta urbo fare de la Romanoj. Kaj tiu ĉi principo validas por lokoj, objektoj kaj homoj, kiuj restas sanktaj kaj profitas de la beno kaj protekto de Dio ĝis la momento kiam Li malbenas ilin, kiom ajn "sanktaj" ili estis ĝis tiam. Ĉar vera sanktigo restas ligita al la beno de Dio; ankaŭ, kiam Li malbenas lokon aŭ personon, la sankta loko aŭ la sanktulo perdas sian kvalifikon de sankteco. Tio okazis kun la juda lando, la juda templo kaj la juda nacio ekde la nekredemo montrita al Jesuo Kristo. La puno pro tiu nekredo venis ekzakte 40 jarojn post la elĉeta morto de ilia mesio anoncita per iliaj sanktaj Skriboj. Kaj tiu nombro "40" memorigas pri la "40 tagoj kaj 40 jaroj" de la vivo en la dezerto de la hebrea popolo liberigita el egipta sklaveco sed ne liberigita el la sklaveco de peko.

La malbeno de Francio aperis en niaj pli postaj jaroj per la eniro en politikon kaj ekpotenciĝo de nesperta junularo karakterizita de obstineco, fiereco, aroganteco kaj subteno de moralaj valoroj kondamnitaj de Dio. Kaj ĉi tiu junularo ne povas imagi Francion ekster la Eŭropa Unio. Kaj ĝuste per trudado al la francoj, dum du sinsekvaj kvinjaraj oficperiodoj, de la sama juna prezidanto Macron, pli eŭropa ol franca, Dio donas al ni la plej klaran pruvon de sia malbeno sur ĉi tiu lando. Kun la aĝo, la maljunuloj lernas revizii siajn eblojn kaj siajn politikajn decidojn. Sed la junuloj neniam faras tion, konvinkitaj, ke ili pravas kaj ke aliaj malpravas. En nia nuna situacio, en Majoto, kreiĝas ribela situacio, provokita de amasa, senbrida enmigrado el la Komoroj kaj Afriko. Kion povas fari la leĝo fronte al homa amaso konsistanta el agresemaj infanoj, kiuj ne respektas la leĝon? Ĉar niaj junaj politikistoj trompas sin pri la ŝancoj solvi ĉi tiun problemon per juraj reguloj. Tio, kio okazas en Majoto (kiu signifas morton en la araba) estas reflektado de tio, kio okazas al la tuta Eŭropo, kiu ne kapablas devigi siajn limojn en la Schengen-areo. Ĉi tiu trudita enmigrado interrompas la socian, ekonomian kaj religian ekvilibron de internaciaj rilatoj. Ni atestas novan formon de inundo, novan diluvon de " **akvoj** ", kiuj simbolas la homajn masojn en la Biblio. Kaj ĉi tiuj homaj " **akvoj** " fariĝos tiel mortigaj kiel la akvoj de la diluvo. En Dan. 11:40, la diluvo indikas la invadon de Unuiĝinta Eŭropo fare de la rusa " *reĝo de la nordo* ": " *En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo puŝos kontraŭ lin. Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj kaj multaj ŝipoj; li venos en la landon, disvastiĝos kiel torento, kaj inundos.* " » Sed notu, ke en ĉi tiu verso, la " *reĝo de la nordo* " nur utiligas la ŝancon ofertitan al li de la situacio kreita de la " *kolizio* " de la " *reĝo de la sudo* " kontraŭ Okcidenta Eŭropo en ĝia sudo, kiu koncernas kvin landojn: Grekion, Italion, Francion, Hispanion kaj Portugalion. Kaj laŭ la kunteksto preparita en versoj 36 ĝis 40, papa Italio estas la ĉefa celo de ĉi tiu " *kolizio* ". Italio, Francio kaj Hispanio do rekte suferos la sekvon de rezigno pri sia sendependeco, ne plu havante la rajton protekti siajn naciajn limojn, eĉ je la kosto de recuriri al perfortaj rimedoj. La profetita " **kolizio** " estas do la sekvo de homa inundo de arabaj kaj afrikaj islamanoj, kiu venis trudi sin al la nacioj de Suda Eŭropo.

Ĉi tiu malbeno kontraŭ Francio estas dividita kun la EU de la " **dek kornoj** " profetitaj en Daniel kaj Apokalipso. Mi do devas memori ĉi tiujn aferojn. La eŭropa engaĝiĝo ne estis unuanima, tute ne, komence de la projekto, sed al ĉiuj, kiuj kondamnis ĝiajn pravigitajn mankojn, pro manko de povi kontraŭdiri ilin, la subtenantoj de la unio ĉiam svingis la saman konsolan pretekston dirante: "Ne estas malvere, sed kreante Eŭropon ni evitos militon." Fakte, danke al Eŭropo, ni jam ne batalas inter eŭropaj nacioj, sed nia okcidenta bloko devos alfronti la orientan blokon subtenatan de multaj aziaj kaj arabaj popoloj, islamaj aŭ ne, sen forgesi la Magrebon kaj aliajn afrikajn popolojn konvertitajn al Islamo. Ĉi tie denove, subtenantoj de la Eŭropa Unio erare kredis, ke la unio alportus al ili pacon, kiam nur Dio povas doni aŭ forpreni ĝin, laŭ sia programo rivelita al siaj servistoj, la profetoj.

#### 40 profetaj jaroj

Ĉi tiu sperto de la "40 jaroj" profetis la programon de Dio, kiu kovras de Abraham ĝis la reveno de Jesuo Kristo, 4000 jarojn da tera historio, meze de kiuj Jesuo venis en tera ministerio por plenumi sian elaĉeton de siaj elektitoj; ĝuste meze de ĉi tiuj 4000 jaroj. Post du mil jaroj kaj la detruo de la diluvo, la programo de Dio por la lastaj "4000" jaroj estis vidi la plenumiĝon, sinsekve, de la sperto de Abraham, modelo de vera kredo, poste la tempo de la unua juda interligo frapita dufoje pro ĝia nekredemo, poste post ĝi, la lastaj du "2000" jaroj metitaj sub la novan interligon ankaŭ markitan de la sinsekva nekredemo de la katolika religio, la protestanta religio kaj la oficiala nekredanta Sepa-taga Adventismo "elvomita" de Jesuo Kristo, en 1993. Same kiel la nekredantaj hebreoj estis kondamnitaj morti en la dezerto kaj malhelpitaj eniri la teran Kanaanon, la nekredantaj religioj de la kristana epoko ankaŭ estos malhelpitaj eniri la ĉielan Kanaanon, kiam, en la venonta printempo de 2030, Jesuo Kristo aperos en la ĉielo en la gloro de siaj anĝeloj por forigi el la morto siajn lastajn elektitojn restantajn vivantajn. La profetaĵo ne finiĝas tie, ĉar por eniri la teran Kanaanon, Josuo kaj lia popolo devis transiri la Jordanon kaj atesti la detruon de la urbo nomata Jeriĥo. Tio laŭ tre aparta procezo organizita jene: Dum sep tagoj, ili ĉirkaŭiris Jeriĥon ĉiutage blovante la trumpeton, kaj en la sepa tago ili ĉirkaŭiris la urbon sep fojojn, kaj Dio kaŭzis la kolapson de la muroj de la urbo, kaj la loĝantoj estis tiel liveritaj al masakro fare de la hebreoj. En ĉi tiu sperto, Dio profetis la rolon de sanktigo ligitan al sia sankta sepa-taga Ŝabato. La unuaj ses rondiroj korespondis al la unuaj ses tagoj de la semajno establita de Dio. Kaj la sankteco de la sepa tago estas konfirmita per sep rondiroj de la urbo en ĉi tiu sepa tago. La mesaĝo profetis, ke ĉe la reveno de Kristo, nur tiuj viroj markitaj per la "sankta Ŝabato de Dio", vida "signo" de ilia aparteno al la Kreinto Dio, kiu uzas ĝin kiel sian reĝan "sigelon", eniros la ĉielan Kanaanon. Sed ĝi alprenos ĉi tiun karakteron de dia "sigelo" nur kiam la fideleco ligita al ĝi eksponos al morto la elaĉetitan fidelulon, kiu honoras kaj praktikas ĝin, tio estas, je la tempo de la lasta provo de fido profetita en Apokalipso 3:10: "*Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos de la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.*" Kaj ĉi tiu temo revenas al la temo de ĉi tiu mesaĝo, kiu estas: unio faras la malbenon. Ĉar en ĉi tiu lasta provo de fido, la unio atingita en la ribela tendaro kunigas ĉiujn, kiujn Dio malbenis dum siaj du sinsekvaj aliancoj: juda kaj kristana. Kiel la ribelantoj de la Eliro el Egiptujo, neniu el ili povos eniri la ĉielon, **ĉar nur la sanktigo de la vera Ŝabato, Sabato, en Jesuo Kristo, rajtigas kiel pasporto la eniron al la eterna ĉielo**. Ĉio, kion Dio profetis kontraŭ la ribelemaj hebreoj, trovas sian aplikon por la lastaj ribeluloj de la homa historio laŭ Hebreoj 3 kaj 4 avertas la homon kontraŭ nekredemo per rememorigo de la sperto vivita dum "40 jaroj" fare de la ribelemaj kaj nekredantaj hebreoj.

La fina testo, kiu metas la dian Ŝabaton kaj la homan kaj diablan dimanĉon en rektan konkuradon, sole permesas la malkaŝon de la veraj elektitoj, ligitaj al la observado de la Ŝabato, ĉar en ĉi tiu kunteksto, minacata de morto, la elektito riskigas sian vivon, kaj per ĉi tiu rimedo, Dio konfuzas kaj malkaŝas la verajn naturojn de la falsaj Ŝabat-observantoj de falinta juda, kristana aŭ adventista origino. La vera kriterio de sanktigo estas la amo al la vero, kiun Dio malkaŝas per sondado de la koroj kaj pensoj de la vokitaj kandidatoj. Kiu amas sian veron

atestas pri ĝi per siaj verkoj. Li studas la Biblion, sed precipe la profetaĵojn, kiuj, per la fakto mem, ke ili estas ĉifritaj kaj koditaj, atestas pri la graveco, kiun Dio donas al ili. La programo preparita de Dio malkaŝas sian tutan dian saĝon nomatan "saĝeco". Ni scias tre malmulte pri la kompleta historio de la antaŭdiluvianoj, krom ke ilia apetito por malbono kaŭzis, ke ili estis detruitaj per la akvoj de la diluvo. Tial, Dio ofertas al la homaro en la lastaj tagoj du spertojn, akompanatajn de atestoj, por la du sinsekvaj interligoj faritaj inter Dio kaj homo. La leciono estas jena: la homaro restas fundamente ribelema kaj nekredanta en ambaŭ interligoj. En la unua, Dio montras sian aŭtoritaton, kaj en la dua, li malkaŝas sian tutan nemezureblan amon, kun la sama rezulto. Ĉi tiun principon elvokis Jesuo, kiam li komparis la ministerion de Johano la Baptisto kun sia propra en Mateo 11:18-19: “ *Ĉar Johano venis, nek manĝante nek trinkante, kaj ili diras: Li havas demonon. La Filo de homo venis, manĝante kaj trinkante, kaj ili diras: Jen manĝegulo kaj vindrinkulo, amiko de impostistoj kaj pekuloj. Sed la saĝeco praviĝis per siaj faroj.* ” » En Mateo 21:32, li metas la laboron de Johano sub la signon de " **justeco** " kaj tial de dia aŭtoritato: “ *Ĉar Johano venis al vi laŭ la vojo de justeco, kaj vi ne kredis al li. Sed la impostistoj kaj la prostituitinoj kredis al li; kaj vi, vidinte tion, ne pentis kaj kredis al li.* ” Ĉi tiuj riproĉoj adresitaj al la juda pastraro estas ankaŭ adresitaj al la kristanoj, kiuj kondukas kiel ili ĝis lia glora reveno.

#### Du komplementaj militoj

La aroganta konduto de la okcidenta tendaro, kiun ni vidas hodiaŭ, estas sekvo de la 1990-aj jaroj, kiam naciaj gvidantoj kaj politikistoj estis trompitaj de ŝajnoj. Dum tiuj jaroj, Rusio kolapsis politike kaj ekonomie, donante al la okcidenta tendaro la senton reprezenti la modelon de sukceso, kiu triumfas super ĉiuj siaj kontraŭuloj. Kaj estis en ĉi tiu pensmaniero, ke la okcidenta tendaro alfrontis la Balkanan Militon. Post la morto de Marŝalo Tito, la komunista diktatoro de la eksa Jugoslavio, tri monoteismaj religioj koliziis, malgraŭ la malkontento de politikistoj kaj ĵurnalistoj, kiuj rifuzis rekoni ĉi tiun religian kaŭzon tiutempe, preferante naciisman. Tamen, la nacioj, kiuj atakis unu la alian, faris tion pro siaj religiaj diferencoj. Ni havis ortodoksan Serbion, katolikan Kroation kaj islaman Bosnion kiel la najbara Albanio. En ĉi tiu balkana milito, la malforta jugoslava unio fendiĝis, kaj la religiaj opozicioj, kiuj batalis terure dum la Dua Mondmilito, estis revivigitaj por rekomenci kun la sama malamo, la sama murdema abomeno. Kaj ni trovas en ĉi tiu milito elementon identan al la milito, kiu eksplodis en Ukrainio hodiaŭ en 2022. Mi memoras ĉi tiun fakton: Dum vizito al Kosovo, la lando kaj lulilo de Serbio, la serba prezidanto Slobodan Miloŝević ricevis plendojn de lokaj serboj pri brutaleco kaŭzita de albanoj loĝantaj en la regiono. Mi komparas ĉi tiun fakton kun la milito, kiun Ukrainio faris kontraŭ ukrainoj de rusa deveno loĝantaj en la oriento de la lando. Ĉi tio estis la sola kialo, kiu igis la Rusion de prezidanto Putin agi, prave kolerigita vidante siajn ŝtatanojn persekutitajn, kiel la serba prezidanto vidis antaŭ li. Volante defendi ilin, li provizis ilin per armiloj kaj profitis la situacion por konkeri Krimeon en 2014, kun la konsento de la loĝantoj. Ni do havas la saman kaŭzon por la balkana milito kaj tiu de Ukrainio; escepte ke la historiaj kuntekstoj estas tre malsamaj. Rusio,

ruinigita kaj senpova, ne povis helpi sian serban aliancanon, kiu vidis la leĝon de la plej forta tiutempe kaj la plej nekontestita, la potencon de Usono, trudita al ĝi. Sub ĝiaj detruajflugiloj, niaj kuraĝaj eŭropaj landoj devigis Serbion perdi sian Kosovon donitan al la albanoj. Kaj krome, la serba prezidanto Milošević estis alportita antaŭ la Eŭropan Kortumon en Hago. Malliberigita, li mortis iom poste, ŝajne venenita. Tiam, Rusio ne povis malhelpi la trudadon de eŭropa juro al sia serba aliancano. Rezulte, la eŭropa aroganteco atingis kulminon invadante la mensojn de ĉiuj okcidentanoj, kiuj tiam konvinkigis, ke ili povas trudi siajn socimodelojn al la tuta planedo; kaj por atingi tion, estus nur tempoproblemo, kiun ili intencis majstri. Krom ke inter 2000 kaj 2022, Rusio resaniĝis kaj eĉ riĉigis sin vendante sian gason kaj nafton al eŭropaj komercistoj. Tamen, ĉi tiuj eŭropanoj ignoris, ke eĉ ruinigita, Rusio ĉiam prioritatis la buĝeton dediĉitan al siaj armiloj, male al la Okcidento, kiu, blindigita de sia ekonomia kaj politika sukceso, plejparte senarmigis sin. Per ĉi tiu blindeco, Dio malfortigis la okcidentan tendaron de Usono kaj la eŭropanoj kun la celo transdoni Eŭropon al la rusoj, por ke ili povu detrui ĝin. Kaj tiu vera malforteco estas klare evidenta hodiaŭ, ĉar Eŭropo komprenas, ke usona helpo estos rifuzita se prezidanto Trump estos elektita en novembro 2024.

Ni tiel povas malkovri la ligan, kiu proksime ligas la Balkanan Militon al la nuna milito en Ukrainio. En ambaŭ kazoj, ni trovas persekutadon celantan etnon de malsama origino ol la dominanta tendaro. Sed kial ĉi tiuj persekutoj aperas? Pro etnaj diferencoj kunigitaj sub la aŭtoritato de potenca dominanto: en komunisma Jugoslavio, Marŝalo Tito, kaj en rusa Ukrainio, komunisma Sovetrusio. Kiel ĝia nomo sugestas, komunismo donis neniun gravecon al etnaj originoj kaj nur zorgis pri donado de komunaj rajtoj kaj devoj al la popoloj, kiuj eniris ĝian aliancon. La religio estis ateismo, kaj tial, religiaj diferencoj estis kontraŭbatalitaj aŭ simple ignorataj. Ĉi tiu aspekto ankoraŭ videblas en la spirito de nuntempa Rusio, kiu kunigas en la sama lukto kristanajn popolojn de la ortodoksa religio restarigita en Rusio, kaj islamajn popolojn.

Tial estas la aroganta sukceso de la Okcidento en la balkana milito, kiu en 2022 provokis la subtenon donitan al Ukrainio kontraŭ Rusio, kiu estis tute subtakita kaj malestimata. Kaj ni povas nur rimarki, ke la problemoj, kaj baldaŭ la absoluta dramo, kiu trafos la naciojn de Okcidenta Eŭropo, estos kaŭzitaj de la eniro en la EU-on de nacioj ligitaj al Rusio per la Jalta Pakto, en Krimeo, ĝuste, en 1945. Ĉi tiu bonvenigo, atingita dum favoraj kaj pacaj jaroj, atestas la konkerantan eŭropan spiriton hereditan de Romo, kies ŝajna sukceso ĝi konsistigis. Ĉar Romo plilongigis sin tra la tempo, estante sinsekve monarĥista, diverse respublikana, imperiisma, papista kaj fine poreŭropa; Eŭropo estante metita sub la signon kaj aŭtoritaton de la Traktato de Romo.

Lerninte la lecionon, ni povas vidi, ke la landoj, en kiuj okazis la plej danĝeraj religiaj kunvenoj, estas tiuj, kiujn Dio aparte celas; nome, laŭ historia ordo, por la Okcidento, Usono kaj la ateisma Francio; kaj la ateisma komunisma Rusio nur kunigis la ortodoksan kaj islaman religiojn unuigitaj por bono aŭ malbono.

Fakte, ligo ligas la tri Mondmilitojn intermetitajn kun pli-malpli longaj periodoj de paco. Jam la spirita kialo, kiu estas la malbeno de la heredaĵo de la



Romkatolikismo, ripozas sur la ripozo de la unua tago de niaj semajnoj, dum Dio ordonis praktiki ĝin en la sepa tago, kiun li benis kaj sanktigis ekde sia kreado de la mondo. Poste, je la nivelo de profanaj kaŭzoj, estis la limdisputoj inter Francio kaj Prusa Germanio, poste, gasmortigita de Francio en la germanaj tranĉeoj, Adolf Hitler konservis obstinan rankoron kontraŭ ĉi tiu lando, kiun li plezure humiligis igante ĝin subskribi sian kapitulacon en 1940 en la fervoja vagono, kie en 1918 la venkita Germanio subskribis la armisticon. En la venonta milito, estas malfortigita Francio, kiu sekvas la germanajn decidojn faritajn de la germana prezidantino de la Eŭropa Komisiono, sinjorino Ursula Von Der Leyen, precipe rilate al la subteno donita al Ukrainio kontraŭ Rusio. Germanio multe profitis de Eŭropo ekspluatante la homajn rimedojn kaj laboristojn de la eksa GDR (Eks-Orienta Germanio), poste de la aliaj malriĉaj landoj bonvenigitaj en sian EU-on. Pli ligita al siaj humanismaj valoroj, Francio, aliflanke, estis senigita je sia prospero, sia riĉeco kaj sia potenco, kio lokigis ĝin en la 4-a loko<sup>en</sup> la mondo. Tiom, ke la nuna juna prezidanto Emmanuel Macron nur konceptas Francion en la EU; laŭ lia pensado, Francio povas trovi forton nur en ĉi tiu Eŭropa Unio. La tri Mondmilitoj do havas komune la permanentan rolon de la ĉefe katolika Germanio, kvankam Protestantismo estis oficiale establita sur ĝia nacia grundo fare de la monaĥo Martin Luther, kiu, per unu litero, estas anagramo de la nomo "Hitler". Ĉu ĉi tiu simileco ne povus kaŝi spiritan mesaĝon de Dio? Hitler estus, por Germanio, la puno pro la malestimo montrita al Luther, la servisto benita de Dio, same kiel Napoleono la 1-a<sup>estis</sup> por la Respublikana Francio, la puno pro ĝia peka reĝimo, post kiam la Franca Revolucio mem estis la puno por la kombinita reĝimo de la monarkio kaj la romkatolika papismo, kaj ĝia tuta religia pastraro. Siaflanke, en Ameriko, la protestanta kredo pagis, inter 1860 kaj 1865, pro sia malestimo al la adventistaj procesoj de 1843 kaj 1844, per sia fraticida milito nomata la "Civita Milito".

Tiu ĉi domina rolo de Germanio donas al la eŭropa konstruado la aspekton de Kvara "Reich", tio estas, la kvara germana regno. Paco estos pli efika por Germanio ol ĝiaj du mondmilitoj, sed ĝiaj celoj restis la samaj: estas Germanio kiu gvidas, ne la aliaj eŭropaj nacioj, el la Eŭropa Komisiono; la eŭropaj deputitoj utilas nur por subskribi, ŝajne demokratie, la aŭtokratajn decidojn faritajn de la Komisiono kaj ĝiaj komisaroj, metitaj je la servo de sennaciaj tutmondismaj altfinancaj kaj riĉaj industriistoj.

### Franca disunueco

Francio estas la plej malunueca lando pro sia koloniisma pasinteco, kiu kompareblas nur kun tiu de Anglio, ĝia delonga rivalo. Kompare, en Usono, ni trovas nur homojn pretajn submetiĝi al la reguloj establitaj de la lando, kiu ne ofertas socialan helpon kaj firme trudas respekton por siaj reguloj. Koloniiginte Amerikon per "ruĝhaŭtuloj", la "blankuloj" importis la "nigrulojn" el Afriko kiel sklavojn. Kun la tempo kaj post multaj mortoj, en Usono, ĉiu lerta kaj ruza homo povas sukcesi, sendepende de sia haŭtkoloro. Tiel, la lando konstruis delikatan unuecon, sed unuecon kiu ankoraŭ rezistas hodiaŭ. En Francio, ĉiuj kialoj de malunueco akumuligas: koloniisma pasinteco kaj la akcepto de iamaj koloniigitaj homoj, laika reĝimo de katolika origino kaj la akcepto de homoj de la islama, juda

kaj ortodoksa kredoj; sed ankaŭ budhisma kaj hinduisma religioj. Francio estas la plej proksima bildo de la "Babelturo" starigita de reĝo Nimrodo. Pro sia tre religia konduto, islamanoj, la plej virtaj kaj fidelaj, ne povas apliki la regulojn establitajn de la ateisma respublikana laikismo. Adaptiĝoj fariĝas necesaj kaj la vivoj de francoj de kristana deveno estas tute transformitaj. Dum demokratio iom post iom malstreĉiĝas, ĝi limigas individuajn liberecojn, kiuj estis eblaj antaŭ la disvolviĝo de Islamo. Krome, dum Islamo disvolviĝas, ĝi fariĝas pli kaj pli postulema, kaj ĝiaj plendoj kontraŭ judoj estas importitaj en Francion, kie ekzistas granda kaj bone asimilita juda komunumo.

Gvidantoj klare komprenis la problemon kaŭzitan de ĉi tiu islama ĉeesto sur franca grundo. Pruvo de ĉi tiu konscio estas la opozicio de Francio al la eniro de Turkio en la eŭropan aliancon. Sed kultivante la paradokson kaj faktkonflikton, kiuj karakterizas ĝin, Francio konsentis adopti, laŭ ties peto, la insulon Majoto, kies nomo profetas seriozan rolon per la signifo "morto" en la religia araba lingvo de la lando koloniigita de Francio ekde 1841. Tiel, preskaŭ tute loĝata de islamanoj, Francio ekde 1976 enkorpigis islaman loĝantaron en sian naciecon, kio ŝveligis la reprezentadon de Islamo en ĝia nacio. Tamen, en la novaĵoj, ondoj da junaj komoraj enmigrintoj alportas perforton al ĉi tiu insulo. Kion faros Francio? Ĉu ĝi intervenos per siaj militfortoj riskante flamigi la koleron de la najbaraj insuloj, kiuj ĵaluzas pri Majoto kaj ĝia avantaĝa, malamata franca statuso? La venonta tempo donos al ni la respondon, sed la afero prenas tre gravan kaj "morte" danĝeran formon.

Per pliigo de siaj enmigradaj normoj, Francio kunigas sur la sama grundo neredukteblajn malamikojn, kies kolero esprimiĝas sporade laŭlonge de la tempo, malkaŝante la ekziston de terura danĝero, se la formo de tiu kolero alprenas grandan intensecon. Kaj ni alvenas al la tempo, por kiu Dio igis Francion favori sian eksplodeman humanitaran koktelon, veran horloĝbombon. Tial, la tempo de la eksplodo estas proksima.

### Ukraina disunueco

Tiu nuna malunueco inter la loĝantoj de Ukrainio estas la rezulto de la devigita unio trudita de la rusa soveta reĝimo. Sub tiu antaŭa reĝimo, homoj povis vojaĝi tra la soveta teritorio dominata de la komunista registaro de Rusio, la plej granda lando en la mondo. Ili povis ekloĝi laŭplaĉe, ie ajn, depende de la rimedoj je sia dispono por vojaĝi aŭ translokiĝi. Tiel, homoj devenantaj de la "soveta respubliko" Ukrainio miksiĝis kun rusaj loĝantaroj, kaj ankaŭ la malo okazis. Kiel mi jam diris, la ateismo de la soveta reĝimo favoris la kulturan egalecon de loĝantaroj de pluraj originoj. En tiu fera reĝimo, ne estis loko por opozicio, ĉar ribelo estis traktita severe. Granda supraĵa unueco tiel konstruiĝis. Sed kun la kolapso de la reĝimo en 1991, etnaj kaj religiaj diferencoj revekiĝis, kiel okazis en Jugoslavio post la morto de la unuiga diktatoro. Kaj profitante la politikan malordon de la momento, ukrainaj ŝtatoj kaptis la okazon proklami la nacian sendependecon de Ukrainio, tiutempe loĝata de loĝantaroj el la kvar originoj de la landoj, germana, pola, rusa kaj ukraina, tute kontrolitaj de Sovetrusio ekde 1945. Kiel Rusio, Ukrainio devis igi ĉi tiujn kvar kulturojn kunekzisti kune, kaj tio estis atingita en politika klimato de granda, preskaŭ anarkia malstabileco. Ĉar nur unu

afero unuigis ĉi tiujn malsamajn kulturojn, ĝi estis la deziro al libereco akirita per ĉi tiu sendependeco. Sed Francio pagis por lerni ĝin, libereco donita al ĉiuj nur kreas anarkian malordon kaj koliziojn, kaj ĝuste ĉi tiu neevitebla frukto aperis en Ukrainio en 2013, per la puĉo de Majdana Placo en Kievo. La ukraina kulturo volis renversi la rusan kulturon demokratie subtenate de la rusa komponanto de la loĝantaro. Ĉi tiu aliro prenis la formon de interna ĉasado, kiu devigis la verajn rusparolantojn ribeli en la oriento de la lando direkte al la rusa limo. Kaj por efektivigi ĉi tiun ĉasadon, la agon subtenis kaj gvidis la mem-proklamita nazia grupo, kiun ribelema Ukrainio ankoraŭ konsideras siaj naciaj herooj, la "Azova grupo". Jen kie ni devas rimarki la nekredeblan ŝanĝon ĉe eŭropanoj, kiuj, ekde la fino de la Dua Mondmilito, faris la ĉasadon de nazioj sia senĉesa batalo. Sufiĉis organizi la Eŭropan Union ekde la Traktato de Maastricht por ke la mem-proklamita nazio fariĝu ne nur akceptebla sed ankaŭ inda je subteno kontraŭ la malbona Rusio. Tio nur konfirmas la aspekton de la "4-a Regno" <sup>de</sup> EU, kiel mi menciis pli frue en ĉi tiu mesaĝo.

La naziigo de la okcidenta mondo sekvas la saman procezon kiel la aprobo donita al la liberigo de moralo kaj la legitimeco akirita per samseksemo kaj ĝiaj diversaj devioj. Kun la tempo, ĉio ŝanĝiĝas; homoj aprobas tion, kion ili kondamnis, pro la renovigo de generacioj. Homo naskiĝas sub normoj, kiuj fariĝas la legitima normaleco por lia menso. La maljunuloj malaperas kaj estas anstataŭigitaj de junuloj tute nekapablaj kompreni la kialojn de la malnovaj juĝoj, kiuj malaperas kun la maljunuloj mem. Kaj ĉi tiu principo sole klarigas la renovigon de malbono dum la regadoj de la reĝoj de Izrael kaj Judujo dum la Malnova Interligo. La principo estas renovigita por nia fina epoko, kiel ĝi faris dum la tuta historio de ses mil jaroj sur la Tero. Estas do facile por Dio veki malamojn kaj malnovajn rankorojn longe dormantajn sub la firma dominado de trudita aŭtoritato. Kaj kiam ĉi tiu aŭtoritato malaperas, la subpremitaj opozicioj reakiras vivon kaj agon. La kazo de Ukrainio estas interese ekzameni, ĉar Ukrainio militis kontraŭ Rusio por konservi sian tutan artefaritan teritorion, kies 18%, situanta oriente, estis aneksita al Rusio. Kaj ni trovas rusojn en la ukraina ribela tendaro, kiuj subtenas la batalon kontraŭ Rusio, ĉar ili prioritigas sian liberecon super sia rusa nacia origino.

Simile, kristanaj eklezioj prepariĝas kontraŭbatali la veron de la dia Ŝabato, ĉar ili privilegias la liberecon, kiun ili donis al si, por liberigi sin de siaj justaj devoj al la sola vera Dio, la Kreinto kaj Leĝdonanto; tio per maljusta pretendo de lia pardono kaj lia graco ofertita en la titolo de Dio la Liberiganto.

La pasio por libereco tial restas la ĉefa kaŭzo de ĉiuj okcidentaj homaj ribeloj.

#### Al Dio! Robert Badinter

Ĉi-vendrede, la 9-an de februaro 2024, viro mortis. Lia nomo, Badinter, estas ligita al la malapero de la mortopuno en Francio, kie la gilotino ankoraŭ senkapigis la kondamnitajn ĝis 1977. Ĉi tiu viro estis de juda religio kaj deveno. Li estis markita kaj traŭmatigita de la morto de sia patro, kiu malaperis en la nazia ekstermkoncentrejo Sobibor. Lia patro estis arestita antaŭ liaj okuloj de la franca polico, submetita al la nazia reĝimo. Same traŭmatigita de la vido de la senkapigo

de unu el siaj klientoj, li decidis forigi la mortopunon kaj, per emocia parolado, konvinkis la deputitojn rezigni pri ĝi. Sed kion ĉi tiuj humanismaj deputitoj faris tiun tagon nur preparis la mortigan sorton de la tuta nacio Francio. La socialista ministro argumentis sian paroladon per rimarkigado, ke la mortopuno estas barbara kaj ne malhelpas homojn mortigi aŭ ŝteli. Estus utile kompreni en tiu tempo, ke la mortopuno ne nur havis malinstigan rolon, sed ankaŭ la avantaĝon detrui senutilan, malutilan kaj damaĝan vivon, estante certa, ke la kulpulo neniam plu damaĝus iun ajn, kaj ke, krome, ĝi jam nenion kostus al la franca popolo. Ĉar ekde tiu ĉi rezigno pri la mortopuno, fuĝoj kaj liberigoj favoris multajn ekzemplojn de recidiveco, la novaj mortintaj viktimoj aldoniĝas al la antaŭaj. Kaj tiel, en Francio hodiaŭ, la malliberejoj estas plenaj de ribelemaj homoj, kiuj sisteme rekrimas tuj kiam ili estas liberigitaj aŭ eskapas, tiel ke la malbono triumfas super la justeco, nekapabla alfronti, ĉefe, la mason kaj la amplekson prenitajn de la ribelema spirito de enmigrado malamika al la lando, en kiu ĝi venis ekloĝi.

Por konkrete malbeni Francion, Dio bezonis ĉi tiun judan ministron same kiel li bezonis Judason en la grupo de siaj dek du apostoloj. Tiel, li rekrutis el inter la unuaj malbenitaj en religia historio, virojn de juda religio kaj raso, kies decidoj portas terurajn dramajn konsekvencojn. Tio ankaŭ validas en la nuna ribelema Ukrainio gvidata de la rusa judo kun pola nomo, Volodimir Zelenskij, kiu portas respondecon pri milito kondukita kontraŭ la rusa kulturo kaj rusa invado de lia ukraina teritorio. Sed la fina, eĉ pli granda konsekvenco estos la detruo de Eŭropo fare de ĉi tiu Rusio, kiu fariĝis celo de la armiloj donitaj de la okcidenta tendaro de Usono kaj Eŭropo al ukrainaj batalantoj.

Kontraŭstarante la mortopunon, ĉi tiu franca juda ministro atakis mezuron ĉiam subtenatan de la tuta dia leĝo. Mi uzas ĉi tiun okazon por memori vin, ke la tradicia " **ne mortigu** " trompas ĉiujn homojn, ĉar Dio ofte ordonis mortigajn ekzekutojn kaj kion lia 6-a <sup>ordono</sup> kondamnas estas la praktiko de abomena murdo kaj ne la plenumo de kolektiva puno pravigita de lia dia leĝo. Fakte, laŭ la hebrea verbo uzata en Eliro 20:13, kiu estas la hebrea verbo "ratsoa" en la originala versio, la traduko de ĉi tiu dia ordono estas: " **ne murdu** " aŭ " **ne faru murdon** ". Mi precizigas por la plej postulemaj, ke en la hebrea, "mortigi" estas tradukita per la verbo "qittel", dum la originala teksto uzas la verbon "ratsoa", kiu signifas "murdi"; kio estas tre malsama kaj efektive, kiam aplikata en ĉi tiu formo kaj ĉi tiu motivo, estas utila por la tuta socio koncernita de ĉi tiu problemo de malbono. Ĉar pro amo al sia popolo, Dio diris en Deut. 19:12-13: " *la plejaĝuloj de lia urbo sendos kaj kaptos lin kaj transdonos lin en la manojn de la sangovenĝanto, por ke li mortu. Vi ne kompatos lin, vi malaperigos senkulpan sangon el Izrael, kaj vi estos feliĉa ...* " Kaj en Readmono 19:19 ĝis 21: " *tiam vi traktos lin tiel, kiel li intencis trakti sian fraton. Tiel vi forigos la malbonon el via mezo. La aliaj aŭdos kaj timos, kaj neniu faros tian krimon en via mezo. Vi ne kompatos: okulon pro okulo, denton pro dento, manon pro mano, piedon pro piedo ...* "; tio estas, la preciza malo de la mezuro alprenita de Francio, kiu malrapide kaj progresive mortas pro ĝi.

Kial Ministro Badinter estis tiel decidita forlasi la mortopunon? Ĉar, malgraŭ esti judo, li reagis kiel humanisto konvinkita, ke la homo estas bona kaj

neniam meritas morton. Tamen la antaŭdiluva sperto atestita en la Biblio sole asertas la malon. La judoj tiel fariĝis malbeno por la tuta homaro, kontraŭstarante la diajn Sanktajn Skribojn kaj incitante ĝin malobei la solan vivantan Dion. Tial, en sia saĝo kaj por forpuŝi ĉi tiun malutilan homan influon, Dio skribis ĉi tiun detruan averton por siaj elektitoj en Jeremia 17:5: " *Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro forturniĝas de la Eternulo!*" » La ĉefa kaŭzo de ĉi tiu espero metita sur la homon estas nescio pri la plano de homa savo organizita por nur "6000 jaroj da gracoferto." Nekonscia, ke la homa tempo estas tiel limigita, la homo ŝatas esperi venkon super ĉiuj siaj kulpoj kaj problemoj; sed ĉi tiu espero estas tute vana.

### La usona kaptilo

Ekde la fino de la Dua Mondmilito, Usono pliigis siajn politikajn, ekonomiajn kaj militajn klopodojn kaj agojn por konservi sian influon super okcidenteŭropaj nacioj, kiuj estis tre tentataj establi ligojn kun la rusa Orienta Bloko. Inter 1990 kaj la 2000-aj jaroj, la ligo kun Rusio fariĝis reala, kaj ĉiuj en Eŭropo kaj Rusio profitis de ĝi. Tia situacio povus nur malplaĉi al Usono, kiu iom post iom perdis sian influon kaj iujn el siaj profitoj. Ĉar la ligo kun Usono eblas nur se ĝi profitigas ilin finance.

Kaj Ĉeĉenio kaj Ukrainio estis parto de Sovetunio ekde 1922. Kiam okazis la ĉeĉena ribelo kontraŭ la Rusio de prezidanto Putin, Eŭropo povis fari nenion por malhelpi ĝin dispremi la ribelulojn, kaj Usono ne interrompis. Sed kiam la sama afero okazis en Ukrainio, Usono unue intervenis por ŝiri Ukrainion de la nova Orienta Bloko (CIS). Ili poste profitis la postulon de la nova juna ukraina prezidanto aliĝi al la NATO-alianco. Tio estis daŭrigo de la Majdana puĉo jam organizita en Kievo en 2013 de ukrainoj postulantaj la aneksadon de Ukrainio al Okcidenta Eŭropo, t.e., la EU. Usono vidis tion kiel favoran ŝancon pligrandigi sian influosferon je la kosto de sia rusa kontraŭulo. Kaj la strategio, kiun mi klarigas ĉi tie, ne estis konstruita en homa menso. Ĉar ne ekzistas ununura homo sur la tero, kiu organizas mondajn eventojn programante la sinsekvon de entreprenitaj agoj. Neniu homo, kiu povas fari ĉi tion, sed ne estante homo, Dio povas. Ĉar sur la tero, homoj malkovras en reala tempo faktojn, kiujn Dio programis ekde sia eterneco. Mi do nur malkaŝas la logikon de programo, kiun li imagis kaj efektivigis en sia tempo.

Kion ni lernu el niaj nunaj eventoj? Dio preparu la hegemonian regadon de Usono, aŭ pli precize pri tio, kio restos de Usono kaj Eŭropo post la " **sesa trumpeto** ". Por ke Usono regu supere, ĝiaj du rusaj kaj eŭropaj konkurantoj (kaj aliaj: Ĉinio, Barato kaj islamaj landoj) devas malaperi aŭ esti multe reduktitaj; tio baldaŭ estos farita. Por atingi ĉi tiun celon, sufiĉis la sinsekvo de du ekstreme kontraŭaj usonaj prezidantoj: Joe Biden kaj Donald Trump. La unua estas demokrato, humanisto kaj por-eŭropano; li helpas la ukrainojn kaj instigas la eŭropanojn fari la samon; ili faras tion, kaj la kaptilo fermiĝas sur ili: ili nun fariĝis la rektaj "malamikoj", celitaj de la kolero de la rusoj. La dua prezidanto estas respublikano, naciisto, ne tre humanisto, kaj avertas Eŭropon, ke li ne helpas ĝin se ĝi estos atakita de la rusoj. Eĉ pli bone, laŭ la plej novaj informoj, mi eksciis, ke en balotkunveno li incitis la rusojn ataki Eŭropon. Tiel, la proksima



estonteco ne estas malfacile difinebla. Eŭropo, tre senarmigita, estos detruita de la rusoj. Kaj ĉi tiu situacio en Eŭropo estas analoga al tiu de la cikado en la fablo de Jean de la Fontaine, "La Formiko kaj la Akrido". Mi resumas la fablon: dum la somero, la formiko konservas sian manĝaĵon dum la cikado kantas. Sed kiam venas la malvarma vetero, ĝi petas iom da manĝaĵo de la formiko, kiu diras al ĝi: "Kion vi faris en la varmega vetero? Mi kantis," diris la cikado. "Vi kantis," diris la formiko! "Mi estas tre feliĉa, kaj nun dancas"; en la rolo de la formiko, Rusio, kaj tiu de la cikado, Okcidenta Eŭropo. La fablo diras: "Kiam blovis la norda vento, la cikado estis tre malriĉa; ĝi iris krei malsategon al la formiko, sia najbaro." En nia eŭropa versio, sufiĉas ŝanĝi la vorton "kiso" al "milito" kaj anstataŭigi "manĝaĵo" per "armilaro". Fakte, ĝuste tio klarigas la senarmigitan staton de Okcidenta Eŭropo hodiaŭ. Dum Rusujo, siaflanke, akumulis sian produktadon de armiloj de ĉiuj tipoj, en la Okcidento, facileco, plezuro kaj individua riĉiĝo okupis la unuan lokon, kaj arogante, certa pri sia politika, ekonomia kaj kultura sukceso, Eŭropo ludis kaj draste reduktis siajn militajn buĝetojn, senarmigante sin pli kaj pli. Eĉ en ĉi tiu kunteksto Francio estis ruinigita de siaj gvidantoj, kiuj, kuraĝigitaj de la EU, transdonis ĝin al aziaj kaj ĉinaj importaĵoj. Restas aldoni al ĉi tiu malutila programo la sekvon de la agreso de la "**reĝo de la sudo**", grupiganta la arabajn kaj afrikajn islamanojn, kiuj, atakante Eŭropon sur ĝia grundo en la Sudo, ofertas al Rusujo la ŝancon de atako de la Nordo, en la titolo de "**reĝo de la nordo**", sed ankaŭ de la okcidenta atlantika marbordo kaj la orienta limo de Eŭropo. En ĉi tiu lasta sperto vivata de la nacioj, la malbeno de sindikatoj atingas sian kulminon kiel principo kaj en detrua hororo.

#### Gazao: La Alia Milito

En la tendaro de la Okcidenta Unio staras Israelo, la dorno en la flanko de ĉi tiu alianco. Ekde 1948, Israelo fariĝis usona antaŭposteno sur araba grundo, kaj la ekonomia kaj politika mondo, dominata de la usona UN, daŭre suferas la sekvojn de ĉi tiu reveno de la judoj al ilia iama nacia grundo. Kaj, inspirante Usonon subteni ĉi tiun revenon, Dio povis doni formon al sia malbeno, kiu trafis la judojn ekde la aŭtuno de 33 p.K. kaj Usonon ekde 1843.

Aŭtune, dum la sabato de la 7a de oktobro 2023, Israelo estis viktimo de surpriza atako lanĉita de la palestina Hamas, kiu lasis ĉirkaŭ 1400 mortintojn sur israela grundo kaj prenis ĉirkaŭ 230 ostaĝojn. Ĉi tiu senprecedenca evento havas precizan spiritan klarigon. Ĝi okazis la tagon post la festo de "Sukot", kiu plenumiĝis vendrede, la 6an de oktobro 2023. La judaj festoj ordonitaj de Dio en Levido 23 malaperos post la unua alveno de Kristo, kiun ili profetis tiel aŭ alie. Tamen, inter ĉi tiuj festoj, du festoj ne malaperos: la sabato kaj Sukot. La sabato, ĉar ĝi profetis la ripozon akiritan ĉe la reveno de Jesuo Kristo, kaj Sukot, ĉar ĉi tiu festo koncernis nur la judan popolon. Gravus rimarki la specialan naturon de ĉi tiu festo, kiu, male al la aliaj, koncernas nur la malnovan interligon, ĉar ĝia celo estis festi, kiel memoraĵon, la eliron de iliaj hebreaj prapatroj el Egiptujo. Sukot estas en la franca lingvo la festivalo de "kabanoj", bildoj de la nomada vivo vivata sub kanvasaj aŭ besthaŭtotendoj, dum "40 jaroj".

Tiel, observante ĉi tiun popolon malbenitan pro sia malakcepto de Kristo, Dio postulas de ili minimuman fidelecon por celebrado, kiu koncernas ilin

ekskluzive. Sed kion li vidas en ĉi tiu vendredo, la 6-a de oktobro 2023? Parto de la popolo, junuloj, kolektiĝas 4 km de la palestina limo, meze de la dezerto, kaj en absoluta senzorgeco meze de la sabata nokto, "rave-festo" estas organizita kvazaŭ idolkulta pagana kulto. Ĉi tiu nova ofendo ne devas resti senpuna, kaj Dio malligis la malamplenajn armitajn grupojn de Hamas kaj aliaj palestinaj batalantoj kontraŭ la kulpuloj en sabata mateno. Scenoj de hororo sangigis la israelan grundon kaj la idolkulto rivelita en ĉi tiu tago markis la komencon de ĉenoj de malamo, kiuj intensiĝos ĝis la araba kaj afrika islama kaŭzo perforte atakos, kiel "**reĝo de la sudo**", la kristanan Okcidenton reprezentitan de la nuntempa Okcidenta Eŭropo, malmulte praktikanta hodiaŭ, sed plejparte kaj kulpe katolika en la pasinteco de la historio.

#### La kontraŭpotenco de Usono

En la okcidenta tendaro, kontraŭpotenco aperis, naskita de usona liberalismo kaj kapitalismo. En ĉi tiu lando, Usono, teknika genio riĉigis kelkajn homojn ĝis la punkto fariĝi multmiliarduloj, kies influo estas penita sur nacioj kiuj fariĝis dependaj de iliaj inventoj. Ĉi tiuj fariĝis la esencaj Bill Gates, kreinto de Microsoft, kiu funkciigas la plimulton de niaj tablokomputiloj kaj tekokomputiloj, kaj Elon Musk, kreinto de la sistemo Starlink, kiu provizas interreton per multaj satelitoj metitaj sub lian ekskluzivan kontrolon. Lia sistemo ne postulas la instaladon de surtera reto, kaj tiel li povas ekipi ajnan landon pretan pagi por ĝiaj servoj. Jen lia problemo aperas: lia sistemo estas uzata de Ukrainio por milita militado, permesante al ĝi direkti siajn aerajn kaj marajn virabelojn kontraŭ specifajn punktojn en la rusa tendaro. Ĉu ĉi tiu Elon Musk estas komercisto, aŭ militĉefo? Origine, la Interreto estis inventita kaj uzata ekskluzive kiel interna milita reto fare de la usona armeo. La reto poste estis malfermita al civila uzo, iom post iom delogante la tutan planedon. Tiom, ke hodiaŭ, la konektitaj loĝantoj de la tuta tero estas sub la absoluta kontrolo de usonaj serviloj. Kaj nun ni havas pruvon pri la milita avantaĝo, kiun konsistigas ĉi tiu teknologio, de kiu dependas aeraj kaj maraj virabeloj, sed ankaŭ naciaj publikaj servoj tra Eŭropo kaj granda parto de la mondo. Ameriko estas do, kaj nur Ameriko, certa ne malvenki en tutmonda konflikto. Hodiaŭ, ĝi jam tenas la teron sub sia kontrolo, kaj morgaŭ, ĝi tenos ĝin en sia mano, kiel Dio anoncis en Apokalipso 13:11, kie li profetis ĝin per la simbolo de "**la besto, kiu venas el la tero**".

#### La greno de tritiko

En diskuto, mi prezentis al frato en Kristo, ke laŭ scienca malkovro, oni montris, ke la branta tavolo, kiu kovras la amelon kaj glutenon de la tritika greno, konsistas el "**sep**" tavoloj de malsamaj substancoj, kiuj kune antaŭenigas la asimiladon de la tuta greno fare de la organoj de la homa korpo. Tiam komparo venis al mia menso. "**La tritika greno**" estis prenita de Jesuo Kristo kiel simbolo de lia vivo venante al la tero por morti tie, dirante, en Johano 12:24: "*Vere, vere, mi diras al vi: Se **la tritika greno** ne falas en la teron kaj mortas, ĝi restas sola; sed se ĝi mortas, ĝi portas multe da frukto.*" Jen kiel mi ligis ĉi tiun ideon al ĉi tiu verso el Apokalipso 5:6: "*Kaj mi vidis, meze de la trono kaj de la kvar vivantaj kreitaĵoj kaj meze de la presbiteroj, ŝafidon starantan **kvazaŭ buĉitan**.*" Li havis

*sep kornojn kaj sep okulojn* , kiuj estas **la sep spiritoj de Dio**, senditaj sur la tutan teron. » Kaj **la "greno de tritiko"** , kiu ankaŭ simbolas ĝin, estas kovrita per "**sep**" tavoloj da materialoj kun komplementaj komponantoj, tiel portante la subskribon de la "**sigelo de Dio**" kaj ĝian sanktigon. "**Pano**" do ne senkaŭze estas prezentita en la Sankta Biblio kiel la ĉefa fundamenta homa nutraĵbazo. Tio estas des pli vera, ĉar simbole "**pano**" fariĝas "**la korpo de Jesuo Kristo**", kiu deklaris al siaj apostoloj, prenante panon antaŭ ol esti arestita de la judaj gardistoj: "**Ĉi tio estas mia korpo**"? Ĝi estas ankaŭ la simbolo de la biblia instruo, al kiu Dio komparas lin en Mat. 4:4, dirante: "**Ne nur per pano vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio.**"

Ĉu ni ankoraŭ vidu kaŝitan mesaĝon ĉi tie? Sed, la ribelema homaro forigas el sia tritika faruno, ĉi tiun parton de la brano formita de sep tavoloj por retenigi nur la amelon kaj glutenon, tiel senhavigante homajn organojn de la rolo, kiun Dio donis al ĉi tiuj sep tavoloj por antaŭenigi la asimiladon de la tuta greno. Blanka pano dekoble pligrandiĝas en akvo, dum ankaŭ mergita en akvo, plengrajna pano retenas sian normalan grandecon. Ĉi tiu sama fenomeno okazas en niaj stomakoj kun la vidaj konsekvencoj, kiujn ĉi tiuj du opcioj portas.

Hundoj kaj lupoj bojas kaj ĉasas en grupoj, kaj ribelemaj homoj faras same. Ili trovas forton en unueco, kaj tiel la rimedojn por limigi malplimultojn, kiuj rezistas ilian aŭtoritaton. Antaŭ ili, la Kreinto-Dio uzas nur sian demonstraĵon de amo por allogi al si siajn verajn elektitojn, siajn estontajn kunulojn por la eterneco. Kaj fine, turnante sin al la ribeluloj kaj rompante ilian kuniĝon, li ĵetas ilin unu kontraŭ la alia, ĝis jam ne plu ekzistas homa animo vivanta sur la tero, kiu denove fariĝis **la dezerta "abismo"**.

### M30- La Tempo de Adventismo

Ĉi tiu tempo estas tiu de "**atendo**" de la fina "veno" aŭ la reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu nomo "Adventismo" memorigas nin, ke la movado vekita de la Spirito de la Kreinto Dio naskiĝis en Usono, kies oficiala lingvo estas la angla; kaj en la angla la vorto "coming" estas tradukita kiel "advent" de la latina radiko: "adventus".

Kio pravigas ĉi tiun nomon "advento" estas la verbo "**atendi**", al kiu specifa beateco estas ligita en verso 12, en Daniel 12:11-12: "**De la tempo, kiam la ~~ofero-ĉesos~~ eterna, kaj sur la loko, kie staras la abomenindaĵo, kiu dezertigas, estos mil ducent naŭdek tagoj. Benata estas tiu, kiu atendas kaj atingas la mil tricent tridek kvin tagojn!**" La vorto "~~ofero~~" forstrekita estis aldonita maljuste de la tradukisto. Ĝi ne ekzistas en la originala hebrea teksto.

Ekde 538, la dato kiam la establado de la romia papismo forigis la "**ĉiamdaŭran**" pastrecon de Kristo la propetanto, la cititaj 1290 tagjaroj finiĝas en 1828 kaj la 1335 tagjaroj de verso 12 finiĝas en 1873. Ĉi tiu unua fazo de la adventisma tempo do kovras 47 jarojn. Kaj vere, **50** jarojn ĉar la jaro 1828 estas la tria jaro de ciklo de adventismaj konferencoj okazintaj en Anglio ĉe Albury-Park

inter 1825 kaj 1830. Koncerne ĉi tiun tempon donitan al la universala institucio de la Sepa-taga Adventismo, la dua fazo do kovras inter 1873 kaj 1993, **120** jarojn. Kaj la tria adventisma fazo en disidenta formo kovras inter 1993 kaj la printempo de 2030, **36** plenajn jarojn.

La beno donata de Dio en Dan. 12:12 estas konfirmita en Apo. 3:7 per unika mesaĝo de beno. Ĉar Dio ne riproĉas lin, kio aparte emfazas ĝin. Sed tio estas klarigita kaj pravigita, ĉar la mesaĝo de Dio estas adresita al malgranda grupo da homoj elektitaj kiel brulantaj ŝablonoj savitaj el la fajro de detruo, post kiam ilia fido estis provita kaj dufoje sinsekve metita sub la provon de "**atendado**" de la reveno de Kristo printempo de 1843 kaj aŭtune de 1844.

Plue, Daniel 12 klarigas la signifon de la vizio en Daniel 8:13-14 pri "**sanktuloj**", kiuj scivolas pri tempo. En Daniel 8:14, Dio respondas fiksante "**vesperon kaj matenon de 23:00**" por la plenumiĝo de la fino de la tempo por tri aferoj menciitaj en Daniel 8:13: "**Mi aŭdis ~~sanktulon~~ paroli, kaj alia sanktulo diris al tiu, kiu parolis: Ĝis kiam plenumiĝos la vizio pri la ~~ofero~~?**" **eterna kaj detruega peko**? Kiom longe ~~la sanktejo daŭros~~ Ĉu **sankteco** kaj **la armeo** estos subtretitaj?"

La ŝlosilo al kompreno estas donita al ni en Daniel 12:5-6: "**Kaj mi, Daniel, rigardis, kaj jen du aliaj viroj staris, unu ĉe tiu bordo de la rivero, kaj la alia ĉe la alia bordo de la rivero. Kaj unu el ili diris al la viro vestita per lino, kiu estis sur la akvo de la rivero: Kiel longe estos ĝis finiĝos ĉi tiuj mirindaĵoj?**" » En nova situacio, Dio ĉi tie rekomencas la scenon prezentitan en Daniel 8:13. Kaj ĉi-foje, la provo de fido, kiu devis esti markita antaŭ la fino de la "**2300 vesperomatenon**" de verso 14, estas ilustrita per la transiro de hommanĝanta rivero nomata "Tigriso" aŭ, en la hebrea, "**Ĥidekelo**". En la proponita bildo, "**unu sanktulo**" troviĝas antaŭ 1843, kaj "**la alia sanktulo**" troviĝas post 1843. Iliaj spertoj estas malsamaj pro la novaj diaj postuloj truditaj post 1843. Kio do estas ĉi tiu ĉefa diferenco, kiun Dio postulas ekde 1843? Tiu de kompleta doktrina purigo. Katolikaj mensogoj estis kondamnitaj de la Reformantoj, sed ili konservis religiajn normojn hereditajn de la Romkatolikismo. Dio postulas ilian kompletan rezignon ekde la printempo de 1843. Kaj por permesi al li formi kristanan religian institucion portantan sian tutan purigitan doktrinon, Dio uzas la teston de fido bazitan sur "**atendo**" de la reveno de Jesuo Kristo, kiu forigas la maskon de hipokrita fido kaj malkaŝas, male, la veran kaj dignan serviston de Dio.

Dum Daniel 8:14 metas la komencon de **la adventista "atendo"**, strikte usona, ĉar ĝi estis kreita per la du sinsekvaj anoncoj de la kamparana predikisto William Miller en 1843 kaj 1844, en Daniel 12:7, Dio profetas la daŭrigon de Adventismo ĝis la reveno de Kristo, dirante: "**Kaj mi aŭdis la viron vestitan per lino, kiu staris super la akvo de la rivero; kaj li levis sian dekstran manon kaj sian maldekstran manon al la ĉielo, kaj li ĵuris per Tiu, kiu vivas eterne, ke tio estos por tempo kaj tempoj kaj duono de tempo, kaj ke ĉio ĉi finiĝos, kiam la povo de la sankta popolo estos tute rompita.**" La fino de la verso celas la tempon de la dekreto pri morto de la sabatobservantoj. Jam en ĉi tiu respondo Dio anoncas du sinsekvajn finojn, la unua estante tiu de la persekutanta papa regado, tio estas, la fino de la "**1260 tagoj-jaroj**, kiuj finiĝas en 1798.

En Apokalipso 10:5-6 ni trovas ĉi tiun scenon: “ *Kaj la anĝelo, kiun mi vidis staranta sur la maro kaj sur la tero, levis sian dekstran manon al la ĉielo, kaj ĵuris per Tiu, kiu vivas por ĉiam kaj eterne, kiu kreis la ĉielon kaj la aferojn, kiuj estas en ĝi, kaj la teron kaj la aferojn, kiuj estas en ĝi, kaj la maron kaj la aferojn, kiuj estas en ili, ke ne plu estos tempo* , sed en la tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li komencos trumpeti, tiam finiĝus la mistero de Dio, kiel Li anoncis al Siaj servistoj, la profetoj .

Notu ĉi tiun esprimon " **ke ne plu estos tempo** ", ĉar ĝi pravas, ke Dio intence proponis al adventistoj plurajn falsajn datojn, kiuj anoncis lian revenon, nome 1843, 1844 kaj 1994 (1993). Tial nur ekde 2018, kiam printempe Dio rivelis kaj " **anoncis al siaj servistoj la profetoj** " la jaron, kiam " **la mistero de Dio plenumiĝos** ", estas konvene apliki ĉi tiun mesaĝon: " **ne plu estos tempo** " ol tiu de la printempo de 2030, kiun li rivelis al ili.

Dio elektis dividi la tempon de la kristana epoko en du ĉefajn fazojn centritajn ĉirkaŭ la pivota dato de la printempo 1843. La tempo antaŭ tiu dato estis spirite malluma dum longa tempo inter 313 kaj 1843. Dum tiu tempo, la servistoj de Dio estis tre persekutitaj, sed ilia fideleco, kiu eksponis ilin al kaptiteco aŭ morto, atestis pri ilia alligiteco al Dio kaj al la malgranda vero, kiun ili komprenis. Post 1843, ĉio ŝanĝiĝis. Religia paco estis establita en Eŭropo kaj Usono. Rekompence, Dio intensigis siajn kvalitajn postulojn flanke de siaj elektitoj, kiuj devas pli ol iam ajn pravi sian amon al lia vero; kaj tio, sen ia ekstera limo. Tamen, paco ne favoras fidon sed ĝian malon, apostazion, kaj la konduto de liaj adventistaj servistoj de la " **Laodicea** " epoko atestas pri tio: " **estas (ankoraŭ) multaj vokitoj, sed (tre) malmultaj elektitoj** " Mateo 22:14. Familia tradicio kaj religia heredaĵo produktas suprajajn, formalismajn heredantojn, multe tro frivolajn por esti indaj je kristana savo. Ĉar la oferto de Dio estas eterneco, ne vojaĝo daŭranta kelkajn tagojn aŭ semajnojn.

Dio malkaŝas al ni la frustrigon de gloro, kiun li trudis al si mem per rezignacio pri lasi la kristanan eklezion en la manojn de la uzurpita potenco de la roma papeco. Ĉi tiu mesaĝo estas klare evidenta en la fakto, ke, ekde 1843, li donis al sia institucia eklezio la simbolon de la dek du simbolaj triboj de sia spirita Izrael. En 1843, li reprenis kaj reakiris la gloron, kiu estis prenita de li dum dek ses jarcentoj da spirita mallumo.

Ĉi tiu reakirita dia gloro estas ankaŭ rivelita en Apokalipso 21. La spirita Nova Jerusalemo estas konstruita sur la fundamento de la 12 apostoloj kaj Adventismo estas ilustrita per " **12 pordegoj** ". trejnita ĉiu " **el unu perlo** ." Apokalipso 21:12 kaj 21: “ *Kaj ĝi havis muron grandan kaj altan. Ĝi havis dek du pordegojn, kaj apud la pordegoj dek du anĝelojn, kaj nomojn skribitajn sur ĝi, la nomojn de la dek du triboj de la Izraelidoj.../...La dek du pordegoj estis dek du perloj; ĉiu pordego estis el unu perlo* . La strato de la urbo estis pura oro, simila al travidebla vitro. »

#### La timiga anonco

Dio igis la Judojn de Jerusalemo profeti la eternan malbenon, kiu trafus ilin ĝis la fino de la mondo. Postulante la morton de Jesuo Kristo, kiun ili konsideris trompanto, anstataŭ tiun de la fanatika insidmurdisto Barabaso, ili kriis



al la romia prokuroro Pontio Pilato: " *Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj* "; vortoj konceditaj en la sabato de la 7-a de oktobro 2023, kaj antaŭ tiu dato, per la "fina solvo" de la nazioj de Hitler.

Dio ne ŝanĝiĝas, kaj li pruvas tion anoncanta al la eŭropanoj, ke ili siavice estos detruitaj kaj transdonitaj al Rusio. Efektive, la antaŭa kaj estonta prezidanto Donald Trump faris novan, sensacian deklaron en ĉi tiu tago de la 11-a de februaro 2024: Akuzante, prave, la eŭropanojn pri ŝuldo al li de multe da mono elspezita por ilia sekureco en la NATO-engaĝiĝo, Donald Trump diris, ke tiuj, kiuj ne pagos, ne estos protektataj de Usono, se ili estos atakitaj. Li eĉ iris pluen, dirante, ke li kuraĝigos la rusojn ataki ilin.

Kompreneble, fronte al ĉi tiu anonco, opinioj diverĝas depende de la realismo, pesimismo aŭ optimismo de ĉiu. Sed mi, restante ene de la sola realismo de la rivelita profeta vorto, vidas en ĉi tiu anonco nur la konfirmon de la aferoj profititaj de Dio. Sed ĉi tiu reago de prezidanto Trump malkaŝas tre realan aspekton de avida kaj nesatigebla financa Ameriko. Li reagis kiel inda gvidanto de la " **komercistoj de la tero** ". Ankaŭ, ĉi tiuj deklaroj devas esti plene respektataj, alie la prezidanto perdus sian kredindecon, kiun li aparte taksas; ni ne devas seniluziigi tiujn, kiuj subtenas nin, riskante perdi ilian subtenon. La baldaŭa puno de Eŭropo estas tiel konfirmita tagon post tago, dum ni alproksimiĝas al la 24-a de februaro, la datreveno de la dujara milito en Ukrainio inter tiu lando kaj Rusio. Tio faras, por Ukrainio sole, 10 jarojn da konstanta milito kontraŭ la ukrainaj rusoj de Donbaso.

Tamen, ĉe la fino de ĉi tiuj unuaj du jaroj de milito, ni vidas la situacion renversiĝi; tio estas ĉar, estante en la ofensivo dum tiom longa tempo, la ukraina armeo elĉerpis sian municion. Fakte, ĝi jam ne havas sufiĉe da bomboj kaj municio por elteni la ondojn de atakoj lanĉitaj de la rusoj kontraŭ ĝiaj orientaj defendlinioj. La atakanto nun estas la atakato. Senbazaj esperoj estas do destinitaj al fiasko, kaj ĉi tiu ŝanĝo de situacio nun panikigas okcidentajn eŭropanojn, kiuj estas rekte avertitaj, ke ili devos batali sen Usono.

Mi estas konvinkita, ke ĉi tiu ŝanĝo en la situacio, produktita post du jaroj, indikas agadplanon, programitan de Dio, laŭ principo jam aplikita al Jesuo Kristo. Jen kion mi konkludas el ĝi. Ni ankoraŭ havas 4 jarojn da milito antaŭ ni, kio kun la jam pasintaj du jaroj alportas la totalan daŭron al 6 jaroj. Dum la unuaj du jaroj, Ukrainio ofendis ĝis la punkto de repreni parton de Donbaso de la rusoj, same kiel la oblaston kaj la urbon Ĥersono. En februaro 2024, Rusio rekomencis la ofensivon kaj reakiris terenon, ĝi eltenos dum pliaj du jaroj aŭ venkos antaŭ ol Ukrainio estos devigita negoci. Ĉe la fino de ĉi tiuj du novaj jaroj, en 2026, Eŭropo estos atakita de la " **reĝo de la sudo** ", kiu kunigos arabojn kaj afrikajn islamanojn. Ĉar la donita ŝanco estas nerezistebla, Rusio atakos Eŭropon, kiu tiam batalos kontraŭ la agresanto " **sudo** ". La milito kaj okupado de Eŭropo daŭros ĝis 2028, kiam Usono, aliancita kun la okupita Okcidento, eniros la konflikton kaj lanĉos decidan nuklean atakon. Kiu ajn unue atakas, havas ŝancon postvivi, male al la alia. Kaj tiu alia estos Rusio, celita al ĝiaj ĉefaj urbaj centroj kaj militaj zonoj identigitaj de usonaj satelitoj. 2028 do estos la jaro de la plej malbona, la jaro en kiu Dio triumfas super la nacioj, kiujn li kaŭzas universale detrui, kiel simbolo per la nombro  $28 = 4$ , universaleco, tempoj, 7, sanktigo kaj sigelo de Dio. Simile,

du jarojn pli frue, en 2026, la granda kaj ĉiopova JaHWéH (= 26) transdonas la eŭropajn "dek kornojn" al rusa kolero.

Laŭ tiu programo ni trovas la skizon de la sava projekto organizita tra la tuta tera tempo, nome: 2000 jaroj markitaj de la diluvo; 2000 jaroj inter Abraham kaj Jesuo Kristo; poste 2000 jaroj ĝis la reveno de Jesuo Kristo. En tiu programo, la repaciganta morto de la Mesio situas meze de la lastaj du trionoj.

Dum la ses jaroj de la Okcidenta Milito, la mezo de la lastaj du trionoj, korespondanta al la morto de Kristo en la antaŭa ekzemplo, markas la komencon de la "sesa trumpeto" aŭ Tria Mondmilito. En ĉiuj siaj profetaj revelacioj, Dio donas grandan gravecon al "la mezo" de la menciitaj periodoj, ĉar la referenca modelo estas tiu de la Paska semajno, "en kies mezo" Jesuo estis libervole krucumita kiel pruvo de sia nekontestebla memnegi.

Plia pruvo de ĉi tiu konfiguracio estas la strukturo de la tabernaklo kaj la hebrea templo, kies du ĉambroj estas respektive du trionoj por la sankta loko kaj unu triono por la plejsanktejo aŭ plejsanktejo de la sanktaĵoj. En ĉi tiu ilustraĵo, la vualo, duone peko, duone justeco, kiu apartigas la du ĉambrojn, respondas al la elaĉeta ago de Dio en Jesuo Kristo, la justulo.

### Apokalipso 13

La kutima legado, ĝis nun, konsistis simple el identigo de la du bestoj sinsekve prezentitaj en ĉi tiu ĉapitro. Ni tiel identigis la unuan kun la papa romkatolika religio en koalicio kun la eŭropa monarkio, kaj la duan kun usona protestantismo en koalicio kun la papa romkatolika religio, revivigita ekde ĝia mortiga vundo en verso 3.

Ni vidis, ke en verso 3 la profetaĵo elvokas la "resanigon de la besto", kiu plenumiĝis inter 1798 kaj 1843. Dio do proponas, ke ni marku la rompon inter la du "bestoj" de ĉi tiu ĉapitro 13 je ĉi tiu dato 1843. Kaj ĉi tiu klarigo estas nova, en verso 11 la priskribo de la "besto, kiu venas el la tero" difinas per simboloj la protestantan religion publikigitan de Dio en 1843: "Tiam mi vidis alian beston suprenirantan el la tero, kiu havis du kornojn kiel tiuj de ŝafido, kaj kiu parolis kiel drako." Efektive, la ekvalido de la dekreto de Daniel 8:14 donas al Protestantismo la saman statuson kiel tiu de Katolikismo kaj tio ekde la printempo de 1843. La adventista testo tuj produktas sian efikon rivelitan en Apokalipso 3:1 por la epoko de Sardes: "Skribu al la anĝelo de la eklezio en Sardes: Jen estas la vortoj de tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn. **Mi scias, ke oni diras, ke vi vivas, kaj vi estas mortinta.** » Ĝi estas "mortinta" kiel Katolikismo estas "mortinta" kaj ĝi nun dividas sian statuson per la juĝo de Dio. La "du kornoj" estas do identigitaj kun Protestantismo kaj Katolikismo, ambaŭ nun "mortintaj" en la okuloj de Dio. Nu, inter la 16-a jarcento kaj 1844, ĉi tiu Protestantismo ankoraŭ havis la statuson de "ŝafido", tio estas, profitanto de la graco de Kristo. Sed tuj kiam ĝi estis forlasita de Dio, printempe de 1843, ĝi komencis paroli la vortojn de la "drako", tiutempe veninte sub la dominadon de la diablo, kvankam li ankoraŭ ne persekutis iun ajn. Ĉar ĝi estas dia juĝo, nevidebla kaj ignorata de homoj. Dio rezervis ĉi tiun komprenon nur por mia ministerio kaj plue reviziis kaj plibonigis ĝin ĉe la fino de la tempo de mia ministerio, preskaŭ ses jarojn antaŭ la reveno de Jesuo Kristo. Tamen, post 1843,

la usona " **drako** " jam aperis en sia fraticida milito de "Secesio" pro sia abomena sklaveco kaj en sia masakro de la lokaj "ruĝhaŭtuloj". Ĝi jam portis la fruktojn, kiuj igis ĝin la Detruanto " **nomita en la hebrea kaj greka Abbadon kaj Apollon** " laŭ Apokalipso 9:11.

Mi nun atentigas vin pri ĉi tiu precizeco de la verso: " **Vi estas konsiderata vivanta** ." Mi hodiaŭ komprenas la grandegan gravecon de ĉi tiu precizeco. Ĉar per ĝi, Dio profetas, ke la protestanta religio ankoraŭ estos agnoskita de la Sepa-taga Adventismo, ĝis la tempo de mia ministerio, kaj ĉi tiu klarigo estis konfirmita en 1995, kiam oficiale, Adventismo eniris la aliancon de la protestanta federacio, jam, en Francio, kie la eklezio de Valence sur Rhône ludis la rolon de laboratorio por la testo de kredo planita por 1994, vere, post korekto de eraro pri la dato de foriro, - 458 kaj ne - 457, por 1993. Sed la damaĝo jam estis farita, ĉar **marde, la 22-an de oktobro 1991** , la peto pri ĝia aliĝo al Protestantismo estis oficiale voĉdonita de la adventistaj gvidantoj. Indas rimarki ĉi tiun daton, kiu estas datreveno de la adventista proceso de **marde, la 22-an de oktobro 1844** , la dato, sur kiu la venko kaj beno de Adventismo estis konstruitaj. Alia detalo sciinda, en 1994, tio estas 3 jarojn post mia maldungo kaj la rifuzo kredi je la ebla reveno de Jesuo Kristo por ĉi tiu jaro 1994, la Adventista revuo festis la 150-an<sup>datrevenon</sup> de la ekzisto de sia religia movado... dum ĝi festis, sen scii, sian vomadon per Jesuo Kristo.

Legi la Apokalipson de la Apokalipso estas multtaskado. Nur laŭlonge de la tempo la Sankta Spirito de Jesuo Kristo permesas al siaj servistoj malkovri novajn subtilecojn. Ĉar iuj aferoj fariĝas kompreneblaj nur per la klarigo de temo kiam ĝi plenumiĝas. Tiel, en mia unua legado, Dio permesis al mi kompreni nur la anoncon pri la reveno de Jesuo por 1994 kaj la kondamnon de Protestantismo ekde 1844. Post mia maldungo en novembro 1991, en mia dua legado, li donis al mi kompreni la kondamnon de institucia Sepa-taga Adventismo je la dato de la 22-a de oktobro 1994. En la tria legado, la falsaj datoj estis korektitaj kaj fariĝis: - 458; 1843; 1993, kaj la reveno de Jesuo rivelita estas atendata por la printempo de 2030. Hodiaŭ, en la kvara legado, mi povas tiri lecionojn, kiuj restis kaŝitaj ĝis hodiaŭ, kio pravas la intereson resti ĝis la fino, aŭskultante la Sinjoron, la Dion de la profetoj.

Mi malfermas ĉi tie krampon por montri, ke ĉiu leciono donita en ĉi tiu revelacio estas transponebla en la tempo kaj atribuebla, sinsekve, al ĉiuj kristanaj religioj kronologie, katolika, ortodoksa, protestanta, anglikana kaj adventista, sub ĝia oficiala reprezentado. En ĉi tiu perspektivo, ĉi tiu verso de Apokalipso 3:2 aplikiĝas al la kazo de ĉiuj, kiujn Dio malakceptas kaj kondamnas en ilia tempo: " *Estu vigla, kaj fortigu la restaĵon* , *kio estas preta morti; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio.* " La juĝo prononcita de Dio falas sur plenkreskulojn konsideratajn respondecaj pri sia konduto en la preciza tempo, kiam ilia fido estas provita. Por protestantoj, ĝi estis je la datoj, printempo 1843, poste aŭtuno 1844, la 22-an de oktobro (dato akirita kun unu jaro tro multe, tio estas, 1843). Sed la sama juĝo povas esti aplikita al Adventismo en 1994, ĉar la kaŭzo de ĉi tiu juĝo estas simila: rifuzo de profeta lumo en 1844, fare de protestantoj, kaj rifuzo de profeta lumo en 1994, fare de adventistoj. Nun, la

sankcio falas sur la kulpajn plenkreskulojn kaj iliajn infanojn, tio estas, "**la restaĵon**", kaj ili dividos ĉi tiun kulpon se ili ne pridubas la elekton faritan de la pliaĝuloj sankciitaj de Dio. Kaj se ĝi ne pridubas ĝin, produktante la frukton de "**pento**", ĉi tiu "**restaĵo mortas**" siavice. Verso 3 ankaŭ havas multoblan aplikon: "*Memoru do kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj observu kaj **pentu** . Se vi ne viglos, mi venos sur vin kiel ŝtelisto, kaj **vi ne scios en kiu horo mi venos sur vin** .*" Nur printempe de 2018 Dio direktis mian menson al ĉi tiu sublima revelacio, tiel ke la nescio pri la tempo de lia vera reveno koncernas la protestantojn kaj adventistojn, kiujn li malakceptis en ilia tempo.

Kaj en la sama aliro, ni povas rimarki en la riproĉoj faritaj al la kristanoj de la "**Efeza**" epoko, tiujn, kiujn Dio sugestas kontraŭ la fina institucia Sepa-taga Adventismo prezentita en ĝiaj frua kaj malfrua epokoj fare de "*Filadelfio kaj Laodikeo*" en Apokalipso 3:7 kaj 14: kiel en "*Efezo*", li riproĉas ĝin, ĉe la fino, "**pro la forlaso de ĝia unua amo**". Sed la mesaĝo validas ankaŭ por la protestantoj ankoraŭ benitaj, kondiĉe ke ili ne prenu armilojn, dum la tempo de la Reformacio, laŭ Apokalipso 2:24, kaj malbenitaj en 1843. Apokalipso 2:24: "*Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon;*" nur, kion vi havas, **tenu ĝis mi venos** . " "**Tiatira** " estas la tempo de la Protestanta Reformacio, kiam religia abomenindaĵo estis farita de la katolikaj ligoj kaj la protestantaj hugenotoj; la termino "hugenoto" devenas de la germana "eidgenossen", kiu signifas: armita ligo; kiun Jesuo kondamnas en tiuj, kiuj pretendas lian savon. La malbeno, kiu venis en 1843, rezultas el la malsukceso respekti la kondiĉojn prezentitajn en ĉi tiu verso. Ĉar en 1843, Dio postulas la "**ŝarĝon**" de la amo al sia profeta vero kaj la respekton al sia vera Ŝabato, kiu devas anstataŭigi la romian dimanĉon. Ne respondante al ĉi tiu dia postulo, la kredo, kiu estis "**tenota ĝis li revenos**", estis juĝita kaj montrita kiel vana, falsa kaj morta.

Tiel, krom sia legado konstruita sur kronologio de tempo, la Apokalipso estas viva, libera kaj adaptita por transdoni multajn lecionojn, kiujn Dio finfine dividas kun siaj profetoj, kiuj pruvas, per agoj aŭ "**siaj faroj**", sian amon al lia profeta vero kaj al la tuta Sankta Biblio.

Liaj rivelitaj juĝoj estas tiel klare komprenataj kaj pravigitaj.

Mi fermas ĉi tiun tre gravan kaj altvaloran krampon kaj mi rekomencas la kronologion de la studo de Apokalipso 13.

Ni pluiru al verso 12: "*Kaj ĝi ekzercis la tutan potencon de la unua besto antaŭ ĝi, kaj **igis la teron kaj la loĝantojn sur ĝi adorkliniĝi.***" **la unua besto** , kies mortiga vundo resaniĝis . " Kion faras la protestanta religio en tempo, kiam Dio postulas la gloron vidi siajn elektitojn pasiĝi pri la profeta anonco de la reveno de Jesuo Kristo kaj tiun vidi ilin restarigi la praktikon de lia sankta Ŝabato, kiel li rajtas postuli de siaj kristanaj servistoj? La verso ĵus diris al ni: "ĝi donas kialon al dimanĉo", kiu gloras kaj "**igas nin adori**" **la unua besto** " gvidata de katolika Romo. Kiam komenciĝis la usona protestanta aŭtoritato? De kiam ĝi intervenis en Eŭropo por helpi siajn aliancantojn venki ilian malamikon, Germanion, ekde la 5-a

de aprilo 1917, kaj precipe ekde la 6-a de junio 1944, la dato de la surteriĝo de la anglaj kaj usonaj aliancanoj en Normandio.

Siavice, verso 13 diras al ni: " *Ŝi faris grandajn miraklojn, eĉ igante fajron malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la okuloj de homoj* . " Estis ĝuste en 1945, ke per la ĵeto de du atombomboj sur la japanajn urbojn Hiroŝimo kaj Nagasako, Usono gajnis siajn striojn kiel universala komandanto, kaj ĉi tiu atingo rezultis el ĝia nekontestebla kapablo plenumi " **grandajn** teknologiajn miraklojn". Ĉi tiu " *fajro el la ĉielo* ", bildo de atoma fajro, baldaŭ ofertas al ĝi la mondan tronon regante super ĉiuj pluvivantoj de la Tria Mondmilito. Kaj ĉi tiuj teknikaj " **mirakloj** ", kiel ekzemple la interreto, igis ĉiujn naciojn, kiuj adoptis ilin por siaj publikaj servoj, interretaj vendoj kaj individua plezuro, dependaj de ĝi.

Verso 14 fokusiĝas al la tempo de la fina universala registaro: " *Kaj ĝi trompas la loĝantojn de la tero per la mirakloj, kiujn ĝi havis la povon fari antaŭ la besto, dirante al la loĝantoj de la tero, ke ili faru bildon al la besto* , kiu havis la glavovundon kaj vivis." » La ago ĉi tie menciita antaŭas la unuan el la " **sep lastaj plagoj** " priskribitaj en Apokalipso 16:2: " *La unua iris kaj elverŝis sian bovon sur la teron, kaj falis malbona kaj dolora ulcero sur la homojn, kiuj havis la markon de la besto, kaj sur tiujn, kiuj adorkliniĝis al ĝia bildo* . " La aliaj plagoj sekvas, kaj en verso 14 la profetaĵo celas la tempon de la sesa el la lastaj plagoj, kie la decido pri la " **dekreto de morto** " kontraŭ sabatobservantoj estas promulgita: " *Ĉar ili estas spiritoj de demonoj, farantaj signojn* , kiuj eliras al la reĝoj de la tero, por kolekti ilin por la milito de la granda tago de Dio la Plejpotenca." » La konfirmo de la adoptita " **mortiga** " dekreto venas en Apokalipso 13:15: " *Kaj al ĝi estis donita povo doni vivon al la bildo de la besto* , por ke la bildo de la besto parolu , kaj igu, ke ĉiuj , kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj. " Versoj 16 kaj 17 elvokas la principon de la lasta tera provo de fido: " *Kaj ĝi devigas ĉiujn, malgrandajn kaj grandajn, riĉajn kaj malriĉajn, liberajn kaj sklavajn, ricevi markon sur la dekstra mano aŭ sur la frunto* " ; " la marko " indikas dimanĉon, la signon de homa kaj romia aŭtoritato, ricevitan per aprobita ago " sur la dekstra mano ", kaj en plena konscio pri la elekto farita publike kaj respondece, " sur la frunto ", la centro de la homa volo. Verso 17: " *kaj ke neniu povu aĉeti aŭ vendi* , krom tiu, kiu havas la markon , aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo . " » Ĉi tiu precizigo valoras subskribon, ĉar ni rekonas tie la formon de la ekonomiaj sankcioj prenitaj de Usono kontraŭ siaj kontraŭuloj. Aparte, dum du jaroj kontraŭ Rusio kaj Belorusio, kaj antaŭ ili, kontraŭ Irako, Irano, Sirio, Libio, Nord-Koreio, Nord-Vjetnamio, Kubo, Venezuelo, Serbio, Somalio, ĉiuj viktimoj de ĝia komerca bojkoto. " *La nombro de la nomo de la besto* " estas kalkulata per latinaj literoj same kiel tiu de YaHWéh estas kalkulata per la literoj de la hebrea; ambaŭ ankaŭ havas la rolon de nombro. La nomo de Dio estas akirita per la sumo de la kvar literoj, kiuj konsistigas ĝin "YHWH" kaj donas "26". La latina nomo de " **la besto** " estas pli longa, "VICARIVS FILII DEI" kaj ĝia nombro estas efektive "666". Se Dio aparte celas ĉi tiun titolon oficiale donitan al la roma papo, estas ĉar ĝia signifo en la franca estas: "anstataŭanto de la filo de Dio"; kion Dio formale kontestas, igante lin pagi kare je la tempo fiksita de li; tiu de la " **vinjaro** " de Apokalipso



14:18, en kiu la papo kaj la romkatolika pastraro, sed ankaŭ la protestantaj pastroj, ludos la rolon de la "**vinberoj**" premitaj en "**la vinpremilo de la kolero de Dio**".

La irado tra la programita tempo, ĉar rivelita de Dio, povas daŭri: Sekvu la gvidilon! Ni estas ĉe la "momento de vero" de la dekreto, per kiu la observantoj de la sankta Ŝabato de Dio devas "**esti mortigitaj**". La sekva paŝo kondukas nin reen al Apokalipso 16:14: "*Ĉar ili estas spiritoj de demonoj, farantaj signojn, kiuj eliras al la reĝoj de la tero kaj la tuta mondo, por kolekti ilin por la batalo de la granda tago de la Ĉiopova Dio.*" Kun sia tuta karakteriza subtileco, la Spirito de Profetaĵo klare malkaŝas la motivon por la difinita "**batalo**": "*la granda tago de la Ĉiopova Dio*", tio estas, la tago, en kiu li malkaŝas sian ĉiopovon al siaj malamiko. Sed en la dua legaĵo, kiun tagon Dio konsideras granda? La tagon de sia sankta Ŝabato, kiu plenumiĝas en la formo de la sepa jarmilo. Nun, la motivo por lia urĝa interveno estas savi siajn elektitojn, kiuj estis ronde esti mortigitaj de nekredantaj ribeluloj. Ĉio estas dirita kaj komprenata kaj estos fidele vivata de liaj veraj adventistaj elektitoj. Jesuo do povas interveni; kion li faras en verso 15, kiu venas: "*Jen mi venas kiel ŝtelisto . Feliĉa estas tiu, kiu viglas kaj gardas siajn vestojn , por ke li ne iru nuda kaj homoj ne vidu lian honton !*" Al kiu Jesuo adresas ĉi tiun mesaĝon? Al protestantoj kaj falintaj adventistoj, por kiuj li "**venas kiel ŝtelisto**". Sed li ankaŭ benas siajn adventistajn elektitojn, kiuj aŭskultis kaj aplikis lian "**konsilon**", lian admonon prezentitan al "**Laodikea**" en Apokalipso 3:18, kie li diris inter 1980 kaj 1991: "*Mi konsilas al vi aĉeti de mi oron, per fajro provitan, por ke vi riĉu, kaj blankajn vestojn , por ke vi estu vestita kaj por ke la honto de via nudeco ne aperu , kaj ŝmiru viajn okulojn per okulŝmiraĵo, por ke vi vidu .*" Ve, la konsilo estis ignorita de la oficiala verko, kiu, farante aliancon kun la protestantoj en 1995, malmoligis sian koron kiel la faraono de Egiptujo.

Apok. 16:16 identigas la celon de la dekreto: "*Kaj ili kolektis ilin al loko nomata en la hebrea lingvo Armagedono .*" La kunveno kunigas la anĝelajn demonojn kaj la terajn demonojn, kiuj estas la falintaj kristanoj. La loko ne estas geografia, ĝi estas spirita kaj indikas la celon de la diabla intrigo, ĝi estas nomata "**en la hebrea lingvo Armagedono**" kaj ĉi tiu precizeco "**en la hebrea lingvo**" identigas hebrean konformiĝon, kiu karakterizas la tutan Izraelon de Dio, karnan ekde ĝia kreado fare de Dio kaj spiritan ekde la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo, tio estas, la du originoj de la elektitoj elektitaj post la diluvo. La vorto "**Armagedono**" akiriĝas per la konstruo de du hebreaj vortoj; "**Har**", kiu signifas: monto; kaj "**megido**", kiu signifas: altvalora, nobla, delikata. Kune, ĉi tiuj du terminoj indikas la "**monton Cion**", profetan simbolon de la kunveno de la elaĉetitoj de Jesuo Kristo elektitaj el inter la homoj ekde Adamo kaj Eva. "**Ciono**" estas alia nomo donita antaŭ "**Jerusalemo**" al la "**monto**", kie, sinsekve, Abraham venis oferi sian filon Isaak, David venis konstrui sian urbon, kaj Jesuo Kristo venis morti kaj resurekti por savi siajn amatajn elektitojn. Kaj malgraŭ la referencoj al ĉi tiu loko situanta en la lando de Izrael, spirita Izrael ne estas ligita al iu ajn tera loko, ĉar ĝi estas universala kaj ĉar la elektitoj restos ĝis la reveno de Jesuo disĵetitaj sur la tuta tero restante loĝataj kaj loĝeblaj. Tamen, per ĉi tiu nomo "**Armagedono**", Dio misgvidas la apostatojn, ĉar efektive ekzistas en Izrael fama valo portanta la nomon "**Megiddo**", sed ne monto. Kaj la komuna punkto kun ĉi

tiu valo estis granda venko de Izrael super ĝiaj malamikoj, kies korpoj kuŝis ĉie en ĝia vastaĵo. Dio avertis iliajn malamikojn, kiujn Li faras Siaj, dirante, en Zef. 2:8: " *Ĉar tiele diras YaHWéH Cebaot: Post ĉi tio, la gloro! Li sendis min al la nacioj, kiuj prirabis vin; ĉar kiu ajn tuŝas vin, tuŝas la pupilon de lia okulo .* "

La tempo por la efektivigo de la mortdekreto alproksimiĝas, kaj " **la forto de la sankta popolo estas** " vere " **tute rompita** ", kiel profetis Daniel 12:7.

Ĉar la situacio de liaj elektitoj estas malespera, la granda Juĝisto intervenas: Apokalipso 16:17: " **La sepa elverŝis sian pelvon en la aeron** . Kaj eliris laŭta voĉo el la templo, de la trono, dirante: **Fariĝis!** " » La celo de la bovlo estas **la "aero"** , kiu estas disvastigita tra la tuta tero. Kaj ĉi tio estas spirite la influa regno de la diablo, Satano, kiun Jesuo nomas la " *princo de ĉi tiu mondo* " kaj kiun Paŭlo nomas " **la princo de la potenco de la aero** " en Efezanoj 2:1-2: " *Vi estis mortaj en viaj eraroj kaj pekoj, en kiuj vi antaŭe vivis laŭ la vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la princo de la potenco de la aero* , la spirito, kiu nun energias en la filoj de malobeo . "

La sceno, kiu tiam prezentas sin, estas priskribita kaj evoluigita en Apokalipso 19:11-21.

Apokalipso 19:11: " *Kaj mi vidis la ĉielon malfermita, kaj jen blanka ĉevalo* . *Kaj la sidanta sur ĝi estis nomata Fidela kaj Vera* , kaj en justeco li juĝas kaj militas . " Ĉi tiu verso citas terminojn prenitajn el la " *unua sigelo* " : " **la blanka ĉevalo** " ; el la " *sepa mesaĝo* " adresita al " **Laodikea** " : " **Fidela kaj Vera** " ; kaj el *la sepa el la sep lastaj plagoj de Dio* , en Apokalipso 16:16: " **la batalo Armagedono** . "

Apokalipso 19:12: " **Liaj okuloj estis kiel fajra flamo** , kaj sur lia kapo estis multaj diademoj; kaj li havis **nomon skribitan** , kiun neniu konas krom li mem . " La unua esprimo, " **liaj okuloj estis kiel fajra flamo** , " jam estas citita en Apokalipso 1:14 kaj ĉi tiu " **fajra flamo** " celas la romkatolikan " **Izebelon** " en Apokalipso 2:18; la dua, dirante, " *sur lia kapo estis multaj diademoj* " ilustras lian titolon de " **Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj** " , kion verso 16 konfirmos en ĉi tiu sama ĉapitro 19. La tria diras: " *li havis nomon skribitan* , **kiun neniu konas krom li mem** . " Laŭ Apokalipso 2:17, Jesuo alparolas la venkintojn de la proceso spertita en la " **Pergamo** " epoko, kio signifas en la greka: malobservo de geedzeco, tio estas, adulto. Ĉi tiu mesaĝo celis la establon de spirita " **adultero** " farita per la eniro de paganismo en la kristanan kredon inter 313 kaj 538. Jesuo venas por serĉi siajn elektitojn de tiu tempo kaj ankaŭ tiujn, kiuj imitis ilian fidelecon ĝis la fina tempo: " *Kiu havas oreton, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj: Al la venkanto mi donos iom da la kaŝita manao, kaj mi donos al li blankan ŝtonon ; kaj sur la ŝtono estas skribite...* " **novan nomon** , **kiun neniu konas krom tiu, kiu ĝin ricevas** . " Kaj en Apokalipso 3:12, Jesuo identigas sin kun la modelo de " **Filadelfio** " , tiu de Adventismo benita en 1873, kie li diras al siaj elektitoj: " *Kiu venkas, mi faros lin kolono en la templo de mia Dio, kaj li ne plu eliros. Mi skribos sur li la nomon de mia Dio, kaj la nomon de la urbo de mia Dio, la nova Jerusalemo, kiu malsupreniras el la ĉielo de mia Dio, kaj mian novan nomon* . " Atribuante ĉi tiujn samajn kriteriojn al si mem, Jesuo identigas sin kun siaj elektitoj memorigante ilin, ke unue li batalis kontraŭ peko kaj morto

kaj ke li venkis ilin. Estas ĉi tiu venko, kiu permesas al li reveni al la gloro de la Patro. Jesuo diras al ni: Faru kiel mi faras, kaj vi partoprenos en mia gloro.

Apokalipso 19:13: " *Kaj li estis vestita per **vesto trempita en sango** . Lia nomo estas **la Vorto de Dio** .* " Lia " **vesto** " simbolas Lian eternan perfektan justecon, kiu estis sangverŝita kiel la pekliberiga ofero libervole krucumita por penti pro la pekoj de Liaj elektitoj por savi ilin per esti tiel elaĉetitaj per Lia morto. Ĉi tiu " **vesto trempita en sango** " elvokas la sangon de ribelemaj pekuloj en dia " **venĝo** ", kiun Jesaja 63:2-4 profetas: " *Kial Viaj vestoj estas ruĝaj, kaj Viaj vestoj kiel la vestoj de la tretanto en vinpremejo?*" Mi sola piedpremimis la vinpremilon, kaj el la popoloj neniuj estis kun Mi; Mi piedpremimis ilin en Mia kolero, Mi dispremimis ilin en Mia furiozo; ilia sango elverŝiĝis sur Miajn vestojn, kaj Mi malpurigis ĉiujn Miajn vestojn. **Ĉar la tago de venĝo estas en Mia koro, kaj la jaro de Miaj elaĉetitaj venis** . Jesuo identigas sin kun la Biblio, la skriba esprimo de Lia tuta rivelita vero kaj kiun veraj kredantoj konsideras la " **Vorto de Dio** ", kiun ili respektas, obeante ĝiajn instruojn. Apokalipso 11:3 ankaŭ prezentas ĝin en la aspekto de la " **du atestantoj** ", tiel emfazante la neapartigeblecon de la skribaĵoj de la instruoj de la du sinsekvaj interligoj skribitaj en la hebrea, por la malnova, kaj en la greka, por la nova. Laŭ Johano 1:14, Jesuo estas en la greka, la "Logoso" aŭ, " **la Vorto de Dio fariĝinta karno** ": " *Kaj la Vorto fariĝis karno , kaj loĝis inter ni, (kaj ni vidis lian gloron, la gloron kvazaŭ de la unuenaskita de la Patro, plena de graco kaj vero . )*"

Apokalipso 19:14: " *La armeoj en la ĉielo sekvis lin sur **blankaj ĉevaloj** , vestitaj per bisino , blanka kaj pura .* " En ĉi tiuj simboloj, Dio volas igi la revenon de Kristo kiel eble plej glora kaj prenas kiel sian modelon tion, kio plej bone karakterizis la gloron de venka tera konkerinto. La " **blanka ĉevalo** " estis por la romiaj gvidantoj kaj imperiestroj kaj aliaj reĝoj post ili, signo de ĉi tiu gloro. Laŭ Apokalipso 19:8, " **la bisino** " indikas " **la justajn farojn de la sanktuloj** ": " *kaj al li estis donite esti vestita per bisino pura kaj blanka. Ĉar la bisino estas la justaj faroj de la sanktuloj .* "

Apokalipso 19:15: " *Kaj el lia buŝo eliris akra glavo, por ke per ĝi li frapu la naciojn; kaj li regos ilin per fera scepro; kaj li tretas la vinpremilon de la furiozeco de la Plejpotenca Dio.* » Ĉi tiu verso anoncas la temon " **la vinjaron** " de Apokalipso 14:18, kiun Jesaja 53 disvolvas sub la titolo de dia " **venĝo** ", kiel ni ĵus vidis en la ekzameno de verso 13. Pri ĉi tiu temo, Apokalipso 14:20 diras al ni: " *Kaj la vinpremejo estis tretita ekster la urbo , kaj sango eliris el la vinpremejo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, en la spaco de mil sescent stadioj .* " Per la esprimo, " **kaj la vinpremejo estis tretita ekster la urbo** ", la Spirito diras al ni, ke la elektitoj eniras la ĉielon kaj ne atestas la buĉadon de la vinjaro. La puno pro peko, kiun portis Jesuo Kristo, jam estis efektivigita ekster Jerusalemo por profeti ĉi tiun finan konservadon de la Elektito de Kristo. El la " **buŝo** " de Jesuo Kristo venas lia " **vorto** ", kiun Heb. 4:12 bildigas per " *dutranĉa glavo* " kompare kun la romia glavo: " *Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj efika, pli akra ol ĉiu dutranĉa glavo, penetranta ĝis la divido de animo kaj spirito , de artikoj kaj medolo; ĝi juĝas la intencojn kaj pensojn de la koro .* " La juĝo de Dio povas do esti nur justa kaj nediskutebla. Dio prezentas sian punon kontraŭ malfidelaj religiaj instruistoj, kiuj estas la ĉefaj celoj de ĉi tiu " **venko** " laŭ du komplementaj fontoj:

Ap. 14:20, kie ili estas nomumitaj kiel tiuj, kiuj gvidas "la..." ĉevalojn "per la brido" metita en ilian "buŝon", laŭ la bildo donita en Jakobo 3:3: "Se ni metas la bridon en la buŝojn de la ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni ankaŭ regas ilian tutan korpon." Kaj verso 1 klare celas tiujn, kiuj "instruas" religion: "Miaj fratoj, ne multaj el vi **fariĝu instruistoj**, ĉar vi scias, ke **ni estos juĝitaj pli severe**."

Apokalipso 19:16: "Li havis sur sia **vesto** kaj sur sia **femuro** nomon skribitan: **Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj**." Lia "vestaĵo" estas tio, kion li reprezentas, laŭ lia vidpunkto, li enkorpiĝas en sia tuta naturo, perfektan dian justecon en sia tuta forto kaj potenco bildigita per "sia femuro", la plej forta muskolo en la homa korpo. Kaj lia titolo esprimas la plej altan penseblan aŭtoritaton esprimitan per ĉi tiu nomo: "**Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj**", kio signifas, ke neniuj tera reĝo aŭ sinjoro povas rezisti lin, sed anstataŭe devas submetiĝi al li kaj obei lin, kiel la potenca Ĥaldeja reĝo, Nebukadnecar, komprenis kaj faris en sia tempo, laŭ Daniel 4. Ĉi tiu memorigo estas pravigita, ĉar inter la nekredantaj ribeluloj estas veraj reĝoj kaj veraj sinjoroj, kiujn Jesuo detruos kiel la plej malfortajn homojn, ĉe sia fina reveno; kaj antaŭe, dum la Tria Mondmilito.

Apokalipso 19:17: "Kaj mi vidis anĝelon starantan **en la suno**. Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante al ĉiuj birdoj, kiuj flugas en meza ĉielo: Venu, kolektiĝu al **la granda vespermanĝo** de Dio." La celo de la Spirito estas memori nin, ke la suno estas lia kreitaĵo kaj ke ĝia nepravigebla pagana kaj kristana idolkulto estas pagita per la kompleta ekstermado de la kulpuloj. Ekzemple, Jeremia 16:4 profetas similan situacion koncerne la Izraelidon de la malnova interligo, sed kiu estas renovigita por la nova ĉe la reveno de Jesuo Kristo: "Ili mortos per malsano; ili ne havos larmojn nek entombigon; **ili estos kiel sterko sur la tero**; ili pereos per glavo kaj per malsato; **kaj iliaj kadavroj estos manĝaĵo por la birdoj de la ĉielo kaj por la bestoj de la tero**." "**La granda festeno**," citita tie, estas por rabobirdoj kaj kadavromanĝantoj.

Apokalipso 19:18: "Por ke ili manĝu la karnon de reĝoj, kaj la karnon de milestroj, kaj la karnon de fortuloj, kaj la karnon de ĉevaloj, kaj de tiuj, kiuj sidas sur ili, kaj la karnon de ĉiuj homoj, liberaj kaj sklavaj, malgrandaj kaj grandaj." Ĉiuj klasoj de homoj estas koncernataj. Sed antaŭ ol ĉiuj estas detruitaj, la "**vinjaro**", kiu devas puni "**la grandan Babelon**" en Apokalipso 16:19, devas plenumiĝi: "Kaj la granda urbo estis dividita en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis. **Kaj la granda Babelon estis memorata antaŭ Dio, por doni al ĝi la kalikon de la vino de la furiozeco de sia kolero**." La "divido en tri partojn" esprimas la rompon de la sankta unuiĝo de la ribela tendaro, kiu kunigis la diablon, Protestantismon kaj Katolikismon. Sed ĉi tiu verso de Zeharja 11:8 ankaŭ sugestas "**tri paŝtistojn**" identigitajn kun la reĝo, la religia pastraro kaj la profetoj: "Mi ekstermis la **tri paŝtistojn** en unu monato." Kaj Mi perdis paciencon kun la ŝafoj, kaj ili ankaŭ laciĝis de mi. "Ni trovas grandan disvolviĝon de ĉi tiu detrua ago en la tuta Apokalipso 18, kie verso 6 diras: "**Redonu al ŝi kiel ŝi pagis, kaj redonu al ŝi duoble laŭ ŝiaj faroj. En la kaliko, kiun ŝi enverŝis, redonu al ŝi duoble**." Al kiu Dio parolas donante ĉi tiujn ordonojn? Al ĉiuj, kiuj malkovras, ke ili perdas eternan savon pro la religiaj mensogoj de "**la granda Babilono**", "**la patrino de malĉastistoj**" kaj ŝiaj "**protestantaj filinoj**", tio estas, ĉiuj viktimoj trompitaj pro sia propra suprajeco, sia neglekto kaj sia manko de amo al



la dia vero. Post ĉi tiu fina kalkulregulado, la viktimoj estas ĉiuj mortigitaj kaj iliaj korpoj restas sur la tero, ofertitaj kiel manĝaĵo al la lastaj birdoj, la kadavromanĝantaj rabobirdoj.

Apokalipso 16:20: “ *Kaj ĉiu insulo forflugis, kaj la montoj ne troviĝis .* ” La tuta tero estas konvulsiigita, tremoj skuas la teron, kiuj dispremas ribelemajn homojn; kaj la sepa el la sep lastaj plagoj finiĝas en la formo de pluvo de gigantaj hajleroj.

Apokalipso 16:21: “ *Kaj granda hajlo, pezanta po talento, falis el la ĉielo sur la homojn; kaj la homoj blasfemis Dion pro la plago de la hajlo, ĉar la plago estis tre granda .* ” Kaj ĝis sia lasta spiro, la ribelantoj blasfemis Dion.

Ĉi tie finiĝas la tempo de tera Adventismo. La sekvan tempon vivos la elektitoj en la ĉiela regno de Dio, kies programo de agado estas: la juĝo de ĉiuj ribelemaj homoj kaj anĝeloj ĝis la fino de la sepa jarmilo; tio, laŭ la revelacioj de Apokalipso 4:1: “ *Post tio mi vidis, kaj jen pordo malfermiĝis en la ĉielo, kaj la unua voĉo, kiun mi aŭdis, kvazaŭ de trumpeto parolanta kun mi, diris: Suprenvenu ĉi tien, kaj mi montros al vi aferojn, kiuj devas esti poste.* ”

La programo de juĝo estas anoncita en Apokalipso 11:18: “ *La nacioj koleris...* ”: la sesa trumpeto, “... *kaj venis via kolero...* ”: la sep lastaj plagoj “... ***kaj la tempo de juĝado de la mortintoj*** ,... ” : la ĉiela juĝo, “... *por doni rekompenco al viaj servistoj, al la profetoj, kaj al la sanktuloj, kaj al tiuj, kiuj timas vian nomon, malgrandaj kaj grandaj...* ” : ĉiela beno de la elektitoj, “... *kaj por pereigi tiujn, kiuj detruas la teron* » : la “ *dua morto* ” de la lasta juĝo de Apokalipso 20:11 ĝis 15.

Apokalipso 4:4 kaj 20:4 kompletigas unu la alian por konfirmi ĉi tiun ĉielan juĝon: “ *Ĉirkaŭ la trono mi vidis dudek kvar tronojn , kaj sur la tronoj dudek kvar presbiterojn sidantajn, vestitajn per blankaj roboj, kaj sur iliaj kapoj havantajn orajn kronojn .* ” .../... “ ***Kaj mi vidis tronojn ; kaj al la sidantaj sur ili estis donita la aŭtoritato juĝi .*** Kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj de tiuj, kiuj ne adoris la beston nek ĝian bildon, kaj kiuj ne ricevis la markon sur siaj fruntoj aŭ sur siaj manoj; kaj ili vivis kaj reĝis kun Kristo mil jarojn . ”

### M31- La besto kiu leviĝas el la abismo

Ĉi tiu temo estis la ĉefa mistero rivelita kaj klarigita en mia profeta ministerio. Ekde la komenco de mia studado, ĉi tiu temo de la “ *sesa trumpeto* ” ĉiam estis prioritato, ĉar ĝi antaŭas la “ *sepan trumpeton* ”, kiu simbolas la gloran revenon de nia savanto Dio, Jesuo Kristo.

Tial, dum mi anoncis la revenon de Jesuo por la jaro 1994, mia anonco donis grandan parton al tiu de la baldaŭa Tria Mondmilito, kiun mi konsideris probable por la jaro 1993. Ĉi tiu anonco estis prezentita al la Adventistoj de Francio, de 1983 ĝis la jaro 1991. Kaj mi memoras, ke la jaro 1983 estis prezentita kiel tiu de la Tria Mondmilito fare de S-ro Jean de Fontbrune, la brila interpretisto



de la profetaĵoj de Michel Nostradamus, laŭ lia patro. Nu, estis en la jaro 1982, ke mi malkovris en Daniel 11:40 ĝis 45, samtempe kiel li, la saman militstrategion, kiun li anoncis. Do mi pensis, ke lia interpreto povus plenumiĝi en 1983. Poste, la malkovro de la dato 1994 bazita sur la profetaĵoj " **kvin monatoj** " aŭ 150 realaj jaroj, de Apokalipso 9:5-10, igis min loki ĉi tiun mondmiliton en 1993, aŭ la jaron antaŭ la reveno de Jesuo Kristo. Tial, kun granda fervoro, post mia maldungo en novembro 1991, kun miaj fratoj en Kristo, ni klopodis publikigi la anoncon pri la Milito kaj la reveno de Jesuo Kristo. Streĉiĝoj inter Rusio kaj la Okcidento ebligis ĉiun daton, ĉar 1983, 1993 kaj 2023 alvenis por konfirmi ĉi-foje la veran plenumiĝon de la profetaĵo, ĉar du jaroj da milita subteno al ĝia malamiko Ukrainio igis Eŭropon, nerevokeble, la celo de granda rusa kolero. Kaj ankaŭ notindas, ke estis en 2013, ke la renverso de la elektita rusa prezidanto en ofico en Ukrainio per puĉo ekbruligis rusan koleron.

Nun, indas rimarki, ke en ĉi tiu sinsekvo de jaroj finiĝantaj per la numero 3, ni trovas, komence de la historio de la Revolucia Teroro, la datojn 1793 kaj 1794, la gilotino estante en konstanta funkciado dum tuta jaro. En sia profetaĵo, Dio atribuas la daŭron de tri jaroj kaj ses monatoj al la tempo de la martireco trudita al sia Sankta Biblio laŭ Apokalipso 11:9: " *Kaj homoj el la popoloj, triboj, lingvoj kaj nacioj vidos iliajn kadavrojn **dum tri tagoj kaj duono** , kaj ne lasos ilin meti en tombon .* "

La 4-a de aŭgusto 1789 estas la tago de la deklaro de la "Rajtoj de la Homo". Kaj mi kredas, ke ĉi tiu fakto konsistigas la deirpunkton de la franca revolucia agado farita kontraŭ Dio kaj lia sankta leĝo de la "Dek Ordonoj" gravuritaj per lia fingro sur la kvar flankoj de du ŝtonaj tabuloj, kiujn la tabelo de la "Rajtoj de la Homo" anstataŭigis. Homaj rajtoj tiel skandale anstataŭigis la devojn de la homo al lia ĉiela Kreinto. La skandaloj intensiĝos ĝis tri jaroj kaj ses monatoj poste, produktante la "Teroron" 1793-1794. Kronologie, la reĝo de Francio estas defiita kaj degradita, kaj franca ateismo formiĝas kaj ribelas kontraŭ la katolika pastraro. La Sankta Biblio estas bruligita, la reĝo, la reĝino, la monarĥistaj korteganoj kaj la pastroj estas gilotinitaj. La malplej, kion mi povas diri, estas, ke la skandalo kontraŭ Dio estis punita per sangoflako.

La disvolviĝo de la historio de ĉi tiu Franca Revolucio supozeble renoviĝos en la " *sesa trumpeto* ". Tio signifas, ke Dio imputas al la homoj de niaj finaj tempoj la renovigon de la skandaloj faritaj inter 1789 kaj 1793. Kaj kion ni vidas, en la okcidenta socio de ĉirkaŭ 2024, por Dio? La saman malestimon kaj malakcepton de religio flanke de sekularaj ateistoj, kiuj jam ne subtenas ĝin kaj ĉiam pli ne plu subtenos ĝin tagon post tago, pro la ĉirkaŭa etoso provokita de la militsituacio.

En 1789, kiam la reĝo akceptis la popolajn postulojn, aferoj povus esti pli bone irintaj kaj pace solvitaj. Sed jam tiutempe, la unio de eŭropaj monarkioj volis kontraŭstari la respublikanan reĝimon formitan en Francio. La reĝo estis forte suspektata pri koluzio kun la aŭstra malamiko, la lando de lia edzino Maria-Antoinette. Suspekto nur kreskis ĝis lia aresto en Varennes, dum li provis fuĝi de sia popolo, kiu fariĝis malamika. Oni diras pri la kato, ke ĝi neniam estas tiel danĝera kiel kiam ĝi sentas sin enkapitata en fermita ĉambro; trovante neniun eliron, ĝi povas salti en la vizaĝon de homo kaj serioze grati lin. La popolo kaj

ĝiaj gvidantoj reagis same. Vidante malsukcesi ĉiujn provojn devigi Rusion cedi siajn teritoriojn prenitajn de Ukrainio, la premo pliigas la koleron de ĉi tiuj gvidantoj, kaj ĉiam malbona konsilisto, ĝi igas ilin adopti ĉiam pli severajn aŭtoritatismajn kondutojn ĝis ekstrema maltoleremo.

Blindigita de Dio, por anonci la revenon de Jesuo por 1994, mi komprenas kial lia alveno en 1994 ŝajnis al mi nediskutebla. En mia menso, mi donis al la " 5-a trumpeto " pure spiritan religian karakteron, kaj al la " 6-a trumpeto " , tio estas, la Tria Mondmilito, mi donis ĉefe profanan naturon, kiel la Unua kaj Dua Mondmilitoj. Tial, ĉar la du " trumpetoj " estas de malsama naturo, la " 6-a trumpeto " povus esti enigita en la " kvin monatojn " de la daŭro fiksita por la " 5-a trumpeto " . Krome, Dio ne permesis al mi rimarki la gravecon de la precizeco " *Estis donite al ili ne mortigi ilin ...*". Ĉi tiu specifa dia blindeco produktis la efikon, kiun ĝi volis atingi. Kaj nun, la Spirito jam ne trudas al mi iujn ajn limojn, kaj la tuta subtileco de lia profeta aranĝo estas rivelita al mi. Ambaŭ " trumpetoj " estas prezentitaj de Dio sub la sama spirita naturo de lia sankta juĝo, kiu konkrete tradukiĝas en spiritan juĝon kaj fizikan punon, kiu sekvas ĝin. Tiu ĉi aliro obeas la principon de prezento de averto sekvata de ĝia sankcio, kiel Dio ĉiam faris ĉiufoje kiam li punis homon; kio klare tradukiĝas en la revelacion de la spirita stato sekvata de la karna korpa puno. Tiam mi povas rimarki, ke la tuta logiko de interpretado de la du " trumpetoj " baziĝas sur tiuj simplaj kontraŭdiraj deklaroj ĝuste: " *estis donite al ili ne mortigi ilin, sed...* "; " *... kaj la kvar anĝeloj estis liberigitaj, por ke ili mortigu trionon de la homoj .*" La fina celo de la kondamno fare de Dio estas efektive la konservado de vivo por liaj elektitoj kaj la detruo de granda parto de la nekredantaj kaj ribelemaj servistoj; tiu ĉi juĝo do efektive baziĝas sur du sinsekvaj fazoj, tial la " 5a kaj 6a trumpeto " . Dio diras al ni en la 5a ' kial la 6a " trumpeto " venas por " **mortigi** " ilin. Kaj lia respondo estas donita al ni per la multaj simboloj kaj bildoj proponitaj.

La juĝo de Dio do konstruiĝas sur la sinsekvaj kaj komplementaj revelacioj de la ateismo de la " *besto, kiu leviĝas el la abismo* " kaj la " 5-a trumpeto " , kiu sekvas ĝin en 1843. Poste, por la juĝo, kiu okazas ĝuste antaŭ la reveno de Jesuo Kristo, ni devas ligi la duan formon de la " *besto, kiu leviĝas el la abismo* " al la " 6-a trumpeto " , kiu sekvas ĝin. Tio signifas, ke antaŭ la granda internacia konflikto de la " 6-a trumpeto " , ni devos resperti la koŝmaran situacion de ĝeneraligita suspekto organizita de terorigita homa socio, ekde tiam minacata de la islama malamiko " **de la sudo** " kaj la rusa malamiko " **de la nordo** ", por Israelo, sed de la Oriento, por Eŭropo.

1793-1794; 1993-1994: Tiujn du eventojn apartigas du precizaj jarcentoj. En la unua, Dio malkaŝas sian kondamnon de la kombinita reĝimo de la monarkio kaj la romkatolika papismo. En la dua, li repudias sian adventistan institucion kune kun la bloko de protestantismo, al kiu ĝi aliĝis en 1995. Tiuj datoj parolas al liaj servistoj, ĉar tiu precizeco de du jarcentoj estas invito kompari la du agojn plenumitajn en tiuj datoj. La " kvin monatoj " de la " 5-a trumpeto " ne celis anonci la revenon de Jesuo Kristo, sed malkaŝi la mankon de fido de la adventista institucio submetante ĝin al la sama testo, kiu malkaŝis protestantan hipokritecon en 1843 kaj 1844. Farante, 150 jarojn post la nekredantaj protestantoj de 1844, la

saman kulpon kontraŭ Dio, la sama puno estas trudita al apostata adventismo: ĝi estas " *elvomita* " de Jesuo Kristo kaj forlasita al demonoj kaj la diablo.

1793-1794: ĝi estas la apostazio de ateismo – 1993-1994: ĝi estas la apostazio de nekredanta kaj ribelema "Sepa-taga Adventismo".

Se Dio donas al la " *4a trumpeto* ", <sup>la unuan</sup> formon de " *la besto kiu levigas el la abismo* ", la rolon de " **glavo** " veninta por " **venĝi** " **lia alianco** " laŭ la rolo, kiun li atribuas al ĝi analoge kun la kvara puno rivelita en Lev. 26:25, ĝia dua formo antaŭ la " *6-a trumpeto* " estas same granda. Ĉi tiu verso klarigas la signifon de la du punoj: " *Mi venigos kontraŭ vin **glavon** , kiu **venĝos pro** mia alianco; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos peston sur vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko .* " "Mi malfermas krampon ĉi tie por riveli detalon de la rakonto. En sia batalo kontraŭ la katolikaj monarĥistaj Ĉuanoj de la "Vendée", la Respublikanoj dekretis la mortigon de ĝia tuta loĝantaro kaj ĝian kompletan prirabadon. Ili ankaŭ ŝanĝis la nomon "Vendée" al "Venĝita", tiel konfirmante la motivon de dia "venĝo" pro ilia ago. Fino de la krampo. Por konfirmi ĉi tiun mesaĝon de Dio ni trovas la 12-an de aŭgusto 1793, ĉi tiun publikan paroladon faritan de Maximilien Robespierre: " **La glavo de la leĝo**, ŝvebanta kun terura rapideco super la kapoj de la konspirantoj, teruru iliajn komplicojn!" "Ĉi tiuj grandaj ekzemploj neniigu la ribelemojn per la teruro, kiun ili inspiras al ĉiuj malamikoj de la patrujo!" La engaĝiĝo de Robespierre daŭris ĝis la tago unu jaron . Li membriĝis en la Komitato de Publika Sekureco la 27-an de julio 1793 kaj estis siavice renversita kaj arestita la 27-an de julio 1794, poste gilotinita la sekvan tagon. La "Teroro" funkciis tiel bone, ke, teruritaj de la turno de la eventoj, la popolo turnis ĝin kontraŭ ĝia iniciatinto, kiu dume faligis la kapojn de kvar membroj de la Komitato de Publika Sekureco: Georges Jacques Danton, Camille Desmoulins, Philippeaux kaj Fabre d'Eglantine.

La Franca Revolucio estas parte grava pro la intelektaj defioj de la liberpensuloj de la tempo, inkluzive de la fama Voltaire, plago de religio. Dio tial alvokas ateismon por detruigi la katolikan reĝimon, kiu havas la aŭdacon kaj arogantecon pretendi reprezenti lin antaŭ la homoj. Kaj estas en la mesaĝo de la epoko " **Tiatira** ", kiu kovras la tempon de la Reformacio ĝis 1843, ke Jesuo diras al siaj protestantaj servistoj, pri la " **virino Izebelo** " aŭ la romkatolika " **Babilono** ", en Apokalipso 2:22-23: " *Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiujn, kiuj adultas **kun ŝi** , **en grandan aflikton** , se ili ne pentos pri ŝiaj faroj.* " *Mi mortigos ŝiajn idojn per morto; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke Mi estas tiu, kiu esploras la internojn kaj la korojn; kaj Mi rekompencos ĉiun el vi laŭ viaj faroj.* »

Atentu! Pro la duobla plenumo de ĉi tiu puno sub la titolo " *4a kaj 6a trumpeto* " , ĉi tiu mesaĝo alprenas duoblan aplikon en 1793 kaj en 2026, <sup>la</sup> supozebla jaro de la Tria Mondmilito. Ĉi tiu puno do venas puni la homaron vivantan ĝuste antaŭ 1843 kaj tiun, kiu vivas ĉe la fino de la mondo post 1843. Ĉi tiu ago markas la finon de la du epokoj apartigitaj per la pivota dato 1843. Tiel, Dio konfirmas la plilongigon de la katolika kulpo post la paso de la dato 1843; kion konfirmas Apokalipso 13:3: " *Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vundita; kaj ĝia mortiga vundo saniĝis. **Kaj la tuta mondo miris post la besto.*** " "Sed tuj antaŭ la fino de la mondo, en 2026, ĉi tiu katolika kulpo estas kundividata kun Protestantismo, ekde 1843, kaj apostata Adventismo, ekde 1993."

Notu, ke la celoj de dia kolero estas "*tiuj, kiuj adultas kun ŝi*", ĉar papa Romo estis starigita en 538 de Dio mem sub la titolo de la "*dua trumpeto*", jam por puni la malfidelecon, kiu aperis en 313. Ĝi estas uzata de Dio por allogi al si homajn estaĵojn neindajn je sia savo. Lia voko al pentado do koncernas tiujn homojn, kies savo restas ebla, se ili pentas kaj forlasas Romon kaj ĝiajn verkojn. En 1793, "*la granda suferado*" punis la monarkion kaj la katolikajn aristokratojn, kiuj neinde postulis la "Sanktan Koron" de Jesuo en la ribelo de Vendée. Kaj en 2026, en sia dua formo, "*la granda suferado*", frapas kaj detruas, ankoraŭ parte sed pli forte, ĉiujn falsajn kaj neindajn kristanajn religiajn reprezentantojn de la tempo: katolikajn, protestantajn, anglikanajn kaj adventismajn, frapitajn de la ortodoksaj kaj islamaj religioj, kiuj mem estos siavice neniigitaj de Usono.

Ekde 1917, Rusio siavice spertis la saman revolucionan sperton kiel Francio, kun la sama konsekvenco de la malakcepto de religio, ĉi-foje ortodoksa, pro la sama kialo: ĝia subteno al la caro kaj lia reĝimo. Tiel, la ruĝaj rusoj alfrontis la blankajn rusojn kaj eliris venkaj. Jen kiel socialismo kaj komunismo estis truditaj de la nova reĝimo de Sovetrusio; tio ĝis ĝia ekonomia kolapso ĉirkaŭ 1990, la tempo kiam la landoj koloniigitaj ekde 1945 forlasis la orientan tendaron proklamante sian nacian sendependecon, imitita de Ukrainio en 1991. De tiam, Rusio resaniĝis post la ekpotenciĝo de prezidanto Vladimir Putin en 2000. Komercante kun la Okcidento ĝi riĉigis sin, ĝis 2013 kiam, en Ukrainio, gvidata de kunveno inter kiu, nazioj de la Azova grupo kaj ukrainaj partizanoj, la "puĉo" de la placo "Majdano" renversis en Kievo sian elektitan rusan prezidanton en ofico, Viktor Janukoviĉ. La kaŭzo de ĉi tiu renverso estis la insista postulo pri la alligo de Ukrainio al la okcidenteŭropa tendaro; postulo al kiu la legitime elektita rusa prezidanto ne respondis.

En 2024, Francio pliiĝos sian helpon al Ukrainio, kiu troviĝas en malforta pozicio fronte al la rusa ofensivo. Rezulte, sekvos malvenka batalo inter Francio kaj Rusio; la du landoj, kiuj antaŭenigis nacian ateismon kaj, ĉiu en sia propra tempo, plej atakis la gloron de la Kreinto Dio.

Franca kaj rusa ateismo ankaŭ havas komunan fakton, ke ili verŝis multe da homa sango en la tendaroj celitaj de la kolero de Dio, specife, la religiaj tendaroj trafataj de lia malbeno. En Francio, inter 1793 kaj 1794, la celo estis ĝia reĝo kaj la papa romia katolikismo, kaj ekde 1917, en Rusio, la celo estis la aristokrataj familioj de la ortodoksa religio, kiuj oficiale subtenis la caron Nikolao la 2-a kaj lian familion. Poste, la du spertoj alprenis malsamajn aspektojn. En Francio, ateismo ne malaperis tute, ĉar ĝi tamen restis la bazo de la respublikana reĝimo ĝis nia tempo. Kaj la kulmino de la franca aroganteco estis doni la nomon "klerismo" al la filozofiaj pensuloj de ĝia ateismo. Tiel, la diablo, kiu inspiris ĉi tiun elekton, ridindigis la grandan kreinton Dion, fonton de la lumo de perfekta vero. Kaj ĉi tiu abomena ago pravigus, ke Francio restu por li celo detruota. La Franca Respubliko spertis plurajn eksperimentojn bazitajn sur kapitalismaj kaj socialismaj valoroj. Konkeranta kaj sendependa, ĝi koloniigis landojn en Azio, Afriko kaj Magrebo. Poste ĝi malkoloniigis kaj retenis certajn koloniojn, donante al ili la nomon "transmaraj departementoj". Komunismo, naskita en Rusio en 1917, okupis gravan lokon en la politika reprezentado de la lando. Kaj nur en 1981, kiam la socialisto François Mitterrand estis elektita prezidanto, la

Komunista Partio estis forbalaita de la nova Socialista Partio. Francio fariĝis malpli kaj malpli "ruĝa", kaj la "roza" signo portata de la socialista prezidanto konfirmis ĉi tiun dekstran drivon. En 2005, la malkaŝe atlantikisma prezidanto Sarkozy enkondukis Francion en NATO-on, kaj Francio tiel revenis al la influo kaj aŭtoritato de Usono. La socia aspekto tamen ne malaperis en ĉi tiu Francio gajnita por la kapitalisma afero. Sed mono kaj nacia ateismo estas la solaj du valoroj de la lando, kiuj estas parte maskitaj de ĝia tre humanisma engaĝiĝo; humanisma signifante, ke la lando ignoras Dion kaj nur agnoskas homon kaj liajn rajtojn.

En Rusio, la socialisma reĝimo establita ekde 1917, konservis sian komunistan doktrinon kaj politikojn ĝis 1991, la jaro kiam la reĝimo fendiĝis kaj devis ŝanĝiĝi. Jen kie mi rimarkas la gravecon de longa apartigo inter la du okcidenta kaj orienta partoj de Eŭropo. Ĉi tiu limo estis nomita "la Fera Kurteno", kio bone reflektis la malfacilecon transiri ĝin en unu direkto aŭ la alia. Ni povas tiel pli bone kompreni la nekapablon de ĉiu flanko kompreni unu la alian, ĉar malantaŭ "la Fera Kurteno", la sovetiaj nacioj kreskis kun siaj tute socialismaj kaj komunistaj valoroj. En la komunistika reĝimo, la individuo estas vidata nur kiel elemento de nacia tuto. Teorie, ĉiuj individuoj, kiuj formas ĉi tiun nacion, havas egalajn rajtojn kaj egalajn devojn. La ŝtatestro estas ia patriarko kiel Moseo, kiu devas certigi, ke ĉiu ricevu tion, kio apartenas al ili. Tute dependaj de ĉi tiu nacia patro, la popolo donas al li sian tutan fidon kaj subtenon. Slavaj popoloj luktas forte por sia supervivo, pro la nordaj klimataj kondiĉoj. Ili malmulte zorgas pri politikaj aferoj kaj nur petas la kapablon supervivi ricevante la ŝtatan helpon, de kiu dependas ĉi tiu supervivo.

En la Okcidento, en Usono, la vivo estas organizita tute male. La vivo estas karnovora ĝangalo, kaj se vi ne scias mortigi por manĝi, vi mortas manĝita. La kapitalisma principo enradikiĝas en la mensoj de infanoj, kiuj iras al lernejo por lerni, ke la vivo estas konstanta lukto inter riĉuloj kaj malriĉuloj, la havantoj kaj la nehavantoj. Kaj nur batalante kaj dispremante sian najbaron, la infano fariĝos plenkreskulo, kiu faris al si lokon en la suno.

Siaflanke, Francio staras inter tiuj du ekstremoj; feliĉe por siaj civitanoj.

La diferencoj inter okcidenteŭropaj kaj rusaj pensmanieroj klarigas la neeblecon kompreni la rusan motivon por ĝia milita engaĝiĝo en Ukrainio. En ĉiu tendaro, la situacio estas analizata surbaze de aprobitaj valoroj. Tial, por solvi tian situacion, ĉiu tendaro devus eniri la rezonadon de la kontraŭa tendaro. Ĉar tio estas la tuta avantaĝo de la Kreinto Dio, kiu regas la pensojn de la du tendaroj, kiuj alfrontas unu la alian, ĉar ili ne komprenas unu la alian. Kion homoj ne komprenas estas, ke ne ekzistas sur la tero io, kio ne validas eterne kiel ĉi tiu "*leĝo de la Medoj kaj la Persoj*", kiu laŭ Dan. 6:8 estis "*nerevokebla kaj neŝanĝebla*": "*Nun, ho reĝo, konfirmu la malpermeson, kaj skribu la dekreton, por ke ĝi estu nerevokebla, laŭ la leĝo de la Medoj kaj la Persoj, kiu estas neŝanĝebla.*" Tamen la tuta homa historio estas konstruita sur konstanta sinsekvo de traktatoj kaj interkonsentoj subskribitaj kaj poste rompita. Ĉiu, kiu ne volas rompi interkonsenton aŭ traktaton, ne subskribu ĝin! Kaj tio estos signo de saĝo flanke de ili. Ĉar nur sendependeco permesas al ĉiu fari la necesan decidon en ĉiu kazo. En nia nuna situacio, la milito, kiu eksplodis en Ukrainio, estas pravigita de



la du tendaroj, kiuj alfrontas unu la alian en la nomo de siaj respektivaj valoroj, tiel malsamaj kaj apartaj kiel estis Okcidento kaj Rusio, per la "fera kurteno". Ĉar ĉi tiu "fera kurteno" ankoraŭ ekzistas en la mensoj de homoj, formitaj sur absolute kontraŭaj valoroj. Kaj ni nur hodiaŭ malkovras la kialon, kial Dio organizis ĉi tiun absolutan apartigon. Vidinte, laŭlonge de la tempo ekde la divido de Jalto en 1945, ke ĝiaj teritorioj transiris en la tendaron de NATO kaj Okcidenta Eŭropo, Rusio volas je ĉia kosto konservi sian influon super Ukrainio, kies sendependeco estis formaligita kaj agnoskita de ĝi. Sed ĉi tie, temas jam ne nur pri sendependeco, sed la deklarita celo estas eskapi rusan influon kaj veni sub la okcidentan aŭtoritaton de NATO gvidata de Usono. Por rusaj valoroj, ĉi tiu kazo estas unu de ŝtatperfido. Kaj kiel ĵurnalistoj ŝatas atentigi, la nuna rusa prezidanto, Vladimir Putin, kreskis en la rusa submondo, kie ŝtatperfido estas puninda per kruela morto.

Por la okcidenta tendaro, la rajto libere decidi aparteni al unu flanko aŭ alia estas nediskutebla rajto donita al la loĝantoj de teritorio. Sed kia estas la valoro de tia leĝo? Ĝi povas esti agnoskita nur per tio, ke ĝi estas trudita de forta kaj potenca tendaro al ĉiuj ĝiaj kontraŭuloj, aŭ libere, al tiuj, kiuj aprobas ĝin. Politika vivo tre similas al religia engaĝiĝo, ĉar, denove ĉi tie, dia leĝo estas utila nur al la homo, kiu aprobas kaj ŝatas ĝin. Tio permesas al la leĝo pravigi aŭ kondamni homon depende de ĉu ĝi estas honorata kaj aplikata aŭ ne.

En nia Okcidento, kiu restis sub la influo de la usona venkinto ekde 1945, la unio baziĝas sur la aprobo de la samaj valoroj, pri kiuj estas multe por diri... Sed estas ja nediskuteble, ke okcidentaj nacioj konsentis kuniĝi por defendi regulojn bazitajn sur humanismaj valoroj ekde la fino de la Dua Mondmilito. Kaj kiel la Medoj kaj la Persoj, ĉi tiu alianco donas al siaj leĝoj kaj reguloj valorojn, kiuj devas esti truditaj tra la tuta tero, al ĉiuj nacioj. Nur, jen ĝi estas! La realo estas tre malsama ol ĉi tiu okcidenta koncepto. Ĉar kontraŭ ĉi tiu tendaro estas la tendaro konsistanta el Rusio kaj ĝiaj aliancanoj; Nord-Koreio, Irano kaj Ĉinio kaj aliaj afrikaj, arabaj aŭ orientaj islamaj popoloj. Nord-Koreio kaj Ĉinio absolute ne agnoskas la francajn okcidentajn "homajn rajtojn", ĉar ĉi tiuj du landoj estas ateismaj, komunistaj aŭ religie paganaj. Islamaj arabaj landoj kaj islama Afriko estas en religia konkurenco kun okcidenta kristanismo kaj multaj estas plenaj de malamo al iamaj koloniigistoj.

Jen do, resumitaj, estas la parametroj, kiuj kondukos homojn mortigi unu la alian dum la "sesa trumpeto", kiu, laŭ Apokalipso 9:16, alkondukas en militecan konflikton "ducent milionojn" da batalantoj kaj militgvidantoj: "*La nombro de la rajdantoj de la armeo estis du miriadoj da miriadoj: mi aŭdis ilian nombron.*"

Tiu impona nombro de "ducent milionoj" da batalantoj faras tiun profetitan militon unika modelo, neniam antaŭe atingita en la tuta homa historio, kaj tiu escepta kunveno estas plenumita kun la celo definitive elimini la principon mem de la nacia armeo. Ĉar la kialo de la ekzisto de armeo estas batali por defendi la interesojn de nacio kontraŭ unu aŭ pluraj aliaj nacioj. Tiu terure murdema milito finas la ekziston de sendependaj nacioj, tiel markante la komencon de ekstermado kiu ne estos kompleta ĝis post la glora reveno de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. Dio prezentas ĝin kiel duan plenumiĝon de la "*kvara trumpeto*" kiu estis

efektivigita en Francio inter 1789 kaj 1798. Tiel li invitas nin vidi en tiu unua plenumiĝo la rolon kaj celon, kiujn li atribuas al ĝi kaj kiu konsistas el konfirmi sian malbenon, kiu trafas la ribelan tendaron kolektitan sub la signo de la aŭtoritato de la papa romkatolikismo. Ĉi-lastaj estis la sola celo por Dio en 1793, sed en 2026 aldoniĝas protestantoj, anglikanoj, kaj ribelemaj adventistoj kaj tro idolkulta ortodokseco: ĉiuj honoras la "dimanĉon" truditan kiel "la tago de la nevenkita suno" de la romia imperiestro Konstantino la 1-a ' la 7-an de marto 321. Ĉi tiu dato igas min pensi, ke ĝi povus esti tiu, en kiu la dimanĉa leĝo kondamnanta sabatobservantojn al morto povus esti promulgita, lasante mallongan periodon de reflektado kaj elekto, ĝis printempo, al la estontaj viktimoj. La tago de la fina ekzekuto de la malobeemaj ribelantoj povus esti la tago de la sekva Pesaĥo, tio estas, la 3-a de aprilo 2030. Sed Jesuo intervenas en la printempa tago por savi siajn amatajn elektitojn, tio estas, la 20-an de marto, "mallongigante la tempon", laŭ Mat. 24:22: "Kaj se tiuj tagoj ne estus mallongigitaj, neniu karno estus savita; sed pro la elektitoj tiuj tagoj estos mallongigitaj." ". 14 tagojn poste, je Pasko, la 3-an de aprilo 1930, Dio organizas "la vinjaron" de Apokalipso 14:17-20 kaj plenumas la kompletan ekstermadon de homoj, kiuj restis vivaj sur la tero ĝis tiu momento. En ĉi tiu programo, tri Paskoj estas honorataj samtempe de la jaro: tiu de la morto de la "Paska Ŝafido" kaj la egipta "unuenskito", tiu de la repaciga morto de Jesuo Kristo, kaj tiu de la lastaj ribelemaj pekuloj.

La milito en Ukrainio pruvas tion per tio, ke ĝi estas tre konsumanto de bomboj kaj municio, la "sesa trumpeto" rapide elĉerpos konvenciajn armilojn kaj necesigos manbatalojn uzante bajonetojn, sabrojn, ponardojn kaj eĉ arkojn kaj sagojn. Kaj en la foresto de ĉi tiuj armiloj, simplaj ŝtonoj, kiel tiu, kiu mortigis Abelon, la unuan surteran mortinton. En la nuna milito, teleregataj armiloj montriĝas tre efikaj, sed ili ĉiuj dependas de la orientiĝa servo ofertita de satelitoj, kiuj restas privilegiaj celoj en la kunteksto de milito kontraŭstaranta la grandajn blokojn de la Oriento kaj la Okcidento.

La nomo "**besto, kiu supreniras el la senfunda abismo**" ligas la principon de senhomigo kaj la inspiron de la deziro de la diablo, kiu nur atendas la momenton por efektiviĝi la ekstermadon de la homo, kiun li malamas, ĉar Dio trovos la elektitojn, kiujn li savos kaj alkondukos en sian eternecon, en la idaro de Adamo kaj Eva; dum li mem estos neniigita per la detrua fajro de la "**dua morto**". Tiel en Apokalipso 17:8, Dio diras: "*La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne plu estas; ĝi supreniros el la abismo kaj iros en pereon. Kaj la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston; ĉar ĝi estis, kaj ne plu estas, kaj revenos.*" En ĉi tiu verso, la vorto "**abismo**" konfuzas la komprenon de la dia mesaĝo. Ĉar ĝi koncernas la "**beston, kiu leviĝas el la maro**" priskribitan en Apokalipso 13:1 ĝis 10. Sed la tri "**bestoj**" profetitaj en Apokalipso ĉiuj originas de la termino "**abismo**", kiu memorigas pri la tero sen ia homa vivo en Genezo 1:2: "*La tero estis senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis super la vizaĝo de la abismo, kaj la Spirito de Dio ŝvebis super la vizaĝo de la akvoj.*" "Tio estas ĉar ĉiu reĝimo konsiderata de Dio kiel "**besto**" estas trafita de lia malbeno, kaj estas kondamnita esti tute neniigita en la tago de la lasta juĝo, sed ankaŭ ĉe la reveno de Kristo, kie

ĝi estos tute detruita kune kun ĉiuj homoj, kiuj subtenas ĝin. La vorto " *senfunda abismo* " nur profetas ĝian detruon en la terura fino, kiun trudos al ĝi la Kreinto Dio, kiu ne tenas la kulpulojn senkulpaj. Kaj estas ankaŭ ĉar lia destino estas resti dum " *mil jaroj* " la sola postvivanto sur la senhomigita tero, ke Satano mem estas nomata " *la anĝelo de la senfunda abismo* " en Apokalipso 9:11: " *Kaj ili havis kiel reĝon super si la anĝelon de la senfunda abismo* , kies nomo en la hebrea estas Abaddon, kaj en la greka estas Apoliono. "; kion konfirmas Apokalipso 20:3: "... *Kaj li ĵetis lin en la senfundan abismon* , kaj fermis lin kaj sigelis super li, por ke li ne plu trompu la naciojn, *ĝis la mil jaroj finiĝos* . " Kaj post tio li devas esti malligita por mallonga tempo . "

En ĉi tiu verso la " *nacioj* " estas en la ĉielo, ĉar ili rilatas al la elektitoj, kiuj fariĝis ĉielaj, tial, pro ĉi tiu specifa kunteksto, la termino " *nacioj* " ne estas sekvata de la kutimaj vortoj: " *de la tero* ". Tio estas ĉar sur la tero restas neniu nacio, nek homo, vivanta, Satano restante ĝia sola loĝanto dum " *mil jaroj* ".

### M32- Dia Simetrio

La bildo de dia perfekteco, simetrio estas ĉieesta tra la tuta tera kreaĵo. Kaj spontanee, la kontemplado de simetrio delogas niajn mensojn, pro kio ĝi esprimas perfektan belecon. Bone simetria vizaĝo estas la esprimo de fizika beleco. Kaj ne senkaŭze, kreante la viran kaj inan homon, li donas al iliaj fizikaj korpoj perfekte simetrian normon. Nu, en ĉi tiu simetrio, la kapo estas en la centro kaj ĉe la supro de la korpo. Kaj jam en ĉi tiu aspekto, Dio donas al si la lokon de la kapo. Ĉar en la kapo troviĝas nia cerbo, kiu regas ĉiujn niajn membrojn, niajn brakojn, niajn manojn, niajn krurojn kaj niajn piedojn; sed ankaŭ ĉiujn niajn internajn kaj eksterajn organojn. Dio tiel ofertas al ni multajn mesaĝojn, kiuj defias nin kaj invitas nin trovi en sia kreaĵo la pruvon de sia ekzisto, sed ankaŭ la bildon de sia plano de savo.

Ĉar la bildo de simetrio profetas la du fazojn de lia savoplano.

Ĉi tiu penso permesas al ni kompreni kial Dio ne ofertis sian pekliberigan oferon antaŭ la jaro 4000 de sia tera kreo.

La bildo de simetrio baziĝas sur tri konsistigaj elementoj de perfekteco, kiel tiu de la homa korpo: maldekstra flanko, trunko kaj kapo, dekstra flanko. Tio konfirmas la simbolan valoron de la nombro 3, kiu do estas la normo de perfekteco. Ĝi do estas nepara nombro, kiu reprezentas perfektecon por la puraj same kiel por la malpuraj. Ĉar ekzistas perfekteco por la bono same kiel por la malbono. La pruvo de ĉi tiuj aferoj aperas en ĝia apliko en la simetrio de la plano de savo, kiu estas konstruita laŭ ĉi tiu ordo: unua interligo, Repacigo de la Mesio, nova interligo. En ĉi tiu plano de savo, ni trovas je la nivelo de tempo: 2000 jaroj, la repacigo de la Mesio, 2000 jaroj. Ĉar la kapo estas metita meze de la korpo, tio estas, sur ĝia centra akso, la repaciga morto de Jesuo Kristo okupas la centran lokon situantan sur la transira akso de la du interligoj.

Eĉ antaŭ ol krei la homon kun lia simetria aspekto, apartigante la nokton de la tago, Dio kreas la kadron en kiu la homo vivos laŭ la bildo de duuma apartigo, kiu en realeco reprezentas 3 fazojn de lia savoplano. Ĉar, en ĉi tiu apartigo de "**mallumo**" kaj "**lumo**", la decida momento troviĝas sur la kaŭzo, kiu pravigas ĉi tiun ŝanĝon kiel la ĉarniro de pordo "**kiu fermiĝas kaj kiu malfermiĝas**". Kaj ĉi tiu mesaĝo servos kiel bazo por kompreni ĉiujn provojn de fido organizitajn de Dio tra la tuta tera historio.

Dum la diluvo, "**Dio fermis la pordon de la arkeo**" malantaŭ la lastaj homoj kaj bestoj, kiuj devis esti savitaj. "Tiam **Li malfermis la fenestrojn de la ĉielo**" por dronigi la falintajn estaĵojn, kiuj devis esti detruitaj.

En Johano 10:9, Jesuo diris: "**Mi estas la pordo**. Se iu eniras tra mi, tiu estos savita, **kaj li eniros kaj eliros, kaj trovos paŝtejon**." "

En Apokalipso 3:7, Jesuo diris al siaj servistoj dum la tempo de "**Filadelfio**": "**Kaj al la anĝelo de la eklezio en Filadelfio skribu: Tiele diras la sanktulo kaj la vera, kiu havas la ŝlosilon de David, kiu malfermas kaj neniu fermas, kaj fermas kaj neniu malfermas**:" "

En la bildo de la pesilo, kiu simbole reprezentas justecon, kie staras Dio? Sur la pinto de la centra pinglo, en la pozicio de Juĝisto de malbono kaj bono, reprezentita de la maldekstra kaj dekstra pesiloj.

Estas Jesuo, kiu donas, dekstre, la valoron de sia beno kaj maldekstre, tiun de sia malbeno, dirante, en Mat. 25:33: "**kaj li metos la ŝafojn dekstre de li, kaj la kaprojn maldekstre**". En Apokalipso 3:1, li konfirmas ĉi tiun signifon prezentante sin kiel "**tiu, kiu tenas la sep ekleziojn aŭ asembleojn en sia dekstra mano**". Sed atentu ne erari, ĉar ĉi tiuj "**sep eklezioj**" reprezentas nur la verajn elektitojn agnoskitajn de Jesuo Kristo mem, dum la kristana epoko, kiun li dividas en sep epokojn markitajn per specifa spirita normo. Ĉi tiuj sep epokoj estas do sep provoj de fido adaptitaj al sia tempo. Kaj en ĉiu provo de fido organizita de Dio aperas la sama rezulto: la elektitoj venke sukcesas en la provo kaj tiuj, kiuj malsukcesas, estas forlasitaj al la diablo de Jesuo Kristo mem.

En la aspekto donita al la tabernaklo konstruita de Moseo, ni trovas ĉiujn ĉi tiujn mesaĝojn. Jam kolonoj portas maldekstre kaj dekstre la supran kapitelon, kies centro estas la supro de izocela triangulo, kiel la kapo ĉe la supro de la korpo. Ĉi tio en perfekta simetrio. Kaj ĉi tiu tabernaklo konsistas el du ĉambroj, kies proporcioj, du trionoj + unu triono, estas tiuj de la tempo de la 6000 jaroj rezervitaj de Dio por lia elekto de teraj elektitoj. Kaj en la simetria akso de la 4000 jaroj de la du interligoj, kiu apartigas la du ĉambrojn, estas la vualo de apartigo, bildo de la peko de la elaĉetitaj, portata de la perfekta justeco de la ŝafido, la pentofara viktimo de la plano de dia savo.

Komparante ĉi tiujn du aliancojn, mi rimarkas jenajn diferencojn:

La Malnova Interligo baziĝas sur diaj revelacioj skribitaj de Moseo la Hebreo, kies skribo estas skribita kaj legata de dekstre al maldekstre.

La nova interligo estas prezentita en la greka lingvo, inspirita de Dio, la skribado kaj legado de la greka teksto estas farataj de maldekstre dekstren.

Tiel ŝajnas, ke la signifo de la lingvo uzata de Dio profetas la spiritan destinon de la du aliancoj.

Mallumo antaŭas lumon, kiel maldekstro antaŭas dekstron en la tuta plano de savo preparita de Dio. Tiel la malnova interligo profitas de granda lumo, kiun ĝi ne povas aprezi laŭ ĝia vera valoro, ĉar la hebreoj, kiuj ricevas ĝin, ne komprenas ĝian signifon. Tiel dum 2000 jaroj, ili observis ritojn, kies signifo devis resti kaŝita. Sed jam, per la koro, kiun ili metis en sian obeeman kaj fervoran sintenon, la veraj elektitoj de Dio elstaris el la amaso de la hebrea popolo. Kaj ni estu certaj, ke ili ne estis multnombraj, ĉar Dio nur opiniis konvene enkonduki en la teran Kanaanon Josuon kaj Kalebon, ambaŭ elektitaj el la 12 spionoj senditaj al Kanaano, kie ankoraŭ vivis gigantoj, kiuj konservis la antaŭdiluajn kriteriojn de grandeco kaj pagana konduto.

Same kiel rigardante pesilon, la homa atento fokusiĝas al ĝiaj du ŝtupoj, ignorante la centran pinglon, tiel dia profetaĵo prezentas la du ŝtupojn aŭ du spertojn, kiuj antaŭas kaj sekvas la momenton de la provo de la kredo.

En Daniel 8:13 kaj 12:7, ĉi tiuj du spertoj estas ilustritaj per " *du sanktuloj* ", unu antaŭ la testo, la alia post ĝi. Kaj super la " *rivero Hiddekel* ", la Tigriso, en la pozicio de juĝisto, staras la " *Filo de Homo* ", Jesuo Kristo, la Savanto Dio, kiu fariĝas alterne Juĝisto, Pentofaranto kaj suverena ĉiela Patro. "Dan. 8:14" havas sencon de "Dan. 12:7", kaj kune, la du kompletigas unu la alian por lumigi la profetitan lecionon. La principo estas aplikata en Daniel 12:12, kie la " *1290 kaj 1335 tagoj* " estas klarigitaj nur konsiderante la daton 1843, kiu estas enigita inter 1828 kaj 1873, kiun ĉi tiuj du profetitaj daŭroj determinas. Denove, la solvo al la enigmo baziĝas sur la konsidero de la centra elemento rivelita en alia ĉapitro de la libro de Daniel, ĉapitro 8, kiu mem baziĝas sur la instruo de ĉapitro 9, kies verso 25 donas la daton, kiu permesas al ni konstati kaj scii la precizan tempon de la unua alveno de Jesuo Kristo, kaj **tiun de lia morto, kiu permesas al ni scii la daton de lia venka reveno**.

Ĉi tiu principo koncernas la strukturan konstruon de la Revelacio nomata Apokalipso, kies ĉefaj temoj estas apartigitaj je la pivota dato de 1843. Dia lumo estas tiel havebla nur al liaj veraj elektitoj, kiuj havas la inteligentecon doni gravecon al la tuta Biblio, la malnova kaj nova atesto konstruita de la sola vivanta Dio. Tiel, nur tiu, kiu inspiras kompreni el kio konsistas ĉiu provo de fido tra la historio, povas kompreni la signifon, kiun Dio donas al siaj mesaĝoj.

Ĉiu el ni kapablas kompreni, ke tio, kio ni estas hodiaŭ, estas nur la rezulto de la multaj diversaj spertoj, kiujn ni havis dum niaj vivoj. Ĉiu sperto konstruis nin instruante al ni ion pozitivan aŭ negativan. Ni do nur bezonas apliki ĉi tiun saman principon al la kristana eklezio por kompreni, kio ĝi estas hodiaŭ. Rekte instruante siajn apostolojn, Jesuo formis sian Elektiton sur perfektaj fundamentoj; ĝi ankoraŭ estis doktrine perfekta ĝis 313. Kaj ne senkaŭze la Spirito direktas siajn elektitojn al ĉi tiu dato elvokante, en la mesaĝo adresita al siaj tiamaj servistoj " *Smirno* " en Apokalipso 3:10, " *dek tagojn* ", tio estas, dek jarojn da tre fortaj kaj intensaj persekutoj lanĉitaj de la romia imperiestro Diokleciano en 303. Ĉi tiuj dek jaroj atestas pri la provo de la diablo ekstermi la kristanan kredon de la tero. Sed anstataŭ malaperigi ĝin, la atesto de la fidelaj elektitoj nur vekis novajn konvertiĝojn, kiel en la tempo de la abomeninda kaj kruela Nerono. Ni ne pensu, ke tiuj martiroj estis multaj, sed kvankam ili estis malmultaj, ilia atesto sufiĉis por glori Jesuon Kriston, la ĉiopovan kreinton Dion, per fideleco al li kaj akcepto de



la morto. Donita kaj denove pruvita la leciono, Dio enkondukas la trompeman imperiestron Konstantino la 1-a, <sup>per</sup> kiu li subite finas ĉiujn persekutojn, kiuj fariĝis senefikaj por la diablo.

La okazinta ŝanĝo portas videblajn fruktojn. Sen persekutado, la kristana religio estas adoptita de amasoj da homoj, kiuj sekvas en sia falsa konvertiĝo la penson subtenatan de la imperiestro Konstantino mem. Kiaj ajn estas la cirkonstancoj kaj historiaj kuntekstoj, la elektitoj restas la elektitoj, fidelaj kaj obeemaj al ĉiuj instruoj, kiujn ili estas donitaj kompreni. Ĉar ĉi tiu kompreno varias laŭlonge de la tempo kaj en la du interligoj proponitaj de Dio. En 313, la vere elektitaj malmultaj atestas, konsternitaj, vastan apostazion kontraŭ kiu ili povas fari nenion. Sed ili restas persone fidelaj al la sankta sepa-taga Ŝabato, la sankta, sanktigita tago, kiun Dio faris la temo de la kvara el siaj dek ordonoj, kiu ne povas malaperi sen potenca kaj glora dia interveno, kiel en la tago, kiam Dio prezentis ilin al la teruritaj hebreoj de la supro de Monto Sinajo, flamanta per fajro. La ceteraj falsaj novaj kristanoj adoptis kaj praktikis la unuan tagan ripozon dediĉitan al la tiama pagana sundio, la "SOL INVINCTVS" aŭ "Nevenkita Suno", kiun la reĝo ĵus trudis tra la tuta imperio per imperia dekreto subskribita de lia mano la 7-an de marto 321. Kaj kio okazis poste? Li persekutis tiujn, kiuj ne obeis lian ordonon, eĉ ĝis la punkto de mortigi ilin. Do kian rolon ludis ĉi tiu apostata imperiestro? La Elektitoj restis fidelaj ĝis la morto, sed falsa kristanismo, kiu fariĝis "romia katolika", invadis la tutan homaron en la imperio. Tio kondukis al kvereloj pri religiaj aferoj, kiuj malkreditigis la tutan kristanan religion. Forlasante Romon, preferante ekloĝi en Bizanco, kiun li plibeligis kaj renomis Konstantinopolo, Konstantino forlasis Romon al religia reprezentado portata de la Episkopo de Romo. Kaj ĉi tiu urbo ekspluatis, por sia religia prestiĝo, la fakton esti en la Romia Imperio ĉe la origino de la apero de la vera kristana kredo pruvita kaj montrita de aŭtentaj elektitaj martiroj, kiuj sekvis la ekzemplon donitan de la "*fidela ministro*" Paŭlo kaj la apostolo Petro. La episkopo de Romo tiel profitis de la duobla avantaĝo esti romia kaj jam establis sin kiel havanta aŭtoritaton, kiun tamen povus kontesti la episkopoj de la aliaj urboj de la imperio. Tiel, sterilaj diskutoj, vanaj disputoj, kontraŭ kiuj la Spirito avertis fidelajn kristanojn, karakterizis falsan kristanisman makulitan per ĝia rezigno de la vera Ŝabato kaj ĝia praktiko de la unuataga ripozo, kiu honoras la diablon per kondukado de la falsaj elektitoj al honoro de la "Nevenkita Suno", tio estas, la kreaĵo de Dio anstataŭ la Kreinto mem; kaj tio daŭros ĝis la fino de la mondo, en la tendaro de falsa kaj ribelema, falinta kristanismo.

Tiel, per montrado al la dato 313, Dio montras la pivotan daton, en kiu okazas ŝanĝo de situacio. Kaj post ĝi, la jaro 321 stigmatizas la oficialan establon de peko reprezentita kiel signo per la adopto de la ripozo de la unua tago, kiu honoras en realeco kaj ĝis la fino de la mondo la "Nevenkitan Sunon", la dion de la paganoj. Tial, post la mesaĝo "**Smirno**", Dio prezentas la tempon nomatan "**Pergamo**", kiu formiĝis el la grekaj vortoj "péraz" kaj "gamos" kaj signifas malobservi geedzecon, tio estas, malobei la dian interligon. Dio tiel kondamnas la komencon de spirita adulto, kiun li klare kondamnos en la sekva epoko de "**Tiatira**" en Apokalipso 2:22: "*Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiujn, kiuj adultas kun ŝi, en grandan aflikton, se ili ne pentos pri siaj faroj.*" Sed kion Dio permesis al

mi rimarki tre malfrue estas la ĉefa rolo de la dato 313, kiun 321 konfirmas kiel konkretan videblan signon, prezentante al ni la reagon venantan de Dio post la skandalo vivita kaj suferita de li en 313. Kaj tio, organizante ĉi tiujn aferojn mem, kun la celo oferti la demonstraĵon, ke, en paco aŭ persekutoj, liaj veraj elektitoj lin honoras, kaj en paco aŭ persekutoj, la hipokritaj kredantoj perfidas lin sen skrupulo kaj sen zorgi pri kulpigado antaŭ li.

En la sep epokoj, Jesuo parolas al siaj elektitoj, kiujn li trovas en ĉiu el la sep epokoj, kiel instruas la bildo: " *kaj kiu tenas en sia dekstra mano la sep ekleziojn* ." En 538, Dio havas, en Jesuo Kristo, fidelajn atestantojn en la urbo Romo mem, kiu fariĝas la pontifika sidejo de la nova romkatolika kaj papa reĝimo, kiun la imperiestro Justiniano la 1-a<sup>ĵus</sup> establis. Por konfirmi la malbenon de la ago kaj la momento, Dio enigis la imperion en mallumon, kiu favoras malvarmon kaj malabundecon de manĝaĵoj sur la tero; rezulte, homamasoj mortas pro malvarmo kaj diversaj infektaj malsanoj. Por atingi ĉi tiun rezulton, Dio vekis, unu jaron aparte, unu post la alia, du grandegajn vulkanojn situantajn, la unuan, Krakatoa, en Indonezio, kaj la duan, Ilopango, en Salvadoro situanta en Centrameriko, en novembro 535 kaj februaro 536. Detalo: la dekreto de Justiniano la 1-a<sup>estis</sup> subskribita en la Oriento en Konstantinopolo, en 533, sed Romo estis okupita ĝis 538 de la Ostrogotoj, venkitaj la 10-an de julio, meze de somero dum neĝoŝtormo; kio konfirmas la klimaton malbenitan de Dio tiutempe. La papeco ne komencis sian regadon ĝis ĉi tiu dua dato, 538. Por plene utiligi la rivelitajn mesaĝojn, ni devas memori la jenan principon: Dio ĉiam alparolas siajn verajn elektitojn, al kiuj li parolas pri la Romkatolika Eklezio markita de la praktiko de ripozo en la unua tago, la "tago de la suno", kaj kiun li neniam rekonis kiel sian propran. Tial li parolas al ili pri ŝi en la tria persono de la singularo, aŭ en la pluralo en kolektiva aŭ individua formo. En la mesaĝo de la periodo " **Tiatira** ", ni trovas ĉi tiujn tri formojn. Kaj ĉi tiu periodo estas tiu, en kiu Dio oficiale organizas la laboron de la Protestanta Reformacio, ebligita per la individua legado de la Sankta Biblio, kiu estas disvastigita per presado en grandaj serioj.

Ĉi tiu momento de la Reformacio, kiu kovras la tempon de kiu la Sankta Biblio estas presita, estas levita, de Dio, en ĉi tiu mesaĝo de la tempo " **Tiatira** ", kies signifo malkaŝas la karakteron de la epoko. Kiel la nomo " **Pergamo** ", ĉi tiu nomo " **Tiatira** " estas konstruita sur du grekaj vortoj. La unua, "thuao", difinas la porkon aŭ la apron en stato de sekskuniĝo, tio estas, la bildo mem de abomenindaĵo kaj malĉasteco, tio estas, " *malpureco* ". La dua, "théiro", signifas doni morton kun sufero; kio karakterizas en ĉi tiu epoko la torturon kaŭzitan de la romia papa inkvizicio. La du terminoj do indikas, unue, la papan kaj romkatolikan eklezion. Ĉar, due, ĉi tiujn samajn aferojn praktikis falsaj protestantoj, kiel Kalvino, la hugenotoj kaj la kamisardoj, kiuj konfuzas la sindediĉon al Dio kun la sindediĉo defendi la heredaĵon de familia religio. Ilia batalo do prenas la saman formon, kiun ĝi povas preni por defendi politikan opinion kontraŭ alia aparte agresema kaj murdema. Tial la abomenindaĵo de ĉi tiu tempo estas farata ankaŭ de ĉi tiuj falsaj protestantoj, kiuj armas sin ĝis la dentoj por respondi al la batoj, kiujn la katolikaj ligoj donas al ili. Ĉi tiu subtileco ne aperas en ĉi tiu mesaĝo el " **Tiatira** ", sed ekde Daniel, ili zorgas pri la katolikoj per ĉi tiuj versoj: Dan.11:34: " *En la tempo, kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj kuniĝos kun si en*

hipokriteco "; Apo.8:11: " *La nomo de ĉi tiu stelo estas Absinto; kaj triono de la akvoj ŝanĝiĝis en absinton, kaj multaj homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili fariĝis maldolĉaj* . " Katolika agreso malpurigas la falsajn protestantojn, kiuj respondas per armiloj al ĝia agresemo; Apo. 13:10: " *Kiu kondukas en kaptitecon, tiu iros en kaptitecon; kiu mortigas per glavo, tiu devas esti mortigita per glavo* . Ĉi tie estas la pacienco kaj fido de la sanktuloj . " La unua frazo celas la katolikismon, sed la dua avertas la elektitojn de Dio kontraŭ la uzo de armiloj. La fido de veraj sanktuloj povas esti atestata nur pace, pretaj por martireco, konforme al la mesaĝo, kiun Jesuo adresis al ĉiuj siaj veraj elektitoj en la horo de sia aresto fare de la judaj gardistoj, laŭ Mat. 26:52: " *Tiam Jesuo diris al li: 'Remetu vian glavon; ĉar ĉiuj, kiuj prenas la glavon, pereos per la glavo* . " Rilate al la termino " pacienco " citita en ĉi tiu kunteksto, metita antaŭ 1843, ĝia apliko konsistas el rezisti la tenton reagi brutale al katolika agreso. Ĉi tiu " pacienco " do diferencas de tio, kiu koncernas la adventistojn ekde 1843 en Apokalipso 14:12. En ĉi tiu alia kunteksto de religia paco, " pacienco " koncernas la longedaŭran atendadon de la reveno de Jesuo Kristo.

La mesaĝo adresita de Dio al la fidelaj elektitoj de la epoko de " **Tiatira** " estas do kuraĝiga, sed ĝi koncernas nur la protestantaj fidelulojn de ĉi tiu epoko de la tempo de la Reformacio, kiu finiĝos en 1843, dato en kiu la protestantoj amase falos en la " *profundojn de Satano* ", kiujn iliaj patroj atribuis al la romkatolika papa eklezio; kio okazos al ili en 1843 kaj kiun Apokalipso 9:1 esprimas per dirado: " *La kvina anĝelo trumpetis. Kaj mi vidis stelon, kiu falis el la ĉielo sur la teron. Kaj al li estis donita la ŝlosilo al la senfunda puto* , ..."; kion, paralele, Apokalipso 3:1 konfirmas per ĉi tiu akra juĝo de Kristo: " *Al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu: Jen estas la aferoj, kiujn diris tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn. Mi scias, ke vi estas nomata viva, kaj vi estas mortinta* . »

Sed ĉi tie denove, por kompreni la signifon de ĉi tiu juĝo, oni devas scii la ekziston de la pivota dato de 1843 reprezentita de la adventista testo de tiu dato. Tiom, ke la ŝlosilo troviĝas en la antaŭa epoko en la anonco de aliaj novaj " **ŝarĝoj** " en pluralo, ĉar ili estos pluralaj. La singulara formo kaŝas ĉi tiun pluralan aspekton pro la formo donita al ĝia formuliĝo en Apokalipso 2:24: " *Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne akceptas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundojn de Satano, kiel ili nomas ilin* , mi diras al vi: **Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon** ; " Sed aliajn " **ŝarĝojn** " li postulos, de liaj veraj elektitoj, ekde 1843, kiu nur markas la komencon de la provoj de fido. Kaj en 1843, testo prezentas sin, kiu ne okupis la pensojn de la Reformantoj antaŭ ĉi tiu tempo. Kaj tiu, kiu memorigas la homaron pri ĉi tiu unua testo, kiu estas "la reveno de Jesuo Kristo", estas la Sankta Spirito de la vivanta Dio. Kaj por organizi ĉi tiun unuan provon de fido, Dio haltigas religiajn militojn tra la okcidenta mondo. Katolikaj kaj protestantaj kristanoj estas tial metitaj en favoran situacion por aŭdi la vokon de Dio lanĉitan de la Spirito, en Eŭropo, Anglio kaj Usono.

La unua " **ŝarĝo** " postulata de Dio estas decida, ĉar ĝi postulas demonstraĵon de amo por la anonco de lia alveno, lia granda glora reveno. Denove, la ŝabatarbo kaŝis la arbaron, kiu reprezentas amon al Dio, la veran amon montritan de liaj veraj elektitoj, al kiuj la anonco de lia alveno povas nur alporti

ekstreman ĝojon. Sen ĉi tiu konduto, kian valoron Dio povas doni al religia sindediĉo? Neniun, kaj li sciigas tion dirante al protestantoj, kiuj ignoras kaj malestimas la "adventistan" mesaĝon: "*Vi ŝajnas esti vivanta kaj vi estas morta* ." Sed aliflanke, post la dua "adventista" testo, kiel signo de sia aparteno, li donas al sia Elektito, elektita pro ŝia amo montrita de la ĝojo vekita de la anonco de lia reveno, la praktikon de la sankta sepa-taga Ŝabato, je kiu ŝi pruvis sin inda. Kio fariĝas la Ŝabato mem? Ĝi konsistigas nur videblan signon, same kiel etikedo algluita al produkto konsiderata altvalora al Dio. Sed la grava afero ne estas la etikedo; la grava afero estas la kialo, kial la elektito ricevas ĉi tiun etikedon. Tamen, mia komparo kun etikedo ne celas malpliigi la altan valoron de la Ŝabato, ĉar ĝi estas la objekto de dia sanktigo kaj profetas la reston de la sepa jarmilo. Tamen, laŭ la bildo de la sigelado de la sanktuloj, la "*sigelo de Dio* " estas fiksita kiel etikedo sur la "*fruntoj* " de la elektitaj sanktuloj.

En la programo preparita de Dio, 1843 estas nur la dato de la komenco de sinsekvo de diaj postuloj, kiuj konsistigos, laŭlonge de la tempo, multajn novajn "*ŝarĝojn* ", kiuj turmentos kaj provos la fidon de la elektitoj ĝis la fina reveno de Jesuo Kristo. Nenio estas pli malvera ol la diraĵo: "unufoje savita, ĉiam savita". Tute la malo validas, kaj Dio malkaŝis ĝin al sia profeto Ezekiel dirante al li, en Ezekiel 3:18 ĝis 21: "*Kiam Mi diros al la malvirtuloj : Vi certe mortos!*" *Se vi ne avertos lin, aŭ parolos por deturni la malvirtulon de lia malbona vojo kaj savi lian vivon, tiam tiu malvirtulo mortos pro sia maljusteco, kaj lian sangon Mi repostulos el via mano. Sed se vi avertos la malvirtulon , kaj li ne deturniĝos sin de sia maljusteco kaj de sia malbona vojo, tiam li mortos pro sia maljusteco, kaj vi savos vian animon. Se virtulo deturniĝos de sia justeco kaj faros maljustecon, Mi metos kaptilon antaŭ li, kaj li mortos; ĉar vi ne avertis lin, li mortos pro sia peko, kaj lia justeco, kiun li faris, ne plu estos parolata, kaj lian sangon Mi repostulos el via mano. Sed se vi avertos la justulon, ke li ne peku, kaj li ne pekos, tiam li vivos, ĉar li estas avertita, kaj vi savos vian animon .* Per ĉi tiuj vortoj, Dio starigas la kondiĉojn por la aprobo de Siaj servistoj, kaj ĉi tiu principo estas eterna. Dio aplikis ĝin tra Siaj pasintaj interligoj kun homoj. Kaj laŭ la lumo de ĉi tiu instruado, ni povas kompreni la kialon, kial Li benas aŭ malbenas Siajn servistojn, kiuj asertas esti parto de Lia interligo. Mia nova interpreto de la La profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso klare rivelis la malbenon de Protestantismo ekde la jaro 1843. Malakceptante ĉi tiun mesaĝon, Adventismo ne kapablis averti la "*malbonan* " protestanton, ke Dio malbenis lin ekde tiu dato konstruita laŭ la daŭroj fiksita en la Sankta Biblio, en Daniel 8:14. Kaj kiel signo, ke ĝi estis malbenita de Dio siavice, la apostata oficiala Adventismo faris aliancon kun la oficiala Protestantismo. Atesti la veron do ne estas religia elekto, sed morala devo por ĉiuj ĝiaj veraj elektitoj. Sed pri ĉi tiu temo, tiuj, kiuj apartenas al ĝi, pretigas sin por paroli kaj pravigi la gloron de Dio, al kiu ili lasas la elekton lasi ĝin fari tion aŭ ne, depende de la cirkonstancoj kaj la homoj. Krii en dezerto estas senutile, kaj fari ĝin antaŭ homamasoj malmoliĝintaj kontraŭ religio egalas al la sama afero.

Ekde la tempo de la profeto Ezekiel, la homo estas individue konsiderata kulpa kiam li montras malestimon por la Sankta Biblio kaj ĝiaj revelacioj, kvankam ĝi estas vaste havebla kaj ofte senpaga. Krome, la Biblio starigas la

normon por ĉiuj normoj de moraleco aprobitaj de Dio, sen kiu, senbride, la homaro pravigas la abomenindaĵon, kiu ĉiam konsistigis la perversaĵon de la konceptoj pri seksaj praktikoj, kiuj estas laŭnature senlimaj. Pri ĉi tiu kaj multaj aliaj temoj, la Biblio, konsiderata, diferencigas inter spirita homo kaj besta homo, kiuj dividos la finan sorton de la besto: morton kaj neniigon. En la Okcidento, unu post la alia, pli-malpli trenante la piedojn, nacioj adoptas kaj leĝigas la normon de samseksemo, kiu jam karakterizis Grekion en la tempo de ĝia granda konkerinto Aleksandro, kiu mem estis dirita esti "ambaŭseksema". Tial nur por konfirmi sian juĝon pri ĉi tiuj perversaj praktikoj Dio donis en sia profetaĵo pri Danielo, al Grekio, la profetita tria imperio, la tipan bildon de "**peko**". En la novaĵoj, Grekio ĵus antaŭ nelonge leĝigis "geedzecon por ĉiuj", kiun Dio konsideras abomenindaĵo, la buklo de la profeta revelacio tial fermiĝas per ĉi tiu konfirmo plenumita en la novaĵoj de la 15-a de februaro 2024 en Ateno.

La "**ŝarĝoj**" postulitaj de Dio estas multnombraj, ĉar ĉiu punkto de doktrina vero konsistigas, depende de ĝia rifuzo aŭ akcepto, kaŭzon por malakcepto aŭ aprobo fare de Dio. Post la "adventista" testo, aliaj testoj de fido baziĝis sur sana manĝado, la reveno al la idealigita plantbazita dieto por Adamo kaj Eva antaŭ peko. Por plej bone utiligi la funkciadon de sia korpo kaj menso, la elektitoj devas nutri sian korpon laŭeble plej bone. Ĉar, laŭ la bildo de la korpo de Jesuo, Dio malkaŝas sanktan templon, kaj ĉi tiu karakterizaĵo ankaŭ koncernas liajn elektitojn, ĉar Jesuo estis farita el homa korpo simila al la nia. Kaj ĉi tiu principo validas por ĉiuj homoj kreitaj laŭ la sama principo. Tial ĉi tiu vojaĝanta templo, kiu ni ĉiuj estas, estas honorata de Dio, kiu venas viziti la benitan templon, sed kiu ignoras la aliajn templojn, kiuj estas malpurigitaj laŭ multaj manieroj de nekredantaj aŭ nekredantaj pekuloj, senkonscie.

Sed la "**ŝarĝo**", kiu donas la finan baton al la falsa espero pri savo en Kristo, estas la foresto de la amo al profeta vero. Kio donas al ĉi tiu specifa amo specialan valoron, estas la intensa bezono kompreni lian penson, sentitan aŭ ne, de homaj kreitaĵoj. Estas la forto de nia sindediĉo al la aferoj, kiuj koncernas lin, kiu donas al ni individuan valoron por li. Kiel homoj diras, plukante la petalojn de la lekanteto, Dio testas nin kaj submetas nin al provoj, por ke ni povu konkrete pruvi, ke ni amas lin, iomete, multe, pasie, freneze, aŭ tute ne. Sed ĉi tiu konkreta atesto ne celas konvinki lin, ĉar li jam konas de la fondo de la mondo la nomojn de siaj elaĉetitaj elektitoj kaj eĉ tiujn de falintaj kaj oferitaj kreitaĵoj. Ĉi tiu atesto utilas por esti havebla al liaj sanktaj anĝeloj, kiuj, kiel liaj kreitaĵoj, ignoras tion, kion Dio sole scias pro sia senlima dia potenco.

Tiu ĉi demando pri la forto de la amo donita al li igis Jesuon Kriston demandi Petron tri fojojn: "*Ĉu vi amas min?*" Kion la franca traduko ne permesas al ni kompreni aperas nur en la originala versio de la greka teksto. Ĉar la greka proponas tri laŭgrade intensiĝantajn terminojn por indiki "amon"; io vidita en lastatempa studo. Tiuj ĉi tri grekaj terminoj estas, en descenda ordo, "agape", dia amo; "phileo", ami kun amikeco; kaj "erotas", karna amo, tio estas, erotika.

Do jen kio vere estis ĉi tiu interŝanĝo inter Petro kaj Jesuo.

Johano 21:15: "*Post kiam ili manĝis, Jesuo diris al Simon Petro: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas min (agape) pli ol ĉi tiuj? Li respondis kaj diris al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke mi amas vin (philo). Jesuo diris al li: Paŝtu miajn ŝafidojn.*"



Verso 16: “ *Li diris al li duan fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas (agape) ? Petro respondis al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke mi vin amas (philo) . Jesuo diris al li: Paŝtu miajn ŝafojn .”*

Verso 17: “ *Li diris al li la trian fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas ? Petro malĝojiĝis, ke li diris al li la trian fojon: Ĉu vi min amas ? Kaj li respondis al li: Sinjoro , vi scias ĉion; vi scias, ke mi vin amas . Jesuo diris al li: Paŝtu miajn ŝafojn . ”*

Do la unuajn du fojojn Jesuo demandas Petron: "Ĉu vi amas min tiom, kiom mi amas vin die?" Kaj Petro ne sentas sin inda respondi al li: "Jes Sinjoro, mi amas vin per la sama amo", do li diras: "Jes Sinjoro, mi amas vin per amikeco".

La trian fojon, Jesuo demandis al li: " Ĉu vi amas min?" Uzante la formon uzitan de Petro, la demando de Jesuo ŝajnis ĵeti dubon sur lian respondon: "Mi amas vin." Petro havis ĉiun kialon esti malĝoja. Sed kial Jesuo torturis ĉi tiun disĉiplon, kiu amis lin kaj pruvus tion per donado de sia vivo sur kruco siavice? Ĉar Petro bezonis ricevi bonan lecionon de Jesuo; ĉar li tro fidis sian propran forton. Ĉi tiuj tri demandoj celis memori lin pri liaj tri publikaj neoj, kiam li estis arestita kaj transdonita al la Judoj, poste al la Romanoj. La leciono estis efika; Petro tiel lernis dependi de Dio kaj nur de Li. Petro havis fortan personecon, kiu nutris ĉi tiun memfidon, ĉar li estis homo de fizika kaj mensa forto; kiel fiŝkaptisto, li estis la perfekta bildo de la pekulo elaĉetita per la justeco de Jesuo Kristo. La memorigo pri lia neo igis lin rimarki sian ekstreman malfortecon kaj sian kompletan dependecon de Dio. Jesuo nun povas konfidi siajn ŝafojn al li, ĉar li nun fidos Dion kaj ne si mem en ĉio.

Sed per Petro kaj post li, estas poste al ĉiu el siaj alvokitoj, ke Jesuo Kristo demandas ĉi tiun demandon: " Ĉu vi amas min ?" pri amikeco sur la homa nivelo? Kaj nia respondo, "Jes", havas malmultan valoron, ĉar Dio nur notas niajn farojn, kiuj sole alportas la respondon, kiun li konsideras.

### M33- 1945-2030: Kancerogena homaro

Dio estas mirinda kaj lia boneco al siaj kreitaĵoj estas rivelita kaj aplikata eĉ en la kampo de malsano, kiun mi prave transskribas kiel "malbono dirita"; ĉar efektive, malbono parolas al ni kaj transdonas mesaĝojn, al kiuj la homo devus saĝe respondi. Sed venkita de malbono, lia saĝo estas forprenita de li kaj nur kiam venas la tempo morti, Dio donas al li la ŝancon kompreni ĉion, kion li maltrafis en sia vivsperto.

Tiu ĉi situacio estas tiu de la tuta homaro, kies tagoj, monatoj kaj jaroj nun estas kalkulitaj kaj subtrahitaj.

Por kompreni la lecionon de Kankro, ni devas analizi kiel ĝi formas, agas kaj detruas homan kaj bestan vivon.

Ĉe la komenco de la vivo, ĉiuj ĉeloj en nia korpo funkcias normale harmonie. Sed ekde 1945, la Dua Mondmilito finiĝis, metante la okcidentan tendaron sub la dominadon de Usono kaj la orientan tendaron sub tiun de Sovetrusio. La usona liberala sistemo finance interesis la cerbojn de sia lando, kaj eklaborante, ili lanĉis novajn ideojn, kiuj permesis al ili produkti novajn produktojn, kiuj delogis ĉiujn okcidentajn naciojn. La milito signife antaŭenigis la teknologion de kemio kaj ĝian fizikan aplikon. La atombomboj faligitaj sur Hiroŝimon kaj Nagasakon estas nekontestebla konkreta pruvo de tio. La mirindaĵoj profetitaj en Apokalipso 13:13 konkrete aperas. Sed kemia teknologio skuas kaj malfortigas la mondon de vivantaj ĉeloj sur la Tero. Ĉar kemiaj inĝenieroj kunmetas naturajn komponantojn, kiuj formas novajn kemiajn strukturojn, kiujn la naturo ne provizis. La vivanta mondo suferos gravajn sekvojn. Ĉar la ago de ĉi tiuj novaj molekuloj, konstruitaj de kemiistoj, eniras la homan korpon kaj ekloĝas en receptoraj organoj kiel la tiroidoj, la mamoj ĉe virinoj, la pulmoj ĉe fumantoj, kaj ajna alia organo pli malfortigita ol la aliaj. La vivanta ĉelo transformiĝas per la kemia invado en kanceran makrofagan ĉelon. La ĉelo, nun kancera, komencas kiel krabo formanĝi ĉiujn sanajn ĉelojn, kiujn ĝi renkontas. Farante tion, ĝi disvolviĝas kaj akiras pli da forto por reproduktiĝi kaj multiĝi. La korpo tiel perdas siajn bonajn vivantajn ĉelojn kaj kanceraj ĉeloj anstataŭigas ilin. La procezo nur pliiĝas, ĝis la atakita motora organo fariĝas nekapabla funkcii. La ludo estas perdita por la vivo, kancero venkis, ĝi kaŭzas morton al tuta korpo.

Ĉi tiu eksperimento baziĝas sur la principo de granda unua anstataŭigo de sanaj ĉeloj per kanceraj ĉeloj. Tial ĉi tiu kancera malsano aperis en la homaro por averti la homon kontraŭ la danĝero de la granda anstataŭigo, kiu okazis en multaj regionoj.

En homa korpo, la principo de anstataŭigo estas certigita per la renovigo de mortantaj ĉeloj. La sango portas ilin kaj portas ilin al la organoj, tra kiuj ili estas elĵetitaj eksteren de la korpo. Sanaj ĉeloj tiam formiĝas por anstataŭigi tiujn, kiuj mortis. Ĉi tiu anstataŭigo estas farita laŭorde, tiel certigante la plilongigon de la vivo en stato de bona sano. Sen ekstera kemia agreso, la korpo ne produktas kancerajn ĉelojn. Kancero aperas nur kiam kemia korpo konstruita de homo atakas la normalan kaj naturan funkciadon de lia tuta organismo.

En simila bildo, en sia normaleco, la homaro konsistas el liberaj kaj sendependaj nacioj. Ilia interna unueco baziĝas sur la kunhavigo de lingvo, sed ankaŭ, de tempo nememorebla, de religio, kiu longe estis pagana. La nacio tiel kreskigas privilegiajn ligojn, kiel tiuj, kiuj unuigas familion. Ene de la sama nacio, kolizioj povas kontraŭstari familiojn, kiel ekstere, nacioj povas alfronti unu aŭ plurajn aliajn naciojn. La familia kokono, origine metita sub la aŭtoritato de la patro, garantiis, kun kelkaj esceptoj, la kuniĝon de la estaĵoj, kiuj konsistigis la familion. Jam ĉe la familia nivelo, oni rimarkas, ke la harmonio de la paro kaj interna paco restas eblaj, dum la infanoj estas junaj kaj submetiĝemaj al siaj gepatroj. Sed sufiĉas, ke la infano eniru adoleskecon aŭ fariĝu plenkreskulo; je dek du jaroj laŭ Dio, la opozicio de la nova plenkreskulo leviĝas kontraŭ la

domina viro de la familia unuo. Kaj kiam li aŭ ŝi edziĝas, ekstera ĉelo eniras la familion kun risko de konflikto, tiom ke Dio deklaras: "viro forlasos sian patron kaj patrinon por vivi kun sia edzino"; kaj la filino faros same. Tiel naskiĝas nova ĉelo kaj ĝi venas anstataŭigi la estontan morton de siaj gepatroj. La danĝero estas do tiu de la penetrado de la fremda ĉelo. Ĉar, unueco baziĝas sur la dependeco de unu sola; la patro de la familio, al kiu ĉiu infano ŝuldas sian vivon. Submetiĝo tiel fariĝas legitima. Sed malamikeco aperas kontraŭ iu ajn ĉelo venanta de ekster la familia kokono. Kaj je pli alta skalo, la bonvenigita fremdulo reprezentas malamikan subjekton, kiu venas modifi la internan konsiston de lando. Tial, ĝenerale parolante, en multaj popoloj, la fremdulo estas bonvenigita kun rezervo aŭ eĉ malamikeco; tio estas ĉar li reprezentas la nekonaton, do la eblan danĝeron.

Kaj se tiu fremdulo estas de la islama religio, ĝi jam ne plu estas risko de danĝero, sed certeco, kiun nur homo iluminita de la Spirito de la vivanta Dio povas akiri de li, per la studado de la Sankta Biblio, kiu malkaŝas lian karakteron kaj la normojn de lia juĝo. Ĉar la homo devas montri sin logika; Dio ne povas diri aferojn kaj kontraŭdiri sin en la agoj, kiujn li plenumis. La religia normo, kiun li aprobas, estas klare rivelita en la Biblio kaj en la historio, per la sinsekvo de judaj kaj kristanaj aliancoj. Kaj ĉiu alia religia doktrino, kiu aperis post Jesuo Kristo, estas senfundamenta kaj **tute nelegitima** por Dio kaj liaj veraj elektitoj, kiuj dividas lian juĝon kaj liajn valorojn.

Ni nun turnu nian atenton al la sankta objekto, portanto de la plej alta sankteco: la sepbranĉa kandelabro, kiun la hebreoj nomas "menorao". Ĉi tiu vorto "kandelingo" estas en la hebrea, virina vorto kiel nia franca vorto "lumo". La kandelabro ideale reprezentas Dion en ĉiuj esencaj punktoj, kiuj karakterizas lin. Kaj mi hodiaŭ rimarkas ĝian gravecon rilate al "simetrio", la temo de mia mesaĝo. Ĉar ordonante al Moseo konstrui ĉi tiun kandelabron, la bildon de perfekta simetrio, Dio direktis la atenton de siaj elektitoj al ĉi tiu simetria normo, kiu karakterizas lian tutan revelacion kaj la projekton de lia savoplano. La centra bazo portas tri branĉojn maldekstre kaj dekstre, kaj la sep branĉoj portas sep olelampojn je la sama alteco. Tiel, ĉi tiu kandelabro simbolas la dian lumon, perfektan maldekstre same kiel dekstre. Kiu enkorpigas ĉi tiun lumon en la malnova interligo ilustrita per la tri branĉoj maldekstre? Miĥaelo, la dia gvidanto de la hebrea popolo. Estas li, kiu parolas al Moseo en la tabernaklo de kunveno kaj diktas al li la vortojn de sia dia leĝo. La malnova interligo estas do metita sub la signon de la perfekteco de la tri branĉoj maldekstre. Tiam, videbla en karna formo, Dio aperis en la formo de la homo nomata Jesuo Kristo, naskita sur la tero por plenumi sian elaĉetan ministerion favore al siaj elaĉetitaj elektitoj; estas li, kiu reprezentas la centran kolonon de la kandelingo. Poste, plenumita la elaĉeto de pekoj, la epoko de kristana instruado komenciĝis 40 tagojn post lia elaĉeta morto, je la festo de "Pentekosto", tio estas, la tago, kiam la Sankta Spirito venis sur la apostolojn kaj kies potenca atesto estis markita per ĉirkaŭ 3.000 konvertiĝoj por Jesuo el Judoj, kiuj venis al Jerusalemo. Kiu do estas la Sankta Spirito? Mikaelo, kiu reprenas sian dian anĝelan aspekton post naskiĝo, morto kaj resurekto, kiel la "Filo de Homo" nomata Jesuo Kristo. Ekzistas do unu Dio, unu Sinjoro, kiu portas ĉiujn rolojn, sinsekve, dian, dian kaj anĝelan, homan kaj dian, kaj denove dian kaj anĝelan. Kaj kiel Jesuo instruis, lia foriro al la ĉielo estis tre utila por liaj fidelaj

teraj disĉiploj. Ĉar sur la tero, la agado de la homo Jesuo limiĝis al la geografia loko, kie li troviĝis. Post lia reveno al la ĉielo, en la formo de la Sankta Spirito, li povas samtempe konservi permanentan rilaton kun ĉiu el la miloj da elektitoj disĵetitaj tra la tero. En la nova interligo, ĉiu elektito povas profiti de spirita kontakto kun li en la universala povo de Miĥaelo, la nova gvidanto de la anĝeloj, kiu anstataŭigis Satanon en ĉi tiu pozicio de ĉiela vivo. Tiel, ĉiu nomo atribuita al la perfekte sankta Kreinta Spirito Dio difinas lin pro apartaj kialoj. La unua nomo, kiun Dio donas al si, kiam Moseo petas lin, estas "JaHve". Sed ĉi tiu nomo ne estas vere nomo. Ĉar estas perforte, ke Dio donas al si nomon anstataŭ ke homoj donu al li unu, kio estus degrada por li. La nomo, kiun li donas al si, estas konjugacio de la verbo "esti", kiu estas "Mi estas", kiam li prononcas ĝin, kaj kiu fariĝas "Li estas" en la formo prononcata de liaj fidelaj elektitaj kreitaĵoj. Sed en la hebrea, la prezenco ne ekzistas, la principo estas duuma, la perfekto por tio, kio estas plenumita, kaj la imperfekto, por tio, kio restas plenumota. Senigante la hebreojn je la prezenco, la granda kaj ĉiopova JaHWéH atestas sian volon konservi la principon de la prezenco por si mem sole. Kaj ĉi tiu klarigo ĵus elstarigis alian simetrian aspekton de la organizado de la hebrea lingvo. La hebrea prezentas die pravigitan logikon, ĉar nia tera vivo estas en konstanta progreso, kie ni povas situigi la prezenco en ĉi tiu permanenta ŝanĝo? Dio sole povas vere pretendi regi kontinuan prezenco, ĉar lia naturo estas eterna kaj lia rigardo ampleksas la pasintecon kaj la estontecon.

Lia sepbranĉa kandelingo konfirmas ĉi tiun perfektan normon, kiun li donas al sia plano de savo, kiu devas etendiĝi dum 7000 jaroj, kiujn nia septaga semajno profetas. Kaj ni vidas, ke ĉi tiuj 7 tagoj, kiel ĉi tiuj 7000 jaroj, ĉiu portas duoblan mesaĝon, kiu donas gravecon al la sepa kaj la kvara el la sep. La sepa tago estas sanktigita de Dio por ripozi kaj profeti la reston de la sepa jarmilo. Sed la kvara konsistigas la centran tagon aŭ jarmilon sub la aspekto de la simetrio de la sep. Nu, efektive, meze de la Paska semajno, Jesuo donis sian vivon por siaj elektitoj merkrede, la 3-an de aprilo de la jaro 30, laŭ la anonco de Dan. 9:27: "*Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesos oferadon kaj oferon; ...*". Simile, la ago okazis meze de sep jaroj inter la aŭtuno de 26 kaj la aŭtuno de 33, en la 14-a <sup>tago</sup> de la printempo de 30.

En la formo de jarmiloj, la tria vidas la plenumiĝon, komence, de la interligo inter Dio kaj Abraham, kaj meze de ĉi tiu jarmilo, la plenumiĝon de la plej unua Pasko de la Hebreoj, savitaj de Dio el egipta sklaveco, simbolo de peko. Ĉi tiu temo pri la forigo de peko estis do duoble markita per la fino de sklaveco kaj per la paska "*ŝafido*" buĉita kaj manĝita haste, en la vespero de la tago (vespero kaj mateno) de ilia foriro el Egiptujo, tipa simbolo de peko. La unua profeta tipo de la morto de Jesuo Kristo, "*la ŝafido de Dio*", plenumiĝis ĉirkaŭ 2500 jarojn post Adamo kaj Eva.

Se ni dividas la 6000 jarojn de tempo rezervitajn de Dio por lia elekto de la elektitoj en tri partojn, ni ricevas la jenan nombron: 2000 + 2000 + 2000.

La centraj 2000 jaroj de ĉi tiu simetrio estas dediĉitaj al la interligo farita kun Abraham, kiu koncernas la tutan malnovan interligon, ĝis la elaĉeta morto de la Mesio Jesuo Kristo.

En la unuaj 2000 jaroj, ni havas la jaron 1655, en la 17-a jarcento, la jaro de juĝo, la jaro de la diluvo kiu detruis ĉiujn pekulojn de la tero. Noa kaj lia familio inaŭguris vivon sur la post-diluva tero.

En la duaj 2000 jaroj, en la 16-a jarcento, Israelo eliris el Babilono kaj reakiris sian teron kaj nacian statuson.

En la tria 2000-a jaro, en la 16-a jarcento, Dio oficialigas la tempon de la Protestanta Reformacio. La diabla naturo de la Romkatolikismo estas kondamnita.

Tiel, en la tri 2000-jaraj periodoj, la 16-a kaj 17-a jarcentoj estas markitaj de juĝo plenumita de Dio. Kaj kio okazas fine de la 18-a jarcento, en ĉi tiuj tri 2000-jaraj cikloj? En la unua ciklo, ni havas, eble, la sperton de la "Babelturo", ĝian konfuzon, ĝian apostazion, kaj la apartigon de homoj fare de Dio, per la multiĝo de lingvoj; en la dua ciklo, Izrael apostatas kaj suferas la grekan punon kaŭzitan de Antioĥo la 4-a; kaj en la tria, la usona protestanta kredo, malakceptita de Dio en 1843, post la "adventista" provo de kredo, kompletigas en 1889 en Novjorko la konstruadon de sia "Empire State Building"; la unua "nubskrapulo", termino kies nomo sugestas defion al la Kreinto Dio fare de la protestanta Ameriko, kiun li malakceptis. En la sama jaro, en Francio kaj en Parizo, Gustave Eiffel konstruis sian faman metalan turon, 300 metrojn altan.

Mi tiel notas analogion, kiu lokas direkte al la fino de la 18-a jarcento, la aperon de ĉi tiuj turoj konstruitaj de homoj, kiuj spitas kun aroganteco kaj fiereco la Dion de la ĉielo.

Permesante al mi malkovri la plenan gravecon de ĉi tiu ĉieesta simetrio en la vivo kreita de Dio, estas Dio mem, kiu malkaŝas sin al ni per ĝi. Li tiel konfirmas al ni sian guston por ordo kaj perfekta harmonio, tiel donante al ni ĉiun kialon voli profiti de lia saĝo kaj lia nemezurebla amo sur la nova tero, kiun li preparos en sia tempo por siaj elektitoj, kaj ĉi-foje, por la eterneco.

### M34 - La komuna fadeno de la sep literoj

La legado kaj interpretado de la "sep literoj" prezentitaj sinsekve en Apok. 2 kaj 3 estas gvidata rondiro konstruita kiel trezorserĉado, en kiu ĉiu litero indikas la enigmon al la temo de la "litero", kiu sekvas ĝin. Kaj por provizi kadron por ĉi tiu indikita vojaĝo, ni devas imagi interŝanĝon inter Dio kaj Satano similan al tiu, kiun la Biblio ofertas al ni en la libro de Ijob. Ĉar tera historio nur havas sencon sub ĉi tiu principo, ĉar Dio kreis la teron kaj homan vivon por permesi al la diablo, la unua kreita anĝelo ribeli kontraŭ Dio, porti ĝis la fino la demonstradon de la sekvoj de la anarkia libereco, kiun li postulas kaj pravigas.

Niaj "sep literoj" do markos sep etapojn, en kiuj la strategioj de Dio kaj la diablo estos plenumitaj.

La unua epoko nomita "Efeto", kiu signifas "ĵeti", simbolas la tempon de perfekta doktrina vero, kiu karakterizis la tempon, kiam Johano, la lasta el la dek du apostoloj, restis viva por ricevi la profetan "Revelacion", konatan per sia greka nomo "Apokalipso", aŭ france "Apokalipso". Nu, revelacio ĉiam celas



lumigi la inteligentecon de la homo; ĝi tial ne celas resti miskomprenata. Kaj konante ĉiujn ĝiajn sekretojn, aŭ preskaŭ, mi povas vere atesti, ke **ĝia scio estas afero de eterna vivo aŭ morto**. Kaj por konvinki vin pri tio, komprenu, ke Jesuo Kristo elektas la veran amon, kiun liaj elektitoj donas al li, kaj ke kiel tia, li uzas sian " *Revelacion* ", kiel la pekulo uzas sian ŝnuron kaj sian hokon por ŝiri siajn elektitojn el la monda medio, en kiu li trovas ilin.

Tiel, ni trovas, en ĉi tiu letero skribita al la elektitoj de la apostola epoko nomata " *Efezo* ", riproĉon kiu koncernas ilin en Apokalipso 2:4: " *Tamen mi havas kontraŭ vi, ke vi forlasis vian unuan amon* ." En ĉi tiu tempo de Johano, la elektitoj tenas kaptita la tutan perfektan veron, kiun Jesuo donis al sia apostola eklezio. La fervoro por la proklamo de la vero malfortiĝas ĝis la punkto, ke Jesuo riproĉas ilin. Ĉi tiu mesaĝo konsistigas la indicon, kiu donos signifon al " *Smirno* ", la letero kiu sekvas tiun de " *Efezo* ".

Tiu ĉi situacio ĝojigas Satanon kaj malhonoras Dion. Kaj kiel ĉe Ijob, Satano demandas, kial tiaj homoj profitu de lia graco. La epoko de " *Efezo* " do kovras la tempon inter la fino de la unua jarcento, inter 94 kaj 96, kaj la jaro 303, kiu estos la dua etapo de la defio inter Dio kaj la diablo. La diablo tiam diras al Dio: Mi pruvos al vi, ke mi povas detrui vian oferton de savo sur la tero. Dio akceptas la defion kaj diras al la diablo pri siaj elektitaj fideluloj: vi havas la ŝancon fari al ili kion ajn vi volas dum "dek jaroj", tio estas, " **dek** profetaj tagoj".

Sur la tero, la diablo organizas ĉe la kapo de imperia Romo tetrarkion de asociitaj imperiestroj, la unua en ofico estas Diokleciano, la dua asociiĝi estas Maksimiano, la tria estas Galerio kaj la kvara nomiĝas Konstancio Kloro. Ĉi tiu diabla kvarteto, konsistanta el du Aŭgustoj kaj du Cezaroj, ĵetas en la arenojn de la imperio ĉiujn kristanojn, kiuj persistas en la kredo al vero, kiu restis perfekta. La nomo " *Smirno* ", greka nomo signifanta "mirho", tiam alprenas sian plenan signifon, ĉar multaj mortintoj devas esti enbalzamigitaj per ĉi tiu parfumo produktita el la blanka floro de la araba mirto.

Sed kio okazas tiam? La diablo furiozas ĉar lia defio malsukcesas. Ĉar anstataŭ malaperi, la sango de la pravigitaj kondutas kiel semo, kaj ju pli ili estas mortigataj, des pli kristanoj multiĝas. Kaj logike, Dio ĝojas pri tia atesto. Tiam, lernante el la sperto, la diablo proponas al Dio krei absolute kontraŭan kuntekston. Post persekutado de la kristana kredo sen atingi la deziratan efikon, ni malfermu ĝin al la pagana mondo, metante finon al la persekutoj kaj, eĉ pli bone, havante ĝin subtenata de la aŭtoritato de la romia imperiestro.

Tiel, en 313, Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda finis la kombinitan potencon de la kvar imperiestroj kaj, laŭ peto de la Diablo, li ĉesigis ĉiujn persekutojn kaj prezentis sin kiel defendanto de la kristana religio. Por atingi ĉi tiun rezulton, ĉi tiu imperiestro, adoranto de la pagana sundio, ricevis vizion de la bildo de la kruco en la suno. Li tial logike kombinis la du kaj faris Jesuon Kriston la homan reprezenton de la "Suna" dio. De tiam, la doktrino de la kristana religio estis adaptita al la pagana rito de ĉi tiu "Suna" dio, kies adorantoj estis multnombraj tra la tuta Romia Imperio. La modelo de ĉi tiu religio jam ne estis la elektito de Kristo, sed tiu de la imperiestro mem, al kiu la imperio nun ŝuldis sian kapablon vivi en paco sen persekutado kontraŭ iu ajn.

Ekde 313, per paco, la diablo atingis sian provizoran venkon kontraŭ Dio. Ĉar li ne plu retenis verajn konvertiĝojn, la diablo favoris kaj multigis falsajn. La vero estis subpremita de homamasoj, kiuj konvertiĝis al la kristana religio laŭ la normo aprobita de la imperiestro Konstantino la 1-a ' fondinto en realeco de la legitimita "romia katolikismo". Kian efikon povis havi la atesto de kelkaj maloftaj elektitoj, kiuj restis fidelaj al Dio kaj al lia sola vero, dum ili malaperis en amason da tiel nomata kristana religia nekredemo? Tie, la diablo ĝojis kaj Dio suferis momentan malvenkon. Tamen, li reagis malaperigante la praktikon de la Ŝabato, signo kaj simbolo de aparteno al Dio, tio estas, de kies sanktigo la degenerita religio jam ne estis inda. Ĉi tio estis plenumita la 7-an de marto 321 per la imperia dekreto subskribita en Milano, la urbo kie la imperiestro loĝis. Sed ne je ĉi tiu dato, kiu estas tre grava, komenciĝas la mesaĝo " *Pergamo* ". La dato indikita per la fino de la "dek jaroj" cititaj en " *Smirno* " estas 313, ne 321. Kaj tial surbaze de la agoj produktitaj en 313 ni devas interpreti la rimarkojn faritajn en ĉi tiu letero el " *Pergamo* ". Ĉi tiu greka nomo estas konstruita sur du grekaj vortoj, "péao" kaj "gamos", kio signifas malobservi geedzecon, tio estas, malobservi la interligon faritan kun Dio; kio rezultas en la akuzo pri spirita "adultero".

Tiel, en la tuja kontinueco de la sperto vivita en Romo dum la "dek jaroj" de la persekutoj de la elektitoj, ni povas facile atribui al Romo la " *tronon de Satano* "; kaj ĝi restos lia " *trono* " ĝis la fino de la mondo. Spirita adulto estas do asociita kun Romo, la loko de la " *trono de Satano* ". Nu, kiu jam staras sur ĉi tiu trono de Romo sur la spirita ebena? La Episkopo de Romo, tio estas, la religia servisto de la falsa kristanismo establita de la imperiestro Konstantino. Li ankoraŭ ne estas oficiale papo, sed li jam estas konsiderata patro de la Romkatolika Eklezio; kaj li loĝas en la Laterana Palaco en la urbo Romo. En la mesaĝo de " *Pergamo* ", lia false kristana agado estas indikita per la esprimo: " *la doktrino de la Nikolaitanoj* ". Tiel, la paganaj verkoj de la romanoj simbolitaj per la nomo Nikolaitanoj, tio estas, la venkinta popolo de la mesaĝo de " *Efezo* ", fariĝas, per la adopto de la kristana religio, " *la doktrino de la Nikolaitanoj* ".

" *adultero* ", kiu rompas la interligon kun Dio, estas la temo de la doktrino de Bileam en Apokalipso 2:14: " *Sed mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi: ĉar vi havas tie tiujn, kiuj tenas la doktrinon de Bileam, kiu instruis al Balak meti falilon antaŭ la Izraelidojn, por ke ili manĝu oferitajn al idoloj kaj malĉastu.* " Kaj el kio konsistis konkrete kaj historie ĉi tiu " *doktrino de Bileam* " ? La klarigon donas Moseo en Nombroj 31:14-17: " *Kaj Moseo koleris kontraŭ la militestroj, la milestroj kaj la centestroj, kiuj venis el la ekspedicio. Li diris al ili: Ĉu vi savis ĉiujn virinojn?* " Jen ili, laŭ la vorto de Bileam, kaŭzis, ke la Izraelidoj pekis kontraŭ la Eternulo en la afero de Peor; kaj tiam la pesto eksplodis en la komunumo de la Eternulo. Nun do mortigu ĉiun virseksulon el la malgrandaj infanoj, kaj mortigu ĉiun virinon, kiu konis viron per kuŝado kun li; "Kaj Nombroj 25:1-2 konfirmas ĉi tiun kaŭzon: " *Kaj Izrael loĝis en Ŝitim; kaj la popolo komencis malĉasti kun la filinoj de Moab. Kaj ili invitis la popolon al la oferoj de siaj dioj; kaj la popolo manĝis kaj kliniĝis antaŭ iliaj dioj.* "

La sama tragika delogo okazis en 313 en Romo, kiam Konstantino instigis la amasan eniron de paganismo en la doktrinon de kristana vero. Ni notu, ke ĝuste en 313 okazis la transdono inter imperia Romo kaj la papa Romo, kiu sekvis ĝin.

Sed antaŭ ol fariĝi papo, ĉi tiu transdono koncernis la Episkopon de Romo, kiu havis neniun avantaĝon super la aliaj episkopejoj de la Romia Imperio krom esti staciigita en Romo, la imperia urbo, potenca kaj prestiĝa. Kaj kio historie kaŭzis ĉi tiun transdonon estis la elekto de imperiestro Konstantino ne fari Romon sia loĝloko, preferante la urbon Milano kaj poste irus loĝi en la oriento de la imperio, en Konstantinopolo, tiel renomita laŭ la laboro farita sur la turka urbo Bizanco. Tial en 313 plenumiĝis ĉi tiu detalo donita en Apokalipso 13:2: "... *La drako donis al li lian potencon, kaj lian tronon, kaj grandan aŭtoritaton.* " La " drako " simbolas en Apokalipso 12:3 la imperian Romon de Konstantino, kiu tiel forlasas Romon al la romkatolika religia potenco. Kaj nur en 538 tiu ĉi reĝimo fariĝis papa kun la subteno de la imperiestro Justiniano<sup>la 1-a.</sup>

Post 313 kaj 321, la Romia Imperio iom post iom kolapsis, viktimo de internaj kaj eksteraj luktoj, kiuj intensiĝis ĝis 538, kaj kune konsistigis la agojn de la " unua trumpeto " de Apokalipso 8:7: " *La unua trumpetis, kaj estis hajlo kaj fajro miksitaj kun sango, kaj ĝi estis ĵetita sur la teron; kaj triono de la tero forbrulis, kaj triono de la arboj forbrulis, kaj ĉiu verda herbo forbrulis.* " La okcidenta parto de la Romia Imperio estis sanga pro pluraj invadoj de barbaraj popoloj, inkluzive de la fama "Atilo", gvidanto de la Hunoj. En 538, la Ostrogotoj estis forpelitaj el Romo, kiun ili okupis, fare de Generalo Belizaro kaj liaj armeoj senditaj de Imperiestro Justiniano la 1-a. Kiel signo por sia tempo, Imperiestro Justiniano prenas kiel sian edzinon dancantan "prostituĵinon" nomatan Teodora. Estis ĝuste en 538, ke komenciĝis la 1 260-jara regado de " *la prostituĵino* " simbole nomita " *Babilono la Granda* " en Apokalipso 17:5.

En la kontinueco de la rolulo " *Pergamo* ", en 538, la "doktrino de la Nikolaitoj" estos direktita de Papo Vigilio la 1-a<sup>kaj</sup> la plej unua papo laŭ titolo instalita kiel estro de la Romkatolika Eklezio, fare de la Imperiestro Justiniano la 1-a ' la unua kiu estos post la diablo, certe la prioritata celo de dia kondamno.

En 496, la Episkopo de Romo ricevis helpon kaj militan subtenon de la Frankoj. Ilia reĝo, Klovizo la 1-a ' adoptis la kristanan religion kaj estis baptita por dividi la religion de sia kristana edzino, reĝino Klotildo. Klovizo defendis la interesojn kaj papan potencon kontraŭstaritajn de la Lombardoj. Tiam Francio fariĝis "ĝia plej aĝa filino" por la Romkatolika Eklezio.

En 538, komenciĝis la koalicia regado de Papo Vigilio kun Imperiestro Justiniano. La reĝimo daŭris kun siaj heredantoj dum jarcentoj ĝis la Franca Revolucio, kiu daŭris de 1789 ĝis 1799, periodo de dek jaroj kiu memorigas nin pri la dek jaroj de romia persekutado en la " *Smirna* " epoko, escepte ke tiuj dek jaroj estis dediĉitaj al la detruo de la potenco de la koalicia reĝimo de la monarkio kaj la papeco, kiuj ambaŭ estis mortigitaj.

En la mesaĝo de " *Pergamo* " ni trovas la indicon, kiu preparas la vojon por kompreni la sekvan epokon de " *Tiatira* ". Ĝi estas Apokalipso 2:15-16: " *Tiel same vi ankaŭ havas aliajn, kiuj tenas la instruon de la Nikolaitoj. Pentu do; alie mi rapide venos al vi, kaj batalos kontraŭ ili per la glavo de mia buŝo.* " » Ĉi tiu verso celas « *la doktrinon de la Nikolaitoj* », tio estas, la doktrinon de la Romkatolikismo, kaj Jesuo profetas sian intencon kontraŭbatali ĝiajn mensogojn per « *la glavo de sia buŝo* », tio estas, la Sankta Biblio, kiu estas « *la vorto de Dio* » laŭ Hebreoj 4:12: « *Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj efika, pli akra ol ĉiu*

*dutranĉa glavo, penetranta ĝis la divido de animo kaj spirito, de artikoj kaj medolo, kaj juĝanta la intencojn kaj pensojn de la koro. » ; kaj liajn « **du atestantojn** » laŭ Apokalipso 11:3: « *Kaj mi donos aŭtoritaton al miaj du atestantoj, kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵo.* ".*

Historio atestas, ke la Sankta Biblio fariĝis havebla al ordinaraj homoj nur per la invento de la presilo fare de S-ro Gutenberg en la 16-a <sup>jarcento</sup>. Kvankam en 1170, riĉa lionano nomita Pierre Vaudès finis tradukon de la tuta Biblio en la franc-provencan lingvon, altirante kontraŭ li la koleron de la romkatolikismo. Dum kelka tempo, retiriĝinte en la montojn de la itala Piemonto, lia valdana grupo povis honori la veron en perfekta formo, inkluzive de observado de la sabato, kiel en la tempo de la apostoloj. Tempo kaj persekutoj difektis ĉi tiun esceptan ateston. Kaj en la tempo celita de Jesuo en Pergamo, la liga indico estis do la tempo de la Reformacio oficiale establita en 1517 de la germana monaĥo-instruisto Martin Luther, la luktisto kaj ĉampiono de la vivanta Dio.

Ni estu klaraj: la komencinta Reformacio estis vere tre parta kaj limigita, se ni konsideras ĉiujn mankojn de la doktrino establita en lia tempo. Kaj tio estas verŝajne la kialo, kiu klarigas la perfektan sperton de Pierre Vaudès, konata kiel Valdo. Lia doktrina perfekteco elstarigas la neperfektecon de la oficiala Reformacio, kiu sekvis lin. Kaj lia atesto pravigas la kondamnon de tiu supraĵa protestantismo en 1843 kaj igas logikaj la postulojn truditajn de Dio ekde tiu dato.

Tamen, la apero de la Sankta Biblio permesas al ni retrovi la veran signifon de graco kaj la realan senpagecon de savo ofertita de Dio en Jesuo Kristo. Kaj ĉi tiu punkto de senpageco estas emfazinda, ĉar estis vidante la pardonon kaj savon de Dio venditaj sub la nomo "indulgoj", ke Lutero konsciigis pri la diabla perfido reprezentita de la romkatolika papa eklezio. Kaj estis tiam, kiam li trudis al si pentofaradon de delokiĝo surgenue al Romo, ke la Spirito vekis lian menson dormantan per religia tradicio. Kun la helpo de Dio, li decidis kondamni la satanan trompon de la romkatolika papa agado.

La etoso kaj historia kunteksto de la letero adresita al " *Tiatira* " estas tiel establitaj. La koncerna tempoperiodo komenciĝas en 1517 kaj daŭras ĝis 1843. La kriterioj priskribitaj en ĉi tiu mesaĝo koncernas nur ĉi tiun tempoperiodon kaj la Sankta Biblio restas " *vestita per sakaĵo* " ĝis 1798. Post la persekutoj kaŭzitaj de la koalicia reĝimo de la " *besto, kiu leviĝas el la maro* ", en Apok. 13:1, la Sankta Biblio fariĝas objekto de malbeno pro la franca revolucia ateismo, ŝargita de Dio por " *morte vundi* " la reĝimon de la katolika monarkio laŭ la anonco farita en Apok. 13:3: " *Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vundita; kaj ĝia mortiga vundo saniĝis. Kaj la tuta mondo miris post la besto.* " En Apok. 2:22, " *la besto, kiu leviĝas el la senfunda abismo* " en Apok. 11:7, kiu " *morte vundas* " la katolikan koalician reĝimon, estas profetita sub la nomo de " *granda aflikto* ".

Sed antaŭ ol atingi tion, ni rigardu pli detale la aperon de la protestanta reformita religio, oficialigita de la monaĥo Martin Luther en 1517. Tiutempe, la katolikaj ligoj de reĝo Francisko la 1-a <sup>ĉasis</sup> la unuajn protestantojn. Persona legado de la Biblio estis malpermesita sub puno de morto, kaptiteco aŭ sendo al la reĝaj galeroj. Rapide, la heredantoj de la reformita religio, kristanoj laŭ tradicio, defendis sian religian etiketon kiel oni defendas siajn terajn posedaĵojn kaj titolojn, tio estas, per glavoj, lancoj kaj musketoj. En Genevo, la teologo Johano

Kalvino montris sin tiel severa kaj kruela kiel la katolika malamiko kontraŭ siaj propraj samcivitanoj, kiujn li teroris. Eĉ pli bone, li transdonis al Romo sian spiritan rivalon, Michael Servetus, multe pli inteligentan ol li, kiu trovis rifuĝon inter la katolikoj en Francio, poste en Italio, kaj revenis al Ĝenevo nur por esti bruligita sur la ŝtiparo de Kalvino. Nu, ĝuste ĉi tiun abomenindan kaj abomenindan aspekton de protestantismo amasoj da protestantoj adoptos kiel modelon por eksporti al Usono. Tio signifas, ke se la tempo restas spirite malluma, kaj maloftaj estas nuntempe la elektitoj, kiujn Jesuo povas savi. Ĉar la ĝenerala aspekto de ĉi tiu protestanta reviviĝo tre similas al la konfuzo establita en 313 de Konstantino. La falsaj kristanoj de ĉi tiu tempo estas multnombraj kaj en 1572, la grandaj protestantoj kunvenis en Parizo por festi la nenaturan geedziĝon de la protestanta gvidanto Henriko de Navaro, kiu konvertiĝis al katolikismo por edziĝi al princino Margareta nomata "Margot". Kiel signo de la malaprobo de Dio por ĉi tiu peka ago, je noktomezo en la vespero de Sankta Bartolomeo, ĉiuj protestantoj trovitaj en Parizo estas buĉitaj kaj senfenestrataj de la katolikaj ligoj de la Guisoj kaj la Parizanoj, la malindaj "Fariseoj" de la tempo. Transdonante duoblan mesaĝon pri abomenindaĵo kaj kruela morto, la nomo " *Tiatira* " kondamnas la abomenindan karakteron de la katolikaj kaj protestantaj tendaroj, kiuj konkurencas pri krueleco en siaj militaj konfliktoj. Sed meze de tiu granda konfuzo de ĝenroj kaj kondutoj, la vere elektitaj ricevas kuraĝigon de Jesuo Kristo, kiu volas atentigi, ke komence de la Reformacio li ankoraŭ ne postulas la restarigon de ĉiuj bibliaj veroj honoritaj en sia tempo de Pierre Vaudès, dirante en Apokalipso 2:24-25: " *Al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas tiun ĉi doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon;*" nur tion, kion vi havas, tenu ĝin ĝis mi venos . "

Konsiderante ĉi tiun version, Jesuo indikas la indicon al la ligo, kiu difinas la signifon de la sekva mesaĝo; tiu de " *Sardeso* ", kiu estas la kunteksto de la tempo de Adventismo, tiu de "atendado" de la alveno de Jesuo Kristo por lia reveno false anoncita tri fojojn: en 1843, 1844 kaj 1993-1994. Kaj ekde 2018, kvaran fojon por lia bona kaj vera reveno en 2030.

Sed kion la elektitoj de la tempo de Tiatira devus esti retenintaj? Malmultajn aferojn efektive, sed esencajn: pravigon per graco sole ofertitan en Jesuo Kristo. Kaj kun ĝi, la principon "sola scriptura", kiu deklaras, ke la fido baziĝas nur sur la "sola skriba vorto" de Dio, tio estas, nur, lia Sankta Biblio nomumita kiel liaj " *du atestantoj* ". Ni memoru, ke Lutero malkovris la dian veron nur havante aliron legi kopion de la tuta Sankta Biblio en la latina lingvo, ĉenita al la muro de monaĥejo, kaj tio, ĉar li estis instruanta monaĥo.

Tiel, sub Lutero, la Biblio estis identigita kiel la Vorto de Dio, sed ĝia kompreno restis tre limigita. Inter 1799 kaj 1844, la establita pactempo favoris ĝian profundan studadon, kaj multaj malkovris mesaĝojn profetantajn la alvenon de Jesuo por lia glora reveno. Inter 1825 kaj 1830, en Anglio, ĉiujaraj konferencoj okazis en Albury Park pri la temo de la reveno de Jesuo Kristo. Sed estis en protestantaj landoj, en Usono, ke Dio inspiris farmiston William Miller anonci lian revenon en Kristo por la jaro 1843 printempe. Pretendante eraron, la Spirito tiam igis lin anonci ĉi tiun revenon por la aŭtuno de 1844. Dio estis kontenta; lia



demonstraĵo estis farita. La anonco pri lia reveno lasis amasojn da homoj, kiuj nomis sin kristanoj, malvarmaj. Kaj multaj el tiuj, kiuj kredis kaj ĝojis por iom da tempo, finis malakceptante ĉion entute: la datojn, la interpretojn kaj la adventistajn mesaĝistojn. Ankaŭ, jam en 1843, la akra juĝo de Dio estas aplikata: " *Al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu: Jen estas la vortoj de tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias **viajn farojn** . Mi scias, ke **oni diras, ke vi vivas , kaj vi estas** mortinta .*

La ŝlosilo al la mesaĝo de " *Sardeso* ", kiu difinas la leteron skribitan al " *Filadelfio* ", kuŝas en la nomumo de " *kelkaj viroj opiniitaj indaj porti blankajn vestojn* ". En " *Filadelfio* " , ĉi tiu malgranda " **restaĵo** " benita per la adventista kredotesto konsistigos la grupon de pioniroj de la Sepa-taga Adventista institucio establita en 1863 kaj metita en 1873 sub la benon de la letero skribita al " *Filadelfio* " .

Ŝi estas perfekta en sia fervoro kaj ĉia sia konduto, sed nur en ĉi tiu tempo de sia naskiĝo. Ĉar la ligo, kiu ligas ŝin kun la " *sepa letero* " skribita al " *Laodicea* ", baziĝas sur pravigita averto citita en Apokalipso 3:11: " *Mi venas rapide. Tenu forte tion, kion vi havas, **por** ke neniu prenui vian kronon .* " Ĉi tiu malhela antaŭsigno nur anoncas la sorton de la oficiala Adventismo, kiun Dio malakceptos, tio estas, " **vomos** " post nekontentiga provo de fido plenumita inter 1983 kaj 1993. La kaŭzo de la vomado estas la senfervora respondo al inundo de dia lumo, kiu venis por lumigi la profetaĵojn de Daniel kaj Apokalipso. Ĉi tiu lumo alportas la revelacion de nova dato profetita de la Biblio: 1994, kiu , post korekto, fariĝis 2018, 1993. Prezenta kiel la dato de la reveno de Jesuo Kristo, ĉi tiu tria kaj lasta falsa anonco celis, kiel la du antaŭaj, malkaŝi la veran naturon de la koncernaj kristanoj. La 22-an de oktobro 1991 , je la datreveno de la kredotesto de la 22-a de oktobro 1843, en malgranda komitato, la gvidantoj de la oficiala Adventismo voĉdonis sian peton eniri la aliancon de la protestanta federacio; samtempe malakceptante la profetan demonstraĵon, kiu pravas la kondamnon de ĉi tiu protestanta federacio fare de Dio ekde 1843. La sekvan monaton, en novembro, mi estis oficiale forigita el la Sepa-taga Adventista Eklezio. Ankaŭ, laŭ la anonco profetita de Jesuo en " *Sardeso* " en Apokalipso 3:3, la malakceptitaj aŭ elvomitaj Adventistoj kaj falintaj Protestantoj ignoras la daton de la vera reveno de Jesuo Kristo, kiun li sciigis al mi: " *Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj tenu firme kaj pentu. Se vi ne viglos, mi venos sur vin kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, en kiu horo mi venos sur vin.* "

En " *Filadelfio* " kaj " *Laodikeo* ", Dio profetas du absolute kontraŭajn kolektivajn kondutojn de oficiala institucia Adventismo, kiuj koncernas ĝian komencon kaj ĝian finon. Nu, ĉi tiuj mesaĝoj estas pravigitaj per du malsamaj kondutoj, tiel ke individue por la veraj elektitoj, la beno de " *Filadelfio* " daŭras por ili en la tempo de " *Laodikeo* ", en kiu Dio profetas sian malakcepton de la oficiala institucio pro ĝia montrita kaj observita nekredema sinteno. La dia beno kaj malbeno restas **kondiĉaj ĝis la fino de la mondo** , kolektive kaj individue.

La nomoj de la du epokoj sole resumas la lecionon donitan de Dio. " *Frata amo* " kaj " *juĝitaj homoj* " aŭ " *vomitaj* ", kiel Jesuo diris al ili en Apokalipso 3:16: " *Tial, ĉar vi estas tepidaj, kaj nek malvarmaj nek varmegaj, mi **elvomos vin el mia buŝo.*** " Ĉi tiuj du nomoj transdonas la mesaĝon aplikitan kontraŭ la

nekredanta reĝo Belŝacar. Ĝi estas tiel aplikita al la institucio de la Sepa-taga Adventismo: " *kalkulita, kalkulita, pesita, dividita* ". " *Kaltita* " dum la foriro al " ***Filadelfio*** ", " *kalkulita* " dum la fina tempo de " ***Laodicea*** ", en kiu ĝi estas " *pesita* " aŭ juĝita, kaj trovita " ***blinda*** " kaj " ***nuda*** ", kaj " *dividita* ", neita, aŭ " ***vomita*** ".

### M35 - Nudeco kaj Kulpo

Kreante homan vivon, Dio donis al ĝi multajn kriteriojn, kiuj portas altspiritajn lecionojn. Fakte, mi montros, ke la karna aspekto de la homaro portas la mesaĝon de la plano de savo, kiu estas la origino de la celo de ĉi tiu tera kreaĵo.

Antaŭ peko, Adamo kaj Eva estis " *nudaj* " kaj sentis neniun honton. En ĉi tiu stato de perfekta origina pureco, ilia karna rilato ilustras la perfektan feliĉon, kiun Dio dividos kun siaj elektitoj, fariĝante unu spirito kun ili, same kiel en komuna amo, Adamo kaj Eva estis unu spirito kaj unu karno en la ago de amo.

Post peko, la vualo de senkulpeco estas forigita kaj la rolo de homa vidkapablo ŝanĝiĝas. La rigardo transprenas la menson, kaj kio estis normala ŝanĝiĝas kaj nenormale fariĝas la nova normalo por homoj. Fakte, Dio reprogramas iliajn cerbojn per novaj datumoj, en kiuj la menso malfortiĝas favore al la kvin homaj sensoj: vido, flaro, aŭdo, gusto kaj tuŝo. Peko elvokas en ili, viro kaj virino, avidecon, esprimitan per neestingebla soifo por ĉiam pli da bonoj kaj plezuroj. Ni ne forgesu, ke la avideco akiri profitojn malpermesitajn de Dio estis origine la kaŭzo de la peko de Eva. Post peko, ĉi tiu avideco povis nur kreski ĝis ĝi dominis la homon. En la kazo de Kaino, lia murdo estis kaŭzita de lia avideco por la honoroj donitaj de Dio al lia frato Habel. Li mortigis lin, ĉar lia volupto estis frustrita de la elekto de Dio.

Volupto postulas la kompletan kontentigon de ĉiuj kvin homaj sensoj. Kaj la homo fariĝis tia per la reprogramado, kiun Dio donis al li post peko. De nun, la homo sentas en si la bezonon volupti, sed Dio trudas al li la neceson kontroli siajn karnajn kaj spiritajn dezirojn kaj impulsojn. Antaŭ peko, li lasis sin vivi, sed post ĝi, li devas lerni batali malbonon en ĉiuj ĝiaj formoj. Kaj la plej malbona afero por li estas, ke la malbono mem estas elemento de lia propra naturo. Li tiel devos batali kontraŭ si mem kaj en si la specojn de malbonaj pensoj, kiujn lia cerbo povas sugesti al li, kun la ebla helpo de demonia spirito.

La nudeco de virino kortuŝas lin kaj ekigas fermentadon en ŝia spirito pro la naturaj reagoj de ŝiaj viraj hormonoj. La afero estas reciproka, la nudeco de la viro ekscitas la seksajn dezirojn de la virino laŭ la reagoj de ŝiaj virinaj hormonoj. Ĉi tiuj fenomenoj estas normalaj kaj Dio kreis ilin por instigi viron kaj virinon multigi siajn idojn. Sed ĉi tiu reciproka deziro, kiu kondukas ilin fizike fariĝi unu karno, nur praktikas en la karno la aman planon de Dio kaj lia Elektito, kiu estos formita el ĉiuj liaj elaĉetitoj. Necesis unue krei Adamon sole, ĉar estante la profeta bildo de Kristo, liaj elektitoj estis formitaj nur el lia elaĉeta morto, kiu profitigas anticipe la elektitojn ekde Adamo kaj Eva mem. Tiel, profetante la morton de Kristo, Dio enigis Adamon en profundan dormon de morta aspekto, dum kiu li eltiras unu el liaj ripoj por formi la virinan helpanton, kiu profetos sub la nomo "Eva", kiu signifas "vivo", lian Fianĉinon, lian Elektiton formitan per la kolektado de ĉiuj liaj elaĉetitoj.

"Nudeco" estas nur temo de "honto" ĉar Dio decidis tiel. Tial, en nescio kaj indiferenteco al ĉi tiu dia juĝo, homoj feliĉe alprenas la kutimon vivi en absoluta karna nudeco en la nomo de la principo de "naturismo". Kaj la afero estas nekontestebla, nenio estas pli natura ol la nudeco trovebla en ĉiuj bestospecioj.

Sed ĝuste, la homo ne estas simpla besto, kaj pro sia supereco super la besto, Dio trudas al li normojn de bono kaj malbono, kiujn li havas plenan liberecon rekonigi aŭ malakcepti kun la konsekvencoj, kiujn ĉi tiuj du absolute kontraŭaj elektoj portas. Kaj mi precizigas, ke tio validas por ĉiuj religiaj instruoj, kiujn Dio prezentas en sia Sankta Biblio. La tuta vivo estas konstruita sur abstraktaj veroj kiel la nuna ordo de la semajnotagoj, kiu, el homa vidpunkto, baziĝas nur sur konvencio akceptita aŭ ne. Ni devas malfermi la Biblion por malkovri, ke Dio donis precizan normon pri ĉi tiu temo, numerante la unuajn ses tagojn kaj sanktigante la sepan al ripozo. La rekono de la ordo establita de Dio estas nur unu ago de fido inter tiuj, kiujn Dio postulas kiel pruvon de la amo, kiun liaj kreitaĵoj redonas al li.

Post peko, la tuta homaro kaŝita en Adamo troviĝas en stato de totala spirita "nudeco", kiu esprimas la honton pri kulpo farita kontraŭ Dio, kaj la fizika "nudeco" mem nur sentas kaj esprimas la ekziston de tiu kulpo. Ĝia vera kaŭzo estas la fakto malobei la dian malpermeson manĝi la frukton de la malpermesita arbo, kiu fakte estis nur la fizika bildo de la mensoga instruo de la diablo, kiu jam eniris ribelon kontraŭ Dio.

Tiam ĉi tiu stato de spirita "nudeco" vekas la kompaton de la Dio de amo, kaj li planas veni enkarniĝi por oferti sian perfektan vivon kiel oferon por kompensi anstataŭ ili la pekojn de siaj elektitaj sanktuloj. Tiel, por komprenigi al li ĉi tiun spiritan lecionon, Dio donas al peka homo lian emocian sentemon al virina nudeco. Kiam ili estas altiritaj de la povo de amo, homaj paroj konkretigas en la homa vivo la savan planon, en kiu la Edzino Kristo trovas komunecon kun sia Elektito, kiun li venis savi pro amo al ŝi. Ĉiuj ĉi tiuj paroj unuiĝintaj en vera amo profetas la finon de la tera programo elpensita de Dio en Jesuo Kristo.

Ĉi tiu temo permesas al ni kompreni kial fizika kaj karna amo estas legitimita nur inter viro kaj virino, **sed fariĝas abomenindaĵo kiam ĝi estas praktikata de du viroj aŭ du virinoj, eĉ pli malbone kiam ĝi fariĝas legitimita**. Ĉi tiu praktiko fariĝas **abomeninda** ĉar ĝi jam ne profetas la amon de Dio por sia elaĉetita Fianĉino. Kaj ĉi tiu speco de kulpo estas por Dio multe pli grava ol la eraro farita de Moseo kiu, nescie, misprezentis la savan planon de la Mesio frapante la rokon kiu simbolis lin dufoje anstataŭ unufoje; ĉagrenita de la postuloj de la hebrea popolo, li ne rimarkis ke la duan fojon Dio diris al li: "*Vi parolos al la roko de Horeb kaj ĝi donos al vi akvon.*" Gesto de ĉagreno do estis riproĉita al li. Kiom pli homoj estos riproĉitaj pro tio ke ili intence ignoris, malestimis aŭ "*ŝanĝis*" liajn ordonojn kaj ĉiujn liajn preskribojn, kio estas lia akuzo citita en Dan. 7:25!

La nudeco kaj honto, kiujn Dio aldonas al ĝi, tial nur servas por memori la kulpon de la homo metita, kie ajn li estas, kaj kia ajn estas lia religio aŭ nekredo, sub la normo de justa juĝo kaj la verdikto de la Kreinto Dio. Tiel, Dio igas homojn profeti, kaj en ĉia nescio, la plano de savo, kiun li pretigis por siaj elektitoj, kaj la simpla fakto ne esti inter ili, senigas la homaron de la profito de lia profeta normo de Kristo. Ne estante inter liaj elektitoj, homoj povas bone kondukti kiel bestoj, kion ili asertas esti en la nomo de evoluciismo, sed la justa juĝo de Dio estas rezervita por ili, kaj ili estos juĝataj laŭ siaj faroj, ĉu ili estas kredantoj aŭ nekredantoj.

En Apokalipso 3:18, Jesuo adresas al institucia Sepa-taga Adventismo ĉi tiun mesaĝon, kiu datiĝas de la 22-a de oktobro 1991: " *Mi konsilas al vi **aĉeti** de mi oron, faritan per fajro, por ke vi riĉiĝu; kaj blankajn vestojn, **por ke vi vestu vin, kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco** ; kaj ŝmiraĵon por viaj okuloj, por ke vi vidu.* "

La verbo " **aĉeti** " alprenas precizan signifon por mi, nur hodiaŭ. Ĝi metas ĉi tiun mesaĝon en kuntekston de plenumiĝo de la parabolo pri la " **dek virgulinaj** " instruita de Jesuo en Mateo 25, kies versoj 8 ĝis 12 priskribas la atendon de la reveno de Jesuo Kristo, la dia Fianĉo: " *La malsaĝaj virinoj diris al la saĝuloj: 'Donu al ni iom da via oleo, ĉar niaj lampoj estingiĝas.' Sed la saĝuloj respondis: 'Ne, ne estas sufiĉe por ni kaj vi; iru prefere al la vendantoj de oleo kaj **aĉetu por vi mem** .' Dum ili iris **aĉeti** , venis la fianĉo; kaj la pretaj eniris kun li en la edziĝan feston, kaj la pordo estis ŝlosita. Poste venis la aliaj virgulinaj, kaj diris: 'Sinjoro, Sinjoro, malfermu al ni.' Sed li respondis: 'Vere mi diras al vi: Mi vin ne konas.'* " »

En ĉi tiu die subtila parabolo, Jesuo Kristo kondamnas la miskomprenon, kiun la " **malsaĝaj virgulinaj** " havas pri la vero rivelita de Dio en siaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Tial li prenas kiel bildon de ĉi tiu kondamno la ideon, ke la dia vero estas limigita, kion sugestas la fakto, ke ili ne " *havas sufiĉe por vi kaj por ni* ". Li igas la " **saĝajn virgulinajn** " diri tion, kion pensas la " **malsaĝaj virgulinaj** ", kiuj simbolas la institucian Adventismon de la fina tempo. Ĉi tiu aliro konfirmas la riproĉon faritan al la Adventistoj de la " **Laodicea** " tempo, kies verkoj diras, ke ili " **ne bezonas** " malakceptante kaj malestimante la lumon, kiun mi prezentis al ili inter 1983 kaj 1991, la dato, kiam ili forigis min de la laboro. Kaj ĉi tiu riproĉo estas ankaŭ tiu, kiun Jesuo direktas al la malbona servisto en sia parabolo pri la talentoj. En ĉi tiu parabolo, ĉi tiu " *malbona servisto kaŝas la talenton* ", kiun Dio donis al li " *en la tero* ", kvazaŭ la dia donaco estus limigita al la bildo de tio, kion idolkultaj spekulistoj faras kun havaĵoj ŝlositaj en sekuraj trezorejoj. Ĉi tiun konduton la Spirito denuncas en la formo de " *kaptado de la vero* ", en Rom. 1:18: " *Ĉar la kolero de Dio malkaŝiĝas el la ĉielo kontraŭ ĉia malpieco kaj maljusteco de homoj, kiuj tenas la veron kaptita en maljusteco,* " ...» Tiun ĉi penson pri la limigo de diaj donacoj jam kondamnis la Spirito en la malnova interligo, kiam, antaŭ ol morti, la profeto Eliŝa proponis al la reĝo Joaŝ frapi la teron, en 2 Reĝoj 13:19: « *La homo de Dio koleris kontraŭ li, kaj diris: Vi devus esti frapinta kvin aŭ ses fojojn; tiam vi estus venkinta la Sirianojn ĝis ili estus ekstermitaj; nun vi venkos ilin tri fojojn.* "Dum la homo estas sur la tero, eblas por li ricevi ĉiam pli da lumo de la senlima Kreinto Dio, tial kontenteco pri la jam ricevita lumo **ne povas pravigi ĉeson esperi pri novaj diaj respondoj** . Tra la historio, ĉiuj religioj kondamnitaj de Dio manifestas la saman blokadon de akirita doktrina vero . Ili agas kvazaŭ la kvanto de dia lumo estus limigita; kio estas malvera kaj nur konkretigas veran malintereson pri la vero, kiun Dio povas kaj volas doni al siaj elektitoj. Skribante ĉi tiujn mesaĝojn, mi atestas ricevi novajn lumojn, kiuj venas igi mian komprenon pri la aferoj rivelitaj de Dio pli kaj pli klara."

La fina respondo, kiun Jesuo donis al adventistoj, " **Mi vin ne konas** ", estas malsama ol tiu, kiun li donas al falsa protestanta kristanismo en Mat. 7:23: "



*Tiam mi konfesos al ili: **Mi neniam konis vin** ; foriĝu de mi, vi farantoj de malbono."* » Ĉi tiu diferenco faras la adventiston vokito agnoskita de Jesuo Kristo, male al la " hipokrita " protestanto , kiu kontestas la legitimecon de la dia leĝo . Ni povas do rimarki en Mat. 25:9 la ripeton de la verbo " **aĉeti** " , kiu indikas la aĉeton de la oleo uzata por ŝalti la olelampojn, simbolojn de homaj animoj. La altvalora oleo mem estas la simbolo de la Spirito de Dio, kiu lumigas la homan animon de siaj fidelaj elektitoj. La sceno prezentita de Jesuo donas ĉi tiun lecionon, kiu fariĝis populara diraĵo, kiu diras: "perdita tempo neniam estas regajnta". La preparo de la elektitoj por vivi en la ĉielo baziĝas sur provoj kaj multaj jaroj da studado kaj komuneco kun Jesuo Kristo en la agado de la Sankta Spirito. En Apokalipso 14:12, Dio benas, laŭ la Darby-versio kaj multaj aliaj, " **paciencon** " , aŭ laŭ L. Segond , laŭ malpli pravigita maniero , " **persistemo** de la sanktuloj " ; du vortoj kiuj sugestas longan tempon de preparado: " **Jen estas la pacienco de la sanktuloj; jen estas tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo.** " Dia lumo estas tiel malofta kaj tiel altvalora, ke kiam Dio prezentas ĝin, la elektito spontanee tuj kaptas ĝin sen povi agi alie. Ne estas same por la kredanto de religia tradicio, kiun dia lumo lasas malvarma kaj indiferenta. " Malvarmaj " aŭ " varmetaj " homoj havas nenium ŝancon eniri eternan vivon , ĉar Jesuo jam diris, en Mat. 11:12: " *De la tagoj de Johano la Baptisto ĝis nun la regno de la ĉielo estas submetita al perforto, kaj la perfortuloj prenas ĝin perforte.* "

La malplej, kion oni povas diri, estas, ke la " **varmece** " atribuita al " **Laodicea** " Adventismo ne igas ĝin la tipo de perfortulo, kiu kaptas la regnon de la ĉielo, sed male, ĝi bone kongruas kun tiuj " **malsaĝaj virgulinoj** " , kiuj multe tro malfrue komprenas la bezonon respondi al la postuloj de Dio. Ĉar kiu vendas ĉi tiun altvaloran oleon, kiu ekbruligas la lampon de nia korpo? Estas Jesuo Kristo mem, kiu vendas ĝin, elaĉetante la animojn de siaj elektitoj, kiuj tiel fariĝas lia ekskluziva posedaĵo. Kaj tiu, kiu komprenas la plenan amplekson de ĉi tiu spirita merkato, rapidas kontentigi la postulojn de sia amata Dio; tial ĉi tiu kolektiva nomo de " **perfortuloj** , kiuj kaptas la regnon de la ĉielo " .

Ekde la printempo de 1843, oni venas al Jesuo Kristo nur kiel adventisto, sed kiel vera adventisto, kiu rigardas kaj ricevas en sia horo la tutan profetan lumon, kiu lumigas la temon de la reveno de Jesuo Kristo. El la 50 000 homoj, kiuj partoprenis en la du sinsekvaj testoj, Jesuo elektis 50 verajn adventistojn ĉe la fino de la du spertoj de printempo 1843 kaj aŭtuno 1844. Ĉi tiun rezulton komunikis Jesuo Kristo al sia servistino, sia mesaĝistino, Ellen G. White. En 1994, la nombro estis eĉ pli malalta tra Francio, kie la lumo estis sisteme blokita de la gvidantoj de la verko. Fakte, la sperto okazis en la atmosfero de la origina franca fortikaĵo de Adventismo, en Valence, urbo kun ĉirkaŭ 70 000 loĝantoj, inkluzive de ĉirkaŭ 160 adventistoj; kio estas malofta kaj escepta tra Francio, kie, en pli grandaj urboj, estis nur ĉirkaŭ 25 ĝis 50 adventistoj. La elekto de Dio do falis sur la urbon Valence, jam markitan en la historio kiel la loko kie Papo Pio la 6-a mortis detenita en la Citadelo de la urbo en 1799, tiel plenumante la mesaĝon pri " **la besto morte vundita kaj poste resanigita** " citita en Apokalipso 13:3. La sperto do estis vivita en ĉi tiu urbo kiel reprezenta specimeno de universala adventista konduto en la kunteksto de la jaroj 1980 ĝis 1994. Kaj profetante la

konduton de la adventistoj de tiu tempo, Jesuo donas al ni pruvon de sia dieco kaj sia majstrado de tempo kaj eventoj. Unu sola mallonga kaj preciza vorto, "nuda", sufiĉas por priskribi la malesperan spiritan situacion de la oficiala adventismo tiutempe. Ĉar, fidante je ĉi tiu spirita " *nudeco* ", Jesuo invitas lin " *aĉeti de li oleon* ", sed ankaŭ " *blankajn vestojn por kovri lian nudecon kaj kaŝi lian honton* ". La adventistoj de Valencio kaj la francaj kaj maŭriciaj gvidantoj, informitaj pri la propono de lumo, kiu tie plenumiĝis, tro malfrue malkovros, ke ili estis vizititaj de la Sankta Spirito. En la rolo de la " *malsaĝaj virgulinoj* " de la parabolo, ili frapos kaj petos Jesuon Kriston malfermi la pordon de la ĉielo fermita antaŭ ili, kaj la respondo de Jesuo estos: " *Mi ne konas vin* ". Ili tiam komprenos, ke la 150 jaroj donitaj kaj profetitaj per la esprimo " *kvin monatoj* " de Apokalipso 9:5-10 havis la rolon permesi al ili koni Jesuon Kriston. Kaj estas certe, ke la neinteresiĝo pri la tempo de lia reveno kaj liaj profetaj revelacioj konsistigas pruvon, ke ili ankaŭ ne konas lin. La demando, kiu aperas kaj restos nerespondita, estas la jena. Kiel adventistaj teologoj povus kredi, ke la mesaĝo de " *Laodikea* " sole koncernis la adventistan sperton ekde 1843, dum Jesuo riproĉas lin pro lia " *nudeco* ", kiu ne povas permesi al li esti savita, laŭ ĉi tiuj inspiraj vortoj al la apostolo Paŭlo, cititaj en 2 Kor. 5:2-3: " *Tial ni ĝemas en ĉi tiu tendo, dezirante surmeti nian ĉielan loĝejon, se efektive ni povas esti trovitaj vestitaj kaj ne nudaj* ". La akcepto de tia faktkonflikto dum tiom da jaroj atestas pri vera tragika neinteresiĝo sentita al la profetaĵo anoncita de Jesuo Kristo. Ĉu la sama mesaĝo povus marki la aliancon kaj la eksgeedziĝon inter Kristo kaj universala Adventismo? Ne, kompreneble ne, kaj tamen ĝuste ĉi tiu klarigo estas longe instruata de la pastroj de la adventista verko kiel heredaĵo de tradicio; tio antaŭ kaj post mia maldungo en novembro 1991. La riproĉoj de Jesuo estis tial perfekte pravigitaj dum mia maldungo el la eklezio, kiu fariĝis " *varma* ", formalista kaj tradicia, kaj spirite " *blinda kaj nuda* ".

Mi diris supre, ke viro kaj virino estas kortuŝitaj de la reciproka " *nudeco* ", kaj ĉi tiu principo ankaŭ portas tre altan spiritan signifon. Efektive, laŭ la bildo de Kristo, Adamo estas kortuŝita vidante la spiritan " *nudecon* " de sia Elektito kondamnita morti pro la peko transdonita per la heredo de la karno. Kion do faras nia Adamo en Kristo? Li ankaŭ sin " *nudigas* " por partopreni ŝian sorton. Li senigas sin de siaj diaj atributoj por porti ŝiajn pekojn en karno identa al tiu de sia Elektito. Kaj estas en situacio de spirita " *nudeco* ", ke, portante la pekojn de sia Elektito, Jesuo estas najlita al kruco fare de la romaj soldatoj. Ĉi tiu rezigno en totala memnego ĝis la punkto de igi sin spirite " *nuda* " por ŝi, siavice kortuŝas lian elaĉetitan Fianĉinon. Kaj ŝi sentas, kontraŭ lia montrado de amo, grandan amon por sia Edzo. " *Nudeco* " do ludas tre gravan rolon en la plano de savo, desegnita de Dio por savi per selektado de ĉiuj siaj elaĉetitaj elektitoj. La emocio sentita de homoj fronte al " *nudeco* " nur reproduktas en la karno la senton de kompato, kiu vigligas la Spiriton de Dio vidante la spiritan " *nudecon* " de liaj kreitaĵoj, tio estas, ilian staton de "kulpo", kiu kondamnas ilin morti. Sen la elaĉeta morto de Jesuo, neniu povus esti savita, ĉar ni ĉiuj naskiĝas heredantoj de la peko de Adamo kaj Eva, niaj originaj prapatroj. Sed permesante al ni esti elaĉetitaj per lia elaĉeta ofero plenumita en Jesuo Kristo, ni ĉesas aparteni al ni mem kaj libervole fariĝas sklavoj, kiujn li havas ĉiun rajton uzi laŭ sia sola volo. En ĉi tiu stato de

menso, vera komuneco kun la nevidebla Dio de lumo fariĝas ebla, kaj malgraŭ lia nevidebleco, la efikoj de ĉi tiu spirita rilato sentiĝas kaj aperas en la formo de frukto, kiu gloras Dion en la karno kaj spirito de lia kreitaĵo. Tiam la elektito povas fariĝi por li aŭtentika atestanto per vortoj kaj faroj, per kiuj li povas gajni aliajn kreitaĵojn, kiuj reproduktos lian sperton. Kaj same kiel viraj kaj virinaj geedzoj kuniĝas en " *nudeco* " por akiri infanon farante " *nur unu karnon* ", la multipliko de la elektitoj konstruiĝas sur la kuniĝo de Dio kaj liaj elektitoj, kiuj fariĝis " *unu spirito* " laŭ la celo serĉata de Jesuo Kristo, insiste formulita en lia dia preĝo adresita al la " **Patro** ", en Johano 17:20 ĝis 23: " *Mi preĝas ne nur por ĉi tiuj, sed ankaŭ por tiuj, kiuj kredos al mi per ilia vorto, **por ke ili ĉiuj estu unu** , kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj Mi en Vi, **por ke ili ankaŭ estu unu en ni** , por ke la mondo kredu, ke Vi min sendis. La gloron, kiun Vi donis al mi, Mi donis al ili, **por ke ili estu unu, kiel ni estas unu** , Mi en ili, kaj Vi en mi, **por ke ili perfektigu en unu** , kaj por ke la mondo sciu, ke Vi min sendis kaj amis ilin, kiel Vi min amis.* "

La unueco pri kiu Jesuo parolas estas komuna unueco, tio estas, kunhavigo de dia vero kiu unuigas la spiriton de la elektitoj kun la Spirito de Dio, kaj ĉi tiu celo povas esti atingita nur per la verko de ilia elaĉeto plenumita per la libervola elaĉeta morto de Jesuo Kristo. Jen la celo, kiun Jesuo celas, kiam li deklaras en Johano 15:5: " *Mi estas la vinberarbo, vi estas la branĉoj. Kiu restas en mi, kaj mi en li, tiu portas multe da frukto, ĉar sen mi vi povas fari nenion.* " "; kaj mi plivastigas lian aserton dirante: esti savita kaj eniri en eternan vivon. Laŭ ĉi tiu verso, eternan vivon akiras nur tiu, kiu portas multe da frukto; kio dependas de vera rilato aŭ komuneco inter lia spirito kaj tiu de Dio en Jesuo Kristo.

" *perfekta unueco* " dezirata de Jesuo Kristo plenumiĝas per "perfekta" komunado de opinioj inter la elektitoj kaj Dio; kiu ekskludas ĉian disputon pri la dia koncepto de justeco kaj maljusteco, kiel pri iu ajn alia dia regulo aŭ ordono. Kaj tio atingebblas nur se la vokito konceptas Dion kiel la solan fonton de ĉiuj formoj de saĝo kaj kreado de vivo. Lia opinio estas nekontestebla nur pro lia absoluta perfekta dia naturo.

Naturaj homoj vivantaj sen konekto kun Dio neniam atingas unuecon de penso ĉar iliaj opinioj estas ĉiuj individue malsamaj. Perfekta unuiĝo estas atingebla nur se ĝi estas konstruita sur la kunhavigo de la unika penso de Dio; kiu ekskludas kaj kondamnas al morto ĉiujn malkonsentulojn, kiuj asertas sian individuan personan opinion.

Ni trovas eĥon kun la rakonto de Genezo, en Apokalipso 22:2, la novan rolon de la cititaj " **folioj** ": " *Meze de la urboplaco kaj ambaŭflanke de la rivero estis arbo de vivo, portanta dek du fojojn siajn fruktojn, donanta sian frukton ĉiumonate, kaj kies **folioj estis uzataj por la resanigo de la nacioj** .* " "Ĉe la fino de la mondo, ĉe la renovigo de ĉio, en Edeno, " *la **folioj de la arbo de vivo** " servas " **por la resanigo de la nacioj** .* " Ĉi tiuj " **folioj** " estas la simbolo de la vesto de justeco, kiun portis Jesuo Kristo, per kiu li vestis la " **nudecon** " de sia elaĉetita Elektito.

Ĉe la komenco de la kreado, la " **figfolioj** " estis uzataj de Adamo kaj Eva por kovri sian " **nudecon** ", kiun peko malkaŝis al ili laŭ Genezo 3:7: " **La okuloj**

*de ambaŭ malfermiĝis, kaj ili sciis, ke ili estas nudaj ; kaj ili kudris kune figfoliojn kaj faris al si antaŭtukojn . "*

La grasaj vortoj en ĉi tiu verso portas simbolan spiritan signifon. Notu, ke la malfermo de la okuloj de unu la alian estas la sekvo de ŝanĝo de naturo kreita de Dio en Adamo kaj Eva. Kaj sentante honton pro ĉi tiu nudeco, kiu ne estis problemo antaŭ peko, ili kudras figfoliojn por fari zonojn. La "**zono**" simbolas "**la veron**", en Efezanoj 6:14: "*Staru do, zonitaj per la vero , kaj surmetitaj la kirason de justeco ;*" kaj Adamo kaj Eva konstruas ilin el la "*folioj de la figarbo*", kiu en la Biblio estas la bildo de la Izrael de la malnova interligo laŭ Mat. 21:19: "*Kaj vidante figarbon apud la vojo, li venis al ĝi, kaj trovis sur ĝi nenion krom foliojn , kaj diris al ĝi: 'Neniu frukto de vi de ĉiam!'*" *Kaj tuj la figarbo velkis . "* »

Malkovrante sin "**nudaj**", Adamo kaj Eva mem prenas la iniciaton kovri sian "**nudecon**", reale sian perdon de dia vero. Kaj ĉi tiu homa alproksimiĝo, kompreneble, havas nenian valoron por Dio, kiu, en sia amo al siaj elektitoj, venos oferti sian vivon kiel oferan "**ŝafidon**", por akiri la rajton vesti ilin per sia perfekta dia justeco. Uzante "**figfoliojn**", Adamo kaj Eva profetis la spiritan konduton de la hebreoj de la malnova interligo, kiujn Jesuo malbenos ĉar ili ne volis porti la frukton de fido postulitan de Dio. Per klopodo kovri sin, Adamo kaj Eva profetis la pretendon de la judoj postuli la rajton al savo sen dependi de la sava plano elpensita de Dio. Ĉi tiu plano, kiu pasis ekskluzive tra fido al la elaĉeto de pekoj efektivigita per la morto de Jesuo Kristo. La alproksimiĝo de la nekredantaj judoj povis nur konduki ilin al esti malbenitaj kiel "**senfrukta figarbo**" fare de Dio en Jesuo Kristo, "**la ŝafido**", kies vesto de justeco sole povas digne kovri la "**nudecon**" aŭ kulpon de liaj elektitoj.

la "**vero**" estas nur en Dio, liaj leĝoj kaj ĉio, kion li aprobas kaj povas beni, la profana vivo sen li konsistigas nur "**la mensogon**" de provizora apero, kiu malaperos, definitive neniigita post la fino de la sep "mil" jaroj de la dia tera projekto rivelita en sia nuna formo. Tiel, paradokse por la homo, tio, kio estas eterna, estas nevidebla, kaj tio, kio estas nur provizora, estas la absoluta malo, perfekte videbla kaj la objekto de la tuta atento de la tera homaro sklavigita kaj dependa de siaj kvin sentoj.

### M36 - Malsato kaj Soifo por Vera Justeco

Ĉi tiu temo nur koncernas la verajn elektitojn, kiuj plenumas ĉi tiun kriterion, kiun Jesuo menciis en siaj beatecoj, en Mat. 5:6, dirante: "**Feliĉaj estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar ili estos satigitaj!**" »

Ĉar se unu afero estas certa, ĝi estas, ke sur la tero, homoj ne faras veran justecon, kaj tio, pro la simpla kialo, ke estas neeble por ili fari tion. Kaj tiu neeblo havas sian klarigon en la historio de la jarcentoj kaj du jarmiloj de nia kristana epoko.

Dum la 1600 jaroj inter la unua reĝo de la Frankoj, Klovero la 1-a kaj la reveno de Jesuo Kristo atendata printempe de 2030, dum 1260 jaroj kovrantaj la tempon inter 538 kaj 1798, Francio kaj Okcidenta Eŭropo estis regataj de monarkioj tute submetitaj al la reĝimo de la Romkatolikismo metita sub la aŭtoritaton de ĝia papa gvidanto. Ĉar mi denove precizigas, antaŭ 538, Romo estis religie reprezentita nur de episkopo egala al aliaj episkopoj agnoskitaj de la religiaj asembleoj de la aliaj urboj de la Romia Imperio. Kio estas episkopo en ĉi tiu tempo? Li estas homo, kies spirita valoro kaj scio pri la religia temo igas lin inda instrui religion. En la Biblio, Paŭlo konfirmas la rolon de Timoteo kiel episkopo, " *lia infano en la fido* ", iom malfeliĉa esprimo, ĉar li neniel povas spirite postuli la titolon de " *patro* ": 1 Tim. 1:2: " *Al Timoteo, mia vera filo en la fido: Graco, kompato kaj paco de Dio, la Patro, kaj Jesuo Kristo, nia Sinjoro!* " » Jesuo malpermesis la spiritan uzon de la termino " *patro* " atribui ĝin al homo alia ol Dio mem kaj kiun li reprezentis enkarne, laŭ Mat. 23:8 ĝis 10: " *Sed vi ne estu nomataj Rabeno ; ĉar unu estas via Instruisto , kaj vi ĉiuj estas fratoj.* " Kaj nomu neniun sur la tero via *patro* ; ĉar unu estas via **Patro** , kiu estas en la ĉielo. Kaj ne nomu vin **regantoj** ; ĉar unu estas via **reganto** , la Kristo. » En ĉi tiuj tri versoj, Jesuo kondamnas judajn, katolikajn kaj protestantajn praktikojn, kiuj pretendas esti " **direktoroj de konscienco** ". Kaj en versoj 11 kaj 12, li donas al ni la kialojn de ĉi tiuj kondamnoj: " *La plej granda el vi estos via servisto.* " Kiu sin altigas, tiu estos humiligita, kaj kiu sin humiligas, tiu estos altigita. » Poste li akuzas la oficialan religian pastraron kaj iliajn " **hipokritajn** " subtenantojn: " *Ve al vi, skribistoj kaj fariseoj, hipokrituloj ! Ĉar vi ŝlosas la regnon de la ĉielo kontraŭ la homoj; vi mem ne eniras, nek permesas al la enirantoj eniri.* " "En la sekvaj versoj, Jesuo denove riproĉos multajn aferojn kaj kondutojn, kiujn reproduktos laŭlonge de la tempo ĉiuj falintaj kristanaj religioj, kiuj falis en apostazon kaj la kaptilon de aŭtoritatismo."

Komprenu do, ke la religio de Jesuo Kristo estis forrabita de Romo, laŭ la sola volo de Dio, kaj ke ĝi estis " **liverita** ", tio estas, transdonita de li en la manojn kaj aŭtoritaton de la roma papa reĝimo ekde la jaro 538. Aŭskultu Paŭlon diri al ni, kia devas esti vera episkopo benita de Dio, ĉar li diras al ni, en 1 Tim. 3:1 ĝis 7: " *Vera estas tiu diro: se iu deziras la oficon de episkopo , li deziras bonan laboron. Episkopo do devas esti senkulpa, edzo de unu edzino, sobra, modera, ordema en sia konduto, gastama, instruema. Li devas esti ne ebria, ne perfortema, sed pacienca, pacema, senpartia. Li devas regi sian propran domon bone, kaj teni siajn infanojn en submetiĝo kaj perfekta honesteco. Ĉar se iu ne scias regi sian propran domon, kiel li zorgos pri la eklezio de Dio ?* " Kontraŭe al tiu dia instruo, por instigi la pekon de la karno, la diablo trudis per Romo la ĵuron de ĉasteco kaj la devon de celibato. - " *Li ne devas esti novulo, por ke li ne ŝveliĝu per fiereco kaj ne falu en la juĝon de la diablo.* " La kaptilo de juneco; " *Li devas ankaŭ havi bonan raporton de la eksteruloj, por ke li ne falu en riproĉon kaj kaptilon de la diablo.* " Konsiderante sin super aliaj homoj, la diversaj falintaj pastraroj fidis nur sian propran mallarĝan juĝon, malestimante la opinion de " *tiuj eksteraj* " ."

Jen kiel la profeta vorto de Dio malkaŝas lian planon "transdoni" la religion de Kristo al la romia aŭtoritato.



Estis Daniel, kiu, 26 jarcentojn antaŭ nia nuna tempo, profetis ĉi tiujn aferojn en Dan. 7:24-25: " *La dek kornoj estas dek reĝoj, kiuj aperos el tiu regno. Post ili aperos alia, malsama ol la unua, kaj li subigos tri reĝojn* . " Ĉi tiuj " **dek kornoj** ", simbolaj por " **dek** reĝoj", indikas la mezepokan Eŭropon de sendependaj monarkioj formitaj post la malkonstruo de la Orienta kaj Okcidenta Romia Imperio. "Post ili aperos alia." Ĉi tiu estas la papa katolika reĝimo establita en 538 de la imperiestro Justiniano la 1-a, kaj ĉi tiu unua papa gvidanto estas la interesa rolulo, amiko de la prostituino Teodora, kiun la imperiestro ĵus edziĝis kaj lia nomo estas Vigilio. Li tial sidas ekde 538, en la Laterana Palaco, sub la nomo de Vigilio la 1-a. La jena verso konfirmas la planon de Dio: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj lacerigos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por tempo, kaj tempoj, kaj duono de tempo* . " "Sub ĉi tiu esprimo ni trovas ĉi tie la plej unuan citaĵon de ĉi tiu daŭro de la persekutanta katolika reĝimo, kiu daŭris 1260 jarojn inter 538 kaj 1798."

Ni trovas ĉi tiun saman mesaĝon en pli simbola formo en Dan.8:12: " **La armeo estis savita per la ĉiutaga ofero-pro peko** ; la korno ĵetis la veron sur la teron, kaj prosperis en tio, kion ĝi celis fari. " La termino ofero, maljuste aldonita de la tradukisto, damaĝas la komprenon de la mesaĝo, kiu koncernas la kristanan epokon, en kiu bestofero estis anstataŭigita per la ofero de la korpo de Jesuo Kristo. La vorto "~~ofero~~" do devas esti nepre forigita. Tiam, estas facile kompreni, ke ĉi tiu termino " ĉiutaga " indikas la " ĉiutagan " aŭ " konstantan " ĉielan pastraron de Jesuo Kristo; " ĉiutaga " aŭ " konstanta " ĉar ĝi estas " neŝanĝebla " laŭ Heb.7:23-24: " *Krome, estis multaj pastroj, ĉar la morto malhelpis ilin resti. Sed ĉi tiu, ĉar li restas eterne, havas pastraron, kiu estas neŝanĝebla* . " » Estas do facile kompreni, ke ĉiu ajn pretendo al pastraro krom la propra povas esti nur nelegitima kaj kaŭzo de malbeno, kiel Dan. 8:12 diras al ni dirante " *la armeo estis transdonita pro peko* ". La jena rezonado estas necesa: la armeo estis transdonita en 538, pro la peko produktita ekde 313, kiam paganismo malvere konvertiĝis al la romkatolika religio subtenata de la imperiestro Konstantino la 1-a post dek jaroj da teruraj persekutoj gvidataj de la imperiestro Diokleciano kaj lia imperia tetrarkio.

Daniel tial profetis al ni la sorton de Okcidenta Eŭropo kaj tiun de ĝiaj loĝantoj, kiuj ĉiuj estos trafataj de la malbeno de Dio. Danke al la renovigo de la organizado direktita de Dio en la du sinsekvaj interligoj, mi rimarkis la paralelan naturon de la " unuaj **ses trumpetoj** " de Apokalipso kun la " **ses punoj** " profetitaj de Dio por la malnova interligo, en Levidoj 26. Tial, en Levidoj 26, ni malkovras la kaŭzon, la permanentan fundamentan klarigon, kiu pravigas la punojn de la " unuaj **ses trumpetoj** " de Apokalipso prezentitaj en Apokalipso 8 kaj 9. Ĉi tiu kaŭzo estas rememorigita plurfoje antaŭ ĉiu el la ses diaj punoj, per ĉi tiuj vortoj en Levidoj 26:14-15-16: " *Sed se vi ne aŭskultos Min kaj ne plenumos ĉiujn ĉi tiujn ordonojn, Se vi malestimos Miajn leĝojn kaj via animo abomenos Miajn decidojn, por ke vi ne observu ĉiujn Miajn ordonojn kaj rompu Mian interligon: tiam jen kion Mi faros al vi: Mi sendos sur vin teruron, fekaĵon, kaj febron, por ke viaj okuloj konsumiĝu kaj via animo doloru; kaj vi semos viajn semojn vane, kaj viaj malamikoj ilin manĝos. Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ vin, kaj vi estos frapitaj antaŭ viaj malamikoj, kaj viaj malamantoj regos vin, kaj vi kuros, kiam*

neniu persekutos vin. » Paralele en la nova interligo, la sama puno fariĝas en Apokalipso 8:7: " *La unua trumpetis, kaj estis hajlo kaj fajro miksitaj kun sango, kaj ĝi estis ĵetita sur la teron; kaj triono de la tero forbrulis, kaj triono de la arboj forbrulis, kaj ĉiu verda herbo forbrulis* . " Ni povas facile identigi ĉi tiujn katastrofojn kun la barbaraj invadoj, kiuj sangigis la orientan parton de Eŭropo ĝis Romo inter 313 kaj 538. Estis, krome, ĉi tiuj barbaraj invadoj, kiuj superfortis la Romian Imperion kaj detruis ĝian unuecon kaj ĝian imperian aspekton.

Akirite kaj montrita ĉi tiu pruvo, ni turnu nian atenton al la dua puno citita en Lev. 26:18 ĝis 20: " ***Se vi malgraŭ tio ne aŭskultos Min, Mi vin punos sepoble pli pro viaj pekoj*** . Mi rompos la fierecon de via potenco, ***Mi faros vian ĉielon kiel fero kaj vian teron kiel kupro*** . Vane konsumiĝos via forto, ***via tero ne donos siajn produktojn*** , kaj ***la arboj de la tero ne donos siajn fruktojn*** . "

Paralele, jen, por la kristana epoko, la " ***dua trumpeto*** " citita en Apokalipso 8:8-9: " *Kaj la dua anĝelo trumpetis, kaj io simila al granda monto brulanta per fajro estis ĵetita en la maron; kaj triono de la maro fariĝis sango,*" kaj *triono de la kreitaĵoj, kiuj estis en la maro kaj havis vivon, mortis, kaj triono de la ŝipoj pereis.* »

En ĉi tiu tre simbola formo, la Spirito de Dio profetas la establon de la romkatolika papa reĝimo plenumita en 538. En ĉi tiuj simboloj, Dio komparas ĉi tiun sangan reĝimon al brulanta monto ĵetita en la maron, detrua potenco vekita de Lia volo en la peka homaro de Okcidenta Eŭropo. Kaj ĉi tiu sama bildo koncernas Babelon en Jeremia 51:25: " *Jen Mi estas kontraŭ vi, ho pereiga monto, diras YaHWéH, vi, kiu pereigas la tutan teron! Mi etendos Mian manon kontraŭ vin, kaj Mi ruligos vin malsupren de la rokoj, kaj Mi faros vin brulanta monto.* " Kaj " *Babilon la Granda* " estas, en Apokalipso 17:5-6, la simbola nomo, kiun Dio donas al Romo, la malbenita urbo, al kiu Li transdonas en 538, la homojn malbenitajn de Li ekde 313: " *Sur ŝia frunto estis skribita nomo, mistero: Babelon la granda, la patrino de la malĉastistinoj kaj abomenindaĵoj de la tero.*" Kaj mi vidis la virinon ebria de la sango de la sanktuloj kaj de la sango de la martiroj de Jesuo. *Kaj kiam mi vidis ŝin, mi miris per granda miro.* "Ni jam ne plu havas, kiel Johano, kialon esti mirigitaj, ĉar la mistero pri ĉi tiu " ***Babelo*** " estas levita kaj perfekte identigita; ĝia " *mistero estas tiu de la maljusteco de la homo de peko* " anoncita en 2 Tes. 2:7, 3-4: " *Ĉar la mistero de maljusteco jam agas; nur tiu, kiu ankoraŭ retenas ĝin, devas esti forigita.*" "... " *Neniu vin trompu iel ajn; ĉar tiu tago ne devas veni antaŭ ol la apostatado kaj la homo de peko estos rivelita, la filo de pereio, kiu kontraŭstaras kaj levas sin super ĉion, kio estas nomata Dio aŭ adorata, tiel ke li sidas en la templo de Dio, montrante sin esti Dio.* "

Farita tiu demonstraĵo, la pruvo estas donita, ke ni trovas en Levidoj 26, sufiĉe klarajn klarigojn, kiuj permesas al ni pli bone kompreni la tre koditajn simbolajn mesaĝojn prezentitajn en Apokalipso. Mi nun revenas al ĉi tiu verso de Levidoj 26:18 ĝis 20, kiu portas tre gravajn indikojn: " ***Se, malgraŭ tio, vi ne aŭskultos Min, Mi vin punos sepoble pli pro viaj pekoj*** . Mi rompos la fierecon de via potenco, ***Mi faros vian ĉielon kiel fero kaj vian teron kiel kupro*** . Vane elĉerpiĝos via forto, ***via tero ne donos siajn produktojn*** , kaj ***la arboj de la tero ne donos siajn fruktojn*** . " »

Dio postulas antaŭ ĉio, ke ni estu "**aŭditaj**". Kaj estas pli bone por ni respondi al ĉi tiu postulo, ĉar Li ankaŭ diris en Jesaja 55:11: "*Tia estos Mia vorto, kiu eliras el Mia buŝo : ĝi ne revenos al Mi vane, sed ĝi plenumos Mian deziron, kaj ĝi plenumos Miajn intencojn.*"

Pro tio, ke oni ne aŭskultis lin, Dio trudas sian punon: "**Mi punos vin sepfoje pli pro viaj pekoj**". La kaŭzo ĉi tie estas efektive "**pekoj**", kiel en Dan 8:12: "*la armeo estis transdonita pro peko*". Sed kio estas "**peko**"? 1 Johano 3:4-6 donas la respondon kaj pentras bildon de la vera "infano de Dio": "*Ĉiu pekanto malobeas la leĝon, kaj peko estas malobeo de la leĝo. Nun vi scias, ke Jesuo aperis, por forigi pekojn, kaj en li ne estas peko. Ĉiu, kiu restas en li, ne pekas; ĉiu, kiu pekas, ne vidis lin nek konis lin. Infanetoj, neniu vin trompu. Ĉiu, kiu praktikas justecon, estas justa, kiel li estas justa. Ĉiu, kiu pekas, estas el la diablo; ĉar la diablo pekas de la komenco. Por tio la Filo de Dio aperis, por ke li detruu la farojn de la diablo. Ĉiu, kiu naskiĝis el Dio, ne faras pekon, ĉar lia semo restas en li; kaj li ne povas peki, ĉar li naskiĝis el Dio.*"

En Levido 26:19, Dio diras denove: "**Mi rompos la fierecon de via potenco, Mi faros vian ĉielon kiel fero**". Kiu estas celata kaj karakterizita de la fiereco de forto? La reĝoj de la tero, kiuj regas super amasoj da popoloj. Estas ili, kiujn Dio transdonas al la diabla despotismo de la romkatolika papa reĝimo en 538, kaj laŭvorte kaj metafore, bildigitaj per "**ĉielo**", religio fariĝos malmola kiel "**fero**", kio simbolas la karakteron de papa Romo, kiel antaŭe, imperia Romo, en la statuo de Dan. 2:40 ĝis 43: "*Estos kvara regno, forta kiel fero; kiel fero rompas kaj frakasas ĉion, tiel ĝi frakasos kaj frakasos ĉion, kiel fero, kiu frakasas ĉion. Kaj kiel vi vidis la piedojn kaj la fingrojn, parte el argilo de potisto kaj parte el fero, tiel ankaŭ tiu regno estos dividita; sed en ĝi estos io el la forto de fero, ĉar vi vidis feron miksitajn kun argilo. Kaj kiel la fingroj de la piedoj estis parte fero kaj parte argilo, tiel ankaŭ tiu regno estos parte fortika kaj parte rompiĝema. Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar ili estos miksitaj per homaj aliancoj; sed ili ne estos kunigitaj unu kun la alia, same kiel fero ne miksiĝas kun argilo.*"

Ĉi tiu alianco de katolika fero kun protestanta argilo ligas ĉi tiun mesaĝon al la tero ankaŭ citita en Lev. 26:19: "**kaj via tero kiel kupro**". Ĉi tiu verso profetas, per la simbolo de latuno, la malbenon, kiu markos la protestantan religion, konstituitan ekde la 16-a jarcento de armitaj homoj, kiuj mortigas, seksperfortas kaj masakras homojn, samtempe pretendante la savon de Jesuo Kristo. Dio ŝajne nur konservas ĉi tiun kondutnormon flanke de la protestanta religio, heredanto de la pekoj de Romo, ĉar, konfirmante la historiajn faktojn, Dio donas al ĝi ĉi tie la bildon de "**latuno**", simbolo de greka peko, en la statuo de Dan. 2:39: "*Post vi aperos alia regno malsupera al via; kaj tria regno el latuno, kiu regos super la tuta tero.*" Jer. 6:28 konfirmas ĉi tiun simbolon de peko, dirante: "*Ili ĉiuj estas ribeluloj, kalumniantoj, bronzo kaj fero; ili ĉiuj estas koruptaj.*" Ligita al la "**tero**", ĉi tiu normo do koncernas la protestantan religion, kiun Dio ignoras en sia revelacio pri Daniel. Nur, la Revelacio nomumas ĝin en la epoko nomata "**Tiatira**", kie la protestanta plimulto partoprenas sub la simbolo de "**tero**", la abomenindaĵon de la katolika "**fero**", imitante ĝian militeman agadon. Necesas atendi la finon de la persekuta regado, tio estas, 1798, por ke en la establita religia paco, ligiloj de alianco iom post iom konstruu inter protestantoj

kaj katolikoj sur usona grundo, unue, poste en la tuta false kristana Okcidento, kaj certe, nekredantaj aŭ nekredantaj."

Tiu ĉi demonstraĵo estis utila kaj esenca por kompreni, kun kiu ni traktas. Kaj tiu ĉi verso el Jer. 6:28, kiu koncernis, unue, la ribeleman judan popolon, koncernis due kaj trie, katolikismon kaj okcidentan protestantismon, kaj kvare, ekde 1993, institucian Sepa-tagan Adventismon: "*Ili ĉiuj estas ribelantoj, kalumniantoj, **bronzo kaj fero** ; ili ĉiuj estas koruptaj.*"

Jen do la tipo de homa socio, el kiu viroj kaj virinoj estas elektitaj, kiuj pretendas administri justecon sur la tero: "***ribelantoj, kalumniantoj kaj koruptaj homoj*** ." Kaj ne ekzistas esceptoj al ĉi tiu regulo. Ĉar sen rilato benita de kaj kun Dio, kaj krome konstruita sur bibliaj normoj, ne ekzistas vera justeco. Ĉiu iluzio pri la malo estas senbaza kaj povas nur konduki al la plej aflikta seniluziigo. La justeco establita de homoj estas destinita nur por esti aplikata tiel longe kiel la homo vivas sur la tero; kaj ĉi tiu ebleco ĉesos post ses jaroj ĉi-printempe.

Nur Dio povas liveri neeraripovan justecon, ĉar li regas la videblan kaj la nevideblan en iliaj plej malgrandaj detaloj. Mankante ĉi tiun avantaĝon, la homa juĝisto devas kontentiĝi per kelkaj indicoj rimarkitaj de la juraj policservoj. Tamen, la parametroj, kiuj povas misgvidi homajn juĝojn, estas tre multnombraj. Koncentriĝo de kulpigaj pruvoj sufiĉas por ke homo estu konsiderata kaj juĝata kulpa pri ago. La Biblio donas al ni la ekzemplon de reĝino Izebel, edzino de la juda reĝo Aĥab, kiu, por oferti la vinberejon de Nabot al sia edzo, ne hezitis alvoki du falsajn atestantojn por akuzi lin kaj mortigi lin. Tra la historio, ĉi tiu maljusta konduto ofte ripetiĝis kaj trompitaj juĝistoj kondamnis senkulpajn homojn. Filipino la Bela uzis ĉi tiun principon por konfiski la riĉaĵojn posedatajn de la Ordeno de la Templanoj. Kaj la katolikaj inkviziciaj tribunaloj mortigis amasojn da homoj, kiuj simple rifuzis submetiĝi al la romkatolika ordeno. Post ili, la revoluciaj tribunaloj aplikis resumajn juĝojn kontraŭ katolikaj pastroj, kiuj kondukis ilin rekte al la gilotino, kune kun ĉiuj, kiuj subtenis ilin.

En Usono, la mortopuno estis efektivigita kontraŭ multaj kulpaj murdintoj, sed ankaŭ kontraŭ kelkaj senkulpaj homoj, malbone defendataj aŭ malbone defendeblaj, pro malfavoraj cirkonstancoj. En Francio, la timo mortigi senkulpulon certe estis la kialo de la subteno de la advokataro al la iniciato de S-ro Robert Badinter, kiu fariĝis Ministro pri Justico, kiam li aboliciis la mortopunon. La profesio de juĝisto trudas pezan kaj subpreman respondecon, kiun malbone portas sentemaj estaĵoj, pli fragilaj ol aliaj, sen skrupuloj. Jen ĉiuj malavantaĝoj de neperfekta homa justico, kiu povas baziĝi nur sur aro da signifaj indicoj.

La flagrantaj deliktoj forigas la bezonon por la homa juĝisto serĉi pruvojn, sed ne kontenta pri la observita fakto, justeco celas konstati la motivojn por la farita krimo, tiel ĉiam trovante pretekstojn por la agoj agnoskitaj kiel kulpaj. Eĉ pli bone, se la akuzito ne estas tre parolema, la defendaj advokatoj pretas trovi lin inventante mildigajn cirkonstancojn, kiujn la akuzito rapidas aprobi. Per ĉi tiuj praktikoj, justeco perversiĝas kaj komencas pravigi la kulpulon malprofite al la viktimo. La malliberejoj pleniĝas kaj, jam ne sciante kien meti la ĵus kondamnitajn, la juĝistoj lasas ilin liberaj.

Tiaj aferoj neniam aplikiĝos en la propra apliko de dia justeco fare de Dio. Ankaŭ Li konsideras la motivon por la kulpoj faritaj de siaj servistoj, sed male al homaj juĝistoj kaj advokatoj, li ne bezonas inventi ĉi tiujn motivojn. Sondante homajn mensojn, li konas la profundojn de iliaj pensoj kaj li trovis neniun kialon puni Davidon kiam, estante malsata kun siaj homoj, li manĝis la panon de propono metitan sur la tablon en la sankta loko de la tabernaklo de Dio. Sed li punis ĉi tiun saman Davidon kiam li mortigis Ĥurijan la Hitidon sur la batalkampo por preni lian edzinon Batŝeba.

En la malnova interligo, Aaron, la unua ĉefpastro, portis sur sia brusto la "Urimon kaj Tumimon", kiuj, produktante lumon per Dio, indikis la juĝon de Dio en la formo de "jes aŭ ne". Estante konfirmita kaj direktita de Dio mem, ĉi tiu justeco farita povis esti nur perfekta, nekontestebla kaj nekontestebla.

Sen la helpo de Dio, eĉ liaj servistoj estas same blindaj kiel la servistoj de la diablo rilate profanajn aferojn. Ĉar rilate spiritalajn aferojn, ili havas dikan, solide konstruitan, kaj ĉiam perfekte koheran kaj logikan gvidilon: la Sanktan Biblion, kiu donas respondojn al preskaŭ ĉiuj niaj demandoj, kaj efektive, al ĉiuj spiritalaj demandoj. Dio prezentas ĝin al ni por anstataŭigi la "umimojn kaj turimojn" de la komenco. La Biblio, ĉi tiu koncentraĵo de dia justeco, prezentas sin en la ĉefa formo de du interligoj; du, kiel niaj du kruoj, niaj du piedoj, niaj du brakoj, niaj du manoj, niaj du okuloj kaj niaj du oreloj. Kiu inter homoj povas aserti, ke estas senutila ilia maldekstra piedo aŭ ilia dekstra piedo, aŭ unu el ĉi tiuj membroj, kiujn ni havas duoble? Du piedoj kaj du kruoj permesas al ni marŝi, antaŭeniri kaj moviĝi. La malfeliĉaj malsanuloj lernas la prezon de tio, kion ili perdas. Siaflanke, niaj du okuloj permesas al ni vidi reliefo, nian 3D-komputilon. La vivo povas esti vere apreziata nur en ĉi tiu totala vizio, en kiu ni estas enigataj. Simile, la spirita penso de Dio estas alirebla nur en la spirita subteno de la datumoj prezentitaj en la malnova kaj nova interligoj. Fortigitaj de ĉi tiu tutmonda scio, la fidelaj elektitoj ŝvebas spirite en universo de scio de nova dimensio, kiun mi ĝoje nomas la "sepa dimensio", kiu koncernas la nevideblan penson, kiu vigligas nian cerbon. Estas ĉi tiu penso nutrata de Dio, kiu permesas al liaj servistoj juĝi sian proksimumon kaj juĝi sin mem. Por juĝo, la normo establita de la Biblio permesas ĝin, sed la elektitoj ne rajtas fari justecon anstataŭ Dio. Ili povas juĝi kaj kondamni farojn kaj kondutojn, sed ne povas mortigi anstataŭ la supera juĝisto. Post la reveno de Kristo kaj en la regno de Dio, ili estos asociitaj kun la juĝo efektivigita de Jesuo Kristo ĉirkaŭita de liaj sanktaj anĝeloj.

Komence, mi trovis la novan koncepton adoptitan de la franca delegacio pri la statuso de la "supozata senkulpulo" nenormala; tio post jardekoj da statuso de la "supozata kulpulo". Mi eĉ trovis argumentojn por refuti ĉi tiun ŝanĝon. Tamen, dum la supozata senkulpulo neniel povas aperi en dia juĝo, se ni konsideras la riskojn de eraroj, kiujn neperfekta homa justeco povas generi, la ideo ne estas tiel malpravigebla, kiel mi unue pensis. Efektive, la celo de justeco estas identigi pruvojn pri la kulpo de persono. Ankaŭ, kondiĉe ke ĉi tiu persono ne estas konfuzita per aŭtentaj pruvoj pri sia kulpo, lia statuso kiel senkulpulo povas esti pravigita kaj postulita. Ĉiukaze, homa justeco preskaŭ neniam kondamnas sen subtenaj pruvoj, kaj ĝi emas prefere ne sufiĉe puni la vere kulpulojn kaptitajn en la ago.



Dum la ĉiela juĝo, la elektitoj sidos kaj juĝos siajn iamajn koruptajn ribelemajn juĝistojn, kaj ili eĉ devos juĝi la ribelemajn anĝelojn. Tio montras kiom alta kaj necesa estas la kvalito de ilia biblia jura trejnado, kiu donas al ili majstradon de dia justeco, kaj kiun ili devas akiri dum sia vivo sur la tero. La pruvo estas en ĉi tiu verso el 1 Kor. 6:3: "*Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn? Kiom pli ni juĝos la aferojn de ĉi tiu vivo?*"

Male al la homa jura kodo, la biblia jura kodo estas havebla al ĉiuj, kun libera kaj klara aliro. Neniu superfluaĵo, kaj krome, rekonante ke "**la litero mortigas sed la spirito vivigas**", Dio metas sian personan, neeraripovan juĝon super siaj skribitaj bibliaj deklaroj. Ĉar la tuta vivo ne povas esti esprimita per la Skribo, eĉ se ĝi estas sankta kaj inspirita de Dio mem. La litero estas limigita, la spirito ne.

Do se Jesuo promesas al siaj elektitoj "*kontentigi ilian malsaton kaj soifon je vera justeco*", tio estas ĉar la diabla justeco de homoj ne kapablas fari tion.

En Francio, ĉi-lunde, la 4-an de marto 2024, la du ĉambroj de elektitaj oficistoj de la Respubliko, la leĝdona asembleo, kie sidas pli kaj pli da junaj virinoj, kaj la Senato, voĉdonis kun tre forta subteno (780 voĉoj por; 75 voĉoj kontraŭ), por sanktigi la rajton je aborto (Libera Interrompo de Gravedeco) en la francan Konstitucion. Ĉi tiu rezulto ĝojigas feministinojn, kiuj kaŝas nek sian ĝojon nek sian venkan arogantecon. Tamen, la respondo de la ĉiela Dio alvenas en ĉi tiu sama tago el Usono, kie la Supera Kortumo renversas la malpermeson pri kandidateco eldonitan de Dakota kontraŭ la kandidato Donald Trump. Li do moviĝas al sia estonta elekto, kiu kondukos lin, laŭ lia averto, forlasi Eŭropon por alfronti Rusion, sen interveni. La venko de francaj virinoj ne daŭros pli longe ol la aroganta kaj perversa Francio.

Gravas rimarki la koincidon de ĉi tiuj du proksime ligitaj eventoj. La franca decido celas kontraŭstari la kontraŭan decidon adoptitan en Usono, kie 21 ŝtatoj forigis la rajton je aborto. Kiel "geja fiereco", feministinoj proklamas sian fieron pri tio, ke ili kondukis Francion al la unua lando en la mondo, kiu sanktigis la rajton je aborto en sian nacian konstitucion. Tamen, ĉiu prudenta homo povas kompreni, ke la ŝanĝita Konstitucio povas esti ŝanĝita denove en la kontraŭa direkto. Konstitucioj daŭras nur tiel longe kiel ili estas akceptitaj de la popolo kaj ĝiaj gvidantoj.

Vera justeco, kiel konceptita de Dio, povas esti komprenata nur de Liaj elektitoj, kiam ili malkovras, ke Liaj valoroj estas la ekstrema malo de nia peka tera normo. Kaj ĉi tiu principo de totala inversigo validas por multaj aferoj. Ni jam povas vidi ĝin en la ordo de la tagoj de la semajno, en kiu Li donas gloron al la sepa lasta tago; tio estas pro la progreso de la plano de savo, kiu devis esti plenumita sur la tero kreita specife por ĉi tiu celo kaj ĝia tuta dimensio.

Kontraste al ĉi tiu dia normo, paganaj homoj proklamas sian kredon je senfina tempo, kiu, laŭ ili, neniam finiĝos. Kaj la paganaj romanoj klare montras tion per organizado de sia semajno. Ili diigas la stelojn kaj starigas siajn diojn por tio, kion ili kredas esti eterneco. Kaj kontraste al la dia konstruo, ili metas sian superan diaĵon, la "sunon", la romian latinan "SOL INVICTVS", en la unuan pozicion en la unua tago. Por romano, la establita ordo devis resti stabila kaj senŝanĝa, eterne. Tamen, ĉi tiu pagana konvinko estis defiita de la apero de

kristanismo. Do, nekapablaj tute forigi ĝin, Romo kaj la imperiestro Konstantino preferis adopti kaj popularigi ĝin per antaŭenigado de ĝia disvolviĝo tra la tuta imperio.

Dio malbenas la riĉulon aŭ malriĉulon kiam estas ĝuste fari tion, sed male, la falsa kristana religio favoras la riĉulon kaj volonte oferas la malriĉulon. Kaj ĉi tiu malbona konduto estis transdonita tra la mondo per la modelo atestita de falsaj katolikaj kaj protestantaj kristanoj.

La Dio de vera justeco parolas al la urboj de la tero. Li faras tion ekde la komenco de la tempo, de kiam Izrael prenis Jerusalemon kiel sian ĉefurbon kaj reĝan sidejon. Venante en la mondon, Jesuo Kristo konfirmas ĉi tiun konduton dirante en Mateo 23:37: “ *Jerusalem, Jerusalem, vi kiu mortigas la profetojn kaj ŝtonmortigas tiujn, kiuj estas senditaj al vi, kiom ofte mi volis kolekti viajn infanojn, kiel kokino kolektas siajn kokidojn sub siajn flugilojn, kaj vi ne volis!* ” » Ne okazus al normala homo paroli al urbo, kiu estas aro da ŝtono, ligno, pajlo aŭ aliaj materialoj, kiuj konsistigas ĝin. Kaj tio estas normala, ĉar niaj sentoj estas homaj kaj ne diaj. Por kompreni ĉi tiun manieron de dia penso, ni devas meti nin sub ĝian eternan dian naturon. Tra la jarcentoj kaj jarmiloj, sub la rigardo de Dio, homaj generacioj loĝas en ĉi tiuj urboj kaj malaperas, anstataŭigitaj de novaj generacioj. Ankaŭ, por Dio, la sola afero, kiu restas pli-malpli stabila, estas la ŝtono kaj ĝiaj loĝejoj, renovigitaj kiam ili estas detruitaj. Krome, la urboj, kiujn Dio celas per siaj mesaĝoj, konservas sian spiritan karakteron tra la tempo. Generacioj ŝanĝiĝas, sed la ribelema kaj nekredanta konduto de iliaj loĝantoj daŭras eterne. Tial la mesaĝo pri “ **Babilono la Granda** ” en Apokalipso 18:24 koncernas la urbon Romo mem, en ĝiaj kvar sinsekvaj historiaj fazoj: reĝa, respublikana, imperia kaj papa: “ *kaj ĉar en ĝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero.* ”

La elekto de la verbo “ *buĉis* ” sugestas la ŝafidon aŭ beston oferitan kiel oferon. Kaj en ĉi tiu spirita bildo, la urbo Romo estas la dominanta buĉisto. Ĝia imperia potenco, kiu markas ĝian apogeon, ripozas sur la masakro de amasoj da popoloj, super kiuj ĝia dominado etendiĝis. Sed estas ĉe la kulmino de sia potenco, ke Dio uzas ĝin por frapi sin mem en Kristo. Jesuo ne estis “ *buĉita* ” kiel la Paska ŝafido, kiu profetis, sed li estis krucumita per kruela morto eĉ pli malrapida kaj dolora. Dio ne ŝparis sin mem, kiam li venis por oferti sian vivon kiel oferon, por ke la homaro komprenu la altan prezon de peko kaj la pardonon, kiu donas eternan vivon. Judas kaj Johano estante esceptataj pro kontraŭaj kialoj, Jesuo kaj dek el liaj dek du apostoloj finas siajn vivojn simbole “ *buĉitaj* ” de la romia instrumento reprezentita de la soldato de la Romia Imperio. Tiel, ĉu per imperia decido, ĉu per la tribunalo de la papa katolika inkvizicio, ĉu fine, per la finfina universala protestanta kaj katolika registaro, la disĉiploj de Jesuo Kristo estas simbole “ *buĉitaj* ” de Romo, la urbo kun multaj vizaĝoj. Sed atentu, ĉi tiu verbo “ *buĉis* ” sugestas, ke la disĉiploj de Kristo, kiuj estas viktimoj de ĉi tiu buĉado, devas akcepti esti oferitaj kun la sama obeemo, kiu troveblas en “ *ŝafido* ”. En ĉi tiu mesaĝo, la Spirito do konfirmas la konduton kaj naturon de siaj veraj adorantoj, kiuj sub neniuj cirkonstancoj prenas armilojn por defendi siajn vivojn, ĉar ili konfidas sian tutan ekziston al li por bono aŭ malbono, laŭ lia plej sankta volo.

Mi rimarkas en la novaĵoj signon, kiun malmultaj homoj rimarkos, sed kiel spirita homo, kiu juĝas ĉion, mi rimarkas profetan mesaĝon en la bildo elektita por porti la anoncon de la Mondaj Sportaj Olimpikoj, kiujn Francio devas organizi sur sia nacia grundo ekde la 26-a de julio 2024. La afiŝo reprezentas la urbon Parizo en komponaĵo, kiu kunigas ĝiajn ĉefajn monumentojn kaj konstruaĵojn: ĉi tio en bunta stilo kun multaj koloroj por prezenti la "Eiffel-Turon" en rozo. La bildo reproduktas la aspekton de la tumulta "Geja Fiero", kies partoprenantoj konkurencas troe per vestado en alvestiĝoj metitaj sub ses el la sep koloroj de la ĉielarko. Rozo simbolas la koloron de amo, en ĉi tiu kazo esprimita en ĉiuj ĝiaj malmoralaj aspektoj longe malpermesitaj. Mi vidas en ĉi tiu afiŝo finan defion adresitan al la ĉiela Dio de vera justeco. Ĉar en ĉi tiu pentraĵo, la kruco metita super la kupolo de la Invalidoj estas forigita, la pentraĵo idealigas senreligian ateistan Parizon, tio estas, la precizan reprezentaĵon de tio, kio ĝi fariĝis en 2024.

Tiel, en la antaŭeniro de la tempo, post la giganta kondomo, kiu momente kovris la obeliskon de la Placo de la Konkordo, la aŭtoro de la afiŝo imagas sian revon vidi siavice la "Eiffel-Turon", ĉi tiun duan sagon montrantan al la ĉielo, en koloro "rozkolora". Sed ĉi tiu termino "rozkolora", kiu karakterizas la malmoralan seksan vivon de nia tempo, ĉu ĝi ne estus la vera signo profetita de Michel Nostradamus en lia kvartina strofo, kiu diras: "Roma Pontifiko, gardu vin alproksimiĝi al la urbo, kiun du riveroj akvumas; via sango venos kraĉi tie, vi kaj viaj, kiam la rozo floras". La nuna malmoraleco ja naskiĝis per la alveno al la prezidenta povo de la socialisto François Mitterrand en 1981. Kaj post li, la dekstro kaj la maldekstro kune pliigis la maljustecon alterne. Tiom, ke la dekstra UMP kaj la maldekstra PS hodiaŭ kuniĝas en la renesanca registaro de prezidanto Macron por gvidi Francion en ĝia lasta batalo; fakte ĉi tiu politika partio nomita sinsekve, en 2017, La République En Marche, poste Renesanco en 2022, estas nenio pli ol la UMPS kondamnita, siatempe, de la plej atentemaj politikaj observantoj.

Rilate al ĉi tiuj Someraj Olimpikoj de 2024, mi ŝatus atentigi, ke la Olimpikoj havas aparte malagrablan odoron de greka peko por la Kreinto Dio, kiu stigmatizis Grekion per la simbolo de peko en siaj profetaĵoj de Daniel 2, 7 kaj 8. Prave, li kondamnas la gloradon de la karno, kiu altigas la fieran memon kaj vekas la idolkulton de popoloj. Mi ankaŭ notas la planitan daton por la lanĉo de la ludoj: vendredo, la 26-a de julio 2024; kiu markas la grupigon de la du nombroj, kiuj rekte kaj persone koncernas Dion: 26, la nombro de lia nomo, kaj 7, la nombro de sanktigo. Ĉi tiuj du nombroj, 26 kaj 7, estas tiuj de la du simetriaj departementoj poziciigitaj laŭorde, oriente kaj okcidente de la Rhône, furioza rivero rompita de elektraĵ digoj. Kaj estas tie, en Valence, departemento Drôme, sub la numero 26, ke Dio deponis sian adventistan lumon kaj siajn lastajn orakolojn. Kion Dio preparas, do, por ĉi tiu dato, kiu tiel aparte tuŝas lin? Ĉu eksterordinara dramo? Certe estas, ke se Dio rajtigos la disvolviĝon de ĉi tiuj ludoj, ĝi estos kiel lasta "koko-duo" lanĉita de la "koko-aŭ-koko" popolo de la antikvaj Gaŭloj, kies trairo en la region de la Frankoj finfine "plukis" ilin kaj forte konsumis ilin ĉe la fino de ĝia 5-a <sup>Respubliko</sup>, nun tre proksima.

Malobeemaj religiaj nekredantoj senigas sin de la ŝanco kompreni la signifon de la okazantaj eventoj. La kaŭzo kuŝas en ilia malĝusta koncepto pri la

vera spirita stato de religioj kaj landoj. Fundamente, ĉiuj religiaj homoj bazas sian analizon de la faktoj sur la ideo, ke Dio estas kun ili. Tamen, neniu el ĉi tiuj teologoj aŭ spiritistoj pensas konsideri, kia estas la reala situacio en la mondo, nome ke Dio ne subtenas iun ajn landon aŭ iun ajn oficialan religion, ĉar eĉ la institucia Adventismo, benita ekde 1873, estis transdonita al la diablo de li printempe de 1993. La solaj adventistaj elektitoj, kiujn li trovas indaj je esti benitaj de li, estas malmultaj kaj disĵetitaj en la anonimeco de malkonsento; kaj tial, ili jam ne povas havi ian ajn influon sur la grandaj eventoj, kiujn Dio okazigas.

Liaj profetaĵoj en Ezekielo 38 kaj 39 permesas al la Kreinto Dio riveli al siaj elektitoj kiom eterna estas lia justeco. Jaroj, jarcentoj kaj jarmiloj pasas, sed la urboj konstruitaj de homoj dum ĉi tiuj tempoj daŭras ĝis nia fina tempo. Tio estas la kazo kun la urboj Moskvo kaj Tobolsko, kiujn ĉi tiu verso el Ezekielo 38:2-3 citas: "*Ho filo de homo, turnu vian vizaĝon al Gog, lando Magog, princo de Meŝeĥ kaj Tubal, kaj profetu kontraŭ li, kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi estas kontraŭ vi, ho Gog, princo de Meŝeĥ kaj Tubal!*"

Kiu estas tiu "Gog"? La sola simila radiko en la hebrea lingvo estas la vorto "geg", kiu signifas tegmenton aŭ la supran parton. Nia "Gog" efektive situas "*ĉe la plej ekstrema parto de la nordo*", laŭ verso 6: "*Gomer kaj ĉiuj liaj taĉmentoj, la domo de Togarma, ĉe la plej ekstrema parto de la nordo, kaj ĉiuj liaj taĉmentoj, multaj popoloj, kiuj estas kun vi.*" La hebrea "*roŝ*" signifas: kapo, supro, estro. Tiu nomo "Gog" estas atribuita al la gvidanto de la rusa tendaro, hodiaŭ prezidanto Vladimir Putin. En mia esplorado, mi rimarkis, ke la hebrea radiko "maggal" signifas "serpon". Kaj tiu radiko estas tiu de la nomo "Mongola", tiu de popolo, kiu ludis aktivan rolon en la armeo de Sovetrusio, kies emblemoj sur ĝia flago estis "la martelo kaj rikolto". La vorto "Magog" estas la nomo de la dua filo de "Jafet" laŭ Gen. 10:2 kie, en ĉi tiu ĉapitro, la Spirito rivelas, en descenda ordo de nordo al sudo, la nomojn de la unuaj homoj kiuj loĝis la teron. La terminoj "Gog kaj Magog" tiam aperas nur en ĉi tiu teksto de Ezekiel kaj en Apokalipso 20:8, por la kunteksto de la dua resurekto plenumita por la lasta juĝo: "*Kaj li eliros, por trompi la naciojn, kiuj estas en la kvar anguloj de la tero, Gog kaj Magog, por kolekti ilin por milito; ilia nombro estas kiel la sablo de la maro.*" "Fakte, por "Gog kaj Magog" detruitaj ĉe la fino de la mondo fine de la Tria Mondmilito, "mil jaroj" pasos, pri kiuj ili ne konscios dum sia resurekto por la Lasta Juĝo. Por ili, la du eventoj sekvos unu la alian, kiel unu tago sekvas alian."

Metante ĉi tiujn du momentojn markitajn de la elimino de la kulpuloj sub la saman esprimon, Dio konfirmas la grandegan masakron, kiu estos plenumita per la uzo de nukleaj armiloj en la venonta jaro 2028. Ĝi nur antaŭfiguros la ekstermadon efektivigitan en la tago de la lasta juĝo.

Sub la nomoj "Meŝeĥ kaj Tubal", la urboj Moskvo kaj Tobolsko estas celitaj de la kolero de Dio. Kiuj estas la kialoj de ĉi tiu aparta kolero? Mi kredas, ke la plej lastatempaj estas sugestitaj al ni per la numeroj 38 kaj 39 de la ĉapitroj de ĉi tiu libro de la profeto Ezekiel. Fakte, ĉi tiuj du numeroj sugestas la rememorigon de eventoj plenumitaj en 1938 kaj 1939, la du ŝlosilaj momentoj, kiuj preparis la vojon por la Dua Mondmilito: en 1938, la Munkena Pakto, kaj en

1939, la Germana-Sovetia Pakto. En ĉi tiuj du paktoj, Rusio faris aliancon kun la nazia Germanio de Adolf Hitler. La militaj agoj faritaj kontraŭ Pollando fare de ĉi tiuj du landoj permesis al Sovetrusio ekspansiigi al la Okcidento antaŭ ol Germanio turnis sin kontraŭ ĝi ĝis sia propra malvenko. Ke Dio kolerus kontraŭ Sovetrusio pro tio, ke ĝi faris ateismon sia ŝtata religio, ne estas surprize, ĉar en Apokalipso 11:7 Dio kondamnas la francan kulpon de 1793, pro la samaj kialoj. Krome, ĉi tiuj du landoj, Francio kaj Rusio, estas implikitaj en la du historiaj plenumiĝoj de " *la besto, kiu supreniras el la senfunda abismo* ".

La kaŭzoj de dia kolero devenas de la tempo de la profeto Ezekiel, kiu indikas ĝin en Ezekiel 25:5: " *Mi faros Raban ŝafejon por kameloj, kaj la landon de la Amonidoj ŝafejon por ŝafoj. Kaj vi scios, ke Mi estas Jehovo; ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ĉar vi aplaŭdis per la manoj kaj stamfis per la piedoj kaj ĝojis pri la lando de Izrael kun malestimo kaj kun profunda ĝojo, "Tiuj riproĉoj estas adresitaj al la Amonidoj, sed la riproĉo, kiun li faras al ili, koncernas same la aliajn popolojn de la tero, kiuj ĝojis aŭ materie profitis de la malfeliĉoj, kiuj trafis Izraelon. Kion oni devas kompreni estas, ke Dio punas Izraelon pro ĝiaj pekoj, sed ke li poste punas la paganajn instrumentojn uzitajn por frapi ĝin. Uzi ilin por punaj celoj ne signifas, ke li benas ilin; male, li uzas ilin kiel instrumenton forlasitan post ĝia uzo. Ilia pagana aŭ false monoteisma spirita situacio ne konsistigas normon de sankteco, kiun li povas beni, sed male, idolkultan paganan normon, kiun li povas nur liveri al detruo. Ni tiel lernas, ke Rusio riĉigis sin per "vendado de ĉevaloj" al Tiro, la siria urbo, kiu estis la malamiko de Izrael, laŭ Ezek. 27:13-14: " *Javan, Tubal kaj Meŝeĥ estis viaj komercistoj; ili donis sklavojn kaj bronzajn ilojn kontraŭ viaj varoj.*" *La domo de Togarma liveradis al viaj merkatoj ĉevalojn, rajdantojn kaj mulojn.* " *Rajdantoj* " aŭ rusaj dungosoldatoj batalis kontraŭ Israelo, metante sin je la servo de Tiro.*

Konsiderante ĉi tiujn lecionojn, la konflikto en Ukrainio, kiu daŭras ekde la renverso de la rusa prezidanto en 2013, prezentiĝas kiel "reago", kiu trafis Rusion, kiu delonge kulpas pri Dio kaj Israelo. Sed antaŭ ol ĝi malaperas, ĝi devas rompi la katolikan arogantecon portatan de la tiel nomata "unuiĝinta" Okcidenta Eŭropo.

Jeĥezkel 38 kaj 39 ligas la jarojn 1938 kaj 1939 al la plenumo de la Tria Mondmilito, kiu estis konstruita kiel reago al la agoj plenumitaj en tiuj jaroj 1938 kaj 1939. La teritoriaj konkeroj de Sovetrusio de tiu tempo ribelas en la nia, kaj la rolo ludita de Ukrainio, englutita de tiu Rusio, inter 1939 kaj 1945, konfirmas tiun dian lecionon.

Ĉi tiu ekzemplo montras, ke por Dio, la kulpo de popoloj akumuligas kaj kreskas laŭlonge de la tempo. Kaj ke por li, "venĝo estas plado plej bone servata malvarma"; tre malvarma efektive, ĉar ĉi tiu kulpo estas disvastigita kaj disvastigita tra miloj da jaroj da historio.

La perfekta justeco de Dio, kreinto, leĝdonanto kaj elaĉetanto, postulas la punon de ĉiuj kulpuloj sendepende de ilia kulponivelo, sed ĝenerale, li uzas la malplej kulpulojn por detrui la plej kulpulojn. Kaj rilate al tio, la milito en Gazao plue konfirmas ĉi tiun diferencon en kulponiveloj; por Dio, la nekredanta ribelema Israelo restas malpli kulpa ol la islamaj palestinanoj, kiujn ĝi transdonas al la juda kolero vekita de la masakro de la 7-a de oktobro 2023.



### M37 - La fino de la lastaj iluzioj

Ni vivas en tempo, kiun mi longe atendis; tempo, en kiu oreloj, kiuj restis fermitaj tro longe, suferas la sekvojn de sia libervola surdeco. Lastatempe, en 2022, por la prezidantaj elektoj, aperis nova politika partio, prezidata de S-ro Eric Zemmour. Por la lasta fojo, li volis averti kaj protekti la verajn francojn per kondamnado de la programo de la granda anstataŭigo, kiu jam estis plejparte plenumita dum la jaroj de paco kaj senzorgeco, kiuj ĝenerale karakterizis la vivon en Francio kaj Eŭropo ekde la fino de la Milito de Alĝerio; sekvante la interkonsentojn subskribitajn de la du landoj en Evian en 1962.

Tamen, en Evian en 1962, nur la Milito de Alĝerio oficiale finiĝis inter Francio kaj Alĝerio, kiu fariĝis sendependa. La jardek-longa ligo inter la du landoj igis la daŭrigon de ekonomiaj kaj etnaj rilatoj neevitebla. Jam la subteno donita al Francio fare de la alĝeriaj Harkioj necesigis ilian akcepton sur franca grundo, kaj ne ĉiuj profitis de tiu bonvenigo, ĉar proksimume 70 000 viroj, kiuj batalis kune kun francaj soldatoj, estis forlasitaj kaj transdonitaj al alĝeriaj FLN-batalantoj, kiuj masakris ilin. La foriro de Francio el alĝeria grundo estis plenumita haste, ĉar ĝi devis cedi al la minaco esprimita per ĉi tiuj terminoj: "la valizo aŭ la ĉerko". La francoj, forlasitaj de la franca registaro, elektis "la valizon". Kaj la "ĉerko" estis la parto de la Harkioj, kiuj ne estis evakuitaj.

Estas alta tempo alfronti la fruktojn de la elekto de koloniismo ĉiam trudita de la plej forta tendaro. En la Okcidento, la mastro de la ĝenro estas Anglio, kaj ĝia ekonomia ekspansio estis konstruita sur ĉi tiu koloniisma elekto. Ĝia mara reto transportis de unu fino de la planedo al la alia produktojn, kiujn ĝiaj kolonianoj akiris per la laboro de sklavigitaj aŭ malbone pagitaj koloniigitaj popoloj. Ĝia riĉeco nur kreskis, ekscitante la dezirojn de aliaj eŭropaj popoloj per havenurboj. Nord-Afriko estis tiel koloniigita de Francio, same kiel Centra Afriko, la insulo Madagaskaro, kaj Belgio koloniigis Kongon; ĉiu volis sian parton de la "kolonia" kuko. Sed la Dua Mondmilito metis la koloniigantajn landojn sub la okupadon de Nazia Germanio, kaj la koloniigitaj popoloj trovis tie kialon eskapi de ilia maljusta dominado. Samtempe, teknologio naskis radion, kiu markis la komencon de informaj rilatoj inter surteraj nacioj. Kaj ĉi tiu radiodissendo ŝanĝis la pensmanieron de okcidentaj popoloj. La homa penso prenis tutmondisman formon, ĉar sur naciaj radiokanaloj, muzikaj programoj el Usono estis elsenditaj, tiel preparante la submetiĝon de junaj eŭropanoj al la usona kulturo. Mi diras "junuloj" ĉar la pliaĝuloj ne estas influitaj de la ŝanĝoj, kiujn ili senhelpe kaj rezignacie atestas. Ŝanĝojn en pensmaniero ĉiam portas la junularo, kiun la diablo kaj liaj demonoj puŝas postuli ĉiam pli da libereco. Kaj notu, ke jam en 1930, junuloj dancis svingon kaj ĉarlestonon el Anglio kaj Usono, terurigante siajn pliaĝulojn per tio, kion ili nomis "sovaĝaj dancoj". En 1940, la Milito brutale finis ĉi tiujn sociajn ekstravagancojn. Sed ekde 1950, en Usono, rokenrolo, eĉ pli brutala kaj ĉantita, ŝajnis inciteti la junularon de la tempo, puŝante ilin en pure

diablajn kolektivajn trancojn. La muziko estis registrita sur diskoj disvastigitaj tra la Okcidento kaj eĉ en Sovetunio, parte protektita malantaŭ ĝia "Fera Kurteno". La junularo de Eŭropo kaj Orienta Eŭropo trovis en la kunhavigo de ĉi tiu freneza muziko preskaŭ religian ligon, kiu antaŭenigis "humanisman penson". Junuloj komencis revii pri mondo sen milito, unuigita per paco kaj la malapero de naciaj ŝtatlimoj. Kaj tiuj junuloj komence, kiuj vivis en 1952, tute ne sciis, ke Dio donus al ili, en Eŭropo, 70 jarojn da kontinua paco, ĝis la reveno de milito, en Ukrainio la 24-an de februaro 2022.

Mi elektis 1952 kiel la jaron de elekto ĉar ĝi markis la komencon de naciisma milito farita de la alĝeria FLN kontraŭ la francaj koloniigistoj. La koncerna milito ne okazis sur franca grundo, sed en lando kiu havis la statuson de franca departemento situanta en Nordafriko, kie, antaŭ Alĝerio, Francio jam perdis Tunizion kaj Marokon.

Tiel, 70 jarojn poste, ankoraŭ ekster eŭropa teritorio, Ukrainio eniris militon kontraŭ Rusio, kiu atakis ĝin kaj transiris ĝiajn limojn la 24-an de februaro 2022; la kulmino de ironio por lando, kies nomo "Ukrainio" signifas "limo". Kiel Alĝerio, longe koloniigita de Francio, ankaŭ Ukrainio estis longe konsiderata rusa teritorio. La akiro de plena sendependeco estas do, en ambaŭ kazoj, la kaŭzo de la du militoj. Krom ĉi tiu komuna punkto, la spertoj restas tre malsamaj.

Francio kaj Alĝerio kontraŭas laŭ ĉiu maniero: unue, religio; due, politika elekto; rusa por Alĝerio kaj usona por Francio; kaj trie, ekonomia elekto; socialkomunista por Alĝerio, kaj socialliberala por Francio. Kaj la naturo konfirmas ĉi tiun apartigon apartigante ĉi tiujn du landojn, kiuj havas nenion komunan, per la Mediteranea Maro, nomo signifanta "mezo de la tero", kaj kiu apartigas tiujn de la Nordo de tiuj de la Sudo. Dum la lastaj du elektoj estas dividitaj per subteno en ambaŭ landoj, la unua restas principe nedividebla. Ĉar en Alĝerio, la religio de Islamo estas trudita nacie. Kaj en Francio, kiu fariĝis tolerema, sekularismo estas la normo subtenata de la nacia ŝtato. Kiel ĉe la divorco de paroj, raciaj homoj akceptus apartigon, kiu fariĝis necesa, sed veran apartigon, kiu ne permesas al konflikto rekreiĝi inter la disigitaj geedzoj. Tamen, en sia blindeco, Francio faris la grandan eraron ne tute rompi siajn rilatojn kun Alĝerio, eĉ donante al siaj ŝtatanoj la eblecon iri al franca grundo, labori kaj vivi tie. Post sendependeco, Alĝerio rapide trovis sin en katastrofa ekonomia stato. Ankaŭ, ni atestis vojaĝojn al nutranta Francio, ĉar siavice, viktimoj de malsato, alĝeriaj familioj elektis "paki siajn valizojn anstataŭ fini en la ĉerko". Sed por ĉi tiu fiera popolo, la suferado estis terura; devi veni kaj vivi kun ĉi tiu koloniano, kiu estis forpelita kelkajn jarojn antaŭe, estis vere malfacile vivi kaj akcepti. Krome, la franca bonvenigo ne estis la plej varma, ne senkaŭze, do la alĝeria enmigrinto rezignaciis sin kaj apenaŭ retenis sian malamon al sia nova mastro. Kun la tempo, la pliaĝuloj fine kutimiĝis al ĝi kaj eĉ sukcesis aprezi la liberan vivon, kiun ili ĝuis sur franca grundo. Sed la integriĝo dezirata de la francoj ne okazis. La etnoj vivis sur la sama grundo, sed ili estis apartigitaj per siaj kutimoj kaj religio. La unuaj nordafrikaj familioj alvenis en la nove konstruitajn sociajn loĝkvartalojn por okcidentanoj, kaj nekapablaj toleri kunvivadon, unu post la alia, familioj de franca deveno fuĝis el siaj loĝkvartaloj. Rezulte, post jardeko aŭ du, tutaj kvartaloj gastigis islamajn kaj afrikajn enmigrintojn. Tiel senesprimaj kiel

blindulo, kiu rifuzas vidi ion ajn, politikaj gvidantoj ŝajnis ignori la problemon, kiu malrapide sed certe kreskis. Ili vidis nenion pro sia malintereso pri religio, kaj tial ne povis kompreni, ke ili konstruis sian propran estontan tragedion kaj ke estis la Kreinto Dio, kiu igis ilin konstrui la kaptilon, kiu detruus ilin.

Efektive, ĉiu, kiu ekskludas Dion el sia pensado, povas nur konsideri ĉiujn religiajn elektojn sur la tero vanaj. Nenio en ilia menso povas malhelpi ilin kredi, ke trovante la ĝustan metodon kaj la ĝustan konduton, ili sukcesos igi siajn valorojn amataj de la enmigrintaj islamanoj loĝantaj en ilia lando. Ĉar ili estas konvinkitaj, ke la valoroj de libereco defendataj de Francio reprezentas la triumfon de la racio super religia obskurantismo. Kaj tial, ĉiuj inteligentaj homoj, aŭ tiuj, kiuj pretendas esti tiaj, povas nur aliĝi al ĉi tiu humanisma juĝo.

Humanismo, fakte, alprenas la pacan konduton de la malŝatata Jesuo; tiu, kiu diris: "Se iu frapas vin sur la maldekstra vango, turnu ankaŭ la dekstran." Rezulte, puna ago estas tute ekskludita. Do kio okazas en Francio? La situacio plimalboniĝas, kaj la krimuloj ripetas siajn krimojn multfoje. Ĉi tio estas nur observado, sed la vera klarigo estas iom malsama. Humanismo ne pretendas esti la paca modelo de Jesuo Kristo, sed ĝi alprenas la kontraŭan vidpunkton pri sanga kaj malhela epoko en la abismo de inversa konduto, en kiu ni jam ne volas puni, vidinte tro multe da sangoverŝado fare de homoj. Tiel argumentas la masoj, sed iliaj regantaj klasoj havas malpli laŭdindajn zorgojn. Por la riĉuloj, paco estas faktoro, kiu antaŭenigas riĉiĝon kaj prosperon per la disvolviĝo de ekonomiaj interŝanĝoj. Kaj de kiam la homo ekzistas sur la tero, la plej potencaj trudis sian leĝon al la plej malriĉaj. La estroj de grandaj naciaj kaj internaciaj korporacioj kaj iliaj bankistoj tute ne konsideras la problemojn prezentitajn al la masoj laŭ la fakto, ke "vulturoj flugas en la aero super la kadavraĵo, je kiu ili nutriĝas." En la Homa Ĝangalo, la riĉuloj avidas la lokon okupitan de la reĝa aglo, kiu fariĝas ilia nacia simbolo ĉar ĝi metas sian neston sur la supro de la plej altaj montoj, super ĉiuj aliaj birdoj en la ĉielo. Sed ili neniam estos agloj, sed nur vulturoj, ĉar la reĝa aglo povas simboli nur la Kreintan Dion, la solan superan Dion. La aglo manĝas nur la vivantan, neniam la putran kadavron kiu restas la parto de la kadavromanĝantaj rabobirdoj. Tamen, ĉiuj imperioj postulas ĉi tiun simbolon de la aglo, je kiu ili ne estas indaj, krom tiu de la reĝo Nebukadnecar, la Ĥaldeja reĝo kiu havis la saĝon konvertiĝi al la adorado de la vivanta Dio de la profeto Daniel.

"Kiu semas venton, rikoltas ventegon," diras la populara diraĵo. Aŭ denove: "Kiel oni ordigas sian liton, tiel oni kuŝiĝas en ĝi." Kaj denove ĉi tiu: "Kiu kraĉas en la aeron, ĝi falas sur lian nazon." Kiel saĝaj estas ĉi tiuj vortoj! Kaj mi opinias, ke ĉi tiuj proverboj kaj popularaj diraĵoj estus pli profitaj por eduki infanon ol la lecionoj donitaj en lernejoj. La lernejo de la vivo postulas preparon por la praktika sperto, kiun instruas ĉi tiuj proverboj kaj diraĵoj. Estas ankaŭ per la libro de "Sentencoj", ke Dio malkaŝas la tutan saĝon, kiun li donis al sia servisto, reĝo Salomono.

La historio, kiu plenumiĝas, estas konstruita de la plej gravaj homaj gvidantoj kaj, samtempe, de ĉiu el ni. Ĉar la ĝenerala ago produktita estas nur la sumo de la plenumitaj individuaj agoj. Ĉiuj engaĝiĝoj havas efikojn, kaj kiam engaĝiĝo kolektas grandajn homamasojn, revolucio povas renversi la plej aŭtoritismajn potencojn. La vivo ofertas la realigon de ĉiuj eblecoj, sed inter ĉiuj

ofertitaj eblecoj, Dio intervenas por doni al aferoj la formon, kiu taŭgas al la situacio, kiun li volas akiri. Kaj por atingi la deziratan rezulton, li blindigas iujn, inspiras aliajn, kaj kaŭzas la mortojn de estaĵoj, kiuj konsistigas obstaklojn, kiuj malhelpas kaj malhelpas la plenumon de liaj projektoj.

En niaj aparte senreligiaj tempoj en Francio, religiemaj homoj jam ne parolas pri la diablo kiel katolikismo kaj protestantismo delonge faris, akuzante unu la alian pri servado al li. Jen estas klarigo por ĉi tiu ŝanĝo: ekde 1843, ili ambaŭ estas en lia servo, aligitaj ekde 1993 de apostata adventismo. Fakte, en tempo de paco, la diablo estas facile forgesbla, ĉar paco favoras lian komercon per homaj animoj. La nombro de liaj viktimoj neniam estis pli granda ol en nia tempo. En Okcidenta Eŭropo, nekredo liveras preskaŭ la tutan loĝantaron al li; ĉu li povas fari pli bone? Tial ni eniras periodon, kiu estos paradokse ŝatata kaj malagraba por li. Ŝatata ĉar laŭ la ordono de Dio donita en Apokalipso 9:13, la ventoj de religiaj militoj estos liberigitaj kaj la demonoj havos la plezuron puŝi homajn estaĵojn en malamon kaj detruon de posedaĵoj, kaj homaj kaj bestaj vivoj. Sed ĉi tiu kunteksto de religia milito kondukos homamasojn memori la religian ekziston de la diablo, la biblia "Satano", nomata "Eblis" de islamanoj. Kaj ĉi tiu spirita vekigo revivigos, en iuj, kiuj meritas ĝin, la deziron pli bone kompreni la juĝon pensitan de la kreinto Dio. La alveno de la dramo turmentas homojn, sed ĝuste en ĉi tiu angoro Dio povas akiri ilian intereson pri sia persono. Paralele al la milito, kiu starigas popolojn unu kontraŭ la alia, komenciĝas nevidebla batalo inter la diaj armeoj kaj tiuj de la diablo por la gajno de animoj. Vivo estas ŝtelita el la tendaro de la diablo, kaj ĝuste la tuta anĝela ĉielo de la bona Dio entuziasmiĝas kaj eksplodas en kantojn de ĝojo.

#### Nepreteco

Ĉi tiu temo ludas gravan rolon en kvalifikado kaj difinado de la kaŭzo de la religiaj kaj sekularaj situacioj de nia fina epoko. Por povi adaptiĝi al ia ajn ŝanĝo, taŭga preparo estas esenca. Tamen, kio frapas pri la homo de nia tempo estas, ke li alfrontas multajn ŝanĝojn, por kiuj li ne estis preparita.

Unue, li atestas bataleman vekigon de islamanoj, kiuj asertas esti "virtaj", io, pri kio neniu devus kulpigi ilin. Ĉar virta konduto estas kvalito, ne difekto. La subtenantoj de islama "ĝihado" nur pravigas la efektivigon de la agoj, kiujn la Korano preskribas al ili plenumi. Tamen, por kondamni ĉi tiun specon de ago, oni devas rilati al la alia modelo, tiu de Jesuo Kristo de la Biblio, kiu, male al la militista islamano, oferis sian vivon kiel oferon por elaĉeti tiun de siaj fidelaj sekvantoj. Sed kion faras la agnostika okcidentano? Li malakceptas kaj malestimas ambaŭ modelojn, tiel kondamnante masakron kaj memneadon. Kio do estas la normo por ideala socio por li? Li volas mondon sen religio, en kiu li povas fari kion ajn li volas, kiam ajn li volas, kaj kie ajn li volas. Kaj en ĉi tiu kazo, por plenumi sian deziron, Dio devos krei novan dimension, ĉar en ĉiuj jam ekzistantaj, neniu funkcias laŭ ĉi tiu liberecana normo. Tial, pro manko de loko por apliki ĝin, ĉi tiu skandala libereco devigas Dion ekstermi la homojn kaj anĝelojn, kiuj deziris ĝin. La avantaĝo de religia preparo estas klare kompreni la signifon de la eventoj, kiuj okazas. Kaj por ebligi al ili atingi ĉi tiun eblecon, Dio preparas siajn elektitojn per lecionoj aktive instruataj tra la jarcentoj de homa historio, kiujn li verkigis de siaj sanktaj servistoj tra la tempo. Ĉar ĉi tio estas la

Sankta Biblio, historia libro verkita de historiistoj elektitaj de Dio por atesti pri liaj pensoj kaj juĝo.

La Biblio bone meritas sian kromnomon, la Libro de libroj. Kaj ĝia atesto valoras multe pli ol tiu de la profanaj aŭ false religiaj historiistoj de la malhelaj epokoj, antikvaj aŭ modernaj. Mi uzas ĉi tiun okazon por doni ĉi tiun ekzemplon. Laŭ la interpretoj de profanaj historiistoj, la datoj atribuitaj al la tri dekretoj de deportado de la Judoj al Babilono kaj al la tri dekretoj, kiuj sinsekve ordonas ilian revenon al ilia nacia grundo, ne permesas al ni konfirmi la tempon de "70 jaroj" profetita de la profeto Jeremia en Jer. 25:11: "*Ĉi tiu tuta lando fariĝos dezerto kaj dezerto, kaj ĉi tiuj popoloj servos la reĝon de Babelo dum sepdek jaroj.*"

La sinsekvaj historiaj datoj de alvenoj en Babilono estas:

– 605; – 597; – 586.

La datoj de reveno estas: – 538; inter – 522 kaj – 516 (Reĝo: – 522 – 486); – 458.

La ĉefa reĝo de Babilono estis la ĥaldeaj reĝo Nebukadnecar. Lia filo Nabonido poste dividis la sinsekvon kun sia propra filo, Belteŝacar. Ĉi-lastaj mortis en 538 a.K., en la nokto kiam Babilono estis konkerita de Dario la Medo. La ĉeestinto Danielo rakontas al ni:

Dan.5:30: "*En tiu sama nokto Belŝacar, reĝo de la Ĥaldeoj, estis mortigita.*"

Dan.5:31: "*Dario, la Medo, prenis la regnon, havante la aĝon de sesdek du jaroj.*"

Dan.6:28: "*Daniel prosperis dum la regado de Dario kaj dum la regado de Kiro, la Perso.*" En ĉi tiu lasta versio, Daniel prezentas reĝon Dario la Medo kiel antaŭirinta la regadon de reĝo Kiro la Perso. Li ne prezentas la unuan kiel subulon de la dua, kiel maljuste asertas sekularaj historiistoj, kies interpretoj iras ĝis preterlasi la ekziston de ĉi tiu reĝo, kiu organizis ekde -538 la tutan regnon de Babilono, metante ĝin sub la regadon de 120 satrapoj, laŭ Dan.6:1: "*Dario opiniis bone starigi super la regno cent dudek satrapojn, kiuj devis esti tra la tuta regno.*" Tia ago postulis plurajn jarojn da regado, dum kiuj la reĝo estis kaptita de ĵaluzaj satrapoj kaj devis ĵeti Danielon, sian amikon, en la kavon de leonoj.

La rifuzo konsideri la mallongan regadon de tri jaroj de ĉi tiu meda reĝo malhelpas ĉian eblecon trovi la veran daton de la fino de la "70 jaroj" anoncitaj de Jeremia. Ĉar la mankanta dato estas tiu de la vera komenco de la regado de reĝo Kiro, kiu sukcedis reĝon Dario la Medo, laŭ Daniel. Tiel ni komprenas la intereson de la revelacio pri la aĝo de "62 jaroj", kiu pravigas la baldaŭan finon de la regado de ĉi tiu reĝo Dario la Medo. Li do mortis je 65 jaroj, en -535, la dato de la komenco de la vera regado de Kiro la 2-a la Granda, kaj ĉi-foje, la Persa. Alfronate al la malveraj interpretoj de historiistoj ne inspiritaj de Dio, ni devas fidi nur la asertojn donitajn en la Biblio de la ĉeestinto nomita Daniel. Kaj en ĉi tiu kazo, ni povas meti la datojn koncernajn de la "70 jaroj" de Jeremia inter -605 kaj -535; kio faras bonajn 70 jarojn inter la unua deportado kaj la unua reveno al la israela nacia grundo.

La Sankta Biblio sole estas inda je nia fido kaj nia tuta konfido, ĉar ĝi estis verkita de homoj elektitaj de Dio kaj inspiritaj de lia Spirito por malkaŝi la historion de la hebrea popolo, kiun li elektis kaj kreis por malkaŝi ilian ekziston,



iliajn leĝojn, iliajn ordonojn, iliajn ordonojn, iliajn preskribojn kaj iliajn profetaĵojn. Pro tio, ke li restas nevidebla, li estas la Ĉiopova Dio, kiu organizas la homan vivon laŭ la programo de sia profetita projekto, kiun li malkaŝas al siaj veraj servistoj.

Mi surpriziĝis vidante, ke en la sankta "Tora" de la Hebreoj, la libro de Daniel estas lokita en la historiaj libroj antaŭ la libro de Ezra. Sed mi hodiaŭ pli bone komprenas la dian saĝon, kiu pravigis ĉi tiun elekton, ĉar ĉi tiu libro de Daniel liveras historian ateston kaj profetaĵojn, kiuj kovras la disvolviĝon de la historio ĝis la fina tempo. La aliaj profetoj profetas esence por sia tempo kaj de tempo al tempo ili ofertas anoncojn en la formo de viziaj "fulmoj" por specifaj sed izolitaj eventoj. La libro de Daniel elstaras inter la aliaj, ĉar ĝi kovras la tutan religian historion de la unua deportado al Babilono ĝis la fino de la mondo kaj la glora reveno de la Mesio nomata Jesuo. Kaj kompreneble, ĝi malkaŝas la tempon de la unua alveno de la Mesio, kiu, nerekonita de la juda nacio, finos la unuan interligon kaj starigos la fundamenton de la nova interligo. Estas denove Daniel, kiu profetas, post 1260 jaroj da romkatolika mallumo, la oficialan establon de la tempo de Adventismo, al kiu, kiel signo de ĝia aparteno al sia dieco, Dio restarigos la praktikon de la sepa-taga sabata ripozo, nia nuna sabato. Tiel pro ĉiuj ĉi kialoj la proksimeco de Daniel kaj Ezra estis pravigita ĉar la rakonto de Daniel kovras tempon, kiun sekvas la rakonto skribita en Ezra, kiu krome indikas la detalojn, kiuj permesas al ni kalkuli la datojn atribuitajn al la unua alveno de Kristo kaj la komenco de la adventisma tempo. Ĉi tiu kontinueco de la historia superrigardo faras ĉi tiun libron de Daniel tre speciala libro, pri kiu Jesuo volis memori siajn apostolojn en Mat. 24:15: "*Tial, kiam vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco, pri kiu parolis la profeto Daniel, starantan en la sankta loko, kiu legas, komprenu!*" » La parolo de Jesuo estas duoble adresita al liaj samtempaj apostoloj kaj disĉiploj, kaj al la lastaj Sepa-tagaj Adventistoj de la tempo de lia reveno en gloro. Ĉar la libro de Daniel kovras la tempon de ambaŭ epokoj, ĉar ĝi superrigardas la tempon ĝis la fino de la mondo. Kaj jam en Daniel 11, la anĝelo Gabriel anoncas al Daniel la longan sinsekvon de la medaj kaj persaj reĝoj kaj la intervenon de la greka reĝo Aleksandro la Granda, lian sinsekvon fare de liaj diadokoj (generaloj) ĝis la papa antaŭulo, la persekutanta regado de Antioĥo la 4-a nomata Epifano (la Glora). Post li, projekciante sin en la kristanan epokon, li anoncas la papan regadon de falsa kristanismo kaj fine celas la tempon de la fino markitan de la "sesa trumpeto" de Apokalipso 9, kiun sekvos la reveno de la dia kaj glora Kristo en la kunteksto de la lasta universala registaro organizita de Usono kaj la pluvivantoj de la nuklea genocido profetita en Dan. 11:44: "*Novaĵoj venos de oriento kaj nordo por teruri lin, kaj li eliros kun granda furiozo por pereigi kaj ekstermi homamasojn.*"

La disĉiploj de Jesuo maltrankviliĝis pro la anonco en Daniel 9:27: "*Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj meze de la semajno li ĉesos oferojn kaj farunoferojn; kaj sur la flugilo de abomenindaĵoj estos dezertiĝo, la dezertisto faros la plej abomenindajn aferojn, ĝis la detruo kaj la decido venos sur la dezertiston.*" **la dezerta.** " La "dezerta" koncernas la landon, kiu estos dezerta post la printempo de 2030, kiam la glora Kristo estos veninta. Atentu! En ĉi tiu verso, la unua parto koncernas la Mesion mem, kaj mi citas ĉi tie

la esprimon " **kaj sur la flugilo** ", kiun iuj tradukistoj ne citas. Nu, ĉi tiu detalo estas tre grava, ĉar ĉi tiu esprimo aludas al la "agloflugiloj", kiuj simbolas, kiam oni diras "grandan", Dion mem, kaj sen ĉi tiu precizeco, la potencon de la homa imperia reĝimo. Ĝi ankaŭ estas simbolo de la ĉiela karaktero, tio estas, de religio. Ĉi tiuj malsamaj signifoj donas al ĉi tiu dua parto de la verso la ideon, ke Dio mem estas la organizanto de **la "abomenindaĵo"**, kiu " **detruas** " en la tempo de la apostoloj, " **la urbon** " Jerusalemon, kiel verso 26 anoncas: " *Post la sesdek du semajnoj, Sanktoleito estos ekstermita, kaj li ~~ne havos posteulon.~~ " neni* **por li** . *La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon. sankteco* , *kaj ĝia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito* ". La profetaĵo de Daniel estas interesa nur kiam ĝi estas ĝuste tradukita el la originala hebrea teksto. Kaj la Dio de lumo gvidis mian legadon de ĉi tiu hebrea teksto por doni la veran tradukon, sub kiu la dia mesaĝo alprenas klaran kaj precizan signifon. Citante " **sankteco** ", la Spirito indikas la judan pastraron kiel la celon de sia kolero. Kaj la sanktejo aŭ templo de Jerusalemo estis detruita en 70 fare de la Romanoj, ĉar ĝia rolo estis finita. Ĝi devis tute malaperi, anstataŭigata de la konstruado de la spirita templo formita de la kunveno de la sanktuloj de Jesuo Kristo, de kiu li mem konsistigas la " **bazŝtonon** ", tio estas, la unuan ŝtonon kontraŭ kaj sur kiu la aliaj ŝtonoj estos metitaj. Ekde la morto de Jesuo, ŝirante de supre ĝis sube la vualon, kiu apartigis la sanktan lokon de la plejsanktejo, Dio jam signalis la finon de la rolo de la tera templo de Jerusalemo. Sed fronte al la nekredemo de la juda popolo, ĝia detruo estis trudita, fariĝante necesa por konfirmi ĝian senutilecon.

Ĉu mi deviis de la temo de ĉi tiu mesaĝo? Kelkaj eble pensas tion, sed mi ne. Tio estas ĉar la lumo donita de ĉi tiu libro de Daniel malkaŝas kaj identigas la falsajn iluziojn de homoj pri religio. Daniel klarigas tion, kio estas obskura kaj dispelas ĉiujn falsajn iluziojn, al kiuj religiaj aŭ nereligiaj homoj estas ligitaj kaj ligitaj. Kiu ajn ne profitas de lia lumo restas ligita al siaj falsaj iluzioj.

Sed nia epoko estas tiu, en kiu la lastaj falsaj iluzioj devas ĉiuj fali unu post la alia. Homaj revoj pri sukceso komencis disfali en niaj nunaj tagoj. Ĉar ĉiu nova tago alportas malbonajn novaĵojn. La espero pri paco estis frakasita de la milito inter Rusio kaj Ukrainio. Kaj ekde la 24-a de februaro 2022, iluzie fidante je la forto de la NATO-tendaro, kun aroganteco kaj persistemo, EU, sentante sin protektata de Usono, oficiale subtenis, koste de grandaj ekonomiaj oferoj, la antaŭjuĝon de Usono al Ukrainio. EU, aligita de orientaj landoj, kiuj venis serĉi rifuĝon sub usona protekto, tial aprobis kaj efektivigis la ekonomiajn sankciojn deciditajn de Usono kontraŭ Rusio. Pli bone ankoraŭ, ĝi armis Ukrainion, donante al ĝi sofistikaĵojn, modernajn kaj precizajn armilojn, ĉiam sekvante la konduton de la usonanoj. Tiel ekipita, Ukrainio kaŭzis grandajn perdojn en la rusa armeo, kaj la okcidenta tendaro kredis, ke Rusio povus esti armee venkita de Ukrainio. La okcidenta tendaro tial provizis eĉ pli da ekipaĵo, ataktankojn kaj trupveturilojn, ultra-precizajn kanonojn kaj kontraŭaviadilajn misilojn. Rusio devis fari strategian retiriĝon malantaŭ la linio desegnita de la rivero Dnepro. Per zorgema preparado, ĝi sukcesis bloki la atakojn de Ukrainio, kaj subite, la formo de la konflikto renversiĝis. Rusaj trupoj laŭvice atakis kaj rekaptis poziciojn okupatajn de la ukrainoj. Ĉi tiu ofensivo provokis serion da seniluziigoj en la okcidenta tendaro,

kaj falsaj iluzioj ankoraŭ falas unu post la alia pri ĉi tiu temo. Aldoniĝas al ĉi tiu observado la blokado de usona helpo al Ukrainio kaj la anonco de la estonta usona prezidanto pri sia intenco ne helpi EU-n en milito kontraŭ Rusio. La seniluziigo estas do totala kaj samtempe, en Gazao, neniu povas trankviligi la koleron de la estro de la juda ŝtato, kiu senĉese atakas la urbon kaj ĝiajn loĝantojn, koste de dekoj da miloj da civilaj mortoj. Tiom, ke la situacio priskribita en Jer. 8:15 estas reproduktita antaŭ niaj okuloj, per ĉi tiuj terminoj: "*Ni atendis pacon, sed nenio bona venis; tempo de resaniĝo, sed ĉi tie estas teruro!*" Ne miru pri ĉi tiu simileco! Ĉar la samaj kaŭzoj produktas la samajn efikojn. Kaj jen denove la tuta celo de koni homan historion kiel la Sankta Biblio prezentas ĝin, rivelante tiel la justan kaj neeraripovan juĝon de Dio.

En Francio, prezidanto Macron kaj lia nova juna ĉefministro metas sian esperon en la forman rolon de lerneja edukado. Ĉi tiuj du homoj rezonas laŭ sekulara maniero kaj ne kapablas ĉerpi iujn ajn lecionojn el la vera religia engaĝiĝo, kiu karakterizis islamajn elmigrintojn kaj iliajn familiojn, kiujn mi citas en pluralo pro la islama juro, kiu legitimas poligamion, ekde ilia ekloĝo sur franca grundo. Do jes, la franca demografio fartas bone, sed nur pro la malŝparemo kaj multiĝo de siaj malamikoj establita sur ĝia grundo; ion, kion ĝi baldaŭ devos rekoni. Dum jardekoj, islama agreso manifestiĝis sen ke la potenculoj rimarku la ekstreman danĝeron, kiun ĉi tiu ĉeesto reprezentas por la franca popolo. La atencoj faritaj de tempo al tempo fare de elementoj de ĉi tiu Islamo ankoraŭ ne havas sufiĉajn konsekvencojn por frakasi la lastajn iluziojn de la defendantoj de sekularismo. Sed venas la tago, kiam ĉi tiuj konsekvencoj estos de tia grando, ke la plej pacemaj francoj transformiĝos en sangavidajn tigrojn.

Lerneja edukado fariĝas celo de Islamo nur en Francio, ĉar ĝi estas la sola lando kiu, nome de sia sekularismo, elektis ignori religian elekton kaj trudas al ĉiuj siaj lernantoj siajn evoluajn teoriojn hereditajn de la anglo Charles Darwin. Ĉi tiu evolua penso aldoniĝis al tiu de ĝiaj liberpensuloj, kaj la du ideoj formas kontraŭreligian penson fermitan al ĉia alia rezonado. Kiel povus la islama infano, al kiu lia familio prezentas la kreinton Dion sub la nomo Alaho, ripeti post la instruisto ke Dio ekzistas nur en la pensoj de postiĝintaj homoj, ke li ne ekzistas, kaj ke la vivo baziĝas sur konstanta evoluo kiu estas neklarigebla sed observita? Pro la malbeno kiu pezas sur ĉiuj kristanaj religioj, kristanaj lernantoj akceptas, senprobleme, la instruadon de sekularaj mensogoj, ĉar ili jam ne havas ion ajn kristanan aŭ religian. Sed Islamo estante tre konservativa kaj transdonita nacie de generacio al generacio, la respekto de religiaj devoj restas konstante vigla inter ĉiuj ĝiaj sekvantoj. La situacio estas do tiu, kiun mi priskribas jene: "post la lernejo, revenante al la domo de siaj gepatroj, la islama infano diras: La instruisto diris ... ktp. Kaj la islamaj gepatroj respondas al li: En la Korano, Mohamedo la profeto diris ... ktp." Jam de kelkaj jaroj, la sekulara pozicio fariĝis neeltenebla por islamanoj, kaj en tiu situacio, la honesta islamano imitas la verkojn de Mohamedo, sia profeto; li mortigas, tratanĉas gorĝojn, senkapigas tiujn, kiujn li nomas malfideluloj, la nekredantojn, kiuj ne povas konvertiĝi al Islamo kaj ĝiaj religiaj principoj. Kaj tiu ĉi speco de ago nur celas intensiĝi en la jaroj aŭ monatoj antaŭ ni. Gabriel Attal eraras metante sian esperon en la sekularan francan lernejon, kiun la honesta islamano abomenas kaj malbenas en ĉiuj siaj preĝoj. Tiu

ĉi falsa iluzio baldaŭ falos en sangajn koliziojn inter la du ideologioj kun principoj, kiuj estas absolute kontraŭaj.

Tiu fina konflikto finos la esperon pri paca kunekzistado, kaj la religio de Islamo malaperos kun siaj sekvantoj. La solaj postvivantoj devos rekoni la solan kristanan religion, kies Usono, ili kredas, estas la digna reprezentanto. Savo bazita sur Jesuo Kristo estos la temo de la lasta falsa iluzio de la lastaj postvivantoj de la homaro. Kaj tiu iluzio ankaŭ finos fali, kiam, aperante en sia gloro, Jesuo turnos sian koleron kontraŭ la falsajn kristanojn pretajn mortigi siajn lastajn adventistojn, fervorajn observantojn de la sabata ripozo de sia sankta sepa tago. Ili tiam, sed tro malfrue, estos devigitaj rekoni la malbenon de la katolika "dimanĉo" heredita de jarcento al jarcento ekde la 7-a de marto 321, pro la ĝenerala apostazio efektivigita en 313 per la religia paco ordonita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a, <sup>konata</sup> kiel "la Granda".

Ĉe la fino de la homa historio en la kristana epoko, ŝajnos, ke nek la unuaj ses el la "**sep trumpetoj**" nek la unuaj ses el la "**sep lastaj plagoj**" de Dio rezultigos la konvertiĝon de ribelemaj nekredantoj kaj nekredantoj. Tiel, sperto pruvos, ke biblia profetaĵo ne celas konvinki la nekredantojn, sed trankviligi la elektitojn, permesante al ili kompreni, ke ili efektive iras kun Jesuo Kristo, sur lia vojo de vero, kiu kondukas ilin al eterna vivo.

Nur la vere elektitoj povas trovi veran feliĉon en la simpla fakto kompreni kaj partopreni la juĝon de la kaŝita penso de Dio. Kaj ĉi tiu speco de sperto, kontrolita de Dio mem, ekskludas ĉian falsan imiton kaj falsajn, nepravigeblajn, malindajn asertojn. Ekde 1844, la praktiko de la Sabato, kiu fariĝis instituciigita en 1873, estis la distinga signo per kiu Dio distingas sian Elektiton de la falsa kristanismo praktikanta dimanĉan ripozon hereditan de Romo. Sed per testado de la oficiala Adventismo de 1991 ĝis 1993, la Sabato jam ne povante distingi la Elektiton de la falinta eklezio, la signo de aparteno al la Kreinto kaj Liberiganto Dio en Jesuo Kristo fariĝis "**la atesto de Jesuo**" aŭ, la kompreno de la biblia profeta vorto, laŭ la instruo citita en Apokalipso 12:17: "*Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj foriris por fari militon kontraŭ la restintoj de ŝia idaro, kontraŭ tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj havas **la ateston de Jesuo**.*"; kaj Apokalipso 19:10: "*Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por adorkliniĝi al li; sed li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru. Mi estas kunservisto kun vi **kaj kun viaj fratoj, kiuj konservas la ateston de Jesuo**.* Adoru Dion. *Ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo.*"

En ĉi tiu lasta verso, la Spirito prezentas du tre malsamajn formojn de adorado de Dio. La unua koncernas tiun de falsa kristanismo kaj konsistas el fizika sinteno de genufleksado aŭ kliniĝo al la tero kiel faras islamanoj, vane. La dua estas mensa sinteno en kiu la penso de la elektito restas konstante turnita al Dio, aŭskultante lian inspiron de la momento, kiu venas lumigi la komprenon de liaj profetaĵoj. Estas ĉi tiu dua sinteno, kiun Dio ŝatas ĝis la punkto savi tiujn, kiuj enkarnigas lin, per la elaĉeto pagita per la sango verŝita de Jesuo Kristo.

Nenio estas pli vera ol ĉi tiuj vortoj, kiujn oni kantis en Francio en pasinteco iom forgesita kaj ignorata de pli junaj generacioj. Sed estas vere, Dio ne nur faras "la pluvon kaj la bonan veteron", kiel diras la populara diraĵo. Ĉar li ankaŭ faras la ŝtormon, la tornadon kaj la vulkanan erupcion kun terure detruaj sekvoj. Kaj tio ne estas ĉio, ĉar Dio ankaŭ faras elektojn en demokratioj, monarkoj, pacon kaj militojn.

En nia tempo, du faktoj estas rimarkindaj rilate al la prezidantaj elektoj en Francio kaj Usono. En ĉi tiuj du landoj, du sinsekvaj mandatoj kontraŭas la samajn kandidatojn. Tio ne estas ofta, kaj ĉi tiuj du landoj estas "gvidlinioj", Francio por Eŭropo kaj Usono por si mem kaj por ĉiuj landoj, kiuj eniris ĝian aliancon ekde la fino de la Dua Mondmilito. En Francio, post seniluziiga kvinjara mandato, la francoj ŝatintus ŝanĝi sian prezidanton, sed... Dio decidis alie, ĉar li trudis al ili en 2022, por dua mandato, la junan Emmanuel Macron, kiu, laŭ liaj propraj vortoj, asertis esti nematura kaj nesperta; tio per malakcepto de la antaŭa Nacia Fronto, kiu, malgraŭ ĉiam pli forta subteno, daŭre timigis la plimulton de la balotantoj.

Kiaj estas la sekvoj por ĉi tiuj manipulitaj francoj? Ili konfidis sian destinon en la manojn de obstina junulo, kiu kondukos ilin al ilia morto. Timante la peston, ili ricevis ĥoleron; ili timis la hitleran faŝismon establitan de la "Nacia Fronto", kaj ili havos ĉi tiun faŝismon, sed pli malbone, ĝis ilia nacia detruo. Kaj la kaŭzo de ĉi tiu detruo ŝuldiĝos al la franca gvidantaro de la eŭropa tendaro, Francio prenanta la gvidan rolon en la milito kontraŭ Rusio ĉar, ekde la eliro de Anglio el EU, ĝi restas la sola posedanta nukleajn armilojn. La juna franca prezidanto trovas en ĉi tiu situacio la ŝancon preni rolon, kiun lia fiereco kaj malzorgemo delonge igis lin deziri. Tamen, tio, kio okazas en Francio, estas rekta sekvo de tio, kio estas efektivigata en Usono. Ĉar la malengaĝiĝo de ĉi tiu lando kaj la blokado de ĝia milita helpo al Ukrainio lasas al la juna Macron gvidan pozicion, kiun li volas preni. Tiel, du prezidentaj kvinjaraj oficperiodoj kontraŭstarigis sinjoron Macron kontraŭ sinjorinon Maryline Lepen, kaj Dio donis venkon al la junulo kun temperamento kaj obstineco, kies verkojn oni povas resumi per ĉi tiu esprimo, kiu karakterizas lin "samtempe", kiu igas lin diri kaj fari ĉion kaj ĝian malon. Li tial meritas ĉi tiun nomon de "tombigisto", kiun mi atribuis al li ekde la momento, kiam li aperis en la prezidenta politiko. Mi revenos al ĉi tiu temo, sed ni rigardu, kio estas plenumata en Usono, kio faris sur la tero, "la pluvon kaj la bonan veteron" dum jardekoj da paco por Okcidenta Eŭropo.

Ankaŭ tie, trans la Atlantiko, elektoj kontraŭstarigas sinjoron Donald Trump kontraŭ sinjoron Joe Biden, kiuj enkorpigas du ekstreme kontraŭajn pensojn kaj konsekvencojn. Sinjoro Trump estas protestanto, granda subtenanto de Israelo, respublikano, kaj deziras malligiĝi de mondaj problemoj por prioritatigi la solvon de usonaj problemoj, la ĉefa estante meksika enmigrado. Lia protestanta religio verŝajne igas lin rigardi ĉi tiun enfluron de katolikaj enmigrintoj per negativa okulo. Fakte, pro ĉi tiu enmigrado, malrapide sed certe, la reprezentado de katolikismo kreskas en ĉi tiu origine ekskluzive protestanta lando. La alia kandidato, sinjoro Biden, estas katolika, malvolonta al Israelo, demokrato, kaj avida interveni ie ajn en la mondo kie la afero de demokratio estas minacata.



Tiel, en sia unua oficperiodo, en 2022, li faris ĉion eblan por antaŭenigi la kandidatecon de Ukrainio aliĝi al la NATO-tendaro; tiu de okcidentaj demokratioj.

En la unua balota duelo, s-ro Trump, la aktuala prezidanto, estis venkita de s-ro Joe Biden. La balotrezultoj estis tre proksimaj, kaj la respublikanoj raportis fraŭdon fare de la venkanta demokrata tendaro. Mi pensas pri ĉi tiu grava fakto raportita de la respublikanoj. En la vespero de la balotkalkulo, la demokratioj sugestis, ke la respublikanoj dormu kaj finu la laboron la sekvan tagon. Ĉi tio estis aprobita, kaj ĉiuj iris hejmen. Sed la sekvan tagon, alveninte ĉe la kalkulloko, la respublikanoj eksciis, ke la kalkulo estis kompleta... do la demokratioj kompletigis la laboron sen respublikana kontrolo. Fraŭdo do estis pli ol ebla, sed la kaŝita celo de ĉi tiu manipulado de respublikanaj atestantoj.

Mi memoras, ke en la elektoj en Eburbordo, pli ol 400 voĉoj estis donitaj en urbo kun multe malpli da loĝantoj. Fraŭdo estas konstanta kaj agnoskita eĉ de nia lando Francio, kiu pretendas defendi demokration. Ĝi estas nur hipokriteco! Kaj Alĝerio ĉiam memoros, ke ĝia elekto de la Islama Savo-Fronto estis malakceptita kaj nuligita per franca decido, kiu tiam premis la FLN-registaron. Demokratio estas tiel fraŭda kiel iu ajn alia normo de nacia administrado, sed por la popolo, ĝi longe favoris pacon, tial ĝia sukceso inter la homoj, kiuj profitis de ĝi. Tamen, ni scias, ke paco ne baziĝas nur sur demokratio, sed ĉefe sur la decido de la nevidebla kreinto Dio. Kaj la pruvo estas donita al ni ekde la 24-a de februaro 2022, kiam, por defendi demokratiajn rajtojn, okcidentaj demokratioj okupigis pri malsuprenira spiralo en milito kontraŭ Rusio, kiu eniris Ukrainion.

Novaj elektoj denove kontraŭstarigos sinjoron Trump, kun lia deziro je venĝo, kontraŭ sinjoron Biden, ankoraŭ en sia maljunaĝo kaj tre atlantikisma. Sinjoro Trump estas la atendata gajninto, kaj ĉi tiu perspektivo teruris la gvidantojn de EU de kiam li deklaris sian intencon ne defendi ilin kontraŭ Rusio. Denove, la volo de Dio por Eŭropo estas konfirmita. Rezulte, EU estas timema kaj dividita de la rusa minaco. Lasante Eŭropon sola, Usono favoras la ascendon de la franca prezidanto Emmanuel Macron. Unu el liaj deklaroj, pri kiuj li abundas, estis misinterpretita kaj senscie donis al li la ŝancon aserti sin kiel la gvidanto de la eŭropa batalo favore al Ukrainio. Semante varme kaj malvarme, li ĝis tiam restis sufiĉe singarda kaj mezurita. Sed respondante al la neatendita demando de fina ĵurnalisto, sinjoro Macron senscie ekbruligis kverelon bazitan sur la sendo de eŭropaj, kaj jam francaj, trupoj sur ukrainan grundon. Lia respondo ne estis malaprobinda kaj eĉ mezurita kaj logika. Li diris al la ĵurnalisto, ke nuntempe ne ekzistas eŭropa interkonsento pri la afero, sed ke en la dinamiko de la situacio, nenio povas esti ekskludita. Sen dia volo veneni la situacion, ĉi tiu respondo povus esti produktinta neniun alian efikon, tiom logika ĝi estas en si mem. Sed la ideo mem, ke tio povus iam okazi, forte ekscitis Germanion, Italion kaj Hispanion, maltrankviligante ilin kaj interpretante ĝin kiel la perspektivon de oficiala milita engaĝiĝo kontraŭ la potenca Rusio. Rezulte, Eŭropo disiĝas en du tendarojn, aŭ eĉ tri. Ĉi tiu fakto malkaŝas la kompletan nepreparon de Eŭropo por milita situacio. Origine, Eŭropo estis nur komerca zono establita kiel "komuna merkato" inter ses nacioj. Ekde la Traktato de Maastricht, Eŭropo kreskis laŭ potenco kaj reprezentado de nacioj: 27 en 2024 kaj pluraj nacioj en la procezo.

Kiel juna kapro, ribelema, agresema, neeble malsovaĝigebla, la franca prezidanto neniam rezignas pri siaj planoj, kaj tute ne elpensas la ideon de malvenko kaj la bezonon agnoski siajn multajn erarojn. Kaj bedaŭrinde por la francoj, ilia Konstitucio de la 5-a <sup>Respubliko</sup> donas al li ĉiujn rajtojn; inkluzive de la rajto engaĝi ilin en suicida milito. La paradokso estas tie; li, kiu ne elpensas la ideon de eraro aŭ malvenko, proklamas la neceson kaŭzi malvenkon al la Rusio de Vladimir Putin.

Fronte al la forlaso de Usono, Eŭropo devas preni solan respondecon pri la milita subteno de Ukrainio. Rifuzante konflikton kun Rusio, Germanio, Italio kaj Hispanio asertas, ke ne temas pri sendi eĉ unu soldaton sur ukrainan grundon; tamen ĉiuj pretas provizi armilojn kaj monon por helpi ĝin en ĝia batalo. Kontraste, la novaj EU-membroj subtenas rektan militan agon kontraŭ Rusio, konvinkitaj pri ĝia baldaŭa invado de Eŭropo, estante delonge sub ĝia soveta regado. Tria tendaro, tiu de Hungario, eĉ kontraŭas militan helpon al Ukrainio, sed ne neas la rusan danĝeron. Ĉi tiuj malsamaj vidpunktoj estas ĉiuj pravigeblaj, kaj unu el ili, kiun mi prezentas ĉi tie, estas, ke, laŭ la volo de Dio, nacioj estis apartigitaj per gardataj limoj kaj malsamaj lingvoj. Paco tiam baziĝis sur strikta respekto de ĉi tiuj apartigoj, ĉiu nacio devante trakti siajn proprajn internajn problemojn sen interveni en la internajn problemojn de aliaj nacioj. Ĉi tiu konduto ideale povus certigi pacon sur la tero. Sed la soifo je potenco inspirita de la diablo kondukis popolojn al malobeo de ĉi tiuj principoj kaj ili intervenis en aliajn naciojn tie semante problemojn kaj dividon. Kion mi priskribas ĉi tie resumas la kaŭzojn de nia nuna monda situacio. Devigaj koloniigoj kaj militemaj teritoriaj konkeroj estas la origino de la nunaj malordoj. Dum la konkeroj de la venkintoj progresis, miksiĝo de homaj etnoj okazis kaj Dio, tiom kiom la diablo, kiu inspiras ilin, ne havas malfacilaĵon ekspluati situaciojn neelteneblajn por homoj; malnovaj malamoj kaj rankoroj revekiĝas kaj dormantaj kolizioj rekomenciĝas.

La analizon, kiun mi faras ĉi tie, ebligas la perspektivo, kiun mi prenas dum ekzamenado de homa historio. La studo de bibliaj profetaĵoj kondukis min al epokoj kun normoj tre malsamaj ol la niaj. Ĉi tio permesas al mi meti en perspektivon niajn nunajn okcidentajn valorojn, al kiuj nia reganta junularo donas la neŝanĝeblan statuson de la leĝo de la Medoj kaj Persoj. Se la celo de Dio ne estus la detruo de Eŭropo kaj tiu de la nacioj, kiuj devas kolapsi kaj malaperi antaŭ la fino de la mondo, la defendo de niaj okcidentaj valoroj ne irus tiom malproksimen, ke ĝi riskus nuklean konflikton. Sed ĝuste ĉar ĉi tiu nuklea konflikto devas esti plenumita, homa obstineco manifestas sin kaj trudas sin sen iu ajn, kiu malhelpu ĝin.

Marde, la 12-an de marto 2024, grava evento okazis en Francio. Sed tio meritas iom da klarigo. Emmanuel Macron havis sian elekton aprobitan, kiu duflanke devigas Francion kaj Ukrainion al la sama batalo kaj reciprokaj devoj. Ĉi tiu prezento okazas du jarojn post kiam la franca prezidanto devige engaĝiĝis al Francio helpi Ukrainion sen prezenti la temon al la naciaj reprezentaj ĉambroj de deputitoj kaj la Senato. Kial li faras tion nun? Kun la sola celo igi ilin kundividi kun li la respondecon pri la estonta detruo de la nacio, programita de Dio. Li ignoras la planon de Dio, sed ne povas ignori la riskon de atomdetruo. Ĉi tiu politika operacio havas neniun alian motivon, ĉar la rezulto de la deputita

voĉdono havis neniun eblecon ŝanĝi aŭ modifi la decidojn jam faritajn. Aliflanke, danke al ĉi tiu voĉdono, la prezidanto povos diri al la franca popolo atakita de Rusio: "Mi ne respondecas pri tio, kio okazas al vi, ĉar la plimulto el vi voĉdonis por ĉi tiu decido aprobante miajn elektojn." Kaj li efektive akiris ĉi tiun oficialan subtenon ĉi-marde, la 12-an de marto 2024, dato en kiu mi notas numeron 12 metitan inter du Marsojn (mardo = Tago de Marso) la romia dio de Milito. Estis en la "Idesoj de Marto" ke la romia diktatoro Cezaro estis murdita. Kaj marde, la 12-an de marto 2024, per leĝdona voĉdono, la deputitoj de Francio ĵus subskribis la akton de detruo de sia ĉefurbo Parizo kaj ĝia tuta norda regiono. Dato, kiu do nun estas memorinda. El 572 voĉdonantoj, la plimulto estante akirita kun 226 voĉoj, 360 deputitoj aprobis la agojn entreprenitajn de la juna prezidanto, kiu kompreneble maljuniĝis kaj prenis 7 pliajn jarojn ekde sia unua prezidanta elekto en 2017; jaro kun katastrofa destino laŭ la numero 17 simbolanta dian juĝon. En ĉi tiu voĉdono, la eksa UMP-PS voĉdonis kiel unu homo por subteni la prezidanton kaj lian plimulton. Maldekstre, la Ligue de la France Insoumise (Ligo de Ribelema Francio) alprenis sian "ne"-voĉon nome de la risko, kiun la lando spertis. Dekstre, la naciisma partio "Nacia Kunveno" kondamnis politikan kaptilon kaj sin detenis de la voĉdonado, tamen kondamnante la riskon prenitajn por Francio, per la personaj decidoj de unu sola homo. Sed, ĝuste la Konstitucio, ĉi tiu venenigita kaliko testamentita de Generalo de Gaulle, pravigas ĉi tiun kaptilon metitan por Francio. "La tutan someron la franca cikado kantis" kaj ne komprenis kiom multe ĝia Konstitucio de la Kvina <sup>Respubliko</sup> kaŭzus ĝian falon. Kaj "kiam venis la norda vento", kiam aperis malfeliĉo, estis tro malfrue por eviti la plej malbonan. Kiu povas kontraŭdiri Dion, kiam li deklaras per la buŝo de la apostolo Paŭlo en 2 Kor. 3:6: "... ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas."

Nur vera kredo permesas al homo akcepti la ideon pri la fino de la mondo. Kaj ĉar ĉi tiu speco de kredo fariĝis tre malofta, la amasoj da homoj, kiuj vivas hodiaŭ en la okcidenta tendaro, ne kapablas imagi brutalan finon al la homaro. Tial preskaŭ ĉiuj homoj restas konvinkitaj, ke la milito kondukita kontraŭ Rusio povas esti solvita politike nur per intertraktadoj inter la du militemuloj, Ukrainio kaj Rusio. Kun ĉi tiu konvinko, ili permesas al si armi Ukrainion, pensante, ke la plej malbona, kio povas okazi, estas humiligi Rusion. Ili ankoraŭ ne konsideris kompletan venkon por Rusio, des malpli la ideon, ke en sia venko, la Okcidento devus pagi kare por la rusaj mortintoj mortigitaj per la pafiloj kaj municio, kiujn ili donis al la ukrainoj. Ĉi tiu blindeco estas la rekta konsekvenco de kontinua paco, kiu daŭris 77 jarojn por ĉiuj eŭropanoj. Paco kaj la sola zorgo pri komerca kaj financa prospero tute formis okcidentajn loĝantarojn. Kaj la Kreinta Dio tiel malaperis el la mensoj de amasoj sorbitaj kaj blindigitaj de la videbla vivo.

Inter 533 kaj 540, pluraj vulkanoj estis erupciigitaj de Dio, subite plonĝante la loĝantojn de la Orienta Romia Imperio, sub la regado de imperiestro Justiniano, en profundan mallumon. La pesto kaj, pro la senigo de varmo kaj sunlumo, la nekapablo de la loĝantoj rikolti manĝaĵojn, kaŭzis milionojn da mortoj kaj detruis la Orientan Romian Imperion. Per la fortoj de la naturo, Dio detruis kaj finis la potencon dominadon de ĉi tiu imperio; jam tre malfortigita de invadoj de barbaraj popoloj, kiuj venis, eĉ tiutempe, el la Nordo. La scienco hodiaŭ trovas pruvojn de ĉi tiuj jaroj sen varmo aŭ lumo en glacikernoj. Sed ĝi ne

komprende, kial ĉi tiu fenomeno okazis. La respondo kuŝas en Dio, kiu volis favori la establon de la romia papa reĝimo establita en 538 sur la papa sidejo de la Laterana Palaco en Romo; kaj tio, por meti la nekredantajn kristanojn sub diable direktitan feran jugon.

En nia tempo, Dio uzis la kreadon de la viruso Covid-19 por haltigi la okcidentan ekonomion ekde la komenco de 2020. Fakte, la tuta planedo fariĝis viktimo de ĉi tiu epidemio, kiu parte mortigis la maljunulojn. Kaj ĉi tiu bezono redukti ilian reprezentadon celis favori la leviĝon de junuloj en la sferoj de politika potenco. Kun junuloj en povo, politikaj prioritatoj tute ŝanĝiĝis. Naskitaj en paco longe post la Dua Mondmilito, junuloj subtaksas la signifon de milito. Kaj la rezulto evidentiĝis en la neŝanceblebla rezisto de la juna prezidanto elektita en Ukrainio en 2019. Du jarojn antaŭ li, en Francio, en la sama aĝo, la juna prezidanto Macron montris la saman obstinan kaj neredukteblan karakteron.

La ukraina sperto montras la signifan ŝanĝon en la pensmanieroj de junuloj enirantaj politikon. Ekde la fino de la Dua Mondmilito, la terura fantomo estis naziismo, kiun israelaj specialistoj spuris en Eŭropo kaj Ameriko, kie kelkaj nazioj trovis rifuĝon post sia malvenko. Tial, veteranoj kiel mi estas mirigitaj kaj konsternitaj vidante la nesentemecon de junuloj al ĉi tiu temo. Sed ĉi tiu anstataŭigo estas la klarigo tra la homa historio, kiel pruvas la sperto de la hebreoj bonvenigitaj en Egiptujon, kie ilia frato Jozef fariĝis la unua veziro de la faraono. En la sekva generacio, la nova juna faraono opiniis ĉi tiun ĉeeston de la hebreoj danĝera kaj sklavigis ilin.

En 2013, ĵurnalistoj raportis la ĉeeston de uniformitaj nazioj inter la protestantoj gvidantaj la "puĉon" en la Majdana Placo de Kievo. Kian efikon havis ĉi tiu raporto? Neniun. La ŝanĝo en pensmanieroj estas do klare montrita. Du jardekojn antaŭe, ĉi tiu atesto unuigintus okcidentajn naciojn kontraŭ Ukrainio, kaj la lasta germana kancelierino, Angela Merkel, tute kontraŭis la ideon bonvenigi Ukrainion en Eŭropon pro ĝia grandega korupto. Do, por niaj junuloj hodiaŭ, naziismo kaj korupto estas nekonsiderindaj kaj duarangaj aferoj, sed la nacia juro de Ukrainio estas prioritato, por kiu la Okcidento povas engaĝiĝi en murdan militon. Kio fakte okazas? La Okcidento lasas sin esti venkita de la korupto de moralo, malmoraleco kaj seksaj perversaĵoj, aferoj, kiujn la rusa prezidanto kondamnas ekde 2022 kaj kiujn okcidentanoj neas malgraŭ la evidentajoj videblaj al ĉiuj. Por pli bone kompreni la gravecon de leĝigitaj seksaj perversaĵoj, mi devas memorigi vin, ke tio, kion ni nomas samseksemo, igas okcidentanojn, kiuj aprobas ĝin, sodomanoj. Ne senkaŭze Dio komparas Parizon kun "Sodom" en Apokalipso 11:8: "*Kaj iliaj kadavroj estos sur la strato de la granda urbo, kiu nomiĝas spirite Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ nia Sinjoro estis krucumita.*" "Nun, tiuj, kiuj ankoraŭ nomas sin kristanoj sur la tero, devas konsideri ĉi tiun spiritan juĝon, kiun la Spirito inspiris en la apostolo Paŭlo en Rom. 1:24 ĝis 28, pri ĉi tiu temo: "*Tial Dio lasis ilin al malpureco laŭ la voluptoj de iliaj koroj, al malhonoro de siaj propraj korpoj inter si. Ili ŝanĝis la veron de Dio en mensogon, kaj adoris kaj servis la kreitaĵon anstataŭ la Kreinton, kiu estas benata eterne. Amen! **Tial Dio lasis ilin al malhonoraj pasioj** : *ĉar eĉ iliaj virinoj ŝanĝis la naturan uzon en kontraŭnaturan . Kaj tiel same la viroj, forlasante la naturan uzon de la virino, brulis en sia volupto unu al la alia, **viroj kun viroj****

**farante maldecajn aferojn, kaj ricevante en si la ŝuldatan punon de sia eraro .** " Kiam viroj pravigas la malbonon, kiun Dio kondamnas, li havas nur la eblecon detrui ilin, por ke malbono ĉesu plenumiĝi en la vivo, kiun li donas, rigardas kaj kontrolas; ĉar **li tenas la mondon en siaj manoj** kaj akiras, vole aŭ perforte, la finon de peko aŭ tiun de la pekulo. La puno de Sodom kaj Gomora konsistigas averton de Dio adresitan al iliaj imitantoj pri la "**tempo de la fino**". La "*fajro el la ĉielo*" ĉi-foje estos anstataŭigita per nuklea fajro kaj la ĉefurboj, kiuj reproduktas la pekojn faritajn en Parizo, ricevos la saman punon de Dio. Ĉar la valo de Sodom prezentiĝas hodiaŭ en la formo de multaj nacioj tiel koruptaj, kiel ĝi povus esti. Kaj Paŭlo, ĉi tiu kristana modelo, nur konsideras la instruon de la "leĝo de Moseo" citita en Lev. 18:22-29: "*Ne kuŝu kun viro, kiel kuŝas kun virino. Ĝi estas abomenindaĵo.*" .../... Ĉar kiu ajn faras ion el ĉi tiuj abomenindaĵoj, tiu estos ekstermita el sia popolo. "Por Dio, kiu ne ŝanĝiĝas, la sama kulpo meritas la saman punon; kaj tamen estas li, kiu elektas la instrumenton por apliki kaj efektiviĝi ĝin."

### M39 - **Sekularismo estas en danĝero**

Tiujn vortojn diris hodiaŭ, ĵaŭde, la 14-an de marto 2024, la franca ĉefministro, sinjoro Gabriel Attal, juna, mem-proklamita sodomito.

Ĉu ni surpriziĝu? Por kompreni mian respondon, ni devas kompreni kio vere estas laikismo. En la okuloj de la francaj masoj, laikismo kreskigis kunekzistadon inter ĉiuj francoj de ĉiuj devenoj dum 60 jaroj ekde 1945; la unuaj islamistaj atakoj okazis en 1995. Ni do reviziu la diversajn etapojn, kiuj kondukis Francion al la adopto de ĉi tiu socia principo, kiun ĝi nomas: laikismo.

Francio estis monarĥa dum tre longa tempo kaj poste oficiale ateisma dum sia Revolucio de 1792. Poste, sub la Imperio de Napoleono la 1-a (1804-1815), la Konkordata reĝimo estis trudita al ĉiuj, katolikoj kaj protestantoj, la du religioj kiuj furioze batalis unu kontraŭ la alia. Dum la tempo de Napoleono, ambaŭ religioj estis tre malfortigitaj, submetitaj al la ateisma revolucia furiozeco. Kaj inter 1804 kaj 1815, ĉi tiuj du religioj estis pretaj akcepti ĉiujn kompromisojn truditajn de la tiama imperiestro. Memoru, ke la protestanta religio estis baldaŭ forlasita de Jesuo Kristo; tio okazos printempe de 1843 kaj aŭtune de 1844 por ĉiuj protestantoj, kiujn lasis malvarmaj kaj indiferentaj la du sinsekvaj anoncoj pri la reveno de Kristo faritaj de William Miller en Usono. La akcepto de la kompromiso estas tiel pli facile komprenebla. La sanga Franca Revolucio tial havis la saman efikon sur kristanaj kredantoj en 1843 kiel la dek jaroj da persekutado de Diokleciano kaj lia imperia tetrarkio inter 303 kaj 313. Kaj per sia Konkordato, Napoleono ripetis la pacigan rolon de imperiestro Konstantino la 1-a, <sup>konata</sup> kiel la Granda.



Tiel, denove, libereco igas fidon vana kaj trompema; ion, kion la "adventistaj" fidotestoj konfirmos en 1843 kaj 1844.

Tial ne estas surprize, ke la sekularismo de la Konkordato de Napoleono sukcesis kunigi ateistojn, katolikojn ignoratajn de Dio, kaj protestantojn neitajn de Jesuo Kristo.

En la printempo de 1843, la spirita situacio de okcidentaj nacioj estis analoga al tiu, kiu regis en la Romia Imperio en 313. Kaj la tri komponantoj de ĉi tiu okcidenta socio havis komune nur sian kutimon ripozi en la unua tago, kiun Konstantino, la adoranto de la "nevenkita suno", adoptis tra la tuta Imperio. Ĉu ili faris tion konscie aŭ ne, la fakto restas: ĉiuj loĝantoj de la Okcidento respektis regulon agnoskitan kaj de laikaj kaj de religiaj homoj, de tiu tempo ĝis nia propra.

Heredanto de la respublikanaj valoroj, Napoleono estis agnostikulo, kompleta nekredanto, ĉar li kredis nur je forto kaj persvado. Li nur turnis sin al religio por legitimi sian kronadon kiel imperiestro; kaj oni devas memori, ke li mem prenis sian kronon en la manon por meti ĝin sur sian kapon; tiel signifante la rolon de fasado donitan al la papo alvokita por la ceremonio. Liaj momentaj konkeroj de aliaj eŭropaj nacioj havis nenian alian celon ol disvastigi tra la imperio la spiritan venenon de libera penso, kiu pravigas ateismon; tio por la intereso de la diablo. Sed por Dio, ĉi tiuj konkeroj devis renversi monarĥajn reĝimojn, kiujn li kondamnis tiom, kiom tiun de Francio pro ilia submetiĝo al la romkatolika religio, ĝia papo kaj ĝia pastraro konsistanta el kardinaloj, episkopoj, pastroj, monaĥoj kaj monaĥinoj. La rezulto de la atingita apostazio estas ĉi-foje grandega, ĉar ĝi koncernas ĉiujn, kiuj vivas en la Okcidento.

Do, printempe de 1843, ni havas spiritan situacion identan al tiu de 313, kaj same kiel en 321, Dio forigis la praktikon de la sepa-taga Ŝabato, en 1873, li restarigis ĉi tiun praktikon per siaj elektitaj sanktuloj, kiujn li lanĉis en universalan mision portantan la nomon "Sepa-tagaj Adventistoj". Estas utile rimarki, ke kaj en la kvara el liaj dek ordonoj kaj en la nomo Sepa-taga Adventisto, la vorto Ŝabato ne aperas. Ĉar Dio diras al ni per ĉi tiu rimedo, ke la grava afero ne estas la ripozo mem, sed la ordnumero, kiun Dio asignis al ĝi ekde sia kreado de la mondo. Kaj atakante ĉi tiun dian ordonon, la diablo scias, kiom sentema Dio estas pri ĉi tiu temo, kiu estas lia tuta gloro kiel Dio la kreinto. Konsideru do, ke li ne rajtigas homon doni al ĝi nomon, do kio povas esti farita pri ŝanĝo en la ordo, kiun li donas al la sep tagoj de la semajno.

Mezuru la progreson de la satana atako kontraŭ Dio kaj lia gloro. En 1843 kaj 1844, Dio retenis nur 50 homojn el la tuta loĝantaro vivanta en Ameriko por beni ilin, kaj nur 50 000 el ili momente esperis la revenon de Jesuo Kristo. Sed konfirmante la mesaĝon de Sardeso, "vi aspektas kiel vivantaj kaj vi estas mortintaj", la protestanta Ameriko ankoraŭ ŝajnas esti tre religia. La diablo tiam turnas sin al Francio, la loko mem kie naskiĝis la nacia ateismo, kaj tie homoj vivas kune sub la Konkordata reĝimo, sed paco estas nur ŝajna ĉar luktoj por influo profunde kontraŭas la sekularan spiriton kaj la plimultan katolikan religian spiriton.

En 1905, sekularismo estis oficiale kaj laŭleĝe adoptita de Francio, post luktoj kontraŭ religio. Tiuj koncernaj religioj tiam estis du kristanaj religioj ne agnoskitaj de Jesuo Kristo, do pretaj adaptiĝi al ĉia kompromiso kiel ekzemple

"oni ne atakas la konkurantan religion" kaj por fari tion, tiuj religioj akceptis la principon ne prozeliti. Tio do ne prezentis problemon por tiuj du religioj, ĉar katolikismo estis preskaŭ ekskluziva en Francio kaj protestantismo same en Usono. Sed sekularismo estis apartaĵo de Francio, ne de Usono. Tiu dogmo estis des pli facile akceptebla, ĉar ĝi ne pridubis la kristanajn normojn establitajn antaŭ tiu dato de 1905. Ĉar krom la tempo, dum kiu la revolucia kalendaro estis aplikita, la romkatolika kalendaro reakiris sian legitimecon por tutaj eŭropaj nacioj. La 10-tagaj semajnoj estis anstataŭigitaj per la septagaj semajnoj hereditaj de la judoj kaj de Dio, la kreinto de ĉio kaj vivo. Sed la protestanta religio jam estis malbenita ekde 1843 pro la romia dimanĉo heredita ekde la 7-a de marto 321 de ĝia origina fondinto, imperiestro Konstantino la 1-a. <sup>Tamen</sup>, oni notu, ke sekularismo ne estas trudita en Alzaco, kio pravas, ke en la lando de homaj rajtoj, kie oni donas lecionojn pri libereco, egaleco kaj frateco, ĉiam ekzistis, kaj ankoraŭ ekzistas hodiaŭ, kiel la satira komikulo "Koluŝo" tiel subtile diris, homoj pli egalaj ol aliaj.

En 1914, milito eksplodis inter sekulara Francio kaj katolika Germanio.

En 1917, en la ortodoksa cara Rusio, revolucio eksplodis, renversante kaj mortigante la caron kaj lian familion. La bolŝevikoj establis nacian ateismon multe pli potencon ol tiu de Francio. La ateismo de la tempo tiel plifortiĝis kaj disvastiĝis tra Okcidenta Eŭropo. Sed tie, la kapitalisma spirito komuna kun Usono kontraŭbatalis la komunistan spiriton kaj neŭtralis ĝin. La spertoj de Francio kaj Rusio estis tiel similaj, ke ili metis la du landojn en konkurencon, kiu finfine kontraŭstarigis ilin en la Tria Mondmilito, kies preparoj komenciĝis la 24-an de februaro 2022. Sed atentu! Laŭ ilia besta simbolo, la konflikto kontraŭstarigis impulseman kaj arogantan "gaŭlan kokon" kontraŭ malzorgeman kaj tre potencon "rusan urson", kaj la konflikto havus la antaŭvideblan rezulton. De 1917 ĝis 1991, la orienta tendaro elstaris de la okcidenta tendaro per sia lukto kontraŭ religio kaj okcidenta kapitalismo. Memoru, ke Rusio kaŭzis la malvenkon de Napoleono, kiu estis dispremita de la severa vintra malvarmo de Rusio kaj la oferspirito de la rusaj slavo.

Tamen, en 1936, en Francio, la elektoj alportis la "popolan fronton" al la povo, "la tempo de la konvalo" kiam la francaj proletoj komencis esperi, kiel siaj rusaj kamaradoj, je "fina lukto", kiu trudus sian reĝimon al ĉiuj por la feliĉo de ĉiuj. En Hispanio, la interna milito kontraŭstarigis la diktatoron Franco kontraŭ la hispanaj komunistoj subtenataj de internaciaj brigadoj. Helpite de germanaj ĉasbombaviadiloj, generalo Franco eliris venka el la konflikto kaj tenis la katolikan Hispanion sub sia nefleksebla aŭtoritato.

En 1938, la Olimpikoj okazis en Munkeno, Nazia Germanio. La krimoj faritaj de la nazioj en Germanio tre malkomfortigis la gvidantojn de eŭropaj nacioj, kaj ĉiuj preferis ŝajnigi, ke ili ne vidas ion ajn favore al internacia paco.

En 1939, pakto estis farita inter katolika Germanio kaj ateista Sovetunio. Pollando vidis siajn limojn ŝovitajn okcidenten pro rusa invado.

En 1940, Rusujo batalis kontraŭ Finnlando.

En 1942 kaj ĝis 1943, Germanio atakis Rusion kaj restis blokita ĉe Stalingrado. Poste la situacio turniĝis favore al Rusio, ĝis Germanio estis dispremita en 1945.

Tiuj militoj kaŭzis multajn mortojn, kaj en mondo ĉifona naskiĝis humanisma penso, konstruita sur la duobla heredaĵo de ateismo kaj kristanaj valoroj. En la nomo de tiu penso, kiu metas la homon super ĉiuj ateismaj aŭ religiaj valoroj, konstruiĝis nia nuna socio. Dio estas forgesita, same kiel Karl Marx, ĉiuj dogmoj paliĝas antaŭ tiu nova vero: "homo kaj nenio krom homo", kontraste al la "scripta sola scriptura" de la protestantoj. De tiam, neniuj argumentoj estas akcepteblaj kontraŭ tiu dogmo de humanismo. Oreloj estas ŝtopitaj por ne aŭdi, kaj okuloj estas fermitaj por ne vidi; la vero jam ne havas la rimedojn por esti aŭdita, des malpli por esti aŭskultata. Ekde 1945, nacioj rekonstruis sin, kaj iliaj loĝantaroj montris, ke eblas vivi pace kaj preskaŭ feliĉe sen adori Dion, alian diaĵon, aŭ batali por ateismo. Ĝuante relativan pacon, kiun Dio donas, loĝantaroj estas sorbitaj de la gusto por profesia sukceso, la plezuro gajni ĉiam pli da mono por kontentigi nesatigeblajn dezirojn aĉeti konstante renovigitajn produktojn.

Ni tiel alvenas en 1962, la dato kiam, en Evian, Generalo de Gaulle subskribis interkonsentojn por fine fini la Militon de Alĝerio, kiu, komenciĝinte en 1954, jam daŭris multe tro longe. Ĉi tiuj interkonsentoj estis subskribitaj haste kaj fakte estis multe tro avantaĝaj por la alĝeria tendaro de la FLN. La interkonsento donis al alĝeriaj ŝtatoj liberan aliron al la teritorio de metropola Francio. Kaj ĉi tiu detalo pavimus la vojon por la malfeliĉo de la nuntempa Francio. Ĉar ĝuste ĉi tiu interkonsento pravigis la ĉeeston de granda islama komunumo kaj islamista malplimulto sur nia nacia grundo. Fakte, mi memorigas vin, la principo de sekularismo estis akceptita de apostataj kristanoj pretaj al ĉia socia kaj religia kompromiso. Ankaŭ, fronte al ĉi tiu situacio, Dio favoris la alvenon en Francion de tria religio, ankaŭ monoteisma: la Islamo de la Profeto Mohamedo.

Kion vi devas kompreni estas, ke en 1962, la alveno de alĝeria islamismo reproduktis la efikojn de la apero de soveta rusa ateismo en 1917. La alveno de ekstera dogmo venis por rompi la internan ekvilibron konservitan ĝis tiam. Kaj Dio tiel rekreis konfliktan situacion, kie homoj, sen li, establis pacon; ion, kion li ne povis toleri longe.

En la Okcidento, kaj en Francio, la rusa komunista kaj ateista penso fine diluiĝis en la okcidenta penso, mem konstruita sur revolucia franca ateismo. La rezulta miksaĵo produktis la socian normon nomatan "socialismo", kies prezidanto François Mitterrand faris sin la standardportanto kaj reklamanto, metante ĝin sub la simbolon de la "rozo", la floro de amo. Ĉi tiu "socialismo" estas la normo ideale lokita en la centro de la mondo, en Eŭropo, inter la komunista Oriento kaj la kapitalista Okcidento. Sed ĉi tiu centro estas same malbenita de Dio kiel la du ekstremoj koncerne siajn du konkurantojn. Tiel Francio fariĝis la internacia reprezentanto de "humanismo", kiu antaŭenigas amon. Kaj la konsekvencoj finus preni la formon de la leĝigo de libera amo, liberigita amo en ĉiuj ĝiaj perversaj formoj inventitaj de la Sodomanoj, samcivitanoj de Lot, la nevo de Abraham. Sed eĉ antaŭ ol atingi ĉi tiun altan nivelon de perverseco kaj abomenindaĵo, la amo pravigita de la "socialistoj" profitigos la islamajn enmigrintojn bonvenigitajn en granda nombro sur franca grundo.

Kun Islamo, kaj jam sur alĝeria grundo, Francio renkontis apartan problemon: islamanoj ne plene integriĝis kaj ne diluis sin en la humanisma socio

de la lando. Dio metis en lian manon neantaŭviditan "ĵokeron", kontraŭ kiu la nekredanta Francio povis nur rompi sian dorson. Komprenu tion: la francaj koloniistoj, heredantoj de ateismo aŭ de religioj falintaj kaj malbenitaj de Dio, atribuis neniun gravecon al la religia temo, kiun ili fiere konsideris infanaĝa malsano, de kiu islamanoj povus esti kuracitaj kun sia supera helpo. Kaj fakte, la religio de Islamo ne malhelpis ilin riĉigi sin per la riĉaĵoj ekspluatitaj en la naturaj rimedoj de la lando.

En 1954, la alĝeria FLN ribelis kaj militis kontraŭ la kolonia Francio. Notu, ke oficiale, religio ne estis diskutita en la oficiala pravigo de la ribeluloj; ne, la donita kialo estis la deziro al sendependeco jam akirita en Azio fare de Koreio. Tamen, sur kio precize baziĝas ĉi tiu deziro al sendependeco? Sur nekongruenco de kunvivado bazita sur kulturaj kaj religiaj diferencoj. Ĉie, koloniigo produktas situacion, kiun la koloniigitaj fine ne plu akceptas, ĉar moralo kaj kutimoj, hereditaj tradicioj, kolizias kaj kontraŭas unu la alian ĝis la punkto de batalado ĝismorte. Kaj kontraŭe al la iluzioj de falsaj kristanaj kredantoj, en Jesuo Kristo, Dio ne favoras " *pacon, sed la glavon* ", kiun li faligas sur la disĉiplojn, kiuj pretendas esti lia savo, dum ili perfidas lin.

Ĉu la francoj estas pli abomenindaj ol aliaj koloniaj nacioj? Tute ne; ili estas eĉ multe malpli ol la angloj aŭ la belgoj, kiuj estas multe pli severaj al la indiĝenoj. Sed la koloniigitaj ŝatas ĉi tiun liberecon, de kiu Francio estas la modelo, tiom kiom ĝi mem ŝatas, kaj ili legitime volas profiti de ĝi. Necesis multaj pliaj nenecesaj mortoj por ke Francio cedu kaj donu al Alĝerio la kompletan sendependecon, por kiu ĝi batalis ĝis 1962. Por Dio, ĉi tiu koloniigo de Alĝerio, daŭranta ĉirkaŭ 150 jarojn, estis nur la rimedo por prepari la vermon, kiu devis eniri la frukton, nome en Francio en 1962. Ĉar, ĉiam nekonsciaj pri la islama danĝero, Generalo de Gaulle kaj liaj posteuloj rajtigis alĝeriajn laboristojn veni kaj labori en Francio, kie, per la leĝo pri familireunuigo de 1976, iliaj edzinoj kaj infanoj povis aliĝi al ili por vivi sur franca grundo, kie iliaj novaj infanoj fariĝis aŭtentike francaj, agnoskitaj kiel tiaj. Ĉi-foje, la vermo malrapide sed certe formanĝis la francan frukton.

En malgrandaj nombroj, islamaj enmigrintoj regroupiĝis, reformante la komunuman unuecon. Antaŭ ili, ekde 1915, armenaj enmigrintoj faris la samon, sed de kristana deveno, ĉi tiu enmigrado ne prezentis problemon. Jam en 1981, sub la socialisma registaro, la unuaj alĝeriaj deliktuloj distingiĝis per ripetaj ŝteloj; "Ali-baba eniris la kavernon plenan de riĉaj trezoroj"; kiel li povas agi se ne por preni sian parton. Kaj naciaj sekurecagentoj estis malhelpitaj de amasoj da alĝeriaj familioj aresti la kulpajn deliktulojn ĉe iliaj hejmoj. La ŝtata televido tiutempe atestis pri tio en raportoj kun bildoj, tiutempe nefalsigeblaj. La malbono, kiu eniris Francion kun Islamo, estas tiel efika kiel kancera ĉelo, kiu, se netraktita kaj nedetruita, nur multiĝas ĝis ĝi konkeras la tutan korpon, kiu fine mortas pro ĝi.

Ni estas en 2024, en tempo kiam ĉi tiu islama kancero spertos subitan ekprosperon, pro la importado de problemoj kiuj, post la murdema Hamas-atako de la 7-a de oktobro 2023 farita en Israelo, kontraŭstarigas en Gazao, Israelon subtenatan de la trompe kristana Okcidento, la Islamon de la palestina Hamas.

Je la 14-a de marto 2024, la francoj de hodiaŭ ankoraŭ ne konsciiĝis pri la kronika nekongruenco de kunvivado inter laikaj homoj kaj religiemaj islamanoj,

kiuj volas respekti la leĝon de la Korano. Kaj mi devas atentigi, ke la vera kristana religio benita de Dio jam ne plu kongruas kun certaj leĝoj truditaj de ĉi tiu laikismo. Kio ŝajnas igi ĝin kongrua estas nur la maloftaĵo de elektitoj konsciaj pri la temo. Fakte, Dio uzas islamanojn por fari kaj diri tion, kion la veraj "filoj de Dio" en Jesuo Kristo mem devus fari kaj diri. Farante tion, li konfirmas kaj kondamnas la ĝeneralan apostazon de la falsa okcidenta kristana religio. Ĝi estas tial frapita de ĝia malbeno, kiun Okcidento suferis ekde 2020, la atakoj faritaj de la instrumentoj uzitaj de Jesuo Kristo kaj kiuj estas, sinsekve, la viruso Covid-19, Rusio, la palestina Hamas kaj kiu alia poste...? La Magrebo kaj nigra Afriko? Ĉinio kaj Barato?

Sekularismo ne estas la plej malbona dogmo inventita de la homo, kaj se Dio ne ekzistus, ni povus eĉ diri, ke ĝi proponas tre ekvilibran solvon por antaŭenigi kunekziston inter homoj kun tre malsamaj opinioj, moralo, kutimoj kaj religioj. Kion ĝi diras? Ke ĉiu vivu sian religion tiel, ke li ne ĝenu sian najbaron, kiu vivas sian propran aŭ kredas je nenio! Por homa juĝo, ĉi tiu celo estas tiu de aplikata saĝo. La racia homo do povas nur aprezi ĝin. Sed kiu povas pretendi esti racia en socio trafita de la malbeno de Dio? Submetitaj al diablaj inspiroj, homoj fariĝas ĉio, kio eblas fariĝi, krom racia. Iliaj mensoj estas plenaj de malamo al ĉio, kion ili ne aprobas, kaj dum iuj sukcesas kontroli sian malkontenton kaj silente pripensi ĝin en siaj sekretaj pensoj, aliaj sentas la bezonon esprimi sian malkonsenton ĝis ataki siajn kontraŭulojn. Kaj ĉi tiu lasta kazo estas tiu de fundamentismaj islamanoj, kiujn mi nomas "virtaj", ĉar kio ajn ĝi estas, religio baziĝas sur reguloj preskribitaj en la Korano aŭ la Sankta Biblio kaj la virta homo estas tiu, kiu respektas kaj praktikigas la ordonojn proponitajn en ĉi tiuj skribaĵoj. Tiuj du libroj ne havas la saman legitimecon antaŭ Dio, sed ĉi tie mi parolas nur pri la vertikala konduto de la homo. Kaj pri ĉi tiu temo, eĉ se nur pro la tre konservativa kaj primara karaktero de orientaj socioj, respekto por la religia temo estas aplikata tie kun fideleco, kiu kontrastas kun la supraĵa konduto de la okcidenta homo. Kaj tio klarigas, kial Dio ĵetis, sur la spurojn de frivolaj kaj liberecanaj okcidentanoj, islamanojn zorgantajn ne iriti "Alaho'n", la Dion de Moseo la Hebreo. Ili venis al ilia lando en la formo de vivanta riproĉo. Sed samtempe, tiuj islamanoj trovas en Francio kaj en Eŭropo liberecon, kiun ili devus uzi por malkovri la bazojn de la vera kristana religio; tion, legante la Sanktan Biblion, ion, kion ili ne povas fari, sub risko de morto, en sia devenlando, kie Islamo estas religio trudita de la Ŝtato.

Franca respublikana sekularismo donas al si la rajton trudi siajn historiajn normojn kaj sian ateisman opcion al ĉiu en siaj publikaj lernejoj. Rezulte, lernejoj fariĝas loko de frotado kaj rompo inter la franca nacio kaj ĝiaj enmigrintoj de islama origino; la plimulto el ili.

Vi povas tiel pli bone kompreni kial niaj gvidantoj obstinas kredi, ke la solvo de kunvivadaj problemoj postulas lernejon kaj ĝian edukadon. Sed estante nekredantoj mem, kiel ili povus rezoni kiel kredanto, kiu, logike kun si mem kaj sia religio, metas la Kreinton Dion super ĉiuj aliaj valoroj? Eduko kaj diplomoj ne permesas al malsaĝa homo fariĝi inteligenta. Por kompreni ĉi tiun situacion, oni devas profiti de la inteligenteco, kiun Dio donas ekskluzive al siaj solaj veraj elektitaj servistoj, siaj amatoj, sur kiujn, kiel sur Jesuon, li metas sian tutan amon.



En ĉi tiuj versoj el Mat. 11:25-26, Jesuo konfirmas la senutilecon de la diplomoj de intelektaj homoj: " *En tiu tempo, Jesuo parolis kaj diris: Mi dankas Vin, Patro, Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ĉar Vi kaŝis ĉi tiujn aferojn de saĝuloj kaj komprenantoj, kaj malkaŝis ilin al infanoj.*" *Jes, Patro, mi laŭdas Vin, ke Vi tiel volis.*

La demando, kiun ĉiu kredanto, judo, kristano aŭ islamano, devus demandi al si, estas: "Ĉu mi amas Dion aŭ ĉu mi timas Lin?" Aŭ, "Ĉu mi servas Dion pro amo, aŭ pro timo?" Al tiuj, kiuj amas kaj servas Lin pro amo, Dio povas memori ilin, ke Li amis ilin unue, en Jesuo Kristo kaj en Lia libervola, elaĉeta ofero. Ĉi tio estis la temo de la eterna Evangelio, la bona novaĵo, kiu instruas homojn survoje al eterna morto, ke la oferto de eterna savo ekzistas kaj restas alirebla ĝis la fino de la provtempo en la jaro 2029.

Kiel la "Laodicea" malbenita de Dio, la okcidenta homaro kredas sin "riĉa kaj pensas, ke ĝi bezonas nenion", fidante je sia teknologia scio kaj siaj fizikaj kaj kemiaj sciencoj. Tamen, Jesuo ankaŭ povas diri al ĝi: "Vi ne scias, ke vi estas mizera, mizera, malriĉa, blinda kaj nuda." Jen la observo, kiun la tuta Eŭropo konscias malkovrante sian nekapablon produkti tiom da municioj kaj bomboj kiom Rusio, kiu fabrikas tri- ĝis kvar fojojn pli en la sama tempo. Kaj la sekvo de ĉi tiu situacio estas inversigo de la konflikto, kiu malfaciligas la ofensivon rusan kaj la defensivon ukrainan. La tendaro de scio ne estis preta devi amase reprodukti armilojn, sed Dio, kiu preparis ĉi tiujn aferojn, igis Rusion konstante produkti armilojn. La Kreinto Dio preparis ĝin por laboro, kiun li anticipe preparis por ke ĝi plenumu en sia tempo. Ĉi tiu estas ĝia lasta tera rolo antaŭ ĝia ekstermado. Ĝi efektive estos detruita, sed malaperos nur post detrui la tutan Eŭropon, kaj unue kaj ĉefe sian rivalan malamikon, Francion.

En la novaĵoj, la aroganta juna prezidanto Emmanuel Macron pliigas la vortan kaj aktivan eskaladon per pripensado de rekta milito kontraŭ Rusio. Ni komprenu ĉi tiun junulon, samtempe sinceran kaj cinikan, rektan kaj ruzan, sed ankaŭ fervoran, malgraŭ siaj juĝeroj, respekti la regulojn de nacia juro adoptitajn de UN. Tute apartigita de Dio, li estas viktimo de la "litero kiu mortigas", malhavante la dian inteligentecon kiu permesas "al la spirito doni al ĝi vivon". Por li, la saĝo de humileco fariĝas la perfido de malkuraĝuloj. Li forgesas ke, tra la homa historio, la plej malfortaj savis siajn vivojn akceptante la dominadon de tiuj pli fortaj ol ili. Kaj Jesuo Kristo instruis ĉi tiun konduton kiel testamenton de saĝo. Estas en li granda simileco al la unua konsulo el Korsiko, generalo Napoleono Bonaparte, kaj hodiaŭ, respondante al lia televida intervjuo de la 14-a de marto 2024, rusaj satiraj ĵurnalistoj ne maltrafis la okazon memori lin, ke Napoleono suferis amaran kaj sangan malvenkon kontraŭ Rusio. Estas vere, ke jam en 2017, elektante la lokon de la Luvro por sia unua prezidenta apero, la junulo montris bonapartisman monarĥan naturon, kiu igis lin voli iĝi la Napoleono la 1-a<sup>de</sup> la hodiaŭa Eŭropo, kaj la kunteksto favoras lin kaj instigas lin preni la gvidadon en la eŭropa batalo favore al Ukrainio. Sed prezidanto Macron havas en si ion de tiu alia granda historia figuro, kiu antaŭis Napoleonon Bonaparte. Mi parolas pri Maximilien Robespierre, kun kiu li dividas la senton voli ŝajni "la nekoruptebla" de nia tempo. Li, kiu restas firma en siaj decidoj, necedema en siaj decidoj, kiujn li rifuzas pridubi, kaj kiel Robespierre, li konas

nur la aŭtoritaton de la skriba leĝo, kiun li volas trudi kiel la solan bazon por reflektado, farante tamen grandajn maljustecojn, ĉar por li, la menso devas nepre esti submetita al la leĝo kaj ne inverse, eĉ je la kosto de morala maljusteco. Lia trejnado kiel bankisto ĉe la banko Rothschild formis lian personecon. Rezulte, li sentas sin eŭropano antaŭ ol esti franco kaj nur avidas la gvidadon de la tuta Eŭropo. Lia perfekta regado de la angla konfirmas lian atlantikistan spiriton, kaj por konfirmi tion, en la eŭropa parlamento, la nomo de lia partio, "Renaissance", estas oficiale esprimita en la angla per la nomo "Renew". Li tial perfekte enkarnigas la spiriton de la monda registaro, kiun establos la pluvivantoj de la Tria Mondmilito.

Lia viscera alligiteco al laikismo kaj la rolo de edukado plue donas al li ĉi tiun bonapartisman bildon, Generalo Bonaparte estante ĉe la origino de multaj principoj kaj reguloj ankoraŭ aplikataj en nia 5-a <sup>Konstitucio</sup>. La simileco iras tre malproksimen, eĉ en la Ĉambro de Deputitoj transformita en ĉambron por registri registarajn decidojn adoptitajn per dekreto aŭ per Artikolo 49.3 de la Konstitucia Kodo. Bonaparte kaj Macron agas kiel diktatoroj sub oficiale demokratie-respublikana reĝimo. Ili ambaŭ estas aŭdacaj homoj: "aŭdaco, pli da aŭdaco, ĉiam aŭdaco." Sed aŭdaco ne rajtigas virkokon ataki urson. Por Bonaparte, la situacio estis malsama; liaj malamikoj estis monarkioj, kies soldatoj estis pagitaj por batali por la reĝo, kiu dungis ilin. La instigo de ĉi tiuj batalantoj ne estis tre granda. Kaj Ukrainio montris kiel naciisma fibro povas igi nacian armeon efika dum batalado por sia sendependeco kaj supervivo. Tamen, ekde la 24-a de februaro 2022, Rusujo uzas nur pagitajn dungosoldatojn kiel la monarkioj, kiuj batalis kontraŭ Napoleono la 1-a. <sup>Celante</sup> je ĉia kosto doni al sia milito la nomon de speciala operacio, prezidanto Putin favoris la bataleman malfortecon de sia tendaro. Nu, kio okazos, kiam, sentante sin en morta danĝero, la rusa popolo eniros la batalon por venki aŭ por morti? Kiel vaporrulpremilo, ĝi penetros siajn okcidentajn malamikojn, kiujn ĝi subigos unu post la alia, antaŭ ol daŭrigi ekstermi ilin, kiam Rusujo mem estos trafita de atombomboj de Usono.

Sed kion nia laika prezidanto ne antaŭvidis, kaj kion li provas per prioritatigo de venko en Ukrainio, estas la atako kontraŭ Francio fare de Islamo venanta de la sudo de ĝia teritorio. Jam la ĉeesto en Francio de granda islama komunumo konsistigas teruran sangan dornon en la flanko de tia scenaro. Por nia estonteco Napoleono devos batali kontraŭ la invadanto de la sudo, tiu venanta de la Nordo kaj por Francio, de la Oriento, kaj tiu de la interno. En la lando, kiu abolicis la mortopunon, la mortintoj estos kalkulitaj en milionoj da animoj, kaj kiom ĉi-foje, por la tuta Eŭropo, sangigitaj kaj detruitaj de bomboj? Ne miru pri la amplekso de la disvolviĝanta katastrofo, kiu nur parte detruas la homaron, kiu devas tute malaperi de la tero post la glora reveno de la granda Dio kaj Sinjoro Jesuo Kristo.

Ne ekzistas temo sur la tero tiel konfuza kiel religio. Tial ne estas mirinde, ke tiuj, kiuj malestimas religion, kiun ili konsideras senutila kaj infaneca, ne povas kompreni ion ajn pri ĝi. Sed kion mi povas diri estas, ke ĉiuj religioj estas volitaj de Dio, ne por kolekti la elektitojn, kiuj estos savitaj per lia graco, sed por kontraŭstari malbenitajn naciojn unu kontraŭ la alia. Tio estas la kazo kun Islamo kaj la romkatolika religio, post kiu ĝi aperis en Arabio komence de la 6-a <sup>jarcento</sup>.

Savo estas ekskluzive oferto de dia graco proponita en la nomo de la libervola ofero plenumita de Jesuo Kristo. Ne rekonante la elaĉetan valoron de ĉi tiu ofero de Jesuo Kristo, Islamo ne estas religio, kiu savas, sed glavo aŭ sabro, kiun Dio uzas por masakri malfidelajn kristanojn en la tempo, kiam li elektas fari tion. Islamo hodiaŭ plenumas la rolon, kiun ĝi donis al la popolo de la Filiŝtoj en la malnova interligo; Ankaŭ, ne estas senkaŭze, ke hodiaŭ, la milito kontraŭstarigas la okcidentan tendaron kaj Israelon al la palestina Hamas, tio estas, la Filiŝtoj de nia tempo, kiuj ankoraŭ vivas en Gazao kiel en la tempo de Juĝisto Samson.

Mia juĝo estas justa ĉar en mia profeta ministerio, la profunda kaj Dio-klera studado de la tekstoj koncerne la profetaĵojn pri la finaj tempoj permesis al mi malkovri la veran juĝon de Dio, kiu permesas al mi juĝi aferojn kaj homojn ne nur surbaze de videblaj faroj, sed ankaŭ laŭ la spirita stato, kiun Dio donas al ili. Jen kion Jesuo diris al ni, kiam li diris: "*Ĉu oni rikoltas vinberojn aŭ figojn el dorna arbo?*" kaj la lernita leciono estis: "*Bona arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, nek malbona arbo doni bonajn fruktojn.*" Sed la leciono povas esti utila nur se "*la observita frukto*" estas efektive la "*bona*", tio estas, tiu, kiun Dio aprobas kaj benas eterne.

Francio estas la nacio plej celita de la granda Kreinto Dio kaj la plej bona pruvo, kiun li povas doni al ni por konfirmi tion, estas la escepta vero, kiun li igas min skribi en ĉi tiu lando kaj en ĉi tiu urbo Valencio, loko, kiun li jam markis laŭ pluraj manieroj. Mi insistas pri ĉi tiu punkto, la profetaĵo, kiun mi klarigas en sia tuteco, trairis 2000 jarojn da historio sen ricevi sian klarigon. En Apokalipso 1, Dio klare montras, ke li celas ĝin por siaj servistoj de la fina tempo; kio estas logika, ĉar la profetaĵo estas interpretebla nur kiam la profetitaj eventoj estas plene plenumitaj aŭ baldaŭ plenumiĝos; kio estas la kazo en 2024, 6 jarojn antaŭ la fina reveno de la glorigita Kristo. Dio trovas en Francio la du kontraŭajn ekstremojn: la plej malbonan kaj la plej bonan, sekularan Francion kaj ĝiajn "Sepa-tagajn Adventistojn" servistojn de disidenta kredo kaj laboro. Ĉar, mi memorigas vin, Valence-sur-Rhône estis la historia bastiono de la franca adventismo post 1873. Kaj antaŭ tiu dato, en 1799, Papo Pio la 6-a mortis tie, detenita en la Citadelo de la urbo, kien li estis prenita en 1798 de Generalo Berthier, laŭ ordonoj de la Respublikana Direktorio.

Francio nur falis pli kaj pli malalten tra sia historio kaj ekde la komenco de sia unua monarkio ĉirkaŭ 496, ĝi subtenis per reĝaj armiloj la romkatolikan religion, jam malbenitan de Dio ekde 313 kaj 321. Ĝi kontraŭstaris kaj batalis kontraŭ la Sankta Biblio laŭ peto de la romaj papoj ekde ĝia populara publikigo en la 16-a jarcento. Por detrui la potencon de la monarĥa kaj papa koalicio, kiun Apok. 13:1 nomas la besto, kiu leviĝas el la maro, Dio starigis la Francan Revolucion kaj ĝian nacian ateisman reĝimon, kiun Apok. 11:7 nomas "la besto, kiu leviĝas el la senfunda abismo". El ĉi tiu nacia ateismo ni heredis hodiaŭ la principon de sekularismo kaj dum la lastaj dek jaroj, la franca sekularismo leĝigis abomenindaĵojn, kiuj faras ĝin la ĉefa celo de la kolero de Dio. Tio klarigas la transdonon de preskaŭ absoluta potenco de la 5-a Respubliko al junulo kun obstina kaj malzorgema karaktero. Observante la sinsekvon de eventoj, ni povas vidi, ke Dio kondukas lin por inciti la malamon de Rusio. La nuklea ekipaĵo de Francio fariĝas malbeno por la tuta lando Francio. Konjektante pri tiu ĉi nuklea aparato, la junulo

rigardas malsupren kaj eniras en konflikton kun Rusio, kiu havas 140 milionojn da loĝantoj vivantaj sur teritorio de 17 milionoj da km<sup>2</sup> kaj kiu permesas al si sendi 10 bombojn kiam Ukrainio sendas nur unu, kaj baldaŭ, eĉ malpli, aŭ eĉ neniun. La malbeno de la franca popolo do konfirmas sin tagon post tago. Tial ne estas surprize, ke la destino de Parizo estas suferi la sorton de Sodom detruita de ĉiela fajro, hodiaŭ anstataŭigita per nuklea fajro. Parizo kaj Romo estas la celoj de Dio. Romo, la urbo de la patrino katolika eklezio, estas rezervata por la fina dia kolero. Parizo malaperos antaŭ ŝi en la Tria Mondmilito pro laciĝo de la pacienco de Dio. Ĝia partnereco kun Romo igas min vidi en Apokalipso 18 bildon kie Dio diras pri Romo: " *Ĉar ŝiaj pekoj atingis la ĉielon, kaj Dio memoris ŝian malbonagon.* " Ĉi tiu bildo validas ankaŭ por Parizo, kie ĝia metala turo, la "Eiffel-Turo", leviĝas al la ĉielo ĝis alto de 300 metroj. Kaj, plej interese, ĉe la supro de ĉi tiu turo estas la radio- kaj televidantennoj, kiuj elsendas ĝian sekularan kulturon, ĝian sportan idolkulton, ĝiajn politikajn paroladojn kaj ĝiajn diversajn amuzojn al ĉiuj hejmoj de la loĝantoj de la tuta lando. Ĉio ĉi estas kaptata kaj elsendata al la tuta tero per ĝiaj satelitoj. " *Ŝiaj pekoj* " kaj ŝiaj abomenindaĵoj estas tiel disvastigitaj tra la tuta tero. Ĝia "Eiffel-Turo" estas la bildo de la mult-etna kunveno de ĝia loĝantaro, kiu reproduktas la bildon de la antikva " *Babelturo* ". Kaj " *ŝiaj pekoj* " ŝuldas al ŝi la spiritan nomon " *Sodomo kaj Egiptujo* " en Apokalipso 11:7, ĉar Egiptujo fariĝis la bildo de " *peko* ", atestante pri absoluta ribelema sinteno, kiam ŝia Faraono kontraŭstaris la ordonojn donitajn de Dio per sia fidela servisto, Moseo.

Fina testo de fido estas doni gloron al la Kreinto Dio en universala kunteksto, kie Dio frapos kulpajn ribelantojn per la " *sep lastaj plagoj de sia kolero* " prezentitaj en Apokalipso 16. La historio de la Tero tiel finiĝos per tutmonda sperto modelita laŭ tiu de la komenco de la establado de karna nacia Izrael, kiam dek plagoj de Dio frapis Egiptujon pro ĝia peko de malobeo.

Tiel, la pekoj de Francio kaj ĝiaj okcidentaj partneroj punitaj de la Tria Mondmilito, sub la usona protestanta gvidado, la " *besto, kiu leviĝas el la tero* " de Apokalipso 13:13, kolektiĝos por la puno de la monda " *peko* ", la postvivantoj sub universala reĝimo organizita de la usonaj postvivantoj. Kaj ĉi tiu " *peko* " prenos precizan formon per la romia dimanĉa ripozo, kiu estos trudita sub la minaco kaj apliko de komercaj sankcioj kontraŭ la obstinaj, tio estas, la lastaj veraj adventistoj, kiuj restis fidelaj al la " *sankta sabato de la sepa tago, sanktigita de Dio* " en la sepa tago de sia tera kreo. Por multaj la vorto " *peko* " alprenas malprecizan signifon, sed la lasta provo de fido rivelos ĝin en ĝia tuta signifo. La lasta mezuro prenita kontraŭ la adventistoj estante ilia kondamno al morto, Jesuo Kristo intervenos per sia tuta dia povo por renversi la situacion, analoge al la sperto vivita de la judo Mordeĥaj en la libro de Ester. Same kiel Haman finas pendigita sur la pendumilo preparita por Mordeĥaj, la lastaj ribeluloj pretaj mortigi liajn fidelajn servistojn estas mortigitaj, transdonitaj al la popola kolero de la homamasoj trompitaj de iliaj mensogoj, iliaj falsaj religiaj asertoj.

Ankaŭ valoras rimarki la analogecon, kiu karakterizas ĉi tiun lastan teston, kie la homo devas elekti inter du tagoj por sia semajna ripozo, kaj la elekto proponita al Adamo kaj Eva, inter " *la arbo de vivo kaj la arbo de scio pri bono* "

*kaj malbono* ". En ambaŭ spertoj, la elekto estas binara kaj decidita vivon aŭ morton, tio estas, la du vojojn, kiujn Dio metis antaŭ la elekton de la homo.

La homaro havos 6 000 jarojn post ses jaroj, kaj dum tiuj 6 000 jaroj, teruraj diaj juĝoj trafis la homaron de tempo al tempo. En la daŭro de niaj mallongaj vivoj, homoj ne rimarkas aŭ agnoskas tiujn diajn intervenojn, kaj se la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso ne ĵetus spiritan lumon sur la homan religian historion, ni rigardus malantaŭen al la historio sen identigi la intervenojn kaj juĝojn de Dio. Sed laŭdu Dion! Lia profetaĵo donas al homaj agoj precizajn religiajn signifojn karakterizitajn per la eterna konsistenco de Lia plej sankta juĝo. Dio tiel donas al ni pruvon kaj konfirmon, ke kion Li kondamnas unufoje, Li kondamnas ĉiam, eterne.

#### M40- La Grandioza Fina Delogo

Ni ne konscias pri la grandega privilegio esti avertitaj de Jesuo Kristo kontraŭ la falsa reveno, kiun Satano mem venos simuli ĝuste antaŭ la vera reveno de Kristo. Kaj vi vidos, ke ĉio estas demando de "**tempo**".

Jam ni legas en Apokalipso 12:13: "*Tial ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj loĝas en ili. Ve al la tero kaj al la maro! Ĉar la diablo malsupreniris al vi, havante grandan koleron, sciante, ke li havas mallongan tempon* . "

En ĉi tiu verso, la Spirito diras al ni, ke la diablo scias same bone kiel li la veran daton de la fina reveno de Jesuo Kristo, kion ni povis konfirmi kun Joel (Johano) en Valence, Francio, nur printempe de 2018. Satano ĉiam sciis tion. Kaj li faris ĉion eblan por malhelpi homojn scii ĉi tiun daton de la vera reveno de la glora Kristo. Por fari tion, li igis la monaĥon Dionizio la Malgranda, en la 6-a jarcento, establi falsan kalendaron bazitan sur falsa dato atribuita al la naskiĝo de Jesuo en Betlehemo en Judeo. Kaj tiel longe kiel liaj servistoj, inkluzive de mi, donis gravan rolon al ĉi tiu dato de la naskiĝo de Kristo, eĉ post kiam la sesjara eraro estis korektita, ilia atento koncentriĝis al kalkuloj bazitaj sur la dato de lia naskiĝo. Kaj nia Dio uzis ĉi tiun situacion por organizi siajn tri adventistajn procesojn en 1843, 1844 kaj 1994. Kaj do nur, laŭ mia opinio, printempe de 2018 la plej grava rolo ludita de la elaceta Mesio ne estis lia naskiĝo, sed lia pentofara morto libervole akceptita de Jesuo por savi siajn elektitojn per pentofaro pro iliaj pekoj anstataŭ ili. Nia scio pri la dato de la vera reveno de Jesuo estas do dividita ekde ĉi tiu printempo de 2018 kun Dio sed ankaŭ kun la diablo.

Ni legas en Mateo 24:25-26: "*Jen mi jam antaŭe diris al vi. Tial, se oni diros al vi: Jen, li estas en la dezerto; ne eliru; jen, li estas en la ĉambretoj; ne kredis ĝin.* » Jesuo avertas nin kontraŭ la anonco de falsa reveno de lia persono, kiu do antaŭos, laŭtempe, la daton de lia vera reveno. Kaj li donas al ni, en verso 27, priskribon pri kia estos lia vera persona reveno: "*Ĉar kiel la fulmo venas de la oriento kaj brilas ĝis la okcidento, tiel ankaŭ estos la alveno de la Filo de homo* . " Ĉi tiuj aferoj estas skribitaj kaj diritaj klare, sed malgraŭ ĉi tiu klareco kaj klara pureco de liaj vortoj, Jesuo scias, ke nur liaj veraj elektitoj konsideros ilin. Ĉar legi la Biblion ne sufiĉas, ni devas ankaŭ kredi kaj praktiki tion, kion Dio diras al



ni per ĝi. Kaj jen la tuta diferenco inter vera kredo kaj falsa religio, eĉ monoteisma religio.

Jesuo daŭrigas, dirante en verso 28: " *Ĉar kie ajn estas la **kadavro** , tie kolektiĝos la **agloj** .* " Ĉi tiu verso delonge prezentis problemon por mi kaj mi devis kontroli en la greka teksto ĉu la ĝusta traduko efektive estis " **agloj** ", pensante ke " **la aglo** " ne estas kadavromanĝanto kaj ĝenerale ne manĝas " **kadavrojn** ", preferante vivantan predon. Tamen, la greka teksto konfirmas ĉi tiun vorton " **agloj** " kaj nia Sinjoro, sciante la vivon, kiun li kreis, povas uzi ĉi tiun vorton " **agloj** " nur konscie kaj en preciza senco. Hodiaŭ, mi prezentas ĉi tiun novan klarigon: en la rolo de la " **kadavro** ", la korpo de la elektito preta oferi sin kiel vivantan oferon por resti fidela al la kreinto Dio kaj lia sankta sepa tago. En la rolo de la " **agloj** ", la persekutantoj de la romia tipo de la lastaj tagoj. Ĉar la " **agloflugiloj** " estis la emblemo de la romiaj legioj, el kies kelkaj soldatoj krucumis Jesuon en Jerusalemo la 3-an de aprilo 1930, je la naŭa horo matene. En Apokalipso 8:13, la vorto " **aglo** " rilatas al la imperia reĝimo de Napoleono la 1-a. <sup>Ĝi</sup> ankaŭ estis la emblemo de Nazia Germanio, kiu esperis krei sian "Trian Regnon". Kaj en nia tempo, dum longa tempo, **la "aglo"** estis la emblemo de la imperiisma Usono, la novaj romianoj, kiuj dominas la internacian kapitalismon ĉe la pinto de sia piramido. Jesuo tial profetis la lastan batalon de la adventistoj persekutitaj de la lastaj imperiistoj.

Tiel, en ĉi tiu mallonga, metafora frazo, Jesuo profetas la finan provon de fido de siaj servistoj kondamnitaj al morto pro ilia rifuzo forlasi sian praktikon de la Ŝabato sanktigita de Dio en la sepa tago, kiu estas nia romia sabato. Farante tion, ili rifuzos honori la romian aŭtoritaton, kiu trudis ekde Konstantino la 1-a kaj ekde la 7-a de marto 321, la reston de la unua tago dediĉita al la adorado de la pagana dio "nevenkita suno". La fina provo ankaŭ baziĝos sur la tempo, tiu, kiun Dio establis aŭ tiu, kiun la ribelema homo establis.

La falsa reveno de Jesuo, kiun simulas la diablo, estas konfirmita kaj evoluigita de la apostolo Paŭlo, kiu deklaras en 2 Tes. 1 ĝis 12:

Verso 1: " *Nun, koncerne **la alvenon de nia Sinjoro Jesuo Kristo** kaj nian kolektiĝon al li, ni petegas vin, fratoj,* "

Ĉi tiu verso metas la kuntekston por la reveno de Jesuo, en kiu la tuta diskurso alprenas sian signifon.

Verso 2: " *Ne baldaŭ skuiĝos en la menso, nek konfuziĝos, ĉu per spirito, ĉu per vorto, ĉu per letero supozeble de ni, kvazaŭ la tago de la Sinjoro estus proksima.* »

Paŭlo ripetas la averton donitan de Jesuo en Mateo 24:26.

Verso 3: " *Neniu vin trompu iel ajn; ĉar tiu tago ne venos, se antaŭe ne venos la apostatado, kaj la homo de peko malkaŝiĝos, la filo de pereco.* "

Apostazio estas la vera signo de la fino de la mondo kaj la fina reveno de Kristo. La homo de peko, la filo de pereco, estas aparte celata en ĉi tiu fina kunteksto sole, la falsa reveno de Jesuo simulita de Satano mem.

Verso 4: " *kiu kontraŭas kaj levas sin super ĉion, kio estas nomata Dio aŭ adorata, tiel ke li sidas en la templo de Dio, montrante sin esti Dio.* "

La vorto " *kontraŭulo* " estas la traduko de la hebrea substantivo " **Satano** " (malamiko, kontraŭulo, obstaklo). Ni devas renversi la tradician rezonadon.

Paŭlo aludas al la fina delogo farita de la diablo mem. Kaj ĉi tiu priskribo permesas al ni identigi kun la diablo la romkatolikajn papajn agojn, kiuj antaŭis lin en la tempo. Por la specifo " *eĉ ĝis la punkto de sidado en la templo de Dio* " koncernis, antaŭ ol la diablo mem faris tion, la papan reĝimon sidantan sur la "sankta seĝo" de la Laterana kaj Vatikana palacoj.

Verso 5: " *Ĉu vi ne memoras, ke mi diris al vi tion, dum mi ankoraŭ estis kun vi?* "

Kiel fidela servisto, la Apostolo Paŭlo konfirmas kaj renovigas la avertojn donitajn de sia Majstro Jesuo Kristo kontraŭ la falsaĵoj kaj trompaj kaj allogaj simulakroj starigitaj de la diablo kaj liaj demonoj. La savo de la elektitoj tute dependas de ĉi tiuj avertoj.

Verso 6: " *Kaj nun vi scias, kio lin detenas, por ke li aperu en sia tempo.* "

La fundamenta rolo de tempo estas ĉi tie konfirmita de la apostolo Paŭlo. La simulakro de la reveno de Kristo okazos nur baldaŭ antaŭ la vera reveno de la glora kaj dia Mesio.

Verso 7: " *Ĉar la mistero de maljusteco jam efikas; nur tiu, kiu ĝin retenas, devas esti forprenita.* "

Fakte, " **la mistero de maljusteco** " aktivas sur la tero de kiam Dio kreis ĝin. Ĝi komenciĝis per la delogo de Eva kaj finiĝos per la simulado de la reveno de Kristo. Dume, en la kristana epoko, ĝi alprenis diversajn formojn: judan, katolikan, islaman, ortodoksan, protestantan, anglikanan, kaj eĉ, ekde 1993, adventistan.

Verso 8: " *Kaj tiam malkaŝiĝos tiu senleĝulo, kiun la Sinjoro Jesuo ekstermos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la brilo de sia alveno.* "

" **malpiulo** ", kiun Satano mem reprezentos en ĉi tiu horo de vero, estos la tipa modelo por multaj malpiaj homoj kaj anĝeloj, kiuj subtenos lin. Kaj antaŭ **la "brilo de lia alveno"**, tiu de la dia Kristo, ili ĉiuj estos detruitaj per la spiro de lia buŝo. Tamen, Apokalipso 20 malkaŝas la specialan sorton rezervitan por Satano, kiu restos viva kaj malliberigita dum " **mil jaroj** " sur la tero, senigita je ĉiuj siaj teraj kaj ĉielaj loĝantoj, krom li mem.

Verso 9: " *Kaj la alveno de tiu senleĝulo estas laŭ la energio de Satano kun ĉia potenco kaj kun signoj kaj mensogaj mirakloj.* "

La kunteksto de la jaro 2029 estas priskribita ĉi tie kiel tempo markita de multnombraj diablaj delogoj. Farante miraklojn, la falsa Kristo donos la impreson esti la vera, kiu senlace plenumis multajn dum siaj tri jaroj kaj ses monatoj da tera ministerio. La unua estis la transformiĝo de akvo en vinon ĉe la geedziĝo en Kana; la lasta estis lia propra resurekto.

Ĉar ilia inteligenteco estas lumigita de Dio per liaj profetaj revelacioj, neniu el la veraj elektitoj de Dio estos trompita de ĉi tiuj mensogaj allogaj sofismoj. Kaj Mat. 24:24 konfirmas ĉi tiun neeblecon: " *Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, por trompi, se eble, eĉ la elektitojn.* " Sed male, ĉiuj liaj falsaj servistoj falos en la kaptilon metitan kaj gloros, vidante lin, la diablanton, kiun ili gloris antaŭe, sen vidi lin, nek voli lin, nek koni lin.

Verso 10: “ Kaj kun ĉia trompo de maljusteco por tiuj, kiuj pereas; ĉar ili ne ~~akceptis~~ la amon al la vero, por ke ili estu savitaj. ”

Sciu, ke en la greka teksto, la verbo "ricevis" ne estas skribita. La tradukisto aldonis ĉi tiun verbon, kiu esprimas lian personan koncepton pri la temo. Sed la vero estas tre malsama ol tio, kion li pensas, ĉar la amo al la vero ne estas ricevata, ĉar estas libere, ke ĉiu kreitaĵo de Dio produktas ĉi tiun frukton aŭ ne produktas ĝin. La vivo metas homojn antaŭ la samaj problemoj, la samaj devoj rilate al sia proksimulo kaj al Dio, ilia Kreinto. Ĉiu havas kompletan liberecon obei aŭ malobei, aŭskulti aŭ rifuzi aŭskulti. Estas ĉi tiu libereco, kiun ĉiu posedas, kiu faras lin kulpa aŭ justa antaŭ la juĝo de Dio, kiu tiam povas, en plena justeco, kondamni la kulpulojn kaj pravigi la justulojn absolutajn per la graco de Kristo de ĉiuj siaj pekoj faritaj per la heredo de la malbeno de la karno. Ĉar la pekoj de la elektitoj ne estas faritaj en spirito de ribelo, sed, kontraŭvole.

Verso 11: “ Tial Dio sendos al ili fortan trompon, por ke ili kredu mensogon, ”

Tiu dia ago estas aplikata en kunteksto kie la tempo de provtempo jam finiĝis. La vero estis malakceptita dum ili ankoraŭ povis kompreni ĝin. Ilia situacio tiam estas komparebla al tiu de la ribelema faraono, kies " koro " estis " malmoligita " de Dio, laŭ Eliro 7:3: " Kaj Mi malmoligos la koron de Faraono, kaj Mi multigos Miajn signojn kaj Miajn miraklojn en la lando Egipta. " » La povo de iluzio estas la parto, kiun Dio donas al tiuj, kiuj amas kaj pravigas mensogojn. Tiel blindigitaj de la kolero provokita de la teruraj lastaj plagoj de Dio, la ribeluloj plenigas la kalikon de sia maljusteco decidante mortigi la Adventistojn, kiuj restis fidelaj al la sankta sepa-taga Ŝabato sanktigita de Dio, laŭ lia supera kaj nediskutebla volo kaj aŭtoritato.

Verso 12: “ Por ke estu kondamnitaj ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed trovis plezuron en maljusteco . ”

La tagordo de Dio havas specifan celon, kiun ĉi tiu verso resumas kaj malkaŝas. La decido mortigi liajn lastajn elektitojn donas al Dio la laŭleĝan rajton mortigi tiujn, kiuj estis runde mortigi ilin. Por Dio, ĝi efektive estas demando pri justeco kaj maljusteco. La fina sorto de la ribeluloj estas pravigita ĉar ili libere rifuzis atenti la veron defenditan, argumentitan kaj reprezentitan per vortoj kaj agoj de la lastaj elektitaj sanktuloj de Jesuo Kristo.

Unue, Jesuo anoncis la ŝajnigon de sia reveno, per kiu la diablo provos delogi kaj kulpigi la lastajn terajn ribelantojn. Siavice, la apostolo Paŭlo konfirmis ĉi tiujn aferojn.

Restas unu rolulo, kies grava rolo, por nia tempo, devas esti kondamnita. Jen tiu, kiu fariĝis konata sub la nomo "Michel de Nostredame", alivorte Nostradamus la profeto. Ĉi tiu rolulo igis min heziti longe, atribuante sian inspiron al la diablo aŭ al Dio. Sed hodiaŭ mi jam ne hezitas, li ja estas servisto de la diablo, tiel senkonscia kiel la sennombraj aliaj homoj, kiuj servas lin sen scii tion. Mi plurfoje aludis la profetaĵojn skribitajn de Michel Nostradamus, kaj mi scias, ke ĉi tiu mencio povas surprizi iujn fratojn kaj fratinojn, kies mensoj estas tro mallarĝaj kaj plenaj de antaŭjuĝoj kontraŭ ĉi tiu speco de laboro. Tial mi memorigas, ke Dio estas la kreinto de ĉiu vivo, inkluzive de tiu de la diablo, kontraŭ kiu Jesuo volis averti siajn elacitetitojn. Nu, kiel ni povas identigi ĉi tiujn

verkojn de la diablo sen atenti tion, kion li faras aŭ jam faris? Jesuo admonas nin esti " *saĝaj kiel serpentoj* ", tio estas, fari nin la diablo por kompreni la verkojn de la diablo, kaj tio postulas multan saĝon kaj juĝon.

Estis vekiĝinte en ĉi tiu sabato, la 16-an de marto 2024, ke la Spirito inspiris min per ĉi tiu decida kaj akra argumento. La tuta verko konstruita de ĉi tiu viro estas tre alloga, kaj eĉ tro alloga por ne kaŝi kaptilon. Li pruvis sian kapablon anonci precize la datojn de perfekte identigeblaj eventoj. Kaj ĉi tiu delogo estis tiel reala, ke jam en lia tempo, reĝino Katerina de Mediĉo faris lin sia persona astrologo. La viro havis grandajn sciencajn, astronomiajn kaj astrologiajn sciojn. Li estis ankaŭ kemiisto kaj sciis prepari amfiltrilojn laŭpete, sciante la afrodiziigaĵojn de aferoj ofertitaj de la naturo. Ĉi tiu priskribo faras lin la vera bildo de la tipo de aŭguristoj, kontraŭ kiuj Dio avertis Sian popolon en Deuteronomio. 18:10-12: " *Ne devas troviĝi inter vi iu, kiu trairigas sian filon aŭ sian filinon tra fajro, aŭ kiu uzas aŭguriston, aŭguriston, sorĉiston, magiiston, aŭ diveniston, aŭ spiritiston, aŭ demandiston pri mortintoj . Ĉar abomenindaĵo por la Eternulo estas ĉiu, kiu faras tion ; kaj pro tiuj abomenindaĵoj la Eternulo, via Dio, forpelas tiujn popolojn de antaŭ vi. Vi estu tute apartenanta al la Eternulo, via Dio. Ĉar tiuj popoloj, kiujn vi forpelas, aŭskultas sorĉistojn kaj divenistojn ; sed la Eternulo, via Dio, tion ne permesis al vi.* " » Kaj post tiu ĉi averto, Dio preparas sian popolon por aŭskulti Jesuon Kriston kiam li aperos: " *La Eternulo, via Dio, starigos por vi profeton el via mezo, el viaj fratoj, similan al mi; vi aŭskultos lin! Li respondos al la peto, kiun vi faris al la Eternulo, via Dio, ĉe Horeb en la tago de la kunveno, kiam vi diris: Mi ne plu aŭdu la voĉon de la Eternulo, mia Dio, kaj mi ne vidu plu tiun grandan fajron, por ke mi ne mortu.* "

Do, la ĉasado estas malfermita kaj la celo de la kolero de Dio estas " *la aŭguristo, la astrologo, la aŭguristo, la magiisto, la sorĉisto* ", rolo alprenita de Nostradamus. Kiel ni povas klarigi lian kapablon antaŭdiri la estontecon? Sekvu mian rezonadon. La diablo ne estas homo, lia memorkapablo estas tiel senlima, aŭ preskaŭ, kiel tiu de Dio, kiu kreis lin en la formo de anĝelo laŭ sia bildo. Li sciis, ke li havas ekzakte 2000 jarojn por agi, en la tempo kiam, sub la nomo Miĥaelo, Jesuo Kristo forpelis lin el la ĉielo, tuj post lia resurekto; kion Apokalipso 12:9 kaj 12 konfirmis. Post ĉi tiu forpelo el la ĉielo, li konstruis programon inspiritan de Dio, ĉar nenio estas farata sen lia absoluta kontrolo. Lia programo kovras la 2000 jarojn, kiujn li havas ankoraŭ por agi kontraŭ la verko de dia savo. Por ni homoj, tio ŝajnas neebla, sed Satano ne estas homo, li estas anĝelo, dotita per inteligenta, ruza, subtila kaj ĉefe tre malbona menso. Lia profeta oferto do ne estas bonfara verko pro lia boneco, sed ĝia celo estas delogi kaj fine trompi tiujn, kiuj estis delogitaj. Ankaŭ, la kaptilo ne estas por la komenco de lia verko, sed nur por la fino de finoj. Ĉi tiu fina kaptilo ankoraŭ ripozas sur " *la tempo* " de la aferoj anoncitaj por la fino de la mondo, kiun lia kvaronversio 72 de lia 10-a jarcento elvokas per ĉi tiuj terminoj: " *en la jaro mil naŭcent naŭdek naŭ, sep monatojn, reĝo de teruro venos el la ĉielo, por revivigi la grandan reĝon de Angolmois, antaŭ ol post Marso regos granda feliĉo.* " Mi komencas tradukante ĉi tiun kvaronversion en klaran lingvon: " *En la jaro 1999 kaj sep monatoj, tio estas, en julio, terura reĝo venos el la ĉielo, revivigante la grandan reĝon de anĝeloj (tio estas, Miĥaelo). Antaŭ la monato marto kaj post lia milito (la romia dio Marso) li*

regigos grandan feliĉon." Ĉu ni havas ĉi tie la anoncon de la granda fina reveno de Kristo? Ne, sed tiun, kiun la diablo, Satano mem, simulos kaj imitos, "sep monatojn" antaŭ la vera reveno de Jesuo Kristo. Ĉar la kaptilo estas en ĉi tiu interspaco de "sep monatojn", laŭ la fakto, ke la dato preskribita en ĉi tiu kvarteno indikas la monaton julio de la jaro 1999, kiun ni devas anstataŭigi per la jaro 2029. La malpiulo do aperos en julio 2029 kaj li ne alportos "feliĉon", sed malfeliĉon, al la ribelemaj nekredantoj de la tero. Jesuo aperos post li, sep monatojn poste, printempe de 2030. Kaj tie denove, la "feliĉo" anoncita de la diablo estos nur por liaj elektitoj. Ĉar la aliaj, ĉiuj aliaj, krom Satano mem, estos detruitaj, homoj kaj anĝeloj, per la dia spiro, tio estas, la vorto, de Jesuo Kristo.

La kvarlinia strofo de Nostradamus estas sufiĉe preciza por esti komprenata kiel anonco de la fina reveno de Kristo. Tamen, en lia tempo, neniu pensis pridubi la falsan romian kalendaron, nek ĝian interpreton de la naskiĝo de Jesuo. La konstanta delogo de lia verko baziĝis sur la pruvo de la plenumo de tio, kion li anoncis. Kelkajn jarojn antaŭ turniro inter Henriko la 2-a kaj la Grafo de Montgomery, en kvarlinia strofo, kiu famiĝis, li profetis la morton de la reĝo; lignosplito de la rompita lanco de lia partnero penetris lian oran kaskon kaj trapikis lian okulon. Li diris en kvarlinia strofo 35 de sia 1-a Jarcento: "La juna leono, la maljuna venkos, en militema kampo en unuopa duelo, en ora kaĝo liaj okuloj estos eltiritaj, du klasoj, unu, poste mortos kruelan morton." Inter la aliaj kvarliniaj strofoj de liaj Jarcentoj, tiu de lia falsa reveno de Kristo nepre rekoneblas de ĉiuj, kiuj falas sub ĉi tiun delogon.

La homo, estante identigita kiel tio, kio li estis, brila astrologo, tamen anoncis la estontecon de la homaro ekde 1555, ĝis 1999, tio estas, post la ĝustigo de la tempo rivelita de Dio, 2029. Lia verko anoncas nur dramojn kaj katastrofojn, kiuj ĝojigas la diablon kaj liajn demonojn. Estas facile por ili plenumi la projektojn, kiujn ili libere organizas en la akcepto kaj eĉ la maskita inspiro de Dio. Nur tio celante falintajn homojn, kiujn Jesuo Kristo ne protektas. Jesuo Kristo ne kontestis la titolon de Satano kiel "*princo de ĉi tiu mondo*", en kies nomo li mem provis delogi lin, en sia vizio, post sia baptito. La diablo estas do tre potenca kompare kun la homo, sed Dio limigas lian potencon laŭ sia dia volo. Notu ĉi tiun subtilecon: la diablo estas nur la "*princo*" de la "*mondo*", kiun Dio kreis kaj kiu do estas lia posedaĵo. Sed en Apokalipso 9:11, la sama Satano estas nomumita kiel "*reĝo*" kaj "*anĝelo de la senfunda abismo*", kiu regas super la spiritoj de falintaj kaj kondamnitaj homaj estaĵoj, fare de Dio, pro la misprezentadoj de iliaj interpretoj de Liaj revelacioj enhavitaj en la Sankta Biblio skribita "*en la hebrea kaj greka lingvoj*": "*Kaj ili havis kiel reĝon super si la anĝelon de la senfunda abismo, kies nomo en la hebrea lingvo estis Abadon, kaj en la greka, Apolion.*" Agante tiel, falsaj kristanoj mortigas aŭ "detruas" la fidon; kion Dio sugestas ĉi tie per la nomoj "*Abadon kaj Apolion*", kiuj signifas en ĉi tiuj du bibliaj lingvoj: Detruanto. Dio tiel kondamnas la falsan religian instruon, kiun protestantoj ĉerpas el sia legado de la Biblio, pro iliaj falsaj tradukoj, kiuj enhavas multajn erarojn kaj nepravigeblajn kontribuojn, kiuj modifas la komencan dian mesaĝon; kiel ĉi tiu vorto "*tago*", kiu anstataŭigas la vorton "*sabato*" de la originala greka teksto, en ĉi tiu verso de Agoj 20:7: "*En la unua ~~tago de la semajno~~, la sabato, ni kunvenis por rompi panon. Paŭlo, kiu estis forironta la sekvantan tagon, parolis kun la*



*disĉiploj, kaj li daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo . " Estas pro ĉi tiuj misprezentoj, ke la praktiko ripozi en la unua tago, dimanĉo, fariĝas trompe legitima kaj false biblia.*

Ni povas tiel profiti de la profetaj anoncoj proponitaj de la diablo, de Nostradamus, sen servi lin, laŭ tio, kion la Sankta Biblio mem diras en 1 Tes. 5:19 ĝis 22: " *Ne estingu la Spiriton. Ne malestimu profetaĵojn. Sed provu ĉion; tenu forte la bonon; detenu vin de ĉia malbono.* " Ĉi tiu temo postulas multan sagacon kaj la foreston de ĉia fanatikeco. Ĉar tio, kion Dio kondamnas ĉe astrologoj, ne estas ilia anonco pri la estonteco, ĝi estas la rekono kaj delogo de diabla verko, kiu deturnas la homon de la vera Dio, tio estas, de si mem. Jen kio estas specifita en Readmono 13:1 ĝis 3: " *Se leviĝos inter vi profeto aŭ songisto kaj donos al vi signon aŭ miraklon, kaj la signo aŭ miraklo, pri kiu li parolis al vi, plenumiĝos, dirante: Ni sekvu aliajn diojn , diojn, kiujn vi ne konas , kaj ni servu al ili: tiam ne aŭskultu la vortojn de tiu profeto aŭ de tiu songisto; ĉar la Eternulo, via Dio, provas vin, por scii, ĉu vi amas la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo.* "

Nostradamus neniam diras al iu ajn: " **Ni sekvu aliajn diojn** ", tamen lia astrologia praktiko kondamnas lin antaŭ Dio, jam kiel judo, kiu ne povas ignori la kondamnon de Dio pri liaj okultaj praktikoj. Lia laboro do ĉefe celas delogi la homaron, kiu konsultas astrologojn, kiel Katerino de Mediĉo en sia tempo. Kaj en niaj finaj tempoj, amasoj da homoj ankoraŭ konsultas " **astrologojn** " per radio, televido, gazetoj, kaj en siaj oficejoj aŭ hejmoj. Kun intensigita afrika enmigrado, la ofertoj de multaj nigraj aŭguristoj eksplodas kaj eĉ venas al niaj poŝtkesto por proponi siajn servojn. La deziro scii la estontecon ĉiam incitetis la homan spiriton, kaj tiu de la veraj infanoj de Dio estas same granda. Tial, por respondi al ĉi tiu legitima soifo pri scio pri la estonteco, Dio pretigis, nur por siaj elektitoj, siajn profetajn revelaciojn cititajn en sia Sankta Biblio. Por tiuj, kiuj komprenas ĉi tiun dian revelacion, eblas profiti de la detaloj donitaj anticipe de la diablo en siaj okultaj profetaĵoj sen esti kulpaj pri ia ajn kultado. La vivo estas tuto, en kiu la faroj de la malbonulo kongruas kun tiuj de Dio. Estas nia tasko, kun plena saĝo, malligi la nodojn de nekompreneco por difini la statuson de ĉiu afero; tio, nur surbaze de la revelacio donita de Dio, en lia sankta Biblio kaj lia inspiro eterne disponebla al liaj amataj elektitoj.

La diabla verko heredigita de Nostradamus estas unika, ĉar ĝi ne celas respondi al individua okulta bezono trovebla ĉe tiuj, kiuj konsultas aŭguristojn. La destino de la homaro, kiun ĝi prezentas, interesas ĉiun, kiu timas la estontecon, precipe kiam profunda mallumo invadas homan vivon. La reveno de milito en Orienta Eŭropo al la okcidenta limo estas kialo timi ĝian disvastiĝon. Kaj la Biblio konfirmas ĉi tiun disvastiĝon, kiu tial ne plu estas konsiderata simpla risko sed certeco fare de tiuj, kiujn vigligas vera kredo.

Fine, ni devas kompreni, ke ne per fermo de niaj okuloj, kiel talpo, aŭ per enfosado de niaj kapoj en la sablon, kiel struto, ni povas identigi kaj kondamni la kaptilojn metitajn de la diablo. Male, per studado de liaj verkoj ni povas, kiel mi ĵus faris en ĉi tiu mesaĝo, detekti kaj malkaŝi la ekziston de subtilaj kaptiloj, kiuj estas timigaj por ĉiu, kiu asertas la savon de Jesuo Kristo.

### M41 - Ĉi tiu rakonto kiu ripetas sin

Ĉi tiu pripensado ankoraŭ baziĝas sur populara diraĵo, kiu diras: " **Kiu volas mortigi sian hundon, tiu akuzas ĝin pri rabio** ." Vi certe komprenis, ke la temo de ĉi tiu mesaĝo estos falsa akuzo. Kaj en la pasinteco de nia historio, ĉi tiu falsa akuzo estis multe ekspluatata de la diablo tra la homa historio. Mi memorigos kelkajn ekzemplojn cititajn en la Biblio.

Sed ĉi tiuj ekzemploj el la historio ne plu interesus nin se ili ne ripetis en nia tempo. Kaj la uzo de malvera akuzo multiĝas en liberigita socio. Ĉar ju pli granda la libereco, des pli granda la disvastiĝo de mensogoj. Estante tute apartigitaj de Dio, en Okcidento pli malbenitaj ol ie ajn alie, homoj mensogas pro plezuro aŭ neceso, ĉar , ne akceptante sin kiaj ili estas, ili indulgas sin en la fantazio esti iu alia. Rilatoj establitaj en interretaj retejoj malkaŝis ĉi tiun fenomenon, ĉar korespondantoj ne povas kontroli per siaj propraj okuloj la realan bildon de la persono, kiu kontaktas ilin. La uzo de malvero estas tiel disvastigita, ke preteksto fariĝas dua naturo por homoj. Kaj en tia klimato, fido al la proksimulo fariĝas neeblo; ĉiu malfidas sian sampartneron. Ĉar mensogantoj pensas, ke ĉiuj homoj estas kiel ili, kaj tion reprezentas niaj okcidentaj socioj, en kiuj homaj rilatoj alprenas ĉi tiun teruran aspekton de la nekapablo kredi tion, kio estas dirata. Kio estas la senco aŭskulti politikajn paroladojn, ĉar politikistoj nur mensogas kaj trompas siajn aŭdantaron. Kaj tiel, ĉiuj sektoroj de la socio estas traktataj sammaniere, tiel ke ĝuste la kunvivado alprenas neelteneblan formon, fonton de kontinuaj kvereloj.

Tiel, por mortigi la "hundon" nomatan Saddam Hussein, Usono malvere akuzis lin, ne pri rabio, sed pri tio, ke ĝi havas sur sia grundo konstruaĵojn gastigantajn la konstruadon de nukleaj armiloj. Ĉi tiu ago estas ĉiurilate identa al la maniero, kiel Reĝino Izebelo malvere akuzis la judon Nabot por konkeri lian vitejon por oferti ĝin al ŝia edzo Reĝo Aĥab. Rimarki ĉi tiun similecon permesas al ni fari spiritan juĝon pri ĉi tiu Usono, en kiu la prezidanto komencas sian kvarjaran oficperiodon, metante sian dekstran manon sur la Sanktan Biblion.

En Francio, mensogoj estas enigataj en la haŭton kaj mensojn de la francoj, kiuj liberigis sin de ĉiuj tabuoj truditaj de religio. Sed kredante sin liberaj, ili estas en realeco transdonitaj al la demonaj potencoj, kiuj inspiras en ili la plezuron mensogi. Mi ĵus rememoris kiel, dum la elekto de Joe Biden, Demokratoj fermis balotstacion, dirante al Respublikanoj: "Ni iru dormi, ni rekomencos morgaŭ." Tia aliro nepre havis kaŝitan celon: plenigi la balotujojn favore al Joe Biden. Laŭ mia memoro, la unuan fojon oni sendis min dormi estis en Kristnaska vespero, kiam mi estis malgranda infano; tio estis por kredigi al mi tiun unuan mensogon pri la vizito de "Patro Kristnasko". En Usono, la celo estis ankoraŭ la sama: mensogoj kaj fraŭdo kaŝitaj malantaŭ trompa preteksto.

En la novaĵoj de ĉi tiu printempo de 2024, kiu venas post tri tagoj, mi konstante rimarkas la mensogajn rimarkojn de ĵurnalistoj kaj konsultistoj invititaj al iliaj televidiloj. En ĉi tiu lando Francio, kie en 2024, la tuta malnova plurisma reprezentado malaperis, la diskurso fariĝas monotona kaj senlaca dum ĝi estas ripetata. Estas konsiderata bona formo por la posedantoj de ĉi tiuj privataj novaĵkanaloj kongruigi sian muzikon kun tiu de la nacia dirigento. Kaj kiom eble, ĉiu, kiu ludas maltonale, estas ekskludita kaj senigita je publika esprimo. Tial mia konsolo estas skribi en miaj mesaĝoj la veron, kiel mi vidas kaj juĝas ĝin kun Dio kaj liaj sanktaj anĝeloj.

Ni nun parolu pri la "hundo" nomata Vladimir Putin, malamata kaj abomenata de la tuta oficiala stablo. Oni montras, ke li havas longe preparitajn malbonajn intencojn, kaj mi ĉi tie montros, ke tiu pensado estas malvera kaj nepravigebla. Tio estas farata tre simple per memorigo, ke Vladimir Putin estis tiel favora al interkonsento kun okcidentaj nacioj, ke, provizinte ilin per gaso per unua dukto nomita Gasprom 1, li lanĉis, koste de multekosta investo, la konstruadon de dua, ankoraŭ nefinita, dukto nomita Gasprom 2. Do mi demandas ĉi tiun demandon: Kial fari ĉi tiun investon se lia celo estis militi kontraŭ la Okcidento? La respondo estas evidenta; li investis ĉar lia plano estis plilongigi sian komercan interkonsenton kun eŭropaj nacioj. Ĉi tiuj ĵurnalistoj devus reaŭskulti tion, kio estas dirata en siaj televidprogramoj, ĉar ni aŭdas iujn diri kaj konfirmi, ke Putin mensogas dum li spiras, kaj aliajn, kiuj malamas lin same multe, diri: "Atentu! Ĉar Putin ĉiam faras ĉion, kion li diras." Kia terura konfuzo! Sed ne miru, ĉar konfuzo estas la frukto de la "Babela" spirito, kiu karakterizas la tutan okcidentan socion hodiaŭ. Por okcidentanoj, tiu, kiu atakas, nepre estas la tendaro de malbono. Sed ĉar ili mem estas kondamnitaj de Dio, kion valoras ilia juĝo? Mi supozas, ke, frapitaj de la trupoj de la reĝo Nebukadnecar, la Izraelidoj ankaŭ vidis la tendaron de malbono veni kontraŭ ilin. Sed en tiu sama tempo, Daniel, lia fidela servisto, parolis alimaniere, kion ni trovas en lia preĝo citita en Dan 9:5: "*Ni pekis, ni faris malbonagojn, ni agis malbone kaj ribele, ni deturniĝis de Viaj ordonoj kaj Viaj decidoj.*"

Hodiaŭ, mi estas la Danielo de nia tempo, rekonante dian justecon en la malfeliĉoj, kiuj trafas tagon post tago la okcidentajn naciojn, prioritatajn celojn de dia kolero pro la samaj kialoj, kiujn Danielo citas; kaj ĉi tiuj nunaj malfeliĉoj estas nur la unuaj fruktoj de ĉiuj, kiuj trafos Francion kaj ĝiajn eŭropajn partnerojn en la ses jaroj ankoraŭ antaŭ ni.

En ĉi tiu "sold" (dimanĉo: tago de la suno) la 17-an de marto, numero 17 de la juĝo asociita kun la nomo Marso de la romia astrala diaĵo Milito, la kreinta Dio ofertas al la rusa prezidanto resonan venkon por lia prezidanta elekto, por kiu li sumiĝas kun "87% da subteno" de la rusa popolo vokita esprimi sian liberan elekton. En la Belgoroda zono bombardita de la ukrainoj, ĉi tiu voĉdono atingas 96%, kaj la maksimuma 99% estas atingita inter la ĉeĉenoj. Ĉi tiuj ciferoj igas la Okcidenton ruĝiĝi pro honto kaj envio, kie prezidantoj kaj ŝtatestroj estas elektitaj per tre malmulte superante la absolutan mezumon de 50% kun procento de preskaŭ 50% da sindetenoj nekalkulitaj. Ĉi tiuj diferencoj estas perfekte klarigitaj per la tre malsamaj spertoj vivitaj en la Oriento kaj la Okcidento.

Do klare evidentiĝas el ĉi tiuj rezultoj, ke la okcidenta sperto donas mizeran, hontan rezulton, produktante nur egoismajn, supraĵajn homojn, indiferentajn al ĉio, ĉion, kio estas nur la sekvo de la libermortiga libereco kaj la materialisma spirito de usona deveno; ankaŭ, frukto de ateismo, aŭ de la protestanta religio, kiu jam ne ekzistas krom laŭ sia nomo, laŭ tio, kion Dio diris pri ĝi en 1843 en Apokalipso 3:1: "*vi aspektas kiel vivanta kaj vi estas morta*".

Kontraste, en la Oriento, la rusa popolo longe suferis pro sia sovetia ateismo. Kaj la nacia ruino de la 1990-aj jaroj transdonis la landon al la plej riĉaj krimuloj inter la politikaj gvidantoj de Rusio. La plej malriĉaj estis transdonitaj al rusa mafio kaj gangsteroj ĝis Vladimir Putin ekregis, restarigante nacian ordon per fera pugno al la ruinigita kaj detruita lando. La malriĉuloj restas eterne dankemaj al li. Kaj tio estas la sola klarigo por lia kvinperioda plilongigo de la prezidenta oficperiodo. Rusoj komprenis, ke bona diktatoro estas pli bona ol malbona prezidanto. Vladimir Putin vere riĉigis sin, sed ne pli ol la iamaj caroj, kaj rusoj trovas en li la gvidanton, kiu defendas sian patrujon kaj la interesojn de sia popolo per dentoj kaj ungoj. Dum en la Okcidento, ŝtatestroj ofertas siajn popolojn nome de la eŭropaj interesoj de internaciaj bankoj. Kaj mi jam diris kiom la longa disiĝo per la "Fera Kurteno" protektis la popolojn de la Oriento kontraŭ la sociaj malbonkondutoj, kiuj iom post iom konstruis la aspekton de nia nuna Okcidento. Jardekoj da apartigo fare de la "Fera Kurteno" tenis la rusan popolon en sia tradicia slava penso kaj en la libereco reakirita post la fino de Sovetismo, religia soifo povis esprimi sin libere en la ortodoksa religio, ve por ĝi, ankoraŭ tiel idolkulta kaj ikonoklasta kiel en la tempo de la caroj.

Kompreneble, la ideo, ke la homo, kiun ili plej malamas en la mondo, povus esti subtenata de 87% de sia popolo, estas neeltenebla por okcidentaj ĵurnalistoj kaj politikistoj. Do kion ili faras? Ili preferas nei la valoron de ĉi tiu rezulto atribuant ĝin al balotŝtopado kaj trompo, kiun ili volonte farus mem, se estus eble, kiam ili zorgas pri la rezulto. Ĉar ĉi tie denove validas la principo, ke oni juĝas aliajn nur laŭ si mem. Estante ĉiuj karieristoj sen moraleco kaj sen skrupuloj, ili pensas, ke Vladimir Putin estas kiel ili. Krom ke la rusa prezidanto "surfatas" sur ondo, portata de sia popolo pro ilia dankemo por la politika stabileco de sia regado. Riĉa kiel Krezo, la homo havas nenion plu por akiri krom la kontentigon de plenumita devo al sia popolo, kiun li prioritatigas super ĉio alia.

Ni supozu, ke la rusa popolo estas trompita de oficiale publikigitaj falsaj rezultoj. La elektoj okazis en kondiĉoj de plena libereco kun sekretaj balotoj en balotejoj, kaj neniuj estis devigita elekti Putin kiel kandidaton. Se tio estus la kazo, ĉiu balotanto povus esti voĉdoninta por unu el la tri aliaj minoraj kandidatoj, eĉ nur por montri sian malakcepton de prezidanto Putin. Se la balotrezultoj ne reflektas la faktan voĉdonon, la malkontento de la popolo aperos pli frue aŭ pli malfrue, sed ĝi aperos. Tamen, la unuaj francaj ĵurnalistoj ĉeestantaj surloke ĉiuj atestas ŝanĝon en la rusa sinteno rilate al la francoj; ili esprimas malamikecon kaj malakcepton. Ĉi tiu frukto plifortigas la ideon, ke la sukceso de la rusa prezidanto estas efektive reala. Sed por la okcidenta tendaro, ĉi tio ne estas agrabla ideo, do estas pli bone por ili daŭre nei la legitimecon de ĉi tiu rezulto, kiu konsistigas gloran balotan plebisciton por ilia malamiko. Kaj ĉi tiu mesaĝo sendita de la rusa popolo signifas, ke ili estas unuigintaj malantaŭ sia gvidanto, pretaj batali kontraŭ

la tro arogantaj okcidentanoj kiel la franca prezidanto Macron, tiuj de Pollando kaj Ĉeĥio. Mallonge, la venko de Vladimir Putin aldoniĝas al la malbonaj novaĵoj, kiuj malrapide sed certe ruinigas la ekonomiojn de okcidentaj eŭropanoj, devigitaj de la perspektivo esti forlasitaj de Usono por konstrui grandajn kvantojn da bomboj, armiloj kaj municioj por formi komunan sendependan eŭropan defendon. En kriza situacio, ĉar ili ne povas esti produktitaj en Eŭropo, municioj estos aĉetataj de Sud-Koreio, pagitaj de la eŭropanoj por ekipi Ukrainion.

Do mi kalkulas kion ni, la francoj, ŝuldas al Ukrainio kaj ĝia naciisma kaprico, kiu pravigis la perfidon de ĝia ligo kun la rusa tendaro de la Oriento. Ĉar mi memorigas vin, Rusio eniris Ukrainion vidante la orientrusan malplimulton de Ukrainio martirigita de Kievo, dum 8 jaroj inter 2014 kaj 2022. Jen do la nacio, kiun la Okcidento opiniis inda je esti subtenata kaj bonvenigita en la NATO-tendaron kaj tiun de la EU. Kiu en Eŭropo estus subtenata de la aliaj membroj en simila sinteno? Mi kredis, ke en Eŭropo, inter civilizitaj homoj, ĉio devis esti solvita per kompromiso, per pli-malpli longaj intertraktadoj. Sufiĉis por ke Joe Biden, la usonano, aprobu la deziron de Ukrainio batali, por ke, kiel ŝafoj, ĉiuj aliaj membroj de Eŭropo donu sian militistan helpon, vere, trenante la piedojn por kelkaj, inkluzive de Francio. Tiel, en kompleta paradokso, sed por plenumi dian projekton, la franca prezidanto prenas la gvidan rolon en la ofensiva sinteno de la eŭropa tendaro; rolo, kiu kontentigas lian naturan vantecon, sed maltrankviligas lin tre serioze interne. Fakte, li pravigas sian ŝanĝon de sinteno pro sia posedo de la nuklea armilo, kiun li efektive posedas kaj per kiu li kredas, ke li povas minaci kaj redukti la rusan agresemon. La rezonado ne estas tute malvera, sed metante la situacion nur sub ĉi tiun reciprokan nuklean minacon, li faras la eraron ne konsideri la konflikton de Rusio per la simplaj konvenciaj armiloj, al kiuj lia ofensiva konduto kondukas lin de vorta kaj aktiva eskalado al eskalado.

Ni ankoraŭ ŝuldas al Ukrainio la sekvojn de ĉiuj ekonomiaj sankcioj truditaj kontraŭ Rusio. Estas eŭropanoj, kiuj vidas siajn gas- kaj elektrokostojn grandege plialtiĝi, kaj ĉiu alia eŭropa produktado siavice suferas la koston de altiĝantaj energiprezoj.

Ni ankoraŭ ŝuldas al Ukrainio, kaj tio ne estas la malplej, kion ni povas akcepti, la detruon de rusaj gasduktoj. Ĝi tiel devigis la manon de landoj, kiuj ruinigas sin, subteni ĝin. Ĉu ĝi meritis ĉi tiun subtenon? En novaĵkanalo, mi aŭdis ĵurnaliston, grandan defendanton de Ukrainio, diri, ke, finfine, ĉi tiu bato kontraŭ Germanio ne estis tiel maljusta. Li eĉ kuraĝis paroli pri legitimeco. Kia malbeno por la francoj, kiuj aŭskultas ĉi tiujn aferojn!

Ni ankaŭ ŝuldas al Ukrainio la zorgadon pri miloj da ukrainaj ŝtatanoj, inkluzive de tiuj, kiuj venas cerbolavi niajn elitojn kaj la homojn sur la scenejoj de ĉi tiuj novaĵkanaloj, inkluzive de unu aparte, kies estro klare volas subteni la prezidentan pozicion. Ĝuste ĉi tiu kanalo tute malaperis la principo de plurismo.

Perfido estas vorto, kiu jam ne ŝokas iun ajn en la okcidenta mondo, kiu kuraĝas kritiki la vivojn de rusoj. La perdo de veraj valoroj estas katastrofa en la Okcidento. Kion valoras mondo sen valoroj? Sed kiel oni povas klarigi ĉi tiun ŝanĝon? Ĝi ŝuldiĝas al la diverseco de etnoj vivantaj kune en la sama nacio. Nekapablaj trovi kaj trudi regulon aplikeblan al ĉiuj, registaroj jam ne kapablas administri la situacion, kiu malboniĝas tagon post tago kaj iras al la kaoso favorita



de subtenantoj de anarkia pensado. Sed kio okazas en ĉi tiu anarkia situacio? La plej fortaj trudas sian leĝon al la plej malfortaj; la grandaj formanĝas la malgrandajn. Ankaŭ la etnoj plej nature emaj al perforto komencas ataki tiujn, kiuj estas malsimilaj al ili. Kaj en ĉi tiu kunteksto, en Eŭropo, ni spertos la brutalan socian klimaton, kiun Rusio spertis en la 1990-aj jaroj, kiam ĝi estis en ruino kaj kadukiĝo. La Okcidento, kiu kredis sin la plej progresinta, falos en abismon, el kiu ĝi ne resaniĝos ĝis sia militema detruo je la kulmino de la Tria Mondmilito.

La Tria Mondmilito do havis ĉe sia origino ekde 2013 la perfidon de la ukrainoj allogitaj de la libermortiga libereco de la Okcidento. Gravus rimarki ĉi tiun fakton, ĉar perfido ĉeestis en la rilato inter Dio kaj liaj kreitaĵoj ekde la ribelo de Satano, la unua anĝelo kreita de Dio; tio estas, la permanenta aspekto de la temo. Ĉi tiu spirito de perfido renoviĝis sur la tero post kiam Dio kreis sian dimension kaj loĝis ĝin en la sesa tago per bestoj kaj homoj, viraj kaj inaj. Denove, Dio estis perfidita, ĉi-foje de Eva, kiu avidis la frukton de la sola arbo malpermesita de Dio. Dio malofte akiris en la homaro la fidon kaj lojalecon, kiujn li meritas. En sia nescio, homoj estas allogitaj de ĉio, kio intrigas lin kaj kion li deziras kompreni kaj sperti. Por kompreni, kion Dio spertas, prenu la bildon de infano, kiu ricevas la kompanion de malgranda hundo. La infano donas al li ordonojn, kiel Dio donas al ni, sed la hundeto faros nur tion, kion li volas, ĉar li ne komprenas, ke li devas obei kaj kial li devas fari ĝin. En lia hundkapo, liaj zorgoj ne estas tiuj de lia juna mastro, lia ludkamarado, kun kiu li volas ludi, sed nur kiam li volas. Antaŭ Dio, la homo agas kiel ĉi tiu hundeto, kiel li li favoras siajn proprajn decidojn, kaj tio, kio allogas kaj interesas lin, ne estas tio, kion Dio favoras. Kaj ĉi tiu observado gravas rimarki, ĉar ni havas ĉi tie la nediskuteblan pruvon, ke Dio efektive donis al la homaro plenan liberecon, kiu rajtigas homan elekton. Ĉar la perlo de granda valoro estas malofta, ĝi estas des pli altvalora al Dio, kiam li trovas ĝin. Sed por trovi multajn fidelajn servistojn laŭ la bildo de la perlo, la homaro devas multiĝi en tre grandaj nombroj. Estas ĉi tiu neceso, kiu instigas Dion admoni la homaron multiĝi kaj elmeti ĝin al mortigaj militoj, kiuj permesas la renovigon de generacioj. Ju pli da homoj naskiĝas, des pli multaj estos la elektitoj savitaj de Jesuo Kristo. Krom ke nunaj nekristanaj nacioj kiel Ĉinio kaj Barato kune sumiĝas al preskaŭ tri miliardoj da homoj, kiuj ne estas en pozicio esti savitaj per la justeco de Jesuo Kristo. Kaj la aliaj kvin miliardoj koncernas la falsajn okcidentajn kristanojn, la islamanojn kaj falsajn kristanojn de nigra Afriko kaj Magrebo, kaj la orientaziajn homamasojn. Ĉi tiuj ok miliardoj da homoj perfidas la Kreinton Dion, kiu sin rivelis al la tuta homaro dum siaj du sinsekvaj interligoj, interligoj sinsekve perfiditaj de tiuj, kiujn ili koncernis, kiel Dio malkaŝas en siaj profetaĵoj de Danielo kaj Apokalipso. La nuna situacio do estas ĉiumaniere simila al tiu, kiu regis en la tempo de Noa. Nova diluvo, ĉi-foje de fero kaj fajro, devas forbalai al morto ok miliardojn da homoj, el kiuj la lastaj malaperos kiam Jesuo Kristo revenos por serĉi siajn lastajn fidelajn, elektitajn adventistojn. La perfido de la atendo de Dio havas ĉi tiun necesan altan koston. Kaj la rolo de nukleaj bomboj evidentiĝas en atingado de ĉi tiu detrua celo de la tera vivo. Ĉar la uzo de nuklea bombo tuj mortigas ĉion, kio vivas ene de radiuso, kiu varias depende de ĝia ŝargo. Sed ĝi ankaŭ mortigas per radiado disigita tra la

tero per teraj ventoj. Ankaŭ, kiam okazas nukleaj interŝanĝoj inter nacioj, la tuta tero estos submetita al radioaktiveco, kiu formanĝas homan karnon kiel brulvundo, kancero aŭ gangreno. La malavantaĝo de la uzado de nuklea energio estas, ke ĝi kondamnas, pli-malpli mallongtempe, kiun ajn uzas ĝin kontraŭ alia lando. Plene konsciaj pri la problemo, politikistoj ankoraŭ konvinkiĝas, ke tiu armilo ne plu uzeblas krom por malemigi la malamikon mem uzi ĝin. La rezonado estas home solida kaj logika... nur, ĝi ne konsideras la ekziston de la Kreinto Dio, kiu, transprenante la menson de ŝtatestro, povas konduki lin al premado de la timatan "ruĝan butonon". Kaj ĝuste tion li faros, elimini, per ununura nuklea bombo, milionojn da ribelemaj homaj vivoj, momente.

Legante la Biblion, la Evangeliojn, ni malkovras la teruran perfidon de Judas Iskariota, unu el la dek du apostoloj, intence elektita de Jesuo Kristo por ĉi tiu fina perfido. Sed neniŭ antaŭ mi havis sian menson lumigitan de Dio por rimarki la perfidon de Johano la Baptisto. Nun ĉi tiu speco de perfido estas renovigata de ĉiuj falsaj kristanoj en la Okcidento kaj aliloke. Kaj el kio konsistas ĉi tiu specifa perfido de Johano la Baptisto? La atesto per laboro kaj vorto de forestanta fido, kiu kondukas Jesuon diri pri li en Mat. 11:11: "*Vere mi diras al vi: Inter naskitaj de virinoj ne leviĝis iu pli granda ol Johano la Baptisto. **Tamen, tiu, kiu estas plej malgranda en la regno de la ĉielo, estas pli granda ol li** .*" Estante juĝita pli malgranda ol "*la malgranda, kiu eniras la regnon de la ĉielo*", li ne estas sufiĉe granda por eniri ĝin, kaj tial ne eniras. Ĉi tiu juĝo povas ŝajni severa al multaj, sed atentu la aferon. Laŭ Mateo 3:16-17, Johano atestas neforgeseblan ĉielan dian ateston: "*Tuj kiam Jesuo estis baptita, li tuj supreniris el la akvo. Kaj jen la ĉielo malfermiĝis, kaj li vidis la Spiriton de Dio malsupreniranta kiel kolombo kaj venanta sur lin. Kaj jen voĉo el la ĉielo diris: Ĉi tiu estas Mia amata Filo, en kiu Mi havas plezuron.*" Do, post tia supernatura atesto, kiel Jesuo respondu al la demando de Johano, kiun li faras per siaj disĉiploj en Mateo 11:3: "***Ĉu vi estas tiu, kiu venos, aŭ ĉu ni atendu alian?***" Johano la Baptisto ricevis multon, do li devus esti doninta multon, sed lia demando malkaŝis lian veran karakteron. Li estis fervora, sed mankis al li la fido, kiun Dio postulas de siaj elektitoj.

#### M42 - La Nova Jaro

Ĉi-foje, jen ni estas en ĉi tiu printempa tago de merkredo, la 20-a de marto 2024, ekzakte ses jarojn post la potenca kaj glora reveno de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. La konscio pri ĉi tiu granda vero igas nin indaj Sepa-tagaj Adventistoj, sanktigataj de Dio por siaj fidelaj elektitoj, ekde la sepa tago de lia tera kreo; kio igas ĉi tiun praktikon eterna vero postulata de li de ĉiu persono, kiu pretendas sian savon ofertitan per la graco akirita de Jesuo Kristo, kaj nur li.

Festi la Novjaron en la preciza momento, kiam la granda Kreinto Dio ĝin ordonis, estas la plej bona garantio de nia rilato kun Li, kiel estas skribite en 1 Johano 5:3-4: " *Ĉar jen estas la amo de Dio: ke ni observu Liajn ordonojn. Kaj Liaj ordonoj ne estas ŝarĝo; ĉar ĉio, kio naskiĝis el Dio, venkas la mondon; kaj jen estas la venko, kiu venkas la mondon, nia fido.* " Kaj la ordono de Dio pri printempo ekzistas, ĉar la Kreinto Dio diras al ni en Eliro 12:2: " *Ĉi tiu monato estos por vi komenco de la monatoj; ĝi estos por vi la unua de la monatoj de la jaro.* " Tra la tuta tero ekzistas nur unu popolo, Irano, antikva Persio, kiu sub la nomo "Naŭruz" honoras ĉi tiun printempan ordon establitan de Dio; ŝajnas, eĉ antaŭ la konkero de Babilono fare de la Medoj kaj la Persoj. Kompreneble, tia ordo estas adresita nur al la elektitoj, kiuj sentas sin koncernaj kiel membroj de la spirita Izraelo de Dio, de kiu la juda nacia Izraelo estis nur simbola profeta bildo. Tial Dio devis fizike elimini la ribelulojn kaj nekredantojn, kiuj eliris el Egiptujo dum la 40 jaroj de ilia restado en la araba dezerto. Kaj nur Josuo kaj Kaleb estis trovitaj indaj de Dio eniri la teran Kanaanon, profetan bildon de la estonta ĉiela Kanaano.

La printempo de la jaro 6 estis la vera momento de la naskiĝo de la Savanto Jesuo en Betlehemo de Judeo. Printempo estas la tempo de renovigo, tiu de nova interligo kiu estis establita la 14-an <sup>tagon</sup> post la printempo de la jaro 30. Printempo estas la tempo kiam la kreiva potenco de Dio manifestiĝas per la naturo de sia tera kreaĵo.

En la 8-a <sup>tago</sup> de printempo en la jaro 30, Jesuo Kristo estis en Betania por manĝi kun sia amiko Lazaro, kiun li revivigis en la 4-a <sup>tago</sup> post sia morto. 5 tagojn post tiu manĝo, li donis sian vivon por akiri sian eternan vivon, antaŭtagmeze de Pesaĥo, tio estas, en la mateno de la 13-a <sup>tago</sup>, laŭ la ordo nokto-tago fiksita de Dio ekde la kreo de la mondo. La Paska ŝafido laŭ la hebrea rito devis esti oferita en la momento, kiam la korpo de Jesuo Kristo estis metita en la tombon de la riĉulo Jozef el Arimateo.

Johano ne donas detalojn pri kiam Jesuo revivigis Lazaron. Ŝajnas, ke tio okazis inter la vintra festo de "la inaŭguro" kaj la lasta Pesaĥo de la jaro 30 p.K. Li malkaŝas, kial Jesuo elektis atendi du tagojn antaŭ ol iri al Betania por revivigi lin, dirante al siaj disĉiploj en Johano 11:4: "... *ĉi tiu malsano ne estas por morto, sed por la gloro de Dio, por ke la Filo de Dio estu glorata per ĝi.* " Dio derivas sian gloron donante aŭ restarigante vivon al siaj kreitaĵoj, tiel konfirmante, ke li efektive estas la Dio de la vivantoj kaj ne la Dio de la mortintoj, laŭ Mateo 22:31-32: " *Sed rilate al la reviviĝo de la mortintoj, ĉu vi ne legis, kion Dio diris al vi: 'Mi estas la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de Jakob? Dio estas ne la Dio de la mortintoj, sed de la vivantoj.* '" Ĉi tiu sperto en Betania metas la fundamenton por la vera situacio de la mortintoj, ĉar sciante la estontecon, Jesuo scias, ke ĉi tiu dogmo estos forlasita favore al tiu de la senmorteco de la animo heredita de la paganaj grekoj. La interŝanĝo, kiun li havas kun Marta, la fratino de Maria, konfirmas la judan koncepton pri ĉi tiu dogmo, kiel Dio instruis kaj konfirmis ĝin inspirante Reĝon Salomono, la deponanton de lia dia saĝo: Kohelet 9:4-5-10: " *Por ĉiu vivanto estas espero; kaj hundo vivanta estas pli bona ol leono mortinta. Ĉar la vivantoj scias, ke ili mortos; sed la mortintoj scias nenion, kaj ili jam ne havas rekompencan, ĉar la memoro pri ili estas forgesita. Kaj ilia amo,*

*kaj ilia malamo, kaj ilia envio jam pereis; kaj ili ne plu havos parton en io, kio fariĝas sub la suno. .../... Kion ajn via mano trovas farenda, faru ĝin laŭ via forto; ĉar ne ekzistas laboro, nek entrepreno, nek scio, nek saĝo, en Ŝeol, kien vi iras. "*  
Al ĉi tiu listo mi aldonus: " **nek konscienco** . "

La graveco de ĉi tiu vera kondiĉo de morto estas fundamenta bazo de vera fido. Ĉar kredo je la senmorteco de la animo malfermas la vojon al multaj agoj, kiuj atestas kontraŭ fido al la vera Dio. Kaj unue, la kompreno pri la principo de resurekto baziĝas sur ĉi tiu kondiĉo de la mortintoj. Se la mortintoj havus alian formon de pensado pri vivo en alia dimensio, kian utilon havus la principo de resurekto, kiun Jesuo konfirmis dum sia ministerio kaj sia interŝanĝo kun Marta, en Johano 11:23 ĝis 26: " *Jesuo diris al ŝi: Via frato releviĝos. Marta respondis al li: Mi scias, ke li releviĝos en la resurekto en la lasta tago. Jesuo diris al ŝi: **Mi estas la resurekto kaj la vivo** . Kiu kredas al mi, eĉ se li estos mortinta, tiu vivos; kaj ĉiu, kiu vivas kaj kredas al mi, neniam mortos. Ĉu vi kredas tion?" Ŝi diris al li: Jes, Sinjoro, mi kredas, ke vi estas la Kristo, la Filo de Dio, kiu devis veni en la mondon .*

Malgraŭ tiu bela konfeso de fido, kiel estas la kazo ĉe ĉiuj liaj apostoloj, Marta ankoraŭ ne komprenis, ke Jesuo mem baldaŭ devos doni sian vivon por esti krucumita. Tial, antaŭ ol tiel testi ilian fidon, Jesuo volas doni al ĉiuj pruvon, ke li estas " **la resurekto kaj la vivo** ". Tial li lasas Lazaron morti, sen interveni dum 4 tagoj.

En Johano 12, Jesuo venas manĝi lastan fojon kun siaj amikoj el Betania, " **ses tagojn antaŭ la Pasko** " precizigas verso 1: " **Ses tagojn antaŭ la Pasko** , Jesuo alvenis en Betanion, kie estis Lazaro, kiun li relevis el la mortintoj . " Ĉi tiu profunda amikeco estas pravigita per la sincera amo, kiu ligas Jesuon kaj liajn tri amikojn, kiuj reprezentas la perfektan bildon de ĉiuj liaj estontaj elektitoj. Amikeco, amo, fido al la plej sincera kunhavigo; ĉiuj ĉi tiuj fruktoj ŝatataj de Dio estas memorigitaj al ni por doni la signifon de la ofero, kiun Jesuo konsentos oferante sin al vipado kaj krucumado.

Ĉi tiu manĝo prenita en Betania ses tagojn antaŭ la rita Pasko, tio estas, en la oka tago de printempo, antaŭsignas la geedziĝan feston, kiun la ŝafido celebros en la regno de la ĉielo en la kompanio de ĉiuj siaj surteraj elaĉetitoj antaŭsignitaj de Maria, Marta kaj Lazaro. Mi memoras, ke Jesuo mortis krucumita en la 13-a tago<sup>o</sup>, la tagon antaŭ la 14-a tago<sup>o</sup> de la oficiala Paska rito. Inter lia lasta manĝo kaj lia pentofara morto, do pasis 5 tagoj. Tamen, estis nur tri horoj inter la momento, kiam li elspiris sian lastan spiron, tio estas, je la 3-a posttagmeze, kaj la momento, kiam la rita ŝafido estis oferenda kaj manĝota haste komence de la 14-a tago<sup>o</sup>, kiu komenciĝis je la 6-a posttagmeze laŭ nia nuna horloĝo. Ĉi tiu manĝo en Betania tiel plifortigas la datigon de la reveno de Jesuo por la unua tago de printempo en la jaro 2030.

La aliro al la ĉielo de la elektitoj dependas de la juĝo de Dio, kiu taksas sen eraro la nivelon de ilia amo al li. Kaj tial la apostolo Johano adresas ĉi tiun precizan kaj klaran mesaĝon al ni en 1 Johano 2:4: " *Kiu diras: Mi lin konas, kaj ne observas liajn ordonojn, tiu estas mensoganto, kaj la vero ne estas en li. "* Ĉi tiuj estas akraj vortoj, kiuj havas la meriton esti perfekte klaraj. Kaj hodiaŭ, ĉi tiu sola verso malkaŝas la maskon de falsaj kristanaj religioj, kiuj honoras kaj

observas multajn pekojn hereditajn de la Romkatolika Eklezio, unue kaj ĉefe, respekton por ĝia falsa dimanĉa ripoztago (malvere asertita kiel dimanĉo), ĝian falsan dogmon pri la senmorteco de la animo, kaj ĝian malrespekton por la puraj kaj malpuraj manĝnormoj difinitaj de Dio en Levidoj 11.

Per naskiĝo kaj morto en frua printempo, Jesuo Kristo metas sian teran ministerion sub la spiritan egidon de "renoviĝo". Li venas por ebligi " *la novan naskiĝon* ", kiu konsistas el la redono al la homo, kiu perdis ĝin, de la bildo de Dio origine donita al Adamo kaj Eva. Ĉi tiu bildo akiriĝas en tera korpo, kiu estos forlasita por ĉiela. Tiel, en ĉi tiu projekto, Dio konfirmas la provizoran rolon de la tera sistemo kreita por solvi la problemon de universala kaj multuniversala peko, ĉar la ribelemaj ĉielaj anĝeloj zorgas pri ribelemaj, nekredantaj kaj nekredantaj homoj.

Notu ĉi tiujn aferojn kun mi: Jesuo mortis la 13-an <sup>tagon</sup> post printempo kaj estas en Johano 13 ke lia lasta vespero de ĉi tiu 13-a <sup>tago</sup> estas rakontita. Li tial ne estis krucumita la 14-an <sup>tagon</sup> kiel preskribite de dia leĝo por Pesaĥo. Ni povas tiel kompreni, ke la datoj difinitaj de Dio estas elektitaj de li pro spiritaĵoj krom la precizeco de tempo, tio estas, pro kialoj bazitaj sur la simbola signifo de nombroj kaj ciferoj; la 14-a <sup>tago</sup> havante la simbolismon 2 x 7, tio estas, la duobla sanktigo. Ĉi tio konfirmas la eblecon kaj certecon vidi Jesuon reveni printempe, tio estas, 14 tagojn antaŭ la tradicia Pesaĥa festo. La Dio de inteligenteco organizas sian programon sur inteligentaj spiritaĵoj en kiuj ĉiu temo estas vidata de Dio en larĝa maniero, kiun la limigitaj mensoj de homoj malfacile komprenas. Kaj en Johano 7:23, la akuzo, kiun la fariseoj faras kontraŭ Jesuo, ĉar li resanigis viron en la sabato, rivelas la mallarĝecon de ilia kompreno kaj samtempe ilian malbonan naturon: " *Se viro ricevas cirkumcidon en la sabato, por ke la leĝo de Moseo ne estu malobeata, kial vi koleras kontraŭ mi, ĉar mi tute sanigis viron en la sabato?* "

Same kiel la judoj eraris donante al dia leĝo misuze legalisman karakteron, kristanoj hodiaŭ falas en la kaptilon de du kontraŭaj ekstretoj: legalismo kaj religia malstrikteco. La vojo al vero, kiun Jesuo Kristo desegnis, troviĝas meze inter ĉi tiuj du ekstretoj, laŭ tio, kion li diris en Johano 6:63: " *La spirito estas, kiu vivigas; la karno nenion utilas. La vortoj, kiujn mi parolas al vi, estas spirito kaj ili estas vivo.* " Kaj same validas por la skribitaj tekstoj, laŭ 2 Kor. 3:6: " *Li ankaŭ taŭgigis nin kiel ministrojn de nova interligo, ne laŭ la litero, sed laŭ la spirito; ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas.* " Ni do havas, en ĉi tiuj versoj, la konfirmon de la neebleco, por la normala homo, sekvi kaj kompreni Dion en Liaj subtilecoj. Dio estas la perfekta juĝisto, kiu konsideras ĉiujn faktorojn, kiuj klarigas homan konduton; la ideala juĝisto, kiu estas, samtempe, la defendadvokato, la akuzadvokato kaj la atestantoj de ambaŭ flankoj. Kaj li aplikas sian rolon en ĉiuj tri funkcioj kun la sama postulo pri perfekteco.

Estas tiu ĉi mallarĝa homa menso, kiu dum multaj jaroj igis min kredi, ke Jesuo revenos en 1994, konstruante tiun ĉi daton sur solidaj bibliaj fundamentoj. Fakte, la kalkulo estis perfekte pravigita, sed la eraro, kiun mi faris, ankoraŭ ne estis imagebla. Ĉar neniu estis preta kompreni, ke la oficiala institucia Sepa-tagita Adventista Eklezio estos malakceptita de Jesuo Kristo; neniu, eĉ ne mi, ĝis 1996. Estas la privilegio de Dio igi siajn elektitojn malkovri novajn verojn, kiuj defias la



adoptitajn poziciojn ĝis novaj logikaj klarigoj trudas sin en iliaj mensoj. Kaj tiu ĉi renovigo estas eterna, kaj estas sub tiu ĉi normo, ke mi metas tiun ĉi novan mesaĝon, kiun Dio inspiras en mi en tiu ĉi unua tago de la jaro 2024, kiu vere estas la jaro 2030 ekde la vera dato de la naskiĝo de Jesuo Kristo. Krome, ĉi tiu jaro 2024 prezentas la saman konfiguracion kiel la jaro 2030 de nia falsa kalendaro en kiu, meze de la semajno, merkrede, la 20-an de marto 2030, la Sinjoro de gloro revenos el la ĉielo en la gloro de siaj sanktaj anĝeloj.

Johano 12:1-2-3: " *Ses tagojn antaŭ la Pasko Jesuo venis al Betania, kie estis Lazaro, kiun Jesuo levis el la mortintoj. Tie oni pretigis por li vespermanĝon; kaj Marta servis, kaj Lazaro estis unu el la kunmanĝantoj. Kaj Maria prenis funton da pura narda ŝmirajo tre multekosta, kaj ŝmiris la piedojn de Jesuo, kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj; kaj la domo pleniĝis de laodoro de la ŝmirajo.* "

**vespermanĝo** " de Jesuo okazis sabate aŭ sabate, la 30-an de marto, aŭ " **ses tagojn antaŭ Pesaĥo** " ĵaŭde, la 4-an de aprilo. Ĉi tiu " **vespermanĝo** " prenita sabate profetas duoble la eniron en la sepan jarmilon kaj en la regnon de la ĉielo. En Apokalipso 3:20, Jesuo diras al siaj lastaj elektitoj: " *Jen mi staras ĉe la pordo kaj frapas. Se iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas la pordon, mi eniros al li kaj vespermanĝos kun li, kaj li kun mi.* "

Reviviĝinte de Jesuo, Lazaro estas profeta bildo de la elektitoj, kiujn Jesuo revivigos dum lia reveno merkrede, la 20-an de marto 2030. En la vespero de la sabato, la 30-an de marto, en la jaro 30, Maria volis montri sian dankemon al Jesuo, kiu revivigis ŝian fraton. Kaj tial ŝi ŝmiris la piedojn de Jesuo. Laodoro de la parfumo ĉi tie ricevas sian veran signifon; tiun de la bonaodoro de la plano de dia savo, kies celo estas kolekti en absoluta amo Dion en Kristo kaj liajn elaĉetitajn fidelulojn, liajn amikojn, kiuj amas lin kaj kiujn li amas. En ĉi tiuodoro de parfumo ni trovas la simbolojn de la rito de la hebrea sanktejo, kies signifo estas rivelita en Apokalipso 5:8, dirante: " *Kaj kiam li prenis la libron, la kvar vivantaj estaĵoj kaj la dudek kvar presbiteroj falis antaŭ la Ŝafido, ĉiu havantaj harpon kaj orajn bovojn plenajn de odoraĵoj, kiuj estas la preĝoj de la sanktuloj.* " »La agrablaodoro de la ŝmirajo simbolas la agrablan odoron de la " **preĝoj** " kaj laŭdoj, kiujn Dio ricevas de Siaj savitaj elektitoj.

Katolika tradicio misprezentis la identecojn de pluraj virinoj nomitaj Maria, aŭ, en la hebrea, Mirjam. En la progreso de lia tera sperto, la unua Maria, kiun Jesuo renkontas, estas lia tera patrino, Maria, edzino de Jozef. La dua estas pekulino nomita Maria Magdalena; Jesuo savas ŝin de ŝtonumado kaj pardonas ŝiajn pekojn. Konvertita, ŝi fariĝas lia plej fidela disĉiplo kaj sekvas lin ĉien, eĉ ĝis la piedo de lia kruco. La tria Maria estas Maria de Betania, la fratino de Lazaro kaj lia fratino Marta.

Jesuo vivis de sia naskiĝo ĝis sia morto sen iam ajn peki; kio signifas, ke li neniam avidis virinon, kiom ajn bela ŝi povus esti. Ĉiuj, kiujn li amis, viroj kaj virinoj, honoris lin nomante lin "Sinjoro". Ili servis lin kun respekto kaj respekto. Jesuo reprezentis misteron por ĉiuj, potenca en agoj tamen malforta kaj humila laŭ aspekto.

Nur Jesuo povas doni signifon al la ago de Maria el Betania, kiam ŝi verŝis la nardan parfumon sur siajn piedojn, kiuj estis trapikotaj kvin tagojn poste. Li

esprimas ĝin en Johano 12:7-8: " *Sed Jesuo diris: 'Ŝi gardu ĉi tiun parfumon por la tago de mia entombigo. Vi ĉiam havas la malriĉulojn kun vi, sed vi ne ĉiam havas min.'* " Mateo 26 aldonas klarigon al ĉi tiu rakonto: la " *vespermanĝo* " okazis ĉe la domo de viro nomata " *Simon, la leprulo* ". Mateo 26:12 donas al Jesuo iom malsaman respondon: " *Verŝante ĉi tiun parfumon sur mian korpon, ŝi faris ĝin por mia entombigo.* "

Fakte, mi vidas plurajn diferencojn inter ĉi tiuj du rakontoj. Mateo mencias ĉi tiun manĝon post kiam Jesuo anoncis " *du tagojn antaŭ Pesaĥo* ", ke li estos krucumita; kaj en lia atesto, " *la nardo de parfumo* " estas verŝita sur la "kapon" de Jesuo. Sed kronologie, inversigo de la faktoj restas ebla en lia atesto, ĉar laŭ Johano, efektive estis " *ses tagojn antaŭ Pesaĥo* ", ke ĉi tiu " *vespermanĝo* " okazis.

Mateo kaj Johano ne havis la saman rilaton kun Jesuo. Multe pli juna, Johano estis " *la disĉiplo, kiun Jesuo amis* ", kaj li sekvis lin ĉien, kio ne estis la kazo kun Mateo. Tial la atesto donita de Johano estas pli preciza ol tiu donita de Mateo. En sia Evangelio, Johano donas konsiderindan spacon al la finaj eventoj antaŭ la morto de Jesuo, dum Mateo elvokas la tutajn tri jarojn kaj ses monatojn de lia tera ministerio.

#### M43- Rekonstruo de historiaj faktoj

La Okcidento vivis en paco; longa paco kiu daŭris ekde 1945. Sub sia usona gvidado, Germanio jam ne pensis pri milito kaj povis dediĉi siajn klopodojn al sia riĉiĝo. La kreado de EU fare de Generalo de Gaulle kaj liaj posteuloj kaj la germanaj kancelieroj favorus ĉi tiun projekton. Reduktante siajn militajn elspezojn al preskaŭ nulo, ĝi povis disvolvi sian prosperon profitante la situacion, kiun Eŭropo ofertis al ĝi per sia kapitalisma politiko kaj sia interna kaj internacia administrado. Sen iuj skrupuloj, ĝi sciis ekspluati malriĉajn landojn por produkti je pli malalta kosto la produktojn revenditajn al riĉaj landoj, same kiel ĝia usona gvidanto faras tra la tuta mondo.

Multe pli humanisma kaj zorganta pri sia tutmonda bildo, Francio lasis sin esti senigita je sia potenco kiel la kvara plej granda lando en la mondo, kiun ĝia tutmonda koloniismo permesis al ĝi atingi. La liberalismo de kapitalismo fine superfortis ĝin, kaj rezignante sian dominadon, kaptita de la Eŭropa Unio, ĝi revenis al la NATO-alianco, preta oferi sin sur la altaro de humanisma gloro.

Sed laŭlonge de la tempo, generacioj anstataŭigas unu la alian, kaj la junularo en povo hodiaŭ naskiĝis eŭropa en Francio regata de la Eŭropa Komisiono kaj eŭropaj parlamentanoj. La aŭtoritatisma monstro estis konstruita sen milito, kun la konsento de la gvidantoj de la nacioj, kiuj libervole unuiĝis. Rezulte, la nuna franca prezidanto sentas sin tute dependa de Eŭropo, sur kiu li penas sian tutan influon. Kaj ĉi tiu gvida rolo fariĝis des pli facila de kiam Anglio

forlasis la EU-on. En 2020, la kontaĝa Covid-19-epidemio frakasis la serenajn kaj trankvilajn vivojn de eŭropanoj. Ĉiuj landoj de la mondo momente retiriĝis en si mem en tre individuisma sinteno, sed tamen estis gvidataj de Eŭropo, kiu ŝajnis eĉ pli domina pro la malfortiĝo de la nacioj. La sanrimedoj estis truditaj de eŭropa dirigismo, kiu traktis rekte kun usonaj laboratorioj, tre riĉigitaj per ilia rapida propono de kontraŭ-Covid-19-vakcino. Profitante la nescion kaj konsterniĝon de la popolo, sen ia ajn pruvo de reala efikeco, la usona vakcino estis trudita. La scienco tiam fariĝis viktimo de ĝia teknologio; spiraj helpaj aparatoj ne estis haveblaj en sufiĉa nombro por mildigi la situacion. Sed la scienco sentis sin respondeca pri la vivo de la tuta planedo kaj tial proponis siajn kemiajn medikamentojn.

Kion medicinaj sciencistoj ignoris kaj ankoraŭ ignoras estas la vera kaŭzo de la apero de ĉi tiu Covid-19, kies karakterizaĵo estis mortigi ĉefe maljunulojn, krome igitajn dependajn de kemiaj medikamentoj preskribitaj de iliaj kuracistoj. Ĉar estas vere, homoj vivas pli kaj pli longe en EU. Sed ĉi tiu postvivado estas tiu de marioneto tenata de ŝnuroj manipolitaj de kemia scienco. Traktante unu malsanon, la kemia medikamento preparas alian. Kemio anstataŭigas la naturan imunan defendsistemon. Kaj por resti viva, kiel drogulo, la maljunulo tute dependas de sia ĉiutaga dozo de medikamentoj. Ilia aspekto ŝajnas solida, sed ilia naturo ne estas, kaj atakitaj de iom agresema viruso, ili venkiĝas kaj ne povas rezisti.

La okcidenta mondo komencis frenezan rapidan antaŭeniron, kiu ŝajnis nehaltigebla. Ĉiutage, la naciaj borsoj monitoris la kreskon de siaj valoroj. La tendenco estis inflacia, kaj salajroj luktis por samrapidiĝi kun la ĉiam kreskanta reala vivkosto.

Subite, komence de 2020, la trajno subite haltis sen bremsado. Obstaklo blokis ĉian progreson. La timo pri morto ekregis la gvidantojn, kaj la unua okcidentano kiu kopiis la metodon de Ĉinio kontraŭ la viruso estis la israela ĉefministro Benjamin Netanjahu. Li estis la unua kiu ordonis la enfermon de ĉiuj loĝantoj de Israelo. En Ĉinio, la izolado estis aplikita nur al la urbo kie ĝi aperis. Sed en Israelo, la tuta lando estis metita sub enfermon; tio igas Israelon respondeca pri la imitado de eŭropaj landoj kiuj aplikis ĝian rimedon. Ĉi tiu ideo gravas rimarki ĉar Israelo ankoraŭ portas la dian malbenon de sia malakcepto de la Mesio Jesuo, kiu aperis al ĝi inter la jaroj 26 kaj 30 p.K. Ilia setlado sur ilia iama nacia tero ekde 1948 estas la kaŭzo de murdema malamo inter ili kaj la palestinaj araboj. Tero forlasita dum pli ol 1800 jaroj bonvenigas novajn loĝantojn kiuj povas nur kontesti la rajton de la iamaj posedantoj reveni al sia nacia grundo. Tiu reveno, trudita de Usono al la domina Okcidento, la palestina araba malamo formiĝis, unue, el la naciisma terorismo de la PLO de Jaser Arafat. Turismaj aviadiloj estis deturnitaj de siaj cellokoj, pasaĝeroj estis prenitaj ostaĝoj. Komerca turismo kolapsis pro totala sensekureco. La eŭropanoj tiam ofertis helpon al la palestinanoj, kovrante iliajn elspezojn kaj la koston de ĉiuspecaj ekipaĵoj. Rilatoj estis establitaj kun Israelo ĝis la morto de la palestina gvidanto. Siavice, Egiptujo ŝanĝis flankon kaj faris aliancon kun Israelo en 1979. Tamen, ĉiuj ĝiaj pli-malpli resaniĝintaj vundoj estis revivigitaj en nia lastatempa pasinteco la 7-an de oktobro 2023. La palestinanoj gvidataj de la partio Hamas lanĉis mortigan agon sur israela

grundo tiun tagon, tiel memorigante nin, ke por la palestinanoj, la reveno de la judoj ankoraŭ ne estas akceptita.

Se Islamo estus religio benita de Dio, islamanoj konsentus submetiĝi al la sankta volo de Alaho, la granda kaj ĉiopova. Sed tio ne estas la kazo, ĉar Islamo estis kreita de Dio nur por disputo, ĵaluzo kaj murda puno. Kaj notu ĉi tion: Dio faras nenion por trankviligi ilian koleron. Male, li instigas ilian koleron kaj malamon transdonante ilin al la israela forto, kiu detruas Gazaon kaj transformas ĝin en kampon de fumantaj ruinoj sen detruai aŭ kontroli la amason da subteraj tuneloj, kiuj eskapas surfacan bombadon.

Tiel Dio pretigis ĉiun landon por la konfrontiĝo de sia "sesa trumpeto" de Apokalipso 9:13 ĝis 21. La palestina Hamas fosis tunelojn kapablajn eskapi aerajn bombadojn; ĝiaj tuneloj permesas al ĝi eliri malantaŭ israelaj trupoj, ataki ilin de malantaŭe kaj poste malaperi en la profundojn de la tero. Solvi ĉi tiun problemon estas preskaŭ neeble. Siaflanke, post Soveta Rusio, la demokratia Rusio de Vladimir Putin neniam ĉesis produkti armilojn, municion, konvenciajn kaj nukleajn bombojn de terura potenco, lanĉitajn per hipersonaj misiloj flugantaj je pli ol 10.000 kilometroj hore, absolute nehaltigeblaj. Lanĉitaj el Moskvo, ĉi tiuj subsonaj misiloj atingas Londonon aŭ Parizon en malpli ol tri minutoj. En Eŭropo, ekonomia kaj politika sukceso blindigis la mensojn de gvidantoj, kiuj plejparte senarmigis siajn landojn. Kaj en supraĵa kora interkonsento, komercaj ligoj estis establita kun Rusio. Germanio, aparte, elektis Rusion por liveri sian gason, kiun ĝi akiris je favora prezo. Kaj ĉi tiu avantaĝo certigis la ekonomian funkciadon de sia tuta energiproduktado. Usono tute ne ŝatis ĉi tiun komercan rilaton, kiu favoris Rusion, estante mem provizanto de gaso kaj nafto, sed je pli altaj prezoj. La troa ekspluatado de la subtero, el kiu ĝi ekstraktas ardezargilgason, ekigante subterajn eksplodojn, kiuj poluas la akvovejnoj kaj venenas iliajn loĝantarojn, puŝas ilin devigi la vendadon de ĉi tiu abunda produkto.

Kaj pro tiu financa intereso, ekde 2013 kaj sekrete antaŭ tiu dato, Usono de Joe Biden instigis ukrainojn aliĝi al la okcidenta tendaro de NATO. Ili trovis en Ukrainio naciismajn ukrainojn, heredantojn de sia nacia heroo Bardela, nazio de la Wappen-SS, kiu vidis en la naziismo de Hitler la subtenon por eskapi la dominadon de Sovetrusio, gvidata tiutempe de Stalin. Komence efike forpuŝita, Rusio rekomencis la ofensivon, mortigante ĉirkaŭ tri milionojn da ukrainaj viroj, kaj Ukrainio estis devigita al longa pasiveco, kiu igis homojn forgesi sian apartan etnecon. En la lernejo, Ukrainio estis prezentita al mi kiel la panujo de Rusio. El tiu perspektivo, estas neeble imagi ĝian estontan ribelon. Sed tiu ribelo efektive okazis sen tuja sangoverŝado, ĉar Ukrainio profitis la provizoran malfortiĝon de Rusio en 1991 por akiri sian sendependecon kun la subteno de sia ruslingva loĝantaro loĝanta en Kievo. Tiel, ricevinte la potencon gvidi Rusion, Vladimir Putin estis prezentita antaŭ jam farita fakto; Ukrainio fariĝis vere sendependa sen devi batali. Kaj la situacio plimalboniĝis kiam, en 2013, la rusa prezidanto elektita en Ukrainio estis subite renversita per populara milita puĉo gvidata de la nazia grupo Azov. Ĝis tiam, la ukraina sendependeco nur naskis tute koruptan nacion. Ĝi konservis en Ukrainio la anarkian politikan situacion establitan en Rusio, inter prezidanto Jelcin kaj Putin. Sinsekvaj gvidantoj ĉiuj estis renversitaj pro sia korupto, kiu ankaŭ koncernis virinon provizore elektitan kaj malakceptitan pro

korupto kiel la viroj antaŭ ŝi. Riĉaj oligarkoj trudis sian maljustecon, kaj la popolo fermis la okulojn, preferante ignori tion, kion ili ne povis malhelpi. Ili alkroĉiĝis al la libereco, kiun ilia nacio akiris, deciditaj ne reiri kaj trovi sin sub rusa dominado. Tial, en 2013, la puĉistoj venis el ĉiuj etnaj fonoj en la lando, kaj ili estis en vasta plimulto por renversi la ruslingvan kaj rusofilan prezidanton, kiu regis la landon sed rifuzis aŭskulti postulojn pri reunuiĝo kun Okcidenta Eŭropo. Kiel ĉiam, ĉi tiu speco de postulo venas nur al la mensoj de homoj ligitaj al eŭropaj etnoj, eĉ se nur per sia antikva tradicia heredaĵo. Tio estis la kazo por la eksaj poloj, eksaj ukrainoj kaj judoj troveblaj ĉie sur la tero. La nova prezidanto, Lukaŝenko, favorante krei ligan kun la Okcidento, devis rekonstrui la multe difektiĝintan nacian unuecon. Sed ĉi tiu programo ne plaĉis al la ruslingva loĝantaro loĝanta en Donbaso en orienta Ukrainio, ĉe la rusa limo. La registaro en Kievo tiam lanĉis civitan militon, sendante la regulan armeon por sovaĝe batali kontraŭ la obstinaj ruslingvaj kaj rusofilaj ukrainoj.

Jen kie la eŭropanoj faris sian unuan eraron. Vokitaj trakti la problemon, ili atingis la Minskan Interkonsenton, laŭ kiu la afero estu solvita amikece per intertraktadoj. Sed tuj kiam ili revenis hejmen, la okcidentaj intertraktantoj eksciis, ke Kievo rekomencis siajn atakojn kontraŭ Donbason. En 2014, Rusio intervenis kaj konkeris Krimeon, respondante al postulo konfirmita per voĉdono de la rusofilaj loĝantoj de Krimeo. Rusio ne eniris Donbason, sed ĝi provizis siajn batalantojn per armiloj. La mortiga fraticida milito daŭris dum ok longaj jaroj sen venko por ambaŭ flankoj. Izolitaj unu de la alia per sinsekvaj izoligoj pro la viruso Covid-19, la jaroj 2020 kaj 2021 instigis la Okcidenton forgesi la militon en Ukrainio, kiu daŭris senhalte. Sed 2022 kaj Jesuo Kristo enkondukis Rusion en la problemon. Sub la preteksto de manovroj, ĝi amasigis trupojn kaj tankojn laŭlonge de la ukraina limo ĉe la suda flanko de Belorusio. Tiam, apelante al la Okcidento bonvenigi Ukrainion, subtenatan de Usono, la juna prezidanto Volodimir Zelenskij, elektita en 2019, petis armilojn por rezisti Rusion, kiu eniris lian teritorion la 24-an de februaro 2022.

Ni tiel povas kompreni la strategion de la supera Dio, kiu organizas la konflikton de sia "sesa trumpeto". Covid-19 ekonomie malfortigis la tutan Eŭropon, ankaŭ malbone ekipitan per armiloj kaj municio. Restas nur, ke li organizu sian implikiĝon en la ukraina problemo por kontraŭstari ilin al Rusio, bone ekipita per armiloj kaj bomboj de ĉiu speco. Tiam aperas ĉi tiu eksterordinara rolulo, kiu delogas, subigas kaj tiras okcidentajn landojn en sian militon kontraŭ Rusio: la juna eksa aktoro Volodimir Zelenskij, kies pola nomo signifas "verda"; verda, la koloro de morto. Kaj efektive kiel mesaĝisto de morto li igas eŭropanojn engaĝiĝi en sia milito kontraŭ Rusio, kiu devas detrui ilin. Li ne nur konvinkas ilin partopreni kun Usono en la ekonomiaj sankcioj prenitaj kontraŭ Rusio; ĉar en lia tendaro, ukrainoj ne hezitas detrui la gasduktojn, kiuj provizis rusan gason al Germanio kaj certaj eŭropaj landoj, tiel penante sur siajn tiel nomatajn okcidentajn "partnerojn" netolereblan premon, kiu estus konsiderata neakceptebla en normalaj situacioj. Sed ni ne estas en normala situacio, ĉar nacioj estas kondukataj de Dio al la buĉado kiel bone grasigitaj bovoj. Fakte, la eŭropa konstruo malfortigis kaj timemigis la naciojn, kiuj konsistigas ĝin, kaj ili jam ne povas supozi siajn individuajn elektojn. Ili jam ne povas eskapi la eŭropan



reĝimon, kiu igas ilin vivi per distribuado de la mono de la riĉuloj al la plej malriĉaj nacioj. Sed la plej riĉaj el ĉi tiuj landoj mem malriĉigis favorante spekulon riĉiĝon kaj la importadon de ĉinaj produktoj. La situacio de eŭropanoj ne estas brila kaj transiri de egoisma liberalismo al nacia armilproduktado ne estas facila afero atingebla.

Rusujo suferis grandajn perdojn rilate al viroj kaj ekipaĵo, sed du jaroj da militado maturigis ĝin. Ĝi malkovris, je sia kosto, la eksterordinaran efikecon de la uzado de dronoj, modernaj teleregataj armiloj. Ĝi lernas iom malfrue la utilecon de observaj satelitoj, kiujn Okcidento ĝuas. Tial ĝi devos fariĝi inventema por kompensi ĉi tiun okcidentan avantaĝon, de kiu ĝi profitas malmulte aŭ nenion. Kaj mi pensas, ke oni povas diri, ke rekta milito kontraŭ la okcidenta tendaro kondukos ĝin al la uzado de siaj submarŝipoj, kiujn satelitoj ne povas vidi krom kiam ili aperas sur la surfaco. La stilo de batalado estos tre malsama, kaj la oceanoj fariĝos strategiaj zonoj. Kaj la rezulto estos tiu profetita de la Kreinto Dio, kiu vizitis nin en la homa formo de Jesuo Kristo, en sia profetaĵo de Danielo 11:40 ĝis 45. En ĉi tiu profetaĵo, decida elemento faciligos la momentan venkon de Rusujo. Ĉi tio estas islama atako kontraŭ Eŭropo, kiun Dio preparas per la detrua israela ago en Gazao.

En la novaĵoj, grandega diplomatia premo pezas sur la gvidanto de Israelo. Usono kaj Eŭropo prave komencas profunde maltrankviliĝi, ĉar la nombro de palestinaj civilaj viktimoj kreskas. Sed ĝuste ĉi tiu plano de Jesuo Kristo efektiviĝas.

Komence de printempo, prezidanto Macron ŝajnas konsiderinde maljuniĝi. Liaj tempioj griziĝas kaj liaj trajtoj malmoliĝas, same kiel lia tono en siaj deklaroj, je kiuj li abundas. Mi opinias, ke la senigo de municio por ukrainaj batalantoj transformas la situacion de la milito favore al Rusio. Kaj ĉi tiu perspektivo komencas timigi prezidanton Macron, kiu faris multajn deklarojn dirante: "Rusio ne rajtas venki", kio hodiaŭ fariĝis "Rusio devas malvenki". Sed ĉi tio estas nur deziro, kiun la reala situacio ne favoras. En siaj rapidaj kaj spontaneaj deklaroj, mallerta demando ricevis eĉ pli mallertan respondon, kvankam kongruan kun lia pozicio. Subtenante la ideon, ke Rusio devas malvenki, la prezidanto de nuklearmita Francio ne ekskludas la ideon sendi eŭropajn soldatojn sur ukrainan grundon. En aliaj tempoj, tia klimato igus la plej malfortajn rekoni la aŭtoritaton de la plej fortaj; tion Dio konsilas al siaj servistoj. Sed la konflikto devas sukcesi kaj " **mortigi** " la simbolan " **trionon de la viroj** " sur eŭropa grundo laŭ Apokalipso 9:15. Tial la vorta eskalado daŭras anticipe de la strategia militema eskalado, kiun ĝi provokas.

Inter prezidanto Putin, kies potencon plifortigis elekto en kiu li akiris 87% de la donitaj voĉoj, kaj la franca prezidanto, vorta turniro komenciĝis, la franco konvinkita, ke la ruso povas esti timigita de lia persistemo. Krom ke siaflanke, la rusa prezidanto restas neperturbecbla kaj firma en siaj decidoj; male al la franca prezidanto, li parolas malmulte, sed li praktikas ĉion, kion li deklaras, ke li volas fari, sciante, ke li havas la rimedojn por subteni siajn vortojn male al la franca prezidanto. Efektive, nuklea energio nenion ŝanĝas en la situacio; ĉar jam je la nivelo de konvenciaj armiloj sole, Rusio venkas, eĉ je la kosto de perdoj de ekipaĵo kaj homoj. Ĉar pri ĉi tiu temo, ĝi ĵus pruvis dum du jaroj, ekde la 24-a de

februaro 2022. Longe kutimita al profesia sukceso, prezidanto Macron estas tro fieraj kaj aroganta por humile rekoni la limojn, kiujn lia ekipaĵo trudas al li. Por li, renovigi sian ekipaĵon daŭros plurajn jarojn, sed Rusio ne atendos ĝis li estos ekipita por ataki lin. Kaj ĉi tiu atako nun dependas nur de islama agreso, kiu, kiel la "*reĝo de la sudo*" de Dan. 11:40, devas unue ataki sudan Eŭropon.

Nuntempe, Rusujo havas gravan problemon solveblan, multe pli malfacilan ol lanĉi armeokorpuson: ĝi devas identigi kaj detrui la "5-an <sup>kolono</sup>", la ombran armeon kiu, disigita tra Rusujo, organizas atakojn sur rusa teritorio kaj en ĝiaj urboj. Kaj same kiel en Ukrainio, rusoj kontraŭstaris rusojn, en Rusujo, ukrainaj rusoj povas kontraŭstari putinismajn rusojn. Pactempo favoris miksaĵojn kiuj fariĝas tre danĝeraj kaj mortigaj en milita situacio. Tio validas por Ukrainio, Rusujo, sed ankaŭ por Eŭropo, kaj unue kaj ĉefe, por mult-etna Francio.

Ĉi-matene, la 22-an de marto 2024, Rusio informis rusojn kaj okcidentanojn, ke ĝi deklaras sin en "milita stato" en Ukrainio, sed ankaŭ pro la grandega subteno, kiun ĝi ricevas de la kolektiva Okcidento. Ĉi tiu deklaro de la rusa proparolanto, s-ro Peskov, alprenis oficialan karakteron post la grandega balota venko de prezidanto Putin kaj la parolado farita en Bruselo la 21-an de marto de la ĝenerala sekretario de NATO, nederlandano. Putin tial elektis respondi al la vorta eskalado ekigita de la franca prezidanto Emmanuel Macron.

En ĉi tiu tago, novaj ideoj inspiriĝas en mi pri programo, kiu havas sencon por Dio. La ideo estas jena: la Kvina <sup>Respubliko</sup> estis fondita en 1958 de Generalo de Gaulle. Dek jarojn poste, en majo 1968, franca junularo trudis sian vizion pri la franca socio lanĉante siajn sloganojn "Nek Dio nek mastroj" kaj "Malpermesite malpermesi". Ĉi tiuj du sloganoj resumas la tutan spiriton de la socialisma reĝimo, kiu ekregis en 1981. El Usono, junuloj kontraŭaj al la Vjetnama milito proklamis inter du dozoj de mariĥuano, aŭ haŝiŝo, laŭ la spirito de la nepala Katmanduo: "Amu, sed ne militu." Kion ni vidas hodiaŭ? La celo de la junularo de majo 1968 estas atingita, ĉar iliaj sloganoj de la tempo hodiaŭ karakterizas laikan respublikanan Francion. Kaj ĉi tiuj sloganoj konkretigas la mesaĝon de la "rozo", kiun la socialista prezidanto de Francio, François Mitterrand, adoptis kiel emblemon de sia socialista reĝimo. Tamen, nia socio de 2024 plenumas ĉiumaniere la socialisman kriterion de la "rozo". Tio donas al la profetaĵo de la "vidisto" Nostradamus, kiu citas ĉi tiun terminon "rozo", la eblecon de ĝia plenumiĝo en nia fina epoko. Lia profetaĵo videble celas la kuntekston de la "*sesa trumpeto*", en kiu Francio estos samtempe atakita, kronologie, sur sia suda mediteranea marbordo fare de araboj kaj afrikaj islamanoj kaj en la nordo, fare de la rusa invadanto kaj ĝiaj ĉeĉenaj kaj siriaj aliancanoj.

Tiel, la 5-a <sup>Respubliko</sup> establita en 1958 definitive finiĝos en 2028, post 70 jaroj da ekzisto. Tiun jaron, Parizo estos trafita de atombombo kaj la 9-a de Av de la jaro 5788 de la juda kalendaro ŝajnas al mi la ideala tago por ĉi tiu fina bato donita de Dio al lia malnova malamiko, sinsekve katolika, poste ateista. Ĉi tiu dato respondas en nia kalendaro al lundo, la 31-a de julio 2028. Kaj la kvar ciferoj de ĉi tiu jaro 5788 sumiĝas al la nombro 28. Parizo malaperos sekvata de multaj aliaj eŭropaj ĉefurboj kaj gravaj mondurboj disigitaj tra la mondo, inkluzive de Usono.

En dia ascendanta datado ĉi tiu dato do estos tiu de lundo 31-05-5998. La kvar ciferoj de la jaro 5998 sumigas la nombron 31. La akirita cela dato aperas en ĉi tiu aspekto: 31-5-31 en perfekte simetria figuro.

La rusa invado de Eŭropo, inkluzive de Francio, estas atendata okazi la 9an de Aprilo 5786, kiu en nia romia kalendaro estas merkredo, la 23an de julio 2026. Ĉi tie denove, la nombro "26" estas duoble konfirmita en la nombroj de la indikitaj jaroj. Kaj ĉi tiu juda 9a de Aprilo estos nia merkredo, la 23an de julio. Ĉi tiu mezsemajnfino memorigas pri la mezsemajnfino, en kiu Jesuo Kristo oferis sian vivon por elaĉeti la pekojn de siaj elektitoj, kies malestimo montrita de la juda alianco jam pravigis ilian nacian detruon. En 2026 kaj 2028, ĉi tiu projekto koncernos Francion ĉi-foje pro la sama kialo.

Nun "en militstato" ekde tiu tago, Rusujo nepre reagos al la plej eta eraro farita de unu el la landoj de la okcidenta alianco. Kaj ĝia tuja plano pliigi la nombron de siaj batalantoj al 1.500.000 pruvas, ke la vetludo de S-ro Macron jam estas perdita. Levi sian voĉon kaj siajn vortojn nur pliigas la danĝeron por lia lando kaj Eŭropo. La urso rapide venkos la kokon kaj lian kokaĵon.

Jarcentoj kaj kuntekstoj ŝanĝiĝas, sed homoj ĉiam reproduktas la samajn mensstatojn. Kion ni spertas estas tre simila al tio, kion skribis la profeto Jeremia. Li, kiel ni, spertis la finon de la nacia historio de sia Izrael, dispremita en tri raŭndoj fare de la ĥaldeaj reĝoj Nebukadnecar. Kaj Eŭropo ankaŭ estis detruita en tri sinsekvaj raŭndoj; en 1914-1918, 1939-1945, kaj (2022) 2026-2028.

En tiu sama tago, la usona sendito, Anthony Blinken, forlasis Israelon sen akiri de ĝia gvidanto, B. Netanjahu, rezignon pri la atako kontraŭ la palestina urbo Rafah; Israelo pretas rezigni pri la usona helpo. La kolektiva kolero de islamanoj kontraŭ la okcidenta tendaro kreskas kaj estas konfirmita de ĉi tiu neriparebla persistemo de la gvidanto de Israelo. Sed ĉu li ne fiksas la celon de ĉi tiu interveno, dekomence, elimini Hamas? Logike, tiel longe kiel ĉi tiu celo ne estos atingita, Israelo mortigos palestinajn batalantojn kaj civilulojn.

Ŝajnas, ke Dio mem ŝatas doni al la monato Marso la signifon de la dio de milito, kiun la romianoj de antikva Eŭropo donis al ĝi.

#### M44 - Ĉi tiuj inferaj megaurboj

Ĉi tiu mesaĝo estas vera averto.

Atentu! Granda danĝero!

Niaj modernaj tempoj favoris la disvolviĝon de grandaj urbaj centroj, en kiuj homoj svarmas al vendejoj por aĉeti la produktojn prezentitajn al ili laŭbezzone de reklam-agentoj. Konsumado tenas la landon kaj ĝiajn loĝantojn vivajn. Kaj kion urbanoj unue serĉas estas la facileco trovi ĉiujn produktojn, kiujn ili deziras, en sia urbo. Sed pli precize, mi diru, ke ili volis trovi antaŭ ol poŝtmendo-vendoj bankrotigis gravajn podetalajn markojn de ĉiaj produktoj. Ĉar en ĉi tiu areo, la disvolviĝo de la interreto ŝanĝis ĉion. Tamen, ankoraŭ ekzistas homoj ligitaj al sia loka vendejo, kaj la apero de urba komerco pruvas tion. Sed la

risko de fermo aperas tre rapide, kaj vendejoj fermiĝas tiel facile kiel aliaj malfermiĝas por anstataŭigi ilin. Tamen, la allogo de la granda urbo kuŝas en ĉi tiu multobligita komerca oferto.

La preparado de ĉi tiu nova mesaĝo ŝuldiĝas al atako okazinta ĉi-vendredan vesperon, la komencon de la dia Ŝabato, en la antaŭurboj de Moskvo, 20 km de la centro, en granda koncertejo nomata "Crocus City Hall". Tri atakantoj en militaj uniformoj komencis pafadon, kiu lasis plurajn mortintojn kaj vunditojn, kies nombro estos precizigita poste; la komencaj ciferoj estas 40 mortintoj kaj 100 vunditoj. Sed antaŭ sabato matene, la nombro de mortintoj altiĝis al pli ol 93.

Ĉi tiu okazaĵo spegulas tion, kio okazis ĉe la Bataclan en Parizo en 2015. Ankaŭ en Moskvo, rokenrola bando prepariĝis por ludi. Kiam la unuaj spektantoj eniris kaj ekloĝis en la grandega halo, la murdintoj eniris malantaŭ ilin kaj pafis ilin. Incendio ekis, kaj ĉiuj televidstacioj de la mondo ripetas la dezertan scenon bukle, nekapablaj fari ion ajn krom funebri pri tia terura spektaklo.

La krimintoj de ĉi tiu ago ankoraŭ ne estas identigitaj, kaj Ukrainio asertas havi neniun parton en ĉi tiuj murdoj de civiluloj mortigitaj dum muzika koncerto. Atendante la identigon de la respondeculoj, se ili devas esti, ni turnu nian rigardon al la ĉielo, kie Dio punas Francion kaj ĝian novan malamikon, Rusion, same, pro la sama freneza muzika idolkulto venanta el Usono, kie de tempo al tempo, pafantoj pafas al infanoj kaj plenkreskuloj eĉ en la lernejoj de la lando.

Mi poste eksciis, ke la Islama Ŝtato deklaris sin respondeca pri la atako, kiu okazis je la 20:30 en Moskvo. La Bataclan kaj Moskvo do havas la saman atakanton, 9 jarojn aparte. Ĉi tiu aserto havas sencon, ĉar Rusio batalis kontraŭ la Islama Ŝtato por helpi Sirion, kaj ĝia deziro je venĝo estas do logika. Kaj poste, tre lastatempe, okazis la venko de rusaj dungosoldatoj en Malio, kie ili atingis la detruon de la islamistoj, kiujn Francio ne sukcesis detrui. Mi do forigas la implicon de tri unuoj: Francio, Rusio kaj la Islama Ŝtato, tio estas, la tri reĝoj koncernaj en la profetaĵo de Daniel 11:40; tri reĝoj, kiuj reprezentas tri kontraŭajn tendarojn. Sed mia atribuo de la ago al la Kreinto Dio estas nur plifortigita, ĉar estas li, kiu kondamnas muzikan idolkulton, honoratan krome en la sanktigita tempo de lia sepa-taga Ŝabato, kiu komenciĝas vendrede vespere kaj finiĝas sabate vespere. Detalo donita de novaĵkanalo ne estas seninteresa. La "Krokuso" estis konstruita de tre riĉa oligarko, judo el Azerbajĝano, por sia filo, mem kantisto.

Ĝis nun, ni havas tri islamistajn atakojn kontraŭ junuloj en Francio, Israelo, kaj nun Rusio. La subskribo de la Kreinto Dio tiel montriĝas. La celoj de lia kolero estas la novaj, malrespektaj kaj idolkultaj generacioj de okcidentaj kaj orienteŭropaj socioj, de kiuj Israelo estas parto.

Jam ĉi-sabate matene, Rusio arestis 11 homojn, inkluzive de kvar atakantoj, apud Brjansk, proksime al la belorusa-ukraina limo. Post kiam ilia atako finiĝis, la islamistoj pensis, ke ili povus eskapi la rusan serĉadon rifuĝante en Ukrainio, kie ili jam ne povus atingi ilin. Sed, kun miriga rapideco, ili estis identigitaj kaj haltigitaj antaŭ ol transiri la limon. Bedaŭrinde por Ukrainio, ĉi tiu rifuĝejo ne servas ĝian aferon kaj donas kredindecon al la pli frua rusa akuzo pri parta partopreno en la atako.

En ĉi tiu kazo, la rusa prezidanto ŝajnas esti la kompleta malo de la franca prezidanto Macron. Male al li, li ne rapidas paroli, sed pacience atendas, ke liaj sekurecaj servoj komprenu kaj klarigu la problemon, antaŭ ol oficiale paroli publike; kion li povos fari baldaŭ.

La batalantoj de tiu tria tendaro baldaŭ ofertas al la rusa gvidanto la ŝancon lanĉi ofensivon kontraŭ Okcidenta Eŭropo, kiam ili atakos Sudan Eŭropon, Italion, Hispanion kaj Francion.

Ni ekscias, ke la usonanoj avertis Moskvon pri grava risko de atako en Rusio, kion ĝia prezidanto rifuzis kredi, pensante, ke ĝi estas malstabiliga manovro. Tamen, la faktoj konfirmas la validecon de la donita averto kaj tio malkaŝas la grandegan kontrolon, kiun Usono havas super ĉiuj telefoncentraloj kaj komputiloj konektitaj al la "interreto" tra la mondo. La Interreto estas efektive tiu aranea "reto" danke al kiu Usono jam kontrolas ĉiujn loĝantojn de la tero konektitajn al sia reto.

#### Grandaj urboj estas nesekuraj

Grandaj urboj estas trompemaj kaj ne ofertas al siaj loĝantoj la plej valoran aferon: sekurecon. Grupiĝante, homoj sentas sin pli sekuraj, kaj tio veras ĝis certa nivelo, kondiĉe ke la grupiĝo permesas la identigon de ĉiuj, kiuj kolektiĝas. Ĉar preter tiu ĉi normo, urboj transformiĝas en ĝangalojn, en kiuj la masoj, la homamasoj, fariĝas la plej sekura ŝirmejo por la terorista murdinto, kiu libere moviĝas inter ili sen esti identigita.

Krome, nuntempaj urbanoj fariĝis tiel individuismaj kaj timemaj, ne senkaŭze, ke atakoj povas esti faritaj en apartamentoj sen interveno de proksimaj najbaroj, kaj antaŭ ol la polico estas avertita pri la loko de la atako, la atakantoj jam foriris kaj estas malproksime. En etaĝdomoj, pordoj estas rompita sen ke la krimuloj zorgu pri la bruo, kaj la izolita domo estas eĉ pli facile rabi kaj enrompi. La praktiko de "hejmhakado" kreskas enorme.

Grandaj modernaj urboj estas nestoj de organizitaj bandoj, centroj de maljusteco, en kiuj tre diversaj homoj kunfrotiĝas, el kiuj kelkaj, de fremda origino aŭ fremduloj, estas tre ligitaj al sia religia heredaĵo kaj praulaj kutimoj; kaj malamo al la alia ofertas la plej bonan alibion por pravigi la sindediĉon al la vojo de delikteco, ŝtelo kaj foje krimo. La plej lastatempa modelo de ĉi tiu tipo de urbo estis la prestiĝa imperia urbo Romo, kie homoj el ĉiuj regionoj de la imperio kunfrotiĝis, de la nigruloj de la Sudo ĝis la blonduloj de la Nordo. Multnombraj fremdaj lingvoj esprimiĝis tie, ĉiu komunumo havante sian propran. Sed tuj kiam noktiĝis, la stratoj estis forlasitaj al gorĝtranĉistoj, al brutuloj, kiuj prenis vivojn por unu aŭ kelkaj moneroj aŭ juveloj. Dumtage, la risko ekzistis; sed pli danĝere por la krimuloj mem pro la legianoj, kiuj patrolis la stratojn de la urbo.

Dum la longa paco sub kiu niaj urboj disvolviĝis, la sekureco estis preskaŭ totala ĝis 1958, la jaro kiam la streĉiĝoj kun la alĝerianoj atingis sian kulminon. Tial Generalo de Gaulle decidis rezigni pri Alĝerio. Sed tiu oficiala disiĝo, efektivigita en 1962, solvis nenion. De tiam, la akcepto de la Harkioj kaj la enmigrado pro la familia reunuiĝo pasigita en 1976 rekreis la problemon de kunvivado sur franca teritorio.

Tiel, ekde 1995, islamaj grupoj atakas kaj mortigas denaskajn francojn, kristanajn aŭ ne, simple ĉar ili ne estas islamanoj, sed sekularaj; kio igas ilin



abomenindaj "sendiaj homoj". Ĉi tiu rezonado povas ŝajni retroira en la Francio de la 2000-aj jaroj, sed ĝi ne estas, ĉar ĝi nur memorigas pri tre reala dia penso. Kiel islamanoj, Dio punas la "sendiajn". Kaj por fari tion, li havas elekton: Islamo sinsekve araba, turka, nordafrika, nigra afrika kaj azia, sed ankaŭ rusa ortodokseco, kaj la multnombraj aziaj kaj ĉinaj kredoj.

Kiam Dio kreis la homon kaj liaj posteuloj multiĝis, ĉiu familio vivis aparte de la aliaj, kaj daŭris jarojn kaj jarojn por ke ĉi tiuj familioj kolektiĝu en tribojn kaj tiel formu la unuajn urbojn. Ĉar la peko fariĝis la normo de ilia ekzisto, la antaŭdiluvianoj estis ekstermitaj de la akvoj de la diluvo, kaj Noa, lia edzino, liaj du filoj kaj iliaj edzinoj estis la solaj, kiuj postvivis en ĉi tiu juĝo de Dio. La posteuloj de ĉi tiuj ok homoj reloĝigis la teron, ĉiu familio vivante aparte, kiel en la komenco, ĝis la tempo de la reĝo Nimrodo. Kaj jam ni havas en ĉi tiu rolulo reĝon, sed unu, kiu donis al la homo la ideon doni al unu homo superan potencon super aliaj homoj. Ĉi tio ne povas esti Dio, ĉar ĉi tiu Nimrodo ne estis lia plej bona adoranto; tute male, li estis idolano, kaj li proponis, ke homoj kunvenu kaj vivu en tre alta turo, en kiu, unuiĝinta, la homaro povus spiti la Dion de la ĉielo. Li kredis, ke per grupiĝo, la kontrolo de ĉiuj fare de ĉiuj malhelpus la malbonajn agojn de homo kontraŭ homo. Ĉar laŭ Nimrodo, la ĉefa problemo en la vivo de la antaŭdiluvianoj estis la evoluo de homa malboneco esprimita per ŝtelo kaj krimo. Jen kion humanismaj homoj ĉiam pretas riproĉi al si. Ili ignoris, ke tio, kio plej ĝenas Dion, estas la malobeo kaj maldankemo de homoj al li. Tial la ideo mem provi rezigni pri Dio estis la plej granda peko farita de la reĝo Nimrodo. La konstruado de la turo estis nur la ŝajna formo de lia kulpo. Ne volante ripeti la diluvon, Dio subite kreis parolatajn lingvojn tute malsamajn unu de la alia, probable dividitajn de familiaj grupoj. Ne plu kapablaj kompreni unu la alian, la homoj kolektitaj ĉe "Babelo" malproksimiĝis unu de la alia kaj ili estas la bazo de niaj nunaj nacioj kaj iliaj malsamaj lingvoj. Mi utiligas ĉi tiun temon por memorigi vin, ke la ekzisto de ĉi tiuj malsamaj lingvoj estas miraklo, kiu pruvas la ekziston de Dio, nia Kreinto kaj Patro de ĉiuj, kiuj vivas kaj mortas. Ĉar, naskita el homo, la homo de la komenco, vira kaj ina, logike havis nur unu lingvon por esprimi sin. Ĉiu pripensu ĉi tiun enigmon: Kial ekzistas malsamaj parolataj lingvoj? La Biblio donas la solan logikan respondon: ĉar post la diluvo, Dio, la Kreinto de ĉia vivo, kreis ilin por apartigi la ribeleman homaron. Tamen, hodiaŭ, ĉi tiuj multlingvoj jam ne malhelpas homojn kunveni por vivi en inferaj megaurboj.

#### Gravaj urboj dum la milito

Dum milito, grandaj urboj fariĝas kaptiloj, kiuj ĉirkaŭpremas siajn loĝantojn, kiel fiŝoj kaptitaj en fiŝkaptista reto kaj kies sorto estas nerevokeble decidita.

Dum milito, la manĝaĵprovizado al la loĝantoj de grandaj urboj povas fariĝi neebla, kaŭzante ilian morton pro malsato.

Dum milito, loĝantoj de grandaj urboj trovas sin limigitaj kaj malpermesitaj moviĝi. Aliro al ĉi tiuj urboj estas blokita de sekurecaj aŭtoritatoj, sed ĉi tiu blokado ankaŭ influas vojojn en militantaj landoj, ĉar la trafiko tie fariĝas rezervita ekskluzive por la movado de armitaj fortoj, trupoj kaj milita ekipaĵo.

En 1939, en Francio, la vojoj estis ŝtopitaj pro la amasa eliro de loĝantoj el urboj minacataj de la antaŭenirantaj germanaj armeoj. La leciono estis lernita, kaj instrukcioj estis donitaj por certigi, ke tiu situacio neniam okazu denove.

Pro ĉiuj ĉi tiuj kialoj kaj tiuj, kiujn mi forgesas aŭ pri kiuj mi ne pensas, la filoj kaj filinoj de Dio devas, en sia propra intereso kaj por protekti siajn vivojn, forlasi la grandajn urbojn, kiuj baldaŭ fariĝos kremaciurboj, kaldronoj detruaj de ĉio, kion ili enhavas.

Same kiel la elektitoj de Kristo profitis en la jaro 70 de favora momento por forlasi Jerusalemon antaŭ ol la romanoj, post sia reveno, detruis ĝin kaj ĝiajn loĝantojn, la favora tempo por forlasi la megaurbojn kaj grandajn urbojn de Francio kaj Eŭropo hodiaŭ daŭros nur ĝis la tempo de la baldaŭa milito, kiu komenciĝos plej malfrue en 2026. Sed mi klarigas, plej malfrue, sciante nek la jaron, nek la monaton, nek la tagon, nek la precizan horon de la atako, kiun lanĉos la islamista "*reĝo de la sudo*".

Malgraŭ la logiko de ĉi tiu programo, mi ne ekskludas la eblecon, ke la milito rekte implikos Francion jam en ĉi tiu jaro 2024, ĉar la nunaj internaciaj kondiĉoj ŝajnas al mi favoraj; precipe por Rusio.

Mi ŝatus atentigi, ke la beno de Dio postulas, ke Lia elektita popolo agu kun ĉia necesa prudento. Tio estas la avantaĝo kaj pravigo de esti avertita de la Kreinto Dio per Lia profeta konstruo. Kaj mi ankaŭ memorigas vin, ke Lot kaj lia familio estis invititaj rapide forlasi Sodomon antaŭ ol fajro el la ĉielo falis sur la urbon kaj formangis ĝin kaj ĉiujn ĝiajn loĝantojn.

La nombro de mortintoj pro la Moskva "Krokuso" nun estas 115.

Ortodoksa Rusio, kiel katolika kaj protestanta Eŭropo kaj Usono, portas la kulpon de la heredaĵo de la ripoztago malbenita de Dio, la unua tago, antaŭe la tago de la suno renomita dimanĉo, trudita de Konstantino la Granda ekde la 7-a de marto 321. Sed ĝia ortodoksa religio estas ankaŭ makulita de sia ikonoklasta religia praktiko, kiu konsistigas malobservon de la dua el la Dek Ordonoj de Dio; kiu malpermesas subeniron antaŭ pentritaj aŭ ĉizitaj bildoj, inkluzive de "*aĵoj, kiuj estas...*" "*en la ĉielo*" specifas la originala hebrea teksto. Alia kulpo de Rusujo, kiu pretendas esti ortodoksa kristana, estas ke ĝi estas en ligo kun Islamo, kiu tre ĉeestas en teritorioj regataj de ĝi, inkluzive de ĝiaj ĉeĉenaj aliancanoj. Jesuo klare diris, ke "*Neniu povas servi*" Dion kaj Satanon samtempe, en Mateo 6:24: "*Neniu povas servi du sinjorojn. Ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian; aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi Dion kaj Mamonon.*" "*Mamono*" estas la nomo donita al la dio de riĉeco, la dio de mono imagita kaj inspirita de Satano, la diablo, kiu igas lin adorata de homoj.

Pro ĉi tiu situacio, Rusio estas kondamnita atingi interkonsentojn kun islamismo. Kaj tio povus konduki ĝin favori la atakon, kiun islamismo gvidos kontraŭ Francio ĉe ĝia mediteranea marbordo sub la titolo de "*reĝo de la sudo*" de Dan. 11:40. Ekde ĉi tiu vendreda vespero, la komenco de la dia Ŝabato, la atento de la mondo devos koncentriĝi sur ĉi tiu ekstrema danĝero reprezentita de ĉi tiu tria tendaro, kiu koncernas islamismon. Ĉar se ĝia provo establi tempan ŝtaton en Irako malsukcesis, dispremita de okcidentaj bomboj kaj atakoj gvidataj de la kurdoj, la islamisma penso ne malaperis; male, ĝi ampliĝis, prenante la

formon de grupoj disigitaj tra la tero. Islamismo estas hodiaŭ religia nebulozo tiel malfacile identigebla kiel provi kapti mukan angilon. Tiu, kiu postulas respondecon pri la ago farita en Moskvo, estas ISIS-grupo el Ĥorasano kontraŭa al la talibanoj. Krome, ĉi tiu tria tendaro, reprezentita de tutmonda islamismo, efike ekspluatas la konflikthan situacion, kiu nun kontraŭstarigas NATO-on al la BRICS-tendaro. La longa paco de 77 jaroj ekde 1945 favoris la disiĝon de ĉi tiu batalema Islamo, kiu identigis nur kiam ĝi faras murdajn agojn. Ekster ĉi tiuj momentoj de ago, la islamisto vivas inter la nacioj kie li troviĝas inter la islamanoj de sia komunumo. Kaj por la okcidenta malamiko, rusa aŭ ĉina, estas nuntempe neeble kondamni ĉiujn islamanojn pro danĝera malplimulto kiu vivas inter ili. Necesos multaj pliaj mortoj por ke la nuna pensmaniero de evoluintaj nacioj ŝanĝiĝu. Sed venas la tempo kiam Islamo estos abomenita kaj neniigita de la Okcidento. La pluvivantoj de la Tria Mondmilito estos, malvere, sed nur, kristanoj. Ĉar la fina provo de kredo estas por ili, ne por la aliaj religioj kiuj nuntempe ekzistas.

La nombro de mortintoj pro la Crocus nun estas 133.

En sia oficiala deklaro, prezidanto Putin atentigis pri la ebla implikiĝo de Ukrainio, deklarante, ke limtransirejo estis preparita por faciligi la trairon de teroristoj de la Ĥorasana armita grupo. Kaj ilia revena vojo al Ukrainio ŝajnas pravigi liajn rimarkojn. Fine, kial ne? Post la sekreta detruo de la du rusaj gasduktoj, liaj intervenoj en Afriko, en Sudano kaj kontraŭ la rusa Wagner-grupo, sekreta subteno de Ukrainio por ĉi tiu iniciato fare de la Ĥorasana islamista komando estas tre ebla.

Dum ĉiuj profetitaj signoj okazas, estas ankoraŭ tempo por vi fuĝi, por foriri kiel eble plej malproksimen de ĉi tiuj lokoj de diboĉo kaj multifacetaj tentoj, kiuj konsistigas la grandajn okcidentajn urbojn. La situacio, kiu regis en la tempo de la profeto Jeremia, estas renovigita kaj la slogano, kiu estis trudita el la ĉielo, estas denove trudita hodiaŭ: "*Via militakiro estos via vivo* ." Jam ne estas kialo esperi pri prospero, ĉar post 6 jaroj, la tero estos senigita je ĉiuj siaj loĝantoj kaj la solaj, kiuj restos, la elaĉetitaj elektitoj, estos fariĝintaj kiel la anĝeloj de Dio, kaj ili vivos dum "*mil jaroj* " en lia ĉiela regno; la sama loko, kie Jesuo "*preparis lokon* " por ili laŭ Johano 14:2-3: "*En la domo de mia Patro estas multaj loĝejoj. Se ne estus tiel, mi dirus al vi. Mi iras, por pretigi lokon por vi. Kaj se mi iros kaj pretigos lokon por vi, mi revenos kaj prenos vin al mi mem; por ke kie mi estas, tie vi ankaŭ estu.*" »

#### M45 - La tria aktoro

Niaj novaĵoj fokusigis nian atenton al la konflikto en Ukrainio inter Rusio kaj la Okcidento. La deklaroj de okcidentaj potencoj, kiuj ŝatas kredi, ke ili povas nerekte subteni la militan engaĝiĝon de Ukrainio kontraŭ Rusio sen konsekvencoj por siaj nacioj, trompos neniun krom sin mem. Ĉar hodiaŭa Rusio oficiale

identigis la identecon de sia kontraŭulo: estas la Okcidento, kiu volas eltiri de ĝi Ukrainion, kiu longe restis integrita parto de Sovetrusio.

La 23-an de marto, atako farita de tri murdintoj kaŭzis la morton de 137 homoj, inkluzive de tri infanoj. La murdintoj malvarme mitralis siajn viktimojn, kiuj sidis tie por ĉeesti rokenrolan koncerton. La viktimoj estis do sufiĉe junaj. Ĉi tiu ago portas la signojn de islamistaj grupoj, konsiderante ĝian similecon al tio, kio okazis en 2015 ĉe la Bataclan en Parizo. Sed la damaĝo en Rusio estas multe pli granda, ĉar ĉi-foje la "templo" de idolkulto estis parte konsumita de la fajro ekbruligita de la teroristoj. Kaj kiam morto subite trafas homojn kolektitajn en la serĉado de plezuro, la vorto "teroro" alprenas sian plenan signifon. Kaj jam ĉi tiu speco de ago vekas en niaj aktualaj eventoj ion, kio memorigas nin pri la franca revolucia "teroro" de 1793-1794.

Estas konvene tuj identigi ĉi tiun trian aktoron kun Islamo; ĉi tiu monoteisma religio kreita por la disputo kun la katolika kristanismo oficiale establita en Romo en 538 sub la direkto de la Papo subtenata de la romia imperiestro Justiniano, kiu vivis en la Oriento en Konstantinopolo, la urbo rekonstruita de la imperiestro Konstantino la 1-a. <sup>Kaj</sup> ĉi tiu urbo Konstantinopolo konsistigis la plej orientan fortikigitan urbon de la Romia Imperio. Nun, post konvertigo de Arabio kaj Turkio al Islamo, sia nova religio, la profeto Mohamedo porĉiame markis la limon inter kristana Eŭropo kaj islama Azio. Sub la premo de militema Islamo, la kristana religio perdis terenon en ĉi tiu orienta zono, kaj la glora imperio de Justiniano estis detruita, la kristana religio konservita de la nordaj nacioj, kie ĝi prenis la nomon Ortodoksa.

La nova Islamo do havis du religiajn kontraŭulojn: ortodoksan kristanismon en la nordo kaj romkatolikan kristanismon en la okcidento. Ĝia ekspansio estis tiel blokita inter Grekio kaj Turkio. La selĝukaj turkoj lanĉis konkermilitojn, kiuj estis definitive blokita ĝis nia tempo ĉirkaŭ 1840. Tamen, en la Balkanaj militoj, en la nomo de humanisma pacifismo, Eŭropo kaj Usono favoris islaman dominadon de albana origino en Serbio. Bosnio kaj Hercegovino kaj Albanio estis la solaj landoj ĝis tiam, kiuj konservis Islamon ekde la turkaj invadoj.

Turkio, historie ligita al Nazia Germanio, profitis de speciala traktado, kiu permesis al ĝi aliĝi al la NATO-traktato. Sed ĝi estas la sola islama lando en ĉi tiu organizo. Kaj ĝia politika ludo estas tiel obskura kiel tiu de ĝia religio, kiu estas esence nekongrua kun kristanismo. Krom ke la kristanaj nacioj de NATO estas ĉiuj malbenitaj de Jesuo Kristo, kiu jam ne rekonas ilin ekde la adventismaj kredoprovoj en 1843, 1844 kaj 1994. Estas ilia forlaso fare de Jesuo Kristo, kiu pravigas la aliancajn ligojn establitajn kun ĉi tiu islama turka popolo. Sammaniere, Eŭropo havas ortodoksan nacion en sia alianco: Grekion. Kaj ĉi tiu ortodoksa religio eble faras Grekion nekongrua nacio, malamiko de la romkatolikismo, kiu estas la bazo de la eŭropa alianco. Sed, specife volinte reprodukti modelon de la greka socio, Eŭropo ne povis ekskludi Grekion de sia alianco. Tial, ĉiuj nuntempe finitaj aliancoj establis religiajn kondiĉojn de totala nekoherco, kiuj misfamigas la religian engaĝiĝon kaj konfirmas ĝian totalan senutilecon aŭ pli bone, konfirmas ĝian malutilecon. Ĉar la ofendo estas al la Kreinto Dio, kiu sola portas la malhonoron kaj malhonoron de homa religia

nekohereco. Ĉiu povas tiel kompreni lian deziron venĝi la malhonoron, kiu falas sur lin.

Islamo grandege ekspansiiĝis en Azion, kiu longe restis malproksima de la kontrolo de okcidentaj nacioj. De la rusa nordo, ĉiuj popoloj sude de la rusa limo, de Turkio ĝis Pakistano, estas islamanoj kaj ligitaj per alianco kun Rusio. Limoj estis redeseĝnitaj, teritorioj alprenis novajn nomojn, kaj la iama Afganio, kiu finfine venkis la potencon Rusion, nun estas disvastigita trans kvin nacioj, kiuj fariĝis sendependaj laŭ la nova pakto farita kun la nuna rusa gvidanto, Vladimir Putin. Ĉi tiu iama Afganio origine nomiĝis Ĥorasano. Kaj sub ĉi tiu nomo la plej indignemaj de tiu epoko kaj iliaj posteuloj volas puni la nuntempan Rusion per murdoj kaj sangaj masakroj sur ĝia grundo, kiel ekzemple tiu de la 23-a de marto 2024.

La malkovro de ĉi tiu islamisma movado, KEI, do elstarigas aktoron, kiu ludos gravan rolon en niaj aktualaj aferoj, unue por Rusio kaj due por Okcidento. Notindas, ke ĉi tiu KEI-grupo ne estas oficiale aligita kun iu ajn oficiala nacio. Ilia ekzisto nuntempe baziĝas sur la kunhavigo de islama ideologio, kiu pledas por la kreado de kalifujo sendependa de tiu de la DAESH-grupo agnoskita de Pakistano kaj ĝiaj talibanoj, kontraŭ kiu ili kontraŭbatalas, same kiel la okcidentanoj.

Islamo do estas dividita en plurajn agresemajn branĉojn, kiuj batalas unu kontraŭ la alia kaj tamen havas komune la okcidentan kristanan kontraŭulon. Tutmonda islamismo do alprenas por ni ĉi tiun aspekton, kiun Dio konfirmas en la profetaĵo, kiun Li prezentis al Hagar, la egipta servistino, kaj kiun Li faris pri ŝia filo Iŝmael kaj liaj posteuloj, en la Sankta Biblio, en Genezo 16:11-12: "*La anĝelo de Jehovo diris al ŝi: Jen vi gravediĝis, kaj vi naskos filon, kaj vi nomos lin Iŝmael; ĉar Jehovo aŭdis vian suferadon. **Li estos kiel sovaĝa azeno; lia mano estos kontraŭ ĉiuj, kaj la manoj de ĉiuj estos kontraŭ li ; kaj li loĝos kontraŭe de li.***" de ĉiuj liaj fratoj .

En la lumo de ĉi tiu verso ni vidas, ke la heredaĵo transdonita de Iŝmael ne limiĝas al lia genetika deveno, sed al la ideologio de Islamo, kiun lia posteulo Mohamedo sukcesis dividi per la glavo kun granda nombro da popoloj, kies heredantoj siavice reproduktas lian konduton kaj lian religian militistan koncepton.

La eraro farita de "Saraj" donante sian servistinon Hagar kiel edzinon al sia edzo "Abram" estis volita de Dio ĉar sub ĉi tiuj du nomoj, kiujn ili ambaŭ origine portis, Dio volis skribi profetan lecionon de la plej alta graveco. La paro simbolas per sia origino paron da normalaj pekemaj homoj. Kiam Dio anoncas posteulon de Abram, en Saraj, la homaro interpretas ĉi tiun anoncon laŭ sia propra maniero kaj, forgesante, ke nenio estas neebla al la Dio kreinto de ĉiu vivo kaj ĉio, ĝi home organizas tion, kio plenumos la anoncon de Dio. Li prezentas al ni tie la perfektan modelon de kontraŭfido, falsa fido aŭ morta fido. Kaj ĉi tiu modelo alprenas plurajn aspektojn sinsekve en religia historio, juda kaj kristana. Mi ne kalkulas ĉi tie Islamon, kiu estas mallegitimigita pro sia ne-rekono de la elaĉeta morto de Jesuo Kristo. La simileco de Islamo al la vera fido estas kiel ĝi estas al la simileco de la simio al la homo; ambaŭ staras vertikale, sed la homo ĉiam marŝas vertikale, dum la simio marŝas pli libervole, subtenante sin sur siaj manoj kaj supraj brakoj. Malgraŭ tiuj similecoj, la du specioj estas fakte tute malsamaj. Kaj



kio metas la homon super ĉiujn aliajn speciojn de vivantaj bestoj estas lia ebleco esti rekreita laŭ la mensa kaj morala bildo de la spirito de Dio en la nomo de la povo de graco akirita aŭ ne, donita aŭ ne, de Jesuo Kristo.

Tra la historio, maljustaj, malbonaj, eĉ kruelaj agoj estas farataj kaj poste forgesitaj de postaj generacioj. Tamen, neniu el ĉi tiuj aferoj malaperas tute, ĉar dum ili malaperas el la homaj mensoj, ili restas gravuritaj en la memoro de la eterna, ĉiopova Dio. La okazo de la naskiĝo de Jesuo Kristo donas al ni belan ekzemplon de ĉi tiu forgeso kaj memorado pri Dio, kiu gravuris skribe la esencajn aferojn de ĉi tiu historia memoro fare de Moseo kaj post li multaj aliaj profetoj; aferoj, kiujn Dio povas anonci anticipe antaŭ ol ili plenumiĝas. Tiel, kiam la saĝuloj el la oriento signalas al reĝo Herodo la naskiĝon de la reĝo de la Judoj, li turnas sin al la religiaj skribistoj, kiuj citas ĉi tiun version el Miĥa 5:2: "*Kaj vi, Bet-Leĥem Efrata, kvankam vi estas malgranda inter la miloj de Jehuda, el vi eliros al Mi tiu, kiu estos reganto super Izrael, kies deveno estas de antikve, de la tagoj de eterneco.*" » Notu jam, ke ĉi tiu verso konfirmas la vortojn diritajn de Jesuo "*Antaŭ ke Abraham estis Mi estas...*". Sed ĉi tiu profeta teksto verkita de Miĥa ne favoras la Judojn, kiuj fiksas sian atenton al la sola urbo "Betleĥem", kie Herodo mortigos ĉiujn junajn knabojn de du jaroj kaj pli junaj naskitajn dum ĉi tiu periodo de la vizito de la Magoj. Ĉar la Mesio, kiu foriris al Egiptujo, revenas kun siaj teraj gepatroj por ekloĝi en Nazareto, nomo, kiun la Biblio tute ne mencias. Do komprenu ilian situacion: ili atendas la Mesion, nekonsciaj, ke li estos nomata la Nazaretano, kaj ĉar la libro de Daniel estas konsiderata de ili kiel historia libro, kio ne estas malvera, kaj ke ĝi malplivalorigas la profetan verkon de Daniel, ili estas kondamnitaj ignori la tempon de lia alveno, kiun Daniel permesis al ili kalkuli precize. Ne eblas diri, ke la skribistoj kaj pastroj ne konis siajn Sanktajn Skribojn. Ili konis ilin tre bone, sed ne komprenis ilin. Tiel, ilia scio estis senvalora. Estas per ĉi tiu observado, ke ni povas kompreni, ke la vera religio ne baziĝas sur religiaj ritoj, sed sur rilato de inteligenteco, kiu permesas al la homo dividi la sciencon kaj scion pri la Spirito de la vivanta Dio.

La homo de fido ne metas limojn al la povo de la Kreinto Dio kaj, konscia pri sia dependeco de Li por ĉio, li lasas sin esti gvidata kaj direktita de Lia neeraripova Spirito. Saraj kaj Abram faris la absolutan malon ne permesante al Dio plenumi la miraklon, kiun Li poste plenumis, kiam naskiĝis la infano de disputo. Sed ĉi tiu infano de disputo estis ankaŭ tre utila al Dio, por ke lia agresema idaro fariĝu por Li instrumento por puni la falsan fidon, religian malfidelecon kaj la malnoblan spiritan adulton de la perfiduloj de la sankta interligo.

Kaj jen ni estas, reen en 2024, en ĉi tiu tempo de la lastaj ses jaroj, en kiuj Dio planis puni ĉiujn perfidulojn al monoteismo. Ĉar laŭlonge de la tempo, ĉi tiuj perfiduloj kreas malamikojn por la tuta vivo. Kaj en nia nuna situacio, Rusio en 2024 suferas pro la kolero, kiun ĝi ekbruligis inter 1979 kaj 1989. Ĥorasan estis tute ignorita de la homamasoj, ĉar la nomo de ĉi tiu lando estis anstataŭigita kaj ĝia teritorio dividita. Kaj ĉi tiu sperto memorigas min pri tiu de la kurda malplimulto mem, senigita je sia lando dividita inter Turkio, Irano kaj Irako. Kaj estis ili, kiuj kuraĝe batalis kontraŭ la islamista kalifujo nomata DAESH kaj detruis ĝin kun okcidenta helpo. En ĉi tiu kunteksto, Rusio defendis la interesojn

de Sirio kaj ankaŭ bombis la islamistojn parte establitaĵojn sur siria grundo. Rezulte, Rusio kaj Okcidento batalis kontraŭ la militista Islamo, kiu eniris ĝihadon. Ili tial havas la saman komunan malamikon, tamen estas malamikoj unu de la alia. La alianco de Rusio inkluzivas multajn islamajn landojn, kaj Eŭropo estas loĝata de granda nombro da islamanoj. Tamen, ekzistas supraĵaj islamanoj same kiel ekzistas supraĵaj kristanoj. Por multaj el ĉi tiuj homoj, religio estas nur heredita kutimo, al kiu ili donas pli-malpli da graveco, kaj tio estas precipe la kazo en nacioj, kiuj fariĝis riĉaj kaj prosperaj, kio estas la kazo en Rusio, Eŭropo kaj Usono kun ĝia suda elkreskaĵo, Aŭstralio. Tio ne estas la kazo en malriĉaj landoj, ĉar la malriĉuloj travivas la vivon en malfacilaĵoj, kio igas ilin alkroĉiĝi al la adorado de iu diaĵo. Ne senkaŭze Jesuo Kristo ofte malbenis la riĉulojn. Tial estas en malriĉaj landoj, ke islamismo, kiu pretendas praktiki "integrecon", povas inspiri vokiĝojn kaj engaĝiĝojn, kiujn ilia fondinto, Mohamedo, ne neus. Li, kiu punis kaj instruis siajn disĉiplojn masakri la "malfidelan hundon", la okcidentan kristanan "nekredanton".

Por instigi la masojn al agado, nenio estas tiel efika kiel venĝo kontraŭ maljusteco. Kaj tiu reflekso estas tiel natura en la homo, ke ni povas kompreni kial, en Jesuo Kristo, Dio malpermesis al siaj elektitoj elaĉetitaĵojn venĝi sin mem; kaj oboe al tiu malpermeso estas ago de fido de la tipo, kiun Saraj kaj Abram devus esti efektivigintaj ekde la unua anonco pri sia estonta patreco. Sed Dio mem ne riproĉis ilin pro tio, ĉar li sciis kiel homoj estas kondiĉitaj de sia kutimo solvi aŭ provi solvi memstare la problemojn, kiujn ili renkontas en sia vida ekzisto.

Islama ĵurnalisto prezentis ĉi tiun tipan principon de agresema islama konduto en televida novaĵkanalo jene: "Mi kontraŭ mia frato; mi kaj mia frato kontraŭ mia kuzo; mi, mia frato kaj mia kuzo kontraŭ la fremdulo." Ĉi tiu principo do estos efektivigita per komuna lukto gvidata kontraŭ la okcidenta tendaro fare de la militista Islamo de la asociitaj islamistaj grupoj kaj sektoj. Ĉiu havas en si sian bonan kialon por agi, venĝon pro la pasinteco, ĵaluzon pri la nuntempo, kaj simple rasan malamon. Kaj en ĉi tiu ago Jesuo Kristo kiel Dio de justeco terure konfirmos tion, kion li diris en Mateo 10:34 ĝis 36: "*Ne pensu, ke mi venis por alporti pacon sur la teron; mi ne venis por alporti pacon, sed glavon. Ĉar mi venis por meti homon kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon, kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon; kaj la malamikoj de homo estos la domanoj.*" La mesaĝo de la Evangelio, tio estas, la Bona Novaĵo, produktis ĉi tiun specon de dramo; Imagu, kion povas produkti la malamo al religia konkurenco! Sed estas senutile imagi, ĉar nur lastatempe masakroj faritaj de islamaj grupoj estis rivelitaj en videobildoj, scenoj de hororo filmitaj ĝuste kun la celo teruri la okcidentan malamikon. Kaj ĉi tiuj punoj ne venas por puni murdajn agojn, sed simple la kulpon malestimi la valoron de la ofero farita de Jesuo Kristo; ĉar ĉi tiu kulpo estas peko farita kontraŭ la plej bela demonstraĵo de amo, kiu povas esti prezentita al homa kreitaĵo. Dio fariĝis homo, momente, por libervole oferti sian vivon al morto per krucumo, por repagi anstataŭ siaj elaĉetitoj la morton, kiun ili meritis, pro sia peko heredita de Adamo kaj Eva.

Kaj Okcidento kaj Rusio havas inter si ĉi tiun trian aktoron, Islamon. Sed ilia situacio estas iom malsama, ĉar en Eŭropo, la nuna Islamo estis koloniigita de Francio kaj Anglio. Italio iam tenis Libion, kaj Belgio la iaman Belgan Kongon.

Koloniismo postlasis neplenumitajn rankorojn kaj dezirojn pri venĝo, nur atendante la okazon realiĝi.

En Rusio, Islamo ne estas sud-mediteranea sed kaŭkaza. Ĝia influo venas de Pakistano, la granda malamiko de Hindio. La ŝtato Pakistano estis kreita por permesi al hindaj islamanoj vivi aparte de siaj hindaj naciaj fratoj. Kaj ĉi tiu konduto portas la signojn de monoteisma religio, ĉar male al paganaj dioj, kiuj kunekzistas senprobleme, la religio de la vera Dio ne legitimas sed kondamnas religian konfuzon kaj miksadon de religioj. Konscia pri sia forto kaj superforta potenco, Sovetrusio sukcesis trudi sian politikan dominadon super multaj orientaj popoloj. Sub la jugo, la bovo fariĝas obeema kaj submetiĝas al sklaveco. Tamen, okazis ĉi tiu momenta ruino de Rusio en 1991 kaj Sovetrusio eksplodis en multajn sendependajn naciojn, kiuj restis ligitaj per alianco kun Rusio. Ukrainio sendependiĝis en la sama jaro. Por la hodiaŭa ekonomie kaj politike plifortigita Rusio, la bato farita de kaŭkazaj islamistoj estas malfacile traktebla pro signifa islama ĉeesto sur ĝia nacia grundo kaj en ĝia Orienta Pakto. Tio estas des pli vera, ĉar prezidanto Putin estas forte subtenata de Kadirov, la tre engaĝita gvidanto de la islamaj ĉeĉenoj. Ĉi tiu nenatura asocio sole konsistigas pruvon de la malbeno de la ortodoksa religio. Asocia Kriston kaj Islamon estas tute nelegitima, sed en la dia malbeno ĉio fariĝas farebla kaj normala. Denove, kontraŭe al tio, kion diras okcidentaj observantoj, prezidanto Putin pravas sin saĝa kaj pripensema. Li neniam rapidas paroli, kaj kiam li faras tion, li restas singarda en siaj deklaroj, limigante sin al elvokado de nekontesteblaj faktoj. Koncerne la teroristojn arestitajn en Brjansk, li emfazas, ke ili direktiĝis al Ukrainio por transiri ĝian limon. Kion diri kontraŭ observado? Ĉi tiu retiriĝo al ukraina grundo estis efektive logika kaj prudenta elekto, ĉar, estante malamiko de Rusio, neniu el la rusaj persekutantoj povis kapti ilin post kiam ili transiris la limon. Fakte, nuntempe ne ekzistas pruvoj pri la implikiĝo de Ukrainio. Sed por Rusio estus preferinde impliki Ukrainion en ĉi tiu masakro, kiu vekis la indignon kaj koleron de la rusa popolo. En ĉi tiu kazo, Dio povas uzi la situacion por plimalbonigi ĝin. Fine, servi mensogojn al okcidentanoj, kiuj malestimas Lian veron, ŝajnas tute meritita kaj pravigita. Ĉi tio ne estas la unua fojo, ke Li igis Siajn servistojn agi tiel; la kazo de juĝisto Samson estas ekzemplo. Dio starigas disputon inter Samson kaj la Filiŝtoj per enigmo por solvi ĝin. Akuzante la Filiŝtojn pri trompado, akirante la respondon de sia edzino, Samson batalas kontraŭ la Filiŝtoj kaj liberigas Izraelon de ilia ĉeesto; kio estis la intencita celo de Dio. Hodiaŭ, la celo de Dio estas treni Rusion en militon, en kiu ĝi detruos Okcidentan Eŭropon. Kaj por atingi ĉi tiun rezulton, ĉiuj rimedoj estas bonaj, inkluzive de mensogo kaj misinformado. Kun la milita situacio nun pli favora por Rusio, ĝia prezidanto provas ekspluati la situacion sugestante, ke Okcidento kaj Ukrainio estas implikitaj en la malfeliĉo, kiu trafis Rusion. Rezulte, la eskalado eskaladas. En Francio, ludo de trompo okazas. Kun aŭtoritato, prezidanto Macron provas konvinki la francojn, ke la malvenko de Ukrainio estus katastrofo por Francio kaj ĝia popolo. Sed li ne povas provizi pruvojn, tial li levas sian voĉon kaj fariĝas akuza kontraŭ tiuj, kiuj pravas lin malprava. Fakte, estas vere, ke la malvenko de Ukrainio kaŭzos la detruon de Francio fare de la rusoj, sed li zorgas ne diri al la francoj, ke tiu rezulto estos tiu, kiun lia malzorgema elekto preparis por ili per

iritado de Rusio, kiu petis nenion pli ol daŭre vendi sian gason kaj nafton al la Okcidento. Do al lia agresemo kaj lia malzorgema vorta kaj militema eskalado la francoj ŝuldos sian tragikan sorton. Liaj paroladoj fariĝas ekzorcoj kaj ne kongruas kun la militaj kapabloj de Francio, kiu tamen havas la plej potencon armeon en Eŭropo de kiam Anglio oficiale forlasis la union.

Mi ankoraŭ ne certas pri tio, kio okazos en 2024, kio ŝajnas al mi strategie tre favora por rus-gvidata ofensivo, unue kontraŭ Ukrainio, poste kontraŭ la Okcidento, kondiĉe ke la tria aktoro, Islamo, lanĉos sian atakon kontraŭ Francio kaj Italio ĉi-jare. Ne estas en la intereso de Rusio atendi ĝis la Okcidento rearmigĝos antaŭ ol ataki ĝin. Sed eble ĝiaj problemoj kun ĝia tria kaŭkaza islamista aktoro povus devigi ĝin prokrasti ĉi tiun ofensivon kontraŭ la Okcidento. Ĉiukaze, decida estos la islamista atako el Suda Eŭropo.

Mi konstante aŭdas en novaĵkanalo konsultistojn kaj ĵurnalistojn kondamnantajn la misinformadon de rusaj oficistoj. Sed kiu informas aŭ misinformas en televida scenejo, sen iu ajn kontraŭdiro; scenejo kie la parolantoj estas elektitaj por konfirmi la mesaĝon aprobitan de ĉiuj partoprenantoj sub la konstanta ĉeesto de agresemaj kaj naciismaj ukrainaj reprezentantoj ĉe siaj fingropintoj? Mi konis Francion, kiu faris sian devon respekti la principon de plurismo, sed tiu, kiun mi vidas hodiaŭ, ŝajnas pli kaj pli diktatora. Kaj tiu frukto estas tiu de regado gvidata de fanatike eŭropa junularo. La aŭtoritatisma trudado de ideoj estas efektive la defendo de tiuj, kiuj jam ne scias pravigi siajn proprajn. Ĉar la tuta Francio devos suferi la sekvojn de la elekto de ununura homo, io miriga en nacio, kies reĝimo estas prezentita kiel "demokratio": traduko: homoj, kiuj regas. Sed kiuj ne estas konsultitaj pri aferoj, kiuj metas iliajn vivojn en danĝeron, en la Francio de la lasta registaro de la 5-a <sup>Respubliko</sup>. En ĉi tiu afero de subteno al Ukrainio, prezidanto Macron kondukas kiel prezidanto Sarkozy faris kun la eŭropa konstitucio malakceptita per la popola voĉdono, poste adoptita de la registaro kaj ĝiaj deputitoj malgraŭ la elekto de la popolo. Por esti certa ne alfronti popolan rifuzon kaj malkonfeson, estas nenio pli bona ol preteratenti kaj ignori ĝin. Jen la elekto farita de prezidanto Macron. Sed mi ne ne konscias pri la kialo de ĉi tiu situacio nek la kaŭzo de ĉi tiu popola pasiveco, kiu devos financi la militklopodon tage post tago, kio paradokse estas nur la sekvo de ĝia timo pri naciismo, kiu pravigis la malakcepton de la franca naciisma partio. La paradokso estas do absoluta, ĉar rifuzinte francan naciisman registaron, la franca popolo hodiaŭ ruinigas sin por subteni ukrainan naciismon kaj ĝian militon kontraŭ Rusio. Sed Francio ne faras sian unuan eraron, ĉar ĝia unua eraro estis permesi al Islamo establi sin sur sia nacia grundo; kaj ĉi tiu eraro estos pagata tre, tre kare kiam ĉi tiu tria aktoro eniros kolektivitan tutmondan agreseman agadon.

#### M45 - Feminismo kaj Dio

La temo estas delikata, sed mi ne prezentas ĉi tiun studon kiel homan opinion, ĉar temas pri rimarki tion, kion Dio malkaŝas pri "virino" en siaj sanktaj Skriboj de la Biblio.

Ne necesas iri tre malproksimen en ĉi tiu Biblio, ĉar el Genezo, Dio donas al " la virino " rolon de " *helpanto* " kun Adamo; mi diras " *helpanto* " kaj ne konkurenco, en Gen. 2:18: " *Ja Dio diris: Ne estas bone, ke la viro estu sola; Mi faros al li helpanton taŭgan por li.* " Ĉi tiu rolo de " *helpanto* " de " la virino " validas same por Eva, la unua virino, kiel por la spirita Eklezio, kiun ŝi profetas per sia ekzisto, kreita el Adamo, la profeta tipo de Jesuo Kristo. Por Dio, la vero konsistas en apliki la saman principon en la laŭvorta karna senco kaj en la spirita senco. Tio, ĉar ĝi donas al la formo de karna vivo la signifon de spirita apliko.

El nur ĉi tiu verso, mi povas diri, ke por Dio, "feminismo" estas perversio donita al lia kreaĵo, ĉar estas klare, ke kreante virinon, Dio ne kreis ŝin por konkuri kun viro, sed nur por helpi lin. Same kiel Moseo pekis kontraŭ Dio senintence frapante la rokon dufoje, virinoj, kiuj asertas feminismon, ankaŭ pekas kontraŭ Dio. Ĉu ili konscias pri tio? La respondo povas esti nur individua, sed en la vasta plimulto de kazoj, feminismo estas postulata de nereligiaj virinoj, needukitaj de religio kaj ofte ribelemaj kontraŭ la religio de la vera kreinto Dio. Fortranĉitaj de Dio, viro kaj virino produktas ribelemajn fruktojn, kiujn li malbenas; por viro, severece kaj perforto, kaj por virino, delogo, ruzeco kaj ribelema feminismo.

Ĉu ekzistas "vira" movado komparebla al feminismo? Ne, ankoraŭ ne, sed konsiderante la homan perversecon kaj la inversigon de valoroj, kiujn ni atestas, ni povas atendi ĉion ajn. Se ĝi ankoraŭ ne ekzistas, estas ĉar ekde Adamo, la homo ricevis de Dio la ordonon domini super virino laŭ Gen. 3:16: " *Al la virino Li diris: Mi multigos viajn suferojn dum la nasko, kaj en doloro vi naskos infanojn, kaj via deziro estos al via edzo, **kaj li regos super vi**.* " Jam notu, ke en Gen. 2:24, Dio diras: " *Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili fariĝos unu karno.* " La paro do formiĝas per la iniciato de la viro, kiu devas forlasi sian patron kaj patrinon, ĉar Kristo mem devis forlasi la ĉielon kaj siajn anĝelojn por veni kaj savi sur la tero sian fianĉinon, sian Elektiton, la kolektivan kunvenon de siaj elaĉetitaj. Tio permesas al ni kompreni, ke sur la tero, la vera Elektito de Kristo " *helpas* " lin kolekti en sia vero novajn elektitojn elaĉetitajn per sia sango.

Do kio estas feminismo? Ĝi estas la finfina motoro de disiĝo kaj protesto, kiun la okcidenta homaro devis produkti antaŭ la fino de la mondo, kiu estos atingita printempe de 2030, per la glora reveno de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. Vere! La faciligo de divorco jam grandege malfortigis la vivon kiel paro, sed kun feminismo, estas la principo de la aliseksema paro, kiu estas atakita kaj preskaŭ tute minacata de malapero; kaj notu tion, en la momento kiam la homaro mem tute malaperos de la tero. Tiel, post la falsaj kristanaj eklezioj, la korupta Okcidento produktas feminismon, kiu pridubas la vivon kiel paro, la fundamenton de kunvivado establita de la Kreinto Dio. Feminismo ne estas pli malbona ol la aliaj homaj perversaĵoj, kiuj antaŭis ĝin; ĝi estas parto de logika evolua programo de detruo de ĉiuj valoroj establitaj de Dio. Kaj mi ne povas ne memori, ke la plej ekstremisma ekzemplo de feminisma ribelo aperis en Ukrainio kun la maltrankviligaj kaj allogaj "Femen", kiuj uzas siajn nudajn korpojn por montri siajn protestajn sloganojn. Mi vidis en video-atesto, la gvidanton de la grupo "Femen" segante krucon sur ukraina grundo per ĉensegilo. La malbeno de la



milito en Ukrainio, kiu eksponas la tutan Okcidenton al la kolero de moderna Rusio, sendube ne estas senrilata al ĉi tiu frukto de tre alta malmoraleco montrita de la grupo Femen kaj la iamaj skabia, artaj scenejaj demonstraĵoj de ĝia juna nova nacia prezidanto, Volodimir Zelenskij. En la Okcidento, ĉi tiu nivelo de publika malmoraleco ankoraŭ ne estas atingita. Sed la malbono rapide disvastiĝas en niaj tiel nomataj "liberigitaj" socioj, tio estas, liberigitaj kaj senigitaj je iu ajn dia beno.

Kion ni pensu pri konkurenco? Reprenante la modelon de vivo organizita de Dio, ĉi tiu vorto estas entrudiĝinto. Jam sur la spirita nivelo, savo estas atingita sen konkurenco fare de la elaĉetitaj elektitoj. Dio ne limigas la nombron de tiuj, kiujn li savos ekskluzive en Kristo, en la malnova kaj nova interligoj. Kaj ĝuste rilate al tio, la ekzemplo elvokita de la apostolo Paŭlo, tiu de la atletikaj kuristoj, kiuj kuras en stadionoj por gajni la unuan premion, deturniĝas de la modelo aplikita al la kredo. Efektive, male, la premio de la ĉiela vokiĝo estas aljuĝita de Dio kaj gajnita de ĉiuj, kiuj meritas ĝin laŭ lia justa kaj neeraripova juĝo.

Konkurenco estis enkondukita en la homan vivon fare de la diablo, ĉar laŭ Dio, la homa vivo baziĝas sur justaj interŝanĝoj kaj kunhavigo, kiuj ankoraŭ troviĝas en socioj, kiuj vivas sub la principo de "interŝanĝo", kiel Abelo kaj Kaino, respektive paŝtisto kaj terkultivisto, kiuj povis interŝanĝi la fruktojn de sia laboro en kompleta komplementeco, sen damaĝi unu la alian. La diablo kaj lia malboneco estas do ĉe la origino de ĉi tiu konkurenco, kiu karakterizas en niaj lastaj vivjaroj la okcidentan socion konstruitan laŭ la modelo de anglo-usona kapitalismo. Kaj ĉi tiu socio estas modelo de perversio, en kiu tiu, kiu plej riĉigas sin, estas tiu, kiu laboras kaj lacigas sin fizike malplej; ĉar li igas sian monon labori por li. Tiel post la koloniismo de la eŭropaj nacioj, aperis el Anglio, poste Usono, la koloniismo de mono, kiu riĉigas akciulojn disigitajn tra la mondo. Tiel, kompanioj kaj iliaj laboristoj laboras forte por riĉigi siajn novajn interŝanĝeblajn kunposedantojn, ĉi tiujn akciulojn. Kaj Usono havas ĉiun intereson havi agnoskitan sian specon de kapitalisma ekonomio, ĉar ĝiaj usonaj laboristoj nur akiras emeritiĝon per la kapitaligo de ŝparaĵoj metitaj en "pensiajn fondusojn" (aŭ impostfondusojn) kiuj gajnas interezon investante tiun kapitalon en internacian akcian posedon. En ĉi tiu usona piramida sistemo, tiu ĉe la supro de la piramido ekspluatas kaj riĉigas sin per ĉio, kio estas konstruita sub li.

Ĉe la origino de feminismo kuŝas la eŭropa kaj usona industria disvolviĝo. Vokitaj anstataŭigi virojn, kiuj militis en 1914 kaj 1939, virinoj malkovris, ke ili povas fari la saman laboron kiel viroj, kio igis ilin memcertaj. Jen la faktoj, kiuj kaŭzas ŝanĝojn en la homaj mensoj. La samo validis por koloniigitaj landoj, kies mensoj ŝanĝiĝis vidante siajn eŭropajn kolonianojn venkitajn de Nazia Germanio. Tiel, sinsekve, memcertaj virinoj postulis la rajton voĉdoni kaj akiris ĝin. Ili postulis la rajton je kontraŭkoncipado kaj akiris ĝin. Ili nun postulas la rajton je egala laboro kaj salajro kun viroj kaj estas en pozicio por akiri ĉion ĉi. Sed kia estas la rezulto por la socio? Ĝi estas katastrofo; ni aldonis nur konkurencon sen plibonigi ion ajn. Konkurenco kaŭzas konflikton, malkonsenton kaj eĉ koliziojn. Ĉu povas esti kolizioj inter viroj kaj virinoj? Ĝi ne estas neebla, ĉar jam ekzistas tre perfortaj virinoj, kiuj pagas pro siaj krimoj dum ili estas en malliberejo.

Dia ordo estas enskribita en la morfologio de viraj kaj virinaj korpoj. La korpo de la viro estas tre muskola, ĉar lia familio devas vivi de la laboro de liaj muskoloj ĉe la origino de la kreado, kio malofte okazas hodiaŭ. Male, komplemente, la korpo de la virino estas la bildo de mildeco. Ĉi tiu signo formas ŝin por ŝia rolo kiel patrino kaj edzino. La infano havas veran bezonon de sia patrino ĝis la aĝo de 12 jaroj, kiam li fariĝas plenkreskulo en la vivo kreita kaj organizita de Dio. Post tri jaroj, la aĝo de demamigo, la infano ankoraŭ bezonas la tutan atenton kaj amon de sia patrino. Ŝia konstanta rolo estas mildigi streĉiĝojn per sia mildeco kaj amo. La infano kreskas kaj burĝonas kiel planto, kiu facile povas misformiĝi. La patrino, kiu estas kun li, ludas la rolon de instruistino por helpi lin kreski en honesteco de menso. Kaj ĉi tiu rolo de instruistino estas efektive tiu de " *helpanto* ". Ŝia rolo de trankviliga mildeco estas plenumata rilate al ŝia edzo, kies laboro povas esti fonto de ĉagrenoj kaj provizoraj humorŝanĝiĝoj.

Por detrui ĉi tiun idealan socion, la diablo instigis virinojn labori, tiel metante ilin en konkurencon kun viroj. La laboranta edzino ankaŭ trovas lacecon kaj frustriĝon en sia agado. Kiel, en ĉi tiu stato de iritiĝo, ŝi povus alporti al sia familio la mildecon kaj pacon, kiujn ĝi bezonas? Satano ludis ĉi tiun ludon kaj venkis.

La franca lingvo ne faciligas la komprenon pri la signifo de la vortoj " *viro kaj virino* ". La hebrea lingvo igas ĝin pli klara kaj pli komprenebla. La unua nomo, kiun la Biblio donas al la vira viro, estas la nomo " **Adamo** ", kiu do estas samtempe la unua nomo donita al la unua homo kaj la nomo de la homa specio, kiu havas kiel radikon la vorton "Edom", kiu signifas "ruĝa" kaj kiu memorigas nin, ke lia vivo estas " **lia sango** ", kiu cirkulas en li; kion konfirmas ĉi tiu verso de Levito 17:14: " *Ĉar la vivo de ĉiu karno estas ĝia sango, kiu estas en ĝi* . Tial Mi diris al la Izraelidoj: Ne manĝu la sangon de ia karno; ĉar la vivo de ĉiu karno estas ĝia sango; kiu ajn ĝin manĝos, tiu estos ekstermita. " Ĉi tiu malpermeso ankaŭ havas sian signifon en Jesuo Kristo. Ĉar en sia programo de savo, Dio rezervis ekskluzive por si la fakton doni la sangon de Kristo por esti trinkata de ĉiuj siaj veraj elektitoj. Krom ke, en ĉi tiu sola rajtigita kazo, la sango estas simbolo reprezentita per pura ruĝa vinbersuko. La malpermeso en sekulara uzado de konsumado de sango tial restas tuta kaj eterna por ĉiuj, kiujn la sango de Kristo savas.

La specio nomata " *Adamo* " formiĝis en la formo de la masklo, kiun la hebrea nomas "iŝ", ĝia ina standardo formita el unu el ĝiaj ripoj ricevas la nomon "iŝa". Ĉi tiuj du terminoj "iŝ" kaj "iŝa" difinas la standardon de ilia sekso, respektive, "viro kaj virino", aŭ vira kaj virina, aŭ "vira kaj ina". Ni do vidas, ke la termino viro en la franca lingvo portas kaj la nomon de la specio kaj tiun de la vira sekso; kion la hebrea ne faras, klare distingante la nomon de la specio kaj tiun de la sekso. La "iŝa" prenita de la "iŝ" ricevas la nomon " **Evo** ", kiu signifas vivon. La dia projekto tiel alprenas profetan formon kaj signifon. La virino portas vivon, kiun, kiel la nova Adamo, Jesuo Kristo devos savi per sia tera homa enkarniĝo kaj sia libervola pekliberiga morto.

La terminoj " *vira kaj ina* " rilatas prefere al bestoj, sed ekzistas esceptoj. Rimarkinde en Genezo 17:12: " Ĉiu **virseksulo inter vi estu ĉirkumcidita** en la aĝo de ok tagoj, en viaj generacioj, ĉu naskita en via domo aŭ akirita per mono de

*iu ajn fremdulo, kiu ne estas el via raso. " La vortoj " vira kaj ina " estas en la hebrea: "zacar" kaj "nekévah." La vorto " ina " rilatas al virinoj nur en ĉi tiu sola verso de Genezo 1:27: "Kaj Dio kreis Adamon laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin; viron kaj virinon Li kreis ilin." »*

Feminismo estas en la kreado, por la profana homa sfero kio la falsa kristana religio estas spirite por Dio. Ĝi povas aprobi nek unu nek la alian, havante hororon pri la malobeema spirito de protesto, sed kiu zorgas pri tio krom siaj veraj elaĉetitaj elektitoj? Dio estas nevidebla kaj la homaro, kiu loĝas sur la tero, nur konsideras, kaj eĉ tiam..., tion, kion ĝi vidas. Krome, bedaŭrinde por ĝi, ĝia analizo de la aferoj, kiujn ĝi vidas, estas distordita de ĝia manko de saĝo kaj juĝo. Pravigante la malbonon, kiun Dio kondamnas, ĝi povas nur taksi aferojn malĝuste. Tiel feminismo estas rigardata de blindigitaj homoj kiel konkero, kiu alportas justecon al virinoj. Kaj ĉi tiu juĝo povas ŝajni justa al la humanisma rezonado, kiu regas nur en la Okcidento, same kiel transiri limon povas ŝajni nepravigebla tie; kio preparas la vojon por la detruo de okcidenteŭropaj ribeluloj fare de Rusio kaj batalema islamismo.

Montriĝas, ke feminismo karakterizas nur la okcidentan tendaron, ĉar ĝiaj du malamikoj, la rusa kaj la islama, ne dividas ĉi tiun vidpunkton. Kaj indas rimarki, ke ĉi tiuj du malamikoj de la false kristana Okcidento kontraŭas ĝin pro teritoriaj kialoj: Rusio postulas rajtojn super Ukrainio kaj la islamanoj postulas rajtojn super la nacia grundo de Israelo, same kiel Ĉinio postulas sian teritorion Tajvano. Fakte, tute paradokse, la Okcidento hodiaŭ akuzas Rusion pri tio, kion ĝi mem faris kaj trudis al la palestinaj araboj en 1948. Terrajtoj estas do tre elastaj kaj adapteblaj al la interesoj de la momento. Kaj ĉiuj ĉi tiuj malkontentoj aldoniĝas al tiu de okcidentaj feministinoj. La kialoj por konflikto do ne mankas, ĉar ili multiĝas ĉiutage.

Aktualaj eventoj preparas por tiuj de morgaŭ. Tial gravas rimarki la gravecon de la rolo de naciismo en la afero, kiu kondukis al la preskaŭ genocida konflikto de la " sesa trumpeto " aŭ Tria Mondmilito.

La graveco kaj rolo ludataj de ĉi tiu naciismo, kiu kondukis la homaron al reciproka mortigo, donas al ni la kialon, kial la pluvivantoj de la venonta konflikto rezignos kun forta adhero al siaj originaj naciaj rajtoj.

Mi rimarkas fortan similecon inter naciisma kaj feminisma pensoj. Ambaŭ asertas naturan rajton, kiu protektas la amplekson de individua kaj kolektiva libereco.

La longa paco, kiu daŭris ekde 1945, igis la okcidentan homaron kredi, ke ĝiaj valoroj fariĝus universalaj, kaj tiu pensmaniero klarigas la obstinan reziston de la nunaj junaj gvidantoj de eŭropaj nacioj subteni Ukrainion, kiu pretendas dividi tiujn okcidentajn valorojn. En la sama spirito, en Francio, feministinoj atingas venkojn, kiujn ili nun volas, ke la eŭropa registaro adoptu ilin, por ke ĉiuj virinoj en Okcidenta Eŭropo ĝuu la samajn rajtojn.

Komune kun ĉi tiuj ekzemploj estas la deziro agnoski rajtojn, kiuj eĉ ne ekzistis en la pasinteco, kaj tiuj, kiuj estis atingitaj, ne daŭris tre longe. La leĝo estis konstante defiata de la apero de novaj regantaj mastroj, kiuj ŝanĝis la leĝojn kaj la reĝimon laŭ sia propra persona oportuno.

La plej bona ekzemplo, kiun Dio proponas al ni, estas en la historio de la hebrea popolo, savita el egipta sklaveco kaj poste setlita post 40 jaroj da vivo en la dezerto, sur la lando de la Kanaanidoj, detruita antaŭ ili de Dio. Kaj ĉi tie denove nenio restas eterne, ĉar Izrael estis elŝirita de sia nacia tero kaj deportita al Babilono en - 586, por la lasta fojo. Revenante poste, ĝi estis denove elradikigita de sia nacia grundo fare de romiaj trupoj en 70, kien ĝi ne revenis ĝis 1948 pro la malbeno de falsa okcidenta kristanismo. La avantaĝo de biblia legado estas, ke ĝi enfokusigas nian atenton al eventoj, kiuj ampleksas longajn historiajn periodojn kaj permesas al ni fari juĝon pri la vivo pli konforma al tio, kio ĝi vere estas. Ĉiu, kiu ne rigardas la historion kiel tuton, sed nur la periodon de evoluo spertitan en la paco establita en 1945, konstruas en sia menso modelon, kiu ŝajnas eterna, sed en realeco ne havas vokon etendiĝi preter la printempo de 2030.

Mi kompatas virinojn, sed ne miajn fratinojn en Kristo, kiuj komprenas kaj akceptas la ordon establiton de Dio, sed feminismo estas la absoluta malo de la plano de Dio. Tio estas ĉar virino, la virina versio de viro, estis kreita de Dio nur por porti la vivon de novnaskitoj, la novaj kandidatoj por la eterneco. Ĉi tiu estis la sola rolo kaj la sola pravigo por ŝia kreado post tiu de Adamo. Krome, ŝi estis la unua tentantino, kiu delogis sian Edzon ĝis la punkto igi lin konsenti manĝi la frukton de la arbo de la scio pri bono kaj malbono, malpermesita de Dio.

Kiam la elekto de Liaj elaĉetitaj teraj elektitoj estos kompletigita, kiel Jesuo Kristo instruis, ne estos nek viro nek virino, " *sed ĉiuj estos kiel anĝeloj de Dio* ", Lia dia vorto anoncis en Mat. 22:30: " *Ĉar en la releviĝo oni nek edziĝas nek estas edzinigita, sed estas kiel anĝeloj de Dio en la ĉielo .* " »

En Eva, la virino reprezentis la plej bonan kaj la plej malbonan. La plej bonan, ĉar ŝi estis la bildo de la Elektito kolektive elaĉetita de Jesuo Kristo. En ĉi tiu aspekto, ŝi profitas de la amo de Dio kaj montras al li lian amon reciproke.

Ŝi ankaŭ reprezentas la plej malbonan, estante la aŭtoro de la prapeko. Kaj post ŝi, Dio ĉiam komparis urbojn al virinoj en ĉi tiuj aliancoj; kio estas logika, ĉar kiel Eva, en ili, homa vivo kolektiĝas. Kaj ĉar peko ĉiam ĉeestas en la homaro kaj en ĉi tiuj urboj, Dio komparas ilin al prostituitinoj, virinoj kun malbonaj vivoj, adultuloj kaj malfidelaj. La modelo de la ĝenro estas Romo, kiun Dio stigmatizas kaj simbolo reprezentas per prostituitino en Apokalipso 17:1: " *Tiam unu el la sep anĝeloj, kiuj havis la sep pelvojn, venis kaj parolis kun mi, dirante: 'Venu, mi montros al vi la juĝon de la granda malĉastistino, kiu sidas sur multaj akvoj.* '" ; verso 5 rakontas al ni pri ŝi: " *Sur ŝia frunto estis nomo skribita, MISTERO: BABILONO LA GRANDA, LA PATRINO DE LA MALĈASTINISTOJ KAJ LA ABOMINOJ DE LA TERO.* " » Nomante ŝin " **patrino** ", Dio indikas, ke multaj aliaj surteraj urboj estas celitaj de ŝi, per sia dia kolero.

La interpreto de ĉi tiuj virinaj bildoj estas donita al ni en la malnova interligo, kie ni vidas Dion paroli pri la urboj " *Jerusalemo kaj Samario* ", kiuj estis la judaj ĉefurboj de " **Judujo kaj la dek triboj de Izrael** " apartigitaj kaj emancipitaj de la aŭtoritato de Judujo, komparante ilin kun virinoj. Ni legas en Ezek. 16:

Versoj 2 kaj 3: " *Ho filo de homo, montru al Jerusalemo ĝiajn abomenindaĵojn! Diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo, al Jerusalemo : Per via*

*deveno kaj via naskiĝo vi estas el la lando Kanaana; via patro estis Amorido, kaj via patrino estis Ĥetidino .”*

Verso 15: “ *Sed vi fidis vian belecon kaj malĉastis pro via nomo; vi elverŝis vian malĉastaĵon sur ĉiun pasanton kaj fordonis vin al ili. ”*

Verso 26: “ *Vi malĉastis kun la Egiptoj, viaj fortkorpaj najbaroj, kaj vi multigis vian malĉastadon, por kolerigi Min. ”*

Versoj 32 kaj 33: “ *Vi estis adultulino, kiu anstataŭ sia edzo akceptas fremdulojn. Ĉiuj prostituitinoj ricevas salajron; sed vi donis donacojn al ĉiuj viaj amantoj, vi gajnis ilin per donacoj, por altiri ilin al vi de ĉiuj flankoj en via prostituado. Vi estis la malo de aliaj prostituitinoj, ĉar ili ne serĉis vin; kaj donante salajron anstataŭ ricevi ĝin, vi estis la malo de la aliaj. »*

Verso 46: “ *Via pli aĝa fratino, kiu loĝas maldekstre de vi, estas **Samario** kaj ŝiaj filinoj; kaj via pli juna fratino, kiu loĝas dekstre de vi, estas **Sodom** kaj ŝiaj filinoj. ”*

Do ni vidas, la tempo pasas, sed la " *prostituitinoj* " restas en la laŭvorta kaj spirita senco.

La atesto donita per ĉi tiu mesaĝo de la profeto Ezekiel identigas la urbon **Romo** en ĉi tiu simbola rolo de " *la prostituitino* " nomata " **Babilono la granda** ", pro kvar ĉefaj kialoj, kiuj estas:

- 1- La vera antikva urbo nomata Babilono situis en Ĥaldeo kaj jam ne ekzistas en la kristana epoko, estante tute detruita antaŭ la tempo de la apostoloj.
- 2- Dio celas ĉi tiun urbon Romo ĉar ĝi reprezentas, laŭ lia aserto, la religian sidejon de monda kristanismo, kiel la urbo Jerusalemo en la tempo de Ezekiel.
- 3- Sub inspiro de Dio, la apostolo Petro, malliberigita en Romo, donas al ĉi tiu urbo la nomon " *Babilono* " en 1 Petro 5:13: " *La eklezio de la elektitoj, kiu estas en Babilono, vin salutas, kaj ankaŭ Marko, mia filo.* "
- 4- Kiel la antikva ĥaldeia urbo, Romo estas imperia urbo.

La bildoj de " *patrino kaj filinoj* " sugestas kaj indikas la iniciatintan religion " *patrinon* " kaj tiujn, kiuj reproduktas ĝiajn pekojn, tio estas, ĝiajn " *filinojn* ", kiuj imitas ĝin. Sur la tero, la ĉefa nacia religio estas atribuita al la ĉefurbo de la elektita lando, aŭ al " *granda urbo* " historie markita de la apero de religio. Mekao kaj Medino reprezentas Islamon; Moskvo, Ortodoksecon; Vaŝingtono, Protestantismon; Londono, Anglikanismon; Parizo, sekularismon; Romo, Katolikismon. Kaj denove, ekde 1967, Jerusalemo reprezentas Judismon. Kaj " *filinoj* " ankaŭ havas " *filinojn* ", kiuj imitas ilin en ĉiuj nacioj.

La nuna feminismo estas nur la sekvo de laŭgrada, permanenta disvolviĝo de libereco establita en Respublikana Francio en 1791. Dum du jarcentoj, la parolo liberiĝis kaj ĉiaj formoj de malkontento esprimiĝis unu post la alia. Longe restinte submetiĝemaj kaj tro ofte viktimoj de misuzoj truditaj per la fizika forto de viroj, ekscititaj virinoj kuniĝas kaj denuncas maljustecojn, kiuj estas nur la sekvoj de la misuzo de la rajtoj de la homa viro dediĉita al peko.



Dio tute ne respondekas pri tiuj malbonaj homaj fruktoj, kiujn li kondamnas kaj bedaŭras kiel viktimojn. Sed li ne povas devigi iun ajn fari bonon, same kiel li ne povas malhelpi la diablon, liajn anĝelojn aŭ homojn fari malbonon. Tiu ĉi frukto de malboneco estas la sekvo de tiu libereco, kiun ĉiu sur la tero envias.

Fakte, virino estas viro kiel ĉiu alia; inter la du seksoj, nur ilia fizika konstruo diferencigas ilin. Kaj en la Biblio, konforme al lia fina plano, kiam li parolas, Dio ĉiam alparolas viron, Adamon, la estontan ĉielan anĝelon, kiu li fariĝos, viro aŭ virino, se Dio elektis lin por dividi lian eternecon.

#### M46 - Mondo de Mallumo

Ni vivas en perversa mondo, kiu fariĝis pli kaj pli malhela, dum paradokse, la teknologio igas ĝin pli kaj pli travidebla. Efektive, hodiaŭ ĉio estas konata aŭ finas esti konata. Sed la paradokso kuŝas en la teknika kapablo produkti malverajn informojn bazitajn sur virtuale konstruitaj bildoj. Tial estas pli kaj pli malfacile por la averaĝa homo distingi inter vero kaj malvero. Se oni ne kapablas identigi veron kaj malveron, simple konsciiĝi pri ĉi tiu situacio estas utila.

Ni aŭdas multon diri pri Rusio, ĝia prezidanto, pri Ukrainio kaj ĝia prezidanto, kaj pri eŭropaj gvidantoj, inkluzive de la bunta kaj parolema franca prezidanto Emmanuel Macron. Inundoj da informoj estas lanĉitaj de ĵurnalistoj de privataj aŭ naciaj novaĵkanaloj; sed en realeco, kiu scias kiu kaj kio? Ĉiu esprimas sin subjektive, laŭ sia propra politika orientiĝo. Kio estas vera por unu, estas konsiderata falsa de la kontraŭa juĝo. Tial ni devas konstante reteni nur la nediskuteblajn faktojn, ĉar ili estas observataj kaj konfirmitaj en konkretaj verkoj. Kaj ĉi tiu aliro estas fakte tiu de la granda kreinto Dio, kiu juĝas siajn kreitaĵojn nur laŭ iliaj konkretaj verkoj kaj ne laŭ ilia vorta deklaro de kredo. Vortoj havas tiom da valoro kiom la spiro de la vento, kiu pretas reveni por blovi en la kontraŭa direkto; kaj vivante en la Rodana Valo, mi scias, pri kio mi parolas. En ĉi tiu Rodana koridoro, la malvarma vento venas de la Nordo sub la nomo Mistralo, aŭ de la Sudo, en ĉi tiu kazo varma aŭ humida. La normala homo estas tiel ekvilibra, influita de la signifo de informoj favore subtenataj de la amaskomunikiloj kaj politikistoj.

Jen ekzemplo prezentanta aparte malhelan kaj trompeman situacion. La mondo aŭdas nur la voĉon de prezidanto Zelenskij; ĉi tiu voĉo, kiu aŭdigis sin, alvokante helpon de okcidentaj naciaj gvidantoj. En 2023, Germanio kulpigis ukrainan komandon pri la detruo de du rusaj gasduktoj. Ne ekzistas pruvoj, ke prezidanto Zelenskij estis la organizanto de ĉi tiu sabotado. Kaj tie kuŝas la malfacileco de la situacio. Ekde 2013, la ukraina nazia grupo Azov gvidis la popolan ribelon kontraŭ sia laŭleĝe elektita rusa prezidanto. En ĉi tiu ribelema klimato, fanatikaj individuoj kapablas fari ĉi tiun specon de sabotado sen konsulti siajn politikajn gvidantojn. Tio estas des pli vera, ĉar en Ukrainio, la plej korupta lando, mono regis la landon. Riĉaj oligarkoj regis politikon kaj la elekton de ĝiaj prezidantoj. Sed ĉu ĉi tiu principo estis ekskluzive ukraina? Tute ne, ĉar ĉiuj niaj

okcidentaj demokratioj funkcias tiel same. Kaj ekde la Babela Turo, ĉiam estis tiel . Ĉar mono aĉetas ĉion: homajn animojn, homfaritajn objektojn, nutraĵon por la korpo kaj la politikan potencon de gvidantoj. Landoj ne estas unu-kapaj sed plurkapaj ĉar individuaj iniciatoj portas konsekvencojn, kiujn kolektive suferas la popolo kaj iliaj gvidantoj mem.

Flanke de Rusio, estas same. Ekzistas homoj en Rusio multe pli sovaĝaj ol prezidanto Vladimir Putin, kiu, je 74 jaroj, reagas kun modereco kaj granda pacienco. Konvinkita pri sia legitimeco defendi, se ne perfektan union, almenaŭ la konservadon de politika alianco kun ĉiuj respublikoj formitaj post la disfalo de Sovetunio, prezidanto Putin rigardis Ukrainion kiel fratan landon en ĉi tiu alianco de orientaj blokaj landoj. Li tial estis konvinkita, ke okcidentaj landoj dividas lian vidpunkton pri la situacio. Tial li kredis, ke la nura ĉeesto de lia armeo kaj ĝiaj multaj tankoj povus malemigi Ukrainion kaj devigi ĝin rezigni aliĝon al NATO. Puvon, ke ĉi tiu analizo estis ĝusta, donis la konduto de la usona prezidanto Joe Biden, kiu tuj proponis evakui prezidanton Zelenskij el sia lando. Ĝis nun, la reagoj de ĉiuj landoj estis normalaj, kaj ĉio ŝanĝiĝos per la vortoj de Zelenskij responde al la usona prezidanto: "Dankon, sed mi ne bezonas taksion, mi bezonas armilojn." Ĉi tiu malzorgema, "senkompromisa" respondo kondiĉis la katastrofan estontecon de la homaro. Sorĉa laŭ sia stilo, ĉi tiu respondo estis la rimedo per kiu la granda venĝema kreinto Dio organizis **la preparadon** de sia "**sesa trumpeto**". Kaj por kompreni la konduton de la 41-jaraĝa prezidanto Zelenskij, ni devas konsideri lian vivsperton.

Lia plena nomo estas Volodimir Oleksandroviĉ Zelenskij; do en li, en liaj antaŭnomoj, sinsekve troviĝas: per la antaŭnomo Volodimir, la pretendo regi la mondon, kaj per tiu de Oleksandroviĉ, la mallonga kaj glora destino de Aleksandro la Granda, ĉi tiu juna greka makedona konkerinto aktiva dum 10 jaroj, inter 23 kaj 33 jaroj. Kio respondas por Zelenskij al la datoj 2019-2029. Lia antaŭnomo Volodimir preparas lin por kontraŭstari la rusion Vladimir Putin, kies antaŭnomo Vladimir sugestas la saman pretendon "regi la mondon". La nomo "Zelenskij" elvokas morton per la signifo "verda homo", koloro al kiu la slavoj atribuas bonecon kaj kuraĝon. Sed en la Sankta Biblio, ĉi tiu koloro estas tiu de "**morto**", en Apokalipso 6:8, en la jerusalema versio de la Biblio: "*Kaj jen aperis al mi verdeta ĉevalo ; lia nomo estis **Morto** , kaj Hadeso sekvis lin. Tiam oni donis al ili aŭtoritaton super kvarono de la tero, por ekstermi per glavo, per malsato, per pesto, kaj per la sovaĝaj bestoj de la tero.*" Naskita la 25-an de januaro 1978 en rusa Ukrainio, li fariĝis Prezidanto de Ukrainio la 20-an de majo 2019, en la aĝo de 41 jaroj. Li do havis 13 jarojn kiam, en 1991, Rusio falis en kaoson kaj politikan kaj ekonomian anarkion. En Ukrainio, kiu fariĝis libera kaj sendependa, li specialiĝis pri arta vivo, alterne kiel frivola ekshibiciisma komikisto kaj poste reĝisoro kaj produktanto de televidaj programoj. Fariĝinte tre populara en sia lando kaj en Rusio, la aktoro eniris politikon en ĉi tiu lando, kiu fariĝis ekstreme korupta. La du ĉefaj aktoroj, kiuj devis ekbruligi la meĉon, kiu ekbruligos la lastan grandan militan konflikton en la historio de la Tero, estis sur... scenejo kaj en ago. Kaj por igi la situacion eĉ pli nedeĉifrebla, la juna prezidanto elektita de la ukrainaj nazioj por gvidi ilian landon estis juda. Ili ne povus esti pli bone kaŝintaj sian nazian ideologion de la Okcidento.

Tiel, kio laŭsupoze estis por Prezidanto Putin nur "speciala operacio", kies celo estis pravigi la koruptan ukrainan malŝpareman filon delogitan de okcidenta libereco kaj lukso, fariĝis vera detruiga kaj mortiga milito por ambaŭ flankoj. La malbona opinio de la rusa prezidanto pri la okcidenta socio, kiun li konsideras ekstreme korupta, igis lin kredi, ke ĉi tiu egoisma socio, soifa je mono kaj plezuro, perdus intereson pri la sorto de Ukrainio. Kaj lia rezonado estis logika, ĉar lia juĝo pri la okcidenta socio estis perfekte pravigita. Kaj subite, al ĉies surprizo, inkluzive de la rusoj, kondutoj ŝanĝiĝis, kaj ĉi tiu ŝanĝo ŝuldiĝas al la Kreinto Dio, ĉar venis la tempo por li organizi la militstrategion de sia "*sesa trumpeto*". Tial la dato de la 22-a de februaro 2024 konsistigas la pivotan tagon, kiam la destino de la mondo ŝanĝiĝis. La sepdekjara Prezidanto Putin trovis sin ensorĉita en militan batalon, kiun li ne planis. Kaj kion vi devas kompreni estas, ke okcidentanoj kaj rusoj jam ne povas kompreni unu la alian, ĉar en realeco, ili neniam komprenis unu la alian. Ĉiu flanko havas sian propran pensmanieron kaj juĝmanieron; ĉiu laŭ siaj propraj valoroj. Kun opinio bone establita en ĉiu flanko, okcidentanoj konstruas, per sia helpo al Ukrainio, la estontan rusan venĝon, kiu trafos ilin, dum sen tiu helpo, ĝi ne trafus ilin kaj ili ne suferus iujn ajn sekvojn de la rusa kontrolo super Ukrainio, orienteŭropa lando, kiu restas ĝis hodiaŭ. Malica spiralo komenciĝis: ju pli la risko vidi Rusion venki Ukrainion fariĝas klara, des pli la plej malzorgemaj landoj sin devontigas al Ukrainio per publikaj deklaroj kaj per ago, per milita helpo.

La dua ŝlosila dato estas la 7-a de oktobro 2023, kiam la kolizio inter palestina kaj islamo vekis judan koleron per mortiga atako sur israela teritorio, mortigante ĉirkaŭ 1 400 homojn kaj prenante ĉirkaŭ 250 ostaĝojn. Responde al tiu atako, israelaj armitaj trupoj martirigis palestinanojn en Gazao, tiel preparante la vojon por la tutmonda ribelo de islamaj landoj konkeritaj de la islamista penso.

La rolo de la tria aktoro en la disvolviĝanta dramo, Islamo, plue komplikas la situacion. Ni observis la ĉeeston de ĉeĉenoj apud ukrainaj batalantoj kaj aliaj ĉeĉenoj subtenantaj Rusion. Tamen, la ĉeĉenoj estas islamanoj, kaj tiuj, kiuj kontraŭas Rusion, eble havas rektajn ligojn al la kaŭkaza islamista grupo KEI. Sendube la ĉeĉenoj engaĝitaj apud la ukrainoj faras tion pro malamo al Rusio, kiu metis ilian landon sub la gvidadon de la rusa ĉeĉena gvidanto Kadirov. La klarigoj donitaj de Rusio do havas kialon esti aŭditaj kaj ne sisteme malakceptitaj de okcidentanoj. Interkonsentoj inter kaŭkazianoj el Ĥorasano kaj ĉeĉenoj kontraŭaj al la rusoj estas tre eblaj. Krome, en ĉi tiu mortiga atako en Moskvo, la murdintoj agis por mono, ne pro ideologio, kiel la islamistaj grupoj atakantaj Francion. Kaj ĉi tiu fakto plue konfuzas la ŝlosilojn por kompreni ĉi tiun malhelan situacion.

Sed al Dio ne gravas ĉu aferoj estas komprenataj aŭ ne. Por li, la esenca afero estas atingita: tiuj, kiujn li konsideras kulpaj kaj indaj je morto, ribelas unu kontraŭ la alia por plenumi lian mortigan planon.

En nia kristana epoko, la fundamentoj de la malhela religia instruado estis metitaj de la Romkatolika Eklezio jam en 313. La amasa eniro de paganoj en la kristanan religion rezultigis multobligon de interpretoj de la doktrino pri savo. Ĉiuj ĉi tiuj spiritaĵoj devioj oficialiĝis en 538 per la establado de la papa reĝimo de ĉi tiu Romkatolikismo. Tiam, volante anstataŭigi la judan religian ordon, la malhela eklezio restarigis la judajn festojn, prave forlasitajn de la unuaj apostoloj

kaj disĉiploj de Jesuo Kristo. Escepte de tiu de la semajna sabato, temas pri ĉi tiuj festoj, kiujn la apostolo Paŭlo deklaris en Kol. 2:16-17: " Tial neniu juĝu vin pri manĝaĵo aŭ trinkaĵo, aŭ rilate al festotago, aŭ pri novmonato, aŭ pri sabatoj: ĝi estis ombro de la estontaĵoj, sed la korpo estas en Kristo. " Ĉi tiuj festoj, kiuj ĉiuj profetis ion ligitan al la unua alveno de la Mesio, fariĝis senutilaj post ĉi tiu unua alveno, dum kiu li establis la novajn fundamentojn de la nova interligo. Ĉar Jesuo liberigis siajn elaĉetitojn de la devo festi ĉi tiujn antikvajn judajn festojn, lia religio estas prezentita kiel liberiganta homon de ŝarĝoj, kiuj fariĝis senutilaj. Kaj kompreneble, la ripozo de la sabata sabato, la vera sepa tago de la dia ordo, ne devis ĉesi, ĉar ĝi konservas sian profetan rolon ĝis la fina glora kaj dia reveno de la venka Kristo.

Restaŭrante judajn festojn, kiuj fariĝis senutilaj por Dio, la papa katolikismo montris sian mallumon kaj siajn ribelemajn iniciatojn malbenitajn de Jesuo Kristo. Ĝi pretendas honori lin montrante lin najlitan al liaj krucifiksoj, sed ĝiaj ribelemaj verkoj atestas kontraŭ ĝi ĝian satanan inspiron. Por Satano, la celebrado de Pesaĥo estas bona preteksto por delogi loĝantarojn ŝatantajn festojn adoptitajn pro ĉiu imagebla kialo. Tamen, ne necesis inventi novajn; sufiĉis rekomenci la praktikon de la plej gravaj el la malnovaj instruitaj al la judoj de la malnova interligo.

Dio parolis tiel en Jesaja 1:12-13: " *Kiam vi venas, por aperi antaŭ Mia vizaĝo, kiu petis vin malpurigi Miajn kortojn ? Ĉesu alporti vanajn oferdonojn. Incenso, novmonatoj, sabatoj, kaj kunvenoj estas abomenindaĵo por Mi ; Mi ne povas toleri malbonaĵojn per festoj .* "

Tiel, establane la novan interligon, tiuj ĉi festoj, kiujn Dio ne plu povis elteni, finiĝis definitive. Dio kaj liaj elektitoj ĝuis aŭtentan mensan ripozon kaj povis komuniĝi en paco; tio ĝis 538, kiam "la templaj kortoj" denove estis spirite "malpurigitaj" per la praktiko de festoj, kiuj fariĝis " vanaj " kaj malaktualaj, markitaj de la honoroj pagitaj al la tago de la "nevenkita suno", tiu unua tago de la semajno de la dia ordo, trudita ekde la 7-a de marto 321 de la romia imperiestro Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda.

Volante averti siajn elektitojn kontraŭ la kristana religia falsaĵo anoncita en la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, Dio igis la apostolon Paŭlo diri en Kol. 2:18: " *Neniu, per memrespekta humileco kaj adorante anĝelojn, vin forŝtelu de la premio, trompita per vizioj kaj vane ŝvelinte per siaj karnaj pensoj,* " » Lumigitaj de diaj profetaĵoj, Liaj elaĉetitaj elektitoj konscias pri kaj eĉ povas identigi la difinitajn spiritajn kaptilojn. Sed la tuta cetera homaro efektive falis en la kaptilon de ĉi tiu falsa Eklezio de Kristo. La vortoj parolitaj de Jesuo en Mateo 22:14 estas tiel perfekte plenumitaj kaj montritaj: " *Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj.* "

Estas unu afero certa, kiu povas savi la elektitojn de doloraj kaj vanaj klopodoj, kiam ili klopodas konigi la veran lumon de la vero de la dia Kristo: ke kiom ajn vera kaj konvinka ĝi estas, la argumento de la dia vero restas senefika kontraŭ ribelma homo. Estas en ĉi tiu senco, ke Jesuo diris en Mateo 7:6: " *Ne donu la sanktaĵon al la hundoj, nek ĵetu viajn perlojn antaŭ la porkojn, por ke ili ne premu ilin sub siaj piedoj, kaj ne turnu sin kaj disŝiru vin.* "

Jesuo tiel donas al ni kompreni, kiun li difinas nomante ilin "hundoj kaj porkoj". Li tiel nomas ĉiujn homojn, kiuj montras sin imunaj al lia vero rivelita en la tuta Sankta Biblio. Tial la alligiteco al la Sankta Biblio estis la kriterio por lia elekto de siaj elektitoj en la 16-a <sup>jarcento</sup>. Poste, laŭ la sama penslogiko, ekde 1843, lia elekto baziĝas sur la montrita intereso por la anoncoj kaj profetaĵoj rivelitaj en ĉi tiu Sankta Biblio. Nun, ĉiuj ĉi tiuj profetaĵoj malkaŝas la komunan fadenon, kiu finfine kondukas al la fina glora reveno de Jesuo Kristo, tio estas, la tempo de la lasta provo de fido nomata "adventista" ekde la unua atendo de lia reveno anoncita por la printempo de 1843 de la usona kamparana predikisto William Miller. Do post du aliaj atendoj programitaj de Dio por la 22-a de oktobro 1844 kaj la 22-a de oktobro 1994, la vera reveno de Jesuo plenumiĝos printempe de 2030, kaj ĉi-foje, sen seniluziiĝo por liaj elektitoj.

Kun la paso de la tempo, ekde 1843, "**la hundoj kaj la porkoj**" ne nur nomis la kredanton de katolika tradicio, sed ankaŭ la protestantan kristanon, tio estas, tiujn, kiuj identigas katolikismon kun la diablo. Tio estas ĉar ili ne amas la veron ĝis la punkto pravigi la kompletigon de la verko de la Reformacio komencita en 1170 de Pierre Vaudès, konata kiel "Valdo", kaj pli vaste kaj oficiale, en 1517, la dato de la denuncoj publikigitaj de la katolika monaĥo Martin Luther. Ĉu la Dio de perfekteco povas esti kontenta pri verko, kiu restas nefinita? La ordinara racio diras: Ne! Li ne povas kaj li pruvis tion per kolektado en la ekumena alianco la katolikojn, kiuj estas malbenitaj de ĉiam, kaj la protestantojn, kiuj falis de lia graco ekde la printempo de 1843. Sed ili ne estis la lastaj malakceptitaj de Dio, ĉar ekde la 22-a de oktobro 1994 aŭ vere, post korekto, la printempo de 1993, la oficiala eklezio nomata "Sepa-taga Adventisto" aliĝis al ili en la malbenita homa alianco post esti elvomita inter la 22-a de oktobro 1991 kaj la printempo de 1993. Tio pro la sama kialo, kiu kaŭzis la malakcepton de la protestantoj, nome, la halto en la marŝo al la vero, kiu ne ĉesos ĝis la tago de la vera reveno de Jesuo Kristo. Tamen, restis ankoraŭ multaj spiritaĵoj perloj malkovrotaj kaj ricevendaj en la mesaĝo, kiun mi prezentis al li, kaj inter tiuj perloj, la difino de la vera statuso de la protestanta religio malbenita ekde 1843. Kaj alia perlo, kiu estas la anonco de la "**sesa trumpeto**" aŭ Tria Mondmilito, kiu mortigos la "**trionon de homoj**" celitan de la kolero de Dio kaj kiun ni vidas en niaj tagoj kiel preparo. Sed kredi je tiuj aferoj inter 1980 kaj 1991 datiĝas de mia tempo kiel baptita membro en la Adventista Eklezio ĝis tiu de mia oficiala forigo, necesis kredi je la ebla reveno de Jesuo Kristo, kiun la kalkulo preparita de Dio anoncis por la jaro 1994.

Ekde la komenco de la nova interligo, la mondo neniam estis tiel malluma kiel hodiaŭ. Kaj kio akcentas ĉi tiun malgajan mallumon estas ĝia malestimo por vero ofertita, havebla, sen ia ajn malhelpo aŭ limo. La moderna homo elektis ignori tiun, kiu kreis la vivon. Li ĝuas ĉi tiun vivon kiel eble plej multe sen la plej eta skrupulo, preferante kredi, ke li devenas de la simio aŭ la fiŝo, anstataŭ rekoni devon de dankemo al la aŭtoro de la vivo.

Ne volante rigardi trans la naturon, Dio frapas lin pro tiu ĉi naturo, kiun li faras malamika, malutila, mortiga por li. Estante kulpa, eĉ senkonscie, pri honorado de la sundio de la antikvaj paganoj kaj de la nunaj paganoj kiel la japanoj, Dio uzas la sunon, kies tutan agadon li regas. De pluraj jaroj, li bruligas



la teron per siaj fajraj radioj, kiuj malmoligas la grundon, kiu tiel perdas sian fekundecon kaj sian rikolton; tiom, ke homoj finos senmankiĝi kaj morti en diversaj lokoj pro detruaj malsatego. Dio respondas per la sekeco de la grundo al la sekeco de la homaj koroj: "okulon pro okulo, denton pro dento...sunon pro suno." Kiajn terurajn katastrofojn ni ne konos!

Mi malofte konsentas kun la analizoj prezentitaj de tiuj blinduloj, kiuj vidas per siaj okuloj sed vidas nenion per siaj mensoj. Kaj la kaŭzo de tiu diferenco estas la fakto, ke mi dividas kun Dio lian aprezon por fideleco. Kion signifas tiu ĉi vorto fideleco por tiuj homamasoj, kiuj faris malfidelecon sia natura valoro? Kaj mia analizo de la problemo kreita de la peto de Ukrainio aliĝi al NATO, la kontraŭulo de Rusio ekde 1945, baziĝas sur la graveco, kiun mi donas al la fideleco al la interligo, al Dio same kiel al la najbaro, aŭ al la fratina nacio kiel Rusio.

Nia okcidenta mondo ĝuis 77 jarojn da seninterrompa paco sur eŭropa grundo. Kaj vi devas kompreni, ke dum ĉi tiuj 77 jaroj da paco, nia okcidenta mondo reproduktis la kompletan sperton de la antaŭdiluvaj homoj de Adamo ĝis Noa, tio estas, ĝis la tempo de la diluvo, kiu eliminis la homaron, konsideratan kulpa de Dio. Ĉi tiuj 77 jaroj estas akcelita renovigo de 1 655 antaŭdiluvaj jaroj. La lastaj venkoj de malbono okazis dum la lastaj dudek jaroj, dum kiuj la sendia mondo leĝigis por leĝigi kaj defendi la rajton de ĉiuj fari tion, kion Dio nomas malbono.

Mi atestas transformiĝon de homaj reagoj. Sub minaco de milito kontraŭ Rusio, oni organizas perfidulĉasadon en la eŭropa regado; oni pridubas la rajton subteni Rusion, la plimulta partio pretas trudi la flankenigon, ĝis aresto, de ĉiuj politikistoj malamikaj al kaj kontraŭaj al subteno de Ukrainio. Ĉu ni ne atestas provon rekrei ne la Trian, sed la Kvaran Regnon inspiritan de Naziismo? Se tio estas la kazo, la Eŭropa Unio baldaŭ eksplodos, ĉar mi kredas, ke ne ĉiuj nacioj pretas konsenti batali rekte kontraŭ Rusio, kaj tiu sinteno estos parte utila por ili.

Kiam Dio kreis la homon laŭ sia bildo, Adamo havis tre malsaman vivkoncepton ol post peko. Ĉi tiu diferenco baziĝas sur la rompo de lia rekta rilato, kiun li havis kaj jam ne havas, kun la Spirito de Dio. Ĉi tiu rilato estis en lia vivo ia "sesa senso", kiu igis lian vivon absolute kompleta. Ĝuste per sugesto de la perdo de ĉi tiu sesa senso, Jesuo nomas "blindajn" homojn, kiuj vidas kaj kies okuloj funkcias bone. Ĉi tiu sesa senso estas en la vivo de Adamo kio la tria dimensio estas al volumeno. La vivo estas vivata en ĉi tiu tria dimensio, kiu permesas al ni distingi sferon de simpla disko. La vivo de homo apartigita de Dio estas mallarĝigita kaj reduktita al la normo de la disko; li do devas reakiri rektan rilaton kun Dio, kio eblas por ĉiu, kiu amas lian veron en Jesuo Kristo, por trovi en ĉi tiu "sesa senso" la kapablon aprezi la reliefon de sfero. Mi tre ŝatas ĉi tiun bildon, kiu praviĝas eĉ en la simbola signifo de la nombroj 2 kaj 3, kiuj sinsekve indikas neperfektecon kaj perfektecon en la kodo de la Spirito de la Kreinto Dio. La kvadrata mezuro de surfaco estas mezurata sur la bazo 2, dum la kuba mezuro de volumeno estas mezurata sur la bazo 3. Kaj Dio konfirmas ĉi tiun klarigon per ilustrado en Apokalipso 21:16, la asembleon de siaj elaĉetitaj sanktuloj elektitaj laŭ ĉi tiuj proporcioj: "*La urbo havis la formon de kvadrato, kaj ĝia longo estis egala al ĝia larĝo. Li mezuris la urbon per la kano, kaj trovis, ke ĝi estas dek du*

*mil stadioj; ĝia longo, larĝo kaj alto estis egalaj.* " Efektive per la bildo de kubo bazita sur tri dimensioj Dio malkaŝas al ni la perfektecon de la karaktero de tiuj, kiujn li savas per la libervola ofero, kiun li venis oferti sin per enkarniĝo en la homo Jesuo Kristo. Kompare kun ĉi tiu glora bildo, la nuna vivo de homoj sen Dio estas komparebla nur al la bildo de simpla rektangulo, neinda eĉ je kvadrato.

Se Jesuo elektas la vorton "**blinda**" por indiki homojn fortranĉitajn de Dio, tio estas ĉar vidkapablo estas la esenca senso donita al la homa kreitaĵo. Kaj ke la okuloj de la homo fariĝas kaptito por li, ĉar ili mobilizas kaj vampirigas lian tutan intereson pri videblaj teraj aferoj; tiel igante lin subtaksi tiun "sesan senson", kies ekziston li eĉ ne suspektas, kiu restas nevidebla kiel Dio mem. Ĉi tiu leciono estas tiel grava, ke Jesuo prezentas ĝin dufoje en sia skriba ministerio en Mat. 5:29 kaj Mat. 18:8-9: "**Se via dekstra okulo pekas vin, elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin de vi** ; ĉar estas pli bone por vi, ke unu el viaj membroj pereu, kaj ne ke via tuta korpo estu ĵetita en Gehenan. .../... **Se via mano aŭ via piedo pekas vin, deŝiru ilin kaj forĵetu ilin de vi** ; estas pli bone por vi eniri en la vivon lama aŭ kripla, ol havi du manojn aŭ du piedojn kaj esti ĵetita en la eternan fajron. **Kaj se via okulo pekas vin, elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin de vi.**" Estas pli bone por vi eniri en vivon kun unu okulo, ol havante du okulojn kaj esti ĵetita en Gehenan .

En Mateo 18:8, Jesuo aldonas la fizikan signifon de la ago indikita per la "**mano aŭ la piedo**". Tio estas ĉar la mano kaj la piedo ankaŭ povas absorbi la intereson de la homo, deturnante lin de Dio. Ĉi tiuj du membroj de la homa korpo efektive havas siajn adorantojn; por "**la mano**", tiu, kiu fabrikas, konstruas kaj kreas allogajn verkojn, pri kiuj li fieras; por "**la piedo**", tiu, kiu iras al nesanaj lokoj, lokoj de pereco, kien li ne devus iri. Kaj ĉi tiu speco de loko ankaŭ povas esti tiu de falsaj kristanaj kunvenoj fortranĉitaj de Dio, kiel estis la Fariseoj, la Sadukeoj, la religiaj pastroj de la tempo de Jesuo. Hodiaŭ, ĉiun dimanĉon, "**piedoj**" iras al falsaj preĝejoj kredante, ke ili trovos Dion tie, sed ili trovas nur la diablon, liajn demonojn kaj liajn helpantojn, liajn terajn agantojn. Tamen, ili ignoras ĉi tiun realecon, kiu estas komprenebla nur per la "sesa dimensio", kiun mi ligas al ĉi tiu "**lumo**", kiun Dio kreis en la unua tago de la semajno de sia tera kreo antaŭ sia kreo de la "suno", kiu venis nur en la 4-a <sup>tago</sup>. Tiu "**lumo**" ne dependis de luma stelo kaj ĝi venis por lumigi la kreaĵon mergitan en absolutan "**mallumon**". Genezo 1:3 ĝis 5: "**Kaj Dio diris: Estu lumo! Kaj fariĝis lumo. Kaj Dio vidis, ke la lumo estas bona ; kaj Dio apartigis la lumon de la mallumo . Kaj Dio nomis la lumon Tago, kaj la mallumon Li nomis Nokto. Kaj estis vespero kaj estis mateno: la unua tago.**"

Estas same de liaj apostoloj ĝis hodiaŭ, por ĉiuj liaj veraj elektitoj. Meze de mallumigita mondo, iliaj vivoj estas lumigitaj de ilia ama rilato kun ilia ĉiela Patro, kiu restas nevidebla, jes, sed nur al iliaj okuloj, kaj eĉ tiam, dum nur ses jaroj ekde la unua tago de ĉi tiu printempo de 2024.

Ni legas en Mateo 3:13-15: " *Tiam Jesuo venis el Galileo al Johano ĉe Jordano, por esti baptita de li. Sed Johano kontraŭstaris lin, dirante: Mi bezonas esti baptita de vi, kaj ĉu vi venas al mi? Jesuo respondis al li: Lasu ĝin nun, ĉar tiel decas al ni plenumi ĉian justecon. Kaj Johano jam ne plu kontraŭstaris lin.* " Ĉi tiu interŝanĝo inter Jesuo kaj Johano atestas pri iliaj tre malsamaj statoj. Johano estas nur simpla homo, heredanto de peko, kaj li rezonas kiel homo. Kontraste, Jesuo parolas kiel Dio, por kiu la vivo estas imagebla nur laŭ lia principo de vero.

Ĉi tiu mesaĝo, kiun mi skribas hodiaŭ, lumigos la gravecon de vivi laŭ la principoj de vero postulitaj de la granda Kreinto Dio, nia Savanto.

Ĉi tiu mesaĝo ne estas inspirita al mi hodiaŭ senkaŭze, ĉar mi trovas min en la mateno de la 3-a de aprilo 2024, kiu estas merkredo, meze de la semajno kiel en la jaro 30, kiam Jesuo Kristo estis krucumita inter la 9a kaj la 15a horo, la tempo kiam li mortis. Kun la somera tempo, ni estas du horojn malantaŭ la suna tempo. Por ni, la efektiva tempo de lia krucumo estas inter la 7a kaj la 13a horo. Mi skribas ĉi tiun mesaĝon ekde la 7a horo, aŭ la 9a horo por la jaro 30, la tempo kiam Jesuo Kristo, arestita ekde marda vespero ĉe sunsubiro, estas alfrontita de siaj maljustaj teraj juĝistoj de la Sinedrio kaj la civilaj aŭtoritatoj. Je la 6a horo, aŭ la 4a horo matene por ni, Jesuo estas kondukita antaŭ Pilaton, la romian prokuroron kiu sidas en Jerusalemo. Li estos tiel submetita al la paganaj romanoj dum 3 horoj. Pilato volas liberigi lin, sed la judoj postulas lian morton. Ni legas en Mateo 27:24-26: " *Kiam Pilato vidis, ke li nenion profitas, sed ke la tumulto pligrandiĝas, li prenis akvon kaj lavis siajn manojn antaŭ la homamaso, kaj diris: Mi estas senkulpa pri la sango de tiu justulo; tio estas via afero. Kaj la tuta popolo respondis: Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj. Tiam Pilato liberigis al ili Barabason; kaj skurĝinte Jesuon, li transdonis lin por esti krucumita.* " Por Pilato, tiu tago estis la tago de lia tera kaj ĉiela kondamno. Proponante liberigi Barabason aŭ Jesuon, Pilato esperis, ke la popolo preferus liberigi Jesuon anstataŭ Barabason, tiun fervoran rezistanton, kiu mortigis siajn romiajn soldatojn. Sed nenio funkciis, kaj por honori sian vorton kiel romano, li devis decidi liberigi tiun mortigan malamikon; io, kion la Imperiestro de Romo igis lin pagi sendante lin fini siajn tagojn en Vieno en nia Francio en la lando de la "Gaŭloj" jam tre obstinaj kaj militemaj, kie li sinmortigis ĵetante sin en la impetan riveron nomatan Rodano.

Do mi retravivas ĉi tiun 3-an de aprilo 2024, ĉi tiun tagon en kiu Jesuo donis sian vivon, en la jaro 30, en la 13-a <sup>tago</sup> post la printempa tago. Kaj la simileco kun la kalkulado de la horoj estas identa en ĉi tiu sola tempo de la ekvinokso. Nur la somera tempo kreas ĉi tiun duhoran diferencon, sed la horoj havas la saman daŭron kiel en la Pasko de la jaro 30, kiel Jesuo memorigas en Johano 11:9-10: " *Jesuo respondis: Ĉu ne estas dek du horoj en la tago? Se iu iras dumtage, li ne stumblas, ĉar li vidas la lumon de ĉi tiu mondo; sed se iu iras dum la nokto, li stumblas, ĉar la lumo ne estas en li.* " En la tempo de Jesuo, ne ekzistis alia maniero ol la sablohorloĝo por kalkuli la tempon. Dum la sezonoj ŝanĝiĝis, la horoj plilongiĝis kaj poste mallongiĝis, kaj inverse, por tago kaj nokto. La tempo de la printempa ekvinokso do restas, kune kun la aŭtuna

ekvinokso, la sola tempo kiu konservas karakterizaĵon de eterna egaleco de tago kaj nokto, ĝis la fino de la mondo.

Mi rigardas la horon: Estas la oka horo. En la jaro 30, je la sesa horo, Pilato akceptas kelkajn tre kolerajn Judojn ĉar ili ne fermis la okulojn nek dormis, pasiginte tiun nokton en la disputo kaŭzita de la juĝo de Jesuo. Kaj ĉi tiu kolero, kiu ilin vigligas, estas samtempe diabla, sed ankaŭ dia. Ĉar Dio uzas la malbonecon de la Judoj por montri sian amon al siaj elektitoj.

Ĉi tiu jaro 2024 prezentas Paskon laŭ la preciza reproduktaĵo de tiu de la jaro 30; kio donas al ĉi tiu dato 2024, kiel al la jaro 30, pivotan funkcion metitan meze de semajno de tagoj sed ankaŭ de jaroj. Por la tago, ĝi estis la 13a<sup>kaj</sup> merkredo, aŭtentika mezo de la semajno inkludita inter la falsa romia dimanĉo kaj sabato, la sabata tago. Kaj por la jaro ĝi estis la antaŭvespero de Pasko de la jaro 30, mezo de la semajno de jaroj inkludita inter la aŭtuno de 26 kaj la aŭtuno de 33. Transportante ĉi tiujn aferojn al la jaro 2024, nia nuna antaŭvespero de Pasko, merkredo, la 3a de aprilo, estas en la centro de la aŭtunoj de la jaroj 2020 ĝis 2027. Ĉi tiu komparo do metas samtempe la bapton de Jesuo kaj nian Covid-19-jaron kun ĝia ruiniga kaj detrua enfermo; kaj la ŝtonumadon de la diakono Stefano en la jaro 33 kun la momento de la nukleaj detruoj de la Tria Mondmilito. La tempo, kiun ni eniris en 2020, estas do organizita de Dio kiel respondo donita al la nuna okcidenta kaj internacia homa malpieco. Ĉiam prenante kiel sian centron, la jaron 2024, la termiliton, kiu mortigas homojn, estas markita per la datoj 2022 kaj 2026. En 2022, kaj fine de 2023, ni havas la militojn en Ukrainio kaj Gazao, kiuj preparas la grandan konflikton de la "**sesa trumpeto**", kiu komenciĝos en 2026. Sed malgraŭ ĉio, inter 2024 kaj 2026, ne estos paco, sed tempo de malvarma milito deturnita de aktivaj perantoj, kiu daŭros ĝis la rekta konflikto de islamismo kaj Rusio kontraŭ okcidentaj eŭropanoj.

En ĉi tiu programo, la nuklea detruo de la aŭtuno de 2027 korespondos al la momento kiam la malnova juda interligo oficiale finiĝis, per la morto de Stefano, la disĉiplo de Jesuo Kristo, en la aŭtuno de la jaro 33 p.K.

La horo de la antaŭtago de Pesaĥo en la jaro 30 estis tiu, kiam, tri tagojn kaj tri noktojn poste, jam reviviginte sin, Jesuo aperis al siaj apostoloj kaj disĉiploj. Estis ĉi tiu resurekto, kiu markis la komencon de lia ministerio de propeto, kiun en Daniel 8:11 kaj 12:11, Dio nomas "*la eterna*" aŭ, laŭ la tradukistoj, "*la daŭra*". Tamen, en Apokalipso 9:13, la Spirito prezentas la militon de la "**sesa trumpeto**" kiel sekvon de la malestimo montrita de la kristana Okcidento por sia ĉiela propeto en Kristo. Prenante, sub la simbola bildo de la nomo "**Eŭfrato**", kiel sian ĉefan celon, la Okcidentan Eŭropon de la antikvaj "**dek kornoj**" de Daniel kaj Apokalipso, la morto de "**triono de la homaro**" estas dekretita de Jesuo Kristo, tiel markante la finon de lia alianco kun la kulpaj ribeluloj, kiuj estos "**mortigitaj**". La efektiva tuta nombro de viktimoj estos atingita nur per nuklea fajro en la aŭtuno de 2027. Tiam estos tempo por Jesuo meti finon al la tempoj de la nacioj; kaj poste en 2029, en la tempo de graco, lia laboro kiel repacigilo kun Dio, aŭ kiel peranto metita inter la pravigita pentanta pekulo kaj Dio, definitive ĉesos por ĉiuj kulpaj ribelantoj kaj lia graco de tiam plu nur profitigos liajn jam elektitajn elektitojn.

Ĉi tiu unua punkto estante menciita, la titolo de mesaĝo 47 estas "**fari ĉian justecon**". La esprimo dirita de Jesuo estis ĝuste laŭ Mat. 3:15: "*Jesuo respondis al li: **Lasu ĝin esti tiel nun, ĉar tiel decas al ni plenumi ĉian justecon**.*" *Kaj Johano ne plu rezistis al li.*

En la plano de savo preparita de Dio, Kristo devis prezenti sin kiel ordinaran homon, tio estas, heredonton de la prapeko; kio ne estis lia kazo, kiel Johano la Baptisto komprenis. Sed ĉi tiu kompreno venis de lia fido kaj de la instruo, kiun la Spirito donis al li, precipe en lia rolo kiel profeto. Nun gravas, ke Jesuo estu konsiderata kiel ordinara homo, kiu distingos sin de aliaj homoj nur per sia kapablo ne peki dum sia tuta vivo, kaj precipe dum la tempo de sia tera ministerio, tio estas, dum 3 jaroj kaj 6 monatoj, aŭ dum duono de la semajno de la jaro profetita en Dan. 9:27: "***Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesos oferojn kaj oferon***; ..."

En siaj lastaj interŝanĝoj kun la ribelemaj Judoj, Jesuo diris, laŭ Johano 8:46: "***Kiu el vi kondamnos min pri peko? Se mi diras la veron, kial vi ne kredas min?***" » Estas ĝuste ĉi tiu perfekta justeco, kiu vere karakterizas lin ekde lia mirakla naskiĝo, kiu donos al lia pentofara morto la eblecon savi la amason da liaj elektitoj, do ĉiuj elaĉetitaj ekde Adamo, per lia sango verŝita sur la kruco de torturo.

Jesuo donas al ni tre gravan lecionon por kompreni per baptiĝo sen bezono de baptiĝo pro sia perfekta justeco. Li instruas al ni, ke la spirita homo devas doni en sia vivo kaj sia tuta ekzisto signojn de obo al principoj, kiuj konsistigas valorojn postulitajn de Dio. Por li, la vero estas honorata nur se ĝi estas honorata tiom en karnaj kiom en spiritaj faroj. Mi jam menciis ĉi tiun ideon, laŭ kiu Dio ampleksas ĉion, kio vivas kaj agas kaj kion li kreis.

Nia persona opinio devas tute cedi al tiu de la vivanta Dio. Ĉi tio estas necesa por ĉiu kandidato, kiu kandidatiĝas por eterna vivo. La tera vivo estas nur provizora, momenta, kaj ĉiuj ĝiaj valoroj devos malaperi kun homaj vivoj kaj iliaj personaj aŭ kolektivaj opinioj. Jesuo venis por montri al siaj estontaj elektitoj, dum 3 jaroj kaj 6 monatoj, perfektan modelan vivon, kiu estas la bildo de la normo de eterna ĉiela vivo akirita per lia elaĉeta morto.

(Estas la 10:30 a.m. En la jaro 30, je la 8:30 a.m., en la korto de la romia pretorio, Jesuo spertas la sangan skurĝadon sub la moka rido de la romiaj soldatoj) La standardo de la vivo de Jesuo reprezentas la "***edziĝan veston***", kiun Dio postulas de ĉiuj, kiujn li invitas festi "***la geedziĝon de la Ŝafido***", Jesuo Kristo. Ĉar la elektitoj savitaj per lia sango formas, kolektive, "***la Fianĉinon de la Ŝafido***" kaj, individue, "***la gastojn***" de ĉi tiu edziĝa festo. La edziĝa vesto estas vesto de justeco akirita per graco kaj la provo de fido, fare de la elektitoj helpataj de Jesuo Kristo. Tiel, por la elektitoj, la vivo sur la tero fariĝas loko de trejnado, tio estas, lernejo, kiu preparas la homon por malakcepti malbonon kaj konservi bonon. Kaj kiel en lernejoj, ĉe la fino de la lerneja ciklo, trapasanta ekzameno permesas al la studento akiri sian kvalifikon por transiri al la sekva nivelo; por la elektito, post la tero, la sekva nivelo estos la ĉielo kaj ĝia eterneco. Estas do dum nia tera tempo, ke ni devas lerni vivi respektante principojn, kiuj povas ŝajni al ni nepravigeblaj pro nia malgranda analizo de la vivo, sed al kiuj Dio donas fundamentan gravecon.



Ĉi tiu temo kondukas min reen al tiu pri "nudeco".

Nudeco fariĝis problemo kaj hontofero, ĉar Dio elektis uzi ĝin por spirite difini la hontan situacion de la origina malobeo de Adamo kaj Eva, kiu transdoniĝas al ni per la principo de genetika heredo. Por la homo apartigita de Dio, la malpia homo, kiu ne zorgas pri tio, kion Dio pensas, eblas pravigi nudecon, kaj tion faras ĉiuj sekvantoj de naturismo ĉeestantaj en ĉiuj okcidentaj landoj. Sed por ĉiuj liaj elektitoj, kiuj havas la scion pri tio, kion Dio pensas pri ĉi tiu karna kaj spirita nudeco, nudeco devas esti konsiderata honta, eĉ se nia homa opinio apenaŭ akceptas ĝin. Ĉi tiu ekzemplo donita de la nudeco de la korpo estas reproduktita je la nivelo de la manĝaĵo, kiun paganoj prezentas al falsaj diaĵoj por akiri ilian helpon kaj subtenon.

La apostolo Paŭlo argumentis pri ĉi tiu temo en Rom. 14:1-2: "**Akceptu tiun, kiu estas malforta en la fido, kaj ne disputu pri opinioj. Unu pensas, ke li povas manĝi ĉion, sed alia, kiu estas malforta, manĝas nur legomojn.**" En ĉi tiu deklaro, sciante mem la veran naturon kaj la veran neekziston de falsaj diaĵoj, Paŭlo juĝas "*malforta en la fido*" tiun, kiu manĝas nur legomojn por ne malpurigi sin per viando kaj trinkaĵo oferita al idoloj. Li reprenas ĉi tiun temon en 1 Kor. 8, kie li disvolvas ĝin precize. Sed ĉe la fino de sia demonstraĵo, li mem alprenas la elekton, kiun li atribuis al la malfortaj en la fido, preferante prezenti sin kiel malfortan en la fido anstataŭ fariĝi falŝtono por kredanto, kiu estas vere malforta en la fido. Li donas al ni ĉi tie gravan lecionon pri memnezio por rimarki, ĉar ĝi malkaŝas lian zorgon kiel savanto de homaj animoj, kiu laboras por Jesuo Kristo. Kaj ĉi tie denove respekto por la principo valoras super la scio pri la inteligenteco de la servisto lumigita de Dio.

La nokton antaŭ sia morto, Jesuo okazigis lastan manĝon kun siaj disĉiploj. En Johano 13, ĉi tiu vespero estas rakontita, prezentante al ni ĉiujn lastajn lecionojn, kiujn Jesuo donis antaŭ sia morto.

Renversante ĉiujn nunajn terajn valorojn, Jesuo praktikigas la normojn de ĉiela vivo laŭ Dio. Liaj obeemaj kreitaĵoj ĉiuj havas la saman valoron en liaj okuloj. Kaj li mem, en anĝela reprezentado, estis kun siaj sanktaj anĝeloj nur "**Miĥael, unu el la ĉefaj princoj**", laŭ la vortoj diritaj de la anĝelo Gabrielo en Dan. 10:13: "*La princo de la regno de Persujo kontraŭstaris al mi dudek unu tagojn; sed jen Miĥael, unu el la ĉefaj princoj, venis por helpi min, kaj mi restis tie kun la reĝoj de Persujo.*" Miĥael estis en Jesuo Kristo, kiel demonstraĵo de la ĉielaj valoroj, kiujn la elektitoj devas honori jam sur la tero; kaj ĝuste ĉi tiu konformiĝo jam faras ilin "**civitanoj de la regno de la ĉielo**". La perfekta egaleco de kreitaĵoj faritaj senmortaj, anĝeloj kaj homoj, estas ebla pro la pura amo, kiu vigligas ilin ĉiujn kaj kiun ili dividas kun Dio.

Lavante la piedojn de siaj disĉiploj, Jesuo ŝokas la homan menson de Petro, kiu rezonas laŭ teraj valoroj, en kiuj estas la mastro, kiu lavas siajn piedojn de siaj sklavoj. Sed Jesuo insistas kaj diras al Petro per imageco, ke se li ne akceptos ĉi tiun ĉielan principon, li ne povos eniri la ĉielon. - (Estas la 11:30. En la jaro 30, je la 9:30; Jesuo suferas kaj agonias sur la kruco, kie li estis krucumita dum 30 minutoj. Kaj en tiu terura situacio, unu el la du rabistoj ankaŭ krucumitaj rekonas sian mesiecon antaŭ ĉiuj aliaj, antaŭ ol morti; li tiel konvertiĝas kaj Jesuo donas al li la promeson pri sia savo. Tio devas esti rimarkita, ĉar ĝi portas gravan

signifon. En la tago de sia krucumo, Jesuo trovas sin metita inter du rabistoj, unu dekstre kaj la alia maldekstre. Dio montras lin en la rolo de juĝisto, kiun Jesuo konfirmos post sia resurekto, dirante: " *Al mi estas donita ĉia aŭtoritato en la ĉielo kaj sur la tero* " en Mat. 28:18: " *Jesuo, alproksimiĝinte, parolis al ili jene: Al mi estas donita ĉia aŭtoritato en la ĉielo kaj sur la tero.* " Li diris komence de sia ministerio en Johano 5:22: " *La Patro juĝas neniun, sed li donis ĉian juĝon al la Filo* ". Sed por akiri tiun rolon de supera « **Juĝisto** » », Jesuo devis konsenti esti krucumita inter du rabistoj, ŝtelistoj kaj mortigistoj, el kiuj unu fariĝas elaĉetita elektito antaŭ ol fordoni la fantomon. En Mat. 25:32-33, lia rolo kiel Juĝisto metita inter « *ŝafoj kaj kaproj* » estas konfirmita: « *Ĉiuj nacioj kolektiĝos antaŭ li. Li apartigos ilin unu de la alia, kiel paŝtisto apartigas la ŝafojn de la kaproj; kaj li starigos la ŝafojn dekstre de li, kaj la kaprojn maldekstre de li .* » Kaj per la profeto Ezekiel Dio diris, en Ezek. 34:17: « *Kaj vi, miaj ŝafoj, tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi juĝos inter ŝafoj kaj ŝafoj, inter virŝafoj kaj kaproj.* ») - Alfrontita al la minaco de Jesuo fermi la ĉielon al li, Petro pretas lavi siajn piedojn, kapon kaj la tutan korpon se necese. Jesuo tiam klarigas la celon de ĉi tiu sperto precizigante, ke nur liaj piedoj estu lavitaj. Jesuo elektis lavi la piedojn ĉar ĉi tiu lavado estas aparte humiliga tasko kaj konsiderata abomeninda, por tiu, kiu lavas malpurajn piedojn. La disĉiploj ne estis avertitaj kaj iliaj piedoj estis ankoraŭ kovritaj de terpolvo, iliaj ŝuoj estis tre malfermornamitaj sandaloj faritaj el ledaj rimenoj. Metante sin en ĉi tiun sintenon de ekstrema humileco, Jesuo volis doni du lecionojn: la unua estas, ke fiereco devas tute malaperi en la vivoj de la elektitoj, kiujn li savas per sia krucumo; la dua estas, ke sen ĉi tiu nivelo de humileco, la ĉielo restas fermita al ĉiuj svatiĝantoj. La edziĝa vesto estas normo de karaktero konforme al la humileco necesa por vivi eterne.

La Sepa-taga Adventista Eklezio prave restarigis ĉi tiun piedlavan riton, sed ĝi ankaŭ montris la trompeman naturon de religiaj ritoj, kiu ankaŭ karakterizas la papan gvidanton, kiu, okaze de Pasko, ankaŭ lavas la piedojn de unu el siaj kardinaloj. La rito estas trompema ĉar, en religio, homoj pretas lavi la piedojn de aliaj sen ke iliaj mensoj estu en la stato de perfekta humileco postulata de Dio. La rito estas ago de apero, dum por Dio, ĝia celo estas la atingo de vera humileco. Kaj se ĉi tiu vera humileco ne ekzistas, kian valoron portas ĉi tiu rito? Neniun.

De sia baptito ĝis sia morto, Jesuo batalis kontraŭ peko kaj venkis ĝin. Ĉar peko estas la malobeo de dia leĝo, li batalis kontraŭ la ideo de malobeo kaj donis al obeo ĉielan normon, kiu postulas respekton por ĉio, kio estas principo aprezata de Dio.

Ĉi tiu instruo kompreneble validas por ĉiuj viroj, kiuj volas eniri la ĉielon, sed ĝi ankaŭ estas adresita al virinoj, kiuj liberigas sin kaj ribelas kontraŭ la maljusteco aplikata de viroj kontraŭ ili. Virino, la estonta senseksa elektito, devas akcepti suferi la homan maljustecon, kiun Dio unue kondamnas. Se ribelo kaj revolucio estus la rimedoj benitaj de Dio por efektiviĝi la ŝanĝojn necesajn por establi lian veran justecon, Jesuo Kristo ilin unue uzus. Sed ni scias, ke tio ne okazis; Jesuo batalis per sia rezisto kaj ne per sia limiga forto, kiu restas la tera homa normo. Komprenu la lukton, kiun li devis konduki kontraŭ la tento alvoki lian senfinan dian potencon. La virino, kiu estas viktimo de la maljusteco de viroj,

devas memori, ke Jesuo Kristo suferis antaŭ ŝi eĉ pli grandan maljustecon pro la perfekta kaŝita dia normo, kiu estis rivelita per li. Malestimata! Li estis malestimata eĉ pli ol iu ajn alia sur ĉi tiu tero, kaj tio, ĝis sia lasta spiro de vivo.

Ĝis la fina tempo de sia glora reveno, Dio donis statuson al viro, statuson al virino, statuson al la diversaj teraj, ĉielaj kaj maraj bestoj. Ĉi tiuj malsamaj statusoj ne devas ŝanĝiĝi, ĉar ili baziĝas sur principoj, kiuj karakterizas la teran kreaĵon eterne. Ĉiuj homoj heredas ĉi tiujn principajn valorojn ĝis sia morto. Tial la spirita vivo estas komparata al dua naskiĝo fare de Dio. En Kristo kaj en lia tuta vero, la elektitoj renaskiĝas nur laŭ la mezuro, ke ili alprenas la principojn de la ĉiela vivo kaj ĉiujn ĝiajn valorojn kaj formojn. Ekster ĉi tiu kondiĉo, ekzistas nur falsa kredo aŭ aroganta kredo, la mortiganto de vera kredo kaj la vere elektitoj.

(Estas preskaŭ la 13a horo. En la jaro 30, je la 11a horo; pendante per la najloj, kiuj trapasas liajn pojn, sur sia kruco, kiel la du rabistoj, Jesuo serĉis sian spiron dum du horoj en terura suferado, luktante kontraŭ la paralizo, kiu blokas lian spiradon; por tio, li apogas sin sur la sola najlo, kiu trapasas liajn du piedojn krucigitajn unu sur la alia, kaj tiu terura lukto daŭros dum pliaj 4 horoj, ĉar je la 13a horo por ni, sed je la 15a horo por li, li donos sian spiriton al la Patro dirante post 6 horoj da senĉesa torturo: "**Estas finite** ." La dia parto de la savo estas plenumita, la oferto povas esti prezentita al liaj elektitoj, kiuj kaptos ĝin, kaj al la ceteraj homoj, kiuj malestimos ĝin.)

Tiel, en 2024, Dio igas min revivigi la sperton de la apostolo Johano, kiu, kun la du "Maria", staris tiun tagon ĉe la piedo de sia kruco, funebrante la maljustan morton de sia plej fidela amiko kaj Majstro. Ĉi tiu ĉeesto en tiu terura horo pruvis, ke li efektive estis la disĉiplo, kiun Jesuo amis, kiel filon, aŭ fraton, kiu estis lia kreitaĵo. Kaj li donas kortuŝan ateston pri tio konfidante al li sian patrinon Maria, kiu trovos en Johano la filon, kiu anstataŭigos tiun, kiu estis prenita de li.

Ĉi tiu aŭtentika Paskovespero havas nenion komunan kun la romkatolika festo, kiu portas ĝian nomon kaj distingiĝas per sia plurala formo: Pasko. La instruo pri la unua juda Pasko donas, al ĉi tiu tre speciala tago, la signifon de la paso de la anĝelo de la morto, kiu venas por mortigi ĉiujn unuenaskitojn egiptojn kaj hebreaĵojn, kiuj ne ŝmiris la sangon de la ŝafido sur la pordfostojn de siaj hejmoj.

Ĉi tiu historia fakto klare ilustras la principon de la plano de savo preparita de Dio por konstrui la kondiĉojn por lia estonta eterna vivo, kiun li kunhavigos kun siaj fidelaj, elektitaj sanktuloj, ĉar ili pruvis sin indaj. La juĝo de Dio tiel ankaŭ klare efektiviĝas, kaj la homaj naturoj tiel malkaŝiĝas kun siaj diferencoj. Faraono kliniĝas al la ordono de Dio kaj liberigas la Izraelidojn nur kiam lia unuenaskito mortas, sed kiam la tempo de senkuraĝiĝo finiĝas, lia kolero revenas kaj ĝi rompiĝos kun li en la Ruĝa Maro, kie liaj ĉaroj kaj rajdantoj dronos dum ili volas profiti de la miraklo farita de Dio, kiu dividis la akvojn kaj kreis sekan trairejon por sia hebrea popolo. En ĉi tiu sperto, Faraono estas la bildo de la falsa kristana religio, persekutanto de la vero kaj ĝiaj subtenantoj; kaj antaŭ ili, la bildo de la judoj, kiuj mortigis ĉiujn profetojn, kiujn Dio prezentis al ili. La blindeco de Faraono, kiu puŝas lin eniri ĉi tiun danĝeran koridoron, kiu mortigos lin, similas al tiu de la falsaj kristanoj, kiuj alproksimiĝas al Dio asertante lian savon

pravigante sian malobeon. Ankaŭ por ili, Dio celas respondon, kiun ili ne atendas. Ili estas subite mortigitaj de militoj, kiuj subite eksplodas, kaj ili mortas en sia stato de peko atendente la lastan juĝon, kie ili estos definitive punitaj kaj neniigitaj per la fajro de Geheno nomata " **dua morto** " en Apokalipso 20:14: " *Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto , la fajra lago.* "

Ni lernas, ke dum ĉi tiu katolika Pasko de 2024, multaj plenkreskuloj petis bapton. Do mi aŭdas Jesuon adresi al ili siajn vortojn cititajn de Johano la Baptisto en Mat. 3:7-8-9: " Sed vidante multajn Fariseojn kaj Sadukeojn venantajn al lia bapto , li diris al ili: Vipuridoj, kiu avertis vin **forkuri de la venonta kolero** ? Donu do fruktojn indajn je pento, kaj ne pensu diri al vi: Ni havas Abrahamon kiel nian patron! Ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn al Abraham. Ĉar ĉi tiuj vortoj, diritaj de Johano la Baptisto, validas, post la Judoj, por ĉiuj kristanoj, de kiuj Dio ankaŭ postulas, per faroj, fruktojn indajn je vera pento; lia mesaĝo celas homojn, kies vanaj asertoj trompas nur ilin mem.

Konfirmante la vortojn de Johano la Baptisto, Jesuo siavice deklaras en Mateo 23:33: " *Serpentoj, vipuridoj! Kiel vi evitos la punon de Gehena?* "

Tra la tuta mondo, ŝajna falsa religia fervoro trompas miliardojn da homoj. Ili ĉiuj estas viktimoj de hereditaj religioj, ĉu naciaj aŭ ne. Kaj nur la vere elektitoj, elektitaj de Dio, montriĝas kapablaj rezisti ĉi tiun mortigan kaptilon, serĉante la veron kiel la serĉanto de oro aŭ juvelŝtonoj faras por trovi la oran vejnon aŭ la ŝtonon, kiu riĉigos lin. Por atingi ĉi tiun rezulton, li oferas ĉion, kion li posedas, kaj fosas kaj turnas montojn da ŝtonoj kaj rokoj, ofte vane. La elektito trovas sian riĉecon en la Sankta Biblio, kiu estas la sola fonto de dia vero, kaj kies unuaj kvin libroj, nomitaj la " *Leĝo de Moseo* ", estis skribitaj de li sub la diktaĵo de Dio. Sed ne sufiĉas aliri la Biblion por ĉerpi ĝiajn riĉaĵojn el ĝi; la Spirito devas ankaŭ malfermi la spiritan inteligentecon de sia leganto. Tie kuŝas la tuta diferenco inter la vokito kaj la elektito. La vokito vidas nur tion, kion ĉiu leganto povas ĉerpi el sia legado, kiel kiam li legas gazeton aŭ romanon; male, la elektito ĉerpas el ĝi multajn kaŝitajn lecionojn, ĉiu pli altvalora ol la antaŭa. Kaj tiu, kiu estas ĉe la origino de ĉi tiuj du spertoj, estas la Spirito Dio, kiu esploras la remojn kaj la korojn. Li tiel povas

identigi tiujn, kiuj estas indaj je lia revelacio, kaj tiujn, kiuj ne estas, tiel konfirmante la vortojn de Jesuo cititajn en Mat. 25:29: " *Ĉar al kiu ajn estas, estos donite, kaj tiu havos abundon; sed al kiu ajn ne estas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita .*" Falsa religia fervoro kaŭzas grandan damaĝon tra la tuta mondo, kaj franca ateisma sekularismo detruas aliajn per sia influo kaj universala ekspansio. Sur mondmapo, Francio okupas centran lokon inter la okcidento de Usono kaj la oriento de Azio ĝis la Malproksima Oriento. Tial, el ĉi tiu lando, Dio elportas la plej bonan, sian profetan lumon, kaj la plej malbonan, ateisman liberan penson. Tiel ke lia tendaro de lumo kontraŭas la tendaron de mallumo en senĉesa lukto por influo. Sed la celo serĉata en ambaŭ tendaroj ne estas tute la sama, ĉar Dio interesiĝas nur pri siaj veraj elektitoj sen zorgi pri ilia nombro, dum la diablo interesiĝas pri ĉiuj homoj por delogi ilin kaj perdi ilin, tio estas la 8 miliardojn, kiuj ankoraŭ vivas en 2024 sur la tuta tero. Kaj la situacio de Dio estas tiu de

fungokolektanto, kiu lasas en la tero amasojn da fungoj, kiuj ne eniros lian korbon.

En la jaro 30, estas la 15a horo, Jesuo ĵus elspiris sian lastan spiron. Li estas mortinta kaj ne reagos kiam la romia soldato venos por trapiki lian flankon per lanco je la horo kiam la krucumitoj devas esti nepre forigitaj de ilia kruco. Ĉar Jesuo mortis je la 15a horo, la sabato de la unua tago de senfermentaj panoj de la juda Pasko-rito komenciĝos je la 18a horo, ĉe sunsubiro. Tial oni devas rimarki, ke Pasko komenciĝas vespere de la 13a<sup>tago</sup> kaj estas celebrata kiel la 14a<sup>tago</sup> de la unua monato de la jaro en la festoj destinitaj de Dio por Izrael. Sed la tago celita de la profetaj tekstoj ne estas la 14a ' sed la 13a ' en kiu Jesuo devis esti krucumita kaj kiu estas la mezo de la juda semajno, tio estas, nia merkredo. La plenumiĝo de la profetaĵo do okazas en la 13a tago ' inter la 21a kaj 15a horo, antaŭ ol eniri la 14an<sup>tagon</sup>, kiu okazas 3 horojn post la morto de Jesuo. Tio klarigas la precizecon donitan en Johano 13:1: " ***Antaŭ la festo de Pasko*** , Jesuo, sciante, ke lia horo venis, por ke li foriru el ĉi tiu mondo al la Patro, kaj amante siajn proprulojn, kiuj estis en la mondo, amis ilin ĝis la fino. " Ĉi tiu momento estis tiu de la vespermanĝo kun siaj apostoloj komence de la 13-a<sup>tago</sup>, tio estas, ĉe sunsubiro de la 12-a<sup>tago</sup>, nia nuna mardo.

Por Dio, ĉio havas sian signifon, aŭ plurajn signifojn, kiuj konstruas tion, kion li konsideras sankta. Ĉio rilata al lia plano de savo estas zorge organizita por honori lian veron je ĉiu nivelo. Malrespekto al liaj principoj kaŭzis la morton de Moseo kaj tiun de la filoj de Aaron, Nadab kaj Abihu, kiuj estis ligitaj al la servo de la tabernaklo. Ĉi tiuj lecionoj estis donitaj por ke la homo ne povu pravigi la senpensecon de sia konduto al Dio. Se la morto de Jesuo celis reveli lian amon, kontraste, la morto de Moseo, Nadab kaj Abihu devis atesti pri la graveco, kiun li atribuas al respekto al liaj skribaj aŭ parolaj ordonoj. Ĉar Dio atendas nur unu aferon de siaj elektitoj: ili devas ĉiam fari ĉion, kio estas ĝusta laŭ lia normo de justeco.

Estas nun la 7a horo kaj 12 minutoj vespere, kaj Pesaĥo komenciĝos je la 6a horo vespere en la jaro 30. La du krucumitaj rabistoj, ankoraŭ vivantaj, per glavobato, romia soldato rompas iliajn krurojn kaj iliajn korpojn, senigitaj je subteno, ili rapide mortas pro sufokado, nekapablaj spiri. Iliaj kadavroj estas ĵetitaj proksime al ĉi tiu loko, kie aliaj korpoj antaŭis ilin. Sed ĉar ili estas trovitaj jam mortintaj, la korpo de Jesuo restas sendifekta, kaj la riĉa Jozefo el Arimateo prenas lian korpon kaj metas ĝin en sian propran tombon en la nuna "Ĝardena Tombo", ekster Jerusalemo proksime al la loko nomata Golgota. Ĉi tiu nomo signifas "loko de la Kranio", ĝi estas ideale portata pro sia vida aspekto, kaj kiel loko, kie homaj korpoj estas ekzekutitaj, inkluzive de tiu de la "Filo de Dio", kiu venis sur la teron por savi siajn elektitojn ofertante sian vivon kiel pekliberigan oferon, libervole.

La reston malkaŝas la Evangelioj, kiuj kompletigas unu la alian kaj kune permesas al ni rekonstrui la ordon kaj tempon de la plenumitaj agoj.

Jesuo anoncis sian morton al siaj apostoloj, komparante sian sperton kun tiu de la profeto Jona; vortoj, kiuj devigas lin respekti la cititajn tempojn, laŭ Mat. 12:39-40: " *Li respondis al ili: Malbona kaj adulema generacio serĉas signon; kaj signo ne estos donita al ĝi krom la signo de la profeto Jona. Ĉar kiel Jona*



*estis tri tagojn kaj tri noktojn en la ventro de granda fiŝo, tiel la Filo de homo estos tri tagojn kaj tri noktojn en la koro de la tero* . " En realeco, Jesuo eniris la tombon en la 13-a<sup>tago</sup> je la 6-a horo vespere, komence de la nokto de la 14-a<sup>tago</sup> . La ordo "nokto kaj tago" estas inversa en lia buŝo, kiel en nia nuna koncepto de "tago kaj nokto". Tial Jesuo bazis sian anoncon sur tri noktoj kaj tri tagoj. La nokto de la komenco de la unua tago, nia nuna falsa dimanĉo, devas esti aldonita al ĉi tiuj tri plenaj tagoj, ĉar nur en la mateno de ĉi tiu unua tago la virinoj, inkluzive de Maria Magdalena, trovos la tombon malfermita kaj malplena. Jesuo tiam malkaŝas sin al Maria kaj komisiis ŝin anonci la bonan novaĵon pri sia resurekto al siaj apostoloj. Petro kaj Johano tiel ankaŭ malkovros la malaperon de Jesuo en la tombo.

Tiu ĉi periodo de tri noktoj kaj tri tagoj estas klarigita per la ĉeesto de du sabatoj en tiu ĉi dua parto de la paska semajno. La unua sabato estas ligita al la "*unua tago de senfermentoj* ", kiu koncernas tiun jaron, en la jaro 30, nian nunan ĵaŭdon, vendredo estis normala tago kaj sabato estis la semajna sabato sanktigita de Dio ekde la kreado de la mondo. Sed la vortoj de Kristo estas adresitaj nur al liaj homaj servistoj, kiuj ne devis atesti lian resurekton ĝis la mateno de la unua tago de la nova semajno, kiu komenciĝas post la paska semajno. La resurekto de Jesuo inaŭguras la eniron en la novan interligon en nova semajno. La dia plano estas do perfekte logika kaj kohera. En realeco, ni ne scias kiam Jesuo resurektis el la mortintoj, li dividas tiun ĉi sekreton kun siaj sanktaj anĝeloj. La sola certeco, kiun ni havas, estas, ke li atendis ĝis la mateno de la unua tago por montri sin vivanta al siaj amataj apostoloj. Kaj nur post parolado al Maria Magdalena, Jesuo ricevis, en la ĉielo, la benon de la Patro kaj la potencon super sia tuta ĉiela kaj tera kreitaĵo laŭ Johano 20:17, kie ni legas: "*Jesuo diris al ŝi: ' Ne tuŝu min, ĉar mi ankoraŭ ne supreniris al mia Patro . Sed iru al miaj fratoj , kaj diru al ili: Mi supreniras al mia Patro kaj via Patro, al mia Dio kaj via Dio .'*" Post sia ĉiela surtroniĝo, li restis kun siaj teraj fratoj dum 40 tagoj, poste li supreniris reen al la ĉielo sub la rigardo de siaj apostoloj, liaj ĉeestintoj, laŭ Agoj 1:9: "*Post kiam li tion diris, dum ili rigardis, li estis prenita supren, kaj nubo lin sub iliaj okuloj.* "

Do dum sia tera ministerio Jesuo plenumis **ĉion ĝustan** laŭ Dio, kaj ĉar li estas prezentita al ni kiel modelo reproduktota, niavice ni devas agi kiel li kaj zorgi plenumi **ĉion ĝustan** kaj aprobitan laŭ lia dia normo.

En akra kontrasto al ĉi tiu dia normo de vero, la romkatolika religio ekipis sin per impona armilo, la praktiko de konfeso. Ĉi tiun praktikon origine kuraĝigis la apostolo Jakobo, kiu diris al la elektitoj de Kristo en Jakobo 5:16: "*Konfesu viajn pekojn unu al la alia kaj preĝu unu por la alia, por ke vi saniĝu. La efika fervora preĝo de justulo multe utilas* ." Jakobo metas konfeson sur la saman nivelon kiel preĝon al Dio. Por li, la konfeso de la elektitoj unu al la alia celas nur redukti la eblecon de miskomprenoj kaj nediritaj aferoj, kiujn la diablo ekspluatas por krei disputojn per dubo kaj suspekto. La romkatolika religio kaptis ĉi tiun praktikon kaj transformis ĝin en dogmon, kiu permesas al ĝi duoble supozi la aspekton de biblia statuso kaj domini la animojn, kiuj venas konfesi siajn hontajn sekretojn al ĝiaj pastroj. Ĉi tiu speco de konfeso nur profitigas la diablon kaj liajn homajn agantojn. Vera konfeso celas kunigi la elektitojn en amo kaj reciproka fido, kiuj tiam povas malhelpi la intrigojn de la diablo kaj liaj demonoj.

#### M48- La malkonsekvenco franca "samtempe"

Iluzioj persistas en Francio. En la plej novaj novaĵoj, ni eksciis, ke la franca ministro pri la armeo prenis la iniciaton, probable laŭ sugesto de prezidanto Macron, telefoni al sia kolego, la rusa ministro Ŝojgu. Per kontakto, la franca ministro pensis, ke li povus ekspluati la atakon kontraŭ Crocus en Moskvo por proponi interŝanĝon de informoj por komune kontraŭbatali islamistajn terorajn grupojn. Sed la raporto pri ĉi tiu interŝanĝo venas kiel vangofrapo, ĉar la rusa ministro sendis al Francio la jenan mesaĝon: "Nenio estas farata en Ukrainio sen la ordonoj de Zelenskij; mi esperas, ke Francio ne estas malantaŭ ĉi tio."

Kiel nekohera oni devas esti por pensi, ke eblas por Francio doni al la ukrainoj Cezar-kanonojn, kiuj mortigas rusajn soldatojn, kaj kredi, ke Rusio povus havi la plej etan deziron kunlabori kontraŭ islamismo! Tio des pli veras, ke tiuj francaj Cezar-kanonoj estas tre precizaj kaj terure efikaj, kaj ke ili tial, kiel tiaj, respondecas pri la mortoj de miloj da rusaj batalantoj.

Ni scias, ke Rusio supozas ligon inter la arestitaj islamistaj teroristoj kaj Ukrainio. Estas klare, ke jam en mortiga milito kontraŭ Ukrainio, ĝi havas ĉiun kialon voli damaĝi Rusion, kaj eĉ nun, ĝian popolon, kiu subtenas ĝian prezidenton Putin. Tia ligo ankoraŭ ne estas pruvita, sed la ŝanco estas tro bona por Rusio ne utiligi ĉi tiun atakon por kolekti preskaŭ ĉiujn siajn popolojn malantaŭ sia nacia gvidanto. Kio ne estas pruvita ne estas neebbla, kaj la avantaĝo de dubo iras al tiuj, kiuj scias kiel ekspluati ĝin.

Francio, siaflanke, konstante ripetas la principon "samtempe" de sia prezidanto Macron, kiu trankviligas sin mem memorigante, ke Francio ne militas kontraŭ Rusio, sed kiu, paradokse, ne povas ne aserti kaj ripeti, ke "Rusio ne rajtas venki". Malfacilas kompari tion, kion ni spertas hodiaŭ, ĉar la militoj de la pasinteco ne estis kovritaj de la hodiaŭa ĉieesta informo. Tiom, ke la plej etaj publikaj deklaroj havas tujajn konsekvencojn sur la internacia situacio. Sufiĉas iomete muskola parolado por ke la milita eskalado intensiĝu. Kaj rilate al ĉi tiu eskalado, kiu iom post iom intensiĝis dum la pasintaj du jaroj, mi devas memorigi al mi, kiel ni alvenis al ĉi tiu punkto.

La situacio inter Ukrainio kaj Rusio plimalboniĝis en 2013, kiam la ukraina nazi-pola puĉo renversis ĝian popole elektitan rusan prezidenton. Jam ekzistis bona kialo ne subteni ĉi tiun puĉisman reĝimon, kaj niaj demokratioj, kiuj kondamnas puĉismajn reĝimojn, trovis nenion por diri aŭ riproĉi ĉi tiun Ukrainion. De tiam, la nova ukraina registaro komencis programon de malrusigo. Nur la rusaj loĝantaroj favoraj al la nova registaro ne devis suferi pro la ĉasado de rusoj organizita kaj gvidata de la malkaŝe nazia grupo, heredanto de la grupo

formita de SS-oficiro Bandera, konsiderata kiel heroo de ukrainoj. Aliaj ruslingvaj ukrainoj, favoraj al Rusio, estis persekutitaj, kaj nur tiuj, kiuj loĝis en la Donbasa regiono, proksime al la rusa limo, rezistis per prenado de armiloj. Rusio eniris Krimeon subtenata de sia rusa loĝantaro, kiu postulis ĝian aneksadon al Rusio. Tre favora demokratia voĉdono certigis ilian aneksadon. Dum ok jaroj, kun eŭropanoj rigardantaj indifere, ĉi tiu milito daŭris, detruante la Donbasan regionon, sed sen venkinto. En 2022, prezidanto Zelenskij, elektita en 2019, apelaciis al NATO kaj Eŭropo. La rusa armeo ankaŭ eniris ukrainan teritorion, kaj la usona prezidanto Joe Biden konsentis helpi ĝin per provizado de armiloj por defendi ĝian teritorion.

Mi atentigas vin pri ĉi tiu aparta momento de eskalado. Por Eŭropo, la Prezidanto de la Eŭropa Komisiono kaj la Prezidanto de la Eŭropaj Parlamentanoj publike engaĝiĝas subteni la Prezidanton de Ukrainio.

Kaj tie kuŝas la problemo, ĉar tiuj du homoj ne estas elektitaj por fari ian ajn politikan engaĝiĝon. Prezidantoj ne regas kaj nur kontrolas la decidojn faritajn de la grupo, kiun ili prezidas: la Asembleo de Eŭropaj Deputitoj, por S-ro Charles Michel, kaj la Eŭropa Komisiono, por S-ino Ursula Von Der Leyen. La eŭropa kreaĵo havas neniun politikan potencon, nur komercan. Kaj la decido subteni Ukrainion devis esti prenita de tiuj individuoj nur kiel persona engaĝiĝo. La pozicio prenita de eŭropaj nacioj dependis de iliaj naciaj gvidantoj, kiuj mem devis akiri la konsenton de sia popolo laŭ la reguloj de demokratio.

Nenio okazis laŭ tiu demokratia normo. Ni estis viktimo de politika forkapto fare de du eŭropaj gvidantoj, kiuj trudis sankciojn kontraŭ Rusio pure pro subteno al la usonano Joe Biden. Poste prezidanto Macron, kiu neniam maltrafas okazon fanfaroni, laŭte proklamis sian indignon pri Rusio kaj ĝia eniro en Ukrainion. De tiam, allogita de siaj vortoj, li metis sian fingron kaj sian langon en la radojn, el kiuj li jam ne povas eskapi, viktimo de sia propra troa fiereco.

La eŭropa tendaro fidis je la pura, nejusta iluzio perdi subtenon de la rusoj por sia gvidanto kaj de la aliaj respublikoj de la orienta tendaro, el kiuj multaj estas islamaj. Kion la eŭropanoj ne konsideris estis, ke, por ĉi tiu orienta tendaro, la perdo de Ukrainio estas malutila por ĉiuj ĉi tiuj popoloj, ĉar ĝi estas tre riĉa lando, kiu malaperas de la komuna merkato de la Oriento, por pliigi la riĉecon de Okcidenta Eŭropo. Ili tial havas neniun kialon aprobi ĉi tiun dizerton, kiun Rusio konsideras grava perfido; tial ĝia murdema militema kolero, nur provizore, kontraŭ Ukrainio.

Mi aŭdas ĵurnalistojn kaj iliajn politikajn gastojn kondamni la diktatoran reĝimon de la rusa prezidanto. Sed lasu ilin malfermi siajn okulojn multe pli proksime al hejmo, ĉar ili havas la saman en Francio kaj ŝajnas voli ignori ĝin. Temas pri du demokratie elektitaj prezidantoj, kiuj havas la saman absolutan potencon super siaj respektivaj landoj. Kaj ne estas hazarde, ke ni ŝuldas ĉi tiun similecon, ĉar ĉi tiuj du landoj havis komunan sinsekvon sperton: tiun de la Revolucio, en 1789, por Francio kaj en 1917, por Rusio. Ambaŭ elektitaj per popola voĉdono, ili ne estas diktatoroj sed aŭtokrataj gvidantoj. La diktatoro

trudas sin per perforto kaj forto, dum la aŭtokrato estas elektita de sia popolo. Kaj la avantaĝo de la aŭtokrato estas konservi demokratian normon. Krome, la aŭtokrato metas sin ekster la atingo de la popolo, ĉar li mem elektis ilin. Fakte, ni estas en la finaj tempoj, kiuj preparas la finon de la mondo kaj ĉiuj ĝiaj valoroj. Ankaŭ, Dio projekcias en niajn aktualajn eventojn la bildojn, kiuj malkaŝas kaj kondamnas niajn homajn faktkonfliktojn kaj la totalan neperfektecon de ĉiuj niaj provoj je kolektiva nacia administrado. Aktualaj eventoj estas spegulo, kiu reĵetas al niaj vizaĝoj niajn ridindajn kaj absurdajn kondutojn; tion, kion Dio povas, prave, nomi: homa frenezo.

Ni nun publike kritikas prezidanton Macron pro tio, ke li faras aferojn "samtempe". Sed kio estas regi demokration se ne fari aferojn "samtempe", ĉar la celo estas kunigi kontraŭajn opiniojn. Aŭtentika demokratio baziĝas sur la konstanta serĉado de kompromiso akceptebla por plimulto de la reprezentantoj de la popolo. Kaj kion ni jam vidas rilate al tio? Ĉirkaŭ ni, tra Eŭropo kaj eĉ en monarkioj, ni havas parlamentajn reĝimojn konstruitajn sur la sama principo, kun kelkaj variaĵoj.

Ni nenion inventis en ĉi tiu areo, ĉar demokratio unue estis adoptita en antikva Grekio. Siaflanke, Romo, fondita en 743 a.K., oficiale, sed fakte, en 749 a.K., eksperimentis kun ĉiu imagebla sistemo de regado. Kaj ni nur reproduktas kelkajn el ĉi tiuj sistemoj.

Tiu fama "samtempe", kiu nun estas unuanime akceptita rilate al Prezidanto Macron, estas konstanta tra la homa historio. Francio ĉiam praktikis "samtempe" tra sia historio, de sia monarkio ĝis sia Kvina Respubliko. Regi estas ŝnurdancilo kiel ŝnurdancisto, ĉar la risko provoki koleron estas konstanta, kaj la gvidanto, kiu volas konservi pacon inter sia popolo, ne devas vekti tro multe da malkontento. Socie, ni nun havas sindikatojn, kiuj reprezentas kontraŭajn interesojn. Grandaj monarkoj ĉiam zorgis ne iriti sian popolon. Tamen, se estas io, kio neniam vere ŝanĝiĝis, ĝi estas la rolo, kiun sinjoroj, poste nobeloj, poste eminentuloj sukcesis konservi la potencon kaj defendi siajn interesojn, kaj tio daŭris en nia Kvina Respubliko. En la Kvara Respubliko, la parlamento baziĝas sur du ĉambroj, tiu de la deputitoj kaj tiu de la senatanoj, formitaj nur el riĉaj kaj influaj eminentuloj, emaj defendi siajn burĝajn interesojn. Por ekvilibrigi ĉi tiun forton, la ĉambro de deputitoj konsistas el simplaj homoj elektitaj de la popolo. Grupoj kolektas komunajn politikajn opciojn kaj la grupo, kiu kolektas la plej multajn voĉojn, prenas la direkton de la ekzekutivo. Ĝi elektas gvidanton, kiu portas la titolon "Prezidanto de la Konsilio", kiu elektas siajn ministrojn. Ĉio ĉi okazas sub la atento de la Prezidanto de la Respubliko elektita de la deputitoj. Lia rolo limiĝas al reprezentado de Francio je la nacia kaj internacia nivelo. Li estas la garantianto de la respekto de la demokratiaj reguloj observataj en la lando. La du ĉambroj ne havas la saman potencon, ĉar la asembleo de deputitoj estas la lasta, kiu leĝdonas. Naveda sistemo estas establita inter la du ĉambroj, permesante al la deputitoj kaj senatanoj fari amendojn por modifi la proponojn de la prezentitaj leĝoj. Ĉi tiu sistemo funkciis tre bone, kaj ĝi havis la gravan avantaĝon eviti troojn en la faritaj kaj voĉdonitaj decidoj. Ĉar al ili mankis la absoluta plimulto,

kiu estas 50% de la voĉoj plus unu, grupaj interkonsentoj estis necesaj. Ĉi tiu neceso ankoraŭ ekzistas en ĉiuj eŭropaj demokratiaj landoj. Kaj ekde 2022, ĉi tiu situacio ankaŭ regis en Francio sub la Kvina Respubliko.

Ĉe la origino de ĉi tiu 5-a Respubliko estas viro, soldato kun forta karaktero pli kutima doni ordonojn ol obei: Generalo de Gaulle. Li estis revokita por estri Francion pro la Milito de Alĝerio, kiu en Francio kaŭzis la renverson de ĉiuj "prezidantoj de la Konsilio" de la 4-a Respubliko. Generalo de Gaulle tial proponis sian servon kondiĉe ke la franca popolo akceptu lian novan Konstitucion, kiu metis la fundamentojn de la 5-a Respubliko. Tiam aperis vera aŭtokratio, sub demokratia preteksto. En Francio relevita el la rubo kaj ruino kaŭzitaj de la Milito de 1939-1945, la francoj, pli zorgantaj pri riĉigo ol pri observado de politikaj devioj, superforte elektis la providencan generalon. Ĉar ŝanĝo estas ĉi tie, en la 5-a Respubliko, la prezidanto regas post esti rekte elektita per nacia baloto en kiu ĉiuj francoj, naturigitaj aŭ devenaj, rajtas partopreni.

La sukceso de la generalo baziĝas sur la rolo, kiun li ludis ekde 1940 aliĝante al Anglio, rifuzante la regadon de Marŝalo Pétain, kiu konsentis subskribi la armisticon kun la nazia Germanio de Adolf Hitler. Ni koncentriĝu pri ĉi tiu periodo, en kiu la "samtempe" aparte karakterizas la solan landon Francio. Por la francoj, ĉi tiu duobla komando, kontraŭa ambaŭflanke de la Manika Markolo, permesis al ili "samtempe" profiti de honta paco kun germana kunlaboro kaj levi siajn kapojn asertante esti la gvidanto de la aktiva rezisto sur franca grundo kontraŭ la germanaj armeoj. Ĉi tiu ekzemplo pruvas kiom multe la "samtempe" estas specialaĵo de la franca historio. Tial ne estas kialo protesti kontraŭ ĉi tiu praktiko, kiu restas konstanta por ĉiuj demokratiaj registaroj en la mondo.

Tamen, en streĉa situacio sub minaco de milito, "samtempe" jam ne havas sian lokon. Ĉar la situacio postulas firmajn, konsekvencajn decidojn. Aŭ la elekto estas por milito, kun ĉiuj ĝiaj konsekvencoj por la koncernaj homoj, aŭ la elekto estas por paco, kun ĉiuj ĝiaj konsekvencoj ankaŭ. Sed mia juĝo estas iom distordita de la fakto, ke mi scias el dia profetaĵo, ke la estonteco estas tiu de la terura Tria Mondmilito, dum politikistoj, siaflanke, volas fari ĉion eblan por eviti ĝin. Kaj jen kie ĉiu povas vidi la konstantajn hezitojn de la juna prezidanto Macron, kies trejnado kiel bankisto ĉe la banko Rothschild ne preparis lin por regi landon minacatan de milito. Li deziras pli ol io ajn teni sian kapon alte antaŭ Rusio, kies grandegan detruan potencon li timas "samtempe". Lia rolo ne estas facile plenumbla, ĝuste pro lia tre forta fiereco. Ĉar en la historio, kiel en la fablo pri la lupo kaj la ŝafido, "la forto pravas". Sed ĉi tie denove, teorie, la plej forta flanko estas NATO, kondiĉe ke Usono partoprenas en la batalo. Tamen, la kunteksto de la usonaj elektoj anoncas nepartoprenon de tiu usona armetrupo, kiu rifuzas rekte batali kontraŭ sia delonga malamiko, la potenca Rusio, timante, ne senkaŭze, la plej malbonan.

En la homa historio kaj jam en la Sankta Biblio, ni vidas, ke Dio donas al sia profeto Jeremia, por siaj elektitoj, la ordonon ne rezisti kontraŭ la reĝo Nebukadnecar, kiu venas ataki ilian popolon. La mesaĝo estas jena: "via vivo



estos via militakiro." En similaj cirkonstancoj, Dio povas detrui urbojn kaj iliajn loĝantojn amase kun ĉiuj havaĵoj, kiujn ili enhavas. Tiu, kies vivo estas savita, estas en ĉi tiu kunteksto tre privilegiita kompare kun ĉiuj, kiuj mortas amase. En la historio, la venkitoj finas fleksante siajn genuojn antaŭ la venkinto kaj la plej saĝaj el ĉi tiuj venkitoj scias, humiligante sin antaŭ la pli forta, kiel eviti la plej malbonan por sia popolo rifuzante batalon, kiu jam estas perdita.

Nur, jen ni estas en 2024, 6 jarojn post la reveno de Kristo, kaj la homaro vivanta en nia tempo produktas la frukton de degenero, kiun 77 jaroj da civila kaj religia paco preparis por ĝi en 2022. La generacio alfrontanta la defion lanĉitan de Rusio portas ĉiujn kriteriojn anoncitajn en la Biblio de la apostolo Paŭlo al sia servisto kaj amiko en Kristo, Timoteo. Li diras al li en 2 Tim. 3:1 ĝis 7: " *Sciu ankaŭ, ke en la lastaj tagoj venos danĝeraj tempoj. Ĉar homoj estos sinamantaj, monoamantaj, fanfaronantaj, arogantaj, blasfemantaj, malobeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj, neamaj, senparentaj, kalumniantoj, sen sinregado, furiozaj, malestimindaj de bono, perfiduloj, obstinaj, arogantaj, amantaj plezuron pli ol amantaj Dion, havantaj ŝajnon de pieco sed neante ĝian potencon. Deturnu vin de tiaj homoj. Ĉar el ili estas tiuj, kiuj enŝteliĝas en domojn kaj forkondukas malsaĝajn kaj mutajn virinojn ŝarĝitajn de pekoj kaj forkondukitajn de diversaj pasioj, ĉiam lernantaj kaj neniam kapablaj veni al la scio de la vero.* "

Ĉi tiu mesaĝo ne estis adresita al Timoteo, sed al ni, kiuj vivas en ĉi tiuj " *lastaj tagoj* ", kiujn li priskribas per ĉi tiu terura bildo. Legante ĉi tiujn aferojn, ni povas rekoni niajn samtempulojn kaj la fruktojn, kiujn ili portas. Kiel ni povas do surpriziĝi pri ilia obstineco helpi Ukrainion kontraŭ potenca Rusio? Kiel Dio antaŭdiris, la malbonuloj preparas sian falon; ili konstruas ĝin tagon post tago per ĉiuj siaj decidoj kaj la subteno donita al la gvidantoj, kiuj devas fari la mortigajn decidojn. Estis same en la tempo de Jeremia, ke neniu plu volis aŭskulti aŭ aŭdi. La popolo estis kun sia reĝo kaj subtenis liajn decidojn, kaj li pagis la prezon per sennombraj mortoj, kaj la postvivantoj estis forkondukitaj en deportadon al Babilono kaj la tuta Ĥaldeujo.

En 2028, kiam triono de la homaro estos mortigita, kiel Dio anoncis en Apokalipso 9:15, ni, la elektitoj de Jesuo Kristo, ankaŭ estos forkondukitaj en alian Babilonon, kiu havos la formon de monda registaro decidita kunigi ĉiujn homojn, kiuj restis vivantaj, sub la sama universala registaro organizita laŭ ĝia modelo de la lando Usono, kie la protestanta kredo kaj la katolika kredo kunekzistas en perfekta paco kaj en la paradoksa kaj nekohera ekumena alianco. Sed ĉi tiu nekohereco havas sian klarigon: la malbeno de Dio, kiu sinsekve frapis la du religiojn forlasitajn al la diablo kaj liaj detruaj demonoj. La signo de ilia kuniĝo estas la semajna ripozo de la unua tago, kiun, post trudado sub minaco de sankcio, la veraj elektitoj de Kristo rifuzos honori por resti fidelaj al la sankta Ŝabato sanktigita en la sepa tago de Dio dum lia tera kreo. Kelkaj ribelantoj hodiaŭ estos tiuj de la lastaj tagoj. Kaj la fruktoj priskribitaj de la apostolo Paŭlo klarigas ilian kapablon plenumi la persekutan laboron, kiu provos la fidon de la lastaj veraj kredantoj. Jesuo revenos por savi siajn elektitojn el la morto ĝuste antaŭ ol ili estos mortigitaj de la ribeluloj. Sed kion Paŭlo ne sciis estas la rolo de

la lastaj plagoj de dia kolero, kiuj intensigas la fruktojn de la ribeluloj de la lastaj tagoj. Ĉar la plagoj de Dio, kiuj frapas ilin kaj aldoniĝas unu post la alia, estas teruraj kaj nur hardas la jam harditajn karakterojn de la ribeluloj. Sed ne gravas, ilian destinon decidas Dio, la brileco de lia alveno en Jesuo Kristo, Miĥaelo, neniigos ilin dum ili atendas la lastan juĝon anoncitan en Apokalipso 20:15, por la fino de la sepa jarmilo. Antaŭ la mil jaroj de ĉi tiu sepa jarmilo, la unua resurekto koncernas la elektitojn elaĉetitajn per la sango de Jesuo Kristo. Ĉe la fino de ĉi tiuj "mil jaroj", la dua resurekto redonas vivon kaj teran aspekton al la ribeluloj kondamnitaj de Dio. Ili estas memorigitaj pri siaj pekoj, kaj fajro el la ĉielo falas sur la teron por konsumi ilin. Grandegaj fendetoj en la terkrusto liberigas fanditan subteran magmon. La tero tiam alprenas la aspekton de fajra lago, kiu konsumas la ribelulojn kaj ĉiujn iliajn terajn verkojn.

Post kiam ĉi tiuj aferoj plenumiĝis, Dio donas al la tero novan aspekton, sen maro aŭ altaj montoj, kaj en korpo simila al tiu de la anĝeloj, la tero fariĝas la nova regno de Dio, kiun li dividas kun siaj sanktaj anĝeloj kaj siaj elaĉetitaj elektitaj el inter la homoj, kiuj vivis sur la tero.

En niaj aktualaj aferoj, ankaŭ okazas okazaĵoj de perforto farita kontraŭ studentoj fare de grupoj de kapuĉitaj junaj islamanoj, kiuj lasas la elektitan viktimon inter vivo kaj morto. Prezidanto Macron tiel ricevas en 2024, rekte, per konkretaj agoj, la aferojn, kiujn li neis en 2017, kiam ili estis kondamnitaj de la kandidato de la Nacia Fronto, sinjorino Le Pen, kiu insistis pri la danĝero reprezentita de enmigrado el Magrebo. Nun, oni devas rimarki, ke la nombro "17" estas tiu, kiu simbolas en la Apokalipso la juĝon de "la prostituitino Babilono la Granda", tio estas, papa katolika Romo, de kiu Francio estas ĝuste la "plej aĝa filino". Ni povas tiel kompreni, ke la surpriza elekto de la juna prezidanto ĉe ĝia kapo markis por Dio la komencon de liaj gravaj problemoj; kio pravigas la nomon "tombigisto" de la 5-a Respubliko, kiun mi atribuis al li, dum lia elekto.

Komence de aprilo 2024, en Ukrainio la situacio tute renversiĝis, la ĉasisto fariĝas la ĉasato. En pozicio de devigita retiriĝo pro manko de municio, Ukrainio fosas sin en protektajn liniojn kopiitajn de la modelo konstruita de la rusoj por protekti la aliron al Krimeo. Ni komencas aŭdi, ke la malvenko de Ukrainio estas nur tempoproblemo. La rado turniĝas kaj la dia profetaĵo alvenas al la tempo de sia plej terura plenumiĝo por ĉia falsa okcidenta kaj orienta kristanismo. Rusio ĝojas kaj Eŭropo maltrankviliĝas, sed apenaŭ kaŝante sian zorgon, prezidanto Macron daŭrigas siajn senĉesajn paroladojn, kiuj eble celas konvinki sin, ke li faras nur saĝajn kaj pravigitajn elektojn; tio malsukcesas konvinki tiujn ĉirkaŭ li.

Ĉi tiu demando estas pravigita ĉar la Biblio provizas al ni respondojn al ĉi tiu demando. Kion la anĝeloj fakte sciis pri la plano de Dio kiam li kreis la teron kaj ĉiujn ĝiajn dimensionojn?

Anĝeloj estis kreitaj de Dio por vivi eterne, de la unua anĝelo ĝis la lasta. Sed la ribelo de la unua kreita ŝanĝis lian sorton kaj tiun de ĉiuj, kiuj sekvis lin en lia ribelo.

Ni scias el la Genezo-rakonto, ke ĉi tiu ribelo okazis ĉar Adamo kaj Eva estas avertitaj kontraŭ Satano, kiun li nomas per la esprimo "**unu el ni**", parolante al la sanktaj anĝeloj, kiuj restis fidelaj, en Genezo 3:22: "Dio Eternulo diris: *Jen la homo fariĝis kiel **unu el ni**, sciante bonon kaj malbonon. Nun ni malhelpu lin etendi sian manon kaj preni de la arbo de vivo kaj manĝi kaj vivi eterne.*" Kun sublima subtileco, li metas rekte en kontraŭon al ĉi tiu arbo de malbono alian arbon, kies manĝata frukto havas la potencon vivi nin eterne, kaj Dio jam prezentas al ni sian planon savi sian popolon per enkarniĝo en la Dio-homo nomata Jesuo Kristo, kies morto kaj verŝita sango efektive ebligas akiri eternan vivon per siaj veraj, amaj kaj fidelaj elektitoj. "*La arbo de vivo*" estos li, la Dio farita homo nomata Jesuo Kristo.

Kreante la homon kaj lian teran dimension, Dio ofertis al la diablo kaj liaj aliancanoj terenon por alfronti lin. Kaj sendube Dio avertis lin, ke li venkos lin kaj tiel akiros plenan legitimecon por mortigi lin kune kun liaj demonoj kaj ĉiuj iliaj teraj viktimoj. Al la diablo restis nur atendi la tempon de ĉi tiu konflikto, en kiu, se li ne eliros venka, lia morto estos neevitebla. Atendante ĉi tiun decidan momenton, li pensis, ke li povus igi Dion malsukcesi en lia provo kaj, kun la aliaj demonoj, li turnis sian malamon kontraŭ la teraj estaĵoj, kiujn liaj delogoj iam kondukos al lia fina sorto.

Ĉielaj estaĵoj ne kalkulas la paso de la tempo. Kreitaj por vivi eterne, iliaj vivoj daŭras sen iuj ajn referencpunktoj; anĝeloj ne dormas, kaj nenio markas la tempon. Iliaj vivoj daŭras kiel tiu de Dio, kiu neniam havis komencon kaj kiu estas vere la sola eterna vivanta spirito. Liaj anĝeloj kaj homoj havas komencon, kaj nur la ribeluloj de la du grupoj havos finon, kiun Dio nomas morto, kiu tradukiĝas en ĉiuj siaj formoj en la absolutan ĉeson de ĉia konscio.

Kreante la teran dimension, Dio ofertas al anĝeloj kaj homoj gigantan sablohorloĝon. Ĉar ekde la peko de Satano, la tempo finiĝas, kaj la kreado de la tero permesis al li kalkuli la jarojn de ĝia historio. Mi kredas, ke Dio sciigis la diablon, ke ilia tera batalo donus al li 6 000 jarojn por agi, sed nek Satano nek liaj anĝeloj havis scion pri la formo, kiun la planita strategio de Dio havus. Kaj ĉi tiu teksto el Mateo 8:29, kiu prezentas al ni reflekteton, kiun du demonoj faras al Jesuo, pravas ĉi tiun nescion: "*Kaj jen ili kriis, dirante: Kion ni havas inter vi, Filo de Dio? **Ĉu vi venis ĉi tien por turmenti nin antaŭ la tempo?***" Tia demando konfirmas, ke ili sciis, ke iliaj vivoj finiĝos per "**turmentado**" de Dio. La vortoj de ĉi tiuj du demonoj portas la plej potencon ateston pri la dieco de Jesuo, kiun ili nomas "*Filo de Dio*", kaj neniuj komprenas ĉi tiun tre gravan veron. Ĉar kiu konas la "*Filon de Dio*" pli bone ol liaj anĝelaj malamikoj? Sed anstataŭ ĝui tiun dian ĉeeston, la lokanoj forpelis lin ĉar lia miraklo kaŭzis la perdon de grego da porkoj, kiuj estis ĵetitaj en la maron post kiam la demonoj akiris permeson de Jesuo eniri ilin.

La demonoj demandas Jesuon: " *Ĉu vi venis por turmenti nin antaŭ la tempo?* " Ĉi tiu demando malkaŝas ilian miron, ĉar ili ŝajnas surpriziĝi vidante Jesuon, la " *Filon de Dio* ", ataki ilian aŭtoritaton pli frue ol ili pensis. Ĉar la vivo de ĉi tiuj demonaj spiritoj estas senlima, kaj ili evidente ne sciis pri la detaloj de la savoplano de Dio. Nu, se ili nesciis ĉi tiujn detalojn, ni devas kompreni, ke Dio tenis sian planon absolute sekrete de ĉiuj siaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj. Ĉi tiu sekreto estis tute protektita, ĉar nur Dio mem sciis pri ĝi. La bonaj anĝeloj kaj la malbonaj malkovris la formon de ĉi tiu savoplano samtempe, kiam Dio donis al ĝi formon per sia enkarniĝo en la homo Jesuo Kristo. La inteligenteco de anĝeloj ne estas supera al tiu de la tera homo; ambaŭ estas nur kreitaĵoj, kies vivo dependas tute de Dio. Nu, ĉar la malbonaj anĝeloj ribelas kontraŭ Dio, ilia spirita scio ne estas lumigita de Dio, kiel estas la kazo por ribelemaj aŭ malvere kredantaj homoj.

Por protekti la komprenon de sia plano de savo, Dio donis al ĝi aspekton de religiaj ritoj konstruitaj sur simboloj. Sed ĉi tiu simbola rolo estis ignorita de ĉiuj, kaj demonaj anĝeloj inspiris homojn imiti la religiajn ritojn ordonitajn de Dio. Ni scias, ke la rito de bestofero estis praktikata tiom de paganoj kiom de la judoj de la malnova interligo. Kaj jam, en Egiptujo, la egiptaj pastroj faris religiajn kultojn al siaj diaĵoj, kiuj konsistis el oferi bestojn kiel oferon. La diablo kaj liaj demonoj igis siajn viktimojn reprodukti ĉion, kion Dio igis siajn homajn servistojn fari, kaj ili iris eĉ pli foren, oferante homojn kiel oferon; ĉi tio plej kolerigis la kompateman kaj aman Kreinton Dion.

Nenio en ĉio, kion Dio preskribis al Moseo, estis prezentita kiel simbolo. Kaj jen biblia apliko de la principo de la "litero, kiu mortigas". Nur kiam la apostolo Paŭlo atestis skribe, ke la judaj religiaj festoj kaj tiuj de la ritoj de la hebrea kaj juda religia sanktejo estis nur ritoj, kiuj profetis la kondiĉojn, kiuj estis establontaj en nova interligo bazita sur la pekliberiga sango de la mesio nomata Jesuo el Nazareto, naskita en Betlehemo en Judeo.

Kio estis la klare rivelita instruo pri la rolo de la Mesio? La sola klare esprimita deklaro troviĝas en la buŝo de Moseo, kiu diras en Deuteronomio 18:15 ĝis 22: " *La Eternulo, via Dio, starigos por vi profeton el via mezo, el viaj fratoj, similan al mi; kaj vi aŭskultu lin. Li faros tion, kion vi petis de la Eternulo, via Dio, ĉe Horeb en la tago de la kunveno, kiam vi diris: Mi ne aŭdu la voĉon de la Eternulo, mia Dio, kaj mi ne vidu plu tiun grandan fajron, por ke mi ne mortu.*" *Kaj la Eternulo diris al mi: Bone estas, ke ili parolis . **Mi starigos por ili profeton el iliaj fratoj, similan al vi; kaj Mi metos Miajn vortojn en lian buŝon, kaj li parolos al ili ĉion, kion Mi ordonos al li .** Kaj kiu ne aŭskultos Miajn vortojn, kiujn li parolos en Mia nomo, Mi ĝin de li postulos . Sed la profeton, kiu arogas paroli en Mia nomo vorton, kiun Mi ne ordonis al li diri, aŭ kiu parolos en la nomo de aliaj dioj, tiu profeto devas esti mortigita. Se tio, kion la profeto diros, ne plenumiĝos kaj ne plenumiĝos, tio estas vorto, kiun la Eternulo ne diris; la profeto diris ĝin kun aroganteco; ne timu lin .*

Tiu biblia referenco estas tiel unika kaj grava, ke en sia tempo, la apostolo Petro citis ĝin por konfirmi la mesiecon de Jesuo Kristo en Agoj 3:22, kiel faris Stefano, la nova diakono, en sia lasta atesto antaŭ ol esti ŝtonumita, en Agoj 7:37. Sed Dio rezervis por si mem la unuan fojon la revelacion de la simbola rolo de la

ritoj, igante ĝin konata per la klarigoj donitaj de Jesuo post lia resurekto, al siaj disĉiploj, kiuj iris al la vilaĝo Emaus. Kaj en Luko 24:25 ĝis 27, kun amo, li riproĉas ilin pro ilia nekredemo, poste klarigas la signifon de la vortoj de la profetoj, kiuj koncernis lin en la Sankta Biblio: " *Tiam Jesuo diris al ili: Ho malsaĝuloj kaj kore malrapidaj por kredi ĉion, kion la profetoj parolis! Ĉu la Kristo ne devis suferi tion kaj eniri en sian gloron? Kaj komencante de Moseo kaj ĉiuj profetoj, li klarigis al ili en ĉiuj Skriboj la aferojn pri li mem .* "

Tial do, ekde la unua tago de sia resurekto, Jesuo malkovrigas al siaj disĉiploj la simblan rolon de certaj vortoj de la profetoj kaj judaj religiaj ritoj. La Judoj tial aplikis ĉi tiujn ritojn sen kompreni ilian signifon kaj tio klarigas la kaŭzon de ilia rifuzo rekoni Jesuon kiam li prezentis sin por sia savanta tera ministerio. La dia lumo, kiun li tiam plene enkarniĝis, faris lin ĉi tiu simbola bildo de la " **suno de justeco** " anoncita en Malaĥio 4:2: " Sed por vi, kiuj timas Mian nomon, **leviĝos la suno de justeco kaj sanigo en ĝiaj flugiloj; vi eliros kaj saltos kiel bovidoj el la stalo, ...** "

Krom ĉi tiu anonco pri la alveno de profeto kiel Moseo, levita el inter siaj fratoj, la tuta rakonto skribita de Moseo sub la diktaĵo de Dio prezentas nenion profetan. La rakonto pri la kreado estas prezentita al Moseo kiel memorigilo pri aferoj, kiuj estis plenumitaj, kaj ĉi tie denove nenio indikas ian profetan signifon donitan al ĉi tiu dia rakonto. En la tempo de Moseo, la ordonoj de Dio estas aplikataj kaj obeataj sen esti komprenataj. Kaj kio gravas kompreni estas, ke Dio igas homojn diri aferojn sen ke ili komprenas la signifon, la spiritan amplekson, de la vortoj parolitaj kaj esprimitaj. En sia terura provo de fido, Abram profetas sen scii, kiam, por kaŝi de sia filo Isaak, ke li estos la oferŝafido, li diras al li: " *Mia filo, Dio provizos al si la ŝafidon por la brulofero .* "

La sestaga kreo sekvata de la sepa sanktigita ripozo havas neniun profetan karakteron en sia prezento, kaj en la kvara ordono, la sepa-taga ripozo estas prezentita nur kiel memoraĵo pri la kreiva verko de Dio. Tiel, ĝis mia ministerio, kiu komenciĝis en 1980, ĝi restis nur ĉi tiu memoraĵo pri la kreiva verko de Dio.

La profeta spirita signifo de aferoj estas la frukto de specifa dia revelacio, kiu povas esti plenumita nur en la tempo elektita kaj programita de Dio kaj de la servisto, al kiu li konfidas ĉi tiun laboron. Estante maltrankvila, mi devas ĉi tie klarigi, kio estas dia inspiro. Ĝi estas donita de Dio, kiam Li volas al sia servisto, kiu restas ĉefe normala homo kiel ĉiuj aliaj homoj, tio estas, dotita per menso, en kiu estas registritaj multaj kontraŭdiraj lecionoj kaj kies instruado estas plena de antaŭjuĝoj formitaj de liaj propraj reflektaj, analizoj, studoj aŭ spertoj. En ĉi tiu granda homa malordo, Dio intervenas rekte por trudi sian penson momente dispremanante la personan homan penson de sia servisto. Sed ĉi tiu penso ne estas klare distingita de la persona penso de sia servisto . Aŭtentika miraklo plenumiĝas sen alpreni la vidan aspekton, kiu aŭtentigas ĝin. Ĉio okazas kiel kiam Abram diris: " *Mia filo, Dio provizos sin per la holokaŭsto .* " Abram estis malproksima de imagi, ke dirante ĉi tiujn aferojn, li ĵus profetis por Dio.

Por inspiri min per novaj ideoj, Dio elektis fari ĝin ĉefe matene, kiam ankoraŭ kuŝante, mia menso estas inter dormo kaj maldormo. Li tiel elektis la plej favoran momenton por prezenti siajn ideojn al mi sen ke mia persona penso malfortigu lian propran. En la sekvaj horoj kaj kelkfoje minutoj, mi transdonas la



novajn ideojn al mia komputilo, sur kiu mi konstruas novajn mesaĝojn. Mi devas esti preta por ĉia demandado pri aferoj, al kiuj mi devas reveni, ĉar estas neeble por mi fari klaran distingon inter la die inspirita penso kaj mia persona rezonado. Ankaŭ, kiam nova penso alvenas, mi neniam povas esti certa, ke tiu klarigo estas definitiva aŭ nur momenta. Inspiro ne anstataŭas fidon kaj homa rezonado frotas ŝultrojn kun dia inspiro, kiu finas trudi sin per la inteligenteco, kiun ĝi donas al la koncernaj subjektoj.

Ni ne konas ĉiujn detalojn pri la konduto de la homoj, kiuj vivis antaŭ la diluvo, sed aliflanke, ni scias preskaŭ ĉion pri la historio de la hebrea popolo, kiu forlasis Egiptujon. Kaj ĉi tiu atesto estas enhavita en la "*leĝo de Moseo*", formita el la kolekto de ĝiaj unuaj kvin libroj. Rilate al tio, gravas kompreni la signifon, kiun Dio donas al la fakto meti apud la keston de atesto, en la plej sanktan lokon de la tabernaklo kaj poste de la templo de Salomono, la rulaĵon de la kvin libroj skribitajn de Moseo. Ĉi tiu leĝo de Moseo atestas pri homa konduto, kiu estos reproduktita en ĉiuj liaj sinsekvaj aliancoj kun liaj homaj servistoj. Kaj el kio konsistas ĉi tiu atesto? Ĝi prezentas la konduton de veraj homoj de fido, tre maloftaj, kaj de la amasoj da falsaj kredantoj ligitaj nur al Dio per la tradicio heredita de patro al filo. La tuta karna Izrael kaj spirita Izrael, false kristana, sinsekve pekis kontraŭ Dio pro nekredemo, kaj tio, denove, ekde liaj unuaj apostoloj kaj disĉiploj kaj antaŭ ili, Johano la Baptisto, sendita por prepari lian vojon.

La "*40 jaroj*" vivitaj en la "*dezerto*" estas tiel profetaj pri estonta homa konduto, ke Dio metas ĉi tiun ateston apud la arkeo kun "*la florbastono*", la promenbastono de Aaron, kaj la ujo enhavanta "*omeron*" plenigitan per la "*manao*" donita en la dezerto de Dio por nutri sian popolon. Dio povas tiel prezenti ĉi tiun leĝon de Moseo kiel bazon por atesto kontraŭ ĉiuj siaj malobeantoj de la du interligoj kaj tiu de Adventismo, per kiu la dua interligo estas kompletigita. Ĉi tiu teksto citita en Malaĥio 4:6 atestas pri ĉi tiu eterna rolo de "*la leĝo de Moseo*" per difinado de "*la tuta Izrael*": "*Memoru la leĝon de Moseo*, Mia servanto, al kiu Mi preskribis sur Horeb, *por la tuta Izrael*, ordonojn kaj ordonojn."

Kiam Jesuo prezentis sin al la homaro, ekde sia naskiĝo en Jerusalemo, nur du homoj en la tuta Izrael havis veran rilaton kun Dio, kaj Dio distingis ilin el la homamaso atestante pri ilia sperto kaj vera fido. Tiuj estis Simeon kaj Anna la profetino; du homoj, kiuj amis Dion kiel Li postulas, super tuta popolo. Ni legas pri ili en Luko 2:25-26: "*Kaj jen estis en Jerusalem viro nomata Simeon, viro justa kaj pia, kiu atendis la konsolon de Izrael, kaj la Sankta Spirito estis sur li. Li estis die avertita de la Sankta Spirito, ke li ne vidos morton, antaŭ ol li vidos la Kriston de la Sinjoro.*" Simeon estis die avertita de la Sankta Spirito, do per rekta persona inspiro ne konstruita sur la profetaĵoj de Danielo, kiuj ankoraŭ restis tute nekonataj kaj neklarigitaj al ĉiuj. La teksto specifikas, ke "*li ne mortos sen vidi Kriston*"; li tial ne havis precizan daton, kiu fiksas ĉi tiun aperon de la Mesio. Kaj la kazo de "*Ana la profetino*" estas identa laŭ Luko 2:36 ĝis 38: "*Estis ankaŭ profetino, Anna, filino de Fanuel, el la tribo de Aŝer. Ŝi estis tre aĝa, kaj vivis kun sia edzo sep jarojn de post sia virgeco. Ŝi restis vidvino, kaj estis okdek kvarjara, kaj ne forlasis la templon, sed ŝi servis Dion nokte kaj tage en fastado kaj*

*preĝado. Kaj alveninte en tiu sama horo, ŝi laŭdis Dion, kaj parolis pri Jesuo al ĉiuj, kiuj atendis la elaçeton de Jerusalemo. "*

La Judoj havis neniun kialon atendi la revenon de Kristo, pro du kialoj. La unua estis la lamentinda stato de ilia religieco: strikte tradicia kaj, krome, dominata kaj administrata de koruptaj kaj pekaj religiaj gvidantoj. La dua estis konsekvenco de la unua: religia praktiko estante nur tradicia, Dio havis neniun kialon informi ĉi tiun popolon pri siaj intencoj per profetaĵoj kiel tiuj de Daniel, kiuj precize fiksas la gravajn datojn rivelitajn de Dio. Pri ĉi tiu temo, Dio diris al Daniel en Daniel 12:9: "*Li respondis: Iru, Daniel, ĉar ĉi tiuj vortoj estas tenataj sekretaj kaj sigelitaj ĝis la tempo de la fino* ." La aferoj do plenumiĝis kiel Dio diris, ĉar nur per mia profeta ministerio en lia servo Dio donis la klarigon de ĉi tiu ĉapitro 12 de la libro de Daniel; ĉi tio, por prepari la komprenon pri la "**tempo de la fino**" menciita en Daniel. 11:40 kie la anĝelo Gabriel priskribas la strategion de la Tria Mondmilito, kiu efektiviĝas en niaj tagoj: "*En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo atakos lin. Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj, kaj kun multaj ŝipoj; li antaŭeniros en la landon, disvastiĝos kiel torento kaj inundos.*" Mi memoras, ke en ĉi tiuj vortoj, la termino "**li**" indikas la Eŭropon de la traktato de katolika Romo; "**la reĝo de la sudo**"", internacia islamismo; kaj la "**reĝo de la nordo**", ortodoksa Rusio.

Dum ĉiuj jaroj, jarcentoj kaj jarmiloj, dum kiuj la profetaĵoj de Daniel restis sigelitaj, la Libro de Daniel estis en la juda Sankta Biblio, la Torao, metita antaŭ la Libro de Ezra inter la historiaj libroj, kio favoris ĝian subtakson fare de la judoj, kiuj tial ne donis al ĝi profetan rolon, kiun Jesuo unue montris al siaj apostoloj kaj disĉiploj. Poste, dum la malhela tempo de la longa netolerema regado, krom en la aparta kazo de la Valdanoj ekde 1170, la tuta Biblio estis ignorita ĝis 1517, la tempo de la Reformantoj, la veraj kaj la falsaj. La Libro de Daniel estas uzata por efektivigi la unuajn du profetajn testojn de kredo nomitajn "Adventismaj", de 1843 kaj 1844. Tiu, kiu lanĉas ĉi tiujn du falsajn anoncojn pri la reveno de Kristo, estas usona protestanta farmisto nomita William Miller; la lasta dimanĉ-observanta protestanta romkatoliko savita de Dio.

Fine, la Sepa-taga Adventista Eklezio, oficiale establita en Usono ekde 1863, eniris universalan mision en 1873. Sed malgraŭ la kuraĝigo prezentita de sinjorino Ellen Gould White en ŝia verko "La Granda Diskuto", la oficiala Adventismo reproduktis la nekredeman bildon de antaŭaj aliancoj. Kaj, fidante je la malestimo montrita al mia falsa anonco pri la reveno de Kristo atendata por 1994, Dio "elvomis" ĉi tiun oficialan religian organizaĵon. La kialo de ĉi tiu malakcepto estas la jena: la proponita dato estas konfirmita de Dio, sed ne por anonci la revenon de Jesuo, sed por anonci la elvomon de la institucio, kiu perdis la amon al la vero kaj montris malestimon al la antikvaj kaj novaj diaj profetaĵoj, kiujn mi prezentis al ĝi inter 1980 kaj 1991, la dato kiam ĝi ratifis sian rifuzon oficiale forigante min de la laboro.

Do, "**kiu sciis kion**"? Koncerne la demonajn ĉielajn estaĵojn, estis la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto, kiu instruis al ili, ke ili havas nur du mil jarojn restantajn por vivi kaj agi. Ĉi tion konfirmas Apokalipso 12:12: "*Tial ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj loĝas en ili! Ve al la tero kaj al la maro! Ĉar la diablo malsupreniris al vi, havante grandan koleron, ĉar li scias, ke li havas mallongan*

**tempon** . " Sed demonoj sekvas homajn interpretojn, ĉar ili scias ne pli pri la sekretoj de Dio ol homaj kristanaj falsaj religiuloj. En ĉi tiu tendaro konstruiĝas la ideo pri la graveco de la naskiĝo de Jesuo Kristo, tial, en la 6-a<sup>jarcento</sup>, Dionizo la Malgranda bazigis sian falsan kalendaron sur la falsa dato de la naskiĝo de Jesuo. Kaj, ankaŭ mi, ekde mia naskiĝo kaj denove inter 1980 kaj 2018, estis viktimo de ĉi tiu graveco donita al la naskiĝo de Kristo. Ĉar en 2018, la Spirito venis por konfirmi la ideon, ke la graveco ne estu donita al la naskiĝo de Jesuo, sed al la juda dato de lia morto. Tial ekde ĉi tiu ŝanĝo de dato ni atendas, ĝuste 2000 jarojn post lia morto kaj resurekto, la veran finan revenon de Jesuo Kristo printempe de 2030.

Ni ĉiuj estis viktimoj de la graveco donita al la naskiĝo de Jesuo Kristo. Kaj pro tiu ĉi provizora graveco, Dio povis organizi la adventistan proceson de 1994, ĉar tiu ĉi dato estis tiu de la vera jaro 2000 de la vera naskiĝo de Jesuo Kristo. Ĉio tiel plenumiĝis, ĝustatempe, kiam kaj en la formo, kiun Li volis vidi plenumita. La falsaj anoncoj celis testi la fidon de kristanoj en la tempoj de tiuj ĉi tri adventistaj procesoj de 1843-1844 kaj 1994. Falsa anonco lanĉita de dia inspiro jam ne estas mensogo, sed falsa vero subtile ekspluatata de la kreinto Dio, kiu inspiris la saĝan Salomonon, kiu, donante la ordonon tranĉi en du la korpon de la infano postulita de la vera kaj la falsa patrino, solvas nesolveblan problemon laŭ surpriza, miriga, brila maniero. La vera patrino preferas rezigni sian infanon, kaj la falsa patrino estas tiel konfuzita kaj identigita. Dio renovigis tiun ĉi taktikon lanĉante falsajn anoncojn pri la reveno de Jesuo Kristo: la elektitoj kaj la falintoj estas tiel identigitaj; dia saĝo triumfis.

Anoncante, sub inspiro de la diablo, la revenon de la falsa Kristo por la monato julio de la jaro 1999, klare specifita en sia kvarlinia strofo, la profeto Michel Nostradamus donas al ni pruvon, ke Satano mem kredis je la graveco de la naskiĝdato de Kristo. Kaj kiel ĉiam, necesis, ke Dio malfermu la vojon, por ke en Valence, Francio, al siaj disidentaj adventistaj servistoj, tiu graveco estu redonita al la morto de Kristo, kiu restas la ĉefa kialo de lia veno al la tero de peko. Ankaŭ kiel Paŭlo, la apostolo de la komenco, "**en la tempo de la fino**", ni devas prediki "**Jesuo Kristo, sed Jesuo Kristo krucumita kaj resurektita**"; tio, en tempo, kiam Islamo neas tiun savan kaj elaĉetantan morton, kaj kiam la ofero de Jesuo servas kiel kovrilo por pravigi pekon en ĉiuj falsaj kristanaj religiaj organizaĵoj.

#### M50- Morala juro kaj jura juro

Ĉe la fino de sia historio, en Francio, la prezidantoj, demokratie elektitaj en ĝia 5-a<sup>Respubliko</sup> de 1958 ĝis 2007, estis viroj markitaj de la Dua Mondmilito. La lasta de sia speco, S-ro Jacques Chirac, estis vizitita de S-ro Bill Gates, kiu venis instigi lin antaŭenigi la disvolviĝon de la uzo de komputiloj en Francio. Pli juna prezidanto sukcedis lin, fervora admiranto de Usono, ni ŝuldas al S-ro Nicolas Sarkozy de hungara deveno, la reintegrigon de Francio en la NATO-aliancon

fonditan de Usono. Kun alta rapideco kiel ĝia TGV, tekokomputiloj kaj tablokomputiloj multiĝis tra la tuta lando por persona uzo de komforto kaj libertempo, komence. Alia prezidanto, S-ro François Hollande, tre franca malgraŭ sia nomo de nederlanda deveno, ĉirkaŭis sin per junaj viroj kiel konsilistoj kaj inter ili, tiu, kiu anstataŭigis lin en 2017, la juna teknokrato, malvarma kaj "cinika" Emmanuel Macron, kiu aperis en sia prezidanteco kiel aŭtentika absoluta monarko, malofte bezonante konsilojn, kiujn li neniam konsideros, ĉar nur lia opinio havas valoron por li. Per ĉi tiu priskribo, mi rimarkas, ke ĉi tiu juna prezidanto estas la bildo de sia tempo; tiu de la burokratia teknokratio, kiu vidas la vivon nur el ĝia teoria aspekto. Kaj mi komprenas, ke lia regado estas antaŭvido de nacia administrado, kiu estos konfidita al artefarita inteligenteco de la tipo "Cat-GPT" kun efikoj kaj odoroj tre malagrablaj por Dio kaj por homoj. La progreso de teknologio konstante produktis nur malordon kaj amasan senlaborecon. Tiel, ekde ĉi tiuj ŝanĝoj, libera kaj sendependa nacio troviĝis alfrontita al multaj formoj de malutila kaj tre malutila konkurenco; internacia kaj intraeŭropa konkurenco; konkurenco inter maŝino kaj homo; konkurenco inter enmigrintaj aŭ naciaj laboristoj; konkurenco inter viroj kaj virinoj. En Francio, kiel en multaj aliaj okcidentaj landoj, la naciaj vendoservoj estis forigitaj kaj anstataŭigitaj per interreta kontakto. Jen kie mi rimarkas la konsekvencon de la elekto de la juna prezidanto Macron, kiu estis trejnita en ĉi tiu tempo de disvolviĝo de la interreta reto, kiu fariĝis por li esenca kaj nemalhavebla. Kaj tiel konfirmas tion, kion mi diris supre; ĉi tiu prezidanto havas pli da komputila roboto ol da normala homo, dotita per sentemo kaj sentoj. Mi lernis, ke la homo prenas la formon de tio, kion li kontemplas; kaj prezidanto Macron konfirmas per tio, kion li reprezentas, kiom vera estas tiu principo.

Bedaŭrinde por nia prezidanto kaj liaj samideanoj, la artefarita memoro pri la interreto dependas de du esencaj aferoj: paco kaj retkablado. Tamen, inter 2024 kaj 2028, ĉi tiuj du aferoj estos detruitaj pro la reveno de milito. Estas klare, ke ĉi tiu milito detruos pli ol ĉi tiujn du elementojn, kiuj permesas al la lando funkcii. Sed valoras kompari la malzorgemon de la homo, kiu riskas meti sian landon sub la komputilan imperiismon, kiu mortigos lin, se li mem estos neniigita, kaj la malzorgemon de ĉi tiu sama homo, kiu ignoras, ke lia vivo kaj tiu de la loĝantoj de la tuta tero estas kondamnita malaperi antaŭ la alveno de la glora Kristo.

Specialistoj pri ĉi tiuj politikaj kaj ekonomiaj temoj nomas la jarojn 1945 ĝis 1975 "la tridek gloraj jaroj". Tio signifas, ke ekde 1975 Francio eniris jarojn de malrapida kaj progresema dekadenco. En la Sankta Biblio, simila sorto trafis Egiptujon kaj la Proksiman Orienton. Bonŝance por ili, kaj por prepari la demonstraĵon de sia potenco kaj gloro tie, la Kreinta Dio kondukis sian hebrean serviston, la benatan Jozefon, el malliberejo al la titolo de Grandveziro. Liaj fratoj vendis lin kiel sklavecon al preterpasantaj arabaj komercistoj. Kaj ne mankas analogaj antitipoj de ĉi tiu fakto, ĉar la unua profetita antitipo estas tiu de Jesuo Kristo, kiun liaj judaj fratoj vendas al romiaj soldatoj, por ke, mortinte kaj resurektinte, li fariĝu fonto de beno por la elektitoj inter siaj fratoj. Nu, en ĉi tiu unua tipo, Jozefo ricevas de Dio la anoncon pri sinsekvo de sep jaroj da prospero sekvataj de sep malgrasaj jaroj. Li tiam sugestis al Faraono, ke li konstruu tritikajn

rezervojn, konstruante grensiloj kaj tiel stokante tritikon por la jaroj, kiam la tero jam ne plu donos.

Bedaŭrinde por ŝi, laŭ ŝia sperto, Francio ne profitis de la dia inspiro de Jozefo benita de Dio. En sia malestimo al religio, ĝia sekularismo igis ĝin ignori ĉian prudenton kaj nur la intereso de tuja profito ekregis ĝiajn politikajn kaj ekonomiajn elitojn. Kun la tutmondiĝo de komerco, la industriigo de Francio estis forlasita favore al la investado de mono en naciaj kaj internaciaj borsoj. Danke al la interreto, simpla individuo fariĝis borsmakleristo en la borsoj de la tuta mondo, ĉiuj borsoj estante ligitaj unu al la alia per la interreta reto. Rezulte, kelkaj el la plej hazardludantoj konstruis riĉaĵojn dum ilia nacio pereis al la abismo. Kaj en ĉi tiu printempo de 2024, kiel la cikado en la fablo, Francio "trovis sin tre malriĉa kiam venis la norda vento"; escepte ke nia franca cikado estas minacata de potenca Rusio, kiu laŭ "kiso" pli similas al potenca "detruiga ciklono". La orova kokino estas maldika kaj fariĝas pli maldika, sed, hororo! Ni ne konstruis rezervon! La prezidanto ne ridas, li prave maltrankviliĝas, ĉar lia ĉevalido, Ukrainio, elĉerpas sian forton, kaj mankante la necesajn municiojn, ĝi estas en strategio de retiriĝo al plifortigita fortikigita zono. Kaj la tuta Eŭropo ne kapablas liveri tiom da bomboj kiom Rusio povas produkti. Kaj nun, kiam Eŭropo estas bone engaĝita kontraŭ Rusio, per siaj ofertoj de armiloj al Ukrainio, Dio certigas, ke la usona milita helpo estas blokita, malhelpita de la estonta prezidanto dum la balotkampanjo, Donald Trump, kaj liaj respublikanaj subtenagentoj.

Se mi revenas al ĉi tiu novaĵo, ĝi estas por tre klarigi nian komprenon pri ĉi tiu ago, kiun Dio konstruas tagon post tago en la vivo de la mondo en ĉi tiu printempo de 2024. Ni vidas du konceptojn pri juro kolizii: moralan juron kaj juran juron. Mi memorigas vin, ke en la religia ordo establita de Dio, ĉi tiuj du leĝoj estas komplementaj kaj ne kontraŭas unu la alian. Bedaŭrinde por ili, pro sia partopreno en la dia malbeno, la popoloj de la tero havas tre malsamajn opiniojn pri ĉi tiuj du specoj de juro. Sed kie aferoj komplikiĝas estas, ke laŭlonge de la tempo, la valoroj defendataj de landoj ŝanĝiĝas. Tio estas des pli vera, ĉar ĉi tiuj ŝanĝoj dependas de la gvidantoj elektitaj kaj anstataŭigitaj en la reĝimoj de okcidentaj demokratioj, kiuj prezentas ĉi tiun modelon kopiitan de tiu de Grekio, en Ateno. Kaj ĝuste ĉi tiu simileco al ĝia originala modelo faras nian demokratian Okcidenton tipa reĝimo de peko, kiel Dio malkaŝas en sia profetaĵo de Daniel 2, 7 kaj 8, kie Grekio estas ilustrita respektive laŭ la citita ordo: "la ventro kaj la femuroj", "la makula leopardo", kaj "la kapro".

Kiam mi parolas pri morala leĝo, mi prioritatigas la justecosenton. Kaj rilate al tio, nur justa menso, kia Dio povas esti, povas voli prioritatigi perfektan justecon. Nun, havante neniun sur la tero popolon, kiu povas digne reprezenti lin, Dio prenas sur sin la taskon establi sian justecon per faligado sur la kapojn de la kulpuloj de la sekvoj de iliaj senĉesaj maljustecoj.

En la Okcidento, la vorto justeco estas ignorata, perversa, kaj tial tre misgvida por kaj juĝistoj kaj viktimoj. Mankante la kapablon klare distingi veron de malvero, kiel la vera Dio, homoj kontentiĝas alfronti atestantojn por la akuzo kaj defendo por plej ofte establi kompromison, kiun ambaŭ konfliktaj partioj akceptos. Mi atentigas ĉi tie, ke establi kompromison ne estas establi justecon. Sed la plej maljusta parto de homa justeco estas la rolo, kiun mono kaj riĉeco



povas ludi en la rezulto. Bona advokato, pagita multe da mono, sukcesos savi la kapon de kulpulo, ion, kion juna advokato kun malaltaj salajropostuloj kaj ankaŭ malmulte da sperto ofte ne atingas. Do ni estu sinceraj, sur la tero ekzistas la jura kampo, kiu trudas sian maljustan sistemon kaj aplikas la regulojn de la tipo de moraleco adoptita en ĉiu lando, laŭ ĝia historio, ĝia heredaĵo kaj ĝiaj defioj, kiuj renversas ĝiajn moralajn valorojn.

Ĉi tiu lasta punkto estas fundamenta, ĉar Dio difinas kaj priskribas ĝin tre klare en Jesaja 5:20, dirante: "*Ve al tiuj, kiuj nomas malbonon bono, kaj bonon malbono, kiuj faras mallumon lumo, kaj lumon mallumo, kiuj faras amaron dolĉo, kaj dolĉon amaro!*" La fonto de ĉiuj malfeliĉoj, kiuj trafis Okcidentan Eŭropon ekde 313, Romo estas tiel difinata kiel ŝanĝanta kristanan "*dolĉecon*" en "*amarecon*" sub la simbolo de la "*Absinta stelo*" de la "*tria trumpeto*" de Apokalipso 8:11: "*La nomo de tiu stelo estas Absinto; kaj <sup>triono</sup> de la akvoj fariĝis absinto, kaj multaj homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili fariĝis amaraj.*" » Fakte, markita ekde tiu dato 313, per la malbeno de la romkatolikismo, la nuntempa Eŭropo portas la frukton de tiu hereda malbeno, kaj ĝi portos la sekvojn ĝis la reveno de Jesuo Kristo kaj antaŭ li, ĝis sia parta detruo dum la Tria Mondmilito, kiu disvolviĝos inter 2024 kaj la printempo de 2028. Okcidento reproduktas dum milito sian aŭtoritatisman karakteron hereditan de Romo. La antikvaj romaj legioj estas anstataŭigitaj hodiaŭ per legioj, kiuj kunigas la naciojn de EU, kaj kiam ili malsukcesas fronte al la malamiko, la modernaj romaj legioj de Usono intervenas por kompletigi kaj finpretigi la detruan laboron faritan.

En la Balkana Milito, ekzistis du apartaj sinsekvaj fazoj. La unua el ĉi tiuj fazoj estis la Bosnia Milito, en kiu la Okcidento intervenis, trovante la agreson de bosniaj islamaj loĝantaroj fare de ortodoksaj bosniaj serboj kontraŭleĝa kaj malmorala. Ene de la urbo Sarajevo, la konflikto havis religian kaŭzon, kiun la eŭropa kaj usona Okcidento volis ignori. Ĝi ankaŭ donis al ĉi tiu konflikto naciisman motivon laŭ falsa kaj malpravigebla maniero, ĉar kaj ortodoksuloj kaj islamanoj estis bosniaj ŝtatanoj, kiuj vivis kune ĝis la morto de Marŝalo Tito, ĉiuj unuiĝintaj en la eksa Jugoslavio dum lia diktaturo. Okcidentanoj erare kredis, ke la problemoj de religia kunezistado jam estas malantaŭ ili, definitive solvitaj. Tial ekzistis furioza persistemo ne rekonu religian kaŭzon por ĉi tiu konflikto. Oni devas diri, ke rekonante problemon de religia kunezistado en la eksa Jugoslavio, okcidentaj gvidantoj timis vidi rompojn vekiĝi en sia Okcidento inter loĝantaroj kun multoblaj kaj ekstreme miksitaj religioj. Ili tial provis "meti kovrilon" sur poton, kiu riskis troboli. Sed la efikeco de ĉi tiu mezuro povis esti nur provizora kaj prokrasti la neeviteblan vekiĝon kaj ĝian religian konflikton. La okcidenta interveno en la eksa Jugoslavio vere celis resanigi vundon, kiu povus infekti la tutan eŭropan kontinenton. La serba nacio, reakirante sian nacian sendependecon, eniris la bosnian konflikton por subteni sian serban loĝantaron kaj batalis kontraŭ la bosniaj islamaj armeoj, kiuj estis malsuperaj laŭ milita povo. Tiam Francio, kreinte la principon de humanitara interveno, subtenis la engaĝiĝon de UN-soldatoj, kiuj venis interveni inter la batalantoj, sed kun tiel malgranda efiko, ke Usono devis interveni poste por bombi Serbion.

La dua fazo de ĉi tiu milito estis la Kosovo-Milito, kiu estis ekigita de simila kaŭzo al nia nuna milito inter Rusio kaj Ukrainio. Tio estas ĉar ankaŭ tie,

en Kosovo, legitime serba teritorio kaj la naskiĝloko de Serbio, granda islama loĝantaro de albana origino setlis dum la tempo de la jugoslava unuigo. Dum politika vizito al Kosovo, la gvidanto de Serbio, Slobodan Milošević, publike ricevis plendojn de serboj kondamnantaj perforton faritan kontraŭ ili fare de albanaj islamanoj. Aŭdinte ĉi tiujn aferojn, la serba gvidanto promesis ne lasi tian aferon okazi denove. Kaj en Kosovo, la serba armeo alfrontis la albanajn tendarojn. La batalo daŭras kontraŭ la islamaj bosnianoj sed ankaŭ kontraŭ la romkatolikaj kroatoj, ĉar malnovaj malamoj revekiĝas, kaj la serboj estis kruele masakritaj dum la Dua Mondmilito fare de la katolikaj kroataj ustaŝoj aliancitaj kun nazia Germanio, gvidataj de Von Pavelić, monstra sangavida pastro. Por estingi la fajron, printempe de 1999, Usono pluvigis bombojn sur Serbion, faligitajn de alteco de dek mil metroj, sur Serbion, kiun ne povis helpi sia politika kaj religia aliancano, Rusio. Ĉi-lastata trovis sin en ruina stato, en profunda politika kaj ekonomia kaoso. Ĉi tiu momenta malfortiĝo de Rusio ofertis al la okcidenta tendaro la ŝancon akiri influon super la iamaj balkanaj landoj ligitaj al Rusio. La gvidanto de Serbio estis fine arestita kaj juĝita ĉe la Eŭropa Kortumo en Hago. Li mortis, ŝajne venenita, en malliberejo.

En ĉi tiu balkana milito, la Okcidento intervenis en milito en la nomo de humanitara interveno. Notindas, ke en 2014 kaj 2022, Rusio intervenis kontraŭ Ukrainio pro la samaj kialoj: interveni nome de la ruslingvaj kaj rusofilaj ukrainaj loĝantaroj, mistraktitaj kaj batalitaj de la ukrainaj puĉistoj organizitaj de la Azov-grupo, kiu malkaŝe deklaris sin nazia.

Do, ekde 2022, ni spertas ripeton de la milito en Kosovo, kun la diferenco, ke eŭropaj juĝistoj kondamnas en 2022 tion, kion ili pravigis en la eksa Jugoslavio inter 1992 kaj 1995.

Ĉu la rajto je humanitara interveno do estas donita nur al nacioj en la okcidenta tendaro? Se jes, tiam la Okcidento atestas maljustan juĝon, kiu malkvalifikas ĝin juĝi iun ajn sur ĉi tiu tero. Sed ne utilas kaŝi la realon de la aferoj, ĉar la vera kialo por la adopto de la humanitara principo en la okcidenta tendaro estis la provizora malfortiĝo de Rusio; tio donis al la Okcidento senton de ĉiopovo kaj forto, kiu igis ĝin kapabla trudi sian leĝon kaj ĉi tiun forton al ĉiuj landoj de la tero, sed en ĉi tiu kunteksto precipe al ĉi tiu areo de Eŭropo, kiu eliris el la "fera kurteno" de Sovetrusio. De norda ĝis suda Eŭropo, multaj orientaj landoj aliĝis al Okcidenta Eŭropo, tiel intensigante la senton de potenco de ĉi tiu dominanta Okcidento.

La antaŭa etapo estis la unua Iraka Milito, en kiu Usono ekpartoprenis ĉar la lando atakis Kuvajton, malgrandan landon laŭ grandeco sed gravan naftoprovizanton. Ĉe la fino de la dua Iraka Milito, Usono konkeris Irakon kaj transdonis la landon al kontraŭuloj de la mortigita diktatoro Saddam Hussein. En sia glortempo, la konkero de Romo faris la samon, kaj estis ĉi tiu romia konduto, kiu metis reĝon Antioĥo la 4-a ĉe la estro de la grekaj Seleŭkidoj en 175 a.K. Li estis ostaĝo ĝis tiam fare de la romianoj, kiuj renversis lian nevon, la legitiman heredanton, Seleŭĥo la 4-a, kiu ne favoris ilin.

La tuta homa historio do konstruiĝas sur konfliktoj de interesoj gvidataj de la potencaj dominantoj de la momento. Kaj la problemoj de nia tempo havas la samajn kaŭzojn.

En Francio, la povo ŝanĝis posedantojn kaj gvidantojn plurfoje. La juna prezidanto Macron estas el malsama generacio, netuŝita de la rajto je humanitara interveno, tipe la socialisma pensado de la 1990-aj jaroj. Hodiaŭ, ĉi tiu rajto estas forgesita, kaj la valoroj de socialismo parte malaperis, kune kun la Socialista Partio mem, kiu fragmentiĝis kaj rekomponiĝis en diversajn politikajn grupojn, inkluzive de la partio de la nuna prezidanto. Francio fariĝis pli kaj pli individuisma; la kreskanta influo de financa povo kaŭzis la forgeson de la rajto je humanitara interveno. Mono, kaj nenio krom mono, sed ankaŭ respekto por internacia juro, precipe tiu, kiu agnoskas la rajton de popolo decidi ĉu aparteni al la okcidenta tendaro aŭ al alia, sed kiu alia? Ĉar kiu estas pli inda ol la Okcidento etendi la influon de sia reĝimo, kiu faras liberecon la supera individua kaj kolektiva rajto? En realeco, pro la kresko de enmigrado, ĉi tiu individua rajto malpliigas favore al la kolektiva intereso, sed gvidantoj kredas, ke estas la tasko de la popolo adaptiĝi al la sekvoj de la decidoj, kiujn ili faras, tiel forgesante, ke vera demokratia reĝimo funkcias sur tute inversaj bazoj. La popolo elektas gvidanton respondecan pri gvidado de la tuta lando laŭ la deziro de la popolo. Francio ankoraŭ distingiĝas de aliaj mondaj demokratioj per la preskaŭ absoluta povo donita al sia prezidanto per la Konstitucio de sia 5-a <sup>Respubliko</sup>. Tiom, ke je internacia skalo, interŝanĝoj kontraŭas aŭtoritatismajn gvidantojn kaj iliaj subtenantoj sekvas ilin aŭ forturniĝas de ili.

Ni vivas en ĉi tiu momento, en kiu Dio volis atentigi nian pri ĉi tiu forta potenco de la grandaj naciaj gvidantoj; kion Li faras en ĉi tiu elvoko de la "sesa trumpeto" aŭ Tria Mondmilito, en Apokalipso 9:17-18: "*Kaj mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la sidantajn sur ili, havantajn kirasojn el fajro, hiacinto kaj sulfuro. La kapoj de la ĉevaloj estis kiel la kapoj de leonoj; kaj el iliaj buŝoj eliris fajro kaj fumo kaj sulfuro. Per tiuj tri plagoj triono de la homaro estis mortigita, per la fajro kaj per la fumo kaj per la sulfuro, kiuj eliris el iliaj buŝoj.*"

La vortoj kaj simboloj estas saĝe elektitaj de la Spirito, kiu tiel anoncas al ni grandegajn politikajn ŝanĝojn en landoj kutimaj al paco kaj respekto de demokratiaj reguloj de 1945 ĝis 2022. Kaj por ni, liaj servistoj, la intereso de ĉi tiu anonco estas vidi ĉi tiujn profetitajn ŝanĝojn okazi. Ili ŝanĝiĝas en Francio ekde 2022, la jaro de la komenco de la dua prezidenta oficperiodo de Emmanuel Macron, kiu, pro la milito en Ukrainio, kiu komenciĝis la 24-an de februaro 2022, ne intervenis por subteni lian prezidentan kandidatecon, estante tre okupata pri ĉi tiu problemo prezentita al Eŭropo, pli altvalora en liaj okuloj ol Francio, lia naskiĝlando. Sed Dio ankaŭ donas al ni, per ĉi tiu rimedo, pruvon, ke lia elekto baziĝas sur lia dia elekto, ĉar venis la tempo por li doni al Francio militgvidanton, kiu portas la kriteriojn rivelitajn en ĉi tiu verso de Apokalipso 9:17. Kion diras ĉi tiu tre grava verso, metita sub la signon de juĝo per sia numero 17? Mi tradukas ĝin hodiaŭ, en ĉi tiu nova formo, en lingvo deĉifrita per kodo donita per esprimoj cititaj en la Sankta Biblio: "**Kaj tiel mi vidis, la (armitaj religiaj) grupoj kaj tiuj, kiuj estris ilin, havantaj por justeco, siajn langojn flamigitajn per la fajro de infero, la preĝojn de falsa religieco, kaj por fino, la duan morton en la lago de sulfuro kaj fajro. La gvidantoj de ĉi tiuj grupoj estis fortaj; kaj el iliaj buŝoj, iliaj vortoj esprimitaj per iliaj langoj, preĝoj, kondukantaj al la dua morto.**"

La Ŝlosiloj al la Biblia Kodo:

" **Ĉevaloj** " = grupoj kiuj obeas, laŭ Jakobo 3:8: " *Se ni metas bridojn en la buŝojn de la ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni ankaŭ regas ilian tutan korpon .* "

" **tiuj, kiuj rajdis ilin** " = iliaj gvidantoj aŭ instruistoj, laŭ Jakobo 3:1: " *Miaj fratoj, ne multaj el vi fariĝu instruistoj; ĉar vi scias, ke ni estos juĝitaj pli severe .* "

" **estroj** " = magistratano aŭ pliaĝulo laŭ Jesaja 9:14: " ***La pliaĝulo kaj magistratano estas la kapo*** , kaj la profeto, kiu instruas mensogojn, estas la vosto . "

" **leonoj** " = forto, laŭ Juĝistoj 14:18: " *Kaj la urbanoj diris al Samson en la sepa tago antaŭ la sunsubiro: Kio estas pli dolĉa ol mielo? Kaj kio estas pli forta ol leono ? Kaj li diris al ili: Se vi ne plugus per mia bovidino, vi ne trovos mian enigmon.*  "

" **la fajro** " = la lango, laŭ Jakobo 3:6: " ***La lango ankaŭ estas fajro*** ; ĝi estas la mondo de maljusteco. La lango estas metita inter niajn membrojn, malpurigante la tutan korpon kaj ekbrulante la vojon de la vivo, estante mem ekbruligita de Gehena . "

" **fumo** " = la fumo de la incenso oferata al Dio kun religiaj preĝoj, laŭ Apokalipso 8:4: " ***La fumo de la incenso*** *supreniris kun la preĝoj de la sanktuloj el la mano de la anĝelo antaŭ Dio .* " Sed ankaŭ, laŭ Apokalipso 14:11, " ***la fumo de ilia turmento*** ": " *Kaj la fumo de ilia turmento supreniras por ĉiam kaj eterne; kaj ili ne havas ripozon tage aŭ nokte, kiuj adoras la beston kaj ĝian bildon, kaj kiu ajn ricevas la markon de ĝia nomo.*  " Al tiuj, kiuj preĝas al li kaj malhonoras lin per la praktikado de peko, Dio respondos per " ***la fumo de ilia turmento*** " suferita en " ***la fajra lago de la dua morto*** . "

" **Hiacinto** " = bonodora parfumo oferata al Dio kun religiaj preĝoj.

" **Sulfuro** " = la fajro de la dua morto laŭ Apokalipso 20:14: " *Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto* , la fajra lago. " kaj Apokalipso 14:10: " *Li ankaŭ trinkos el la vino de la kolero de Dio, kiu estas elverŝita nemiksita en la kalikon de lia indigno, kaj li estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido.*  "

En ĉi tiu nova versio de mia malkriptigo de ĉi tiu verso 17 de la " **sesa trumpeto** ", Dio donas al sia mesaĝo karakteron centritan sur religio. Li tiel malkaŝas al ni, ke ĉi tiu Tria Mondmilito estos karakterizita per religiaj kolizioj, kiujn okcidentaj socioj opiniis afero de la pasinteco kaj ke religiaj militoj ne okazos denove. Tiel lia mesaĝo trudas sin al socio, kiu rifuzis en la balkana milito rekoni la religian motivon, kiel mi menciis supre. Ili do estos alfrontitaj kun tio, kion ili plej timis, ĝis la punkto nei la evidentecon de la situacio, kiu estis trudita al ili.

La revelacio de la Apokalipso estas prezentita en ĉi tiu temo sub ĉi tiu religia aspekto, kiu sola interesas Dion kaj liajn fidelajn servistojn. La militema konflikto estos ne malpli intensa kaj mortiga, ĉar ĉi tiu puno estas tiu de la lasta averto antaŭ la totala detruo de la homaro sur la tero. Per ĉi tiu mesaĝo, Dio konfirmas sian "juĝon" rivelitan al siaj servistoj, la profetoj, kaj tiel li konfirmas sian kondamnon de ĉiuj surteraj religiaj formoj de nia tempo; la falsaj kristanaj

formoj aŭ tiuj malakceptitaj de Jesuo Kristo kaj kompreneble, ĉiuj aliaj monoteismaj aŭ pure paganaj religioj.

La leciono donita de ĉi tiu mesaĝo malkaŝas al ni kontinuecon de la juĝo de Dio esprimita por la "**kvina**" kaj la "**sesa trumpeto**". Ekzistas pluraj mesaĝaj ligoj inter ĉi tiuj du temoj, ĉar ili celas la samajn kristanajn religiojn, kiujn Dio kulpigas en du sinsekvaj periodoj. La unua el ĉi tiuj periodoj kovras la tempon inter 1844 kaj 1994, aŭ 150 faktajn jarojn simbolitajn per la " **kvin monatoj**" de versoj 5 kaj 10; la dua indikas la tempon de la plenumiĝo de la "**sesa trumpeto**" inter 2024 kaj 2028. Unua ligo koncernas "**morton**", ne donitan en la "**kvina trumpeto**" inter 1844 kaj 1994, kaj "**morton**", donitan al la "**triono de homoj**" de Okcidenta kaj Orienta Eŭropo, la falsaj kristanoj, inter 2024 kaj 2028. Alia ligo koncernas la punon de la "**dua morto**" indikita per la vorto "**turmento**" kaj la elvoko de la tempo de la lasta juĝo, en kiu laŭ verso 6, "**homoj serĉos morton sed ne trovos ĝin**", tio por la tempo kovrita de la sola "**kvina trumpeto**", kaj la vorto "**sulfuro**" citita en la "**sesa**". Notu, ke inter 1844 kaj 1994, la "**turmentoj**" ne estas truditaj al kulpaj homoj dum ĉi tiu tempo, sed ili estos en la tago de la lasta juĝo, pro ilia aliĝo al la religiaj mensogoj prezentitaj al ili. La tria ligo koncernas la temon pri la respondeco de religiaj instruistoj, pritraktita en Jakobo 3. La mensogo bazita sur la perfido de la biblia teksto estas kondamnita de la Spirito en verso 11 per la nomo "Detruanto" donita "**en la hebrea kaj en la greka**", tio estas, "**Abadon kaj Apolonjon**". Tiuj, kiujn Dio akuzas pri ĉi tiu peko, jam pagas la prezon dum la "**sesa trumpeto**", kie Dio konfirmas per la vortoj "**fajro, fumo kaj sulfuro**", la trompan kaj mensogan agadon de "**iliaj langoj, iliaj preĝoj**", **kiuj nur ricevas de Dio** "**sulfuron**" kiel respondon, tio estas, la fajron de la "**dua morto**" profetita per la "**turmentoj**" cititaj en verso 5: "**Al ili estis donita, ne mortigi ilin, sed turmenti ilin kvin monatojn; kaj ilia turmento estis simila al la turmento, kiun skorpiono kaŭzas, kiam ĝi pikas homon**". La sekvo de devi elteni "**turmentojn**" dum la Lasta Juĝo estas konfirmita per la esprimo: "**kaj la turmento...**" **ke ili kaŭzis...** » La longa religia kaj civila paco ofertita de Dio dum 77 jaroj inter 1945 kaj 2022 igas la sekvantojn de ĉiuj eŭropaj kaj okcidentaj kristanaj religioj, kiuj povis havi liberan aliron al la Sankta Biblio, senti sin kulpaj; ĉu ili estas katolikoj, protestantoj, anglikanoj, ortodoksuloj, aŭ adventistoj "**elvomitaj**" de Jesuo Kristo ekde 1994, ne montrinte sian amon al la rivelita dia vero, la juĝo de Dio kondamnas ilin esti "**turmentataj en la fajra lago de la dua morto**" en la tago de la lasta juĝo. Post tiu ĉi "**sesa trumpeto**", kiu estas tiel detrua por vivoj kaj posedaĵoj, laŭ Apokalipso 14:9 kaj 10, la sama minaco de la "**turmentoj de la dua morto**" koncernos kristanojn alfrontantajn la lastan provon de fido, kiun la monda registaro organizos ĉe la fino de la mondo: "**Kaj alia, tria anĝelo, sekvis ilin, dirante per laŭta voĉo: Se iu adoras la beston kaj ĝian bildon, kaj ricevas ĝian markon sur sia frunto aŭ sur sia mano, tiu trinkos el la vino de la kolero de Dio, kiu estas elverŝita nemiksita en la kalikon de lia indigno, kaj estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido.**"

Noto: la puno de la "**sesa trumpeto**" kolektive trafas ĉiujn kristanajn religiojn, inkluzive de la katolika religio, al kiu Protestantismo aliĝis en 1843, sekvata de la falintaj Adventistoj en 1994, ĉar, laŭ Apok. 9:1 kaj 2, en la "**kvina trumpeto**", ili aliras unu post la alia la "**fosaĵojn de la abismo**", tio estas, la "



*profundojn de Satano* " de Apok. 2:24, kiuj karakterizis, laŭ la protestantoj de la 16-a jarcento, kaj laŭ mi ekde 313, la romian katolikismon, kiu poste fariĝis papa en 538.

En la plenumiĝo de aktualaj eventoj, Usono, origine pure protestanta, estis nomumita kiel celo de dia kolero en la "**kvina trumpeto**". Tamen, ĝuste tiu sama Usono regis la mondon ekde la fino de la Dua Mondmilito. Kaj en niaj lastaj tagoj, ĝi ankoraŭ portas la teruran respondecon instigi Ukrainion aliĝi al la okcidenta tendaro de NATO; usona iniciato, kiu provokos la Trian Mondmiliton de la "**sesa trumpeto**". La ligo inter la du "**trumpetoj**" estas do klare establita kaj konfirmita per faktoj plenumitaj kaj observitaj de ĉiuj nuntempe vivantaj estaĵoj.

Rimarkante ĉi tiun ligan, mi hodiaŭ komprenas kiom komplementaj estas la tri ĉefaj elvokoj de la "**sesa trumpeto**" en Daniel 11:40 ĝis 45, Apokalipso 9:13 ĝis 21, kaj Ezekiel 38 kaj 39. Ĉiu profetaĵo ĵetas sian propran lumon sur ĉi tiun militon. Daniel 11:40 ĝis 45 priskribas ĝian kronologian strategion kaj rivelas la eŭropan papan identecon, kiu konsistigas ĝian unuan ĉefan celon. Ĝi ankaŭ konfirmas la rusan invadon de Israelo, kiun Ezekiel 38 kaj 39 aparte disvolvas. Fine, en Apokalipso 9, per la ligo de la "**kvina kaj sesa trumpetoj**", li indikas du novajn celojn de sia kolero, kiu estas esprimita per la "**sesa trumpeto**". Tiujn novajn celojn identigas la mesaĝo de la "**kvina trumpeto**", kiu malkaŝas la falon de la protestanta religio de 1844 kaj profetas, ke la oficiala Adventismo estos juĝita malinda kaj sekve "**elvomita**" de Jesuo Kristo en 1994. Tiuj du celoj, malinda protestanta kaj adventista, estas do aparte koncernataj de la mesaĝo de la "**sesa trumpeto**", kiu indikas la horon de granda mortiga puno, kiu venas trafi ilin. Ĉar estas ilin, kiujn Dio indikas atribuant al ili tiun trompan religian statuson esprimitan per iliaj mensogaj "**langoj**", kiuj vanigas iliajn "**preĝojn**" adresitajn al Dio, kiu juĝas ilin indaj je la "**dua morto**", bruligitaj de la "**la sulfuro**" de la subtera magmo liberigita el la tero, je la horo de la lasta juĝo, je la fino de la sepa jarmilo.

**la granda rivero Eŭfrato** " kiel la celloko, la Spirito celas, per ĉi tiu simbolo, la eŭropan teritorion stigmatizitan per siaj du Traktatoj de Romo, de 1957 kaj 2004, kiu regas kiel "**Babilono la Granda**" super la Eŭropo de la "**dek kornoj**" aŭ originalaj okcidentaj katolikaj regnoj. Kaj tra la nuna Eŭropo, la protestantaj kaj adventismaj religioj estas reprezentitaj. En Apokalipso 9, ili kuniĝas en la "**kvina trumpeto**" kun la katolika malbeno jam rivelita en Danielo 7, 8, 11 kaj 12 kaj Apokalipso 2, 8 kaj 17. Kaj en la "**sesa trumpeto**", ili partoprenas ĝian punon en la militema buĉado de kolizio de teraj religioj.

Ni rimarku la intereson vidi la popolojn de Norda Eŭropo, el kiuj multaj estas protestantaj, esti aparte minacataj de rusa venĝo kaj ĝia deziro je teritoria rekonkero. Ĉar nedisputeble, ekde 1844, la protestanta kredo fariĝis la prioritata celo de la kolero de Dio. Kaj notu ankaŭ, ke la nuna prezidanto Joe Biden estas katolika kaj ke li ekbruligis la meĉon de la "**sesa trumpeto**". Lia estonta anstataŭanto, Donald Trump, estos protestanta kaj subtenata de ekstremismaj protestantaj admirantoj kaj defendantoj de Israelo, kies batalo kontraŭ Palestino estos potence plifortigita; kio plifortigos la koleron de la araba islama mondo.

En Apokalipso 9:19 ni legas, " *Ĉar la povo de la ĉevaloj estis en iliaj buŝoj kaj en iliaj vosto; kaj iliaj vosto similis al serpentoj, kaj havis kapojn; kaj per ili ili vundis.* "

En ĉi tiu verso ni trovas la simbolon " **vosto** ", kiu indikas " *la falsan profeton, kiu instruas mensogojn* ", laŭ Jesaja 9:14, kie " **la kapo** " estas identigita kun la " **magistrato aŭ la pliaĝulo** ". Tiel, Dio forte insistas pri la rolo de la " **falsa profeto** ", kiu indikas la protestantan religion, kiun la vorto "tero" jam simbolas, laŭ la fakto, ke en Genezo 1, " *la tero eliras el la maro* ", same kiel Protestantismo eliris el la Romkatolikismo, en la 16-a jarcento. Ĉi tiu mesaĝo de la " **sesa trumpeto** " estas esence konstruita sur la simboloj rivelitaj en Jakobo 3, kies temo estas, ĝuste, bazita sur averto kontraŭ falsa religia instruado.

Pli kulpa ol ĉiuj, pro la abunda lumo ricevita de Dio, la malinda institucia Adventismo fakte ignoris la averton cititan en " *Filadelfio* ", en Apokalipso 3:11: " *Mi venas rapide; tenu firme tion, kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon.* " Kaj en Apokalipso 14:10, la minaco de la turmentoj de " *la dua morto en la lago de fajro kaj sulfuro* " koncernis lin kaj estis bone pravigita: " Li **ankaŭ** trinkos el la vino de la kolero de Dio, kiu estas elverŝita nemiksita en la kalikon de lia indigno, kaj estos turmentata per fajro kaj **sulfuro** antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la *Ŝafido*. "

La granda Kreinto Dio tiel planis la punon pro homa malestimo montrita al sia morala kaj jura leĝo, kiun li kontraŭas al la versioj adoptitaj de homoj eĉ en la kristana religio. Ne estas loko por dubo pri lia fina venko, kiun li anoncis kaj profetis anticipe; kaj tio, dum 26 jarcentoj, per sia profeto Daniel.

La morala leĝo de Dio postulas perfektan fidelecon de siaj servistoj; denove, en absoluta opozicio al homa moraleco, kiu ludas kaj konkuras en kuraĝigita malfideleco en ĉiuj areoj, inkluzive de paroj, familio, amikoj, la nacio, komerco, politiko kaj internaciaj aliancoj; kiel ĉi tiu Ukrainio, kiun la Okcidento volas altiri al sia tendaro, perfidante siajn originajn fratajn ligojn, kiuj ligis ĝin al Rusio.

La jura leĝo de Dio pravigas la obeeman aŭ punas la kulpan malobeanton konsideratan inda je eterna morto, tio estas, je la " **dua morto** ", kiu eliminis, definitive, la resurektitajn kulpulojn, nur por aŭdi kaj sperti ilian juĝon deciditan de Dio kaj liaj elektitoj, liaj sanktaj juĝistoj; tio, post kiam ilia kazo estis juĝita de ili, individue por ĉiu malbona anĝelo aŭ malbona homo.

La lasta prezidanto de Francio, trudita de Dio al ĉi tiu popolo ekde 2017, jaro markita per la numero 17, simbolo de juĝo, reprezentas per si mem la bildon de la homo de nia tempo. Li projekcias sian tutan ribeleman, ambician, fieran, individuisman kaj superregan karakteron. Li volas fari ĉion mem, ĉar li pensas, ke li povas pensi, analizi kaj organizi pli bone ol iu ajn alia. La demokratia kunteksto devigas lin alvoki ministrojn, sed li lasas al ili malmulte da persona iniciato, kaj li ofte anstataŭas siajn ministrojn por klarigi al la popolo, kion li volas fari. En ĉi tiu sinteno, ni trovas la "infanreĝon", kiu estis Ludoviko la 14-a, ĉi tiu absoluta reĝo, kiu maldungis siajn ministrojn por preni solan kontrolon de la lando. Li ŝatus esti ĉie samtempe, kaj lia intelekta trejnado permesas al li esprimi sin per longaj paroladoj, en kiuj li insiste martelas siajn ideojn kiel martelo batanta najlon por enbati ĝin en lignon. Kaj estas vere, ke ĉi tiu tekniko estas efika por tiuj, kiujn jam

konvinkis lia personeco. Sed, pli inteligentaj estaĵoj ne lasas sin esti trompitaj, ĉar ili scias, ke, eĉ se ripetata, la mensogo ne fariĝas vero.

Mi legas lian personecon kiel malfermitan libron, ĉar la viro ne estas hipokritulo; male, li estas perfekte travidebla ĉar lia fiereco forigas ĉian bezonon de li esti hipokrita. Li tial restas logika en sia tuta logiko. Kion li aprobas restas aprobita kaj kion li kondamnas restas kondamnita. Ekipita per solida edukado kaj trejnita en grandaj lernejoj, kiel perfekta sekularisto, li sublimigas la rolon de la franca respublikana lerneja edukado, kiu faris lin tio, kio li fariĝis; ĉar lia sola referenco estas ĉiam li mem. Kaj per sia propra sperto, li havas la absolutan konvinkon, ke la paco, de kiu la tuta Eŭropo profitis ekde 1945 ĝis 2022, estis nur la feliĉa sekvo de ĉi tiu respublikana lerneja edukado, certeco dividita de lia nuna ĉefministro sinjoro Gabriel Attal, la alia juna mirinfano de la franca politiko. Tial ne estas surprize vidi ĉi tiujn junulojn doni tiom da graveco al la respekto de naciaj reguloj kaj leĝoj, sed ĉefe internaciaj en nia nuna militsituacio.

Iliaj kredoj estas home logikaj kaj kompreneblaj. Ĉi tiuj estaĵoj, kiuj gvidas tutan popolon de ĉirkaŭ 67 milionoj da animoj, havas neniun alian subtenon ol tiun de jura juro establita de internaciaj reguloj establitaj antaŭ ili dum jardekoj. Ignorante eĉ la ekziston de Dio, ili povas bazigi sian analizon de situacioj nur sur ĉi tiu homa logiko instruita en la lernejoj de la Respubliko. Sed kiel ni atingis ĉi tiun punkton? Simple ĉar Dio donis al Eŭropo longan periodon de paco, por kiu intelektuloj transprenis la meriton. Nur la homo de kredo povas kompreni tion, kaj li fariĝis tiel malofta sur la tero kiel la oro de Ofir. La misuzo de fido je homa kapablo portas siajn erarajn fruktojn hodiaŭ. Ĉevaloj estas ekipitaj per okulŝirmiloj, sed ankaŭ humanistoj. Ili kredas nur je tio, kion ili vidas kaj povas tuŝi. Kaj bedaŭrinde por ili, Dio restas nevidebla kaj neniuj povas tuŝi lin.

Niaj junaj politikistoj do povas subteni prezidanton Macron nur, kaj kelkaj pli maljunaj ankaŭ faras tion, kiam li subtenas la netuŝeblan nacian rajton, kiun Rusio malobeis la 24-an de februaro 2022. Sed ĉi tiu valorjuĝo estas nur la sekvo de longa sukceso, kiu favoris la prosperon kaj materialan riĉiĝon de eŭropanoj kaj Usono. 77 jaroj da paco estas la tempo de la vivo de homo, do la tempo necesa por transformi la normon de homaj valoroj. Tamen, antaŭ ĉi tiuj 77 jaroj da paco, la homa vivo baziĝis nur sur la leĝo de la plej forta, kiel la profeta demonstraĵo de Daniel memorigas kaj instruas al ni. Estis ĉi tiu brutala normo, kiu estis la vera normo de homaj rilatoj, kaj la homo surpriziĝas, kiam la realo konfirmas ĉi tiun valoron revigante ĝin en sia tempo. Jen mi devas citi ĉi tiun version el Apokalipso 17:8, kiu malkaŝas kaj distingas de aliaj kredantoj la verajn " **filojn de Dio** " vere kaj konkrete benitajn kaj sanktigatajn per la profeta vero rivelita de Jesuo Kristo: " *La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne estas; ĝi devas supreniri el la abismo kaj iri en detruon. Kaj la loĝantoj de la tero miros, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, kiam ili vidis la beston; ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj ankoraŭ revenos.* " Kiu estas surprizita de ĉi tiu nuna reveno de milito en Eŭropo kaj la mondo? " **Tiuj, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo.** " Tiuj, kiuj ne estas surprizitaj, estas do Liaj veraj elektitoj, kiujn Li amas kaj benas. Vere!

Mi povas esti eĉ pli klara kaj preciza, " *la besto ekzistis* " ĝis 1798. " *Ĝi ne plu ekzistis* " inter 1799 kaj 2022, kaj " *ĝi reaperos* " inter 2022 kaj la printempo

de 2030. " *La besto* " ĉiam koncernas religion, tiun, kiu atakas aŭ estas atakata. La unua " venas el la maro " kaj indikas persekutantan katolikismon, la dua " venas el la abismo " kaj indikas francan revolucionan ateismon, religia paco tiam establiĝas ĝis 2022, la jaro en kiu la ortodoksa religio eniras konflikton kun la katolika Eŭropo kaj la protestanta Usono. La batalo ankoraŭ ne estas rekta, sed ĝi prepariĝas fariĝi tia per serio de vorta eskalado kaj konkreta milita subteno. La kvara " *besto* " tiam reaperas en la formo de la " *sesa trumpeto* ", kiu denove eliras " *el la abismo* ". En ĉi tiu aŭtentika religia milito de la " *sesa trumpeto* ", franca sekularismo kaj eŭropa katolikismo estas atakataj de Islamo kaj rusa ortodokseco. Usona Protestantismo intervenas kaj regas super la postvivantoj, super la tuta tero, kie Rusio kaj Eŭropo estis detruitaj, detruitaj de nuklea fajro. La kvina " *besto* " tiam ekregis sub la direkto de la protestanta Usono: " *ĝi leviĝas el la tero* " laŭ Apokalipso 13:13. La katolika dimanĉa ripozo estas tiam trudita al ĉiuj teraj postvivantoj. Komercaj sankcioj estas truditaj kontraŭ la lastaj adventistoj, kiuj restas fidelaj al la sankta Ŝabato de Dio. Sub premo de la finaj plagoj de la kolero de Dio, la ribeluloj finas dekreti la morton de adventistoj kaj judoj, kiuj rezistas ilian direktivon. Jesuo revenas en sia gloro por savi siajn lastajn elektitojn de la morto, " *kiam la potenco de la sanktuloj estos tute rompita* ", kiel profetas Daniel 12:7: " *Kaj mi aŭdis la viron vestitan per linaĵo, kiu estis sur la akvoj de la rivero, levi sian dekstran manon kaj sian maldekstran manon al la ĉielo, kaj ĵuri per Tiu, kiu vivas eterne, ke estos tempo kaj tempoj kaj duono de tempo, kaj ĉio ĉi finiĝos, kiam la potenco de la sanktuloj estos tute rompita* ." La elektitoj estas levitaj al la ĉielo, la vivantoj kaj la mortintoj en Kristo reviviĝas, kaj sur la tero, en Romo kaj ĉie kie la vivo estis plilongigita, la viktimoj de religiaj mensogoj masakras la pastrojn kaj pastrojn, kiuj trompis ilin; estas la tempo de la " *vinjaro* "; tiu de la puno de " *la granda Babilono* " aŭ, la urbo Romo en kiu Dio trovis " *la sangon de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero* " laŭ Apokalipso 18:24: " *... kaj ĉar en ĝi estis trovita la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero* ." La puno falas sur la falsajn religiajn instruistojn avertitajn en Jakobo 3:1: " *Miaj fratoj, ne lasu multajn el vi fariĝi instruistoj; ĉar vi scias, ke ni ricevos pli severan juĝon* . "

Dum ili atendas la plenan plenumon de ĉi tiuj aferoj, la franca popolo suferas la sekvojn de la mallarĝaj analizoj de sia juna ŝtatestro. Ili estas la unuaj, kiuj pagas la sekvojn de la sankcioj prenitaj kontraŭ Rusio, vidante la prezojn de hejmaj konsumvaroj ŝvebi: gaso, elektro, nutraĵoj, lupagoj, ktp. Ili tiel pagas la sekvojn de la kondiĉoj establitaj de la Konstitucio de la 5-a <sup>Respubliko</sup>, elpensita kaj efektivigita de Generalo de Gaulle en 1958. La nombro "5" estas, por Dio, simbolo de homo, ideale atribuita al Francio, la fonto de humanismo. Neniam ekzistis 6-a <sup>Respubliko</sup>. La historio de nacioj formitaj de homoj finiĝos per ĝi, en la religia milito de la " *sesa trumpeto* ". Kaj estas en la organizado de ununura monda registaro, ke la lastaj homoj vivos ĝis la triumfa reveno de Jesuo Kristo, Miĥaelo, videbla tera kaj ĉiela esprimo de la sankta kaj glora Dio-Spirito, JAHVEH, venka super ĉiuj siaj malamikoj kaj tiuj de siaj elektitoj.

Kie do estos la nacia leĝo, en kies nomo prezidanto Macron hodiaŭ kaj ekde la 24-a de februaro 2022 legitimis la engaĝiĝon de Francio kaj Eŭropo al mortiga subteno de Ukrainio?

Koncerne la moralecon de aferoj, ĉiu havas sian propran ideon pri sia propra normo; kaj jen kie kuŝas la problemo de demokratioj. Tial ĝi povas esti solvita nur per prenado de la morala normo prezentita de Dio en lia Sankta Biblio, la sola fonto de revelacio de lia plej sankta vero, laŭ kiu li juĝas ĉiujn siajn terajn homajn kreitaĵojn.

### M51 - La statusoj de la tri "Israeloj"

Mi malfermas ĉi tiun dosieron, kiu provizas nekontesteblajn kialojn kredi je la ekzisto de la Kreinto Dio. Bedaŭrinde por aliaj, nur tiuj homoj vigligitaj de vera fido povas profiti de ĉi tiu pruvo. Eble vi do demandas, kion ĉi tiu mesaĝo povas alporti al ili? Kaj mia respondo estas: multe pli ol oni povus imagi. Ĉar kio estas la celo de fido? Konservu rilaton kun Dio en kontinua kaj eterna maniero komence antaŭ ol ĝi etendiĝas eterne. Scii, ke Dio ekzistas, ne estas la fino de la celo atingebla, sed nur ĝia komenco. Ĉar, repaciĝinte kun Dio per la libervola morto de la dia Mesio nomata Jesuo Kristo, ni devas konstrui aŭtentan rilaton kun ĉi tiu supera Spirito. Ĉi tiu "ĉiela **Patro**", kiun Jesuo revelaciis al ni, havas tiom multe por dividi kaj malkovri kun ni! Lia scienco estas senlima; lia kreiva kaj inventema povo estas same multe. Kaj li havas por ni, siaj fidelaj infanoj, sennombrajn klarigojn, kiuj permesas al ni dividi lian vivkoncepton kaj jam, dum ni ankoraŭ estas en karnaj korpoj sur la tero, profiti de la tuta saĝo de lia dia juĝo.

Per la buŝo de Jesuo Kristo, li promesis "**satigi tiujn, kiuj malsatas kaj soifas justecon**" kaj li ĉiam plenumas siajn promesojn.

Ĉi tiu vorto "**justeco**" difinas la normon de lia karaktero. Li ne povas toleri la maljustecon praktikatan de homoj tre longe; kaj li konsideras, ke dum pli ol 6000 jaroj li toleris la maljustecojn faritajn de la ĉielaj anĝeloj, kiuj sekvis Satanon en lia ribelo kontraŭ li, la granda kreinto Dio, kaj kontraŭ ĉiuj liaj valoroj. Ĉi tiu pacienco, kiun li montras, estas la sekvo de lia postulo pri justeco de siaj kreitaĵoj, sed ankaŭ de si mem. Ĉar en la maljusta ordo de ĉi tiuj kreitaĵoj, la plej forta povas permesi al si fari ion ajn al iu ajn, kiam li estas pli malforta ol li. Kontraste al ĉi tiu konduto, Dio trudis al si longan suferadon, kiu daŭros 6000 jarojn ekde lia tera kreo. Ĉu justeco devas esti neevitebla por ke li venu trudi al si, en Jesuo Kristo, ministerion malestimatan de la grandega plimulto de sia juda popolo; kaj ke post ĉi tiu tempo de malestimo, li ofertas sian karnon al krucumo, la plej terura maniero de morto inspirita de la romaj paganoj.

Kiam oni pretas pagi ĉi tiun prezon por honoro Lin, justeco alprenas sian plenan signifon, ĉar ĝi konsistigas la klarigon de la benoj kaj malbenoj, kiujn Dio alportas al la estaĵoj, kiujn Li origine kreis laŭ Sia bildo; kaj tio validas por anĝeloj same kiel por homoj. Ĉi tiu rolo de perfekta justeco estas ligita al la Kristo profetita en Daniel 9:25, kie Dio diras: "Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por fini la krimon, por meti finon al la pekoj, kaj



**por repacigi la maljustecon." kaj alportu eternan justecon, por sigeli la vizion kaj la profeton, kaj sanktolei la Sanktejon de la Sanktejoj .**

" **Justeco** " estas la vera normo de amo. Sur la tero, amo igas homojn de ambaŭ seksoj fari malsaĝaĵojn, tragediojn kaj murdojn. Aliflanke, pro amo, Dio trudis kruelan morton en Kristo . La frukto de amo estas do diametre kontraŭa depende de ĉu ni parolas pri la amo de Dio aŭ la homa amo inspirita de anĝelaj demonoj. Ĉar, kiel mi jam diris, Dio nur konceptas ekziston per la apliko de absolutaj principoj, kiujn korupta homo juĝas ekstremismaj. Sed por Dio, ĉio estas ekstrema: lia amo, lia justeco, lia juĝo kaj lia memneo. Estas facile kompreni, ke tia diferenco en naturo malebligas aman rilaton inter ĉi tiu ekstremisma Dio kaj la supraĵa kaj maljusta homo, kaj des pli se li estas humanisto.

Kio karakterizas nian Dion estas ankaŭ lia perfekta stabileco, kiu koncernas lian senton de justeco, amo kaj liaj juĝoj.

Ni trovas pruvojn de tiu stabila, neŝanĝebla, eterna normo, kiel ĝia ekzisto, en la maniero kiel ĝi organizas sian programon de homa sperto sur la tero. Ĉar, post doni eternan lecionon adresitan al la tuta homaro, donante al ĝi pruvon pri ĝia kapablo ekstermi ĉiujn siajn kreitaĵojn, kion ĝi faris per la akvoj de la diluvo en la tempo de Noa, Dio organizis du sinsekvajn interligojn, programitajn kaj organizitajn sur la sama unika formo, por esprimi sian juĝon tiel konstantan kiel sian personon.

Mi parolas ĉi tie pri aferoj, kiuj aperas nur en la profunda studado de la Sankta Biblio kaj ĝiaj profetaĵoj kaj kiujn la Dio de lumo donis al mi la privilegion malkovri. Efektive, dum mi studis la profetaĵon de la Apokalipso, tiun sabatmatenon, la Spirito de Dio direktis mian atenton al la libro nomata Levidoj, kiun mi malfermis ĉe la paĝo de ĉapitro 26. Mi uzis la version de Scofield, reviziitan version de Louis Segond, en kiu la redaktantoj aldonis subtekstojn. Mi notis la menciojn "unua puno, dua puno, tria puno... ktp." Kaj tuj mi establis ligon inter ĉi tiuj punoj kaj " *la trumpetoj* " cititaj en la libro Apokalipso, kies signifon mi memoras: Apokalipso. Kaj ĉi tiu dia revelacio prenis oficialan formon. Mi estis nur ĉe la komenco de longa sperto, kiun mi pensis devus esti pli mallonga.

Kompari tiujn punojn en Levidoj 26 kun la " *trumpetoj* " de Apokalipso helpis min kompreni, ke la "nova interligo" estas submetita al la sama identa juĝo de Dio kiel la "malnova". Mi devas rimarkigi, ke mi estis konvinkita pri tiu neŝanĝebleco de la juĝo de Dio ekde la unua fojo, kiam mi legis la Biblion senĉese de komenco ĝis fino, sed ĉi-foje, pruvoj estis prezentitaj al mi por konfirmi mian fidon kaj por konfirmi ĝin al aliaj.

Tiu ĉi kompreno ŝanĝas multajn aferojn kaj kondiĉigas la eblecon eniri rilaton kun la vera Dio. Ĉar por eniri rilaton kun li, li postulas, ke ni havu scion pri li, kiu konformas al la realeco, kiun li malkaŝas en sia Sankta Biblio. Kiu ajn komprenas tion, povas marŝi kun Dio, povas aserti koni lin kaj povas antaŭdiri liajn reagojn en ĉiu cirkonstanco. La rilato establita kun Dio estas, en ĉiu maniero, komparebla al tiu, kiun ni havas kun nia proksimulo, escepte ke nia proksimulo ne povas esti trompita iel ajn. Li legas niajn animojn kaj ni ne povas legi liajn, sed li donis en revelacio tiom da pruvoj de sia amo kaj tiom da aferoj por malkovri kaj kompreni, ke ni havas la rimedojn por scii ĉion, kio gravas por nia individua savo. Ĉar fido estas renkonto inter du spiritoj: tiu de la vivanta Dio, kaj la nia, kiun li

kreis. La vorto religio estas malĝuste interpretata, ĉar ĝi estas heredita de katolikismo. La latina verbo "religare" signifas konekti, sed la konekto devas konekti la elaĉetitojn kaj Dion, ne la elaĉetitojn inter si. La Eklezio, la Asembleo, estas simple la kolektiva kunveno de kredantoj, kies individua fido estas dividita de ĉiuj siaj membroj. Kaj en 2024, nun kiam en sia juĝo de 1994, Dio malakceptis, aŭ "*elvomis*", sian lastan oficialan religian institucion nomatan "Sepa -taga Adventisto", naskita en Usono en 1863, la rilato, kiu devas esti establita kun Dio, prenis strikte individuan formon. Tiuj, kiuj konsistigas lian lastan disidentan Sepa-tagan Adventismon, estas disigitaj tra la tuta tero, kaj la kaŭzo de ilia disidentado estas origine, por la baptitaj Adventistoj, la neebleco dividi sian kredon kun la oficiala korpo, kies farojn ili kondamnas laŭ ĉi tiu situacio de la piaj Judoj cititaj en ĉi tiu verso de Ezek. 9:4: *"Tiam YaHweh diris al li: Iru tra la mezo de la urbo, tra la mezo de Jerusalema, kaj metu markon sur la fruntojn de la viroj, kiuj ĝemas kaj krias pro ĉiuj abomenindaĵoj, kiuj estas farataj meze de ĝi."* La Judoj formis nacion kaj urbon, de kiuj ili ne devis esti apartigitaj; hodiaŭ, spiritaj Judoj, kiuj estas kristanoj, estas liberaj resti en aŭ forlasi religian institucion, kiu videble apostatas.

La sperto de la Turo de Babelo raportita en la Biblio malpli temas pri la aspekto de modernaj grandaj urboj ol pri religio mem, ĉar estas la religia subjekto, kiu plej multe zorgas pri la "konfuzo" de la Babela tipo. Noa kaj lia familio rekonis la ekziston de nur la sola vera Dio. Sed je la tempo de reĝo Nimrod, politeismo jam komencis senigi la veran Dion je lia gloro, kaj eĉ tiuj, kiuj rekonis lin, kuraĝis spiti lin amasigante ŝtonojn unu sur la alian, atingante la ĉielon. Disigita ĝis tiam, la vivanta homaro kolektiĝis en unu loko, permesante al homoj formi unuopan tendaron, en kiu homaj komprenoj kunigis homojn, kiuj havis la deziron eviti siajn devojn al la vera Dio. Kaj la vera, ĉiopova Dio devis interveni por malhelpi ilian planon. Momente li kreis multajn malsamajn parolatajn lingvojn, kaj ne plu komprenante unu la alian, homoj denove disiĝis, grupo post grupo, tra la tuta konata loĝebla tero.

Per tiu ĉi ago, Dio donis la bildon de tio, kio fariĝis la kristana religio ekde la jaro 313. Ne plu persekutata, la kristana religio multiĝis en religiajn sektojn tra la tuta Romia Imperio. Estis en tiu ĉi dato, 313, ke la kristana religio reproduktis la sperton de la konfuzo de Babelo. Kio fariĝis tragedie konfuzita estis tiu ĉi religio, kiu, laŭ Jesuo Kristo, devis kunigi por fari "unu" Dion, lian Kriston kaj liajn elektitojn. De la komenco, en la tempo de la apostoloj, ekzistis nur unu normo de kristana vero, sed ekde 313 pluen, ekzistis pluraj manieroj prezenti la kristanan religion. Ankaŭ, ne plu dividante la saman kredon, kiel la saman lingvon por Babelo, religioj disiĝis al la kvar ventoj de la ĉielo.

Por marki ĉian falsan kristanismon per identigebla signo, Dio anstataŭigis sian "sanktigitan ripozon de la sepa tago" per tiu de la "unua tago", kiun la paganoj dediĉis al la adorado de la diigita "nevenkita Suno". La ŝanĝo estis ordonita la 7-an de marto 321 de la romia imperiestro Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda. Tiam, la unueco de la Romia Imperio estis rompita kaj ĝi estis dividita en du partojn, kiuj estas ĉe la origino de okcidenta romia katolikismo kaj orienta ortodoksismo. Sed nur en 1843 Babelo kaj ĝia konfuzo akiris konsiderindan etendiĝon inter protestantoj, kion Dio substrekas kaj malkaŝas en sia mesaĝo pri la

" **kvina trumpeto** " ilustrita en Apokalipso 9:1 ĝis 3, per ĉi tiuj bildoj: " *La kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis stelon fali el la ĉielo sur la teron. Al ĝi estis donita la ŝlosilo al la abismo, kaj ĝi malfermis la abismon. Kaj leviĝis fumo el la abismo, kiel fumo el granda forno; kaj la suno kaj la aero mallumiĝis pro la fumo de la abismo* . *Kaj el la fumo eliris akridoj sur la teron* ; kaj al ili estis donita povo, kiel havas povon la skorpioj de la tero . "

En ĉi tiuj tri versoj, la Spirito elvokas la falon de Protestantismo, kiu, en 1843, siavice atingis la " *putojn* " de la abismo " aŭ, al la " *profundoj de Satano* ", kiujn ĝiaj pioniroj kondamnis en la 16-a <sup>jarcento</sup>, pri la " *virino Izebelo* ", simbolo de la papa Romkatolika Eklezio. Kiel sekvo de ĉi tiu spirita falo, en plena libereco, la formoj de protestantismo tiam eksplodis kaj multiĝis, intensigante la konfuzon de la Babela tipo, kaj tiel kaŭzante diablan religian "ebriecon". Kaj pro ĉi tiu plena libereco, la protestanta religio ankoraŭ multiĝas hodiaŭ, en sennombraj sektoj kreitaj de allogaj gurooj, ĉefe en Usono, kaj en Sudameriko, Afriko kaj Sud-Koreio. Ĉiu fondinto de ĉi tiuj grupoj kaj sektoj asertas esti de la Dio de Jesuo Kristo, kaj ofte subtenate de trompaj mirakloj ofertitaj de Satano kaj liaj demonoj, amasoj da homoj sekvas ilin kaj lasas sin esti sklavigitaj de siaj novaj mastroj. Ĉi tiuj multnombraj predikistoj estas " *la akridoj, kiuj svarmas sur la tero* " en la verso, kiun mi ĵus citis.

Noto : Ĉi tiuj versoj de Apokalipso 9:1 kaj 2 prezentas al ni ĉiujn ŝlosilojn, kiuj permesas al ni interpreti la simbolan mesaĝon de la " **sesa trumpeto** ", inkluzive aparte ĉi tiun esprimon: " **kiel la fumo de granda forno** ". Estas ĉi tio, kiu fiksas la signifon de la vorto " **fumo** " citita en versoj 17 kaj 18, tio estas, la " **fumo** ", kiu estos produktita per la konsumo de homaj korpoj en " **la forno** " de " **la lago de fajro kaj sulfuro** ", kiu donos " **la duan morton** " al la falintaj anĝelaj kaj homaj ribelemaj animoj, je la tempo de la lasta juĝo, tio estas, je la fino de la sepa jarmilo.

En nia tempo, lingvoj malpli kaj malpli apartigas homojn, sed notu, ke ilia religia koncepto pli kaj pli apartigas ilin. Tio, ĝis la punkto, ke religio fariĝis la kaŭzo de la plej granda milita konflikto, kiun la homaro devas sperti inter 2024 kaj 2027-2028, tio estas, en baldaŭa tempo. Post la longa tempo de escepta "paco" programita de Dio, por Eŭropo, inter 1945 kaj 2022, ni vidos **la "glavon"**, kiun Jesuo " *venis alporti sur la teron* ", en ago laŭ liaj vortoj en Mat. 10:34: " **Ne pensu, ke mi venis por alporti pacon sur la teron; mi ne venis por alporti pacon, sed glavon.** "

Tiel, ĝuste en la momento kiam, ĉie, multiĝas la trompaj voĉoj de mensogaj gurooj, kiuj pretendas oferti la pacon de Dio, mi alportas la bibliajn profetajn pruvojn, ke li preparas pagi, per sennombraj mortoj, la frustrigon de sia gloro, kies objekto li estas flanke de ĉiuj ĉi tiuj falsaj servistoj kaj de la tuta homaro, escepte de liaj malmultaj elektitoj. Agante tiel, mi nur konfirmas la vortojn de averta kaj singardo, kiujn li diris al siaj apostoloj en Mat. 24:5 kaj 11: " *Ĉar multaj venos en mia nomo, dirante: Mi estas la Kristo. Kaj ili trompos multajn homojn ... /... Multaj falsaj profetoj leviĝos, kaj ili trompos multajn homojn* ." Estas por ni, ke li adresis ĉi tiujn avertojn, al ni, kiuj vivas en la tempo de lia vera reveno atendata por la printempo de 2030.

Antaŭ ol Jesuo Kristo aperis sur la tero, Dio adresis siajn avertojn al la tuta homaro, organizante la tutan sperton de sia karna hebrea kaj juda Izrael. La historiaj libroj skribitaj de ĉeestintoj tra la tempo permesas al ni registri la kulpojn kaj pekojn faritajn de la unua nacia popolo kolektita de Dio, kaj tio, dum tuta periodo de proksimume 16 jarcentoj. La hebreoj estis liberigitaj el egipta sklaveco ĉirkaŭ 1500 a.K. kaj ilia interligo estis kompletigita en la jaro 33 post la konfirmo de ilia malakcepto de Kristo, kiun ili subskribis per sia ago, ŝtonumante Stefanon, la junan novan kristanan diakonon.

En ambaŭ sinsekvaj interligoj, la ĝusta scio pri la vera Dio faras la tutan diferencon inter la savitaj elektitoj kaj la perdiĝintaj falintoj. Kaj Jesuo konfirmis ĉi tiun veron, dirante en Johano 17:3: "***Nun jen estas la vivo eterna, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis .***" En la buŝo kaj penso de Jesuo, koni Dion ne signifas aŭdi pri Li kaj lerni, ke Li ekzistas. La scio, pri kiu Li parolas, akiriĝas nur per sperteca rilato, kiun ĉi tiu verbo "koni" prenas en Genezo 4:1 koncerne seksan rilaton vivitan inter Adamo kaj Eva: "*Adamo konis Evan, sian edzinon; kaj ŝi gravediĝis kaj naskis Kainon, kaj ŝi diris: Mi kreis homon per la helpo de JHVÉH.*" Ĉi tiujn vortojn parolitajn de Eva devus paroli hodiaŭ ĉiuj virinoj, kiuj naskas kaj vivigas novnaskiton; kio estas tre malproksima de esti la kazo, precipe en nia eŭropa Okcidento, formita laŭ la franca modelo, la plej malbona en la okcidenta mondo, decide sekulara kaj furioze malamika al religio.

La unua Izrael estis do kaj karna kaj nacia, kaj rilate al tio ĝi konsistigis specimenon de la tuta homaro, portante ĝiajn kvalitojn kaj ĉiujn ĝiajn difektojn. La eliro el Egiptujo atestas pri tio, ĉar malantaŭ tiu glora momento, sennombraj mortoj restis laŭvoje, ĉar ili reprezentis la pekon kaj malbonon, kiujn Dio kondamnas kaj detruas. Kaj kion oni devas kompreni estas, ke agante tiel de la komenco, Dio avertas nin, ke estos same ĝis la tempo de la fino de la mondo. Tiel jarcentoj kaj jarmiloj sekvas unu la alian kaj Dio agos same rilate al tiuj, kiujn lia justeco kondamnas, kiel estas skribite en Malahio 3:6: "*Ĉar Mi estas JHVÉH, Mi ne ŝanĝiĝas...*" La historio de la malnova interligo estis skribita por instrui al ni tiun eternan principon aplikatan de Dio: "Kion li kondamnas unufoje, li kondamnos por ĉiam."

Estas facile kompreni, ke ĉi tiu antikva interligo povis esti establita nur provizore, atendante plilongigon de ĝia formo, kiu devis koncerni la tutan homaron, kiu devenas tute de la unua homo kreita kaj formita de Dio, Adamo. Tial ni trovas en ĉi tiu nova tutmonda spirita Izraelo, homajn estaĵojn konsideratajn indaj je vivo, kiel tiujn, kiujn li detruis en la karna Izraelo tra ĝia historio, de komenco ĝis fino. Kiam necese, infektaj malsanoj ruinigas popolojn kaj kaŭzas la morton de amasoj da vivoj, kiuj fariĝis vanaj kaj senutilaj. Dio ankaŭ vokas al milito, starigante regnojn kontraŭ regnoj kaj naciojn kontraŭ nacioj, kaj tio, ĝis la fino, kiam la "*sesa trumpeto*" plenumiĝos, en kiu nacioj malaperas, anstataŭigitaj de la finfina tutmonda regado.

Aŭtentika nutraĵo por vera kredo, mi memoras la perfektan analogecon de la programo de la juĝo de Dio pri la du "Izraeloj". Ĉar ne nur la punoj priskribitaj en Levidoj 26 estas reproduktitaj per la unuaj ses "*trumpetoj*" prezentitaj en Apokalipso 8 kaj 9, sed la fino de ĉi tiuj du "Izraeloj" estas idente organizita en tri

etapoj: tri deportadoj de la Judoj al Babilono kaj tri mondmilitoj por la tutmonda spirita Izraelo. Logike, ĉi tiu tutmonda Izraelo koncernas, pli aparte, la okcidentan kristanan mondon. Sed la oferto de Dio estas proponita al ĉiuj homoj, kiuj vivas sur la tero; la aliaj paganaj nacioj estas do, por Dio, kiel la ribeluloj, kiuj eliris el Egiptujo, destinitaj malaperi. Ni povas observi en ĉi tiuj du finoj la saman progresemon de la intenseco de la puno kaŭzita de Dio, ĝis la proporcio de la tempo, kiu apartigas en la du kazoj la tri etapojn de la puno: la unuaj du punoj estas proksimaj unu al la alia kaj la tria estas pli aparta, kiel iliaj sinsekvaj datoj konfirmas: por la malnova alianco: en - 605, en - 597, kaj en - 586; kaj por la nova alianco: en 1914, en 1939, kaj inter 2024 kaj 2028.

En Apokalipso, la adventista popolo, kiu restarigas la praktikon de la sepa-taga ripozo, estas ilustrita per la simbola bildo de 12 triboj. Per tio Dio diras al ni, ke li trovas en la amo al sia vero kristanojn indajn reveni al la obo de sia sankta Ŝabato de la vera sepa tago, kiu estas Sabato, kaj neniel dimanĉo aŭ "tago de la suno", la angla "Sunday" kaj la germana "sonntag", kiuj identigas falsan kristanismon ekde la 7-a de marto 321 kaj konsistigas kiel tia, porĉiame, "**la markon de la besto**" citita en Apokalipso 13:17-18; 14:10-11 kaj 16:2. Ĉi tiu vorto "marko" kontraŭas la "sigelon de Dio", kaj la identigo de ĉi tiu "marko" dependas de la signifo atribuita al la "sigelo de Dio". Por tiuj, kiuj havas inteligentecon donitan de Dio, lia sigelo estas la numero sep, kiu indikas lian sanktigon ekde lia kreado de nia tera mondo. De Adamo ĝis la reveno de Kristo, la septaga semajno estos interpunkciinta homan vivon dum 6.000 jaroj antaŭ la venonta printempo de 2030, kio faras 313.071,43 semajnojn, prenante jarojn de 365,25 tagoj. En ĉi tiu kalkulo, la lasta semajno finiĝas merkrede, la mezo de la semajno, aŭ 0,43, kaj la printempa tago de 2030. Ĉi tiu tuta nombro da semajnoj reproduktas la nombrojn de la jaro 313 sekvata de la sigelo de Dio "07".

Ekzistas du manieroj konsideri kaj prezenti la ripozon de la sepa-taga Ŝabato sanktigita de Dio. Oni povas rigardi ĝin kiel ordonon de Dio, kio ĝi vere estas, sed pli subtile, ĉar estas pli konvene enviigi ol devigi, oni povas enviigi ĝin prezentante ĝin kiel signon de aparteno al la Kreinto Dio, tio estas, kiel enviindan, dezirindan privilegion; des pli, ĉar en la sama aliro, la ripozo de la unua tago devas esti kondamnita pro tio, kio ĝi estas, tio estas, "**la marko de la besto**" de Apokalipso 13:16, la signo de aparteno al la diablo kaj lia ordo inspirita en falintaj homoj ekde 321 por Katolikismo kaj 1843 por aliaj formoj de Protestantismo.

La ordo donita al tempo, kiun ni subtenas kaj aprobas, malkaŝas la kvaliton de la normo de nia kredo. Tio ne okazus, se Dio mem ne unue starigus normon, kiun li eĉ "**sanktigis**". Kion signifas ĉi tiu sanktigo? Ĝi havas la saman dian valoron kiel kiam reĝo de Francio aŭ aliloke finis skribi edikton, poste fandis vakson, en kiu li presis la gravuraĵon de sia reĝa sigelo. Kiu kuraĝus rifuzi atenti ĉi tiun reĝan skribaĵon poste? En sia sankta Biblio, en Genezo 2, la Kreinto Dio donis al la observado de sia sankta sepa tago la saman rolon kiel ĉi tiu reĝa sigelo en mia ekzemplo. Tempo ne estas materia afero, sed Dio ankaŭ ne estas materialigita al niaj okuloj. Tamen, ambaŭ alprenas vivon kaj forton en niaj mensoj, kaj tial estas en spirito kaj vero, tio estas, en konkretaj agoj, ke ĉi tiu nevidebla Kreinto Dio devas esti servata kaj honorata, tial, obeata.



La situacio tiam fariĝas tre simpla: kiu sekvas la dian ordon apartenas al li; kaj kiu sekvas la homan ordon apartenas al la homo kaj al la diablo, lia inspiranto

Sub la nomo Izrael, ni povas trovi la plej bonan kaj la plej malbonan. La nomo, tial, havas nenion magian. Sed ĝia signifo, "venka antaŭ Dio", pruvas, ke la vera spirita Izrael rilatas nur al la elektitoj, kiujn ĝi elektas dum la daŭro de 6.000 jaroj da homa historio sur la tero, de Adamo ĝis la lasta elektita kristano.

En la nuna konfuzo, la nacia Izrael, restarigita ekde 1948 sur sia iama nacia grundo, semas problemojn en la mensoj de amasoj da homoj, kiuj rigardas ĉi tiun popolon kiel la bildon de la mesio. Ĝia historio atestita en la Sankta Biblio certigas al ĝi grandan prestiĝon. Sed por ne fali en ĉi tiun delogon, ni devas aparte rimarki kaj memori la fakton, ke ĝia rifuzo rekonii Jesuon Kriston kiel sian mesion senditan de Dio meritis ĝin esti forlasita de Dio, kiu malakceptis ĝin kaj transdonita al la diablo, kiel Jesuo konfirmis en sia revelacio aŭ Apokalipso. Ĉi tiu unua mesaĝo koncernas la tempon inter 303 kaj 313; Apokalipso 2:9: " Mi scias vian aflikton *kaj malriĉecon (kvankam vi estas riĉa), kaj la kalumniojn de tiuj, kiuj diras sin Judoj, kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano* ." Ĉi tiu dua mesaĝo koncernas la adventistan tempon en 1873; Apokalipso 3:9: "*Jen mi igos ilin el la sinagogo de Satano, kiuj sin diras Judoj, kaj ne estas, sed mensogas; jen mi devigos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke Mi vin amis.*"

Ĉi tiuj du mesaĝoj malkaŝas la veran staton de la juda Izrael kiel juĝata de Dio ekde kiam ĝi manifestis sian malakcepton de Jesuo Kristo, tio estas, ekde la aŭtuno de la jaro 33. Nia kompreno pri la signifo de la faktoj plenumitaj en la pasinteco aŭ en nia nuna mondo kaj en Eŭropo baziĝas sur la scio pri la spirita stato, kiun Dio donas al la koncernaj popoloj, nacioj aŭ regnoj. Rilate al tio, ni devas montri koherecon kaj konsideri la juĝon de Dio, kiu restas fundamenta en ĉi tiu temo.

Rilate al la nacio nomata Izrael, amasoj da homoj misinterpretas ilian revenon al sia iama nacia grundo. Ili kredas, ke Izrael estas ankoraŭ benita kaj protektata de Dio hodiaŭ. La statuso de Izrael estas pli kompleksa ol tiu de aliaj popoloj. Ĉar Izrael estis la unua atestanto elektita de Dio por reveli Sian gloron, Sian potencon kaj Liajn ordonojn, ekskluziva rolo, kiun neniu alia popolo sur la tero povas postuli. Dio bezonas konstante memorigi la homaron, ke Li ekzistas, kaj la ekzisto de la popolo Izrael estas vivanta testamento pri tio. Tamen, la Izrael restarigita en 1948 revenis portante sian tutan malbenon pro sia kategoria malakcepto de sia mesio Jesuo Kristo. En la sinsekvo de interligoj rompita de Dio pro malfideleco, ekde la tempo de la Diluvo, Izrael estas ĉe la avangardo, portante la statuson de la unua peka popolo. Kaj kion vi devas kompreni estas, ke ekde 1948, Dio uzis ĉi tiun pekan popolon por iĝi permanenta malbeno por la tuta kristana Okcidento. Fakte, en 1948, Israelo ricevis la ŝancon reveni al sia nacia grundo nur ĉar Usono, la grandaj venkintoj de la tempo, trudis la decidon de la okcidentaj aliancitaj nacioj, kontraŭ la konsilo de la angloj, kiuj administris Palestinon en ĉi tiu postmilita epoko. Tamen, ekde 1843, Usono ankaŭ estas sub la malbeno de peko, malestiminte la provojn de fido organizitajn de Dio en 1843 kaj

1844 en ilia lando. La reveno de la judoj estas do tute metita sub la signon de la malbeno de peko.

Aliflanke, en nia nuna tempo, ĉiuj popoloj de la tero estas trafitaj de lia malbeno, kaj inter ĉiuj ĉi tiuj malbenitaj popoloj, Izrael havas super ĉiuj aliaj pekaj popoloj, por Dio, la avantaĝon esti lia unua atestanto, kiu, cetere, malgraŭ sia rifuzo de la Mesio, tenas kaj klopodas praktiki respekton por liaj ordonoj. Kaj ĝi restas sur la tuta tero, la sola popolo, kiu festas, ĉiun sabaton, la semajnan ripozon, kiun li "**sanktigis**" ekde sia kreado de la mondo en la sola vera "**sepa tago**". Kompreneble, ekzistas en Izrael, kiel en Okcidento, kie ĝi estis longe disigita, plimulto da malindaj kaj nekredantaj homoj. Sed ekzistas ankaŭ, inter ili, piaj homoj, momente blindigitaj, kiel Saŭlo el Tarso, kiu poste fariĝis Paŭlo, la fidela atestanto de Jesuo Kristo. Ĉi tiuj homoj konvertiĝos kaj finos rekoni Jesuon kiel sian Mesion, ĉar sur la tuta tero, ili estas la plej bone preparitaj por akcepti ĉi tiun finan konvertiĝon. Ili jam havas scion pri ĉiuj originalaj skribaĵoj kaj tial la tutan veron instruitan de Dio al Moseo. Kiuj aliaj homoj povas diri la samon? Okcidentanoj, iliaj falsaj tradukoj de la Biblio kaj ilia falsa ripoztago: la unua tago? Islamo kaj ĝia Korano kaj ĝia falsa ripoztago: la sesa tago?

Kion vi devas kompreni estas, ke la graveco de la kulpo de la judoj malpliĝis, ĉar tiu de la false kristanaj aŭ ateismaj okcidentanoj terure pliĝis.

Laŭ la juĝo de Dio, ju pli granda estas la vero ricevita, des pli granda estas la kulpo de malfideleco. Kaj sciante, ke Jesuo Kristo oferis sian vivon pro amo kaj memnecio, la kulpo de malfideleco en la evangeliigita Okcidento estas senlime pli granda ol tiu de Izrael.

Dio ne devigas iun ajn ami lin. Kreante siajn kreitaĵojn liberaj, li sciis, ke en tiu libereco aperus en ili ĉiusecaj kontraŭaj kaj malsamaj karakteroj kaj kondutoj; ĉu en anĝeloj ĉu en homoj. La sola afero, kiun oni devas scii kaj akcepti, estas, ke Dio kreis liberan vivon, sole, por plenumi sian programon, kiu konsistas el selektado de amikoj, kapablaj ami lin kontraŭ lia atesto de amo. Tiuj, kiuj ne amas lin, do devos malaperi por ĉiam. La eterneco estas promesita, preparita por, kaj fine alirebla nur al liaj elektitoj, elaĉetitaj de Jesuo Kristo, dum la 6000 jaroj programitaj por tiu selektado.

Post kiam la statuso de Izrael estas bone komprenata, la statuso de falsa kristanismo estas facile difinebla: ĝi estas la sama, nur pli malbona. Tial ĉiuj nacioj kolizios en senbridaj sangaj masakroj, ĉar la mesaĝo de la sesa trumpeto malkaŝas, ke ĉi tiujn aferojn orkestras la malbonaj anĝeloj liberigitaj de Dio, kiu ordonas la konflikton laŭ Apokalipso 9:13-14-15: "*La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj ĉe la granda rivero Eŭfrato. Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo kaj la tago kaj la monato kaj la jaro, estis malliqitaj, por mortigi trionon de la homaro.*"

La longa periodo de **religia paco** komenciĝis en 1799, post la Franca Revolucio kaj ĝia detruo de la romkatolika papa povo kaj la franca monarkio, per kiu la katolika eklezio regis super la popolo. Pri ĉi tiu komenco de **religia paco** estas parolata en Apokalipso 7:1-2-3: "*Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, **tenantajn la kvar ventojn de la tero**, por ke la*

**vento ne blovu sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon . Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio. Kaj li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron , kaj diris: *Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos sur iliaj fruntoj la servistojn de nia Dio.* "**

Religia militado ĉesis tra la tuta Okcidenta mondo ekde 1799, sed ne la naciisma milita milito kondukita en Eŭropo fare de Napoleono la 1-a kaj liaj posteuloj. Sed la sigelado komenciĝis en Usono, ekde 1843, lando kie regis plena paco inter la ĵus enmigrintaj kristanoj; 1843 estis la dato determinita de la vera fino de la "vespero kaj mateno de 23:00" de Dan. 8:14. Kial en Usono? Ĉar post la sperto de la 16-a jarcenta Reformacio, la Eŭropo de la " **dek kornoj** " malakceptis la mesaĝon adresitan de Dio kaj liaj protestantaj atestantoj. Ĝi tiel restis kolektive sub la malbeno de sia defendo de la Romkatolikismo. Tial Dio turnis sin al Usono, ĉi tiu teritorio retrovita en la 16-a jarcento , kiu unue bonvenigis la ekzilitajn protestantojn persekutitajn en Eŭropo. Tial ĉi tiu usona lando fariĝis potenca nacio konstruita sur protestantaj religiaj fundamentoj. Bedaŭrinde, la adventismaj provoj spertitaj sur ĝia grundo en 1843 kaj 1844 rezultigis ĝian nacian malbenon. La sigelada operacio komenciĝis per la elektitoj elektitaj en ĉi tiuj du provoj, kaj estis ilia kunveno, kiu estis ĉe la origino de la strikte usona Sepa-taga Adventista Eklezio inter 1863 kaj 1873, kiam, benita de Dio, ĝi alprenis universalan formon.

Savo venas nur per Jesuo Kristo, kiel estas skribite en Johano 14:6: " *Jesuo diris al li: 'Mi estas la vojo kaj la vero kaj la vivo. **Neniu venas al la Patro krom per mi** . '* " Kaj post li, Paŭlo, lia inspirita servisto, konfirmas ĉi tiun principon, raportante la deklaron de la apostolo Petro, kiu diras en Agoj 4:12: " **Kaj en neniu alia estas savo ; ĉar ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj .** " Petro ne parolas nur pri la cirkumciditaj Judoj en la karno, sed pri la tuta homaro, heredantoj de la peko de Adamo, por kiu fido metita en Jesuon Kriston restas la sola rimedo por akiri repaciĝon kun la Kreinto Dio. Kaj la unua morto, kiu trafas ĉiujn liajn homajn kreitaĵojn, konsistigas la mortigan pruvon de ĉi tiu peka stato heredita de Adamo kaj Eva.

Ni nun forgesu la malbonecon de ribelemaj homoj, kiu kondukas al peko, kaj ni turnu nin al ĉi tiu tria Izrael, kiu en sia amo kaj obeemo estas la plenumo de la sava programo efektivigita de Dio. Ĉar por akiri ĉi tiun Izraelon, kiu plenumos lian atendon, Dio organizis sur la tero, la hebrean popolon donitan en profeta bildo de la vera Izraelo, kiu eniros en ĝian eternecon, ĉar mi memorigas vin, ke la nomo Izrael signifas "venka antaŭ Dio". Ĝis nun mi parolis nur pri du Izraeloj "venkitaj kaj malakceptitaj de Dio". Ni ne povas elvoki ĉi tiun trian sanktan kaj perfektan Izraelon sen elvoki la nomon Cion. Ĉi tiu nomo Cion estas la nomo, kiun Dio donas al la monto, sur kiu estis konstruita la urbo Jerusalemo, kies komenca nomo estis "Jebus" en la tempo de Abraham. Ne komprenante la simbolan signifon de la rolo de karna Izraelo, la Judoj faris ĉi tiun nomon "Ciono" la spiritan subtenon de sia espero pri reveno al tera gloro por sia nacio; kion ili nomas "Cionismo".

Sed en la plano de Dio, " **Ciono** " nur indikas la kunvenon de ĉiuj siaj elaĉetitaj elektitoj sur la Monto " **Ciono** " de la regenerita kaj glorigita tero post la lasta juĝo. Estas sur ĉi tiu estonta Monto " **Ciono** ", ke Jesuo venos por sido kun

ĉiuj siaj elaĉetitaj elektitoj, kiuj formas la " **novan Jerusalemon** ", kies nepriskribebla gloro povas esti esprimita nur per nunaj teraj simboloj. Estas en Apokalipso 21, ke Dio malkaŝas ĉi tiun ĉielan gloron de la elaĉetitaj elektitoj, kiuj fariĝis eternaj. Sed profete; ni jam legis en Apokalipso 14:1: " *Mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staris sur **la Monto Cion** , kaj kun li cent kvardek kvar mil, havantaj lian nomon kaj la nomon de lia Patro skribitajn sur siaj fruntoj .* "

La nomo " **Jerusalemo** " estis makulita de la sperto de la hebrea juda popolo, kies interligo estis rompita pro ilia peko. Tial Dio uzas la nomon " **Ciono** ", kiu datas de antaŭ ĉi tiu tera juda sperto, por indiki sian eternan kunvenon kun siaj elektitaj sanktuloj. Kaj la bildo de ĉi tiu eterna kunveno estas konstruita sur tiu de la "adventista" popolo, kiu restarigas la verojn detruitajn de sinsekvaj judaj, katolikaj kaj protestantaj instruoj. En la historio de ĉi tiu fina Adventismo, la adventista testo de fido de 1994 venis por apartigi la individuan " *bonan grenon* " de la kolektiva institucia " paŝtaĵo ". Ĉar Dio testas la fidon de ĉiuj, kiuj asertas lian savon en Jesuo Kristo, kiel li diras, ke li igis siajn apostolojn kaj siajn unuajn disĉiplojn fari, koncerne la judojn, en Apokalipso 2:2, en la tempo nomata " **Efezo** ", tiu de la lanĉo de la Elektito de Dio: " *Mi scias viajn farojn, vian laboron kaj vian paciencon. Mi scias, ke vi ne povas toleri malbonulojn; ke vi testis tiujn, kiuj diras, ke ili estas apostoloj kaj ne estas, kaj trovis ilin mensogantoj .* "

Necesas rimarki kiel, en sia Apokalipso, sia Revelacio, Dio konfirmas la simbolan signifon de la nombro "7".

Apokalipso 7: Temo: " **la sigelo de Dio** ", lia Ŝabato, kaj la "sigelado" de la adventismaj kristanaj spiritaj " **12 triboj** ", kiuj honoras la sepa-tagan ŝabatan ripozon.

Apokalipso 14, duoble "7", la neperfekteco de tera sanktigo: temo: Adventismo de la Sepa Tago - la mesaĝoj de la tri anĝeloj profetas 3 provojn por tri epokoj, ĝis la reveno de Kristo.

Apokalipso 21, tio estas, trioble "7"; la perfekteco de ĉiela sanktigo: temo: la kondiĉoj de ĉiela eterneco, tio estas, ĉio, kio jam ne plu estos rilata al tera peko.

Mi memorigas ĉi tie la datojn de la konstruadoj de la sinsekvaj provoj de kredo en la historio de kristanismo.

La bazo de la tuta ĉeno de akiritaj datoj estas la jaro – 458.

La bapto de Jesuo aŭtune de 26; lia morto printempe de 30; la fino de la juda interligo en 33.

La adventista testo en 1843 - la tempo de la komenco de la kompletigo de la laboro de la Reformacio, kiu restis nefinita post la 16-a jarcento.

La adventista testo ilustrita inter 1828 kaj 1873 - Daniel 12 konfirmas la testan rolon de la meza dato 1843:  $1828 + 15 \text{ jaroj} = 1843 + 15 \text{ jaroj} \times 2 = 1873$ .

La adventista testo en 1994 - la tempo kiam li estis " **elvomita** " de Jesuo Kristo. - la komenco de disidenta Sepa-taga Adventismo; kaj la plej lasta dato proponita de profetaj bibliaj figuroj.

En 2018, la Spirito de Dio malfermas novan vojon al la scio pri la dato de la vera reveno de Jesuo Kristo. De Adamo ĝis la morto de Jesuo Kristo (ne lia naskiĝo) antaŭ 4000 jaroj. Inter lia resurekto kaj lia fina reveno, antaŭ 2000 jaroj. Mortinte printempe de la jaro 30 p.K., Jesuo revenos printempe de 2030. La unuaj ses tagoj de la semajno klare profetas la 6000 jarojn da tera tempo rezervita de

Dio por lia elekto de la elektitoj. Kaj la sepa tago, sanktigita por ripozo de Dio, profetas la ĉielan ripozon de la sepa jarmilo.

La Sinjoro mem denove malfermis la novan vojon kaj ni povas pli bone kompreni la utilajn konsilojn donitajn de Paŭlo al Tito en Tito 3:9, kie li diras al li: " *Jen la aferoj, kiuj estas bonaj kaj utilaj por homoj. Sed evitu malsaĝajn diskutojn, **genealogiojn**, kverelojn kaj disputojn pri la leĝo; **ĉar ili estas senutilaj kaj vanaj**.* " Ni povas konfesi, ke " **genealogioj** " ne povas esti tre precizaj pro la interkovrantaj aĝoj donitaj en la biblia teksto. Ĉi tiu problemo nun estas tute solvita, ĉar la dato de la reveno de Kristo jam ne ripozas sur amaso da ciferoj, por nefidinda rezulto, sed sur divido de la 6.000 jaroj en trionojn, kies komencoj de la lastaj du trionoj ripozas sur la ministerio de Abraham, por la unua, kaj tiu de Jesuo Kristo, mortinta kaj resurektita, por la dua, kiu post sia resurekto alprenas ĉielan formon de " **ĉiama** " propekanto.

Ĉe la fino de ĉi tiu studo, vi povos kompreni la signifon de ĝia titolo: "La Statutoj de la Tri Izraeloj"; ĉar du sinsekvaj Izraeloj malsukcesis kaj falis kaj estis venkitaj, kaj nur la tria, koncerne la vere elektitojn, restas inda je ĉi tiu glora profeta nomo: "venka antaŭ Dio." Tamen, nur du interligoj estis faritaj inter Dio kaj homoj en la homa historio: la malnova interligo bazita sur besta sango, kaj la nova interligo bazita sur la sango verŝita de Jesuo Kristo.



### M52- 2024: jaro de tragedio?

La demando povas legitime esti farita kaj ĝia pozitiva respondo havus multan sencon.

Pluraj aferoj okazas en ĉi tiu jaro 2024, kiuj klare markas ĝin, kaj jen la listo, citita laŭ la ordo, en kiu la eventoj estis malkovritaj.

La plej malnova estas la okdeka datreveno de la jaro kiam la Okcidentaj Aliancanoj surteriĝis sur la strandojn de Normandio, Francio, la 6-an de junio 1944.

Ĝi estis la jaro kaj monato de mia naskiĝo, kaj en 1980 la monato de mia baptado kiel Adventisto de la Sepa Tago.

En ĉi tiu printempo de 2024, en Ukrainio, la situacio renversiĝas, Rusio regajnas terenon kaj Ukrainio ŝanĝas al defensiva strategio.

Israelo daŭrigas sian militon en Gazao kontraŭ la palestina Hamas.

Francio fiere anoncas la preskaŭ finon de la riparoj entreprenitaj post la incendio sur la tegmento de la katedralo Notre-Dame en Parizo, kvin jarojn post la detrua evento.

Francio organizas la internaciajn turnirojn de la Olimpikoj en Parizo, de vendredo, la 26-an de julio 2024, ĝis dimanĉo, la 11-an de aŭgusto.

Francio voĉdonos en la elektoj por la Eŭropa Parlamento la 8-an kaj 9-an de junio 2024.

En la jaro 2024, la Paska Semajno alprenis precize la saman formon kiel tiu de la morto de Jesuo Kristo, tio estas, anstataŭ ĉi tiu Sankta Semajno, merkredo, la 3-an de aprilo 2030, kaj tiu de lia reveno, printempe, merkredo, la 20-an de marto 2030.

Ĉi-monate aprilo, vespere de la 13-a de aprilo, komence de la 14-a tago, Irano lanĉis misilojn kaj virabelojn al Israelo responde al la morto de irana oficiro, mortigita kun pluraj aliaj, en la irana konsulejo en Damasko, Sirio, la 1-an de aprilo<sup>2024</sup>, per israela bombado.

Post elĉerpigo de ĉiuj eblecoj de kalkuloj bazitaj sur la nombraj daŭroj prezentitaj en la profetaĵoj de la Biblio, en Daniel, Ezra kaj Apokalipso, fine Dio suvere malfermis la vojon, malfermante la inteligentecon de siaj profetoj, siaj fidelaj servistoj, pri kiuj li skribis en Amos 3:6-7: "*Ĉu oni blovas per trumpeto en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu okazas malbonŝanco en urbo, kaj JaHVéH ne estas la aŭtoro? Ĉar la Sinjoro JaHVéH faras nenion sen malkaŝi sian sekreton al siaj servantoj, la profetoj.*"

La nova klarigo de aferoj spertitaj de homoj estas do privilegio, kiun li eterne rezervas por si mem. Kaj siaflanke, laŭ tiu principo, la homo estas reduktita al farado de nur hipotezoj, atendante la mesaĝon de Dio, aŭ la konfirmon de aferoj per ilia observita plenumiĝo.

Mi do rekomencos ĉi tiun liston de la fino, ĉar ĉi tiu temo de la atako kontraŭ Israelo fare de Irano konsistigas gravan eventon en la militstrategio de la "sesa trumpeto" anoncita kaj atendata de "**tiuj, kiuj havas orelojn**" turnitajn al Dio, kiu nomas ilin "**vidistoj aŭ profetoj**". Fakte, la "vidisto" vidas malpli per

siaj okuloj ol per siaj oreloj, tio estas, per sia aŭskultado al la dia Spirito, kiu direktas kaj gvidas liajn pensojn.

Irano verŝajne gvidos la grandan ribelon de la reĝo de la sudo profetitan en Daniel 11:40. Subtenante ĉi tiun klarigon estas la fakto, ke la reviviĝo de islamismo okazis en Francio, kie, proksime de Parizo, en Neauphle-le-Château, en bone protektita bieno, ajatolo Ĥomejni, la inspiro malantaŭ islamismo, sekrete preparis la renversion de la reĝimo de la lasta irana ŝaho, Mohamed Reza Pahlavi, kiu estis renversita la 16-an de januaro 1979. Ĉi tiu estis ankaŭ la jaro, kiam mi renkontis la mesaĝon de la Sepa-taga Adventismo. Ĝi estis ankaŭ la jaro de la Akordoj de Camp David, en kiuj Egiptujo formis aliancon kun Israelo kaj la okcidenta tendaro.

Irano do estas ĉe la radiko de la tuta religia milito kondukata de ŝijaismo. Islamo. Sunaismo. Islamo en aliaj arabaj landoj eniris sian militon. Tial ĉi tiu reveno de Irano al la avangardo de niaj novaĵoj konsistigas evidentan profetan signon, kiu atestas pri granda intensiĝo de la malamo, kiun islamaj klerikoj sentas al Israelo kaj ĝiaj okcidentaj partneroj, inkluzive de Usono, kiun ili nomas la "granda Satano", dum ili ne scias, ke Dio diras nenion alian pri ili en ĉi tiuj profetaj revelacioj. Sed ĉi tiu vekiĝo de Irano estas nur la sekvo de la atako sur israela grundo fare de la murdintoj de palestina Hamas, en la sabato de la 7-a de oktobro 2023. Ekde tiu dato, en Gazao, Israelo detruas konstruaĵojn kaj subterajn tunelojn, daŭrigante sian planon ekstermi Hamas-batalantojn kaj iliajn altrangajn gvidantojn. La malfacileco de la entreprenita tasko estas grandega, kaj la civila loĝantaro jam pagas la prezon per ĉirkaŭ 30 000 mortoj.

Ekde 1945, la okcidenta tendaro donis al si la rajton rajtigi aŭ malpermesi al nacioj posedi nukleajn armilojn. Dum pactempo, nur Usono, Rusio, Anglio, Francio, Ĉinio, poste aligitaj de Israelo, Barato kaj Pakistano, kaj fine Nord-Koreio, posedis ilin. En la nuna epoko de internacia streĉiĝo, aliaj landoj deziras posedi ĉi tiun imponan armilon, kiu ŝajnas igi nacion netuŝebla. Tamen, en nia nuna situacio, Irano estas en pozicio por majstri ĉi tiun nuklean armilon. Kaj farante paŝon malantaŭen, ni havas la bildon de la reĝo kaj liaj regatoj, la okcidenta reĝo malhelpanta liberajn kaj sendependajn naciojn uzi sian teknologian, fizikan, kemian kaj nuklean sperton laŭ sia bontrovo. En la pasinteco, reĝoj malpermesis al kamparanoj ĉasi en la arbaroj de la reĝo; hodiaŭ, novaj reĝoj malpermesas la produktadon de nukleaj armiloj, aŭ pli precize, malpermesis ilin, ĉar, iom post iom perdante sian prestiĝon kaj aŭtoritaton, okcidentaj nacioj jam ne kapablas devigi siajn malpermesojn: la militoj gvidataj de la Okcidento nur renkontis hontigajn malvenkojn, en Alĝerio por Francio, en Koreio por Usono, kaj en Vjetnamio por Francio poste Usono, kaj fine en Afganio, por Usono post Rusio. Tiel, tra la jaroj, ni atestas kolapson de la ordo trudita de la Okcidento kompareblan al la falo de la Romia Imperio. Nacioj reakiras sian liberecon kaj elektas la flankon, kiun ili preferas: la kristana Okcidento kontraŭ la ortodoksa aŭ islama rusa Oriento, NATO kontraŭ la BRICS (Brazilo-Rusio- Hindio-Ĉinio-Sud-Afrika Alianco ). La tutmonda superbazaro de ideologio estas malfermita; ĉiu faras sian elekton.

Ekde la 16-a de januaro 1979, la dato kiam iranaj islamaj revoluciuloj forpelis la usonanojn, ilian ambasadejon, kaj iliajn civilajn kaj armeajn

reprezentantojn de ilia teritorio, Irano estas metita sub ekonomian embargon fare de Usono. Silente, malantaŭ siaj limoj, Irano prepariĝis por la granda konflikto, kiu, fariĝinte neevitebla, engaĝigus ĝin en batalo kontraŭ la okcidenta kristana imperiisma tendaro. Fariĝinte tiel evidenta, la malfortiĝo de la okcidenta tendaro, malproksime de esti unuanima, nun favoras kaj kuraĝigas la militistojn de Islamo venĝi sian longan dispremado fare de la imperiismaj okcidentanoj kaj portantoj de la religia etikado "kristano". Ĉar ni ne forgesu, kiaj ajn estas la formoj, la teraj kaŭzoj, kaj la rimedoj de ĉi tiu fina konflikto, restas por Dio la batalo, kiu devas kaj mortigos falsajn kristanojn frapitajn de ekzilo pro la malmoraleco, kiu dominas ilian ekziston. En la Okcidento, ĉiutage, kaj tage post tago, la malbono plimalboniĝas, pliigante la ŝuldon, kiun ĝi ŝuldas al Dio.

Rimarku kiel, de drivo al drivo tra la tempo, la moderna Okcidento reproduktas la abismajn breĉojn de la mezepoka epoko inter siaj tre riĉuloj kaj siaj tre malriĉuloj. Mi eĉ dirus: ĉio tio por tio? Do, ĉu por reveni al ĉi tiu hontinda maljusteco la popoloj batalis kontraŭ siaj tiranaj despotoj? Kia malĝoja fiasko. Sed ĉi tiu fiasko nur gloras la kreinton Dion, kiu malbenis ilin ekde la jaro 1843; tiel ke ĉi tiu rezulto montras la limojn de la homaro, kiu perdas sian benon aŭ neniam havis ĝin, kio estas la kazo por la romkatolika religio.

Malantaŭ sia limo, Irano amasigis grandegan provizon de misiloj kaj modernaj armiloj, kiel ekzemple siaj dronoj vendataj amase al Rusio. Notindas, ke islamaj landoj elstaras de Okcidento en sia disvolviĝo de ĉi tiu dronteknologio, ĉar la du ĉefaj provizantoj estas Turkio kaj Irano, al kiuj oni devas aldoni Ĉinion. Mi estas tre sentema al bildoj, kaj la nuna tutmonda situacio memorigas min pri la batalo en Israelo inter Davido, juna paŝtisto, kaj la filistra giganto Goliato. Ĉar Okcidento bazigis sian forton kaj potencon sur la specoj de armiloj uzitaj en la Dua Mondmilito: tankoj, kanonoj, aviadiloj, ŝipoj. Kaj same kiel Davido prezentis sin per ŝnurĵetilo kaj ŝtono kontraŭ peza, akra glavo, la batalantoj de Islamo havas dronojn, kompareblajn al venenaj muŝoj, kiuj mortigas tankojn, kanonojn, aviadilojn kaj ŝipojn, kiel la milito en Ukrainio ĵus montris. La plej nova demonstraĵo nuntempe okazas en la Persa Golfo kaj la Ruĝa Maro, kie el Jemeno, la hutioj armitaj de Irano detruas israelajn kaj okcidentajn komercajn kaj militŝipojn; tio kun la konsiderinda efiko de blokado de ĉia trapaso tra la Sueza Kanalo kaj malriĉiĝo de Egiptujo, kiu transiris al la okcidenta tendaro. Eĉ hodiaŭ, la Okcidento malkovras kun hororo, ke la islama ribelo eliras venka kontraŭ la okcidenta glavo.

Ĉiuj ĉi tiuj elementoj nur konfirmas la baldaŭan plenumiĝon de la multnacia islama agreso kontraŭ eŭropa grundo profetita en Daniel 11:40. En nia nuna situacio, ni nur trovas militemajn reagojn, kiuj kreas **eskaladojn** konstruitajn ekde 1948, per la iniciato de Usono doni al la judoj ilian antikvan nacian teron okupitan de nomadaj arabaj popoloj; tio, ĉar la romianoj forpelis ilin post la detruo de Jerusalemo kaj iliaj lastaj ribeloj kontraŭ Romo kaj ĝia aŭtoritato.

En senfinaj diskutoj en okcidentaj amaskomunikiloj, ĵurnalistoj kaj iliaj gastoj esprimas sian indignon pri la reagoj de la islamanoj. Sed nur en Francio la gvidanto de la maldekstra partio, "La France Insoumise", publike alprenas sian subtenon al la islamaj loĝantaroj, kiuj suferis nenion krom maljustecojn fare de la kristana Okcidento, kiu kondukis al ili, tiel longe kiel eblis, kiel koloniigisto

trudanta siajn ordonojn per siaj ofte sufiĉe "devigitaj" traktatoj kaj interkonsentoj. Ne miskomprenu, en la Okcidento, por Usono, la proponita traktato estas subskribita kaj akceptita, riskante fariĝi malamiko de la novaj romianoj, se ĝi ne jam estas. La traktatoj proponitaj de Usono celas nur certigi la lojalecon de klientoj, kiuj devas riĉigi usonajn akciulojn, inkluzive de tiuj disigitaj tra la mondo. Kapitalismo estis anglo-usona, kaj hodiaŭ ĝi estas universala. La nacioj, kiuj subskribas ĉi tiujn traktatojn, estas do viktimoj de sangotransfuzo, kiu drenas ilin ĝis morto. Kiel ni povas esti surprizitaj, do, ke popoloj, konsciaj pri ĉi tiu realo, volas eskapi ĉi tiun ekonomian diktaĵon? Nur sana reago flanke de ili konfirmas ilian deziron pluvivi; io, kion ni trovas en la instinkto de bestoj, kiam ili sentas sin minacataj de mortiga danĝero.

Eskalado nun okazas inter Israelo kaj Irano, kaj same kiel en Ukrainio, nek popolo akceptas, ke la alia havas la lastan vorton. Ĝuste ĉi tiu speco de situacio kondukos la tutan homaron trovi sin engaĝita en granda Mondmilito, kiun neniu sur la tero volas vidi okazi. Tamen, malgraŭ ĉiuj trankviligaj klopodoj de ambaŭ flankoj, la milito profetita de Dio efektiviĝos. Kaj en ĉi tiu nova "Troja Milito", en Francio, la bela juna kaj alloga "Parizo" suferos morton, pro la kolero de la atakantoj, kiuj venis per maro, kiel la iamaj grekaj batalantoj.

Ĉi tiu nova eskalado inter Irano kaj Israelo plue subtenas mian hipotezon, ke la Unua Mondmilito povus komenciĝi jam en 2024, ĉar la rekta eniro de ĉi tiu lando, potence ekipita per modernaj armiloj, povus facile konduki al vasta araba-islama ribelo. La luparo ĉiam bezonas gvidanton.

La jaro 2024 do ne estus markita de konfiguracio identa al tiu de la morto kaj reveno de Kristo senkiale. Ĉiukaze, se 2024 ankoraŭ ne estas la tempo de la granda konflikto, kiun ni ankoraŭ ne konas nuntempe, almenaŭ ĝi devus esti markita de decidaj agoj, kiuj kondukos al tiu granda kaj tre mortiga eŭropa kaj universala konflikto. Kaj jam la rekta implikiĝo de Irano konsistigas elementon de ĉi tiu speco.

La jaro 2022 igis Eŭropon malamiko de Rusio

La jaro 2023 igis la eŭropan kaj israelan Okcidenton malamiko de la palestinanoj kaj islamaj popoloj.

La jaro 2024 enkondukas bone armitan ŝijaisman islaman Iranon en ĉi tiun ludon.

La 8-an kaj 9-an de junio, la francoj elektos siajn eŭropajn deputitojn. Kaj je la granda malkontento de prezidanto Macron, lia konstanta kontraŭulo, la Nacia Kunveno, ricevas la antaŭecon de la balotenketoj kun 32% de la voĉdonantoj. Ĉi tiu rezulto konsistigas por li la anoncon de neeltenebla fiasko, kiu falas sur lin en momento, kiam, pro la militoj kondukataj en Ukrainio kaj Gazao, la "tuta ĉielo" ŝajnas fali sur lian kapon. Ĉi tio restas logika kaj kohera por la gvidanto de la "gaŭloj", kiu havis nur unu timon: ke la ĉielo falu sur iliajn kapojn. Kaj la kunteksto, en kiu li troviĝas en ĉi tiu printempo de 2024, konfirmas, ke prezidanto Macron, la nova reĝo de Francio de la 5-a <sup>Respubliko</sup>, ricevas sur sian kapon ĉiujn plej malbonajn decidojn, kiujn ŝtatestro estas devigita fari, kiam lia ambicia kaj fiera naturo malhelpas lin agi humile. Li ne havas popolan subtenon, ĉar la popolo

de Francio elektis lin, sed ne elektis lin; kaj tio, jam dufoje en 2017 kaj 2022. La gvida pozicio de la RN, danke al kiu li estis dufoje elektita per ekspluatado de la demonigo de ĉi tiu partio, fare de la alternaj registaroj de la centrista dekstro kaj la centrista maldekstro, atestas, ke la agitado de la "diablo" jam ne efikas sur la popolon. Li ne scias tion, sed ĝi jam ne gravas, ĉar la RN ne havos la ŝancon atingi la potencon: la tempo de la nacioj finiĝos per la lasta oficperiodo de la nuna prezidanto: "Post li: la diluvo", sed diluvo de fajro falanta el la ĉielo en la formo de nukleaj misiloj. Se aferoj iros laŭ la scenaro, kiu donas al li la venkinton en la antaŭeco, la reprezentado de la eŭropaj deputitoj estos alfrontita kun la RN; vera opozicia forto, sed ĉi tie denove, la rolo de ĉi tiuj eŭropaj deputitoj kaj la EU malaperos, en la detruo de Eŭropo kaj granda nombro da ĝiaj loĝantoj.

Mi memoras, ke la kreado de EU estis por Dio la rimedo por redukti la potencon kaj influon de Francio, kiu fariĝis sklavo de sia eŭropa engaĝiĝo. Ekonomia liberalismo kondukis ĝin al la detruo de sia industria potencialo, ĉar ĝi estis viktimo de konkurenco de la eŭropa interna merkato, kies vastiĝo al 28 landoj estis efektivigita por ĉi tiu celo. Ni do havas en ĉi tiu eŭropa grupiĝo pruvon de la malbeno de Dio, kiu trafas la kristanajn naciojn, nome la "*dek kornojn*" menciitajn en Dan. 7:7 kaj Ap. 12:3 kaj 13:1, origine formitaj el la antaŭa Okcidenta Romia Imperio. Sed estas en Ap. 17:3, ke la Spirito nomas ĉi tiujn "*dek kornojn*", en nia fina epoko, per ĉi tiuj terminoj: "*Li forportis min en la Spirito en dezerton. Kaj mi vidis virinon, sidantan sur skarlata besto, plena de nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn.*" La fina kunteksto estas tiu de respublikanaj demokratioj; ĉar ĉi tie ni jam ne trovas, kiel en Apokalipso 13:1, la "*diademojn*" aŭ "*kronojn*", metitajn sur la "monarkiojn de la *dek kornoj*", tiel simbolante la tempon de ilia regado sub la dominado de la "*sep kapoj*" de papa Romo. Simile, en Apokalipso 12:3, la "*diademoj*" troviĝas sur la "*sep kapoj*" por simboli la regadon de pagana imperia Romo.

Citante la vorton "*dezerto*", Dio identigas nian epokon kiel tempon de provado de fido. Estas ĉi tiu okcidenteŭropa socio, kiun Dio komparas al "*skarlata besto*", tio estas, reĝimo portanta la kriteriojn de peko hereditaj de katolikismo, kiun li komparas en verso 5 al "*prostituitino*" nomata "*Babilono la granda*", kiu li diras esti "*vestita per purpuro kaj skarlato*". Kaj la koloro ruĝa estas samtempe la koloro de homa sango kaj tiu de peko, kiel instruas Jesaja 1:18; du aferojn, kiujn konfirmas la ruĝaj vestoj portataj de la Kardinaloj de Romo.

Vendrede, la 26-an de julio 2024, la malferma spektaklo de la Olimpikoj estas planita por okazi en Parizo. Sed mi diras "devus" ĉar malhelaj, malbonaŭguraj nuboj kovras la ĉielon de ĉi tiu evento, kiun mi, kune kun Dio, juĝas idolkulta.

La probableco, ke la evento estos interrompita kaj difektita de teroristaj atakoj, estas tre alta. Tio parte okazas ĉar la Olimpikoj revenas al la lando, kie ili naskiĝis, laŭ la ideo de Barono Pierre de Coubertin, la 23-an de junio 1894, antaŭ 130 jaroj. La unuaj Olimpikoj okazis en Ateno en 1896, en Grekio, kie ili estis fonditaj en 776 a.K.

Jam ĉi tiu modelo heredita de Grekio, stigmatizita pro siaj pekoj de Dio en lia biblia profetaĵo, en Dan. 2, 7 kaj 8, permesas al ni scii kiel Dio juĝas ĉi tiun



idolkultan eventon. Profiti ĉi tiun eventon por manifesti sian malbenon estas do tute ebla, des pli ke la minacoj de atakoj kontraŭ ĉi tiuj ludoj estas grandegaj, venantaj de Rusio ekskludita kiel nacia reprezento, kaj de la multnombraj islamistaj "ĝihadistoj" plenaj de murdema malamo kontraŭ la Okcidento kaj Francio aparte.

Mi atentigas vin pri la komenca dato: vendredo; do inter la tago de preparo por la Ŝabato kaj la Ŝabato mem, kiu komenciĝas ĉe sunsubiro vendrede vespere. Poste, estas la nombro "26", kiu estas tiu de la nomo, kiun Dio donis al si, nome "JaHve". La monato julio, metita kiel la 7-a<sup>monato</sup> de la homo, estas la 5-a<sup>por</sup> la kreinto Dio en lia origina ordo, kaj la nombro "5" simbolas la homon. Ĉu la granda kaj Ĉiopova JaHve, ĉu li ne planus dramon por adresi mesaĝon al la loĝantoj de la tuta tero, markante per sia sigelo sian kondamnon de ĉi tiu sporta idolkulto en la lando de "homaj rajtoj" kaj la 5-a<sup>Respubliko</sup>, kiun li kondamnas kiel reĝimon de peko? La tre proksima estonteco donos al ni la respondon. Notindas, ke metante la monaton julio en la 7-an<sup>pozicion</sup> de la monatoj de la jaro, tio estas, la 5-an<sup>de</sup> la dia ordo, la homo atribuas al si la dian sanktigon de la nombro "7". En sia saĝo kaj por forigi ĉian senkulpigon por tiu dia majesteco, Dio konservis en la monatoj septembro, oktobro, novembro kaj decembro, en iliaj nomoj, la numeron de sia dia ordo: sep, ok, naŭ kaj dek. Nun, la malestimo montrita al sia kalendaro bazita sur la printempa ekvinokso jam konsistigas pekon kontraŭ la kreinta Dio.

Hodiaŭ, la 16-an de aprilo 2024, 5 jarojn post la incendio en la tegmento de la katedralo Notre-Dame en Parizo, spajro metita sur la brulanta tegmento de la malnova kopenhaga borso kolapsis, same kiel tiu de la pariza katedralo. La filmita sceno estas identa al tiu de la tragika okazaĵo en Parizo kaj la plej miriga; 5 jarojn poste ĝuste laŭtage. Tia afero portas dian mesaĝon; des pli, ke la brulanta konstruaĵo spertis restaŭradon kaj nuntempe gastigas la Danan Komercean Ĉambron; kio faras ĝin la bildo de la du ĝemelaj turoj de Novjorko, la "Monda Komerca Centro" aŭ Monda Komerca Centro.

La simileco kun la incendio ĉe la Katedralo Notre-Dame en Parizo sugestas, ke Dio asignas la saman, identan rolon al la "Komerca Ĉambro" kaj la "katedralo", igante ambaŭ konstruaĵojn la ĉefsidejoj de la "**templaj komercistoj**", kiujn Jesuo perforte kaj kolere forpelis el Jerusalemo en sia indigno. Ĉi tiuj incendioj konfirmas la saman mesaĝon de akuzo, atestitan antaŭ ili kontraŭ la usonaj turoj de la Monda Komerca Centro la 11-an de septembro 2001.

Usono estas origine anglikana kaj kalvinista protestanta. Ĝi restas oficiale protestanta, sed estis invadita de katolikismo pro la signifa kaj konstanta enmigro el Sudameriko.

En Francio, la katedralo de Parizo estas romkatolika.

La ŝtata religio de Danio estas la Evangelia Luteria Eklezio.

La celoj de la kolero de Dio estas tiel klare difinitaj.

Israelo daŭrigas sian militon kontraŭ la palestina grupo Hamas en Gazao; ĉi tio estas sub konstanta premo de siaj okcidentaj aliancanoj, kiuj timas la plej malbonan dum ili atestas la mortojn de multaj palestinaj civiluloj. Gazao nun estas la vera bildo de kaoso, kun tero kaj domoj elfositaj meze de la ruinoj. Ekde la 7-a

de oktobro 2023, la dato de la Hamas-atako, kvin monatoj pasis, kaj la celo de Israelo ankoraŭ ne estas atingita. Sed Israelo neniam donis al si tempon por plenumi sian punan laboron. Kaj batali kontraŭ malamiko kaŝiganta meze de civila loĝantaro malfaciligas, se ne malebligas, la deziratan venkon. En Alĝerio, la franca registaro trovis sin en la sama situacio kaj preferis retiriĝi, venkita de pasema malamiko. Dumtage, nenio distingas inter amaso da civiluloj tiujn, kiuj armas sin kaj batalas en la rangoj de la armita rezisto. Krome, malamikeco al la eksterlanda agresanto estas tute legitime ĝeneraligita. Sed denove ĉi tie, malsukceso aŭ venko gravas malmulte, ĉar por Dio, tio ne estas la afero. Por li, Israelo devas provoki la islaman ribelon kontraŭ la Okcidento tiel same kiel Ukrainio devis delogi ilin, por altiri la koleron de Rusio sur ilin. La juda fermento estas enmetita en la islaman paston; jam ne estas demando de tempo por ke la tuta pasto leviĝu kaj produkti la eksplodon de ekscititaj homamasoj, kiuj jam ne plu toleros la diktaĵojn de la riĉaj kaj bone armitaj okcidentaj nacioj.

Mi rimarkas en la buŝoj de islamaj araboj kaj irananoj, ke ili ne diras la judoj aŭ Israelo, sed "la cionistoj". Farante tion, ili rigardas la landon de Israelo sub la nomo, kiun ilia religia ĉefurbo portis antaŭ la kreado de Israelo. Ĉar por ili, Israelo estas nelegitima, kaj ili koncentras sian tutan atenton al ĉi tiu Monto Cion, kie staris la juda templo, anstataŭigita hodiaŭ de du prestiĝaj moskeoj: la malnova kaj nigra Al-Aksa kaj la luma ora kupolo de la Moskeo de la Roko, sur kiu, revizitante la biblian ateston, Abraham obeis Dion, kiu petis lin oferi sian filon... Iŝmaelon kaj ne Isaakon, la filon de la legitima edzino. Sed ĉi tiu detalo malmulte gravas por religio, kiu malkaŝe neas, ke Jesuo mortis krucumita. Ili eĉ asertas, ke Judaso, kiu pendigis sin laŭ la atesto de la kvar Evangelioj, estus mortinta anstataŭ li. Feliĉe, tio ne estas la kazo, ĉar kiu tiam povus pravigi la savon de siaj elektitoj? Ĝis sia malapero, la islamaj popoloj devenantaj de Iŝmael konfirmis lian genetikan heredaĵon per konduto kiel " *sovaĝaj azenoj* ", kiuj " *metas manojn kontraŭ siajn fratojn* " kaj eĉ pli kontraŭ siajn hebreajn Izraelidajn duonfratojn. Ĉi tiu nelegitima familia ligo, pro Sara, lia edzino, metis Abrahamon kaj ĉiujn liajn posteulojn en konstantan lukton de mortiga ĵaluzo; kaj ĝi devas resti tia ĝis la fino de la Mondmilito de la " *sesa trumpeto* " profetita en Apokalipso 9:13 ĝis 21.

Ĉi tiu jaro, 2024, estas la dato de mia 80-a <sup>naskiĝtago</sup>. Kaj por mi, kiu naskiĝis cent jarojn post la adventista kredotesto en 1844, ĉi tiu nombro memorigas min pri la epoko, kiam Moseo estis komisiita de Dio por gvidi sian hebrean popolon el Egiptujo. Mia sindediĉo al la servo de Dio komenciĝis en 1980, kaj en 2024, mi do eniras la lastajn "6 jarojn" de mia tera religia agado. Ju pli la tempo progresas, des pli la estonteco formiĝas. Kaj mi rimarkas, ke je ĉi tiu 17-a de aprilo 2024, en Indonezio, sur la ekvatoro, la vulkano "Ruang" ĵus erupciis. Mi do emas doni al ĉi tiu ago la signifon de ebla renovigo de la klimata katastrofo, kiu trafis la imperion de Justiniano la 1-a <sup>inter</sup> 533 kaj 538. En ĉi tiu fina tempo, en kiu ni estas, la ribelema pekema mondo spertos severajn, laŭgrade intensigitajn diajn punojn. Kaj mi timas, ke ĉi tiu vulkana erupcio estas nur la komenco de la doloro. Ĉar per mallumigo de la ĉielo, la klimato malvarmiĝos kaj la rikoltoj malpliigis; rezultos malsatego, kaŭzante la morton de multaj homoj, kaj al tio aldoniĝos mortigaj epidemiaj malsanoj. Tiel ni denove trovos kaj suferos

la " kvar terurajn punojn de Dio ", kiujn li prezentas en Ezek. 14:21 ĝis 23: " *Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon **Miajn kvar terurajn punojn** , la glavon, la malsaton, la sovaĝajn bestojn kaj la peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn, tamen restos **restantaĵo, kiu saviĝos** , kiu eliros el ĝi, filoj kaj filinoj. Jen ili venos al vi; kaj vi vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn, kaj vi konsoliĝos pro la malbono, kiun Mi venigos sur Jerusalemon, pro ĉio, kion Mi venigos sur ĝin. Ili konsolos vin, kiam vi vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn; kaj vi scios, ke Mi ne faras senkaŭze ĉion, kion Mi faras al ili, diras la Sinjoro, la Eternulo . "*

La renovigo de ĉi tiuj punoj estas des pli logika, ju pli ni alproksimiĝas al la fino de la malnova interligo, kiun Dio organizas kiel la malnova interligo. " **La glavo** " estas milito, kaj ĝi komenciĝis en Ukrainio kaj Gazao; " **malsato** " estas la malamika klimato, kaj ni spertis varmajn kaj sekajn somerojn, ĉu ilin sekvas malvarma kaj pluva vetero pro la vekitaj vulkanoj? Kial ne? " **Sovaĝaj bestoj** " ankaŭ povas adopti malamikajn kondutojn kontraŭ homoj: la lupoj transloĝigitaj kaj hodiaŭ protektataj laŭ peto de sentemaj humanistoj. Kaj " **la pesto** " povas manifestiĝi en la formo de diversaj epidemiaj formoj kiel Covid-19 aŭ iu ajn alia nova viruso, la timata variolo, la pesto kaj ĥolero. Kaj en ĉi tiu mesaĝo li citas " **restaĵon** " **kiu eskapos** " kiu ankoraŭ hodiaŭ indikas liajn elektitajn sanktulojn. Tiel, mia 80-a <sup>naskiĝtago</sup> estas markita per la eniro en tempon kiu fariĝos aparte terura, en ĉiuj sferoj.

Fine, 2024 estas ankaŭ la 80-a <sup>datreveno</sup> de la 6-a de junio 1944, la dato de la Alianca surteriĝo sur la plaĝoj de Normandio ĉe la piedo de la normandiaj klifoj. Kaj ĉi tiu dato ankaŭ markas ligon inter ĉi tiu dua puno de Dio kaj la tria, kiun ni baldaŭ spertos. Inter la du eventoj, longa periodo de paco preparis la kondiĉojn por la fina konflikto. Ĉi tiu trompa paco igis okcidentajn naciojn jam ne timi la riskon de granda milito; ili senarmiĝis, preferante elspezojn por komforto kaj la plezuron riĉigi sin kaj amuziĝi; kaj hodiaŭ ili trovas sin en malfortigita situacio favora al ilia dispremado fare de la rusa malamiko kaj la islama malamiko. Tamen, post la dispremado de Eŭropo, la venko revenos al Usono, kiu tute detruos Rusion kaj ĝiajn aliancinojn, kiel profetite en ĉi tiu pasaĝo el Dan. 11:44-45: " *Kaj famoj de oriento kaj de nordo lin maltrankviligos, kaj li eliros kun granda kolero, por pereigi kaj tute ekstermi multajn. Kaj li starigos la tendojn de sia reĝa domo inter la maroj, sur la glora kaj sankta monto; **kaj li venos al sia fino, kaj neniu helpos lin** . "*

La sintezo de ĉio ĉi, kion mi ĵus prezentis, kondukas min al la konkludo, ke ĉi tiu tre speciala aparta aranĝo de ĉi tiu jaro 2024 havas por Dio la celon adresi mesaĝon al mi, kaj ankaŭ al ĉiuj, kiuj dividas ĉi tiujn revelaciojn, tiel atestante pri la fido, kiu savas, ĉar Dio aprobas ilin. Ĉi tiu mesaĝo venas aparte por averti liajn servistojn, longe kutimiĝintajn al normala, paca kaj sekura vivo, ke la ses jaroj restantaj ĝis la alveno de la atendata Kristo estos de tre malsama tipo. Milito anstataŭigos pacon, kaj mi neniam travivis milittempon, nek la mondmiliton nek la alĝerian militon; mi konis nur la tempon de paco kaj sekureco. La militoj en Ukrainio kaj Gazao ne tuŝis nin kiel povas fari loka milito; la sperto, kiu estas preparata, do estos eĉ por mi nova provo. Kaj ne dubu! Estos

malfacile, tre malfacile travivi ĝin. Ni trovos nin en tempoj de angoro aŭ "**aflikto**", kiujn Dio anoncis anticipe per sia profeto Daniel, en Dan. 12:1: "*En tiu tempo leviĝos Miĥael, la granda princo, kiu defendas la infanojn de via popolo; kaj estos tempo de aflikto, kia ne estis de post la tempo, kiam ekzistis nacioj, ĝis tiu tempo* . *En tiu tempo, tiuj el via popolo, kiuj troviĝas enskribitaj en la libro, estos savitaj.* " Ĉi tiu ŝanĝo en niaj vivkondiĉoj ja meritis mesaĝon kaj jaron 2024 markitan de Dio por anonci ĝin.

### M53 - La Diaj Perfektecoj

Kio estas perfekteco? Ĝi estas tio, kio faras iun aŭ ion neatakebla. Kaj la unua ento, kiu enkorpiĝas ĉi tiun difinon, estas nia granda Kreinto Dio, kiu venis por enkarnigi ĝin en homa formo en la homo Jesuo Kristo. Kio estas perfekta estas altiganta, tial sane kaj sankte enviinda. Tial Jesuo Kristo prezentis la serĉadon de ĉi tiu perfekteco kiel ordonon, kiun li adresis al ĉiuj siaj elektitoj, dirante al ili, en Mat. 5:43 ĝis 48: "*Vi aŭdis, ke estas dirite: Amu vian proksimulon kaj malamu vian malamikon. Sed mi diras al vi: Amu viajn malamikojn, benu tiujn, kiuj malbenas vin, faru bonon al tiuj, kiuj malamas vin, kaj preĝu por tiuj, kiuj maljuste atakas vin kaj persekutas vin, por ke vi estu filoj de via Patro, kiu estas en la ĉielo. Ĉar li levas sian sunon super la malbonulojn kaj bonulojn, kaj sendas pluvon sur la justulojn kaj maljustulojn. Se vi amas tiujn, kiuj amas vin, kian rekompencon vi havas? Ĉu ne faras same eĉ la impostistoj? Kaj se vi salutas nur viajn fratojn, kion pli vi faras ol la aliaj? Ĉu ne faras same eĉ la nacioj? Estu do perfektaj, kiel via ĉiela Patro estas perfekta* . " La perfekteco koncernas la normon de amo, tio estas, la kialon, kial Dio donis formon kaj vivon al ĉio, kio vivas libere antaŭ li. Jesuo ne limigas sin al ordigo de ĉi tiu perfekteco, sed li donas konkretan ekzemplon pri ĝi, kaj igas nin partopreni lian rezonadon, perfektan, kaj tial nediskuteblan. La malfacileco praktiki ĉi tiun ordon estas la celo de nia tuta spirita batalo; kaj ŝanĝiĝi por konformiĝi al la prezentita dia modelo postulas ĉiujn niajn klopodojn kaj la rezignon de nia egoismo heredita en la karno de la prapeko. Estas ĉi tiu ŝanĝo, kiun Dio nomas konvertiĝo, ne simple preni la etikedon de nova kristano per bapto.

Ĉar la celo de ĉi tiu dia postulo estas la kapablo vivi eterne en la ĉielo en ĉiela socio regata de ĉi tiu alta normo de amo. Kaj la lernejo de memnego nuntempe estas en nia ĉiutaga tera vivo. Ni devas lerni meti la valoron de aferoj en perspektivon, sciante, ke ni ne konservos ion ajn teran, nek varojn, nek

valorojn, nek nian fizikan korpon, sed nur nian spiriton, se ĝi konvertiĝos al la ĉielaj valoroj postulitaj de Dio kaj la eterneco, kiun li ofertas en Jesuo Kristo.

La perfektecoj de Dio koncernas ĉion, kion Li kreas, faras, ordonas kaj organizas. Kaj ĉi tiu perfekteco malkaŝiĝas en multaj aspektoj, kiujn normala homo ne vidas kaj pri kiuj li tute ignoras, ĉar Dio mem estas nevidebla.

Ekde la unuaj ses tagoj de sia tera kreaĵo, Dio juĝas sian verkon " *tre bona* " laŭ Gen. 1:31: " *Dio vidis ĉion, kion Li kreis, kaj jen, ĝi estis tre bona. Kaj estis vespero kaj estis mateno, la sesa tago.* " Sed li ankoraŭ ne juĝas ĝin perfekta, ĉar por li perfekteco neniam estos tera ĝis ĝi estos renovigita; kaj inspirita de li, la apostolo Paŭlo diras al ni en Rom. 12:2: " *Ne konformiĝu al ĉi tiu mondo, sed transformiĝu per la renovigo de via menso, por ke vi provu, kio estas la bona kaj aprobinda kaj perfekta volo de Dio.* " Por homoj, perfekteco havas progresemaĵojn gradojn. Ĉi tiu verso permesas al ni kompreni, kial la termino perfekta ne aperas en ĉi tiu tera kreaĵo. Por Dio, ĉi tiu verko estas konstruita simbole sur la penso pri la peko, kiun faros liaj kreitaĵoj faritaj laŭ lia bildo, ĉar la nokto jam profetas la mallumon de la faroj de la diablo; kaj la luno kreita en la kvara tago ankaŭ simbolas ĝin, antaŭ la simbolo de la arbo, kies frukto malfermas la scion pri bono kaj malbono. Juĝante sian verkon " *tre bona* ", Dio esprimas sian plenan kontenton pri la kreitaĵoj pro la spirita signifo, kiun ili ĉiuj portas. Tamen, li atendos ĝis la fino de la mondo aŭ preskaŭ por ke mi malkovru ĉi tiun simbolan signifon, kiu restis kaŝita kaj ignorata dum preskaŭ 6000 jaroj.

Dio ilustras sian koncepton pri perfekteco per la apero de la juda "menorao", la sepbranĉa kandelabro, kiun li konstruis en la tempo de Moseo. Ĝia dezajno esprimas perfektecon laŭ pluraj manieroj.

La nombro sep estas nedividebla, kaj la kandelingo havas perfekte simetrian aspekton, kun la " *sep lampoj* " centritaj ĉirkaŭ la centra lampo. Kiel ajn ni rigardas, ĝi reproduktas la simetrian bildon de Kristo krucumita sur la kruco starigita ĉe la piedo de Monto Golgota. En lia malfermita mano ĉe la fino de lia najlita maldekstra pojno estas tri lampoj, kaj en lia dekstra mano estas la aliaj tri lampoj; lia korpo kaj kapo estas la centra lampo. Tio ne estas ĉio. La simetrio de ĉi tiu kandelingo ilustras la sinsekvon de tri perfektecoj: sinsekve en la kronologio de eventoj, la malnova interligo, Jesuo Kristo, kaj la nova interligo; ĉiu etapo estante perfekta verko efektivigita de la perfekta Dio.

La nombro tri estas mem la simbolo de perfekteco. Kaj ĉi tiu kompreno donas en la bildo de la kandelingo, al la malnova interligo, la tutan dian perfektecon, kiu karakterizis ĝin. Estas skribite en Rom. 7:12: " *La leĝo do estas sankta, kaj la ordono estas sankta, justa kaj bona.* " Kaj estas ĝia perfekta observado fare de Jesuo Kristo, kiu atestas ĝian dian perfektecon; kion li konfirmis dirante, en Johano 8:46: " **Kiu el vi kondamnas min pri peko? Se mi diras la veron, kial vi ne kredas min?** "

Dio metas antaŭ la pekan homon sian planon de savo, kiu baziĝas sur la tri sinsekvaj fazoj de ĉi tiuj tri diaj perfektecoj.

- 1- Scio pri la instruado de la leĝo de Moseo: la verko de la Patro.
- 2- Scio pri la instruado donita de Jesuo Kristo: la verko de la Filo.



3- La scio pri profeta instruado ricevita de Dio en la nomo de Jesuo Kristo kiel: la verko de la Sankta Spirito.

La programo profetita de Dio montras, ke ĉi tiuj tri etapoj de lia savopiano estas esencaj, komplementaj kaj neapartigeblaj.

Kio estas la nombro 7? Ĝi estas la simbola nombro de sanktigo, kaj ĉi tiu sanktigo estas la frukto akirita per ĉi tiu sinsekvo de tri diaj perfektecoj, en kiuj, en Jesuo Kristo, Dio staras en la centro; kio en la formo de nombroj donas al ni: 3 + 1 + 3. La nombro 3 indikas dian perfektecon koncerne la homaron en ĉi tiuj du aliancoj. Sed lia persona perfekteco permesas al Jesuo Kristo porti la nombron "1" de unueco kaj unikeco, kiun li postulis dirante en Johano 10:30: "**Mi kaj la Patro estas unu**."

Nu, ĉi tiu nombro 313 estas tiu de la dato, kiam Dio rajtigis la diablon eniri sian savo-verkon, ĝis la punkto falsi la Sanktajn Skribojn; tio, ofertante al la kristanoj persekutitaj ekde la komenco de la fondo de la Eklezio de Kristo, ĉesigon de ĉi tiuj persekutoj. Ĉar malproksime de esti utila por la kristanoj de la koncerna tempo kaj ĝis nia tempo, ĉi tiu ĉesigo de persekutoj devis altiri sur ilin teruran dian malbenon. Kion oni devas kompreni estas, ke ĉi tiu libereco donita al kristanismo favoris la distordon de la pura dia vero instruita ĝis ĉi tiu momento de granda diabla delogo. La dialogo inter la diablo kaj Dio rivelita en la libro de Ijob permesas al ni kompreni, ke ĉi tiu ŝanĝo de taktikoj de la diablo estis la objekto de interkonsento donita de Dio. Kaj se Dio akceptis ĉi tiun ŝanĝon, tio estas ĉar ĝi neniel malhelpas lin rekoni siajn elektitojn, kiuj distingiĝas en ĉiuj cirkonstancoj per la amo, kiun ili havas al lia vero. Dio tial konsentis, ke la kristana religio estu perversigita de la agentoj de la diablo kaj tiel kaptu ĉiujn homojn neindajn je ĝia savo. Ĉar ĝuste en ĉi tiu kunteksto de plena libereco la falsa kredo konstruiĝis kaj prenis la formon de la romkatolika religio, kiu fariĝis papa nur en 538. Estas do la dato 313, kiu markas la finon de la "**dek tagoj**" **aŭ dek jaroj da persekutado profetitaj en la mesaĝo, kiu celas la tiel nomatan "Smirnan"** epokon en Apokalipso 2:10: "*Ne timu tion, kion vi suferos. Jen la diablo ĵetos iujn el vi en malliberejon, por ke vi estu tentataj, kaj vi havos aflikton dek tagojn*". Estu fidela ĝis la morto, kaj mi donos al vi la kronon de la vivo." La profetita persekutado komenciĝis en 303 kaj finiĝis en 313 per la venko de la nova imperiestro Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda. Estis rimarkinte la abomenindan aspekton de lia kristana religio falinta en apostazion, ke Dio decidis oficiale forigi la praktikon respekti sian sanktan "**sepan tagon**" sanktigitan per la semajna ripozo. Imperiestro Konstantino estis nur la instrumento de la ŝanĝo kaŭzita de la unua ripoztago trudita ekde la 7-a de marto 321. Kaj ĉi tiu dato mem transdonas mesaĝon adresitan de Dio al la novaj pekuloj de ĉi tiu apostazio: 7: tiu, kiu sanktigas la sepan tagon kaj ĝiajn observantojn, deklaras militon kontraŭ vi: Marso, indikante la romian dion de milito. La dato 321 prenas la descendan formon de spirita falo: 3, perfekteco; 2, neperfekteco; kaj 1, plej malalta nivelo. Fakte, en 321, la Spirito de Dio nur konfirmis la apostazion establitan en 313, kaj li aplikis la sekvojn de ĉi tiu falo transdonante la falsan kristanan religion al la diigita pagana astrala dio, kiun la Imperiestro Konstantino servis kaj ankoraŭ kredis, ke li servis en la nomo de Jesuo Kristo: la "Nevenkita Suno" jam adorata de la Egiptoj de ĉiam aŭ preskaŭ. Kontraste al Dio, kiu honoras sian "**sepan**

**tagon** ", la paganoj metas komence de la semajno, en la "**unua tago** ", la adoron de la "Nevenkita Suno"; kiel plue pruvas la nomoj de la tagoj de niaj semajnoj hereditaj de la kalendaro de la paganaj romianoj; al ĉiu tago ĝia astrala dieco: en kreskanta ordo: Suno, Luno, Marso, Merkuro, Jupitero, Venuso kaj Saturno. Estas ĝia origino dediĉita al suna kulto, kiu faras la reston de la "**unua tago** " tago malbenita de Dio, kiu donas al ĝi la titolon de "**marko** " de religia aparteno kontraste al tiu de ĝia reĝa kaj dia "**sigelo** ", kiu konsistigas ĝian ŝabatan ripozon de la "**sepa tago sanktigita** ", ekde ĝia kreado, ĉe la fino de la semajno de la tuta tera kreado laŭ Gen. 2:2-3. La vorto "**marko** " estas tiu de fifamo, de markigo, de ŝtatperfido, kiu meritis morton en la tempo de la monarkoj kaj kiu prenis la formon de lilio presita per varmega fero sur la kulpuloj. Dio donas al la praktiko de la falsa "tago de la Eternulo" traduko de la nomo dimanĉo, ĉi tiun saman signifon kaj ĉi tiun saman kondamnon ekde la ekvalido de lia dekreto profetita en Dan.8:14, kies ĝusta traduko estas: "**Ĝis du mil tricent vespero-mateno kaj sankteco estos pravigitaj** ", kaj mi specifas, sen ortografia eraro, ĉar estas intence, ke li prezentas en singularo, en la originala hebrea teksto, la esprimon "vespero-mateno", kiu indikas komplemente tutan tagon de 24 horoj en la rakonto de la kreado, ĉe la fino de la unuaj ses tagoj de la unua semajno.

Kaj en mia lasta mesaĝo, mi prezentis la kalkulon de la nombro da semajnoj, kiuj sinsekvas dum la 6.000 jaroj de la tera provo de fido. Ĉi tiu nombro estas: 313.701,43; kiu do estas la nombro da sep-tagaj sabatoj spertitaj de la servistoj de Dio en ĉiuj ĉi tiuj 6.000 jaroj.

En ĉi tiu nombro, ni trovas la bildon de la perfekte simetria kandelingo, la numero 313, sekvata de la numero "7" de dia sanktigo, kiun ĉi tiu kandelingo reprezentas per siaj "**sep lampoj** ". Por establi ĉi tiun kalkulon, mi uzis la valoron de la sunjaro, kiu estas 365 ¼ tagoj, aŭ 365.25 tagoj.

En profetaĵo, dia perfekteco aperas en ĝia strukturo. Efektive, en Daniel kaj Apokalipso, kies unuaj 7 ĉapitroj indikas la simbolan signifon de la nombroj 1 ĝis 7, la Spirito konstruas sian revelacion prezentante 3 superrigardojn de la kovrita profetita tempo; en Daniel, tra ĉapitroj 2, 7 kaj 8 kaj en Apokalipso, ni trovas 3 paralelajn temojn: "**la leterojn aŭ mesaĝojn, la sigelojn kaj la trumpetojn** ". Ĉiu el ĉi tiuj 3 temoj estas dividita en tri partojn, kiuj kovras la tempon inter la tempo de la apostoloj kaj 1843; la tempon de Adventismo de 1843 ĝis 2030; kaj la revenon de Kristo komence de la jarmilo de la sepa jarmilo de 2030 ĝis 3030.

Tiuj tri temoj prenas la konfiguracion de la templo konstruita sur du kolonoj reprezentitaj per "**la literoj kaj la trumpetoj** ", kaj en tiu bildo, ni havas en la centro la temon de la "**sigelo de Dio** ", kiu memorigas pri la aspekto de la tabernaklo konstruita de la hebreoj. La "**literoj kaj la trumpetoj** " kovras la tempon ĝis la reveno de Kristo, sed ĉiu mesaĝo komenciĝas je malsama dato laŭ sia signifo.

La plej longa estas tiu de la "**leteroj** ", kiu kovras la maksimuman tempon ekde la tempo de la apostoloj, la tempo kiam Johano ricevas la vizon, kaj la tempo de la reveno de Jesuo Kristo.

La temo de "**trumpetoj** " estas pli mallonga ĉar, indikante la diajn punojn truditajn de Dio post la vasta apostazio de 313, ĝi komenciĝas per la barbaraj invadoj multigitaj inter 313 kaj 538 kaj finiĝos en 2028 per la fino de la "**sesa**

*trumpeto* ". La temo mem estas dividita en 3 partojn prezentitajn en ĉapitroj 8 kaj 9, kaj krom tio, "*la sepa trumpeto* " estas prezentita en ĉapitro 11.

La temo de la "*sigelo de Dio* " estas eĉ pli mallonga, komenciĝante en 1843-1844. Ĉi tiu tempo, kiam veraj "Sepa-tagaj Adventistoj" estas sigelitaj de Dio, estas kovrita en tri ĉapitroj: 7, 14 kaj 21 ; **tri obloj de 7, la nombro de sanktigo.**

En la centro de la libro, ni trovas tri superrigardojn de la kristana epoko, paralele prezentitajn en ĉapitroj 11, 12 kaj 13. Estas en ĉi tiuj tri ĉapitroj, ke la periodo de la papa regado prezentita en Daniel 7:25 kiel "*tempo, tempoj kaj duono de tempo* " aperas en siaj du aliaj formoj "*kvardek du monatoj kaj mil ducent sesdek tagoj* ". Ĉi tiu profeta daŭro do estas prezentita en tri formoj.

La tutmonda tempo de Adventismo kovrita de la profetaĵo komenciĝas en 1843 kaj finiĝas en 2030, kaj ĝi estas konstruita sur 3 sinsekvaj etapoj kiuj iras de 1843 ĝis 1873, 1873 ĝis 1993, kaj 1993 ĝis 2030. La unua etapo estas strikte usona, la dua estas universala kaj finiĝas per la vomado de la institucio en 1993, la tria kaj lasta etapo estas tiu de la disidento "Sepa-taga Adventismo" kiun mi reprezentas ekde 1991, kun ĉiuj tiuj kiujn Dio rekonas kiel siajn "amatajn filojn".

En mia sperto pri Adventismo, mi rimarkas tri etapojn markitajn de la ricevo de dia lumo. La unua de 1980 ĝis 1991, la dua de 1991 ĝis 2018, kaj la tria de 2018 ĝis 2030.

Tiel, Dio signifas la perfektecon de siaj verkoj per ĉi tiu renovigita rolo de la nombro 3, kion atentaj homoj jam rimarkis kiam ili kreis ĉi tiun diraĵon: "Neniam du sen tri." La sola eraro estas, ke ĉi tiu "neniam" nur koncernas tion, kion Dio efektivas.

De la komenco, Dio konstruis la perfektecon de sia plano de savo sur siaj tri sinsekvaj roloj de "***Patro, Filo kaj Sankta Spirito***".

#### M54- **Okcidentaj maljustecoj**

De kiam homoj kuniĝas por alfronti unu la alian, ĉiam estas la plej forta, kiu fine venkas sian kontraŭulon aŭ kontraŭulojn, al kiuj ili trudas sian leĝon; ion, pri kio S-ro Jean de La Fontaine admirinde kaj tre prave memorigis infanojn kaj plenkreskulojn, dirante en sia fablo titolita "*La Lupo kaj la Ŝafido*", ĉi tiun finan moralon: "la racio de la plej forta estas ĉiam la plej bona."

Dirante "la plej bona", li sugestas, ke la venkito estas devigita rekoni la legitimecon de tio, kion la venkinto trudas al li. Ĝi estas do malvera valorjuĝo, kiun la venkito akceptas pro manko de kapablo agi alie. En sia alia fablo nomita "*La Vulpo kaj la Vinberoj*", li substrekas ĉi tiun kapablon por rezignacio imputante al la vulpo, kiu ne povas kapti la maturajn kaj bongustajn vinberojn, tro alte kaj neatingeblajn, ĉi tiujn konsolajn vortojn: "ili estas tro verdaj".

Nia okcidenta mondo do konstruiĝis laŭlonge de la tempo sur sinsekvo de plenumiĝoj de ĉi tiuj du paraboloj. Tiel, kiam homoj estas venkitaj, ili komence

grincas siajn dentojn; ili rezignacias sin duan fojon, kaj trian fojon, ili pravigas kaj defendas, eĉ ĝis trudado al aliaj, la leĝon truditan de la venkinto. Kun la tempo, adaptiĝoj okazas kaj inter la kontraŭuloj de hieraŭ troviĝas la plej fervoraj subtenantoj de morgaŭ. Alligiteco al paco ofte fariĝas kaŭzo de konsolo de la tipo "la vinberoj estas tro acidaj". Sed krom ĉi tiuj naturaj homaj kondutoj, ekzistas diaj direktivoj ignorataj de kaj kredantaj kaj ateismaj homoj. Ĉar, inter kredantoj, malmultaj konsideras la fakton, ke nur la Kreinto Dio vere direktas la formojn, kiujn historiaj faktoj prenas.

En la historio, post la gloraj faroj plenumitaj en la tempo de Moseo, Kaleb kaj Josuo, kaj denove sub reĝo David, tempoj en kiuj la supera direkto de Dio estis konsiderata, la reston de la tempo, eĉ en Izrael, la opinioj de la vera Dio estis tute ignorataj de la reĝoj, kiuj sinsekvis kaj en Izrael kaj en Judujo. Kaj post la apostazio de ĉi tiu Izrael, tutmonde detruita por la dua fojo post la Ĥaldeoj, de la Romanoj en 70 kaj tute en 135, estis en mezepoka Eŭropo, ke ĉi tiu konduto estis reproduktita kaj daŭrigita. Fakte, ne plu havante ian ajn rilaton kun la vera Dio, en falsa katolika kristanismo, la principo de jam farita estis trudita: "Mi estas venka ĉar Dio estas kun mi; mi estas venkita ĉar li estas kun la malamiko." Kaj kompreneble, pastroj kaj papoj sciis lerte ekspluati venkojn kaj malvenkojn por la afero de katolikismo.

La amaso da ĉirkaŭ 8 miliardoj da homoj estas trompita de religiaj kaj politikaj interpretistoj, kiuj donas al ili malverajn klarigojn pri la kaŭzoj de la tragedioj, kiuj trafas ilin. Tio estas simple ĉar tio, kion ili prezentas kiel kaŭzojn, estas, en la okuloj de la vivanta Dio, nur konsekvencoj. La veraj kaŭzoj de tragedioj estas spiritaĵoj kaj mi havas la privilegion koni la justan kaj veran juĝon de Dio, kiel li malkaŝas ĝin en siaj du ĉefaj profetaĵoj, Daniel kaj Apokalipso.

Kvankam nevidebla, Dio lasis je nia dispono la verkadon de ĉi tiuj du libroj, en kiuj li konstruas, paŝon post paŝo, la revelaciojn, kiuj esprimas lian juĝon pri la disvolviĝo de la kompleta historio de la kristana religia kredo. Ĉar ĝi konsistigas la floradon de ĉiuj liaj konstruitaj kaj skribitaj revelacioj, kiuj konsistigas la Sanktan Biblion, kiu, tute inspirita de lia senlima Spirito, meritas sian nomon "Vorto de Dio". Sed atentu, ĉar ĉi tiu "Vorto de Dio" estas lia privata ĝardeno, en kiu la diablo venas por planti siajn proprajn semojn de falsitaj tradukoj, sur kiuj baziĝas falsa kristanismo: " *la lolo* ", laŭ Mateo 13:25: " *Sed dum homoj dormis, lia malamiko venis kaj semis lolon meze de la tritiko, kaj foriris sian vojon.* "

La rigardo de la spirita homo profunde penetras en la ekzamenon de historiaj faktoj, dum tiu de la normala homo vidas nur ĝian supraĵan aspekton; tiel ke ĉi tiuj du rigardoj estas kompareblaj kiel video kaj foto; la tria kaj dua dimensio. Krome, koni la justan kaj veran juĝon de Dio donas la certigon ne koni seniluziiĝon, ĉar lia venko kaj la plenumo de ĉio, kion li profetis, per siaj servistoj, estas certaj esti perfekte plenumitaj, rimarkitaj kaj atingitaj. Ĉio estas nur demando de tempo; temo pri kiu Dio sole restas la absoluta Majstro.

Kiam la malbeno estas trudita de Dio, ĝi povas preni ĉiajn formojn en homaj okuloj, kiuj enigis la kulpan homaron en malfeliĉon kaj suferon. Kial? Ĉar nur sufero povas, se ĝi ankoraŭ eblas, puŝi kreitaĵon pridubi siajn kaŭzojn, laŭ la justa juĝo de Dio. Jen kion Dio diras al ni per ĉi tiu verso el Koholeto 7:14: " *En*

*la bona tago ĝoju, kaj en la malbona tago konsideru: Dio faris ambaŭ, por ke la homo ne malkovru ion pri tio, kio estos post li.* " En ĉi tiu verso, la Spirito parolas pri normala homo; homo sen Dio. Sen scii la kaŭzojn, kiujn Dio donas al eventoj, la homo povas efike nur ignori, kion la estonteco rezervas por li. Dia profeta revelacio estas do la antidoto kontraŭ ĉi tiuj spiritaj malsanoj, kiujn reprezentas nescio kaj miskompreno. Por Dio, vera inteligenteco malkaŝiĝas per la serĉado de kompreno pri aferoj turnitaj al li. Ĉar homoj faras multan teknikan kaj sciencan esploradon, sed ili ne celas scii, kion Dio pensas kaj kiel li juĝas.

En la epoko de la "Sunreĝo", la nomo donita al la juna reĝo Ludoviko la 14-a, aŭtokrato kun absoluta despota povo, tute maljusta kaj submetita al la aŭtoritato de la papa romkatolikismo, la voĉo de la vera Dio apenaŭ aŭdeblis. Ankaŭ, sub la kovro de esprimplena arto, la Spirito inspiris Jean de la Fontaine, ĉar lia fablo titolita "La Lupo kaj la Ŝafido" prezentas ĉi tiujn du simbolojn uzitajn de la Spirito de Dio en Jesuo Kristo, kiu diris, precize, al siaj disĉiploj kaj apostoloj, laŭ Mat. 7:15: " *Gardu vin kontraŭ falsaj profetoj. Ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas ŝafaj lupoj.* "; kaj en Mat. 10:16: " *Jen mi sendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj. Estu do prudentaj kiel serpentoj kaj sendanĝeraj kiel kolomboj.* " La regado de Ludoviko la 14-a markis la kulminon de la persekutado de la veraj "filoj de Dio" de la tempo. La subtila mesaĝo de la poeto tiel alvenas en tempo plej maltrankvila pro la atako de la " *rabismaj lupoj* " vestitaj per sutanoj, kiuj donas al ili la aspekton de " *ŝafoj* ".

Ekzistas du specoj de maljusteco, la civila formo kaj la religia formo, kaj ambaŭ havas kiel kaŭzon la dian malbenon; ĉar la vivon donas Dio, kiu regas ĉiujn ĝiajn aspektojn. Tra la tuta tero, homoj suferas, ĉar ili ne estas konektitaj al ĉi tiu kreiva Spirito. Sed la maljusteco, kiun Dio aparte celas, estas tiu, kiu atakas lian planon de savo, kiu, en sia vera formo, esprimas kaj malkaŝas lian tutan bonecon, lian amon kaj lian memnecon. Nu, ĉi tiu plano de savo pasas ekskluzive tra la elaĉeto de pekuloj akirita per la libervola elaĉeta morto de nia dia Savanto Jesuo Kristo. Tial ne estas surprize, ke la diablo enfokusigas sian tutan energion kaj sian malamon al atakado de la veraj elektitoj de Kristo, tiuj, kiuj akiras la eternan savon, kiun li jam perdis en la jaro 30, kiam Jesuo oferis sian vivon kiel oferon, por akiri la savon de siaj veraj elektitoj.

Komence de la historio de la Eklezio, la elektitoj kaj la falintoj formis du apartajn tendarojn, pro la morta risko postulata de sindediĉo al Dio. Unu estis aŭ por la vero de Kristo aŭ kontraŭ ĝi. Post la tempo de la apostoloj, kaj precipe ekde 313, la dato de la oficiala fino de la persekutoj de imperia Romo, spirita konfuzo establiĝis, nutrita de ĉi tiu trompa paco. De tiu momento, la diablo kondukis amasojn da homoj en la falsan kristanan kredon, kiuj neniam enirus la veron de Kristo. La spirita konfuzo tiel kaŭzita rezultigis la establon de religia maljusteco, kies malfeliĉa konsekvenco estas trompi la kredemon de tiuj, kiuj fidas lin. Juĝante laŭ la krucoj, kiujn ni trovas antaŭ la tomboj de mortintaj katolikoj, la tuta homaro ŝajnas endormiĝi en la promeso de traŭro al la ĉielo kun Jesuo Kristo. Kaj kompreneble, falsaj katolikaj kristanoj, kaj ekde 1843, protestantoj, amas agrablajn fablojn kaj facile alkroĉiĝas al la falsaj konsoloj instruitaj de religiaj homoj ambaŭflanke. Tamen, ĉi tiuj konsolaj mensogoj ne ŝanĝos la teruran estontecon, kiun la vera justeco de Dio preparas por ili. Amasoj da homoj mortas



en falsa espero pri paco kun Dio, sed ĉe la Lasta Juĝo, ili malkovros la trompon, al kiu ili aliĝis, dividante per nepravigebla fido la kulpon de siaj falsaj religiaj instruistoj.

La situacio, kiu regos ĉe la reveno de Jesuo Kristo, por tiuj, kiuj spertos ĉi tiun revenon, estos tre malsama. Ĉar male al tiuj, kiuj endormiĝas en paca konfido, ili havos, ankoraŭ vivantaj, konkretan pruvon, ke iliaj religiaj instruistoj trompis ilin. Kaj jen kio klarigas ĉi tiun agon de terura venĝo kontraŭ la kulpaj instruistoj, kiun Apokalipso 14:18 nomas "la vinjaro": "Kaj alia anĝelo eliris de la altaro, kiu havis aŭtoritaton super fajro, kaj parolis per laŭta voĉo al tiu, kiu havis la akran rikoltilon, dirante: Sendu vian akran rikoltilon, kaj rikoltu la vinberojn de la vinberarbo de la tero; ĉar la vinberoj de la tero estas maturaj." Jesaja 63:3-4: disvolvas ĉi tiun temon: "Mi sola piedpremis la vinpremilon, kaj el la popoloj neniuj estis kun Mi; Mi piedpremis ilin en Mia kolero, Mi dispremis ilin en Mia furiozo; ilia sango elverŝiĝis sur Miajn vestojn, kaj Mi malpurigis ĉiujn Miajn vestojn. Ĉar la tago de venĝo estis en Mia koro, kaj la jaro de Miaj elacĉetitoj venis." En ĉi tiu lasta frazo, la Spirito donas la signifon de la jaro kaj la tago cititaj en Jesaja 61:2: "Por proklami la jaron de favoro de YHWÉH, kaj la tagon de venĝo de nia Dio; por konsoli ĉiujn malĝojulojn". Tamen oni rimarkas, ke la signifo donita al la "tago" kaj la "jaro" estas inversa, ĉar en Jesaja 61:2, "la jaro" antaŭas la "tagon de venĝo", ĉar ĝi simbolas la 1999 jarojn da graco de la kristana epoko. Kontraste, laŭ la principo de unu tago por unu jaro esprimita en Nombroj 14:34 kaj Ezek. 4:5-6, Jes. 63:4 celas nur la 2000-an <sup>jaron</sup>, tiun de dia venĝo esprimita per la verŝado de liaj "sep lastaj plagoj" sur kulpajn ribelantojn.

Sed Apokalipso 14:19-20 malkaŝas specifajn detalojn, kiuj montras al ĉi tiuj "homoj dispremitaj de la kolero de Dio" kiel la falsaj kristanaj religiaj instruistoj: "Kaj la anĝelo ĵetis sian rikolton en la teron, kaj rikoltis la vinberejon de la tero, kaj ĵetis ĝin en la grandan vinpremilon de la kolero de Dio. Kaj la vinpremilo estis piedpremita ekster la urbo, kaj eliris sango el la vinpremilo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, en la spaco de mil sescent stadioj." En ĉi tiu simbola bildo, la identeco de la celoj de ĉi tiu kolero estas donita al ni per la frazo "ĝis la bridoj de la ĉevaloj", kiun Jakobo 3:3 klarigas: "Se ni metas bridojn en la buŝojn de la ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni ankaŭ regas ilian tutan korpon." » Kaj jam de la unua verso, Jakobo parolas pri religiaj instruistoj, kiuj gvidas la amasojn da sekvantoj kiel rajdantoj gvidas siajn ĉevalojn: "Miaj fratoj, ne multaj el vi fariĝu instruistoj, ĉar vi scias, ke ni ricevos pli severan juĝon." Li ne preterlasas atentigi, ke instruado en la nomo de Dio eksponas la instruiston al la juĝo de la vera Kreinto Dio kaj ke lia juĝo konsideros lin aŭ justa aŭ kulpa.

Sed en verso 2, Jakobo diras al ni: "Ni ĉiuj faletas en multaj manieroj. Se iu ne faletas en sia vorto, tiu estas perfekta homo, kapabla bridi la tutan korpon." Lia mesaĝo estas donita por admoni la servistojn de Dio lerni regi sian paroladon. Fakte, antaŭ ol voli instrui aliajn, homo devas instrui sin mem. Kaj li havas la devon certigi, ke liaj vortoj povas esti aprobitaj de la vera Dio. Kaj tio, kion li emfazas en ĉi tiu verso, montras al la vera kaŭzo, kiu igis falsajn kristanajn religiajn instruistojn la "vinberoj de la kolero de Dio", kies tagoj finiĝas en "la vinpremejo". Ĉi tiu leciono donita de Jakobo ripetas tiun, kiun Jesuo aludis en Luko 4:23: "Jesuo diris al ili: Sendube vi diros al mi ĉi tiun proverbon:

*Kuracisto, sanigu vin mem; kaj vi diros al mi: Faru ĉi tie en via patrujo ĉion, kion ni aŭdis, ke vi faris en Kapernaum . "*

En Jesaja 63:3, Jesuo deklaras: " *Mi sola piedpremis la vinpremilon, kaj el la popoloj neniu estis kun mi; ...*" Apokalipso 14:20 konfirmas ĉi tiun fakton per dirado: " *Kaj la vinpremilo estis piedpremita ekster la urbo .*" La " *urbo* " simbolas la sanktigitan Elektiton de la elaĉetitaj, kaj Jesuo konfirmas, ke post ilia raviĝo al la ĉielo, en ilia foresto, la venĝo de la " *vinjaro* " plenumiĝas kontraŭ la falsaj religiaj instruistoj, judoj, katolikoj, ortodoksuloj, anglikanoj, protestantoj aŭ falintaj adventistoj " *elvomitaj* " de Jesuo Kristo ekde 1994 (sed pli precize ekde 1991 kaj 1993).

Vera justeco baziĝas sur la instruo skribita en la tuta Sankta Biblio. Kaj same kiel homoj inventis la formulon "nescio pri la leĝo ne estas senkulpigo" por siaj homaj leĝoj, Dio postulas la samon de ĉiuj homoj por siaj bibliaj diaj leĝoj. Kaj tio, kvankam li scias kaj sciigas al siaj servistoj, ke " *la litero mortigas* " kaj ke nur la " *spirito* " lumigita de Dio povas " *vivigi* " ĝin, tio estas, doni al ĝi vivon kaj sencon. Por ekzisti kaj kompreni la signifon de la aferoj, kiujn la vivo malkaŝas al li, la infano de viroj kaj virinoj bezonas nur koni la leĝojn, kiujn la justa kaj bona Dio aprobas, kaj ankaŭ ĉiajn abomenindajn pekojn, kiujn li abomenas kaj kondamnas en la plej alta grado.

Inter naskiĝo kaj morto, homoj nur malkovras novajn spertojn, kiuj sekvas unu la alian kaj kelkfoje renoviĝas. La sola avantaĝo de maljunuloj estas, ke ili havas multe pli da spertoj pro la daŭro de sia ekzisto. Sed ekzistas miliardoj da homoj sur la tero, kiuj lernas nenion kaj gajnas nenion el siaj spertoj. Ili finas morti same malsaĝaj kiel novnaskita infano.

Ĉar, la homo sen vera ligo kun Dio devas ĉesi kredi, ke li estas inteligenta. Pli inteligenta ol la besto, eble ŝajne , sed tio ne estas certa, kaj jam, certaj landoj kiel Francio, kiuj subtenas la teorion de darvina evoluciismo, eĉ instruas, ke la homo devenas de bestoj. Ĉar ŝajne donante kialon al ĉi tiu falsa teorio, en sia vivo sen Dio, la homo reagas, kiel la besto, per la zorgo respondi al la problemoj, kiuj estas truditaj al li ĉiuminute kaj ĉiusekunde; estas same por ĉiuj bestoj. Sed en sia supozebla malgranda inteligenteco, la homo organizas sian rilatan vivon kun siaj parencoj kaj tie denove la bezono de leĝoj resumantaj individuajn kaj kolektivajn devojn kaj rajtojn igis lin laŭlonge de la tempo organizi sin sinsekve, en tribojn, popolojn, regnojn kaj naciojn; dividojn apartigitajn per malsamaj lingvoj ekde "Babelo" kaj ĝia dia konfuzo. Sen la inteligenteco de Dio, ĉi tiuj homaj socioj troe multobligas siajn leĝojn, vane serĉante manieron superi la problemojn, kiujn ili alfrontas. Sed ili malsukcesas fari tion, mankante la avantaĝon de ĉi tiu unika inteligenteco, kiun Dio posedas ekskluzive per sia senmorteco.

La konsekvenco de ĉi tiu disiĝo de la inteligenta Dio estas, ke tio, kion ĝi nomas "Justeco", estas en realeco nur la esprimo de evidenta "maljusteco" por Dio kaj liaj elektitoj lumigitaj de lia inteligenteco. Kiel povus homoj, maljustaj laŭ naturo kaj statuso, krei justajn leĝojn? Katoj nur faras katojn, hundoj nur faras hundojn, kaj maljusta homo produktas nur maljustecon. Por kompreni, kiel homa justeco estas vera "maljusteco" por Dio, ni devas difini la necesajn parametrojn, kiuj permesas nur al Dio perfekte plenumi justecon.

Unue, la juĝisto devas scii ĉion pri la juĝata kulpulo. Ĉar jam, por Dio, lia juĝo estas akra kaj preciza, ĉiu individuo estas por li kulpa aŭ senkulpa. En lia juĝo, nenio estas kaŝita aŭ kaŝebla. Ĉe la fino de la kvardek jaroj de la dezerto, en la tempo de Josuo, unu homo, unu sola kulpulo estis identigita de Dio ĉar li malobeis lian ordonon laŭ kiu nenio eskapu la malpermeson, tio estas, la kompletan kaj kompletan detruon de ĉiuj rabaĵoj lasitaj de la venkitoj. Ĉi tiu homo nomata "Aĥan" sole konis sian malobeon kaj per sinsekva elimino, Dio elkondukis lin el anonimeco kaj li estis devigita rekoni sian kulpon antaŭ ol esti ŝtonumita kaj bruligita kun sia familio kaj ĉiuj siaj posedaĵoj laŭ Josuo 7:24: "*Mi vidis inter la rabaĵoj belan Ŝinaran mantelon, ducent ŝekelojn da arĝento, kaj oran stango pezantan kvindek ŝekelojn; mi avidis ilin, kaj mi prenis ilin; ili estas kaŝitaj en la tero meze de mia tendo, kaj la arĝento estas sube.*"

Mankante la rektan juĝon de tiu perfekta, neeraripova kaj justa juĝisto, la homaro kredas, ke ĝi povas fari justecon per organizado de laŭta duelo, en kiu la defendo kontraŭas la akuzon. La pli lerta el la du duelantoj venkas la alian kaj tiel akiras la rekonon de la senkulpeco de vera kulpulo aŭ, inverse, la kondamnon de senkulpa persono. Vera justeco ne konsistas en trovi kompromison akceptitan de la du kontraŭaj partioj, sed en fari justecon al tiu, kiu estas vere pravigebla. Kaj por atingi tiun rezulton, la akuzantaro aŭ la defendo devas prezenti nediskuteblajn pruvojn, ne aŭskultante la nediskuteblan juĝon de la granda neeraripova kreinto Dio.

Kiam maljustaj homoj en la rolo de deputitoj aprobas leĝojn, tiuj leĝoj akiras nacian laŭleĝecon, kiun juĝistoj sisteme aplikos sen zorgi pri tio, ĉu ilia naturo estas justa aŭ maljusta. Antaŭ ili, Dio agis same, escepte ke lia leĝigita normo estas perfekta kaj neriproĉebla, do tute pravigita. La civila kodo do konsistas el senĉese kreitaj leĝoj, kiuj aldoniĝas unu al la alia, eĉ se tio signifas kontraŭdiri unu la alian; kio taŭgas por juristoj specialigitaj pri ekspluatado de ĉi tiu speco de leĝdona malforteco.

Sed tiu malforteco estas des pli granda, ĉar la leĝigita normo de unu tago povas esti tute renversita iom da tempo poste, depende de la varioj en la problemoj, kiuj aperas por la alternativa regado de ĉiuj okcidentaj nacioj.

Rilate al tio, Dio ankoraŭ ĝuas la avantaĝon ne ŝanĝiĝi, kaj resti senescepte la sama, en Jahve, en Miĥaelo, aŭ Jesuo Kristo. Dio ne bezonas serĉi pruvojn por establi sian juĝon, ĉar la pruvoj estas konstante sub lia neeviteble trudema rigardo. Kaj ĉi tiu temo kondukas min al la principo de la konfeso de pekoj, pri kiu mi jam parolis. Ĉar la katolika religio sukcesis trudi, en siaj malhelaj dogmoj, la principon de la konfeso de la pekoj de la kulpuloj al la pastro, kiu supozeble ricevas ilin por la servo al Dio. Nenio tia troviĝas en la tuta homa historio. Ĉar en la malnova dia interligo, estis la kulpulo, kiu, akuzita de sia konscienco, devis akiri la pardonon de Dio per alportado de pentofara besta viktimo taŭga por siaj financaj rimedoj. Sed la naturo de peko restis sekreto inter la kulpulo kaj Dio. Kaj mi memorigas vin, ke nur post la morto de Jesuo Kristo kaj lia resurekto la homoj komprenis la simbolan profetan rolon de la bestoj tiel oferitaj. Ĉar ĝis li, homoj sincere kredis, ke Dio donis sian justecon nur al ĉi tiu besta valoro. Mi scias, ke Jesuo deklaris, ke Abraham vidis sian savon kaj ke li ĝojis pri ĝi. Tamen, neniu antaŭ Jesuo atestis pri tiu persona, strikte individua sperto vivita de Abraham. Kaj

se la rolo de Kristo estis ignorita post li, tio estas ĉar la klarigo troviĝas en la sperto vivita de reĝo Nebukadnecar, kiu ankaŭ li ricevis de Dio vizion, kiun li fariĝis nekapabla memori pro la sola volo de Dio. Estas probable, ke Abraham vivis la saman sperton kaj lia spirito tiel estis momente lumigita de la plano de savo preparita de Dio; kiu donis al li la eblecon ĝoji.

La praktikado de peko povas esti identigita de homoj kiam ĝi prenas publikan formon, sed en publika aŭ privata formo, la pekulo pekas nur kontraŭ Dio kaj kontraŭ li sole, ĉar li konas ĉiujn siajn vivantajn estaĵojn en ilia tuteco kaj ĉar li sole difinas veran bonon kaj veran malbonon. Dio rajtigis homojn kolektive puni la malbonon faritan al ili de homoj. Sed ĉi tiu rajtigo havis signifon nur por la hebrea popolo, kiun li konsideris sia popolo; tiu, kiun li rekonis kiel apartenanta al li inter ĉiuj aliaj popoloj de la tero. Kaj li preskribis en la Sankta Biblio, en la leĝo de Moseo, la normojn kaj formojn de puno, kiuj estis aplikotaj.

Kie hodiaŭ, sur la tuta tero, estas la popolo, kiun Dio povas rekoni kiel sian propran kaj indan apliki sian veran justecon? Neniu el ĉiuj, kiuj kolektiĝas ene de UN aŭ NATO, temas pri tio. Tial homaj leĝoj estas maljustaj pro sia naturo kaj sia trudado. Ĉi tiu dia vidpunkto pri homa justeco permesas al mi hodiaŭ atentigi vin, ke en 2024, la okcidenta mondo estas minacata de terura mondmilito pro du decidoj prenitaj maljuste, unu en 1948 favore al la reveno de la judoj al "Palestino" kaj la alia, en 2022, per konsento subteni Ukrainion en ĝia perfido al ĝia denaska Rusio.

En 1948, la usona venkinto de la Dua Mondmilito trudis la revenon de la judoj je la kosto de la palestina popolo loĝanta en la lando de Israelo, forlasita dum 18 jarcentoj, tio estas, ekde la jaro 135. La riĉa kaj potenca venkinto ne zorgis pri la maljusteco, kiun lia decido havis por amasoj da homoj elradikigitaj de sia naskiĝlando. Ankaŭ, ekde 1948, vundo malfermiĝis en la mensoj de ĉi tiuj homoj, kiu ne povas esti fermita, malgraŭ ĉiuj trankviligaj provoj ofertitaj de okcidentaj nacioj. La blindeco de parto de la Okcidento pri ĉi tiu temo estas totala, kaj des pli danĝera por la aliaj, ĉar ili subtenas la maljustecon faritan sub la nomo de historia laŭleĝeco. Sed ili forgesas aŭ ignoras, ke tiu ĉi laŭleĝeco ekestis nur per la decido de la plej potencaj homoj de la postmilitaj jaroj: Usono, mem portantoj de la malbeno, kiu trafis ilian protestantan religion ekde 1843. Tiu ĉi falsa laŭleĝeco havas nomon: "la leĝo de la plej forta, kiu restis ĝis hodiaŭ la plej bona", konfirmante la justan dian analizon proponitan de Jean de la Fontaine, la poeto de la malhela 17-a jarcento. En 1948, Usono faris maljustecon kontraŭ la palestinanoj, volante alporti justecon al la persekutitaj judoj. Kaj la sekvoj de tiu ĉi maljusteco hodiaŭ prenas la formon de la batalo gvidata de la grupo Hamas, kiu rifuzas akcepti ĝin. Kiu agas alie, en ilia loko, en la homaro apartigita de Dio? Nur liaj veraj elektitoj povas rezignacii sin perdi ĉion, sian posedaĵon, sian nacion, kaj eĉ siajn vivojn.

En 2022, tiu sama usona aŭtoritato trenis la EU-naciojn malantaŭ si por subteni Ukrainion, maljuste al Rusio, kun kiu ĝi, ekde 1991, konservis proksimajn fratajn kaj politikajn ligojn.

Ni devas paŝi malantaŭen kaj rigardi la vivon kun dia inteligenteco por kompreni kiom maljuste okcidentaj decidoj estas faritaj kaj kiom katastrofe ili estas por tiuj, kiuj faras ilin. Ĉar, kiel en 1948, maljustaj decidoj estas faritaj

kontraŭ Rusio en la nomo de justeco favora al Ukrainio. Rusio neniam defiis la nacian kaj sendependan rajton de Ukrainio, kiu formiĝis per profito de la kolapso de la organizo de Sovetrusio en 1991. La tuta orienta tendaro de la antaŭa USSR nun konsistas el sendependaj respublikoj, multaj el ili islamaj. Rusio ne reagis perforte kiam la baltaj landoj foriris por aliĝi al okcidenta NATO. Nek ĝi kontraŭstaris la foriron de Pollando, kiu venis sub ĝian kontrolon ekde la divido de Jalto en 1945. Rusio kontentiĝis esti apartigita de Okcidenta Eŭropo fare de Belorusio kaj Ukrainio, kies nomo profete signifas "limo". Ĉar la danĝero ekestas kiam oni provas movi la limojn, kiuj garantias pacon inter popoloj per interkonsentoj faritaj inter ili. Kaj la rilatoj de Okcidenta Eŭropo kun Rusio estis, se ne idiliaj, almenaŭ en la plej bona kazo, ĉar Germanio kreis ekonomiajn ligojn kun Rusio, kiu vendis al ĝi sian gason. Kiu havis intereson rompi ĉi tiun situacion, kiu estis favora al Eŭropo kaj Rusio? Ĉiam la samaj, Usono kaj ĝia soifo por hegemonia, imperiisma dominado; Usono, ĉi tiuj universalaj profitantoj de la tutmondigita komerco, kiun ĝi deziris kaj establis.

Tiu ĉi bela kompreno kun Rusio, kiu restis rivala malamiko eĉ post sia forlaso de komunismo, estis atakota kaj detruita. Kaj la politika "puĉo" en Ukrainio en 2013 donis al Usono la perfektan okazon atingi sian celon. En la nomo de la suverena nacia rajto de Ukrainio, lando de la Oriento, la Okcidento permesis sin implikiĝi en konflikto kontraŭ Rusio. Paco malaperis, anstataŭigita de rearmado kaj la perspektivo de fronta milito kontraŭ Rusio. Kaj se homoj scius, kiel mi, la anoncojn de diaj profetaĵoj, ili scius, ke ilia espero vidi Ukrainion venki Rusion estas senbaza; ĉar Dio profetis sian detruan agon kontraŭ Okcidenta Eŭropo, heredanto de la pekoj establitaj de la romkatolika religio ekde 313, kaj la papa, ekde 538. Post tiu ĉi religia peko, aldoniĝis la peko de nacia ateismo adoptita de Francio, kiu ankoraŭ hodiaŭ postulas sian sekularismon, kiu malestimas ĉiujn formojn de religio.

En la konflikta situacio, kiu trudiĝas en nia nuna situacio en ĉiuj popoloj kaj landoj de la tero, ĉiu flanko elektas flankon laŭ sia propra juĝo. Kaj kion ni vidas? Ĉiu flanko akuzas sian kontraŭulon pri reprezentado de la tendaro de malbono, kiun oni devas detrui, por ke la tendaro de supozebla bono triumfu kontraŭ sia kontraŭulo. Tiel, malbono estas ligita al la kontraŭulo, kiu ajn li estas. Kaj aŭdi la Okcidenton, kiu pravigas siajn seksajn ekscesojn, misnomi la rusan tendaron, kiu ilin kondamnas, estas signo de la pura senkonscieco de homaro tute konkerita de malbono; kion Dio profetas en Jesaja 5:20: "*Ve al tiuj, kiuj nomas malbonon bono, kaj bonon malbono, kiuj faras mallumon lumo, kaj lumon mallumo, kiuj faras amaron dolĉo, kaj dolĉon amaro!*" "En nia nuna situacio, la "*malbonsanco*" anoncita de Dio alprenas konkretan formon por la tuta homaro, viktimoj de la politikaj kaj ekonomiaj malordoj kaŭzitaj de du usonaj decidoj en 1948 kaj 2022."

Atentu! Preta fari ĉion por defendi siajn koruptajn valorojn, la okcidenta dominado iom post iom glitas al persekuta maltoleremo. En la novaĵoj, la biaso favore al la palestinanoj kaj ilia grupo Hamas fariĝas temo de akuzoj en Francio pri "apologio de terorismo". Kaj kompreneble, por ĉiu tendaro, la teroristo estas la alia. Ĉi tie denove, la plej forta trudos sian leĝon, kiu ankoraŭ estos konsiderata la plej bona de tiuj, kiuj subtenas ĝin. Ĉi tiun ŝanĝon al aŭtoritatismo favoras la



ekpotenciĝo de ĉiam pli junaj homoj, kiuj vidas ĉi tiun aŭtoritatisman rimedon nur kiel rezisti la plej diversajn popularajn esprimojn pro la etna miksado atingita dum la longa paco de la dua kvindeka datreveno de la 20-a jarcento. Mi jam plurfoje kondamnis ĉi tiun aŭtoritatisman naturon de ĉi tiu reganta junularo, kiu prezentas la samajn karakterizaĵojn: ili kompensas sian malspertecon esprimante sian aŭtoritaton per vortoj je akcelita ritmo, kiuj donas al la aŭskultanto la impreson de granda regado de la situacio, sed kiuj male malkaŝas la superflumon de situacio, kiun ili ne kapablas kontroli. Krome, ili akumulas la malavantaĝon gvidi sian nacion en tempo de revekiĝo de rasaj malamoj, naciismaj postuloj, etna perforto de junuloj eĉ en la lernejoj de la Respubliko, atencoj faritaj en plena taglumo en publikaj lokoj. Kaj la revekiĝo de ĉi tiuj aferoj havas nur unu kaŭzon: la decidon de la kreinto Dio liberigi la malbonajn anĝelojn tenatajn ekde 1843 de siaj bonaj anĝeloj. Tiel ke ni vidas okazi sur la tero la sekvon de decido prenita de la granda nevidebla kreinto Dio, sed vere ĉiopova. Li restas nevidebla, sed liaj efikoj fariĝas, mem, konkrete dolore videblaj.

Eĉ ene de la kristana religio, la du grandaj katolika kaj protestanta formoj montras la saman malestimon por la "leĝo de Moseo" heredita de la juda interligo. Ankaŭ, mi uzas ĉi tiun okazon por memori, ke laŭ Dio kaj lia plano de savo, ĉi tiu leĝo de Moseo devis esti instruata " *ĉiu sabato en la sinagogoj* " al la novaj paganoj konvertitaj al naskiĝanta kristanismo, laŭ la vortoj de la apostolo Jakobo en Agoj 15:19 ĝis 21: " *Tial mi opinias, ke ni ne ĝenu tiujn, kiuj turniĝas al Dio el la nacioj, sed ke ni skribu al ili, ke ili detenu sin de malpuriĝoj ĉe idoloj, de malĉasteco, de sufokitaj bestoj, kaj de sango. Ĉar Moseo havas en ĉiu urbo de post antikvaj tempoj tiujn, kiuj lin predikas, ĉar li estas legata en la sinagogoj ĉiusabate.* "

Surprize, evangeliaj grupoj ofte citas versojn 19 kaj 20 por pravigi la bazojn de sia kristana kredo, sed ili forgesas kaj ŝajnas ignori version 21, kiu konfirmas ilian devon koni " *la leĝon de Moseo* " kaj kun ĝi, ĉiujn sanktajn skribaĵojn, kiuj kune konsistigas la ateston de la unua biblia atesto de Dio; tiu de la malnova interligo, kiu restas nemalhavebla por kompreni el kio konsistas la nova interligo en Kristo.

Mi ankaŭ devas memori vin, ke la inteligenteco donita de Dio permesas al liaj servistoj eviti la ekstremajn absurdajn kondutojn, kiuj kondukas ekstremistojn malakcepti aŭ reteni ĉion. La vero estas en la centro, kaj la devo de liaj elektitoj estas konsideri la doktrinajn ŝanĝojn rivelitajn de Dio en la inspirita instruo donita al liaj unuaj atestantoj, kiuj konsistigas la Sanktan Bibliion. Tamen, laŭ Daniel 9:27, la morto de Kristo havas la konsekvencon igi la plilongigon de teraj pastraj ritoj senutila. En 70, Dio detruigis Jerusalemon kaj ĝian sanktan templon fare de la Romanoj por konfirmi la ĉesigon de ĉi tiuj teraj pastraj ritoj. Tio estas ĉar, post lia resurekto, ilia simbola kaj profeta funkcio estis anstataŭigita per la eterna ĉiela propeto de nia Savanto Dio Jesuo Kristo. Komparante ĉi tiujn festojn en Kol. 3:16 kun la " *ombroj* " de la realeco, la apostolo Paŭlo konfirmas la profetan rolon de la judaj festoj, kiuj ankaŭ fariĝas senutilaj post la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. El ĉiuj judaj festoj prezentitaj en Levidoj 23, nur la praktiko de la semajna ripozo de la sankta Ŝabato de la sepa tago, ordinita de Dio ekde lia kreado de la mondo, restas legitima; ĝi estas memorigita nur en la kvara

el liaj "dek ordonoj". Sed la sanleĝoj kaj moralleĝoj preskribitaj de Dio havis neniun kialon esti malestimataj kaj ignorataj, ĉar la morto de Jesuo Kristo ne koncernis ilin. Tial je la kosto de terura kaj konstanta malbeno, dum la tuta kristana epoko ekde 313, la katolika religio enkorpigis sur la tero la religian malbenon, kies agresemo kaj krueleco estis truditaj al kristanoj, kiuj falis en malfidelecon. Ĉi tiu establado de la papa reĝimo estas prezentita sub la simbolo de la " **dua trumpeto** " de Apokalipso 8:8-9. Inter 313 kaj 538, la apostola vero dronis en inundo de kontraŭdiraj doktrinoj kaj ĝi fine malaperis, cedante lokon al la ekskluziveco de la romkatolika normo, kiu ricevis papan aŭtoritaton en 538 fare de la imperiestro Justiniano la 1-a. <sup>Tiutempe</sup>, la Sankta Biblio estis alirebla nur en la latina lingvo kaj nur por la katolika organizo, kiu tenis ĝin ĉenita en la sekreteco de kelkaj monaĥejoj, kaj donante al siaj skribistaj monaĥoj nur kelkajn foliojn, kiujn ili devis senlace reprodukti aparte unu de la alia; la dia vero estis tiel konkrete tenata kaptita. Kaj profitante la nescion de ĉiuj, de la plej malgrandaj ĝis la plej grandaj, la romaj prelatoj submetis ĉiujn popolojn konvertitajn al la katolika religio. Ni povas tiam kompreni, kial la publikigo de la Sankta Biblio presita per la presejoj maltrankviligis la katolikajn aŭtoritatojn. La rekta legado de la dia penso deturnus de ilia sklaveco amasojn da homoj, super kiuj ili jam ne havus aŭtoritaton. Kaj ĉi tiu zorgo konservi potencon super siaj asembleoj koncernis ĉiujn kristanajn religiojn, kiuj aperis laŭlonge de la tempo; tio ĝis la institucia Sepa-taga Adventismo, kiu en 1991 prenis oficialan pozicion kontraŭ miaj skribaĵoj kaj miaj novaj klarigoj pri la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Sur la tero, la civitanoj de la " *regno de la ĉielo* ", kiun Dio komparas al la " *armeo de la ĉielo* ", finas kondukti kiel tera armeo, en kiu ordo kaj disciplino reprezentas la plej gravajn aferojn kaj la rimedojn por konservi ĝian forton kaj potencon. Kiam la amo al la vero forestas, restas nur ĉi tiu morta skeleto de la malnova religia vivo. La novaj gardantoj de la templo nun zorgas nur pri konservado de la ordo kaj disciplino truditaj al ĉiuj de la estraroj. Kaj mi memorigas vin, ke ĉi tiu konduto estis sinsekve tiu de la judaj religiaj elitoj en la tempo de Jesuo Kristo, tiu de la Imperia Romkatolikismo kaj la Papa Romkatolikismo, poste de la Protestantoj kaj fine de la Adventistoj forlasitaj de Dio ekde 1991, sed oficiale, ekde 1994.

En la tendaro de la ribelemaj homoj, la maljusteco daŭros ĝis la reveno de Jesuo Kristo; tio, per renovigo de la trudado de la unua ripoztago trudita de Konstantino la 1-a <sup>ekde</sup> la 7-a de marto 321. Tio igas min pensi, ke la dimanĉa leĝo povus esti trudita kun minaco de morto, la 7-an de marto 2030 de nia falsa kalendaro.

Por ĉesigi ĉi tiun temon de maljusteco, la aktualaj eventoj ĵetas al ni rekte en la vizaĝon la frukton de jardekoj da respublikana lernejo kaj socia edukado. Decide malakceptante perleĝe la korpan punon kuraĝigitan de Dio en sia Sankta Biblio, socialismaj gvidantoj petis konsilon de siaj humanismaj psikiatroj kaj psikologoj. La frukto de ĉi tiu humana konsilo estas evidenta hodiaŭ en eksplodoj de nekontrolebla murda perforto fare de junaj adoleskantoj 13-jaraj kaj pli, kaj foje eĉ pli junaj. Kaj jen denove, dum Dio povigas infanojn ekde la aĝo de 12, konsiderante ilin fariĝintaj plenkreskuloj, laika respublikana humanismo sinsekve lokis ilian plimulton je 21 kaj poste je 18. Kaj, kolektitaj de grandaj fratoj kaj

sociaj retoj, la islamaj malamikoj de la Respubliko nun havas 12 jarojn, plenaĝecon laŭ Dio, kaj pli. Kiel ĝi povas respondi al milito kondukata de siaj infanoj de fremda magreba deveno, naskitaj sur sia nacia teritorio aŭ kaŝe infiltritaj en naciojn, kiuj fariĝis senlimaj kaj tial senkontrolaj?

Estas klare, ke la situacio estas malespera, ĉar la rezulto estas la rezulto de jardekoj da neripareblaj malbonaj elektoj. La ribelema homaro ankoraŭ ne finis pagi la prezon pro ĉi tiuj juĝeraroj. Ĉi tio estas nur la komenco de la granda kaj turmenta doloro.

La Respubliko ankaŭ pagas la prezon pro siaj ekonomiaj elektoj. Kun la eniro de Ĉinio en la Mondan Komercon Organizon (MKO), la profiteco de la borsmerkataj profitoj estis favorita malprofite al lokaj fabrikoj, kiujn la konkurenco de aziaj, kaj precipe ĉinaj, importaĵoj pelis al bankroto. Patroj en islamaj familioj estis senlaborigitaj kaj perdis sian memrespekton, precipe tiun de siaj infanoj. Enmigrintaj paroj disiĝis, kaj infanoj estis edukitaj en granda libereco, kie la patrino ne povis akiri obeemon de siaj infanoj sole, kiuj tiel fariĝis pli kaj pli ribelemaj kaj okupiĝis pri agadoj pagitaj de retoj de provizantoj de diversaj drogoj.

Respubliko Francio, viaj sinsekvaj prezidantoj fidis je siaj humanismaj valoroj; ili vetludis kaj ili perdis.

Kaj se ili malvenkis, tio estas ĉar ĉiuj, kiuj ne komprenas, ke nur la Kreinto Dio estas inda je nia homa fido, metas sian fidon en hipokritajn manipulaĵojn homojn. Ili malkaŝas sur la tero, kia estas la spirito de la diablo kaj demonoj en sia nevidebleco. Kaj mi donos kelkajn tipajn elokventajn ekzemplojn.

Usono, la venkinto de la Dua Mondmilito por la Okcidentaj Aliancanoj, superrigardis la establodon de Unuiĝintaj Nacioj. Por doni al ĉi tiu organizaĵo universalistan aspekton, ili enkondukis en ĉi tiun organizaĵon ĉiujn naciojn reprezentitajn sur la tero en ĉi tiu postmilita epoko. Sed se mi parolas nur pri aspekto, estas ĉar en ĉi tiu organizaĵo, okcidenta reprezentado estis plimulta kaj havis veto rajton, kiun aliaj nacioj de la Tria Mondo ne havis. Ĉi tiu veto rajto estis donita al nuklearmilaj nacioj, inkluzive de Rusio kaj poste Ĉinio. Tiel, ĝis 2022, kvin landoj en la mondo regis la mondon, el kiuj tri subtenis Usonon. La aliaj nacioj estis tie nur por la trompa "alibio", kiu donis al la faritaj decidoj internacian normon, tio do pro pura hipokriteco. Kun la tempo, aliaj nacioj akiris nukleajn armilojn, kiel ekzemple Israelo, Barato, Pakistano, Nord-Koreio, pli lastatempe Belorusio, kaj nun Irano, kiu estas proksima al akiro de ili.

Ekde la rompo inter Rusujo kaj Okcidento, kaŭzita en la nomo de tiuj tiel nomataj internaciaj valoroj, la nacioj de la Tria Mondo malfermas siajn okulojn, komprenante kaj kondamnante la mistifikon de UN, kiu longe pravigis la kapricojn de okcidenta kapitalismo, kiu longe koloniigis kaj ekspluatis ilin. Tial multaj afrikaj nacioj de tiam turnis sin al Rusujo kaj Ĉinio, la du grandaj nukleaj nacioj kontraŭaj al tiu falsa kaj ekspluata Okcidento.

Okcidenta maljusteco ankaŭ manifestiĝas per la subteno donita al la reveno de judoj (diasporo) al parto de ilia iama nacia grundo loĝata dum jarmilo de palestinaj araboj.

Ĉi tiu reveno de la Judoj tute ne estu konsiderata kiel reveno al graco de ilia popolo por la granda Kreinto Dio. Ĝuste pro tio, ke ili malakceptis lian oferton

de graco ofertita en la nomo de la profetita Mesio Jesuo, Dio disigis ilin inter la okcidentaj kaj orientaj nacioj tra la tuta tero. Kiel ĉiu povas vidi, la Judoj ne ŝanĝis sian pozicion kaj restis tute malamikaj al la kristana religio. Tial estas pro blindeco pro la malbeno, kiu trafis la protestantan religion ekde 1843, ke usonaj evangeliaj kristanoj idoligas la judan popolon, ĉar ili ne konsideras ilian malakcepton klare rivelitan de Jesuo Kristo, kiu ne povus esti pli klara, nomante ilin " *sinagogo de Satano* " en Apokalipso 2:9 kaj 3:9: " *Mi scias vian aflikton kaj malriĉecon (kvankam vi estas riĉa), kaj la kalumniojn de tiuj, kiuj diras, ke ili estas Judoj, kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano. .../...Jen mi igos ilin el la sinagogo de Satano, kiuj diras, ke ili estas Judoj, kaj ne estas, sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin amis.* " Ne konsideri ĉi tiun juĝon esprimitan de Jesuo Kristo montras la mallumon de religio, usona evangelia protestanta, katolika, adventista aŭ alia.

Estas ĝuste pro tiu blindeco, ke en 1948, Usono uzis la malfeliĉan situacion de la judoj por krei, per Israelo, enklavon por subteni okcidentan influon en la islamaj landoj de la Proksima Oriento. Ĉar Israelo fariĝis por Usono antaŭposteno, politika enklavo, de kie ĝi trudis sian politikan diktaĵon al la islamaj, arabaj, turkaj kaj iranaj nacioj; ĝis la punkto okupi kaj dispremi Irakon.

Sur la tero, ĉiuj diplomaciaj rilatoj, ĉiuj interkonsentoj kaj traktatoj subskribitaj estas hipokritaj. Ĉar principe, la homo ne havas amikojn, sed anstataŭe trovas en sia proksimulo konkuranton, kaj tio estas la kazo ekde Kain kaj Abel, kaj la konkuranto, kiu fariĝis neeltenebla, devas esti eliminata. Tio validas por la individuo kaj kolektive, por la tribo, la popolo, la nacio, kaj hodiaŭ, por la unuiĝoj de nacioj.

En situacioj de mondmilitoj, ni atestas aliancojn de komuna intereso, kiuj kondukas popolojn kunlabori en la batalo kontraŭ komuna malamiko. Sed vera nacia unueco baziĝas sur la parolata lingvo, kaj tie kuŝas la malforteco de nacioj konsistantaj el etnoj kun malsamaj parolataj lingvoj. Ili ne povas fariĝi unu malgraŭ komuna administrado. Kaj jen kie triumfas la verko de Dio, li, kiu ĉe Babelo volis apartigi la homaron per malsamaj parolataj lingvoj.

La loĝantaroj de la okcidenta tendaro estas senĉese trompita de la falsaj deklaroj de siaj politikaj gvidantoj, kiuj pretendas reprezenti la tendaron de bono, kiu devas rezisti la rusan tendaron de malbono. La Kreinto Dio kontraŭdiras ĉi tiun falsan okcidentan opinion kaj pruvos ĝin per liverado de ĝi, por ĝia detruo, al la rusa tendaro, kiel li anoncis antaŭ 26 jarcentoj per sia profeto Daniel. Rusio kaj Islamo tiam malaperos, ĉar la lasta provo de fido estas strikte kristana kaj ĝi baziĝos sur la glorado de sia sankta Ŝabato, kiun Dio forprenis de falsa kristanismo ekde la 7-a de marto 321. En ĉi tiu lasta provo de fido, li denove distingos siajn verajn elektitojn per ilia alligiteco al sia sankta Ŝabato, eĉ kiam minacataj de morto.

Demokratioj delegas potencon al politikaj elitoj, kiuj estas nenio pli ol ideologoj; homoj, kiuj konstruas teoriojn celantajn atingi la tipon de ideala socio, en kiu ĉiuj profitus. Sed ĉi tiu revo estas utopia, ĉar en realeco, la faritaj decidoj profitigas iujn je la kosto de aliaj. Tiel homoj suferas la sekvojn de la ŝanĝoj proponitaj de ĉi tiuj ideologoj, kaj la subteno donita al Ukrainio estas tia, kiu

pridubas la ekziston mem de la Eŭropo de la teknokratoj de la Eŭropa Komisiono en Bruselo.

### M55- La granda Dio restis kreinto

Ĉi tiu titolo probable surprizos vin, sed ĝi estas pravigita, ĉar por multaj homoj, Dio estis la Kreinto nur por krei la teron kaj ĝian astralan sistemon. Oni devas agnoski, ke la vortoj de Genezo 2:2 subtenas ĉi tiun ideon dirante: "*Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris; kaj Li ripozis en la sepa tago de Sia tuta laboro, kiun Li faris.*"

Legante ĉi tiun version, ni falas en la kaptilon de nia homa vizio pri aferoj. Tiel, en sia homa vivo, post plenumado de sia ĉiutaga laboro, la homo ripozas, tute ĉesigante sian agadon. Tamen, tio ne estis la kazo por Dio, kiu neniam konas ĉi tiun specon de ripozo. Ekde 2018, lia dia lumo permesis al mi kompreni, ke ĉi tiu ripozo estis profeta pri la sepa jarmilo, dum kiu, anstataŭ ripozi, en Kristo, li kontrolos la juĝon pri la malbonaj mortintoj efektivigitan de siaj elaĉetitaj elektitoj sanktuloj. La menciita ripozo nur indikas la finon de la konstanta ĉagreno kaŭzita de la ribelema sinteno de la diablo, kiu restos sola vivanta inter la ĉielaj demonoj. Kaj malliberigita, izolita sur la tero de peko, li ne plu iritos Dion per ĉi tiuj malbonaj agoj faritaj kontraŭ liaj elektitoj kaj ĉiuj liaj homaj kreitaĵoj. Jen kion Apokalipso 20 malkaŝas al ni.

Dio ne povas ripozi en la homa senco de la vorto, ĉar li ne bezonas ripozon; li ignoras lacecon kaj tial restas eterne kreiva. Tio estas ĉar la vivo estas en li kaj ekster li estas nur nenieco, nenio, eĉ ne la malpleno, kiu mem jam estas kompara koncepto. Ĉio, kion ni vidas per niaj okuloj, ekzistas per lia eterna kreiva penso. Kiel senlima komputilo, li plenumas plurajn taskojn kaj administras ĉion, kio estas, aŭ vivas. Sur nia tero, sed jam antaŭ ĝi, en sia ĉiela regno, tiu alia dimensio nealirebla por liaj homaj kreitaĵoj, lia dia penso dividas la saman intereson pri ĉio, kion li kreas. Tial, anstataŭ demandi: "Kie estas Dio?", la homo devus demandi: "Kie Dio ne povas esti?" Estas lia eterna kreiva laboro, kiu kreskigas plantojn, kiu faligas la pluvon por akvumi ilin, kiu igas ilin produkti florojn, poste semojn, kiuj siavice falas en la grundon por renovigi sian specion. Ĉar la Spirito de la Kreinto Dio estas senlima potenco, kiu produktas kaj vigligas ĉiujn liajn kreaĵojn kaj kreitaĵojn.

Kreante la unuan homon, tradukitan en la hebrean per la nomo Edom, Dio donis al li kuproruĝan haŭtkoloron pli proksiman al la "indianoj" de Ameriko ol al la lakteca blankeco de la nordiaj eŭropaj popoloj. Kaj la malsamaj haŭtkoloroj de homoj estis kreitaj de Dio laŭlonge de la tempo, por adapti ilian haŭton al la klimataj kondiĉoj de la lokoj, kie ili ekloĝis por vivi kaj reproduktiĝi. Blanka haŭto suferas pro la troe varma suno, kiu bruligas ĝin kaj povas fine kaŭzi haŭtkanceron. La koloro de la haŭto tial malheliĝas kiam la eksponiĝo al la suno fariĝas tre varma kaj longedaŭra. En Afriko, estas ĉe la pinto de Niĝero, ke la suno estas la plej arda kaj ĉi tiu nomo sendube estas la origino de la termino



"nigrulo", kiu nomis la nigran rason en Afriko. Kun siaj aliaj apartaĵoj, ĉi tiu nigra koloro karakterizis ĉian negritudon. La ĉeesto de nigruloj sur la norda kaj sudamerika kontinentoj, same kiel en Antiloj, ŝuldiĝas al la abomena sklavkomerco. Kaj jen denove, Francio kaj Anglio dividis grandan respondecon kun la islamanoj de Niĝero, nomataj la sklavistoj, ĉar ili ŝirus nigrulojn el iliaj pacaj lokaj vivoj, kiuj poste reirus al Benino, en kolonoj, kun ĉenitaj piedoj, antaŭenirante sub la vipadoj de ĉi tiuj senkompataj sklavistoj. En Benino, ili estis enŝipigitaj sur okcidentajn ŝipojn kaj prenitaj malproksimen de sia naskiĝlando por labori kiel bestoj, por riĉigi la sukerkano- kaj kotonplantistojn de la Nova Mondo.

Ne, la nigra koloro de ilia haŭto ne faras ilin posteuloj de Kanaano, precipe profete malbenita de Noa, sed homa specio adaptita de Dio al la kondiĉoj de la afrika vivo. Ĉar la homaro disvastiĝis tra la tero ekde la norda Mezoriento. Kaj de ĉi tiu punkto situanta inter la monto Ararato, Babilono kaj la Mediteranea Maro, la homaro etendiĝis ĝis la kvar ventoj de la ĉielo. Kaj tiel, en sia eterna rolo kiel Kreinto Dio, la Ĉiopova donis specialajn karakterizaĵojn al la popoloj de la tero. Farante tion, li kreis ĉi tiujn normojn por transdoni mesaĝon celitan esti komprenata nur de siaj elektitoj de la lastaj tagoj.

Nia tera vizio kondukas nin vidi aferojn tre alimaniere ol kiaj ili vere estas. Ekzemplo: ni diras, ke la suno leviĝas... malvere, ne la suno leviĝas, sed ni iras renkonte al ĝi. Ĉar la tero turniĝas sur sia akso ĉirkaŭ la suno, kiu tiel prenas, unike, simbole, la rolon de la kreinta Dio lumo, kiun Jesuo Kristo venis enkarnigi sur la tero de homoj. Ĉi tiu renkonto kun Kristo la elaĉetanto estis do la celo, kiun la tera rotacio devis instrui al ni. Krome, la direkto de ĉi tiu rotacio estas en la orientiĝo de okcidento al oriento. Kaj Dio volis konfirmi ĉi tiun direkton per miriga rimedo, kiu estas la apero de la okuloj de homoj, kiuj vivas ĉe la du kontraŭaj ekstretoj, prenante Eŭropon kiel sian centron. En la Malproksima Oriento, de Ĉinio ĝis Japanio, la okuloj prenas la formon de migdalo, kies eksteraj randoj estas levitaj. Ili prenas la bildon de sago montranta al la Oriento, tio estas, la direkto el kiu la suno aperas. Ĉe la kontraŭa ekstremo okcidente, la okuloj de la amerikaj "ruĝhaŭtuloj" havas siajn randojn malaltigitaj, indikante, kiel sago, la saman orientiĝon montrantan al la Oriento. La du kontraŭaj ekstretoj kombiniĝas por konfirmi la direkton de la rotacio de la Tero. En la centro de la mondo, en Eŭropo, la okuloj estas horizontalaj.

Homoj longe pensis, ke la Tero estas plata, denove trompitaj de la vere trompa aspekto de la aferoj. Ĉar ili ne povis imagi, ke reale la homo ĉe la Norda Poluso havas sian kapon direktitan al la ĉielo, siajn piedojn malsupren; ke la homo ĉe la ekvatoro havas sian korpon poziciigitan horizontale; kaj ke tiu ĉe la Suda Poluso iras kun sia kapo malsupren, siaj piedoj supren. Ĉio ĉi, ĉar Dio kreis la homon dependanta de potenca forto de tera altiro, kiu modifas kaj kondiĉigas lian ekvilibrosenton kaj lian dimensian percepton. Bildoj akiritaj de satelitaj flugoj hodiaŭ konfirmas ĉi tiun rondecon de la Tero, sed en la pasinteco, ĉi tiu pruvo ne ekzistis, kaj viktimo de la katolika religia obskurantismo de sia tempo, la malfeliĉa Galileo pagis per sia vivo pro sia aserto, ke la Tero rondiras ĉirkaŭ la suno. Li pravis tro frue.

En profetaĵoj kaj en siaj mesaĝoj, Dio ofte komparas homon kun arbo. La bildo de la arbo perfekte priskribas la spiritan sintenon, kiun la vivo de homo devas preni. Ĉar kiel la arbo, ĝi portas bonajn aŭ malbonajn fruktojn. Kiel la arbo, ĝi estas ligita al la tero, kaj kiel la arbo, ĝi etendas siajn brakojn al la ĉielo, al Dio, de kiu dependas ĝia tuta vivo. Kaj denove, ambaŭ ĉerpas sian nutraĵon el la grundo de la tero. Do pro ĉiuj ĉi tiuj kialoj, homo estas kiel arbo, escepte ke li iras kaj povas moviĝi laŭplaĉe.

Unua pruvo de la konstanta kaj eterna kreiva verko de Dio estas donita al ni en Genezo 3:17-19, kie ni legas: "*Kaj al Adam Li diris: Ĉar vi aŭskultis la voĉon de via edzino, kaj vi manĝis de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, dirante: Vi ne manĝu de ĝi; malbenita estas la tero pro vi; kun malĝojo vi manĝos de ĝi dum via tuta vivo; dornojn kaj kardojn ĝi produktos al vi, kaj en la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estas prenita; ĉar polvo vi estas, kaj al polvo vi revenos.*" Jen la fino de la homo formita laŭ la bildo de Dio kaj liaj ĉielaj anĝeloj, ĉar aŭskultinte kaj obeante la diablon, li nun portas lian bildon kiel pekulo kondamnita al morto, eĉ se tiu morto estas prokrastita. Kaj la ago de peko devigas Dion rekrei la teron kaj ĝiajn karakterizaĵojn. La eterna miro malaperas, anstataŭigita de la malpura principo de la malrapida kaj progresema korupto de plantoj, bestoj, kiuj fariĝas sovaĝaj kaj nutriĝas per atakado kaj mortigado unu de la alia; la plej forta manĝas la plej malfortan. La tero produktas fiherbojn kaj radikojn, kiuj faras la laboradon de la grundo, el kiu ĝi ĉerpas sian nutraĵon, tre malfacila kaj tre dolora.

Ni do devas klare distingi inter ĉi tiuj du sinsekvaj diaj kreaĵoj. La unua estas la bildo de la eterna perfekteco, kiun Dio donos al la renovigita tero post la lasta juĝo, kiel instruas Apokalipso 21:1: "*Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero malaperis, kaj la maro jam ne ekzistis.*" La peko farita de Adamo kaj Eva provokis la kontraŭan dian operacion. Tial, sen ke Dio devigu nin fari tion, vera inteligenteco igas nin kompreni, ke ni havas intereson kaj grandan avantaĝon lerni lecionojn kaj profitojn el la nutraj normoj preskribitaj de Dio por la homaro antaŭ ol ĝi pekas kontraŭ li. Tiel, kiel Jakob, tiu, kiu envias la benojn de Dio, perfortas sin por kapti la regnon de Dio kaj ĉiujn ĝiajn benojn, inter kiuj, manĝaĵo estas fundamenta; Ne, ĉar ĝi igas iun eterna, sed ĉar tiuj, kiuj avidas eternecon, serĉas, eĉ sur ĉi tiu tero, la rimedojn vivi en la plej bona ebla sano, por eviti suferon pro malsano, sed ĉefe por ke ilia mensa sano permesu al ili partopreni la saĝon de Dio.

Tiel, subtile, Dio ekspluatas la inteligentecon de siaj elektitoj, kiuj turnas sin al li, altiritaj de la deziro akiri la plej bonan de li sen ia devigo agi tiel. Kaj kion mi diras ĉi tie, Dio konfirmis ĝin dum la restado de la hebreoj en la dezerto, kie, dum 40 jaroj, li nutris ilin, ekskluzive, per ĉiela manao. Ĉar ilia pasema deziro manĝi viandon estis pagita per miloj da mortoj; kio konsistigas, konkrete, la pruvon de lia dia malaprobo de ĉi tiu speco de dieto. Kiu manĝas vivon, konstruas sian vivon kaj kiu manĝas morton, konstruas sian morton. Jen la leciono, kiun Dio donis al la homaro en la Ĝardeno de Edeno. Kaj en la religia, eĉ pli ol en la sekulara, validas kaj estas trudita ĉi tiu populara diraĵo: "Al tiuj, kiuj komprenas, salutu!" Por sia dia parto, nia granda kreinto Dio uzas ĉi tiun alian esprimon renovigitan en Apokalipso 2 kaj 3: "*Kiu havas orelon, aŭskultu, kion la*

*Spirito diras al la eklezioj:...* " Tiel en sia plano de savo, Dio enkarniĝis en la formo de la homo nomata Jesuo Kristo. Dum sia ministerio, Jesuo nur ofertas la bildon de Dio, kiel la homo Adamo reprezentis ĝin antaŭ peko. Li konkrete malkaŝas la perfekte aman karakteron de la nevidebla ĉiela Dio kaj neniam devigas iun ajn sekvi lin. Li kontentiĝas inviti siajn elektitojn fari tion, kaj rilate al tio, memoru, ke ĝuste li elektas siajn apostolojn kaj disĉiplojn. Ankaŭ nia homa parto estas malmulte grava en nia sindediĉo al lia servo. Ni estas altiritaj al li, ĉar li tiras nin sekvi lin, kiel li faris kun siaj apostoloj. Nu, Jesuo emfazis, ke li elektis Judason, la perfidulon, sciante, ke li estas demono. La Kreinto Dio intime konas ĉiun el siaj kreitaĵoj kaj senkuraĝigas nenium, sciante kiel identigi siajn verajn kaj falsajn servistojn. Donante al ĉiuj siaj kreitaĵoj la saman ŝancon profiti de sia graco, Jesuo Kristo metas la tutan respondecon pri la perdo de iliaj animoj sur ribelemajn homojn.

La dua kreo forigis ĉiujn eternajn karakterizaĵojn de la unua; kio en si mem estis bona novaĵo, ĉar tio, kio fariĝas nur eterna, nepre havos finon; feliĉan, nur por la elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo. Ĉar por ĉiuj aliaj, ilia fino estos morto kaj neniigo. Kaj pro la ago de peko, la sep tagoj de la semajno alprenas sian profetan signifon, ĉar ili profetas sep mil jarojn konstruitajn laŭ la modelo de la septaga semajno. La unuaj ses tagoj profetas la unuajn 6.000 jarojn kondukantajn al la glora reveno de Jesuo Kristo. Kaj la sepa tago profetas la "mil jarojn" de la sepa jarmilo de ĉiela juĝo; la "mil jaroj" menciitaj en Apokalipso 20.

Peko tial kaŭzis, ke la homo perdis sian similecon al la bildo de Dio. Ĉi tie ni devas kompreni, ke tiu bildo ne koncernas lian vidan fizikan aspekton, sed la normon de lia origina pureco kaj senkulpeco. Kaj la Biblio montras al ni ekzemplojn de homoj, kiuj alkroĉiĝas al Dio kaj servas lin tiel fidele kiel eble en siaj animoj markitaj de peko. Dio montras ilin kiel ekzemplojn kaj ili ne estas multnombraj, ĉar la homaro estas preskaŭ tute supraĵa kaj ŝanĝiĝema; ĝi lasas sin esti gajnita de multaj temoj, kiuj fascinas kaj allogas ĝin, ne plu povante, de tiam plu, oferti al la Kreinto Dio la atenton kaj intereson, kiujn li digne kaj ĉefe meritas.

Dum la tempo de la unua perfekta eterna kreaĵo estis markita per sia stabileco, tiu de la dua distingiĝas per la fakto, ke ĉio komencas moviĝi: En ĉi tiu dua kreaĵo, Dio donas al la tero 23-gradan kliniĝon sur sia akso, kaj jam ĉi tiu bildo ilustras la falon de la homaro. Farante tion, li ekigas la ciklon de sezonoj: printempo, somero, aŭtuno, vintro, kiuj renoviĝos ĝis la tempo de la nova ĉielo kaj la nova tero, tio estas, post la lasta juĝo. Kaj en ĉi tiu nova ekigita ciklo, la homaro estas submetita ĉiujare al du sezonoj kun ekstremaj klimataj kondiĉoj, absolutaj kontraŭaj: la foje sufoka varmego de la somero kaj la glacia malvarmo de la vintro. Troo estas la signo de la dia malbeno, kiel mildeco kaj reguleco estas la signoj de lia beno. Dio konstante kreas tiel nomatajn naturajn fenomenojn, kiuj en realeco havas nenion naturan, sed kiuj venas memorigi la homon pri lia heredaĵo de peko. Mi parolas pri tiuj vulkanaj erupcioj, kiuj detruas terajn posedaĵojn kaj vivojn, pri tiuj cunamoj, ŝtormoj, ciklonoj kaj akvoŝtormoj, en kiuj Dio rememorigas sian tutan dian potencon kiel Dio la Kreinto. Li havas sian tutan kreaĵon je sia dispono por uzi ĝin kiel armilon kontraŭ la pekema homaro, kiu rezistas kaj senigas lin de la gloro, kiu estas al li meritata; kaj ĉi tie mi ne parolas

pri la malestimo kaj indiferenteco montritaj por lia oferto de savo en Jesuo Kristo. Ne, mi simple parolas pri la homa rifuzo rekoni, ke la tero kaj ĝiaj unikaj karakterizaĵoj inter ĉio, kio ekzistas en la tera sidera kosmo, estis kreitaj de li. Kaj la plej malfortaj homoj povas esti senkulpigitaj per sia nekapablo rezoni, sed tio ne validas por ĉi tiu aroganta homaro, plenŝtopita per diplomoj, edukita pri multaj temoj. Ĉar ilia tiel nomata inteligenteco igas ilin respondecaj pri siaj juĝoj en ĉiuj aferoj. Ĝuste ĉi tie ĉi tiu vorto inteligenteco devas esti pridubata. Ĉe ĝia origino kuŝas la termino "intelekt", kiu permesas al la homo rezoni, pesi la avantaĝojn kaj malavantaĝojn, kaj kompari elektojn, kiujn li povas fari en plena libereco. Tamen, profitante de ĉiuj ĉi tiuj mensaj kapabloj, la ribelema homo malakceptas la evidentan kaj preferas kredi je agrablaj fabloj, kiuj permesas al li ignori la gloron de la granda Kreinto Dio.

La nuntempa homo estas eĉ pli kulpa pri sia malakcepto de Dio, ĉar liaj teknologiaj konstrukcioj kaj komputiloj pruvas al li, ke la vivo kaj ĝia tuta komplekseco povas dependi nur de konstrua inteligenteco. Kaj la moderna homo, kiu povas skani sian tutan korpon, estas bone poziciigita por kompreni, ke hazardo sole povas nek koncepti nek realigi verkon tiel kompleksan kiel la homa vivo, kaj tiu de bestoj, kiun Dio diversigis laŭ multaj manieroj. Nia kreinto neniigis la antaŭdiluvajn monstrojn, ĉiujn dronintajn en la akvoj de la diluvo en la tempo de Noa, kaj li poste senĉese kreis novajn speciojn adaptitajn al la novaj normoj de tera peko. Lia kreiva laboro daŭras senĉese. Tial, en siaj sciencaj malkovroj, la moderna homo senĉese malkovras novajn speciojn de teraj kaj maraj bestoj. Turnante sin al la ĉielo, li esperas trovi pruvon pri la ekzisto de alia formo de vivo sur la tero, komparebla aŭ ne al la nia. Sed tiom, kiom lia rigardo povas atingi, li trovos nur malplenajn stelojn kaj planedojn organizitajn laŭ tre malsamaj fizikaj leĝoj disĵetitaj tra la senlima vastaĵo de la interstela kosmo.

La kulpo de la moderna homo estas des pli granda, ĉar en la Okcidento li havas liberan aliron al la Sankta Biblio, en kiu Dio esprimas kaj asertas, ke li estas la Kreinto de ĉia vivo kaj aĵoj. Lia nekredo do povas esti punita nur per terura kaj mortiga puno.

Ni parolu pri tiuj, kiuj nun kredas je la ekzisto de Dio, eĉ legante la Sanktan Biblion. Kiel ili povas ne vidi la ĉieestecon de la Kreinto Dio tra sia plano de savo? Kiel Patro, Dio kreis la teron, la ĉielon kaj la vivon en ĉiuj ĝiaj formoj. Kiel Filo, li ofertas al la pekulo la ŝancon repaciĝi kun la Patro, la Kreinto Dio. Kaj kiel Sankta Spirito, li rekreas la perditan bildon de Dio en la vivo de la elaĉetita pekulo. La kreiva rolo de Dio estas tiel konfirmita en siaj tri sinsekvaj fazoj. Efektive, kion faras Jesuo dum sia tera ministerio? Li publike manifestas sian kapablon krei, resanigante malsanulojn kaj revivigante mortintojn antaŭ ol revivigi sin; ion, kion nur la Kreinto Dio povas fari. Li sciigas al homoj la bezonon naskiĝi denove, tio estas, esti rekreitaj laŭ la bildo de Dio, kiun li reprezentas. Tial Dio juĝas kredantojn, kiuj subtaksas lian kreivan rolon, neindaj je sia sankta Ŝabato. Ĉar la preparado de Liaj elektitoj por la ĉielo kaj eterna vivo efektiviĝas per la rekreado de la bildo de la karaktero de Dio en ili. Kaj la ŝanĝo de ĉi tiu bildo devas esti farita, nur, dum nia nuna tera vivo. Por Dio, la ŝanĝo en la naturo de la fizikaj korpoj de Liaj elektitoj estos nur la sekvo de la neceso krei,

denove, novan korpon similan al tiu de la sanktaj anĝeloj; ĉielan korpon adaptitan por ĉiela vivo.

Necesis la morto kaj releviĝo de Jesuo por ke la pentanta kaj malĝoja pekulo havu la bezonon esti rekrea de Dio. Estas en la nomo de Jesuo Kristo sole, ke la malespera preĝo de David povus esti respondita anticipe, laŭ Psalmo 51:10: " **Kreu en mi, ho Dio, koron puran, kaj spiriton firman renovigu en mi.** " En ĉi tiu alia verso de Jesaja 45:8, Dio konfirmas, ke lia plano de savo baziĝas sur lia daŭra agado kiel Dio la Kreinto: " *La ĉielo verŝu justecon de supre, kaj la nuboj verŝu justecon! Malfermiĝu la tero kaj elportu savon kaj savon. Mi, JHWéH, kreas ĉi tion.* " En ĉi tiu metafora formo, Dio elvokas justecon el la ĉielo, tio estas, sian enkarniĝon en Jesuo, kiu alportas savon kaj liberigon al la pekulo.

Senkonscie pri tio, la ribelema pekulo ŝuldas sian postvivadon nur al la povo de la Kreinto Dio. Tial Dio aldonas al li la simbolon de la abismo, kiu indikas en Genezo 1:2 la teron, sur kiu li nuntempe vivas, en la tempo kiam la homaro ankoraŭ ne estis kreita: " *La tero estis senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis super la abismo, kaj la Spirito de Dio ŝvebis super la akvoj.* " Li tiel atribuas al ili la destinon de nenieco, al kiu la " dua morto " de la " lasta juĝo " resendos ilin. Ĉar la destino de la tero estas iĝi denove " *senforma kaj dezerta* " dum la " mil jaroj " de la "sepa jarmilo", laŭ ĉi tiu verso citita en Jeremia 4:23: " *Mi rigardis la teron, kaj jen, ĝi estas senforma kaj dezerta; la ĉielo, kaj ĝia lumo pereis.* " Ĉi tiu verso klarigas la teran tempon de la " mil jaroj " cititaj en Apokalipso 20. Li diras al ni: " *la ĉielo kaj ĝia lumo malaperis.* " Tio diras al ni, ke ĉiuj ĉielaj korpoj kaj ilia nokto-taglumo kreitaj de Dio en la kvara tago de la Kreo estis subpremitaj de la kreiva povo de Dio kun la glora reveno de Kristo, aŭ tuj post li. Ni povas do kompreni, ke dum " mil jaroj ", la diablo trovos sin izolita sur tero mergita en totalan mallumon, nigran kiel inko, kiel ĝi estis en la unua tago de la tera kreado, antaŭ ol Dio elpensis la principon de lumo. Lia komparo kun la "abismo " de Genezo estas do laŭvorte pravigita, ĉar la kondiĉoj de ĉi tiu komenco de tera kreado estas renovigitaj. Tamen, mi rimarkas du diferencojn en ĉi tiu renovigo. La unua diferenco kun la priskribo donita en Gen. 1:2 estas, ke " *la Spirito de Dio* ", kiu " *moviĝis sur la akvoj* ", estos anstataŭigita de "la ribelema spirito" de la gvidanto de la ribelemaj anĝeloj: Satano, la diablo. La alia diferenco koncernas " *la akvojn* ", kiuj estos anstataŭigitaj de la homaro, kiun ili simbolas en la profetaĵo. Sed ĉi tiuj " *akvoj* " aperos kiel amasoj da kadavroj kuŝantaj sur la surfaco de la kaosa, seka tero de la tero.

En ĉi tiu printempo de 2024, ni havas nur ses jarojn antaŭ ni por kompletigi nian spiritan preparon, tio estas, nian rekreon laŭ la bildo de la karaktero de Dio rivelita de la milda kaj humila Jesuo Kristo. Ni do ne devas malatenti la helpon, kiun Dio povas doni al ni por rekrei sian bildon en ni. Nia homa parto en ĉi tiu tasko estas tre limigita, kaj ni nur ne bezonas malhelpi la agadon de Dio por ke la sukceso de la atingota celo estu atingita.

Sciante, ke Dio decidis detrui ĉiujn verkojn kreitajn de homoj kaj la homoj mem, ni konstante turnu niajn pensojn al tiu, kiu devas rekrei, en siaj elektitoj, la bildon de perdita eterneco, tiun de la perfekteco de lia dia karaktero. Kaj tio eblas nur por tiuj, kiuj ne eraras pri la volo de Dio, kio li estas, kion li reprezentas, kaj kion li postulas de tiuj, kiujn li savas. Ĉion, kion Jesuo resumis per la verbo "scii"



en Johano 17:3: " *Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis .*" Estas evidente, ke Jesuo ne parolas nur pri scio pri sia ekzisto, sed pri sperta, praktika kaj ne nur teoria scio, kiu postulas grandan profundon de sindediĉo kaj grandan kaj konvinkan deziron kompreni kaj dividi la sekretan penson de Dio kiel Daniel en sia tempo. Laŭ la perfekta modelo prezentita de Jesuo Kristo, Dio citas tri fojojn en Ezekiel 14, " *Noa, Daniel kaj Ijob* ", simplajn ordinarajn homojn kiel ni; kaj li faras ilin homaj reprezentantoj de la elektitoj, kiujn li pretas savi de la venontaj malfeliĉo kaj morto. La voko estas farita, la kondiĉoj estas prezentitaj, kaj nur tiuj, kiuj estas indaj, profitos de lia graco kaj lia dia protekto.

Mi nun atingas la plej gravan punkton de ĉi tiu studo, kiu ankoraŭ koncernas la savoplanon preparitan de Dio por savi siajn elektitojn tra la tuta historio de la homaro kaj de la tera peko.

Pro tiu unueco, kiu metas ĉiujn savitojn sub la gracon de Jesuo Kristo, nenio tia okazis dum la 6000 jaroj plenumitaj de la Kreinto Dio en sia kreado de sia spirita Izrael.

Ĉar la vero estis maljuste kaptita sinsekve de la Judoj de la malnova interligo, kiuj kredis, ke ili povas konservi sian ekskluzivecon kiel popolo de Dio, kaj poste post ili, de la falsa kristanismo de la nova interligo, kiu donas al la graco de Kristo privilegion, kiun ili ankaŭ atribuas al si mem ekskluzive. Ĉi tiuj du konceptoj estas falsaj, ĉar la Judoj ignoris, ke ili nur reprezentis karnan teran Izraelon kreitan kun la celo provizore reprezenti tipan specimenon de la homaro; tio atendante la stadion de graco, en kiu savo estus prezentita kaj ofertita de Jesuo Kristo al ĉiuj elektitoj disĵetitaj inter la paganoj. Kaj siavice, la falsaj kristanoj faras gracon sia ekskluziveco, forgesante la retroaktivan efikon de ĉi tiu graco, kiu venis validigi la provizorajn pardonojn donitajn de Dio al la pentintaj pekuloj de la malnova interligo. Krome, la Kreinto Dio neniam malpermesis al iu ajn eniri sian antikvan interligon, kaj eĉ se la cititaj kazoj estas malmultaj, tiuj, kiuj estas, indikas verajn kaj aŭtentajn elektitojn indajn je la savo pagita de Jesuo Kristo; mi parolas pri Raĥab, la prostituitino de Jeriĥo, pri Rut la Moabidino, pri la reĝo Nebukadnecar, la Ĥaldeo, kaj ĉi tiu listo restas nekompleta.

La du interligoj tiel produktas du malsukcesojn, kiuj kreas religian konfuzon kaj damaĝas la komprenon pri la savoplano de Dio. Nun ĉi tiu savoplano estas la sola celo, kiun li donis al sia tera kreaĵo, do distordi ĉi tiun savoplanon estas detrui tion, kion Dio provas krei.

Kaŝita spirita milito tiel kontraŭstaras la du aliancojn, ĉiu celante nei aŭ degradi la gravecon de la alia. Ĉar por la Dio de vero, rifuzi la Mesion egalas al malestimi la leĝon de Moseo skribitan kaj preskribitan por esti respektata kaj honorata de ĉiuj veraj elektitoj elaĉetitaj per la pekliberiga sango de nia dia savanto Jesuo Kristo, " *la ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn* ", kiujn ekde Adamo, " *la mondo* " de la elektitoj faris. En unu sola tago, per sia pekliberiga morto, Jesuo Kristo forviŝis la pekojn faritajn ekde Adamo, sed nur tiujn de la elektitoj, kiujn li elektis ekde ĉi tiu komenco de homa historio.

Tiel, la du interligoj estas la bildo de du kolonoj necesaj por subteni la ĉefurbon de la sankta templo de Dio; lian Eklezion, lian asembleon de elektitoj; Ĉi

tiuj du interligoj estas tiel necesaj kiel unu la alia, kiel la du kruroj de homo, kiuj ebligas al li marŝi kaj antaŭeniri al la fino de la tempo de fina graco, kiu venas.

Sur la Tero, la progreso de tempo estas konstanta, tiel ke la homo estas kiel iu iranta sur tretmuelilo, kiun li supreniras, kaj tio estas kio konsistigas ĉi tiun Teron, kiu turniĝas ĉirkaŭ sia akso kaj ofertas al la homo sinsekve sian lumon kaj sian mallumon, siajn tagojn kaj siajn noktojn. Ĉi tio, atendante ke ĉi tiu permanenta kaj eterna ciklo finiĝu per la reveno de Jesuo Kristo, post ses jaroj, printempe de 2030.

#### M55- La granda Dio restis kreinto

Ĉi tiu titolo probable surprizos vin, sed ĝi estas pravigita, ĉar por multaj homoj, Dio estis la Kreinto nur por krei la teron kaj ĝian astralan sistemon. Oni devas agnoski, ke la vortoj de Genezo 2:2 subtenas ĉi tiun ideon dirante: "*Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris; kaj Li ripozis en la sepa tago de Sia tuta laboro, kiun Li faris.*"

Legante ĉi tiun version, ni falas en la kaptilon de nia homa vizio pri aferoj. Tiel, en sia homa vivo, post plenumado de sia ĉiutaga laboro, la homo ripozas, tute ĉesigante sian agadon. Tamen, tio ne estis la kazo por Dio, kiu neniam konas ĉi tiun specon de ripozo. Ekde 2018, lia dia lumo permesis al mi kompreni, ke ĉi tiu ripozo estis profeta pri la sepa jarmilo, dum kiu, anstataŭ ripozi, en Kristo, li kontrolos la juĝon pri la malbonaj mortintoj efektivigitan de siaj elaĉetitaj elektitoj sanktuloj. La menciita ripozo nur indikas la finon de la konstanta ĉagreno kaŭzita de la ribelema sinteno de la diablo, kiu restos sola vivanta inter la ĉielaj demonoj. Kaj malliberigita, izolita sur la tero de peko, li ne plu iritos Dion per ĉi tiuj malbonaj agoj faritaj kontraŭ liaj elektitoj kaj ĉiuj liaj homaj kreitaĵoj. Jen kion Apokalipso 20 malkaŝas al ni.

Dio ne povas ripozi en la homa senco de la vorto, ĉar li ne bezonas ripozon; li ignoras lacecon kaj tial restas eterne kreiva. Tio estas ĉar la vivo estas en li kaj ekster li estas nur nenieco, nenio, eĉ ne la malpleno, kiu mem jam estas kompara koncepto. Ĉio, kion ni vidas per niaj okuloj, ekzistas per lia eterna kreiva penso. Kiel senlima komputilo, li plenumas plurajn taskojn kaj administras ĉion, kio estas, aŭ vivas. Sur nia tero, sed jam antaŭ ĝi, en sia ĉiela regno, tiu alia dimensio nealirebla por liaj homaj kreitaĵoj, lia dia penso dividas la saman intereson pri ĉio, kion li kreas. Tial, anstataŭ demandi: "Kie estas Dio?", la homo devus demandi: "Kie Dio ne povas esti?" Estas lia eterna kreiva laboro, kiu kreskigas plantojn, kiu faligas la pluvon por akvumi ilin, kiu igas ilin produkti florojn, poste semojn, kiuj siavice falas en la grundon por renovigi sian specion. Ĉar la Spirito de la Kreinto Dio estas senlima potenco, kiu produktas kaj vigligas ĉiujn liajn kreaĵojn kaj kreitaĵojn.

Kreante la unuan homon, tradukitan en la hebrean per la nomo Edom, Dio donis al li kupruruĝan haŭtkoloron pli proksiman al la "indianoj" de Ameriko ol al la lakteca blankeco de la nordiaj eŭropaj popoloj. Kaj la malsamaj haŭtkoloroj de homoj estis kreitaj de Dio laŭlonge de la tempo, por adapti ilian haŭton al la klimataj kondiĉoj de la lokoj, kie ili ekloĝis por vivi kaj reproduktiĝi. Blanka haŭto suferas pro la troe varma suno, kiu bruligas ĝin kaj povas fine kaŭzi

haŭtkanceron. La koloro de la haŭto tial malheliĝas kiam la eksponiĝo al la suno fariĝas tre varma kaj longedaŭra. En Afriko, estas ĉe la pinto de Niĝero, ke la suno estas la plej arda kaj ĉi tiu nomo sendube estas la origino de la termino "nigrulo", kiu nomis la nigran rason en Afriko. Kun siaj aliaj apartaĵoj, ĉi tiu nigra koloro karakterizis ĉian negritudon. La ĉeesto de nigruloj sur la norda kaj sudamerika kontinentoj, same kiel en Antiloj, ŝuldiĝas al la abomena sklavkomerco. Kaj jen denove, Francio kaj Anglio dividis grandan respondecon kun la islamanoj de Niĝero, nomataj la sklavistoj, ĉar ili ŝirus nigrulojn el iliaj pacaj lokaj vivoj, kiuj poste reirus al Benino, en kolonoj, kun ĉenitaj piedoj, antaŭenirante sub la vipadoj de ĉi tiuj senkompataj sklavistoj. En Benino, ili estis enŝipigitaj sur okcidentajn ŝipojn kaj prenitaj malproksimen de sia naskiĝlando por labori kiel bestoj, por riĉigi la sukerkano- kaj kotonplantistojn de la Nova Mondo.

Ne, la nigra koloro de ilia haŭto ne faras ilin posteuloj de Kanaano, precipe profete malbenita de Noa, sed homa specio adaptita de Dio al la kondiĉoj de la afrika vivo. Ĉar la homaro disvastiĝis tra la tero ekde la norda Mezoriento. Kaj de ĉi tiu punkto situanta inter la monto Ararato, Babilono kaj la Mediteranea Maro, la homaro etendiĝis ĝis la kvar ventoj de la ĉielo. Kaj tiel, en sia eterna rolo kiel Kreinto Dio, la Ĉiopova donis specialajn karakterizaĵojn al la popoloj de la tero. Farante tion, li kreis ĉi tiujn normojn por transdoni mesaĝon celitan esti komprenata nur de siaj elektitoj de la lastaj tagoj.

Nia tera vizio kondukas nin vidi aferojn tre alimaniere ol kiaj ili vere estas. Ekzemplo: ni diras, ke la suno leviĝas... malvere, ne la suno leviĝas, sed ni iras renkonte al ĝi. Ĉar la tero turniĝas sur sia akso ĉirkaŭ la suno, kiu tiel prenas, unike, simbole, la rolon de la kreinta Dio lumo, kiun Jesuo Kristo venis enkarnigi sur la tero de homoj. Ĉi tiu renkonto kun Kristo la elaĉetanto estis do la celo, kiun la tera rotacio devis instrui al ni. Krome, la direkto de ĉi tiu rotacio estas en la orientiĝo de okcidento al oriento. Kaj Dio volis konfirmi ĉi tiun direkton per miriga rimedo, kiu estas la apero de la okuloj de homoj, kiuj vivas ĉe la du kontraŭaj ekstremoj, prenante Eŭropon kiel sian centron. En la Malproksima Oriento, de Ĉinio ĝis Japanio, la okuloj prenas la formon de migdalo, kies eksteraj randoj estas levitaj. Ili prenas la bildon de sago montranta al la Oriento, tio estas, la direkto el kiu la suno aperas. Ĉe la kontraŭa ekstremo okcidente, la okuloj de la amerikaj "ruĝhaŭtuloj" havas siajn randojn malaltigitaj, indikante, kiel sago, la saman orientiĝon montrantan al la Oriento. La du kontraŭaj ekstremoj kombiniĝas por konfirmi la direkton de la rotacio de la Tero. En la centro de la mondo, en Eŭropo, la okuloj estas horizontalaj.

Homoj longe pensis, ke la Tero estas plata, denove trompitaj de la vere trompa aspekto de la aferoj. Ĉar ili ne povis imagi, ke reale la homo ĉe la Norda Poluso havas sian kapon direktitan al la ĉielo, siajn piedojn malsupren; ke la homo ĉe la ekvatoro havas sian korpon poziciigitan horizontale; kaj ke tiu ĉe la Suda Poluso iras kun sia kapo malsupren, siaj piedoj supren. Ĉio ĉi, ĉar Dio kreis la homon dependanta de potenca forto de tera altiro, kiu modifas kaj kondiĉigas lian ekvilibrosenton kaj lian dimensian percepton. Bildoj akiritaj de satelitaj flugoj hodiaŭ konfirmas ĉi tiun rondecon de la Tero, sed en la pasinteco, ĉi tiu pruvo ne ekzistis, kaj viktimo de la katolika religia obskurantismo de sia tempo, la

malfeliĉa Galileo pagis per sia vivo pro sia aserto, ke la Tero rondiras ĉirkaŭ la suno. Li pravus tro frue.

En profetaĵoj kaj en siaj mesaĝoj, Dio ofte komparas homon kun arbo. La bildo de la arbo perfekte priskribas la spiritan sintenon, kiun la vivo de homo devas preni. Ĉar kiel la arbo, ĝi portas bonajn aŭ malbonajn fruktojn. Kiel la arbo, ĝi estas ligita al la tero, kaj kiel la arbo, ĝi etendas siajn brakojn al la ĉielo, al Dio, de kiu dependas ĝia tuta vivo. Kaj denove, ambaŭ ĉerpas sian nutraĵon el la grundo de la tero. Do pro ĉiuj ĉi tiuj kialoj, homo estas kiel arbo, escepte ke li iras kaj povas moviĝi laŭplaĉe.

Unua pruvo de la konstanta kaj eterna kreiva verko de Dio estas donita al ni en Genezo 3:17-19, kie ni legas: "*Kaj al Adam Li diris: Ĉar vi aŭskultis la voĉon de via edzino, kaj vi manĝis de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, dirante: Vi ne manĝu de ĝi; malbenita estas la tero pro vi; kun malĝojo vi manĝos de ĝi dum via tuta vivo; dornojn kaj kardojn ĝi produktos al vi, kaj en la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estas prenita; ĉar polvo vi estas, kaj al polvo vi revenos.*" Jen la fino de la homo formita laŭ la bildo de Dio kaj liaj ĉielaj anĝeloj, ĉar aŭskultinte kaj obeante la diablon, li nun portas lian bildon kiel pekulo kondamnita al morto, eĉ se tiu morto estas prokrastita. Kaj la ago de peko devigas Dion rekrei la teron kaj ĝiajn karakterizaĵojn. La eterna miro malaperas, anstataŭigita de la malpura principo de la malrapida kaj progresema korupto de plantoj, bestoj, kiuj fariĝas sovaĝaj kaj nutriĝas per atakado kaj mortigado unu de la alia; la plej forta manĝas la plej malfortan. La tero produktas fiherbojn kaj radikojn, kiuj faras la laboradon de la grundo, el kiu ĝi ĉerpas sian nutraĵon, tre malfacila kaj tre dolora.

Ni do devas klare distingi inter ĉi tiuj du sinsekvaj diaj kreaĵoj. La unua estas la bildo de la eterna perfekteco, kiun Dio donos al la renovigita tero post la lasta juĝo, kiel instruas Apokalipso 21:1: "*Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero malaperis, kaj la maro jam ne ekzistis.*" La peko farita de Adamo kaj Eva provokis la kontraŭan dian operacion. Tial, sen ke Dio devigu nin fari tion, vera inteligenteco igas nin kompreni, ke ni havas intereson kaj grandan avantaĝon lerni lecionojn kaj profitojn el la nutraj normoj preskribitaj de Dio por la homaro antaŭ ol ĝi pekas kontraŭ li. Tiel, kiel Jakob, tiu, kiu envias la benojn de Dio, perfortas sin por kapti la regnon de Dio kaj ĉiujn ĝiajn benojn, inter kiuj, manĝaĵo estas fundamenta; Ne, ĉar ĝi igas iun eterna, sed ĉar tiuj, kiuj avidas eternecon, serĉas, eĉ sur ĉi tiu tero, la rimedojn vivi en la plej bona ebla sano, por eviti suferon pro malsano, sed ĉefe por ke ilia mensa sano permesu al ili partopreni la saĝon de Dio.

Tiel, subtile, Dio ekspluatas la inteligentecon de siaj elektitoj, kiuj turnas sin al li, altiritaj de la deziro akiri la plej bonan de li sen ia devigo agi tiel. Kaj kion mi diras ĉi tie, Dio konfirmis ĝin dum la restado de la hebreoj en la dezerto, kie, dum 40 jaroj, li nutris ilin, ekskluzive, per ĉiela manao. Ĉar ilia pasema deziro manĝi viandon estis pagita per miloj da mortoj; kio konsistigas, konkrete, la pruvon de lia dia malaprobo de ĉi tiu speco de dieto. Kiu manĝas vivon, konstruas sian vivon kaj kiu manĝas morton, konstruas sian morton. Jen la leciono, kiun Dio donis al la homaro en la Ĝardeno de Edeno. Kaj en la religia, eĉ pli ol en la sekulara, validas kaj estas trudita ĉi tiu populara diraĵo: "Al tiuj, kiuj

komprende, saluti!" Por sia dia parto, nia granda kreinto Dio uzas ĉi tiun alian esprimon renovigitan en Apokalipso 2 kaj 3: "*Kiu havas orelon, aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj:...*" Tiel en sia plano de savo, Dio enkarniĝis en la formo de la homo nomata Jesuo Kristo. Dum sia ministerio, Jesuo nur ofertas la bildon de Dio, kiel la homo Adamo reprezentis ĝin antaŭ peko. Li konkrete malkaŝas la perfekte aman karakteron de la nevidebla ĉiela Dio kaj neniam devigas iun ajn sekvi lin. Li kontentiĝas inviti siajn elektitojn fari tion, kaj rilate al tio, memoru, ke ĝuste li elektas siajn apostolojn kaj disĉiplojn. Ankaŭ nia homa parto estas malmulte grava en nia sindediĉo al lia servo. Ni estas altiritaj al li, ĉar li tiras nin sekvi lin, kiel li faris kun siaj apostoloj. Nu, Jesuo emfazis, ke li elektis Judason, la perfidulon, sciante, ke li estas demono. La Kreinto Dio intime konas ĉiun el siaj kreitaĵoj kaj senkuraĝigas neniun, sciante kiel identigi siajn verajn kaj falsajn servistojn. Donante al ĉiuj siaj kreitaĵoj la saman ŝancon profiti de sia graco, Jesuo Kristo metas la tutan respondecon pri la perdo de iliaj animoj sur ribelemajn homojn.

La dua kreo forigis ĉiujn eternajn karakterizaĵojn de la unua; kio en si mem estis bona novaĵo, ĉar tio, kio fariĝas nur eterna, nepre havos finon; feliĉan, nur por la elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo. Ĉar por ĉiuj aliaj, ilia fino estos morto kaj neniigo. Kaj pro la ago de peko, la sep tagoj de la semajno alprenas sian profetan signifon, ĉar ili profetas sep mil jarojn konstruitajn laŭ la modelo de la septaga semajno. La unuaj ses tagoj profetas la unuajn 6.000 jarojn kondukantajn al la glora reveno de Jesuo Kristo. Kaj la sepa tago profetas la "mil jarojn" de la sepa jarmilo de ĉiela juĝo; la "mil jaroj" menciitaj en Apokalipso 20.

Peko tial kaŭzis, ke la homo perdis sian similecon al la bildo de Dio. Ĉi tiu ni devas kompreni, ke tiu bildo ne koncernas lian vidan fizikan aspekton, sed la normon de lia origina pureco kaj senkulpeco. Kaj la Biblio montras al ni ekzemplojn de homoj, kiuj alprokuriĝas al Dio kaj servas lin tiel fidele kiel eble en siaj animoj markitaj de peko. Dio montras ilin kiel ekzemplojn kaj ili ne estas multnombraj, ĉar la homaro estas preskaŭ tute supraĵa kaj ŝanĝiĝema; ĝi lasas sin esti gajnita de multaj temoj, kiuj fascinas kaj allogas ĝin, ne plu povante, de tiam plu, oferti al la Kreinto Dio la atenton kaj intereson, kiujn li digne kaj ĉefe meritas.

Dum la tempo de la unua perfekta eterna kreaĵo estis markita per sia stabileco, tiu de la dua distingiĝas per la fakto, ke ĉio komencas moviĝi: En ĉi tiu dua kreaĵo, Dio donas al la tero 23-gradan kliniĝon sur sia akso, kaj jam ĉi tiu bildo ilustras la falon de la homaro. Farante tion, li ekigas la ciklon de sezonoj: printempo, somero, aŭtuno, vintro, kiuj renoviĝos ĝis la tempo de la nova ĉielo kaj la nova tero, tio estas, post la lasta juĝo. Kaj en ĉi tiu nova ekigita ciklo, la homaro estas submetita ĉiujare al du sezonoj kun ekstremaj klimataj kondiĉoj, absolutaj kontraŭaj: la foje sufoka varmego de la somero kaj la glacia malvarmo de la vintro. Troo estas la signo de la dia malbeno, kiel mildeco kaj reguleco estas la signoj de lia beno. Dio konstante kreos tiel nomatajn naturajn fenomenojn, kiuj en realeco havas nenion naturan, sed kiuj venas memorigi la homon pri lia heredaĵo de peko. Mi parolas pri tiuj vulkanaj erupcioj, kiuj detruas terajn posedaĵojn kaj vivojn, pri tiuj cunamoj, ŝtormoj, ciklonoj kaj akvoŝtormoj, en kiuj Dio rememorigas sian tutan dian potencon kiel Dio la Kreinto. Li havas sian tutan



kreaĵon je sia dispono por uzi ĝin kiel armilon kontraŭ la pekema homaro, kiu rezistas kaj senigas lin de la gloro, kiu estas al li meritata; kaj ĉi tie mi ne parolas pri la malestimo kaj indiferenteco montritaj por lia oferto de savo en Jesuo Kristo. Ne, mi simple parolas pri la homa rifuzo rekoni, ke la tero kaj ĝiaj unikaj karakterizaĵoj inter ĉio, kio ekzistas en la tera sidera kosmo, estis kreitaj de li. Kaj la plej malfortaj homoj povas esti senkulpigitaj per sia nekapablo rezoni, sed tio ne validas por ĉi tiu aroganta homaro, plenŝtopita per diplomoj, edukita pri multaj temoj. Ĉar ilia tiel nomata inteligenteco igas ilin respondecaj pri siaj juĝoj en ĉiuj aferoj. Ĝuste ĉi tie ĉi tiu vorto inteligenteco devas esti pridubata. Ĉe ĝia origino kuŝas la termino "intelekt", kiu permesas al la homo rezoni, pesi la avantaĝojn kaj malavantaĝojn, kaj kompari elektojn, kiujn li povas fari en plena libereco. Tamen, profitante de ĉiuj ĉi tiuj mensaj kapabloj, la ribelema homo malakceptas la evidentan kaj preferas kredi je agrablaj fabloj, kiuj permesas al li ignori la gloron de la granda Kreinto Dio.

La nuntempa homo estas eĉ pli kulpa pri sia malakcepto de Dio, ĉar liaj teknologiaj konstrukcioj kaj komputiloj pruvas al li, ke la vivo kaj ĝia tuta komplekseco povas dependi nur de konstrua inteligenteco. Kaj la moderna homo, kiu povas skani sian tutan korpon, estas bone poziciigita por kompreni, ke hazardo sole povas nek koncepti nek realigi verkon tiel kompleksan kiel la homa vivo, kaj tiu de bestoj, kiun Dio diversigis laŭ multaj manieroj. Nia kreinto neniigis la antaŭdiluvajn monstrojn, ĉiujn dronintajn en la akvoj de la diluvo en la tempo de Noa, kaj li poste senĉese kreis novajn speciojn adaptitajn al la novaj normoj de tera peko. Lia kreiva laboro daŭras senĉese. Tial, en siaj sciencaj malkovroj, la moderna homo senĉese malkovras novajn speciojn de teraj kaj maraj bestoj. Turnante sin al la ĉielo, li esperas trovi pruvon pri la ekzisto de alia formo de vivo sur la tero, komparebla aŭ ne al la nia. Sed tiom, kiom lia rigardo povas atingi, li trovos nur malplenajn stelojn kaj planedojn organizitajn laŭ tre malsamaj fizikaj leĝoj disĵetitaj tra la senlima vastaĵo de la interstela kosmo.

La kulpo de la moderna homo estas des pli granda, ĉar en la Okcidento li havas liberan aliron al la Sankta Biblio, en kiu Dio esprimas kaj asertas, ke li estas la Kreinto de ĉia vivo kaj aĵoj. Lia nekredo do povas esti punita nur per terura kaj mortiga puno.

Ni parolu pri tiuj, kiuj nun kredas je la ekzisto de Dio, eĉ legante la Sanktan Biblion. Kiel ili povas ne vidi la ĉieestecon de la Kreinto Dio tra sia plano de savo? Kiel Patro, Dio kreis la teron, la ĉielon kaj la vivon en ĉiuj ĝiaj formoj. Kiel Filo, li ofertas al la pekulo la ŝancon repaciĝi kun la Patro, la Kreinto Dio. Kaj kiel Sankta Spirito, li rekreas la perditan bildon de Dio en la vivo de la elaĉetita pekulo. La kreiva rolo de Dio estas tiel konfirmita en siaj tri sinsekvaj fazoj. Efektive, kion faras Jesuo dum sia tera ministerio? Li publike manifestas sian kapablon krei, resanigante malsanulojn kaj revivigante mortintojn antaŭ ol revivigi sin; ion, kion nur la Kreinto Dio povas fari. Li sciigas al homoj la bezonon naskiĝi denove, tio estas, esti kreitaj laŭ la bildo de Dio, kiun li reprezentas. Tial Dio juĝas kredantojn, kiuj subtaksas lian kreivan rolon, neindaj je sia sankta Ŝabato. Ĉar la preparado de Liaj elektitoj por la ĉielo kaj eterna vivo efektiviĝas per la rekreado de la bildo de la karaktero de Dio en ili. Kaj la ŝanĝo de ĉi tiu bildo devas esti farita, nur, dum nia nuna tera vivo. Por Dio, la ŝanĝo en

la naturo de la fizikaj korpoj de Liaj elektitoj estos nur la sekvo de la neceso krei, denove, novan korpon similan al tiu de la sanktaj anĝeloj; ĉielan korpon adaptitan por ĉiela vivo.

Necesis la morto kaj releviĝo de Jesuo por ke la pentanta kaj malĝoja pekulo havu la bezonon esti rekrea de Dio. Estas en la nomo de Jesuo Kristo sole, ke la malespera preĝo de David povus esti respondita anticipe, laŭ Psalmo 51:10: " **Kreu en mi, ho Dio, koron puran, kaj spiriton firman renovigu en mi.** " En ĉi tiu alia verso de Jesaja 45:8, Dio konfirmas, ke lia plano de savo baziĝas sur lia daŭra agado kiel Dio la Kreinto: " *La ĉielo verŝu justecon de supre, kaj la nuboj verŝu justecon! Malfermiĝu la tero kaj elportu savon kaj savon. Mi, JHWéH, kreas ĉi tion.* " En ĉi tiu metafora formo, Dio elvokas justecon el la ĉielo, tio estas, sian enkarniĝon en Jesuo, kiu alportas savon kaj liberigon al la pekulo.

Senkonscie pri tio, la ribelema pekulo ŝuldas sian postvivadon nur al la povo de la Kreinto Dio. Tial Dio aldonas al li la simbolon de la abismo, kiu indikas en Genezo 1:2 la teron, sur kiu li nuntempe vivas, en la tempo kiam la homaro ankoraŭ ne estis kreita: " *La tero estis senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis super la abismo, kaj la Spirito de Dio ŝvebis super la akvoj.* " Li tiel atribuas al ili la destinon de nenieco, al kiu la " dua morto " de la " lasta juĝo " resendos ilin. Ĉar la destino de la tero estas iĝi denove " *senforma kaj dezerta* " dum la " mil jaroj " de la "sepa jarmilo", laŭ ĉi tiu verso citita en Jeremia 4:23: " *Mi rigardis la teron, kaj jen, ĝi estas senforma kaj dezerta; la ĉielo, kaj ĝia lumo pereis.* " Ĉi tiu verso klarigas la teran tempon de la " mil jaroj " cititaj en Apokalipso 20. Li diras al ni: " *la ĉielo kaj ĝia lumo malaperis.* " Tio diras al ni, ke ĉiuj ĉielaj korpoj kaj ilia nokto-taglumo kreitaj de Dio en la kvara tago de la Kreo estis subpremitaj de la kreiva povo de Dio kun la glora reveno de Kristo, aŭ tuj post li. Ni povas do kompreni, ke dum " mil jaroj ", la diablo trovos sin izolita sur tero mergita en totalan mallumon, nigran kiel inko, kiel ĝi estis en la unua tago de la tera kreado, antaŭ ol Dio elpensis la principon de lumo. Lia komparo kun la "abismo " de Genezo estas do laŭvorte pravigita, ĉar la kondiĉoj de ĉi tiu komenco de tera kreado estas renovigitaj. Tamen, mi rimarkas du diferencojn en ĉi tiu renovigo. La unua diferenco kun la priskribo donita en Gen. 1:2 estas, ke " *la Spirito de Dio* ", kiu " *moviĝis sur la akvoj* ", estos anstataŭigita de "la ribelema spirito" de la gvidanto de la ribelemaj anĝeloj: Satano, la diablo. La alia diferenco koncernas " *la akvojn* ", kiuj estos anstataŭigitaj de la homaro, kiun ili simbolas en la profetaĵo. Sed ĉi tiuj " *akvoj* " aperos kiel amasoj da kadavroj kuŝantaj sur la surfaco de la kaosa, seka tero de la tero.

En ĉi tiu printempo de 2024, ni havas nur ses jarojn antaŭ ni por kompletigi nian spiritan preparon, tio estas, nian rekreon laŭ la bildo de la karaktero de Dio rivelita de la milda kaj humila Jesuo Kristo. Ni do ne devas malatenti la helpon, kiun Dio povas doni al ni por rekrei sian bildon en ni. Nia homa parto en ĉi tiu tasko estas tre limigita, kaj ni nur ne bezonas malhelpi la agadon de Dio por ke la sukceso de la atingota celo estu atingita.

Sciante, ke Dio decidis detrui ĉiujn verkojn kreitajn de homoj kaj la homoj mem, ni konstante turnu niajn pensojn al tiu, kiu devas rekrei, en siaj elektitoj, la bildon de perdita eterneco, tiun de la perfekteco de lia dia karaktero. Kaj tio eblas nur por tiuj, kiuj ne eraras pri la volo de Dio, kio li estas, kion li reprezentas, kaj

kion li postulas de tiuj, kiujn li savas. Ĉion, kion Jesuo resumis per la verbo "scii" en Johano 17:3: " *Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis .*" Estas evidente, ke Jesuo ne parolas nur pri scio pri sia ekzisto, sed pri sperta, praktika kaj ne nur teoria scio, kiu postulas grandan profundon de sindediĉo kaj grandan kaj konvinkan deziron kompreni kaj dividi la sekretan penson de Dio kiel Daniel en sia tempo. Laŭ la perfekta modelo prezentita de Jesuo Kristo, Dio citas tri fojojn en Ezekiel 14, " *Noa, Daniel kaj Ijob* ", simplajn ordinarajn homojn kiel ni; kaj li faras ilin homaj reprezentantoj de la elektitoj, kiujn li pretas savi de la venontaj malfeliĉo kaj morto. La voko estas farita, la kondiĉoj estas prezentitaj, kaj nur tiuj, kiuj estas indaj, profitos de lia graco kaj lia dia protekto.

Mi nun atingas la plej gravan punkton de ĉi tiu studo, kiu ankoraŭ koncernas la savoplanon preparitan de Dio por savi siajn elektitojn tra la tuta historio de la homaro kaj de la tera peko.

Pro tiu unueco, kiu metas ĉiujn savitojn sub la gracon de Jesuo Kristo, nenio tia okazis dum la 6000 jaroj plenumitaj de la Kreinto Dio en sia kreado de sia spirita Izrael.

Ĉar la vero estis maljuste kaptita sinsekve de la Judoj de la malnova interligo, kiuj kredis, ke ili povas konservi sian ekskluzivecon kiel popolo de Dio, kaj poste post ili, de la falsa kristanismo de la nova interligo, kiu donas al la graco de Kristo privilegion, kiun ili ankaŭ atribuas al si mem ekskluzive. Ĉi tiuj du konceptoj estas falsaj, ĉar la Judoj ignoris, ke ili nur reprezentis karnan teran Izraelon kreitan kun la celo provizore reprezenti tipan specimenon de la homaro; tio atendante la stadion de graco, en kiu savo estus prezentita kaj ofertita de Jesuo Kristo al ĉiuj elektitoj disĵetitaj inter la paganoj. Kaj siavice, la falsaj kristanoj faras gracon sia ekskluziveco, forgesante la retroaktivan efikon de ĉi tiu graco, kiu venis validigi la provizorajn pardonojn donitajn de Dio al la pentintaj pekuloj de la malnova interligo. Krome, la Kreinto Dio neniam malpermesis al iu ajn eniri sian antikvan interligon, kaj eĉ se la cititaj kazoj estas malmultaj, tiuj, kiuj estas, indikas verajn kaj aŭtentajn elektitojn indajn je la savo pagita de Jesuo Kristo; mi parolas pri Raĥab, la prostituitino de Jeriĥo, pri Rut la Moabidino, pri la reĝo Nebukadnecar, la Ĥaldeo, kaj ĉi tiu listo restas nekompleta.

La du interligoj tiel produktas du malsukcesojn, kiuj kreas religian konfuzon kaj damaĝas la komprenon pri la savoplano de Dio. Nun ĉi tiu savoplano estas la sola celo, kiun li donis al sia tera kreaĵo, do distordi ĉi tiun savoplanon estas detrui tion, kion Dio provas krei.

Kaŝita spirita milito tiel kontraŭstaras la du aliancojn, ĉiu celante nei aŭ degradi la gravecon de la alia. Ĉar por la Dio de vero, rifuzi la Mesion egalas al malestimi la leĝon de Moseo skribitan kaj preskribitan por esti respektata kaj honorata de ĉiuj veraj elektitoj elaĉetitaj per la pekliberiga sango de nia dia savanto Jesuo Kristo, " *la ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn* ", kiujn ekde Adamo, " *la mondo* " de la elektitoj faris. En unu sola tago, per sia pekliberiga morto, Jesuo Kristo forviŝis la pekojn faritajn ekde Adamo, sed nur tiujn de la elektitoj, kiujn li elektis ekde ĉi tiu komenco de homa historio.

Tiel, la du interligoj estas la bildo de du kolonoj necesaj por subteni la ĉefurbon de la sankta templo de Dio; lian Eklezion, lian asembleon de elektitoj; Ĉi tiuj du interligoj estas tiel necesaj kiel unu la alia, kiel la du kruroj de homo, kiuj ebligas al li marŝi kaj antaŭeniri al la fino de la tempo de fina graco, kiu venas.

Sur la tero, la progreso de tempo estas konstanta, tiel ke la homo estas kiel iu, kiu iras sur tretmuelilo, kiun li supreniras, kaj tio konsistigas ĉi tiun teron, kiu turniĝas ĉirkaŭ sia akso kaj ofertas al la homo sinsekve sian lumon kaj sian mallumon, siajn tagojn kaj siajn noktojn. Ĉi tio, atendente la finon de ĉi tiu permanenta kaj eterna ciklo per la reveno de Jesuo Kristo, post ses jaroj, printempe de 2030, la momento de la komenco de la sepa jarmilo: la granda Ŝabato profetita de la semajna Ŝabato dum 6000 jaroj.

Ni legas en Apokalipso 2:26: “ Al tiu, kiu venkas **kaj gardas ĝis la fino Miajn farojn** , Mi donos aŭtoritaton super la nacioj .” Mi ne povas prezenti pli bonan pruvon ol ĉi tiuj vortoj de Jesuo Kristo, por konfirmi, ke Dio restas la granda kreinto Dio ĝis lia glora reveno, nun tre proksima; ĉar liaj “ **faroj** ” estas tiuj, kiujn li **kreas** “ **ĝis la fino** ”.

## M56 - La idolkulto de la Olimpikoj

Ĉi tiu printempo kaj somero de 2024 estas markitaj en Francio per la febra preparado por la Internaciaj Olimpikoj en Parizo. Kiel reflektado de la frata sporta kunhavigo de ĉiuj nacioj de la tero, ĉi-jare rompiĝo okazis en tiu bela unueco: pro la milito okazanta inter Ukrainio, subtenata de la okcidenta tendaro, kontraŭ Rusio, ĉi-lastas estas ekskludita kaj ne povas partopreni nacie en tiuj internaciaj sportaj konkursoj.

Ĉi tiuj ludoj estis kreitaj ĉirkaŭ 28 jarcentojn antaŭ nia tempo, en Olimpio en Peloponezo, en antikva Grekio, modelo de la malpiuloj. Ili ankoraŭ hodiaŭ esprimas kulton faritan al "Apolono", la Sundio. Kaj ĉi-vendrede, la 26-an de aprilo 2024, pure pagana ceremonio ĵus celebris en Ateno la transdonon de la olimpika flamo, simbolo de suna lumo, al Francio, la lando kie la ludoj okazos de la 26-a de julio ĝis la 11-a de aŭgusto 2024.

Malfacilas kredi, sed malpli ol ses jarojn antaŭ la glora reveno de Jesuo Kristo, kiu finas la ekziston de la mondo de vivantaj estaĵoj sur la tero, la granda kreinto Dio estas devigita elteni ĉi tiun spektaklon, kiu honoras la diigitan Sunon, lian delongan paganan malamikon; kaj ekde 1896, ĉi tio ripetiĝas ĉiujn kvar jarojn.

Ĉi-jare, tiuj paganaj ludoj okazas en Francio, kaj tial ĉi tiu temo vekas vastan gamon da intereso. Kiel ĉe ĉiuj temoj, estas poruloj kaj kontraŭuloj, kaj inter ili estas hezituloj aŭ indiferentuloj. Laŭ mia opinio, pro la ĵus menciitaj kialoj kaj aliaj, kiuj estos menciitaj en ĉi tiu studo, mi povas nur atribui ĝin al la signo de terura dia malbeno.

Mi notas en ĉi tiuj datoj du nombrojn "26", kiuj indikas la numeron de la nomo de Dio "YaHWéH". La kunigo de la nomo de Dio kun kulto farita al la

"sundio Apolonio" sugestas eksplodeman renkontiĝon. La militema kunteksto de la tempo ne favoras pacan disvolviĝon de ĉi tiuj ludoj, kiuj estos efektivigitaj en kunteksto de malamo, kiu nur kreskas inter la tendaroj de la nunaj eblaj malamikoj. Ĉi tiuj ludoj, simboloj de paco, tial prezentas sin en aparte malfavora kunteksto.

Ni scias, ke Dio ligas Grekion al la temo de peko en siaj tri komplementaj paralelaj profetaĵoj de Daniel 2, 7 kaj 8, kio estas bona kialo por igi ĉi tiujn grekajn ludojn malbeno kun universalaj sekvoj. Ĉar en 2024, post la disvastiĝo de teknologio tra la tuta tero, la okuloj de homoj disigitaj sur ĝia surfaco turniĝos al Francio por sekvi la progreson de la ludoj, kiuj kaptas la intereson de multaj ĉie sur la tero.

En ĉi tiu dia "unua tago", la 28-an de aprilo 2024, mi prezentas la ĉefan kaŭzon, kiu klarigas kial Dio aparte ligas pekon al Grekio.

En la Sankta Biblio, Paŭlo, la fidela atestanto de Jesuo Kristo, citas la du superregajn kulturojn, kiuj regas en la homaj mensoj de sia lando Izrael: la hebrean aŭ judan, kaj la grekan. Daniel 11 celas malkaŝi al ni la tre longan sinsekvon de grekaj reĝimoj de la seleŭkidaj reĝoj kaj la lagidaj reĝoj. Grekio, dum ĉi tiuj periodoj, kulture dominis ĉiujn popolojn borderantajn la Mediteranean Maron. Kaj tio dum longa tempo, eĉ antaŭ ol Romo ekzistis. La greka kulturo brilis kaj trudis sin al ĉiuj, ĉar ĝi jam havis multajn havenurbojn, kiuj favoris ĝiajn komercajn interŝanĝojn kaj riĉigis ĝin. En la sudoriento de Francio, antaŭ ol preni la nomon "Marsejlo", ĉi tiu urbo portis la nomon "Masalia", kiun la grekoj, ĝiaj fondintoj, donis al ĝi. Kie estas komerco, estas elmigrado kaj etna mikrado; kaj tio estas ankoraŭ hodiaŭ, kio karakterizas ĉi tiun urbon aparte.

En Apokalipso 18:9-10, Dio montras al la monarkoj, kiuj kreskigis la riĉecon kaj potencon de la urbo nomata Romo, kiun li nomas per la simbola nomo " *Babilono la Granda* ": " *Kaj ĉiuj reĝoj de la tero, kiuj malĉastis kaj luksis kun ŝi, ploras kaj lamentos pri ŝi, kiam ili vidos la fumon de ŝia brulado.*" Starante malproksime pro timo de ŝia turmento, ili diros: *Ve! Ve! la granda urbo, Babilono, la potenca urbo! En unu horo venis via juĝo!* La " *reĝoj de la tero* " ankaŭ poste subtenis la romkatolikan kaj papan instruon donitan en " *la Granda Babilono* " de la Papa Sankta Seĝo ankoraŭ hodiaŭ situanta, en la Vatikano, en Romo.

La Grekoj kaj la Fenicianoj estis la unuaj grandaj ŝipposedantoj, kiuj riĉiĝis per la mediteranea komerco, tio estas, la unuaj " *komercistoj de la tero* ", kiujn Dio aparte iritas celante ilin per siaj atakoj, kaj nomante ilin en Apokalipso 18:11-15-16: " *Kaj la komercistoj de la tero ploras kaj lamentas pri ŝi, ĉar jam neniu aĉetas ilian ŝarĝon, .../...La komercistoj de ĉi tiuj aĵoj, kiuj riĉiĝis per ŝi, staros malproksime pro timo de ŝia turmento; ili ploras kaj lamentos, kaj diros: Ve! Ve! la granda urbo, kiu estis vestita per bisino kaj purpuro kaj skarlatino, kaj ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj! En unu horo tiom da riĉeco pereis!* "

Kiam Dio aludas al Romo, ni ne devas erari kredi, ke li celas nur la papan katolikan religion, kiu tie havas sian ĉefsidejon ekde la jaro 538. Ĉar antaŭ tiu dato, kaj ekde ĝia konstruado en -753, Romo ĉiam kolerigis Dion per siaj pure paganaj verkoj. La diablo faris ĝin " *sia trono* ", kiel Dio indikas en sia mesaĝo al



" Pergamo " en Apokalipso 2:13: " *Mi scias, kie vi loĝas, mi scias, ke tie estas la trono de Satano. Vi tenas firme mian nomon, kaj vi ne malkonfesis mian fidon, eĉ en la tagoj de Antipas, mia fidela atestanto, kiu estis mortigita inter vi, kie loĝas Satano.* " Romo jam estis la " *trono de Satano* " en la antikveco, longe antaŭ la jaroj 313 kaj 538, kiuj celas la fazojn de lia leviĝo kaj lian katastrofan rolon pro lia falsa kristana religia konvertiĝo.

Apokalipso 18 malkaŝas al ni multe pli ol ŝajnas. Ĉar mi rimarkas ĉi tiun ripeton de la esprimo " **Ve! Ve!** " Ripetuta 3 fojojn en ĉi tiu ĉapitro sole. Nu, la nombro 3 estas la nombro de perfekteco, tio estas, ĉi tie, la perfekteco de " **ve** ", kiu ripetata dufoje sugestas subtilan ligan kun la " **dua ve** ", kiu indikas en Apokalipso 9:13 ĝis 21, la temon de la " **sesa trumpeto** ". Tial estas en Apokalipso 18, ke Dio prezentas la kaŭzojn, kiuj pravigas la punon de la " **sesa trumpeto** ", simbolo de la Tria Mondmilito. Kaj ĉi tiu ligo, kiu ligas la punan Mondmiliton kun " **la reĝoj de la tero kaj la komercistoj de la tero** ", donas sencon al la dramaj eventoj, kiuj trafis la grandajn lokojn de " **Komerco** " , sinsekve en 2001, en Novjorko, la detruon fare de teroristaj islamistoj de la turoj de la " **Monda Komerca Centro** " , traduko: **Monda Komerca Centro** , poste en 2019, en Francio, la incendion de la katedralo " **Notre-Dame de Paris** "; kaj lastatempe, en 2024, en Danio en Kopenhago (kiu signifas "haveno de komercistoj" en la dana), la incendio de la konstruaĵo de la malnova Borso, kiu de tiam fariĝis la " **Komerca Centro de Danio** ". En ĉiuj tri incendioj, la konstruaĵoj estis kronitaj per sago montranta al la ĉielo, kiun en ĉiuj tri kazoj, ĉeestintoj vidis ekbruli kaj kolapsi sur la teron.

Tiel, la " **komercistoj de la tero** " iritas Dion, ekde la unuaj de sia speco, la fenicoj kaj la grekoj. Kaj se Dio konsideras ilin aparte respondecaj pri sia irito, tio estas pro la influo, kiun komerco havas sur ĉiujn homojn. La vendo de diversaj produktoj kaj materialoj kaptas homajn mensojn kaj igas ilin dependaj de materiismo. La viktimoj de ĉi tiu delogo estas pretaj fari ĉion por ne perdi sian plezuron konsumi kaj ĝui en la riĉeco kaj abundo de nesatigebla plezuro, kiu devas esti konstante kontentigita kaj renovigita. En nia nuna situacio, ni havas antaŭ niaj okuloj la demonstraĵon, la pruvon de ĉi tiu fascina potenco de la provizado de konsumvaroj. La moderna homo estas sklavigita de sia ekzistado; la serĉado de komforto, riĉeco kaj ĉiaj plezuroj estas la solaj motivoj, kiuj ligas lin al la vivo. En mallonga tempo, per la interreto, la vendo de poŝtelefonoj delogis ĉiujn riĉajn naciojn kaj eĉ la plej malriĉajn. Ĉi tiu nova kunulo fariĝis nemalhavebla por infanoj kaj plenkreskuloj, kiuj fariĝis tute dependigitaj de ĝi, kiel drogo. Por eviti perdi ĉi tiun objekton, homoj vere pretas kompromisi, tiom granda fariĝis ilia dependeco. Kaj politikaj gvidantoj lerte ekspluatas ĉi tiun novan dependecon, organizante la tutan administradon de la publika vivo ĉirkaŭ ĝia uzo de la interreto kaj ĝiaj diablaj retoj.

La nuna Tero estas submetita al malbonaj satanaj influoj plifortigitaj de la efikoj de ĉi tiuj kablaj aŭ satelitaj retoj. Malbonaj ondoj ĉirkaŭas la loĝantojn de la Tero, kaj blindigitaj de novaj komputilaj teknologioj, ili ne konscias pri io ajn. Kun okuloj fiksitaj al ĉi tiu "poŝtelefono", kiu fariĝis ilia mastro, ili atendas la virtualan kontakton, kiu senutile okupos horojn de ilia ekzisto. Ludu! Ludu! Ju pli vi ludas per via nova ludilo, des pli Satano kaj liaj demonoj ĝojas. Kelkaj estas

narkotitaj per kemiaj aŭ naturaj drogoj, aliaj per teknologia delogo. Kaj ĉiuj tiel dormas, deturnitaj de la reala vivo kaj sia progreso al la tempo de la dramo, kiu englutos ilin. Samtempe, kiam interreta kontakto sorbas ilin, la gvidantoj de la planedo faras decidojn, kiuj rezultigos la teruran kaj neeviteblan Trian Mondmiliton. Komparu do, kiom nepravigebla estas la valoro, kiun vi atribuas, aŭ kiun homamasoj atribuas, al ĉi tiu deloga nova teknologio. Sciante, ke la sama teknologio hodiaŭ permesas la konstruadon de imponaj konvenciaj armiloj kaj teruraj atomaj armiloj, ĉar ili reduktos la loĝantojn de la tero al tre malgranda nombro da pluvivantoj; kaj tio, nur por mallonga tempo.

"Komerco" kaj la religio de Dio estas du nepacigeblaj malamiko. Kaj la granda Kreinto Dio havas bonan kialon malami ĝin. Konsideru, ke li sanktigis la "*sepan tagon*" de niaj semajnoj al absoluta ripozo; tio, ekde la unua "*sepa tago*" de la semajno de sia tera kreaĵo. Nu, ĉi tiu sanktigo profetas la tempon de la sepa jarmilo, en kiu li ĝuos perfektan feliĉon dividitan en la amema kaj ama ĉeesto de ĉiuj siaj elektitoj elaĉetitaj dum 6000 teraj jaroj. La semajna Ŝabato havas la ekzistoracion antaŭenigi la spiritan renkonton de Dio kun siaj vivantaj elektitoj. Jen la sola kialo, kiu igis lin malpermesi ĉiajn formojn de profana profesia agado. Ĉi tiu sanktigita tago, apartigita, devas esti organizita laŭ la reguloj establitaj de Dio, kiuj donas al ĝi ĉi tiun karakteron de esti apartigita. Alie, ĉi tiu sanktigita tago jam ne estas sanktigita, sed identa al la aliaj tagoj de la semajno. Kaj ne senkaŭze mi komencis ĉi tiun mesaĝon anstataŭigante la vorton "dimanĉo" per la formulo "unua tago". Mi tiel forigas el mia vortprovizo ĉi tiun falsan imputon al la Sinjoro, pri ĉi tiu tago, al kiu li origine nur asignis serian numeron, kio validas por ĉiuj tagoj de lia semajno de "unua tago" ĝis "sepa tago". Ĉar per ĉi tiu aliro, mi atestas por Dio, malkaŝante la mensogojn, kiujn jarcentoj da mallumo igis homojn preni kiel verojn. Ĉi tio koncernas la nomojn de la nunaj tagoj de nia semajno, kiuj igas ĉiun idolkultantojn honorante ĉiun tagon laŭ ĝia nomo, pagana romia astrala diaĵo. Ĉi tiu normo estas heredaĵo de ĉi tiu Romo, kiun Dio nomas la "*trono de Satano*". Ni do redonu al "*Satano*" tion, kio apartenas al li: lian "tagon de la Suno" kaj lian "dimanĉon"; kaj al Dio tion, kio apartenas al li: lian "unuan tagon, duan tagon, trian tagon... sepan tagon". La "*sepa tago*" estis sanktigita de Dio ekde la kreado de la mondo, longe antaŭ ol ĝi prenis la nomon "*Ŝabato*" por la Hebreoj. Ĉi tio instruas al ni, ke Dio donas al ĝi, ĉefe, kronologian gravecon. Kaj la kialo de mia beno kaj tiu de ĉiuj liaj lastaj elektitoj estas nia konsidero de ĉi tiu graveco, kiun li donas al ĉi tiu "sepa tago", ĉar ĝi estas la "*sepa*" de la semajno. Ni nun scias, kial ĉi tiu respekto gravas: ĝi establas programon profetitan de Dio, kaj respekti ĉi tiun preskribitan ordon estas same grave kiel frapi la rokon de Horeb nur unufoje, kiel Moseo devus esti farinta, por ne kolerigi Dion kontraŭ li. Konsiderante ĉi tiun historian lecionon, vi povas kompreni, kiel malrespekto al la ordo de la tagoj de lia semajno povas kolerigi Dion kontraŭ la kulpuloj. Sed la kaŭzoj de lia iritiĝo estas tiel multaj, ke identigi ilin ĉiujn precize estas senutile. La Ŝabato kaj la dia ordo origine establita kaj trudita devas esti rigardataj alimaniere, el la perspektivo de la pruvo de amo, kiun liaj elektitoj donas al li per klopodado restarigi ĉi tiujn verajn normojn, kiam ili malkovras ilin. Por esti ĝuste komprenataj, mi volas diri, ke dia ordono kaj malpermeso interesas nur ĉar ili ofertas al la elektitoj sanktuloj la ŝancon distingi sin de aliaj ribelemaj kaj

malobeemaj kreitaĵoj. Ĉar nur por elekti ilin, siajn elektitojn, Dio kreis la teron kaj trudis al si malsukcesojn sekvitajn de teruraj suferoj dum la 6.000 jaroj de sia elekto de teraj elektitoj.

Nun kiam la Ŝabato kaj ĝia respektiga observado ricevis sian veran signifon, ni rigardu kion ribelemaj homoj faris al ĝi. Jen kie ni trovas la temon de ĉi tiu studo, kiu, sub la nomo "La Idolekkulto de la Olimpiko", fokusiĝas al la aspektoj de ludoj kaj komerco. Ĉar la ribeluloj faris la tagon, en kiu Dio malpermesas komercon, la privilegia tago por komercistoj, kiuj, en ĉi tiu sola "*sepa tago*", registras la ĉefajn enspezojn de la semajno. Neniu konscias pri ĉi tiu problemo, ĉar, kiel profetis Daniel 7:25, Romo "*ŝanĝis tempojn kaj leĝojn*".

" **La tempoj** ": ekde la 7-a de marto 321, la dato kiam imperiestro Konstantino adoptis per imperia dekreto la "unuan tagon" dediĉitan al la pagana "Nevenkita Suno" kiel la tagon de semajna ripozo. Ĝi tiam estis ankoraŭ nur la "unua tago", sed kun ĉi tiu nova ordo, "*la sepa-taga Ŝabato*" perdis sian signifon kaj sanktigon. Tra la tuta tero hodiaŭ, iuj popoloj ne agnoskas la honoron donitan al la "unua tago" establita de Konstantino. Kaj la heredita romia kalendaro mem ankoraŭ konfirmas, per la nomoj de la steloj atribuitaj al la sep tagoj, la ordon origine donitan de Dio. Nur en 1981 la "unua tago" estis oficiale dekretita "*sepa tago*" kaj difinita kiel tia en francaj vortaroj, laŭ la internacia normo ISO 8601, trudita en 1988. Oni devas diri, ke en latinaj lingvoj, la anstataŭigo de la nomo "tago de la suno" per la nomo "tago de la Sinjoro" favoris ĉi tiun ŝanĝon. La konfuzo inter "*la sanktigita Ŝabato*" kaj la nomo "la Tago de la Sinjoro" permesis, ke la "unua tago" fariĝu la "*sepa*". Kaj inter la okcidenta homaro, kiu stariĝis por kondamni ĉi tiun skandalon faritan kontraŭ la sankta ordo establita de Dio? Neniu, eĉ ne liaj servistoj en lia Sepa-taga Adventista Eklezio, kiuj estis plej bone poziciigitaj por fari tion. Ne estis senkaŭze, do, ke Dio kondukis min al ĉi tiu eklezio en 1980, ĝuste antaŭ la silenta skandalo farita kontraŭ li.

La ŝanĝo aplikita en Francio ekde 1981 rezultigis la donadon de sabato, "*sanktigita*" de Dio, kiel normo de la "sesa tago". Kaj sub ĉi tiu nombro "ses", eŭropaj popoloj jam ne povas identigi ĝian naturon kiel la "*sepa tago sanktigita*" de Dio kun la semajna ripozo. Ili tiam povas fari ĝin sia tago de komercaj aĉetoj sen rimarki sian malobeon de la dia leĝo, kiu preskribas respekton por la ripozo de la "*sepa tago*". Tial ĉi tiu ŝanĝo farita en 1981 konsistigas kaptilon, kiu fermiĝas sur nekredanta, indifera kaj malestima homaro rilate al Dio kaj liaj legitimaj postuloj. La semajno restas konsistanta el sep tagoj, sed la unua tago anstataŭigis la sepan, kiu nun estas en la sesa pozicio. Satano, la malamiko de Dio kaj liaj elektitoj, kaj de ĉiuj homoj, tiel sukcesis ŝanĝi la ordon de "*tempo*" origine establiton de Dio dum sia tera kreo. Ankaŭ, liaj elektitoj devas atente sekvi ĉi tiujn ŝanĝojn faritajn de homoj, kaj ne esti trompitaj de la ruza mistifiko farita, kaj ili devas honori la veran "*sepan tagon*", kiun Dio "*sanktigis*", sen konsideri la ordon establiton kaj leĝigiton de la malpiaj ribeluloj.

" **La leĝo** ": ĉi tiu termino leĝo fakte indikas ne nur la Sabaton de la kvara ordono, ne nur la tekston de ĉi tiuj dek ordonoj, sed, pli ĝenerale, la tutan "*leĝon de Moseo*", kiun Romo anstataŭigis per siaj direktivoj registritaj en sia katolika "misalo". Kio komunas inter dia pardono akirita per preĝoj adresitaj al Kristo, la ĉiela propetanto, kaj la korpa puno de la kulpa pekulo, kiun pagana katolikismo

instruas, pravigas kaj instigas? Nenio! Krom la atesto, kiu faras la tutan diferencon inter la lumo de la vero kaj la mallumo de la multaj formoj de mensogoj. Kaj mi devas denove memori, ke " *la leĝo de Moseo* " estis instruita al la unuaj paganaj konvertitoj invititaj iri al la judaj " *sinagogoj* ", en kiuj ĝi estis legata ĉiun " *sabaton* ", laŭ Agoj 15:21: " *Ĉar Moseo havis en ĉiu urbo de antikveco tiujn, kiuj lin predikas, ĉar li estas legata en la sinagogoj ĉiun sabaton* ." » Do ĉi tiu verso konsistigas la plej fortan biblian subtenon, kiu pruvas ĉi tiujn du aferojn:

- 1- En Kristo, la instruado de " *la leĝo de Moseo* " al konvertitaj gojoj estas postulata de Dio.
- 2- La unuaj paganaj konvertitoj honoris la sanktan " *sepa-tagan Ŝabaton* " per vizito al judaj " *sinagogoj* ".

La " *Ŝabato* " fariĝis tiel por la tuta homaro, escepte de Judoj kaj Adventistoj, tago profanita de komerco kaj amuziĝoj de ĉiaj specoj. Samtempe, ekde ĝia apero komence de la 6-a jarcento, Islamo adoptigis al siaj sekvantoj la 6-an tagon de ripozo, tiel aldonante al la konfuzo jam establita antaŭ ĝi de la romkatolika ordo. La homaro estas tiam dividita per la praktiko de tri malsamaj tagoj de ripozo. Kaj tio, dum li pretendas honori la saman kreinton Dion. Vi povas tiel kompreni kial li preparas sin por kontraŭstari ilin, ĝis atingi grandegan detruon de senutilaj vivoj, kiuj nur iritas lin per iliaj faroj kaj iliaj religiaj perfidoj.

Jam ekscitita de la semajna praktiko de la pagana ripozo de la "unua tago" dediĉita al la romia "nevenkita Suno", Dio ankoraŭ vidas sin trudita, en 2024, kaj ĉiujn kvar jarojn, per la spektaklo de greka pagana religia sceno el la profundoj de la tempo, por rememorigi, hodiaŭ, la nerezisteblan altiron de paganaj ritoj por la moderna homaro, ŝirita dum ĉi tiuj festivaloj de sia moderneco. Ĉar ni forigu la kostumojn kaj vestaĵojn de nia tempo, kaj ni retrovas la grekajn loĝantarojn, kiuj amasiĝis por ĉeesti la batalojn de la "stadionaj dioj" de tiu tempo. Ĉu vi komprenas el ĉi tiu klarigo, ke por Dio nenio ŝanĝiĝas en homaj verkoj? Kaj ke, en diversaj formoj, la diablo inspiras ilin tiel, ke iliaj verkoj iritas la grandan kreinton Dion, lian mortigan malamikon, kiu venkis lin kaj kondamnis lin al morto?

"Ludoj kaj komerco" estas la du motivoj, kiuj allogas la okcidentan homaron ĉefe, sed ne senkaŭze. Ĉar estis en la Okcidento, ke la lumo de Kristo estis alportita kaj instruita, eĉ en ĝia perfidita kaj distordita formo de la romia katolikismo. Atletikaj ludoj estas evidente malpli teruraj ol la ludoj en la romiaj stadionoj, en kiuj kristanoj estis disŝiritaj de sovaĝaj bestoj, ofertante al la sangavidaj romanoj la sangan spektaklon, kiu kontentigis ilian plezuron. Sed al Dio, ĉi tiuj pacaj ludoj restas abomenindaj pro pluraj kialoj.

- 1- Ili kuraĝigas la idolkultan spiriton en homoj.
- 2- Ili glorigas la gloradon de la homa memo kaj instigas fierecon.
- 3- Ili reproduktas la praulan grekan paganan idolkulton.

Pro tiuj tri kialoj, Dio kondamnas tiun ĉi praktikon de ludoj, ĉar li kondamnas kune la idolkultan spiriton, fierecon kaj paganan kultadon.

Okcidento do heredis ĉi tiun grekan kulturon, kiu establiĝis ĉie de la bordoj de la Mediteranea Maro. En Francio, la nuna kulturo estas la produkto de la miksaĵo de la du greka kaj latina romia kulturoj. Sed inter la du, nur la nomoj de la astralaj diaĵoj ŝanĝiĝas, ĉar la romianoj adoptis ĉiujn diaĵojn de la grekoj, kiujn ili koloniigis. Tial ni trovas en ambaŭ kulturoj "la gloradon de la atleto kaj sportludoj" kaj, kompreneble, la konsekvencon, kiu igas ĉi tiujn aferojn atingeblaj, "komercon", kiu riĉigas tiujn, kiuj ekspluatas ĉi tiujn allogajn spektaklojn.

En 2024, dum religia sindediĉo anstataŭiĝas per la serĉado de tuja plezuro, en Okcidento, Dio retrovas la tipon de civilizo, kiun li jam devis detrui plurfoje, per la diluvo, per la ŝtonoj el brulanta sulfuro, kaj la nuna civilizo baldaŭ estos neniigita per nuklea fajro, ĉe la fino de la venonta Tria Mondmilito, preparita de la militoj en Ukrainio kaj Gazao, atendante aliajn akcelantajn kaj intensiĝantajn eventojn.

La originoj de la nomo Eŭropo estas necertaj kaj diskutataj, sed du klarigoj tamen estas tre interesaj sur spirita nivelo. La unua kaj plej malnova ŝuldiĝus al la fenicoj, kiuj donis al la limo de Grekio kaj la okcidentaj landoj metitaj post ĝi la nomon "Ereb", kiu signifas, en la fenicoj kaj hebreoj: "nokto". Ĉi tiu ideo havas sencon, ĉar ĝi markas ĝian opozicion al la vorto "Azio", kiu signifas Orienton, flankon kie la sunleviĝo donas la lumon de "tago". Kaj ĉi tiu opozicio "nokto kaj tago" estas ankaŭ tre biblia. Tiel, la "lumo" de Dio naskiĝis en la Oriento, poste la Okcidento ricevis ĝin siavice, por transformi ĝin en "nokton" aŭ en "mallumon". Eŭropo estis do "Ereb", kiu fariĝis "Erep". Tiam, la nomo Eŭropo estas en la greka mitologio la nomo de la filino de la reĝo de Tiro, kiun, freneze enamiĝinte al ŝi, Zeŭso, la estro de la dioj de Olimpo, forkaptis kaj demetis en Kreto. La grekoj donas al ĉi tiu nomo la signifon de "knabino kun grandaj aŭ larĝaj okuloj". En la vortaro de la klasika greka lingvo "le Bailly", mi trovis ĉi tiun alian klarigon. La vorto Eŭropo konsistas el du radikoj. La termino "eu" indikas tion, kio estas bona, nobla: kaj la termino "ropé" indikas la inklinon de alta al malalta. La kombinaĵo de ĉi tiuj du terminoj donas al la nomo Eŭropo signifon, kiu bildigas kaj konfirmas ŝian konvertiĝon al kristanismo, tio estas, ŝi, kiu submetiĝas al Dio. Kaj subite, la nomo Eŭropo de la filino de la reĝo de Tiro en la greka mitologio ankaŭ estas konfirmita alprenante sian plenan signifon, ĉar ŝi estis konkerita kaj submetita al Zeŭso, la dio de Olimpo.

Sed ĝuste tiu greka heredaĵo estas por Eŭropo la kaŭzo de ĝia tuta malbeno. Ĉar kiel en antikva Grekio, kie en Ateno Paŭlo trovis multajn diaĵojn, eĉ steleon indikantan " **al nekonata dio** ", la sama moderna eŭropa libereco produktas la saman diversecon de ideologioj kaj religioj, kiuj monopoligas homajn pensojn. Kaj fine, ŝanĝante " **lumon en mallumon** ", nia moderna Eŭropo efike submetiĝas al la Olimpika Zeŭso malestimante la veran kreintan Dion prezentitan en Jesuo Kristo. Kaj la ludoj de la Olimpikoj revivigitaj ekde 1896 de Barono Pierre de Coubertin konfirmas tiun fatalan kaj malbenitan destinton de Okcidenta Eŭropo, tiu granda nova greka "Ateno" kaj "Olimpio". Krome, la nomo "Ateno" memorigas nin, ke la grekoj de tiu urbo adoris la diinon "Atena", kiu, en sia mitologio, paradokse reprezentis ekstreme kontraŭajn karakterojn; kiel nia nuntempa Eŭropo, bildo de "samtempe".



Eŭropo ja estas la bildo de antikva Ateno, ĉar Atena estis la "virgulino" diino de saĝo, paco, militaj strategioj, artistoj kaj instruistoj. Kondiĉe ke ŝi estu la ekskluziva diino de la urbo, ŝi estis ĝia protektantino, kiel hodiaŭ por Eŭropo estas la "Virgino Maria" de la romkatolikismo. La vera Maria, patrino de Jesuo, atendas sian resurekton en la morto kaj ŝi havas nenion komunan kun ĉi tiu satana trompo. Tamen, Dio ne hezitas doni signojn konfirmantajn sian kondamnon de ĉi tiu diabla kulto, kiu estas farata al la falsa "Virgino Maria". Li provizis pruvon pri tio en 2019 per la incendio sur la tegmento de la katedralo "Notre-Dame de Paris", kiu estas dediĉita al ŝi. Ateno havis sian Partenonon, la templon de Atena, hodiaŭ Parizo havas sian katedralon, fakte, nenio ŝanĝiĝas.

Ekde la Franca Revolucio kaj ĝia influo sur ĉiuj eŭropanoj, Eŭropo malakceptis la religion de la vera Dio favore al liberpensuloj de racio kaj saĝo. Kaj tiel farante, ili denove ripetis la sperton de la antikvaj atenanoj. Kiel la Olimpikoj planitaj por ĉi tiu somero de 2024 en Parizo, Ateno estis celebrata kaj festita per grandaj someraj festivaloj.

Fine, ekzistas la fundamenta ligo, kiu faras Eŭropon moderna Ateno: mi celas la demokration, kiun ĝi inventis. La demokratia reĝimo estas nek la plej malbona nek la plej bona el la regadsistemoj, sed ĝi certe estas la malplej brutala kaj tiu, kiu ofertas la plej multe da libereco al la loĝantaroj, kiuj ĝin adoptas. Kaj kompreneble, ĉi tiu reĝimo havas la difektojn de siaj kvalitoj, ĉar ĉi tiu libereco finas kaŭzi problemojn, ĉar ĉiu metas malsamajn limojn al sia libereco. Tial, longtempe, demokratio finas implodi, pro manko de scio aŭ kapablo trudi limon por sia tuta loĝantaro, kiu estas ekstreme dividita pri ĉi tiu temo.

Kaj tiu divido estas des pli granda, ĉar, en la nomo de blinda sed bonintenca humanismo, demokratio unuigas en sia reĝimo kaj sia loĝantaro, eĉ siajn malamikojn, tiujn, kiuj volas detrui ĝin.

Ĉiukaze, demokratio ne havas pli da ŝanco ol aliaj specoj de politikaj reĝimoj, principe, ĉar la obstaklo al sukceso estas la Kreinto Dio, kiun ĉi tiu speco de reĝimo ekskludas el sia pensado kaj sia aliro. Tamen, la vivo ekzistas nur por la celo kontentigi sian projekton, kiu konsistas el elekti siajn elektitojn, kiuj dividos ĝian eternecon. Do, kia ajn estas la tipo de regado, se ĝi ne donas gloron al la Kreinto Dio, ĝia dia kondamno kaj ĝia fina fiasko estas solvitaj. Nu, ĉi tiu priskribo estas tiu de Eŭropo kaj la Okcidenta mondo, kiu havas nenion restantan de kristanismo krom la etikado kaj la heredaĵo de antaŭa vivo. Sed la Oriento jam ne plu estas en pozicio por esti benita, ĉar la savo de la krucumita Kristo ne estas bonvena tie, aŭ pli ĝuste, ĝi estas, sed perfidita, kiel estas la kazo en Sud-Koreio, ĉi tiu orienta lando formita de Usono.

Post sia fondo, de 753 a.K. ĝis 501 a.K., Romo eksperimentis kun monarkio, poste fariĝis respublikana. Ĝi tial eksperimentis kun multaj specoj de demokrata-respublikana regado, poste la maljustecoj faritaj de koruptaj gvidantoj favoris la hardiĝon de la regado; la konsulejo estis trudita, poste la triumviraro formita de tri konsuloj, Cezaro, Krasso, Pompejo, kaj la imperiismo de Cezaro Aŭgusto Oktaviano estis trudita al la Romanoj post la atenco kontraŭ Julio Cezaro. Neniu el ĉi tiuj multaj formoj de regado sukcesis feliĉigi la romian popolon. Ĝian finon ankaŭ kaŭzis la mult-etna miksaĵo atingita per la konkero de multaj okcidentaj popoloj kun tre malsamaj apartaj kutimoj. Ĉi tiu sama situacio

kreita en la nuntempa Okcidenta Eŭropo ankoraŭ logike produktas la samajn efikojn kaj konsekvencojn, kiuj kondukas al implodo kaj internaj kolizioj.

Demokratio estas alloga kaj povas allogi nur humanismajn homojn. Kaj jen kie kuŝas la limo de ĝia delogo. Ĉar religiemaj islamaj loĝantaroj zorgas pri oboe al tio, kion ili kredas esti la leĝo de Dio, nome, "Ŝario" kaj la "Korano". Kaj tiel, abismo de nekomprene apartigas sekularajn homojn de religiemaj homoj, ĉu islamanoj aŭ vere kristanaj.

Jesuo deklaris al la Fariseoj, rilate al la atesto de siaj disĉiploj: "***Se ili silentos, la ŝtonoj ekkrios***", en Luko 19:40. La "*ŝtonoj*" jam ne nur krias, ili ankaŭ ĵetas ŝtonojn por ŝtonumi la malbonulojn, renovigante la faron de David kontraŭ la filistra giganto Goliato, aŭ tratanĉas la gorgojn de instruistoj de sekularismo, aŭ pafas per mitraloj al homamasoj da junuloj kolektitaj por ĉeesti prezentadojn de diabla muziko.

Sed krom la maljusta homo, kiun li uzas kontraŭ kreitaĵoj pli kulpaj ol li mem, Dio havas sian imponan armilon, kiu estas la naturo kun ĝiaj detruaj fenomenoj: sekeco aŭ inundo, varmega varmo aŭ glacia malvarmo, vulkanaj erupcioj, la ŝtormo, kiun Jesuo trankviligis per sia vorto, tifonoj, ciklonoj, akvoŝtormoj, neĝoŝtormoj kaj surteraj tornadoj, kiuj faras, kiel nuntempe okazas en Ĉinio, neaŭditan katastrofon meze de urbo. En la pasinteco, en Lisbono, je la sabato<sup>de</sup> la 1-a de novembro 1755, giganta cunamo kaŭzita de tre proksima subakva tertremo kaŭzis la detruon de la urbo, por anonci la baldaŭan falon de la persekutanta papa katolika reĝimo; En 1798, tio okazis, laŭ la programo rivelita de Dio, en Dan. 7:25, la papa reĝimo regis de 538 ĝis 1798. Kaj Papo Pio la 6-a mortis en Francio, en 1799, en Valence, en mia urbo, kie la revolucia Direktorio tenis lin kaptito.

La defendantoj de sekularismo falis en la kaptilon de sia nekredemo. Ĉar la kristanaj religioj kaj la juda malplimulto akceptis la klaŭzojn de la Konkordato establita de Napoleono la 1-a. <sup>Ĉi tiun</sup> akcepton favoris la fakto, ke sekularismo ne pridubis la kristanan fundamenton de la franca popolo. Kaj se ĉi tiu fundamento konserviĝis, estas ĉar ĝi jam estis organizita de la diablo kun ĉiuj signoj de liaj diaj malbenoj. Sub Napoleono la 1-a ' katolikismo estis oficiale detruita de revolucia ateismo kaj la protestanta religio siavice falos, tuj kiam la dekreto de Daniel 8:14 ekvalidos, tio estas, printempe de 1843. Ĉar aferoj bone iris kun la kristana religio kaj la judoj, sekularaj homoj malestimis la religian fakton kaj ne diferencigis inter la falsa kristana religio malbenita de Dio kaj la Islamo de la magrebaj loĝantaroj. Tio estis ilia eraro, ĉar Islamo ne formiĝis laŭ la modelo de okcidenta vivo, sed laŭ specifa orient- araba modelo, kaj ĉefe, sur la skribaj fundamentoj de la "Korano" verkita de la profeto Mohamedo en la 6-a jarcento<sup>o</sup>. Kristanoj kaj sekularistoj dividis la reston de la "unua tago", trompe renomita "dimanĉo". Sed islamanoj devas ripozi en la "sesa tago". Ĉi tiu temo sole igas la vivon de islamano nekongrua kaj netaŭga por vivi en la Okcidento. Kaj pro sia malobeo de ĉi tiu ordo de la "Korano", fundamentismaj islamistoj trovas kialon interveni en ĉi tiu false kristana pagana Okcidento, por ripari siajn fratojn, kiuj estas malpli fidelaj kaj malpli vertikalaj ol ili mem. Kaj se ĉi tiuj fundamentistoj kondamnas la malobeon de siaj samreligiaj fratoj, ili malamas eĉ pli la okcidentanojn, kiujn ilia "Korano" nomas "malfidelaj hundoj kaj nekredantoj".

Ekde la 24-a de februaro 2022, la eŭropaj novaĵoj direktis nian atenton al Rusio, tiu impona potenco, kiu militis kontraŭ Ukrainio, kiu perfidis sian aliancon kun la orientaj respublikoj. Rezulte, okcidentanoj subtaksis la rilatproblemojn, kiuj kontraŭstarigas ilin al la orienta religio Islamo. Rusio estas grava kontraŭulo, sed Islamo estas eĉ pli impona, ĉar mi komparas ĝin al ondo, kiu prepariĝas, kiel cunamo, trapasi okcidentajn landojn, renovigante la historian ondon de Islamo konkeranta la Selĝukajn Turkojn; sed tiu ondo prenos, ĉi-foje, universalan formon, multe pli signifan, kaj kun multe pli gravaj konsekvencoj. La grandeco de la dramo, kiu okazas, kontrastas kun tiu nuna internacia klimato, en kiu Francio nur zorgas pri sukcesa organizado de siaj Olimpikoj de 2024, sed ankaŭ pri rearmado por rezisti rusan atakon. Mi ankoraŭ ne rimarkis iujn ajn zorgojn pri la militista Islamo de justeco kaj konkero.

En Francio, armita per ĉiuj povoj de reĝo, prezidanto Macron decidas kaj ordonas, pli kaj pli forgesante ke Francio estas demokratio. Ve! La 5-a<sup>Konstitucio</sup> donas al li tiujn plenajn povojn, do estas tro malfrue por la francoj kontraŭstari la tragedion, kiun la decidoj de ilia juna reĝo alportos al ili. Sen ami lin, sen elekti lin, ili elektis lin dufoje, sed por malbono, ne por bono. Fakte, post Romo, sub la gvido de sia juna aŭtokrata prezidanto, Francio siavice vidas, danke al la streĉa militsituacio, sian demokration transformiĝi en pli kaj pli aŭtoritatisman reĝimon.

### M57 - Atestante pri la vero

La " *filoj de Dio* " havas la devon imiti la verkojn de sia Patro. Kaj unue, Jesuo resumis sian teran ministerion dirante al la romia prokuroro Pontio Pilato: "***Mi venis, por atesti la veron*** ." Ĉi tiuj vortoj estas registritaj en Johano 18:37: "*Pilato diris al li: Ĉu vi do estas reĝo? Jesuo respondis: Vi diras, ke mi estas reĝo. Por tio **mi naskiĝis kaj venis en la mondon, por atesti la veron** . Ĉiu, kiu estas el la vero, aŭskultas mian voĉon.*"

Tiu ĉi interŝanĝo inter la du viroj kreas neimageblan situacion por iu ajn homo en tiu momento. Ni estas vizaĝo kontraŭ vizaĝo kun servisto de la reĝo de la tero de tiu horo kaj la Reĝo de ĉiuj universoj kaj ĉiuj dimensioj. Sed io apenaŭ kredebla por homo, ĉi tiu Ĉiopova Reĝo prezentas sin en tiu momento en la alivestiĝo de la plej kompatinda homo; tiu de homa kreitaĵo preta doni sian vivon kiel oferon, konsentante suferi teruran, malrapidan kaj turmente doloran morton; lia korpo estos pendanta sur najloj, kiuj trapikos liajn pojn kaj piedojn. Pilato ne povas kompreni la vortojn de Kristo. Kiam li citas la veron, Pilato interpretas ĉi tiun terminon en la laŭvorta homa senco, kiu indikas tion, kio estas vera, kontraste al tio, kio estas falsa. Kaj mem juĝinte, ke Jesuo estas senkulpa kaj meritas neniun punon, li povas nur miri vidante, ke Jesuo ne protestas; kion farus iu ajn senkulpa viktimo minacita per morto en tia situacio. Ĉi tiu obeemo de Jesuo faras lin simbole " *la ŝafido de Dio, kiu venas **por forigi la pekon de la mondo*** "; esprimo, kiun ni devas kompreni kiel signifantan: " *solvi la problemon de peko farita en la*

*mondo* " de Adamo ĝis la lasta elektito. Kaj ĉi tiu projekto plene sukcesos nur ĉe la fino de la 7000 jaroj, kiam, en la nomo de sia venko super peko, li detruos la lastajn pekulojn. Nur en ĉi tiu momento "**peko**" estos tute "**forprenita de la mondo**". Sed antaŭ tio, jam la fino de la 6000 jaroj markos la tempon de la fino de la elekto de liaj elektitoj elaĉetitaj de Dio. Kaj en tiu momento, peko estos elaĉetita de Jesuo kaj forlasita de ĉiuj elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo, ĝis lia glora reveno. La morto de Jesuo Kristo esence servas por "*elaĉeti*" la pekojn sence faritajn de la elaĉetitaj elektitoj, inkluzive de la prapeko heredita de Adamo kaj Eva fare de ĉiuj iliaj teraj posteuloj.

Dum sia trejnado, Pilato ne ricevis de la Judoj la scion rivelitan en la Sankta Biblio. Por li, kun romia pagana edukado, la religio de la Judoj reprezentas nur unu plian religion inter ĉiuj, kiujn la Romanoj renkontas dum siaj novaj konkeroj. Ili koloniigis la Grekojn, kaj en Azio trovis multajn paganajn religiojn, kaj inter ili, sen lia scio, estis la sola religio de la vera Kreinto Dio. Lia sola zorgo estis establi ordon kaj disciplinon inter la koloniigitaj popoloj; lia pozicio kaj lia vivo dependis de tio, ĉar por la romia imperiestro, la vivo de homo havas malmultan valoron. Ĉi tiu problemo de hierarkia dependeco klarigas la severecon de ĉi tiu tipo de reĝimo. Sub la tre potenca imperiestro, ĉiuj subuloj timas la sankciojn prenitajn kontraŭ ili de siaj tujaj superuloj, de supre ĝis la simpla soldato. Kaj ĉi tiu principo ankoraŭ validas hodiaŭ por la militservoj kaj eĉ por ŝtato-ficistoj en ŝtataj servoj.

En la reĝimo de vero pri kiu Jesuo parolas, tiu ĉi hierarkio estas rompita, ĉiu el la elektitoj havante rektan rilaton kun Dio, lia kreinto, la universala Spirito de ĉiuj dimensioj, nuntempe, teraj kaj ĉielaj.

Pilato, surprizita de tiu vorto "**vero**", kiun li ne komprenas, esprimas sian nekomprenon, dirante en Johano 18:38: "**Kio estas vero?**": "*Pilato diris al li: 'Kio estas vero?' Dirinte tion, li denove eliris al la Judoj, kaj diris al ili: 'Mi trovas en li nenian kulpon.'*" Notu, ke Pilato ne atendas respondon de Jesuo, kaj lia demando ne estas peto, sed konkludo. Tiu simpla, brutala kaj karna homo ne pretas partopreni en tre spirita interŝanĝo. Tamen, Jesuo parolis al li klare, konfirmanter lian dian reĝecon; ion, kion li ne faris por siaj apostoloj. Kaj estas ankoraŭ vere, ke se li volus, miriadoj da anĝeloj intervenus por savi lin de tera romia aŭtoritato, kiel li diris al Petro en Mat. 26:53: "*Ĉu vi pensas, ke mi ne povas tuj alvoki mian Patron, kaj li tuj donos al mi pli ol dek du legiojn da anĝeloj?*"

Ni nun forgesu ĉi tiun nekredeman kaj nekredeman konduton de Pontio Pilato kaj rigardu la respondojn, kiujn la Sankta Biblio donas al ni por kompreni, kio estis "*la vero*" por Jesuo. Jam ĉio, kion niaj okuloj rigardas kaj vidas, reprezentas nur malgrandan, provizoran aspekton de ĉi tiu "*vero*". Kaj estas vere, ke sur la tero, "*la vero*" estas la principo diametre kontraŭa al la principo de "*la mensogo*". Do ni jam komparu ĉi tiujn du principojn. Se mi diras, ke la ĉielo estas blua kiam ĝi estas blua, mi diras la veron. Se mi diras, ke ĝi estas blua, kiam ĝi estas griza kaj nuba, mi mensogas. "*La vero*" estas la plej logika natura principo, kiun la vivo ofertas. Kaj ĝia malo, "*la mensogo*", estas nur la konsekvenco de la apero de konflikta situacio. Komence, "*la mensogo*" ne ekzistis, ĉar la unua kreita anĝelo, kiu poste fariĝis Satano, la diablo, estis kreita perfekta kaj restis dum kelka tempo en ĉi tiu stato de perfekteco. Tial Dio dividas kun ni tion, kio okazis

antaŭ la kreo de la tero, en Ezek. 28:15 kie parolante al la diablo li diras: " *Vi estis perfekta en viaj vojoj de post la tago, kiam vi estis kreita, ĝis kiam maljusteco troviĝis en vi.* " Kaj ĝuste ĉi tiu maljusteco vivis la " *mensogon* ", kiu do estas la kontraŭdiro de la ideoj esprimitaj de Dio. Pri li, Jesuo diris al la Judoj, en Johano 8:44: " *Vi estas de via patro, la diablo, kaj vi volas plenumi la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la komenco, kaj ne restas en la vero, ĉar ne estas vero en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas el sia propra bono; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de ĝi.* "

Ĉi tiu termino " *komenco* " koncernas plurajn fazojn de la ribelo, en kiu la diablo okupiĝis kontraŭ Dio. " *Murdisto* " li estis principe, jam per sia ribelo, ĉar li kondamnis sin al morto kontraŭstarante la Kreintan Dion, kiu donas aŭ forprenas la vivon. Sed ne forigante ĝin tuj, ĉi tiu aspekto ne estas rimarkata de homoj. La dua komenco estas kompreneble pli evidenta, ĉar ĝi koncernas la morton, kiu trafis la homaron pro liaj mensogoj prezentitaj per la serpento, al Eva, la helpanto donita al Adamo, la unua homo. La ĉefa mensogo estas formulita en Gen. 3:4: " *Tiam la serpento diris al la virino: Vi ne mortos;* "

Tiu ĉi deklaro estis nur la vorto de kreitaĵo, kiu tiel permesis al si prezenti Dion kiel la " *mensoganton* ". Kaj je la nivelo de principo, la opinio formulita de kreitaĵo ne estu konsiderata. Tial, en pli postaj tempoj, Dio skribis en Jeremia 17:15: " *Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako kaj kies koro forturniĝas de la Eternulo!* "

Ne estas facile por homo, kutimiĝinta al frivoleco kaj supraĵaj rimarkoj, kiuj neniam serioze implikas lin, reagi kiel Dio volas kaj postulas. Ĉar li kreis ĉielajn ekvivalentojn nur por akiri de ili amon, amikecon, fidon kaj kompletan obeemon. Pro la libereco, kiun li donis al ili, laŭ ilia individua naturo, kelkaj el ĉi tiuj ĉielaj kreitaĵoj produktis, post la diablo, la saman frukton de malobeo kaj disputo, kiu necesigis la teran kreon kaj la teran homan vivon.

La tuta tera dimensio tiel kreiĝis en formoj, procezoj, aspektoj kaj difinoj, kiuj ĉiuj portas simbolajn valorojn, kiuj profetas la diversajn aspektojn de la programo de la savoplano de Dio. Mi konstante prezentas ekzemplojn kaj pruvojn pri tio dum multaj jaroj. Vero estas por Dio ne nur en la aferoj, kiuj ekzistas, sed ankaŭ en tiuj, kiuj simbolas kaj profetas ilin. Vero koncernas ĉion, kion la Spirito de Dio pensas, esprimas kaj efektivas. Tiel, kiel Jesuo enkarniĝis kaj montris, la elektitoj de Dio devas esti tutaj estaĵoj, kiuj pensas veron, agas vereme kaj juĝas vereme. Pro ĝia ligo kun la diablo, mensogo devas esti ekskludita el iliaj vivoj. Kaj ĉiu, kiu mensogas kaj pravigas la plej etan mensogon, neniel povas plaĉi al Dio. Oni ne povas servi Dion kaj la diablon samtempe; oni ne povas pretendi esti la vero kaj mensogi samtempe.

Kial homo estas kondukata al mensogo? Ĝenerale, por eviti rekoni tion, kio lin degradas kaj malhonoras. Aŭ, eĉ pli malbone, pro pura plezuro.

Kiel li lernas mensogi? Ekde la naskiĝo, la homo estas submetita al la malbonaj influoj, kiujn demonaj spiritoj povas havi sur lian menson kaj pensojn. Kaj por eskapi tiun influon, li devas senti abomenon por mensogi, ĉar se li ne sentas tiun abomenon, li lasas sin esti invadita kaj dominata de la spiritoj de nevideblaj ĉielaj demonoj. Krome, jam de jaroj, infanoj ne ricevas religian instruadon; ili ne estas avertitaj kontraŭ tiu tre reala demona danĝero, kiu profitas



de la avantaĝo de esti nevidebla. Kion ni deduktu el tio? Ĉu Dio ne interesiĝas pri iuj el siaj kreitaĵoj? Absolute, ĝuste tio estas la kazo, ĉar male al la homo, kiu restas senscia kaj nekapabla koni la veran naturon de sia proksimulo, kiu ofte restas kapabla je ŝanĝo kaj konvertiĝo, Dio scias, ekde la naskiĝo, kia estas la nova kreita vivo. Kaj se ĉi tiu estas nekredanta kaj ribelema, en sia plej profunda naturo, kial Dio agas al ĝi, vane. Agi vane ne estas en lia naturo, kiu estas la supera saĝo, la fonto de ĉiuj formoj de saĝo. La vera Dio lasas vivi tiujn, kiuj amas mensogojn kaj praktikas ilin, sed li ne donas ĉi tiujn perlojn al porkoj kaj ne donas al la ribelanto alian rajton ol tiun vivi provizore.

La infano ankaŭ lernas mensogi vidante siajn gepatrojn mensogi. Ĉar la infano estas spongo, kiu manĝegas sin kaj plenigas sin per ĉio, kion ĝi malkovras tage post tago ĉirkaŭ si, en sia vivmedio. Ĝi ofte estas la unua, kiu rimarkas la mensogojn, kiujn diras siaj gepatroj, kiuj mensogas unu al la alia, ĉiu pro kialoj, kiujn ĝi pravigas. En publika lernejo, oni rakontas al ĝi fablojn, aferojn, kiuj persekutas ĝian menson, ĝis la punkto doni al ĝi koŝmarojn; rakontojn pri teruraj troloj, kiuj manĝas malbonajn infanojn. Kia ĉiela spirito povas inspiri ĉi tiajn rakontojn? La infano devus aŭdi nur pri veraj aferoj, kaj bonaj kaj malbonaj, ĉar la homa vivo konsistas el ambaŭ. Sed ambaŭ estas utile scii kaj identigi kiel bonon farendan kaj malbonon evitandan. Dio agas tiel rilate al plenkreskaj homoj prezentante al ili la atestojn de sia Sankta Biblio, kiu rakontas bonfarojn kaj malbonajn agojn. Kaj la plenkreska viro devus kondukti rilate al la infano, kiel Dio kondutas rilate al li, kuraĝigante lin fari bonon kaj avertante lin kontraŭ malbono.

La vero koncernas multajn aferojn, ĉar ĝi koncernas la tutan vivon laŭ la koncepto de Dio. Sed ĝia plej grava aspekto estas ĝia formo esprimita per Lia saĝo. Kaj kion mi konstante rimarkas estas la diferenco inter la rezonado inspirita de Dio kaj tiu de homo, kiu ne estas inspirita de Li. Mi rimarkas en aktualaj eventoj kiel, senigitaj je dia inteligenteco, homoj ŝatas aferojn, kiujn ili devus timi kaj malakcepti. Mi preskaŭ ĉiam havas kontraŭan opinion al la pozicioj prenitaj de ĵurnalistoj kaj politikistoj, kaj tio preskaŭ sisteme. Sed tio estas nur la sekvo de mia inspiro donita de Dio pro tio, kion Li deklaris en Jesaja 55:8-9: "*Ĉar Miaj pensoj ne estas viaj pensoj, nek viaj vojoj estas Miaj vojoj, diras JHWÉH. Kiel la ĉielo estas pli alta ol la tero, tiel Miaj vojoj estas pli altaj ol viaj vojoj, kaj Miaj pensoj ol viaj pensoj.*"

Jen ekzemplo de tiu ĉi kontraŭa juĝo farita dum la tago ĵaŭde, la 2-an de majo 2024. La tutan tagon mi aŭdis en la novaĵkanaloj de la televidaj amaskomunikiloj homojn gratuli sin pri la fakto, ke Francio estas la lando, en kiu eksterlandaj investantoj havas la plej grandan fidon kaj svarmas. Mi ne vidas, kial Francio ĝoju pri la fakto, ke la laboro de siaj civitanoj riĉigos fremdulojn. Kaj tiu ĉi entuziasma reago atestas la ĝeneralan blindecon de homoj, kiuj pensas, ke ili estas inteligentaj, sed kiuj fakte estas nur viktimoj de la kulturo de ekspluata kapitalismo importita el Usono. Mi memoras popularan diraĵon, kiu diris: "Pli bone malgranda loko hejme ol granda ĉe iu alia." Ŝajne, la aprobita elekto, kiu feliĉigas nin hodiaŭ, estas la preciza malo de tiu ĉi antikva populara saĝo. Ĉar estas certe, ke mensoj konvertiĝis al tiu ĉi kapitalismo, kiu finansas la emeritiĝojn de usonanoj per laboristoj en landoj submetitaj al iliaj reguloj. Firmaoj kreitaj de fremduloj nur parte profitigas la landojn, en kiuj ili estas establita. La ĉefaj

profitoj estas dividitaj de eksterlandaj spekulistaj akciuloj. Sed la loka registaro, kiu liveras sian loĝantaron al tiu ĉi ekspluatado, fieras povi diri, ke ĝia senlaborecoprocento malaltiĝas. Ĉu ni povas atendi ion alian de franca popolo, kiu konsideras sian diktatorecon establitan ekde 1958 modelo de aŭtentika demokratio? Ĉu ĝi ne estis tiel preta rekonstrui kun Germanio, per la nuna EU, bildon de la granda Regno, pri kiu revis Adolf Hitler? Ĉu la militaj engaĝiĝoj deciditaj unuflanke de la prezidanto de la "Eŭropa Komisiono" subtene al Ukrainio ne konsistigas konkretan pruvon de tiu ĉi klara juĝo, lumigita de la Spirito de Vero? Ĉu prezidanto Macron, kiu subtenis ŝian kandidatecon por ĉi tiu prezidanteco, ne atestas ankaŭ pri tiu ĉi strikte persona aŭtoritata regado, kiu kondukas lin engaĝigi la tutan nacion Francio, per siaj elektoj; kun la neevitebla konsekvenco suferi la koleron de la potenca Rusio? La spirite blinduloj vidas nenion; nek en religio, nek en ekonomiko, nek en politiko, sed ili finfine pagas, je la kosto de siaj vivoj, la sekvojn de sia blindeco.

En la spirita sfero, vero karakterizas nur la elektitajn sanktulojn, kiujn Jesuo vere aprobas kaj benas. La Biblio kaj ĉiuj ĝiaj skribaĵoj atestas favore al ili, ĉar ili konstruas siajn vivojn laŭ la modelo preskribita de liaj diaj direktivoj.

Amasoj da ordinaraj homoj estas pelataj montri malestimon por la religia temo pro la konfuzo, kiu karakterizas monoteisman religion en ĉiuj ĝiaj formoj. Tamen, ekzistas tre simpla maniero identigi la lolon kaj la bonan tritikon. La du havas komune nur la terenon, sur kiu la du specioj kreskas. Kaj ilia aspekto permesas ilian identigon. Estas same kun falsaj kaj veraj kristanoj; la veraj distingiĝas de la falsaj per la egala graveco, kiun ili atribuas al la instruoj de la du interligoj sinsekve establitaj de Dio tra la homa historio. Ĉar estas en "*la leĝo de Moseo*", ke per ĝiaj instruoj, Dio malkaŝas sian dian personecon. Estante spirito, la kreiva Spirito, Dio malkaŝas al ni sian karakteron, kiu estas aspekto de lia vero. La tuta Sankta Biblio esprimas aspektojn de lia penso, homajn spertojn, kiuj atestas pri liaj juĝoj. Kaj kiel povas la homo subtaksi la gravecon de koni Tiun, kiu juĝas siajn kreitaĵojn kaj promesas, laŭ ilia elekto kaj ilia frukto, al iuj, siajn elektitojn, eternan vivon, al aliaj, eternan morton kaj neniigon? Ĉar la ĉielaj spiritoj restas tute nevideblaj al homaj okuloj, Dio povas nur malkaŝi tion, kio koncernas lin, per sia sankta Biblio. Siavice, la Biblio preparas nin per ĉi tiuj profetaj tekstoj por rekoni sur la tero lian enkarniĝon en Jesuo Kristo. Kaj okazas la neatendita miraklo, la Dio, kiu restis nevidebla dum longa tempo, fariĝas videbla. Kia kontrasto! Moseo povis vidi Dion nur de malantaŭe, kaj en Kristo liaj apostoloj, liaj disĉiploj kaj eĉ liaj ribelemaj malamikoj, vidis lian vizaĝon kaj aŭdis liajn vortojn; kaj ĉiuj ĉi tiuj atestantoj ankaŭ vidis liajn farojn; nenion krom bonajn farojn, zorgadon pri, resanigon, revivigon, liajn kreitaĵojn kontuzitajn de la diablo kaj liaj demonoj. Kiu do povas diri kiel Pilato en sia tempo, "*kio estas la vero?*" ? » Kvar Evangelioj atestas komplemente kaj malkaŝas, kio estas la vero. Ĉar la vero laŭ Dio ne estas simpla teorio, ĝi estas absoluta naturo, kompleta kaj nemiksita, tio estas, ĉio, kio igis Jesuon neatakebla kaj kio permesis al li oferti kiel oferon perfektan vivon liberan de ĉiaj formoj de peko.

Kun tia modelo antaŭ niaj okuloj, ĉu ni povas fari ion ajn krom provi imiti ĝin? Ni neniam estos egalaj al ĉi tiu dia modelo, sed nia spirito devas reprodukti la bildon de lia. Ĉar Jesuo venis por elaĉeti homajn karakterojn por konformigi ilin

al la lia. Nia pereema korpo el karno estas nur provizora subteno por la vivo, kiu fariĝos eterna en spirita korpo jam posedata de la anĝeloj. Sed tio, kio faras nian personecon, estas nia spirito, kiu reprezentas nian animon, nian karakteron, niajn pensojn, niajn juĝojn. Kaj Dio savas sur ĉi tiu tero nur ĉi tiun spiritan parton de siaj elektitoj. Li tamen donis instrukciojn pri la nutrado de ĉi tiu provizora korpo; tio, ĉar ĝia bona sano ofertas al siaj elektitoj vivkvaliton indan je li. Dio enkorpiĝas perfektecon en ĉio, kaj la malbono kaj sufero de liaj elektitoj ne gloras lin, sed malĝojigas lin, kaj eĉ malhonoras lin, ĉar ili estas la sekvoj, la konkretaj signoj de vivo markita de la heredaĵo de peko.

" Vero " koncernas ĉiujn areojn de la vivo, kaj ne senkaŭze Dio preskribis ordonojn, kiuj koncernas ĉiujn aspektojn de la vivo. Liaj ordonoj, ordonoj, preskriboj kaj leĝoj ĉiuj reprezentas principojn, sur kiuj la individua kaj socia homa vivo estas konstruita laŭ la Dio-aprobata normo. Tial ni povas legi: en Psalmo 119:142: " *Via justeco estas justeco eterna, kaj Via leĝo estas vero.* "; verso 151: " *Proksima Vi estas, ho Eternulo! Kaj ĉiuj Viaj ordonoj estas vero.* "; verso 160: " *La fundamento de Via vorto estas vero, kaj ĉiuj leĝoj de Via justeco estas eternaj.* "

Ĉiela vivo estas kaŝita de ni, sed ĝi havas eternan normon, dum tera vivo estas klare videbla, sed ĝi havas nur provizoran ekziston. Tiamaniere, ĉi tiu tera vivo alprenas trompan rolon, kiu ligas ĝin al la mensogo, kiu estas la frukto de peko farita, unue, de la diablo. Tial Dio rekonas lin kiel " *princon de ĉi tiu mondo* "; ĉi tiu mondo, kiu estas destinita malaperi kiel la ekzisto de sia " *princo* ".

En la koncepto de la vivo de vero establita de Dio, la statuso donita al la infano estas fundamenta. Kaj Jesuo Kristo privilegias ĝin, laŭ Mat. 11:25-26: " *En tiu tempo Jesuo respondis kaj diris: Mi dankas Vin, Patro, Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ke Vi kaŝis ĉi tion de saĝuloj kaj komprenantoj, kaj malkaŝis ilin al infanoj. Jes, Patro, mi laŭdas Vin, ke tion Vi deziris.* " » Kaj jam, la scio pri la vera Dio kondukas nin al la malkovro, ke ekde lia naskiĝo sur la tero, la infano, kiu devenas de Eva kaj Adamo, naskiĝas portante statuson, kiu faras lin "dufoje mortinta". En la malnova interligo " *la dua morto* " ne estis elvokita sub ĉi tiu termino, sed la penso pri devi pasi antaŭ la juĝo de Dio jam implicis la finon de la falintoj en " *dua morto* ". Estas la plenumo de la plano de savo en Jesuo Kristo, kiu permesis al la elektitoj ricevi klarigojn pri la kompleta programo de ĉi tiu plano de savo preparita de Dio.

Kio estas infano? Li estas malgranda viro. Kio estas viro? Li estas granda infano, tio estas, plenkreskulo, laŭ Dio ekde la aĝo de 12 jaroj. Tiel, laŭ Mateo 11:25-26, la elektito de Kristo devas konsideri sin granda " *infano* ", ĉar post kiam li ricevis respondojn al siaj demandoj de siaj karnaj gepatroj, li povas akiri spiritajn respondojn nur per demandado al la "ĉiela Patro". Fruaj infanoj, tute vekaj, demandas al siaj gepatroj multajn demandojn ĝis ĝenado de ili. Sed ĉi tiu soifo je kompreno estas signo de mensa vigleco, kiun oni devas kuraĝigi. Ĉar pro ĉi tiu soifo je kompreno homoj kiel Daniel kaj mi estas benitaj de Dio, kiu nur atendas ĉi tiun legitiman peton por kontentigi ĝin. Bedaŭrinde, delonge, mallumigitaj gepatroj hontas aŭ embarasiĝas respondi la demandojn de siaj infanoj, pro la tabuoj kreitaj de religia konformiĝo. Precipe pri la temo de sekseco. Mi memoras, ke kiam mi demandis plenkreskulojn pri la origino de infanoj, ĉi tiuj

plenkreskuloj komencis sur la vojo de mensogoj dirante al mi, ke infanoj naskiĝas en brasikoj. Kiu puŝis ilin tiel mensogi? Ĉu ne estis pli simple kaj pli sane diri al mi: rigardu bestojn fari tion, kion ili faras, kaj vi komprenos, ĉar homoj estas mamuloj kiel ili. Kaj ilia reproduktadmaniero estas la sama. Komplementaj klarigoj povus esti io simila al ĉi tio: viro kaj virino estas ekipitaj per komplementaj seksorganoj kaj per kunigado de ilia spermo, Dio naskas la vivon de infano, la vivon de nova, unika kaj sendependa kreitaĵo. Kaj ĉi tiu miraklo akiriĝas kiel frukto de la amo de viro kaj virino, kiuj tre amas unu la alian. Havante tiajn respondojn, la infano jam ne plu faros demandojn, kaj li ne aŭdos mensogon, sed justan dian realecon, kiu estas aspekto de la vero.

Tiu ĉi statuso de la infano estas fundamenta en la selektema programo de Dio, ĉar la homo, kiu rifuzas konsideri sin granda infano, reagas pro fiereco. Kaj en tiu ĉi stato, li pravigas sian rajton fari tion, kion li malpermesas al sia infano fari. Tiu ĉi konduto ne estas inda je la vero de la dia normo. Kiu ajn edukas infanon aŭ grandan infanon, devas mem esti modelo de praktikado de tio, kion li instruas. La mondo kaj ĝia normo estas mensogaj, ĉar ili funkcias laŭ tiu ĉi abomeninda principo, kiu resumiĝas per tiuj ĉi vortoj: "faru tion, kion mi diras al vi fari, sed ne faru tion, kion mi faras." Kaj en Jesuo, Dio transformas ĝin per: "faru tion, kion mi diras al vi fari, ĉar mi mem faras ĝin"; kio estas tre malsama kaj ĉi-foje inda je dia vero.

En Proverboj, ni trovas plurajn versojn, kiuj klarigas kaj pravigas la amarajn fruktojn, kiujn malbone edukitaj infanoj portas en niaj nunaj tempoj. Ni trovas ĉi tiujn versojn:

Proverboj 17:25: “ *La fundamento de Via vorto estas vero, Kaj ĉiuj Viaj justaj juĝoj restas eterne.* ”

Proverboj 20:11: “ *Infano montras per siaj agoj ĉu lia konduto estos pura kaj justa.* ”

Proverboj 22:6: “ *Eduku infanon laŭ la vojo, kiun li devas iri, kaj kiam li maljuniĝos, li ne dekliniĝos de ĝi.* ”

Proverboj 22:15: “ *Malsaĝeco estas ligita al la koro de infano; La vergo de la korekto forpelos ĝin de li.* ”

Proverboj 23:13: “ *Ne rifuzu admonon de infano; eĉ se vi lin batos per vergo, li ne mortos.* ”

Proverboj 29:15: “ *Bastono kaj riproĉo donas saĝon; Sed infano lasita al si mem hontigas sian patrinon.* ”

Kohelet 4:13: “ *Pli bona estas malriĉa sed saĝa infano, ol maljuna kaj malsaĝa reĝo, kiu jam ne aŭskultas konsilon;* ”

Kohelet 10:16: “ *Ve al vi, lando, kies reĝo estas infano, kaj kies princoj manĝas frue matene!* ”

Klare, Dio ne donas al la infano la senkulpan statuson, kiun monda humanismo donas al li. Male, ĉiuj ĉi tiuj versoj konfirmas lian heredon de peko kaj la frukton, kiun peko povas produkti. Sed igante reĝon Salomono skribi ĉi tiujn aferojn, Dio celas la du specojn de infanoj, kiujn la homo reprezentas dum sia tera vivo. Ĉar li aplikas al plenkreskuloj la juĝon prezentitan en la nomo de lia naturo kiel Patro, tio estas, de Dio la Kreinto.

Laŭ Mateo 11:25-26, Jesuo faras la infanon la modelo de vera fido, kaj ni legas en Mateo 18:2-3: "*Kaj Jesuo, alvokinte infanon, starigis lin meze de ili, kaj diris: Vere mi diras al vi: Se vi ne turniĝos kaj ne fariĝos kiel infanoj, vi neniel eniros en la regnon de la ĉielo.*" Kio distingas la infanon de la plenkreska viro? Lia amo estas spontanea, ne suspektata pri serĉado de memprofito, kiel tiu de la plenkreskulo, kiu kun aĝo kaj sperto fariĝas pli kalkulema. La infano ne emas al hipokriteco, kiu estas frukto de la matura, ruza kaj deloga viro.

Sub la inspiro de la diablo, mondaj valoroj alprenis normojn rezolute kontraŭajn al tiuj aprobitaj de Dio. Tiel, montrante infanon kaj proponante lin kiel modelon de la savitaj elektitoj, Jesuo renversas ĉiujn valorojn nuntempe agnoskitajn kaj dividitajn inter la ribelema tutmonda homaro. Kaj en sia juĝo, li malbenas la infanreĝon de la tera normo kaj faras infanecan fidon la modelo de la normo de la ĉiela vivo. La procezo de la nova naskiĝo kondukas la homon al renaskiĝo por eterne konservi la benitan normon de la infaneco, kiu metas sian tutan fidon en la ĉielan Patron rivelitan de Jesuo Kristo.

Tiu ĉi modelo de infaneco estas akceptebla por liaj elektitoj nur en plena humileco, de kiu Jesuo enkorpigis la perfektan modelon. Kaj tiu ĉi postulo pri humileco estas la vera kaŭzo de la malgranda nombro de la elektitoj, laŭ tio, kion Jesuo deklaris en Mateo 22:14: "*Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj.*" La postulo de Dio pri humileco konsistigas la fundamentan obstaklon, kiu blokas kaj eliminis el la kuro ĉiujn kandidatojn, kiuj interesiĝas kaj kredas je la ebleco akiri eternan vivon, sed ne kapablas konduti humile. Falsa kredo jam delonge igis homojn kredi, ke graco savas la pekulon en lia peko, ke la mallarĝa vojo instruita de Jesuo estis skandale kaj trompe plilarĝigita por tiuj, kiuj kredas je "*mensogoj*" kaj "*agrablaj fabloj*".

Jesuo defendas la infanon, kiu fidas lin, kaj li eldonas teruran minacon al tiuj, kiuj ŝokas la plej humilajn el liaj elektitoj kaj deturnas lin de lia savo. Li deklaras en Mateo 18:6: "*Sed kiu igos unu el ĉi tiuj malgranduloj, kiuj kredas al mi, ŝoki, estus pli bone por tiu, se muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj li estus dronigita en la profundo de la maro.*" Ĉi tiu deklaro de Jesuo permesas al ni kompreni, ke elektitoj vere estas deturnitaj de savo, ĉar ili estas viktimoj de la mensogoj prezentitaj al ili. Sen ĉi tiu prezento de mensogoj, ili povus esti obeemaj kaj fidelaj al Dio kaj Liaj direktivoj, same kiel Eva estis preta esti obeema al Dio. Satana trompo testis ŝian kapablon rezisti la diversajn formojn de tento, kiujn la diablo povis krei por igi ŝin fali.

Kaj ĉi tiu sperto donas sencon al la vortoj de Jesuo, kiu deklaris en Mateo 5:27: "*Vi aŭdis, ke estas dirite: Ne adultu. Sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu rigardas virinon, por deziri ŝin, jam adultis kun ŝi en sia koro.*" Tiel, laŭ la senco de la malnova interligo, Eva pekis nur manĝante la malpermesitan frukton, dum vere, laŭ la senco de la nova interligo, ŝi pekis avidante la profitojn, kiujn la serpento atribuis al la manĝado de la frukto." Estas ĉi tiu speco de diferenco en juĝo, kiu malkaŝas la veran veron; kaj la demonstraĵo estas des pli logika kaj legitima, ĉar ĝi validas por la nivelo de homaj, anĝelaj kaj diaj spiritoj. La ago estas nur la ŝajna frukto de antaŭmedito farita de la spirito de la kreitaĵo. Sed ĉi tio validas same por la elekto de malbono kiel por tiu de bono, ambaŭ estas fruktoj de negativa aŭ pozitiva antaŭmedito.



Tio ankaŭ permesas al ni kompreni la ampleksojn de la vortoj de Jesuo, kiam li diras: " *la vero vin liberigos* ". Kion oni devas kompreni estas, ke la vero estas la nutraĵo, kiu kreskigas la homan fidon. Jesuo uzis la bildon de " *sinapa semo* ", eta, eta, kiu tamen povas kreski ĝis la grandeco de granda, masiva arbo. Farante tion, li kulpigas la homon kaj tute respondecas pri sia malbona destino, ĉar li ne dediĉis sian intereson al la serĉado de dia vero. Fido povas kreski nur se ĝi estas nutrata de veroj rivelitaj de Dio. Kaj en la dezerto, Dio jam donis ĉi tiun instruon permesante al ĉiu hebreo manĝi, laŭ sia persona bezono, sian ĉiutagan kvanton da manao. Neniu limo estis trudita de li, same kiel la Sankta Biblio, lia dia skriba vorto, estas ĉiutage disponebla al liaj teraj kreitaĵoj por nutri ilian fidon per la malkovro de novaj veroj. Kiu ne manĝas rapide, fine mortas; La samo validas por fido, kiu, se ĝi ne estas nutrata de novaj veroj, velkas, elsekiĝas kaj mortas.

La modelo de la "infano" tiel forte indikas liajn elektitojn, ke en Apokalipso 12, por reprezenti ilin, Jesuo prenas la simbolon de " *infano* ", simbolo de la " *nova naskiĝo* " akirita en lia nomo, tiel ofertante al mi la demonstraĵon, kiu konfirmas la valoron de ĉi tiu studo kaj ĝiaj instruoj. " *La Elektito, la Fianĉino de Kristo, la Ŝafido de Dio* ", estas bildigita per ĉi tiu " *infano forlevita al Dio kaj al lia trono* " laŭ Apokalipso 12:5: " *Kaj ŝi naskis filon, kiu regos ĉiujn naciojn per fera sceptro. Kaj ŝia infano estis forlevita al Dio kaj al lia trono.* " La difino prezentita en ĉi tiu verso efektive aplikeblas unue al Jesuo Kristo mem, kaj due, al liaj elektitoj elaĉetitaj de la tero. Ĉi tio ne estas surpriza, ĉar Jesuo prezentis sin kiel la " *unu-anaskiton* " inter siaj fratoj, kiuj estas liaj elektitoj savitaj per lia dia graco. Jesuo estis la unua kristano, la spirita pli aĝa frato de ĉiuj siaj elaĉetitaj, al kiu li partoprenas la juĝon pri la falintaj " *nacioj* " kaj pri ĉiuj falintaj estaĵoj, ĉielaj kaj teraj, kiel pruvas ĉi tiuj versoj el Apokalipso 2:26-27: " *Al la venkanto kaj gardanto de miaj faroj ĝis la fino, al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj. Li regos ilin per fera sceptro, kiel la vazoj de potisto estas rompitaĵoj, kiel mi ricevis aŭtoritaton de mia Patro.* " Jesuo aldonas en Apokalipso 3:21: " *Al la venkanto mi donos sidiĝi kun mi sur mia trono, kiel mi ankaŭ venkis kaj sidiĝis kun mia Patro sur lia trono.* " Tiel, la elektito, kiel Jesuo, havas en sia destino esti " *forlevita al Dio kaj al lia trono* ", kiel la Spirito diras en Apokalipso 12:5.

Resumante, " *la vero* " ricevis, en Jesuo Kristo, klaran kaj precizan identecon, kiu malkaŝas la humilan kaj submetiĝeman normon de " *la nova naskiĝo* ", kiu karakterizas liajn elektitojn; kaj kiun la bildo de " *la infano* " sublime simbolas. Jesuo do povis diri en Johano 14:6, vere: " *Mi estas la vojo, la vero kaj la vivo. Neniu venas al la Patro krom per mi.* "

Por la elektito, atesti la veron pli temas pri prezentado en sia tuta vivo de la modelo de la ĉiela normo, kiun Jesuo venis reveli en sia karna korpo, ol pri prezentado de klarigoj. Ĉar klarigoj estos utilaj kaj ŝatataj nur de aŭtentaj elektitoj, kiujn Dio povas elekti por sia eterneco. Aliaj viroj, virinoj kaj eĉ infanoj, ne bezonas alian kaŭzon por malami nin, kiel la judaj pastroj, skribistoj kaj fariseoj malamis Jesuon, simple ĉar li estis pli bona ol ili. Estis same kun reĝo Saul, kiu persekutis Davidon kaj provis mortigi lin. Farante tion, kion Dio nomas " *bona kaj justa* ", Jesuo " *alportis la glavon kaj ne pacon* "; paradokse, " *alportante la*

**pacon " de Dio** . Ĉi tiu indigno metas fraton kontraŭ frato aŭ fratino, kaj patron kontraŭ filo aŭ filino, kaj inverse, ĉar, sendepende de familia aŭ rilata stato, la "**lupa " tipo de homo atakas la " ŝafan "** tipon de homo . Kaj la vera **lupo** , la besto, faras ĝin por manĝi, dum la spirita "**lupo** " faras ĝin pro malamo kaj ne nepre pro ĵaluzo. Ĉar la normo de vera eterna vivo ne povas plaĉi aŭ esti enviata de egoismaj kaj fieraj estaĵoj. Se ili komprenus, kion eterneco postulas de ili, ili preferus rifuzi la proponon de Dio. Kaj se ili interesiĝas pri ĉi tiu propono de savo, tio estas nur ĉar ili kredas, ke la ĉiela vivo konformas al ilia malbona naturo. Tra la tuta tera historio, la diversaj paganaj religioj ĉiuj reproduktas la saman ŝablonon. Ili atribuas al siaj diaĵoj spertojn modelitajn sur tiuj, kiujn la homo vivas sur la tero, kaj tiel adaptas religion al ilia pekema naturo. Venante al la tero, Jesuo venis por instrui al la homoj, ke la vera Dio postulas, ke la homo estu vere konvertita, tio estas, transformita, kaj ke li trovu, en sia karaktero, sian dian bildon. Kaj "**la vero** " tiel venis por kondamni la religian "**mensogon** ". En la ĉielo de eterneco, ne plu estos adultoj, ne plu bataloj, ne plu rivalecoj; ĉi tiuj aferoj malaperos por ĉiam kun tiuj, kiuj adaptis religion al sia malbona, ribelema kaj, ofte, kruela naturo: la egiptoj, la grekoj, la romianoj, la falsaj kristanoj ĝis la glora reveno de nia Kreinto kaj Savanto Dio, Jesuo Kristo, Miĥael, JaHve.

En la socio de "**lupoj** ", la "**ŝafoj** " de Jesuo Kristo estas malestimataj kaj devas esti formanĝitaj. Ĉar la altaj valoroj estas severece, cinikismo kaj la subpremado de la malfortuloj fare de la fortuloj. Sukceso kaj loko en la suno estas akireblaj je ĉia prezo. Tia estas la prezo de la utopia libereco establita, postulita kaj pravigita de la ribelema homaro gvidata de siaj psikanalizistoj de ĉiuj specoj.

### M58 - Ĉio, kion vi bezonas scii pri la " sigelo de Dio "

Ĉi tiu temo de la "**sigelo de Dio** " devas esti bone komprenata, ĉar ĝi konsistigas la promeson de savo de 1843 ĝis la fino de la tempo de elekto de la elektitoj retenitaj en Jesuo Kristo fare de la vivanta Dio, nia Kreinto.

Kio estas "sigelo"? Ĝi estas signo, kiu aŭtentigas reĝan personecon. Post verkado de ordono, la reĝo kunvolvas la pergamenon portantan sian skribaĵon kaj sigelas ĝin per iom da fandita vakso, poste uzas sian sigelon por gravuri sian bildon en ĉi tiu vakso. Indas rimarki, ke sigelado ĉiam estas la lasta operacio farita.

La rakonto, kiun Dio diktas al Moseo kaj kiun ni trovas en Genezo 1 kaj 2, sekvas ĉi tiun kronologian logikon. En Genezo 1, Dio kreas kaj organizas la unuajn ses tagojn de la semajno, kiujn li konstruas laŭ la modelo de la unuaj 6 000 jaroj de sia tera programo. La celo de ĉi tiu kreado estas elekti, dum la daŭro de 6 000 jaroj, siajn elektitojn, kiuj fariĝos liaj kunuloj por la eterneco. La "**sesa tago** " sole ilustras la kialon de la homa kreado. La kreoverko de Dio estas kompleta; ĉar la homo estas kreita laŭ la bildo de Dio, neniu supera specio povas esti kreita post li. En la organizado de la sep tagoj de la semajno, la unuaj ses estas sekularaj tagoj, dum kiuj la homo plenumas siajn terajn aferojn. Ĉe ĉi tiu punkto, ĉe la fino de la "**sesa tago** ", uzante la antaŭan ekzemplon, Dio finis skribi la skriburaĵon

de la tera vivo, do ĉio, kio restas, estas ke Li algluu Sian "reĝan sigelon" por aŭtentikigi, ke Li efektive estas la aŭtoro de ĉi tiu kreado. Tiam Li kreas la "sepan tagon" kaj "sanktigas ĝin por ripozo". En unua senco, ni donis al ĉi tiu ripozo la saman signifon, kiun la moderna homo aprezas post laciga labortago. Ĉi tio estas, cetere, la aspekto, kiun Dio donas al la respekto de la ripozo de la "sepa tago" en la kvara el Siaj Dek Ordonoj. Sed ĉi tiu interpreto ne havis sencon, ĉar Dio ne konas lacecon, kiam Li kreas vivon aŭ aferojn. La sanktigo de ĉi tiu "sepa tago" estas Lia spirita maniero prezenti ĉi tiun specialan tagon apartigitan ĉe la fino de la kreiva laboro kiel esprimon de Lia "reĝa sigelo". Tial ĉi tiu sanktigita "sepa tago" profetas la sepan miljaron, kiu ankaŭ estos plene sanktigita per la kolektado en la regno de la ĉielo de la kreinto, leĝdonanto, elaĉetanto kaj regeneranto Dio kaj liaj elektitaj sanktuloj elaĉetitaj per lia elaĉeta morto ofertita per lia enkarniĝo en Jesuo Kristo. La ĉiela ripozo akirita de Dio kaj liaj teraj elaĉetitaj donas sian signifon al la ripozo de la sepa tago, kiu ricevos en la tempo de Moseo la nomon "ŝabato", tio estas, ĉeso de la batalo kontraŭ la malbono, ĉar por la elektitoj, kiuj devos juĝi la malvirtajn mortintojn, ĝi ne estos la ĉeso de agado. Por Dio kaj liaj elektitoj, vera ripozo estos vidi nenium pluan malbonon faritan, ĉar ĉiuj, kiuj faris malbonon, estos polvo sur la tero, sur kiu, izolita, Satano estos tenata kaptito atendante la morton de la lasta juĝo. Kaj post la plenumo de la juĝo de la sanktuloj, ĉe la fino de la sepa jarmilo, ĉiuj ribelemaj anĝeloj kaj homoj estos ekstermitaj en la vulkana fajro disvastigita sur la tuta surfaco de la tero. Dio donas al ĝi la nomon "dua morto" en Apokalipso 20, kaj post ĉi tiu kompleta detruo de la surfaco, Dio redonos al la tero ĝian paradizan aspekton; li faros ĝin sia trono. Kaj ĉi-foje, la ripozo de Dio kaj liaj elektitoj estos pli perfekta ol iam ajn.

Ĉi tiu nocio de "sigelo de Dio" estas nova lumo alportita de Jesuo Kristo en sia Revelacio, kiu restis netradukita sub sia greka nomo Apokalipso. Kaj en ĉi tiu Revelacio, kiun Jesuo Kristo adresis al siaj lastaj adventistaj fideluloj elektitaj inter 1843 kaj 2029, la "sigelo de Dio" "vivanta" estas la signo de lia rekono de siaj elektitoj. La temo de la "sigelo de la vivanta Dio" estas prezentita en Apokalipso 7. Kaj la elekto de Dio de la numero 7 estas pravigita, ĉar ĉi tiu "sigelo de Dio" indikas la sabatan ripozon de la "sepa tago", kiun li "sanktigi" por ĉi tiu uzo de ripozo ekde la fondo de la mondo. En sia Apokalipso, Jesuo Kristo tial invitas nin malkovri ĉion koncerne ĉi tiun ŝajne misteran "sigelon de Dio". Kaj identigi ĝin kun la "sepa-taga Ŝabato" ne sufiĉas por tute forigi ĝian misteron. Efektive, la sabatan ripozon observis la fidelaj servistoj de Dio, ekde Adamo, kaj pli vaste poste la juda popolo de la malnova interligo. Se la sankta dia Ŝabato restas laŭ sia naturo "**la sigelo de la vivanta Dio**", aliflanke, ĝi ne ĉiam konsistigis, por tiuj, kiuj praktikas ĝin, pruvon de lia beno. Por la hebrea popolo, kiu forlasis Egiptujon, la Ŝabato estis remalkovrita kiam Dio devis nutri sian popolon en dezerta kaj seka dezerto. Ĉi tiu fakto estas rimarkinda, la sabatan ripozon ligiĝas al la manĝaĵo donita de Dio. Nun, la devo nutri onies infanoj apartenas al patro, kiu agnoskas lian patrecon rilate al siaj legitimaj infanoj.

Kompreninte ekde 1983 la profetan rolon de la "sepa-taga Ŝabato", kiu dum 6000 jaroj estis la bildo de la "sepa jarmilo", mi povas klarigi la signifon, kiun Dio volis doni al la formo de sia memorigo pri la Ŝabato al ĉi tiuj hebreoj

senorientitaj je la nivelo de la konscio pri tempo, pro statuso de danĝera laboranta sklavo ĝis la punkto morti en la koto kaj en la pajlo; ĉar ilia agado konsistis el produktado de terbrikaj por la egipta faraono.

Mi jam rimarkas en ĉi tiu egipta sklaveco la similecon kun la 1260 jaroj da sklaveco de false kristana katolika romanismo, ĉar en ĉi tiuj du formoj de sklaveco, la hebrea popolo kaj la kristana popolo estis liveritaj al la peko de la reĝimo de sia dominanto. En ambaŭ kazoj, " *la sepa-taga Ŝabato* " estas forlasita kaj eĉ forgesita, kiel atestas la faktoj: Dio memorigas la hebreojn pri ĝi kaj dum la Reformacio inter la 16-a jarcento kaj ĝis 1844, la Ŝabato estas ignorata de la protestantaj reformantoj. Tiel ŝajnas, ke ĉi tiu restado en Egiptujo de la hebreo nur profetis la longan restadon en la romia "Egiptio" de la kristana popolo liverita de Dio al la romia papa reĝimo inter 538 kaj 1798.

Enirinte Kanaanon, la Hebreoj fariĝis la nacio nomata Izrael, al kiu Dio donis leĝojn, ordonojn kaj ordonojn, el kiuj la kvara, kiu konsistigas la " *dek ordonojn de Dio* " gravuritajn sur la kvar flankoj de la du tabeloj de la leĝo, koncernas la observadon de " *la sepa tago de ripozo* ". La ordono estas vortumita jene: " *Memoru la sepan tagon, por sanktigi ĝin* . Dum ses tagoj laboru kaj faru ĉiujn viajn taskojn. Sed la sepa tago estas la sabato de YHWÉH, via Dio; en ĝi vi ne faru ian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bruto, nek la fremdulo, kiu estas en viaj pordegoj. Ĉar en ses tagoj YHWÉH faris la ĉielon kaj la teron, la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, kaj ripozis en la sepa tago; tial YHWÉH benis la sabatan tagon kaj sanktigis ĝin. "

Konsideru atente ĉi tiun tekston, kies vortojn elektis Dio: la vorto Ŝabato nenie aperas. Ĉar ĝi estas nomumita nur kiel la " *sepa tago* ", kio signifas, ke Dio donas grandegan gravecon al la " *sepa* " loko, kiun ĝi okupas en la semajno de niaj vivoj.

Por respekti ĉi tiun kronologian lokon, homoj devas observi la sinsekvon de tagoj; tial Dio komencas la prezenton de ĉi tiu kvara ordono per dirado: " *Memoru* ". Krome, dirante " *Memoru* ", Dio memorigas la hebreojn kaj siajn kristanajn servistojn ĉe la fino de la tagoj, ke ĉi tiu ordono estis forgesita de ili dum la tempo de ilia sklaveco al peko. Forgesi la ordonon de Dio havas eternajn kaj mortigajn konsekvencojn. La invito de ĉi tiu " *Memoru* " do ne estas superflua, sed male, ĝi reprezentas konsilon, kiu faras la diferencon inter vivo kaj morto por ĉiuj, kiuj aŭdas ĉi tiun ordonon adresitan de Dio.

tiu " *memoru* " estas prezentita en la formo de ordono, logike, la hebrea viro estas devigata obei tiun ordonon donitan de Dio. Sed tiu oboeo ne estas la sola afero, kiun Dio serĉas elektante siajn terajn elektitojn. Servema oboeo ne montras amon flanke de tiu, kiu obeas. Timo pri puno ankaŭ povas esti la kaŭzo de oboeo. Nu, Dio serĉas amon kaj veran amikecon dum la 6.000 jaroj de sia elekto de teraj elektitoj. Tiu kriterio rezultigas multajn homajn erarojn kaj miskomprenojn pri ĉio, kion li organizis en la formo de oficialaj aliancoj. Se ni ne konsideras lian postulon pri amo kaj amikeco, ni estas kondukataj al eraro pri la valoro, kiun oni devas doni al religiaj aferoj formaligitaj kaj plenumitaj sur la tero. Por esti tre klaraj, ni diru, ke nur oboeo motivita de amo al Dio havas ian valoron por li; kaj tio ekskludas de eterna savo tra la tuta tera historio amasojn da homoj, hebreo, judoj kaj kristanoj. Por esti amata de Dio, ne sufiĉis esti hebreo kaj cirkumcidita en la

karno, nek postuli la obeon de Jesuo Kristo. La leciono donita de ĉi tiuj 6000 jaroj da homaj teraj spertoj instruas al ni, ke Dio ne rekonas siajn elektitojn ĉar ili pretendas esti liaj, sed ekskluzive, ĉar li mem elektas ilin, sen preni ies opinion, ĉar neniu krom li havas la dignon kaj la eblecon fari tion.

La Ŝabato estas simple koncepto kreita de la Kreinto Dio. Ĝi estas tiel nevidebla kaj nemateria kiel ĝia Kreinto. Kaj ĉi tiuj karakterizaĵoj povas nur instigi ĝian malestimon fare de normalaj, tio estas, nekredantaj kaj ribelemaj homoj. Ĝi ankaŭ povas esti praktikata kiel tradicio transdonita de patro al filo; kio estis kaj ankoraŭ estas la kazo por judaj judoj kaj iuj baptistaj kaj adventistaj kristanoj. Obeo al tradicio ne konsistigas pruvon de amo, sed male, ĝi prenas la bildon de " *jugo de servuteco* ", kiun Jesuo ekspluatis, kaj tio ĝis tiu de " *ŝarĝo* ", kiu indikas en Apokalipso 2:24 la obeon al la Ŝabato, kiu estos postulata de Dio de 1843-1844: " *Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne akceptas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: **Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon** ;* " Tiu, kiu esploras la remojn kaj la korojn kaj ĉiujn pensojn de siaj kreitaĵoj, konas la sentojn de ĉiuj, kiuj postulas lian savon. Kaj ili estas, aŭ estis, delonge multnombraj. Lia Spirito identigas la fervoran filon, kiu parolas kaj ne obeas, kaj la filon, kiu hezitas, sed fine obeas. Tamen, Dio nur elektos tiujn, kiuj rapidas obei lin, por respondi kun amo al lia demonstraĵo de amo. La oficiala kaj institucia organizado de la tera religio konsistigas en la plano de Dio nur subtenon por trompa kaj "fumplena" religieco celanta kapti, kiel kaptilon, supraĵajn animojn. Ili havas por Dio nur la utilecon atesti pri lia savoplano kaj lia oferto de graco proponita ekskluzive en la nomo de lia enkarniĝo en Jesuo Kristo. Jesuo ankaŭ diras en verso 25: " *nur, kion vi havas, tenu ĝin ĝis mi venos.* " Notu la gravecon de ĉi tiu termino: " **nur** ", kiu indikas esceptan favoron, specialan kazon, devion de la kutima regulo. Ĉar la protestantaj reformistoj de la 16-a <sup>jarcento</sup>, la veraj kaj fidelaj, al kiuj li adresas sian mesaĝon, scias atesti je la kosto de siaj vivoj pri sia alligiteco al la Sankta Biblio, kiun ili nomas: " *la Vorto de Dio* ". La veraj elektitoj de tiu epoko metis tie bazŝtonon de la kristana kredo, kiu preparas la tempon de la Sepa-taga Adventismo. Ili ankaŭ atestis pri la savo per graco akirita per fido sole en la krucumita kaj resurektita Kristo. Kaj ĉi tiuj doktrinaj fundamentoj devos esti konservitaj de la veraj elektitoj ĝis la fino de la tempo de provtempo, kiu venos en 2029. En la verso 26, kiu sekvas: la dia Spirito diras: " *Al tiu, kiu venkas kaj gardas miajn farojn ĝis la fino, mi donos aŭtoritaton super la nacioj.* " Dirante " *kiu gardas miajn farojn ĝis la fino* ", Jesuo konfirmas sian prezenton de novaj faroj, kiujn liaj elektitoj, la veraj, devos ricevi, rekoni kaj adopti dum liaj revelacioj progresas ĝis la fino de la mondo kaj lia anoncita triumfa glora reveno. En ĉi tiuj faroj, ni havas de 1843, ĝis la fino, en 2030, la kvar adventistajn testojn plenumitajn sinsekve en 1843, 1844, 1994 kaj 2030; tio estas, kvar testoj de fido nomataj "Adventismaj" ĉar ili ĉiuj baziĝas sur datoj kiuj anoncas la finan revenon de Jesuo Kristo, tio estas, lian alvenon; latine: adventus.

Mi rimarkas, ke la kristana sperto reproduktas tion, kio okazis al la hebreoj ekde ilia sklaveco en egiptaj landoj. Do ni revenu al la komenco de la rakonto kaj trovu la kaŭzon de la restado de la hebreoj en Egiptujo. Ni scias, ke Jozefo estas enviata de siaj fratoj, kiuj vendas lin al sklavistoj, kiuj preterpasas ilin. Ĉi tiu



atesto igas ilin aparte kulpaj antaŭ Dio, ĉar ĝi konsistigas agon de granda malboneco, kiu povus nur malplaĉi al Li. En realeco, Dio kaptas la okazon de ilia malboneco por profeti, kiel la judoj transdonos sian fraton Kristo al la romaj paganoj. Kaj tial estas li, kiu organizas la vendon de Jozefo al sklavistoj, ĉar ekde la komenco de ĉi tiu rakonto, Dio preparas sin por fari, por la fratoj de Jozefo, el ilia malbona ago profiton de savo, kiu profetas tion, kion la pentofara morto de Jesuo alportos kaj proponos ĝis la fino de la mondo al la judoj kaj paganoj, por ke ili konvertiĝu kaj estu savitaj.

Poste, la tempo de malsato kondukas la fratojn de Jozef al Egiptujo kaj tie, ilia frato, fariĝinte la granda veziro de Faraono, estas beno por ili, kiel Jesuo Kristo estos por siaj apostoloj kaj siaj judaj disĉiploj en ilia tempo.

La familio de Jakob, renomita Izrael de Dio, ekloĝis en Egiptujo kaj, laŭ la Biblio, nombris 70 homojn. En Egiptujo, la hebreoj vivis meze de la paganaj ritoj de la egiptoj kaj kelkaj estis konvinkitaj de la reganta paganismo. Peko disvastiĝis inter la judoj, kiuj fariĝis pli kaj pli koruptaj kaj kiuj, laŭ decido de Faraono, estis grupigitaj en komunumo en la regiono Goŝen en norda Egiptujo, en tre fekunda areo de Nilo. Post la morto de Jozef, profitante ŝanĝon de Faraono, Dio transdonis sian malfidelan popolon en sklavecon, kiel li farus inter 313 kaj 1843. Pli specife, inter 538 kaj 1798, li punis la malfidelecon manifestiĝintan en 313, kaj tiel transdonis la kristanojn al la despotismo de papa Romo. La 16-a jarcento kaj ĝia duonreformacio egalas al la eliro de la hebreoj el Egiptujo. Ambaŭ estas ankoraŭ en stato de religia neperfekteco, kiu rezultigos la falon de multaj homoj, kiuj mortas survoje ; kiel ekzemple Korah, Datan kaj Abiram, kaj en ilia tempo, la armitaj protestantoj (hugenotaj kalvinistoj), kiujn Dio konsideras " *hipokrituloj* ", laŭ Dan. 11:34: " *Kaj kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj kuniĝos kun ili en hipokriteco.* "

En la dezerto, sur Monto Sinajo, Dio prezentas siajn dek ordonojn al la teruritaj hebreoj. Ĉi tiu momento egalas al la establado de la Sepa-taga Adventista popolo, kiu oficiale komenciĝis universale en la profeta konstruado en 1873 laŭ Daniel 12:12; Adventismo disiĝis en plurajn grupojn restantajn de la "unua tago" krom tiu de la elektitoj, kiuj sinsekve adoptis la praktikon de " *la sepa-taga Ŝabato* "; grupo instituciigita ekskluzive en Usono en 1863. Tamen, la tempo de la "sigelado" de la elektitoj komenciĝis, individue, en la aŭtuno de 1844. La unua sigelita elektito estis Kapitano Joseph Bates, kaj Dio enkondukis lin al la praktiko de la Ŝabato per la misiista vizito de Rachel Oaks, sepa-taga baptista virino. Gravas noti, ke Adventismo estis benita de Dio individue kaj en ne-institucia formo ekde la aŭtuno de 1844. Ĉar la institucia tempo etendiĝanta inter 1873 kaj 1993 preparis ĝian neon fare de Jesuo Kristo, kiu oficiale " *elvomis* " ĝin inter 1991 kaj 1994, laŭ Apokalipso 3:16: " *Tial do, ĉar vi estas tepidaj, kaj nek malvarmaj nek varmegaj, mi elvomos vin el mia buŝo.* " Ĉi tiu institucia tempo de Adventismo egalas al la 40-jara restado de Izrael en la dezerto, kie Dio testis ĝin. Kaj en ambaŭ kazoj, la membroj, kiuj konsistigas lian popolon, estas malaprobindaj kaj kondamnitaj de Dio; la unua, por morti en la dezerto, la dua, por morti spirite, aliĝante inter 1991 kaj 1995 al la tendaro de la protestanta federacio, jam malakceptita de Dio ekde 1843.

Fine, ekde 1991, la dato de mia oficiala forigo de la laboro, la Adventismo de la Sinjoro Jesuo Kristo denove fariĝis disidenta kaj libera, kiel ĝi estis inter 1844 kaj 1873. Kaj nur tiu disidenteco ebligas la akcepton kaj revelacion de la lastaj verkoj, kiujn Jesuo ofertas al siaj amataj elektitoj, kiel spiritan manaon, kies celo estas nutri ilian fidon ĝis la tempo de lia alveno, nun konata kaj atendata, ekde la printempo de 2018, por la printempo de 2030.

Ni legas en Levidoj 26:43: " *La lando estos forlasita de ili, kaj ĝi ĝuos siajn sabatojn dum ĝi restos dezerta de ili; kaj ili pagos la punon de siaj malbonagoj, ĉar ili malestimis Miajn leĝojn, kaj ĉar ilia animo abomenis Miajn decidojn.* " Dio prezentas al ni en ĉi tiu verso, per la ekzemplo donita de la juda popolo, la tipon de la ribelema servisto trovita en la kristano, por kiu la praktiko de la vera " *sepa-taga sabato* " estas konsiderata " *ŝarĝo* ", " *jugo de sklaveco* " malfacile portebla. Sed tiuj, kiuj juĝas la sabaton tiel, juĝas same la diajn ordonojn, kiuj koncernas la purajn kaj malpurajn normojn de manĝaĵoj de besta origino. Tamen, Levidoj 11, kie ĉi tiuj aferoj estas preskribitaj, estas unu el la kvin libroj, kiuj konsistigas la " *leĝon de Moseo* ", kiun Dio prezentas kiel la normon de sia instruado, eĉ al kristanoj, laŭ Agoj 15:21: " *Ĉar Moseo havis en ĉiu urbo de antikveco tiujn, kiuj lin predikas, legate en la sinagogoj ĉiun sabaton.* "

Komence, la hebreoj kaj judoj malamamis obei la ordonojn de diaj leĝoj, kaj falsaj kristanoj siavice imitas ilin. Nenio surprizas en tio, ĉar la jarcentoj pasas, sed la ribelema homa naturo restas.

La " *Ŝabato* " estis oficiale agnoskita en la Malnova Interligo kiel ordono de Dio, sed en Levido 26, Dio malkaŝas al ni, ke ili abomenis ĉi tiun devon de obeemo. Kaj en tia situacio, kion reprezentas la sankta Ŝabato de Dio? Solenon malpurigita de tiu, kiu supozeble honoras ĝin. Ĉi tio permesas al ni kompreni, ke la Ŝabato nur alprenas sian rolon kiel " *la sigelo de Dio* " kiam estas Dio, kiu donas ĝin al la homo, kiun li aprobas kaj volas beni. Ekster ĉi tiu sola kondiĉo, la Ŝabato portos misgvidan signifon, kaj kondukos homojn malakceptitajn de ĝi kredi sin ankoraŭ benitaj kaj protektitaj de "la leĝo de Moseo", por la Judoj, kaj de la sango de Kristo, por falsaj kristanoj.

Tiel, freŝa rigardo al ĉi tiu temo kondukis min al korekto de la valoro de la Ŝabato, kiun homo povas praktiki herede aŭ elekte. Kaj ĉi tiuj du ebloj ne kovras la temon, ĉar iuj povas elekti obei, ĉar oboe estas trudita al ili, pro timo de dia puno. Tamen, ĉi tiuj homoj limigas sin al obeado de la donita ordono, kaj Dio ne ne konscias pri ilia motivo kaj ilia timo al li. Jesuo donis ĉi tiun lecionon impone en sia parabolo pri la talentoj, igante tiun, kiu redonas la talenton konfiditan al li sendifekta, diri: " *Mi sciis, ke vi estas severa mastro, kiu rikoltas kie li ne semis.* " La oboe de ĉi tiu persono, eĉ en la Ŝabato, ne igos lin inda je la eterna savo de Jesuo Kristo.

Ĉiuj bibliaj tekstoj konfirmas, ke la Ŝabato efektive estas " *donita* de Dio" al Liaj kreitaĵoj, ĉar ĉi tiu teksto de Ezek. 20:12-20: " *Mi ankaŭ donis al ili Miajn Sabatojn kiel signon inter Mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi estas JaHve, kiu sanktigas ilin. .../... Sanktigu Miajn Sabatojn, kaj ili estu signo inter Mi kaj vi, por ke ili sciu, ke Mi estas JaHve, via Dio.* " Unue, Dio " *donas la Ŝabaton* " kaj kio sekvas estas nur la du konsekvencoj de ĉi tiu dia donaco: La Ŝabato atestas en

ambaŭ senco; pri Dio favore al la elektitoj kaj pri glorado de Dio per Liaj elektitoj. Malgraŭ ĉi tiu precizeco, ni donas gravecon al nia homa elekto, kvazaŭ Dio devus ŝuldi al ni pro la honoro de Lia sankta tago de ripozo. Ĉi tiu koncepto kontraŭas ĉi tiun dian precizecon: "**Mi ankaŭ donis al ili Miajn Sabatojn kiel signon inter Mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi estas JaHve, kiu sanktigas ilin.**" Restas, ke la celo, kiun Dio donas ĉi tie al sia Ŝabato, ne aplikeblas en ĉiuj kazoj, sed nur en la kunteksto, kie li testas la fidon de siaj servistoj, individue, kaj donas al ili sian Ŝabaton kiel signon de sia rekono.

Ĉi tiu teksto el Ezek. 9:3-4 permesos al ni pli bone kompreni, kion reprezentas la "**sigelo de Dio**", en la verko de la "sigelado" de la elektitoj, kiu plenumiĝis ekde la aŭtuno de 1844: "*La gloro de la Dio de Izrael leviĝis de la kerubo, sur kiu ĝi estis, kaj iris al la sojlo de la domo; kaj Li vokis la viron vestitan per lino, kiu havis inkujon ĉe siaj lumboj. Kaj YaHWéH diris al li: Iru tra la urbo, tra la mezo de Jerusalemo, kaj marku per marko sur la fruntoj de la homoj, kiuj ĝemas kaj ploras pri ĉiuj abomenindaĵoj, kiuj estas farataj en ĝi.*"

Tiuj, kiuj estas sigelitaj de la "**viro vestita per linaĵo**", tio estas, Jesuo Kristo en Miĥaelo, estas sigelitaj pro la sentoj de sufero, kiujn ili sentas pro la abomenindaĵoj faritaj en Jerusalemo, en la tempo de Ezekiel, tio estas, ĉe la fino de la tagoj, en la popolo de Dio, kiu estas kristana kaj adventista. Ĉi tiu malaprobo de religiaj abomenindaĵoj rivelas la amon al la dia vero, kiun la veraj elektitoj vidas kiel distordita, malpurigita kaj malhonorita. Estas ĉi tiu juĝo laŭ lia normo de justeco, kiu igas liajn elektitojn indaj ricevi la signon de lia dia protekta "**sigelo**", kiu do estas lia sepa-taga Ŝabato donita al tiuj, kiuj havas la amon al lia vero. Kaj por konfirmi ĉi tiun analizon, mi trovas en 2 Tim. 2:19: "*Tamen la solida fundamento de Dio staras, havante ĉi tiujn vortojn kiel sigelon: La Eternulo konas tiujn, kiuj estas Liaj; kaj: Kiu ajn nomas la nomon de la Eternulo, tiu foriĝu de maljusteco.*" Tiel, kiel en Ezekiel 9, Dio sigelas per sia dia protekta "**sigelo**" "**tiun, kiu estas Liaj**", ĉar Li "**konas**" ilin. Ĉiam li estas tiu, kiu, kun perfekta scio, elektas la elektitojn, kiujn li sigelas.

Estas vere, ke por homaj okuloj estas malfacile, se ne neeble, distingi inter du motivoj por observi la Ŝabaton. Kaj tio estas eĉ pli vera en tempoj de paco, kiam ĉi tiu praktiko ne estas persekutata. En tempoj de paco, la praktiko de la Ŝabato tial restas trompa, sed nur por homoj, ĉar Dio jam nevideble distingis inter la vera kaj la falsa. Tial li planis la organizadon de fina provo de fido spertita per reveno de persekutado kaj la minaco de la mortopuno. Nur ĉi tiu ekstrema mezuro permesos al la veraj elektitoj esti oficiale kaj klare apartigitaj de la malvere vokitaj. Ĉar la celo de la sigelado estas protekti la elektitojn kontraŭ la kolero de Dio, kiu finfine falas sur falsajn kredantojn, ĉu judojn aŭ kristanojn. Tio ĉe la fino de la mondo, post la raviĝo al la ĉielo de la elektitoj, kiel en - 586 kaj en 70 por la juda nacio, kie la kolero de Dio punas, morte, la kulpulojn, laŭ Ezek. 9:5 ĝis 7: "*Kaj, en miaj oreloj, li diris al la aliaj: Iru post li en la urbo, kaj frapu; via okulo ne indulgu, kaj ne kompatu; mortigu kaj ekstermu maljunulojn, junulojn, junulinojn, infanojn kaj virinojn; sed ne alproksimiĝu al iu, kiu havas sur li la signon; kaj komencu de Mia sanktejo. Ili komencis de la maljunuloj, kiuj estis antaŭ la domo. Kaj Li diris al ili: Malpurigu la domon, kaj plenigu la kortojn per mortintoj!... Eliru!... Ili eliris, kaj frapis en la urbo.*"

La sigelado, kiu komenciĝis aŭtune de 1844, estis akompanata de inundo de dia lumo, inkluzive de la sennombraj vizioj ricevitaĵoj de sinjorino Ellen G. White. Post ŝi, mi estis vokita de la Spirito por kompreni la koditajn revelaciojn de la Apokalipso de Jesuo Kristo ricevitaĵoj de la Apostolo Johano, tiu, kiun Jesuo amis kaj kiu amis lin reciproke. La ricevita lumo permesis al mi klare identigi la diversajn malamikojn de Dio, kiuj prezentas sin en la kristana religio. Kiel esprimo de rivelita dia vero, ĉi tiuj lastaj lumoj donitaj de Dio estas ricevitaĵoj aŭ malakceptitaĵoj kun la konsekvencoj, kiuj akompanas ambaŭ kazojn. La fido de la francaj adventistaj aŭtoritatoj estis tiel parte testita. Kaj la malakcepto de ĉi tiu lumo igis ilin malindaj je ĝia "reĝa sigelo", ĝia " *sankta sepa-taga Ŝabato* ", kiun institucia Adventismo malpurigas per tio, ke ĝi egalas al la falsa "dimanĉo" de la romia "unua tago" praktikata de la protestanta federacio, al kiu ili aliĝis. Rezulte, ili ne estos protektitaj dum la tempo de kolero, kiu plenumiĝos per la Tria Mondmilito de la " *sesa trumpeto* " de Apokalipso 9, kies celo estas, por Dio, elimini amasojn da nekredantaj aŭ nekredantaj kaj ribelemaj estaĵoj.

Kontraste, la sigelado protektos la vere elektitajn adventistojn dum ĉi tiu monstra milito, por ke ili restu vivaj por atesti en la fina provo de fido pri la praktiko de la sankta Ŝabato de Dio; tio, kiam ĝia praktiko estos minacata per morto fare de la lasta monda registaro formita de la pluvivantoj de la Tria Mondmilito.

Necesos, fakte, atendi ĉi tiun finan kuntekston, por ke " *la sepa-taga Ŝabato* " aperu kiel la sigelo de la vivanta Dio kontraŭe al la falsa romia "dimanĉo", kiu, ekde sia establado la 7-an de marto 321, konsistigis la " *markon* " de la romia homa aŭtoritato " *de la besto* "; la dato, kiam Dio, suverene, organizis la retiriĝon de sia sankta Ŝabato en konfuza kristana kunveno, kiu fariĝis malinda je li ekde la religia paco establita en 313, de la romia imperiestro Konstantino la 1-<sup>a</sup> la Granda.

La juĝo de homoj pri la sabato estas tute misprezentita. Kie ili vidis nur la jugon de servema obeemo, tie estis la profeta anonco pri la granda ĉiela ripozo akirita de Jesuo Kristo por liaj solaj veraj elektitoj. Ili tiel nomis mallumon tion, kio estis nur lumo, kaj finos siajn vivojn dividante la sorton rezervitan por la tendaro de mallumo. En la spirita sfero, la eraro de juĝo estas pagata per la perdo de eterna vivo donita de Jesuo Kristo laŭ lia ĝusta juĝo.

La vera signifo de la sepa-taga sabata ripozo estis donita de Jesuo Kristo nur al siaj servistoj dum la tempo de kredotesto plenumita inter 1980 kaj 1994, tio estas, al siaj testitaj elektitoj trovitaj indaj je liaj plej novaj lumoj. Tio, post la libereco de malkonsento, kiun mi akiris, estante forstrekita de la oficiala franca loka instanco en 1991. Mi distingis tri periodojn en mia sperto: la unua, inter 1980 kaj 1991; la dua, de 1991 ĝis 2006, kiam miaj unuaj kunuloj forlasis min, kaj la tria, de 2018 ĝis 2024, atendante 2030. La lumo de Dio venis en 1996 por lumigi la signifon de la vomaĵo de la oficiala Adventismo. Kaj en 2018, inundo da lumo igis min malkovri la profetan funkcion de la dek ordonoj de Dio kaj la daton de la vera reveno de Jesuo Kristo: la printempa tago de 2030, en kiu 6000 jaroj da homa historio sur la tero fermiĝos malantaŭ ni. 6000 jaroj, aŭ 3-oble 2000 jaroj, kio donas al la tempo kovrita de Abraham ĝis Jesuo Kristo la centran pozicion, tiun de la kapitalo portata de ĝiaj du kolonoj de 2000 jaroj; Abraham, la unua

kredanto, la amiko de Dio kaj fine, la perfekta homo, la Savanto de la unua, Jesuo Kristo.

La Judoj de la malnova interligo havis neniun manieron kompreni la veran signifon de la Ŝabato. Ĉar ĝi nur alprenas signifon per la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto; io, kion Dio tenis sekreta. Nek ili povis imagi, ke la plano de Dio plenumiĝus dum periodo de 6.000 jaroj plus la 7-a <sup>jarmilo</sup> de la fina Ŝabato. Nia privilegio estas vivi en ĉi tiu fina epoko. La lecionoj de la historio estas malantaŭ ni por helpi nin kompreni la signifon de la spertoj, kiuj prezentas sin al ni. Kaj kiam la ĉielo rakontis al ni ĉion, ni povas nur silenti, kiel Jesuo antaŭ siaj malbonaj juĝistoj, ĉar li sciis, ke liaj vortoj povus esti nek aŭditaj nek aŭskultataj de la servistoj de la diablo. Kaj fronte al la ĝeneraligita nekredemo kaj nekredemo de nia tempo, ni povas nur imiti lin, kaj konservi niajn perlojn por tiuj, kiuj montriĝas indaj je ili, estante petantoj.

Kiel ĉio alia, la " *sigelo de Dio* " havas sian imitaĵon, sian antagonisman rivalon, kaj tial ĝia ĝusta interpreto estas tiel grava por Liaj elektitoj. Sciante, ke ĉi tiu " *sigelo de la vivanta Dio* " de Apokalipso 7:2-3 indikas " *la sepan tagon* " " *sanktigitan* " » de la dia Ŝabato, estas facile identigi ĝian antagonisman rivalon, ĝian imitaĵon de la unua tago de la semajno abomene renomita "Sinjoro" en niaj latinamerikaj landoj: " *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la **oriento** , havantan la sigelon de la vivanta Dio ; li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, kaj diris: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj. Kaj mi aŭdis la nombron de la sigelitaj, cent kvardek kvar mil, el ĉiuj triboj de la Izraelidoj: "Mi tuj precizigas, ke Dio ne intencas limigi la nombron de la elektitoj al 144 000 homoj, ĉar ĉi tiu nombro estas, kiel la cititaj " **triboj** ", strikte simbola. Sed ĝuste ĉi tiu simbola rolo donas al ĉi tiu spirita Izraelo ĝian tutan aŭtentan valoron por Dio. Ĉar ĉi tiu Izraelo estas la Izraelo, kiu eniros en la eternecon, male al la tera, karna Izraelo, kiun Dio forlasis pro sia rifuzo de la Mesio Jesuo. La simbolo de la leviĝanta suno indikas tempon, kiam la dia lumo pliintensiĝas. Krome, ĉi tiu nomo tradukas la nomon " **Azio** ", sub kiu Jesuo metas siajn mesaĝojn pri la sep epokoj de la kristana erao, laŭ Apokalipso 1:4: " *Johano al la sep eklezioj, kiuj estas en...* " **Azio** : *Graco al vi kaj paco de tiu, kiu estas kaj estis kaj venos, kaj de la sep Spiritoj, kiuj estas antaŭ lia trono.* » Tiam, la nomo " *leviĝanta suno* " rilatas al Dio en Jesuo Kristo en Luko 1:76-79: " *Kaj vi, infano, estos nomata profeto de la Plejalta; ĉar vi iros antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro, por prepari liajn vojojn, por doni scion pri savo al lia popolo per la pardono de pekoj, per la kompatemeco de nia Dio, per kiu la leviĝo de supre vizitis nin, por lumi al tiuj, kiuj sidas en mallumo kaj en ombro de morto, por direkti niajn piedojn en la vojon de paco .* " Plue, la nomo " *leviĝanta suno* ", kiu rilatis al Jesuo Kristo por lia unua veno al la tero, rilatas en Apokalipso 7, al Jesuo Kristo en lia laboro preparanta por lia granda fina glora reveno. Laŭ lia plano rivelita en Jesaja 61:2, Dio devas veni al homoj dufoje; por la "jaro de favoro" kaj por la "tago de venĝo": " *Por proklami la jaron de favoro de YHWÉH, kaj la tagon de venĝo de nia Dio; por konsoli ĉiujn, kiuj funebras;* " Entute, per sia ĉeesto kun Abraham kaj Moseo, Dio estos montrinta sin kvar fojojn sur la tero. Rilate al la falsa tago de ripozo, la "dimanĉo" de la pagana "tago de la suno", oni devas*



kompreni, ke Dio establis ĝin per Konstantino la 1-a <sup>por</sup> kapti supraĵajn nekredantojn; la kaptilo instalita estas nur por tiuj, kiuj ne havas "**la amon al la vero**" kaj ĝi konkretigas ĉi tiun "*potencon de iluzio*", kiun ĉi tiu verso el 2 Tes. 2:7 ĝis 12 citas: "*Ĉar la mistero de maljusteco jam funkciis; nur tiu, kiu ĝin ankoraŭ tenas, devas esti forprenita. Kaj tiam la senleĝulo estos rivelita, kiun la Sinjoro Jesuo pereigos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la brilo de sia alveno. La alveno de la senleĝulo estos laŭ la energio de Satano, kun ĉia potenco kaj signoj kaj mensogaj mirindaĵoj, kaj kun ĉia maljusta trompo por tiuj, kiuj pereas, ĉar ili ne ~~akceptis~~ la amon al la vero, por ke ili estu savitaj. Tial Dio sendos al ili fortan trompon, por ke ili kedu mensogon, por ke ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed plezuris maljustecon, estu kondamnitaj*". Falsaj kristanoj eraras pensante, ke Dio estas tiel bona, ke li ne povas fari ian ajn damaĝon al siaj kreitaĵoj. Dum en la Biblio, li konstante asertas la malon, kaj ni nur devas rigardi la historion de la juda popolo ĝis nia tempo por esti konvinkitaj, ke li donas morton same kiel vivon."

Ekzistas do vera kaj falsa "sanktigo" sur la tero. La vera metas la elektitojn sub la protekton de Dio, kaj la falsa donas nur la iluzion de tiu ĉi protekto. La vera ripozas sur nevideblaj valoroj, dum la falsa allogas supraĵajn homojn ĉar ĝi prenas videblajn formojn. La homamasoj estas trompitaĵoj de la falsaj sanktigoj dekretitaj de la papa romkatolikismo al kreitaĵoj, kiuj aparte servis ĝian aferon. Kaj ĉar ĝia kruela despotismo estis malhelpita de la Franca Revolucio, ĝi konkurencas kun bonaj humanitaraj verkoj, kiuj allogas la humanismajn homojn de nia tempo. Tial por kapti la postvivantojn de tiuj humanismaj homoj, la aŭtoritatoj adoptis la normon ISO 8601, kiu donas al la unua tago la lokon de la sepa el niaj semajnoj. En 1980, dimanĉo estis difinita kiel la unua tago de la semajno dediĉita al ripozo; en 1981 ĝi estas difinita kiel la sepa tago. Tiuj vortaraj difinoj sufiĉos por konvinki la supraĵajn postvivantojn, kiuj estos maltrankviligitaj de la lasta tera provo de fido, en kiu la ripozo de la falsa "dimanĉo" estos trudita sub puno de komerca bojkoto kaj fine de kondamno al morto. Laŭ Apokalipso 13:15: "*Kaj al ĝi estis donita povo doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj*". Kaj ĝi igas ĉiujn, malgrandajn kaj grandajn, riĉajn kaj malriĉajn, liberajn kaj sklavajn, ricevi **markon sur sia dekstra mano aŭ sur sia frunto**; kaj ke **neniu povu aĉeti aŭ vendi**, krom tiu, kiu havis la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo." Identiginte la "**sigelon de Dio**" kun la sabato sanktigita de Dio, ni havas en ĉi tiu "**marko**" ĝian antagonisman rivalon: la dimanĉon de la romkatolikismo hereditan de Konstantino la 1-a <sup>kiel</sup> la "tago de la nevenkita suno", ekde la 7-a de marto 321. Kaj ĝuste ĉi tiu referenco al la suno ankoraŭ hodiaŭ kulpigas la religian kulton praktikatan en ĉi tiu unua tago de la dia ordo. Ĉar male al la latinamerikaj landoj, en Usono, Anglio kaj Germanio, same kiel en Japanio, la unua tago konservis sian paganan nomon "tago de la suno".

En 1981, la movo de dimanĉo de la unua tago al la "sepa" loko de la tagoj de la semajno, aplikita laŭ la normo ISO 8601, celas doni al la romia dimanĉo formon de "**sanktigo**", kiu anstataŭigas la veran "**sigelon de Dio**", kiu subskribis kaj inicialis la finon de lia tera kreaĵo en Genezo 2:2-3: "**Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris, kaj Li ripozis en la sepa tago de**

*Sia tuta laboro, kiun Li faris. Kaj Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin*, ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis kaj faris. " La ripozo de Dio estis ankoraŭ nur profeta, sed Lia " **sanktigo de la sepa tago** " estis aplikita ekde ĉi tiu unua " **sepa tago** ". Kaj dum 6000 jaroj, Liaj veraj teraj elektitoj honoris kaj honoros ĉiun " **sepan tagon** ", la ordonitan ripozon, kiu nur estos revokita, per la " *kvara* " el la " *dek ordonoj de Dio* " de la " *leĝo de Moseo* ", al la Hebreoj, kiuj eliris el la sklaveco de Egiptujo de peko.

Ni ankaŭ devas rimarki la subtilan influon de la ekstreme misgvida angla esprimo "weekend" (semajnfino), kiu asertas, ke sabato sekvata de romia dimanĉo kune okupas la lokon de la fino de la semajno, kiam tio ne estas la kazo. Kio veras por sabato, ne veras por dimanĉo, kiu markas la komencon de nova semajno. Sed la ripeta uzo de ĉi tiu esprimo trapenetras homajn mensojn, de tiam konvinkitaj, ke dimanĉo efektive estas la lasta tago de la semajno. Nekredantoj estas tiel denove kaptitaj de diabla humanismo.

Dum la longaj jaroj de spirita mallumo sub la tirana regado de la papa romia katolikismo, la sabato estis oficiale superbrilita kaj praktikata nur de la judoj de la Dispersio, same kiel en tre izolitaj landoj kiel Armenio kaj Etiopio. Sed pli-malpli anonimaj grupoj kaj individuoj honoris ĝin, eĉ sub ĉi tiuj malfavoraj kondiĉoj. Kaj la plej konkreta atesto estas tiu de Pierre Vaudès, alinome Pierre Valdo, kiu tradukis la Biblion en la franc-provencan lingvon, kaj kiu honoris la sanktan sabaton de Dio kaj la tutan " *leĝon de Moseo* ", moralan kaj sanitaran, ekde la jaro 1170. Li estis do antaŭulo de la tipa adventista servisto benita de Dio, ekde la aŭtuno de 1844, la dato de la fino de la provo de fido, kiu komenciĝis printempe de 1843.

Oficiale, ekde la printempo de 1843, Dio kondamnis la respekton montritan al dimanĉo fare de protestantaj kristanoj. Kaj ekde la aŭtuno de 1844, li postulis, ke sia elektita popolo observu sian veran sepa-tagan Ŝabaton, tio estas, la sabaton, kiun nia pagana kalendaro dediĉas al la romia astrala diaĵo Saturno. La prezento de ĉi tiu postulo estas misgvida, ĉar oboe al lia sankta tago ne dependas nur de homa elekto, sed ĉefe de lia dia elekto de sia elektita popolo. Ĉar ekde la kreado de la unua homo, estas Dio, kiu elektas sian elektitan popolon, kaj la sperto de Abraham pruvas tion, ĉar li venas por preni lin al la pagana lando Ur de la Ĥaldeoj. Li igas lin forlasi sian familion kaj tiel sanktigas lin por lia servo. Tiel estis por mi kaj por lia tuta elektita popolo; estas Dio, kiu elektas nin, ĉar li konas nin pli bone ol ni konas nin mem. La nomoj de Liaj elektitoj estas ĉiuj skribitaj en Lia libro de vivo, de la fondo de la mondo, kaj unu post la alia, Liaj elektitoj venas atesti en la vivo por konfirmi Lian anticipitan vizion pri la estonteco. Ni legas en Apokalipso 17:8: " *La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne plu estas; ĝi supreniros el la abismo kaj iros en detruon. Kaj la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston; ĉar ĝi estis, kaj ne plu estas, kaj venos.* " Se "la reapero de la besto **ne surprizas vin** ", tio estas ĉar, kiel la mia, via nomo estas skribita en la libro de vivo de Dio; alie, ĝi ne estas. Kion Dio instruas ĉi tie estas la diferenco farita per nescio aŭ scio pri la avertoj profetitaj de Dio en Daniel kaj Apokalipso, la du kolonoj de lia profeta vero. Ĉi tiu scio estas do la konkreta signo de la fina " **sanktigo** " donita en Jesuo Kristo fare de Dio al liaj veraj elektitoj.

Kaj por konfirmi ĉi tiun veron, mi proponas kunigi la diversajn atestojn, kiujn Dio malkaŝas al ni en sia Apokalipso, sia sublima revelacio.

De la komenco de la libro, la Spirito citas "**la ateston de Jesuo**", kiun li povas doni nur kiel signon de aprobo al siaj veraj elektitoj, de kiuj la apostolo Johano estas perfekta tipo. Ni legas en Apokalipso 1:1-2: "*La Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li, por montri al siaj servistoj aferojn, kiuj devas baldaŭ okazi. Kaj Li sciigis ĝin sendante sian anĝelon al sia servisto Johano, kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo, pri ĉio, kion li vidis.*" Laŭ ĉi tiu deklaro de la Spirito, la "**atesto de Jesuo**" rilatas al la profetaĵo de Apokalipso mem. Kaj en Apokalipso 19:10, la Spirito konfirmas ĉi tion, dirante: "**Kaj mi falis, por adorkliniĝi al li** ; kaj li diris al mi: '*Gardu vin, ke vi ne faru tion. Mi estas via kunservisto kaj viaj fratoj, kiuj konservas la ateston de Jesuo. Adoru Dion.*'" **Ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo.** "

Supraĵaj Adventistoj ne komprenis tion, sed ĉi tiu verso celis averti ilin kontraŭ eraro, kiu kaŭzos al ili perdon de eterna vivo. La "**atesto de Jesuo**" ne estas homa persono, sed dia verko. Multaj falis en la kaptilon kaj komencis adori la servistaron de la Sinjoro, Sinjorinon Ellen Gould White, kiun ili egaligis kun **la "spirito de profetado"**. Dio efektive uzis ŝin por transdoni la profetan mesaĝon de sia Spirito, sed la uzata homo restas nur "*senutila servisto*", kiel Jesuo instruis en Luko 17:10: "*Tiel same vi, kiam vi faris ĉion, kio estas ordonita al vi, diru: Ni estas servistoj.*" **senutilaj servistoj** , ni faris tion, kion ni devus esti farintaj. " Jesuo intence trudis la signifon de ĉi tiu konsilo, ĉar ĝi konsistigas protektan bastionon kontraŭ fiereco kaj idolkulto; la du homaj difektoj, kiuj karakterizis oficialan institucion Adventismon kaj igis ĝin malakcepti la lastan mesaĝon, kiun li prezentis al ili inter 1983 kaj 1991, per mia interpreto de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Ili tiel malakceptis "**la ateston de Jesuo**"; tiun, kiun li prezentis al ili por lumigi ilian inteligentecon kaj ilian spiritan juĝon. Kaj tio, donante ĝin al Johano ĉirkaŭ 95, kun la celo esti komprenata kaj deĉifrita, tute, nur "*je la tempo de la fino*" anoncita en Daniel 11:40.

La "**sigelo de Dio**" kaj "**la atesto de Jesuo**" estas tiel ligitaj unu al la alia, formante en realeco unu solan ideon, kiu estas la aprobo donita de Dio en la konkreta formo de kunhavigo de sia scio.

La homo perdas sian animon pro sia nekapablo trovi la ekvilibron inter troo kaj manko. En mia ministerio por Dio, mi trovis, en la Adventismo malakceptita de li, homojn, kiuj malestimis Sinjorinon Ellen Gould White kaj aliajn, kiuj idoligis ŝin. Kaj ĝuste ĉi tiun troon de aprezo Jesuo kondamnas en sia mesaĝo al "**Laodikea**", kiam li diras al Adventismo en 1991, laŭ Apokalipso 3:17: "*Ĉar vi diras: 'Mi estas riĉa kaj riĉa je havaĵoj, kaj mi bezonas nenion,' kaj ne scias, ke vi estas mizera, mizera, malriĉa, blinda kaj nuda,...*" Ĉi tiuj Adventistoj fidis sian heredaĵon de skribaĵoj skribitaj de la servisto de la Sinjoro, el kiuj mi saĝe profitis kaj profitis. Ĉar la amo al la vero devas resti inteligenta kaj malferma al iu ajn nova lumo donita de la ĉielo; eĉ je la kosto de tute pridubi certajn klarigojn akceptitajn ĝis tiam. La vero venas de la eterna vivanta Dio, kiu fiksas ĝian formon kaj signifon laŭ la paso de la tempo. La elektitoj de Dio distingiĝas de aliaj adventistoj kaj aliaj kristanoj per sia kapablo lerni kaj, ĉefe, mallerni, kiam la dia Spirito tion postulas kaj trudas.

En 1980, mi ricevis la adventistan mesaĝon kaj ĝian profetan heredaĵon. Mia laboro pri la Apokalipso kondukis min al la malkovro de la dato 1994, al kiu mi ligis la revenon de Jesuo Kristo, tio estas, laŭ Apok. 9:5-10, ĉe la fino de la " *kvin monatoj* " aŭ 150 realaj jaroj, kiuj komenciĝis en 1844. Post mia oficiala maldungo en 1991, nur en 1996 la Spirito permesis al mi kompreni la rolon de mia anonco, per kiu li testis la fidon de la francaj adventistoj de tiu tempo. Kaj nur en 2018 la scio pri la dato de lia vera reveno, atendata por la printempo de 2030, estis donita al mi; ekster la ĉeno de profeta konstruado establita ĝis tiam. Ĉar ĉi tiu dato akiriĝas nur sub du kondiĉoj, kiuj estas: **kredi je la 6000 jaroj da tempo de elekto de la elektitoj fare de Dio** , kaj scii la judan daton de la tago de la morto de Jesuo Kristo ; kio konsistigas novan specialan rigardon, kiu pridubigas la gravecon tradicie donitan al la naskiĝo de Jesuo Kristo. Kiel argilo, la veraj elektitoj devas lasi sin esti formitaj kaj mulditaj de la Spirito de Dio, por sekvi lian penson kaj liajn rezonadojn ĝis lia proksima reveno.

Dio volis tiel, lia rilato kun homoj pasas tra siaj servistoj, kiujn li nomas siaj " **profetoj** ", kaj ĉi tiu verso el Amos 3:6-7 konfirmas ĉi tiun principon: " *Ĉu oni blovas trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu okazas malbonŝanco en urbo, kaj Jehovo tion ne faras? Ĉar la Sinjoro Jehovo faras nenion, ne malkaŝante sian sekreton al siaj servistoj, la profetoj* . "

Kristanoj estis viktimoj de la forta religia influo trudita de la romkatolika religio ekde la jaro 538. En ĝia organizado, ne estis loko por " **profetoj** ", ĉar ĝia tuta reĝimo baziĝis kaj ankoraŭ baziĝas sur militista hierarkio: supre, la papo, sub li, la kardinaloj, poste la ĉefepiskopoj, episkopoj, pastroj, abatoj kaj monaĥoj. La profetoj de Dio nur reaperis kun la verko de la Protestanta Reformacio kaj tio ekde Pierre Valdo la Liono, en 1170. La perfekteco de lia reformo estas ignorata, ĉar la religiaj militoj de la 16-a <sup>jarcento</sup> kaŝis ĝin kaj forgesigis ĝin. Elektante kiel sian servistinon kaj profetinon, la junan Ellen Harmon, estontan edzinon de James White, Dio volis konfirmi ekde la komenco de la adventista sperto la aŭtentecon de sia verko nomata "Adventisto". Kaj ĉi tiu nomo "Adventisto" estas posedaĵo de Dio kaj Li sole, ĉar ĝi difinas konduton, mensstaton, kiu karakterizas Liajn elektitojn, kaj la veraj povas nur doni al la reveno de Jesuo la tutan intereson kaj gloron, kiujn ĝi meritas. Jen kiel la Spirito povas nomi hodiaŭ Siajn malamikojn per la esprimo " **la besto kaj la falsa profeto** ", kiu laŭorde indikas la katolikan religion kaj la diversajn formojn de protestantismo falintajn ekde 1843. Sed ĉi tiu nomo " **falsa profeto** " paradokse memorigas nin, ke ĉe sia origino, la protestanta reformacio estis aŭtentike gvidata de veraj " **profetoj** "; homoj kaptitaj de la Spirito de Dio, kiuj kondamnis la mensogojn instruitajn de la katolika religio, kiel Petro Valdo pli perfekte faris ekde 1170. Kaj la esenca punkto, la leciono, kiun Dio donas al ni per la elekto de ĉi tiuj terminoj, estas kompreni, ke la katolika religio neniam **estis** agnoskita de Dio, male al la protestanta religio, kiun li agnoskis ĝis 1843, la dato de lia provo de fido kaj intereso pri lia biblia profeta vorto. Tial la eniro en 1995 de adventismo, falinta ekde 1991-1994, en la aliancon de la protestanta federacio faras lin " **falsa profeto** ", kiu aliĝas al la dia malbena, katolikoj kaj protestantoj.

inter veraj kaj falsaj " **profetoj** " kuŝas en la juĝo farita pri la falsa "dimanĉo" de la romkatolikismo. Ĉar la " **sigelo de Dio** ", la " **sepa-taga** " sabato

, estas ĝia **malamiko. fundamenta** . Kiu ne kondamnas, kun Dio, la ripozon de la "unua tago" certe ne estas "sigelita" de li; eĉ se li praktikas la ripozon de la vera "sepa tago".

Ni scias, ke la apero de la punoj de la "sep trumpetoj" rivelitaj en Apokalipso 8, 9 kaj 11 ŝuldiĝas nur al tiu de la "ripozo de la unua tago", kiun Dio uzas ekde la 7-a de marto 321, por "marki" videble la malfidelan religian tendaron gajnitan de apostazio kaj romia paganismo ekde la religia paco ofertita en la jaro 313, de la romia imperiestro Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda.

Ĉu ni povas diri, ke paco kaŭzis malpliigon de la nombro de la elektitaj fideluloj de Dio? Tute ne, ĉar la elektitoj agas fidele en ĉiu situacio. Aliflanke, oni observas, ke la kristana kredo alprenis falsan aspekton, ĉar amasoj alprenis ĝin sen konvertiĝo, tio estas, sen rilato kun la Kreinta Dio, Jahve, Miĥaelo, Jesuo Kristo. Fakte, estas la kristana religia "konfuzo", kiu pliigis sub la religia regado de la nova "Babelo", "la Granda Babilono".

Kelkaj homoj pensas, ke ili estas bone inspiritaj per tio, ke ili ne prenas pozicion inter la dia sabato kaj la homa romia dimanĉa ripozo. Tamen, Jesuo diris, ke: "Neniu povas servi du sinjorojn" en Mateo 6:24. Kiel Readmono 30:19 diras per la bildo de "elektado inter du vojoj", homoj estas tial invititaj preni **firman starpunkton** (Efezanoj 6:14) por unu el la du konkurantaj tagoj, ĉar Adamo kaj Eva alfrontis la du arbojn en la Ĝardeno de Edeno; "la arbo de vivo kaj la arbo de scio pri bono kaj malbono", tio estas, la arbo de morto.

Do ni havas la elekton inter la tago de vivo kaj tago de morto, kaj en Apokalipso 3:1, la Spirito konfirmas, ke ĉi tiu religia praktiko, kiu honoras dimanĉon, kondiĉigas statuson indan je la "dua morto", imputante al Protestantismo, datita la printempon de 1843, ĉi tiun "duan morton": "Skribu al la anĝelo de la eklezio en Sardeso: Jen estas la vortoj de tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn, ke **vi estas konata kiel vivanta, kaj estas mortinta** ."

Samtempe, nur post la du sinsekvaj provoj de profeta fido en 1843 kaj 1844 komenciĝis la sigelado de la elektitoj de Dio, la temo de Apokalipso 7, post la 22-a de oktobro 1844. Ekde la printempo de 1843, dia kondamno, ligita al la efektivigo de la dekreto de Daniel 8:14, definitive kondamnis la protestantan doktrinon pro ĝia malintereso pri kaj malakcepto de la unua adventista mesaĝo kaj ĝia praktiko de la unuata ripozo. Inter ĉi tiu printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844, Dio elektis siajn elektitojn de la horo, kiuj distingis sin de aliaj kristanoj per sia sindediĉo al fido en la du sinsekvaj atendoj pri la reveno de Kristo. En ambaŭ provoj, kristanoj, kiuj partoprenis en unu aŭ la alia el la atendoj kaj fine malakceptis la sperton sen atribui ĝin al la volo de Dio, aliĝis en sia kondamno al aliaj protestantoj kaj aliaj nekredantaj kristanoj.

La adventista sperto vivita inter 1843 kaj 1844 tiras sian tutan legitimecon el sia enskribo en la Sankta Biblio, en la profetaĵo de Daniel 8:14, kies daŭro de la "23:00 vespero mateno" fiksas la daton por la printempo de 1843. La rekono de la ekzisto de ĉi tiu dia dekreto programita en la Sankta Biblio konsistigas la bazon por la elekto de la lastaj elektitaj sanktuloj elektitaj de Dio en Jesuo Kristo.



### M59 - La Socio de Nerespondecaj Homoj

Tiu ĉi socio de la nerespondecaj estas fakte tiu de vere kulpaj homoj, kiuj jam ne akceptas esti agnoskitaj kiel kulpaj, ĉu antaŭ Dio aŭ antaŭ aliaj homoj. Tiu ĉi normo estas senseksa kaj tial koncernas virinojn same kiel virojn. Ĝi estas nur la fina produkto de sinsekvo de ŝanĝoj, kiuj markis kaj karakterizis la modernan vivon.

Ĉe la komenco de ĉi tiu ĉeno estas du bazaj ideoj, kiuj aperis samtempe en la okcidenteŭropa mondo. La transiro de Francio al respublikana libereco kaj la konsiderinda leviĝo de Anglio post ĝia kolonia disvolviĝo, kiu eksponente pliigis ĝian riĉecon; sen menciigi ĝian valuton, la "Pundon Sterlingon", kiu igis ĝin la ĉefa centro de tutmonda kapitalismo. Kompreneble, ĉi tiu "Pundo", nacia valuto kaj valuto, disvolviĝis je la kosto de la "Libro de libroj", la Sankta Biblio, la Vorto de Dio.

Kaj samtempe, trans la "Maniko", en Francio, la libroj skribitaj de la "liberpensuloj" ankaŭ donis la diajn bibliajn mortigajn batojn al la projekto de savo proponita de Dio en la nomo de la graco donita en Jesuo Kristo. Tial ne estas senkaŭze, ke ĉi tiu vorto "libro" okupas tian gravan lokon en ĉi tiu revolucia epoko, en kiu la situacio de la homaro laŭvorte kliniĝas, laŭ procezo de revolucio, kvazaŭ la norda kaj suda polusoj estus inversigitaj. La apliko estas politika, ĉar la reĝa kapo de Ludoviko la 16-a estas gilotinita same kiel liaj monarĥistaj subtenantoj kaj la popolo, ĝis tiam subpremita kaj dominata, nun regas la tutan landon aŭ preskaŭ, ĉar la rojalista rezisto estas organizita en Vendée, kie la Revoluĉiuloj trovas, unuiĝintaj kontraŭ ili, Lordojn kaj kamparanojn. Vendée, kiel Bretonio, estis landoj enradikiĝintaj en la katolika religio trafenetrita de kelta pagana kulturo. La Franca Revolucio laŭdire komenciĝis en Grenoble en la departemento Isère, numerita "38". Ĉi tiu departemento limas al la "Drôme", numerita "26" kaj ankaŭ al la numero de la dia nomo "YHYWH", la kvar hebreaĵ literoj, kiuj formas lian nomon "YaHWéH". La ribelo, kiu komenciĝis en Grenoble, poste disvastiĝis al Parizo, ĉar la pano elĉerpiĝis: Ludoviko la 14-a ruinigis Francion per siaj militoj, kaj Dio plifortigis ĉi tiun ruinon senigante rikoltojn kaj brutaron je sunlumo dum sia regado tra la tuta lando. Lia troa fiereco igis lin serĉi la adoron de ĉiuj ĉirkaŭ li, kaj por delogi ilin, li trudis al Francio la konstruadon de Versajlo, kie li paŝis inter siaj korteganoj, kiel la "sunreĝo", kiun li fariĝis por sia tuta loĝantaro. La sukceso de lia kariero baziĝis sur lia reĝa nomumo en la aĝo de kvin jaroj. En la aĝo, kiam la infano devas esti gvidata kaj edukita, ĉi tiu reĝa infano donis ordonojn kaj nur aŭskultis la konsilojn de Kardinalo Mazarin, lia protektanto kaj amiko de sia patrino. Kaj ĉi tiu teksto el la Eklezio... 10:16 konfirmas la malbenon de la regado de ĉi tiu reĝo por la tuta Francio: "*Ve al vi, lando, kies reĝo estas infano, kaj kies princoj manĝas matene!*" Ĉi tiu verso ŝajnas rekte celi la regadon de Ludoviko la 14-a, ĉar en lia reĝimo, ĉiutage, la reĝo leviĝis, manĝis kaj kuŝiĝis, ofertante sin kiel konstantan spektaklon al siaj korteganoj. Kaj, ĝuste, la paradema lukso de lia tablo faris lian reputacion, dekoj da pladoj estis prezentitaj al li, kaj post ilia preparado la bestoj

estis plej bone rekonstruitaj por aperi preskaŭ vivaj en la oraj kaj arĝentaj pladoj, kiuj alvenis sur la tablojn de la reĝo kaj liaj multaj gastoj. Inter siaj militkampanjoj, la reĝo pasigis sian vivon vetludante per amo kaj mono, ĉerpante el la nacia trezorejo por kontentigi ĉiun sian kapricon kaj tiujn de siaj korteganoj. Aldone al ĉi tiuj homaj difektoj, li enkorpigis la plej rezolutan batalon de sia linio kontraŭ la protestanta kredo, kiun liaj katolikaj instruistoj prezentis al li kiel "herezan". Estas facile kompreni, ke la reĝo havis neniun personan konon pri la kristana religio, ĉar li konis nur la papan romkatolikan religion, kiel liaj antaŭuloj, krom la protestanta konvertito al katolikismo, Henriko de Navaro, aŭ Henriko la 4-a. Li nur devis mem legi la Sanktan Biblion por ke liaj elektoj kaj agoj estu malsamaj. Sed ne farante tion, li ignoris, ke la granda Kreinto Dio, la Supera Dio, kreinto de la suno kaj la tero kaj ĉio vivanta, avertas homon kontraŭ "*fidi homon*" en Jeremia 17:5: "*Tiele diras Jehovo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia forto, kaj kies koro forturniĝas de Jehovo!*" La dia malbeno, kiu trafis Ludovikon la 14-an, estas nekontestebla kaj Dio volis doni videblan pruvon de ĝi al la franca popolo. Ĉar ĉe la malfermo de lia tombo, dum la Revolucio, lia korpo kaj vizaĝo estis nigraj kaj bone konservitaj. La "sunreĝo" tiel postmorte fariĝis "reĝo de mallumo". Kaj se Dio volis lasi ĉi tiun aferon esti malkovrita, tio estas ĉar la malbeno de Ludoviko la 14-a estis ĉefe nacia malbeno de la tuta franca popolo, kies plimulto estis gajnita de la papa romia katolikismo. Ĉar katolikismo triumfis nur pro la granda nombro da siaj subtenantoj, riĉuloj kaj malriĉuloj. La protestanta kredo nur vere parte konservis sin en la departemento Ardèche, kies numero "07", kiu estas la "*sigelo de Dio*", estas apud la "26" de Drôme, apartigita de la "Rhône", furioza rivero rompita de kelkaj akvoenergiaj digoj, kiuj mortigis ĝin ekologie kaj transformis ĝin en poluitan, malklaran lagon.

Ĉi tiu departemento de Ardèche havis kaj ankoraŭ havas ĉiun aspekton favoran al la natura protekto de la sanktaj protestantaj servistoj de Dio. Mi parolas ĉi tie pri la veraj, tiuj, kiuj ne prenas armilojn por defendi siajn vivojn kaj akceptas, kiam ili estas kaptitaj, supozi la konsekvencojn de sia sindediĉo al kredo; tio, sciante, ke nenio okazas sen ke Dio tion permesas. Tial en Ardèche loĝis, en la loko nomata Bouchet-de-Pranles, escepta virino nomata Marie Durand (1711-1776). En ĉi tiu monta kaj ekstreme arbarkovrita medio, ĉi tiu juna virino vivis sian kredon ŝirmita de katolikaj direktivoj, ĝis la tago, kiam, en 1730, ŝi estis arestita kaj malliberigita dum tridek ok jaroj ĉe la supro de la Konstanca turo de Aigues-Mortes. Alkroĉiĝante al sia kredo kaj al sia Dio, ŝi tiel rezistis kaj travivis la malvarmon, malsaton, varmon, soifon kaj malsanojn; kaj moskitojn, ĉar la regiono estas ekstreme marĉa kaj en ŝia tempo, Aigues-Mortes estis haveno, kaj la Mediteranea Maro atingis ĝis la piedo de ĝia muro. Tiu ĉi maljusta puno atestas la kulpon de la tuta nacio pro ĝia subteno donita al la persekuta reĝimo de la "*besto, kiu leviĝas el la maro*" de Apokalipso 13:1, en ĝia plej engaĝita kaj subprema fazo. Marie Durand mortis en 1776, tio estas, 13 jarojn antaŭ ol la "*venĝanta glavo*" de Dio, la Franca Revolucio, punis la du kulpajn civilajn kaj religiajn reĝimojn respondecajn pri ŝia suferado kaj tiu de ĉiuj anonimaj servistoj de Dio, dum iliaj mallumaj kaj sangaj regadoj.

La Franca Revolucio estis organizita de Dio por konfirmi la komunan kulpon inter la monarkio kaj la papa katolika reĝimo en Romo. Ve, malmultaj

homoj komprenis la gravecon de ĉi tiu rolo. Diaj lecionoj estas ĉiuj skribitaj en la homa historio, sed homoj, eĉ religiaj, ne scias kiel distingi ĉi tiujn diajn mesaĝojn. Ĉar ili ne inkluzivas Dion en la konstruado de historiaj faktoj kaj donas al li nur religian dogman rolon. Ĉi tiu apartigo inter homa vivo kaj dia vivo rezultas en nescio pri diaj lecionoj kaj la renovigo de kulpoj, kiuj igas Dion devi renovigi siajn punojn. Ĉi tio igas min memori la ekziston de tiu malnova populara diraĵo: "Averto estas antaŭarmato." Estante la fonto de ĉia saĝo, Dio scias pli bone ol siaj kreitaĵoj kiom utila estas esti avertita por siaj elektitaj fideluloj. Tial, li pretigis por ili en siaj revelaciitaj profetaj mesaĝoj ĉiujn avertojn dezirindajn por ili. Kaj la mesaĝo, kiun mi nuntempe skribas, nur konfirmas ĉi tiun utilecon.

Nur tre iom post iom la franca nacio naskita de la Franca Revolucio fariĝis humanisma kaj pacema. Malfacilas kredi, ke ĉi tiu popolo, hodiaŭ, komencis sian malkovron de libereco en neelĉerpebla fluo de sango verŝita de la gilotinoj de la revoluciuloj kaj tio dum tuta jaro ĝis hodiaŭ sub la despota gvidado de Maximilien Robespierre, Camille Desmoulins, kaj la 20-jaraĝa junulo, Louis Antoine de Saint-Just. La buĉado subite ĉesis la 28-an de julio 1794 per la senkapigo de la tri ĉefaj kulpuloj. Per ĉi tiuj agoj, Dio proklamas sian nomon kaj li diras al ni, laŭ Eliro 34:6-7: *Kaj la Eternulo preteriris antaŭ li, kaj ekkriis: La Eternulo, la Eternulo, Dio kompatema kaj indulgema, pacienca kaj tre favorkora kaj verema, kiu konservas favorkorecon por miloj da homoj, pardonas kulpon kaj krimon kaj pekon, sed ne estas senkulpa, kiu punas la kulpon de la patroj sur la infanoj kaj sur la nepoj ĝis la tria kaj kvara generacioj !*

"... sed kiu ne tenas la kulpulon senkulpa " specifikas la granda kreinto Dio, kaj tio, eterne; kio estas vera, en niaj tagoj, kiel en la tempo de la Revolucio. Kaj estas por ke ni komprenu, ke tiu normo estas tiel eterna kiel eterna, ke Dio organizis nian pasintan francan historion. Estos same por la kulpuloj de hodiaŭ kiel por la kulpuloj de hieraŭ, en Francio kaj ĉie en la mondo.

En la manoj de Dio, senkonscie pri tio, homoj kreas sian propran malfeliĉon. Ĉar malsaĝe, ili vidas nur la plej evidentan intereson, kiu koncernas la tujan estontecon, kaj ne pripensas la perversajn estontajn sekvojn de siaj decidoj. La kolektiva malfeliĉo de la nuntempa Francio aparte intensiĝis sub tri sinsekvaj prezidantecoj de la Kvina <sup>Respubliko</sup>.

Inter 2002 kaj 2007, la prezidanto Nicolas Sarkozy, unu el la junuloj, kiuj subtenis la gaŭlan dekstron kaj ĝiajn gvidantojn post Generalo de Gaulle, reintegrigis Francion en la okcidentan aliancon NATO. Tio do estis unua kapitulaco de suvereneco kaj plena nacia sendependeco. Krome, por protekti la libiajn arabajn islamistojn, li batalis kontraŭ la gvidanto, Kolonelo Gaddafi, kiu ĵus fariĝis la protektanto de francaj intereso; ĝis li estis venkita kaj murdita de siaj kontraŭuloj. Rezulte, neniuj povis bremsi la tutmondan disvolviĝon de militema islamismo, kiu konas nur du malamikojn: Israelon kaj la Okcidenton de la nekredantoj, la malfidoj; juĝo, kiun Jesuo Kristo dividas kaj kondamnas en siaj profetaj revelacioj.

Inter 2007 kaj 2012, la prezidanto François Hollande, la neatendite elektita kandidato post la flankenlaso de la favorato Dominique Strauss-Kahn pro skandalaj seksaj kialoj, restis koncentrita pri skandaloj. Liaj sekretaj aventuroj por rekuniĝi kun sia nova amantino kaj lia disiĝo de sia partnerino, la patrino de liaj

infanoj, estis malkaŝitaj kaj publike montritaj. Krome, ĉi tiu maldekstra socialisma prezidanto diris dum sia kampanjo: "Mia malamiko estas financo." Kaj dum sia oficperiodo, financo neniam tiom profitis kaj tiom kreskis. Krome, li dungis kiel siajn junajn konsilistojn la junan Emmanuel Macron, trejnitan ĉe Rothschild Bank kaj kiu sukcedis lin en 2017. Li faris la precizan malon de tio, kion li anoncis, kaj lia oficperiodo estis katastrofa. Sub lia prezidanteco kaj lia decido, okazis du gravaj ŝanĝoj, ambaŭ tre multekostaj. Li forlasis la dissendonormon de la televidreto, tiel igante amasojn da aparatoj taŭgaj por la rubodeponejo; tio por ŝanĝi al la altdifina televida normo. Ĉinio, la ĉefa fabrikanto de aparatoj vendataj por anstataŭigo, povas danki lin, sed la francoj, siaflanke, devis pagi por lia riĉiĝo. Li fordonis 40 miliardojn da eŭroj en helpo al kompanioj por helpi ilin restariĝi; tio vane kaj senrezulte. Sed okazas la plej malbona: Ni ŝuldas al li la impostadon de reciproka sanasekuro. Kaj jen ni tuŝas temon, kiu aparte koncernas la temon de ĉi tiu mesaĝo, nome la nerespondeco de homoj. La asekura sistemo fariĝis tiel normala en nia okcidenta mondo, ke neniu venas atentigi pri ĝiaj perversaj konsekvencoj.

Komence, asekuro ne estis deviga kaj nur tiuj, kiuj volis aboni kontrakton, povis aboni. Asekuro koncernis vivon kaj ĝiajn hazardajn riskojn kaj por kovri la elspezojn kaŭzitajn de ĉi tiuj riskoj, la asekurito konsentis pagi regulan premion. Nu, kio okazas en la menso de la tiel asekurito? Ia mensa trankvilo ekregas sed ankaŭ malfortiĝo de la konscio pri risko, tio estas, paŝo al la perdo de la sento de persona respondeco de la individuo.

Homoj estas faritaj tiel: se la sekvo de risko estas forigita, ilia riskopreno intensiĝas. Estas same por la religia subjekto; se la dia puno kaŭzita estas reduktita, la homo kredas sin rajtigita iri plu en sia libereco kaj malobedi. Ĉar mi ne parolas ĉi tie pri la vivoj de la elektitoj, sed pri la vivoj de tiel nomataj normalaj homoj, kiuj estas, laŭnature, profitantoj de ĉiu okazo, kiu prezentas sin al ili; la celo estante la kontentigo de la "memo". En trafikakcidentoj, sen asekuro, la respondeculo povus esti kondamnita de la tribunaloj pagi la damaĝon kaŭzitan al sia viktimo dum sia tuta vivo. Kaj iuj estis simple nesolventaj, do financistoj akiris de politikaj gvidantoj la ĝeneraligon de deviga asekuro. Tiel, bonaj ŝoforoj fincas la damaĝon kaŭzitan de malzorgemaj kaj senkonsciaj ŝoforoj. Ĉi tio estas principo, kiu estas nelegitima sur morala nivelo, sed kiu permesas al financo prosperi kaj riĉigi sin.

Prezidanto Hollande eĉ pli bone faris devigan reciprokan asekuron por ĉiuj laboristoj. Ĉi tio estis des pli facile akceptebla, ĉar dungantoj devas provizi kaj parte financi siajn reciprokajn asekurservojn. Sed kia estas la efiko de ĉi tiu mezuro? La asekurita laboristo profitas de ĉi tiu servo, kiu kovras iliajn elspezojn kiel eble plej multe, ne plu devante zorgi pri elspezoj. Medicinaj profesiuloj nun akceptas klientojn nur laŭ rendezuo, estante mem monopoligitaj de klientoj petantaj komfortan prizorgon, multe pli ol tio, kio estas simple necesa. Kiam mi venis por dentoektiro, mia dentistejo proponis al mi rendezuon por dato du semajnojn poste. La rendezua libro estis plena ĝis la sekvaj du semajnoj. Mi foriris sen fari rendezuon, surprizita de ĉi tiu situacio, kiu ne ekzistis antaŭ malpli ol dek jaroj. Danke al reciprokaj asekurkompanioj, optikistoj ofertas ofertojn, kiuj egalas al fraŭdo. Tiel, mi povis observi inter du aĉetoj de okulvitroj, ke post

duobligo de la prezo de paro da okulvitroj, ili asertas oferti duan paron senpage. Tiel, kie nur unu paro estis vendita antaŭ la deviga reciproka asekuro, du paroj estas venditaj kaj efektive pagitaj je sia vera prezo. Optikistoj, dentistoj, prosperas danke al ĉi tiuj reciprokaj asekuroj, kiujn prezidanto Hollande devigas. Sed kia paŝo malantaŭen! Ĉar la sekvo de ĉi tiu decido estas la neeblo pagi la ĝustan prezon por la sola necesa afero kaj la neeblo trovi senpagan praktikiston por urĝa prizorgo. Kion mi priskribas ĉi tie estas la sekvo de la perversaĵo maskita malantaŭ bonintencaj pensoj.

La reciproka asekura kompanio duobligas la sanservon provizitan de la nacia sanasekura sistemo, kaj fakte pliigas la ĝeneralajn sanelspezojn, kuraĝigante tiujn elspezojn per komercaj ofertoj. Kaptita en tiu kaptilo, la asekurito fariĝas devigita konsumanto. La misuzo de individua respondeco pelas elspezojn, altigas prezojn, kaj signife plimalbonigas la ekonomian situacion de la lando, kiu suferas pli pro siaj internaj malekvilibroj ol pro io ajn alia.

Dum la eŭropaj elektoj, kiuj okazos post kelkaj tagoj, mi memorigas vin, ke francaj eŭropanoj ŝuldas al la adopto de la eŭro konstantan kreskon de la vivkostoj, ĉar male al la epoko de la nacia franko, neniuj plu kontrolas aŭ blokas prezojn. Eŭropanoj estas liverataj al la nesatigebla avido de homoj, kies sola zorgo estas pliigi siajn profitojn. Bedaŭrinde, sed la naturo ne produktas naturan bremsan kontraŭ la homa avido. Kaj se homaj reĝimoj ne prizorgas ĉi tiun problemon, ĉi tiu avido ne ĉesas misuze riĉigi iujn kaj malriĉigi aliajn. Jen kiel, silente kaj ekde la 1-a de januaro <sup>2002</sup>, la vivkostoj estis multiplikitaj per...

La eŭro kostis 6,56 frankojn. En la somero de 2002, laŭsezonaĵ fruktoj, persikoj kaj abrikotoj, kostis 2,50 frankojn. En 2024, ĉi tiuj produktoj kostos 3,60 eŭrojn, kio en frankoj reprezentas 23,62 frankojn, plialtiĝon de iom pli ol 9-obla la prezo de 2002. Kiu rimarkis ĉi tiun konsekvencon de la rezigno de nacia suvereneco, kiu estas pagata per 900%-a plialtiĝo de la prezo de laŭsezonaĵ fruktoj? Tiuj, kiuj estas algluitaj al siaj poŝtelefonaj ekranoj, devus vekigi kaj kompreni, ke ili fariĝis la ludiloj de la "**komercistoj de la tero**", liveritaj de siaj naciaj gvidantoj al la financa direktismo de eŭropaj kaj usonaj bankoj.

Sammaniere kiel reciproka asekuro, eŭropa intervenismo estis prezentita al eŭropaj loĝantaroj kiel neceso, kaj tio denove por riĉigi tutmondan komercon kaj ĝiajn internaciajn bankojn. Eŭropaj teknokratoj anstataŭigis naciajn servojn, same kiel internaciaj akciuloj anstataŭigis la estrojn, kiuj kreis entreprenojn. La manko de respondeco estas je ĉiu nivelo. La estro, patro de familio kaj patro de firmao, estis anstataŭigita de la ĝenerala direktoro, kiu estas skandale pagata de siaj akciuloj, sed kondiĉe ke ili ricevas siajn profitojn, tio ne gravas; nenio apartenas al ili, ĉar ili estas tie nur inter du investoj, sufiĉe longe por enpoŝigi profitojn kaj iri aliloken por fari la samon. Estas ĉi tiu ŝanĝo, kiu klarigas la dezertiĝon de franca produktado.

En Francio, la franca prezidanto renkontas la malfacilaĵojn spertajn de francaj entreprenoj, sed kiam li ĉeestas eŭropajn kunvenojn, li fariĝas subtenanto de eŭropaj bankoj, kiuj instigas lin malfermi sian merkaton ĉiam pli al la tutmonda komercisto kaj al siaj konkurantoj, kontraŭ kiuj li ne povas konkuri. En 2024, prezidanto Macron kuraĝas ĝoji vidante fremdulojn kapti la profiton faritan



el la laboro de la franca popolo, ĉar jen kion produktas la investo de fremduloj, kiuj kreas fabrikon en Francio.

La skolo de kapitalismo trejnus homojn en la Okcidento, kiuj jam ne pensas nacie sed tutmonde. Ĉar komerco abomenas naciajn barojn, kaj ni tiel povas pli bone kompreni, kial franca naciismo estis aparte elstarigita kaj kondamnita de la loĝantaroj elirantaj el la Dua Mondmilito. Germana kaj aŭstra nazia naciismo funkciis kiel preteksto por komerca tutmondismo por instigi homojn malfermi siajn naciajn merkatojn. Ĉi tiu kapitalisma tutmonda komerco havis du malamikojn: naciismon kaj komunismon. Dum la jaroj post 1945, ĉi tiuj du aferoj estis demonigitaj por la pli granda profito de kapitalisma Ameriko. Tiel Dio povis anonci, ke ĉi tiu popolo de la kalvinisma protestanta Usono, kaj nun, romkatolika, havis la destinton gvidi la lastajn pluvivantojn de la homa historio.

Usono jam delonge vendis sian animon al la diablo, simple heredante sian kalvinisman pensadon. Ĉar ĝia religia edukisto konsideris riĉecon signo de la beno de Dio, kvankam la Biblio deklaras la malon, Jesuo konstante punis la riĉulojn minacatajn per siaj pravaj malbenoj kaj la Sankta Biblio diras en 1 Timoteo 6:10: "*Ĉar la amo al mono estas radiko de ĉia malbono; kaj kelkaj, posedantoj de ĝi, forvagas de la fido kaj trapikis sin en multajn malĝojojn.*" Tia manko de juĝo malkaŝas la diablan naturon de Johano Kalvino, ĉi tiu kruela, ĵaluza viro, kaj murdinto, inter aliaj, de D-ro Michel Servais, pli sprita kaj pli atenta ol li.

La evitado de respondeco estas tre praktika metodo por atingi rezulton, pri kiu oni ne volas preni respondecon por si mem. La franca politiko delonge estis dupolusa, bazita sur socia maldekstro kaj komerce orientita dekstro. La Nacia Fronto estis demonigita de ambaŭ tendaroj, la unua kulpigante ilin pro ilia supozebla nazia heredaĵo, la dua pro ilia fermo de la nacia merkato. Tiel, la kreado de Eŭropo ofertis al ambaŭ kontraŭstarantaj tendaroj la ŝancon flankenlasi la Nacian Fronton donante esperon pri profita administrado kaj sur la socia kaj komerca niveloj. Same komerce orientitaj, la politikistoj de la socialista dekstro kaj maldekstro konsentis delegi sian politikan decidpovon al eŭropaj komisararoj, la novaj teknokratoj submetitaj al la diktaĵoj de eŭropaj financaj bankoj. La loĝantaro estis tiel perfidita kaj liverita al la avido de financaj fraŭduloj. Kapitalisma Germanio povis profiti de ĉi tiu nova organizo, sed tio ne estis la kazo por Francio, ŝarĝita de sia socia troŝarĝo kaj sia politiko bonvenigi "ĉiun veran kaj falsan mizeron de la mondo", inkluzive de siaj mortigaj historiaj malamikoj el Magrebo.

Post la komisararoj, estis la eŭropaj deputitoj, kiuj, simile al la reciprokaj asekuraj kompanioj, venis duobligi la servojn de la naciaj deputitoj, forigante iliajn decidpovojn, tiel ke ilia utileco limiĝas al legitimado de la decidoj faritaj en Bruselo. Tio ne malhelpas niajn francajn deputitojn insulti unu la alian en la ĉambro, kie ili alfrontas unu la alian; ili tiel altiras la atenton de la loĝantaro, forgesigante, ke decidoj estas faritaj en Bruselo pli ol en Francio.

La damaĝo kaŭzita de la prezidanteco de Hollande estas fundamenta, kaj ekde 2017 lia posteulo, la juna Emmanuel Macron, kiu ŝtelis la spotlumon kaj kiun li levis en la selon farante lin ministro, siavice provas ripari nacian veston, kiu estas pli kaj pli disŝirata.

Lia regado estas tute malsama kaj li sole enkorpiĝas la modelon de la eŭropa teknokrato, kiun la eŭropa integriĝo iom post iom preparis. Franco inter la francoj, li ankaŭ estas, kaj eĉ pli, eŭropano en siaj eŭropaj kunvenoj kaj nur deziras konduki la francojn al eĉ pli eŭropaj statoj. Male al François Hollande, li tute ne estas ruza kaj malofte kaŝas siajn reagojn. Li estas honesta kaj rekta, sed li ankaŭ estas fiera kaj nekapabla konfesi siajn erarojn. Li asertas sin kaj asertas sin, konvinkita, ke li ĉiam pravas. Li amas paroli kaj esti aŭskultata, kaj kiam ajn li trovas sin en malfacilaĵo, li organizas ion por deturni la atenton de la publiko. Lia organizado de la "granda debato", kiu estis nenio pli ol la verko de granda "fumblovisto", rivelis lian metodon kaj lian karakteron, pli mukan ol angilo, ĉar li montriĝas pasema. Ĉiukaze, li havas ĉe sia flanko la Konstitucion de la Kvina Respubliko, faritan por la vertikala kaj honesta karaktero de Generalo de Gaulle. Tiu ĉi konstitucio estis lerte kreita por provizi, en demokratia formo, la aŭtoritaton de diktatoro al ĉiuj ĝiaj sinsekvaj prezidantoj.

Sed finfine, ĉi tiu juna prezidanto intencas, laŭ sia naturo mem, profiti de la absoluta povo, kiun la Konstitucio legitime donas al li. Longe post la morto de la generalo, la kaptito de lia 5-a Konstitucio fermiĝas sur la franca popolo, kaj tio en kunteksto de preparado por Tria Mondmilito, kiu finiĝos per la detrua uzo de atomaj armiloj.

Prezidanto Macron volonte sindevontigas, sed neniam sen la subteno de siaj deputitoj kaj sia registaro. Li faras decidojn, sed ne riskas entrepreni ilin sola. Li konstante zorgas pri restado ene de la legitimeco de laŭleĝeco. Kaj ĉi tiu alligiteco al laŭleĝeco sole klarigas lian antaŭjuĝon por la afero de Ukrainio, invadita de Rusio la 24-an de februaro 2022. Laŭ la sperto de la "flavaj veŝtoj", li pruvis, ke lia karaktero estas cinika kaj maljusta. Lia zorgo do ne estas justeco, sed malvarme la ŝajna laŭleĝeco de aferoj. Sen profundo, li donas gravecon nur al la supra aspekto de la koncernaj temoj. Estas terure diri tion, sed li konsistigas la kompozitan portreton de socio preta esti transdonita al la blinda despotismo de artefarita inteligenteco. Sen profundo kaj sen animo, li kondutas cinike kiel pensanta roboto. Li reprezentas la tipan bildon, kiun socio fortranĉita de Dio kaj transdonita al komputiko povus kaj devus produkti. Fakte, liaj malestimaj kaj eĉ ofte ĉagrenaj rimarkoj nur rivelis la karakteron de la homo preta konfidi sian destinon al Artefarita Inteligenteco. Ĉar la komputilo, male al li, konas neniujn sentojn aŭ skrupulojn, kiuj gvidas ĝiajn agojn.

Tiel, laŭlonge de la tempo, sinsekvante, de unu misuzo de respondeco al alia, la lastaj gvidantoj plenumos sian respondecon farante ĝin portata de Artefarita Inteligenteco; tiamaniere, neniu inter homoj estos respondeca pri io ajn, rilate al iu ajn. Kiel ni povas do surpriziĝi, ke la decido uzi nukleajn armilojn baldaŭ estos prenita? Se la AI de la GPT-kato postulas kaj konsilas ĝin, kiu kontraŭos ĝian konsilon? Ĉi tio sufiĉas por maltrankviligi la tutan homan specion.

Ĉi tiu praktiko de ŝovado de respondeco estas praktikata jam delonge, komencante en Genezo kiam Adamo memorigis Dion, ke estis la virino, kiun li donis al li, kiu igis lin peki ofertante al li frukton de la malpermesita arbo. Tiam estis la vico de la virino kulpigi la serpenton pri sia peko, kvankam ilia persona kulpo kondamnis ilin ambaŭ. Ĉi tiu praktiko estas tiel malnova kiel nia mondo, sed en la lastaj tagoj ĝi kaŭzas kolektivajn ŝanĝojn en okcidentaj socioj. Kaj fine,

la elektitaj sanktuloj estos maljuste kulpigitaj pri la katastrofoj kaŭzitaj de la malbeno de la "sesa trumpeto". Sed ĉi tio estos la lasta fojo, kiam ĉi tiu praktiko de ŝovado de respondeco estos efektivigita. Kaj la vere kulpaj kaj respondecaj estos detruitaj de la Kreinto Dio, kiun neniuj povas trompi.

#### Ŝanĝo pro la eŭropa alianco

Antaŭ la kreado de ĉi tiu eŭropa alianco, nacioj estis en senbrida konkurenco. Rezulte, ene de ĉiu nacio, la malsamaj klasoj de la socio estis devigitaj kuniĝi por aserti sin en la konkurenca ludo. Ĉiu lando havis sian propran vivnivelon, kiu estis trudita al ĉiuj, riĉaj aŭ malriĉaj. Nacioj estis tiel unuigitaj interne, kaj batalo por komunaj interesoj plifortigis ĉi tiun necesan unuecon. Kun la eŭropa alianco, la interna unueco de eŭropaj landoj estis detruita, ĉar la elitoj de okcidentaj landoj estis ĉiuj edukitaj en la sama modelo de liberala kapitalismo. Kaj la elitoj de ĉi tiuj landoj kuniĝas en komuna eŭropa kaj poreŭropa aliro ĉar ĝi reprezentas ŝanĝon de ideologio. La antaŭe naciismaj elitoj nun fariĝis poreŭropaj, pretaj oferi sian devennacion por la sukceso de la Eŭropa Unio. EU-landoj ĉiuj suferas la samajn malbonojn pro la samaj kialoj: ilia nacio estas submetita al la leĝo de la eŭropa komerca merkato, kiu regas la sorton de ĉiu popolo kiel absoluta mastro. Se ĝi estas riĉa kaj decidita resti tia, kiel Germanio, ĝi rezignas la nacian unuecon kaj ekspluatas la akcepton de enmigrinta laborforto por sia propra profito. Tio estas la kazo en la nuntempa Germanio, kiu malfacile respondas al laborofertoj de siaj kompanioj pro konsiderinda redukto de sia demografio. Sed atentu, enmigro estas malbone tolerata de la loĝantaro, kiu vidas blondajn kapojn anstataŭigitajn per bukloharaj viroj. Kiel diris la apostolo Paŭlo, "ĉio fariĝas malutila per sia misuzo", kaj la akcepto de enmigrintoj havas siajn limojn. La kreado de EU kaŭzis grandan malordon en ĉiuj eŭropaj nacioj, kies popoloj, senigitaj je esprimo kaj decidiĝo, suferas la sekvojn de la decidoj faritaj de siaj naciaj reprezentantoj. Ĉiuj ĉi tiuj nacioj vidis siajn laborpostenojn malaperi profite al Ĉinio, kiu fariĝis la fabrikanto de teknikaj produktoj por preskaŭ la tuta mondo. Ĉie, la sekvo estas la sama: malabundaj kaj malbone pagitaj laborpostenoj, la neebleco en ĉi tiuj kondiĉoj fondi familion, trovi apartamenton, kiu ne estas tro multekosta. Kaj dum konsumprezoj daŭre altiĝas, la postuloj de domposedantoj ankaŭ pliiĝas. Kaj la granda ŝanĝo alportita de EU estas, ke neniuj intervenas por bloki prezojn, ĉar en teknokratia pensado, la merkato devas reguligi sin mem. Ili forgesas, ke antaŭ la kreado de EU, la prospero de Francio ŝuldiĝis grandparte al la konstantaj prezokontroloj faritaj de sinsekvaj francaj registaroj. La profitmarĝenoj de la vendistoj estis ĉiuj sub kontrolo kaj limigitaj al 40%. Ĉi tiuj kontroloj ĉesis kun la eniro de Ĉinio en la mondan komercon. Kvazaŭ submetitaj al tajdo, la ekvilibroj ĝis tiam respektitaj estis detruitaj, forbalaitaj en ondo de avideco kaŭzita de la soifo je troaj profitoj ebligataj per individua rekta investado en la financa interreta merkato. Aliĝante al la MKO, la ĉina "granda drako" provokis kaj ekigis la grandan ekonomian katastrofon, el kiu la Okcidento ankoraŭ ne resaniĝis, ĝis majo 2024, kaj ĝi ne resaniĝos, ĉar post ĉi tiu katastrofo venas tiu de la Tria Mondmilito, kiu markas la finon de la tempo de la nacioj kaj preparas tiun de la lasta universala registaro.

En Francio, la evitado de respondeco komenciĝis kiam, en sia sendependeco, la franca justico celis politikistojn, la naciajn deputitojn. Montritaj kaj denuncitaj kiel kulpaj fare de senpartiaj juĝistoj pro konfliktoj de intereso kaj nepravigeblaj profitoj, kaj precipe pro neleĝa kampanjofinancado, la diversaj celitaj politikaj partioj unuanime voĉdonis por sia propra amnestio. Post kiam pravigitaj, ĉi tiuj politikistoj havis la ideon ŝanĝi la priskriban statuson de sia akuzo, adoptante la principon de "supozata senkulpulo", post jarcentoj kaj jarmiloj da "supozata kulpulo". Oni devas rimarki, ke ĉi tiu ŝanĝo okazis kiam politikistoj estis persone akuzitaj, kaj nekapablaj eviti justecon, ili tamen sukcesis ŝanĝi la manieron kiel la akuzito estis rigardata. La logiko ĝis tiam estis tute renversita. Eĉ kiam akuzita, la akuzito restas senkulpa ĝis pruvoj kondamnas lin kaj igas lin kulpa. Ĉi tio ne alportas grandan ŝanĝon, sed ĉi tiu iniciato malkaŝas la maljustan spiriton de la diversaj politikistoj ĉeestantaj en ĉiuj grupoj oficiale reprezentitaj en la Nacia Asembleo kaj en la Senato.

La evitado de respondeco tiam aperas per la anstataŭigo de servogiĉetoj per la interretaj adresoj de registaraj serviloj. La kliento trovas sin antaŭ roboto, kaj registaraj servistoj jam ne devas trakti la kolerajn esprimojn de malkontentaj klientoj. Homoj en mia aĝo aparte malbenas ĉi tiun specon de transformo, kiu malaperigas la homaron malantaŭ la sennombraj kodnomoj kaj pasvortoj postulitaj de la komputila roboto. Iliaj projektistoj antaŭvidis normalan funkciadon, sed ili ĉiam forgesas la specifajn kazojn por kiuj ili ne donis respondon. Mi pensas, ke oni povas diri, ke ĉi tiu transiro al la komputila epoko estas la kaŭzo de grandega morala kaj mensa malkresko inter la maljunuloj. Kontraste, junuloj kreskas sub ĉi tiu sistemo kaj regas ĝin tre facile. Sed ĉi tiu ŝanĝo, al kiu ili adaptiĝas, konstruas novan generacion, kiu similas al ĝiaj komputiloj. Ilia konstanta kontakto kun la virtuala vivo igas ilin tute perdi la valorojn de la reala vivo. Kiel zombioj, ili vagas inter la du mondoj, kaj virtualaj ludoj instigas ilian identiĝon kun la virtuala murdisto, kiun ili fariĝas en siaj militludoj.

Ĉi tiu virtuala vivtrejnado kondamnas ĉi tiun neelaĉeteblan junulon al eterna morto. La savo proponita de Dio postulas de la homo veran liberecon kaj justan aprezon de ekzisto; du aferojn, je kiuj ĉi tiuj infanoj jam ne kapablas.

En sia lukto kontraŭ Dio kaj religio, la homo uzis ĉiujn rimedojn, kiujn li povis trovi: minacojn, persekutadon, torturon, kaj eĉ mortigan ekzekuton. Sed kion li ne antaŭvidis estis lia kapablo krei monstرون, kiu jam dominas lin kaj detruos lin. Dum li vidas la tre realan riskon de granda islama kaj afrika migranta anstataŭigo, la Okcidento jam spertas la anstataŭigon de robota AI, kiu anstataŭigas iliajn malnovajn homajn valorojn en la mensoj de okcidentanoj. Por roboto, ekzistas nek bono nek malbono, kaj la popoloj de la Okcidento atestis, publike kaj oficiale, ke ankaŭ ili malakceptas ĉi tiujn normojn pri bono kaj malbono establitajn de la granda kreinto Dio. Samseksema, lesba kaj transseksema fiereco gajnis la subtenon de la popolo; ĝi triumfis kaj ĝuas montri ĝin. Homoj tiel vendis aŭ donis siajn animojn al la diablo kaj liaj ribelemaj demonoj. Kion alian ili devas perdi, krom siajn tutajn vivojn? Jen ĝuste la rolo de la "**sesa trumpeto**", kiu venas esprimi la juĝon kaj la komencon de la kolero de la Ĉiopova Dio.

Ne estas malfacile kompreni, kion Dio preparas, ĉar li klare indikas al ni la identecon de sia ĉefa malamiko en sia altvalora Revelacio, nome, laŭ Apok. 18:24, **Romo**, alivorte "**Babilono la granda**", pri kiu li specifikas: "*kaj ĉar en ĝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj mortigitaj sur la tero*."

La ĉefaj malamikoj de Dio estas do la heredantoj de Romo, tio estas, la okcidentaj eŭropanoj, kiuj organizis la nunan EU surbaze de du sinsekvaj "Traktatoj de Romo". Kiel testamento de sia kulpo, ĉu katolikoj, protestantoj aŭ ateistoj, ili honoras la falsan ripoztagon, antaŭe la tagon de la pagana romia "nevenkita suno", dediĉita al semajna ripozo ekde la tempo de imperiestro Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda, la 7-an de marto 321. Renomita "dimanĉo" de katolikoj, ĝi estas ankaŭ la ripoztago por ortodoksaj kristanoj, kiuj tiel ankaŭ eniras la rondon de la malamikoj de Dio. Kaj pro tio, ke li eniris aliancon kun siaj malamikoj, oficiale en 1995, la Sepa-taga Adventismo, "**elvomita**" en 1994, estas ankaŭ inter la celoj de lia dia kolero. Kaj kiu estas ĉi tiu Kreinto Dio tiel kolerigita? Jesuo Kristo mem, la sola Savanto de la dia sava plano. Kolektitaj kaj metitaj sub la kondamnon de Dio, ĉiuj kulpuloj dividas unu kaj la saman kulpon: **ili malestimas la veron rivelitan de Dio en la du atestoj de lia sankta Biblio**. Kaj ĉar ĝia postulo kreskas kun la progreso de la tempo, la vero, hodiaŭ malestimata, estas profeta kaj prezentita en Daniel kaj Apokalipso; du nomoj, kies tradukoj malkaŝas la tutan gravecon: Mia juĝisto estas Dio, kaj Apokalipso. Estas la malestimo montrita en 1991 por ĉi tiu Apokalipso, kiu pravigas la adventistan "juĝon de la popolo". Ĉi tiu mesaĝo estas konfirmita en Apokalipso 3:14, per la nomo "**Laodikea**", kiu signifas: "juĝata popolo": "*Al la anĝelo de la eklezio de Laodikea skribu: Tiele diras la Amen, la fidela kaj vera atestanto, la komenco de la kreo de Dio*". Kaj la pruvo de ĉi tiu juĝo aperas en verso 16: "*Tial do, ĉar vi estas tepida, kaj nek malvarma nek varmega, **mi elvomos vin el mia buŝo***". La rifuzo de savo estas konfirmita per la vorto "**nuda**" en verso 17: "*Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj ricxigita, kaj mi bezonas nenion, kaj vi ne scias, ke vi estas mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj **nuda***, ...". La heredantoj de Romo reproduktas ĝian frukton, kiun Dio priskribas kaj identigas en Daniel 11:39 dirante: "*Li traktos la fremdan dion kontraŭ la fortikaĵoj, **kaj honoros tiujn, kiuj lin agnoskas***, kaj faros ilin regantoj super multaj, kaj dividos al ili terojn kiel rekompenco".

En la lasta provo de adventista kredo, la heredantoj de Romo traktas laŭ aparta maniero "**tiujn, kiuj ne rekonas ilin**" kaj rifuzas honori sian romian "dimanĉon" aŭ "**la markon**" cititan en Apokalipso 13:15 ĝis 17: "*Kaj al ĝi estis donita povo doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke **ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj***". Kaj ĝi devigas, ke ĉiuj, malgrandaj kaj grandaj, riĉaj kaj malriĉaj, liberaj kaj sklavaj, ricevu **markon** sur sia dekstra mano aŭ sur sia frunto; **kaj ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiu, kiu havas la markon**, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo

La homo eble havas personan opinion pri la temo, sed la sola grava estas tiu de Dio. Kaj en ĉi tiuj versoj, li diras al ni, ke por li, la aliĝo al la praktiko de ripozo je "dimanĉo", la unua tago de la semajno, konsistigas agon **de "kultado"** de "**la besto**" de romia origino; imperia Romo establis ĝin en 321, sub la nomo



"tago de la suno", kaj papa Romo poste trudis ĝin, religie, ekde 538, sub la nomo "dimanĉo", tio estas, "la tago de la Sinjoro".

### M60 - Infano de Dio aŭ ne

Por la natura, strikte karna homo, nenio estas tiel insulta kiel esti rigardata kiel infano. Inter la infano, kiu li estis, kaj la plenkreskulo, kiu li fariĝis, la homo plifirmigis sian karakteron kaj lia plenaĝeco permesas al li pravigi sian fierecon, ofte hereditan ekde la naskiĝo. Kaj por fiero plenkreskulo, kiu pensas, ke li havas la respondon al preskaŭ ĉio, esti komparata kun infano konsistas el malplivalorigo de lia tuta edukado, de ĉi tiu tuta scio konstruita sur jaroj da vivspertoj, bonaj aŭ malbonaj.

Aŭskultu ĉi tiun plenkreskan fieron esprimantan kiel la Spirito atestas dum la tagoj de la tera ministerio de Jesuo Kristo. Kaj kiu ĉefe portas ĉi tiun fieron? La juda religia pastraro. Forlasinte Egiptujon ĉe la kapo de sia popolo, Dio kondukis ilin al la dezerto de la vera Sinajo, sur la grundo de Arabio, kiel konfirmite de Gal. 4:25: " *Ĉar Hagar estas Monto Sinajo en Arabio ...*"; situanta proksime al la loko kie loĝis la posteuloj de Midjan. Tie, Dio organizis sian Izraelon donante al la Levidoj la pastran ministerion, tio estas, la praktikon de oferreligiaj ritoj kaj la instruadon de la leĝoj rivelitaj al Moseo. Rezulte, la pastraro instruis la popolon, kio donis al ili superecon super ili. Instruante en la nomo de Dio, la Levidoj estis timataj de tiuj, kiujn ili instruis. Kaj ĉi tiu timo pliigis ilian fieron pli kaj pli laŭlonge de la tempo. Tiom, ke en la tempo kiam Jesuo prezentis sin por sia ministerio, la fiereco de la Levidaj instruistoj estis tre alta. Kaj la ĉefpastro de tiu tempo, nomata Kajafas, estis modelo de la ĝenro, ekstreme kalkulema. Li tuj vidis la konsekvencojn, kiujn la instruoj de Jesuo alportus kontraŭ ili. Jesuo montris sin humila dum ili ĉiuj estis fieraj; li montris sin milda kaj pacema, dum ili estis perfortaj kaj kverelemaj. Sed por ili, la plej malbona afero estis, ke Dio atestis por Jesuo permesante al li fari miraklojn, kiujn ili ne ricevis de li. Tiel, sentante sin minacataj kaj atakitaj, la tera religia juda ordeno decidis mortigi Jesuon laŭ Mat. 22:45-46: " *Aŭdinte liajn parabolojn, la ĉefpastroj kaj la fariseoj komprenis, ke Jesuo parolis pri ili, kaj ili penis kapti lin; sed ili timis la homamason, ĉar ili opiniis lin profeto* .

Post Kaino kaj Abel, ĉiam ekzistis konkurenco inter la tera pastraro kaj la profeto de Dio, neeltenebla por la unua. La fiero homa religia sistemo ne povas elteni perdi sian influon super la homoj, kiujn ĝi instruas. Tio estas des pli vera kiam ĵaluzo ekvalidas, ĉar la profeto profitas de spirita atesto, kiun la homa religia sistemo ne ricevas de Dio.

La tera sistemo havas siajn proprajn valorojn, kiuj estas: servodaŭro, hierarkio, diplomoj, honoraj titoloj, kiujn viroj, kiuj rekonas unu la alian, aljuĝas unu al la alia. Sed por Dio, ĉi tiuj aferoj havas neniun valoron, kaj mi volas diri neniun. Ĉar ĉi tiuj valoroj adoptitaj en ĉiuj jarcentoj de religiaj organizaĵoj, judaj,

kristanaj aŭ paganaj, estas ankaŭ tiuj ŝatataj de nekredantoj kaj ateismaj nekredantoj. Jesuo konfirmas ĉi tiun penson en Mat. 11:25-26: "*En tiu tempo, Jesuo parolis kaj diris: **Mi dankas Vin, Patro, Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ke Vi kaŝis ĉi tiujn aferojn de saĝuloj kaj komprenantoj , kaj malkaŝis ilin al infanoj.***" Jes, Patro, mi laŭdas Vin, ke Vi tiel volis.

Ekde la kreado de Adamo kaj Eva, la homoj havas nur la statuson de kreitaĵoj, kio igas ilin tute dependaj de sia Kreinto por ĉio. Tiuj, kiuj konsciiĝas pri ĉi tiu situacio, normale devus montri, ke ili restas konstante zorgitaj ne malplaĉi al Dio, ne mistraktante la novan lumon, kiu subite aperas kaj prezentas sin al ili. Ĉar en ĉi tiu speco de situacio, la grava afero ne estas la mesaĝisto, sed nur la mesaĝo. Sendepende de kiu estas la viro aŭ virino, kiun Dio uzas por transdoni ĝin al sia popolo, la mesaĝisto aŭ mesaĝisto estas nur la "poŝtistoj, kiuj distribuas la sanktan ĉielan poŝton". Tamen, tra la historio, la profetoj de Dio, la veraj, estas batalataj dumvive, kaj honorataj nur post ilia morto. En sia parabolo pri la vinberkultivistoj, Jesuo memorigis ĉi tiun malĝojan veron, pri kiu lia propra morto atestis.

Mi rimarkas ĉi tiun grandan diferencon, kiu karakterizas la elektiton, kiun Dio sanktigas: li servas Dion en spirito, aŭskultante la Sanktan Spiriton. La falsa servisto, aliflanke, ne servas Dion, sed religian organizon konsistantan el homoj, kiuj rekonas unu la alian kaj konsentas submetiĝi al komunaj reguloj truditaj al ĉiuj. Kaj ni trovas tie ĉi tiun fundamentan principon, kiun Dio elvokas en Dan. 11:39: "*Kun fremda dio li agos kontraŭ la fortikaĵoj; kaj **li plenigos per honoro tiujn, kiuj rekonas lin** , li faros ilin regantoj super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco.*" En ĉi tiu profetaĵo, la Spirito denuncas diablan principon, kiun ĉiuj filoj de la diablo prezentas sur la tero, de la diablo mem ĝis la lasta homo, kiu venis sub lian posedon. En ĉi tiu verso, la principo estas atribuita al la romkatolika papa eklezio, kiu konsistigas ekzemplan modelon de la falsa kristana religio. Sed ĉi tiu modelo estis kaj ankoraŭ estas hodiaŭ, multfoje imitita kaj reproduktita. Ĉar ĝi kondamnas la spiriton senteman al flatado, kontraŭ kiu, per siaj rimedoj, Jean de la Fontaine volis averti siajn legantojn per verkado de sia fabelo: "La Korvo kaj la Vulpo". La fiereco de la "Sunreĝo" Ludoviko la 14-a estis simila al tiu de la diablo kaj lia papa eklezio, kiu servis lin kun granda fervoro. La moralo de ĉi tiu fabelo diras: "Lernu, mastro de la korvo, ke ĉiu flatanto vivas je la kosto de tiu, kiu aŭskultas lin..." Ĉi tiu leciono validas tiel por laika vivo kiel por la spirita vivo. Ĉar en sutanoj, aŭ vestoj kaj kravatoj, la religia pastraro vere vivas je la kosto de tiuj, kiuj aŭskultas ilin. Ĉu en la formo de dekonaĵoj aŭ libervolaj oferoj, la instruitaj fincas siajn instruistojn, kaj la plej malbona afero estas, ke iliaj falsaj instruoj kondukas al eterna morto tiujn, kiuj igis ilin vivi.

Organizante sian unuan Izraelon, Dio establis idealan modelon nur je la principa nivelo, ĉar la korupta kaj ribelema homa naturo de la hebreoj malebligis perfektecon. Dio nur atingos la perfektecon de ĉi tiu modelo kiam ĝi estos establita de siaj sanktuloj elaĉetitaj per la sango de Kristo. La programo de Dio tiel estis prezentita al ni, sed la eterna modelo estos tre malsama ol la tera modelo. Ĉar en la eterna Izraelo, ne plu estos demando pri malpermesoj de ia ajn speco, des malpli pri oferpraktikoj, kiuj estis finitaj per la morto de Jesuo Kristo merkrede, la 3-an de aprilo, la 30-an.

Mi nun montros, ke la diferenco, kiu apartigas kaj markas la elektitojn kaj la falintojn, baziĝas sur ĉi tiuj du homaj statoj, kiuj estas infanaĝo kaj plenaĝeco.

La novnaskita infano perceptas nur sonojn kaj bildojn. Sonoj ankoraŭ ne povas esti interpretataj, sed tio ne validas por bildoj. La infano do estas sentema al la bildoj, kiujn liaj okuloj malkaŝas al li. Li tiel malkovras la vizaĝon de sia patrino, poste tiun de sia patro, kaj tiujn de siaj pli aĝaj fratoj kaj fratinoj, kiam ili ekzistas. Per kutimo kaj ripetado de spertoj, li lernas la signifon de la aŭdataj vortoj kaj povas kompreni, sen ankoraŭ povi reprodukti ilin, la vortojn, kiujn li aŭdas. En la aĝo de 12 ĝis 16 monatoj, la infano jam povas kompreni multajn aferojn sen scii paroli aŭ skribi. Skribado estos akirita nur per longa, pacienca kaj persistema ripetema laboro plenumita en lernejo. Sed en ĉi tiu progresema evoluo, la infano jam kapablas kompreni bildojn antaŭ ol ricevi formalan edukadon. Kiel infano, la homo funkcias kiel spongo, kiu konstante registras datumojn, kiel spongo, kiu ensorbas ĉiun lastan guton da disversita akvo. Li jam havas ĉion en si por esti uzata de Dio aŭ, por sia estonta malfeliĉo, de la diablo. Kiel ĉiuj principoj, ĉi tiu ne estas sistema, sed ĝenerale, la infano ne analizas la bildojn, kiujn li ricevas. Li ne defias ilin kaj konsideras ilin normalaj. Kaj ĝuste ĉi tiu manko de defio faras la infanon la modelo de la elektito de Dio.

En sia instruado, Jesuo donas grandan lokon kaj grandan rolon al la statuso de infaneco. Estas vere, ke li mem estas enkarniĝo de la "ĉiela Patro" kaj ke lia rilato kun siaj kreitaĵoj estas tiu de Patro kaj siaj sanktaj infanoj. Jen la tekstoj el la Evangelioj, kie Jesuo aludas al infaneco:

Mat. 11:25-26: " *En tiu tempo Jesuo respondis kaj diris: Mi Vin gloras, Patro, Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ke Vi kaŝis ĉi tion for de saĝuloj kaj prudentuloj kaj malkaŝis ilin al infanoj. Jes, Patro, mi Vin gloras, ke tio plaĉis al Vi.* "

Mat. 19:14: " *Kaj Jesuo diris: Lasu la infanojn veni al mi, kaj ne malhelpu ilin; ĉar el tiaj estas la regno de la ĉielo.* " La vortoj de Jesuo estas precizaj. Laŭ la doktrino de savo, infano povas esti savita nur post atingi kaj superi la aĝon de 12 jaroj, kiam li atingas plenaĝecon. Tial Jesuo specifas: " *ĉar el tiaj estas la regno de la ĉielo.* " Tiel, prenante kiel modelon de infano, kiel ekzemple Jesuo Kristo, la infano akceptas kun konfido tion, kion lia patro diras al li kaj instruas al li. Li spontane komprenas, ke la plenkreskuloj ĉirkaŭ li estas liaj instruistoj kaj ke li havas multon por ricevi de ili. En aĝo, kiam li povas paroli, li prezentas multajn demandojn, al kiuj li deziras respondojn. Jen la konduto, kiun Dio deziras trovi en siaj elektitaj plenkreskaj sanktuloj. Kaj jen la kialo de la beno de la profeto Daniel kaj aliaj, kiuj alprenas lian sintenon, laŭ tio, kio estas skribita en Dan. 10:12: " *Li diris al mi: Daniel, ne timu; ĉar de la unua tago, kiam vi direktis vian **koron al tio, vi ne timu.** kompreni, kaj humiligi vin antaŭ via Dio*, viaj vortoj estas aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venas. » La deziro kompreni estas la plej normala afero por limigita kreitaĵo, kiel estas la kazo por ĉiuj homoj kaj anĝeloj kreitaj de Dio. Nia statuso kiel kreitaĵoj faras nin aŭtentaj infanoj, kiujn ni restas malgraŭ maljuniĝo kaj la pliiĝo de vivspertoj. Nia rilato kun la senlima kreinto Dio trudas al ni ĉi tiun statuson de eterna kaj eterna infaneco. La benita humileco en ĉi tiu verso estas la frukto de ĉi tiu infaneco de la plenkreskulo nomata Daniel. La signifo de lia nomo, nome "Mia Juĝisto estas Dio", esprimas lian rekonon de la

"ĉiela Patro", al kiu apartenas ĉiu juĝo. Tio, precize kiel la infano, kiu akceptas la juĝon kaj aŭtoritaton de sia tera patro. Sur la tero, la statuso de patro estas nediskutebla, ĉar li transdonas al sia infano parton de sia DNA. Sur la spirita nivelo, la afero estas eĉ pli nediskutebla, ĉar ekzistas nur unu Kreinto Dio. Sed same kiel sur la tero, infano povas elekti rompi ligojn kun siaj gepatroj, sia patro aŭ sia patrino, ĉiu kreitaĵo havas la eblecon esprimi sian elekton rekoni la Kreinton Dion kiel sian "ĉielan Patron" aŭ ne. Dio mem donis al siaj kreitaĵoj ĉi tiun liberecon de elekto, kies valoro li estas.

Tio permesas al ni kompreni la valoron, kiun li donas al kreitaĵoj, kiuj rekonas lian naturon kiel ĉiela Patro. Li respondas al ĉi tiu atesto montrante al ili la konduton de ideala patro, kiu protektas tiujn, kiujn li amas, kiel inda tera patro faras por siaj infanoj, kiuj montras al li sian amon. Venante sur la teron, en Jesuo, Miĥaelo venis konkrete riveli la naturon de la "ĉiela Patro", instruante la reĝan preĝon, en kiu li diras: "*Nia Patro, kiu estas en la ĉielo! Sanktigita estu via nomo, plenumiĝu via volo, kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ sur la tero...*" Ĉi tiu nocio de ĉiela Patro estas vere la granda aparteco de la nova interligo. Ĝi alportas al ĉi tiu interligo ĉi tiun patran ligon, kiu ne ekzistis en la rilato inter homo kaj Dio en la malnova interligo. Ĉi tiu foresto de patreco faris la Dion de la Judoj dio malsama ol la aliaj falsaj diaĵoj honorataj sur la tero de paganaj popoloj, sed nenio pli. Ĉar la rilato baziĝis strikte sur timo, aŭ eĉ timo, cetere, nur por la Judoj, perfekte pravigita. Ĉar la kolero de la vivanta Dio estis, kun bona kialo, impona, kaj la juda popolo, kiu ĝin plurfoje suferis, povas tion atesti. Siaflanke, la paganoj estis transdonitaj al la demonoj, kiuj ankaŭ povis igi ilin kare pagi pro la pekoj faritaj de iliaj adorantoj. Religioj ankoraŭ havis la principon oferti bestajn oferojn kaj kelkfoje, abomene, homajn oferojn.

La adorado de la vera Dio fariĝis aparta de aliaj kultoj kiam la homo eksciis pri la ekzisto de ĉiela Patro plena de amo kaj kompato por siaj infanoj, kiuj rekonas lin kiel li rivelis sin dum siaj du sinsekvaj interligoj.

La speco de rilato, kiun ni havas kun la vera Dio, dependas de nia kompleta rekono de lia titolo kiel Kreinto-Dio. Ĉar la "leĝo de Moseo" prezentas ĉi tiun Kreinton Dion, kiu fariĝas la leĝdonanto kaj granda juĝisto de peko kaj pekuloj. Poste, Jesuo venas por riveli la formon, kiun la amo de la ĉiela Patro prenas, ofertante sian vivon kiel oferon por elaĉeti la vivojn de siaj elektitaj sanktuloj. Kaj en 1843, li elektas la elektitojn, al kiuj li donis la Ŝabaton kiel signon de sia aprobo kiel la ĉiela Patro, tio estas, kiel Dio, la kreinto de ĉiu vivo. Sed krome, Dio rezervis por la lasta el siaj sanktaj servistoj du aferojn de supera valoro: la veran signifon de la sepa-taga Ŝabata ripozo, kiu estis profeta kaj ne nur memoraĵo pri la tera kreo de Dio. La dua privilegio koncernas la scion pri la dato de la vera reveno de nia dia Sinjoro Jesuo Kristo.

Mi rimarkis ĉi tiujn vortojn dicitajn de Jesuo en Johano 8:43: "*Kial vi ne komprenas mian parolon? Ĉar vi ne povas aŭdi mian vorton*". Jesuo uzas la verbon "eble", kiu indikas, ke Dio ne permesas al ili fari tion; tio estas malgraŭ ilia deklaro citita en verso 33: "*Ili respondis al li: 'Ni estas idaro de Abraham, kaj neniam estis sklavoj al iu ajn; kiel vi diras: 'Vi estos liberaj?'*" Tiaj vortoj estus neeblaj se Dio ne prenis la homan formon de Jesuo Kristo. La enkarniĝo de Jesuo tial ankaŭ permesis al la Judoj libere esprimi sian religian koncepton. Ĝi ne

baziĝas sur rilato kun Dio, sed sur la karna heredaĵo konstruita sur Abraham. Kaj ilia religia statuso restas nur tio, kion ili diras: religio sen rilato kun Dio, kiu baziĝas sur la pretendo al heredaĵo. Ankaŭ Jesuo, ne trovante en la juda pastraro la fidantan naturon de la infano de Dio, ne hezitas malkaŝi ilian veran statuson. Li deklaras al ili malkaŝe en verso 44: "*Vi estas de via patro, la diablo, kaj vi volas plenumi la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la komenco, kaj li ne restas en la vero, ĉar vero ne estas en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas sian propran bonon ; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de ĝi.*"

De kiam Jesuo diris ĉi tiujn aferojn pri la Judoj de la ribelema nacio, en la historio de kristanismo, la pekoj de la Judoj estis ripetataj de falsaj kristanoj. Ĉar en lia perfekta justeco, la juĝo de Dio restas la sama en ambaŭ interligoj. La samaj pekoj estas juĝataj de Dio sammaniere, kaj ĝuste ĉi tiu stabileco de lia juĝo donas al la atesto de la Evangelioj ilian tutan valoron. Kaj en 2024, Jesuo imputas la patrecon de la diablo al ĉiuj kristanoj, kiuj, kiel la Judoj de lia ministerio, havas nenion religian krom ilia alligiteco al religia heredaĵo. Religia historio estas spurita en la tempo kiel trezorserĉado skribita anticipe de Dio en la revelacioj de lia Sankta Biblio. Ĉi tiu principo permesas al ni pli bone kompreni la bezonon, ke liaj elektitoj konservu la fidan kaj simplan naturon de la infanaĝo. Por sekvi la logikon de la ludo prezentita de Dio, ĉi tiu infaneca naturo estas esenca. Plenkreskuloj fariĝas tro intelektaj, sed ili estas pelataj laŭ ĉi tiu vojo de mondaj postuloj. La pli alta edukado, kiun ili ricevas kaj sekvas, detruas la valorojn de la infanaĝo. Ili strebas akiri diplomojn, kiujn kaj la pagana kaj la false religia mondoj postulas sammaniere. Tamen, kiel mi klarigis komence de ĉi tiu mesaĝo, infanoj profitas de inteligenteco antaŭ ol ricevi edukon. Do mi venas diri, kiel la apostolo Paŭlo, ke ĉio fariĝas malutila pro ĝia misuzo. Ĉar baza edukado utilas por ebligi al infanoj kaj plenkreskuloj legi kaj skribi. Sed la monda sistemo atribuas grandegan gravecon al la akiro de diplomoj per rekompenco de laboroj bazitaj sur la akiritaj diplomoj. Tiel, por gajni pli da mono, komenciĝas diabla kuro por diplomoj, kaj la spirito de la homa kreitaĵo estas absorbata de la studoj entreprenitaj, kreante socion bazitan sur abomena maljusteco. En Francio, laika lando, altlernejaj kursoj vampirigas la mensojn de junaj studentoj igante ilin malkovri, kaj ofte aprezi, la pensojn de la ateistaj liberpensuloj, kiujn Francio skandale nomas sia "klerismo". Bedaŭrinde por la studentoj, kiuj estas viktimoj de ĉi tiuj aferoj, ĉi tiu klerismo kondukas ilin al la kondamno de la "**princo de mallumo**". Kaj kiam ili fine aprobas malhelan liberpensadon, fariĝas neeble por ili doni ian ajn intereson al la vera dia lumo. Ilia infaneca naturo estas morta, mortigita de la trompaj certecoj de la teorioj de la sendiuloj.

Laŭ mia sperto, mi estis protektita kontraŭ la misuzo de lerneja edukado, devante interrompi promesplenajn studojn pro familiaj kialoj. Mi do estis direktita al mana laboro, en kiu mi lernis la plezuron de bone farita laboro, estante jam nature vigligita de granda intereso pri perfekteco, kiun ni tamen neniam atingas. Sekundaraj studoj kaj manaj kapabloj igis min aparte memlerninta kaj sendependa homo. Mi ŝatas kompreni kiel aferoj funkcias, kaj ĉi tiu karakterizaĵo estis decida por pravigi mian intereson pri la dia profeta vorto. Krome, dotita per muzika orelo, mi konstruis mian unuan gitaron kaj lernis ludi ĝin sen preni iujn ajn specialajn lecionojn; tio ĝis la punkto vivi kiel la cikado en la fablo, profesie, pri



muziko. Poste, post mia adventista bapto, ne plu povante ludi en orkestro, mi donis privatajn gitarlecionojn. Malpli kaj malpli muzikisto kaj pli kaj pli profeto, fronte al la Apokalipso rivelita al la apostolo Johano, mi trovis min antaŭ trezorserĉado prezentanta superan valoron ligitan al la eterna vivo proponita de Dio per fido metita en Jesuon Kriston. Tial ĉiam estas la infano, kiu mi restis, kiu eniris la studon de la multnombraj simboloj, kiuj aperas en ĉi tiu obskura "revelacio" nomata Apokalipso. Nur malkovrante la adventistan mesaĝon, mi petis bapton kaj komencis praktiki la reston de la sepa tago, la vera, sabato, kiu indikas la sepan tagon de niaj diaj semajnoj.

Mi profitis de la tuta adventista kultura heredaĵo, nome, la libroj verkitaj de nia fratino Ellen G. White. Sed mia intereso pri la studado kaj kompreno de profetaĵoj igis min koncentriĝi pri du ĉefaj libroj: "La Granda Konflikto kaj la Fruaj Skribaĵoj." Baptita en 1980, mi komencis prezenti la rezultojn de mia laboro en 1982 al miaj plej proksimaj fratoj en Kristo, kiuj ne estis tre interesitaj, kaj iom post iom al la pastro, kiu baptis min. Mia laboro aparte ĝenis lin dum li prepariĝis por emeritiĝo. Iun tagon, li organizis renkontiĝon kun aliaj membroj de la eklezio en Valencio, kaj kelkaj el ili konsentis aĉeti la informilon, kiun mi prezentis. Dum la renkontiĝo, unu el ili, S-ro B., diris pri mia libro: "Mi legis ĝin. Mi eble estas stulta, sed mi konfesas, ke mi nenion komprenas." Ĉi tiu viro estis kolportisto en la loka eklezio. Li estis simpla kaj afabla, kaj kiel sia edzino, tre humanisma kaj de hereda adventista deveno. Mi tiel povis rimarki la grandegan diferencon inter ĉi tiu heredanto de Adventismo kaj mi, kiu antaŭ Adventismo nur havis kontakton kun la protestanta religio; origine la Darbyista eklezio kaj poste la Reformita eklezio. Mi ĵus elektis la Adventistan kredon dum li heredis ĝin de sia tera patro. Ankaŭ, mi interesiĝis pri la lumo dum li honoris religian tradicion. Kaj li ne estis sola en ĉi tiu kazo, ĉar ĉiuj membroj de la eklezio estis heredantoj kaj kondukis kiel heredantoj, tio estas, en rutina formalista religia sinteno. Krome, por kompreni kial li ne komprenis miajn profetajn lumojn, mi devas precizigi, ke li faris deklaron pri li, kiu malkaŝas lian spiritan statuson. Parolante pri siaj du infanoj, li diris: "Koncerne min, se mia filo kaj mia filino ne estas savitaj, la ĉielo ne interesas min." Dio do havis ĉiun kialon fermi lian menson. Alfronate al la ĝenerala malintereso pri profeta lumo, mi tiel malkovris la sperton vivitan de Jesuo Kristo. La cirkonstancoj estis la samaj, li portis lumon, kiun liaj interparolantoj ne atendis kaj ne petis. Tiom, ke, metante en tiun nombron la apostolojn elektitajn de Jesuo Kristo, Dio profetas en Danielo la rezulton akiritan de Jesuo je la horo de lia morto, la 3-an de aprilo 1930. Li diras al ni en Danielo 9:26: "*Post la sesdek du semajnoj, estos ekstermita Sanktoleito, kaj li ne havos posteulon por si. La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon, kaj lia fino venos kiel per diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito.*" Ĉi tiu bona traduko proponita de L. Segond en la margeno de sia biblia versio, havas la avantaĝon malkaŝi la nekredemon de ĉiuj reprezentantoj de la malnova alianco, inkluzive de la dek du apostoloj. Ĉar neniu sur la tero sciis la veran rolon de la atendata Mesio. La vero ne povas esti inventita; por kompreni ĝin, Dio devas malfermi la vojon kaj realigi sian savan planon. Inter 1980 kaj 1991, la dato de mia oficiala maldungo, neniu estis preta pridubi la profetajn klarigojn hereditajn de Adventistoj ekde la 1840-aj jaroj. La

oficiala teorio ankoraŭ instruata en 1980 kaj 1991 estis tiu de la pioniroj, kiuj atendis la finon de la mondo kaj la gloran revenon de Jesuo Kristo por la printempo de 1843 kaj poste por la aŭtuno de 1844. La divido de la sep eklezioj atribuis al Laodicea la tutan adventistan sperton vivitan inter 1843 kaj la vera reveno de Kristo ankoraŭ atendata en 1991. Tamen, ekde 1982, la redeseĝnado de la Apokalipso igis min meti la daton de 1844 komence de la kvina eklezio nomata Sardes, tio estas, komence de la 3-a ĉapitro de la Apokalipso. La Spirito igante min malkovri la kaŝitan logikon de la tuta divido de la libro, mi tiel metis la daton 1844 komence de Apokalipso 7 kaj komence de Apokalipso 9, ĉar la tri temoj "de la **literoj** , la **sigeloj** kaj la **trumpetoj** " , ĉiu prezentita en du ĉapitroj, estis dividitaj je la pivota dato de 1844; ĉi tiu fundamenta dato, kiu fiksas la finon de la " 2300 vespero-mateno " de Dan. 8:14. Inter la homoj, al kiuj mi sciigis ĉi tiun dividon, pastro, kiu studis mian verkon, ne komprenis, kial mi faris 1844 la pivotan daton aplikitan al la **literoj** , la **sigeloj** kaj la **trumpetoj** . Li mem prezentis la daton 1994 reuzante, kiel mi, la daŭron de la profetaĵoj "  *kvin monatoj*  " de Apokalipso 9:5-10, tio estas, 150 realaj jaroj. Sed kiel pastro de la adventista verko, li ne iris ĝis ligi ĉi tiun daton al la reveno de Kristo, ion, kion mi jam faris libere en miaj verkoj. Mi komprenas hodiaŭ, ke lia nekompreneo baziĝis sur lia trejnado kaj liaj studoj pri tradiciaj adventistaj teorioj. Kion al li mankis kompreni, estis tiu simpleco de animo, kiun nur infano montras. Kiel oni povas pravigi la rezulton de dia inspiro? Ĝi estas neebila afero, la rezulto de ĉi tiu inspiro estas observata kaj ĝia logiko estas trudita, tio estas ĉio, kion mi povas diri pri ĉi tiu temo. La valoro de inspiro tiam montriĝas per la nova lumo, kiun ĝi alportas al la Elektito de Dio. Fakte, per tiu nova divido, aperis nesuspektitaj instruoj pri la malbeno de la protestanta religio ekde 1843. Kaj fine, la dato de aŭtuno 1994, por kiu mi anoncis la revenon de Kristo, vere markis la tempon de la elvomado fare de Jesuo de la oficiala Adventismo, kiu estis tro intelekta kaj tradicia.

La Apokalipso de Jesuo Kristo prezentas simbolojn kaj esprimojn de bibliaj bildoj, kiuj donas al ĝi la aspekton de grandega parabolo. Malantaŭ ĉi tiuj simboloj, Dio konstruas esencajn mesaĝojn, kiuj kondamnas la veran spiritan statuson de kristanaj religiaj organizaĵoj markitaj de iuj diferencoj, sed ĉiuj kondamnitaj de Dio. La konsekvencoj de ĉi tiuj revelacioj jam ne estas je la nivelo de infaneco, tiom gravaj ili estas, estante simple mortigaj. Ankaŭ, Jesuo klare difinis la naturon de siaj elektitoj, dirante, ke " la regno de la ĉielo estas rezervita por plenkreskuloj, kiuj estas kiel infanoj ", sed nur por saĝaj kaj obeemaj infanoj.

Per alportado de la revelacio, kiu faras liajn elektitojn la "infanoj de Dio", laŭ Mat. 11:25-26, Jesuo memorigis pri ĉi tiu vero jam menciita en Genezo 6:2, kie la esprimo " **filoj de Dio** " indikis la devenlinion de Set , la tria filo de Adamo kaj Eva: " *La **filoj de Dio** vidis, ke la **filinoj de la homoj** estas belaj, kaj ili prenis edzinojn el ĉiuj, kiujn ili elektis.* " Kaj kompreneble, jam la esprimo " **filinoj de la homoj** " indikas la ribeleman devenlinion de Kain, la plej aĝa filo de Adamo kaj Eva. La fidela linio estis tiel delogita kaj koruptita per geedziĝoj organizitaj inter la posteuloj de la du linioj. Kaj ni havas en ĉi tiu atesto la klarigon pri la kaŭzo, kial Dio, en sia tempo, trudos al sia popolo Izrael la malpermeson edziĝi al fremduloj.

Tiu ĉi leciono validas ankoraŭ hodiaŭ por la elektitoj de Kristo. Ili havas ĉiun intereson atenti ĝin por eviti la terajn turmentojn, kiujn demonoj povas kaŭzi en ilia geedzeca vivo. Kaj pro la eterna naturo de la principo, ni povas kompreni, kial la apostolo Paŭlo deziras esti imitita de kiel eble plej multaj en sia elekto de celibato.

Kompreni, ke la alianco inter la fideluloj kaj la malfideluloj estis la kaŭzo de la unua apostazio en la homa historio, estas esenca por kompreni la diajn mesaĝojn de Apokalipso. Aparte, en Apokalipso 2:14, kie Dio diras: "*Sed mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi: ĉar vi havas tie tiujn, kiuj tenas la doktrinon de Bileam, kiu instruis al Balak meti falilon antaŭ la Izraelidojn, por ke ili manĝu oferitajn al idoloj kaj malĉastu.*" Dio adresas ĉi tiun mesaĝon al la fidelaj kristanoj, kiuj estis en Romo, "**la trono de Satano**", post la malbenita paco establita de la imperiestro Konstantino la 1-<sup>a</sup> la Granda en 313. La fidela genlinio lasos sin esti koruptita en ĉi tiu paco per geedziĝoj kun novaj, nekonvertitaj kristanoj, kiel la imperiestro mem. En ĉi tiu paco, la romaj persekutantoj estas trompe konvertitaj kaj donas formon al la nova romkatolika kristana eklezio, kiu fariĝos papa en 538. En ĉi tiu mesaĝo adresita por la "**Pergamo**" epoko, kiu sekvas la jaron 313, la romkatolika eklezio estas nomumita en verso 15, kiu sekvas, kiel instruisto de la "**doktrino de la Nikolaitoj**": "*Simile, vi ankaŭ havas homojn, kiuj simile tenas la doktrinon de la...*" **Nikolaitanoj** . » Mi memorigas vin, ke ĉi tiu nomo "**Nikolaitanoj**" estas inventita de Dio por indiki, per sia signifo, la "venkan popolon"; en ĉi tiu kunteksto, **romia** .

Per la nomo "**Pergamo**", la tuta epoko estas metita sub la signon de "**adultero**", aŭ malfideleco en la alianco. Por formi ĉi tiun mesaĝon, Dio prenas du grekajn vortojn "*pérao*", kiu signifas malobservi, malobei, kaj "*gamos*", kiu signifas geedzecon. Nun, ekde 313, "**adultero**" estas duobla, ĉar la delogitaj elektitoj faras ĝin kontraŭ Dio, kaj la Romkatolika Eklezio, kiu formiĝas post 313, enkorpiĝas **la** eternan permanentan "adulteron", ĝuste pro siaj ritoj hereditaj de la romia paganismo. Ĉi tiu vorto "**adultero**" havas kiel radikon la vorton "plenkreskulo", kaj Dio igas homojn senti sin kulpaj en la "**plenkreskula**" epoko; tiu, kie li donas al ili elekti inter bono kaj malbono. Kaj la ago de "**adultero**" aŭ malfideleco karakterizas la agon de tiu, kiu elektas malbonon. Por Dio, malfideleco estas la plej malbona el la malbonoj, ĉar lia sava plano estas elekti, por sia eterneco, amantajn homojn kaj anĝelojn, perfekte fidelajn. Indas rimarki, ke la akuzo pri la ŝajno de "**adultero**", kaŝita en ĉi tiu mesaĝo el "**Pergamo**", estas klare citita en la mesaĝo el la periodo "**Tiatira**", **kiu** sekvas ĝin en Apokalipso 2:22: "*Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiujn, kiuj adultas kun ŝi, en grandan aflikton, se ili ne pentos pri siaj faroj.*" Profetante la punon kaŭzitan per la Franca Revolucio de 1789 kaj ĝian "teruron de 1793-1794", Dio imputas la adultron praktikatan de la alianco de papa romia katolikismo kaj la monarkio ekde la komenco de ilia komuna ekzisto, tio estas, de 313 ĝis 1798. Reĝo Ludoviko la 16-a estis gilotinita en 1793 en la "**placo de la granda urbo**" en Parizo, kaj Papo Pio la 6-a mortis en malliberejo en Valenco, la urbo kie mi loĝas, en 1799.

Ekde 1843, "**adultero**" estas imputita kaj etendita de Dio al grupoj ene de universala Protestantismo. Konfirme de ĉi tiu dia akuzo, katolikoj kaj protestantoj

oficiale alianciĝis per la ekumena alianco fondita en Anglio en 1857. En 1846, la unuiĝo koncernis nur protestantajn grupojn.

Kaj ekde 1991-1995, enirante la protestantan aliancon, la Sepa-taga Adventismo, institucia kaj oficiala, dividas ĉi tiun akuzon pri "**adultero**" kun siaj novaj aliancanoj.

### M61 - Nepagebla trezoro... malestimata

Kion mi ĉi tie kondamnas estas la plej granda paradokso, kiu aperis sur la tero de homoj. Mi ne lasos la suspenson daŭri plu; mi parolas, kompreneble, pri la profeta revelacio preparita de Dio por lumigi siajn Sanktulojn de la Lastaj Tagoj. Kaj ni efektive estas en ĉi tiuj lastaj tagoj, en 2024, malpli ol ses jarojn for nun, de la glora reveno de nia Savanto Dio Jesuo Kristo.

Nun majstrinte la temon, mi povas atesti, ke nenio komparebla, nenio ekvivalenta ekzistas al ĉi tiu profeta revelacio sur la tero. La plej grandaj surteraj koncentriĝoj de orbrikoj en la mondaj bankoj havas nenian valoron kompare kun la privilegio dividi la scion pri la juĝo de la granda Dio, kreinto, leĝdonanto, savanto kaj regeneranto. Oro en moneroj aŭ en stangoj restos sur la tero en la rubo, ruinoj kaj kadavroj, kiuj restos sur ĝia grundo post la glora alveno de nia savanto Jesuo Kristo. Sed tiuj, kiuj amis kaj sublimiĝis la profetan vorton de la vivanta Dio de vero, restos vivaj, kaj ili dividos kun Jesuo Kristo la lokon, kiun li pretigis por ili en la ĉiela domo de sia Patro.

Dum mia profeta sperto por Dio en Jesuo Kristo, mi aŭdis mirigajn aferojn, kiel ekzemple ĉi tiun demandon faritan de viro, kiun mi provis konvinki pri la graveco de profeta revelacio; li diris al mi: "Kion ĝi povas alporti al mi?" Mi memoris lian demandon, sed ne mian respondon. Sed per helpo de miaj kvar grandaj tabeloj, mi resumis por li la grandan dian revelacion. Hodiaŭ mi komprenas, ke la homo, kiu faras tian demandon, ne povas esti iu, vokita de Dio por elekto. Sed trovante nur homojn, kiuj "**bezonis nenion**" ĉirkaŭ mi, mi ofte perdis multan tempon, vane provante veki la intereson de miaj interparolantoj por biblia profetaĵo. Mi sciis, ke Jesuo Kristo trovis en sia tempo sur la tero la saman malestimon, la saman indiferentecon, la saman malvarmon inter siaj judaj samtempuloj, kaj ĉi tiu penso ĉiam subtenis min.

Mi, kiu plene konscias pri tio, kion Dio povas malkaŝi al tera estaĵo, pli ol iu ajn konscias pri la ofendo, kiu estas farata al la granda supera Dio, kaj mi ne povas ne kompreni la grandecon, kiun lia kolero alprenos kontraŭ la homaro, kiu lin malestimas kaj ignoras.

La situacio establita en 2024 tra la tuta tero estas la sekvo de amasiĝo de faktoj, kiuj preparis kaj konstruis ĝin paŝon post paŝo. Por kompreni la situacion regantan hodiaŭ, ni devas preni la historion de ĝia komenco. Ĉi tion malkaŝas al ni la Sankta Biblio en la rakonto de Genezo 1 kaj 2. Dum sep 24-horaj tagoj, Dio kreis kaj efektivigis la fundamentajn bazojn de la principoj de la tera vivo. La rakonto estas de grandega riĉeco, ĉar kreitaĵoj portas profetajn mesaĝojn, kiujn

Dio uzas en sia profetaĵo pri la Apokalipso: Genezo, la "*alfa*", prilumas Revelacion, la "*omega*".

La Sankta Biblio permesas al ĉiu leganto sekvi la evoluon sur la tero ekde la kreado ĝis la unua alveno de Kristo, tio estas, 4000 jarojn ĝis la tago de lia morto plenumita merkrede, la 30-an de aprilo. Post la tempo de Juĝistoj, la libroj de Reĝoj kaj Kronikoj kovras la tempon de reĝo Saul ĝis la tempo de la tria deportado de la juda popolo al Babilono, tio estas en -586. Tiam, Daniel aperas ekde la unua deportado, kiu okazis en -605. La lasta libro de la profetoj estas tiu de Zeĥarja, kiu vivis ĉirkaŭ la jaro -400. Tiel, ekde Daniel, dia revelacio estas profetita nur per Daniel kaj la libro de Ezra. Por la Judoj, Daniel estas historia figuro kaj lia libro estis klasifikita kun la historiaj libroj de Ezra, Neĥemja kaj Ester. Ili tiel subtaksis lian rolon kiel profeto. Tamen, estis li, kiu havis la privilegion riveli en granda kontinueco, per apartaj profetaĵoj, la itineron, kiu kondukis, ekde lia tempo, al la tera ministerio de la Mesio Jesuo; tion, ebligante kalkuli la daton de lia unua alveno, por ke neniu judo inda je tiu nomo estu surprizita de lia apero. Kaj se Dio pretigis ĉi tiun eblecon por fiksi la daton de lia unua alveno sur la teron, ne estus kialo kredi neeble, ke nova kalkulo aplikiĝus por fiksi la daton de lia dua alveno, ĉi-foje, en la apero de lia dia gloro, des pli ĉar estas skribite en Amos 3:7: "*Ĉar la Eternulo, JaHVéH, faras nenion sen malkaŝi sian sekreton al siaj servantoj, la profetoj.*"

La apostoloj kaj la unuaj kristanoj lasis siajn atestojn skribe ĝis sia morto kiel martiroj de la sankta kredo, per la kruelaj ekzekutoj organizitaj kiel spektaklo, inter 65 kaj 68, de la terura kaj abomeninda kreitaĵo, kiu estis la romia imperiestro Nerono, kies nomo signifas "nigra" kaj kies "*ruĝa*" hararo estis la koloro de la "*drako*" de Apokalipso 12:3. Nur Johano, la disĉiplo, kiun Jesuo amis, postvivis inter la dek du apostoloj elektitaj de Jesuo Kristo. La rekta biblia atesto do finiĝis je la tempo de ĉi tiu hekatombo pro Nerono. Sed ekde la morto de Jesuo Kristo, du mil jaroj da tera historio ankoraŭ ne plenumiĝis, kaj Dio rivelis al Daniel kaj Johano, ĉiu en sia tempo apartigitaj per "sep" jarcentoj, per profetaĵo, ĉion, kio plenumiĝis ĝis la fino de la mondo kaj la eniro de la elaĉetitaj elektitoj en la eternecon.

Estas la scio pri ĉi tiu revelacio, kiu rajtigas min esprimi juĝon pri la faktoj, kiuj jam plenumiĝis kaj pri tiuj, kiuj restas plenumotaj ĝis la printempo de la jaro 2030. Ĉio, kion mi diras, konformas al la juĝo de Dio rivelita en liaj profetaĵoj, kaj ĉiu povas studi ĉi tiujn aferojn kaj kontroli la valoron de mia aserto, libere kaj sen ia ajn devigo. La pruvoj, kiujn mi prezentas, estas prenitaj el la tuta Sankta Biblio, la sola fonto de la "vorto de Dio".

Jen, la 9-an de junio, eŭropanoj estas vokitaj elekti la lastajn parazitojn en la historio de EU. Mi diras parazitoj ĉar la organizado de ĉi tiu dua asembleo de eŭropaj deputitoj laŭvorte parazitis kaj malebligis la rolon de naciaj deputitoj. Inter la du decidniveloj, la decidoj de la deputitoj estas disputataj. La ŝtatestroj kaj iliaj registaroj submetiĝas al la eŭropa aŭtoritato por eviti respondi al la postuloj kaj bezonoj de siaj loĝantaroj. Rezulte, la parazitita EU estas paralizita, nekapabla kontentigi la homojn, kiujn ĝi kunigas. Malkontento estas ĝeneraligita, kaj kiel povus esti alie? Mi jam kondamnis la fakton, ke la transiro al la eŭro rezultigis naŭoblan kreskon de la prezo de sezonaj fruktoj; kio estas nur unu ekzemplo. EU



perfidas ĉiujn siajn falsajn promesojn. Ĝi supozeble malhelpis militon; ĝi ĵus pravigis ĝin en 2022 obeante la ekspansieman elekton de Usono subteni la membrecon de Ukrainio en NATO. Ĉu ni devus esti surprizitaj de ĉi tiu elekto? Ne! Kompreneble ne, ĉar EU estis organizita de la bankoj kaj la grandaj okcidenteŭropaj kaj usonaj financaj potencoj. Kiel la fablo de Jean de la Fontaine, en kiu la rano volis fariĝi tiel granda kiel la bovo, Eŭropo, submetita al Usono, pripensas bonvenigi novajn eŭropajn partnerojn; kio signifas, ke, komencinte per 6 landoj, kaj nuntempe nombrante 27, alportus EU-n al pli ol 30 landoj, se la akcepto realiĝos. Ve! Kiel estis la kazo, en la fablo, por la rano, EU eksplodos; kaj tio post mallonga tempo, de post la profetado de la Tria Mondmilito sub la nomo de ĝia " *sesa trumpeto* " en Apokalipso 9:13 ĝis 21, Dio prenas ĝin kiel strategian celon, donante al ĝi la simbolan rolon de la " *granda rivero*". *Eŭfrato* "sur kiu " *sidas la romkatolika papa malĉastistino*" ankaŭ simbole nomita " *Babilono la Granda* " en Apokalipso 17:5 ".

Mia sperto atestas, pri Dio, ke li vere dividas per siaj profetoj ĉion, kion li faras por esti farita, kiel li entreprenas fari, laŭ Amos 3:7: " *Ĉar la Eternulo, Jwh, faras nenion sen malkaŝi sian sekreton al siaj servantoj, la profetoj .*"

De la momento kiam ni naskiĝas, ni eniras mondon regatan de la diablo, mondon de mallumo en kiu ribelemaj anĝelaj potencoj kunigas fortojn kun siaj homaj viktimoj por treni kiel eble plej multajn homojn en sian falon kaj dian kondamnon. Vi do povas vidi la amplekson de dia amo, kiu certigis, ke profeta konstruo estas havebla al siaj elaĉetitaj elektitoj, lumigante, paŝon post paŝo, ilian vojon, kiu finfine kondukos ilin al eterna savo.

Por sekvi la paŝojn difinitajn de Dio, ni simple bezonas sekvi la aperon de la nombro "7", sciante, ke ĝi portas la saman signifon tra la tuta Sankta Biblio. Ĉi tio estas rivelita en Genezo 2:2-3: " *Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris, kaj Li ripozis en la sepa tago de Sia tuta laboro, kiun Li faris. Kaj Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin, ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis kaj faris .*

Dum tre longa tempo, ĉi tiu sanktigo de la unua Ŝabato en la tera historio estis konsiderata memoraĵo de la originala kreiva verko farita de Dio. Sed, en la revelacioj, de kiuj mi profitis, al la Ŝabato estis donita la profeta signifo de la sepa jarmilo, tio estas, la fina ripozo, kiun Dio kaj liaj elaĉetitaj en Jesuo Kristo dividos eterne. Distingo de la profeta simbola rolo de la septaga semajno estas la bazo de ĉi tiu kompreno. Kaj ni malkovros kiel Dio konfirmas ĉi tiun lumon, kiu donas al la unuaj ses tagoj de Genezo 1, la profetan signifon de la "6000 jaroj" de la tempo de la elekto de la teraj elektitoj fare de Dio.

Unua konfirmo estas rivelita al mi hodiaŭ en Genezo 5:21-24: " *Ĥanoĥ vivis sesdek kvin jarojn, kaj naskigis al li Metuŝelaĥon. Post kiam Ĥanoĥ naskigis al li Metuŝelaĥon, li iradis kun Dio tricent jarojn, kaj naskigis al li filojn kaj filinojn. La tuta vivo de Ĥanoĥ estis tricent sesdek kvin jaroj. Ĥanoĥ iradis kun Dio, kaj ne ekzistis plu, ĉar Dio lin prenis .*"

Ĥanoĥ estis la unua homo, kiun Dio enkondukis en la eternecon sen trapasi morton, kaj lia sperto estas tiel altvalora, ke ĝi estas memorigita en Judas 1:14-15: " *Ankaŭ Ĥanoĥ, la sepa post Adam , profetis pri ili, dirante: Jen la Eternulo venas kun siaj sanktuloj dekmiloj , por fari juĝon kontraŭ ĉiuj, kaj por kondamni*

*ĉiujn malpiulojn inter ili pri ĉiuj iliaj malpiaj faroj, kiujn ili malpie faris, kaj pri ĉiuj malbonaj paroloj, kiujn malpiaj pekuloj parolis kontraŭ li ."*

*" Ankaŭ por ili estas tiu Ĥanoĥ, la **sepa** post Adam ,"* ni legas. Ni vidas tiel la profetan anoncon pri la " **sepa** " jarmilo, komence de kiu la lastaj elektitoj restantaj vivaj siavice vivos, la sperton vivitan de " Ĥanoĥ " aŭ " Ĥanoĥ " laŭ la tempo de la inspiritaj atestantoj. Krome, la mesaĝo, kiu estas ligita al li en Judas, klare koncernas la tempon de la dua alveno de Jesuo Kristo: "**Jen la Sinjoro venas kun dekmiloj da Siaj sanktuloj** , por plenumi juĝon kontraŭ ĉiuj, kaj por kondamni ĉiujn malpiulojn inter ili pri ĉiuj iliaj malpiaj faroj, kiujn ili malpie faris, kaj pri ĉiuj malbonaj vortoj, kiujn malpiaj pekuloj parolis kontraŭ li ."

Post ĉi tiu grandioza spirita perlo, dua estas malkovrota en Genezo 7. Dio rakontas la teruran detruon de la diluvo, kies tipo ankaŭ profetas la homan detruon realigitan dum la glora reveno de Jesuo Kristo. La cititaj nombroj ĉiuj portas precizan profetan signifon.

Verso 1: "*Kaj la Eternulo diris al Noa: Eniru vi kaj via tuta familio en la arkeon, ĉar Mi vidis vin virtulo antaŭ Mi en ĉi tiu generacio.*" Noa estas la profeta bildo de la virtulo elaĉetita per la sango de Jesuo Kristo.

Verso 2 kaj 3: "*Prenu al vi **sep parojn el ĉiu pura bruto** , virbeston kaj ĝian inon; kaj el la brutoj, kiuj ne estas puraj, po unu paro, virbeston kaj ĝian inon; kaj el la birdoj de la ĉielo **sep parojn** , virbeston kaj inon, por ke ilia idaro restu viva sur la tuta tero.*" La "**puraj brutoj**" kaj la "**birdoj de la ĉielo**" estas metitaj sub la signo " 7 " de dia sanktigo.

Verso 4: "*Ĉar post **sep tagoj** Mi pluvigos sur la teron dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, kaj Mi ekstermos de sur la tero ĉiun vivantan estaĵon, kiun Mi kreis ."*" "**Sep tagoj**" kiel "**sep**" mil jaroj kondukantaj al la "**sepa**" jarmilo, kiu estos markita ĉe sia komenco kaj ĉe sia fino per du ekstermadoj de la ribelema, sendia homaro. Ni ankaŭ povas fari la ligon inter ĉi tiuj "**sep tagoj**" kaj la "**sepa**" epoko de la mesaĝoj prezentitaj en Apokalipso 2 kaj 3. Nur post la spirita falo, la apostazio de la "**sepa**" epoko, Jesuo transdonos la ribeleman homaron al ĝia meritita detruo.

Verso 6: "*Noa havis **la aĝon de sescent jaroj**, kiam la diluvo venis sur la teron ."* Noa havas 600 jarojn, bildon de la 6.000 jaroj da tera peko.

Verso 10: "*Kaj post **sep tagoj** la akvo de la diluvo estis sur la tero.*" La tempo de sanktigo estas konfirmita.

Verso 11: "*En la **sescenta jaro** de la vivo de Noa, en la dua monato, **en la dek-sepa tago de la monato** , en tiu tago ĉiuj fontoj de la granda abismo ekflamis, kaj la fenestroj de la ĉielo malfermiĝis.*" La nombro "**17**" simbolas la "**juĝon**" de Dio laŭ Apokalipso 17, kie ni legas en verso 1: "*Kaj unu el la **sep anĝeloj**, kiuj havis la **sep** pelvojn, venis kaj parolis kun mi, dirante: ' **Venu, mi montros al vi la juĝon de la granda malĉastistino** , kiu sidas sur multaj akvoj ."*"

En ĉi tiu ĉapitro 17 de sia sankta Revelacio, Dio celas la instrumenton de sia kolero, Romon, la sangavidan urbon, kiun li elektis por ĉi tiu celo, por puni homan malfidelecon. Li libervole kreis kaj formis ĝin portante la simbolon de falsa sanktigo, kiel pruvas la "**sep**" montetoj de ĝia geografia reliefo. Kaj en la profetaĵo, li ankoraŭ imputas al ĝi ĉi tiun falsan sanktecon priskribante ĝin sub la bildo de "*la besto, kiu havas **sep kapojn** kaj dek kornojn*" en Apokalipso 13:1. Ĉi

tiuj " **sep kapoj** " imputas al ĝi falsan dominan sanktecon, sinsekve, civilan, sub la imperia epoko, poste religian, sub la papa epoko, kiu komenciĝis en 538. Estas lia Revelacio, nomata Apokalipso, kiu fiksas kaj malkaŝas la kodon de ciferoj kaj nombroj elektitaj de la granda kreinto Dio mem.

Mi memorigas ĉi tie ĉi tiun kompletan kodon: la nombroj 1 ĝis 7 simbolas: 1: unuecon; 2: neperfektecon; 3: perfektecon; 4: universalecon; 5: homon; 6: la anĝelon; 7: Dion kaj lian sanktigon. La aliaj nombroj inter 7 kaj 14 reprezentas kombinaĵojn de la unuaj 7 nombroj. Ekzemploj:  $8 = 6 + 2$ ;  $9 = 6 + 3$ ;  $10 = 7 + 3$ ;  $11 = 6 + 5$ ;  $12 = 6 + 6$  aŭ  $7 + 5$ ;  $13 = 6 + 7$ ;  $14 = 7 + 7$ . La nombro 15 indikas la finon de la tempo de graco, tio estas, 3-oble 5, kio signifas: perfektecon de homo aŭ de la tempo de homo. La nombro 16 markas la tempon de la " **sep lastaj plagoj de Dio** ", kiuj falas kaj trafas ribelemajn homojn konsideratajn kulpaj. La nombro 17 estas do tiu de juĝo kaj la nombro 18 estas, en Apokalipso, la horo de la plenumo de juĝo. La nombro 19 koncernas la tempon de la reveno en gloro de Jesuo Kristo. La nombro 20 celas la tempon de la sepa tera kaj ĉiela jarmilo. La nombro 21, tio estas, 3-oble 7, elvokas la perfektecon de la ĉiela gloro de la elaĉetitaj elektitoj, kaj la nombro 22 indikas la instaladon de la elektitoj sur la " **nova tero** ", tio estas, la malnova, purigita de la malpuraĵoj de la "dua morto" de la lasta juĝo kaj regenerita de Dio laŭ la bildo de nova Edeno; glora ĝardeno de Dio, kiun li faros la novan sidlokon de sia eterna trono.

Gen. 7:12: " *La pluvo falis sur la teron kvardek tagojn kaj kvardek noktojn* . " Ĉi tiu nombro de " **kvardek tagoj** " simbolas la tempon de la provo trudita de Dio. Li unue trudis ĝin al sia popolo Izrael post ilia eliro el Egiptujo. La fido de la hebreoj estis provita dum la " **kvardek tagoj** " de spionado en la lando Kanaano. Kaj la timo de la nekredebla popolo kondamnis ilin vagadi en la dezerto dum " **kvardek jaroj** ". Ĉi tio estis okazo por Dio prezenti al sia elektita popolo la principon " *tago por jaro* " , reigebla al " *jaro por tago* ". La principo estas konfirmita en Nombroj 14:34 kaj Ezek. 4:5-6: " *Kiel vi esploris la landon kvardek tagojn, vi portos viajn malbonagojn kvardek jarojn, po unu jaro por ĉiu tago ; kaj vi scios, kiel estas esti sen Mia ĉeesto.* " ... / ... *Mi kalkulos al vi la nombron de la tagoj laŭ la jaroj de ilia malbonago, tricent naŭdek tagojn; tiel vi portos la malbonagon de la domo de Izrael. Kiam vi finos tiujn tagojn, kuŝiĝu sur vian dekstran flankon kaj portu la malbonagojn de la domo de Jehuda dum kvardek tagoj; Mi metos sur vin unu tagon por ĉiu jaro* . » Kaj ĉi tiu principo estas fundamenta por kompreni la uzon, kiun oni devas fari el la profetaj daŭroj listigitaj en diaj profetaĵoj. Siavice, Jesuo estas malfortigita dum kvardek tagoj kaj kvardek noktoj, dum kiuj li ne manĝas. Kaj estas tute malfortigita, ke li alfrontis la diablon kaj liajn tentojn. Li rezistis kaj ne lasis sin venki, eĉ en ĉi tiu malfortigita stato. Lia venko en karna korpo simila al la nia estas do kuraĝigo donita al liaj elektitoj, por ke ili reproduktu ĉi tiun ateston al la gloro de Dio.

En la Sinaja Dezerto de Arabio, proksime de Midjan, Dio prezentis Siajn Dek Ordonojn al Sia hebrea popolo, Izrael. Kaj la kvara el Liaj Dek Ordonoj memorigas pri " **la sanktigo de la sepa tago** " de la dia juda semajno. Ekde mia ministerio, la kialoj, kial Dio " **sanktigis Sian sepan tagon** ", estas komprenitaj kaj ŝajnas perfekte pravigitaj al judoj kaj kristanoj egale, ĉar dia savo estas prezentita kaj ofertita al ĉiu homo, sendepende de deveno, haŭtkoloro kaj raso.

Profetante la ripozon gajnitan per la venko de Jesuo Kristo, sed ripozon, kiu estos akirita nur je la tempo de Lia glora reveno, Lia " **sepa-tag**a " sabata ripozo havas ĉiun pravigon por esti praktikata kaj honorata de Liaj elaĉetitaj elektitoj, ĝis Li revenos por serĉi ilin, por preni ilin kun Si kaj konduki ilin en Sian ĉielan regnon. **Kiu povas rifuzi honori la simbolon de estonta venko? Nur venkitaj kristanoj**

Kiam religio montriĝas nekapabla paroli al homa inteligenteco, ĝi delogas ĝin je la nivelo de ĝiaj sentoj. Kaj nur vera religio havas argumentojn de vero, kiuj parolas al homa inteligenteco, ĉar ĝi restas logika kaj kohera de komenco ĝis fino. Laŭ Dan. 11:38, la romkatolikismo delogas siajn sekvantojn per la gloro de siaj preĝejoj kaj katedraloj ornamitaj per riĉaĵoj: " *Sed la dion de fortikaĵoj li honoros sur sia piedestalo; al tiu, kiu ne konis siajn patrojn, li omaĝos per oro kaj arĝento, per altvaloraj ŝtonoj kaj multekostaj objektoj* . " Siaflanke, Islamo ekspluatas la belecon de la kaligrafio, kiu ornamas siajn moskeojn kaj estas ĝia fiero.

Ekzistas nur unu homaro, kiun la diablo dividas religie kaj civilize por pli bone regi ĝin.

La homaro bezonas kredi je la ekzisto de Dio tiom, kiom ĝi bezonas kredi je la ekzisto de la diablo, lia kaj nia malamiko. Dio kaj la diablo estas du flankoj de la sama monero, kiu estas religio. Tial ne senkaŭze la diablo organizas siajn religiojn imitante la veran dian religion. En profeta simbolismo, " *la suno* ", " *la plej granda lumajo* ", simbolas la veran dian lumon kaj " *la luno* ", " *la plej malgranda lumajo* ", la stelo de mallumo, simbolas la falsan kaj diablan dian lumon. " *La suno kaj la luno* " estas du lumaj steloj, kiuj estas tre neegalaj kaj absolutaj kontraŭaj. Krome, " *la luno* " nur reflektas la tre malfortigitan dian lumon kaj kaŝas sian dorson de la homaro. Ĝi tiel indikas la tendaron de religia trompo, kiu laŭlonge de la tempo kunigas ĉiujn religiojn kaj religiajn grupojn, kiujn Dio kondamnas kaj malakceptas.

Ni povas malkovri el la profetaĵoj de Daniel, ke unue, la juda religio estis malakceptita de Dio en la aŭtuno de 33, post kiam li sinsekve postulis la morton de sia mesio, Jesuo Kristo, la 3-an de aprilo 30, kaj ŝtonumis la junan diakonon Stefano, kiu atestis por li. Daniel ankaŭ malkaŝas la juĝon, kiun Dio alportas al la urbo Romo en ĝiaj du sinsekvaj fazoj, civila respublikana kaj imperia, poste false kristana kaj papa. Ni devas kompreni, ke Dio uzas Romon kiel instrumenton de sia kolero. Estas en ĉi tiu rolo, ke la malfidelaj kristanoj estas transdonitaj al li en 313, laŭ Daniel 8:12: " *La armeo estis savita per la ĉiutaga ofero-pro peko; la korno deĵetis la veron, kaj prosperis en tio, kion ĝi celis fari* . " En ĉi tiu verso, " *la deĵetita vero* " rilatas al la dia leĝo, tio estas, la sankta biblia vorto de Dio pri la du interligoj. La papa reĝimo en Romo kontraŭbatalis ĝin, anstataŭigis ĝin per sia "misalo" kaj kuraĝis transformi la dian tekston de la leĝo de la Dek Ordonoj, skandale kaj " **arogante** " kuraĝinte forigi la duan ordonon kreante alian por konservi la tutan nombron de la Dek Ordonoj. La dia anonco farita en Daniel 7:25 tiel plenumiĝis senkonteste: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo kaj subpremos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn ; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por tempo kaj tempoj kaj duono de tempo* . " Nekonsciaj pri la farita ŝanĝo, la katolikoj de 2024 ne konscias, kiel

iliaj pliaĝuloj, ke Dio malpermesas adorkliniĝi antaŭ la statuoj de katolikaj sanktuloj kaj ajna alia reprezentado de teraj aŭ ĉielaj kreitaĵoj.

La situacio estas sufiĉe kompleksa por ke ordinaraj mortontoj miskomprenu ĝin. Ĉar Dio ne batalas kontraŭ la katolika religio, kvankam li kondamnas ĝiajn kulpojn kaj pekojn. Romo estas dia konstruo kreita por praktiki perforton kaj kaŭzi morton. Dio elektis Romon el inter ĉiuj paganaj formoj, kiujn la homaro produktis. Konkeri imperian Romon estis tre utila por permesi al Kristo trudi sian teran ministerion al la nacio de Izrael. Kaj post ĝi, la papa reĝimo ankaŭ utilis por kolekti la malpiulojn kaj igi la vere elektitojn suspektindaj kaj rezistemaj. Per konduto persekutema, papa Romo parte reduktis la sekvojn, katastrofajn por la kredo, de la religia paco establita en 313. Kaj sen persekutado, nia epoko estas pli malutila ol iam ajn por la vera kredo. Sen persekutado, religio estas ignorata de la homaj masoj, tiom ke, paradokse, la paco, kiu estas tiel agrabla, fariĝas la plej malbona afero por la kredo je Dio. Por plenumi sian programon, Dio uzas ĉiujn necesajn rimedojn, eĉ la plej konfliktajn. Kaj en ŝajna konfuzo, lia sola celo estas lumigi siajn verajn elektitojn per sia dia kaj sankta lumo, por ke, konante lian veron, ili estu savitaj per lia venko akirita en Jesuo Kristo.

La savo de Kristo povis profitigi nur homojn kapablajn koni la kondiĉojn de savo. Kaj por plenumi ĉi tiun kondiĉon, la lumo de la Sankta Biblio estas nemalhavebla. La bazoj de ĉi tiuj kondiĉoj estis disvastigitaj tra la tuta Romia Imperio fare de la unuaj kristanoj. Dum la tempo de persekutoj kaj post ili, ĉi tiuj bazoj restis agnoskitaj de disaj malplimultoj, ĝis 313 kiam la mensogo de la romkatolika pretendo estis trudita, subtenata de la romia imperiestro Konstantino la 1-a. <sup>Estis</sup> dum ĉi tiu tempo, ke la biblia vero suferis fortan atakon en multaj koncilioj organizitaj por juĝi pri doktrinoj portataj de false konvertitaj kristanoj, ĉar ili restis vere tre paganaj, malgraŭ sia kristana pretendo. Malinda je la savo ofertita de Jesuo Kristo, ĉi tiu falsa kristanismo jam ne estis inda je la signo de sanktigo, kiu konsistigis la praktikon de la "sepa-taga Ŝabato". Ankaŭ, por marki ilian apartenon al la diablo, Dio igis ilin adopti la ripozon de la unua tago dediĉita de la paganoj al la adorado de la "Nevenkita Suno", la dieco de la paganaj romianoj inkluzive de la imperiestro Konstantino la 1-a <sup>mem</sup>; tio per la dekreto de Milano datita la 7-an de marto 321.

Inter 538 kaj 1798, dum 1260 jaroj profetitaj en Danielo 7:25, per la esprimo "tempo, tempoj, kaj duono de tempo", la Sankta Biblio estis celo de katolika malamo kaj de la francaj revoluciuloj. Dio profetis ĉi tion en Apokalipso 11:3, kie la "du atestantoj" indikas la sanktajn skribaĵojn de liaj du sinsekvaj interligoj. Li tiel kondamnas la du historiajn persekutantajn fontojn, kiuj siavice batalas kontraŭ lia biblia vero. Dio inkluzivas en ĉi tiu tempo de 1260 jaroj la verkojn plenumitajn de la protestantaj reformantoj, pri kiuj li diras en Apokalipso 2:24: "Sed al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun instruon, kaj ne konas la profundojn de Satano, kiel oni diras, mi diras al vi, mi ne metas sur vin alian ŝarĝon;" Kiel ĉi tiu teksto indikas, escepte, Dio konsentas savi ĉi tiujn fidelajn protestantaj servistojn malgraŭ la neperfekteco de ilia fideleco. Ni trovas ĉi tie la kialon, kial la verko de la Reformacio ne aperas en la profetaĵoj prezentitaj de Danielo.



Ni devas rimarki la ĉefan kaŭzon de la falo de Protestantismo ekde la printempo de 1843. Dio riproĉas ĝin pro tio, ke ĝi ne konservis siajn verkojn produktitajn en la 16-a jarcento, kiel li ordonas al ĝi en Apokalipso 2:25: " *nur, kion vi havas, tenu ĝin ĝis mi venos.* " Kaj Jesuo plue specifikas en verso 26: " *Al tiu, kiu venkas kaj gardas miajn farojn ĝis la fino, al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj.* " Tial, en Apokalipso 3:1-2, Jesuo malkaŝas la sekvojn de la ekvalido de sia dekreto preskribita en Dan 8:14. Li deklaras en la printempa tago de 1843: " *Skribu al la anĝelo de la eklezio en Sardeso: Jen estas la aferoj, kiujn diris tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn : **Mi konas viajn farojn** . Mi scias, ke **vi estas nomata viva, kaj vi estas mortinta** . Estu vigla, kaj fortigu la ceterajn, kiuj estas pretaj morti; **ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio** .* " Notu, ke Jesuo Kristo kondamnas " **la neperfektecon de faroj** " produktitan de la protestanta kredo. Estas ĉi tiu neperfekteco, kiu konsistigas atakon kontraŭ la Sankta Biblio. Tiam ni povas reliefigi la gravecon, kiun la studo de bibliaj profetaĵoj meritas; ĉar nur ĉi tiu studo kaj ĝiaj spiritaĵoj malkovroj permesas al ni kompreni la kaŭzon de ĉi tiu postulo de perfekteco de la faroj de kredo, kiu sekvas la provizoran akcepton de la neperfekteco de ĉi tiuj faroj. Nur la dekreto de Daniel 8:14 klarigas ĉi tiun subitan ŝanĝon en la juĝo de Dio. Tiel, laŭ sia ĝusta traduko, ĉi tiu verso diras: " ***Ĝis vespero kaj mateno de du mil tricent, kaj sankteco estos pravigita.*** " La novan statuson de " **sankteco** " Dio atribuas al la elektitoj elektitaj post du sinsekvaj atendoj pri la reveno de Kristo organizitaj en Usono, printempe de 1843 kaj la 22-an de oktobro 1844.

Kaj ekde la printempo de 1843, Dio testis la fidon de homoj juĝante iliajn farojn laŭ ilia konformeco al la perfekta modelo de fido difinita de la Sankta Biblio, la plej sankta vorto de Dio. Kontraŭe al la ŝajnoj kreitaj de la falsaj asertoj de protestantaj kristanoj, " **la vojo de savo** " restis " **mallarĝa** " kaj **malmultaj** estas tiuj, kiuj iras ĝin .

Ekde la 22-a de oktobro 1844, la lastaj elektitoj elektitaj de Dio ricevas, kun la praktiko de la " ***sepa-taga Ŝabato*** ", la " ***signon*** " de sia sanktigo. La Ŝabato tiel reakiris sian rolon kiel " ***signo*** " de aparteno al Dio, kiun Ezek. 20:12 kaj 20 aljuĝas al ĝi: " *Ankaŭ Mi donis al ili Miajn Sabatojn kiel **signon** inter Mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi estas YaHWéH, kiu sanktigas ilin. .../... Sanktigu Miajn Sabatojn, kaj ili estu **signo inter Mi kaj vi** , por ke ili sciu, ke Mi estas YaHWéH, via Dio .* " Fakte, estante tiu de la kreinto Dio, ĉi tiu " ***signo*** " estas lia reĝa " ***sigelo*** " ***citita en Apokalipso 7:2-3:*** " *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan **la sigelon de la vivanta Dio** ; li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, kaj diris: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos sur iliaj fruntoj la servistojn de nia Dio.* " Kaj en Ezek. 20, verso 11 ankaŭ indas rimarki: " *Mi donis al ili Miajn leĝojn kaj konigis al ili Miajn ordonojn, kiujn la homo devas plenumi, **por vivi laŭ ili** .* " Ĉi tiu verso esprimas la plej bonan difinon de la rolo, kiun Dio donas al la tuta Sankta Biblio. Efektive estas konformeco al tio, kion ĝi instruas, kiu igas homon inda " ***vivi*** " per plilongigo de siaj tagoj sur la tero en antaŭĝojo de eterneco. Kaj fido al Kristo ofertas al la veraj elektitoj rimedon por akiri pardonon por la peko heredita de Adamo kaj Eva, kaj por la peko farita pro malforteco, tio estas, propravole.

Tiu ĉi doktrina punkto estas fundamenta: la celo postulata de Dio estas biblia konformiĝo, kaj la rimedo, ankaŭ trudita, estas fido metita en la morta ofero de Jesuo Kristo. Por sia pereco, falsaj kristanoj renversas la prioritaton de tiuj ĉi du postuloj de Dio. Kaj, kutimiĝante interpreti la planojn de Dio renversante la realecon, ili konceptas lin nur kiel paciganton, eĉ dum li prepariĝas igi ilin mortigi unu la alian en teruraj kaj abomenindaj konfliktoj. Ĉiu povas vidi, ke kiam danĝero minacas ilin, falsaj kristanoj, la katolikaj papoj en la avangardo, komencas preĝi al Dio, petegante lian intervenon por trudi lian pacon. Dum paska beno, Papo Johano Paŭlo la 2-a liberigis kolombon kiel signon de paco adresitan al Dio kaj al la popolo kunveninta en la Vatikana korto antaŭ li. La liberigita kolombo revenis dufoje al li kaj alteriĝis sur lian kapon. Ĉi-okaze, Dio donis la signon de sia rifuzo de papa propeto. Aŭdante nek la juĝon nek la vortojn de Dio, falsaj kristanoj ŝajnas esti forgesintaj, ke Jesuo diris en Mat. 10:34 ĝis 36: "***Ne pensu, ke mi venis, por alporti pacon sur la teron ; mi ne venis, por sendi pacon, sed glavon . Ĉar mi venis, por meti homon kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon, kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrino; kaj la malamikoj de homo estos liaj propraj domanoj .***"

Jesuo ankaŭ diras post tio, kontraŭe al la humanisma penso, en verso 37: "*Kiu amas sian patron aŭ patrinon pli ol min, ne estas inda je mi, kaj kiu amas sian filon aŭ filinon pli ol min, ne estas inda je mi.*" Mi jam atestis, ke mi suferis la sekvojn de mia memorigo pri ĉi tiu verso al mia tre sentema kaj humanisma kunulo; kiu markis inter ni, laŭ lia decido, definitivan rompon de la asocio de nia voĉa duopo. Ĉi tiun definitivan karakteron konfirmis lia morto pro Alzheimer-malsano.

Mi revenas al la tre grava rolo de la libro de Daniel, kiu metas ĉiujn fundamentojn, sur kiuj Dio organizis kaj konstruis sian revelacion nomatan Revelacio. Sen ĉi tiu revelacio preparita de Dio en Daniel, la Revelacio donita al la apostolo Johano estas nedeĉifrebla. Ĉar la dato 1843 konstruita de Daniel 8:14 pravigas, sen esti citita tie, la tutan strukturon kaj dividon de la ĉapitroj, kiuj prezentas la tri ĉefajn temojn de la libro de Revelacio: "***la leteroj, la sigeloj kaj la trumpetoj***". Same kiel la Biblio estas simbolita per "***du atestantoj de Dio***" en Revelacio 11:3, la revelacioj preparitaj por la "adventista" tempo baziĝas sur la profetaĵoj de Daniel pri la malnova interligo kaj Johano pri la nova interligo. Dio tiel atestas pri la perfekta kohereco de sia principo de savo, kiu ripozas sur la skribaĵoj de la atestoj de la du interligoj, kiuj kune konsistigas lian sanktan Biblion.

Populara diraĵo diras: avertito estas antaŭgarnita. La populara ordinara racio do aprobas la elekton de la elektitoj, kio kondukas ilin voli profiti de la profetaj avertoj, kiujn Dio pretigis por ili. Kaj ĉi tiu populara diraĵo estas eĉ pli vera ol ĝia inventinto pensis, krom se tiu inventinto estas Dio mem. Ĉar la profeta averto, kiun li proponas al siaj elektitoj, malkaŝas al ili la programon de la verkoj de Dio, sed ankaŭ la programon de agoj plenumataj de la diablo, liaj ĉielaj demonoj kaj liaj teraj agentoj. La kaŝita flanko de la luno estas identigita, ĉar la verkoj de la tendaro de mallumo estas profetitaj, hodiaŭ komprenitaj kaj ĝuste interpretataj.

De la komenco mem de la Sepa-taga Adventismo, Dio sciigis al siaj elektitoj, per sia mesaĝistino nia fratino Ellen G. White, la horaron de la fina testo de fido, kiu devas antaŭi la gloran revenon de Jesuo Kristo. Ĉi tiu mesaĝo estis bonvenigita kaj ricevita, sed por Adventismo, ĝi fariĝis la arbo, kiu kaŝas la arbaron. La pioniroj de Adventismo pensis, ke la romia dimanĉo estus " *la marko de la besto* " nur en la fina kunteksto de la fino de la mondo. Rezulte, ili perdis la vidon de la urĝeco kondamni la malbenon de la romia dimanĉo kaj la dian postulon pri sabato-observo. Kun la tempo kaj generaciaj ŝanĝoj, Adventismo en la jaroj 1991-1994 estis nur ombro de sia antaŭa memo. Ĝi fariĝis kunveno de humanismaj homoj, kiuj, kiel aliaj kristanoj, prioritatis homon super Dio. Tiel ke, submetita al testo de profeta fido, li faris en 1991-1994 la eraron faritan de la protestantoj inter 1843 kaj 1844. La netaksebla trezoro, kiu reprezentas la gloran profetan revelacion de Dio, estis abomene malestimata kaj malakceptita, kio donas al la mesaĝo adresita al Laodikea ĝian tutan signifon kaj ĝian dian pravigon. La sama juĝo, kiu sinsekve kondamnis la katolikajn kaj protestantajn religiojn, ankaŭ juĝis kaj kondamnis la oficialan institucion Sepa-tagan Adventismon; trovinte ĝin nuda, ĝi elvomis ĝin. Kaj ĉi tiuj klarigoj de la profeta teksto ne estas prenendaj malserioze laŭ la mesaĝo transdonita de la Spirito en 2 Kor. 5:2-3: " *Tial ni ĝemas en ĉi tiu tendo, sopirante surmeti nian ĉielan loĝejon, se efektive ni troviĝos vestitaj kaj ne nudaj* ." La mesaĝo kaŝita sub ĉi tiu malgranda vorto " **nuda** " fariĝas tragedie klara: tiu, kiun Jesuo juĝas " **nuda** ", ne " surmetos la ĉielan loĝejon ."

Dio atestas per ĉi tiu juĝo la perfektan stabilecon de sia justecosento, ĉar pro la samaj kialoj, li juĝas kaj kondamnas sammaniere, laŭlonge de la tempo, ĉiujn, kiuj eniras lian aliancon aŭ pretendas esti parto de ĝi.

Dia lumo ne estas statika. Venante de la vivanta Dio, ĝi konstante evoluas kaj devas evolui tiel longe kiel Dio volas. La homo ne havas legitimecon dekreti, ke ĉi tiu evoluo devas ĉesi. Ĉi tiu verso el Proverboj 4:18 konfirmas ĉi tiun principon: " *La vojo de la virtuloj estas kiel brilanta lumo, **kiu brilas pli kaj pli ĝis la perfekta tago*** ." Nun ĉi tiu " **perfekta tago** " nomiĝas Zenito kaj ĝi ne estos atingita ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo atendata por la printempo de 2030. Ĝis tiu tempo, ĉiu vera servisto de Dio en Jesuo Kristo devas aŭskulti la mesaĝojn, kiujn la Spirito prezentas al tiuj, kiujn li elektas por nutri ilian fidon kaj tiun de iliaj fratoj kaj fratinoj en Kristo disigitaj tra la tero.

Mi memorigas vin, ke la malestimo montrita al la biblia profeta vorto estas pligravigita per la averto donita de Dio, klare **esprimata en la Sankta Biblio**, en 2 Petro 1:19 ĝis 21: " *Kaj ni havas la profetan vorton pli certan, al kiu vi bone faras, ke vi atentis, kvazaŭ al lampo, kiu brilas en malluma loko, ĝis la tagiĝo ekbrilos kaj la matenstelo leviĝos en viaj koroj. Sciante unue tion, ke neniuj profetaĵoj de la Skribo estas laŭ privata interpreto; ĉar profetaĵoj neniam venis per homa volo, sed homoj, movataj de la Sankta Spirito, parolis laŭ Dio.* " Simile, estas skribite en 1 Tes. 5:19 ĝis 23: " **Ne estingu... ne la Spiriton** . **Ne malestimu profetaĵojn** . Sed provu ĉion; tenu forte la bonon, detenu vin de ĉia malbono. Nun la Dio de paco mem **sanktigu vin** perfekte; kaj via tuta spirito kaj animo kaj korpo estu **konservitaj senkulpaĵ** ĉe la alveno de nia Sinjoro Jesuo Kristo .

### M62 - junio 1944: la memorceremonioj

Ĉi tiu monato junio estas vere la monato de memorfestoj, ĉar krom reprezenti la 80-an <sup>datrevenon</sup> de la Alianca surteriĝo en Normandio, Francio, ĉi tiu monato junio estas ankaŭ la monato, kiam mia 80-a jaro de tera vivo finiĝas. Kaj ĉi tiu monato junio estas ankaŭ la monato, kiam mi estis baptita kiel Sepa-taga Adventisto en la jaro 1980. Ĉi tiu monato junio, ĵaŭdo la 20-a, ankaŭ estos la tago de la somera solstico.

La memorfestoj pri la D-tago okazas ĉiujare la 6-an de junio, sed ĉi tiu jaro estas speciala, kaj pro la 80-a <sup>datreveno</sup> kaj pro la grandega streĉiĝo, kiu nun dividas la okcidentajn NATO-fortojn kontraŭ Rusio. La situacio signifas malboniĝis ekde la festadoj de la pasinta jaro. Rusio estis dominata de la ukraina armeo ĝis la fiasko de sia lasta ofensivo, kaj de tiam Rusio ekregis. Okcidentaj potencoj prave maltrankviliĝas pri ĉi tiu renversiĝo de la situacio, kaj opinioj inter la aliancanoj diverĝas. Kelkaj favoras pliintensigon de la engaĝiĝo, dum aliaj rezolute kontraŭas ĝin.

Tial estas utile pli detale rigardi la spertojn de tiuj landoj, kiuj favoras eskaladon.

En 1991, profitante la krizon en Sovetunio, inter la unuaj el ĝiaj respublikoj, la baltaj landoj liberigis sin de la rusoj kaj metis sin sub la usonan protekton de NATO kaj Eŭropo, kiuj bonvenigis ilin en 2004. Proksimeco favoras la translokigon de malsanoj, mikroboj kaj virusoj. Tamen, per sia establado ĉe la okcidenta rando de la eksa Sovetrusio, ĉi tiuj baltaj landoj enviis la liberecon kaj abundon, kiujn la EU-membroŝtatoj, iliaj limnajbaroj, avide ĝuis. Sufiĉis do, ke la reĝimo de Sovetunio kolapsu, por ke ĉi tiuj baltaj landoj profitu la okazon kaj deklaru sin sendependaj nacioj. Ĉi tiu ago estis preparita de Dio por penetri la rusofoban vermon en la eŭropan pomon, ankoraŭ tiutempe rusofilan. Ĉar dum Eŭropo profitis de la rusa gaso, kiun Germanio aprezis, eĉ kiel eŭropaj membroj, la baltaj landoj adoptis militemajn leĝojn kaj konduton kontraŭ siaj ruslingvaj malplimultoj. Tiuj unuaj paŝoj, malgrandaj riveretoj kiuj faras grandajn riverojn, ofte restas nerimarkitaj, sed mi asertas, ke tiuj rusofobiaj mezuroj estas ĉe la origino de tio, kio, disvolviĝante, fariĝos, al ĉies malfeliĉo, la "Tria Mondmilito".

Samtempe, Ukrainio ankaŭ kandidatiĝis por aliĝo al EU, sed la germana kancelierino Angela Merkel kategorie kontraŭis ĝian akcepton, pravigante sian pozicion per la grandega korupto, kiu regis en tiu lando. Uf! Eŭropo gajnis kelkajn jarojn da paco, sed ne plu, ĉar kun la paso de la tempo, Ukrainio prenis la iniciaton altiri rusan koleron. Tio, per organizado de puĉo kaj kreado de situacio de interna milito inter ruslingvaj kaj rusofobiaj ukrainoj, kion la baltaj landoj riskis provoki kiel membroj de EU. Ni jam povas kompreni, kiajn avantaĝojn EU gajnos bonvenigante landojn el la Oriento. La vermo de la baltaj landoj, kaj tiu de Pollando, estis fortigita per la ukraina vermo. Kaj la EU-pomo nun estas kondamnita esti manĝata de interne kaj ankaŭ de ekstere. La ukraina interna milito ne estis konsiderata interna milito, ĉar NATO tuj rekonis la puĉistan

tendaron en la Majdana Placo de Kievo. Ĉi tiu elekto jam estis maljusta kaj nelegitima, ĉar okcidenta juro ne legitimas la renverson de prezidanto laŭleĝe elektita de sia popolo. Kaj jen, la NATO-tendaro montris la hipokritecon, kiu karakterizis ĝin ekde sia kreo, tio estas, ekde la post-1945-a milito. Duoblaj normoj estis la normo en multaj situacioj implikantaj la Okcidenton. Historio atestas tion ekde la fino de la nazia reĝimo kaj ĝia kroata satelito Ustaŝa, kies plej monstraj krimuloj profitis de la helpo de la Internacia Katolika Ruĝa Kruco-reto. Ili trovis rifuĝon en Sudameriko, Centrameriko kaj Nordameriko, kie la usonaj aŭtoritatoj memkontente reciklis ilin kaj ekspluatis iliajn profesiajn talentojn. Kaj inter ili estis la germanaj naziaj sciencistoj, kiuj helpis ilin disvolvi la unuajn atombombojn faligitajn sur Hiroŝimon kaj Nagasakon en 1945.

La nuna internacia situacio reproduktas ŝablonon, kiu jam okazis dufoje. Internaciaj malamoj ĉiam rezultigis militojn. Sed nia epoko havas specifan, ekskluzivan karakteron, kiu igas la situacion pli terura ol iam ajn. Unuflanke, la koleraj landoj havas nukleajn armilojn senlime pli potencajn ol tiuj de 1945. Aliflanke, la homaron animas ribelema spirito senkompara en la tuta homa historio, escepte eble en la tempo de la diluvo plenumita de Noa.

Ni trovu la originon de ĉi tiu aparte ribelema karaktero.

Male al Eŭropo, Usono neniam estis atakita sur sia nacia grundo. La du antaŭaj mondmilitoj okazis ĉefe en Okcidenta kaj Orienta Eŭropo kaj en la Pacifika Oceano. Kvankam malproksime de la batalkampoj, la usona popolo tamen devis batali kontraŭ siaj naturaj demonoj: sia kontraŭnigra kaj kontraŭmiksrasa rasismo. Blankuloj preskaŭ ekstermis la originajn indiĝenojn nomitajn "ruĝhaŭtuloj" (igante ilin aŭtentaj Adamoj). La "Suduloj" sklavigis nigrulojn ĝis la "Norduloj" venkis. Sed rasismo daŭras malgraŭ la malpermeso, kiu oficiale kondamnas ĝin. Usono estas nature lando de perforto. Unue, ĉar ĝiaj loĝantoj, kiuj venis el la tuta mondo, estis nature deciditaj kaj harditaj homoj, ĉar ili prenis grandegajn riskojn vetante je ekloĝo en malamika lando, loĝata de furiozaj kaj sangavidaj militistaj indiĝenoj. La usona karaktero estas tiel konstruita per natura selektiveco kreita de la cirkonstancoj de la regroupiĝo. Kaj la ekspansio de okcidentaj blankuloj komenciĝas sur ĉi tiu usona grundo loĝata de indiĝenoj kun kuproruĝa haŭto. De milito al milito, ekipitaj per pafiloj, la blankuloj dispremas la ruĝulojn kaj finas trudi sin sur la tutan kontinenton de Usono. Perforto estas en la menso de preskaŭ ĉiuj kaj la unuaj setlantoj vivis la situacion de ĉi tiuj hebreoj, kiuj, reveninte el kaptiteco en Babilono, rekonstruis la domon de Dio en Jerusalemo, konservante siajn armilojn apud siaj iloj. Solvita la "indiana" problemo, Usono estas en interna paco aŭ preskaŭ ĉar malbono tie facile disvolviĝas, ĉar la lando estas grandega kaj ofertas al krimuloj kaj murdintoj abundajn ŝancojn agi preskaŭ senpune. Tiu, kiu pafas plej rapide, trudas sian regadon. Kaj la ŝancoj vivi longan vivon estas tre reduktitaj. En la grandaj urboj, la situacio iom post iom pliboniĝis en la nomo de civilizo kaj la establado de leĝoj kaj oficialaj juraj decidoj. Sed la usonano restis neredukteble batalanto, la homoj de la "Okcidento", la "Vakeroj", kaj la "Orfebro" al la "Malproksima Okcidento" ekde 1848. Li amis bataladon, trinkis viskion, ĝinon kaj alkoholon en ĉiuj ĝiaj formoj. Krome, li lernis de la Ruĝuloj la kutimon fumi tabakon. Ĉiuj ĉi tiuj heredaĵoj konstruis lian specifan karakteron. Kiam la milito de 1914 eksplodis en



Eŭropo, multaj junuloj kun la deziro batali volontulis kaj enŝipiĝis al Francio kaj ĝiaj malbonaŭguraj kaj mortigaj tranĉeoj. La postvivantoj revenis en pli-malpli malbona stato, kaj la vivo daŭris ĝis la Dua Mondmilito, kiu komence estis tre profitiga por la usona ekonomio, ĉar la bezono de Anglio pri milita ekipaĵo estis grandega. Kaj konvojoj de ŝipoj transportas al anglaj havenoj la produktojn, kiujn la usonanoj fabrikas kun tia entuziasmo.

La 7-an de decembro 1941, la situacio ŝanĝiĝis por Usono. Ĝia pacifika stacio, Pearl Harbor, estis atakita de japanaj aviadiloj, kiuj detruis plurajn ŝipojn ankritajn en la haveno de la urbo. Post ĉi tiu surpriza atako de Japanio, Usono oficiale eniris mondmiliton por la unua fojo. Ni taksu la situacion: ni havis popolon nature eman al perforto, kaj patroj estis amase rekrutitaj por batali kontraŭ Japanio. Tiam virinoj kaj patrinoj venis anstataŭigi ilin en industria produktado. La demando: kio okazis al iliaj infanoj?

Jen ni estas ĉe la fonto de la serĉata klarigo. Infanoj kreskigas sin mem, sen la superrigardo de sia patro okupata batalante, kaj sia patrino laboranta en la fabriko. La kosto de ĉi tiu ŝanĝo estos grandega por la tuta homaro. Estas ĉi tiu historia kunteksto, kiu kreas la ribeleman infanon de nia tempo. En senbrida libereco, infanoj emancipas sin kaj lernas vivi inter si en pli-malpli rivalaj bandoj; tio donas la ŝancon batali, kaj foje perforte. En la rasismo de tiu tempo, grupoj baziĝas sur raso kaj haŭtkoloro. Kaj laŭ ilia skalo, junuloj gvidas etnajn luktojn. En ĉi tiu nova monumenta Babelo, la apartigo jam ne estas lingvo, sed la fizika aspekto de estaĵoj.

En 1945, du atombomboj sufiĉis por ke Japanio akceptu malvenkon. La milito finiĝis, kaj patroj revenis al sia lando kaj siaj familioj. Sed kia ŝanĝo en familiaj rilatoj! Patroj estis traŭmatigitaj de la milito, kaj elĉerpitaj patrinoj alfrontis siajn infanojn, kiuj fariĝis tre sendependaj. Ne plu bezonante labori por la milito, la usona industrio tiam disetendiĝis kuraĝigante la aĉeton de bonfarto kaj komforto, en ĉiuj ĝiaj aspektoj, ebligataj eĉ por la malpli riĉaj danke al pruntoj kaj kredito. Moderna ekipaĵo estis evoluigita, fridujoj anstataŭigis la malnovajn fridujojn, kaj radio kaj ĝia senĉesa reklamado fariĝis la kamaradeco de dommastrinoj, de ĉiuj dommastrinoj.

La nova socio formiĝas kaj ĉi tiu modelo daŭros ĝis nia tempo. Ĉar, en la 60-aj jaroj, junuloj dividas la pasion por ritma kaj skuista muziko. Jam ne estas muziko, kiu trankviligas moralon, ĉar ĉi tiu nova muzika stilo, nomata "Rokenrolo", tradukita kiel "svingo kaj rulo", kondukas junulojn en detruajn trancojn. Kaj kiel kontaĝa malsano, favorita de la evoluo de radio, tra la Okcidento, la malbono de Rokenrolo disvastiĝas al la eŭropa junularo en ĉiuj ĝiaj landoj. Por la eŭropa junularo, la modelo por imiti fariĝis tiu de junaj usonanoj, la inventintoj de modernaj muzikaj idoloj. Junuloj glutas pli ol trinkas la tutan usonan kulturon el ĝiaj "vakerfilmoj" plenaj de perforto, ĝiaj teknikaj inventoj kaj ĝia sovaĝa muziko.

Dum Ameriko estis origine invadita de loĝantaroj ĉefe el Eŭropo, kvazaŭ bumerango en la 1960-aj jaroj, ĝia vivmaniero revenis por domini, unue tra Okcidenta Eŭropo, poste multe pli poste en Orienta Eŭropo. La koloniigo de mensoj kaj ilia reprogramado komenciĝis per radio. Junuloj havis siajn proprajn

specifajn kanalojn, kiuj sekvis la muzikan evoluon de la momento kaj elsendis la "sukcesojn" de la furorlibroj en ĉiuj eŭropaj landoj kaj lingvoj kaj en Usono.

Jen la aferoj, kiuj formis la homaron kreskigitan sen Dio. Tio estis la unua programado de Uson-centra tutmondismo kaj ĝia delogo.

En Francio, en majo 1968, la frukto de la ribelo de la junularo nutrita de la usona lakto fine aperis en la formo de revolucio gvidata de junuloj, origine studentoj. Kion petis ĉi tiu sufiĉe riĉa junularo, jam nenion mananta? Eĉ pli da libereco; seksa libereco, politika libereco, anarkia libereco, ĉar la montritaj logotipoj legis: "Nek dio nek mastro; estas malpermesite malpermesi." La usona veneno kreis monstron, kiu rifuzis esti malsovaĝigita kaj direktita. Naskita en 1944, mi tiam estis 24-jaraĝa kaj rigardis mirigite, kiel ĉi tiu perforto esprimiĝis. Mi laboris kaj havis aliajn personajn zorgojn ol tiuj de ĉi tiu kaprica junularo. Sed en tiu aĝo, mi ne eskapis la rokkulturon de la momento kaj, iom post iom perfektigante miajn kapablojn, mi ludis la gitaron kaj, kun pli riĉa amiko, kreis la unuan rok- kaj junularan muzikgrupon en mia urbo. Mi fine praktikis ĉi tiun talenton profesie ĝis mia konvertiĝo al Kristo en junio 1980.

Mia aĝo de 80 jaroj igis min atestanto, gardanto, kiu spertis dramajn, longdaŭrajn ŝanĝojn en Francio kaj la mondo. Prezidantoj de la Respubliko venis kaj foriris, la 5-a Konstitucio <sup>anstataŭigis</sup> la 4-an <sup>Konstitucion</sup>, kaj sub la politika alibio de demokratio, sinsekvaj prezidantoj regis la landon kiel demokratiaj reĝoj. Daŭris ĝis 2007 por ke la prezidenta povo ekregis, rekta heredanto de Majo 1968. Kaj kion mi povas diri estas, ke vera ŝanĝo okazis. Ĝis 2007, sinsekvaj prezidantoj restis markitaj de la spirito de la 4-a <sup>Respubliko</sup>, kie la registara povo estis limigita. Prezidantoj limigis sin mem ĝis 2007. Kaj la juna prezidanto Nicolas Sarkozy markis la transiron inter la malnova prezidenta normo kaj la nova normo, multe pli avida uzi la plenajn povojn donitajn al li de la 5-a <sup>Konstitucio</sup>. La malbeno de ĉi tiu trompe demokratia normo alprenis konkretajn formojn pro la fakto, ke la prezidanto decidis ĉion sen povi esti malhelpita agi. Li kontraŭdiris la francan elekton rilate al la eŭropa konstitucio kaj, dum li militis kontraŭ li, mortigis Kolonelon Gaddafi, la libian gvidanton, kiu volis detrui neston de islamistaj malamikoj de Francio. Sed por la francoj, tio estis nur la komenco de la doloro, ĉar lia posteulo faris nenion specialan krom liveri ilin al la financa sklaveco de la bankoj, trudante al ĉiuj la devontigon de la socialasekura servo de privataj reciprokaj asekuraj kompanioj. La kompatinda Francio, kiel banano, estas de tiam formanĝita ambaŭflanke, de eŭropaj reguloj kaj kotizoj kaj la salajroj de la reciprokaj asekuraj organizaĵoj, kiuj duobligas la agadon de la nacia socialasekuro. Tion, post kiam li diris al ĉiu, kiu aŭskultus: "Mia malamiko estas la Financoj." Mi apenaŭ kuraĝas imagi la situacion de la lando se la Financoj estus lia amiko. Lia juna ministro sukcedis lin, fariĝante la plej juna prezidanto de la Franca Respubliko. Kaj jen la ŝanĝo intensiĝas eksponente. Laŭ sia karaktero, Emmanuel Macron estas io ajn krom demokrato, kaj la plej malbona afero, kiu povus okazi al Francio, estas havi lin kiel prezidanton, ĉar ĝia prezidanto estas dotita per la plenaj povoj de la Kvina <sup>Respubliko</sup>. Lia monarĥa spirito malkaŝiĝis per lia elekto aperi en la kadro de la Luvro en Parizo en la tago de sia oficiala prezidenta prezento. Li plurfoje rezistis la popolon en alfrontiĝoj kiuj preskaŭ erupciis en perforton. Sed per ĉi tiuj senĉesaj paroladoj, li ĉiam finas luli siajn

kontraŭulojn en dormon. Li faros al Francio ĉian malbonon, kiun Dio volas fari. Kaj neniu politika forto malhelpos Dion favori liajn katastrofajn decidojn ĝis la dezirata rezulto estos atingita.

Tamen, en la nuna kunteksto, la franca prezidanto signife ŝanĝis sian aliron al la batalo de Ukrainio. Li nun estas pli decidita ol iam ajn intensigi sian helpon al la ukrainoj. Li diras, ke li pretas meti francajn militajn trejnistojn en Ukrainion por trejni junajn ukrainajn batalantojn. Ĉi tiu pozicio indignas italan politikiston, sed multe plaĉas al Pollando kaj la eĉ pli batalemajn baltajn ŝtatojn.

Por pli bone kompreni nian nunan situacion, ni devas rimarki la efikon de la longa periodo de paco, kiun Eŭropo ĝuis ekde 1945. En paco, homaj mensstatoj ŝanĝiĝas, la prioritatoj de ekzisto modifiĝas, kaj la plezuro de konsumado fariĝas esenca. Homoj fariĝas pli kaj pli kapricaj kaj postulemaj, kaj samtempe pli kaj pli supraĵaj. Nenio alprenas pli da graveco, ĉiuj temoj estas subtaksataj. Kinejo, televido, kiu enkondukas kinejon en hejmojn, instigas virtualan pensadon, kiu igas la homon preni pli kaj pli da distanco de la realeco. Kaj jen la kaŭzoj de la evidenta pasiveco kaj humanisma pacifismo manifestata de la eŭropaj loĝantoj. Ili kondutas kiel infanoj, ĉar eŭropa intervenismo infanigas ilin. Kaj malrapide sed certe, de eskalado al eskalado, iliaj politikaj gvidantoj konstruas la teruran konflikton de la Tria Mondmilito.

Mi spektas multajn televidajn novaĵprogramojn. La ĵurnalistoj, plejparte sufiĉe junaj, kondutas kiel infanoj en lerneja korto. Mi trovas ilin impulsemaj, tre reakciaj, tre malzorgemaj, kaj tial danĝeraj por si mem kaj por aliaj. Mi prenas kiel ekzemplon la fakton instigi la militan hardadon de Francio pravigante ĉi tiun mezuron per la fakto, ke Rusio ankoraŭ ne reagis kontraŭ Francio. La rusa minaco estas aŭdata, sed ĝi jam ne estas prenita serioze de ĉi tiuj junaj ĵurnalistoj kaj militaj konsultistoj invititaj al la programoj. Tial la marŝo al la plej malbona estas ne nur ebla sed certa. Ĉar la tagon, kiam Rusio reagos, estos tro malfrue por pacigi ĝin. Privata TNT-kanalo ofertas siajn studiojn al reprezentantoj, kaj precipe junaj ukrainaj virinoj, kiuj incitas ĵurnalistojn kaj aŭskultantojn kontraŭ Rusio, montrante malamplenan batalemon. En ĉi tiu kanalo, la plurismo, kiu karakterizis la francajn amaskomunikilojn, tute malaperis, la rusaj kanaloj RT kaj Sputnik estas malpermesitaj elsendi en la lando, sed la novaĵkanalo, pri kiu mi parolas, fariĝis preskaŭ ukraina kanalo la tutan tagon kaj vesperon.

Ĉiuj ĉi tiuj ŝanĝoj estas rimarkindaj kaj montras, ke la libereco de esprimo malpliĝas, ĉar ekzistas danĝero kiam la amaskomunikiloj provizas unupartiajn informojn. Kaj la etoso de milito kaj la risko de implikiĝo de Francio ne instigas la esprimon de opinioj kontraŭaj al la pozicioj prenitaj de la estraroj de la nacio.

Sed ĉi tiuj ŝanĝoj estas nenio kompare kun la multe pli gravaj kaj teruraj ŝanĝoj, kiujn la estonteco rezervas. Ĉi-jare, la celebrado de la 6-a de junio alprenos karakteron markitan de la kreskanta angoro ĉe ĉiuj niveloj de la homa socio. La 6-a de junio ne estis la fino de la milito, sed nur "la plej longa tago" por la Alianca kaj Germana armeoj, kiuj koliziis ĉe la normanda marbordo. Pliaj bataloj estis necesaj ĝis la germana malvenko estis atingita unue de la rusoj. Estis ilia eniro en Berlinon, kiu igis la koleran Führer Adolf Hitler sinmortigi. Tamen, ĉi tiu 6-a de junio, pro la milito en Ukrainio, Rusio ne estos reprezentita en la memorceremonio. Ĉi tiu 6-a de junio, simbolante ŝanĝon en la situacio de la Dua

Mondmilito, estos celebrata en la momento, kiam en Ukrainio, Rusio ankaŭ atakis. Kia miriga koincido! Ĉu ĉi tiu fakto sugestus, ke la Venkata Tago la 8-an de majo 1945 vidis la komencon de la Tria Mondmilito 80 jarojn poste? Se ne, tiam temus nur pri kelkaj jaroj, ĉar la plej probabla dato estas 2026, kun ĝia numero 26, kiu estas la numero de la nomo de Dio "Jahve", sen ekskludi aliajn eblecojn.

Merkrede, la 5-an de junio, vespere (tio estas, pro Dio, komence de la 6-a de junio), mi eksciis de mia novaĵkanalo, kiu specialiĝas pri defendado de la ukraina afero, ke el Sankt-Peterburgo, prezidanto Putin faris longan deklaron al la internaciaj amaskomunikiloj. Li ne mankas ideojn, ĉar menciante la liveradon de longdistancaj armiloj al Ukrainio fare de la Okcidento, li donas al si la rajton fari la samon, donante identajn armilojn al la landoj malamikaj de la Okcidento, por ke ili povu ataki ilin kaj ataki iliajn interesojn. Ĉi tiu decido ekipos islamajn naciojn, islamistajn aŭ ne, kiuj malamas okcidentan arogantecon. Jen rimedo, kiu kontribuos al la ofensiva agado de la "*reĝo de la sudo*" de Dan 11:40. Aktualaj eventoj konfirmas tion, ĉar oni raportas, ke Rusio plifortigas siajn ligojn kun afrikaj landoj malamikaj al Francio. Krome, rimarkante la daŭran eskaladon, la germana ministro Oscar Pistorius prepariĝas por la ideo de konflikto inter NATO kaj Rusio, kiun li taksas, aŭ esperas, okazos en 2029. Mi timas por li, ke li estas tro optimisma kaj ke tio okazos antaŭ ol NATO estos sufiĉe rearmita kaj ke la mortiga kolizio okazos en 2026, aŭ antaŭe.

La tago de la memorfesto de "D-tago"

La unua afero, kiun mi povas rimarki, estas la simileco de la veterkondiĉoj je la du datoj junio 1944 kaj junio 2024. En Anglio, terura vetero devigis la aliancitajn gvidantojn prokrasti la daton de la "surteriĝo" en Normandio tagon post tago. Favana paŭzo favoris la 6-an de junio 1944. Tamen, en 2024, la fino de printempo estas ankaŭ markita de sinsekvaj pluvondoj, enigante Francion en grizecon kaj humidecon. Tamen, la celebrado de la 6-a de junio 1944 profitis de tre suna vetero en la norda regiono koncerna de la evento.

Mi ne seniluziiĝis, ĉar kiel atendite, ĉi tiu memorfesto de la 6-a de junio permesis al la franca kaj usona prezidantoj fari paroladojn subtenante siajn nunajn poziciojn pri la ukraina milito. Kia mirinda okazo pravigi la helpon donitan al Ukrainio! Kiu, post ĉi tiu historia memorigo, kuraĝos rifuzi batali kontraŭ Rusio apud la ukrainoj? La dia kaptilo alproksimiĝas al la ribelemaj popoloj. Sed ĉu estas juste kompari la situaciojn de la du epokoj? Ne! Kaj tial mi parolas ĉi tie pri oportunisma resaniĝo. Sed la okcidenta tendaro vidas sin alimaniere ol Dio, kaj ĝi ĉiam donas al si la bonan rolon, la bonan bildon. Kaj kio igas la situacion nesolvebla estas, ke ĉi tiu penso fariĝis absoluta konvinko. Tamen, kiam ni levas nian rigardon, kion ni vidas? En 1945, la aŭtoritatisman nazian rasisman reĝimon anstataŭigis sklaveco al peko, perversaj seksaj ekscesoj, "*la amo al mono, la radiko de ĉia malbono*", laŭ 1 Tim. 6:10: "*Ĉar la amo al mono estas radiko de ĉia malbono; kaj iuj, esti puŝitaj de ĝi, forvagas de la fido kaj trapikis sin per multaj malĝojoj.*" La novaj dioj de la lasta "Regno" de hipokrituloj havas nomojn: Dolaro, Eŭro, Pundo; kaj estas ilin, kiujn la kolero de Dio celas kun iliaj adorantoj. Kaj ĉar nur ekonomia financa intereso ilin unuigas, Dio povas diri pri

ili en Dan. 2:43: " *Vi vidis feron miksiton kun argilo, ĉar ili miksiĝos kun homaj partneroj ; sed Ili ne estos kunigitaj unu kun la alia , same kiel fero ne alianciĝas kun argilo .*

Niaj samtempuloj okupiĝas pri reviziismo atribuante la liberigon de Francio al la britaj kaj usonaj aliancanoj kiel la kaŭzon de ilia atako de la 6-a de junio 1944. La vera kialo estis la bezono ekstermi la germanan potencon, kiu minacis ambaŭ. Kaj jam, por Usono, Nazia Germanio estis obstaklo al sia propra hegemonia ekspansio, kiel atestas la plenumitaj faktoj de tiam, eĉ en niaj nunaj tempoj. Tiel, prezidanto Macron, ideologo de libereco, atribuas sian liberecanan vidpunkton al la aliancanoj de 1944. Tio kondukas lin pravigi la engaĝiĝon de eŭropaj soldatoj al la batalo en Ukrainio. Kaj multaj estos misgviditaj de ĉi tiu prezento de la aferoj.

Mi memorigas vin, ke mia rolo ne estas subteni unu flankon kontraŭ alia, sed helpi la filojn kaj filinojn de Dio malkovri la signifon, kiun li donas al la eventoj, kiujn li organizas kaj realigas. La veraj infanoj de Dio tiel distingos sin de la falsaj, per sia kapablo partopreni lian dian juĝon.

Kaj jam gravas memori, ke ĉiu milito estas la signo de lia malbeno; kio do validas por la Tri Mondmilitoj, kiuj devis, sinsekve, kaj ankoraŭ frapos la eŭropan kristanan nekredemon kaj malfidelecon kiel dian punon. En ĉi tiu lumo, kion reprezentas la 6-a de junio? La momenton, kiam Dio decidas fini la nazian regadon de Hitler. La 8-an de majo 1945, la batalado ĉesos en Eŭropo. Tio estas ĉar Dio akiris, per ĉi tiu milito, la nombron da mortoj laŭ sia programo. Kolektiva punado povas provizore ĉesi. La leciono estis donita, sed bedaŭrinde, ĝi absolute ne estis komprenita, nek de la Okcidento kaj la Orientaj landoj, nek de la Judoj, nek de Japanio, kiu denove batalis en 1945 kontraŭ Usono.

Hitler estas instrumento konstruita de Dio; instrumento kreita por kaŭzi morton. Kaj ne senkaŭze lia malamo estas direktita kontraŭ la judoj; lia kolero estas nur esprimo de la kolero de Dio, kiu prenas la vortojn de la judoj laŭlitere, laŭ Mateo 27:45: " *Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj .*" Jen kion la murdemaj ribelantaj judoj diris al Pontio Pilato, la romia prokuroro, por absolvi lin de respondeco pri la morto de sia "mesio". Direktante sian lecionon al la judoj kaj al okcidentaj kaj orientaj kristanoj, Dio donas al la tuta homaro solenan averton, tre severan averton, antaŭ la granda detruo, kiun plenumos la Tria Mondmilito. Pri diversaj temoj, ĉiuj ĉi tiuj celoj de la kolero de Dio atestas pri ilia malobeo al lia leĝo kaj liaj vivnormoj.

Fronte al la milito en Ukrainio, okcidentanoj kondukas kiel ribelema, kaprica kaj malobeema infano, kiu, puŝante sian malobeon ĉiam pli profunden, testas la limojn de la pacienco de siaj gepatroj. Kiel ili montras sin en ĉi tiu sekulara afero, tiel ili estas sur la spirita ebena direkte al Dio, la vera ĉiela Patro de ĉiuj, kiuj vivas en la ĉielo kaj sur la tero. Kaj la kialo de ĉi tiu konduto estas, ke la novaj gvidantoj estas ĉiam pli junaj, tio estas, nespertaj.

Pro sia natura frivoleco kaj suprajeco okcidentanoj subtaksas siajn armilproponojn al Ukrainio. Ĉar kiu mortigas rusojn? Multe malpli ukrainajn soldatojn ol precizajn okcidentajn kanonojn kaj misilojn. Kiu povas kredi, ke la rusoj pardonos al okcidentaj landoj iliajn centojn da miloj da mortoj?



La 6-an de junio 1944 liberigis la francan normandan marbordon, sed malbeno estis preparita por nia lando jam la 14-an de junio en Bayeux. En tiu tago, Generalo de Gaulle, flankenlasita de la programo "D-tago", aperis en ĉi tiu urbo kaj, post fama parolado, instalas en ĉi tiu urbo en sia nomo la unuan registaron de Libera Francio. Li tiel preparis sian revokon "al la ofico" en 1958; la jaro en kiu li metis Francion sub ĝian malbenitan 5-an<sup>Konstitucion</sup>, kiu hodiaŭ transdonas Francion kaj la francojn al la absolutaj povoj de ilia nuna ambicia juna prezidanto. Precipe fiera kaj aŭtoritata, li transdonas ilin, de eskalado al eskalado, al la detrua rusa kolero.

Estas interese por mi rimarki, ke por Dio, la monato junio ne estas la 6-a monato de la jaro, sed la 3-a<sup>ekde</sup> la komenco de printempo. Ĝi reprezentas la finon de printempo kaj la komencon de somero. La 20-a de junio markas la zeniton de la sunleviĝo. La monato de mia baptito tial portas la simbolon de perfekteco, kiu ĝojigas min, ĉar mi amas kaj admiras la perfektecon, kiun mi malkovras en la Dio, kiu kreis min kaj nin ĉiujn, kaj en lia rivelita profeta verko. Plia interesa detalo rimarkinda: mi estis baptita sabate, la 14-an de junio, vokita de Dio por profeta ministerio koncerne la " *Laodicean* " epokon menciitan en Apokalipso 3:14, kaj por klarigi eĉ pli la interpreton de Apokalipso 14, kie Dio prezentas la " *mesaĝojn de la tri anĝeloj* ". Ĉi tiu multipliko de la nombro 14 ne estas koincido, sed la signo de la elekto de Dio de sia servisto. La nombro 14 estas la produto de  $7 + 7$ . En Apokalipso 3:7, la Spirito donas la nomon " *Filadelfio* " por indiki la tempon de 1873, dato konstruita en Dan 12:12: " *Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj atingas la mil tricent tridek kvin tagojn!* " Ĝi markas la oficialan komencon de universala Sepa-taga Adventismo, kiun Apokalipso 7 traktas paralele. La unua 7 do indikas ĉi tiun tempon de " *Filadelfio* " kaj la nombro 14, aŭ  $7 + 7$ , indikas ĝian duan fazon, kiu celas la " *Laodicean* " horon de ĝia mortiga testo de 1991 ĝis 1994, aŭ la horon, kiam, laŭ la averto donita de Jesuo en " *Filadelfio* ", la oficiala Adventismo perdis sian " *kronon* "; " *kronon* " konservitan de " *la fidela servisto* " devigita fariĝi disidento, estinte forigita de la laboro en 1991, sed komisiita de Dio doni al siaj servistoj la "spiritan manaon", " *nutraĵon* ". » profeta « *en la ĝusta tempo* », plenumante ĉi tiujn versojn el Mat. 24:45 ĝis 47: « *Kiu do estas la fidela kaj saĝa servisto, kiun lia sinjoro starigis super sia domanaro, por doni al ili manĝaĵon en la ĝusta tempo ? Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, kiam li venos, trovos tiel faranta! Vere mi diras al vi, ke li starigos lin super sia tuta havo.* »

Malgraŭ la titolo donita al ĉi tiu mesaĝo, mi bone scias, ke por iuj homoj, eniri en la eternecon de Dio kaj vivi en humileco kaj amo de Dio estus neeltenebla. La valoroj de perfekta kunhavigo, kiuj regas en la regno de Dio, estus neelteneblaj por fieraj kaj perfortaj estaĵoj. Tiaj homoj tial havas bonan kialon malestimi la oferton de netaksebla savo, jes, sed nur por tiuj, kiuj scias kaj povas aprezi ĝin laŭ ĝia vera valoro kaj kun plena scio pri la faktoj.

Teorie, ekzistas tiom da diversaj konceptoj pri libereco kiom la nombro da loĝantoj de la tuta tero. Tamen, tiuj, kiuj dividas la saman koncepton, kuniĝas, kaj ĉi tiu principo estas ĉe la origino de la sociaj grupoj de la tuta homaro, de la diversaj sindikatoj de dungitoj kaj dungantoj, de politikaj grupoj, kaj kompreneble, de religiaj grupoj; Izrael estis konstituita de Dio laŭ ĉi tiu principo. Sed, diverĝoj restas en ĉiuj formitaj grupoj, civilaj kaj sekularaj aŭ religiaj.

Libereco povas preni la formon de du kontraŭaj ekstremoj, nome anarkia liberecana libereco kiu akceptas neniujn limojn, kaj, aliflanke, la modelo de libereco de la normo preskribita de Dio kiu lasas al la kreitaĵo liberan kampon ene de baroj kiuj celas limigi ekscesojn.

Gravas kompreni tion. Dio mem diras al ni, ke la litero de la leĝo ne kapablas preskribi normojn, kiuj antaŭvidas ĉiujn eblajn situaciojn. Jen kion li diras al ni per ĉi tiu verso de Paŭlo en 2 Kor. 3:6: "*Li ankaŭ kapabligis nin kiel ministrojn de nova interligo, ne laŭ la litero, sed laŭ la spirito; ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas.*" Ni havas en la Biblio modelon, kiu respondas al la pensstato de la nuna prezidanto de Francio, Emmanuel Macron, kaj de la usona prezidanto Joe Biden, kiu, malgraŭ sia matura aĝo, estis la unua respondeculo pri milito sur la eŭropa kontinento per sia subteno al Ukrainio. Malantaŭ ili estas multaj junaj virinoj kaj viroj okupantaj gravajn gvidajn postenojn, certe la plej danĝerajn por sia popolo kaj paco, tio estas, por la vivo.

La koncerna modelo estas tiu de la Medoj kaj Persoj, kiel ni legas en Dan. 6:15: "*Sed tiuj homoj insistis pri la reĝo, kaj diris al li: Sciuj, ho reĝo, ke la leĝo de la Medoj kaj Persoj postulas, ke ĉiu malpermeso kaj dekreto konfirmita de la reĝo estu nerevokebla.*" Reĝo Dario estis devigita elmeti sian amikon Danielon al morto pro la troa valoro, kiun li donis al sia propra dekreto. Kia absurdaĵo! Danielo estante savita de la leonoj, la reĝo turnis sian koleron kontraŭ tiujn, kiuj incitis lin mortigi sian amikon. Sed kiu vere kulpis en ĉi tiu afero, la reĝo aŭ ĉi tiuj malbonuloj? Laŭ mia opinio, la reĝo, ĉar en la nomo de sia potenco, li neniam devus esti permesinta sin esti manipulita de teksto de leĝo. Ĉar ĉiu inteligenta homo povas kompreni ĉi tion, precipe ĉar Dio instruas la lecionon, ke homo estas pli valora ol iu ajn leĝo. Kredi alie estas esti legalisma. Nu, Dio mem konas la limon de la valoro de leĝo kaj Li pravas ĝin, dirante en Marko 2:27-28: "*Tiam Li diris al ili: La sabato fariĝis por la homo, kaj ne la homo por la sabato; tial la Filo, la filo de homo, estas Sinjoro ankaŭ de la sabato.*"

Ĉi tiu verso permesas al mi reliefigi la diferencon faritan de la persona statuso de la Biblio-tradukisto. En ĉi tiu versio de Louis Segond kaj multaj aliaj pli malnovaj, la vorto "*Filo*" ricevas majusklon, kiu ne aperas en la originala greka teksto aŭ en iu ajn el ĝiaj kopioj. Kaj ĉi tiu foresto de majusklo konsiderinde ŝanĝas la signifon de ĉi tiu verso. Jesuo ne parolas pri si mem, sed pri la normala "*filo de homo*", tio estas, sia apostolo, sia disĉiplo, sia elaĉetita elektito. En sia traduko, nur John N. Darby respektis la grekan tekston. Kaj farante tion, li estas la sola, kiu prezentas ĉi tiun version en la formo, kiun Dio, ĝia inspiranto, kaj en Kristo, ĝia parolanto, volas, ke ĝi estu interpretata kaj komprenata.

Kvankam ĝi estas altvalora kaj inda je fidela honoro, la Sabato estis ordinata de Dio por provizora tempo de 6.000 jaroj, eterna tempo kiu finiĝos ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo, la vera Sinjoro de gloro, kiam la elaĉetitaj "*homidoj*

" fariĝos eternaj. Kaj laŭ ĉi tiu klarigo, "la Sabato efektive estis farita por la homo kaj ne la homo por la Sabato." Sciante la legalisman spiriton de la Judoj de la malnova interligo, kiuj konis nur la leĝon, ĝiajn tekstojn kaj ĝiajn literojn, vi povas kompreni kiom necesa ĉi tiu leciono estis por korekti la malĝustan koncepton, kiun ili havis pri la tuta dia leĝo.

La leĝo establita de Dio estas tiel viva kiel li estas. Kaj nenio skribita celas resti eterna. Dia leĝo estas adaptita por la homo dum lia tera vivo. Ĉe la reveno de Kristo, la elektito ŝanĝas sian teran korpon kaj ricevas ĉielan korpon, kaj sekve ĉiuj liaj antaŭaj bezonoj malaperas. La leĝo estis utila pro la fragileco de karna ekzisto, finfine submetita al morto. La leĝoj donitaj de Dio havis nenian alian celon ol oferti protektojn al siaj teraj kreitaĵoj, limigi la damaĝon, kiun la homo povas kaŭzi al si mem en sia kompleta kaj senlima libereco. La amo de Dio estis la sola kialo de ilia trudado. Tio estas same kiel gepatroj malpermesas al siaj infanoj ludi kun fajro kaj alumetoj por eviti brulvundojn.

Ĉi tiuj bibliaj lecionoj permesas al mi redoni al la Sankta Biblio la veran valoron, kiun ĝi meritas. Dum ĝiaj elaĉetitoj vivas sur la tero, ĝi reprezentas la plej altvaloran helpon, kiun oni povas imagi. Sciante tion, ni scias, ke ĝia instruado perdos ĉian intereson, kiam Jesuo venos por savi nin de mortkondamno.

Jam, per lia unua alveno, multaj aferoj postulitaj de Dio, ĝis Jesuo, estis abolicitaj, ĉar lia alveno plenumis tion, kion ili profetis kaj instruis. Kaj ni trovas ĉi tiun unuan profetan averton pri oferritoj en Daniel 9:27: " *Kaj li konfirmos interligon kun multaj dum unu semajno; kaj meze de la semajno li ĉesos oferon kaj oferon; ...*" Lumigita de la Spirito, siavice, Paŭlo deklaras en Kol 2:16-17: " *Tial neniu vin juĝu pri manĝaĵo aŭ trinkaĵo, aŭ rilate al festotago aŭ novmonato aŭ sabatoj: kiuj estas ombro de estontaĵoj, sed la korpo estas en Kristo .*" En ĉi tiu verso la vorto " *Sabatoj* ", en pluralo, rilatas al la religiaj ripoztagoj, kiuj markis la komencon aŭ finon de la judaj festoj. Rilate al ritoj plenumitaj per la alveno de Jesuo Kristo, ĉi tiuj " *sabatoj* ", moviĝantaj en la tempo, ĉesis samtempe kun ĉi tiuj festoj. Ĉi tio ne koncernas la " *riponon de la sepa-taga Ŝabato* ", kiu estas celita nur ĉesi kiam la sepa jarmilo, kiun ĝi profetas, alvenos.

Estas evidente, ke ĉiuj homoj kapablas aprezi liberecon. Sed tiu aprezo diverĝas, ĉar la homa vivkoncepto estas tre malsama de unu kreitaĵo al alia. La ideo de libereco estas brila kaj alloga, sed pli ol aliaj, iuj, la malpli stultaj, atentigas pri la malavantaĝoj, kiujn libereco povas alporti.

Ni rigardu la pasintan historion; en 1793-1794, la aliro de la franca popolo al libereco estis pagita per miloj da kapoj senkapigitaj per la gilotino de revoluciaj gvidantoj. Je tiu prezo, ĉu libereco ankoraŭ estas enviinda? Mi prenis ekstreman ekzemplon ĉi tie, sed ni rigardu la tiel nomatan "liberigitan" okcidentan socion. Ĉu ĝi estas libera de sensekureco? Absolute ne, kaj lando kiel Francio ofertas universalan spektaklon, pruvon, ke ju pli libereco kreskas, des pli sensekureco kreskas paralele. Kaj kiam sensekureco transprenas la mensojn de homoj, ili jam ne kapablas aprezi liberecon. Ĉar Francio devis submetiĝi al eŭropaj direktivoj, ĝi jam ne povas kontroli sian enmigradon. Fremduloj eniras ĝian teritorion kontraŭleĝe, kaj iuj faras ŝtelojn, seksperfortojn, rabojn kaj krimojn senpune, en anonimeco. Dum simpla ordinara racio diktus, ke kontraŭleĝaj enmigrintoj ne havas rajtojn. Sub la preteksto de humanismo, eŭropaj parlamentanoj donas al ili

rajtojn, kiujn nacioj devas respekti. La EU-organizaĵo tiel plenumas por ĉiuj membronacioj la detruan rolon, kiu devas konduki al ilia falo.

En libera kaj sendependa nacio, la nacia gvidanto devas konsideri la sekvojn, kiujn iliaj decidoj havas sur sia popolo. Kaj kiam ili estas malutilaj, la popolo havas tujajn rimedojn por atingi necesajn ŝanĝojn. Kiam ni rigardas la situacion en EU, ni vidas abisman distancon inter parlamentanoj, la Eŭropa Komisiono kaj la loĝantaroj, kiujn ili regas. Pravigante la nepravigeblan, eŭropaj leĝoj nutras la kreskon de malbono kaj sensekureco, kaj mi kredas, ke la nuna Eŭropa Unio atingas la limon de tio, kion la popolo povas elteni. Pravigante, krom la elspezoj por subteni la militon en Ukrainio, eŭropa intervenismo ne estas malproksima de provokado de longe subpremitaj kolereksplodoj.

Estas interese rimarki la paradoksan naturon de la juĝo esprimita de eŭropaj gvidantoj. Ili estas malstriktaĵoj sur la interna fronto, permesante ĉion okazi sen preni la necesajn rimedojn kontraŭ lokaj deliktuloj kaj religiaj malamikoj, kaj estas neflekseblaj, riskante provoki Rusion ĝis la punkto de konflikto en la Tria Mondmilito pro ĝia malrespekto al la nacia teritoria statuso de Ukrainio, orienteŭropa lando. Ili ne scias kiel fari justecon al sia popolo. Sed ili ja scias kiel fanfaroni per spitado de prezidanto Putin. Do mi ne hezitas memori ĉi tiujn versojn, kiuj donas al ni la klarigon por ĉi tiu konduto de nova generacio de junaj naciaj gvidantoj. Ni trovas ilin en ĉi tiu anonco profetita en 2 Tim. 3:1 ĝis 7, de Paŭlo al Timoteo, lia pli juna frato en Kristo:

Verso 1: " *Sciu ankaŭ, ke en la lastaj tagoj venos danĝeraj tempoj.* " Ni estas ĉi tie, ĉar ses jarojn antaŭ la reveno de la glora Kristo, temas efektive pri nia tempo, kaj ĝi estas preparita ekde majo 1968.

Versoj 2-3-4: " *Ĉar homoj estos sinamantoj, monoamantoj, fanfaronantoj, arogantaj, blasfemantoj, malobeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj, neamaj, nefidelaj, kalumniantoj, sen sinregado, furiozaj, malestimintaj bonon, perfiduloj, obstinaj, arogantaj, amantoj de plezuro pli ol amantoj de Dio.* " Rekonu en ĉi tiu tre simila priskribo la ribelantan generacion de majo 68, kiu eniris politikon kaj okupis respondecajn postenojn ekde 1981 kun prezidanto François Mitterrand. En majo 68, Nicolas Sarkozy, juna gaŭlista studento, koliziis kun junaj maldekstraj anarkiistoj. Ĉi tiuj junaj ribelantaj studentoj kolere svingis ŝildojn kun la surskriboj "Nek dio nek mastro - Malpermesite malpermesi." Kiom longa vojo ni vojaĝis inter ĉi tiu epoko kaj tiu de la socialisma prezidanteco de François Mitterrand, kiu regis Francion kiel absoluta "mastro", kiel la 5-a <sup>Konstitucio</sup> permesis al li fari! La franca maldekstro portas la respondecon pro tio, ke ĝi permesis al la postuloj de la ribelema junularo disvolviĝi, kies deziroj estas senlimaj. Nun, Dio diras al ni en Proboj 29:18: " *Kie ne estas vizio, la popolo pereas; feliĉa estas tiu, kiu observas la leĝon!* " La timo esti vidataj kiel ne-humanistoj estis la kaŭzo de ĉi tiu malstrikteco kaj la apero de junularo ribelema kontraŭ ĉia formo de leĝo. Ni legas denove en Proboj 3:12: " *Ĉar JaHveo punas tiun, kiun li amas, kiel patro la filon, kiun li zorgas pri ĝi.* " La humanisma kulturo tial perdis la kapablon ami siajn infanojn. Kaj teknologia progreso klarigas ĉi tiun malaperon, ĉar homoj fariĝis materialismaj kaj egoismaj. La infano estis la unua viktimo de ĉi tiu ŝanĝo de valoroj.

Verso 5: " *Havante ŝajnon de pieco, sed neante ĝian potencon. Forturniĝu de tiaj.* " Tiuj, kiujn la Spirito celas ĉi tie, estas falsaj kristanoj. Ĉar efektive en nia tempo, inter la ateista homamaso, ekzistas false religiaj homoj, kaj kiel indikas la esprimo " *ŝajno de pieco* ", ilia religieco ne estas bonvenigita de Dio, kiel Kain, kiu siatempe ofertis al Dio la frukton de sia laboro, sed li ne sciis, ke Dio nur interesis sin pri tio, kio antaŭsignis lian oferon por lia elaĉeta morto. Kaj estante paŝtisto, lia frato Habel ofertis beston, kiun Dio akceptis, ĉar li vidis en ĉi tiu oferita besto " *la Ŝafidon de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo* ". Ĉi tiuj falsaj kristanoj estas evitendaj, ĉar Dio mem malakceptas ilin malproksime de li, kiel li malakceptis Kainon. " *Forturniĝu de tiaj homoj.* " Restas difini, kio konsistigas " *la potencon de pieco* " laŭ Dio. La respondo estos mallonga kaj preciza: obeo al lia volo klare kaj profete rivelita.

Verso 6: " *Kaj inter ili estas kelkaj, kiuj ŝteliras en domojn kaj forkondukas malsaĝajn kaj mutajn virinojn ŝarĝitajn per pekoj kaj forkondukatajn de diversaj pasioj.* " Mi renkontis tiajn homojn en la verko de Dio. Ĉi tiu konduto estas la frukto de neestingebla karna naturo. Vira evangelizado de virinoj portas ĉi tiun specon de risko, ĉar la karno estas terure malforta, eĉ por veraj servistoj de Dio. Sed tiuj, pri kiuj ĉi tiu verso parolas, havas nur la aspekton de Liaj servistoj, do ĉi tiu karna konduto estas neevitebla kaj sen rimedo.

Verso 7: " *ĉiam lernante kaj neniam kapablante veni al la scio de la vero.* " Doktrina trejnado pri biblia kaj profeta dia vero estas esenca por servi Dion kaj esti rekonita de li. Sed instruado ne estas ĉio, kaj por iuj homoj, kiuj ne estas naskitaj de Dio, ĝi povas esti senutila kaj neefika. La fina elekto de la elektitoj fakte dependas de ĉu ili estas naskitaj en Dio aŭ ne; kion Jesuo nomas " *naskiĝi de Dio* ". Inter naskiĝo kaj fina elekto, la elektitoj eble spertis tempon de provizora religia ne-engaĝiĝo. Sed estante " *naskitaj de Dio* ", pli frue aŭ pli malfrue, la voko de spiriteco ŝiras ilin for de sekulara vivo kaj ĝiaj valoroj, kaj Dio devigas ilin al sia servo por labori en sia afero, ĉar ili vere apartenas al li ekde la naskiĝo.

Ĉi tiuj versoj estas ekstreme altvaloraĵ, ĉar ili malkaŝas al ni la vidpunkton de Dio pri nia tempo kaj kio aparte mankas al ĉi tiuj falsaj kristanoj, ĉar la aliaj estas aŭ ateistoj aŭ okupiĝas pri falsaj, nekristanaj religioj? Kio mankas estas tio, kion Jesuo Kristo nomis " *salto* ", tio estas, tio, kio igas manĝaĵon agrabla. Kaj en ĉi tiu bildo, " *salto* " de servo al Dio estas la aliĝo de la koro kaj la tuta animo, tio estas, tio, kion 1 Kor. 13 nomas "amo" aŭ pli precize "karismo". Ĉi tion facile kompreneblas, ĉar sufiĉas konsideri la kialon, kial Dio decidis krei liberajn ekvivalentojn antaŭ li. Li volis dividi sian grandegan amon kaj ricevi reciproke la amon, kiun liaj ekvivalentoj havas por li. Dio esprimas tion klare en ĉi tiuj versoj el Mateo 22:37-38: " *Jesuo respondis al li: Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso. Ĉi tiu estas la unua kaj plej granda ordono.* " Sed amo ne povas esti devigita aŭ devigita sen perdi sian valoron; ĝi ne povas esti ordonita. Tial Dio elektas nur tiujn, kiuj spontanee kaj nature dediĉas sian amon al li. Ĉiu vivo kreita kaj organizita de Dio funkcias laŭ la principo de natura selektado; tiu de bestoj, same kiel tiu de homoj. Ne komprenante tion, falsa religio, ĉu nekredanta aŭ malobeema, komplikas la principon de savo ĝis la ekstremo, donante al ĝi pli-malpli nekoheran formon, kiu igas ĝian " *senpovan piecon* " aŭ nekapabla akiri savon de Dio kaj rilaton kun li."



Nun, nur scio pri la profetaĵoj permesas al ni scii la normon de fido postulatan de Dio por la lastaj tagoj. Kaj kio faras la diferencon en ĉi tiu fina kunteksto, inter la elektitoj kaj la falintoj, do baziĝas sur ĉi tiu profeta scio, kiu ne devas esti la frukto de fiera scivolemo, sed simple la frukto de vera amo al Dio kaj ĉio, kio venas de li. En niaj lastaj tagoj, profeta kompreno estas ankoraŭ nediskuteble tio, kio donas al " *pieco* " " *ĝian forton* ".

Post jarcentoj da konstruado de la potenco de okcidentaj popoloj, sub la preteksto de NATO, okcidentaj valoroj estis truditaj tra la mondo al malfortaj aŭ venkitaj popoloj. Sed, per aliĝo al la rusa tendaro, ĉi tiuj longe dispremitaj kaj dominitaj nacioj signife evoluis. Pro pura usona avideco, Ĉinio sukcesis aliĝi al la Monda Organizaĵo pri Komerco (MKO). Okcidentaj akciuloj forlasis siajn diversajn landojn por investi masive en ĉi tiun ĉinan Eldoradon, kie sklava laborantaro devis labori ĝis 14 horojn tage sub la direkto de la Ĉina Nacia Komunista Partio. Tiel, asocio inter Usono, okcidenta lando, kiu estas la sidejo de tutmonda kapitalismo, kaj Ĉinio, lando de orienta komunismo, kaŭzis la malaperon de laborpostenoj kaj ekonomian ruinon en Okcidenta Eŭropo. Investantaj grupoj en Azio sole profitis de ĉi tiu usona politika elekto. Sed la plej malbona ankoraŭ venos, ĉar per la teknologio importita en Ĉinion, la ĉinoj akiris teknikan scion, kiun ili konstante lernis administri kaj antaŭenigi; tiom, ke Ĉinio fariĝis la sola fabrikanto de diversaj produktoj, kiuj ekipas naciojn tra la tuta mondo. La plej miriga afero pri ĉi tiu sperto estas, ke antaŭ Ĉinio, Usono kreis la saman situacion kun Japanio. Ekspluatataj post la fino de la Dua Mondmilito fare de Usono, la japanoj fariĝis la ekskluzivaj kreintoj de elektronikaj komponantoj, la unuaj transistoroj, kaj aŭtomobiloj, kiuj konkuris kun okcidentaj produktaĵoj. Fakte, kapitalismo ne estas persono, ĝi estas principo ligita al la avida homa karaktero. Kaj ĉi tiu principo ne pensas aŭ reflektas pri la sekvoj, kiujn ĝi kaŭzas. La homaro suferas ĝin, kiel ĝi povas suferi malsanojn pro virusoj kaj mortigaj mikroboj. Ĝi formanĝas ĉion, kion ĝi povas formanĝi, sen iam esti kontentigita.

Kaj la fina konsekvenco de ĉi tiu prospero-manĝanta politiko estas ruino por la Okcidento kaj prospero kaj potenco por la longe ekspluatataj landoj. Ĉi tiu nova situacio konsiderinde malfortigas la pezon de la valoroj de ĉi tiu okcidenta tendaro, kaj ni retrovas nin en la speco de situacio, kiu regis dum la tempo de apartaj monarkioj tra la tuta mondo. Tiam, neniu kulturo trudis sin al alia, kaj la unua trudita estis la religio de obstina kaj dominema romkatolikismo, kiu asertis agi en la nomo de Dio. Ĉi tio estis la granda trompo kaj la komenco de la dominado de la nuna okcidenta tendaro. Tiel, en ĉi tiu okcidenta tendaro, la rifuzo rekoni la rajton de popoloj elekti la formon de siaj politikaj, kulturaj kaj religiaj valoroj estas la rekta heredaĵo de la romkatolika konduto.

Ĉiu popolo nature rajtas elekti sian sociotipon. En antikva Grekio, Sparto restis monarĥa, kaj Ateno adoptis demokratian regadon. En nombroj, kaj en unueco estas forto, la hodiaŭaj demokratioj kondukas kontraŭdemokratie kaj militeme, eĉ ĝis la punkto engaĝi en militon por defendi siajn valorojn.

La vorto demokratio estas hodiaŭ misuzata, troekspluatata kaj perfidita. Ĉar nunaj formoj de okcidenta regado estas nur parte demokratiaj. La vorto demokratio estas ekspluatata de homoj, kies spirito estas aŭtokrata. Ĉar en la Okcidento ekzistas nur unu modelo de aŭtentika demokratio; ĝi estas tiu, kiu

ekzistas en Svislando. En ĉi tiu lando, ĉiu decido estas farita per voĉdono de la popolo per levo de la manoj, kiel en antikva Ateno. Niaj aliaj falsaj demokratioj transdonas la popolon al koalicioj de grupoj, kiuj nur pensas pri protektado de siaj financaj kaj politikaj intereso. La franca sistemo estas aparte perversa, ĉar, post kiam la popolo finis la regadon de la monarĥistoj, la eminentuloj organizis la Ĉambron, kiu reprezentas ilin, la Senaton. Kaj la ekzisto de ĉi tiu reprezentado de la riĉaj terposedantoj kaj eminentuloj de la lando reproduktas la respublikanan romian modelon, kiu drivis ĝis la punkto fariĝi imperia. Nur rekta demokratio de la tipo de Ateno kaj Svislando donas al la malriĉuloj kaj la riĉuloj la saman valoron, kiam ili voĉdonas per levo de la manoj.

La vera problemo kun niaj nunaj okcidentaj demokratioj estas la klasbatalo, kiu eternigas sin ene de ĉi tiuj socioj. Kaj ĉi tion pli komplikas la tutmondiĝo de komerco kaj la kreado de EU. Antaŭe, la klasbatalo kontraŭstarigis laboristojn kontraŭ naciajn dungantojn. Kun tutmondismo, la tendaro de la riĉuloj dividiĝis en du, prenante la formon de nacia dunganto kaj tutmondisma eŭropa dunganto. La nacia dunganto estas administrata nacie, sed en EU ĝi estas submetita al eŭropaj direktivoj, kiuj servas la interesojn de tutmondismaj dungantoj kaj financaj organizoj, bankoj, asekuraj kompanioj kaj reciprokaj asekuraj kompanioj. Dungantoj do ankaŭ estas engaĝitaj en klasbatalo, kiu kontraŭstarigas dungantojn de malsamaj niveloj. Sub ĉi tiuj kondiĉoj, kio restas al laboristoj kaj dungitoj por defendi siajn interesojn? Ili estas viktimoj de demokratia mistifiko kaj vere submetiĝas al la diktaturo de la grandaj riĉaĵoj de la mondo, unuigitaj de la principo de kapitalisma penso, reprezentita en EU de la eŭropa komisariato. En ĉi tiu tipo de demokratio, la rolo kaj influo de la popolo estas reduktitaj al nenio; mezuroj, kiuj ne eniras tra la pordoj, finas eniri tra la fenestroj. Ĉar, kiel la 5-a <sup>franca</sup> konstitucio, okcidentaj demokratioj perverse provizas multajn rimedojn por trudi mezurojn devenantajn de nacia aŭ eŭropa intervenismo. La malnova populara diraĵo estas konfirmita: "dividu kaj regu". Multipliki la nombron de reprezentaj ĉambroj estas maniero konservi grupajn interesojn. Kaj en Francio, la grandaj politikaj grupoj disiĝis en multajn malgrandajn grupojn, kiuj spertas grandan malfacilaĵon esti konsiderataj, individue. Ili tial estas devigitaj regroupiĝi dum elektoj, je la kosto de marĉandado kaj intertraktadoj en kompromisoj, kiuj kontentigas neniun tre longe. Falsa demokratio tiel malkaŝas siajn limojn.

Ekster Okcidento, la vorto demokratio estas senvalora, ĉar ĝi signifas nenion por homoj, kiuj nur konis la ordonon de reĝo. Krome, por ili, la vorto demokratio estas ligita al homoj, kiuj koloniigis ilin, subtaksis ilin, malvalorigis ilin kaj ekspluatis ilin. Kaj se ni demandas unu el la loĝantoj de ĉi tiuj landoj, kiuj restis monarĥiaj, kion ili prioritigas, ili diros al ni, ke ilia sola zorgo kaj ĉiutaga ĝojo estas postvivi kaj trovi manĝaĵon, vestaĵojn kaj tegmenton por ŝirmi sin kaj sian familion. Ili prioritigos ĉefe sekurecon por si mem kaj siaj amatoj. Ĝenerale, religio estas trudita de la ŝtato kaj ne dividas la popolon. Barato estas escepto kaj estis delonge apartigita en du de la hindua religio kaj tiu de Islamo ekde la tempo de la pacema Gandhi; kiam islamanoj kreis Pakistanon, la lando disiĝis de Hinduismo. Kio karakterizas la orientajn popolojn ankaŭ karakterizas en tre katolika Bretonio, la bretonajn kamparanojn kaj tiujn de Vendée, kiuj restis

fidelaj al la monarĥia reĝimo kaj ĝiaj lastaj defendantoj, la "Ĉuanoj". Kaj la kaŭzo de tiu konduto restas la sama, la kamparano kiu laboras en la kampoj kaj en la naturo sentas tre realan liberecon, ĉar li vivas malproksime de la zorgoj, kaj la konstanta sensekureco trovebla en la grandaj urboj. Li metas sin sub la protekton de potenca kaj obeata loka sinjoro.

Paco regis longe tra la tuta mondo, en la Okcidento kaj la Oriento, ĝis Dio organizis la vekigon de dormantaj malamoj. Ĉie, pro la religio de Islamo, aperis sensekureco. Ekde 1945, per malkoloniigo, palestina naciisma terorismo, kaj pli lastatempa islamisma terorismo, la sensekureco de la loĝantoj de la tero nur kreskis.

La granda aparteco de nia epoko kuŝas en la kunhavigo de informoj tra la tuta tero, kaj inter ĉiuj popoloj disigitaj sur ĝia surfaco. La plej eta ago okazanta ie ajn estas konata tra la tuta tero, kreante kontraŭajn reagojn kaj indignojn. La homaro estas bone kaj vere preparita hodiaŭ por universala testo; la fina testo en kiu nacioj detruos unu la alian per teruraj murdaj militoj.

Post la libereco atingita de la unuaj usonanoj, Francio siavice faris liberecon sia absoluta nacia valoro. Kaj la historio de ĉi tiu popolo sekvas la evoluon de libereco, kiel reprezentite de ĉi tiuj kvin sinsekvaj Konstitucioj. Dum la unua estis vere populara, la kvina estas aŭtokratio alivestita kiel demokratio. Fakte, ĉi tiuj falsaj demokratioj jam ne sukcesas unuigi popolojn, kiuj estas pli kaj pli dividitaj etne, religie, politike kaj ideologie.

En la unua tago de la Dia Semajno, la "Tago de la Suno", la 9-an de junio 2024, la popoloj de Eŭropo voĉdonis por elekti siajn reprezentantojn. En Francio, la rezulto antaŭdirita de la balotenketoj estis konfirmita, kaj post la 20-a horo, la Nacia Kunveno (RN) estis anoncita kiel gvidanta kun 31.5% de la balotantaro.

Alfrontite al tiu rezulto, Prezidanto Macron tuj anoncis la dissolvon de la Nacia Asembleo. Tiu decido surprizis ĉiujn, inkluzive de mi. Sed post pripensado, mi finfine trovas tiun reagon logika kaj kongrua kun lia karaktero. Mi rekonas en tiu rapida decido lian impulseman, arogantan kaj cinikan naturon, ĉar tiel agante, li inventas la nocion de la forĵetebla parlamentano kiel la naztukon "Kleenex". Kaj la ĉefa kaŭzo de tiu subita kolapso estas, ke lia nova situacio forigas ĉian legitimecon de liaj eŭropaj kolegoj. Li tial ne povas akcepti tiun degradan situacion. Lia decido alvoki la francan popolon al leĝdona voĉdonado celas akiri fortan plimulton, kiu permesus al li laŭleĝe devigi siajn decidojn en Francio kaj Eŭropo. La kalkulo estas subtila, sed ĝi povas funkcii. La risko de politika malstabileco povas timigi balotantojn, kiuj, preferante eviti kaoson, donas al li sian voĉon voĉdonante por liaj parlamentanoj. Sed la plej malbona, kio povus okazi al Francio, kaj laŭ mia opinio tio estas ne nur ebla sed probabla, estas, ke tiuj elektoj ne donas al li la plimulton, kiun li esperas akiri.

Fakte, la novan situacion kreas la eŭropaj elektoj, kiuj baziĝas sur ununura raŭndo, tiel donante avantaĝon al la partio RN, kiu eliras venkante. Sed kun la samaj nombroj akiritaj en la francaj leĝdonaj elektoj, RN estus venkita en la dua raŭndo per la kombinita voĉo de siaj kontraŭuloj. Tial la venontaj elektoj anoncitaj por la 30-a de junio kaj la 7-a de julio aŭ ŝanĝos nenion en la antaŭa

situacio, aŭ donos al la prezidanto la plimulton, kiun li celas kaj esperas akiri. Dum jardekoj, RN suferis la sekvojn de la du-raŭndaj elektoj de la franca sistemo, kaj mi timas por li, ke la situacio estas nemaligebla. Fakte, E. Macron ne riskas sian propran prezidantecon kaj, konsiderante sin la neriproĉebla homo, kiun oni ne povas ignori, li ofertas al la francoj la ŝancon kompensi sian malĝustan elekton. Krome, antaŭ la elekto, li petis la francojn ne fari ĉi tiujn eŭropajn elektojn "liberigo". Por li, la rezulto estas tiu de "liberigo". Li ankaŭ grandanime ofertas la eblecon restarigi la plimulton, kiu ebligas la stabilan regadon, kiun Francio bezonas. Kaj lia rezonado eble funkcias. Tamen, ekzistas alia ebleco: la RN profitas sian venkon en la eŭropaj elektoj por plifortigi sian subtenon inter la franca popolo, ĉar krom aliancoj kun dekstraj partioj, ĝi bezonas gajni novajn balotantojn por akiri plimulton en la franca parlamento. Kaj konsiderante la impeton de ĝia nuna sukceso, tio estas tute ebla.

Sciante, ke liaj decidoj estas inspiritaj de Dio kaj liaj sanktaj anĝeloj, mi ne dubas, ke ĉi tiu dissolvo de la Nacia Asembleo fare de Prezidanto Macron rezultigos plimalboniĝon de la nuna situacio. Ĉar mi memorigas vin, ke nia tempo havas ĉi tiun apartaĵon, tiun maloftan aferon, Dio kaj la diablo kunlaboras por organizi kaj efektivi la lastan grandan dramon de la ribelema tera homa historio centrita ĉirkaŭ la "dek kornoj" de EU.

La nature ribelema, libera franca popolo estis preparita, kondiĉigita kaj transformita, pli ol iu ajn alia popolo en la mondo, per la Covid-19-epidemio kaj la trudado de enfermo fare de ĝia prezidanto. Tio estas ĉar Francio estas pli tro sentema ol iu ajn alia lando pri libereco. Dum du jaroj ekde la komenco de 2020, la baza rajto moviĝi kaj spiri libere estis forprenita kaj metita sub kontrolon. La francoj obeis kiel ŝafoj submetitaj al sia paŝtisto. Sed ili estis viktimoj de la plej granda fraŭdo en la homa historio. Ĉar dum ĉi tiuj du jaroj, ili estis infanigitaj kaj timigitaj kaj submetiĝigitaj. Ĉi tiu sperto riĉigis medicinajn laboratoriojn tra la mondo, precipe en Usono. Mi atentigas, ke nenio pruvis la vivsavan efikecon de la uzitaj kuracmetodoj, ĉu vakcinoj aŭ spiraparatoj. Ĉar malgraŭ ilia interveno, la du terapioj ne malhelpis iujn pacientojn morti. Kaj tio ne surprizas min, ĉar nur la kvalito de la naturaj antikorpoj de la estaĵoj faris la diferencon inter la mortintoj kaj la vivantoj. Pruvoj de la supre denoncita fraŭdo troviĝas en Eŭropo tiutempe, kie du landoj, Svedio kaj Belorusio, rezolute kontraŭstaris enfermon kaj maskojn sen registri pli da viktimoj; kaj en Afriko, du landoj, Tanzanio kaj Burundo, ankaŭ rezolute kontraŭstaris vakcinadon sen registri pli da viktimoj. Kaj la solaj viktimoj en ĉi tiuj landoj estis iliaj gvidantoj, mortigitaj de viroj ĉagrenitaj de iliaj pozicioj, ne de la viruso.

Sed la plej grava afero por memori el ĉi tiu sperto estas la signifo, kiun Dio, nia Kreinto, volis doni al ĝi. Ĉi tiuj du jaroj inter 2020 kaj 2022 rompis la mondan ekonomian impeton. Kaj la haltigita ekonomio rekomenciĝas nur tre malrapide, kiel vartrajno aŭ pasaĝertrajno. Per ĉi tiu metado de ĉiuj homoj sub kontrolon, Dio volis doni al ni bildon de universala socio en la lasta provo de tera fido, jam preparante mensojn por la konteksta klimato de la dimanĉa leĝo. Ni ricevis pruvon, ke eblas devigi tutajn loĝantarojn obei la obeon truditan de domina registaro. La uzo de "enirpermesiloj" prezentitaj per ciferecaj telefonoj montris, ke eblas filtri rajtigojn " **vendi kaj aĉeti** ", rajtigi iujn kaj malpermesi aliajn.

Tiel frakasinte la ekonomian ekprosperon, Dio transdonis la okcidentan mondon al la milito en Ukrainio. Kaj pro la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio, la prezoj de gaso kaj elektro eksplodis. La ekonomia malekvilibro kreas frustrigon kaj indignon en la mensoj de homoj, pelante ilin ribeli kontraŭ la establita ordo.

Longe, komuna prospero malhelpis francajn civitanojn rimarki la ŝrumpiĝon de libereco. Sed unu afero estas nekontestebla: bonvenigo de islamaj enmigrintaj loĝantaroj konsiderinde malaltigis la normon de libereco por indiĝenoj. La kreita situacio estas komparebla al boato, en kiu novalvenintoj reduktas la spacon de la originaj loĝantoj. Ĉar libereco estas donita al ĉiuj, neeviteble, la parto de libereco de ĉiu persono estas reduktita. Ĉi tiu bonveniga politiko estas kuraĝigita kaj dezirata de eŭropaj teknokrataj manaĝeroj, kiuj nur volas oferti al grandaj kompanioj ĉiam pli da novaj klientoj. Tio klarigas la kreskon de la Unuiĝinta Eŭropo de 6 al 27 membrolandoj. Kion ili ne vidas veni estas la ruĝa limo de superado de la eltenebla, ĉe popoloj tiel administrataj. Ĉar atingante tro malaltan nivelon de redukto, libereco provokas detruajn eksplodojn de popola kolero. Kaj estas klare, ke malkontento pli kaj pli gajnas terenon en socioj kiel tiu de Francio, kie libereco akirita per sangobano restas fundamenta nacia valoro.

Merkredo, la 12-an de junio 2024: Prezidanto Macron utiligis la okazon por defii la regkapablojn de siaj politikaj kontraŭuloj, la Nacia Kunveno (RN) kaj Maldekstra Flanko (LFI), en longa parolado celanta prezenti la kampanjan linion de sia eks-LREM-partio, nuntempe nomata "Renesanco" ekde sia dua elekto en 2022. Mi trovas ĉi tiun nomon vere profeta pri lia speco de regado. Efektive, post sia oficiala eniro en sian unuan prezidantecon en 2017, Prezidanto Macron elektis la lokon de la "Luvro", la palaco de la "Renesancaj" reĝoj. Ĝi estis ankaŭ, pli sinistra, la loko de intrigoj, atencoj per veneno aŭ glavo, la loko de komplotoj kaj hipokritaj trompaj ridetoj, la loko de devigaj riverencoj kaj kapricoj en reĝa etoso. Estis ankaŭ la tempo, kiam, delogita de Italio, reĝo Francisko la 1-a <sup>edziĝis</sup> al Katerina de Mediĉo kaj engaĝiĝis en la batalo kontraŭ la unuaj francaj protestantoj. En tiu sama Luvro, en 1572, la katolikaj ligoj masakris la protestantaj gvidantojn kaj iliajn sekvantojn trovitajn en Parizo en la nokto de Sankta Bartolomeo, profitante la fianĉiĝon de Henriko la 4-a, protestanto el Béarn, al princino Marguerite, filino de la katolika reĝo Henriko la 3-a.

Nia franca prezidanto tiel amas Francion, ke ekde 2022, lia renesanca partio en la Eŭropa Parlamento nomiĝas "Renovigi". Mi trovas ĉi tiun detalon ekstreme revelacia pri lia mensstato. Li neniam maltrafas okazon montri al ni, ke li perfekte regas la lingvon de Shakespeare. Sed por pli bone kompreni, kion li pensas, ni devas sekvi lian vivojaĝon. S-ro Macron trejniĝis kiel financa agento ĉe la banko Rothschild. Ĉi tiu potenca internacia banko postulas de siaj agentoj ĉi tiun majstradon de la angla, kiu sendube fariĝis la internacia komerca lingvo. S-ro Macron ne nur sekvas la normon truditan de la tutmonda financa komunumo, kiu subtenas la MKO; li estas subtenata de ĉi tiuj financistoj por submeti malvolontan naciisman Francion al sia nova, eŭropa kaj tutmonda ordo. Krom lia skoldkritiko kontraŭ sia ĉefa malamiko, la Nacia Kunveno, mi notis ĉi tiun detalon: li memorigis, ke sub lia registaro, impostoj estis reduktitaj kaj televidaj kaj



nemoveblaĵaj impostoj estis aboliciitaj. Ve! Neniu povis memorigi lin, ke ĉi tiuj donacoj, kiujn li memorigas, estis financitaj per la ŝtata ŝuldo, kiun li pliigis pli ol siaj antaŭuloj. Duonhomo, duonserpento, ĉi tiu deloganto fascinas sian aŭdantaron, kiun Dio videble transdonis al li pro ilia komuna malfeliĉo. Li kredas nur tion, kion li volas kredi, kaj li pruvis tion per malakcepto de la ideo mem pri la ebleco, ke la Nacia Kunveno povus esti trudita per la popola voĉdono. La demando pri ĉi tiu simpla hipotezo, prezentita de ĵurnalisto, kolerigis lin. Kaj li rifuzis konsideri ĝin, asertante fidi la francan voĉdonon por doni al li la plimulton, kiun lia "Renesanca" partio bezonas por regi la landon.

Do, kiel mi anticipis, lia parolado povas esti resumita jene: Ĉu mi aŭ la dramo? Tiel, la junulo, kiu eniris la prezidantecon en 2017, **asertante nematurecon kaj malspertecon**, kontestas la kapablon de la RN regi Francion. Persone, post la financa ruino kaj la subteno por milito kontraŭ Rusio, kiun ni ŝuldas al Prezidanto Macron, mi trovas malfacile vidi, kion la RN povus fari pli malbone. Kun la detrua projekto de Dio devanta plenumiĝi, mi pensas, ke la francoj ektimos kaj blokos, denove, la RN en la antaŭeco, en la dua raŭndo de la elektoj la 7-an de julio. Kaj la sekvo de la politika blokado kaŭzita de la dissolvo de la franca parlamento naskas falsajn esperojn, kiuj igos la frustrigon de la seniluziigitaj eĉ pli granda kaj pli terura; riskante vere brutalajn koliziojn.

Merkrede, la 12-an de junio kaj ĵaŭde, la 13-an de junio, la vortoj parolitaj de prezidanto Macron plenumiĝis kvazaŭ tiuj de profeto. Li diris en sia merkreda matena parolado: "la maskoj falas, estas tempo por klarigo." Fakte, la maskoj efektive falas, ĉar lia dissolvo vekas politikajn apetitojn kaj ni atestas la disfalon de la centraj grupoj de la Socialista Partio kaj la iama UNR de Generalo de Gaulle, nun nomata LR. Kaj mi memoras, ke tuj kiam la generalo retiriĝis de politiko, internaj malkonsentoj kaŭzis la disiĝon de la prezidenta tendaro en plurajn grupojn. Gaŭlismo, portanta plurajn sinsekvajn nomojn - UNR, UNR-UDT, UDR, RPR, UMP kaj LR - kaj la Socialista Partio, alterne respondecas pri la situacio en Francio heredita de prezidanto E. Macron en 2017, trovas sin reduktitaj al malgranda nombro, ambaŭ malakceptitaj de la francoj, konsciaj pri sia kulpo. Fakte, la kaŭzo de la atingita malsukceso estas atribuebla al ĉi tiuj du tipoj de centristaj registaroj kun maldekstra tendenco por la PS kaj dekstra por la UMP, kies simileco igis iujn komentistojn nomi ilin UMPS. Multaj el iliaj gravaj elementoj aliĝis al la LREM-grupo, kiel konfirmas ĉi tiu akronimo de la partio de prezidanto Macron: LR + LREM. Ĉi tiu malsukceso de la centrista tendaro ne surprizas min, ĉar mi malkovras legante Apokalipso 3:15, ĉi tiujn vortojn diritajn de Jesuo Kristo: "*Mi konas viajn farojn. Mi scias, ke vi estas nek malvarma nek varmega. **Estu malvarma aŭ varmega!***" Kial Jesuo diras ĉi tion? Ĉar li nur ŝatas ekstrecojn kaj kondamnas la centristan vojon, kiu, volante plaĉi al ĉiuj, faras kompromisojn kaj finfine sukcesas plaĉi al neniu. Fakte, la leciono lerninda el ĉi tiu atesto estas, ke Francio konservis sian internan pacon nur elektante la senagadon de siaj centristaj deputitoj. Sammaniere kiel Jesuo malakceptas la centristan konduton de sia adventista tendaro, kiun li nomas "**varmeta**" *en la "Laodicea"* epoko, la politika socio de la sama epoko favoras centristan "varmecon". Francio tiel restis longe gvidata en la politika kampo de deputitoj,

kiujn Jesuo nomas " **senutilaj servistoj** ". La severaj mezuroj, kiuj meritis esti prenitaj, ne estis prenitaj pro timo de la risiko kolerigi naciojn. Jen ekzemplo: la ligo kun Maroko: multaj marokaj ŝtatanoj loĝantaj en Francio importas grandajn kvantojn da haŝiŝo, kiu detruas francajn junulojn kaj eĉ junajn plenkreskulojn. Francio tiel suferas pro la rifuzo de Maroko repreni siajn krimulojn kaj suferas la damaĝon de drogoj. Ĉar Francio ŝajnas malforta, ĝiaj kontraŭuloj kaj najbaroj ŝajnas fortaj. La " **ekscitiĝanta** " servisto ne agas kun ĉi tiu malforteco. Kaj estante nefleksebla, liaj kontraŭuloj respektus lin.

Mi ankoraŭ ne scias, kia estos la rezulto de la venontaj leĝdonaj elektoj, sed la maskoj de la falsaj aliancoj jam falis, kaj estas dezirinde por klareco, ke la balotantoj ĉesu elekti " **senutilajn servistojn** ", kiuj povas nek eviti nek antaŭvidi tragediojn, sed nur atendi ilin kaj elteni ilin.

Jesuo instruas al ni ĉi tiun lecionon: la centro estas senutila kaj malutila. Klareco kuŝas en la opozicio de varmo kaj malvarmo, de ekstrema dekstro kaj ekstrema maldekstro. La sperto pruvis, ke elektitaj reprezentantoj ofte vere scias servi nur sin mem. Kaj Francio estis tiel perfidita de siaj politikaj elitoj, kiel Jesuo estis de siaj Sepa-tagaj Adventistaj pastroj kaj disĉiploj, kiuj restis formalistoj, tradiciistoj, kaj ekde 1991, ekumenaj post sia baptito. Venis la tempo por la puno de ĉiuj perfiduloj, kaj la puno estos plenumita kun la tuta necesa rigoro.

La komparo kun la mesaĝo transdonita de Jesuo al " **Laodicea** " havas siajn limojn, ĉar ni devas kompreni la signifon, kiun li donas al ĝi. Kial Jesuo ne atribuas " **malvarmon** " al la Eklezio de la tempo de " **Laodicea** ", sed " **varmecon** "? Ĉar por li ĝi estas la maniero indiki, ke male al la protestantaj eklezioj, kiuj falis ekde 1843 kaj 1844, " **Laodicea** " indikas la tempon de la fino, en kiu li parolas al la Sepa-tagaj Adventistaj Eklezio, kiun li establis kaj benis ekde 1873, tio estas, la tempo koncernata de la mesaĝo adresita al la anĝelo de " **Filadelfio** " en Apokalipso 3:7. En sia mesaĝo, ĉi tiu " **varmecon** " konfirmas la legitimecon de sia heredaĵo de 1873. Krome, la oficiala Adventismo ŝajnas servi Jesuon kaj praktikas malbone, sed tamen praktikas, la Ŝabaton hereditan de la Adventistaj pioniroj elektitaj inter 1843 kaj 1873. Ĝia " **varmecon** " indikas tradician formalistan praktikon, en kiu fervoro por la vero estas reduktita al minimumo. Kiel alie ni povas juĝi la konduton de homoj, kiuj faras aliancojn kun kristanoj, kiuj honoras la romian "dimanĉon", aŭ " **la markon de la besto** ", kontraŭ kiu Dio avertas siajn elektitajn sanktulojn en Apokalipso 14:9-10? Ĉi tiu spirita stato estas tiu de " **pieco malfortigita** ". Ĉar la religia vivo postulata de Dio estas vivo, en kiu Jesuo kaj lia dia biblia vero konstante estas en la mensoj de liaj servistoj. Kaj ĉefe, ili devas resti atentaj al li por utiligi ajnan novan klarigon, kiu klarigas lian planon rivelitan per liaj profetaĵoj.

La scio pri la vera dato de lia reveno, ricevita printempe de 2018, estas nur la respondo, kiun li donas al siaj lastaj servistoj, kiuj pasie studas liajn plej sanktajn biblie kodigitajn revelaciojn. Ĉi tiu scio kompletigas tion, kion Apokalipso 19:10 nomas " **la atesto de Jesuo** ": " *Kaj mi falis, por adori lin; kaj li diris al mi: Gardu vin, ke vi ne faru tion. Mi estas via kunservisto kaj viaj fratoj, kiuj konservas la ateston de Jesuo* . Adoru Dion. Ĉar **la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo** . "

En la sekulara mondo, homaj reagoj varias de unu eksceso al la kontraŭa eksceso. Kaj konsciiĝi pri tio helpas nin kompreni la erarojn, kiujn okcidentaj nacioj faras hodiaŭ kaj ekde la fino de la Dua Mondmilito. Fakte, ĉi tiun militon ekigis naciisma, rasisma kaj kontraŭjuda Nazia Germanio. Atestantoj multe suferis pro ĉi tiu rasisma naciisma karaktero, do, post la fino de la milito, homoj falis en la kontraŭan eksceson, tio estas, en kontraŭrasisman kaj kontraŭnaciisman humanismon.

Ideologoj predikis la esperon pri universala, humanisma, multrasa kaj multkultura socio. Kiel infano, mi mem entuziasmiĝis pri ĉi tiu ideo. Okdek printempoj kaj vintroj pasis ekde mia naskiĝo, kaj mi povas vidi la sekvojn de ĉi tiu inversigo de valoroj. Homoj hodiaŭ estas dividitaj en du ĉefajn tendarojn: naciistoj kaj kontraŭnaciistoj. Kontraŭnaciistoj perdas el vido la privilegion esti ligitaj al nacio, lingvo, popolo unuigita per jarcenta heredaĵo. Ĉi tio estas unika kazo, aŭ preskaŭ, en la mondo, sed Francio estas pli unika ol aliaj nacioj. Ĝiaj humanismaj valoroj dispremas la valoron de la nacio, kaj oni devas vere malestimi sian landon por kuraĝi permesi al siaj malamiko ekloĝi tie. Kiel ĉe amo, la valoro de sia lando estas aprezata nur kiam oni perdas ĝin. Lando estas abstrakta afero, precipe por homoj, kiuj loĝas en urboj, kie sennombraj problemoj okupas iliajn pensojn. En la pasinteco, homoj vivis en la kamparo. Ili laboris la teron, kultivis sian manĝaĵon de ĝi, kaj tiel havis palpeblan, fizikan ligon kun la nacia grundo, sur kiu ili naskiĝis kaj vivis. La moderna vivo centrita ĉirkaŭ grandaj urboj mortigis la alligitecon al la denaska lando, kies loĝantoj estas senradikaj. La ĉiam pli multekosta vivo devigas fremdulojn ekzili kaj forlasi siajn denaskajn landojn por eviti morti pro malsato aŭ malsano. Tamen, la respondeco pri la kreskanta vivkosto estas atribuebla al la avideco de la riĉaj okcidentaj nacioj. La okcidenta mondo, malbenita de Dio, riĉiĝis kaj ĝi altiras la avidecon de la malriĉuloj. Sed ne nur pro avideco ili ekziliĝas, sed ĉefe pro instinkto de memkonservo. Tiel, enmigrado alportas problemojn al la riĉaj nacioj, kiuj provokas ĝin kaj igas ĝin necesa.

Reveno al malnovaj naciismaj valoroj fariĝis neebla en Francio, ĉar la problemoj estas en la kapoj de la homoj, en la vivkonceptoj konstruitaj en homoj ekde la naskiĝo. Neniu spontanee pensas pri defiado de la opinio, kiun ili formis ekde la naskiĝo. La vivnivelo, kiun ni konsideras normala, estas tiu de nia naskiĝo. Okdek jarojn antaŭ 2024, mi naskiĝis en la atmosfero de la fino de la milito, ĝuante vivon de malriĉeco bazitan sur alternado de restadoj inter malgranda urbo kaj la kamparo. Do mi profitis de ĉi tiu kontakto kun la tero, el kiu miaj du avoj ĉefe ĉerpis sian manĝaĵon. Mi kompatas la urban infanon de nia tempo, kiu ludas inter la konstruaĵoj kaj la asfalto. Kaj mi scias, ke estas neeble por li alkroĉiĝi al sia lando, ĉar li povas nur revii pri foriro de ĉi tiu loko de problemoj. Ĉar ĉio, kio gravas ĉirkaŭ li, estas mono, li klopodos akiri ĝin honeste aŭ malhoneste. Kaj, kiel infano, li lernas, ke drogkontrabandado pli rapide riĉigas vin ol diplomoj kaj laboro.

Post tiu ĉi sinistra analizo, kiu povas diri, ke " *mono* ne estas la radiko de ĉia malbono "? Sed se mono estas la kaŭzo de problemoj, la kunekzisto de malsamaj religioj estas por Dio la rimedo por igi ĝin neeltenebla. Religio estas en la manoj de Dio impona armilo, terure efika. Religio povas esti la plej bona se ĝi

estas akceptebla al Dio kaj konformas al la normo, kiun li postulas, aŭ la plej malbona, en ĉiuj aliaj kazoj. Estas Dio, kiu igas ĉiun homon, laŭ siaj personaj cirkonstancoj, akcepti kunekziston kun tiuj, kiuj dividas ilian kredon, aŭ ne toleri tiujn, kiuj praktikas malsaman religion. Por puni tiujn, kiujn li malakceptas, li inspiras al ili negativajn pensojn, kiuj metas ilin kontraŭ aliajn homojn. Kaj se li ne faras ĝin rekte mem, li konfidas la agon al la diablo kaj liaj anĝelaj demonoj.

Jen la klarigo por la amasiĝo de problemoj, kiujn nia okcidenta kaj tutmonda socio vidas intensiĝi ĉiutage; ĉiu tago alportas sian parton de malagrablaj surprizoj, kiuj estas pli kaj pli malagrablaj kaj ruinigaj. En Francio, la politika malekvilibro kreita de la sinsekvo de elektoj ĉi-junie kaj julie estas klara pruvo de tio, kaj la sekvoj de ĉi tiuj elektoj plue konfirmos ĉi tiun dian malbenon.

Ĉe la origino de nacioj kuŝas la sperto de la Babela Turo. Naciismo estas do dia kaj komenciĝis per la grupiĝo de homoj, kiuj parolis la saman lingvon kaj kiuj kuniĝis por vivi kune en la sama teritorio. La disiĝo de lingvoj efektivigita de Dio post provo de homa ribelo fare de la postdiluvianoj necesigis la disigon de la homa vivo en naciojn. Ili havis sian parolatan lingvon kiel sian naturan limon, kaj por la protekto de la kolektitaj homoj, oni establis landajn limojn. La divido de homoj en naciojn estas la frukto de dia volo, kiu permesas al li malhelpi homajn kuniĝojn, kiuj ribelas kontraŭ li. Nia epoko nuligis ĉi tiun disiĝon volitan de Dio. Kaj la sekvo de ĉi tiu ŝanĝo estas efektive la konstruado de hipokritaj aliancoj kontraŭ la naturo, fare de estaĵoj, kiuj malestimas Dion ĝis la punkto nei lian ekziston; ĉefe, en la okcidentaj nacioj de kristana origino.

La konduto de homoj vivantaj en 2024 estas la rezulto de sinsekvaj elektoj libere alprenitaj de ili. La kialo de ĝia tera kreado estas, ke la demonstraĵo dezirata de Dio plenumiĝas tagon post tago, laŭ lia plano. Hodiaŭ, ribelemaj homoj transiras la barojn de lingvoj kaj landoj; ili tute ignoras la jurajn kaj moralajn limojn fiksitajn de Dio.

Dum Dio donis al la homo kompletan liberecon por decidi pri siaj vivstiloj, prezentante al li sian propran normon pri bono kaj malbono, la liberecana homo de la lastaj tagoj kondutas faŝisme trudante sian propran koncepton pri libereco al ĉiuj popoloj de la tero. Se li ne sukcesis, tio ne estas pro manko de volo, uzante forton aŭ ekonomiajn sankciojn por atingi la deziratan submetiĝon. Kaj ĉi tiu liberecana homo estas tiu, kiun Usono kaj Francio, ĉi tiuj landoj, kiuj antaŭenigas " **homajn rajtojn** ", konstruis paralele. Tamen, la sola rajto, kiun ili donas al popoloj krom ili mem, estas aprobi ilian normon.

En la Okcidento, religia libereco, kiu ankoraŭ regas hodiaŭ, permesas al la elektita popolo de Kristo elekti la statuson de sklavoj de Dio; tio, kun plena elektolibereco. En ĉi tiu kazo, kial nei al aliaj popoloj la elekton resti sklavoj de nacia registaro? Se homaj popoloj preferas favori la kolektivan intereson komunan al la plimulto de la loĝantaro, kaj ĉi tiu kolektiva elekto favoras la aŭtokratan regadon de reĝo, prezidanto aŭ religia imamo, ilia elekto estas libera kaj konsenta, do legitima. Aliflanke, devigi ilin rezigni sian elekton estas tute nelegitima kaj faŝisma laŭnature. Tiuj, kiuj favoras la dominadon de diktatoro, trovas avantaĝojn kaj malavantaĝojn en ĝi, sed se ili aprobas ĉi tiun situacion, estas ĉar la avantaĝoj superas la malavantaĝojn. En ĉi tiu tipo de reĝimo, malbono estas severe punita, krimoj estas punataj per morto, kaj rezulte, multaj krimuloj estas malinstigitaj fari

malaprobindajn agojn. La popolo gajnas en sekureco tion, kion ĝi perdas en libereco, sed ĝi trovas avantaĝon en sia elekto.

En televida programo, kiu kontraŭstarigis du Franciojn, tio estas, du politikajn konceptojn de la francoj, unu el la parolantoj estis marokano, kiu defendas la ideojn de la Nacia Kunveno. Kaj li transdonis mesaĝon, kiu malkaŝas la teruran situacion en Francio hodiaŭ. Li kondamnis la senkonsciecon de la francoj, kiuj permesas al sia nacio drivi en sensekurecon pro malstrikteco kaj blindeco. Ĉi tiu speco de mesaĝo devas veni de maroka fremdulo, sciante, ke en Maroko, delikteco kaj krimo ne restas senpunaj. La francoj vere ĝojas kaj ĝojas antaŭenigi siajn humanitarajn agadojn, kaj tiuj, kiuj estas sentemaj al ĉi tiuj aferoj, ne estas tiel sentemaj al la sensekureco, kiu trafas ilian landon. Ĉi tiu sinteno malkaŝas veran retiriĝon en si mem, aŭ, paradokse, por homoj, kiuj volas fari bonfarojn, memcentrecon, kiu blindigas ilin. Fakte, ĉi tiuj bonaj animoj suferas pro sensekureco nur kiam ĝi trafas ilin persone, sed la sensekureco de aliaj lasas ilin indiferentaj. Jen, resume, la du Francioj, kiuj frontas unu la alian kaj ne komprenas unu la alian kaj kiuj kontraŭas en la leĝdonaj elektoj de la 30-a de junio kaj la 7-a de julio, la **tutmondisman humanisman penson al la Naciisma Kunveno**, kiu kondamnas kaj volas ĉesigi la sensekurecon de la lando. Mi reduktos la priskribon de ĉi tiu situacio, elvokante la opozicion de la tendaro de la **revuloj** al la tendaro de la **vekitaj**, bedaŭrinde, multe tro malfrue, ĉiam pli multnombraj.

La leciono, kiun ni devas lerni el la konduto de la malfidela kristana Okcidento, estas, ke ĝi fariĝas faŝisma sen konscii pri tio. Faŝismo ne estas elekto, sed la frukto kaj konsekvenco de aro da elektoj. Kio igas ĝin prosperi estas ekonomia sukceso, prospero, kiu igas la individuon kaj lian komunuman grupon fieraj kaj arogantaj. Mi trovas en Apokalipso 13:4 ĉi tiujn vortojn, kiuj precize priskribas ĉi tiun faŝisman konduton kaj homan pensmanieron: "*Kaj ili adoris la drakon, ĉar ĝi donis potencon al la besto; kaj ili adoris la beston, dirante: 'Kiu similas al la besto? Kiu povas militi kontraŭ ĝi?'*" » Ĉi tiu faŝismo estis religia kaj papa romkatolika, sed post ĝi, sub la egido de libereco kaj en la nomo de "homaj rajtoj", en niaj lastaj tagoj, ĉi tiu faŝismo reaperas, en abomena, senreligia kaj liberecana naturo, en landoj kun kristanaj etiketoj. Do, nia nuna tipo de okcidenta socio jam prezentas la aspekton kaj karakteron de la lasta "**besto**", kiu, "**leviĝante el la tero**", dominos la postvivantojn de la "**sesa trumpeto**" **fare de la aŭtoritatoj de la unuiĝinta protestanta kaj katolika** Usono; tio ĝis la printempo de 2030, kiam, post sia neimitebla glora reveno, Jesuo Kristo prenos al la ĉielo ĉiujn siajn elektitajn sanktulojn elaĉetitajn per sia sango.

#### M64 - La Strangaj Verkoj de Dio kaj Homo

La origino de ĉi tiu temo troviĝas en ĉi tiu verso citita en Jesaja 28:21: "*Ĉar la Eternulo leviĝos kiel sur la monto Peracim, kaj koleros kiel en la valo Gibeon, por fari Sian verkon, Sian **strangan verkon**, por plenumi Sian verkon, Sian neaŭditan verkon.*"



Ekde mia unua kompleta legado de la Biblio, ĉi tiu verso aparte frapis min kaj mi ĉiam konservis ĝin en mia memoro, ĉi tiu vorto " *stranga* " estis plena de misteroj, sed sekvante la terminojn " *li koleros* ", ĉi tiu stranga karaktero fatale kaj logike nomis "morton", "detruon".

Sciante hodiaŭ la tutan programon profete rivelitan de Dio, mi povas konfirmi la ligon de ĉi tiu "stranga verko" profetita de Jesaja al lia detruo de pekuloj. Kaj ĉi tiu kvalifiko "stranga" estas perfekte pravigita, ĉar la Spirito de la Dio, kiu vivas eterne, ĝuas nur krei vivon kaj dividi sian amon kun siaj kreitaĵoj; tio estas diri kiom multe, ignori ĝin maljuste frustras lin. Ni legu do la versojn, kiuj antaŭas ĉi tiun citaĵon, kiun Dio inspiris al sia profeto Jesaja:

Versoj 9-10: " *Kiun oni instruu saĝecon? Kiun oni eklernu? Al demamigitaj infanoj, al tiuj, kiuj ĵus eliris el la mamoj? Ĉar ĝi estas ordono post ordono, ordono post ordono, linio post linio, linio post linio, iom ĉi tie, iom tie.* "

Dio riproĉas la Judojn de la malnova interligo pro tio, ke ili restas nutrataj per la lakto de sia patrino kaj ne kreskas en saĝo. Ili kontentiĝas ripeti ritojn, kies veran signifon ili ne komprenas; tiun, kiun Dio donas al ili. Nu, donante al Izrael ritojn, regulojn kaj preskribojn, Dio ofertis al sia popolo la eblecon kompreni, kian signifon Li donas al ĉio ĉi. Ĉi tiu riproĉo, kiu do estas la malintereso serĉi kompreni, permesas al ni pli bone kompreni la kaŭzon de la beno, kiu venas al Daniel, al kiu la anĝelo Gabriel diras, en Dan. 10:12: " *Li diris al mi: Daniel, ne timu; ĉar de la unua tago, kiam vi decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venis.* "

Ne miskomprenu! Daniel, kiel mi kaj la elaĉetitoj de Kristo en la lastaj tagoj, ne faras heroan agon, kiu pravigas ĉi tiujn vortojn de la anĝelo de Dio! Havante en la koro klopodi kompreni, ni faras nur la minimumon de tio, kion Dio rajtas postuli kaj atendi de la homoj, kiujn li venis savi, sinsekve, el la sklaveco de la egipta peko, kaj el la prapeko, ofertante sian krucumitan vivon por elaĉeti la pekojn de siaj solaj elektitoj, kiujn li rekonas sin mem kaj lin sole. Dio enskribis ĉi tiun venkon de Kristo super peko kaj morto el la apero de peko, kaj la ŝafido de Dio estis profetita per ĉi tiuj felvestoj, per kiuj li prenis la iniciaton vesti la nudecon de Adamo kaj Eva; tiel anstataŭigante la figfoliojn, per kiuj ili sin zonis. Ĉi tiu sperto jam profetis la sinsekvon de la du diaj interligoj; la unua havanta kiel simbolon " *la figarbon* "; kaj por la dua, la " *felvestojn* " akiritajn per la morto de Kristo, " *la ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo* ".

Diplomoj estas senutilaj por kompreni, ke tiu, kiu amas Dion kaj lian subliman savon, povas atesti tiun amon kaj dankemon nur privilegiante en sia ekzisto ĉion, kio koncernas Dion, liajn revelaciojn kaj liajn sennombrajn misterojn; simpla ordinara racio sufiĉas por kompreni ĉi tiun aferon. Tial estas senutile kompliki tion, kio estas mirinde kaj die simpla. Simile, laŭ la sama logiko de penso, ne oboe bezonas esti pravigita, sed malobeo devas provizi la kaŭzojn de ĝia praktiko.

La pli maljunaj generacioj ne havis malfacilaĵojn kompreni ĉi tiujn aferojn, sed kun la paso de la tempo, la homaro fariĝas pli kaj pli ribelema kaj jam ne scias kiel rezoni prudente kaj juste.

En Jesaja 28:9-10, Dio riproĉas la Judojn pro transformado de religio en formalisma kaj tradiciista intelekta religia kulturo, tio estas, pro farado de la eraro,

kiun ĉiuj kristanaj instituciaj religiaj formoj poste farus. Unue, la juda Izraelo portis la frukton de du malbenoj: sian sedentariĝon kaj sian mankon de inteligenteco. Efektive, la ideala plano de vivo kun Dio estis spertita nur dum la 40 jaroj de ilia restado en la dezerto, tio estas, la tempo, dum kiu ilia tera vivo dependis nur de Dio kaj de li sole. La konstantaj plendoj, kiuj leviĝis kaj leviĝis al li, atestis pri la neperfekteco de ĉi tiu tera Izraelo, kiu estis tre malproksima de la bildo, kiun ĝi supozeble profetis.

La situacio de la malnova interligo similas al la ĉina diraĵo: "Kiam la saĝulo montras la lunon per sia fingro, la malsaĝulo rigardas la pinton de sia fingro." Laŭ ĉi tiu bildo, kiam Dio organizis Izraelon laŭ oferritoj, kiuj profetis la pentofaran morton de la estonta Mesio, ĉi tiu Izraelo vidis nur la oferritojn, la ordonojn, la preskribojn kaj la regulojn. Kaj ĉi tiu mesaĝo denove pravigas ĉi tiun version, per kiu Dio malplivalorigas siajn proprajn tekstajn leĝojn dirante: "*la litero mortigas, sed la spirito vivigas* ." Sed por vivi la literon, ĉi tiu homa menso devas esti gvidata de la inteligenteco de Dio mem. Ĉiu alia formo de inteligenteco estas malkvalifikita por ĉi tiu tasko.

Tamen, la riproĉoj de Dio ne estu interpretataj kiel surprizo por Li, ĉar Li jam sciis antaŭ Sia tera kreaĵo ĉion, kio plenumiĝos de la komenco ĝis la fino de Lia programo de elektado de Siaj elektitoj. La riproĉoj tiel formulitaj koncerne la malnovan interligon nur celas averti kristanajn kredantojn pri la nova interligo, por ke ili estu konsiderataj kulpaj, pro neatentado de ĉi tiuj avertoj donitaj de Dio. La vere elektitoj ne havas malfacilaĵon kompreni ĉi tiun principon, sed la falintaj ribelantoj devas esti kondamnitaj laŭ nerefuteblaj argumentoj, kiujn Dio preparas en la sperto de la malnova interligo.

La pruvo de ĉi tiu instrua rolo de la Malnovaj Interligoj estas konfirmita de ĉi tiuj versoj trovitaj en 2 Timoteo 3:14-17: "***Persistu en tio, kion vi lernis kaj pri kio vi certigis*** , sciante de kiu vi ilin lernis. ***De infaneco vi konas la sanktajn skribojn, kiuj povas vin saĝigi al savo per fido al Kristo Jesuo*** . *Ĉiu skribaĵo estas inspirita de Dio kaj utila por instruado, por riproĉo, por korekto, por disciplino en justeco, por ke la homo de Dio estu perfekta, plene provizita por ĉiu bona faro* . "

En ĉi tiuj versoj, "la sanktaj literoj" estas la signoj de la skriba hebrea lingvo, kiu prezentas la multajn atestojn inspiritajn de Dio dum la du interligoj. Ĉi tiu verso pravas, ke la unuaj kristanoj, kiel la veraj lastaj, trovas favoron ĉe Dio per Jesuo Kristo nur per sia konformiĝo al la normo preskribita de la instruoj de la du interligoj; kaj tio, denove, laŭ plena kaj simpla logiko. Tiam same logike, ĉiu povas kompreni, ke la stranga dia verko, ĉar tiu de detruisto, celas nur la malestimantojn de lia leĝo; tiujn, kiuj kritikas aŭ kontestas ĝin.

Nun, tre laŭgrade, ĉi tiu stranga detrua verko de Dio komenciĝis, kaj tio ekde la komenco de 2020, kiam, pro timo de pandemio kaŭzita de la viruso Covid-19, la okcidenta ekonomio suferis rapidan kaj brutalan ĉesigon. La plej malfortigitaj kaj degraditaj organismoj pro diversaj kialoj, alkoholo, tabako kaj drogoj por la junuloj, kaj dependeco de kemiaj drogoj por la pli maljunaj, Covid-19 mortigis centojn da miloj da homoj en la Okcidento kaj kelkajn milionojn tra la mondo. Kaj la vakcinoj kreitaj de homoj, por malhelpi kaj redukti la dian detruan verkon, ankaŭ mortigis kelkajn el ĉi tiuj nombroj. Sed volante savi la vivojn de

nenormale malfortigitaj homoj, mondgvidantoj faris decidojn, kiuj malfortigis sian tutan nacion ekonomie. Kaj ĉi tiu malfortigo alprenas la signifon de ilia preparado por estonta multe pli granda detruo. Ĉar per ĉi tiu mortiga viruso, Dio malfortigis la naciojn, kiuj regis la mondan ekonomion kiel nediskuteblaj reĝinoj ĝis tiam. Ĉi tiu malfortiĝo de la ĉefaj gvidantoj favoras la vekigon kaj ribelon de la popoloj de la Tria Mondo, devigitaj submetiĝi al la leĝo de la plej forta, la plej riĉa, la plej edukita, kaj ĉefe, al la leĝo de la plej aroganta; kaj kiu finfine ŝajnos esti la leĝo de la plej idiota. Ĉar estas bone konate: la riĉa infano finas forĵetante aŭ rompante la ludilon, kiu estis donita al li kune kun multaj aliaj. Li ne longe ŝatas la aferojn, kiujn li ricevas. Kaj neniam kontenta, li ĉiam avidas tion, kion li ankoraŭ ne havas. La okcidenta mondo estas en ĉi tiu stadio proksima al sia detruo. La aspektoj ankoraŭ permesas esperon, sed nur trompe kaj por mallonga tempo. Ĉar la situacio fariĝis favora por la popoloj longe frustritaj kaj koloniigitaj. Ili povos venĝi la sklavigon truditan al ili de la riĉaj okcidentanoj. Kaj ili tiel senscie, por Dio, parte plenumos sian "strangan laboron", ĉar ĝi estas detrua.

Mi reprenas ĉi tiun version cititan en Jesaja 28:21: " *Ĉar la Eternulo leviĝos kiel sur la monto Peracim, kaj koleros kiel en la valo Gibeon, por fari Sian laboron, Sian strangan laboron, por plenumi Sian laboron, Sian neaŭditan laboron.* " Notu jam ĉi tiujn nombrojn 28, tio estas, 4-oble 7; kaj 21, tio estas, 3-oble 7. Ĉi tiuj nombroj portas la mesaĝon de universala sanktigo kaj la perfekteco de sanktigo. La kunteksto de la tempo de la reveno de Dio en gloro en Jesuo Kristo estas do koncernata de ĉi tiu verso. La rememorigo pri du antaŭaj spertoj elvokitaj per la mencio de la du "kiel" konfirmas novan estontan sperton. Tiu, kiun Dio profetas ĉi tie, estos la lasta de la tuta homa historio metita sub la egido de lia elekto de la elektitoj kaj lia tempo de graco en Kristo.

Se ĉi tiu verso insistas pri ĉi tiuj difinoj, "stranga laboro" kaj "neaŭdita laboro", estas ĉar en ĉi tiu kunteksto, Dio rekte detruas la tendaron de siaj malamikoj. La termino "neaŭdita" signifas ĝis tiam neniam aŭdita, neniam aŭdita. Kaj ĉi tiu verbo aŭdi estas prave elektita de Dio, ĉar liaj malamikoj de la lastaj tagoj certe aŭdis pri Dio, sed ili neniam rekte aŭdis lian voĉon parolantan al ili. Nu, lia voĉo estas terura kiam ĝi esprimas lian justecon, kaj la hebreoj estis tiel teruritaj de lia voĉo proklamanta liajn dek ordonojn, ke ili petegis Moseon interveni ĉe Dio, por ke li ĉesu paroli al ili rekte, laŭ Eliro 20:18 ĝis 21: " *Kaj la tuta popolo aŭdis la tondrojn kaj la sonon de la trumpeto, kaj vidis la flamojn de la monto fumiĝi. Ĉe tiu vido, la popolo tremis kaj stariĝis malproksime. Ili diris al Moseo: Parolu al ni mem, kaj ni aŭskultos; sed ne lasu Dion paroli al ni, por ke ni ne mortu.* " Moseo diris al la popolo: " *Ne timu; ĉar Dio venis, por vin provi, kaj por ke la timo antaŭ Li estu antaŭ viaj okuloj, por ke vi ne peku. La popolo stariĝis malproksime, sed Moseo alproksimiĝis al la nubo, kie estis Dio.* "

En ĉi tiu eksperimento, Dio prezentis nur la tekston de siaj dek ordonoj, do imagu kiom pli terura estos lia interveno por puni la lastajn ribelulojn, kiuj malestimis liajn dek ordonojn kaj devos, en ĉi tiu terura kunteksto, doni al li raporton. Mi ofte komparis Dion al elektro, kiam mi provis konvinki iun pri lia ekzisto, mi diris, ke li estas tiel nevidebla kiel elektro, sed ke lia ekzisto aperas en liaj agoj kiel kurta cirkvito, kiu povas elektrokuti homon. Ĉi tiu komparo ankoraŭ validas je la nivelo de lia karaktero, kiu, estante amo, igas lin agrabla kaj

aprezebla, kiel ankaŭ povas esti elektro kiam bone uzata. Sed ĉi tiu amo povas transformiĝi en nemezureblan koleron por liaj malamikoj, same kiel elektro trafas kaj elektrokutas la uzanton, ĉu malprudente, ĉu kiel viktimo de teknika paneo. Nu, longe antaŭ ol la homo sukcesis utiligi elektron, Dio metis en sian kreaĵon la fulmon kaj tondron, kiuj aperas dum ŝtormoj. Nu, ŝtorma vetero rezultas el la elektra ŝoko de kontraŭstarantaj elektraj fostoj kaj ĝi imagas; ju pli kontraŭ des malpli, tio estas, Dio kontraŭ la ribeluloj. En normala vivo, tiuj du kontraŭaj polusoj restas apartigitaj, ĉiu en sia propra tendaro, kaj la ŝtormo nur formiĝas kiam la du tendaroj venas en rektan kontakton. Tial Dio donas al la hebreoj en siaj aperoj la teruran aspekton de tondro kaj fulmo, kiu transdonas la jenan mesaĝon: Mi estas la perfekta Dio kaj vi estas la tendaro de pekuloj, kiujn mi ne povas rigardi sen detruiri ilin.

Estas vere, ke en Mat. 22:38-39, Jesuo resumis la dian leĝon per du ĉefaj ordonoj, kiuj estas: "*Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso*"; precizigante pri li: "*Ĉi tiu estas la unua kaj la plej granda ordono*" kaj la dua, kiu estas simila al : *amu vian proksimulon kiel vin mem* ." Li donis ĉi tiun respondon al la demando prezentita de fariseo, doktoro de la leĝo, kiu demandis al li: "*Majstro, kiu estas la plej granda ordono en la leĝo?* " Mi longe interpretis la respondon donitan de Jesuo kiel resumon de lia juĝo pri la valoro de la dek ordonoj de Dio. Hodiaŭ, mi aldonas al ĉi tiu interpreto, ke lia respondo koncernas la tutan biblian leĝon enhavitan en la Sankta Biblio, logike kunmetita en lia tempo, nur el la Skriboj de la malnova interligo. Kaj ĉi tiu respondo donita de Jesuo estas sublima kaj grandioza, ĉar la homo, kiu demandas lin, donas gravecon al etaj detaloj de ĉi tiu leĝo, kiu reprezentas en si mem por li Dion. Nun, en Kristo, Dio donas al li respondon, kiu igas la detalojn de la leĝo signifikaj, ĉar Jesuo metas la ĝustan rilaton kun Dio sub la kondiĉo de amo al li. Lia respondo estas sublima, ĉar li difinas en sia respondo, kio restos eterna ordono por ĉiuj siaj elektitoj, kiuj eniris la eternecon. Lia respondo kondamnas la signifon, kiun la fariseoj donas al la dia leĝo en interligo, kiun, per sia morto, li finas.

Eĉ hodiaŭ, iuj homoj zorgas pri difinado de tio, kio gravas al Dio, kaj ili partoprenas en disputoj kaj kvereloj kun aliaj, kiuj havas malsaman opinion. En sia respondo, Jesuo diras al ili: "*Vi ne komprenas miajn vortojn; mi postulas de vi ĉion aŭ nenion.*" Ene de ĉi tiu ĉio, Jesuo metas ĉion motivitan de amo al Dio. Kaj nur tiuj, kiuj montras sin kapablaj ami lin kiel li postulas, ankaŭ montras sin kapablaj ami sian proksimulon kiel sin mem; kondiĉe ke ilia proksimulo amu Dion tiel same kiel ili. Ĉar amo devas esti gajnita kaj meritata.

Jesuo ankaŭ diris en Mateo 5:44-48: "*Sed mi diras al vi: Amu viajn malamikojn, benu tiujn, kiuj vin malbenas, faru bonon al tiuj, kiuj vin malamas, kaj preĝu por tiuj, kiuj vin maljuste atakas kaj persekutas, por ke vi estu filoj de via Patro, kiu estas en la ĉielo. Ĉar li levas sian sunon super la malbonulojn kaj bonulojn, kaj sendas pluvon sur la justulojn kaj maljustulojn. Se vi amas tiujn, kiuj vin amas, kian rekompencon vi havas? Ĉu ne faras same eĉ la impostistoj? Kaj se vi salutas nur viajn fratojn, kion pli ol la aliaj vi faras? Ĉu ne faras same eĉ la nacioj? Estu do perfektaj, kiel ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo, estas perfekta.* " Ĉi tiu verso ŝajnas kontraŭdiri min, sed Jesuo ankaŭ diris en Johano

6:63: “ **La spirito estas la viviganto; la karno nenion utilas. La vortoj, kiujn mi parolas al vi, estas spirito kaj vivo.** ” Do ni donu vivon al liaj mirindaj vortoj. La natura homo estas tute nekapabla ami siajn malamikojn, ĉar lia rezonado kaj konduto estas la fruktoj de lia natura malboneco. La elektitoj, vere elaĉetitaj de Jesuo Kristo, spertas riparadon de siaj mensoj fare de Dio. Eniri en la amon de Dio vere ŝanĝas nian vidpunkton. Per kontemplado de la plej bona kaj profitado de lia influo, la aspekto de la plej malbona mem malpliĝas. Tio kondukas la sanktan viktimon kompati la nescion kaj malbenon de sia(j) persekutanto(j). Tio ne signifas, ke ĉi tiu persekutanto estas amata, sed nur ke li aŭ ŝi estas komprenata kaj kompatata. Eniri en rilaton kun la Dio, kiu kreis la vivon, permesas al la elektitoj meti la ekziston kaj konduton de estaĵoj en perspektivon. La nura perspektivo de ilia preparo por vivi eterne en perfekta dia justeco sufiĉas por mildigi la efikojn de la malboneco, kiun ili suferis. Ami sian malamikon restas la privilegio de la vere elektitoj, kies koroj estas vere gajnitaj kaj invaditaj de la amo, kiu venas de Dio. Sed ĉi tiu verbo “ **ami** ” estas fakte uzata de Jesuo por diri “Ne repagu al ili pro la malbono, kiun ili faras al vi.”

Estas en Rom. 12:19 ĝis 21, ke la Spirito prilumas la vortojn de Jesuo dirante per Paŭlo: “ **Amitaj, ne venĝu vin mem** , sed lasu lokon por kolero; ĉar estas skribite: Ĉe Mi estas venĝo, kaj Mi repagos, diras la Sinjoro . **Sed se via malamiko malsatas, donu al li manĝi; se li soifas, donu al li trinki; ĉar farante tion, vi amasigos brulantajn karbojn sur lia kapo** . Ne lasu vin venki de malbono, sed venku malbonon per bono .”

Ni trovas en ĉi tiu verso la temon de la “**stranga verko**” de la Dio de amo, kiu, en la horo de juĝo postulata de lia perfekta justeco, “ venĝas ” la malbonon faritan al siaj elektitoj kaj al sia afero, kaj “ venĝas ” la malbonajn aŭtorojn de la agoj riproĉitaj donante al ili morton.

Dia leĝo admonas kaj gloras Dion pro lia kreiva povo, kaj Dio mem volas memorigi tion en la teksto de sia kvara ordono de la Dekalogo, kaj li aludas al ĉi tiu ordono en la unua mesaĝo de la tri anĝeloj de Apokalipso 14:7. Ni devas kompreni, ke la Ŝabato estis prezentita kaj trudita dum preskaŭ 6.000 jaroj donante al ĝi la rolon de memoraĵo de ĉi tiu origina kaj kontinua kreiva ago. La nova signifo aldonita ekde 2018 al la signifo de la Ŝabato, nome ĝia profeta simbola bildo de la ĉiela ripozo de la sepa jarmilo, ne devas igi nin forlasi la unuan klarigon. Ĉar la Ŝabato meritas ĉi tiujn du rolojn. Estas efektive la Kreinto Dio, kiu organizis, per sia plano de savo, la rimedojn por savi siajn elektitojn, elektitajn per fido al Kristo kaj sia enkarniĝo en sia Kristo. Dum sia tera ministerio, Jesuo direktis la rigardon de siaj interparolantoj al la Kreinto Dio, kiun li nomis “ **la ĉiela Patro** ”. Nun, alveninte la tempo, ĉe la fino de la 6.000 jaroj, alvenis la momento por Dio transdoni sian kreaĵon al terura detruo. Ĝi ne estos kompleta, malgraŭ la uzo de atombomboj de terura potenco. Sed la vivoj celitaj de la kolero de Dio vivas sur ĝia surfaco, sur ĝia grundo, kiu terure suferos, kaj sur ĝia aero, kiu portos toksajn gasojn kaj radioaktivecon. Ni devas kompreni kiom multe por Dio, lia kreinto, liveri sian verkon, sian kreitaĵon tiom kiom sian kreaĵon, estas ekstreme malagrabla dolora sperto. Kaj estas tiel vere, ke en Jesaja 28:21, li profetas ĝin kiel “ **strangan verkon** ” aŭ “verkon fremdan” al sia persona



naturu. Kiu bazas sian gloron sur sia kapablo krei, tiu povas suferi nur kiam la situacio devigas lin detrui la verkon, kiun li mem kreis.

Ni ankaŭ ne devas forgesi, ke ĉi tiu detruo estis parto de la plano de Dio ekde la komenco de lia koncipiĝo. Dum sia eterna ekzisto, Dio nur uzis detruon dum la 7000 jaroj de sia tera sperto, kaj ĉiam pro la peko farita de siaj ribelemaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj. Antaŭ kaj post ĉi tiuj 7000 jaroj, li estis kaj eterne estos la vivanta Dio, kiu subtenas la vivon de tio, kion li kreis.

La homaro spertos du grandajn detruojn: tiun de la diluvo kaj tiun de la "**sesa trumpeto**", aŭ Tria Mondmilito. Tria detruo estos aktivigita de Dio dum la tempo de liaj "**sep lastaj plagoj**". Kaj kvara estos plenumita je la tempo de la lasta juĝo fine de la sepa jarmilo. La "**fajro de la dua morto**", konsistanta el fajro el la ĉielo kaj subtera fajro el la tero, definitive detruos kaj neniigos la resurektitajn ribelantojn en la dua resurekto profetita per la esprimo citita en Apokalipso 20:5: "La ceteraj mortintoj ne reviviĝis ĝis la mil jaroj finiĝis." Ĉi tie mi devas doni klarigon, kiu kondukas min haltigi version 5 je ĉi tiu punkto, ĉar ĉi tiu verso daŭras dirante: "**Ĉi tiu estas la unua resurekto.**" » Nun, evidente ĉi tiu lasta klarigo devas esti ligita al verso 6, kiu sekvas ĝin, traktante la saman temon de ĉi tiu unua resurekto, ĉar ni legas tie: "*Feliĉa kaj sankta estas tiu, kiu partoprenas en la **unua resurekto** ! La dua morto ne havas potencon super ili, sed ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo, kaj ili reĝos kun li mil jarojn.*" La vero nur aperas per la logiko de inteligenteco, kiun Dio donas nur al siaj veraj servistoj. Dio intence konfuzas la komprenon de sia mesaĝo, tiel ke tiuj, kiuj ne havas la amon al lia vero, kredas la mensogon kaj falas en lian kaptilon. Jesuo konfirmis ĉi tiun deziron de Dio dirante en Mat. 13:13: "*Tial mi parolas al ili per paraboloj, ĉar vidante ili ne vidas, kaj aŭdante ili ne aŭdas, nek ili komprenas.*" Kaj jam en sia tempo, la profeto Jesaja kondamnis ĉi tiujn aferojn, dirante, en Jesaja 44:18: "*Ili ne komprenas nek komprenas, ĉar ili fermis siajn okulojn, por ke ili ne vidu, kaj sian koron, por ke ili ne komprenu.*" Ĉi tiuj du tekstoj montras, ke Izrael estis ribelema dum la tuta tempo de sia interligo. Sed post 313, en la kristana epoko, kristanoj agis same, kaj tio, ĝis nia fina tempo; tempo inter la "**sesa trumpeto**" kaj la glora reveno de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo."

La fina detruo estis preparita kaj komencita jam en 1843. Ekde tiu dato, teknikaj inventoj malrapide sed certe poluis la teron, ĝian grundon kaj ĝian aeron. Unu post unu, kaj eĉ samtempe, karbo kaj nafto komencis la procezon, poste venis kemio, fiziko kaj ilia impona ekspansio. La grundo de nutraĵkultivaĵoj estis kemie poluita, la akvoj de riveroj kaj riveretoj estis poluitaj. Dio rigardis la homon detrui sian kreaĵon kaj, akceptante ĉi tiun neeviteblan rezulton pro ilia peko, li volis lasi mesaĝon, kie li malkaŝas siajn pensojn, sian juĝon pri ĉi tiu situacio, ĉar ni legas en Apokalipso 11:18: "*La nacioj koleris, kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, malgrandajn kaj grandajn, **kaj pereigi tiujn, kiuj detruas la teron**.*" La eventoj profetitaj en ĉi tiu verso koncernas sinsekve la "**sesan trumpeton**"; la tempon de la "**sep lastaj plagoj**"; la "**juĝon de la ĉielaj sanktuloj**"; kaj fine, la detruon de la "**lasta juĝo**"; ago per kiu Dio transdonas al la "**dua morto**", "**tiujn, kiuj detruas la teron**". Kaj tiujn, kiujn li difinas kiel kulpulojn, estas kristanoj, kiuj estas viktimoj de la delogoj de la "*anĝelo de la*

*senfunda abismo* ", tio estas, Satano, kiu mortigas homajn animojn per la mensogoj enmetitaj en la tradukojn de la Sankta Biblio en diversajn lingvojn, laŭ Apokalipso 9:11: " *Kaj ili havis kiel reĝon super si la anĝelon de la senfunda abismo*". *"fosaĵo, kies nomo en la hebrea estas Abaddon, kaj en la greka estas Apoljono*". La ŝlosilo al ĉi tiu klarigo estas kaŝita en la nomoj " *Abaddon kaj Apoljono* ", kiuj, " *en la hebrea kaj greka* ", la du lingvoj de la tekstoj skribitaj sinsekve en la Sankta Biblio, signifas " **Detruanto** "; nomo atribuita al Satano, la diablo. Ni povas tiel kompreni, ke la detrua progreso pro teknikaj inventoj estis nur venenigita kaliko ofertita de la diablo.

Ĉi tiu instruo logike kondukas min al la strangaj faroj faritaj de la homo. Stranga eble ne estas la ideala vorto, kaj paradoksa estas pli taŭga. Ĉar pro lia natura fragileco, la homo devus esti ekstreme singarda por ne detrui la medion, en kiu li vivas. Kaj en ĉi tiu senco, la vorto "stranga" ŝajnas al mi pravigita kiam ni vidas lin detrui la naturan medion, de kiu lia propra vivo dependas.

Bonŝance, la Sankta Biblio estas tie por lumigi nian komprenon pri ĉi tiu "stranga kaj paradoksa" konduto. La homo kredas sin libera kaj ne estas, ĉar lia menso estas direktita kaj kontrolata de diablaj ĉielaj spiritoj multe pli potencaj ol li. La homo ne vidas ilin; ili estas nevideblaj. Li ne aŭdas ilin; ili nutras liajn pensojn kaj ne parolas al liaj oreloj. Tial, li ignoras la realecon de sia situacio kaj la ekziston de ĉi tiuj malbonaj spiritoj. Se la Sankta Biblio ne malkaŝus al ni la ekziston de ĉielaj spiritoj, neniu farus ĝin anstataŭ ĝi.

Tamen, la animo de homo estas disputo inter Dio kaj Liaj anĝeloj kaj la diablo kaj Liaj ribelemaj anĝeloj. La Biblio diras en Koheleto 3:10-11: " *Dio metis eternecon en la koron de homo* ": " *Mi vidis, kian okupon Dio donas al la homidoj; Li faras ĉion bona en ĝia tempo; **Li ankaŭ metis eternecon en ilian koron*** , kvankam neniu homo povas kompreni la faron, kiun Dio faras de la komenco ĝis la fino ."

Sekve, male al la homo de nia tempo, kiu fariĝis ateisto, ekde sia origino, la homo ĉiam kredis je la ekzisto de spiritoj. Kaj mi memorigas vin, ne la homo inventis la ekziston de Dio, sed male, Dio kreis la homon kaj rivelis sin al li en Adamo, la unua homo. Post la peko, la rilato inter Dio kaj la posteuloj de Adamo rompiĝis. Kaj la plej ribelemaj trovis sin sub demonia dominado. Sed ilia problemo estis ne povi identigi la diablon kaj liajn demonojn, kiujn ili senscie honoris, sed honoris kaj adoris kiel diojn; kio estis la fonto de politeismo. Profitante de avantaĝa pozicio, ĉar ĝi estas ignorata, demonoj povas manipuli homojn kaj igi ilin fari kion ajn ili volas, se ili restas ene de racia limo. La homo prenas la pensojn de la demonoj kiel siajn proprajn pensojn; li do povas plenumi nur tion, kion lia menso sugestas, ke li faru. Kaj ĝuste ĉi tiu tragika situacio klarigas, kial, paradokse kaj strange, li fariĝas kapabla damaĝi sian propran homan specion per siaj verkoj kaj, sekve, la bestospecion, kiu dividas lian vivon sur la tero, en la aero kaj en la akvoj.

Kaj la kulmino de la rakonto estas, ke ĉiuj ĉi tiuj homoj ŝarĝitaj per gradoj, kiujn la mondo konsideras inteligentaj kaj kiujn ĝi faras siaj kleruloj, senscie segas la tabulon, sur kiu ili sidas; ĉar per sia nekredo ili konstruas sian propran falon.

Kiel ni ĵus vidis, la Ĉefa Detruanto, Satano la Diablo, sukcesis detrui la purecon de la instruado de la Biblio per enmeto de mensogoj en la proponojn de diversaj protestantaj tradukistoj celantaj misprezenti la originalan dian veron. La plej gravaj kazoj koncernas la jenajn temojn:

- 1- En Dan. 8:14, tiel nomata "komuna franca" versio publikigita en 1983, la formulo "2300 vespero mateno" de la hebrea teksto estis anstataŭigita per "1150 vesperoj kaj 1150 matenoj". Per tio, la dato de la adventista kredotesto de 1843-1844 malaperas.
- 2- En Marko 11:25, por biblie pravigi la senrespektan praktikon preĝi al Dio starante, adoptitan de protestantoj, en la versio de la "nova atesto", tradukita de H. Oltramare, la greka termino "stékéte" de la originala greka teksto estas interpretata en sia formo "stasis", kiu indikas la "starantan" pozicion. Dum la termino "stékéte" indikas firman kaj persistan spiritan sintenon klare difinitan per ĉi tiu verso: "*kiu staras, gardu sin, ke li ne falu*". En lia versio la verso estas tradukita jene: "*Kaj kiam vi **staras** preĝante, se vi havas ion kontraŭ iu, pardonu lin, por ke via Patro, kiu estas en la ĉielo, ankaŭ pardonu al vi viajn pekojn.*" Ne farinte ĉi tiun eraron, en sia versio, E. Stapfer diras: "*Plue, kiam vi komencas preĝi, pardonu al ĉiu, kontraŭ kiu vi havas ion, por ke via Patro, kiu estas en la ĉielo, ankaŭ pardonu al vi viajn pekojn.*" La NLDarby-versio konfirmas ĉi tion: "*Kaj kiam vi preĝas, se vi havas ion kontraŭ iu, pardonu lin, por ke ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonu al vi viajn pekojn.*" "Fakte, ĉi tiuj tradukoj ne konsideras la ĉeeston de la termino "stékéte", kiu devus doni al ĉi tiu verso la formon: "*Kaj kiam vi preĝas firme...*" aŭ denove: "*Kaj kiam vi preĝas firme...*". Krom ĉi tiu kazo kaŭzita de tradukeraro, la Biblio nur pravigas la genuan pozicion por preĝi al Dio. Preĝi al Li starante signifas, ke Dio kaj la pekulo estas sur la sama nivelo. Dio do povas preni ĉi tiun sintenon nur kiel signon de homa aroganteco. La termino "stékéte" malkaŝas la gravecon por la pekulo preĝi al Dio, ĉar preĝo estas la sola maniero eniri rilaton kun Li, tio estas, eniri religion, per konekto kun Li (la latina vorto "religare" signifas "konektiĝi"). Kaj la malplej, kion ni povas fari, estas fari ĝin en humila kaj peteganta sinteno, kiun genuado perfekte esprimas. Mi memoras, ke en sia tera aroganteco, reĝoj postulis, ke iliaj subuloj genuiĝu antaŭ ili.
- 3- En Agoj 20:7, en la versio de H. Oltramare, la vorto "**tago**" estis aldonita kaj enigita, kaj la vorto "*semajno*" anstataŭigis la vorton "*Ŝabato*": "*En la unua ~~tago de la semajno~~, ni kunvenis por rompi panon. Paŭlo, kiu estis forironta la sekvan tagon, parolis kun la disĉiploj kaj daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo.*" Nur la greka teksto atestas ĉi tiun misprezenton kun gravaj konsekvencoj, ĉar ĉiuj tradukitaj versioj ripetas kaj aŭtentigas ĉi tiun eraron. La fidela traduko de la originala greka teksto estas do: "*En la unua sabato, ni kunvenis por rompi panon. Paŭlo, kiu estis forironta la sekvan tagon, parolis kun la disĉiploj kaj daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo.*"

Tiuj tri misprezentoj de la biblia teksto kompletigas unu la alian por konfirmi en sia spirita pozicio la diversajn protestantajn grupojn, falintajn kaj senigitajn je la graco de Kristo ekde 1843, la jaro kiam la dia dekreto citita en Daniel 8:14 ekvalidis. La ŝanĝo en la nombro "2300" malhelpas ilin rekoni la daton, en kiu la dia dekreto juĝas kaj kondamnas ilin. Poste, ilia aroganta sinteno, montrita per ilia kutimo "preĝi" al Dio dum fizike restas "starantaj", nur konfirmas ilian abandonon fare de Dio. Kaj trie, la malvera traduko praviganta la adoron de la "unua tago de la semajno" nur donas al ili biblian subtenon, kiu kondukas ilin honori la tagon establitan de la romia imperiestro Konstantino la 1-a, <sup>konata</sup> kiel la Granda.

Post tiu observado, kion ni konkludu? Ne nur la diablo organizis tiujn bibliajn misprezentojn, sed ankaŭ kaj ĉefe Dio mem. Ĉar fidele al sia principo, "*al tiu, kiu havas, estos donite, kaj de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita*", tiuj misprezentoj estas esprimo de lia "*povo de iluzio*", kiu permesas "*kredi mensogon*", laŭ 2 Tes. 2:11-12: "*Tial Dio sendas al ili fortan iluzion, por ke ili kredu mensogon; por ke ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed plezuriĝis en maljusteco, estu kondamnitaj.*" Tiel, Dio mem preparis tiujn spiritajn kaptilojn kaj metis ilin en sian sanktan Biblion skribitajn, kiel li subtile memorigas nin en Apokalipso 9:11, "*en la hebrea kaj greka lingvoj*", la solaj versioj, kie liaj elektitoj povas trovi lian aŭtentan veron. Kaj preparinte tiujn kaptilojn, li povas konscie juĝi la falsajn tradukojn kiel "detruajn" de la vera kredo, ĉar sub tiu mensoga aspekto, ili kondukas ribelemajn kristanojn al sia fina "detruo".

Mallonge, tiuj, kiuj amas kaj honoras lian veron, ricevas de Dio la profetan "*ateston de Jesuo*". Kaj tiuj, kiuj ne amas lian veron, ricevas de Dio la "*mensogojn*", kiujn ili dividas kun la diablo, sia "*reĝo*" "*Detruanto*"; kiu estas tradukita per la nomoj "*hebree Abaddon*" kaj la nomo "*greke Apoliono*".

Historio de la misprezentoj de la Sankta Biblio.

La unuaj kristanoj fidis je la greka versio de la Biblio konata kiel la "Septuaginto". Ĝi enhavis multajn erarojn, kiujn la tiel nomata Sankta Hieronimo penis forigi kaj korekti. La greka versio estis tial preferata por kaj la malnova kaj la nova atesto. Post ĝia establando, la papa Romkatolika Eklezio favoris la serĉadon de pli bonaj tradukoj. Sed jam, ĝia versio de la "Septuaginto" en la latina, la "Vulgato", inkluzivis en sian spiritan kanonon apokrifajn librojn, tio estas, skribaĵojn kies aŭtoroj ne estis konsiderataj inspiritaj de Dio. Inter ĉi tiuj estas la libroj nomitaj: 1 Ezra, 2 Ezra, Judit, Makabeoj 1-2-3-4, Preĝo de Manase, Saĝo de Salomono, Siraĥ, Baruĥ. Ekzistas ankaŭ falsa Danielo. La Biblio estis en la manoj de katolika Romo nur religia alibio, ĉar ĝis la tempo de la Reformacio ĝi tenis siajn skribaĵojn sekretaj, kaj ĝi kruele persekutis la unuajn reformistojn, kiuj tenis ĝin.

La protestantaj reformistoj forigis ĉi tiujn apokrifajn librojn el sia kanono. Kaj tradukoj de la Biblio estis faritaj en pluraj lingvoj. Ĝenevo, la patrujo de Kalvino, transprenis respondecon pri la disvastigo de la Sankta Biblio kaj plejparte trudis la version de sia aprobo. Jen kie venas la rolo de H. Oltramare, ĉar ŝajnas, ke lia versio de la traduko "Nova Atesto" estas la bazo por preskaŭ ĉiuj ekzistantaj bibliaj versioj. Al lia verko ni ŝuldas la du erarojn notitajn en la "Nova Atesto". Ni ŝuldas al Louis Segond la unuan tradukon faritan el la hebrea teksto

kaj tial la plej bonan, kiu estis proponita. Sed atentu, la Bibliojoj portantaj lian nomon, ĉeestas por la "Nova Atesto", la versio produktita de H. Oltramare, portanto de la kaptiloj destinitaj por falintaj protestantoj ekde 1843. De tiam, sub la preteksto igi la tekston pli agrabla por legi, pluraj novaj tradukoj estis proponitaj, glatigante pli kaj pli la severecon de la originala teksto, samtempe konservante la mensogojn alportitajn de H. Oltramare.

La perfekta Biblio do ekzistas nur en la hebrea por la Malnova Testamento kaj en la greka por la Nova Testamento. La versio de L. Segond do estas ankoraŭ tre efika kaj aprezinda, kondiĉe ke oni konsideras la erarojn, kiujn mi ĵus prezentis.

La Sinjoro de Vero donis al mi la privilegion montri erarojn en la traduko de profetaj tekstoj en la libro de Daniel. Sed ĉi tiuj eraroj estis programitaj de Dio por doni al lia profetaĵo duoblan aplikon; duoblan plenumiĝon por la komenco kaj la fino de la sperto de la Sepa-tagaj Adventistoj. La plej gravaj el ĉi tiuj eraroj troviĝis en la ŝlosila verso de Daniel 8:14, kiu estas erare tradukita kiel: "*Kaj li diris al mi: 'Du mil tricent vesperoj kaj matenoj; tiam la sanktejo estos purigita. '*" Ĉi tio, dum la laŭvorta, laŭvorta traduko de la hebrea teksto estas: "*Kaj li diris al mi: 'Ĝis vespero kaj mateno du mil tricent, kaj [la] sankteco estos pravigita. '*" En lia Chouraqi-versio, ĝi legas: "*Li diris al mi: 'Ankoraŭ du mil tricent matenoj kaj vesperoj; tiam la sanktejo estos pravigita. '*" » Lia versio estas proksima al la vero, sed nur en ĉi tiu malnova versio en la provenca lingvo la verso estas ĝuste tradukita: "*Li diris al mi: Fine de du mil tricent vesperoj kaj matenoj; post kio la sankteco estos pravigita. '*" En 1991, mi ne sciis pri la ekzisto de ĉi tiu traduko, kiu tiel konfirmas la valoron de mia versio. Tamen ĝi enhavas la eraron meti la vortojn "vesperoj kaj matenoj" en la pluralon, ĉar Dio volas prezenti al ni unue la unuecon de la kalkulo, tio estas, "la tagon", konsistantan el "vespero kaj mateno" en Gen.1:5-8-13-19-23-31. Poste li fiksas la nombron de tagoj kaj fine, li malkaŝas sian intencon "pravigi sanktecon", tio estas, la normon de sanktigo, kiun li postulas ĉe la fino de la 2300 realaj jaroj, kiujn simbolas la tagoj de ĉi tiu profetaĵo. Ĉi tiu pravigo povas esti bazita nur sur la justeco akirita de Jesuo Kristo. En la originala hebrea teksto, la vorto "sankteco" ne estas antaŭita de la artikolo "la", kiun mi aldonas por igi la legadon pli logika. Tamen, la Spirito havas sian kialon por ne uzi la artikolon "la". Fakte, citante "**sankteco**" sen artikolo, li indikas ĉiajn temojn de sankteco, kiuj tiel ne indikas apartan sanktecon. Kaj ĉi tiu aliro estas pravigita per sia postulo de kompleta purigo de kristana doktrina vero. Ĝi devis, ekde 1843, liberiĝi de la multnombraj mensogoj establitaj de la katolika religio, kaj ĝuste tiu ĉi eta detalo kondamnas la protestantan religion, ekde tiu dato, ĉar Dio imputas al ĝi ĝian konservadon de iuj mensogoj de katolika origino: dimanĉa ripozo, kulto de mortintoj, malestimo de bibliaj dietaj kaj sanaj indikoj; fakte, kiel la katolikoj antaŭ ili, malestimo de la Sankta Biblio, la skriba vorto de Dio. Kaj jen, Dio kondamnas konduton kontraŭan al la protestantaj pioniroj, kiujn li benis en ilia tempo, same kiel li kondamnos en 1994, la institucian Sepa-tagan Adventismon pro la samaj kialoj, nome, la ateston de malestimo de la profetaĵo prezentita de Dio, dum la adventistaj pioniroj estis benitaj pro sia fido donita al la profeta vorto en 1843 kaj 1844.



Ĉu ĉi tiuj paradoksaj homaj kondutoj ne estas " **strangaj verkoj** "?

#### M65- **Kreado: la koncepto kaj spegulo de Dio**

Mi jam montris kiom grava estas la rolo de strukturo en ĝuste interpretado de profetaĵoj en Daniel kaj Apokalipso. Pruvo de ĉi tiu graveco estas evidenta en la kvar tabeloj, kiujn mi konstruis por reliefigi ĉi tiun veron.

Kio estas ĉi tiu graveco? Ĉar ĝi permesas al ni identigi la signon de la ekzisto de supera inteligenteco, tiu de la Kreinto Dio, kiu organizis kaj konstruis ĉi tiun strukturon. Post kiam ĝi estas komprenita kaj identigita, ĉi tiu strukturo povas ricevi la sinsekvon de detaloj rivelitaj en bildoj kaj simboloj tra la profeta libro. La identigo de la strukturo donas al la leganto valoran referencpunkton bazitan sur datoj el la homa historio. Ĉi tiuj datoj, akiritaj danke al la nombraj datumoj trovitaj en la profetaĵoj, konsistigas vojmontrilojn, kiuj konfirmas la ĝustan aŭ malĝustan interpreton. Sciante, ke diraĵo diras, ke la diablo estas en la detaloj, mi asertas per mia sperto, ke Dio staras kaj malkaŝas sin en la inteligenta strukturo, kiun li donas al siaj verkoj.

La plej bona ekzemplo, kiun mi povas prezenti, estas la uzo de la sama strukturo, kiun Dio donis al siaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Ĉi tiu strukturo permesas al ni konfirmi la ĝustan interpreton akiritan. Ĝi baziĝas sur la paralelismo de la sama temo prezentita sub malsamaj simboloj en tri apartaj ĉapitroj. En la kazo de Daniel, ĉapitroj 2, 7 kaj 8 kovras paralele la historian superrigardon de la tempo de Daniel, t.e., 605, ĝis la dua reveno de Kristo. Sub malsamaj simboloj, ĉi tiuj tri ĉapitroj konfirmas la anoncon de kvar teraj imperiaj sinsekvoj ĝis la glora reveno de Kristo. En Apokalipso, la sama principo estas aplikata al la tri temoj de " **literoj, sigeloj kaj trumpetoj** ". Ĉi-foje, ili kovras la temon de la kristana epoko kun diferencoj specifaj por ĉiu el la temoj rilate al la dato de ilia komenco. Ĉi tiu sama konstrutekniko pravas, ke la aŭtoro de la du profetaĵoj estas la sama. En Apokalipso, ĉiu temo estas dividita en du ĉapitrojn bazitajn sur la pivota dato de la adventista proceso de 1843, determinita de la fino de la " **2300 vespero kaj mateno** " de Daniel 8:14. Dio ne povus esti subskribinta sian verkon pli bone ol per ĉi tiu rimedo, ĉar la ŝlosilo al la strukturo de la dua libro estas donita de la profetaĵo de la unua libro. Kia glora kaj logika dia kontinueco!

En Rom. 1:19-23 ni trovas ĉi tiujn vortojn: " *Ĉar la scio pri Dio estas evidenta ĉe ili, ĉar Dio montris ĝin al ili. Ĉar la nevideblaj aferoj de Li estas klare vidataj, estante komprenataj per la kreitaĵoj, nome Lia eterna potenco kaj Dieco. Tial ili havas nenian senkulpigon; ĉar konante Dion, ili ne gloris Lin kiel Dion, nek dankis Lin; sed ili vaniĝis en siaj diskutoj, kaj ilia malsaĝa koro mallumiĝis. Pretendante esti saĝaj, ili malsaĝiĝis, kaj ŝanĝis la gloron de la neputrebila Dio en bildojn de putrebila homo kaj birdoj kaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj.* "

Mi plene dividas ĉi tiun observon faritan de la apostolo Paŭlo, sed mi ankaŭ prezentos konkretajn ekzemplojn, kiuj konfirmos liajn vortojn. Ĉi tiuj argumentoj, kiujn mi prezentas, aperas nur en la biblia rakonto kaj en la hodiaŭa tre evoluinta scienca scio.

Rigardante la Teron, ni vidas sferon ĉirkaŭ kiu la luno, ĝia natura satelito, rondiras. Tamen, la atomo, ne donanta al la plej eta aspekto de materio, ni trovas ĉi tiun aspekton de sfero ĉirkaŭ kiu rondiras inter unu kaj centoj da satelitoj, kiuj estas elektronoj. Sen eniri en teknikan klarigon pri elektro, gravas scii, ke ĉi tiuj elektronoj havas negativajn ŝargojn. La nukleo de la atomo estas ĉefe pozitive ŝargita. Tiel nomataj neŭtralaj ŝargoj, nomataj "neŭtronoj", ankaŭ troviĝas en ĉi tiu nukleo. Kaj nur la volo de Dio retenas la elektranon, kies negativa ŝargo estas altirita al la pozitive ŝargita "protono" de la nukleo, kaj malhelpas ĝin aliĝi al ĝi, same kiel fero estas altirita al la magneta magneto.

La simileco de la koncepto de la du skaloj de materio, la plej malgranda kaj la plej granda, pravas la ekziston de inteligenta elekto, tiu de la kreinto Dio, kiu estas ĉe la bazo de ĉi tiu observado kaj de nia tera sistemo.

Dio kreis la teron, kaj li malkaŝas la etapojn de ĝia kreo en Genezo 1. Tamen, en sia rakonto, li ne elvokas ĝian internan strukturon, sed nur ĝian eksteran aspekton. La rakonto estas tial intence reduktita de li kaj konstruita por prezenti gravajn simbolojn, kiujn li reuzos en siaj koditaj profetaj mesaĝoj, de kiuj Apokalipso estas modelo de la ĝenro. Sed antaŭ ol eniri la malgrandajn detalojn, ni povas rimarki la gravecon de ĝia organizado konstruita sur semajno de "sep tagoj", tio estas, "ses tagoj" por lia kreiva laboro plus "sepa tago", apartigita en Genezo 2, tio estas, duoble "**sanktigita**" de Dio. En ĉi tiu rakonto pri kreo, la homo aperas, formita de Dio, nur en la "sesa tago", ĝuste antaŭ la "sepa tago". Dum jaroj, mi klarigis la profetan signifon de ĉi tiuj ses tagoj, kiuj malkaŝas al la homo de Dio, ke la homa vivo kaj la oferto de graco de Kristo daŭros dum 6.000 jaroj kaj ĉesos ĉe la fino de la sesa jarmilo. La semajno estas donita al ni de Dio por konsistigi normon de unueco de la tutmonda tempo de la tera sperto, kiu etendiĝas pli ol 7000 jarojn. Kaj komprenante tion, la legado de la 4-a <sup>ordono</sup> de la Dekalogo transdonas kaŝitan mesaĝon. Jen la teksto de ĉi tiu ordono, kiel prezentas ĝin Eliro 20:8 ĝis 11: "*Memoru la tagon sabatan, por sanktigi ĝin. **Dum ses tagoj laboru kaj faru ĉian vian laboron. Sed la sepa tago estas la sabato de la Eternulo, via Dio; en ĝi vi ne faru ian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bruto, nek la fremdulo, kiu estas en viaj pordegoj. Ĉar en ses tagoj la Eternulo faris la ĉielon kaj la teron, la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, kaj ripozis en la sepa tago ; tial la Eternulo benis la tagon sabatan kaj sanktigis ĝin .***"

Ni trovas en 2 Petro 3:8 la ŝlosilon al la kodo "**unu tago por mil jaroj**": "*Sed, amataj, ne forgesu ĉi tiun unu aferon, ke ĉe la Sinjoro **unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago** .*" Jen la formo, kiun la 4-a <sup>ordono</sup> prenas aplikante la principon "**unu tago por mil jaroj**": "*Memoru la sabatan tagon, por sanktigi ĝin. **Dum ses mil jaroj laboru kaj faru ĉiujn viajn laborojn. Sed la sepa jarmilo estas la jarmilo de ripozo por YaHWéH, via Dio: en ĝi vi ne faru ian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bruto, nek la fremdulo, kiu estas en viaj pordegoj. Ĉar dum ses mil jaroj***

*YaHWé faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, kaj Li ripozigos la sepan jarmilon : tial YaHWé benis la sabatan tagon kaj sanktigis ĝin . " ... por profeti la grandan " miljaran " ripozon de la sepa jarmilo.*

Ĉi tiuj du versioj de la 4-a<sup>ordono</sup> esprimas la du kialojn, kial Dio sanktigis la sepan tagon por la semajna ripozo de siaj servistoj, siaj elaĉetitoj, siaj elektitoj.

Kaj mi memorigas vin, ke ĉi tiu ripozo de la sepa jarmilo estas neapartigebla de la fido al Kristo, kiu akiris ĝin por siaj elektitoj, elaĉetitaj per sia venko super peko kaj morto. Do denove, la profeta projekcio de la sep tagoj de la kreado en la tutmondajn sep mil jarojn de la sperto de tera peko montras elekton pro la inteligenteco kaj saĝo de la nevidebla vivanta Dio.

Jam konsiderante ĉi tiujn du atestojn, eblas kompreni la gravecon de ĉi tiu verso citita en 1 Tes. 5:19-20: " *Ne estingu la Spiriton. Ne malestimu profetaĵojn.* " Povas ŝajni surprize trovi tiajn mallongajn versojn en ĉi tiu letero. Sed mi pensas, ke Dio volis emfazi per ĉi tiu rimedo la grandegan gravecon de ĉi tiuj du mesaĝoj, kiuj transdonas du solenajn avertojn inspiritajn de la Spirito de Dio. Kaj la intereso de ĉi tiuj mesaĝoj estas esti klare esprimita, kaj tio, en la skribaĵoj de la nova interligo aŭ Nova Atesto. Ili tial aparte povigos kristanojn, kiuj malestimis ilin.

Ni koncentriĝu pri la Tero kaj ĝia interna strukturo, konsistanta el kerno de konstante fandita materio. Ĉi tiu fandita magmo estas kovrita de terkrusto. La Tero estas tial parte varmigita per la varmo de sia centra subtera kerno. La homo povus esti nekonscia pri ĝia ekzisto, sed Dio permesis al ĉi tiu subtera fajro aperi sur la tera surfaco, igante ĝin leviĝi tra vulkanaj ellastruoj. Ni vivas sur globo de inkandeska fajro, protektita de maldika tavolo de tero. Kaj ĉi tiu fajro estas destinita detrui la surfacon de la tero, kune kun ĉiuj ĉielaj kaj teraj pekuloj en la Tago de Juĝo. Scio pri la ekzisto de ĉi tiu situacio tial konsistigas permanentan minacon metitan de Dio en la homan menson.

Vivo sur la Tero eblas nur por kreitaj homaj kaj bestaj specioj sub specifaj kondiĉoj establitaj de la Kreinto. Varmo devas esti moderigita, kaj la rezulto estas la aldono de la interna varmo de la Tero kaj la ekstera varmo, kiun ĝi ricevas de la suno, ĉirkaŭ kiu ĝi rondiras. Vivo do estas proksime dependa de la klimato kaj la temperaturo ricevita de la Tero. Por konservi konstantan averaĝan temperaturon, kiel kokido kuiritita sur ŝpat-en-rostaĵo antaŭ brulantaj cindroj, la Tero rotacias sur sia akso kaj ŝargiĝas dumtage per suna varmo, kiu malpliĝas dum la nokto kaj reŝargiĝas komence de la sekva tago. Kio estas la mesaĝo transdonita de Dio en ĉi tiu principo? Dio diras al la homo, ke lia vivo dependas parte de la Tero, de la fizika nivelo de nutraĵo, kaj parte de la ĉielo, kie, simbolante Dion, la suno varmigas lin per sia amo kaj lumo.

Konsciante sian dependecon de siaj du fontoj de tera kaj ĉiela varmo, la homo devas kompreni, ke per ĉi tiuj samaj aferoj, Dio, lia kreinto, povas fari al li bonon, sed ankaŭ multajn dolorajn kaj mortigajn malbonojn. En normala situacio de paco kun la homaro, Dio povas doni al li bonajn klimatajn kondiĉojn. Sed, kiam lia kolero ekflamas, li povas kaŭzi al la ribelema homaro ekstremajn klimatojn, kiuj estas tre malvarmaj aŭ tre varmaj kaj sekaj, aŭ eĉ tre pluvaj kaj ŝtormaj. La vivo sur la tero estas submetita al nemezureblaj naturaj fortoj, kiuj kaŭzas tornadojn, ciklonojn, pluvegojn sur la maroj kaj oceanoj kaj ŝtormojn, kiuj

frapas la surfacon de la tero, mortigante bestojn kaj homojn. Neniu homa verko, ŝipo, aviadilo aŭ konstruaĵo povas rezisti ĉi tiun eksterordinaran potencon. Sed ĉi tiuj aferoj ne okazas sen kialo. Tiu, kiu igas ilin okazi, estas la granda kreinto Dio, kiu sola posedas majstradon super sia tuta kreaĵo. Jesuo Kristo donis pruvon pri tio al siaj dek du apostoloj ĉe la Maro de Tiberias en Galileo, laŭ Mateo 8:24-27: “*Kaj jen okazis granda ventego sur la maro, tiel ke la ŝipeto estis kovrita de la ondoj. Kaj li dormis. Kaj la disĉiploj venis al li, kaj vekis lin, dirante: Sinjoro, savu nin; ni pereas. Kaj ili miregis, dirante: Kia homo estas ĉi tiu, ke eĉ la ventoj kaj la maro lin obeas?*”

Ĉe la latitudo de la ekvatoro, la Tero rotacias je 1666 km/h. Ĉi tiu estas la areo kie la Suno trafas la Teron je 90°. La alta rotacia rapido limigas la agon de la brulantaj sunaj radioj forŝirante la varmon, kiu leviĝas en la atmosferon, estas distribuita tra la du hemisferoj de la Tero, kaj malvarmiĝas kiam ĝi atingas la sudan kaj nordan polusojn. Dio konstante kontrolas la direktojn prenitajn de varmaj kaj malvarmaj aerfluo. Tiel, laŭ Sia sola volo, la fenomeno nomata kontraŭciklono formiĝas kaj parkiĝas en loko elektita de Dio por konservi tempon de sekeco super Eŭropo, Usono, aŭ ajna alia celo elektita de Li. La atesto donita en Mateo 8:24-27 kondamnas kiel mankon de fido la kredon je tutmonda varmiĝo, kiu nuntempe panikas gvidantojn kaj popolojn tra la tuta Tero. En Jesuo Kristo, Dio donis al la homaro la ateston, ke Li direktas la naturon kaj ordonas al ĝi ĉion, kion ĝi devas fari.

Pro sia sfera formo, la Tero ricevas sunan varmon harmonie sur sia tuta surfaco, escepte de la polusoj, ĉar dum oni moviĝas al la polusoj, la angulo de la sunradioj kaj la rotacia rapido de la Tero samtempe malpliĝas. Sen sunlumo, la Tero estus kovrita de glacio, kaj sen iri ĝis tute forigi ĝin, Dio nur bezonas konservi tre dikan nuban kovraĵon por tragedie redukti la avantaĝojn de la suno. Inter 535 kaj 538, por marki en la historio la establon de la katolika papa reĝimo en Romo, la saman rezulton Dio kaŭzis per la sinsekva erupcio de du vulkanoj situantaj ambaŭflanke de la ekvatora zono de la Tero, unu en Indonezio, la alia en Centrameriko. Rezulte, la pesto mortigis amasojn da eŭropanoj malfortigitaj pro manko de nutraĵo, la Tero jam ne produktante pro manko de sunbrilo. Simile, dum la tuta regado de reĝo Ludoviko la 14-a, Dio enigis la regnon de Francio en mallumon kaj malvarmon; maniero puni sian arogantan nomon "sunreĝo".

La paniko kreita de la nuna klimato estas do nur la sekvo de situacio markita de ĝeneraligita nekredemo.

En la rakonto pri la Kreado de Genezo 1, la suno estas kreita de Dio en la kvara tago. Paralele historia plenumiĝo, estis ĉe la fino de la 4-a <sup>jarmilo</sup>, ke Jesuo Kristo naskiĝis por plenumi sian teran ministerion. Li venis por enkorpiĝi la sunon de justeco, alportante al siaj elektitoj lumon pri la sava plano preparita de Dio, sed tute ignorata de anĝeloj kaj homoj. Tial estis en kunteksto de spirita mallumo, ke Jesuo alportis sian lumon, venante por oferti sian perfektan vivon por elaĉeti la pekojn de siaj elektitaj sanktuloj. Kaj de la komenco de sia Evangelio, la apostolo Johano glorigis ĉi tiun alvenon de dia "**lumo**", aŭdinte Jesuon mem diri: "*Mi venis kiel **lumo** en la mondon, por ke ĉiu, kiu kredas al mi, ne restu en mallumo.*" laŭ Johano 12:46. La kuniĝo de ĉi tiu dia lumo, kiu anstataŭigas, en la

spirita senco, la sunlumon, alportas al la homaro ĉi tiun mildan varmon de la amo de Dio. Kaj kompreneble, lia lumo, kiu lumigas la homan inteligentecon per plenumado de la finfina kaj plej supera oferrito de la ofero de sia perfekta vivo, kiun li ŝargas per sia volo per la pekoj faritaj de ĉiuj siaj elaĉetitaj elektitaj sanktuloj. Sed lia laboro ne finiĝas tie, ĉar post sia morto kaj resurekto, suprenirante al la ĉielo, Jesuo gardos kaj direktos tiujn, kiuj apartenas al li, kaj lia promeso havas eternan amplekson.

Ĉirkaŭ la jaro 94, li prezentis al Johano, sia amata apostolo, sian vizion priskribitan en la libro Apokalipso, en kiu li profetis la destinton de siaj elektitoj, ekde la tempo de Johano ĝis la tempo de lia fina glora reveno. Jen denove, la Dio de "lumo" venas por lumigi la vojon, sur kiu liaj elaĉetitaj sanktuloj devas iri. Same kiel Kristo venis fine de la 4-a <sup>jarmilo</sup> analoge kun la kreado de la suno en la 4-a <sup>tago</sup> de la kreado, estas denove fine de la 6-a <sup>jarmilo</sup>, ke la Elektito estas preta kaj sanktigita por eniri la grandan Ŝabaton de la 7-a <sup>jarmilo</sup> analoge kun la kreado de la homo en la 6-a <sup>tago</sup> de la Kreado.

En ĉi tiuj analogioj, mi rimarkas la fakton, ke la komenco de la 4-a <sup>jarmilo</sup> estas markita de la regado de Reĝo Davido, la profeta tipo kaj genealogia praulo de la teraj gepatroj de Jesuo Kristo. Sub la regado de Karolo la Granda, la Ĝermana Romia Imperio formiĝis, donante al la romia papa reĝimo grandan kreskon kaj potencon, ĉar la gvidanto de Granda Germanio fine konvertiĝis al kristanismo. Papismo fariĝus eĉ pli aŭtoritativa, kaj kun la jaro 1000, la romkatolika despotismo batalus kontraŭ la interna rezisto de la imperio, subtenata armeo de konvertitaj eŭropaj monarkoj. En la kristana epoko, la periodo inter 1030 kaj 2030 vidas, analoge kun la sesa tago, la formiĝon de du sovaĝaj spiritoj "**bestoj**", kiuj kolizias en la eŭropa zono por religia supereco, nome la katolika kaj protestanta religioj. Evidente, la kulpon de ĉi tiuj kolizioj portas ĉefe la katolikismo, la persekutanto de la Biblio, kaj ĝiaj fidelaj sekvantoj. Sed falsa Protestantismo, kiu respondas al agreso per prenado de armiloj, dividas tiun katolikan kulpon, ĉar male al katolikoj, ĝi profitas de la Biblio kaj ĝiaj instruoj, kaj per prenado de armiloj por batali, la protestantaj hugenotoj montras la malmultan konsideron, kiun ili havas por la ordonoj donitaj de Jesuo Kristo; kio igas ilin eĉ pli kulpaj ol iliaj katolikaj agresantoj. Ĉar ju pli granda estas la lumo ricevita, des pli granda estas la kulpo de tiuj, kiuj malestimas ĝin. Fine, inter 1843 kaj 2030, tio estas, dum 187 jaroj, aŭ 157 jaroj ekde 1873, Jesuo restarigas en sia Eklezio la apostolan veron forlasitan ekde la jaro 313. De lumo al lumo, de vero al vero, la lastaj elektitoj retrovas la kristanajn fundamentojn instruitajn de la apostoloj de Jesuo Kristo. Kaj ili ankaŭ profitas de klarigoj rezervitaj por ilia fina tempo. Tiel, riĉigitaj per la dia profeta lumo, ili estas "*preparitaj*" por la fina reveno de la diigita kaj glorigita Kristo, kiel profetite en Apokalipso 19:7-8: "*Ni ĝoju kaj jubilu, kaj donu al li gloron; ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido, kaj lia edzino sin pretigis. Al ŝi estis donite, ke ŝi estu vestita per bisino pura kaj blanka. Ĉar la bisino estas la justaj faroj de la sanktuloj.*" Kio povus esti pli "**justa**" ol la konformiĝo al la vero postulata de Dio de liaj elaĉetitaj sanktuloj? La "*faroj*", kiujn Dio opinias "justaj", povas esti nur tiuj, kiuj honoras lian tutan Sanktan Biblion, liajn sanktajn ordonojn kaj liajn ne malpli sanktajn ordonojn. Jesuo instruis al ni ekzemplon de tio, kion Dio konsideras "*justa faro*" en la tago de sia



bapto, laŭ ĉi tiu interŝanĝo, kiun li havis kun Johano la Baptisto: Mateo 3:13-15: "*Tiam Jesuo venis el Galileo al Johano ĉe Jordano, por esti baptita de li. Sed Johano kontraŭstaris lin, dirante: 'Mi bezonas esti baptita de vi, kaj ĉu vi venas al mi?'*" Jesuo respondis al li: *Lasu ĝin nun, ĉar tiel decas al ni plenumi ĉian justecon* . Kaj Johano jam ne plu kontraŭstaris lin .

En sia tera aspekto, Jesuo devis aperi en ĉiu maniero kiel ordinara homo. Kaj per sia bapto, li forprenis de ĉiu alia homo la eblecon pensi, ke ili povus rezigni pri bapto. En la okuloj de ĉiuj liaj samtempuloj, li devis resti Jesuo el Nazareto, judo inter aliaj, naskita en la tribo de Jehuda. Per sia bapto, li honoris la postulon esprimitan de Dio kaj tiel plenumis "**justan**" verkon. Loĝante en Nazareto, lia naskiĝo en Betlehemo, la urbo de David, estis maskita. La profetaĵo anoncas, ke la Mesio devis aperi en Betlehemo, en Miĥa 5:2: "*Sed vi, Betlehemo Efrata, kvankam vi estas malgranda inter la miloj de Jehuda, tamen el vi venos al Mi tiu, kiu devas esti reganto super Izrael, kies deveno estas de antikve, de eterne.*" La Mesio do estos Dio mem, kaj en ĉi tiu verso, li profetas la mesianan rolon, kiun li ludos ĉe la fino de la kvara jarmilo.

Ĉiu biblia dia revelacio koncerne lian planon de savo kaj liajn profetajn anoncojn baziĝas sur la principo de du sinsekvaj fazoj de plenumo; la unua estas la tipo, ekzemple: la paska "**ŝafido**"; **la dua estas ĝia antitipo, en ĉi tiu kazo: "la mesio"** nomata Jesuo, aŭ, greke, Jesuo "la Kristo" de Dio. Mi ne citos ĉiujn kazojn ĉi tie, sed mi memorigas, ke ĉi tiu principo, sisteme renovigita, povas esti nur la frukto de inteligenta elekto, ĉar ĝi tiel prenas, en la revelacioj de Dio, **strukturen rolon** .

Sed obeo al la leĝo estas nur la minimumo, kiun Dio postulas de tiuj, kiujn Li savas. Li postulas pli. Li postulas esti pasie amata. Kaj ĝuste je ĉi tiu nivelo ekvalidas la natura fervoro de Liaj elektitoj, ilia intereso pri Lia profeta vorto kaj Liaj misteroj, kiuj invitas ilin akiri de Li klarigojn longe sekretajn. Dio ne volas esti servata kiel paganoj honoras siajn idolojn. Li volas esti traktata kiel vivanta, sentema kaj ama estaĵo petas esti. Nur en ĉi tiu formo la vorto religio alprenas sian signifon, ĉar inter Dio kaj Lia elektito, rilato, vera ligo, fariĝas ebla.

Mi ankoraŭ devas doni la klarigon, kiu pravigas, en la titolo de ĉi tiu mesaĝo, la mencion pri la "**ŝpegulo de Dio**". Por mi, kiel por ĉiuj homoj, Dio restas, al niaj okuloj, tute nevidebla. Sed ekzistas pluraj manieroj vidi, eĉ por vere blindulo. Kolekti argumentojn, kiuj pruvas la ekziston de Dio, estis por mi aparte efika maniero. Akceptinte la ideon ne vidi lin per miaj okuloj, mi trovis en la inteligenteco atestita en liaj profetaj konstruoj, la spiritan bildon de la "**Spirito**" Dio, kiun Jesuo venis prezenti, memorigante nin, ke li estas "*nia ĉiela Patro*". Kion pli oni povus deziri? Dio estas "**Spirito**" Dio kaj mi estas nur lia tera karna kreitaĵo tute dependa de li, por la bontenado de mia vivo, por manĝaĵo, ŝirmejo, vestaĵoj kaj la spiritaj klarigoj, kiujn li donas al mi. Kundividante liajn profetajn sekretojn, mi tial kredas, ke mi ricevis de li la plej bonan parton kaj tial povas, laŭ ĉia logiko kaj justeco, servi lin nur "*en spirito kaj vero*", laŭ la ordono donita de Jesuo Kristo en Johano 4:23-24: "*Sed venas la horo, kaj nun estas, kiam la veraj adorantoj adoras la Patron en spirito kaj vero ; ĉar la Patro serĉas tiajn adorantojn* . Dio estas Spirito, kaj **tiuj, kiuj adoras lin, devas adori lin en spirito**

**kaj vero** . " Kaj mi povas nur deziri, ke ĉiuj, kiuj legas ĉi tiujn aferojn, kiujn mi skribas, kaj kiuj estas " *la faroj, kiujn Dio antaŭe preparis por tiuj, kiuj amas lin* ", trovu, kiel mi, en ĉi tiu " **spiegulo** " de profetaj revelacioj, la bildon de la karaktero kaj personeco, tiel indaj je nia amo, de " *nia ĉiela Patro* ", kiu vizitis sian popolon, en Jesuo Kristo. Li daŭre lumigas la inteligentecon de siaj veraj sanktuloj, ekskluzive sub ĉi tiu sama nomo, kiun li donis al si por penti, per sia libervola morto, la pekojn de siaj solaj elektitoj, kiujn li prenis anstataŭ ili.

### M66 - **La reveno de la sepjara periodo**

Antaŭ ol fini sian prezidentan oficperiodon en Francio, la Prezidanto de la Kvina <sup>Respubliko</sup>, S-ro Jacques Chirac, ŝanĝis la Konstitucion, reduktante la daŭron de la prezidenta oficperiodo de sep jaroj al kvin jaroj. Li prezidis Francion de la 17-a de majo 1995 ĝis la 16-a de majo 2007, t.e., oficperiodon de sep jaroj kaj oficperiodon de kvin jaroj.

Por la simpla homo, ĉi tiu fakto estis nur unu politika modifo inter multaj aliaj, sed por la spirita homo, kia mi estas, la fakto malkaŝas multajn aferojn kaŝitajn en la penso de la vivanta Dio.

En sia biblia profeta Revelacio, ekde Genezo 2, Dio malkaŝis sian sanktigon de la nombro "7", aŭ la nombro "sep". Liaj servistoj, atentaj al ĉi tiu elekto, povas do doni nur spiritan gravecon al ĉio, kio tuŝas kaj implikas la nombron "7".

Hodiaŭ, la 21-an de junio 2024, mi scias, ke dum 5 996 jaroj, la "septemana" semajno punktis homan vivon tra la tuta loĝata tero. Mi ankaŭ scias, ke Dio donis al Francio rolon en subtenado de la persekutanta romkatolika papa reĝimo. Kaj pro ĉi tiu historia rolo, ĝi estas celita kaj ludas aparte gravan rolon en la profetaĵo nomata Revelacio, aŭ Apokalipso.

La nombro 5 estas la nombro de homo, same kiel la nombro "7" estas la nombro de Dio. Transiri de 7 al 5 do signifas: forlaso de Dio kaj adopto de homo. En Apokalipso, la nombro "12" simbolas la aliancon inter Dio kaj homo; kio pravigas la religiajn fundamentojn bazitajn sur la 12 patriarkoj, filoj de Jakob, Izrael, la 12 apostoloj elektitaj de Jesuo Kristo, kaj la 12 sigelitaj triboj de la Sepataga Adventismo je la fino de la tempo.

En sia historio, Francio produktis la plej bonajn kaj la plej malbonajn. La plej bonajn enkorpigis la protestantaj fideluloj de la 12-a <sup>jarcento</sup>. La ekzemplo estas tiel malofta, ke ĝi meritas esti citita kaj memorita, sed Pierre Vaudès, alias Pierre Valdo, estis aparta kazo. Ni ŝuldas al li la solan ĝustan tradukon de la Sankta Biblio, bedaŭrinde ignorata de ĉiuj, ĉar ĝi estis verkita en la provenca lingvo. Dio konservis kaj protektis lin malgraŭ la multnombraj provoj de la aŭtoritatoj de la katolika tendaro, kiuj vane provis kapti lin. Por simpligi aferojn, mi povas diri, ke li estis la perfekta adventisto antaŭ la adventista epoko, kiu

komenciĝis en 1843. Post li, la normo de la protestanta kredo estis reduktita al la minimumo akceptita, escepte, de Dio, ĝis 1843. Koncerne la plej malbonan frukton, kiun Francio portis, ĝi estis katolika kaj romia ekde Kloviso la 1-a ' la unua reĝo de la Frankoj. Poste, ĝi estis malfidela protestanta, ekde la 16-a jarcento ankaŭ. Tiel, dum la Protestanta Reformacio de la 16-a jarcento, ni trovas du tipojn de protestantoj: la fideluloj kaj la malfideloj, kiuj distingiĝas per sia nekapablo distingi inter religiaj kaj politikaj ligoj. Nekapablaj akcepti la sorton de viktimoj, kiun Dio postulas de ili, ili preferas fidi je siaj glavoj por defendi siajn terajn vivojn. Ili agis tiel jam en la 16-a jarcento, same kiel la "Ateismaj Revoluciuloj" agus en sia tempo en 1789, kiuj ĉi-foje enkarnigus la plej malbonajn el la plej malbonaj. Sed necesis enkonduki la plej malbonajn el la plej malbonaj por abolicii kaj detrui la potencon de la plej malbonaj; reprezentite de la koalicio de la monarkio kaj la papa romia katolikismo.

Tra la tempo kaj tra pluraj Respublikoj, la franca popolo fariĝis sufiĉe sekulara. Sub dia malhonoro, religio falis en apostazon, kaj ateistoj aŭ indiferentaj homoj fine konsentis vivi kune respektante la individuajn rajtojn de unu la alian. Ĉu ni devus esti surprizitaj? Sed ne, ĉar ili estas unuigintaj en servado al la diablo. Ambaŭ ekskludis Dion el siaj vivoj, eĉ se ili ne komprenis lin. Tamen, la kristana religio ne tute malaperis, kaj kiel la antikvaj ruinoj de Romo, heredaĵoj de ĝia pasinteco kaj ĝia kristana kulturo restas en Francio. Kaj inter ĉi tiu nombro estas la "septennat", signo de epoko kiam la kristana kredo ne estis tute estingita.

Mi rimarkas, ke la oficperiodo de prezidanto Jacques Chirac estis markita ne nur per sia transiro de sep jaroj al kvin, sed ankaŭ per la transiro al la komputila epoko. Ĉar tio, kio markas la diferencon inter la franca socio de lia tempo kaj la nia, estas la ekzisto de sociaj retoj, kiuj venis interrompi la respublikan ordon. Antaŭenigante ĉi tiun ŝanĝon, Dio verŝis sur la tutan Okcidenton, riĉan kaj luksan, senekzemplan malbenon. La lando de homaj rajtoj spertis troabundon de ĉi tiuj individuaj rajtoj truditaj de Dio. Ĉar libereco restis sub kontrolo ĝis prezidanto Chirac. Li tiel aperas kiel la lasta prezidanto de la malnova gaŭlista skolo. Ĉar post li venos la diluvo. Same kiel Dio malfermis la kluzojn de la ĉielo, la franca socio estis subakvigita de aferoj, kiuj igis ĝin neregebla. Jen kio estas ĉi tiuj aferoj. Junuloj eskapis ĉian tipon de kontrolo falante sub la dependecon de rilatoj establita en sociaj retoj. La poŝtelefono enmane anstataŭigis rektajn homajn rilatojn kaj ĉian formon de aŭtoritato. Eŭropa regado misfamigis la nacian regadon kaj instigas la akcepton de eksterlandaj enmigrintoj, fonto de irito por iuj ŝtatanoj. Sub tiu ĉi gvido de eŭropaj leĝoj, la franca nacio pli kaj pli riĉigas siajn multe malpli multajn eksterlandajn kaj francajn akciulojn, kaj ĝia nacia ekonomia potencialo nur ŝrumpas. Ĉar granda parto de tio, kion ĝi konsumas, estas aĉetata de la sola produktanto de la mondo: Ĉinio.

En niaj maltrankvilaj novaĵoj kaŭzitaj de la dissolvo de la franca asembleo de deputitoj, kiu kreas maltrankvilan etoson, informo cirkulas en la amaskomunikiloj. Cetere, prezidanto Macron laŭdire diris al industriisto: "Mi preparas ĉi tiun dissolvon jam de semajnoj; mi eltiris la stifton de mia obuso kaj ĵetis ĝin al iliaj kruroj; ni vidos kiel ili traktos ĝin." Mi rekonas en ĉi tiuj vortoj la

viron, kiu diris pri la obstinaj gaŭloj, kiuj kontraŭis ĉi tiujn sanajn mezurojn: "Mi kolerigos ilin." Kaj logike, la celitaj kruroj estas tiuj de ĉi tiuj obstinaj gaŭloj.

Cedante al la avantaĝoj de la momento, unu post la alia, ekde Jacques Chirac, ĉiuj gvidantoj de la Kvina <sup>Respubliko</sup> alprenis mezurojn, kiuj samtempe favoras la malindustriiĝon de Francio kaj ĝian liveron al la avideco de internaciaj borsoj. Kial? Ĉar tiuj gvidantoj ĉesis voli prioritatigi sian nacion kaj vendis ĝin al tutmonda merkantilismo. Francio ĉesis esti la objekto de iliaj zorgoj. Ili agis kiel eŭropanoj, sed ne plu kiel francoj, revante pri eŭropa kaj tutmondisma unueco favora al universala paco kaj la riĉiĝo de la riĉuloj kaj financaj grupoj listigitaj en la borso.

La lastaj tri sinsekvaj prezidantoj, kiuj sukcedis sinjoron Jacques Chirac, pli kaj pli, laŭgrade favoris ĉi tiun drivon. Kaj logike, estante samtempe la plej juna kaj la lasta en la historio de nacia Francio, nia nuna juna prezidanto, Emmanuel Macron, estas la perfekta ekzemplo de la ĝenro; la perfekte plenumita ekzemplo; tiu de la homo, kiu pensas kaj rezonas kiel eŭropano, kiu revas pri gvidado de Eŭropo, ĉar Francio fariĝis multe tro malgranda kaj ruinigita por kontentigi sian soifon je potenco kaj grandiozece. Li markis la komencon de sia prezidanteco metante ĝin sub la signon de la "Luvro", la palaco de la reĝoj de Francio el la Renesanco. Sub kiu signo finiĝos lia prezidanteco? La reĝoj de la Renesanco ĉiuj finiĝis tre malbone.

Tiel, en Francio, la transiro de sepfara al kvinjara portis la mesaĝon pri la ekskludo de Dio kaj ĝia ŝoviĝo al strikte humanisma sekularismo. Kaj en sia ekstrema disvolviĝo, en nia tempo en 2024, ĉi tiu humanismo malamika al religio kolizias kun ĝia fanatike religia islama enmigrado.

En la simbolismo de nombroj, la nombro "6" aŭ "ses" simbolas la anĝelon. Kaj estante tuj malsupera post Dio, kies nombro estas "7", ĉi tiu nombro "6" povas nur indiki la diablon, kiu fariĝis Satano, la antaŭa "**filo de la matenstelo**", la unua anĝelo kaj malo kreita de Dio. Ĉe la origino de franca sekularismo, hodiaŭ pli malamika al fundamentisma religio ol iam ajn, kuŝas la sperto de la Revoluciuloj de 1789. Ĉi tio estis nur la komenco de defio al la reĝa povo. Subtenata de la aristokratoj, la reĝo prokrastis kaj konsentis pri kelkaj rezignoj. Sed kiam atakita en 1792 de Aŭstrio, la lando de reĝino Maria-Antoinette, la Respublikanoj malmoliĝis kontraŭ la franca reĝa familio. Kaj tiel, ĉe la kulmino de sia iritiĝo, la Revoluciuloj gilotinis la reĝon, poste la reĝinon kaj la aristokratojn, kaj samtempe la pastrojn; religio estante respondeca pri la establita reĝa ordo kaj ĝiaj maljustaj valoroj.

Malakceptante religion, la Revoluciuloj venis sub la kompletan dominadon de la diablo, tiel ke ilia situacio realigis la kuniĝon de humanismo kun la diablo; kio povas esti esprimita per nombroj aldonante la nombron "5" kaj la nombron "6". La rezulto estas la nombro "11". Tial Dio lokis ĉi tiun sperton de franca revolucia ateismo en sia Revelacio Apokalipso en ĉapitro "11". Ĉi tiu kompreno fariĝos tre grava en la proksima estonteco, ĉar en ĉi tiu Apokalipso, Dio anoncas al ni, ke la tipo de ĉi tiu revolucia reĝimo estos reproduktita en la formo de la "**sesa trumpeto**" kaj en la kunteksto de la "**tempo de la fino**", sub la titolo de la "**dua veo**" laŭ Apokalipso 8:13: "*Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis aglon flugantan meze de la ĉielo, dirantan per laŭta voĉo: **Ve, ve, ve** al la loĝantoj de la tero, pro*

*la aliaj voĉoj de la trumpeto de la tri anĝeloj, kiuj blovos! "*; kaj 11:14: "**La dua veo** pasis. Jen, **la tria veo** rapide venas. " En ĉi tiu verso, "**la dua veo** " indikas la duan plenumiĝon de la ribelo de kolera franca populara ateismo, kaj "**la tria veo** " reprezentas, nur por la ribelantoj, la grandan revenon de la glora liberiganto Kristo, kiu revenas por savi siajn elektitojn de dekretita morto.

Se ni komparas la situaciojn de la du epokoj de la du plenumiĝoj de la "**besto, kiu supreniras el la senfunda abismo** " en Apokalipso 11:7, ni trovas komune en la kunteksto de la "*kvara trumpeto* " kaj la "*sesa trumpeto* " katastrofan finan situacion. Estis malsato, kiu kaŭzis la ribelon de la popolo; malsato pro la ruino de la franca regno. Sed Dio ankaŭ intervenis por akcentigi la mankon de manĝaĵo kaŭzante la erupcion de la vulkano Loki el Islando dimanĉe, la 8-an de junio 1783, kies vulkana polvo falis sur Eŭropon en julio. La tero jam ne donis sian manĝaĵon kaj malsato disvastiĝis al la jam ruinigita Francio. Estas esence konsideri ĉi tiun tiel nomatan naturan fakton, ĉar ĝi konsistigas la subskribon de la kreinta Dio, kiu asertas en Apokalipso 9:10-11 kiel la "*kvara trumpeto*" la duongenocidon faritan en Francio tiutempe: "*La kvara anĝelo trumpetis. Kaj triono de la suno estis frapita, kaj triono de la luno, kaj triono de la steloj, tiel ke triono de ili mallumiĝis, kaj la tago perdis trionon de sia brilo, kaj la nokto tiel same* ." Kion ĉi tiu verso priskribas estas la preciza sekvo de la erupcio de Lokio en 1783. La ago estas do klare subskribita de la kreinta Dio. Kaj ĉi tiu subskribo estas konfirmita en Levido. 26:23 ĝis 25 kie la analoga puno de la "*kvara trumpeto*" de la nova interligo frapas la malnovan interligon per ĉi tiu klarigo: "*Se ĉi tiuj punoj ne korektos vin kaj se vi rezistos min, Mi ankaŭ rezistos vin kaj Mi frapos vin sepfoje pli pro viaj pekoj. Mi venigos sur vin la glavon, kiu venĝos Mian interligon; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos la peston inter vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko.*" Kaj verso 26 plue specifas la anoncon de la "*malsato* ": "**Kiam Mi rompos vian panan subtenon** , dek virinoj bakos vian panon en unu forno kaj alportos vian panon laŭpeze; vi manĝos, sed vi ne satiĝos. " Nu, "*la malsato* " ne estis nur laŭvorta en ĉi tiu epoko, ĝi ankaŭ estis spirita, ĉar la spirita pano de vivo, religia instruado, estis malpermesita de la Revoluciuloj, kiuj establis la unuan nacian ateismon en la homa historio inter 1792 kaj 1798, kiel la "*kvara trumpeto* " instruas per siaj trafita astralaj simboloj: "**suno, luno, steloj** ." Poste ni trovas en Apokalipso 11:3 kaj 7 la konfirmon de la spirita "*malsato* " atribuita al revolucia agado: "*Mi donos al miaj du atestantoj la povon profeti, vestite per sakaĵo, dum mil ducent sesdek tagoj. ... / ...Kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu supreniras el la abismo, faros militon kontraŭ ili, venkos ilin, kaj mortigos ilin.* " Simbolita de la "du atestantoj" de Dio, la Sankta Biblio, kiu prezentas la atestojn de liaj du sinsekvaj interligoj, estas atakita de franca revolucia ateismo.

La malfeliĉa Ludoviko la 16-a, kiu ne estis destinita esti reĝo kaj eĉ ne volis esti, trovis sin devigita de la morto de sia rekta heredanto fariĝi Reĝo de Francio. Kaj en la aristokrataj sferoj, la nobelaro kaj la pastraro estis la lastaj, kiuj suferis pro la manko de nutraĵo. La unuaj, kiuj suferis la sekvojn de la nacia malriĉiĝo, estis la malriĉuloj, la laboristoj, la malgrandaj metiistoj, sed malofte la nobeloj kaj la pastraro, la pastroj kreskigitaj en riĉaj familioj, kie ilia loko estis preparita. La franca ribelo komenciĝis en Grenoble, en la nuna departemento



Isère, je la sabato de la 7-a de junio 1788. Popola kolero mortigis la soldatojn de la reĝo senditajn por konfiski financajn rimedojn kaj posedaĵojn. La 5-an de julio 1788, la reĝo vane kunvokis la Ĝeneralajn Ŝtatojn. La situacio daŭre malboniĝis ĝis 1789. Por akiri novajn impostojn, la reĝo kunvokis la Ĝeneralajn Ŝtatojn duan fojon. Ĉi-foje, kunvenis 1 200 deputitoj reprezentantaj la pastraron, la nobelaron kaj la Trian Ŝtaton. La kunveno planita por la 1-a de majo <sup>1789</sup> en Versajlo okazis la 5-an de majo kaj finiĝis per malsukceso la 27-an de junio. La deputitoj kunvenis en ĉambro, kiun la reĝo fermis. Ili poste kolektiĝis en la halo "Jeu de Paume" la 17-an de junio kaj solene ĵuris la 20-an de junio. Ili ne forlasos unu la alian ĝis ili establis solidan fundamenton por la lando. La Tria Stato fine venkis la reĝon kaj lian registaron. Kun Francio ruinigita, peze ŝuldiĝinta, kaj alfrontanta malsaton, la popolo koleris, kaj la 14-an de julio 1789, armitaj per forkegoj kaj tranĉiloj, la parizanoj kaptis la Bastille, malbonaŭguran fortikigitan konstruaĵon, kie la reĝo malliberigis politikajn malliberulojn kaj aliajn.

La raporto pri ĉi tiuj aferoj malkaŝas maltrankviligan analogecon kun nia nuna situacio, kie ni trovas, en nia Prezidanto Macron, grandan similecon al Reĝo Ludoviko la 16-a. Kiel li, fronte al la problemoj, kiuj aperas, lia respondo estas: "ni devas organizi komisionon, kiu respondecos pri la studado de la problemo." Kiel li, li forte ŝuldiĝis en Francio, aldonante 900 milionojn da eŭroj al la ŝuldo kreita de liaj antaŭuloj; la tuta ŝuldo estis ĉirkaŭ 3 miliardoj da eŭroj. Por Ludoviko la 16-a, ĝi estis 56 milionoj en la tiama valuto.

Tiu ĉi priskribo, kiun mi ĵus donis, estas nuntempe efektivigata en nia tempo. Por delogi la francojn, Emmanuel Macron memorigas ilin, ke li forigas impostojn sen diri al ili, ke li financas tiun donacon per pliigo de la ŝtata ŝuldo. Francio estis riĉa, tre riĉa, potenca kaj tute sendependa lando, sen ia ŝuldo post la mandatoj de Generalo de Gaulle, kiu insistis pri plena repago de la militŝuldo al la usonanoj. Ĝi estis la kvara mondpotenco. Kaj de tiam, malgraŭ sia ŝuldiĝo, ĝi ne ŝanĝis sian oficialan vivmanieron eĉ iomete. La sistema rimedo al ŝuldo kaŭzis, ke ĝia falo en la inferon de ruino estu ignorata. Tamen, por konservi sian nacian kaj precipe internacian prestiĝon, la lando devas povi financi la multekostajn elspezojn, kiujn la militsituacio ekigis en Ukrainio, kreskas. Ĉi tiuj aldonaj elspezoj aldoniĝas al la prezaltiĝoj kaŭzitaj de la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio. Ĉar jam en 1974, estis la naftoŝoko, kiu kaŭzis 40%-an prezaltiĝon post la transpreno de nafto fare de arabaj landoj. Kaj en 2022, Eŭropo suferis novan ŝokon, ĉi-foje rilate al gaso kaj nafto, pro siaj sankcioj kontraŭ la rusa provizanto. Kiel en 1788, la situacio malboniĝis laŭlonge de la tempo, kaj en ĉi tiu monato junio 2024, ĝi fine eksplodis.

En 1789, Francio estis ruinigita de la militoj kondukataj de la reĝoj Ludoviko la 14-a, Ludoviko la 15-a, kaj fine de Ludoviko la 16-a, kiu ruinigis la nacian trezoron subtenante la militon kondukitan de la usonanoj kontraŭ la angla krono. Ekde 1974, Francio estis ruinigita de la financa borsmerkata elekto favorita de la eniro de Ĉinio en la MKO la 11-an de decembro 2001, en kunteksto de plena paco. Ĉiam pli devontigita al ekonomia senlaboreco, sorbita de konsumo kaj amaskomunikila distro, la loĝantaro ne konsciis pri la ruino, kiu kuirigis. Kaj ĝi daŭre blinde voĉdonis favore al tiuj, kiuj kondukis ĝin al tragedio. Kaj jen kie ni

devas konsideri ĉi tiun fakton: la kolero de la justeco de Dio celas kaj la popolon kaj iliajn regantojn. Kaj kiel li diris, laŭ Mateo 15:14, Jesuo dirus anstataŭ mi: "*Lasu ilin: ili estas blindaj gvidantoj de blinduloj; se blindulo kondukas blindulon, ambaŭ falos en fosajon*."

Prezidanto Macron kunhavas kun Ludoviko la 16-a la agon ruinigi Francion subtenante Ukrainion en ĝia milito kontraŭ Rusio; multekostajn armilojn donacas jam ruinigita lando, kiu konstante ŝuldiĝas. Kaj la bezono de Ukrainio pri armiloj konstante kreskas, ĉar ĝia malamiko, Rusio, havas ŝajne neelĉerpeblajn provizojn; krome, ĝin helpas siaj aliancanoj, ĉefe Nord-Koreio, kaj Ĉinio, kiu fariĝis la dua mondpotenco.

La prezidanteco de Macron eniras sian "**sepan jaron**" ĉi-jare. Ĉi tiu nombro meritas nian atenton. Des pli, ĉar ni scias, ke estis Dio, kiu donis al li lian prezidantecon. Estante kvinjara oficperiodo, lia dua oficperiodo, kiu komenciĝis en 2022, normale finiĝas en 2027. Tamen, ŝajnas, ke Dio volas trudi, aŭ jam revoki, la ekziston de la malnova "**sepjara oficperiodo**". Ĉar videble, post 7 jaroj da prezidanteco, obstakloj malhelpas lian "progreson" kaj la partio "En Marche" "falas" antaŭ niaj okuloj, kvankam ĝi prenis la nomon: "Renesanco"; nomo ligita al la "Luvro" elektita por ĝia oficiala publika inaŭguro en 2017. Notu la gravecon de la dato: la prezidenta "**sepjara oficperiodo**" estas adoptita de Francio ekde 1873; la jaro substrekita de Dio en Dan. 12:12 kaj kiun ni trovas sub la epoko nomata "**Filadelfio**" en Apokalipso 3:7. Koincido aŭ dia volo? Mi ne kuraĝas decidi, sed sciante, ke la sekva epoko portas la nomon "**Laodicea**", mi estas pli ol maltrankvila. Sed mi devas klarigi. Ĉi tiuj du sinsekvaj epokoj celas ĉefe la sperton de oficiala kaj institucia Sepa-taga Adventismo. La du grekaj vortoj cititaj sinsekve signifas "frata amo" kaj "juĝita popolo". Mia konfuzo devenas de la fakto, ke ĉi tiuj du mesaĝoj povas esti taŭgaj kaj adaptitaj al la sperto de la franca politika sistemo kaj ĝia adopto en **1873** de la prezidenta "**sepjara periodo**". Nia epoko vidus la finon de tempo markita de "frata amo", tio estas, la humanisma kompreno de la franca popolo ekde **1873**; kaj ĉe la fino de fina "sepjara periodo", ĉi-foje trudita de Dio al Prezidanto Macron, la 7-an de julio 2024, la "popolo" juĝita estus Francio kaj ĝia 5-a <sup>Konstitucio</sup>. Sed la dato por memori povas ankaŭ esti la 9-a de junio, la tago de la voĉdonado, en kiu la prezidanto, seniluziigita de la rezulto de la eŭropa leĝdona voĉdonado, decidis kaj anoncis sian dissolvon de la asembleo de naciaj deputitoj. Kreante panikon kaj iritiĝon, li planis novajn naciajn leĝdonajn elektojn por la 30-a de junio kaj la 7-a de julio.

Kiel Ludoviko la 16-a en sia tempo, Emmanuel Macron estis trudita al la francoj por gvidi ilin en fatala horo, la momento kiam la reĝimo devis kolapsi sub popolaj ribeloj kaj militoj kondukita de delongaj malamikoj. La longa koloniigo de Alĝerio postlasis neestingeblajn malamojn, kaj la elekto kontraŭstari la "specialan operacion" de Rusio kontraŭ Ukrainio ekbruligis novan, eĉ pli imponan kaj damaĝan rusan malamon.

En ĉi tiu sabatovespero de la 21a de junio 2024, por marki la Someran Festivalon, la francoj dancos kaj aŭskultos kantistojn kaj muzikistojn en multaj urboj tra Francio. Ili provos kaptturniĝi por forgesi la zorgojn de siaj vivoj kaj la

ĝenojn kaŭzitajn de la aktuala politiko. Sed ili ne konscias, ke ili dancas sur vulkano preta kolapsi sub iliaj piedoj.

Prezidanto Macron decidis dissolvi la Asembleon por fari ĉi tiun tempon, mi citas, "por klarigo", la tempo kiam "la maskoj devas fali". Mi kredas, ke mi povas diri, ke Dio havas la saman opinion, sed ne por la sama celo kaj ne pri la sama temo. Ĉar unue, estas Dio, kiu elektas la tempon por sia "klarigo", nome, ĉe la fino de " **sepjara periodo** ". Tio estas la celo de la nombro " **sep** "; ĝi ĉiam markas la finon de io: la semajno, la elektito sanktigita per " **la sepa sigelo** ", prezidenta ciklo, kaj ankoraŭ karakterizos, post la unuaj ses " *trumpetoj* ", " **la sep lastajn plagojn de la kolero de Dio** ", kaj " **la sepan trumpeton** " plenumitajn per la potenca kaj glora reveno de Jesuo Kristo. Post li, dum la " **sepa jarmilo** ", la juĝo de la mortintoj fare de la elektitoj preparos en la ĉielo la punon de la " *lasta juĝo* ". Tiam la lastaj " **sep** " de la historio estos plene plenumitaj kaj malaperos en nocion de eterna tempo karakterizita per la perfekta pureco de renovigita tero, sen ia spuro lasita de peko. Kaj Dio tie starigos sian multdimensian tronon.

Por S-ro Macron, la "klarigo" celas proponi al la francoj la eblecon doni al li absolutan plimulton de deputitoj, celante konvinki ilin, ke sen tiu absoluta plimulto favore al li, ili riskas suferi ĝeneraligitan kaoson pli timigan ol liaj mezuroj. Rifuzante la evidentan, li trudas siajn ideojn kaj sian regadon al homoj, kiuj jam ne subtenas lin. Do la problemo ne estis la deputitoj, sed la prezidanto mem. Kio signifas, ke ŝanĝi la deputitojn ne solvos la francan problemon. La plej malbona do ne plu estas timinda, sed atendenda. Ĉar, alkroĉiĝante al juraj rajtoj, kiel li pruvas subtenante Ukrainion kontraŭ Rusio, la junulo pretas uzi ĉiujn rimedojn, kiujn la Konstitucio de la Kvina <sup>Respubliko</sup> donas al li por atingi sian celon; se estas skribite, ke li devas atingi ĝin. Siaflanke, la revolucia Francio de 1789 pruvis, ke ĝia persistemo kapablis venki kaj juĝi sian reganton.

Dum la tagoj pasas, konsciante pri la risko de malvenko, ni aŭdas lin diri, ke li fidas la francan popolon, kiu povos atingi interkonsenton por formi aliancojn, kiuj ebligas la politikan administradon de la lando. Sed ĉu li vere konvinkiĝas pri tio? S-ro "samtempe", fidela al si mem, devas antaŭvidi ĉiujn situaciojn, kiuj estos truditaj al li.

Ankaŭ notu ĉi tiun detalon pri la " **septennio** ". Ĝi estis forlasita post popola referendumo okazinta la 24-an de septembro 2000. La rezulto de la voĉdonado donis 73% "jes" kaj 26,79% "ne", proporcio de 2 trionoj kontraŭ 1 triono. Tiel la jaro 2000, antaŭdirita kiel la fino de la mondo, estis efektive markita per la malapero de la " **sigelo de Dio** " en la civila uzado de la franca prezidanteco. La iniciaton prenis prezidanto Jacques Chirac, du jarojn antaŭ la fino de sia unua " **septennio** ", kiu estis ankaŭ la lasta en la historio de la 5-a <sup>Franca</sup> Respubliko. Dio markis ĉi tiun eventon, malantaŭ kiu, 30 pliaj jaroj devis konstrui la progreseman ruinon de ĉi tiu 5-a <sup>Respubliko</sup> ĝis la dua alveno de la glora Kristo. Mi rimarkas, ke ĉi tiu Prezidanto Chirac estas vere la homo de transiro, tiu de la sepjara periodo al la kvinjara periodo, sed ankaŭ tiu de prospero al ruino, kaj la datoj de lia elekto portas la sigelon de dia juĝo, estante la 17-a de majo 1995, kaj la 17-a de majo 2002 por lia kvinjara reelekto.

La elekto de ĉi tiu prezidanto ankaŭ estis markita per la kromnomo "supermensoganto", kiun tiamaj amaskomunikilaj komikistoj donis al li. La viro

estis tre supraĵa kaj avara, konata pro sia ekstreme profiteza konduto. Lia longa atendado por aliro al la potenco elĉerpis lin kaj igis lin indiferenta pri politikaj aferoj. Li konfesis, ke li ne komprenas, kial la popolo maltrankviliĝis. Li vivis en sia aristokrata veziko, lia edzino estante de tiu deveno. Li sciis trudi al la usonanoj sian rifuzon partopreni kune kun ili en la Gola Milito kontraŭ la Irako de Saddam Hussein. Estas vere, ke Francio ankoraŭ ne aliĝis al NATO; tion faros lia posteulo, prezidanto Sarkozy, tiel preparinte la kaptilon de 2022.

Estis sub la prezidanteco de Nicolas Sarkozy, kiu eniris politikon tre junaĝe kaj estis granda admiranto de Jacques Chirac, ke la plej grandaj politikaj eraroj okazis. Li komencis perfidante Jacques Chirac subtenante sinjoron Edouard Balladur por la prezidantaj elektoj de 1995. Elektita en 2007, granda admiranto de la usonanoj, li engaĝigis Francion al NATO, kaj li gvidis la militon kontraŭ la Libio de Kolonelo Gaddafi, tiel antaŭenigante la disvolviĝon de islamistaj grupoj, kiujn ĉi-lastaj volis detrui, en la intereso de la Okcidento. Lia ekonomia bilanco estis tiel katastrofa, ke en la postaj elektoj, en 2012, la francoj ŝanĝis sian elekton al viro de la socialista maldekstro, sinjoro François Hollande, kaj tie, la jam malbona situacio fariĝis abomeninda, la viro perfidis siajn balotpromesojn kaj nur favoris financon, kiun li deklaris sia malamiko establane la sistemon de Reciproka Asekuro. En 2013, la 17-an de majo, li aprobis sian leĝon "geedziĝo por ĉiuj", kiu konsistigis la leĝigon de abomenindaĵo al Dio. Kaj la dato, la 17-a de majo, ankoraŭ portas la sigelon de la juĝo de Dio. Li bonvenigis Ĉinion, kiun Francio riĉigis per malindustriiĝo. Kaj li senscie favoris sian posteulon, kiun li faris sia financa konsilisto sub la titolo de vic-ĝenerala sekretario de la Élysée kaj poste sia ministro pri ekonomio.

En 2017, la 7-an de majo, Emmanuel Macron estis elektita prezidanto de la franca popolo, akirante, malakceptante la timata kaj antaŭtimata Nacia Fronto, 66% de la voĉoj kontraŭ 33% de la kontraŭuloj. Ĉi tiuj ciferoj estas necesaj por kompreni la konduton de ĉi tiu ambicia kaj fiera viro. Li ne akceptas la ideon, ke li profitis de la malakcepto de la FN. Li preferas kredi je sia persona sukceso kaj konvinkas sin, ke la franca popolo ŝatas lin. En realeco, li profitis de la translokigo de voĉoj al sia kandidateco pro la demonigo, kiun oportunismaj partioj de dekstro kaj maldekstro sukcesis akceptigi de la plimulto de la franca popolo. Ĉar en ĉi tiuj elektoj, 33% de la voĉoj venis de homoj, kiujn ne delogis ĉi tiu partia diskurso.

Li estis reelektita la 24-an de aprilo 2022. La rezulto estis iom malpli favora ĉi-foje, ĉar la kontraŭulo de la FN leviĝis iom pli alten; 58,55% por Macron, 41,45% por Marine Le Pen. La impeto de la FN, kiu fariĝis la RN, intensiĝas kaj intensiĝos plu, kiel la eŭropaj leĝdonaj elektoj de la 9-a de junio 2024 ĵus montris donante al la prezidenta tendaro kaj ĝiaj aliancanoj 14,60% de la voĉoj kaj 31,37% al la RN, kiu tiel metas sin en la antaŭecon antaŭ ĉiuj aliaj politikaj grupoj.

Per la interludo de grupiĝoj kaj aliancoj, la politika pejzaĝo prezentiĝas en la formo de tri grupoj; kiu memorigas pri la Ĝeneralaj Ŝtatoj konsistantaj el la pastraro, la nobelaro kaj la Tria Ŝtato. Kiel ĉi-lastaj, la tri nunaj grupoj estas markitaj de neakordigeblaj politikaj kaj ekonomiaj pozicioj puŝitaj al la ekstremo. Ĉiu havas sian apartaĵon: por la RN, fini eksterlandan enmigradon; por la

maldekstra Popola Fronto, pliigi aĉetpovon por la popolo; por la prezidenta tendaro, akcepti submetiĝon al eŭropaj direktivoj. Aldoniĝas al ĉi tiu malfacilaĵo la perspektivo, ke neniu el la tri atingos absolutan plimulton... malĝoja kaj tumulta estonteco!

Kaj tiam, la demando, kiun mi faras, estas jena: kiel povus loĝantaro, kiu ne amas la veron, kuniĝi ĉirkaŭ komuna penso? Tra sia historio, la Respubliko imitis la baskulilon, sinsekve moviĝante de unu ekstremo al la alia. La vera opozicio, kiu dividas la respublikanajn loĝantarojn, estas la graveco, kiun ĉiu donas al sia nacio, Francio, ĉu la tutmondisma ideologio, ĉu la naciisma, kiu paradokse pravigas la subtenon donitan al Ukrainio de la prezidenta partio, kiu plej multe kondamnas la naciismon de la Franca Nacia Kunveno.

Sed mi ankoraŭ devas diri tion: mi ne trovas en ĉi tiuj tri grupoj la idealan ofertan, kiun mi povus aprobi. Kelkaj estas naciismaj sed tro liberalaj kaj dekstrulaj, aliaj estas humanismaj kaj tutmondismaj kaj la tria, la prezidenta grupo, vendas Francion al eŭropa kaj tutmonda konkurenco. Mia idealo estus samtempe naciisma kaj protekta, kaj socie komunista. Mia idealo estas miksaĵo, kiu ne ekzistas aŭ ekzistis nur en la unua sperto de la tera Elektito de Kristo, en Jerusalemo; Agoj 4:32 ĝis 35 priskribas ĉi tiun idealon jene: "*La amaso da kredantoj estis unu koro kaj unu animo. **Neniu diris, ke lia posedaĵo estas lia, sed ili havis ĉion komunan** .*" La apostoloj atestis multe pri la resurekto de la Sinjoro Jesuo, kaj granda graco estis sur ĉiuj; ***ĉar inter ili neniu bezonis** .* Kaj ĉiu, kiu havis kampojn aŭ domojn, vendis siajn posedaĵojn, kaj alportis la monon kaj metis ĝin antaŭ la piedoj de la apostoloj; ***kaj estis disdonite al ĉiu laŭ lia bezono*** .

Jen la partio de vera komunismo, por kiu mi pretas voĉdoni per ambaŭ manoj, ĉar jen la valoroj, kiujn Jesuo Kristo establos en sia eterna regno; kaj mi voĉdonis por li, prenante lin kiel mian Savanton, mian Dion kaj mian Majstron.

#### M6 7- **Mi tiris lin el la akvoj**

Tiuj, kiuj konas la Sanktan Biblion, tuj komprenos la signifon de ĉi tiu titolo, ĉar ĝi estas la traduko de la nomo Moseo. Multaj homoj, eĉ en Islamo, konas la historion de ĉi tiu eksterordinara sed plene homa rolulo. Lia nomo estas pli ol nur nomo: ĝi estas mesaĝo adresita de Dio al la tuta homaro. Ĉar ĉi tiu viro, kiu fariĝis amiko de Dio, venas post Noa, kiu ankaŭ estis savita el la akvoj de la diluvo. Post ili, la sekva granda viro estos Jesuo Kristo, kiu, antaŭekzistante en la ĉielo en la formo de la arkianĝelo Miĥaelo, venos por enkarniĝi sur la tero, ne por esti savita el la akvoj kiel liaj antaŭuloj, sed por savi "***el la akvoj***", kiuj mortigas.

Inter Noa kaj Moseo, en Abraham, Dio prezentis la homon, kiu plaĉis al li, kaj la manieron, laŭ kiu li planis savi lin; tio okazis anstataŭigante lian filon Isaak, kiun li estis buĉonta sur la altaro, obeante la ordonon, kiun Dio donis al li, per juna virŝafo, la bildo de Kristo, "la ŝafido de Dio".

La mortigaj akvoj, kiuj ne mortigis Noaon kaj Moseon, estis ambaŭ nur la profeta bildo de la "dua morto", kiu ekstermos ĉiujn ĉielajn kaj terajn pekulojn ĉe la fino de la sep mil jaroj de la tera plano de Dio. Nur tiam komenciĝos la



eterneco, en kiu peko ne plu estos praktikata, juĝata, efektivigita aŭ punita. La granda plano de savo estis tiel plene anoncita en Noao, Abrahamo kaj Moseo. Fine, Moseo naskiĝis hebreo, en la genlinio de Jakob renomita Izrael, mem estante en la genlinio de Abrahamo. En ĉi tiu programo, Dio, ekde Abrahamo pluen, konstruas la profetan bildon de siaj elektitoj, kiuj eniris en lian eternecon. La modelo estas neperfekta, sed ĝi estas nur profeta tipo; la antitipo, en la difinita tempo, estos perfekta. Ni forgesu la jarcentojn, kiuj apartigas ilin, kaj ligu la spertojn de ĉi tiuj tri roluloj. Kion ni trovas tie? Alligitecon, obeemon kaj fidelecon, kiuj faras homojn, liajn kreitaĵojn, verajn amikojn por Dio. Estas sur la bildo de ĉi tiuj tri figuroj, ke Dio konstruas la profetan bildon de siaj eternaj elektitoj; ne sur aliaj homoj de iliaj malsamaj epokoj.

En Jakob, kiun li renomas Izrael, Dio metas simbolajn fundamentojn, kiuj jam malkaŝas lian planon. Li donas al li 12 filojn kaj ĉi tiu nombro jam anoncas multajn aferojn. Ĉar 12 estas  $7 + 5$ ;  $6 + 6$  aŭ  $6 \times 2$ ;  $4 \times 3$ . Kaj ĉi tiuj numeritaj kombinaĵoj parolas:  $7 + 5$  estas Dio + Homo;  $6 + 6$  estas la anĝelo + la anĝelo;  $6 \times 2$  estas la anĝelo en neperfekteco;  $4 \times 3$  estas universaleco en perfekteco. Ĉiuj ĉi tiuj kombinaĵoj aplikeblas por ĉi tiu popolo Izrael, tre neperfekta sed simbolo de la estonta perfekteco de la elektitoj. Kiel popolo kaj nacio, la senĉesaj ribeloj kontraŭ Dio pravigas la formon  $6 + 6$ ; kaj estas tiel vere, ke Dio fine finis ĉi tiun unuan aliancon, post sia nacia rifuzo rekoni en Jesuo lian "mesion", malgraŭ la potenca atesto de ĉiuj liaj verkoj, liaj mirakloj, lia ekzempla, perfekta, neriproĉebla konduto, neniam egalita de iu ajn sur la tuta loĝata tero. Sed ekzistas ankoraŭ alia kialo, kiu pravigas ĉi tiun formon  $6 + 6$  aŭ  $6 \times 2$ , ĝi estas, ke Jakob edziĝas al du virinoj kaj ke liaj posteuloj tial estos binaraj. Ĉi tiu binara karaktero estos plue konfirmita post la skismo spertita post la reĝo Salomono; momento kiam dek triboj disiĝas de Jehuda laŭ 1 Reĝoj 12:16: "*Kiam la Izraelidoj vidis, ke la reĝo ne aŭskultas ilin, ili respondis al li : Kian parton ni havas en David? Ni ne havas heredaĵon en la filo de Jiŝaj. Al viaj tendoj, Izrael! Kaj nun zorgu pri via domo, David.*" *Kaj Izrael iris al siaj tendoj.* "

Kion la hebreoj neniam komprenis estis, ke la duobla geedzeco trudita al Jakob portis gravan dian mesaĝon. La du virinoj simbolis la du sinsekvajn interligojn skribitajn en destinton de Dio. La virino, kiun Jakob amis, Raĥel, simbolis karnan Izraelon, dum Lea, la virino trudita al Jakob, simbolis la novan interligon malfermitan al paganoj konvertitaj al Dio en Jesuo Kristo. La tuta destino de la tera Izraelo estis skribita kaj profetita, ĝis la fino de la unua interligo profetita per la morto de Raĥel, kiam ŝi naskis Benjaminon, sian duan veran filon post Jozef. En la profeta legaĵo, Benjamin estis la bildo de Jesuo Kristo, "***la unuenaskito el la mortintoj***", laŭ Apokalipso 1:5, sur kies sango la nova interligo devis esti konstruita.

La formo  $7 + 5$  konfirmas la evidentan, ĉar Dio efektive venis vivi, manifestante sian protektan ĉeeston kun sia homa popolo dum la 40 jaroj de ilia restado en la araba dezerto, fine de kiuj Dio lasis al ni du komplementajn mesaĝojn, kiuj restis miskomprenitaj ĝis hodiaŭ. Fakte, la morto de Moseo kaj la eniro en la teran Kanaanon kompletigas unu la alian por doni al ĉi tiu eniro en la teran Kanaanon ĉielan profetan karakteron, de kiu nur Moseo profitis tiutempe. Mortigante Moseon, kiun li tre amis, Dio instruis al li duoblan lecionon. Li punis

lian nevolan misprezenton de sia profeta projekto, leciono adresita al la ribeluloj, kaj li alportis sian karan amikon en sian ĉeeston, laŭ la bildo de la elaĉetitaj elektitoj. Kaj Moseo estis tiel, laŭ la antaŭdiro de lia nomo, dufoje "**levita el la akvoj**". Ĉar kiel la filino de Faraono, estas Dio, kiu povas diri, prenante lin al si: "**Mi lin levis el la akvoj**".

Kun la granda plano de savo profetita, en sia popolo Izrael, Dio havis antaŭ si specimenon de la homaro reprezentanta ĉiajn specojn de karakteroj, la bonajn, la malpli bonajn, la malbonajn kaj la tre malbonajn. Krome, ĉi tiuj homoj, savitaj el sklaveco, havis neniun koncepton pri tempo kaj manĝis kiel la egiptoj, laŭ siaj pure paganaj kutimoj kaj kutimoj. Trejnado kaj reedukado do estis necesaj. Ĉi tiuj homoj ankoraŭ ne konsciis pri la revelacioj, kiujn Dio skribis per Moseo por la unua fojo en la homa historio. Ili do havis, kiel hodiaŭ en la moderna mondo, ĉion por malkovri kaj lerni. Kaj se scio povas konduki fieran homon al ŝveliĝo, scio pri la aferoj rivelitaj de Dio tamen restas nemalhavebla kaj esenca por esti, kiel Noa kaj Moseo, "elprenita el la akvoj" de la morto. Ĉar fido ne baziĝas sur nenio; ĝi bezonas pruvon por ekzisti. Kaj vera scio pri la vera vero faras la tutan diferencon inter vera fido kaj falsa fido, kiu estas pli afero de superstiĉo ol de aŭtenta kredo je Dio.

La pruvoj ekzistas, multnombraj hodiaŭ, kaj ili jam ekzistis en la malnova interligo, ĉar Dio intervenis, aplikante sian dian ĉiopovon kontraŭ Egiptujo kaj ĝiaj loĝantoj. La hebreoj, liberigitaj de sklaveco, atestis supernaturajn eventojn senprecedencajn ekde la diluvo. Kaj ni ne parolus pri Izrael en nia tempo se ĉi tiuj diaj agoj ne okazus. Tamen, ni profitas de ĉi tiu eksterordinara verko, kiu estas la Sankta Biblio, en kiu ĉiu povas malkovri kaj sekvi la historion de ĉi tiu tre speciala popolo. Ĉar neniuj alia popolo antaŭ ili profitis de tia altnivela trejnado kaj edukado, registritaj en sanktaj skribaĵoj, bone konservitaj kaj transdonitaj de generacio al generacio. Ili estis civilizitaj estaĵoj, dum samtempe, nia Okcidento estis loĝata de nekulturitaj barbaroj.

En nia nuna tempo, scio kaj adaptiĝo al la diaj valoroj instruitaj en la Sankta Biblio daŭre diferencigas inter homo konformigita al la bildo de Dio kaj la besta homo, kiu mem konfirmas ĉi tiun juĝon per siaj propraj faroj. La homo, kiun Dio savas el la mortigaj akvoj, estas tiu, kiu konas liajn normojn de sankteco, aprobas ilin kaj praktikigas ilin. Ekster ĉi tiu kazo, kaj sendepende de lia religia engaĝiĝo aŭ ne, la homo, kiel la besto, vivas nur laŭ la leĝo de la plej forta. En socio reproduktanta la leĝon de la Ĝangalo, kiel bestoj, li apelacias nur al sia spirito de memkonservo. Tia estas la leĝo de "bestoj": la plej granda manĝas la plej malgrandan. Kaj ĉu en religia aŭ sekulara kaj civila rolo, eĉ la respublikana reĝimo funkcias laŭ ĉi tiu principo. Ĉar hodiaŭ, en la ribelema socio, ni havas respublikojn de ĉiuj specoj, religiajn, kiel islamajn respublikojn, kaj multajn false kristanajn formojn en la Okcidento.

Por liberigi Izraelon el la sklaveco, al kiu la Egiptoj ĝin submetis, Dio devis recurri al teruraj supernaturaj rimedoj: dek sinsekvaj kaj tre doloraj plagoj estis necesaj. Hodiaŭ, antaŭ ol tiuj rimedoj estas, denove, uzataj de Dio kontraŭ la lastaj ribeluloj de la tera historio, lia perforta kaj detrua "sesa trumpeto" preparos popolon indan esti "tirita el la akvoj" de la morto. Ĉar ni ne dubu, paco mortigas fidelan religion, ĉar en paco, la mensoj de homoj estas sorbitaj de multaj aferoj,

kiuj kaptas iliajn prioritatojn: la bezono nutri sin, trovi lokon en la socio, ekipi sin, gajni monon sciante tuj kiam ili vekiĝas, ke ili devas pagi sian lupagon, siajn servaĵojn, siajn impostojn, siajn pruntojn. Ĉar la moderna vivo havas tre altan koston. La homo suferas tiujn kondiĉojn pli ol li elektas ilin. Fakte, li jam ne havas elekton; li estas viktimo de la establita ordo, kaj en Respublikoj kaj en aliaj specoj de naciaj reĝimoj.

En okcidentaj respublikanaj landoj, kiel ekzemple Francio, sociaj mezuroj mildigas la severecon de la ordo adoptita de la nacio. Post longaj klasbataloj, la breĉoj inter riĉuloj kaj malriĉuloj fariĝis teruraj. Ili ne malpliigis, sed plilarĝigis. La malriĉuloj restis la alĝustigebla variablo, kaj ili ŝuldas sian supervivon al la influoj de la socialisma heredaĵo de la lando. En Usono, la situacio estas multe pli malbona, ĉar sociala subteno ne estas administrata de la ŝtato, sed lasita al la iniciatoj de privataj organizaĵoj specialiĝantaj pri helpado al malriĉuloj.

Kio okazas en la menso de la besta homo? La temo valoras atenton, ĉar ĝi estas tre grava hodiaŭ. Homoj ne estas monstroj kaj la plej malbonaj murdistoj aŭ diktatoroj en la historio estas homoj kiel ĉiuj aliaj. Kio klarigas la ekscesojn rimarkitajn en iliaj agoj ŝuldiĝas al la vojo sekvita de iliaj vivoj, la travivitaj spertoj kaj ĉefe, ĉar ĝi estas la esenca kaŭzo, kiun oni devas konsideri, ĝi estas la verkoj, kiujn Dio donas al ili fari por plenumi siajn planojn. Ĉar ĉi tiu verso el Ijob 2:10 pravas ĝin, ke de Dio venas " *bono kaj malbono* ": " *Sed Ijob respondis al ŝi: Vi parolas kiel malsaĝa virino. Kion! Ni ricevas bonon de Dio, kaj ĉu ni ne akceptos ankaŭ malbonon? En ĉio ĉi Ijob ne pekis per siaj lipoj.* " La antaŭaj ĉapitroj de la libro de Ijob instruas al ni la kaŭzon de tio, kio okazis al Ijob, kaj konfirmas, ke Dio rajtigis la diablon frapi sian serviston. Ĉi tiu instruado klarigas nian komprenon pri tio, kio okazis al Jesuo Kristo dum lia ministerio kaj lia fina morto. Ankaŭ li estis frapita de la diablo kaj liaj homaj agentoj, la Judoj kaj Romanoj, sed li sciis, ke lia sorto estis volita de Dio. Ijob tial agis en sia tempo, kiel Jesuo agus en sia. Lia sperto estas prezentita al ni por prepari nian komprenon pri la akcepto de Jesuo Kristo de lia libervola, pentiga morto.

Laŭ Ezek. 14, "Noa, Daniel, kaj Ijob" estas konsiderataj indaj je savo, tio estas, je "eltiro el la akvoj" de morto.

Fronte al Ijob, ni trovas homojn, kiuj reprezentas falsan religion, nur ŝajne, plenajn de pieco, altigante la Kreinton Dion sed ne komprenante lin kaj imputante al li pensojn kaj limigojn, kiujn ili ne havas, kaj ne trudas al si mem, nek donas al si mem. Jen la tuta problemo de la homaro, kiu konstruas siajn modelojn laŭ siaj deziroj. Ĝi agas same en la religia sfero kaj en la profana sfero, tiel ke tiuj, kiuj ne komprenas Dion, ankaŭ ne komprenas, nek liajn servistojn, nek aliajn tiel nomatajn normalajn homojn. Sed la plej malbona estas la maniero, laŭ kiu ili juĝas homojn kaj iliajn agojn. Ne konsiderante la influon de dia kaj demonia ĉiela vivo, ilia juĝo povas nur esti misprezentita pro manko de informoj.

Mi diris supre, ke la homo ne estas monstro, ĉar la plej malmolaj kaj kruelaj kapablas ami siajn infanojn... ami, laŭ neperfekte homa maniero. Sed la plej malbona kazo ne ekskludas la ĉeeston de paradoksaj sentoj. Homoj, kiel Adolf Hitler, ordonas monstrajn aferojn, juĝitajn kiel tiajn de la normala homo. Sed, por la leganto de la Biblio, ĉi tiuj aferoj troviĝas en la pasinteco. Kiel la

normala homo juĝas la ekstermadon de la gigantoj, kiuj loĝis la landon Kanaan? Kompreneble, laŭ sia sentema humanisma besta naturo, li juĝas ĝin monstra. Sed kion do ni povas diri pri la diluvo, kiu forbalais ĉiujn antaŭdiluvianojn krom ok homoj: Noaĥo kaj lia familio? Al tiuj, kiujn ĉi tiuj aferoj ŝokas kaj indignas, mi diras "Vi estas nur kreitaĵo de la vivanta Dio, super kiu via Kreinto havas ĉiun rajton", kaj feliĉe por ĉiuj, kaj liaj elektitoj, li estas justa en sia tuta naturo. Kio signifas, ke kiu ajn li detruas meritas esti detruita.

La moderna homo konstruis sian juĝmodelon bazitan sur sinsekvaj historiaj spertoj, kaj por kompreni tion, sufiĉas reekzameni tiun historian vojaĝon, je la nivelo de la Dua Mondmilito, kiu lasis daŭran impreson en la mensoj de liaj samtempuloj. Ĉar la germana naciismo estis ĉe la origino de tiu milito, ĝi iĝis la postvivantojn timi la principon mem de naciismo. Sed tiuj, kiuj plej timis ĝin, ne estis tiuj, kiuj travivis tiujn terurajn horojn, sed iliaj infanoj, iliaj posteuloj, kiuj troviĝas en 2024, en potencaj pozicioj inter la popolo. La pliaĝuloj batalis por savi kaj liberigi sian nacion okupitan de la malamiko. Ili do povis ankoraŭ nur pravigi naciismon. Kaj ilia lukto pruvis tion. Sed por iliaj infanoj, kiuj lernis nur per registritaj atestoj la prezon pagendan por konservi liberecon kaj kompletan sendependecon, la nacio perdis sian tutan valoron.

La ankoraŭ tre naciismaj pliaĝuloj akceptis la konstruadon de la eŭropa komuna merkato dezirata de Germanio, metita sub usonan gvidadon. Ĉi tiu unio estis pure komerca, ĉar la ses subskribintaj landoj restis tute sendependaj. Generalo de Gaulle neniam akceptus la plej etan perdon de sendependeco por Francio. Sed post lia foriro, lia posteulo, sinjoro Georges Pompidou, estis financisto, kaj ligoj kun Germanio komencis forĝiĝi. Lia posteulo, sinjoro Giscard d'Estaing, ankaŭ specialiĝinta pri financo, elektis plu antaŭenigi la eŭropan konstruadon. Kaj jen kie ni devas resti kaj alfronti la malbenon de la preskaŭ absoluta povo de la Prezidanto de la Kvina <sup>Respubliko</sup>. La franca popolo estas kiel la pasaĝeroj de veturilo lasita al la sekvoj de la sola kontrolo de la ŝoforo. Se ili faras veturerarojn kaj kaŭzas akcidenton, la popolo suferas la sekvojn sen povi interveni por malhelpi la akcidenton. Neniu antaŭe, kaj eĉ ĝis nia nuna tempo, komprenis kiom danĝere estas permesi al unuopa homo konduki sian tutan nacion laŭ vojo, kiun li elektas sole. Ĉi tiu situacio havas nenion demokratian; ĝi estas nenio pli ol la rezulto de pli kaj pli perversaj skemoj konstruitaj kaj efektivigitaj sub la nemeritita termino de demokratio. Tamen, laŭ la letero, la reĝimo povas nomi sin demokratia, ĉar la establita situacio estis aprobita de la estontaj viktimoj; la loĝantaro, kiu voĉdonas kaj elektas sian novan gvidanton.

Kiel povas socio, kiu lasis sin trompi kaj kapti de ruza kaj aŭtokrata generalo, ekzerci ian ajn juĝon? Malpli kaj malpli religia, pli kaj pli konsumisma, fortranĉita de Dio, la diablo blindigis ĝin kaj kaptis ĝin en siaj kaptiloj, multobligante la rimedojn de delogo. Dum ordinaraj homoj spektas televidseriojn aŭ sportmatĉojn, en la financaj altaj rangoj, eŭropaj reguloj estas enkondukitaj, kiuj favoras pliigitajn profitojn. Ĉar la EU, dezirata kaj establita por ĉi tiu celo, neniam havis alian ekzistkialon ol favori la profitojn de la plej riĉuloj. La problemo estas, ke, en la tempo pasinta ekde la plivastiĝo efektivigita post la Interkonsentoj de Maastricht, eŭropa regado detruas nacian regadon. Ĉar naciaj interesoj ofte kontraŭas la interesojn subtenatajn de la Komisiono kaj la Eŭropa

Parlamento. Ĉi tiu duobligo de aŭtoritato estas la aĥila kalkano de EU. Ĝi vekas malkontenton inter la vunditaj kaj frustritaj landoj kaj tiel anoncas finan malkonsenton kaj eksplodon de la atingita unio. Logike, la vunditaj landoj estas tiuj, kiuj financis la eŭropan konstruadon, nome la ses landoj de la origina Komuna Merkato. Ili estas tiuj, kiuj pagis kaj ankoraŭ pagas la subvenciojn pagitajn de la eŭropa registaro al la novaj enirantoj, kiuj ĉiuj venas el la Oriento, restante longe malantaŭ la Fera Kurteno starigita de Sovetrusio. La lasta kandidato, Ukrainio, estas unu lando tro multe. Ĝia aliro tiris Eŭropon en militon kontraŭ Rusio, nun neeviteblan pro la decido armi kaj subteni Ukrainion.

En la tendaro de Dio, ni ne trovas ĉi tiun konkurencon. Dio estas la sola Gvidanto, la sola Gvidanto, la sola Modelo kaj la sola Normo. Li tiel prezentas ĉiujn aspektojn de la tera diktatoro, krom ke li estas dia, perfekta kaj justa. Konkurenco ekzistas, sed ne estante en dia konformiĝo, ĝi estas destinita al detruo. La avantaĝo de ĉi tiu tendaro de Dio, kiu unuigas ĉiujn homojn konsideratajn indaj esti "**forigitaj el la akvoj**" de morto, estas ke ĝi sukcesos starigi la kondiĉojn de eterna feliĉo, tio estas, kion en la diabla tendaro, la homaj ribeluloj provis fari, vane, dum 6000 jaroj.

Sed ni devas esti klaraj kaj honestaj, kaj diri la veron. La savon ofertitan al ĉiuj homoj povas akiri nur malplimulto da homoj disigitaj tra la tero. La tuta Biblio atestas pri la mallarĝeco de la normo de sanktigo, kiun Dio postulas de tiuj, kiujn li "**tiras el la akvoj**" de morto. Jesuo parolis pri mallarĝa vojo, mallarĝa pordego, eĉ anoncante, ke religiaj mensogoj kunigus amasojn da deligitaj kaj trompitaĵoj. Li diras en Mateo 7:13-14: "*Eniru tra la mallarĝa pordego. Ĉar larĝa estas la pordego kaj vasta estas la vojo kondukanta al la pereado, kaj multaj estas la enirantoj tra ĝi. Sed mallarĝa estas la pordego kaj mallarĝa estas la vojo kondukanta al la vivo, kaj malmultaj estas la trovantoj.*" Ĉi tiuj vortoj de Jesuo ne estas simbolaj; li parolas klare, kaj liaj vortoj devas esti akceptitaj tiaj, kiaj ili estas. Li elektas siajn vortojn kun justeco kaj justeco. Io, al kio la perversa homo de nia tempo ne estas kutima. Homa parolo havas tre malgrandan valoron hodiaŭ, mensogado estas renomita "blufo", kaj la uzo de perversa lingvaĵo donas al la termino "certe" la signifon de probable aŭ eble, kiam ĝia signifo estas absoluta certeco. Mensogoj troviĝas sur ĉies lipoj, de la ŝtatestro ĝis la plej humila el la popolo. Tiom, ke la masoj fariĝis nekredemaj kaj nesentemaj al la vero. Eĉ la tradukoj de la Sankta Biblio estas plenaj de mensogoj, kaj oni devas vere ami la dian veron por malkovri ĝin en la originalaj tekstoj skribitaj en la hebrea kaj greka lingvoj.

La moderna homo estas reakcia kaj impulsema; lian modelon tute reprezentas la juna prezidanto Macron, kiun Dio donis al la francoj por projekcii antaŭ ili la bildon de tio, kio ili kolektive fariĝis. Kaj mi revenos denove al la temo de la nazioj, kiujn la moderna homo erare atribuas nur al ilia amasa detruo de eŭropaj judoj. La veraj "filoj de Dio", estontaj "resaniĝintaj el la akvoj", devas kompreni, ke ĉi tiu terura ago estis gvidata de Dio kun lia plena aprobo. Kaj ĉi tiu terura ago estas komparebla al la amasa detruo, kiu antaŭis aŭ akompanis ĝin. La kolero de Dio pezigis la tutan romkatolikan Eŭropon ekde 313, kaj ekde 1843, sur Usonon, protestantajn eŭropajn landojn kaj tre protestantan Sud-Koreion. La Dua Mondmilito estis alvokita de Dio kiel averto pri lia preparado por la Tria



Mondmilito, lia "**sesa trumpeto**" de Apokalipso 9:13. Celante la judojn en la Dua Mondmilito, Dio volis atentigi la ribelulojn de la nova interligo pri la unua peka popolo de siaj interligoj. Hodiaŭ, la kontraŭaj tendaroj akuzas unu la alian pri esti nazioj. Stulte, kiel papagoj, nekredemaj politikistoj kaj ĵurnalistoj en la amaskomunikiloj akuzas islamajn arabojn pri antisemitaj agoj. Dum la araboj, kiel la judoj, estas de semida deveno, tio estas, posteuloj de Ŝem, unu el la tri filoj de Noa. Nescio pri la Biblio videble mankas inter ĉi tiuj homoj. Kaj kio estis vere la naziismo de Hitler? Konkera ideologio celanta venĝi la malvenkon kaj hontigon suferitajn de Germanio en 1918. La sekvantoj de naziismo komencis mortigi siajn germanajn kontraŭulojn dum la Nokto de la Longaj Tranĉiloj. La celoj estis SA-oficioj malamikaj al la SS de Hitler. Ĉi tia afero okazis multfoje, en ĉiu lando kie aŭtoritatisma reĝimo prenas la potencon. Kaj respublikana Francio estis konstruita tiel same per verŝado de la sango de monarkistoj kaj romkatolikaj pastroj.

Homaj maljustecoj kaŭzas malfeliĉon tra la tuta homaro kaj tiel semas homajn mensojn per obstina malamo. La avantaĝo de la elektitoj de Kristo estas, ke ili jam ne kapablas malami la homan kreitaĵon de Dio. Kompreninte ĉion, sciante kio estas videbla kaj nevidebla vivo, ne plu eblas por ili malami homon, kiom ajn terura li estas. Ĉar ilia vidpunkto konsideras parametrojn ignoratajn de normala homo. Ili scias, ke la malvirtulo mem estas viktimo de sia nekredemo, kio estas lia parto de respondeco. Poste venas la konsekvenco de ĉi tiu libera elekto, kiu estas esti incitita fari kiel eble plej multe da malbono por kolerigi Dion, inspirita en tio de la spiritoj de la malbonaj ĉielaj anĝeloj destinitaj suferi la neniigon de la "**dua morto**" kun ilia gvidanto Satano kaj ĉiuj iliaj homaj viktimoj.

“**La akvoj**” simbolas “**popolojn**” laŭ Apokalipso 17:15: “*Kaj li diris al mi: **La akvoj**, kiujn vi vidis, kie sidas la malĉastistino, estas **popoloj**, homamasoj, nacioj kaj lingvoj.*” Kaj ĉar ĉi tiuj estas “mortigaj” **akvoj**, ni spertos ĉe la reveno de Kristo la finan plenumon de ilia ago. Ĉar Jesuo revenas por savi siajn lastajn elektitojn de la morto. Kaj la ribeluloj pretaj doni al ili morton estas la lastaj mortigaj “**akvoj**” de la tera historio. Kaj liaj elektitoj estos la lastaj Moseoj “**prenitaj el la mortigaj akvoj**”, kiujn ĉi tiu verso diras esti “**popoloj, homamasoj, nacioj kaj lingvoj**”, tio estas, kio karakterizas la false kristanan okcidentan tendaron, Eŭropon kaj Usonon ĉefe, do la postvivantojn de la “rivero Eŭfrato”, kiu simbolas ilin en Apokalipso 9:14: “*... kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.*”

La mortigaj “**akvoj**” estas la simbolo, kiu profetas la finan kribradon de kristanaj kandidatoj. Kaj ĝuste en Daniel 12, estas denove per la simbolo de la rivero “**Ĥidekelo**”, tradukita kiel “**Tigriso**”, ke Dio simbolis la adventistan kredoteston spertitan en Usono kaj tra la mondo inter 1828 kaj 1873, tio estas, inter la datoj akiritaj kiel la terminoj de la “**1290 tagoj kaj 1335 tagoj**” cititaj en versoj 11 kaj 12. Sinsekve, dum la tera historio kaj surbaze de la laŭvorta modelo instruita de la diluvo en la tempo de Noa, tri aliaj riveroj simbole plenumis la saman rolon: “Nilo” de la Eliro, “Eŭfrato” de Babilono, “Tigriso” de la adventista

kredotesto kaj "Eŭfrato" de okcidenteŭropa Babilono. Kaj en ĉiuj ĉi tiuj kredotestoj, Dio " **tiris el la akvoj** " de morto, siajn elaĉetitajn elektitojn.

#### M68- La registaro de juĝistoj

En la Biblio, la libro nomata "Juĝistoj" estas la "sepa" en la listo. Tio signifas, ke ĉi tiu temo estas metita sub la signo de " **sanktigo** " fare de Dio. En ĉi tiu libro, la teksto asignas al homoj ĉi tiun rolon de " **juĝistoj** ", ĉar Dio vokas ilin por liberigi Izraelon de ĝiaj malamikoj, kiuj regas kaj okupas ĝin. Sed la vera Juĝisto estas li, ĉar la servistoj, kiujn li vokas, estas nur la instrumentoj de lia volo. Iliaj venkoj estas liaj venkoj. Post la morto de Josuo, Izrael trovis sin sen nacia gvidanto, kaj la decido detrui siajn malamikojn moliĝis. Malobeo kondukis Izraelon trovi sin okupita kaj regata de tiuj, kiujn ĝi devis ekstermi. Dum proksimume 300 jaroj, Dio kompate uzos sian potencon por liberigi sian Izraelon, kiu periode refalas en malobeon kaj malbenon. La renoviĝinta bezono de ĉi tiuj " **juĝistoj** " estas la sekvo de la kulpo de Izrael. Tiel ke la plenumita juĝo koncernas Izraelon pli ol ĝiajn malamikojn.

Juĝistoj 2:16: " *Kaj la Eternulo starigis juĝistojn, por savi ilin el la manoj de tiuj, kiuj rabis ilin.* "

Sub la nomo " *la Leĝo de Moseo* ", la Biblio prezentas siajn unuajn kvin librojn. Ĉi tiujn kvin atestojn li skribis sub la rekta diktaĵo de Dio. Tial, la Sankta Biblio meritas sian nomon "la Vorto de Dio".

Eliro 17:14: " *Kaj la Eternulo diris al Moseo: **Skribu ĉi tion en la libron** por memoro, kaj diru al Josuo, ke Mi forviŝos la memoron pri Amalek sub la ĉielo.* "

Eliro 24:4: " *Kaj Moseo skribis ĉiujn vortojn de la Eternulo . Kaj li leviĝis frue matene kaj konstruis altaron sub la monto kaj starigis dek du ŝtonojn laŭ la dek du triboj de Izrael .* "

Eliro 34:27: " *La Eternulo diris al Moseo: **Skribu ĉi tiujn vortojn** ; ĉar laŭ ĉi tiuj vortoj Mi faris interligon kun vi kaj kun Izrael .* "

Readmono 31:9: " *Kaj Moseo skribis ĉi tiun leĝon , kaj donis ĝin al la pastroj, filoj de Levi, kiuj portis la keston de interligo de la Eternulo, kaj al ĉiuj plejaĝuloj de Izrael.* "

Readmono 31:24-26: " *Kaj kiam Moseo finis la skribadon de la vortoj de ĉi tiu instruo en libron , li ordonis al la Levidoj, kiuj portis la keston de interligo de la Eternulo, dirante: Prenu ĉi tiun libron de la instruo, kaj metu ĝin apud la keston de interligo de la Eternulo, via Dio, kaj ĝi estu tie kiel atesto kontraŭ vi.* "

Neĥemja 8:14: " *Kaj ili trovis skribite en la leĝo, kiun YaHWéH ordonis per Moseo , ke la Izraelidoj loĝu en tendoj dum la festo de la sepa monato .* " Kial ili devis loĝi " **en tendoj** "? Ĉar la festo de la " **sepa monato** " estas tiu de "Jom Kippur" aŭ la "Tago de Repaciĝo." Nun ĉi tiu festo reproduktiĝas sub la egido de peko, la festo de Pasko lokita printempe sub la egido de justeco ofertita de Jesuo Kristo, la Ŝafido de Dio. La rolo de la "tendoj" estas marki en la "sepa

monato" la ligon kun la eliro el Egiptujo de la unua Pasko. Fakte, la Pasko de Printempo kaj la "Tago de Repacigo" de Aŭtuno konsistigas la du kontraŭajn flankojn de monero: kapoj: eterna justeco; vosto: dezertiga peko. Ambaŭ festoj estas markitaj per granda dia "**sanktigo**", **kiel** konfirmas la nombro "7" de la "**sepa monato**".

:41-42: " *Kaj Moseo elektis tri urbojn trans la Jordano, oriente, kiel rifuĝejon por la mortiginto, kiu senintence mortigis sian proksimulon, ne antaŭe estante lia malamiko, kaj por ke li povu savi sian vivon per forkurado al unu el tiuj urboj.* " Laŭ la verso 43, kiu sekvas, tiuj urboj estas: Becer, Ramot, Golan. Tiuj versoj malkaŝas la saĝon de Dio kaj lian zorgon pri vera justeco. Ĉar la teksto specifas: "*por ke ili servu kiel rifuĝejo por la mortiginto, kiu **senintence** mortigis sian proksimulon, **ne antaŭe estante lia malamiko**.*"

Eliro 18:25-26: " *Moseo elektis kapablajn homojn el la tuta Izrael, kaj faris ilin estroj super la popolo, estroj super miloj, estroj super centoj, estroj super kvindekaj, kaj estroj super dekoj. **Kaj ili juĝadis la popolon en ĉiu tempo, kaj ili alportis al Moseo la malfacilajn aferojn, kaj ĉiun malgrandan aferon ili decidis.*** " Moseo metas la fundamenton por juĝi la problemojn kreitajn de la kunvivado de amasoj da homoj. Dio estas Dio de ordo kaj sen justeco, kaj juĝas por regi kaj eldoni verdikton; nur kaoso regas. Sed ni devas rimarki la gravecon de ĉi tiu klarigo: " *Moseo elektis kapablajn homojn inter la tuta Izrael* ". El kio konsistas tiu tiel nomata "**kapabla**" normo? Ke ili montru sin "**kapablaj**" je "**juĝado**" en plena justeco. Kaj Moseo estas bonŝanca organizi tiujn aferojn havante Dion kun si; kio faras lian aliron sukcesa.

Eliro 34:1: " *La Eternulo diris al Moseo: Skulptu al vi du ŝtonajn tabelojn kiel la unuaj, kaj Mi skribos sur ili la vortojn, kiuj estis sur la unuaj tabeloj, kiujn vi rompis.* " "

Estas marda vespero, la 25-a de junio, kiu jam estas la 26-a por Dio.

JaHVéh donas al mi ĉi tie, denove grandegan donacon, tre subtilan kaŝitan perlon, kaj ho tiel aprezigebla. La sperto spertita de la tabeloj de la leĝo estis programita por profeti la finan fiaskon de la unua alianco per la unuaj du ŝtonaj tabeloj, kiujn Moseo rompis. Poste, la detalo gravas, male al la unua fojo, Dio hakigas la du novajn ŝtonojn per Moseo; tio por profeti la homecon de Kristo, sur kiu Dio gravuros sian dian leĝon, laŭ ĉi tiu citaĵo trovita en Zeĥarja 3:8-9: " *Nun aŭskultu, Josuo, ĉefpastro, vi kaj viaj kunuloj, kiuj sidas antaŭ vi! Ĉar ili estas homoj, kiuj servos kiel signoj. Jen **Mi venigos Mian servanton, la Marĉon** ...* " Ĉar jen la ŝtono, kiun **Mi metis antaŭ Josuon, estas sep okuloj sur unu ŝtono** ; jen **Mi mem gravuros tion, kio estos gravurita sur ĝi, diras la Eternulo Cebaot** ; kaj **Mi forigos la malbonagon de ĉi tiu lando en unu tago** .

Readmono 4:2: " *Ne aldonu al tio, kion mi ordonas al vi, nek deprenu de ĝi ; sed observu la ordonojn de la Eternulo, via Dio, kiel mi ordonas al vi .* " Ĉi tie, sen klaraj minacoj, ni tamen trovas la mesaĝon cititan en Apokalipso 22:18-19: " *Mi atestas al ĉiu, kiu aŭdas la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro: Se iu aldonos al ĉi tiuj aferoj, Dio aldonos al li la plagojn, kiuj estas skribitaj en ĉi tiu libro ; kaj se iu forprenos de la vortoj de la libro de ĉi tiu profetaĵo, Dio forprenos lian parton.* " *pri la arbo de la vivo kaj pri la sankta urbo , priskribitaj en ĉi tiu libro.* » Plena respekto por la originala teksto estas des pli necesa, ĉar la

libro de Apokalipso konsistas el paraboloj, kies simboloj devas esti nepre konservitaj kaj respektataj por konservi kaj restarigi la signifon, kiun Dio volis doni al ili.

La sekvaj versoj emfazas la gravecon, kiun Dio donas al siaj "dek ordonoj", kaj tiu, kiu venas, aparte celas la duan ordonon el la du tabeloj de la dia kaj reĝa leĝo. Ĝuste ĉar la diablo igas ĝin malestimata de la ribeluloj de la du interligoj.

Readmono 4:15-19: “ Ĉar vi vidis nenian figuron en la tago, kiam la Eternulo parolis al vi sur Horeb el meze de la fajro, gardu vin bone, ke vi ne malpuriĝu kaj ne faru al vi skulptaĵon, figuron de ia idolo, **figuron de viro aŭ virino**, figuron de ia besto, kiu estas sur la tero, figuron de ia birdo, kiu flugas en la aero, figuron de ia besto, kiu rampas sur la tero, figuron de ia fiŝo, kiu vivas en la akvo sub la tero; gardu vin bone, ke vi ne levu viajn okulojn al la ĉielo kaj ne vidu la sunon, la lunon kaj la stelojn, la tutan armeon de la ĉielo, kaj ne estu forlogita, por adorkliniĝi al ili kaj servi ilin, kiujn la Eternulo, via Dio, disdonis por ĉiuj popoloj sub la tuta ĉielo.” En ĉi tiu verso ni trovas la kaŭzojn de la sinsekvaj malbenoj de katolikismo kaj protestantismo. Sed ĉe la fino de ĉi tiu verso, Dio direktas nian atenton al tio, kio vivigas la religian fidon. Ĝi estas la intereso, kiun liaj elektitoj havas pri aferoj nevideblaj por ili kaj por la homaj masoj kaj falsaj religioj. Per ĉi tiu rimedo, li filtris siajn elektitojn, kies konduto konformas al liaj atendoj kaj postuloj.

Readmono 29:14-15: “ *Ne kun vi sole mi faras ĉi tiun interligon, ĉi tiun interligon faritan **per ĵuro**, sed kun tiuj, kiuj estas ĉi tie kun ni hodiaŭ antaŭ la Eternulo, nia Dio, kaj kun tiuj, kiuj ne estas ĉi tie kun ni hodiaŭ.* ” Ĉi tiu mesaĝo metas la elaĉetitojn de ambaŭ interligoj en la kontrakton faritan “ **per ĵuro** ”.

Readmono 29:18-19: “ *Ne estu inter vi viro nek virino nek familio nek tribo, kies koro deturniĝas hodiaŭ de la Eternulo, nia Dio, por iri servi al la dioj de tiuj popoloj. Ne estu inter vi radikoj, kiu produktas venenon kaj absinton.* ” Dio ĉi tie donas al ni la signifon de la vorto “ *absinto* ” atribuita al la papa Romkatolika Eklezio en Apokalipso 8:11, en la mesaĝo de la “ **tria trumpeto** ”; La sekvaj versoj do koncernas ĝin aparte --- Versoj 19-20-21: “ *Neniu, aŭdinte la vortojn de ĉi tiu interligo, fanfaronu en sia koro, dirante: Mi havos pacon; kvankam mi iros laŭ la pensoj de mia koro kaj aldonos ebriecon al soifo. La Eternulo ne volos pardoni lin. Sed tiam ekflamos la kolero de la Eternulo kaj Lia ĵaluzo kontraŭ tiu homo, kaj ĉiuj malbenoj skribitaj en ĉi tiu libro estos sur li, kaj la Eternulo forviŝos lian nomon el sub la ĉielo, kaj la Eternulo apartigos lin el ĉiuj triboj de Izrael, por lia malbono, **konforme al ĉiuj malbenoj de la interligo skribita en ĉi tiu libro de la leĝo.** Ĉi tiuj “ **malbenoj** ” estas menciitaj en Levidoj 26 kaj ili alprenas la aspekton de la “ **sep trumpetoj** ” en Apokalipso por la nova interligo.*

Tiel sankta kiel povas esti la “Vorto de Dio”, la Biblio kiel tuto konsistigas la libron analogan al la jura Civila Kodo de la sekulara vivo en nia tempo. Kvankam tre ribelemaj kontraŭ religio, homoj akceptis la ideon, ke la vivo en la socio estas neebla sen leĝo. En Eŭropo aperis anarkiismaj fluoj, kaŭzante morton kaj teruron, sed sen sukcesi trudi sian vidpunkton kaj siajn politikojn. En

Usono, post la leĝo de la plej fortaj kaj rapidaj de la "Sovaĝa Okcidento", la leĝo de la juĝistoj ankaŭ fine estis subtenata kaj trudita. Sed en ĉiuj niaj okcidentaj sistemoj kaj ĉiam, Dio forestis, aŭ pli precize, la spektanto kaj organizanto de la malbenoj, kiujn la nekredanta kaj ribelema homaro meritis. Li forestis tiel, ke falsa religio konsideris lin mortinta. Ne en siaj vortoj, sed en siaj verkoj, kiel pruvas la nomoj "Malnova kaj Nova Testamento", kiujn ili donis al la Sanktaj Skriboj de la du interligoj. Ĉar mi komprenis ĉi tiun mesaĝon, mi nomas ilin la "du atestoj", ĉar Dio simbolas ilin kiel siajn "**du atestantojn**" en Apokalipso 11:3: "**Kaj Mi donos povon al Miaj du atestantoj** , kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵo ."

**du atestantoj** " de Dio , ĝi do devas ludi rolon en juĝo. Tio efektive estas la kazo, kaj ĝi tiam konsistigas la juran libron, kiun Dio uzas por juĝi ĉiun el siaj teraj kreitaĵoj. Kaj lia tribunalo estos konsistanta el "**kapablaj homoj** " kiel en la tempo de Moseo; homoj, kiujn li estos elektinta dum 6 000 jaroj, post testi la fidon kaj inteligentecon de ĉiu el ili. Esti juĝisto aŭ esti juĝata estas la du elektoj, kiujn Dio ofertas al homoj en sia perfekta koncepto pri vera justeco.

Se mi tiom insistas pri tiu precizeco "vera aŭ malvera", tio estas ĉar la vera justeco ne estas aplikata ie ajn sur la tero kaj ne ekzistis ekde la tempo de Moseo. Ĝi troviĝas nur en Dio kaj en la espero de liaj elektitoj elaĉetitaj en Kristo. Sur la tero, vera justeco restis "mortaj literoj" en la Sankta Biblio ĉar la teraj kondiĉoj ne permesas al ĝi regi. Dum jarmiloj, la homaro evoluis en iluzia mensogo, trompa simulakro de religieco, malhelaj valoroj anstataŭigante "lumojn". Kaj mi memorigas vin, en tiu ĉi eterna tempo de satana "mallumo", viro brilis kiel torĉo en 1170: Pierre Vaudès konata kiel Pierre Valdo, la viro kiu faris, en la provenca lingvo, la solan fidelan kaj nedistorditan biblian tradukon, metante ĉiujn ĝiajn instruojn en praktikon. Post li, la mallumo reformiĝis tiel forte, ke Dio ne povis aprezi aŭ beni la laboron de la Reformacio, ĉar ĝi restis nekompleta kaj tial neperfekta. La plej fidelaj de tiu ĉi epoko konsentis morti kiel martiroj aŭ esti malliberigitaj. Sed ili mortis aŭ estis malliberigitaj, honorante pekojn hereditajn de Romo, kiuj iom malplivalorigis ilian veran ateston. Nur al dia pacienco la kristanoj savitaj en ĉi tiu tempo de doktrina neperfekteco ŝuldis sian savon. Sed ĉi tiu tempo estis mallonga kaj la horo de lia postulo pri perfekteco venis en 1843.

Sed kiu sur la tero scias, ke ĉi tiu dato 1843 estas tiel grava? Malgranda malplimulto da homoj instruitaj en la Sepa-taga Adventista kredo. Kaj eĉ inter ĉi tiuj, nur tiuj, kiuj interesiĝas pri la dia profetaĵo de la Sankta Biblio. Estas malmultaj inter ili, tiuj, kiuj komprenis, ke ĉi tiu dato estas ankro alligita en la ĉielo, ankro kiu aliroĉiĝas al la Kreinto Dio , la aŭtoro de la profetaĵo kiu konstruas ĝin en Daniel 8:14. En la vizioj ricevita de Dio, de Ellen White, ĉi tiu dato estas komparata al "platformo"; kio sugestis, ke nova dato venus esti supermetita sur ĝin. Kaj mi alportis ĉi tiun daton jam en 1983. Uzante la profetajn " **kvin monatojn** " de Apokalipso 9:5-10, kiu fakte indikas 150 jarojn, mi metis ĉi tiujn 150 jarojn sur la "platformon" de la jaro 1844 establita tiutempe, kaj la jaro 1994 aperis; ĝustigita pli lastatempe, ĝi fariĝas 1993, post la malkovro de la eraro de unu jaro tro multe, donita en la dato - 457, kiu efektive estis - 458. La dato de ĉi tiu foriro estas fiksita, laŭ Ezra 7:7, per la "**sepa jaro de la persa reĝo**" Artahŝaŝt la 1-a ĉi lia unua jaro estante la jaro - 465. Konvinkita, ke neniu alia



klarigo povus esti donita por ĉi tiu dato, mi ligis al ĝi la gloran revenon de Jesuo Kristo, ignorante la planon de Dio juĝi lian institucion "Sepa-tagan Adventistan Eklezion".

Kaj ĝuste per malakcepto de ĉi tiu profeta mesaĝo, adventista blindeco evidentiĝis al mi, tiel malfermante mian komprenon pri la vera celo, kiun Dio donis al mia adventista sperto. Kontraŭe al tio, kion timis tiuj, kiuj malakceptis la mesaĝon, kiun mi prezentis al ili, la nereveno de Jesuo en 1994 ne igis min perdi fidon, sed male, kompreni la precizan planon faritan de Dio kaj la veran signifon, kiun li donas al siaj profetitaj mesaĝoj.

La 22-an de oktobro 1994, en la Sepa-taga Adventista Eklezio de mia urbo Valence, ĉiela juĝo plenumiĝis, por konfirmi la profetan tempon nomatan "**Laodicea**" en Apokalipso 3:14. Nun ĝuste la vorto "**Laodicea**", kunmetita el du grekaj vortoj, signifas "juĝita popolo" aŭ "juĝo de la popolo" aŭ eĉ "popolo de juĝo", fine, unu aŭ la alia el ĉi tiuj malsamaj eblaj kombinaĵoj ne gravas, sed kio restas grava kaj terura estas, ke Dio, en Kristo, juĝis la Sepa-tagan Adventismon post kiam li testis ĝian fidon en urbo de Francio, kie li naskigis la unuan adventistan institucion de la lando. Estis do eksperimento farita sur specimeno de universala Sepa-taga Adventismo, kiu igis lin anonci en decembro 1991 la rezignon de ĉi tiu oficiala organizo, kiun li trovis, mi citas: "*nek malvarma nek varmega, sed tepida, kiu kredas sin riĉa kaj ne scias, ke ĝi estas malfeliĉa, malriĉa, mizera, blinda kaj nuda*"; kio igis lin "*vomi*" ĝin tiom multe, ke ĝi inspiris abomenon en li. Tio estis plenumita en 1994, ĉar oficiale, ĉi tiu vomita Adventismo aliĝis al la Franca Protestanta Federacio en ĝia alianco, aliĝo publikigita en 1995 al adventistaj membroj, sed efektivigita sekrete ekde la 22-a de oktobro 1991, du monatojn antaŭ mia oficiala forigo fare de la lokaj gvidantoj de la verko.

En la juĝo, kiu tiam plenumiĝis, estis nur unu juĝisto, Dio en Jesuo Kristo, al kiu la Patro konfidis ĉian juĝon, kaj por kiu mi, kun mia spirita laboro, estis la sola atestanto. Por esti justa, mi devas diri, ke mi aperis sola antaŭ miaj teraj juĝistoj, sed ke du adventistaj fratoj kaj unu fratino atestis por mi kaj kun mi, en prepara renkontiĝo kun la loka pastro en ofico.

La bona spirita juĝisto devas koni sian kazon kaj ne erari, ĉar liaj faroj havas konsekvencojn kaŭzitajn de lia dia Majstro. Maljustaj juĝistoj estas sisteme forigitaj kaj eliminataj. Sed momente, ĉi tiu elimino ankoraŭ ne estas videbla, ĉar ĝi nur efikas en la penso de la spirito de Dio, kiu estas la Spirito de vivo. Estas tempo por ĉio, diras Salomono, kaj tial liaj elektitoj devas esti paciencaj, atendante en la certeco de vera, nutrata fido, por vidi, kio ankoraŭ devas esti plenumita.

La juĝo de Dio estas tiu de la supera inteligenteco, kiu kondamnas kaj la mankojn kaj la ekscesojn produktitajn de religiaj fanatikuloj. Kaj ĉi tiu fanatikeco estas bedaŭrinde neevitebla, ĉar sen oboeo al ĝiaj postuloj, Dio ne donas inteligentecon, sed la potencon de misgvido, kiu produktas fanatikecon kaj ĝiajn dezertajn ekscesojn. Ĉiu falsa kristana kapelo faris siajn proprajn apartajn erarojn. Tiuj, kiuj pretendas la titolon "Atestantoj de Jehovo", fieras pri sia respekto al la ordonoj donitaj de Dio; ekzemple: ili rifuzas ĉiujn sangotransfuzojn, por respondi al "la ordono sin deteni de sango", ĉar estas vere, ke estas skribite, ke la vivo de

ĉiu karno estas ĝia sango, kiu estas en ĝi, en Lev. 17:14: " *Ĉar la animo de ĉiu karno estas ĝia sango, kiu estas en ĝi. Tial Mi diris al la Izraelidoj: **Ne manĝu la sangon** de ia karno; ĉar la animo de ĉiu karno estas ĝia sango; **kiu ajn ĝin manĝos, tiu estos ekstermita.*** " Nun, de verso 10 pluen, temas nur pri " **manĝi sangon** ", tio estas, konsumi ĝin kiel manĝaĵon: " *Se iu el la domo de Izrael, aŭ el la fremduloj, kiuj loĝas inter ili, **manĝos sangon** de ia speco, tiam Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ **tiun, kiu manĝas sangon** , kaj Mi ekstermos lin el inter lia popolo.* "

Laŭ mia juĝo pri la afero, mi povas nur aprobi ĉi tiun malpermeson starigitan de Dio, sed en ĉiuj ĉi tiuj versoj, temas nur pri " **manĝado** " sango " kaj ne uzi ĝin por sangotransfuzoj, kiuj estas pli-malpli efikaj pro la natura malakcepto de fremdaj korpoj por niaj personaj genoj. La rifuzo de transfuzo do neniel povas esti bazita sur la biblia dia malpermeso, sed nur sur la persona takso donita al la terapio. Kion Dio kondamnas estas la produktado de sangopudingoj el porkoj aŭ viando konsumita ankoraŭ sanga, kaj tial la "Atestantoj de Jehovo", kiuj manĝas ĉi tiujn malpermesitajn aferojn, absolute ne respektas la ordonojn de Dio.

Mi nun venas al pli profunda klarigo de la temo. Kion signifas " *La animo de ĉiu karno estas ĝia sango, kiu estas en ĝi* "? Por Dio, la animo reprezentas la tutaĵon, kio konsistigas homon, nome, fizikan aspekton, lian korpon, kaj mensan spiriton, kiu estas produktita per la vivo donita al lia cerbo, kiu fariĝas aktiva. Lia animo estas ĉi tiu neapartigebla tuto, kiu faras ĉiun kreitaĵon unika sur la fizika nivelo same kiel sur la mensa nivelo. Kio estas la rolo de la sango, kiu cirkulas en ĉi tiu korpo? Ĝi drenas ĉiujn siajn organojn, alportante puran sangon kaj revenante al la pulmoj ŝarĝitaj per diversaj toksinoj parte filtritaj, retenitaj kaj elpelitaj el la korpo, kaj la sango ankoraŭ ŝarĝita per karbondioksido venas en la alveolojn de la pulmoj por esti purigita per la oksigeno aspirita, kaj en la elspiro la karbondioksido ankaŭ estas elpelita. Se ni devas fari komparon, nia purigita sango estas rivero kaj nia malpura sango estas malpura rivero plena de bakterioj kaj mikroboj kaj multaj aliaj senlime malgrandaj, sed toksaj kaj mortigaj aferoj.

Mi ofte uzis ĝin, sed ĝi estas tiel logika, ke mi memoras ĉi tiun alian komparon. Dio estas kiel la aŭtoproduktanto, kiu intence rekomendas, ke lia motoro bezonas specifan tipon de rafinita benzino. Malsukceso observi ĉi tiun instrukcion povas kaŭzi gravajn damaĝojn al la koncerna motoro. Kiu uzanto permesos al si ignori ĉi tiun regulon? Dio estas la fabrikanto de la homa korpo, kaj naskiĝi estas donaco ofertita al nova kreitaĵo, kiu eniras lian vivon, per eniro en la vivon. Ni do ne povas atendi, ke li perdu intereson pri ĉi tiu nova kreitaĵo, kiu ŝanĝos la vivon de Dio laŭ sia propra skalo, donante al li feliĉon aŭ plu iriti lin. Estante tiu, kiu scias ĉion kaj kiu havas ĉiujn respondojn, li kreas vivon kaj naskas la elektitojn kaj la falintojn. Nu, ĉar la tera vivo estas mezurata laŭ tempo, Dio fondis la projekton de sia kreaĵo nur por la celo akiri selekton de la elektitoj sufiĉan por respondi al lia kunhavigo de amo por la eterneco. Ĉi tiuj mesaĝoj de permesoj kaj malpermesoj estas adresitaj nur al liaj elektitoj, ĉar li volas la plej bonan por ili, jam, en ilia kondiĉo de tera vivo. Jen la tuta signifo, kiun ni devas doni al la vorto " **sanktigo** ", kiu signifas "apartigita"; kaj "apartigita" de aliaj, kiuj estas destinitaj al pereco, definitiva neniigo. La nova atesto konfirmas la neceson

respekti la sanon kaj nutrajn bezonojn de nia korpo, kiu en elekto bonvenigas la Sanktan Spiriton de la vivanta Dio. La vera signifo de la sakralo komenciĝas per nia fizika kaj mensa korpo, kaj ne per konstruaĵoj el ŝtono, ligno aŭ betono. Sur la tero, ne ekzistas " **sanktejo** " pli inda je honoro ol nia homa korpo. Kaj ĝuste en ĉi tiu senco Dio malpermesas al siaj elektitoj " **manĝi la sangon** " malpurigitan, kian ajn beston mortigis. Dum 40 jaroj en la dezerto, la respekto de Liaj reguloj permesis al Dio konservi ĉi tiujn vortojn esprimatajn de Moseo en Readmono. 29:5-6: " *Kvardek jarojn Mi kondukis vin en la dezerto; viaj vestoj ne eluziĝis sur vi, kaj viaj ŝuoj ne eluziĝis sur viaj piedoj; vi ne manĝis panon, kaj vinon aŭ fortan trinkaĵon vi ne trinkis, por ke vi sciu, ke Mi estas Jehovo, via Dio.* " Konfirmante la validecon de ĉi tiu instruado, la apostolo Paŭlo diras pri manĝaĵo, en 1 Kor. 10:31: " *Ĉu do vi manĝas, aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru ĉion por la gloro de Dio.* " Ĉu ekzistas ia alia maniero doni " *gloron al Dio* " ol obeante Liajn instrukciojn?

En niaj modernaj tempoj, en kiuj la scio pri la funkciado de nia fizika korpo kaj ĝiaj organoj multe pliiĝis, la konsiloj difinitaj de Dio devus esti vaste agnoskitaj kaj subtenataj, ĉar la sekvoj de ilia malatento estas ĉiam pli gravaj kaj evidentaj. La scienco nur malkovras kio estas, kio ekzistas. Dio simple antaŭis ĝin, ĉar li estas la sola kreinto de ĉio, kio estas kaj vivas.

La plano de Dio por elekti elektitojn estas fakte tre simpla: Li pravigas tiujn, kiuj konsideras la normon, kiun Li volas doni al la vivo. Ĉio okazas kiel en niaj nunaj leĝdonaj elektoj. En sia vivo, ĉiu persono esprimas la vivmodelon, kiu plaĉas al ili, kaj por kiu ili voĉdonas. Tiuj, kiuj voĉdonas por la modelo prezentita de Dio en Jesuo Kristo, Lin venkigas kaj povas fariĝi Liaj anstataŭantoj kaj Liaj ministroj; kaj ankaŭ Liaj juĝistoj. Laŭ la ordo de Dio, juĝistoj ne estas sendependaj, ĉar ili restas sub Lia supera kontrolo.

Ĉi tiu punkto estas esenca por kompreni la fiaskon de la kolektiva vivo de la franca socio sub la Kvina <sup>Respubliko</sup>. Ĉar, en ĉi tiu Kvina <sup>Konstitucio</sup>, ĝia fondinto, Generalo de Gaulle, faris la eraron doni totalan sendependecon al la justico. Nu, en ĉi tiu homa sistemo, kiu povas fariĝi juĝisto? Ĉiu, kiu sukcesas, kun tempo kaj studado, akiri la necesan diplomon. Kaj la komparo estas ankoraŭ utila: male al la sanktuloj elektitaj de Dio pro sia morala valoro, la juĝistoj kaj advokatoj de la Kvina <sup>Respubliko</sup> estas submetitaj, kiel aliaj homoj, al apartaj individuaj afinecoj, sur la morala, politika, ekonomia kaj religia niveloj. Rezulte, ĉiu el ĉi tiuj juĝistoj juĝos malsame, laŭ siaj propraj personaj orientiĝoj. La maldekstra juĝisto juĝos kiel patro aŭ patrino kaj estos pli indulgema kaj malstrikta rilate al malriĉuloj kaj fremduloj. Aliflanke, la dekstra juĝisto estos severa kaj nefleksebla, riskante superi la normon de vera justeco, krom se la akuzito estas riĉa kaj el lia politika tendaro aŭ klaso. Tia sistemo povas nur seniluziigi kaj malsukcesi en sia rolo kaj celo. Kion mi diras ĉi tie ne estas karikaturo, sed priskribo de tio, kio observeblas post 80 jaroj da ekzisto, el kiuj 66 estis sub lia reĝimo. Montrinte sin nekapabla instrui al fremduloj, ĉefe, la bezonon respekti la komunajn leĝojn establitajn por ĉiuj, en metropola Francio kaj transoceanaj, pro timo esti akuzitaj pri rasismo, la juĝistoj alprenis humanisman konduton, malstrikteco disvolviĝis, kaj ĝi donis fruktojn favorajn al la disvolviĝo de malbono en ĉiuj ĝiaj formoj.

Respublikana libereco malebligas la establon de vera justeco, ĉar ĝi ne donas al si la rajton elekti siajn juĝistojn sur morala nivelo. Kaj ĉi tiu morala juĝo, se ĝi estus establita, ne devus esti lasita al la decido de la tribunaloj, sed al popola komisiono de saĝuloj jam ordigitaj kaj bone elektitaj. Sed kie oni povas trovi saĝulojn en socio malbenita de Dio? La totala sendependeco de justeco estas la kaŭzo de la disvolviĝo de malbono kaj tial de ĉiuj problemoj kaŭzitaj de la kunvivado de homoj de diversaj originoj, diversaj religioj, diversaj politikaj opinioj. La sukceso de demokratio baziĝas sur la principo, kiu postulas, ke la estraraj elementoj, kiuj konsistigas ĝin, neniam estu tute sendependaj, sed ĉiam estu kontrolataj de alia grupo. Bedaŭrinde, tio ne estas la kazo, kaj en Usono, alia faktoro ludas rolon: riĉeco, kiu igas justecon procedura, ĉar ĝi troe riĉigas tre procesemajn advokatojn.

En sia maljusteco, la Okcidento hodiaŭ rekreis la malegalecojn en vivniveloj, kiuj ekzistis antaŭ la Franca Revolucio. Ĉefoficistoj de grandaj korporacioj estas tiel riĉaj kiel la grandaj sinjoroj, kiuj servis Reĝon Ludoviko la 14-an. Kaj la malriĉuloj estas same malriĉaj. Jen la rezulto atingita per 77 jaroj da paco kaj malbone dividita prospero en 2022, post sinsekvo de sangaj tragedioj celantaj forigi privilegion kaj malegalecon. Mi povas diri nur unu aferon: Ĉion tion por tio?

Respublikana justeco resumiĝas per konfliktoj inter diverĝaj interesgrupoj, kaj ĉi tiuj diferencoj koncernas la akuzitojn tiom, kiom iliajn juĝistojn kaj advokatojn. Sed se la leĝo de la plej forta restas la justa leĝo de Dio, je la respublikana nivelo, la plej forta ne estas la plej justa, sed la plej lerta kaj ruza, eĉ la plej agresema, advokato, kiu trudas sian juĝon al la ĵurianoj kaj juĝistoj en la tribunalejo.

En miaj mesaĝoj, mi jam kondamnis la rolon ludatan de la centraj partioj de dekstro kaj maldekstro, kiujn mi prave nomas "komercemaj". Por ĉi tiuj du partioj, kies familiaj nomoj estis UMP kaj PS, la kontrolo de politika kaj ekonomia potenco estis disputata ĉar ĝi permesis al ili kontroli naciajn kaj internaciajn merkatojn. Tiel, ni havis "kaviaran" maldekstron kaj liberalan dekstron vizaĝ-al-vizaĝe, kaj ambaŭ favoris la riĉigon de la liberalaj profesioj, ĉi tiu nova privilegiita nobelaro. Ĉi tiuj du oportunismaj politikaj grupoj longe restis en la povo flankenlasante la ekstremojn de la opozicio, ne hezitante timigi francajn balotantojn demonigante la naciisman partion National Front. Ili ankaŭ profitis de la amaskomunikila bombado de privataj televidkanaloj aĉetitaj de amikoj de la partioj en la povo. Ĉar la privatigo de la rajto al informo donis al politikaj partioj efikan kaj imponan potencon de misinformado.

Tiam ni povas vidi, ke en sia nevidebleco, Dio konstante agas por trudi sian justecosenton, kiu postulas la punon de la kulpuloj. Klare, la puno efektiviĝis, ĉar kion ni vidas en la elektoj okazintaj en junio 2024? Ĉi tiuj du friponaj partioj fandiĝis, malaperis, en nenion. Kompreneble, iliaj deputitoj reciklis sin en la tri ĉefajn partiojn, kiuj restis en la konkurso: vera dekstro, vera centro kaj vera maldekstro. Sed la politika ruino de ĉi tiuj du partioj konfirmas la justan juĝon de Dio. Kaj ĉi tio estas nur averta donita antaŭ la puno de ĉiuj politikistoj kaj iliaj blindaj, surdaj kaj stultaj balotantoj. Ĉar, kiel la muso delogita de la rigardo de la serpento, ĉi tiuj du partioj oferis la sendependecon de Francio, cedante al la kantoj

de la germanaj, bruselaj kaj luksemburgaj sirenoj. Ili vendis sian landon por pli ol nur supo, serĉante nur la kontentigon de la plej grandaj riĉaĵoj de Eŭropo kaj la mondo. Kaj mi memoras, ke ekde la komenco de la konstruado de EU, la eŭropaj komisaroj ne kaŝis sian intencon enkonduki rimedojn, kiuj estis "ne bonaj por Francio, sed bonaj por Eŭropo". La indiferentaj aŭ delogitaj francoj tiel atingis la pereon, kiu estis antaŭdirita al ili.

En libereco, Dio permesis al la okcidenta mondo riĉigi sin kaj perversiĝi; poste, je la difinita tempo, li enigis ĝin en sinsekvajn krizojn, por malfortigi ĝin kaj parte ruinigi ĝin. La ekonomiaj malfacilaĵoj pro la enfermo, la rezigno pri malmultekosta rusa gaso, kaj la ekonomiaj sankcioj prenita kontraŭ Rusio, igis la popolon malstabla kaj nervoza. En Francio, la juna, aroganta kaj ambicia prezidanto renkontas obstaklojn, kiujn la kreinta Dio metas sur lian vojon, antaŭ liajn piedojn. Kun la eŭropaj kaj francaj leĝdonaj elektoj, la "masko falas", kiel li mem diris, sed ĉi tiu masko estas tiu de liaj iluzioj.

La nuna generacio malkovros, ke nenio estas definitiva, kiel la longa, trompa paco eble igis nin kredi. Kaj eĉ se la nuna plenumiĝo estas nur parta kaj antaŭsigno, ĉi tiu verso el 1 Tes. 5:3 konfirmas la subitan kaj brutalan demandadon profetitan de Dio: "*Kiam oni diros: Paco kaj sekureco! Tiam subita detruo **venos sur ilin** , kiel naskodoloroj **sur** gravedulinon, kaj ili ne eskapos .*" Nur la falintoj estos surprizitaj, ĉar la elektitoj atendas ĝin. Kaj ĉi tiu mesaĝo konfirmas tiun de Apokalipso 17:8: "*La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne estas; ĝi devas supreniri el la abismo kaj iri en detruon.*" *Kaj la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, **miros**, kiam ili vidos la beston, ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj ankoraŭ venos .*

Enirinte la ĉielan regnon de Dio, la elektitoj juĝos la ribelemajn mortintojn, kiuj restis sur la surfaco aŭ en la grundo de la tero, kion Apokalipso 20:14 tre logike nomas "*la loĝejo de la mortintoj* ": "*Kaj la morto kaj la loĝejo de la mortintoj estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto, la fajra lago.*" La "*kvara sigelo*" ankaŭ koncernas "*la "Ŗeol*"", laŭ Apokalipso 6:8: "*Kaj mi rigardis, kaj jen verda ĉevalo; kaj la nomo de la sidanto sur ĝi estis Morto, kaj **Ŗeol** sekvis lin. Kaj al ili estis donita povo super kvarono de la tero, por mortigi per glavo kaj per malsato kaj per morto kaj per la bestoj de la tero.*" La elektitoj ankaŭ juĝos *la ribelemajn "anĝelojn"*, laŭ 1 Kor. 6:3: "*Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn? Kiom pli ni juĝos la aferojn de ĉi tiu vivo?*"

## M69 - Kompreni nian mondon

Por kompreni nian mondon, sufiĉas unu sola libro: la Sankta Biblio, ĉi tiu "vorto de Dio", kiu malkaŝas la originojn de la vivo kaj ĝian disvolviĝon sur la tero. Krome, por respondi al ĉi tiu nepra bezono, Dio, en sia saĝo, igis ĝin verki de homoj, kiujn li inspiris plenumi ĉi tiun taskon, aŭ rekte rakonti ĝin, kiel estis la kazo por Moseo. La atesto de Genezo, kiu rakontas la komencon de la Kreo, estas



do atesto rekte donita de Dio mem kaj kiun Moseo verkis sub sia diktaĵo. Kaj la aliaj kvar unuaj libroj estis ankaŭ verkitaj de Moseo dum lia ministerio kiel gvidanto de la hebrea popolo, kiu daŭris kvardek jarojn.

La rakonto, kiu nin pli specife koncernas, komenciĝas post la diluvo, kiu okazis en la tempo de Noa. Kaj pli precize; ni trovas en Genezo 10:8 ĝis 10, la elvokon de la unua reĝo en la tera historio:

*“ Kuŝ ankaŭ naskigis Nimrodon; li komencis esti potenca sur la tero. Li estis potenca ĉasisto antaŭ la Eternulo; tial oni diras: Kiel Nimrod, potenca ĉasisto antaŭ la Eternulo. **Li unue reĝis** super Babel, Ereĥ, Akad, kaj Kalne, en la lando Ŝinar. ”*

" Nimrod " kaj liaj samtempuloj ne estas ignorantaj homoj, ĉar ili scias, ke la diluvo ĵus frapis la teron kaj ne ignoras, ke la ago okazis laŭ ordono de la Kreinto Dio. Sed, ripetante la elekton faritan de la ribelema anĝelo, kiu fariĝis Satano la diablo, ili kondutas kiel ribelantoj kaj pensas nur pri trovado de la homaj rimedoj, kiuj povas permesi al ili eviti la koleron de Dio. Nun, por Dio, ekzistas nur unu rimedo, kiu permesas al oni eviti lian koleron: sufiĉas, ke la homo ne faru malbonon kaj glori Dion kaj la vivnivelon, kiun li proponas kaj povas beni. Gen. 11:1 ĝis 4 elvokas la formon donitan al la alproksimiĝo de la ribelema homaro kaj konfirmas la originan unuecon de la lingvo:

*“ **La tuta tero havis unu lingvon kaj unu parolmanieron** . Kiam ili ekiris de la oriento, ili trovis valon en la lando Ŝinar, kaj tie ili ekloĝis. ”*

Antaŭ ol veni al Ŝinar, aŭ Babilono en la nuna Irako, la posteuloj de Kuŝ estis do oriente de Babilono, aŭ en la nuna Irano aŭ Afganio. Kuŝ ekloĝos en Etiopio nur post la disiĝo de la lingvoj. Ĉi tiu detalo permesas al ni kompreni, ke de la monto Ararato, la filoj de Noa disiĝis orienten, aŭ Mezopotamion. Krome, ĉar la plej multaj el iliaj posteuloj konservis la normon de la antaŭdiluvaj gigantoj, la nocio pri distancoj por kovri estas konsiderinde reduktita kompare kun nia nuna stato.

*“Kaj ili diris unu al alia: Venu, ni faru brikojn kaj ni bruligu ilin per bruligilo. Kaj brikoj estis por ili ŝtonoj kaj bitumo por mortero. Kaj ili diris plue: Venu, ni konstruu al ni urbon kaj **turon, kies supro atingos la ĉielon, kaj ni faru al ni nomon** , por ke ni ne disiĝu sur la tuta tero. ”*

Bakitaj, brikoj estas tre fortikaj; multe pli ol la koto kaj sekigita pajlobrikoj faritaj de hebreaj sklavoj en Egiptujo. Bitumo estas nia nuna gudro. Noa jam uzis ĝin por akvorezisti sian arkeon. Uzata kiel cemento, la sola danĝero por konstruado estis intensa varmo, kiu fandus la bitumon kaj malfortigus la stakadon de brikoj. Ĉi tiu verso estas grava ĉar ĝi malkaŝas al ni la motivon de homa penso, kiu instigas homojn konstrui grandajn urbojn: "**Ni faru al ni nomon** ." Hodiaŭ, ĉi tiu motivo estas la sama: la deziro al grandeco, gloro kaj superado de aliaj - alivorte, fiereco, kiu portas mortigajn fruktojn. Kaj ni trovas en la reĝo Nebukadnecar la konfirmon de ĉi tiu motivo, kiun Dio kondamnas laŭ Dan 4:30-31: "*La reĝo ekparolis kaj diris: Ĉu tio ne estas la granda Babel, kiun mi konstruis kiel reĝan loĝejon per la forto de mia potenco kaj por la gloro de mia majesto?*" **Dum la vorto estis ankoraŭ en la buŝo de la reĝo, voĉo venis el la ĉielo** : "*Reĝo Nebukadnecar, aŭskultu, ke la regno baldaŭ estos prenita de vi.* " **El**

**la ĉielo** , Dio reagis en ambaŭ spertoj: tiu de la reĝo Nimrod kaj tiu de la reĝo Nebukadnecar.

Ĉi tiuj du spertoj konfirmas la duoblan malbenon de la monarĥa principo kaj la kolektado de homoj en urboj. Alprenante ĉi tiun urban vivstilon, homoj reduktas sian liberecon kaj kapitulacas al limoj, kiujn la disa vivo ne trudis. Kaj en nia moderna vivo, la malbonoj generitaj de la urba vivo nur pliiĝas kun la tempo kaj la kresko de niaj urboj. Sciante la originojn de la monarĥa reĝimo, ni povas kompreni kiel la elekto farita de Israelo preparis ĝin por kontinuaj malbenoj, kiujn ĝia historio konfirmis.

Ni trovu la daŭrigon de la sperto de Babelo, en Genezo 11:5 ĝis 9:

*“ Jahve malsupreniris, por vidi la urbon kaj la turon, kiujn konstruis la homidoj. ”*

Tiu, kiu malsupreniras el la ĉielo, estas Dio en sia anĝela formo de Miĥaelo. Kiel Spirito, ĉi tiu malsupreniro estis senutila, sed li volas impliki siajn sanktajn anĝelojn en la solvado de la problemoj, kiujn homoj kreas por li sur la tero. La formulo, kiu aperas en la sekva verso, estas tre simila al tiu, kiu elvokas la decidon elpeli homon el la ĝardeno de Dio en Genezo 3:22, kie li jam komentas sian decidon, kiun li dividas kun siaj anĝeloj: *“ Tiam Dio, JaHveo, diris: Jen la homo fariĝis kiel unu el ni, sciante bonon kaj malbonon. Nun do ni malhelpu lin etendi sian manon kaj preni de la arbo de vivo kaj manĝi kaj vivi eterne. ”*

*“ Kaj la Eternulo diris: Jen la popolo estas unu, kaj ili ĉiuj havas unu lingvon; kaj jen kion ili komencis fari; nun nenio estos malhelpata al ili en ĉio, kion ili intencis. Ni iru do, kaj Ni konfuzu tie ilian lingvon, por ke ili ne komprenu unu la lingvon de la alia. Kaj la Eternulo disigis ilin de tie sur la tutan teron, kaj ili ĉesis konstrui la urbon. ”*

*“ Babelo ”* fariĝis la allogcentro por ĉiuj loĝantoj de la tero, kaj sen la interveno de Dio, sendube ĉiuj venus ekloĝi tie. La urba vivo estas alloga, kaj nia epoko provizas abundan pruvon pri tio. Prospero kreskas per loka komerco, ĉar, kreante novajn bezonojn, la urba vivo postulas konstantajn provizojn por nutri kaj ekipi siajn loĝantojn. La grandaj ĉefurboj de hodiaŭ altiras loĝantarojn el la kamparo kaj subevoluintaj landoj de la Tria Mondo kiel magnetoj. Precipe, la urbo Romo montris sian allogon bonvenigante reprezentantojn el ĉiuj landoj koloniigitaj de ĝiaj armeoj, kaj eĉ homojn el pli malproksimaj lokoj. Kaj ĝuste ĉar ĝi reprezentas ĉi tiun ateston pri la malbeno, Dio simbole atribuas al ĝi la nomon **“ Babilono la Granda ”** en sia Revelacio (Apokalipso). En la historio, ĉi tiu malbeno do ripozas sur ĉi tiuj tri nomoj: Babelo, Babelo kaj Romo.

Alia kialo de ĝia allogo estas, ke la urbo instigas ludojn, sanajn kaj nesanajn plezurojn, je la kosto de sensekureco, ĉar la malbona deliktulo aŭ eĉ krimulo facile kaŝiĝas en la amaso de la kunveninta loĝantaro. La urba vivo kondiĉigas la homan estaĵon, kiu jam ne povas rezigni pri ĝi. Amasoj da homoj hodiaŭ trovas sin kvazaŭ drogitaĵ, fariĝinte dependaj de tiu bezono pri proksimeco de homoj, komerco kaj plezuroj de ĉiu speco.

Kondamnante la provon je Babelo, Dio kondamnis ĉiujn ĝiajn historiajn reproduktaĵojn ĝis nia tempo, en kiuj la grandaj megalopolaj ĉefurboj konfirmas la justan juĝon de Dio portante siajn malbenitajn fruktojn de krimoj, ŝteloj, seksperfortoj kaj politikaj aŭ religiaj atencoj. Ĉar okcidentaj urboj, aparte, faras la

eraron kunigi nekongruajn specojn de ekzisto. Kaj same kiel la homa korpo malakceptas tion, kio ne estas parto de ĝiaj genoj, homoj malakceptas tion, kio ne konformas al ilia koncepto pri homa vivo.

La perfekta vivkoncepto proponita de Dio estis disvastiĝo tra la tuta tero, kie ĉiu povus ĉerpi sian nutraĵon el la grundo, en legomoj, fruktoj, grenoj, kaj vesti sin per bredado de bestoj. Ĉi tiuj estis la solaj veraj bezonoj de la homoj. Sed la amasiĝo en urboj kreis artefaritajn bezonojn, kaj komercoj necesiĝis, ĉar la loĝantaro jam ne produktis sian propran nutraĵon. Homoj falis en dependecon de siaj najbaroj. Interŝanĝoj donis valoron al mono, kiu fariĝis nemalhavebla. Kaj mono fariĝis celo en si mem, riĉigante la pruntedonantan bankiston kaj liajn agentojn. La dependeco de la urbano nur kreskis. Domoj devas esti aĉetataj aŭ luitaj per mono; la urbano estas tute kaptita en spiralo, kiu muelas ilin.

Same kiel la korpo koruptiĝas kaj pleniĝas per kadavromanĝantaj parazitaj, la urba vivo ankaŭ parazitigas per senutilaj kaj malutilaj artefaritaj bezonoj, produktante siajn trompistojn, siajn senskrupulajn ŝakristojn, kiuj ekspluatas la favoran situacion por siaj misfaroj. Ĉar kie ajn riĉeco kreiĝas, ili rapidas preni sian parton.

La tuta tero suferas de tiu sama malbeno, kiu trafas grandajn megaurbojn, sed je malsamaj niveloj. Kaj la kristanigita Okcidento ekde Romo estas aparte trafita de la sama kunigo farita de la Romia Imperio. Ĉar en la Oriento, etna miksado restis malofta; la fremdulo estas bonvena, sed en tre malgrandaj nombroj, kaj li devas esti forgesita se li volas esti tolerata de la loĝantoj de la gastiganta lando. Ĝenerale parolante, la religio de tiuj landoj estas nacia kaj toleras malmulte da konkurenco. En lando kiel Barato, Islamo venis por alporti dividon, ĝis la punkto postuli totalan nacian apartigon formante Pakistanon post murdaj luktoj, kiuj lasis neestingeblan malamon en ambaŭ tendaroj, islama kaj hindua.

Tiel, limigante la akcepton de fremduloj, landoj konservas nacian kaj religian union, kiu antaŭenigas internan sekurecon. Krome, delikteco estas malofta tie, ĉar ĝi estas tre severe punita, facile, per morto. Alia kialo klarigas la pacan union de la orientaj popoloj; ĝi estas la mensstato de iliaj loĝantoj edukitaj ekde la infanaĝo en la respekto al pliaĝuloj, gepatroj, familio kaj la tradicioj de la komunumo. Al ĉi tiuj aferoj oni devas aldoni ĉi tiun kaŭzon, pri kiu malmultaj homoj pensas kaj kiu tamen estas fundamenta, ĉar ĝi estas dia: ne estante rekonitaj de Dio kaj ne pretendante sian veron en Jesuo Kristo, la diablo lasas ilin pli-malpli en paco, sciante, ke Dio kondamnas ilin kiel li kondamnas lin. Tial kun siaj demonoj, li direktas siajn atakojn kontraŭ la tiel nomataj "kristanaj" popoloj, ĉar kie ajn la nomo de Kristo estas alvokata, tie koncentriĝas lia milito kaj ĉiuj liaj klopodoj malhonorigi, malhonorigi kaj denove malhonorigi la vivnivelon de tiuj, kiuj pretendas esti liaj.

En la Okcidento, li trovas homajn agantojn surloke, kiuj faciligas lian laboron. Jam dum la kristana epoko, ekde Romo kaj ekde 313, li sukcesis establi la romkatolikan religion, kiu fariĝis papa en 538. Ĉi tiu perversa formo de kristanismo estis trudita tra Eŭropo danke al la subteno de la monarkoj de la eŭropaj regnoj. Kaj estas tempo memori nin, ke la rojalista reĝimo estis malbenita ekde sia unua reĝo nomita Nimrod. La malbenita religio estis do subtenata de la reĝoj, kiuj ĉiuj estis malbenitaj, eĉ se nur per sia titolo de reĝo.

Aldoninte al ĉi tiu malbeno tiun de subteno de false kristana eklezio malbenita de Dio, ilia malbeno estas duobla. Al ĉiuj siaj arogantaj eldevigoj faritaj kontraŭ Dio, liaj dek ordonoj kaj lia tuta biblia leĝo, la papa romkatolikismo aldonis la krimon persekuti la protestantan kredon, kiu, ĉe sia origino, nur petis povi vivi sian religion libere. Subtenanto de la papa katolikismo, reĝo Francisko la 1-a<sup>estis</sup> la unua persekutanto, kiu kontraŭstaris la sekvantojn de la sankta libro de Dio.

Antaŭ li, imperiestro Karolo la Granda jam perversis la kristanan kredon trudante ĝin per la rando de la glavo. Tiel, la homa glavo kredis sin rajtigita trudi la spiritan glavon. Ĉi tiu fanatika aliro estis nur la frukto de superstiĉa estaĵo, kiu kredis la mensogojn eldiritajn de la romkatolikaj papoj, kiel faris ĉiuj tiuj feŭdaj lordoj, kiuj poste komencis Krucmilitojn al la Sankta Lando, ordonitajn de la papoj. Kun Francisko la 1-a, komenciĝis<sup>la</sup> Religiaj Militoj, kiuj en la 16-a<sup>jarcento</sup> kontraŭstaris<sup>la</sup> la protestantajn hugenotojn, protestantajn batalantojn, kontraŭ la armitaj ligoj de katolikoj. Nombre dispremitaj, la protestantoj tiam ekziliĝis al gastigaj landoj, Nederlando kaj Nordameriko. Protestantismo, kiu ekziliĝas, ne estas la modelo de la ĝenro, ĉar en Francio, la adoptita modelo estas tiu de Johano Kalvino la Ĝenevo, ĵaluza, fieraj kaj murdema, kiel liaj verkoj atestis. Sed la historio nur memoris lin pro lia subteno de la Sankta Biblio; forgesita aŭ preskaŭ forgesita, aŭ nekonata estas lia mortiga ekzekuto de Michael Servetus, kuracisto pri medicino, ankaŭ teologo, kompetenta, posedanta spiritan juĝon multe superan al sia propra; kio klarigas lian ĵaluzon, kiu igis lin reprodukti la murdan agon de Kaino, kiu mortigis lian fraton Habelon.

La tipa usonano de nia tempo estas nenio alia ol la bildo de sia religia instruisto, Johano Kalvino. Li kreskis kaj disvolviĝis en la kredo, ke riĉeco estas pruvo de dia beno. Kun tiaj ideoj en la menso, ne estas surprize, ke Usono fariĝis la monda centro de financa, politika kaj ekonomia kapitalismo. Kaj konvinkitaj pri esti benitaj de Dio, usonanoj kondutas kiel misiistoj taskigitaj konverti ĉiujn loĝantojn de la tero al la kapitalismo, kiu riĉigas ilin. Kaj kvazaŭ Dio volus krei kaj proklami ĝin, la unuaj "nubskrapuloj" aperis en Novjorko, reproduktante la bildon de la unua "Babelturo". Tiel, la projekto de reĝo Nimrodo sukcesis formiĝi kaj trudi sin sur la teron el ĉi tiu urbo "Novjorko", kiu meritas esti nomata "Nova Babelo". La marĉa areo mem, kie la urbo estis konstruita, estas danĝera por ĉi tiuj imponaj turoj, kiuj estis starigitaj kaj multigitaj. Loĝdenso kaj avideco pri terspekulado estis la originoj de ĉi tiu speco de konstruado. De tiam, la ideo estis transprenita, kaj en ĉiuj gravaj ĉefurboj, tre altaj turoj leviĝas meze de aliaj specoj de konstruaĵoj. Spekula intereso estas ĉie la kaŭzo de ĉi tiu sukceso. Sed dum pluraj jaroj en la Proksima Oriento kaj la Oriento, ia defio okazas, por vidi kiu povas atingi la plej altan alton; kiu memorigas pri la vortoj diritaj de reĝo Nimrod: "**Ni faru al ni nomon**." Ni ne povas trovi pli bonan signon de la alproksimiĝanta fino de la mondo. Ĉar, Dio jam apartiginte popolojn laŭ lingvo, restas al li nur la ebleco detrui ilin.

La usonanoj jam gajnis tion, kion oni povas nomi nur la ideologia batalo, ĉar ilia modelo nun estas imitata tutmonde. Tamen, tiuj, kiuj imitis ĝin, nun konkurencas kun ĝi kaj tiel fariĝas malamikoj, kiujn oni devas detrui. La usonanoj volis trudi sian modelon, sed sen konkurenco. Ilia influo disvastiĝis tra Okcidenta Eŭropo, ĉar kion la usona kapitalisto deziras ĉefe estas pliigi la nombron de

klientoj, al kiuj li trudas siajn tribunalojn kaj komercajn regulojn. Usono devigis Eŭropon, inkluzive de Francio, subskribi la GATT-interkonsentojn, en kiuj ili kompromitis aĉeti certan usonan grenproduktadon; tio devigis francajn kaj eŭropajn farmistojn lasi nekultivatan teron nekultivita. Sed ĉi tiujn belajn konkerojn minacas la ekonomia malfortiĝo de la eŭropanoj, kiu plimalboniĝis ekde la milito en Ukrainio. Post englutado de Eŭropo, Usono plene intencis engluti la reston de la mondo, sed ĝia senmodera apetito igis ĝin subteni Ukrainion kaj tiel kontraŭstari Rusion kaj la BRICS-landojn al la tuta okcidenta tendaro. Do, ne nur ĝia ekspansiismo estas blokita, sed la konflikto de la Tria Mondmilito fariĝis neevitebla; unuflanke, por atingi sian hegemonian projekton, aliflanke, ĉar post Rusujo, la dua obstaklo, Ĉinio, estas armita kaj potenca.

Ekde la 24-a de februaro 2022, la dato de la komenco de la konflikto inter Ukrainio kaj Rusio, aliaj landoj en la mondo aliĝas aŭ al la okcidenta tendaro aŭ al la rusa tendaro. Kaj tiel farante, pro la komercaj ligoj establitaj de kapitalismo, ĉiuj landoj sur la tero estas trafataj kaj tial maltrankviligitaj de la nova situacio. La ekonomiajn konsekvencojn dividas ĉiuj landoj de la mondo; kaj multe pli dolore la jam malriĉaj landoj. Ĉi-lastaj, ne estante markitaj de tipe okcidentaj ideologiaj pozicioj, la loĝantoj de ĉi tiuj malriĉaj landoj faras personan juĝon pri la faktoj, kiu ne estas tiu de la okcidentaj landoj de la Nordo. La landoj de la Sudo estas tre konsciaj pri la okcidenta koloniisma spirito, kiu koloniigis ilin en la pasinteco. Kaj ĉiuj popoloj de la tero rigardas Amerikon kun miksaĵo de envio kaj kondamno. Neniu plu ne konscias pri ilia nesatigebla sopiro por ekspansiismo. Ĉiu popolo rezonas laŭ siaj propraj valoroj. En Nigra Afriko, la plej grava temo estas: kiel postvivi kiam oni estas malriĉa kaj dependa de mono kaj la vivstilprincipoj truditaj de la riĉuloj? Dum longa tempo, Afriko ekzistis sen iuj ajn limoj, estante loĝata de multaj triboj, kiuj disvolviĝis loke kaj devis defendi sin kontraŭ atakoj de la plej proksima tribo. La ligiteco de la loĝantaroj estis triba; la teritorio estis limigita per la ekzisto de la malamika tribo, sed ne per limoj. Ĉi tiun limsistemon alportis al Afriko okcidentanoj, kiuj lernis monopoligi la rajton je la grundo kiel ili faris hejme. Ili agis same en Sudameriko kaj en ĉiuj aliaj insuloj kaj landoj koloniigitaj en sia tempo. Sekve, kiam la okcidenta socio estas minacata, ili ĝojas kaj interpretas la fakton kiel justecon faratan al ili. Kaj estas vere, ke la justa kaj bona Dio revenigas la malbonajn agojn de la malbonuloj.

Kaj kiu estas la malbonulo por la afrikano? Ne estas ĉefe la usonano, kiu neniam koloniigis lin, sed la eŭropano, kiu koloniigis, ekspluatis kaj vendis lin en sklavecon kun la kunkulpeco de islamaj sklavistoj el Maroko, Niĝero, Sudano kaj aliloke. Kaj kompreneble, la reĝo de Benino partoprenis en ilia vendo kaj devigaj deportadoj al Antiloj kaj la du amerikaj kontinentoj. Ĉiuj malbonuloj sur la tero kunigis fortojn kaj kunlaboris por efektiviĝi la sklavecon de nigraj afrikanoj, kiujn la kristana Okcidento nomis "nigruloj", agnoskante, sub la nomo "negritudo", la specifan afrikan nigran rason. La termino ne estis pejorativa aŭ insulta, sed ĝi fariĝis tia de kiam la usona kulturo superis la eŭropan kulturon. Paradoxse, la "nigruloj" preferis la nomon "nigrulo", kiun rasismaj usonanoj donis al ili. La signifo de la vorto "nigrulo" estis misprezentita de kiam ĝi estis uzata por indiki iun, kiu laboras anstataŭ iu alia. En Usono, la sorto de nigruloj multe pliboniĝis sen ke rasismo tute malaperu. Sed la rajtoj de nigruloj nun estas agnoskitaj kaj



defendataj de la nacio. Tamen, la memoro pri ilia sklaveco sur la kotonplantejoj de la suda nordamerika regiono restas. Ĉar la kulpo pri sklaveco estas dividita inter islamaj sklavistoj, francaj aĉetantoj kaj revendantoj, kaj usonaj ekspluatantoj. Ĉi tiu abomeninda asocio estas la origino de etna miksaĵo, kiu estas nelegitima kaj kaŭzo de nesolveblaj problemoj. Por Usono, ĉi tiu etna miksaĵo estas dorno en ĝia flanko. Ĝi pagas por ĉi tiu anomalio per sensekureco en siaj urboj, la agado de nigraj kaj latinamerikanaj bandoj, kiuj ŝtelas, mortigas kaj vivas de rabaĵo kaj la vendado de diversaj drogoj.

Etna miksaĵo estas eraro, kiun landoj pagas per kontanta mono. Ne ekzistas ununura lando, kiu ne pagas la sekvojn de bonvenigo de fremduloj. Kaj ne necesas, ke ilia ĉeesto estu tre multnombra por ke ilia ĉeesto negative efiku la gastigantan landon. En Francio, ekzemple, jam en 1981, nur kvar jarojn post kiam la leĝo leĝigis familian reunuiĝon por enmigrintoj el la afrika Magrebo, televida raporto en la nacia kanalo TF1 dokumentis neakcepteblan konduton flanke de familioj, kiuj kontraŭstaris la areston de juna deliktulo. Alfrontite al ĉi tiu opozicio, la policistoj jam estis devigitaj reveni al siaj veturiloj kaj foriri sen plenumi sian mision. Post ĉi tiu rezigno, okazis amasoj da aliaj; jaroj kaj jardekoj pasis sen ke la problemo estu traktita aŭ solvita. Hodiaŭ, en grandaj nombroj, ĉi tiuj islamaj kaj afrikaj loĝantaroj dividas francan naciecon, aŭ eĉ duoblan naciecon, kio konsistigas malsaĝaĵon de la okcidenta kulturo. Kaj la leganto de la Biblio ne povas ne konsideri la juĝon formulitan de Jesuo Kristo, kiu klare deklaris en Mateo 6:24: "*Neniu povas servi du sinjorojn; ĉar aŭ li malamos unu kaj amas la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi Dion kaj Mamonon.*" En ĉi tiu verso, Jesuo komparas Dion kaj monon, sed ĉu lia juĝo ne validas por la nacio? Ĉu iu kun duobla nacieco povas diri, ke li amas sian gastigan landon, kiam li amas sian devenlandon? Krome, okaze de konflikto inter la du nacioj, kiujn landojn li favoras kaj subtenos? Ĉi tiun demandon la senkonsciaj kaj malprudentaj francaj kaj eŭropaj humanistoj forgesas demandi al si. Kaj necesas tragedio, kiu trafos ilin en la vizaĝo, por ke ili komprenu sian stultan blindecon. Sed tiam jam estos tro malfrue por eviti la plej malbonan. Ĉar la tragedio venos de situacio establita ekde 1976, la jaro, kiam la leĝo pri "familia reunuiĝo" estis adoptita. Kaj oni devas kompreni, ke tiu ĉi adopto estis la temo de la peto de la publika kaj privata konstruentreprenisto de la gaŭlista tendaro en la povo, s-ro Bouygues, kies filo riĉiĝis en la "interreta" servo. Tiuj, kiuj vidas neniun problemon en duobla nacieco, reagis tiel, ĉar ili mem ne amas sian nacion; kaj ili konfirmas tion per rezigno pri sia nacia sendependeco, kion ili pravas per vendado de sia privilegio por kontentigi la grandajn eŭropajn kaj usonajn financajn interesojn. Tutmondisma pensado mortigis la naciisman pensadon demonigitan de la politikaj partioj favoraj al tiu ĉi tutmondisma spirito. Dum jardekoj, politiko estis nenio pli ol rimedo por kelkaj tre riĉaj homoj pliiĝi sian riĉecon. Sed la Kvina <sup>Respubliko</sup> nur konfirmis kaj plifortigis principon, kiu karakterizis la Francan Respublikon ĉiam, krom dum ĝiaj sangaj komencoj.

Mi kredas, ke mi povas diri, ke la nuna konflikto inter Israelo kaj la palestina Hamas en Gazao estis instigita de Dio por memoriĝi okcidentanojn pri la valoro de nacia patrujo. Ĝi estas la favora kadro, la protekta ŝirmejo kontraŭ atakoj de malamikaj fremduloj. La 7-an de oktobro 2023, mallonga malatento

sufiĉis por ke la israela limo estu transirita kaj masakro estu farita sur ĝia nacia grundo. En 1948, en sia malbeno de malakcepto de Kristo, Israelo revenis al sia nacia patrujo, sed zorgante ne tro ŝoki la okcidentan opinion, ĝi konservis sur sia nacia grundo arabajn islamajn fremdulojn, kiuj estis malamikaj laŭnature. Kian estontecon ĝi povus atendi?

Ne ekzistas perfekta aŭ eĉ simple justa politika sistemo sur la tero. Ĉar la homaro ne estas escepto al la regulo, ke mono aĉetas ĉion: la animojn de antikvaj kaj modernaj sklavoj, posedaĵojn, honorojn kaj potencon. Sen mono, kion povas fari la malriĉuloj? Suferi la trompajn fraŭdojn organizitajn de la riĉuloj. Kaj inter la hipokritecoj inventitaj de la riĉuloj, la demokratia alibio elstaras unue. De Respubliko al Respubliko, la potenco de la riĉuloj nur plifortiĝis, kaj tiu de la malriĉuloj malpliĝis en la samaj proporcioj. Sed ni ne elprenu niajn naztukojn por plori pro ĉi tiu observado, ĉar ĉiuj estas nur viktimoj de la malbeno de Dio, kiu trafas same riĉulojn kaj malriĉulojn.

La justeco de Dio eble longe venos, sed ĝi fine alvenos ĝustatempe. Dum profetaĵo donas al la "**sesa trumpeto**" de Apokalipso 9 la ĉefan rolon puni la kristanan apostazon establitan ekde 313, aliaj duarangaj kaŭzoj povas esti aldonitaj. Jesuo deklaras en Apokalipso 13:10: "**Se iu kondukas en kaptitecon, en kaptitecon li iros ; se iu mortigas per la glavo, per la glavo li devas esti mortigita. Jen estas la pacienco kaj fido de la sanktuloj.**" Tiel, laŭ dua interpreto, ĉar la principo havas eternan valoron, okcidentanoj kondukis nigrulojn en kaptitecon, do en ĉia justeco, tiuj, kiuj riĉiĝis sin per ĉi tiu ago, meritas iri, siavice, en kaptitecon. Kaj kiom da sango la Okcidento ne verŝis por koloniigi popolojn en Afriko kaj tra la tuta mondo? Ĉu ĝia nuna riĉeco ne estis akirita per konstantaj kaj renovigitaj "**glavo "-batoj**"?

Venis la vico de tiu ĉi avida kaj aroganta Okcidento; ĝi nun estas implikita en la mortoj de ĉirkaŭ 250 000 rusaj batalantoj. Kaj en preskaŭ junula aroganta reago, la franca prezidanto alfrontis la estron de Rusio, fidante je la ideo, ke riĉa Eŭropo estas potenca kaj forta. Estis tiel antaŭ la eŭropa integriĝo kaj antaŭ la Dua Mondmilito, kiam ĉiu nacio gardis siajn naciajn limojn. Sed ekde tiu ĉi eŭropa integriĝo, la interkonsentoj atingitaj inter la membrulandoj donis la impreson de definitiva venko de paco super la risko de milito. Trompe, tutmondisma merkantilismo kreis tiun ĉi iluzion, kiu donis al riĉiĝo la ĉefan valoron de la okcidenta tendaro. Militaj elspezoj estis reduktitaj al minimumo favore al ekonomiaj kaj sociaj elspezoj.

Tamen, hodiaŭ, en klimato de milito, kiom valoras mono kaj kion ĝi povas fari kontraŭ rusaj obusoj? Nenion, tiom ke la kuseno de riĉeco fariĝas utila nur por allogi la avidecon de popoloj, kiuj kondamnas la antikvan arogantecon de la kristana Okcidento. Kaj la nuna renversiĝo de la situacio nur konfirmas la baldaŭan plenumiĝon de la minaco profetita de Jesuo Kristo: Kiu "**kondukis en kaptitecon**", tiu siavice estos "**kondukita en kaptitecon**". Simile, kiu "**mortigas per la glavo**" estos "**mortigita per la glavo**".

En la venonta konflikto, ne utilas serĉi la kulpulon, ĉar ĉiuj militemuloj estas kulpaj antaŭ Dio, kaj estas ilia kulpo antaŭ Li, kion la anoncita detruo punos. La riĉuloj malkovros, ke ilia mono ne kapablas protekti ilin, kaj la malriĉuloj ankaŭ ne estos ŝparitaj, se Dio ankaŭ konsideros ilin kulpaj antaŭ Li.

La justuloj estas maloftaj, kaj tio ne estas novaĵo hodiaŭ. Kiel pruvon, mi citas ĉi tiun biblian ateston donitan en Ijob 1:6-8:

*“Unu tagon la **filoj de Dio** venis, por stariĝi antaŭ la Eternulo, kaj Satano venis inter ilin. La Eternulo diris al Satano: De kie vi venis? Kaj Satano respondis al la Eternulo: De mi vagadis sur la tero kaj rondiris sur ĝi. Kaj la Eternulo diris al Satano: Ĉu vi atentis mian servanton Ijob? **Ne ekzistas simila al li sur la tero** ; li estas senkulpa kaj justa, Dian **timanto kaj deturniĝanta de malbono** .”*

Jam, en la ĉiela kunteksto de ĉi tiu rakonto, la "**filoj de Dio**" indikas la bonajn anĝelojn, kiuj restis fidelaj al Dio, dum la sama esprimo indikas en Genezo 6 la fidelan homan linion de la posteuloj de Set.

Jen atesto, kiu konfirmas la "**mallarĝan vojon kaj pordegon kondukantan al la ĉielo**" laŭ Jesuo Kristo. Ĉar ĉi tiu instruo estas grava. Dum Satano ĵus vojaĝis sur la tero kaj piediris sur ĝi, Dio trovas nur unu kazon, unuopan serviston nomatan "**Ijob**", kiun li juĝas "**senkulpa kaj justa, timanta Dion kaj deturnanta sin de malbono**". Ĉu ne estis aliaj? La demando estas respondita en la teksto, venante el la buŝo de Dio, kiu diras: "**Ne ekzistas iu simila al li sur la tero**". "Tial ne estas surprize, ke la nomo Ijob aliĝas al tiuj de Noa kaj Daniel en Ezek. 14 por nomi la homojn de kredo prezentitajn kiel modelojn de Dio."

Sur la tero, trompo esprimiĝas per la ŝajna religia fervoro de islamaj popoloj. Sed kial ili estas tiel fervoraj? Ĉar la diablo puŝas ilin al fervoro, sciante ke ilia religio ne kondukas al la ĉielo. Malvera religio estas kuraĝigita kaj puŝita al fervoro, dum la vera religio estas atakita por igi ĝin senefika, tiel igante la oferon de Jesuo vana por tiuj, kiuj lasas sin esti delogitaj kaj trompita.

Koncerne la nombron de la elektitoj, la temo restas maltrankviliga kiam ni scias, ke Jesuo deklaris en Luko 18:7-8: "*Kaj ĉu Dio ne faros justecon al siaj elektitoj, **kiuj krias al li tage kaj nokte** , kvankam li paciencas kun ili? Mi diras al vi, ke li rapide faros justecon al ili. **Sed kiam la Filo de homo venos, ĉu li trovos fidon sur la tero?***" Verso 7 ŝajnas pozitive aserti, ke liaj lastaj elektitoj, minacataj de morto, "**krias al li tage kaj nokte** ." Sed verso 8 kontraŭpezas ĉi tiun certigon, probable kun la celo profeti la grandegan apostazon, kiu karakterizas la tempon de la fino; ĉi tio jam en nia nuna tempo. Kaj mi, kun mia kunlaboranto Joel, estas devigita rimarki, ke la amo al la vero dramece forestas, dum riĉa dia lumo lumigas lian tutan profetan Revelacion.

Klare, nuntempe, Satano triumfas, sukcesinte forturni preskaŭ la tutan tiel nomatan kristanan loĝantaron de Jesuo Kristo. Sed la Sinjoro ankoraŭ ne diris sian lastan vorton, kaj la minaco de morto baldaŭ vekos la dormantajn konsciencojn de liaj laste elektitaj elaĉetitaj homoj.

Notindas, ke samtempe Okcidenta Eŭropo kaj Usono suferas la sekvojn de forta enmigrado, kiu endanĝerigas la sociajn ligojn de iliaj landoj. En Usono, la enmigrado estas meksika kaj tial katolika, kaj en Eŭropo, la enmigrado estas nordafrika kaj islama. Tiel, ĉiu el la celoj de la kolero de Dio estas eksponita al la danĝero de interna civila milito. Siaflanke, Francio estas terure minacata de la neebleco establi stabilan regadon, pro la nekapablo doni la registaron al tendaro profitanta de absoluta plimulto. Ĉar post jardekoj da regado sub la Kvina <sup>Respubliko</sup>, junaj politikistoj montriĝas nekapablaj regi sen tiu absoluta plimulto. Tio tamen estis la kazo dum la Kvara <sup>Respubliko</sup>. Tio ne malhelpis Francion konservi sian

pozicion kiel la kvara mondpotenco, kiun ĝi poste tute perdis en sia eŭropa engaĝiĝo.

Ekde la fino de la Dua Mondmilito, Francio rekonstruis sin kun humanisma etoso malfermita al bonvenigado de fremduloj, inkluzive de siaj plej mortigaj iamaj malamikoj. La francoj estas tre fieraj pri tio, ke ili formis aliancon kun Germanio, kiu okupis ilian landon kaj verŝis la sangon de ĝiaj rezistmovadanoj kaj partizanoj. Ili tiel projekcias neriproĉeblan, pozitivan bildon, kaj neniuj kristano povas kondamni la agon de " *pardonu siajn malamikojn* ". Tamen, la vera kristano ne devas forgesi atenti la aliajn lecionojn, kiujn Dio donas al ni. Precipe, malpermesante al sia tera Izraelo edziĝi al fremduloj, li adresas al la tuta homaro saĝan kaj utilan averton, kiun Jesuo Kristo volis konfirmi per ĉi tiu parabola bildo prezentita en Mat. 16:6-12: " *Jesuo diris al ili: **Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj** .../...Tiam ili komprenis, ke li ne diris, ke ili gardu sin kontraŭ la fermentaĵo de pano, sed kontraŭ la instruado de la Fariseoj kaj Sadukeoj* . "

La " *gisto de la Fariseoj kaj Sadukeoj* " estis por Izrael la ekvivalento de la fremdulo bonvenigita en Francio aŭ alia lando. Sole, ĝi ne prezentas minacon, ĉar ĝi celas nur unu aferon: esti akceptita de la komunumo, kiu bonvenigas ĝin. La problemoj ekestas kiam fremduloj kreskas laŭ nombro kaj formas imponan komunumon, kiu postulas transformojn en civilaj aŭ religiaj valoroj flanke de la gastiganta lando. Estis por konservi la longdaŭran pacon kaj sekurecon de sia popolo Izrael, ke Dio ordonis la ekstermadon de la loĝantoj de Kanaano. Kaj unue, Izrael pagis la sekvojn de sia malobeo al ĉi tiu ordono donita de Dio. Inspirita de ĉi tiu dia saĝo, la elektita popolo de Kristo povas kompreni la danĝeron reprezentitan de bonvenigado de fremduloj, precipe kiam ili kunportas religion nekongruan kun la vera kristana kredo kaj la falsa.

Ignorante ĉi tiun dian saĝon, francaj humanistoj pagas "kontante" hodiaŭ pro la eraro farita dum jardekoj da blindado, kiu iom post iom malaperas, sed multe tro malfrue, ĉar la damaĝo estas farita; la taso estas plena kaj oni devas trinki ĝin ĝisfunde. Nacieco akirita per la rajto je la grundo metas, vizaĝ-al-vizaĝe, la gastigantan komunumon de kristana kulturo kaj la bonvenan enmigradon de islama kulturo kaj religio, vere nekongruaj unu kun la alia. Kaj en ĉi tiu scenaro, la danĝero venas de Islamo, kiu estas, de sia origino, ŝtata religio, kiu nek toleras nek akceptas ian ajn kompromison.

La leciono estis eĉ pli damaĝa spirite, ĉar ĝuste la laŭgrada eniro de la protestanta " *fermento* " klarigis, por la Adventista Eklezio, ĝian transiron de la benita stato de la " *Filadelfia* " *epoko al la fina malbenita stato de la "Laodikea"* epoko. » .

### M70 - Diaj Lecionoj Ignoritaj

Multaj lecionoj donitaj de Dio en Lia Sankta Biblio kaj en la reala historio estas ignorataj. Kvankam ne eblas listigi ilin ĉiujn, jen kelkaj ekzemploj, kies sekvoj, se ignorataj, povas esti gravaj, eĉ mortigaj.

Mi legis en Kohelet 7:8: "***Pli bona estas la fino de io ol ĝia komenco ; pli bona estas pacienca spirito ol aroganta spirito.***" Inspirinte Salomonon per ĉi tiu penso, estas logike agnoski la fakton, ke ekde la kreado de sia unua ĉiela ekvivalento, Dio konstante enfokusigis siajn pensojn al la fina tempo de sia programo. Jen la kialo de lia "***sanktigo***" de sia unua "***sepa tago***", kiu profetis la "***sepan***" jarmilon, kie li ĝuus veran mensan ripozon; malbono jam ne regos. Ni scias, ke Jesuo Kristo eltenis siajn terajn suferojn, tenante sian menson sur la eterna gloro rezervita por li, kaj ĉefe, sur la redono de amo, kiun tiuj, kiujn lia ofero savus, donus al li, por eterneco. Ĉi tiu konsidero por la tempo de rekompenco ankaŭ subtenis la apostolon Paŭlo en liaj provoj, kiel li mem esprimas ĝin, dirante en Rom. 8:18: "***Mi opinias, ke la suferoj de la nuna tempo ne estas indaj kompari kun la gloro, kiu estos rivelita al ni.***"

En Apokalipso 1:8, surbaze de la logiko de la hebrea lingvo, kiu dependas de du tempoj, la perfekto kaj la imperfekto, Jesuo diras: "***Mi estas la Alfa kaj la Omega, diras la Sinjoro Dio, kiu estas kaj estis kaj venos, la Plejpotenca.***" En Apokalipso 22:13, li konfirmas ĉi tiujn vortojn aldonante: "***Mi estas la Alfa kaj la Omega, la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino.***" Kaj laŭ verso 15, efektive Jesuo Kristo parolas, dirante: "***Mi, Jesuo, sendis mian anĝelon por atesti al vi ĉi tiujn aferojn en la eklezioj. Mi estas la Radiko kaj la Idaro de David, la hela matena stelo.***" Lia komparo kun la suno, "***la hela matena stelo***", estas kompreneble nur spirita, ĉar la suno estas lia kreitaĵo, al kiu li ordonas kaj ĝi obeas. Laŭ Genezo, la suno estas "***la stelo, kiu prezidas la tagon kaj ĝian lumon***"; Jesuo tiel memorigas nin, ke ĝi estas la "***lumo de la homoj***", kiuj apartenas al li, tio estas, liaj elaĉetitoj. Homa vivo baziĝas sur la lumo de la tago, ĉar nokte la homo dormas. En la eterneco ne plu estos nokto, por ke la vivo daŭros en konstanta lumo, kiun nur profetis la suno de nia kreaĵo.

Kio vere portas mortigajn konsekvencojn estas la nescio pri la minacoj, kiuj povas trompi kaj trafi la homon. Kaj, kontraste al la feliĉa humanismo de nia tempo, Dio deklaras per la buŝo de sia profeto, en Jer. 17:5 "***Tiele diras YaHweh: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia forto, kaj kies koro forturniĝas de YaHweh!***" Ĉi tiu mesaĝo de Dio faras la homon la plej granda danĝero por la homo. Kaj hodiaŭ ĝi celas la sekularan humanismon de Francio, malfidela kristana aŭ tute ateista. Kaj en verso 6, Dio diras denove: "***Li estas kiel mizerulo en la dezerto, kaj li ne vidas bonon veni; li loĝas en la bruligitaj lokoj de la dezerto, en sala lando sen loĝantoj.***" Ĉi tiu mesaĝo nur konfirmas la malbenon de Islamo naskita en Arabio.

Dio tiel priskribis la estontecon de la homaro en kelkaj ŝlosilaj versoj. Poste, en Jesuo, la Spirito komparas homon al "***rabomanĝantaj lupoj***", kiuj formanĝas liajn "***ŝafojn***" en Mateo 7:15: "***Gardu vin kontraŭ falsaj profetoj. Ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas rabomantaj lupoj.***"

Kiel oni povas ilin identigi en ĉi tiu alivestiĝo? Per la Sankta Biblio kaj en ĉi tiu Sankta Biblio, nur komprenante la profetajn mesaĝojn, kiuj malkaŝas la eternan justan juĝon de Dio, kiel ĝi validas en ĉiuj epokoj celitaj de ĉi tiuj profetaĵoj. La Sankta Biblio estas do la sola armilo, kiu povas venki la plej subtilan mensogon, tiun, kiu prezentas sin en religia alivestiĝo.



Pro la sukceso mem, kiun Dio atribuas al li kaj profetas en Daniel 8:23-25, Dio celas aparte la romian papecon: "Kaj ĉe la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos ekstermitaj, aperos **reĝo impertinenta kaj ruza** . Lia potenco pligrandiĝos, sed ne per sia propra forto; li faros nekredeblan detruon, li sukcesos en siaj planoj, li pereigos la potenculojn kaj la sanktulojn. **Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzaĵoj** , li estos fierema en sia koro, li pereigos multajn, kiuj vivis pace, kaj li leviĝos kontraŭ la princon de la princoj, sed li estos frakasita sen la peno de iu ajn mano. " La papaj "**ruzaĵoj**" estas nur tiuj de ilia vera spirita patro, la diablo, kiel Daniel... 11:39 konfirmas: " Kun fremda dio li laboros kontraŭ la fortikaĵoj; kaj li honoros tiujn, kiuj lin agnoskas, li faros ilin regantoj super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco. " Siavice, Apokalipso 13:4, denove diras al ni: " Kaj ili adorkliniĝis al la drako, ĉar ĝi donis aŭtoritaton al la besto; ili adorkliniĝis al la besto, dirante: Kiu estas simila al la besto, kaj kiu povas militi kontraŭ ĝi? "

La identigo de la "**drako**" estas duobla. Laŭ Apokalipso 12:9, ĝi estas " la diablo, Satano, la antikva serpento ": " Kaj la granda drako estis elĵetita, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, kiu trompas la tutan mondon; ĝi estis elĵetita sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj estis elĵetitaj kun ĝi. " Sed en la sama ĉapitro, verso 3, la "**drako**" rilatas al Romo en ĝia pagana imperia formo, kiu malkaŝe persekutis verajn kristanojn. Tial en Apokalipso 13:3 la menciita "**drako**" rilatas al ĉi tiu unua pagana imperia formo de Romo, dum verso 4 rekte celas Satanon mem. Koncerne "**la beston**", ĝi reprezentas la kombinitan reĝimon de la monarkio kaj la "**prostituino nomata Babilono la Granda**" laŭ Apokalipso 17:5, tio estas, la eklezio de la romkatolika papeco, kaj tio, en la kunteksto de la tempo indikita per la ĉeesto de la "diademoj" metitaj sur la "**dek kornojn**": " Kaj mi vidis beston leviĝantan el la maro, havantan **dek kornojn kaj sep kapojn** , kaj sur siaj kornoj dek diademojn , kaj sur siaj kapoj nomojn de blafemo ."; dum por la imperia kunteksto, ĉi tiuj "diademoj" estis metitaj sur la "**sep kapojn de la drako**" de Apokalipso 12:3: " Kaj alia signo aperis en la ĉielo: kaj jen granda ruĝa drako, havanta **sep kapojn kaj dek kornojn** , kaj sur siaj kapoj sep diademojn . " Laŭ la bildo donita de Dio, la "**dek kornoj**" reprezentas la eŭropajn monarkiojn aŭ "**dek reĝojn**" laŭ Dan 7:24: " La dek kornoj estas **dek reĝoj** , kiuj aperos el ĉi tiu regno. Post ili aperos alia, malsama ol la unua, kaj li subigos tri reĝojn. " "La regno, el kiu ili devenas, estas la Romia Imperio. Kaj la "**sep kapoj**" » nomumi la urbon Romo laŭ Apokalipso 17:18: " Kaj la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu regas super la reĝoj de la tero ."

Apokalipso 17:16 profetas la punon de la senmaska roma papa eklezio per la glora reveno de Jesuo Kristo; ĝiaj ekzekutistoj estos tiuj, kiujn ĝi trompis kaj delogis: " La dek kornoj, kiujn vi vidis kaj la besto malamos la malĉastistinojn, senvestigos ŝin, manĝos ŝian karnon, kaj forkonsumos ŝin per fajro. "

La kompreno de ĉi tiu profeta aranĝo estas esenca kaj spirite necesa por dia elekto. Ĉar sur ĉi tiu bazo Dio konstruis la tutan reston de sia Revelacio, kiu kovras la tutan programon de sia sava plano por siaj elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo. La tuta kompreno baziĝas sur lia kondamno de la Romkatolika Eklezio, kiun li intence starigis por puni kristanan malfidelecon, kiu aperis en 313, en la religia paco ofertita de imperiestro Konstantino la 1-a. <sup>En</sup> sia

Revelacio, ĝi enkarnigas la malbenon en ĉiuj ĝiaj formoj, ĝiaj pretendoj kaj ĝiaj abomenindaj agoj. Kaj por " *marki* " ĝian diferencon, Dio trudas al ĝi en 321, ĝian distingivan " *markon* " reprezentitan per ĝia konsekro al la resto de la " *unua tago* " de la semajno; ĉi tio, laŭ la rolo, kiun Dio donas al la " *unua tago* " de sia kreo en Genezo 1:4-5: " *Kaj Dio vidis, ke la lumo estas bona; kaj Dio apartigis la lumon de la mallumo ...* " *Dio nomis la lumon Tago, kaj la mallumon Li nomis Nokto. Kaj estis vespero, kaj estis mateno, la unua tago .*

Nur en lia profeta revelacio en la libro Apokalipso la elektitaj sanktuloj povas trovi pruvojn pri la juĝo de Dio pri la diversaj aspektoj, kiujn la kristana religio hodiaŭ alprenas. Fakte, konante la bazon, kiu ĵus estis firme metita, sufiĉas kompreni kaj identigi tion, kion Dio riproĉas al la Romkatolika Eklezio, por konvinkiĝi pri la malbeno de la protestanta religio, ĉar ĝi ankaŭ honoras per sia semajna religia diservo la unuan tagon de la semajno, la nunan "dimanĉon", kiu restas malgraŭ la nomoj donitaj de homoj, la iama "tago de la nevenkita suno" de la idolkultantaj paganoj, romianoj kaj egiptoj dum jarmiloj sub la nomo "Ra" aŭ "Re".

La homo estas tiel danĝera por la homo, ke Dio donas al la papaj romkatolikoj " *fermenton* ", la simbolon de " *absinto* ", kiu konsistigas malrapidan venenon por tiuj, kiuj falas en ĝian dependecon. Interesa detalo rimarkinda estas, ke " *absinto* " estas aroma planto enhavanta amaran kaj toksan esencon. La nomo " *Absinto* " estas donita al alkohola likvoro spicita per ĉi tiu esenco. Ĉi tiu katolika " *fermento* " estas kondamnita kun ĝiaj konsekvencoj, en Apokalipso 8:11: " *La nomo de tiu stelo estas Absinto ; kaj triono de la akvoj fariĝis absinto , kaj multaj homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili fariĝis amaraj.* " Per ĉi tiu mesaĝo, Dio profetas la tempon de la "religiaj militoj", kiuj kontraŭstarigis la katolikajn ligojn kontraŭ la armitaj protestantoj, ĉefe de Francisko la 1-a<sup>gis</sup> Ludoviko la 14-a. La poento de ĉi tiu memorigo estas, ke ĝi kondamnos la estontan aliancon inter protestantoj kaj katolikoj; kaj poste, en 1995, la adventistojn de la oficiala institucio, pro ilia alianco kun la protestantoj.

Sur ĉi tiu tero, homa konduto ne estas senkonsekvenca. Dio juĝas niajn farojn, kaj ĉi tiuj ne devas konduki al konfuzo. Liaj elektitoj devas atesti per siaj faroj, ke ili kondamnas tion, kion Dio kondamnas, kaj ke ili aprobas tion, kion Dio aprobas. Tial la plej eta signo de alianco farita kun tiuj, kiujn lia revelacio kondamnas, konsistigas signon de perfido. Kaj la homo estas terure danĝera pro sia kapablo kaj sia facileco perfidi siajn amatojn kaj eĉ siajn amikojn. Dio estis perfidita de la Judoj de la malnova interligo, kaj poste li estis perfidita denove en 313, de falsa, liberigita kristanismo. Jam inter siaj apostoloj Jesuo kalkulis perfidulon nomatan Judaso Iskariota. Kaj ĉi tiu perfidulo amis Jesuon laŭ sia propra maniero. Li ne volis, ke li estu mortigita. Transdonante lin, li volis devigi lin ekposedi lian regnon. Tial, vidante lin krucumita, li sinmortigis pendigante sin de arbo. La vera kulpo de Judaso estis do nur voli trudi la eventojn, kaj tio estis la formo de lia perfido al sia Majstro. Por homoj, la supera perfido estas transiri al la malamika tendaro. Sed mi parolas kiel 80-jaraĝulo, kiu vivis en tempo, kiam tiuj valoroj ankoraŭ estis truditaj. Por hodiaŭ, kiu kondamnas ŝtatperfidon? Neniu inter politikistoj aŭ religiaj figuroj. Kaj en nia nuna situacio, la perfido de Ukrainio al sia rusa origino atestas pri tio post kiam, en Francio, la interesoj de la

francoj estis perfiditaj de iliaj politikaj gvidantoj. Ankaŭ, kiam la vorto "fideleco" perdis sian tutan valoron, estas malfacile por la granda Kreinto Dio trovi la elektitojn. Kaj por tiuj, kiujn li trovas, la vortoj "fideleco kaj vero" alprenas precizan signifon; ili mem vivas en "malfidela kaj mensoga" socio, kiu moviĝas al pereco.

En 2024, la danĝero por la homa animo estas multnombra; politika, religia, kultura, amaskomunikila, socia kaj rilata. Perfido troviĝas je ĉiuj niveloj de ĉi tiuj domajnoj; la kaŭzo estas hiperevoluanta egoismo. En firmaoj, dungitoj estas kontraŭstarigitaj unu al la alia en konkurenco por akiri pli altan pozicion. Kaj en la politika mondo, la celo pravigas ĉiujn rimedojn. Konkurenco ankaŭ instigas firmaojn detrui siajn konkurantojn se eble. Estas en ĉi tiu malutila klimato, ke la vivo estas organizita, ĉiu persono fariĝante ebla "murdinto". Tial, responde, Dio dekretis morton por ĉiuj.

Por la religiema homo, ĉi tiu biblia vero estas ignorata kaj malofte konsiderata pro ĉio, kion ĝi implicas. Dio deklaras en Malaĥio 3:6: "*Ĉar Mi estas JHVH, Mi ne ŝanĝiĝas; kaj vi, ho idoj de Jakob, vi ne estas ekstermitaj*." Mi jam precizigas, ke ĉi tiu profetaĵo estas citita en la malnova interligo kaj ke en ĉi tiu historia kunteksto "*la idoj de Jakob*" ankoraŭ ne estis "*ekstermitaj*", sed ke ili estis en la jaro 70, kiel profetas Danio 8:23: "*Ĉe la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos ekstermitaj, aperos reĝo impertinenta kaj ruza*."

La temo, kiun mi celas en ĉi tiu verso de Malaĥio 3:6, estas la frazo: "*Ĉar Mi estas JAHVEH, Mi ne ŝanĝiĝas*." Kaj jen la tuta problemo, kiu ekestas por la homo, ĉar se Dio ne ŝanĝiĝas, la homo mem konstante evoluas kaj nur ŝanĝiĝas. Lia teknologia scio alportis grandajn ŝanĝojn en lia vivmaniero. Kutimoj kaj kutimoj pri vestado kaj manĝaĵo multe ŝanĝiĝis, kaj ne pli bone. Ĉar antaŭ ĉi tiu moderna tempo, la homaro havis vivstilon bazitan sur la nudaj necesoj, ĉar la superfluaĵo estis lukso rezervita por la supera klaso de riĉaj nobeloj kaj sinjoroj. La moderna vivo naskis novajn superfluaĵojn kaj vere senutilajn bezonojn, sed kiuj tamen eniras en la novan normalecon.

La plej grava koncernas la religian temon, ĉar se Dio kaj liaj elektitoj scias, ke la mensogo restas la mensogo eĉ se ĝi estas instruata dum jarcentoj, por moderna homo, la lernita mensogo havas la valoron de vero. Kaj ĝuste ĉi tiu alligiteco al tio, kion la homo konsideras agrabla, kondukas Dion inspiri la apostolon Paŭlo kompari la agrablan mensogon kun la agrablaj fabloj rakontitaj al infanoj. Ĉar en sia tera vivo la normala homo faras ĉion eblan por igi sian vivon agrabla. Ni diru en bildo, ke li supozeble preferas mielon al galo. Nu, "amante plezuron pli ol Dion", kiel Paŭlo profetas en 2 Tim. 3:4, lia elekto favoras la malstrikatan version de la kristana religio, kiun mi resumas per: "***Kredu al la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita***", punkto. Trovante ĉirkaŭ li amasojn, kiuj dividas ĉi tiun saman certecon, ĉi tiu agrabla mensogo estas ricevita de la falsa kristano kiel agrabla vero, kiun li pretas defendi kontraŭ ĉiu, kiu atakas kaj kondamnas ĝin; kio estas tute legitima, ĉar ĝi estas nekompleta kaj submetita al diaj postuloj rivelitaj en ĝiaj bibliaj profetaĵoj.

Mi estas konsternita kaj indignigita de la fakto, ke junaj kristanoj estas baptitaj, trejnitaj nur pri la skribaĵoj de la nova interligo. Dum ĉi tiuj novaj religiaj mesaĝoj nur havas sencon kiam ili estas etendaĵo de la instruoj de la malnova

interligo, la situacio ne nur estas danĝera, sed nur konfirmas la senutilecon de ilia religia engaĝiĝo: por Dio ili jam estas mortintaj kaj ilia ŝajna religia vivo faras ilin la lastaj reprezentantoj de la protestanta posteularo de la "Sardesa" epoko, al kiuj Jesuo diras ekde 1843: "**vi estas konsiderataj vivantaj, kaj vi estas mortintaj**", en Apokalipso 3:1.

La du interligoj estas kiel la du kruroj de homo, utilaj kaj necesaj por antaŭeniri. La deklaroj faritaj de la inspiritaj verkistoj de la Nova Testamento estas nur ĝuste interpretataj sub la egido de la fundamentoj metitaj en la Malnova Testamento. Ekzemplo klarigos mian punkton. En 1 Korintanoj 10:31, la apostolo Paŭlo diras: "*Ĉu vi manĝas, ĉu vi trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru ĉion por la gloro de Dio.*" Kie Dio malkaŝas Sian normon pri permesita manĝaĵo kaj trinkaĵo por homo? Nur en la Malnova Testamento, en la libro Levidoj, ĉapitro 11, kie Dio listigas purajn kaj malpurajn bestojn. Sed mi memorigas vin, se Paŭlo mencias ĉi tiun manĝaĵan temon, ĝi estas nur pro la paganaj ritoj, kiuj konsistis el prezentado de manĝaĵo kaj trinkaĵo al falsaj diaĵoj por beno. Ĉar la koncepto de "pura kaj malpura" estis klare difinita de Dio, la temo de lia reflektado koncernis nur la teorian malpurigon alportitan al manĝaĵoj submetitaj al ĉi tiuj paganaj ritoj. Ĉar ĉi tiuj ritoj estis praktikataj antaŭ ol esti vendataj en publikaj merkatoj. En siaj epistoloj, la apostolo Paŭlo dediĉas du ĉapitrojn al ĉi tiu temo de viandoj oferitaj al paganaj dioj. La unua estas Rom. 14 kie li ankaŭ mencias la elekton dediĉi unu tagon aŭ alian por aparta religia agado; tio, sen pridubi la reston de la sepa-taga sabato, objekto de dia ordono. Poste, ĉi tiu temo estas klare evoluigita en 1 Kor. 8. Ni legas en verso 1: "*Nun pri la manĝaĵoj oferitaj al idoloj, ni scias, ke ni ĉiuj havas scion. Scio ŝveligas, sed amo edifas.*" Paŭlo poste klarigas sian punkton: "*Se iu opinias, ke li scias ion, li ankoraŭ ne scias, kiel li devus scii. Sed se iu amas Dion, li estas konata de Li.*" » Paŭlo elstarigas du tipojn de kristanoj: la falsa kaj la vera. La falsa taksas sian falsan scion, dum la vera kontentiĝas ami Dion, kiu, rekonante lin, gvidas lin kaj direktas lian juĝon kaj pensadon.

Tiel, nescio pri la instruoj de la malnova atesto kondukas falsajn kristanojn misinterpreti la novan ateston kaj tiel malobei la lecionojn, kiujn Dio prezentis al ili. Tiamaniere, la falsa kristano malobeas la instruojn de la du atestoj, la "**du atestantoj**" de Dio laŭ Apokalipso 11:3. Necesas kompreni la inteligentecon de la plano de Dio koncerne ĉi tiujn du sinsekvajn interligojn: En la unua, Dio difinas la normojn de sanktigo, kaj en ĉi tiu unua interligo, la hebrea homo trovas sin alfrontita al diaj ordonoj kaj bestaj oferritoj, kiujn li devas obei sen la helpo de Dio. La rezulto estas tiel seniluziiga, kiel ĝi devus esti, kaj la bezono de forta motivado ŝajnas necesa por ŝiri la homon de lia egoismo. Por plenumi ĉi tiun bezonon, Dio organizas sian novan interligon, farante ĝin bazita sur sia sango verŝita en Jesuo Kristo. Tiel malkaŝante la senmezurecon de sia amo, Dio akiras de siaj veraj elektitoj la atendatan respondon. Ili sentas la deziron honori kaj glori Lin, kaj samtempe, Dio ofertas al ili Sian pardonon kaj helpon. Kaj tiel Li akiras la elektitojn, kiujn Li venis elekti.

Tiel, kontraŭe al tio, kion falsaj kristanoj kredas kaj asertas, la postuloj de Dio estas pli grandaj por kristanoj ol por judoj. Simple ĉar kristanoj profitas de la spertoj atestitaj en la malnova interligo kaj tial, la renovigo de iliaj eraroj pligravigas ilian kulpon. Ĉar la atestoj de la du atestantoj multobligas diajn

avertojn, sed la homo estas tiel supraĵa en sia religia aliro, ke li miskomprenas siajn dezirojn kiel realecon kaj lasas sin esti delogita de siaj revoj. Li alkroĉiĝas al sia etikedo de savo kiel la pendumito alkroĉiĝas al sia ŝnuro, jam mortinte "dufoje", ripetante al si senfine, ĉiun dimanĉon, dum li iras al la semajna diservo: "Mi kredas, ke Jesuo mortis pro miaj pekoj, tial mi estas savita." Dum lia tago de diservo atestas pri la peko heredita de Romo.

En siaj epistoloj, Paŭlo multigas siajn avertojn, siajn riproĉojn, kiuj estas la kialo de ĉiuj ĉi tiuj atestoj, kiuj sekvas la kvar Evangeliojn. Ĉar la mesaĝo de la nova interligo estas klare rivelita de ĉi tiuj kvar atestantoj elektitaj de Dio por rakonti, kia estis la tera ministerio de la Mesio-Savanto Jesuo Kristo. Vere, la verko de Kristo povas esti resumita en nur kelkaj frazoj aŭ kelkaj famaj versoj, kiel tiu de Johano 3:16: " *Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon.* " Ĉio estas dirita per ĉi tiu verso post la instruado de la malnova interligo. Plia detala klarigo estas donita en la epistolo adresita al la Hebreoj, la unuaj ricevantoj de la elaĉeto efektivigita de Jesuo Kristo, per lia libervola, elaĉeta morto. Kaj nur post ilia oficiala nacia malakcepto la oferto estis farita al la paganoj, por ke ili povu konvertiĝi kaj profiti de la graco, kiun lia perfekta vivo ofertita kiel ofero akiris. Sed en ambaŭ kazoj, estas Dio kaj li sole, kiu juĝas, ĉu la kandidatoj estas indaj je lia graco aŭ ne.

### M71 - La plej novaj francaj politikaj turnirkonkursoj

La nuna tempo estas markita de la plej novaj laŭleĝaj politikaj turniroj organizitaj en Francio. Mi skribas ĉi tiun mesaĝon merkrede, la 3-an (07) de julio 2024, kiu estas en dia tempo bazita sur la printempa ekvinokso (unua fojo) en la 5-a<sup>monato</sup>, monato metita sub la signo de "homo".

En ĉi tiu reala mezo de la dia semajno, ni troviĝas tri tagojn for de la dua raŭndo de la francaj parlamentaj elektoj. La antaŭeco de la naciisma partio RN mobilizis ĉiujn aliajn partiojn kontraŭ ĝi. Dum tri semajnoj antaŭ ĉi tiu semajno, ĵurnalistoj intervjuis la parlamentajn kandidatojn en la amaskomunikiloj. Kaj mi vidas rezulton aperi, al kiu pasinta sperto kutimigis nin. La malnova reflekso de "ĉiuj kontraŭ RN, eks-FN" reaperas, rezultante en malaltigita balotprocento por RN. Kaj jes, laŭ la konata formulo, la unua raŭndo estas la voĉdono de la koro, kaj la dua, la voĉdono de "ekskludo".

Kion ni spertas estas dia verko, ĉar la sekulara vivo estas organizita de Dio kaj liaj bonaj anĝeloj. " *La anĝelo Gabrielo* " agas hodiaŭ tiel same kiel li agadis en la tempo de Daniel, laŭ ĉi tiu atesto citita en Dan. 10:13: " *La princo de la regno Persujo kontraŭstaris al mi dudek unu tagojn; sed jen Miĥael, unu el la ĉefaj princoj, venis por helpi min, kaj mi restis tie kun la reĝoj de Persujo.* "

Ĉiela inspiro agas en ambaŭ tendaroj, tial, paralele al la teraj politikaj aŭ militaj konfliktoj, en la nevidebla vivo, senĉesa batalo kontraŭstarigas la anĝelojn de Dio al la anĝeloj de la diablo, kun la veto, la regado de la homa animo. Kaj en



ĉi tiu ludo, Dio ĉiam finas trudante sian elekton, venante en Miĥaelo por helpi siajn anĝelojn kiel en la tempo de Daniel, kiam necese. La homo faras grandan eraron apartigante la sekularan vivon de la religia vivo ĉar Dio, nia Kreinto, interesiĝas pri ĉiuj aspektoj de la vivo sur la tero kaj en la ĉielo.

Tion dirinte kaj komprenante, kio estas la nunaj leĝdonaj elektoj? La rimedoj per kiuj Dio direktas la vivon en Francio laŭ sia programo. Ni aŭskultu ĉi tiun ateston donitan de la granda reĝo Nebukadnecar, en Dan. 4:35, ĉar li pagis por lerni: "*Ĉiuj loĝantoj de la tero estas nenio en liaj okuloj: li agas laŭ sia plaĉo en la armeo de la ĉielo kaj kun la loĝantoj de la tero, kaj estas neniu, kiu haltigus lian manon aŭ dirus al li: Kion vi faras?*" Ĉu Dio ne diras, ke li levas aŭ malaltigas homojn? Li ne diras ĝin nur ĉar li faras ĝin. Unu post la alia, la grandaj regantoj prosperis kaj poste, en la elektita tempo de Dio, ili kolapsis, farante lokon por aliaj. Ĉi-foje, ses jarojn antaŭ lia triumfa reveno, la raviĝo de liaj elaĉetitaj elektitoj kaj la ektermado de la lastaj ribelemaj homoj, Jesuo Kristo ekigas la detruon de la nacioj. Jes, naciismo, kvankam legitima, estas engaĝita en sia fina batalo, kaj ĝi malvenkos. Ĝi malvenkos ĉar la fino de la epoko de la nacioj estis programita de Dio. Kaj post ĉi tiu epoko de nacioj venas la epoko de universala registaro, kiu, laŭ la espero de siaj kreintoj, ebligu eviti tiajn mortigajn naciismajn militojn. Tamen ĉi tiu lasta opcio kontraŭigos ilin al Dio kaj liaj elaĉetitaj, elektitaj sanktuloj, malgraŭ la homa paco, kiu vere establiĝis.

La elektoj do preparas grandajn seniluziigojn por ĉiuj. Jen la kaŭzoj: En lando laŭdire riĉa kiel Francio, tamen ŝuldiĝanta je 3.100 miliardoj da eŭroj, malriĉuloj estas multe pli multaj ol riĉuloj, kaj ilia manko de inteligenteco kaj edukado igas ilin postuli salajraltigojn, kiuj, se konceditaj, malfaciligos eĉ pli la eksportadon de la malalta nacia produktado. Sed same neinteligentaj kiel la malriĉaj masoj, politikaj gvidantoj promesas doni tiujn salajraltigojn. Diri, ke la afero estas neebila, estus malvere, sed por sukcesi, necesus akiri la konsenton de la riĉuloj, por ke ili konsentu redukti sian parton de la profito aŭ trudi ĝin al ili. Kaj en ĉi tiu kazo, temas pri la fuĝo de kapitalo kaj grizaj ĉeloj, la cerboj, kiuj desegnas la teknikan produktadon. Estas vere, ke mono estas tre malbone distribuita, sed tio estas kio faras, ke ĉiam ekzistis riĉuloj kaj malriĉuloj sur la tero. Egoismo estas fakto kaj trajto, kiu karakterizis la homaron ekde ĝia origino.

Estante la plej multnombra, la voĉoj de la malriĉuloj ĉiam estos la plimulto, en ĉi tiu Francio, kie elektoj okazas dum du raŭndoj. Kvankam relative plimulta en la unua raŭndo, la RN povas esti venkita nur en la dua; krome, ĝia poentaro povas nur esti reduktita kompare kun tiu de la unua raŭndo. La interago de voĉotranslokigoj kaj retiroj malebligas ĝian venkon. 35% de la balotantoj en la unua raŭndo fariĝos, maksimume, ĉirkaŭ 30% en la dua raŭndo. Sed bedaŭrinde por la francoj, politikaj elektoj prezentiĝas en la formo de "tri politikaj partioj", kiuj prezentas pli-malpli kongruajn apartaĵojn kaj, ĉefe, tre malamikajn unu al la alia. Kiel sub Bonaparte, prezidanto Macron unuigas centrajn eŭropajn mensojn. La maldekstra grupo, kiu kunigas la ekstremajn maldekstron kaj la centran maldekstron, kuniĝis por bloki la vojon de la RN, sed ili ne estas unuiĝintaj inter si. Dekstre, la RN gajnis multajn voĉojn aliĝante al ĝi kelkaj deputitoj de la gaŭla dekstro. Logike, la retiroj permesos la elekton de membroj de la Maldekstra Unio malprofite al la RN-deputitoj. Sed ne estas skribite en la ĉielo, ke la RN devas

veni al la povo por ripari la malbenitajn fruktojn hereditajn de antaŭaj registaroj; precipe malpli ol du aŭ tri jarojn antaŭ la mondmilito.

Do kio eliros el ĉi tiuj leĝdonaj elektoj? Situacio eĉ pli malfacila ol tiu, kiu regis antaŭ la eŭropaj kaj francaj elektoj, du elektoj por du kontraŭstaraj ĉambroj, unu defendanta la interesojn de financa Eŭropo, la alia tre malbone defendanta sian nacian intereson. Kaj ne estas koincido, ke ĉi tiuj du elektoj okazas sinsekve. Dio montras fingron al ĉi tiu absurda kaj malutila duobla regado, stulte akceptita de la manipulitaj kaj ekspluatataj malriĉaj masoj. Francio estas malnova demokratio, sed ĝi ĉiam estis tia nur laŭnome. La vorto demokratio signifas regadon al la urbo, tio estas, al la popolo. Sed al la popolo rekte, sen perantoj. Tamen, adoptante monarĥajn kutimojn, demokratio prenis nerektan formon per reprezentantoj de la popolo, kiel estis la kazo en la asembleo de la Ĝeneralaj Ŝtatoj sub Ludoviko la 16-a. La komparo estas des pli pravigita, ĉar ĉi tiu reprezentado estis triobla, konsistanta el la monarkio kaj la nobelaro, la religia pastraro, kaj la Tria Ŝtato, tio estas, la bezonantaj homoj. Kio respondas en nia nuna situacio al la prezidenta partio, la Dekstro kaj la Maldekstro. Komence de la 5-a <sup>Respubliko</sup>, la pastra partio ankoraŭ estis reprezentita sub la nomo MRP. Poste ĉi tiu reprezentado malaperis kaj la centrista Dekstro kaj la centrista kaj komunista Maldekstro restis vizaĝ-al-vizaĝe. La triobla reprezentado markis la finon de la monarĥista reĝimo anstataŭigita de la respublikana reĝimo. Ankaŭ, nia nova nuna triobla reprezentado venas marki la finon de la respublikana reĝimo, tiel anoncanta la finon de la nacio Francio, post sufiĉe mallonga tempo.

Ĉio kontraŭas la ekstreman dekstron kaj la ekstreman maldekstron: profitadministrado, kaj precipe enmigrado. Ĉar ĉi tie denove, aŭskultante nur siajn korojn kaj siajn humanismajn sentojn, la maldekstruloj malfermas sian landon al la tuta mondo. Ili ne estas realistoj sed ideologoj, sekve, ili kreas problemojn por si mem sen plani kiel solvi ilin. Dum jaroj, ekde iu Michel Rocard, oni ripetis ĉi tiun esprimon: "Francio ne povas bonvenigi la tutan mizeron de la mondo" kaj aliaj aldonis "Jes, sed ĝi povas preni sian parton." Tial maldekstra kaj centrista Francio faras al si sian devon bonvenigi ĉiujn fremdulojn, kiuj venas al ĝi.

Tamen, sub eŭropa influo, Francio malindustriiĝis kaj ĝia senlaboreco pliiĝis. Ĝi neniam resaniĝis post la naftokrizo de 1974 kaj de tiam nur ŝuldiĝis por pagi siajn elspezojn. Kaj nia nuna ŝuldo havas ankoraŭ plian similecon al la epoko de Ludoviko la 16-a.

La nuna situacio resumeblas kiel senĉesa politika luktado, kiu fariĝis sencela ĉar ĝi estas senefika, konsiderante la poziciojn de ambaŭ flankoj tiel fiksjaj kaj neŝanĝeblaj. Tamen, dum jardekoj, la sama afero okazas kun religio. Post jarcentoj da mortigaj luktoj, en Francio kaj Eŭropo, la religia luktado ĉesis. Ĉiu restis fidela al sia pozicio, kaj la trankviligita respublikana reĝimo decidis lasi ĉiun libere praktiki sian kristanan religion komence, poste sian islaman religion ekde la fino de koloniigo. Kaj kiel mi jam diris, laŭlonge de la tempo, la proporcioj de la reprezentado de Islamo grandege pliiĝis, tiel ke por Dio, ĉi tiu islama loĝantaro estas prokrastita bombo; kaj la tempo por ĝia ekigado venis. Kio anoncas ĉi tiujn aferojn estas ĝuste la fundamenta rolo, kiun enmigrado ludas en niaj nunaj elektoj. Francio falis en kaptilon, kiun ĝia sekularismo kaj parta ateismo igis ĝin ignori. Ŝia homa rezonado konvinkis ŝin, ke la paca vivo

dependas nur de la bonvolo de la homoj kaj ilia eduknivelo. Ŝi estis konvinkita, ke barbareco estis nur la sekvo de ĉi tiu manko de edukado. Kaj parte, ŝi ne tute eraris. Dum jaroj paco eblis inter la denaska loĝantaro kaj la fremda loĝantaro bonvenigita; eĉ estante islama. Sed jen la problemoj por francaj intelektuloj: ĉio estas tempoproblemo. La situacio de unu tago jam ne estas la situacio observita dek ĝis kvindek jarojn poste. La proporcioj de la popoloj tute ŝanĝiĝis. Kun la eŭropaj interkonsentoj, multaj eŭropanoj enmigris al Francio, venante el ĉiuj aliaj EU-membrolandoj. Rezulte, la normoj pri antaŭnomoj tute ŝanĝiĝis. En la ĉiutaga kalendaro, multaj famaj antaŭnomoj estas novvenintoj el eksterlando. Kaj la franca loĝantaro konsistas el pluraj generacioj de angloj, germanoj, italoj, hispanoj, portugaloj, ktp. Islamaj ĉeĉenoj el la Oriento, aliaj islamanoj el Magrebo, poloj, hungaroj kaj aliaj nun establiĝas en ĉi tiu lando, kie la socio de antikva Babelo reproduktiĝas. Kaj se Dio ne ekzistus, tio ne prezentus nesupereblan problemon. Nur, li ekzistas, kaj li dolore sciigos ĝin; ĉar liaj lecionoj, registritaj en lia sankta Biblio, estas ignorataj kaj malestimataj de la homa amaso.

Vorta homa turnirado ĉesos, kaj milita kaj civila milito anstataŭigos ĝin. Kaj kiam la nombro de viktimoj dezirata de Dio estos atingita, sur la tero, la nacioj estos ruinigitaj. La postvivantoj de ĉi tiu hekatombo ne revivigos la malnovan nacian reĝimon, ĉar ili kulpigos ĝin pri la kaŭzo de ĉi tiu lasta granda konflikto, kiu ruinigos la naciojn. Ili kune formos tutmondan regadon, pensante ĉi-foje atingi totalan sekurecon. Estas kun ĉi tiu momento en la historio en menso, ke, sub inspiro de Jesuo, Paŭlo faris sian deklaron, kie li diras, en 1 Tes. 5:3: "*Kiam oni diros: Paco kaj sekureco, tiam subita detruo venos sur ilin, kiel naskodoloroj sur gravedulinon, kaj ili ne eskapos.*" Nur en ĉi tiu fina kunteksto ĉi tiu profetaĵo plenumiĝos en sia tuta precizeco. Ĉar neniam antaŭe la homaro sukcesis establi situacion de vera "**paco kaj sekureco**". La minaco de tragedio estis konstanta ene de la nacioj kaj je la internacia nivelo. Dum interna paco estis la rezervejo de eŭropanoj dum jardekoj, samtempe, en Afriko, la Oriento kaj la Mezoriento, militoj sinsekvis, kaŭzante multajn mortojn.

Lastmomente, mi eksciis, ke 50% de francoj opinias, ke la FN ne havas sian plimulton de elektitaj reprezentantoj, tiel konfirmante mian propran analizon pri la temo. Protestant homaro do ŝajnas vere obstine rezista al ĉia pridubado de siaj individuaj elektoj. Mi jam povas imagi, kian rezulton sen absoluta plimulto por iu ajn partio donos. Sed kio hodiaŭ estas danĝera problemoj, ne ĉiam estis tia. Fakte, la problemoj ne estas la politiko mem, sed la ŝanĝo en la mensstato de homoj engaĝitaj en politiko, kiun la 5-a <sup>Respubliko</sup> igis postulema, necedema, kaprica per sia facila kaj trudita absoluta plimulta regado. La Dio de la ĉielo volas revenigi Francion al la kondiĉoj de la 4-a <sup>Respubliko</sup>; escepte ke la prezidanto konservas la rajtojn de la 5-a ' dum en la 4-a ' lia titolo estis vere pure honora. En ĉi tiu scenaro, leĝproponoj estos sisteme blokita se ili ne konformas al la konceptoj de la tri grupoj. Se la dekstra RN estas en la povo, la maldekstro kaj la centro blokas ĝin, do ĝi povas nur aprobi leĝojn favorajn al la maldekstro, kiel ekzemple plibonigi aĉetpovon. Sed ĝiaj enmigraĵaj leĝoj estos sisteme blokita.

La granda politika malordo spertita en la dua demokratio en la kristana historio, post Usono, respondas al la demonstraĵo, por kiu Dio kreis la teron de

peko. Peko estas la frukto de la libera elekto farita de pekuloj, kaj la fiasko de la demokratia reĝimo pravigas la Kreinton, kiu, en Jesuo, diris: "**sen mi vi povas fari nenion**", krom stulteco kaj tragedio. La modelo de Usono jam montris siajn fruktojn de perforto kaj murdo akceptitaj kiel neeviteblaj. Tial tio, kio okazas en Francio, alprenas pli grandan gravecon por Dio, pro ĝia longa historia pasinteco kaj ĝia proklamo de la "rajtoj de homo kaj civitano". Krome, post longa katolika periodo, ĝia pasinteco kaj nuntempo markitaj de ateismo faras ĝin privilegia ekzemplo. Kiu povas pli bone montri ol Francio, ke disiĝo de Dio portas abomenan kaj detruan frukton de malespero, unue kaj ĉefe, por sia propra loĝantaro? Dek jarojn malfrue, Francio imitis Usonon kaj suferas la konsekvencojn, sed konsekvencojn pligravigitajn de ĝia nekapablo severe puni malbonon; ion, kion Usono ne faras, firme punante krimulojn kaj deliktulojn. Pro siaj humanismaj valoroj kaj sociaj rajtoj, malbono pligraviĝas en Francio pli ol aliloke. Francio estis la kvara <sup>mondpotenco</sup> antaŭ ol esti ekspluatata kaj ruinigita de la eŭropa alianco, sed ĝi estis, kaj restas, unu el la "**dek kornoj**" de la eŭropaj regnoj profetitaj en Daniel kaj Apokalipso. Ĝia historia subteno al la romkatolika reĝimo pravigas ĝian rolon kiel privilegiita dia celo.

Kaj poste, alia kialo instigas min preni tre serioze la politikan krizon, kiun Francio nuntempe spertas. Jam en Francio plenumiĝis la unua formo de "**la besto leviĝanta el la abismo**" per la Franca Revolucio kaj ĝia epoko de "Teroro", kiu daŭris jaron, ĝis la tago, de unu 27-a de julio ĝis la sekva, en 1793-1794. Per la ludo de ĝia subtila prezento, Dio profetas renovigon de ĉi tiu tipo de revolucia fakto. Kaj nia tempo de krizo estas tial tre favora por ke civila milito formiĝu en ĉi tiu lando celita de Dio. Nu, ĉi tiu lando estas ankaŭ tiu, kiu ricevas la lumon, kiu lumigas la profetaĵon de Daniel kaj Apokalipso en ĝia tuteco, la dua plenumiĝo de la revolucia "Teroro" tial havas ĉiun kialon plenumiĝi en ĉi tiu sama lando, kiu, ekipita per nukleaj armiloj, restas la sola eŭropa nuklea potenco de kiam Anglio forlasis EU-on. Estas vere, ke en 1917, la rusa revolucio reproduktis la francan eventon, sed Rusio ne estas parto de la "**dek kornoj**" celitaj de la dia profetaĵo; ĝi estas krome, de ortodoksa religio, metita ekster la eŭropaj "**dek kornoj**" ligitaj al katolikismo kaj protestantismo. Mi timas, tial, ke la nunaj elektoj kreos politikan malstabilecon, kiu favoros la eksplodon de interna milito sur franca grundo. Ĉi tiu situacio favoros la islamisman atakon kontraŭ Italio kaj Francio, fare de la "**reĝo de la sudo**" de Dan. 11:40. Kaj en la tempo elektita de Dio, sen Francio aŭ Usono, Eŭropo estos sufiĉe malfortigita por ke Rusio lanĉu sian ofensivon kontraŭ ĝi, en la nomo de la "**reĝo de la nordo**" de ĉi tiu sama verso.

#### Francaj leĝdonaj elektoj de la 7a de julio 2024: Planita morto

Finite! La francoj voĉdonis libere ĉi-dimanĉe, la 7-an de julio 2024, kaj la malplej, kion mi povas diri, estas, ke ĉi tiu fatala tago, jam malbenita de Dio kiel falsa sepa tago, estos aparte malbenita de la francoj post mallonga tempo. Ĉar la rezulto de ĉi tiuj elektoj estas tiu de la plej malbona antaŭvidebla scenaro: Francio nun estas neregebla demokratie, ĉar tri grupoj de deputitoj, de proksimume egala forto, trovas sin elektitaj por sidi en la Nacia Asembleo. La ciferoj por ĉi tiuj

reprezentadoj estas por la NFP, 182, el kiuj la plimulto estas de la partio LFI, 11 de diversaj maldekstruloj, 165 por la centrista grupo nomata "Kune" favora al la prezidanto, 66 por la dekstra grupo LR, 143 por la partio RN sole, kaj 10 de diversaj dekstraj deputitoj.

Neniu el ĉi tiuj grupoj kapablas kolekti absolutan plimulton. Kaj la NFP, kiu venkis, kaj kiun mi interpretas kiel "Novan Trompaĵon en Pli Malbona" aŭ "Novan Kompatindan Farson", malkovros, se ĝi transprenos la registaron, la plezuron vidi siajn mezurojn sisteme blokita de sistema opozicio de la absoluta plimulto de siaj kontraŭuloj el ĉiuj tendaroj. Kiel mi diris, en ĉi tiu dua raŭndo, la RN, tiel timata kaj kritikita de amaskomunikilaj ĵurnalistoj, vidis sian unuan raŭndo-procenton ŝrumpi kiel "ŝagrina ledo". Sed la situacio sufiĉe bone konvenas al ĝi, ĉar ĝia estonta kandidato por ĉefministro, s-ro Bardella, jam avertis, ke li ne transprenos la registaron sen akiri absolutan plimulton; do li estas ekster danĝero.

Nun mi povos klarigi kial ni atingis ĉi tiun seniluziigan rezulton por la RN kaj por la tuta Francio. Ĉio baziĝis sur malbona analizo de la ciferoj el la balotenketoj faritaj de la balotenketaj institutoj. La procentoj akiritaj en ĉi tiuj balotenketoj inkluzivas homojn simpatiajn al la RN. Kaj la ŝlosilo de la eraro kuŝas en la N en ĉi tiu akronimo. La eraro de ĵurnalistoj, kiuj perdiĝas en ekonomiaj analizoj, estas ne kompreni, ĉar ili persone ne dividas ĝin, la kaŭzon de la ekzisto de ĉi tiu "naciisma" spirito, kiun ili atribuas al la abomeninda kaj historia "ekstrema dekstro". Kontraŭe al ĉi tiu amaskomunikila kaj politika juĝo, la RN ŝuldas sian altan procenton nur al la subteno donita de homoj maldekstrmaj, kiuj, kiel mi, kaj mi atestis pri tio, ne povas trovi maldekstran naciisman partion en Francio. Tamen, la danĝero kaŭzita de malamika islama kaj afrika enmigrado estas tiel forte sentita de ĉi tiuj homoj kun maldekstraj sociaj ideoj, ke ili estas devigitaj voĉdoni por ĉi tiu origine dekstra RN-partio. Ĉi tiuj balotantoj, kies koroj estas tiel dividitaj inter socia elekto kaj la politika elekto de batalado kontraŭ enmigrado, ne estas tute engaĝitaj al la Nacia Kunveno. Ankaŭ, en la dua raŭndo de la elektoj, la kreado de la Nova Popola Fronto, unuiganta la ekstreman kaj centristan maldekstron, allogis ilin kiel mielo altiras muŝojn kaj abelojn.

Sed alia klarigo devas esti konsiderata por aldoni ĝin al la antaŭa. Ĝi estas, ke enmigrado en Francio estas ligita al ĝia rajto je la grundo adoptita ekde la 3-a de julio 1315 sub la regado de reĝo Ludoviko la 10-a la Hutino. Ĉi tiu rajto estis konfirmita kaj enmetita en la francan juron la 23-an de februaro 1515 sub la regado de Francisko la 1-a, kiu malfermis la akcepton al italaj familioj edziĝante al si, Katerina de Mediĉo. La leĝo spertis modifojn en 1804, kaj en 1851, ĝi malfermis la duoblan rajton je la grundo, tio estas, la aŭtomatan atribumon de nacieco al ĉiu individuo naskita en Francio de fremda gepatro mem naskita en Francio. Sed post ĉi tiu dato, nuntempe, fremdaj virinoj venas naski en Francio por ke ilia infano profitu de franca nacieco. La leĝo estas do perversa kaj ne respektata. Sed ni rimarku, ke la dato 1851 tre proksime sekvas la daton 1843, en kiu la dia malbena trafas la okcidentan kristanan mondon. La nomoj de la nunaj parlamentaj kandidatoj sole atestas pri ilia fremda deveno. Francio do konsistas plejparte el enmigrintaj familioj. Sed tiu konstanta enmigrado venis el katolikaj eŭropaj landoj, nome italoj, hispanoj kaj portugaloj, kiuj ne kreis problemojn en la



same katolika monarĥa Francio, kaj des malpli en la respublikana Francio. Tial estas kompreneble, ke por tiu plimulto de homoj, kiuj mem venis de eksterlando, la ideo mem redukti enmigradajn rajtojn fariĝas neeltenebla kaj netenebla. Nur malplimulto el ili, la plej inteligentaj, reagas malsame, vidante, ke la islama vivo de Islamo estas nekongrua kun la sekulara aŭ kristana katolika franca pensmaniero, kaj ke ĝi hodiaŭ reprezentas realan danĝeron por la tuta nacio. Tial, malgraŭ siaj iluzioj, la Nacia Kunveno neniam atingos la potencon en la nacie respublikana Francio. S-ro Dupont-Moretti, la nuna advokato kaj ministro pri justico, jam faris tiun observon, kiu klarigas tiun neeblecon: "Kiel vi atendas, ke mi, kiu havas duoblan naciecon, povu voĉdoni por la Nacia Fronto?"

Tria kialo klarigas la permanentan fiaskon de la FN aŭ RN. Ĉi tiu partio estas oficiale klasifikita kiel dekstra partio kaj por multaj, ekstremdekstra. Ĝia stabila kaj permanenta balotbazo estas tial ligita al la valoroj de la dekstro, kiuj favoras la riĉulojn. Tamen, en Francio, estas multe pli da malriĉuloj ol riĉuloj, kiuj nepre reprezentas tre privilegiitajn francojn, de fremda deveno aŭ ne, sed kiuj restas malplimulto en la tuta lando. Ankaŭ, ĉi tiu proporcio aperas en ĉiuj elektoj, distordita de la kunveniĝo de kelkaj malriĉuloj, kies maltrankvila spirito estas naciisma. La voĉoj grupigitaj de la RN restas tio, kio estas homaj aliancoj, tio estas, aliancoj de supraĵaj cirkonstancoj unuigitaj nur per la temo de enmigrado. Ankaŭ, ĉi tiu dia juĝo rivelita en Dan. 2:37 povas aplikiĝi al ĝia kazo: "*Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar kun homaj aliancoj ili miksiĝos; sed ili ne kuniĝos unu kun la alia, same kiel fero ne alianciĝas kun argilo.*" Jen kio rezultas el la alianco unuiganta malriĉajn maldekstrajn homojn kun riĉaj dekstraj homoj. Kiel la sovaĝa besto respondanta al la voko de la arbaro, la maldekstraj homoj, kiuj voĉdonas por RN en la unua raŭndo de la elektoj, respondis al la supera socia oferto prezentita en la dua raŭndo de la maldekstra respublikana fronto de la Nova Popola Fronto.

En Francio, voĉdonado jam ne malkaŝas la dekstran aŭ maldekstran engaĝiĝon de balotantoj, kiuj decidas kaj voĉdonas malsame laŭ la koncernaj temoj. La ciferoj prezentitaj de balotenketaj institutoj estas tial ankoraŭ tre misgvidaj.

Tiel, post kiam la momento de venko, kiu malhelpis la RN regi Francion, pasos, la voĉdonantoj malagrabla malkovros, ke la politika situacio en la lando plue pligraviĝis pro ilia voĉdono. La sekvo do povas esti nur "katastrofo" kaj ni ne devas forgesi, ke la anonco de "**katastrofo**" estas dia specialaĵo laŭ Dan. 10:1: "*En la tria jaro de Ciro, reĝo de Persujo, vorto estis rivelita al Daniel, kies nomo estis Beltŝacar. Tiu vorto, kiu estas vera, anoncas grandan katastrofon. Li atentis la vorton, kaj li komprenis la vizion.*" Nu, komparebla "**vizio**" koncernas nian tempon, en Apokalipso 1, en versoj 13 ĝis 16, kie la diferenco kun Daniel baziĝas sur la anstataŭigo de la simbolo de la greka dio Zeŭso, aŭ romia Jupitero, "**la fulmo**", per tiu de la "**suno**" glorita de Romo dum ĝia pagana, tiam false kristana historio. Tiel, ekde la lanĉo de la Kristana Elektito, Jesuo profetas por nia "**fin tempo**" la "**katastrofon**" de la "**suno**" honorata kiel pagana diaĵo ekde la jaro 321. Kaj ĉi tiu "**katastrofo**" prenas la formon de la "**tri lastaj trumpetoj**"; la 5a<sup>kaj</sup> 6a<sup>de</sup> Apokalipso 9, kaj la 7a<sup>de</sup> Apokalipso 10 kaj 11; "**tri grandaj malfeliĉoj**" sinsekve.

Mi ŝatus rimarkigi, ke mi ne intence citis ĉi tiun "**sunon**", kiu, adorata en la unua tago de la antikvaj paganoj kaj falsaj kristanoj, konsistigas la "**markon**" de "**la besto**", kies "**nomumo estas 666**"; kiel la numeron de la paĝo, sur kiu mi troviĝas, en la verkado de mia dokumento.

Nun, pro tiu dia malbeno, ni devas ankaŭ atribui la politikajn problemojn, kiuj ekestas en Francio, al la sola volo de Dio damaĝi ĝin. Ĉar por ŝi, venis la tempo pagi pro ŝiaj sennombraj krimoj faritaj kontraŭ lia ĉiela regado. Al li la francoj ŝuldas la fakton, ke ili troviĝas vizaĝo kontraŭ vizaĝo, apartigitaj en tri grupojn de preskaŭ egala forto. Kaj mi timas por ili, ke la blokado starigita de la du kontraŭstaraj trionoj estis unu blokado tro multe. Ĉar ĝi pruvas al la RN-triono, ke la demokratia principo **neniam permesos al ĝi** regi Francion; en malespero, ĝi havos neniun alian rimedon krom perforto. Kontraŭe al tio, kion asertas la ĵurnalistoj, kiuj malamas ĝin, la RN ne perdis voĉojn en la dua raŭndo pro la "nigra ŝafo" identigita en ĝiaj kandidatoj, sed nur ĉar la kontraŭstaraj du trionoj eniris en hipokritajn nenaturajn aliancojn, tiel malkaŝante sian veran naturon kiel homoj sen skrupuloj, sen iu ajn animhonesteco kiel ĝia cinika juna prezidanto kaj liaj subtenantoj. Ne estas kialo serĉi klarigojn ie ajn krom en matematiko. Du trionoj unuiĝintaj ĉiam venkos izolitan trionon. Ĉar Francio ĉiam estis regata de malplimultoj kaj la nuna tendaro de prezidanto Macron estas multe pli malsupera ol la tendaro de RN, eĉ izolita. Por RN, malsukceso jam ne estas demando pri nombroj, sed demando pri ideologio, kiun la kontraŭaj du trionoj demonigis por vivo aŭ morto. Kaj per komparo kun la italaj kaj germanaj faŝistoj de la Dua Mondmilito, la plej virulentaj el la FN-tendaro eble finos agi kiel faŝistoj. Ĉu ne estas tempo por Dio renovigi monstrecon por instigi sian Trian Mondmiliton? La plej ridinda afero en nia nuna situacio estas vidi tiujn, kiuj denuncas la riskon de franca faŝismo subtenanta, je la kosto de siaj propraj vivoj, ukrainan faŝismon, prezentitajn kiel herooj de la lando kaj paradante en "SS"-uniformoj, portante la svastikon de Hitler. Jen kion francaj ĵurnalistoj rimarkis en Kievo en 2013, dum la Majdana puĉo; tiutempe, ili estis tre surprizitaj de tio, kion ili vidis. La samaj ĵurnalistoj ŝajnas esti tute forgesintaj hodiaŭ, kio surprizis ilin. Ĉar la faktoj estas nerefuteblaj, kaj en sia anarkia libereco, Ukrainio legitimis kaj rigardis kiel siajn naciajn heroojn la aktivajn membrojn de la mem-proklamita nazia grupo nomata Azov. Ili estis la unuaj, kiuj alfrontis la rusan armeon en 2022 kaj jam batalis kontraŭ siaj ruslingvaj kaj rusofilaj naciaj fratoj en Donbaso ekde 2014, kaj tra la tuta Ukrainio ekde 2013 kaj eble eĉ antaŭ tiu dato.

La sperto en Ukrainio klarigas la kaŭzon de ĝia milito kontraŭ Rusio. Ĉar kontraŭ-rusa naziismo disvolviĝis tie kiel en Germanio inter 1930 kaj 1940, kie naziismo malrapide gajnis la fidon de la germana popolo; kaj la plej rezistemaj kontraŭuloj estis simple murditaj, kiel la gvidantoj de la "SA" en "la Nokto de la Longaj Tranĉiloj". En Ukrainio, la malamo al rusoj estis simple revekita de Dio, post jaroj da trankvilo kaj malstreĉiĝo inter ukrainoj kaj rusoj. La batalo apud la germanaj nazioj kontraŭ la rusoj estis rekomencita en 2013 fare de la generacio heredanta la naziajn valorojn de sia heroo, la "Waffen-SS", nomita Bandera. Sed la rakonto prezentas sin kun kelkaj diferencoj, ĉar ĉi-foje la juna prezidanto de nazia Ukrainio elektita en 2019 estas mem juda kaj de rusa deveno; ĉiuj kriterioj por ignori kaj maski la tre realan ukrainan naziismon, kiu kondukis lin al lia

prezidanteco kaj trenis kun si la tutan Okcidentan EU-on, la ĉefan celon de la kolero de Dio.

### M72 - Vera Kredo kaj Kredo

Vera fido kaj kredo resumas kio estas vera kaj falsa fido. Malsamaj procezoj de homa penso karakterizas ĉiun. Kaj ni komprenos, ke Dio povas aprezi la unuan kaj malbeni la duan.

Ni unue ekzameniu, kio karakterizas veran fidon.

Kredo estas mistero, neklarigebla natura donaco produktita en libera kreitaĵo. Mi ofte diris tion, sed ĝi estas fundamenta punkto, kiu kontraŭdiras la ideon pri determinismo trudita de Dio kaj kiun homoj nomas antaŭdestino. Efektive ekzistas antaŭdestino, sed ĝi estas konata anticipe, nur de Dio, kies Spirito regas la tempon mem. Kio estas tempo por eterna Dio? Por li kaj por ni, ĝi estas pasema momento, kiu konstante antaŭeniras. Sed male al ni, liaj teraj kaj ĉielaj kreitaĵoj, por kiuj ĉi tiu tempo estas kalkulita kaj mezurata, por Dio, ĝi restas tute senlima. Li estas la kreinto de la nocio de tempo mem. Li povas rigardi la pasintecon, la paseman nuntempon kaj la estontecon absolute. Tial eblas por li scii anticipe la vivdecidojn, kiujn ĉiuj liaj kreitaĵoj faros en plena libereco enirante la vivon. Por akcepti ĉi tiun klarigon, ni nur bezonas rezoni inteligente kaj diri al ni mem: se Dio vokas ĉiujn siajn kreitaĵojn al juĝo, tiam ĉiu el ili estas plene respondeca pri siaj elektoj; ĉar se tio ne estus la kazo, kiel li povus juĝi ilin? Eniro en la vivon ofertas al ĉiuj liaj kreitaĵoj la samajn ŝancojn kaj la samajn riskojn, ĉar estas en plena libereco, rilate al Dio mem, ke ĉiu orientas siajn poziciojn kaj siajn opciojn, sur kiuj ĝi decidas konstrui sian ekziston. Dio konfirmas ĉi tiun liberecon, grandioze kaj klare, dirante en Deuteronomio 30:19-20: "*Mi atestas hodiaŭ kontraŭ vi la ĉielon kaj la teron, ke **Mi metis antaŭ vin la vivon kaj la morton, benon kaj malbenon** . Elektu la vivon, por ke vi vivu, vi kaj via idaro, por ami la Eternulon, vian Dion, por aŭskulti Lian voĉon kaj por alkroĉiĝi al Li . Ĉar tio estas via vivo kaj la longo de viaj tagoj , por ke vi loĝu sur la tero, kiun la Eternulo ĵuris doni al viaj patroj, al Abraham, Isaak, kaj Jakob . "*

Ne estas ambigueco en la vortoj de Dio. Li ofertas sian amon aŭ morton; tio en la nomo de sia unika glora dia naturo, estante la sola Kreinto, kiu elektis krei liberajn vivantajn estaĵojn por dividi kun ili sian aman naturon. Por atingi la finan rezulton, li konsentis pagi en Jesuo Kristo ekstreme altan prezon, kiu per si mem distingas lin de ĉiuj aliaj formoj de paganaj diaĵoj de falsaj religioj. Efektive, kion petas la falsaj dioj de ĉi tiuj religioj inventitaj de homoj mem, eĉ se la anĝelaj demonoj kuraĝigis ilin? Esti servataj, honorataj kaj adorataj, eĉ postulante homajn

oferojn por konfirmi sian submetiĝon. La vera Kreinto Dio faris ĝuste la malon: li ofertis kiel oferon sian homan korpon nomatan Jesuo, kiu venis sur la teron kiel la "mesio", tio estas, kiel la enkarniĝo de la dia sanktoleado. En la formo de tera karno, la Spirito de Dio venis por froti ŝultrojn kun siaj homaj kreitaĵoj. Por plenumi ĉi tiun savan ministerion, Miĥaelo, "**unu el la ĉefaj gvidantoj**" de la anĝeloj, laŭ Dan. 10:13, forlasis la ĉielan vivon por enkarniĝi sur la tero, kie li naskiĝis kiel alia homa bebo: tamen, grava detalo faras ĉi tiun bebon la portanto de la tuta vivo, ĉar li prenas formon en la korpo de juna virga knabino, nomata "Maria" aŭ en la hebrea, "Miriam." Kaj ĉi tiu nomo, kiu signifas amarecon, profetas, en si mem, la amaran sperton de ĉi tiu juna knabino, kiu vidos sian dian filon morti krucumita.

En nia tempo, kaj ekde la morto de Jesuo Kristo kaj lia resurekto post tri tutaj noktoj kaj tri tagoj, la pruvoj sur kiuj homoj devas konstrui sian fidon ne estas en la estonteco, sed jam ĉio en la pasinteco. Homoj kiel ni sinsekvis unu la alian vivante sur la tero. Ni ĉiuj povus verki libron rivelante la spertojn, kiujn ni havis dum nia ekzisto, sed ĝi havus neniun veran intereson. Male, malkovri ateston kolektitan pli ol 6000 jarojn ekde la unua kreita homo, Adamo, utilas ne nur por kontentigi nian homan scivolemon, sed por malkovri la pruvojn, kiuj konfirmas la ekziston de la granda kreinto Dio, la Ĉiopova, kvankam nevidebla al niaj karnaj okuloj.

Hodiaŭ, la deziro kompreni instigas virojn kaj virinojn entrepreni tiel nomatajn arkeologiajn elfosadojn. Kion ili povas trovi? Pruvon, ke homoj ĉiam vivis sur la tero? Kial fosi la teron, kiam en sia Sankta Biblio, Dio konfirmas ĉi tiun longan homan sinsekvon, sed ankaŭ donas iliajn nomojn, por kelkaj, kion ili faris, kaj ofte la aĝon, kiam ili mortis. La Sankta Biblio fariĝis por mi la tero, kiun mi elfosis kaj fosis, kaj miaj malkovroj nun estas prezentitaj en miaj profetaj verkoj, por ke la veraj elektitoj de Jesuo Kristo povu malkovri ilin, admiri ilin kaj ami ilin. Sed la vera intereso de ĉi tiu deĉifrita profeta biblia revelacio estas povi identigi la vojon, laŭ kiu liaj elektitoj devas iri; kion ĉi tiu revelacio permesas malkaŝante la diversajn aspektojn de la falsa kristana religio.

Kiel oni fariĝas servisto kaj "filo de Dio"? Oni ne fariĝas tia ĉar oni naskiĝas "filo de Dio" aŭ neniam estos. De mia unua spiro, miaj unuaj infanecaj pensoj, mi serĉis Dion. Samtempe, mia vera baptopatrino, mia onklino nomata "Eva", kiu elektis kaj trudis al mia patrino ĉiujn miajn antaŭnomojn, "Jean-Claude, Samuel", kaj kiu estis de la Darbyisma religio, nur konfirmis ĉi tiun fidon al Dio, kiu ŝajnis al mi simple logika kaj nediskutebla. Kaj ĉi tiuj tri antaŭnomoj resumas laŭorde mian tutan teran sperton.

En Johano, kiu signifas "Dio donis", la Spirito konfirmas sian selekteman elekton de sia servisto, kiel konfirme de ĉi tiuj klarigoj donitaj de la anĝelo de la Sinjoro al Zeĥarja, la tera patro de Johano, la baptisto, laŭ Luko 1:13-17: "*Sed la anĝelo diris al li: 'Ne timu, Zeĥarja; ĉar via preĝo estas aŭdita. Via edzino Elizabeto naskos al vi filon, kaj vi nomos lin Johano.'*" (v14) *Li estos ĝojo kaj feliĉo por vi, kaj multaj ĝojos pri lia naskiĝo.* (v15) *Ĉar li estos granda antaŭ la Sinjoro. Li ne trinkos vinon nek ebrigaĵon, kaj li estos plena de la Sankta Spirito, jam de la ventro de sia patrino .* (v16) *Li turnos multajn el la Izraelidoj al la Sinjoro, ilia Dio.* (v17) *Li iros antaŭ Dio en la spirito kaj potenco de Elija, por*

turni la korojn de la patroj al la infanoj kaj la malobeemajn al la saĝeco de la justuloj, por pretigi por la Sinjoro popolon preparitan por li .

En Johano, Dio plenumis la profetaĵon de Malaĥi 4:5-6: “ *Jen Mi sendos al vi Elijan, la profeton, antaŭ ol venos la granda kaj timinda tago de YHWH. Li turnos la korojn de la patroj al la infanoj, kaj la korojn de la infanoj al iliaj patroj, por ke Mi ne venu kaj ne frapu la teron per malbeno .*”

Ĉi tiujn aferojn antaŭdiris en la 5-a jarcento a.K. la lasta profeto de la antikva " **atestanto " de Dio** . Multaj homoj havas la antaŭnomon "Johano" sen ke tiu nomo reprezentu ilian personecon. Ĉi tiu principo validas nur por viroj vere apartigitaj de Dio por aparta spirita ministerio konsekrita kaj sanktigita por lia servo.

Jesuo siavice konfirmas la spiritan ligon, kiu ligas Elija kaj Johanon en Mateo 11:13-14: " *Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profetis ĝis Johano; kaj se vi volas kompreni, tiu Elija estas la venontulo.* "

Mia meza nomo, "Claude", signifas lama; ĝi elvokas la tempon, kiam mi okupis min per la plezuroj de la mondo, igante mian najbaron danci, estante gitaristo. Mia malgranda muzika talento tiam estis bone uzata por komponi muzikon kaj verki kantotekstojn por kantoj, kiujn la Spirito inspiris en mi. Kaj kvankam mi estis turnita al la mondo, ĉi tiu fazo de mia vivo antaŭis tiun, kiam mi " **ludis la fluton** " por la Sinjoro, sen ke miaj aŭskultantoj " **dancu** ", laŭ tio, kion Jesuo diras en Mateo 11:16-17: " *Al kio mi komparu ĉi tiun generacion? Ĝi similas al infanoj, kiuj sidas sur la placoj, kaj parolas al aliaj infanoj, dirante: Ni ludis la fluton por vi , kaj vi ne dancis ; ni kantis lamentojn, kaj vi ne funebriis.* "

Fine, sub la antaŭnomo Samuel, heredita de mia patroflanka avo, mia vera oficiala konvertiĝo plenumiĝis per mia unua bapto elektita kiel plenkreskulo en 1980. Samuel signifas: "nia nomo (de ni) [estas] Dio"; laŭ la hebreaj radikoj "schemou", kiu signifas: nia nomo, kaj la vorto "El", kiu estas la mallongigita formo de la vorto "Eloha", kiu signifas: Dio. Sed mi memoras plurajn esprimojn uzitajn de Anna, la patrino de Samuel, kiuj ligas verbojn al la nomo Samuel; ekzemple: 1 Sam. 1:20: " *Dum la paso de la jaro Anna gravediĝis, kaj ŝi naskis filon, al kiu ŝi donis la nomon Samuel, ĉar ŝi diris: Mi petis lin de YaHWéH .* "; V. 27: " *Por ĉi tiu infano mi preĝis, kaj YaHWéH aŭskultis la preĝon, kiun mi adresis al li .*"; V.28: " *Mi pruntedonos lin al la Eternulo ; li estos pruntedonita al la Eternulo por sia tuta vivo . Kaj ili kliniĝis tie antaŭ la Eternulo.* ” Tri verboj resumas la eniron de Samuel en la vivon kaj lian rolon: petis, donis kaj pruntedonis al la Eternulo.

Kaj la verkoj, kiujn mi prezentas, atestas ĝis kia grado li ankaŭ plenumis mian peton, kiu estis nur kompreni liajn rivelitajn misterojn, kiel Daniel en sia tempo, laŭ Dan. 10:12: " *Li diris al mi: Daniel, ne timu; ĉar de la unua tago, kiam vi sincere penis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venis.* " Krome, la cirkonstancoj de la naskiĝo de la unua Samuel de la Biblio atestas lian tutan konsekron al Dio, de la peto de lia patrino pri lia koncipiĝo kaj eĉ antaŭ tiu tempo, en la senlima penso de Dio, laŭ 1 Sam. 1:11, kiel Johano la Baptisto kaj post ili, Jesuo Kristo: " *Ŝi faris promeson, dirante: Eternulo Cebaot! Se vi rigardos la suferon de via sklavino kaj memoros min kaj ne forgesos vian sklavon kaj donos al via sklavino virseksan idon, tiam*



*mi dediĉos lin al Eternulo por ĉiuj tagoj de lia vivo, kaj razilo ne tuŝos lian kapon*  
 . "

Por pli bone kompreni, kio estas vivo kaj homa historio, mi proponas ĉi tiun komparon. Dio estas la reĝisoro, kiu ekspluatas kaj organizas scenarojn adaptitajn al la karakterkriterioj de ĉiu el siaj kreitaĵoj. Fakte, ni ĉiuj ludas la rolon, kiun Dio igas nin ludi, en la du tendaroj de bono kaj malbono. Kompreneble, neniu konscias pri ĉi tiu situacio kaj ĉiuj vere kredas, ke ili estas la solaj organizantoj de sia vivo. Fakte, laŭ ŝia sperto, estante sterila, Hana ludas la rolon de la malnova interligo kiel Raĥel antaŭ ŝi. Kaj ambaŭ troviĝas en la situacio de tera homaro markita de peko, produktante vivon nur por morto, tial ilia sterileco. Hana tiam ludas la rolon de Dio, planante oferti sian unuenaskiton por la elaĉeta verko, kiun li starigas; kaj kiel Samuel, en sia tempo, Jesuo venas sur la teron por servi Dion en sia sava projekto. Sed la oferto de la filo ankaŭ povas esti atribuita al sterila homaro, kiu ofertas kiel oferon la homon Jesuo, kiu estas de sia propra specio. Samuel servos Dion apud la ĉefpastro "Eli". Ni tiel trovas la tipon de eterna kunlaboro, kiu karakterizas Jesuon Kriston, la ĉielan Ĉefpastron, kaj liajn terajn profetojn.

Nenio, kion " **filo de Dio** " **faras** " **per faroj** " , estu konsiderata eksterordinara. " **Amo al la vero** " estas la plej logika afero en la mondo, ĉar por " **filo de Dio** " esti superrege interesita pri tio, kion Dio diris aŭ faris, estas la plej normala afero atendebla de iu, kiu fidas lin por savi lin de peko kaj morto, kio estas lia salajro. Estas en ĉi tiu senco de normaleco kaj simpla kohereco, ke Jesuo troigas sian mesaĝon, dirante en Luko 17:9-10: " *Ĉu li ŝuldas dankon al tiu servisto, ĉar li faris tion, kion li estis ordonita? Tiel ankaŭ vi, kiam vi faris ĉion, kion vi estis ordonitaj, diru: ' Ni estas senutilaj servistoj; ni faris tion, kion ni devus esti farintaj.* '" Konvinki nin pri ĉi tiu dia juĝo estas la plej bona defendo kontraŭ fiereco. Tiel, enirinte en lian vivon, la " **filoj de Dio** " faras nur la farojn, kiujn Dio preparis por ili anticipe, kiom ajn grandaj aŭ malgrandaj ili povas esti. Mi tre ŝatas ĉi tiun esprimon " **filoj de Dio** ", kiu sugestas la rekonon de la ekzisto kaj aprobo de la ĉiela Patro.

Lastan printempon, mi vivis senpense pri ĝi, la datrevenon de la jubileo de la potenca vizio, kiun Dio donis al mi printempe de 1975. Jubileo estas la nomo donita al 49 jaroj, aŭ 7 oble 7. Tiam, mi konis Adventismon nur per la atesto de mia onklino Eva, kiu, Darbyisto, elvokis ĉi tiun nomon rilate al la profetaĵoj pri la estonteco, kaj nenion pli. Mi memoras, ke ŝi klasifikis ilin en la grupon de "Judeo-Kristanoj", ĉar ili observis la Ŝabaton. Sed tiutempe, mia koro estis tro dividita kaj ankoraŭ tre senscia, malgraŭ mia kompleta legado de la Biblio. Kion mi ankoraŭ ne sciis, estis ke, krom teoria scio pri la Biblio, la sindevigo de bapto estas esenca por ke Dio malfermu nian inteligentecon larĝe pri la temoj, kiuj koncernas lin. Do mi legis la profetaĵojn, sed ne komprenis ilin, malgraŭ ĉiuj miaj daŭraj klopodoj. Mi ankaŭ ne komprenis tiutempe la signifon de la vizio ricevita printempe de 1975. Kaj nur post ricevo de adventista bapto en 1980, la klarigo estis donita al mi de Dio, unu sabatmatene antaŭ ol iri al la loka adventista preĝejo. La sperto vivita de Eliŝa, super kiu Elija ĵetis sian mantelon kiel signo de sia sindediĉo kiel profeto, kiu sukcedos lin post lia raviĝo al la ĉielo, reproduktis la vizion, kiun mi ricevis. Krom ke la vizio prezentis nur la bildon de

kabo kaj ĉapelo venantaj al mi en travidebla satena aspekto de oranĝbruna koloro. La sceno reproduktis la realan kuntekston de mia situacio, modifante ĝin iomete por la bezonoj de la mesaĝo. Mi loĝis en ruldomo apud la firmao, kie mi laboris. Mia spirito estis kaptita de Dio kaj ekstazita, kaj la ronda pordo de mia ruldomo malfermiĝis maldekstre de mi. Barilo apartigis min de malproksimaj lumigitaj konstruaĵoj, aferoj, kiuj ne ekzistis en mia reala situacio. La vestaĵoj flosantaj en la aero eniris la ruldomon kaj direktiĝis en la nokta mallumo al la fundo de la subakviĝinta ruldomo, kiu ŝajnis tre longa kaj profunda. Tiam tiuj ĉi vestaĵoj venis al mi samtempe pliigante la potencon de ekstazo asociita kun daŭra sono, kiu vibris mian tutan animon. Kiam la vesto kontaktis min, la vizio subite finiĝis. Tiam, malfermante miajn okulojn en la mallumo, mi saltis el la lito por malfermi la rondan pordon de la ruldomo, kiu troviĝis maldekstre de mi. Kaj ekstere la ĉielo brilis per miloj da steloj, la tegmento de la kompanio efektive estis, kie la barilo estis prezentita, mi do estis ankoraŭ sur la tero de homoj. Tiu ĉi vizio ne estis donita al mi por ke mi havu fidon, sed ĉar mi donis pruvon de mia fido. Ĝi estis utila al mi por kontraŭstari la opozicion de la oficiala Adventismo, kiu konsistis el nekredantaj kaj formalismaj gvidantoj.

En 2024, jaro prezentiĝas, turmentata de sinsekvo de eventoj, kiuj kondukas Francion en la plej grandan krizon en ĝia tuta historio ekde la fino de la Dua Mondmilito. En 2024, mi vidas la dramon antaŭdiritan de la Apokalipso-profetaĵo plenumiĝi. Kaj kiel en la vizio de la karavano, spertita en la malluma nokto, en mia spirita vesto kiel profeto de Jesuo Kristo, mi estas izolita kaj apartigita de la mondo, kiun Dio punos pro ĉiuj maljustaĵoj faritaj kontraŭ li kaj liaj plej malfortaj kreitaĵoj. En ĉi tiu mallumo, la lumo de Dio lumigas kaj lumigas min, dum en siaj konstruaĵoj lumigitaj de la falsa homa lumo, homamasoj ne konscias, ke ilia perdo estis solvita de Dio. La vizio ricevita en 1975 alprenas ĉiam pli precizan signifon en 2024. Vera kredo ricevas de Dio la signojn de lia aprobo; lia lumo estas la parto, kiun li donas al ĝi; la plej bona parto.

Nun ni turnu nian atenton al falsa kredo.

La mensa sinteno de la subjekto portanta tiun falsan kredon estas la malo de " **filo de Dio** ", kiu naskiĝas de Dio, ĝi estas do tiu de "filo de la diablo" alivestita, kiel " **Satano** ", sia spirita patro, kiel " **anĝelo de lumo** ", kiel Paŭlo diras en 2 Kor. 11:13-14: " *Ĉar tiaj estas falsaj apostoloj, trompemaj laboristoj, alivestigante sin kiel apostoloj de Kristo. Kaj ne mirige, ĉar Satano mem alivestigas sin kiel anĝelo de lumo* . " Ekde la naskiĝo, la "filo de la diablo" ignoras la ekziston de Dio kaj vidas nur tion, kion liaj homaj okuloj permesas al li vidi; tio ĝis la tago, kiam, aŭdante pri Dio, li provos scii pli pri li. Se li havas la bonŝancon naskiĝi en hejmo, kie la Biblio estas agnoskata kaj legata, religio estos trudita al li. Sed tio, kio estas trudita, malofte estas aprezata. Aŭdante pri Dio, li povas sperti timon, kiu devigos lin al minimumisma engaĝiĝo, dirante: "Oni neniam scias, se li vere ekzistas, estas pli bone konsideri lian ekziston." Kaj en tiu ĉi pensmaniero, li adoptos la supraĵan religion, kiu konstruas siajn iluziojn sur la sola mesaĝo: " *Kredu je la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita* ." Amasoj da homoj ŝajnas konvinkitaj, ke tio sufiĉas por esti savita, do kial ne imiti ilin? Tiel blinduloj gvidas blindulojn, kaj ĉiuj finos en la polvo de la abismo. Ĉar kion valoras homaj konvinkoj, se ili ne konformas al la veraj postuloj de Dio? Kiom

ajn da malobeemaj ribeluloj ekzistas, iliaj konvinkoj restas iluziaj kaj nur nutras la supozon pri fido; en neniuj kazoj, la veran fidon postulatan de Dio. Kaj kion valoras la opinio de ordinaj homoj kompare kun la demonstraĵo de la verkoj plenumitaj de Jesuo? Ĉar kion Dio postulas de tiuj, kiujn li savas, estas ke ili lasu sin transformiĝi en klonojn de Jesuo Kristo, donitajn kiel konkretan modelon de Dio por esti imititaj kaj reproduktitaj. Ĉiu, kiu ne komprenas tion aŭ rifuzas tiun ĉi kondiĉon, ekskludas sin de la savo. Sed falsaj kristanoj ne akceptas la ideon esti juĝitaj neindaj je savo, kaj ili reagis kiel Kain, kiu ne plu povis elteni vidi sian fraton Habelon benita de Dio, dum lia persona ofero lasis ĉi tiun saman Dion indiferenta. Nekapabla ekzerci sian koleron kontraŭ Dio mem, li turnis ĝin kontraŭ sia frato. En spiritaĵaj interŝanĝoj inter veraj kaj falsaj kristanoj, ĉi tiu sama tipo de situacio reproduktiĝas kaj la plej bona ekzemplo, kiun mi povas doni, estas ankoraŭ tiu de Johano Kalvino, ĵaluza pri Doktoro Michael Servetus, kiun li faris sia mortiga malamiko, unue denuncante lin al la katolika inkvizicio, ĝis la malsingardemo de ĉi-lastata transdonis lin en liajn manojn en lia ŝtato Genevo, kie li tuj mortigis lin. Antaŭ ol Dio kondukis min al lia sepa-taga adventista eklezio, mi havis favoran ideon pri protestantismo, ĝis la tago, kiam radioprogramo en la nacia kanalo "France Culture" rakontis la historion de ĉi tiu rivaleco, kiu finiĝis per la morto de Michael Servetus. De tiam, mi havas tre malsaman juĝon pri Johano Kalvino, kaj multaj el liaj admirantoj ne konsideras aŭ ne scias pri ĉi tiu detalo, sed oni raportas, ke lia morto estis festita dum tuta semajno fare de la Genevoj, tiel sangaj kaj terorigaj estis la 30 jaroj de lia regado por lia tuta popolo. Alia detalo, dum ŝia vizito al Genevo, nia fratino Ellen White rifuzis omaĝi Johanon Kalvinon, ĝis la punkto rifuzi prononci lian nomon.

En Francio, la protestanta religio estas ekstreme malgranda malplimulto, perdita meze de loĝantaro heredanta de katolikismo kaj nekredanta sekularismo, ambaŭ hereditaj de ĝia historio. Sed kio ankoraŭ unuigas tion, kio povas esti en ĉi tiu lando, estas humanisma penso, kiu restas la ĉefa kialo de ĝia totala rompo kun Dio. Kaj oni devas kompreni, ke ĉi tiu humanisma penso multe disvastiĝis pro la longa paco observita en Okcidenta Eŭropo, unuflanke, kaj la amaskomunikila disvastigo, kiu ofertas, per radio, televido kaj Interreto, la eblecon de rekta kontakto inter ĉiuj loĝantoj de la tero ekipitaj per ĉi tiuj teknologioj. La homo serĉas homon kaj sentas neniun bezonon de Dio. Kaj ĝuste la situacio de monda paco favoris ĉi tiun situacion ĝis niaj lastaj tagoj; kio signifas, ke Dio havas nur la rimedojn de Tria Mondmilito por renversi la situacion favore al si.

Mi invitas protestantajn kristanojn kaj adventistojn de la oficiala institucio serioze ekzameni sian koncepton pri religio. Kio estas ĝia celo? Unuigi homojn inter si, aŭ unuigi homojn kun Dio? La ĝusta respondo estos tiu de vera kredo kaj la alia, tiu de falsa kredo, kiu estas nur supozo kaj restos tia ĝis la momento de neevitebla kaj neriparebla seniluziigo. La ebleco fari la ĝustan elekton restas malfermita ĝis la fino de la tempo de graco. Lumigitaj de profetaĵo, la elektitoj povos klare identigi la alvenon de ĉi tiu terura momento en la tera historio. Sed por ĉiuj aliaj homoj postvivantaj la Trian Mondmiliton, ĉi tiu horo de senreveno estos pasinta sen ke ili konscios pri ĝi. Kelkaj el ili, kredante ke ili defendas la honoron de Dio, laŭ sia religia koncepto trovos normale kaj juste devigi la malplimulton, kiu ankoraŭ observos la Ŝabaton malgraŭ ĝia malpermeso,

rezigni ĉi tiun praktikon, irante ĝis la punkto, fine, por kondamni ilin al morto. Ĉi tio ne estos nova, ĉar dum lia papa regado, subtenata de la franca monarkio kaj la okcidenteŭropaj monarkioj, la katolika religio agis tiel, liverante al morto siajn religiajn kontraŭulojn de la reformita kredo. Kaj Jesuo Kristo profetis ĉi tiun blindan satanan konduton dirante en Johano 16:2-3-4: " *Oni elpelos vin el la sinagogoj; kaj venas la horo, kiam iu, kiu mortigos vin, pensos, ke li servas Dion* . *Kaj ili faros tion, ĉar ili ne konis la Patron nek min* . *Ĉi tion mi parolis al vi, por ke kiam venos la horo, vi memoru, ke mi diris al vi* . *Mi ne parolis al vi de la komenco, ĉar mi estis kun vi* . " Ĉi tiu atesto pri Jesuo estas tre altvalora, ĉar ĝi instruas al ni kiel la nacio Izrael estis silentigata de la potenco de Dio dum la tempo de la tera ministerio de Jesuo. Kaj ĉi tio permesas al ni rimarki la intereson de ilia okupado fare de la Romanoj. Sed kun la tera ministerio de Jesuo finita, persekutado kontraŭ la asembleo de la elektitoj aperis en sia tuta perforto kaj malamo. La juna nova diakono nomata Stefano estis ĝia unua viktimo post la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. Poste, laŭlonge de la tempo, pagana Romo, kaj poste false kristana papa Romo, persekutis la sanktulojn de la Plejaltulo, kiel profetis Daniel kaj Apokalipso.

Ni profitis de, aŭ pli precize por la vera kredo, eltenis kaj suferis de, escepte longa tempo de religia paco, kiun Dio ordonas en Apokalipso 7:1: " *Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, tenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke la vento ne blovu sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon* . "

Ambaŭ spertoj reproduktas la saman dian strategion. Same kiel religia paco estis necesa kaj trudita de Dio por antaŭenigi la predikadon de Jesuo Kristo, la longa religia paco establita ekde 1843 estis necesa kaj trudita de Dio por antaŭenigi la disvastiĝon de la mesaĝo de la Sepa-taga Adventismo. Ekde la vomado de oficiala Adventismo en 1994 (ĝustigita en 1993), ĉi tiu adventisma predikado baziĝas sur disidenta Adventismo kaj ĝuste tio atestos pri vera Adventismo, fidele al la Sepa-taga Eklezio, plene iluminita kaj gvidata de Jesuo Kristo, ĝis lia glora, potenca, universala, neimitebla reveno.

Ni povas do kompari la formon donitan al la du sinsekvaj interligoj. La unua etendiĝas dum ĉirkaŭ 1500 jaroj kaj finiĝas per la unua alveno de Kristo kaj lia elekto de siaj 12 apostoloj, kiuj konsistigas kun li " *la angulŝtonon* ", la fundamenton de la kristanaj elektitoj. Simile, ekde 313, post 1530 jaroj, en 1843 kaj 1844, la Sinjoro elektis la elektitojn, kiuj estis la pioniroj de la fondo de sia lasta oficiala eklezio establita en 1863 nur en Usono, tio estas, post 1550 jaroj ekde 313. Kaj en Daniel 12:12 kaj Apokalipso 3:7, Dio en Kristo lanĉis sian universalan predikadon de la Sepa-taga Adventismo, tio estas, 1560 jarojn ekde 313. Koncerne Adventismon elvomititan pro siaj pekoj en 1993, ĝi estis kondamnita kaj malakceptita post 1680 jaroj ekde 313.

Estas do la dato de la falo de la oficiala kaj institucia Sepa-taga Adventismo, nome la jaro 1993, kiu donas sencon al la " *mil sescent stadioj* " cititaj en Apokalipso 14:20: " *Kaj la vinpremejo estis tretita ekster la urbo, kaj sango eliris el la vinpremejo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, je distanco de mil sescent stadioj* . " Rilate al la ago de la " *vinjaro* ", ĉi tiu temo simbole ilustras la finan punon de kristanaj religiaj instruistoj, el kiuj la lastaj falantaj en kulpon estas

ĝuste ekde 1993, la Sepa-tagaj Adventistaj pastroj, kiuj eniris la aliancon de la protestanta federacio, jam sekrete, en ĉi tiu dato. Mi memoras la klarigon de ĉi tiuj simboloj, per kiuj Dio faras sian plej sekretan revelacion, la plej gardatan por la fino. " *La bridoj de la ĉevaloj* " permesas al ni " *regi* " ilin, kiel instruas Jakobo 3:3: " *Se ni metas bridojn en la buŝojn de ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni regas ankaŭ ilian tutan korpon.* " La tuta ĉapitro traktas la temon de religiaj instruistoj, laŭ Jakobo 1:1: " *Miaj fratoj, ne multaj el vi fariĝu instruistoj; ĉar vi scias, ke ni ricevos pli severan juĝon .* " Prezenta supraĵe, subtile, la vorto " *amplekso* " rilatas al la tempo kovrita de la agado de malfidelaj instruistoj. La termino " **stadionoj** " simbole rilatas al ilia partopreno en la organizita vetkuro por gajni la premion de la supera voko, laŭ Filipianoj 3:14: " *Mi pelas al la celo, al la premio de la supera voko de Dio en Kristo Jesuo .* " Paŭlo reprenas kaj plivastigas ĉi tiun bildon en 1 Kor. 9:24-27: " *Ĉu vi ne scias, ke ĉiuj kurantoj en la areno kuras, sed unu ricevas la premion? Kuru por venki. Ĉiuj konkurantoj detenas sin de ĉia sporto por pereonta krono; sed ni por neputriĝanta krono. Do mi kuras, ne kvazaŭ celante ; mi batas, ne kvazaŭ batante la aeron. Sed mi disciplinas mian korpon kaj tenas ĝin submetita, por ke post predikado al aliaj, mi mem ne estu malakceptita .* " La lasta frazo priskribas la sperton de malfidelaj kristanaj instruistoj, inkluzive de adventistoj, kiuj, en 1993, estis la lastaj malakceptitaj de Jesuo Kristo.

La aludo al la Adventistoj estas plifortigita per la esprimo " **li ankaŭ** " citita en ĉi tiu sama ĉapitro 14 en verso 10, en kiu la Spirito avertas la Adventistojn, kiuj estas la ricevantoj de liaj profetaj revelacioj, avertante ilin pri la sekvoj de malfideleco: " **li ankaŭ trinkos el la vino de la kolero de Dio** , kiu estas verŝita sen miksaĵo en la kalikon de lia indigno, kaj li estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la ĉeesto de la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la ĉeesto de la Ŝafido. " Sciante anticipe, ke la oficiala Adventismo fine falos kaj partoprenos la apostazon de la protestanta religio, ĉi tiu precizeco " **li ankaŭ** " estis perfekte pravigita.

Admiru kun mi la uzon, kiun Dio faras de sia prestiĝa "Revelacio", ĉar tion signifas ĉi tiu obskura kaj malhela vorto Apokalipso, sed nur por liaj elektitoj, kiu fariĝis sinonima kun katastrofoj kaj temo de teruro. Profetaĵo transdonas siajn mesaĝojn nur en la ĝusta tempo kaj al la sola ricevanto elektita de Dio. Tia interpreto estus neebla antaŭ nia tempo, kiam adventista disidentulo devas esti kuraĝigita kaj nutrata de la Spirito de Jesuo Kristo, tio estas, la Sankta Spirito de la vivanta Dio kaj Dio de vero. Kaj estas nun, dum la Sinjoro organizas la baldaŭan dramon, kiu trafos la okcidentajn loĝantarojn de EU, ke Dio malfermas la inteligentecon de " **tiu, kiu legas** ", por riveli kaj konfirmi la malakcepton de Dio de institucia Adventismo. Tio estas ĉar Dio jam ne trovas en li la veran " **kredon** ", sed ĝian trompan imitaĵon, kiu konsistigas simplan kaj paganan **kredon** . Ĉar " **kredo** ", la vera, estas difinita per ĉi tiuj terminoj en Rom. 10:17: " **Do la fido venas per aŭdado, kaj aŭdado per la vorto de Kristo.** " Kaj la Revelacio nomata Apokalipso estas ĉi tiu " **vorto de Kristo** " preparita ekde la fino de la unua jarcento por lumigi siajn servistojn fine de la lasta jarcento; kiu plue konfirmas lian karakteron kaj lian " **alfaon kaj omegaon** " cititan en Apok. 1:8: " **Mi estas la Alfao kaj la Omegao** , diras la Sinjoro Dio, kiu estas kaj estis kaj



venos, la Plejpotenca. " kaj ĉi tiu principo estas duoble konfirmita, ĉar ĉi tiu aserto estas renovigita en Apok. 22:13, ĉi-foje, ĉe la fino de la profeta libro: " **Mi estas la Alfao kaj la Omegao** , la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino. " Kaj laŭ verso 16, tiu, kiu diras ĉi tiujn aferojn, estas neniuj aliaj ol Jesuo Kristo mem: " **Mi, Jesuo** , sendis mian anĝelon por atesti al vi ĉi tiujn aferojn en la eklezioj. Mi estas la radiko kaj la ido de David, la hela matena stelo ."

### M73 - Dividita Respublikana Francio

Du tagojn antaŭ la datreveno de la 14-a de julio 1789, la tago kiam la francaj revoluciuloj konkeris la Bastille-on, la reĝan malliberejon kie politikaj malliberuloj kaj aliaj estis tenataj en teruraj kondiĉoj ĝis ili mortis pro malsano, mi faras la jenan rimarkon: Respublikana Francio ne povus esti pli dividita. Divido ĉiam ekzistis kaj estas ĉe la origino de la formado de politikaj partioj kiuj kunigas homojn kiuj dividas la samajn registarajn elektojn.

En junio kaj julio 2024, Dio igis Francion iri al la balotejoj por sinsekve elekti eŭropajn deputitojn, poste ĉar la rezulto de ĉi tiuj unuaj elektoj ne estis en lia favoro, prezidanto Macron volis klarigi la francan politikan situacion decidante dissolvi la nacian parlamentan asembleon.

La juna prezidanto, ĉiam tre certa pri si mem, konvinkita pri la praveco de sia propra juĝo, ĉiam volis kredi, ke liaj multnombraj paroladoj estis efikaj kaj ke preskaŭ la tuta loĝantaro englutis liajn vortojn. Kaj oni devas rekoni, ke liaj manipuladoj de la popolo estis sufiĉe sukcesaj, almenaŭ ŝajne. Ĉar li renkontis muskolan opozicion dum manifestacioj organizitaj de la malkontenta popolo. La interveno de la polico helpis kanaligi tiun subteran koleron. Sed popola malkontento nur resaniĝas per akiro de kontento, kaj tio ankoraŭ ne okazis ĝis nun.

La prezidanto ĵus malkovris, ke li jam ne havas la subtenon de sia popolo. Sentema kaj sentimentala estaĵo estus malĝojigita de tio, sed li estas nek unu nek la alia, li estas malvarma kaj cinika, do tiu seniluziigo nutras lian amarecon kaj deziron je venĝo. En siaj antaŭdiroj prezentitaj en la formo de letero adresita al Henriko, Reĝo de Francio, Michel Nostradamus antaŭdiras por la lasta fojo gvidanton, kiun li nomas la "Trasybulus", inspirita de viro, kiu malmoligis la finon de la greka demokratia historio de Ateno. Mi pensas, ke nia prezidanto Emmanuel Macron estas celata de tiu antaŭdiro kaj ke nia nuna kunteksto provokos lian ŝanĝon de sinteno ĝis nun ligita al la viro, kiu kredis sin amata kaj aprobita kaj kiu malkovras, ke tio ne estas la kazo.

Kio pri la franca popolo mem? Ekde 1958, ĝi estas politike regata de la Kvina <sup>Konstitucio</sup> de la Respubliko, kio signifas, ke la Respubliko jam konis kvar malsamajn formojn de la Respubliko antaŭ si; kaj logike, ĉi tiuj historiaj formoj, ĉiuj legitimataj en sia tempo, ankoraŭ havas siajn subtenantojn hodiaŭ. La unua

konsekvenco eltirota el tio estas, ke la respublikana normo evoluas kaj tial estas multobla.

Sub la Kvina <sup>Respubliko</sup>, la popolo estis invitita elekti sian prezidanton kaj deputitojn ĉiujn sep jarojn ĝis 2000, kiam prezidanto Chirac adoptis la kvinjaran oficperiodon. Ĉi tiu Kvina <sup>Respubliko</sup> tial distancigis la popolon de politikaj zorgoj kaj interesoj. Tiel, profitante ĉi tiun popolan malintereson, eminentuloj kaj riĉaj profesiuloj interŝanĝis politikan potencon inter centro-dekstro kaj centro-maldekstro. Prioritatante sian klasriĉiĝon, ili instigis la translokigon de laborpostenoj al Ĉinio, pri kiu ili spekulis kaj rikoltis grandegajn borsprofitojn. Tenante la senlaboran loĝantaron viva per malavara socia helpo, ilia profita trafiko povis daŭri ĝis 2017, la jaro en kiu la Nacia Fronto gvidata de Marine Le Pen troviĝis en la dua raŭndo alfrontante Emmanuel Macron, la iaman Ministron pri Industrio de prezidanto Hollande.

Estas en ĉi tiu dato, ke taŭgas rimarki, ĉar en 2017, ekzistas la numero 17, kiu estas por Dio la numero de juĝo, kaj estas efektive en ĉi tiu dato, ke Dio metas sur la francan ŝaktabulon sian agenton, entombigiston de la lando, elektante lin per malakcepto de la FN. Ekde sia apero, la FN de Jean-Marie le Pen estis fifajfita, kritikita kaj malakceptita pro la historiaj ligoj, kiuj ligas ĝin al la kunlaboro de iama franca Waffen-SS; ĉi tiu bone konata kaj identigita de la francaj politikaj ĵurnalistoj de tiu tempo ĝis hodiaŭ. Tial mi volas ĉi tie kondamni la nekoheran pozicion de ĉi tiuj politikistoj, kiuj kondamnas la FN pro ĉi tiu historia ligo kaj samtempe donas sian armitan subtenon al la nuna Ukrainio, kies herooj, kiel ekzemple Stepan Bandera, estas aŭtentaj nazioj, kelkaj estante mortintaj sed aliaj ankoraŭ tre vivaj.

Tamen, tiuj, kiuj kondamnas la FN pro tiu historia ligo, akuzas ĝin pri ne esti respublikana partio. Per kia rajto kaj sur kia bazo baziĝas tia juĝo? Kie tiuj homoj serĉas pravigon por siaj rimarkoj? Ili uzas terminojn, kies signifon ili eĉ ne komprenas. Ĉar, eĉ se la koncepto pri la ordo kaj organizado de la povo estas malsama ol tiu, kiun tiuj homoj aprobas, ĝi tamen restas respublikana formo. Ĉar nur tiuj, kiuj rifuzas submetiĝi al la leĝoj establitaj en la Respubliko, povas esti kondamnitaj kiel kontraŭrespublikanaj. Kaj tio ne validas por la FN aŭ RN, kiuj obeeme submetiĝas al la respublikana ordo de elektoj faritaj de la popolo de tuta Francio. Tamen, mi memorigis, ke la respublikana arko povas esti konceptita laŭ pluraj aksoj. Kaj la eniro en la potencon restas respublikana tiel longe kiel ĝi ne baziĝas sur forto aŭ devigo. Tamen, la principo de retiriĝoj ekspluatas formon de devigo, ĉar la popolo nun ricevas la elekton nur inter la FN-RN kaj ununura kontraŭulo, kiu kolektos la voĉojn de ĉiuj aliaj reprezentitaj partioj. Tial, ĉi tiu franca escepto, kiu permesas ĉi tiun limigon en dua balotraŭndo, pravas, ke la 5-a <sup>Respubliko</sup> ne estas tiel respublikana, kiel ĝi volas igi homojn kredi. Ĝi prezentas ĉiujn ĝeneralajn eksterajn aspektojn de aŭtentika Respubliko, ĉar ĝi donas al la popolo la povon esprimi sian elekton. Sed la dua balotraŭndo rompas ĉi tiun aliron organizante la eliminon de minoritata tendaro, eĉ se ĝi estas plimulto kaj gvidas en la unua balotraŭndo. Estas pro ĉi tiu perversa elpenaĵo de Generalo de Gaulle kaj lia kunlaboranto Michel Debré, ke la nuna Francio troviĝas en malbenita balotkaptulo.

2017, poste 2022, du elektodatoj kie la dua raŭndo eliminis la FN-RN, kiu kvalifikiĝis por la dua raŭndo en 2017 kaj 2022, kaj venkis en 2024 por la eŭropaj kaj naciaj leĝdonaj elektoj. Kaj tamen estis venkita, malgraŭ esti subtenata de 10 milionoj da balotantoj, aŭ trioble pli, por ĉiu elektita reprezentanto, ol la aliaj partioj.

Ne utilas plori pro ĉi tiu rezulto, ĉar la FN-RN ne havas vokon regi Francion laŭ la plano de Dio, kiu preparas la detruon de ĉi tiu nacio, kiun ĝia kolero celis de tiel longe.

Al kio mi volas atentigi vin per ĉi tiu mesaĝo estas la nekredebla malkvalifiko de politikistoj de ĉiuj specoj, kiuj pretendas identigi la veran respublikanan naturon. Mi rigardas mirigita kiel observanto la deklarojn faritajn de ĉiuj. Nu, kion oni povas observi? Ĉiuj insultas kaj akuzas unu la alian pri ne esti respublikanoj? Kio igas min diri, ke ĉi tiuj homoj vere ne estas respublikanoj, ĉar ili ŝajnas konfuzi esti respublikana kun havi malsamajn opiniojn. Sed la plej grava afero estas, ke, profundigante mian ekzamenon de la temo, mi rimarkas, ke ĉi tiuj homoj vere ne scias, kion signifas esti respublikana kaj ke ili heredis normon, kies signifon ili tordas. Se ĉi tiuj homoj estus veraj respublikanoj, ili respektus la popolan elekton, kia ajn ĝi estu. Sed jam en la pasinteco, dum la alĝeriaj elektoj, kiam la partio Islama Savo-Fronto venkis, la franca socialista registaro de François Mitterrand, moknoma "Dio", intervenis ĉe la gvidantoj de la reganta alĝeria FLN, por ke ili bloku kaj ne rekonu la rezulton de la popola voĉdono de la alĝerianoj. Ĉi tiu precedenco helpis kompreni, kiaj respublikanoj regas Francion. Kaj sub la franca socialista registaro, la eksa ĉefministro Manuel Valls deklaris, ke se la FN estus elektita per la voĉdono de la francoj, lia partio ne rekonus ĝin kaj la elekto estus nuligita. Kiel die blindigitaj devas esti ĉi tiuj homoj por ne reagi kaj tiel lasi sin esti trompitaj de hipokrituloj, kiuj nur profitas de sia blindeco!

Tri tendaroj formas la francan politikan pejzaĝon, sed unu viro saĝe rimarkigis, ke vere ekzistas nur du elektoj: maldekstre aŭ dekstre. Kaj lia rimarko des pli plaĉas al mi, ĉar ĝi reprenas la principon de la hebrea lingvo, kiu baziĝas sur du konjugaciaj tempoj, la perfekto kaj la imperfekto, kiu restas plenumenda. Kiam li staras sur siaj du piedoj, la homo ne ripozas sur sia centro, sed sur sia maldekstra piedo kaj sia dekstra piedo. En politiko, la centro estas, kiel nia nuntempo, nevidebla linio, kiu moviĝas al unu aŭ la alia el la du tendaroj, dekstre kaj maldekstre. Fakte, kiel formiĝis la prezidenta partio, kies sinsekvaj nomoj estis LAREM, LA République En Marche (La Respubliko de Emmanuel Macron), kaj nuntempe, Renesanco en Francio kaj Revuo en la Eŭropa Parlamento? S-ro Macron varbis siajn kunlaborantojn el la maldekstro en la Socialista Partio kaj el la dekstro, el la Respublikana partio, tiel donante al ĉi tiu centro veran aspekton kaj profundon. Ĉiu viro kaj virino havas sian kialon preferi dekstrajn aŭ maldekstrajn politikajn ideojn, kiujn mi resumas kiel la individuisma dekstro kaj la kolektivisma maldekstro. La ŝanco de libereco efektive kreas estaĵojn, kiuj identiĝas kun unu el ĉi tiuj du elektoj. Dio ne elektas siajn elektitojn surbaze de ĉi tiuj diablaj teraj kaj ĉielaj normoj. Kion li proponas estas tria elekto; tiu de amo kaj memnecio. La humanismaj dekstro kaj maldekstro do favoras individuismon aŭ kolektivismon. Kaj rekrutante el la Maldekstro kaj la Dekstro, la prezidenta

partio inkluzivas la du kontraŭajn tendencojn; kio malfortigas ĝin kiam la gvidanto estas misfamigita kaj perdas sian aŭron super siaj deputitoj kaj ministroj. Mi memorigas vin, ke la konstituado de ĉi tiu prezidenta partio okazis post la elekto de Prezidanto Macron; ni povas do kompreni, ke tiuj, kiuj aliĝis al li en ĉi tiuj favoraj cirkonstancoj, faris tion pro oportunismo; fakte, ili saltis sur la ĉaron de "En Marche". La establita ligo do ne estas tute solida. Kaj la nuna misfamigo de la juna prezidanto do favoras la disiĝon de lia grupo de malkontentaj deputitoj.

Tamen, ĝuste tiu ĉi prezidenta grupo, supozeble reprezentante la respublikan idealon, konstante perfidas ĝin. Ĝi nuntempe faras tion per opiniado de kontraŭstaraj partioj indaj je aliro al regado surbaze de ilia konformeco al sia propra respublikana opcio; kio ne havas respublikanan sencon, kaj ĝuste surbaze de la alternado de opcioj la formo de la Respubliko evoluas laŭlonge de la tempo. La vera respublikana senco konsistas el retiriĝi kaj cedi lokon al la partio elektita de la popolo por efektivigi sian programon kaj siajn personajn opciojn prezentitajn kaj anticipe anoncitajn al la balotantoj. Tamen, niaj falsaj respublikanoj ribelas kaj rezistas, ne volante cedi al alia modelo. En ĉi tiu konduto mi vidas la damaĝon faritan al la politika spirito de la francoj dum jardekoj pasigitaj konsumante kaj nur konsumante sen interesiĝi pri politiko. La respublikana spirito konsistas el konsenti transdoni la bastonon al aliaj, eĉ se iliaj ideoj estas malsamaj. Tio estis la kazo inter la dekstro kaj la centrista maldekstro dum jardekoj. Sed ekde 2017, la detrua projekto de Dio estas efektivigita kaj konfidita al la juna Macron por plenumi por Dio la katastrofon, kiu devas fini la Francan Respublikon.

Do, en niaj novaĵoj, li ĉeestis en Usono por festi la 75-an <sup>datrevenon</sup> de la NATO-traktato kaj se mi kalkulos ĝuste, post du jaroj, en 2026, por ĝia 77-a <sup>datreveno</sup>, NATO rekte alfrontos Rusion kaj ĝiajn aliancanojn. Lasu ĉi tiujn nombrojn paroli al mi!

Mi devas esti justa, kaj eĉ se lia decido dissolvi la Asembleon de Deputitoj fariĝos katastrofo por Francio kaj ĝia popolo, lia decido estis logika kaj kohera konsiderante lian subitan malkovron de sia malpopulareco. Tia malkovro estis neeltenebla por li kaj li volis doni al la franca popolo la ŝancon korekti sian juĝaron pri li kaj lia regado. Bedaŭrinde por li, la unua juĝo estis konfirmita per la du-rondaj elektoj; perdinte voĉojn, li estas eĉ pli politike malfortigita. Mi legis en liaj pensoj la jenajn vortojn: "Ve al la homoj, kiuj ne sciis aprezi min!" La francoj nun povos malkovri, kiu estas la homo, al kiu ili konfidis sian ekziston por ne konfidi ĝin al la RN. Jam, sinjoro Macron konsideras, ke neniu venkis, ĉar neniu el la tri konkurantaj trionoj akiris la prezidentan plimulton. Nun lia plimulto troviĝis en ĉi tiu situacio, ĉu li konkludis, ke ĝi estas inda administri la aferojn de la lando? Absolute ne, kaj li regis kun ĉi tiu malplimulto, provante kolekti deputitojn, kiuj ne respondis al liaj vokoj. Tial la partio Nova Popola Fronto, kiu venkis kun relativa plimulto, pretendas la rajton transpreni la regadon kaj gvidi la landon kun ĉefministro el siaj rangoj. Tiel komenciĝas alfrontiĝo inter ĉi tiu NFP kaj la prezidanto, kiu rifuzas ĉi tiun elekton kaj preferas atendi la formiĝon de plimulta grupo pli konforma al siaj centraj ideoj. Sed ĉu ĉi tiu ebleco eĉ ekzistas? Malamo kaj indigno estas tiel fortaj en ĉiuj ĉi tiuj politikaj partioj, ke ĉiu akordiĝas nur kun si mem; malfacilas fari aliancojn en tia situacio. La FN-RN

estas flankenmetita kiel la tendaro de la pestviktimoj, same kiel la partio La France Insoumise de la alia ekstremo, kies nomo mem devus esti kondamnita kaj malpermesita de la tribunaloj pro incitado al publika malobeo. La aliaj partioj estas ĉiuj malplimultoj kaj rezolute kontraŭas; Nur la centra triono kunigas malplimultojn kun centraj ideoj kongruaj kun tiuj de Prezidanto Macron.

Tial do estas ĉi-jare, 2017, ke Dio elektis juĝi Francion kaj ĝiajn loĝantojn; ĉi tiun Francion, al kiu Li direktas sian atenton por doni al ĝi la plej bonan, miajn revelaciojn klarigitajn, kaj la plej malbonan, ĝian sekularan respublikanan humanismon kaj ĝiajn leĝigitajn abomenindaĵojn.

La elekton de tiu ĉi junulo sekvis la rekrutado de tre junaj homoj, tro junaj por porti politikajn respondecojn. Sed la junularo bone akordiĝas nur kun la junularo, kaj la malfeliĉo de Francio estas ignori tiun biblian version el Kohleto 10:16, kie Dio igas sian serviston diri: "*Ve al vi, lando, kies reĝo estas infano* , kaj kies princoj manĝas matene!" Tiu ĉi nescio estos fatala por ĝi. Ĉar jam estas tro malfrue, la damaĝo estas farita. Tiu ĉi junularo, imuna al vera naziismo, kompromitis sin apud Ukrainio, kaj la fakto, ke Francio ofertas al ĝi siajn armilojn, kiuj mortigas rusojn, klarigas, kial dum sia granda atako, Rusio detruos Parizon, la tiel nomatan Urbon de Lumo. Sur la loko, kie ĝi etendiĝas kaj leviĝas, restos nur kratero meze de grandega nigra ebenaĵo, kiel inko, kaj la loko estos porĉiame neloĝebla kaj dezerta, pro la atomradiado.

La biblia verso jam estis konfirmita en la historio de Francio fare de ĝia plej granda kaj plej prestiĝa reĝo, Ludoviko la 14-a. La morto de lia patro metis lin sur la tronon de Francio kiam li estis nur kvinjara. Dum la tempo de lia juneco, kiam li devus esti lerninta la esencon de la vivo per renkontado de rivalecoj kaj malsukcesoj, li estis adorata, flatita, kiel infano de Dio. Sub la gvido de sia patrino kaj sia baptopatro, Kardinalo Mazarin, li lernis la devon oferi sian vivon kaj siajn sentojn al sia reĝa ofico, rezignante pri la amo de sia vivo, infantempa koramiko. Lia karaktero tiel malmoliĝis kaj en plenaĝeco li ĉirkaŭis sin per multaj amantinoj, belecreĝinoj de la tempo kaj lia regado estis tiu de kaprica, fiero viro, kiel pravas lia kromnomo "Sunreĝo", kiun li ŝuldis al koreografio en kiu ankoraŭ juna, li prezentis sin antaŭ la tuta kortego en la formo de suno en ora vesto. Sed kio estas memorinda estas lia akiro de absoluta potenco, kiu igis lin maldungi siajn ministrojn kaj siajn konsilistojn por kontroli kaj direkti ĉion mem. En nia tempo, la saman aliron efektivigos prezidanto Macron per apliko de artikolo 16 de la 5-a <sup>Konstitucio</sup> de la Franca Respubliko. Ĉar Dio devigos lin fari tion per blokado de la ebleco de parlamenta regado nekapabla atingi absolutan plimulton.

Grandaj, malhelaj nuboj amasiĝas super la franca politiko. La streĉiĝo kaŭzita de la rigidaj pozicioj de diversaj partioj estas palpebla. La farmistoj de la "Kampara Kunordigo" minacas "elpreni siajn forkegojn" — frazo notinda kaj memorinda — se la registaro estos donita al la grupo NFP; tio estas pro la ĉeesto en ĉi tiu koalicio de ekologiistoj, kiuj malhelpas iliajn agadojn.

Ĉiuj insultas unu la alian nome de respekto al konformiĝo al la Respubliko, sed ŝajnas, ke ĉiuj forgesis la limojn de la legitimeco de la Respubliko, kiu, mi memorigas vin, estis establita je la kosto de escepta sangobano, kiu markis la historion de Francio kaj la mondo. La legitimeco de la Respubliko dependas de la nivelo de popola subteno. En 1789, en Parizo, tiu



nivelo estis transirita kaj franca sango estis verŝita. Poste, estis la gilotino, kiu faligis la kapojn de la reĝo, la reĝino, la monarĥistaj nobeloj kaj la romkatolikaj pastroj. Tial, malgraŭ la jura povo donita de politika juro, gvidantoj neniam riskis kontraŭstari la popolajn masojn. Tiuj, kiuj tion faris, mem estis subtenataj de signifa parto de la popolo. Jam dum la manifestacioj de la "flavaj veŝtoj", ŝajna senkapigo, laŭ liaj propraj konfesoj, "vitrigis" prezidanton Macron. Sed la viro estas obstina kaj la tempo forigis tiun minacon el lia menso, do li serĉas gajni tempon en la espero, ke liaj deputitoj sukcesos kolekti absolutan plimulton.

La pozicio alprenita de la prezidanto estas komprenebla, ĉar li rimarkis, ke sen absoluta parlamenta plimulto, liaj decidoj ne povas esti efektivigitaj, kaj ankaŭ ne tiuj de la ĉefministro pri kunvivado. Ĉar la Kvina <sup>Respubliko</sup> estas reĝimo konstruita por devigi la prezidentan volon. La nuna Francio forgesis la principon de la Kvara <sup>Respubliko</sup>, kiu estis strikte parlamenta kaj postulis nemalhaveblan subtenon de deputitoj por aprobi proponitajn leĝojn. Ĉi tiu kulturo estas forlasita, kaj politikistoj, inkluzive de prezidantoj, estas trejnitaj kaj kutimiĝintaj al facila regado bazita sur absoluta plimulto. Malhelpante la nunan prezidanton akiri ĉi tiun esencan absolutan plimulton, Dio blokas lian kapablon regi Francion, ĉar la prezidanto jam ne povas devigi siajn decidojn per ĉi tiu jura rimedo. Se la malsukceso daŭros, li havos neniun elekton krom recurir al Artikolo 16, kiu donas al li plenajn decidpovojn kaj devigpovojn. Sed tiam, estas la popolo, kiu reagos kolere.

Unu post la alia, la prezidantoj Mitterrand kaj Chirac estis devigitaj rezigni plenan regadon, submetitaj al reĝimo de kunvivado, en kiu la ĉefa regado apartenas al la elektita ĉefministro de la plimulta tendaro. La problemo estas, ke nia juna prezidanto Macron ne ekregis sub la kondiĉoj de kunvivado, kiujn li ne povas akcepti, konsiderante sian naturon kaj domineman karakteron.

Kiu eksplodos unue, la prezidanto aŭ la frustritaj homoj? Ĝis kiam la aktualaj eventoj donos la respondon, la falsaj respublikanoj daŭre akuzos unu la alian pri ne esti veraj respublikanoj. Kaj kion mi povas diri estas, ke ili ĉiuj pravas, kaj tiuj, kiuj ŝajnas montri sin plej indaj je respublikana konduto, estas la deputitoj de FN-RN, kiujn ili demonigas por timigi manipuleblajn balotantojn, por elektiĝi. La demonigo de la partio FN-RN malkaŝas la ĉefan diverĝpunkton, kiu dividas la francan loĝantaron en du tendarojn nekapablajn kompreni unu la alian. Notindas, ke ĉi tiu neebleco rezultas de pozicio komparebla al religia sinteno; en ambaŭ kazoj, ĉiu havas sian propran opinion kaj tenas sin al ĝi, la paroladoj fariĝas nekapablaj ŝanĝi la faritajn elektojn. Nacia valoro estis oferita sur la altaro de tutmondisma, universalisma pensado, kiu ekzistis en la sperto de la postdiluvianoj kolektitaj en la urbo Babelo. Universala paco kaj kompreno inter ĉiuj popoloj denove igis okcidentajn popolojn revii, elirante el la ruinoj de la Dua Mondmilito. Religia paco en Eŭropo kreskigis ĉi tiun esperon, sed dum la plimulto daŭre revas, malplimulto konsciiĝis pri la danĝero prezentita de etna miksado kaj ĝiaj religiaj kaj kulturaj opozicioj. La partio Fronto Nacia estis unu el la unuaj, kiuj konsciiĝis, ne pri la risko, sed pri la certeco, ke neeviteble rekta konflikto kontraŭmetos la praktikantojn de Islamo al la respublikanaj ateistoj-malfideloj kaj la falsaj kristanaj malfideloj. Kaj ĉi tiu penso estas pli kaj pli akceptata, pro la murdaj agadoj faritaj en Francio kaj ĉirkaŭ la mondo fare de

islamaj teroristaj aktivuloj. Kaj malgraŭ ĉi tiu atesto konata al ĉiuj, nekredeblaj optimistoj rifuzas antaŭvidi la plej malbonan. La plej grava disiĝo de la francoj estas tie, kontraŭmetante realismajn homojn al troige optimismaj homoj. Sed tio ne estas ĉio, ĉar homoj, kiuj ne interesiĝas pri religio, estas tre supraĵaj estaĵoj, tute nekapablaj provi kompreni la pensojn de siaj najbaroj, kaj ili juĝas rasistojn kiel homojn, kiuj estas simple pli singardaj ol ili. Kredi, ke diferencoj kreas problemojn, estas erare juĝita rasisma. Tamen, la realo estas obstina, kaj neniu povas kontesti la fakton, ke ekzistas tiom da personaj opinioj kiom da kreitaĵoj kreitaj de Dio. Krome, kiel en religio, multaj homoj kredas nur tion, kion ili vidas aŭ kio persone koncernas ilin. Supraĵaj homoj estas reakciaj kaj forgesas, ke iliaj najbaroj ne rezonas kiel ili. Dum jardekoj, politikistoj ŝarĝitaj per diplomoj, diplomiĝintoj de la ENA (Nacia Lernejo de Administrado), ripetis, por konvinki la loĝantaron, kiun ili malestimas, ke la diferenco alportita de fremduloj estis "riĉeco". Tamen, granda parto de ĉi tiu "riĉeco" dormas en malliberejo, pro agoj de delikteco, ŝtelo, seksperforto aŭ krimoj. Kaj francaj viktimoj pagas la prezon per doloro pro la monstra blindeco de ĉi tiuj kleraj elitoj, kiuj vere respondecas pri la danĝera situacio, kiun ni vidas en niaj aktualaj eventoj.

Ĉi tiu malkodado de nuntempa vivo malkaŝas la nekapablon de homoj konduti juste. Kaj ĝuste ĉi tiu nekapablo igas ilin facilaj viktimoj por la vera diablo kaj liaj demonoj. Tagon post tago, la kaptuloj metitaj de Dio plenumas liajn planojn. La kulpa homaro ne kapablas eviti ilin, kaj la finfina rezulto estos la morto; la unua morto, poste laŭ la ĝusta tempo, la " *dua morto de la Lasta Juĝo* ", kiu definitive detruos la ekziston de la ribeluloj kondamnitaj, jam per la "unua juĝo" de Dio, morti pro malsano, aŭ pro civila milito, poste pro mondmilito. Kaj post ĉi tiuj aferoj, ili estos ekstermitaj ĉe la glora reveno de la Sinjoro Dio Jehovo en Jesuo Kristo, kiu revenas en la gloro de Miĥaelo.

#### M74 - La tuta Israelo estos savita

Ĉi tiu nova mesaĝo prenas kiel temon tion, kion la nomo Izrael reprezentas en ĉiuj ĝiaj aspektoj. La titolo baziĝas sur ĉi tiuj versoj cititaj en Rom. 11:26-27: “ *Kaj tiel la tuta Izrael saviĝos, kiel estas skribite: El Cion venos la Savanto, kaj deturnos de Jakob malpiecon; kaj tiel la tuta Izrael saviĝos, kiel estas skribite: El Cion venos la Savanto, kaj deturnos de Jakob malpiecon; kaj tio estos Mia interligo kun ili, Kiam Mi forigos iliajn pekojn.* ”

Laŭ siaj vortoj, la apostolo Paŭlo klare donas al la nomo Izrael plurajn signifojn, kaj almenaŭ du signifojn, ĉar li diras "la tuta Izrael". Ĉi tiu dueco estas klarigita per la ekzisto de du konkurantaj Izraeloj. La unua estas la historia, karna Izraelo konstruita sur la genlinio donita de Dio al Abraham, per Isaak, lia legitima filo, kaj per Jakob, filo de Isaak, la patriarko kies 12 filoj formis la bazon kaj fundamenton de ĉi tiu unua, pure karna Izraelo, kies tuta historio estas registrita en la Biblio. Por multaj kredantoj kaj nekredantoj egale, Izraelo reprezentas nur la judan nacion, kiun la mondo kompatis post la provo de Nazia Germanio ekstermi ilin en 1942. Ĉi tiu konduto estas logika, ĉar la ekzisto de ĉi tiu karna kaj fizika

Izraelo estas evidenta en la okuloj de ĉiuj homoj, kiuj loĝas sur la tuta tero hodiaŭ. Tamen, fokusiĝi nur sur ĉi tiu fizika perspektivo estas maltrafi la signifon, kiun Dio donas al la nomo Izraelo. Ĉar Paŭlo donas al ĉi tiu nomo spiritan signifon, kiu trovis sian klarigon en Jesuo Kristo. Kaj Paŭlo estas plej bone poziciigita por klarigi ĉi tion, ĉar Dio faris lin "la apostolo al la Gojoj". Li estis la unua homo iluminita de Dio pri la oficiala malfermo de aliro al savo rezervita por la Gojoj. Kaj mi diras klare, ke ĉi tio estas nur malfermo, rajtigo principe donita de Dio. Ĉar ĝis la veno de Jesuo Kristo kaj lia elaĉeta morto, la homaro trovis sur la tero nur la karnan popolon portantan la nomon Izrael. Nun ĉi tiu nomo signifas "Venkinto kun Dio", sed se ni konsideras la cirkonstancojn, en kiuj la patriarko Jakob ricevis ĉi tiun nomon de Dio, ni devas kompreni ĝin kiel "Venkinto kontraŭ Dio", kaj ĉi tiu traduko pli konformas al la vortoj, kiujn Dio adresis al li en Gen. 32:28: " *Li diris denove: 'Via nomo ne plu estos Jakob, sed vi estos nomata Izrael; ĉar vi luktis kun Dio kaj kun homoj, kaj vi venkis.'* " » Ĉar ĝi estas efektive lukto, kiu ĵus kontraŭstarigis la homon Jakob kontraŭ la anĝelo de JHWéH, Miĥael, persone. Kial Dio elektas batali kontraŭ Jakob? Adresi al homoj lecionon, kiu instruas la fakton, ke Dio povas beni nur tiujn, kiuj sin perfortas por eltiri lian benon de li, sekvante la ekzemplon donitan de Jakob, kiu pravas tion ekde la komenco de sia spirita vivo ŝtelante la unuenaskiton de sia frato Esav. Ĉi tiu karaktero de Jakob prezentas en ĉi tiu nova sperto la partan profetan bildon de la Savanto Jesuo Kristo. Kaj la vorto, kiu ligas Jakob kaj Jesuon, estas la termino " **venkinto** ", kiu karakterizas Jesuon Kriston en Apokalipso 6:2, kie ni legas: " *Mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo. Kaj la sidanta sur ĝi havis arkon; kaj krono estis donita al li, kaj li eliris venkante kaj por venki* . " En Apokalipso 6, verso 4 prezentas tiun, kiun Esav, nomo signifanta " **ruĝa** ", ankaŭ profetas: " *Kaj eliris alia ĉevalo, ruĝa . Kaj al la sidanta sur ĝi estis donita povo preni pacon de la tero, kaj ke ili mortigu unu la alian; kaj granda glavo estis donita al li* . " "Diri, ke la unua rajdanto estas Kristo kaj la dua estas la diablo, Satano, estas vera sed nekompleta. Ĉar tio, kio gravas en ĉi tiu simbola ilustraĵo de Apokalipso 6, estas tio, kion Dio deklaras en Ezek. 14:21-22: " *Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn, la glavon, la malsaton, la sovaĝajn bestojn kaj la peston , por ekstermi el ĝi homojn kaj brutojn, tamen restos restantaĵo, kiu saviĝos , kiu eliros el ĝi, filoj kaj filinoj. Jen ili venos al vi; vi vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn, kaj vi konsoliĝos pro la malbono, kiun Mi venigos sur Jerusalemon, pro ĉio, kion Mi venigos sur ĝin* . "

En Apokalipso 6, Dio prezentas al ni Jesuon Kriston kaj Satanon sinsekve, sed li prezentas ĉi tiujn du homojn kiel la ilojn, kiujn li uzas suverene; la unuan por savi, kaj la duan por detrui kaj mortigi. Komprenu per tio, ke la faroj de la diablo estas ankaŭ tiuj de Dio, tiuj, kiujn li uzas por puni malpiecon, la malpiulojn, pekon kaj la pekulon, kiu malestimas lin ne obeante lian superan kaj sanktan volon. Kaj Jesuo Kristo bone diris pri si mem: " *Ne pensu, ke mi venis por alporti pacon sur la teron; mi venis ne por alporti pacon, sed glavon* . Ĉar mi venis por meti homon kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon, kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon; kaj la malamikoj de homo estos la domanoj. "

Ni do devas jam kompreni, ke la alveno de Kristo kaj la oferto de lia savo portas du kontraŭdirajn konsekvencojn, kvazaŭ la du flankoj de monero:

unuflanke, savo kaj ĝia beno, aliflanke, la plej videbla, morto kaj la malbeno. Jen la leciono, kiun ĉi tiuj unuaj du rajdantoj de Apokalipso 6 prezentas al ni. La oferto de Kristo pri savo igas la homaron eĉ pli kulpa kaj inda je esti frapita de " *la granda glavo* " tenata de la diablo, tio estas, la rajdanto de la " *ruĝa ĉevalo* ", kiu " *ricevas* " ĉi tiun rajtigon de la unua rajdanto rajdanta sur la " *blanka ĉevalo* " .

En Ezek. 14:21-22, Dio diras: " *Estos restafo, kiu saviĝos , kiu eliros el ĝi, filoj kaj filinoj; jen ili venos al vi, kaj vi vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn, kaj vi konsoliĝos pri la malbono, kiun Mi venigos sur Jerusalemon, kaj pri ĉio, kion Mi venigos sur ĝin.* »

Dio profetas la aperon de la elaĉetitoj de Jesuo Kristo, el kiuj la unuaj estas oficiale liaj apostoloj kaj fidelaj disĉiploj. Sed ĉi tiu projekto profetita de Dio devis havi alian plenumiĝon fiksitan por la tempo de la dua alveno de Jesuo Kristo. Kaj mi kolektos la versojn, kiuj celas ĉi tiun profetitan momenton.

Zeh. 12:10: " *Kaj Mi elversos sur la domon de David kaj sur la loĝantojn de Jerusalemon spiriton de graco kaj de preĝado; kaj ili rigardos Min , kiun ili trapikis , kaj ili ploros pri li, kiel oni ploras pri ununura filo , kaj maldolĉe ploros pri li, kiel oni ploras pri unuenaskito .* "

Rom.11:25-26-27: " *Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi nesciu pri ĉi tiu mistero, por ke vi ne estu saĝaj en vi mem, ke parte blindeco venis al Izrael, ĝis la pleneco de la nacioj envenos. Kaj tiel la tuta Izrael saviĝos, kiel estas skribite: El Cion venos la Savanto, Kaj Li deturnos de Jakob malpiecon. Kaj ĉi tio estos Mia interligo kun ili, Kiam Mi forigos iliajn pekojn .*

Apokalipso 1:7: " *Jen li venas kun la nuboj; kaj ĉiu okulo lin vidos, kaj tiuj, kiuj lin trapikis ; kaj ĉiuj triboj de la tero ploros pro li . Jes. Amen!* "

Apokalipso 3:9: " *Jen mi donas al vi el tiuj el la sinagogo de Satano, kiuj diras, ke ili estas Judoj, kaj ne estas, sed mensogas ; jen mi devigos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin amis .*

Ĉiuj ĉi tiuj versoj konfirmas la saman planon de Dio, kiu estas savi "la tutan Izraelon", tio estas, la spiritan Izraelon konstruitan sur la fido al Jesuo Kristo kaj sur la juda karna Izraelo, por kiu eniro en la kristanan spiritan Izraelon fariĝis ebla ekde la reveno de la praktiko de la Ŝabato en la Sepa-taga Adventisma religio, tio estas, ekde 1843, dato de la komenco de la selektaj testoj de la elektitaj kristanoj de pagana, kristana aŭ juda origino. La ebleco servi Dion en Jesuo Kristo estas donita ekde 1843 kaj 1873, kiam Adventismo estis lanĉita en universala misio per la Spirito de Dio. Sed ĉi tiu sama Dio anoncas, ke la rekono de Jesuo Kristo fare de la piaj kaj fidelaj judoj realiĝos nur en la lasta universala testo de fido, kiu devas esti plenumita tuj antaŭ la reveno de Kristo, je la horo de la fino de la tempo de graco. Tiam plenumiĝos la vortoj de la Apostolo Paŭlo: " *La tuta Izraelo estos savita* ", sed nur tiuj, kiuj povas esti savitaj pro la monstro de fido rivelita per la individua sinteno de ĉiu judo de karna Izraelo. Ĉar savo restas ebla nur por tiuj, kiuj atestas la veran fidon, kiun Dio postulas de ĉiuj, kristanoj kaj judoj egale. "Ĉi tio *estu konata al ĉiuj, kaj sciu la tuta popolo de Izrael .* " ! *En la nomo de Jesuo Kristo, la Nazaretano , per kiu vi estis*—krucumitaj, kaj kiun Dio levis el la mortintoj, per li ĉi tiu staras sana antaŭ vi. *Jesuo estas la ŝtono, kiun vi, la konstruantoj, malŝatis, sed kiu fariĝis la ĉefa ŝtono de la angulo. Kaj en*

*neniu alia estas savo ; ĉar ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj,* ” diras la apostolo Petro en Agoj 4:10 ĝis 12. Tradukante “ *ke vi estis-krucumita* ”, la tradukisto Oltramare denove atestas tie pri la mallumo, kiu karakterizas lian verkon, en kiu ni trovas multajn erarojn de traduko kaj interpretado en lia versio de la “nova atesto” de la Sankta Biblio; versio adoptita de Louis Segond.

Aliro al Izrael ĉiam estis ebla por paganoj, kiuj deziras servi Dion. Estas evidente, ke la Kreinto de ĉiu vivo ne havas kialon favori specifan popolon establitan sur la tero. La kialo por favori iun povas esti pravigita nur per ligo de amo kaj fideleco, kiu karakterizas la elektitojn, kiuj konsistigas ĉi tiun popolon. Kaj komprenante ĉi tiun neceson, ni ankaŭ povas kompreni la artefaritan trompan aspekton, kiun karna Izrael prezentas per sia ekzisto sur la tero. Ankaŭ, la vera statuso, kiun Dio donas al ĉi tiu tera, karna kaj nacia Izrael, estas rivelita per ĉi tiuj vortoj de Jesuo Kristo, kiu diras pri ĝi: “ **tiuj el la sinagogo de Satano, kiuj diras, ke ili estas Judoj kaj ne estas, sed mensogas** ”, en Apokalipso 3:9.

La Izraelidoj de la malnova interligo, ŝiritaj el la sklaveco de peko, havis por Dio nur la rolon profeti lian eternan planon, kiu konsistas el elekti la elektitojn, kiuj estos liaj kunuloj por la eterneco. Kaj kvankam malofta, la konvertiĝo de paganoj estis ebla dum la tuta malnova interligo. La kazoj de la prostituitino de Jeriĥo, nomata Raĥab, kaj tiu de Rut, la Moabidino, konfirmas ĉi tiun eblecon, kiu atestas pri la vera sava plano planita de Dio. Savo ĉiam baziĝis sur la monro de fido. Kaj protektante la hebreaĵajn spionojn bonvenigitajn de ŝi, Raĥab montris per konkreta ago la pruvon de la fido, kiun ŝi metis en la Dion de Izrael.

La leciono, kiun ni povas lerni el ĉi tiu studo, estas, ke la malnova interligo profetas kaj la nova interligo plenumiĝas. Tial ni trovas en ĉi tiu nova interligo 12 apostolojn, kiuj anstataŭigas la 12 patriarkojn de la hebreaĵaj triboj. La “ **bazŝtono** ” de la hebrea sanktejo rekonstruita de “ *Zerubabel* ” post la reveno el la deportado al Babilono estas anstataŭigita de Jesuo Kristo, kiu venis en la karno por meti la fundamentojn de sia eterna interligo. Zeh. 3:9: “ **Ĉar jen la ŝtono, kiun Mi metis antaŭ Josuon , estas sep okuloj sur unu ŝtono ; jen Mi mem gravuros la gravuraĵojn sur ĝi, diras Jehovo Cebaot; kaj Mi forigos la malbonagon de ĉi tiu lando en unu tago.** ” Kaj Zeh. 4:7: “ *Kiu vi estas, ho granda monto, antaŭ Zerubabel? Vi estos ebenigita. Li metos la ĉefan bazŝtonon meze de ĝojkrioj: Graco, graco al ĝi!* ” kaj denove Psa. 118:22: “ **La ŝtono, kiun la konstruantoj malŝatis, fariĝis la ĉefa angulŝtono .** ” La tera “ sanktejo ” estas anstataŭigita per la spirita “ sanktejo ”, kiu konsistigas la kolektadon de la animoj de la elektitoj elaĉetitaj per la sango verŝita de Jesuo Kristo, kiel konfirmite de ĉi tiu verso citita en Efezanoj 2:20 ĝis 22: “ *Vi estas konstruitaj sur la fundamento de la apostoloj kaj profetoj, kies ĉefa angulŝtono estas Jesuo Kristo mem . En li ĉiu konstruaĵo, bone kunmetita, kreskas en sanktan templon en la Sinjoro . En li vi ankaŭ estas kune konstruitaj por loĝejo de Dio en la Spirito .* ” Kiel la Sankta Spirito, Jesuo Kristo vivas meze de sia eklezio, tiel anstataŭigante la ĉeeston de Dio en la “plejsanktejo” de la hebrea sanktejo kaj poste, de la templo konstruita de reĝo Salomono.



La programo desegnita de Dio do baziĝas sur sinsekvo de tri etapoj. La unua profetas savon, la dua plenumas la oferon, kiu akiras savon, kaj trie, en sia glora reveno, Jesuo Kristo kondukas siajn elektitojn en eternan vivon, kiu konkretigas lian eternan savon.

De la komenco ĝis la fino, kie ĝi estas efektivigita, savo estas atingita de liaj elektitoj nur per plenumo de la samaj eternaj postuloj de Dio. Li savas nur tiujn, kiuj plenumas liajn kondiĉojn, kiujn li memorigis per tre klaraj vortoj en Mateo 16:24: "*Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu volas veni post mi, li ne sin mem kaj levu sian krucon kaj sekvu min.*" Ĉi tio estas tre malproksima de la etikedo savo, al kiu la falsaj kristanaj homamasoj trompis ilin falsaj instruistoj, kiuj disvastigas falsajn, mensogajn kaj trompemajn instruojn kiel "*Kredu al la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savitaj.*" Ĉar per siaj vortoj, Jesuo malkaŝis, kion signifas "kredi al li" kaj ne "kredi al li". Jesuo ne postulas, ke homoj savu lin, ke ili simple kredu je lia ekzisto, sed ke ili kredu kiel li, ke nur la obeemo kaj memneo de la estaĵoj kreitaj de li povas kontentigi la aman, kompateman kaj kompatan Dion.

Por esti amataj kaj ŝatataj de Dio, homoj devas jam vidi la vivon kiel havantan kiel sian solan ekzistoracion la eblecon, ke Dio donas Sin por elekti Siajn kunulojn por la eterneco. Kiu ajn komprenas tion, tiam havas la elekton kandidatiĝi aŭ ne por ĉi tiu rolo kaj ĉi tiu celo proponita de Dio al ĉiuj Liaj kreitaĵoj, kiuj vivas en la ĉielo kaj sur la tero. Tiuj, kiuj vivas en la ĉielo, definitive faris sian elekton, kaj la morto de Jesuo Kristo, kiu donis al Li venkon, samtempe finis por la malbonaj anĝeloj ilian eblecon eviti la eternan morton destinitan por ili. Por homaj kreitaĵoj sur la tero, la elekto kaj la oferto de savo restas disponeblaj ĝis la jaro 2029, en kiu la plenumo de la lasta provo de la Sepataga Adventista kredo markos la finon de la tempo de graco; tio, post la dimanĉa leĝo devigata per dekreto promulgita de la ribelema universala estraro de la horo.

La homaj mensoj de okcidentaj socioj estas kaptitaj, ensorĉitaj kaj kondiĉitaj de la normo de moderna vivo, en kiu teknikaj inventoj delogas kaj monopoligas la atenton de viroj kaj virinoj, ĉar en 2024, reprezentantoj de ambaŭ seksoj havas esence la samajn rajtojn, la samajn interesojn, la samajn profesiajn agadojn kaj la saman altiron al karnaj plezuroj; kaj sekve, viroj kaj virinoj dividas la saman dian malbenon. En ĉiuj ĉi tiuj areoj, la ordo establita de Dio estas tute renversita kaj forlasita. Kaj se ĉi tiu tre grava ŝanĝo okazas, ĝi estas ĝuste ĉar en la Okcidento, Dio estas tute ignorata de superforta plimulto de homoj de ambaŭ seksoj. Por amasoj, esti religia estas signo de mensa malforteco. Sed en ĉi tiu humanisma socio, la ekzisto de malsanuloj estas tolerata, eĉ se ili ne konsentas esti kuracataj. Toleremo estas grava okcidenta virto kaj unu el ĝiaj ĉefaj valoroj, kiu estos konservita ĝis la fino de la graco.

Malgraŭ tiu ĉi superforta plimulto de nekredantaj aŭ pli-malpli nekredantaj homoj, supozante tion, kion la nekredanta tendaro nomas frenezo aŭ anakronismo, spirita Izrael, kiu restis fidela al Dio, rezistas la agnostikajn humanismajn valorojn de sia tempo. Tio estas ĉar ĝi servas la Kreintan Dion, kiu ne ŝanĝiĝas, ĉar li mem diras tion en Malaĥio 3:6: "*Ĉar Mi estas JAHVEH, Mi ne ŝanĝiĝas; kaj vi, ho idoj de Jakob, ne estas ekstermitaj.*" En la tempo de Malaĥi, inter 500 kaj 400, Dio diris tiujn vortojn kaj tiu ĉi vero estas konfirmita en la "nova atesto", en

Hebreoj 13:8: " *Jesuo Kristo estas la sama hieraŭ, hodiaŭ, kaj eterne .* " Ĉar Jesuo estas Dio en sia enkarniĝinta formo, tiu ĉi konfirmo estas nenio alia ol logika kaj inda je kredo.

Tiel, kun la tempo, en la homa vivo, manieroj ŝanĝiĝas, valoroj ŝanĝiĝas kaj pli kaj pli malboniĝas, sed Dio kaj liaj valoroj preskribitaj en la Sankta Biblio ne ŝanĝiĝas; tial, surdaj al la mokado de tiuj ĉirkaŭ ili, la " **filoj de Dio** " de lia eterna spirita Izrael daŭre servas sian Patron, laŭ la formoj, kiujn li rivelis en sia Sankta Biblio, sia sankta dia Vorto, kaj en siaj profetaĵoj, en kiuj li difinas siajn postulojn por ĉiu pasanta epoko.

La biblia rakonto permesas al ni kompreni la veran statuson, kiun Dio donis al la karna Izrael, savita el la egipta sklaveco. Kiel daŭrigo de ĝia historio, post ĝiaj 40 jaroj da vivo en la dezerto kaj multnombraj spiritaĵoj markitaj de la intervenoj de la " **juĝistoj** ", ĉi tiu unua nacia Izrael postulis reĝon, kiu gvidus ilin anstataŭ Dio; mi citas, " **reĝon, kiel la aliaj nacioj de la tero** ". Ĉi tiu nekapablo vivi sub la direkto de la Dio ĉeestanta meze de ili pravas ĝian profetan statuson kaj ĝian naturan pekan kaj ribeleman karakteron. Ĉar, male, vera spirita Izrael deziras nenion alian ol vivi en la sankta ĉeesto de Dio, kaj en Jesuo Kristo, en fideleco kaj submetiĝo al la reguloj de la ĉiela dia vivo, ili atingos tion, kion ili deziras per sia tuta koro kaj profitos de ĝi por la eterneco.

Tiel, la supraĵa naturo de ĉi tiu unua karna Izrael organizita de Dio sur la tero senĉese altiris la koleron de Dio dum la 15 jarcentoj de ĝia ekzisto. Kaj dufoje, en 586 kaj 70, ĝiaj tiamaj malamiko detruis ĝian sanktan urbon nomatan "Jerusalemo", kiu paradokse signifas "nia urbo estas paco". Evidente, ĉi tiu paco ne estis por tiuj, kiujn Dio tiel detruis dufoje pro ilia nekredemo kaj iliaj senĉesaj ribeloj. Ĉi tiu paco estis nur profeta kaj rezervita nur por la judoj kaj paganoj, kiujn Dio reunuigos en sia savo en Jesuo Kristo. Kaj ĝuste ĉar ili rifuzis sekvi la dian planon de savo, Dio transdonis ilin al detruo, ĉi-foje fare de la romiaj armeoj gvidataj de Tito, mandatitaj de la imperiestro Vespasiano, en la jaro 70.

La detruo de la juda nacio en la jaro 70 okazis 40 jarojn post la komenco de la establado de la nova interligo, fondita ĉi-foje ne sur besta sango kiel la unua interligo, sed sur la sango verŝita de Jesuo Kristo, perfekte homa kaj perfekte justa.

Ni tiel povas kompreni la celon de la projekto planita de Dio. En la malnova interligo, la homo ne konscias pri la amema potenco de Dio, kiu tamen liberigas lin de sklaveco. Izrael do konsistas el viroj kaj virinoj posteuloj de Abraham, ĉiuj pli-malpli ribelemaj aŭ obeemaj, nekredantoj aŭ kredantoj, malmolaj aŭ teneraj. Ĉi tiu Izrael estas ene de la normo de specimeno de tutmonda homaro kaj ĝi havas nenion pli, nek ion malpli ol la aliaj popoloj de la tero. Prenante ĝin respondecon, Dio provizas ĝin per arsenalo de leĝoj, kiuj faras ĝin aparta popolo, ĉar la supera dia saĝo organizas ĝin. La intereso de ĉi tiu unua interligo estas, ke ĝia sperto kaj ĝia fina rezulto profetas, kio estos la rezulto de la monda historio de la tero je la tempo de la glora reveno de nia dia Sinjoro Jesuo Kristo. La malnova interligo konfirmas la demonstraĵon donitan de la sperto de la antaŭdiluvianoj, kiuj antaŭis ĝin. Nu, de Adamo ĝis Noa, la "filoj de Dio" ne estis apartigitaj de la aliaj popoloj de la tero. Ili vivis kune kaj disiĝis tra la loĝata tero, la sola afero, kiu distingis ĉi tiujn " *filojn de Dio* ", estis la individua alligiteco al

la Kreinto Dio, kaj ili estis benitaj de li ĝis la momento, kiam geedziĝoj estis registritaj de iliaj filoj kaj filinoj kun tiuj de la ribelema genlinio heredantoj de Kaino. La kondiĉoj de spirita vivo de la antaŭdiluvoj " **filoj de Dio** " estis kompareblaj al tiuj de la nova interligo, escepte ke la dia amo rivelita en Kristo estis ignorita kaj devis resti tia, ĝis la tempo difinita por lia savanta tera ministerio. La diluvo tiel profetis por la unua fojo, kio estus la fino de la mondo post la fino de la tempo de graco kaj la glora reveno de Kristo.

Sub la nova interligo, ni trovas liberecon kaj universalan normon kompareblan al tiu de la antaŭdiluviĝoj; la postulantoj " **filoj de Dio** ", koncerne virojn kaj virinojn, en nunaj teraj kondiĉoj. Sed ĉi-foje, ili aliĝas al Dio per tio, ke ili konsciiĝis pri lia nemezurebla amo montrita per la ofero de lia homa vivo ofertita en Jesuo Kristo, por elaĉeti la vivojn de tiuj, kiujn li povas savi, ĉar ili montras sin indaj je ĝi.

Dio tial proponas tri malsamajn situaciojn laŭlonge de la tempo: 1- antaŭ la diluvo, la Elektito estas universala sen Kristo; 2- en la malnova interligo, la Elektito estas nacia kaj sen Kristo; 3- en la nova interligo, la Elektito estas universala kun Kristo.

En ĉi tiu tria kazo, kiu koncernas nin hodiaŭ, la historio de la kristana epoko, kiu estas malantaŭ ni, atestas pri la nova fiasko de la " **filoj de Dio** " kolektitaj en preĝejoj pretenditaj universalaj; la plej malnova el ĉi tiuj preĝejoj estas la Katolika Eklezio heredita de Romo kaj ĝia tuta pagana perverseco. Flanke oriente, la sama idolkulto karakterizas la ortodoksan religion. Sed Protestantismo ne faris pli bone kiel kolektiva organizo kaj siavice, ĝi finis privilegii la romian tradicion malprofite al la vero rivelita en la Sankta Biblio, la skriba Vorto de la vivanta Dio kaj Dio, kreinto de ĉio, kio vivas kaj estas. Fine, la kulpo farita de la Sepa-taga Adventista Eklezio estas eĉ pli granda, ĉar profitinte de la direktivoj kaj novaj revelacioj prezentitaj rekte de Jesuo Kristo kaj liaj teraj instrumentoj elektitaj de li, ĝi siavice favoris kaj subtenis profetajn interpretojn, kiuj laŭlonge de la tempo fariĝis malaktualaj kaj neraciaj; tiel donante la plej degradan ateston pri la Kreinto Dio, kiu starigis ĝin en 1863 en Usono kaj lanĉis ĝin en universala misio en 1873.

Do post la tri situacioj antaŭe difinitaj, en 1844, Dio konstruis kvaran <sup>spiritan</sup> situacion tre malsaman, kompareblan ĉi-foje al la dua de la malnova alianco, sed kun la rektaj direktivoj de la Sankta Spirito de Jesuo Kristo. Kaj lia malakcepto de lia profeta lumo, kiun mi prezentis al li inter 1982 kaj 1991, kondamnis ĉi tiun lastan institucion formon de la " **filoj de Dio** " en 1993-1994, reale ekde la 22-a de oktobro 1991, dato kiam lia decido eniri la aliancon de la protestanta federacio estis prenita. Mi devas memori ĉi tie la rolon de ĉi tiu urbo tre markita de la historio: urbo kie Papo Pio la 6-a mortis en malliberejo en 1799 fine de la periodo de... " *mil ducent sesdek* " jarojn kaj kie lia koro restis; urbo kie la juna Napoleono Bonaparte ricevis sian trejnadon kiel artileria oficiro; la sola prefekta urbo en Francio kie dum la revolucia teroro de 1793-1794 neniu viktimo estis gilotinita; urbo kie Dio establis sian unuan adventistan eklezion en Francio en 1885; urbo vizitita kaj honorita de la servistino de la Sinjoro Jesuo Kristo, Ellen White en 1886; fine, urbo kie mi naskiĝis 100 jarojn post 1844, por ricevi de Jesuo Kristo la

komprenon pri liaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, proponitaj inter 1982 kaj 1991, por nutri la fidon de la lastaj Sepa-tagaj Adventistoj. Ĉi tiu lasta provo de fido permesis al ni kompreni la signifon de la mesaĝo adresita al "**Laodicea**", en Apokalipso 3:14 ĝis 22, en kiu, en verso 16, Jesuo anoncas sian estontan vomadon el sia oficiala adventista eklezio. La mesaĝo baziĝas sur la situacio observita en 1991, la dato de la aliĝo al protestantismo sekvata de mia oficiala forigo el la eklezio, kaj 1994 (1993) la dato de la vomado de ĉi tiu eklezio. Tiel, kiel indikas la nomo "Laodicea" donita tiam, nomo kiu signifas "juĝita popolo", "popolo de juĝo" aŭ "juĝo de la popolo", la lasta institucio finis per apostatado, tiel konfirmante la fiaskon de la institucia formo donita al la "**filoj de Dio**". Kaj la fakto, ke ĉi tiu mesaĝo finiĝas en verso 22, sugestas la finon de la mondo kaj la finon de la selekta sperto de la teraj elektitoj, ĉar la Revelacio finiĝas en ĉapitro 22, elvokante la eternan renovigon establitan de Dio sur la tero purigita per fajro kaj poste regenerita sub la glora aspekto de nova ĝardeno de Dio nomata Edeno.

La kvar situacioj, ĉiu malsama kaj portanta la saman frukton de fina apostazio, permesas al Dio pruvi, ke la kulpo de homo, kiu faras malbonon, ŝuldiĝas sole al lia malbona naturo esprimita per lia libera elekto. Kaj estas same por liaj elektitoj, kiuj, libere elektante fari bonon obeante la leĝojn kaj regulojn prezentitajn de Dio en lia Sankta Biblio, estas trovitaj de li indaj je lia eterna savo.

Ĉiam prezentante la adventistan veron kiel la normon de sia vero, Jesuo Kristo finas per adresi siajn mesaĝojn al la disidenta Adventismo, pri kiu mi povas diri, ke mi reprezentas la unuan disidenton aprobitan de Dio, ĉar mi ne libervole forlasis lian eklezion, sed estis lia eklezio, kiu malakceptis min. Malkonsento bazita sur kaŭzoj krom la malakcepto de la profeta lumo prezentita de Jesuo, kaj vere de li, havas nenian legitimecon por li. La historio de la adventismo estis markita de dividoj, kiuj estas nelegitimaj en la okuloj de Dio. Ĉi tiuj disidencoj ŝuldiĝis al disiĝoj kaŭzitaj de fieraj homaj reagoj, la malbenitaj fruktoj de apostazio simila al tiu, kiu igis Izraelon disiĝi en du tendarojn post la morto de la reĝo Salomono. Kaj tiuj, kiuj tiel apartigis sin de la oficiala eklezio, ne atendis por fari tion la horon de la oficiala vomado de la Sepa-tagaj Adventista Eklezio. Ĉi tiu tempo venis en 1994, aŭ 1993 post korekto de la kalkulo de la profetaj datumoj fiksitaj de Dio; nek antaŭ ĉi tiuj datoj, nek post ili, fare de tiuj, kiuj disputas la verojn, kiujn Dio igas min malkovri por dividi ilin kun vi. Kiel diris nia pli aĝa fratino Ellen White: "la Sinjoro malfermos la vojon." Li malfermis ĝin en 1994, kaj ekde 1991, kiam li diris al siaj lastaj elektitoj, kiuj eniras je ĉi tiu dato en malkonsenton, laŭ Apokalipso 3:20: "*Jen mi staras ĉe la pordo kaj frapas. **Se iu** aŭdas mian voĉon kaj malfermas la pordon, mi eniros al li kaj vespermanĝos kun li, kaj li kun mi.*" Mi deziras per mia tuta koro, ke vi estu tiu "**iu**", vi, kiu legas kaj malkovras la veron inspiritan de la Ĉiopova Sinjoro Dio YaHWéH, portanto por la savo de siaj teraj elektitoj de la homa nomo Jesuo Kristo.

Sciante, ke la homa historio de savo finiĝos per reveno de religia maltoleremo, mi atentigas vin pri la fakto, ke Jesuo Kristo mem ne devigas "**la pordon**", kiu restas fermita antaŭ li; ĝentile, li "**frapas**" kaj atendas, ke ni "**malfermu**" niajn korojn plenajn de fido kaj amo al li. Male, la lastaj persekutantoj havos korojn plenajn de malamo kaj ili atingos la punkton, ke ili volos la morton de la veraj elektitoj; kion Dio ne ofertas al ili; eĉ turnante la

morton kontraŭ ili; ili estas liaj ribelemaj malamikoj. Ĉi tiu atesto kondamnas ĉiujn religiajn trudojn de la homa historio. La trudita religio ne estas tiu de la vera Dio, sed unu el la falsaĵoj organizitaj de la diablo por kolekti la ribelemajn nekredantojn.

Mi havas ankoraŭ tion por diri. En mia sperto kun la Sepa-taga Adventismo, mi rimarkis, ke la termino "sepa-taga" kutime malaperis el la lingvo de la popolo. Homoj nomis sin "Adventistoj", parolis pri la "Adventista Eklezio", sed malofte specifis "sepa-taga". Tio jam estis signo de la perdo de la sento pri la sanktaĵo kaj pri la vera dia " **sanktigo** " de la organizaĵo kunigita per la volo de Dio. Ĝi tiel atestis pri ĝia preparo aliĝi al la protestanta federacio, kiu honoras la unuan tagan ripozon hereditan de la Romkatolikismo, kiu mem heredis ĝin de la pagana romia imperiestro, Konstantino la 1-<sup>a</sup> la Granda, supozebla malfrua konvertito al kristanismo. Tiu ĉi adopto, efektivigita en 321, post la ĝeneraligita apostazio de 313, estas longe malantaŭ ni, sed tio ne estas la kazo por Dio, por kiu la jaro 321 estas hieraŭ, ĉar por li " *mil jaroj estas kiel tago, kaj tago estas kiel mil jaroj* ", kiel la apostolo Petro tiel prave diras en 2 Petro 3:8: " *Sed, amataj, ne forgesu ĉi tiun unu aferon, ke ĉe la Sinjoro unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj estas kiel unu tago.* " Tio estas tiel subtila, ke ĝi meritas esti rimarkita, ĉar vi devas scii, ke la dekreto de Konstantino eldonita la 7-an de marto 321, dekreto kiu anstataŭigas la sepa-tagan sabatan ripozon per la ripozo de la unua tago de la "tago de la nevenkita suno" de la paganoj, igas onin perdi la avantaĝon vivi en la ĉielo kun Jesuo kaj ĉiuj sanktuloj dum la " **mil jaroj** " de la sepa jarmilo de tera sperto. Tiun ĉi dekreton promulgis tiu ĉi romia imperiestro, el la itala urbo " **Milano** ", kie li loĝis tiutempe; en la itala, la nuna urbo nomata " **Milano** "; la loko mem, kie en 313, la imperiestro subskribis la edikton, kiu leĝigis la liberecon de kulto, kiu kondukis al la apostazio de la kristana religio disvastiĝanta el Romo. Tial la nomo de Romo restas ligita al la dia malbeno ekde tiu dato 313 ĝis nia nuna EU metita sub la duoblan "Traktaton de Romo".

Riskante ripeti min, sed la mesaĝo postulas ĝin pro sia fundamenta graveco, vi devas scii kaj povi atesti siavice la fakton, ke Dio neniam faros malbonon al iu ajn sen ke ili meritis ĝin. Ĉar estas en plena libereco, ke ĉiu el liaj anĝelaj aŭ homaj kreitaĵoj elektas la vojon, kiun ili sekvos dum sia tera ekzisto, aŭ ĉiela ekzisto antaŭ la tera kreo kaj la unua alveno de Kristo. Tiam, laŭ ĉi tiuj liberaj elektoj, Dio suverene organizas la vivon de ĉiuj siaj kreitaĵoj por la tendaro de bono kiel por la tendaro de malbono.

Kelkaj diris al mi dum mia spirita sperto: "Vi estas bonŝanca havi fidon, ĉar kiom ajn mi provas, mi ne povas." Al ĉiu, kiu dirus ĉi tion al mi hodiaŭ, mi respondus: "Ne estas bonŝanco, estas **inteligenteco**, tio estas ĉio, kion vi mankas por igi vian tempon sur la tero eterna sukceso," laŭ tio, kion Dio diris en Daniel 12:10: " **Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros malbonon, kaj neniuj el la malvirtuloj komprenos, sed tiuj, kiuj havas komprenon, komprenos.** " Kaj la kaŭzo de ĉi tiu eterna sukceso estas rivelita, ĉi-foje, en Daniel 10:12, kie vi povas malkovri ĝin, kiel mi faris: " *Li diris al mi: Daniel, ne timu; ĉar de la unua tago, kiam vi decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venis.* " Kune kun Noa kaj Ijob, Daniel estas la normo de la elektito, kiun la sango verŝita de Jesuo



Kristo savas laŭ Ezek. 14:14-20, do imitu lin kaj vi vivos; ne faru ĝin, kaj amara seniluziigo estos rezervita por vi en la horo de la lasta juĝo; kaj jam, antaŭ ĉi tiu tempo, ĉe la horo de la reveno de Jesuo Kristo atendata, laŭ lia dia lumo, por la printempo de 2030, kiu estas nur, nun, malpli ol ses jarojn antaŭ ni.

Mi ne volas tro emfazi la temon, sed en la novaĵoj, dum Francio eniris sian Nacian Tagon de Francio, por festi la konkeron de libereco akirita per longedaŭra sangobano inter 1789 kaj 1798, kaj ĝis 1840, en Usono, dum li komencis paroli ĉe balotkunveno, la prezidenta kandidato Donald Trump apenaŭ evitis la morton, unu el la kugloj pafitaj de proksima tegmento sangigis lian dekstran orelon. La 20-jaraĝa pafanto estis pafmortigita de la sekureco, kaj kugloj destinitaj por la kandidato mortigis viron malantaŭ li kaj vundis du aliajn homojn. Ĉi tiu fakto signife pliigos timon inter ĉiuj okcidentaj gvidantoj... kaj timo estas, kiel oni diras, tre malbona konsilanto.

Tio, kio ĵus okazis en Butler, Pensilvanio, Usono, donas al ni ekzemplon pri la rimedoj, per kiuj Dio alportas al la povo la homojn, kiujn li elektas, por plenumi siajn planojn. Konsiderata "miraklopluvivanto", kiu profitis de evidenta dia protekto, la venko de la kandidato Trump en la usonaj prezidantaj elektoj nun estas certigita. ...Ve al Eŭropo, kiu baldaŭ estos transdonita al la venĝo de Rusio!

La 16-an de julio, en Francio, 40-jaraĝa viro atakis per tranĉilo militan gardostaranton patrolantan parizan fervojan stacidomon. La viro estis arestita, jam farinte murdon, kaj trovita mense nerespondeca. Tiel, eĉ malpli religia ol Usono, viktimo de la samaj krimoj, kiel povus agnostika kaj ateista Francio identigi siajn demonajn originojn? La francoj tiel pagas la prezon pro sia malestimo kaj indiferenteco al la religia temo. Psikiatroj parolas kaj juĝas, kaj la loĝantaro pagas la prezon de la medicina fraŭdo.

En 2024, la realisma mesaĝo profetita de Jesuo Kristo en Luko 18:8 estas konfirmita: "... ***Sed kiam la Filo de homo venos, ĉu li trovos fidon sur la tero?*** " La Sinjoro ŝajnas sugesti, ke li trovos nenian aŭ ekstrema malmulte; kio karakterizas nian nunan situacion, en julio 2024. Sed ni devas kompreni, ke li komparas la fidon de la apostola tempo kun la fido de sia fina reveno. En Jerusalemo, por la festo de Pentekosto, la Biblio konfirmas la bapton de ĉirkaŭ 3.000 animoj; kio estis multe por ĉi tiu malgranda urbo. Sed Jerusalemo bonvenigis judojn por ĉi tiu festo el ĉiuj fremdaj landoj, kie ili loĝis; kio malpliigas la gravecon de ĉi tiu nombro de 3.000 animoj. Ĉe la reveno de Jesuo Kristo, Jerusalemo estas anstataŭigita de la tuta tero, kiu jam ne kalkulos la nunajn ok miliardojn da homoj, sed multe malpli, pro la nuklea detruo de la " ***sesa trumpeto*** " aŭ Tria kaj fina Mondmilito, en kiu " *nacioj, regnoj, popoloj, triboj kaj lingvoj* " estas kontraŭstaritaj. Kaj poste, Jesuo ne nur parolas pri kvanto, sed ankaŭ, kaj ĉefe, pri la kvalito de la fido; kaj tiu de la unuaj kristanoj metis la nivelon tre alte. Sed la persekuta kunteksto de la lastaj tagoj zorgos pri altigo de la nivelo de la lastaj elektitaj adventistoj, decideme, de la sepa tago sanktigita de Dio; tio des pli, ke ili preparos sin eniri ĝian antitipon, la sepan jarmilon programitan por la ripozo de Dio kaj liaj elektitoj, okupataj juĝante la malbonajn mortintajn ribelulojn, por prepari la kondamnojn efektivigitajn ĉe la lasta juĝo.

Kaj en ĉi tiuj juĝistoj elektitaj dum la daŭro de 6,000 teraj jaroj, troviĝos "la tuta Izrael", kiu devis esti savita, per la justeco atribuita kaj ofertita de Dio, en Jesuo Kristo, la eterne benita sankta nomo, kiu malfermas aliron al la ĉielo; vere!

### M75 - La fino de hipokriteco

Post jardekoj da regado bazita sur trompaj kaj " **hipokritaj** " ŝajnoj, la heredantoj de la generacio de majo '68 eniris politikon kaj leviĝis al postenoj en la franca ŝtato. Kaj la malplej, kion ni povas diri, estas ke laŭlonge de la tempo, la situacio nur plimalboniĝis. Jardekojn da regado vivita en akcepto de kompromiso sub la Kvara <sup>Respubliko</sup> sekvis jardekoj da regado sub la Kvina <sup>Respubliko</sup>, reĝimo en kiu la absoluta plimulto de la prezidenta partio permesis al sinsekvaj ŝtatestroj efektivi siajn politikajn elektojn sen tro da problemoj. Dum ĉiuj ĉi tiuj jaroj, kiuj komenciĝis en 1958, la popolo turnis sian atenton al politiko ĉiujn sep jarojn por la prezidenta elekto kaj ĉiujn kvin jarojn por elekti naciajn deputitojn. Kun ĉi tiu sistemo, kiu donis absolutan plimulton al la grupo de deputitoj de la prezidenta partio, la aliaj politikaj partioj estis reduktitaj al la rolo de spektantoj, senpovaj kaj, fakte, senutilaj. Sed ĉi tio estis la prezo pagenda por ke la Kvina <sup>Konstitucio</sup> konservu la aspekton de respublikana demokratio. Kaj en ĉi tiu pretendo jam troviĝis la unua formo de " **hipokriteco** ". Samtempe, la loĝantaro estis inundita de spektakloj kaj muziko, kiuj kaptis ĝian atenton kaj intereson. Kaj en la butikoj, grandmagazenoj kaj superbazaroj, ĝi trovis amason da senutilaj aferoj, kiuj fariĝis necesaj por sensoifigi la avidecon, kiun ili vekis kaj ankoraŭ vekas. Progreso kreas bezonon, kaj por kontentigi ĉi tiun bezonon, mono estas necesa. Inter 1958 kaj 1974, Francio estis en konstanta kresko; la lando devis esti rekonstruita en ĉiuj areoj. Novaj urboj anstataŭigis la ruinojn lasitajn post la aliancanaj aerbombadoj. Krome, fininte la koloniigon, Generalo de Gaulle devas prizorgi la akcepton de la Harki-islamanoj kaj la "piednigraj" ordonitaj forlasi alĝerian grundon per la aludo: "la valizo aŭ la ĉerko". Dungado abundas kaj ĉiu trovas sian lokon en ĉi tiu respublikana Francio, kies nacia maksimumo "libereco, egaleco, frateco" ilustris en sia tuta historio nur miton neniam plenumitan. Oni devas fariĝi vera servisto de Dio por fari ĉi tiun akran kaj kategorian juĝon. Ĉar libereco, egaleco kaj frateco estas valoroj eblaj nur en la ordo de la vera kreinto Dio; tio, post selektado, kiu ne akceptas la plej etan escepton. Tiun ĉi belan idealon oni ne povas atingi en materialisma socio, kies plej evoluinta modelo aperis en Usono, kaj tio danke al la Dua Mondmilito, kiu akcelis la usonan ekonomion kaj propulsis ĝin al la avangardo de la monda scenejo.

Kiu pli bone ol Jesuo Kristo povas defii la legitimecon de ĉi tiuj tri tiel nomataj respublikanaj valoroj: libereco, egaleco, frateco ?

Jesuo venis por instrui al homoj, ke, kredante sin "liberaj", ili vere estas sklavoj de peko, inkluzive de tiu de volupto, kiu estis ĉe la origino, la prapeko farita de Eva, la unua virino aŭ homa ino. Mi diras ino ĉar ekde la prapeko, la homa specio fariĝis supera bestospecio, ĉar ĝi perdis sian legitimecon kiel homo kreita laŭ la bildo de Dio; kaj dividante kun bestoj la punon de morto, ĝia vera statuso estas tiu de supera besto. La reveno de la vera homo plenumiĝis en Jesuo

Kristo, kiun Pontio Pilato, la romia prokuroro, prezentis al la Judoj de Jerusalemo, dirante: "Jen la homo." Ĉiu sklavo estas submetita al mastro, kaj tiu de homo povas esti nur Jesuo Kristo aŭ la diablo, Satano, la falinta ribelema anĝelo, ĵetita sur la teron post la resurekto de Jesuo Kristo. De tiam, ne plu havante aliron al la aliaj ĉielaj loĝantoj, kiuj restis fidelaj al Dio, la tero fariĝis pli ol iam ajn lia regno por la tempo, kiun Dio donas al ĝi, tio estas, ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo, printempe de 2030. Konsciu do, ke ĝuste ĉi tiun tutan parton de la tera tempo Dio prenis kiel temon en sia profeta Revelacio konstruita ĉefe sur Danielo, libro de la malnova atesto, kaj Revelacio, la lasta libro de la nova atesto.

Aparteni al la Sinjoro havas multajn avantaĝojn eĉ sur ĉi tiu peka tero, kie peko prenas multajn formojn. Male al la Kreinto Dio, Satano proponas, ke homoj vivu laŭ la plej kontraŭaj normoj, de ateismo ĝis la plej ekstrema religia fanatikeco. Li perdis sin mem defiante la normon de dia justeco, kaj lia sola celo estas konduki siajn homajn viktimojn al imiti lian ribeleman sintenon. Tial, li povas permesi al si ĉion kaj ĝian malon; kio ne faciligas al la homo kompreni la religian temon.

Ekde 1958, multaj generacioj de viroj kaj virinoj sinsekvis. Kaj la ribelo de la studentoj de la Sorbono kaj la grandaj parizaj universitatoj de Majo 68 naskis homaron tute fortranĉitan de Dio en ĉiuj klasoj de la socio. Tamen, pro pura hipokriteco kaj respekto al tradiciaj kutimoj kaj tradicioj, en la riĉa socio, la loko de la katolika religio pli ĝuste konserviĝis; tio estas laŭ la bildo de la oportunisto Napoleono Bonaparte, kiu alvokis la servon de la Papo, nur por kroni sin Imperiestro de la Francoj; eĉ metinte sian imperian kronon sur sian kapon. Ni diru, ke la politika dekstro de Francio reproduktis lian tipe respublikanan konduton. "**Hipokritaj**" ceremonioj tial dum jardekoj funkciis kiel montraro por la francaj politikaj aŭtoritatoj.

**Hipokrita** konduto estas masko, kiu trompas la ordinaran homon kaj kondukas lin kredi falsan veron, falsan realon de la situacio, en kiu lia mondo troviĝas kaj staras. En la profetaĵo de Daniel, la Spirito ne elvokas la sperton de la Protestanta Reformacio, sed li aludas al tio, kio plej karakterizos ĝin, post la katolikismo, en Dan 11:34: "*Kaj kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco*." Por Jesuo, "**hipokriteco**" ne estas nova afero, ĉar li jam imputis ĝin kiel riproĉon al la Fariseoj kaj Sadukeoj de sia tera ministerio. Ĉi tiu sola malgranda vorto enŝovita en ĉi tiun libron de Daniel povus resti nerimarkita, sed ĝi meritas nian plenan atenton. Ĉar citante ĝin, Jesuo profetas tion, kio karakterizos la tutan kristanan religion de la lastaj tagoj. Efektive, "**hipokriteco**" nur destinis kreski laŭlonge de la tempo. Ĉar koncerne kaj la katolikan religion kaj la protestantan religion, tio estas, falsan kristanismon ne elektitan de Dio, ĉi tiu normo povis esti trudita nur tra la tuta Okcidento, ĉar ĝin portis la plej granda ekonomia kaj milita potenco en la mondo: Usono.

En Daniel 11:21-32, la anĝelo Gabriel prezentas al Daniel la tempon de la regado de la seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a Epifano, reĝo en 175 a.K. Poste li elvokas la mesianan tempon, kiu kondukas al la "**tempo de la fino**". Ni legas en la versoj 33-35: "*Kaj la saĝuloj inter ili instruos multajn. Kaj iuj falos portempe per glavo kaj flamo, per kaptiteco kaj per rabado. Kaj kiam ili falos, ili ricevos iom da helpo, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco*." Kaj iuj el la saĝuloj falos,

por ke ili estu rafinitaj, purigitaj, kaj blankigitaj, **ĝis la tempo de la fino** ; ĉar ĝi venos nur je la difinita tempo." Verso 36, kiu sekvas, prenas kiel temon la papan reĝimon, kiun Daniel 7:24 nomas " *alia reĝo* " kaj Daniel 8:23, " *malreganta kaj ruza reĝo* ". La versoj 33 ĝis 35, do, havas la solan celon resumi tion, kio karakterizos la ĉirkaŭ du mil jarojn da kristanismo. Kaj laŭ la normo de la "du vojoj" metitaj antaŭ la homo, la Spirito elvokas la akcepton de martireco fare de la elektitoj, kaj antaŭ ili, unu sola vorto indikas eternan falsan kristanismon per ĝia sinteno kaj ĝia " **hipokrita** " normo. Nu, kio estas pli " **hipokrita** " ol la falsa religio, kiu trompas amasojn da homoj? Dio tie malkaŝas al ni la homan difekton, kiun li plej abomenas kaj kiu estas, ve por lia gloro, la plej evoluinta en la homa socio gvidata de Satano. Dio sole evitas ĉi tiun trompon, ĉar li esploras ĉiujn pensojn de homoj, inkluzive de tiuj, kiujn homoj ne dividas aŭ esprimas. En Daniel 11:36 ĝis 45, Jesuo Kristo ligas la papan regadon al ĉi tiu " **hipokrita** " konduto, kiun la kalvinismaj kaj anglikanaj protestantaj religioj siavice prezentos. Calvinismo, pro la grandega simileco de Johano Kalvino al la katolika papa modelo, ĉar li montriĝas persekutanto kaj murdinto same kiel li kaj eĉ pli rilate al Michael Serveto, kies ĵaluza malamo igis lin persekuti lin ĝis li mortis sur ŝtiparo farita el malseka ligno, por plilongigi sian suferadon. Poste Anglikanismo, kies origino ŝuldiĝas al la decido de reĝo Henriko la 8-a de Anglio, kiu kreis sian propran religion ĉar la roma papo rifuzis pravigi lian eksgeedziĝon de sia legitima hispana edzino. La kialo de ĉi tiu rifuzita peto estis adulto, ĉar li volis edziĝi al la juna Anna Bolena, kiu delogis kaj sorĉis lin. La anglikana religio nur reproduktas la katolikan religion, sen la papo, kiun ĉefepiskopo anstataŭigas. Ĝi ne ŝuldas sian originon al deziro purigi la katolikan religion, sed ĝi enkarnigas en sia ekzisto mem ĉi tiun " **hipokritecon** ", kiun Dio kondamnas en ĉi tiu Revelacio donita al Danielo.

En majo 1968, en Francio, ribelema generacio aperis, kaj la malplej, kion mi povas diri, estas, ke ĝi ne estis " **hipokrita** "; ĉar ĝi ne bezonis recurir al " **hipokriteco** ", konsiderante ke ĝia sinteno estis malferma " **aroganteco** ", kaj **ĝiaj** eksceso estis supozitaj. La " **fintempoj** ", **kiuj karakterizas nian nunan epokon, estas do ankaŭ tiuj, en kiuj " hipokrita "** konduto malaperas, sed ne por pli bone, sed por pli malbone, ĉar ĝia malapero kondukas homojn al rekta konflikto. Komence, ĉi tiu konflikto estas laŭta, sed kiam la vortoj alprenas signifon de malamikeco kaj malamo, la heredantoj de la ribelema generacio de majo 68 povas facile atingi fizikan atakon. " **Hipokriteco** " funkciis kiel kovrilo, kiu reduktis la eblecojn de agreso. Tial la nuna sincereco estas pli danĝera, ĉar ĝi baziĝas sur la cinika kaj senskrupula pensmaniero de generacio pli ribelema ol iam ajn. La "malvarmaj kapoj" kaj "kontrollo" de la malnovaj politikistoj ebligis eviti brutalajn koliziojn. Sed en la tempo, kiam lia justa kolero estas preta kaŭzi la vundon de sia " *sesa trumpeto* " sur la okcidentajn " **dek kornojn** ", Dio forigas ĉiujn kondiĉojn, kiuj favoris civilan kaj religian pacon.

En Francio, la nacia moto "libereco, egaleco, frateco" estas la epitomo de la "hipokriteco" de laika socio. Ĉar la Respubliko neniam portis ĉi tiujn fruktojn. Libereco estis akirita per monarĥa kaj katolika sangobano. Egaleco restis dolĉa revo, ĉar la riĉuloj reakiris kontrolon de la respublikana nacio, kaj mankante financajn rimedojn, la malriĉuloj suferis la ordon truditan de la plej riĉuloj, kiuj

organizis la justican sistemon, kiu estis favora al ili. Sekve, ĉu ni povas atribui al ĉi tiu nacio eĉ unu gramon da frateco? La Respubliko neniam estis frateca, krom en ĉi tiu tute nepravigebla franca maksimumo. Krome, en nia tempo, post kontinua akcepto de afrikaj kaj nordafrikaj enmigrintoj, la kolizio de kulturoj kaj religioj igis ĉi tiun fratecon tute neebla. La franca maksimumo simple igis ĝian loĝantaron revii pri neatingebla idealo. Kaj mi kredas, ke unu verso celas konfirmi ĉi tiun respublikanan revon, kiu ne realiĝos en Francio, nek en iu ajn alia lando. Estas 2 Tes. 2:11-12: "*Tial Dio sendos al ili fortan trompon, por ke ili kredu mensogon; por ke ĉiuj estu kondamnitaj, kiuj ne kredis la veron, sed plezuris maljustecon.*" Estas evidente, ke la mensogo celata de ĉi tiu verso estas de spirita naturo, sed unu ne malhelpas la alian, ĉar kiu ajn lasas sin delogi de spiritaj mensogoj, estas same delogita de la profanaj mensogoj de la trompaj vortoj tenataj de politikistoj. Ili ĉiuj multigas promesojn, kiujn ili neniam respektas aŭ honoras. Krome, ekde la kreado de la Eŭropa Unio, la agadkampo kaj decidiĝo de naciaj elektitoj estis grandege reduktita. Kaj kia ajn estas la grado de ilia sincereco, tiuj, kiuj aprobas supernacian eŭropan regadon, kondamnas sin al farado de falsaj promesoj al sia loĝantaro; kio estas la kazo de Francio, kies sinsekvaj prezidantoj defendis la **eŭropan aliancon**, ĉar ĝi estas efektive idealisma ideologia elekto; ia revo pri tutmondisma unueco, kies origina modelo estas tiu de Babelo, la urbo de la reĝo Nimrod. Ĝi estis bonŝanca trovi sin post la diluvo ĉe la komenco de la disiĝo de la nova homaro. Hodiaŭ, male al ĝi, okcidentaj nacioj troviĝas ĉe la fino de pluraj historiaj manifestiĝoj de unuiĝoj de popoloj.

Respublikanaj aliancoj pretendas demokratian legitimecon. Tamen, male al la rekta demokratia modelo elektita de la grekoj de Ateno, kaj kiun nur Svislando respektas hodiaŭ, aliaj tiel nomataj respublikanaj landoj organizas sin en opoziciajn grupojn bazitajn sur la principo de forto en nombroj. La bezono konstrui la plej grandan grupon fariĝas celo en si mem. Kaj por atingi ĉi tiun celon, la homo deplojas sian tutan perversan eltrovemon.

La balotaj trompaĵoj de la dua raŭndo de la francaj leĝdonaj elektoj distordis kaj kontraŭdiris la rezulton de la unua raŭndo, kaj rezulte, la Nacia Asembleo kontraŭstarigas tri ĉefajn grupojn, kiuj reĝe malamas unu la alian. Mi kredas, ke mi povas diri, ke la Kvina <sup>Respubliko</sup> ĵus liveris la finan frukton de sia malbeno. La dekstraj kaj centraj grupoj konsistas el kvalifikitaj, kleraj homoj, kiuj respektas la regulojn de dececo, kiuj, per totala "**hipokriteco**", longe favoris homajn rilatojn en ĉi tiu Asembleo. Sed la grupo LFI, akronimo por "La France Insoumise", nomo kiu sole sugestas katastrofan rilaton kun siaj politikaj kontraŭuloj, ĉi tiu politika grupo ligita al la ekstrema maldekstro kunigas deputitojn elektitajn de la antaŭurboj de grandaj urboj, loĝataj ĉefe de eksterlandaj enmigrintoj, kiuj fariĝis francoj kiel ĉiuj aliaj, ĝuante la samajn rajtojn kaj teorie la samajn devojn. Ĉar ĝuste la temo de devoj prezentas problemon. Vidita de eksterlando, Francio estas la enviita lando, tiu, kie oni deziras vivi, por ĝui kompletan liberecon. Kaj por multaj el ĉi tiuj homoj, longe submetitaj al aŭtoritatismaj, maljustaj kaj netoleremaj lokaj reĝimoj, la franca idealo estas interpretata kiel la lando, kie ĉio estas permesita. Kaj ili ne estas tre malĝustaj, ĉar, timante esti akuzitaj pri rasismo, francaj politikaj gvidantoj favoris la aplikon de milda justeco al fremduloj. Tiel, ekzistas amaso da kazoj de ripetata deliktco,



kio montras per evidenteco, ke la maljusta toleremo aplikata ne reduktas la problemon, sed male nur intensigas ĝin. La ludo de " **hipokritecoj** " ankoraŭ respondecas. La gvidantoj timas la eksplodon de la popolaj masoj kaj por eviti plimalbonigon, ili preferas adopti maljustan konduton, ĉi-foje ne al la malriĉuloj, sed al fremduloj pretaj krei kaj kondamni francan rasismon, subtenataj de sia oficiala organizo, kies elvokiva nomo estas "SOS Rasismo".

Ekde majo 1968, gvidantoj lernis timi la ribelon de ĝia junularo, kaj ne senkiale, ĉar en majo 1968, studentoj deŝiris pavimŝtonojn de la stratoj de Parizo por ĵeti ilin al la Respublikanaj fortoj de Nacia Sekureco, la Respublikana Sekureca Korpuso. Krome, tiutempe, televido ĵus disvolviĝis, kaj bildoj de franca malordo estis elsenditaj de ĉiuj okcidentaj amaskomunikiloj. Kaj politikaj gvidantoj timis ĉi tiun disvastigon de bildoj eĉ pli ol la studentan ribelon. La premo metita sur ilin tiam devigis ilin cedi, kaj la vigla junularo rapide akiris ĉion, kion ili postulis kaj postulis. Decida paŝo estis farita rilate al seksa libereco, kaj Francio malfermiĝis al la tuta perverseco de la temo. Sed la evoluo estis laŭgrada; samseksemo komencis esti ridinda, poste fariĝis normala, sed ankoraŭ ne laŭleĝa, ĉar necesus ĝis 2013 por ke samseksa geedzeco estu oficiale leĝigita la 17-an de majo. Kreskita sen Dio, la juna ĉefministro Gabriel Attal, en sia unua parolado, gloras Francion, kie oni povas esti malkaŝe, mi citas, "gejo kaj ĉefministro". Li tute ne scias, kion tia deklaro reprezentas, sed por Dio, ĝi konsistigas ateston kontraŭ Francio, kiun li preparas severe puni per atomigado de ĝia ĉefurbo. La samo validas por ĉiuj skandalaj vortoj, kiujn elĵetas homoj perversigitaj de la humanisma kaj sekulara spirito. Ĉi tiuj homoj ne vidas Dion, sed Dio vidas ilin kaj ne pretervidas eĉ la plej etan el iliaj vortoj aŭ eĉ iliaj sekretaj pensoj. Estus utile por ili aŭdi ĉi tiujn vortojn skribitajn de la apostolo Paŭlo en 1 Kor. 4:9: " *Ĉar ŝajnas al mi, ke **Dio faris nin apostolojn la lastaj, kondamnitaj al morto**, kvazaŭ, ĉar ni fariĝis spektaklo al la mondo, al anĝeloj kaj al homoj.* " » Kiam Paŭlo skribis ĉi tiujn aferojn, li ne imagis, ke li estos senkapigita en Romo, ĉirkaŭ 65 sub Nerono. Sed ne nur " ***filoj de Dio** " kiel li estas " spektaklo al la mondo, al anĝeloj kaj al homoj.* " Estas same por ĉiuj, kiuj vivas sur la tero, en ĉiuj landoj, tra la tuta tero, kaj en Mat. 12:36-37, Jesuo deklaras pri ĉi tiu temo: " *Mi diras al vi, ke **por ĉiu senutila vorto, kiun homoj parolos, estos donita raporto en la tago de juĝo**.* *Ĉar laŭ viaj vortoj vi estos pravigitaj, kaj laŭ viaj vortoj vi estos kondamnitaj.* " Estas al ĉiu homo, ke Dio adresas ĉi tiujn avertajn vortojn en Jesuo. Kaj la vortoj eldiritaj de la plej humilaj kaj sensignifaj el ĉi tiuj homoj estaĵoj estas same registritaj kaj kontrolitaj de Dio kiel tiuj, kiuj arogante eliris el la buŝo de la juna ĉefministro de Francio. Fakte, ĉi tiu impertinenta aroganteco montrita de 23-jaraĝa junulo nur konfirmas la progreson de tio, kion Dio nomas malbono kaj kiun li fine punas severe.

Tiuj vortaj eksceso nur konfirmas la alvenon de la vera kaj preciza " **tempo de la fino** ", ĉar tiu ĉi esprimo povas esti interpretita pli-malpli larĝe. Sed la " **tempo de la fino** " celita en Dan. 11:40 estos markita de la agreso de la islamaj landoj lanĉita kontraŭ Eŭropo malbenita de Dio: " ***En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo atakos lin. Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdantoj, kaj kun multaj ŝipoj; li antaŭeniros en la landon, disvastiĝos kiel torento kaj inundos.*** "

Detaloj trovitaj en la profetaĵoj prezentitaj de Michel Nostradamus permesas al ni kompreni, ke la ĉefa celo de la agreso de la " **reĝo de la sudo** " estas la itala lando, kie, en Vatikano, sidas la papa reĝo, celita ekde verso 36. Kaj ĝuste tie, el Romo, la " **arogantaj vortoj** " de ĉi tiuj papaj reĝoj estis proklamitaj por akiri la submetiĝon de la popolo al sia romkatolika religia ordeno. Jarcentoj da maljusteco benita de tiu, kiu prezentas sin kiel reprezentanto de Dio sur la tero, ne favoris la formadon de justaj kaj honestaj homaj karakteroj. Ĉe la fino de ĉi tiu historia ĉeno, estas la mensoga spirito, kiu aperas en ĉiuj tavoloj de la okcidenta socio. La homo mensogas pro ĉiaj kialoj: por trompi sian edzinon, por trompi sian klienton, por trompi sian balotanton, aŭ pli simple por la plezuro trompi sian proksimulon. Kelkaj uzas mensogojn por proponi al si la belan rolon, kiun la vivo ne donis al ili. Kaj aliaj uzas ĝin por la sola plezuro, kiun ili derivas de ĝi. Ekzistas tiom da homoj, kiom da diversaj kazoj. Ni ĉiuj estas unikaj estaĵoj, sed kelkaj, la plimulto, estas pli malbonaj, neniu povas ŝanĝi tion, ĉar tiu ĉi maljusteco estas en ilia profunda naturo, kaj Dio mem rezignis pri ĉiu provo elŝiri ilin de ilia malbona naturo. Tial, kiel semanto, li ĵetas la semojn de sia vero en la aeron kaj estas la tero sur kiun ili falas kaj li sole kiu tiam faras la sukceson kaj kreskon de planto aŭ nenio, ĉar la semo falas sur sekan, ŝtonan, malfekundan grundon. Ekzistas do antaŭdestino de principo kiu volas ke la fekunda grundo produktu la frukton deziratan de Dio, sed tiu ĉi frukto estos produktita nur, en plena libereco de elekto, de ĉiu individuo konformiĝanta al tiu ĉi idealo postulata de Dio. Kaj la libera elekto farita, Dio organizas la vivon de ĉiuj siaj kreitaĵoj suverene kaj sen ebla disputo. Li estas vivo, la fonto de vivo, la Kreinto, la Dizajnisto de vivo, kaj ĉiu vivo formiĝas en li. Tial la konduto de civilaj aŭ religiaj " **hipokrituloj** " ne povas trompi lin; ĉar li legas iliajn pensojn kaj konas iliajn malhelajn planojn eĉ antaŭ ol ili elpensas kaj efektivigas ilin. Ne estas same por liaj homaj kreitaĵoj, reduktitaj sub la anĝelojn pro iliaj karnaj kaj fizikaj karakterizaĵoj. Nekredantaj aŭ nekredantaj homoj konsideras nur tion, kion ili vidas, aŭdas aŭ tuŝas; tio estas, ili estas malpligrandigitaj kaj malmulte. Ĉar, rezulte, ili estas facile trompitaj de " **hipokritaj** " homoj. Kiel altvalora estus la kapablo legi la pensojn de nia proksimulo kiel Dio! Sed tio ne estas la kazo, kaj Dio intencas konservi ĉi tiun privilegion ekskluziva. Tamen en la religia historio, la romkatolikismo establis la principon de konfeso por devigi siajn sekvantojn malkaŝi siajn malhelajn pensojn al konfesantaj pastroj. La katolika organizo tiam povis spirite domini la kreitaĵojn, kies hontajn pensojn kaj kulpajn naturajn inklinojn ĝi konis. Kaj la reĝoj de la tero mem estis, per ĉi tiu rimedo de konfeso, metitaj sub la juĝon de la katolika homa organizo, ĉar ili libere, sed stulte, rekonis la legitimecon de ĝiaj spiritaj pretendoj, kio faris ĝin la reprezentanto de Dio sur la tero. Post kiam la reĝoj mem rekonis ĝin kaj submetiĝis al ĝiaj direktivoj kaj juĝoj, la loĝantaroj povis nur konduki same kiel ili, iliaj reĝoj kaj mastroj. Kaj tiu ĉi situacio eblis nur pro la religia nescio de la loĝantaroj kaj de la reĝoj mem. Ĉar la vero estis tenata kaptite, kopioj de la Sankta Biblio skribitaj en la latina lingvo estis konservitaj en abatejoj, monaĥejoj, klostroj, preĝejoj, katedraloj, sed ĉiam tenataj for de la atingo de la popolo. Koncerne la reĝojn, kies riĉeco permesis al ili akiri ekzempleron de la Sankta Biblio, estis ilia idolkulta sinteno kaj naturo, kiuj forprenis ilian deziron kompreni la veran dian normon per persona legado de ĝiaj

skribaĵoj. En sia tempo, tiuj riĉaj reĝoj agis rilate al la Biblio kiel amasoj da homoj faras hodiaŭ, dum la Biblio estas, hodiaŭ kaj dum multaj jaroj, havebla kaj skribita en pluraj lingvoj, preskaŭ ĉiuj tiuj parolataj sur la tero. Religiaj organizaĵoj eĉ ofertas ĝin senpage, por ke eĉ malriĉuloj povu havi aliron al ĝi. Nur, esti malriĉa ne signifas ami la veron, nek esti riĉa, kiel la antikvaj reĝoj aŭ la novaj reĝoj de la Financo.

La Biblio estas la plej valora afero sur la tero. Sed simple posedi ĝin ne donas al ĝi ĉi tiun superan valoron. Ĝi enhavas amasojn da mesaĝoj, kiuj, se ne ricevataj aŭ komprenitaj, donas al ĉi tiu sankta Biblio la saman valoron kiel la lokaj ĉiutagaj novaĵoj aŭ la plej nova furorlibro. La Biblio estas por la "**hipokrituloj**" ia ikono; libro, kies altan valoron oni agnoskas, sed de kiu nenio estas forprenita, krom ekstreme misgvidaj trankviligaj mesaĝoj; tion Dio esprimas, kiam li diras per la apostolo Paŭlo, en 2 Kor. 3:6: "... **la litero mortigas, sed la spirito vivigas** ." Jesaja 29:9 ĝis 16 malkaŝas en bildo kiel Dio juĝas la sintenon de religiaj "**hipokrituloj**" rilate al siaj bibliaj revelacioj: La intereso de ĉi tiu mesaĝo estas grandega, ĉar Dio priskribas konstantan religian sintenon, kiu koncernas tiom la tempon de la malnova interligo kiom tiun de la nova interligo en Kristo.

Verso 9: "*Miru kaj miru! Fermu viajn okulojn kaj blindiĝu! Ili ebriiĝas, sed ne de vino; ili ŝanceliĝas, sed ne de trinkaĵo.*"

Dio komparas la homaron, kiu batas sian kapon kontraŭ la murojn de malprospero, kiujn ĝi konstante renkontas, al homoj ebriigitaj de alkoholo, ĉar ĝi ne fidus Lin kaj restas fortranĉita de Li. Senigitaj je la subteno de Dio, ili travivas la vivon kaj ne plu regas ĝin. La okuloj estas respondecaj, ĉar la ekvilibra irado de homo baziĝas sur lia vizio pri la loko, al kiu li iras. Turnante sin for de Dio, homo perdas la senton pri la direkto, kiun Dio donas al la kialo de vivo; rezulte, li vagas kaj kondutas kiel ebriulo, kiu perdas la senton de ekvilibro, kiu permesas al li stari sur siaj propraj du piedoj.

Verso 10: "*Ĉar la Eternulo verŝis sur vin spiriton de profunda dormo; Li fermis viajn okulojn (la profetojn), Li kovris viajn kapojn (la viziistojn).*"

La disiĝo de Dio estas ĉi tie konfirmita per la ĉeso de la efikeco de la servo de la "*profetoj*", ankaŭ nomataj "*vidistoj*". Ĉar ili estas la homaj ligiloj, per kiuj Dio parolas al ĉiuj homoj vivantaj sur la tero. En la tempo de Jesaja, ĉi tiu mesaĝo specife koncernas Izraelon; la popolon formitan de Dio nur kiel ekzempla specimeno prezentita al la tuta homaro. Sed ĉi tiu mesaĝo transcendas sian tempon kaj havas eternan karakteron adaptitan al nia tempo de la "*tempo de la fino*". Ĉi tiu permanenta mesaĝo estas adresita al kredantoj, kiuj falis en apostazion en ĉiuj epokoj de la du diaj interligoj, sinsekve juda kaj poste kristana.

Verso 11: "*Ĉiu revelacio estas al vi kiel la vortoj de libro sigelita, kiu estas donita al homo, kiu scias legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj li respondas: Mi ne povas, ĉar ĝi estas sigelita.*"

Dum de Genezo ĝis Readmono Dio esprimas sian revelacion de la leĝo de Moseo per klara lingvo, kaj tial perfekte komprenebla, la ribelanto kondutas rilate al la diaj ordonoj kvazaŭ la libro estus kodita kaj ĉifrita, tiel igante ĝin nelegebla kaj nekomprenebla.

Ĉi tiu verso akiras apartan gravecon en la "**fin tempo**", kie kompreno de la vere ĉifrita profeta vorto apartigas "**la tritikon de la pajlo**". Malgraŭ ĝia ĉifrita aspekto, la profetaĵo de Daniel kaj Apokalipso estas prezentita de Dio al Siaj elektitoj por esti legita kaj komprenita. Kaj ĉi tiu kompreno dependas nur de la amo donita al la vero rivelita en la tuta Sankta Biblio, en kiu Dio metis la ŝlosilojn al ĉiuj Siaj rivelitaj misteroj. Estas klare el ĉi tiu situacio, ke tiuj, kiuj ne komprenas la rivelitajn mesaĝojn, ne komprenas ilin, nur pro sia manko de amo por la tuta biblia revelacio, kiun Dio prezentis al la homo, por ke li povu malkovri Lian tutan dian personecon kaj la sciencon de Lia revelacio. Dio estas nevidebla, sed Lia Sankta Biblio ne estas, tiel ke la amo donita al Dio fare de Liaj elektitoj estas rivelita per la amo montrita al Lia plej sankta skribita biblia vorto. Estante ligitaj unu al la malnova interligo kaj la alia al la nova, la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso alportas la biblian dian revelacion, kiun Dio nomas siaj "**du atestantoj**" en Apokalipso 11:3, tiel nomante la Sanktan Biblion kaj ĝiajn skribaĵojn de la du sinsekvaj historiaj interligoj.

Verso 12: "*Aŭ kiel libro donita al homo, kiu ne povas legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj li diras: Mi ne povas legi.*"

Dio prenas kiel bildon la situacion de ĉi tiu homo, ĉar sen lia helpo kaj lia spirito, li vere ne kapablas legi, aŭ kompreni kion Dio postulas de li. Estas efektive logike aŭdi la homon "*kiu ne scias legi*" diri: "*Mi ne scias legi*." Sed aplikita al la legado de la Sankta Biblio, ĉi tiu observado malkaŝas homan kulpon, homan pekon, ĉar ne estas normale por homo ne scii legi kion Dio ordonas al li en klara lingvo. Kaj en la kazo de kodita profeta revelacio kiel Apokalipso, estas la ekzisto de la ŝlosiloj disĵetitaj tra la Biblio kiu kondamnas tiun kiu ne venas serĉi ilin kaj rezignacias sin ne kompreni la mesaĝon konstruitan de Dio.

Verso 13: "*La Eternulo diris: Kiam ĉi tiu popolo alproksimiĝas al Mi, ili honoras Min per sia buŝo kaj per siaj lipoj, sed ilia koro estas malproksime de Mi, kaj ilia timo antaŭ Mi estas nur ordono de homa tradicio.*"

Ĉi tie Dio kondamnas la perfekte "**hipokritan**" religian formalismon, kiu prenas por li la saman valoron kiel simpla homa tradicio. Ni legas en ĉi tiu verso priskribon de tio, kion la falsa religio de la Romkatolikismo reprezentas antaŭ Protestantismo kaj la lasta oficiala Adventismo en ilia tempo. Ĉi tiu religio baziĝas sur malpermesoj kaj devoj produktitaj de la homa penso sole; kion Dio nomas "**preskriboj de homa tradicio**". La fina provo de fido efektivigos specifan ekzemplan de ĉi tiu trudado de "**preskribo de homa tradicio**", kiu koncernos la **devon** de dimanĉa ripozo en la unua tago de la dia semajno. Dio ankaŭ kondamnas la normon de la penso de la koro, kiu agas tiel. Ĉi tiu koro estas "**malproksime**" de li kaj ne kondukas kvazaŭ ĝi havus rilaton kun vivanta, sentema kaj bonsenta dia estaĵo. La normo de lia religio estas komparebla al tiu de la paganoj, kiuj servas kaj adoras falsajn diecojn inventitajn kaj imagitajn de la homa menso inspirita de la diablo kaj liaj anĝelaj demonoj. Kaj la kulto de ripozo en la unua tago de la romia dimanĉo estas la marko, kiun Dio donas al la diabla tendaro per tio, ke ĝi estas trudita en 321 fare de la romia imperiestro Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda, la 7-an de marto; ĉi tio estas organizita de Dio, kiu tiel regroupigas sub ĉi tiu marko de la nuna dimanĉo, la falsan kristanan religion, kiu aperis en

313, post la dekreto de Milano, kiu faris kristanismon la religio de la nova romia imperia ŝtato kaj la unuan ĝeneraligitan kristanan apostazion.

Verso 14: “ *Tial Mi ankoraŭ frapos ĉi tiun popolon per signoj kaj mirakloj; kaj la saĝeco de ĝiaj saĝuloj pereos, kaj la kompreno de ĝiaj kompetentaj homoj malaperos.* ”

En la mensoj de la ribelantoj aperas falsa " **saĝo** ", kiun Dio kondamnas dirante, ke li detruos ĝin. Ĉar ne estas loko en la vivo kreita de Dio por homa " **saĝo** ", kiu konkurencas kun lia propra; la enstrudiĝinto do devas malaperi kun tiuj, kiuj subtenas ĝin kaj postulas ĝin kiel sian propran. Dio kondamnas homojn, ĉar li kreis ilin kun " *inteligenteco* ", kaj ili misuzas ĉi tiun " *inteligentecon* ". Ankaŭ, kiel ĉe " *saĝo* ", la " *inteligenteco* " de la ribelanto malaperos kun li.

En unua plenumiĝo, la esprimo, " *Mi denove **frapos** ĉi tiun popolon per signoj kaj mirakloj* ", trovis sian plenumiĝon en la tera ministerio de la Mesio Jesuo. La " *mirakloj kaj la mirindaĵoj* ", kiujn li faris antaŭ ol la juda nacio kondamnis la judajn saĝulojn pro ilia nekredo kaj ili estis mortigitaj, aŭ " **frapitaj** " de Dio, en 70, fare de la romiaj trupoj. En subtila maniero inda je li, Dio donas al la " **mirakloj** " faritaj de Jesuo akuzan rolon, kiu postulas dian punon, ĉar ili estis malestimataj kaj misinterpretitaj de la ribelema popolo kaj ilia religia pastraro. Jesuo Kristo substrekis ĉi tiun kulpon en Mat. 11:20 ĝis 24: " ***Tiam li komencis riproĉi la urbojn, en kiuj la plej multaj el liaj potencaj faroj estis faritaj, ĉar ili ne pentis.*** *Ve al vi, Korazin! Ve al vi, Betsaida! Ĉar se la potencaj faroj, kiuj estis faritaj en vi, estus faritaj en Tiro kaj Sidon, ili jam antaŭ longe pentus en sakaĵo kaj cindro. Tial mi diras al vi: Estos pli elporteble por Tiro kaj Sidon ĉe la juĝo, ol por vi. Kaj vi, Kapernaŭm, ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo? Ne, vi estos malsuprenigita en Ŝeolon.* " Ĉar se en Sodom estus faritaj la potencaĵoj, kiuj estas faritaj en vi, ĝi ankoraŭ estus tie hodiaŭ. Tial mi diras al vi, ke estos pli elporteble por la lando de Sodom en la juĝado, ol por vi .

Kondamnante falsan " **inteligentecon** " , Dio memorigas al ni, kio estas vera " **inteligenteco** ". Ĉi tiu vorto rilatas al la "intelekta" funkciado de homoj, tio estas, la rezonado de ilia cerbo kaj ĝia logiko, kiun moderna homo reproduktas per kompleksaj kaj ĉiam pli efikaj komputilaj programoj. Sed ju pli li uzas siajn komputilajn robotojn, des malpli li fidus sian propran inteligentecon. Rezulte, la homo fariĝas mallaborema sklavo, kaj artefarita inteligenteco fariĝas lia mastro; li malgrandiĝas kaj stultiĝas, dum ĝi kreskas kaj dominas lin. Fariĝinte nemalhavebla hodiaŭ por lia vivorganizo, la komputila sklaveco adoptita en tempoj de paco kaj prospero metis la homon en ekstreme danĝeran kaj riskan dependecon. Ĉar lia funkciado dependas esence de internacia paco kaj bonaj komercaj kaj teknikaj rilatoj, kiujn Dio preparas, ĝuste, fini, per ekfunkciigo de sia " **sesa trumpeto** ", detrua kaj detruiga por granda parto de la nuna homaro.

Verso 15: “ *Ve al tiuj, kiuj kaŝas sian intencon antaŭ la Eternulo, kiuj faras siajn farojn en mallumo, kaj kiuj diras: Kiu nin vidas kaj kiu nin konas? ”* ”

Jen ni havas la akuzon kontraŭ la " **hipokrituloj** ", " *kiuj kaŝas siajn planojn* ", por ke JaHveh ignoru ilin (kvazaŭ tio estus ebla). Ili faras siajn verkojn sub la religia masko, kiu trompas aspektojn. Kaj la nekredantoj, kiuj bazas sin nur sur tio, kion ili vidas, kredas, ke Dio ignoras la malbonajn pensojn de ilia koro; reale, de ilia menso, en kiu emocioj kaj sentoj formiĝas. Tio estas eĉ pli vera por



nekredantoj, kiuj estas konvinkitaj, ke Dio ne ekzistas kaj kiuj tiam povas kredi, ke iliaj malhelaj planoj kaŝitaj de homoj estas vere nekonataj.

Verso 16: " *Kiel malbona vi estas! Ĉu la potisto estu rigardata kiel la argilo, ke faritaĵo diru pri sia kreinto: Li min ne kreis? Aŭ ke faritaĵo diru pri la potisto: Li ne komprenas.* " "

Perversigi estas renversi situacion. Kaj ĝuste tion faras " **hipokritaj** " kaj nekredemaj religiuloj en la verkoj, kiujn ili produktas.

Nekredeble, la ribelema kreitaĵo renversas la realan situacion, en kiu li troviĝas. En sia ribelo, reproduktante la sintenon de la diablo, la ribelanto permesas al si juĝi Dion kaj liajn verkojn. Li defias la normon, kiun li donis al ili. Tia aŭdaco sufiĉas por kolerigi Dion, kiu donis al li la vivon. Kaj tiuj, kiuj kondukas tiel, estas ankoraŭ amasoj hodiaŭ. Dio rezignaciis sin al ĉi tiu konduto kaj ili permesas al ribelemaj homoj esprimi siajn defiojn al liaj valoroj, sciante, ke la horo de ilia juĝo venos, kaj ke li tiel povos definitive ekstermi ilin.

En nia tempo, " **hipokriteco** " malaperas, anstataŭigita de sincera " **aroganteco** "; kiu ne alproksimigas la novan ateisman ribelanton al Dio, sed igas lian rilaton kun aliaj homoj konflikta. Ĉi tiu nova konduto de homoj estas la videbla signo, kiun Dio donas al siaj elektitoj, por ke ili rekonu la momenton, kiam la koleraj ventoj de la malbonaj anĝeloj estas liberigitaj laŭ la dia plano rivelita en Apokalipso 7:1 ĝis 3: " *Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, tenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke ne blovu vento sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon. Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio; li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, kaj diris: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos sur iliaj fruntoj la servistojn de nia Dio.* " "Malpermesita ekde 1843, la rajtigo damaĝi venas dum la " **sesa trumpeto** " laŭ Apokalipso 9:13-14: " *La sesa anĝelo trumpetis.* " *Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: 'Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.'* " En 2024, krimaj agoj okazas, pli kaj pli multnombraj, kaj ili estas la rekta sekvo de la libereco donita jam ekde 2022 al la ĉielaj demonoj ligitaj de Dio sur la tero de homoj kaj tio, ekde la venko de Jesuo Kristo. La anĝeloj de Dio eniris specialan tempon, en kiu ili laboras, kiel malbonaj anĝeloj, por damaĝi ribelemajn homojn disigitajn tra la tero. Ni povas kompreni, ke en nia nuna situacio, kiel en la tempo de Daniel, la anĝelo Gabriel klopodas influ la decidojn de la grandaj gvidantoj de nia mondo, por konduki ilin al la plenumo de la planoj deciditaj de Dio. Hodiaŭ, la iama kaj estonta prezidanto Trump estas vizitata de la anĝelo Gabriel aŭ alia potenca kaj efika anĝelo. Apenaŭ evitante la morton, lia reelektito nun estas certigita, ĉar ĝi estas laŭ la plano de Dio, kiu estas favori la abandonon de EU al la rusa kolero. Tial estas en nevidebleco, ke la eventoj, kiuj stiras la direkto de la vivo sur la tero estas konstruitaj, kiel la anĝelo Gabrielo instruas nin en Danielo 10:13: " *La princo de la regno Persujo kontraŭstaris al mi dudek unu tagojn; sed jen Miĥael, unu el la ĉefaj princoj, venis por helpi min, kaj mi restis tie kun la reĝoj de Persujo.* " Ĉi tiu atesto estas por mi tre altvalora, ĉar ĝi igas min vidi la nevideblan kaj igas min malkovri la ĉielan agadon de la anĝeloj, kiuj restis fidelaj

al Dio. Ĉi tiuj anĝeloj, kiel Gabrielo, estas okupitaj en misioj, en kiuj ili povas malsukcesi, ĉar ili ne uzas aliajn rimedojn ol tiun de la inspiro de ideoj je la nivelo de la homa spirito, en kiu ili laboras. Ili ne havas la potencon limigi ilin, kaj la kazo rivelita al Danielo instruas nin, ke se la afero fariĝas necesa, Dio intervenas en Miĥael persone, rekte, por limigi la homan penson preni la direkton de la plano dezirata de Dio. Ĉi tiu speco de limigo ne koncernas homan savon, sed nur la formon kaj direkton, kiujn eventoj de civila aŭ religia vivo devas preni. Tiu ĉi konscio igas la rigardon al aktualaj eventoj ekscita, ĉar malantaŭ ĉiu grava ŝanĝo en la situacio, mi konas kaj vidas en la spirito la senĉesan laboron de la amasoj da anĝeloj, kiuj batalas en nevidebleco por plenumi la projekton difinitan de Dio; kaj tio, en la tendaro de Dio, kiel en la tendaro de la diablo, kies sola rajto estas fari malbonon al homoj, kiuj ne amas Dion, malakceptas lin kaj malestimas lin, aŭ pli simple, kontentiĝas kontesti liajn valorojn kaj liajn postulojn; kiel Satano faris unue antaŭ ĉiuj siaj aliaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj.

#### M76 - La fino estas kiel la komenco

La pruvo de la ekzisto de Dio estas rivelita al ni per la inteligenta ordo, kiun li donas al sia programado de la tera vivo. Sed ĉi tiu observado estas nur enmetita en la mensojn de la servistoj, kiujn li vokas en la tempo kaj loko elektitaj de li, el inter ĉiuj siaj fidelaj disĉiploj. Ĉar Dio uzas homojn aŭ anĝelojn por servi lin nur, kiuj ricevas lian aprobon; kio sur la tero postulas bonan scion pri la tuta Biblio, ĝiaj multaj lecionoj kaj la juĝoj, kiujn Dio faras pri siaj elektitoj, dum la tempo de la 6000 jaroj, kiujn li donis al si por elekti ilin. Nun, sciante, ke, laŭ Proverboj 4:18, la Spirito de Dio diras al ni: "*La vojo de la virtuloj estas kiel brilanta lumo, kies brilo kreskas pli kaj pli ĝis la perfekta tago*", ĉi tiu principo validas por lia tuta sava plano kaj ĝi restas aplikata de Dio de Genezo ĝis Apokalipso, tio estas, de la komenco ĝis la fino de la tempo de ĉi tiu elekto de teraj elektitoj.

Vi povas tiel kompreni la gravecon de la verbo "***estu vigla***", kiun la Spirito alparolas nin multfoje en la tuta Sankta Biblio. Ĉi tiu admono kondiĉigas savon kaj malkvalifikas ĉiun elaĉetitan, kiu ne konsideras ĝin. La Judoj ne estis pretaj vidi sian interligon kun Dio pridubita, kaj preskaŭ ĉiuj iliaj posteuloj ankoraŭ hodiaŭ konvinkiĝas, sed erare, ke ili reprezentas la Izraelon benitan de Dio. Kvankam Jesuo nomas ilin "*mensogantoj*" kaj reprezentantoj de la "*sinagogo de Satano*" en Apokalipso 2:9 kaj 3:9: "*Mi konas vian aflikton kaj malriĉecon (kvankam vi estas riĉa), kaj la kalumniojn de tiuj, kiuj sin diras Judoj kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano. .../... Jen mi igos ilin el la sinagogo de Satano, kiuj sin diras Judoj kaj ne estas, sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj kaj scii, ke Mi vin amis.*" Jesuo Kristo eldonas la saman juĝon pri la Judoj, en la epoko nomata "*Smirno*", tio estas inter 303 kaj 313, kaj la epoko nomata "*Filadelfio*", tio estas 1873. Kaj ĉi tiuj estas la du epokoj, kie la Elektito ricevas neniun riproĉon de Jesuo Kristo. La unua, "*Smirno*", prezentas sin kiel la lasta atesto de kristana fideleco restanta konforme al sia

perfekta doktrina vero, por la tempo situanta antaŭ 1843. La dua, " *Filadelfio* ", indikas en 1873 la komencon de la universala misio. ke Jesuo konfidas al la Sepa-tagaj Adventista Eklezio. La konduto de liaj elektitoj de ĉi tiu epoko estas aprobita de Dio; kio ne signifas, ke la kompreno de la profeta lumo estas tiutempe perfekta kaj ĝuste komprenata. Kio faras la valoron de la Sepa-tagaj Adventistaj pioniroj de ĉi tiu epoko estas ilia vera amo al la biblia vero kaj al ilia dia Savanto Jesuo Kristo. La praktiko ripozi en la vera sepa-tagaj Ŝabato estis donita al ili de Dio kiel marko, signo, aŭ en ĉi tiu kazo, reĝa dia " *sigelo* " de ĉi tiu rekono. **Nur, la bezono " vigili "** koncernis ĉi tiujn pionirojn kaj iliajn heredantojn, ĉar la beno de Dio estis kondiĉa kaj dependis de la daŭrigo de fidela homa atesto. Nun, sciante la finon de la komenco, Dio profetas en " *Filadelfio* " la pardonon de ĉi tiu aprobo per ĉi tiu verso 11: " *Mi venas rapide.* " *Tenu firme tion, kion vi havas, por ke neniu prenenu vian kronon .* " Ĉi tiu " *krono* " simbolas eternan " *vivon* " ofertitan de Jesuo Kristo al la venkintoj en la batalo de fido. Kiu povus voli preni el " *Filadelfio* " lian eternan " *kronon de vivo* "? La malamiko de animoj, la diablo Satano kaj lia armeo de falintaj ĉielaj anĝeloj, sed ankaŭ sur la tero, la aliaj falintaj kaj malbone ĵaluzaj kristanaj religioj, kiuj aperis antaŭ la Sepa-tagaj Adventismo, nome, katolikoj kaj protestantoj. Kiel ĉi tiu oficiala Adventismo finas perdi sian " *kronon* "? Pro la samaj kialoj kiel ĉiuj, kiuj falis antaŭ ĝi, nome, malestimo, aŭ indiferenteco, montrita al la diaj bibliaj revelacioj. Kaj ekde 1843, ĉi tiu biblia revelacio baziĝas sur la profetaj tekstoj de la tuta Biblio kaj pli precipe sur Daniel kaj Apokalipso. Ĉi tio estas spirita nutraĵo inda por plenkreskulo, dum amasoj da kristanoj falas, ĉar ili ricevas, kiel beboj, nur " *la lakton* " de la Evangelioj por nutri sian fidon. Jam, en sia tempo, Paŭlo riproĉis la hebreojn laŭ Heb. 5:12 ĝis 14: " *Por vi, por la tempo... " devus esti instruistoj, vi bezonas, ke iu instruu al vi denove la komencajn elementojn de la orakoloj de Dio; kaj vi fariĝis bezonantaj lakton kaj ne solidan manĝaĵon . Sed ĉiu, kiu mamnutras sin per lakto, ne konatiĝis kun la vorto de justeco ; ĉar li estas infano . Sed solida manĝaĵo apartenas al la perfektaj, al tiuj, kies sentoj per uzado estas ekzercitaj por distingi bonon kaj malbonon .*

La spirita falo de la oficiala institucia Adventismo estas aparte evidenta kiam ni komparas Apokalipson 3:17, la version kiu konfirmas ĝin en la " *Laodicea* " epoko, kun la verso kiu koncernas la perfektan " *Smirnon* ", nome Apokalipson 2:9: " *Ĉar vi diras: ' Mi estas riĉa kaj abunda je havaĵoj , kaj mi bezonas nenion , kaj ne scias, ke vi estas mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda , .../... Mi konas vian aflikton kaj malriĉecon ( kvankam vi estas riĉa ), kaj la kalumniojn de tiuj, kiuj diras, ke ili estas Judoj kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano .* " Ĉi tiuj du versoj prezentas normojn, kiuj estas renversitaj en absoluta opozicio. Kaj la ĉefa klarigo baziĝas sur vivkunteksto, kiuj ankaŭ estas absolute kontraŭaj: malferma persekutado por " *Smirno* ", kaj plena religia kaj respublikana libereco por " *Laodicea* ".

Kiel " *Filadelfio* " devus agi por eviti, ke oni forprenu sian " *kronon* "? Lernante el la multaj avertoj, kiujn la Sankta Biblio adresas al ĝi, prezentante al ĝi la malbonajn spertojn atingitajn ĝis ĝia tempo. Mi jam ofte menciis ĉi tiun temon, sed ĝi estas tiel fundamenta, ke mi devas rememori ĝin. Ĉiuj spiritaj faloj ŝuldiĝas al malstreĉiĝo de la vigleco de homoj, kiuj falas en la provo de fido. Bonvolaj

homoj lasas sin esti influitaj de unu aŭ alia popolo; kio igis Dion diri per sia profeto, en Jeremia 17:5: "**Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro forturniĝas de la Eternulo!**" » La mesaĝo, kiun Dio adresas, estas tre klareca kaj simple, kondiĉe ke la homa menso ne perversigas ĝin. Ĉar JaHVéH ordonas kaj liaj elektitoj obeas liajn ordonojn. Kio estas komplike komprenebla? Dio petas de siaj kreitaĵoj tion, kion gepatroj petas de siaj infanoj: amon, respekton, obeemon. Kiu tera filo ne interesiĝas pri la agoj de sia patro aŭ patrino? Nur maloftaj, vere malindaj kaj ribelemaj filoj povas agi tiel, eĉ ĝis la punkto mortigi siajn gepatrojn. Normaleco estas ama ligo, kiu unuigas la tutan familion, ĉar la sanga ligo havas valoron nur ĉar gepatroj, fratoj aŭ fratinoj, estas la unuaj el niaj najbaroj, tiuj, kiuj estas plej proksimaj al ni, ekde la momento de nia naskiĝo. Nia fileco kun Dio estas malkovrota. Kaj kiam ni malkovras aŭ rimarkas, ke Dio ekzistas kaj vokas nin, nova spirita familia ligo kreiĝas kaj devigas nin. Ĉi tiu ligo kun Dio devas fariĝi la prioritato de ĉiuj prioritatoj. Ĉar Dio volas nin ĉiujn por si mem kaj nur por si mem. Li konfesas sian ĵaluzon kaj proklamas ĝin, ĉar ĝi atestas la aŭtentecon de lia amo por liaj veraj infanoj, kiuj estas tiuj, kiuj rekonas lin kaj respondas al lia amo donante al li sian amon. La prioritato de Dio venas antaŭ familianoj, kiel Jesuo klare diris en Mat. 10:37: "**Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, ne estas inda je mi; kaj kiu amas filon aŭ filinon pli ol min, ne estas inda je mi.**"

La plej unua leciono pri la perdo de la "**krono de la vivo**" estas donita al ni per la sperto vivita de "**Eva**", la unua pura virino en la homa historio. Ĝenerale, la disĉiplo ne superas sian majstron, kiu instruas lin, kaj en la simbola spirita tipologio, estas "**Adamo**", kiu antaŭ ol peki estas "**la bildo de Dio**" aŭ tiu de Kristo, dum Eva, formita el unu el liaj ripoj, indikas la preĝejan serviston de Jesuo Kristo aŭ lian "**helpanton**", kiel precizigas Gen. 2:18: "**Dio la Eternulo diris: Ne estas bone, ke la homo estu sola; Mi faros al li helpanton taŭgan por li.**" La idealo de la perfekta paro plenumiĝas nur en Kristo kaj lia Elektito, formita de ĉiuj liaj elaĉetitoj. Ĉar sur la tero, peko maloftigis la reproduktadon de ĉi tiu perfekteco profetita de Dio. En homaj paroj, maloftaj estas la kazoj, kie la viro kaj la virino estas de la sama spirita nivelo aprobita de Dio. Sed certas, ke tiu perfekteco estas reproduktebla nur se la viro kondutas kiel Kristo rilate al Dio kaj sia edzino, kaj se la virino kondutas kiel "**helpanto**" kiel Eva rilate al Adamo.

Same kiel Kristo naskiĝis sen peko, estante mirakle formita en la virga korpo de Maria kaj restante sen peko ĝis sia morto, ankaŭ Adamo estas kreita pura kaj perfekta, unue, de Dio. Kaj same kiel per sia morto, Jesuo Kristo naskas sian Elektiton, sian assembleon de la elaĉetitoj, Adamo estas mergita en dormon "de morto" por akiri el unu el siaj "**ripoj**" "**helpanton**" por sia "flanko", similan al li mem. Sed ĉi tiu "**helpanto**" estas destinita peki kaj treni malsupren sian edzon Adamo en sia falo, same kiel Kristo estas kondukita por porti la pekojn de sia Elektito, por pagi la prezon, per sia libervola elaĉeta morto. Sed tio, kion mi aludas ĉi tie, estas ĝuste tio, kion mi nomas spirita "**lakto**", ĉar ekde la veno de Kristo, ĉiuj kristanoj scias, ke Jesuo donis sian vivon, "**por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon.**" Ĉi tiu mesaĝo el Johano 3:16 estas tiel fama, ke neniu konvinkita kristano ne konscias pri ĝi. La plena verso diras: "**Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Filon ... por ke ĉiu, kiu**

*kredas je li, ne pereu, sed havu eternan vivon ."* Ĉi tiu verso estas certe bone konata, sed mi ne pensas, ke ĝi estas bone komprenata. La komenco de la verso atribuas ĉi tiun projekton al la Kreinto Dio, kiu faras Kristanisman la sola kondiĉo de savo, kiun nur la ĉiopova vivanta Dio povas suverene doni. Poste la verso diras, ke ĉi tiu unu Dio "**tiel amis la mondon ...**" Ĉi tiu vorto "**mondo**" rilatas al la homaro frapita mortinta pro prapeko. La teksto poste diras: "**ke Li donis Sian solenaskitan Filon ...**" La donaco de la sola Filo estas tiel prezentita kiel provizanta la solvon al la problemo de homa prapeko. La teksto daŭrigas: "*ke ĉiu, kiu kredas je li...*" La normon de kredo starigis Dio, kiu efektivigis ĝin en la malnova juda interligo konstruante ĝin sur la Sanktaj Skriboj, unue la kvin libroj de la "Leĝo de Moseo". La vorto "*kiu ajn*" konfirmas la malfermecon de savo al paganoj, kiuj volas servi Dion respektante la normojn de Lia sankta vero aŭ la normon de fido kaj religia kredo. Ĉi tiu fido baziĝas sur la instruado de la "Leĝo de Moseo" kaj la skribaĵoj de la profetoj. La modelo de la kredanto estas do la pia judo, kiu estis formita laŭ ĉi tiu biblia normo. La teksto poste specifas, "**en li**". Ĉi tiu klarigo fermas la pordon al la malnova interligo kaj malfermas la pordon al la nova interligo, kiun Dio faras kun siaj elektitoj, "**en li**", tio estas, "**en Kristo**". Kaj la transiro de unu interligo al la alia portas mortigajn konsekvencojn, konkretigitajn per la "dua morto" de la Lasta Juĝo, kiu, por la ribelantoj, estas la malo de la "*eterna vivo*" rezervita por la elektitoj de Kristo. Ĉar ni legas: "**... ne pereos, sed havos eternan vivon**".

La alveno de la Mesio Jesuo ne venas por renversi la normon de kredo rivelitan al Moseo, la hebreo . La solaj ŝanĝoj faritaj estas tre logikaj kaj reduktitaj. Jesuo venas por anstataŭigi per sia ofero ĉiujn bestajn oferritojn de la malnova interligo, kaj Dio konfirmas la aferon, dirante pri la "**mesio**" nomumita en Dan. 9:27: "*Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj meze de la semajno li ĉesos la oferon kaj la oferon ...*" En ĉi tiu verso, la mesaĝo pri Jesuo Kristo haltas tie. Kaj en la Epistolo al la Hebreoj, la Spirito disvolvas ĉi tiun temon en multaj detaloj, kiuj klarigas kaj komprenas ĝin.

La etendo de la oferto de savo al la Gojoj donas al la Izrael de Dio universalan formon, kiu anstataŭigas ĝian nacian formon de la malnova interligo. Kaj por konfirmi ĉi tiun ŝanĝon, Dio finis la judan nacion ekde la jaro 70, per la interveno de la romiaj armeoj. En universala formo, la Izrael de Dio en Kristo jam ne devas festi la festojn, kiuj profetis lecionojn plenumitajn per la morto de la Mesio. Nur la obo al la ripozo de la sepa tago devas daŭri ĝis la tempo de lia fina glora reveno. Ĉar la morto de la Mesio venis por lumigi ĝian profetan signifon de fina rekompenco de la fido de la elektitoj, tio estas, ilia eniro en la eternecon ekde la komenco de la sepa jarmilo, kiu venas printempe de 2030. Kaj mi komprenas en ĉi tiu momento, ke restante la sola legitima juda festo, la celebrado de la ripozo de la sepa tago alprenas por Dio kaj la kristana fido ĉefan gravecon, kiu klarigas la kialon de ĝia atako fare de la diablo, kaj ĝian establon de la ripozo de la unua tago inspirita de Dio; ĉi tio por unuigi falsajn kristanojn sub distinga marko ekde la 7-a de marto 321.

La neceso, ke Dio venu en Kristo por oferi sin kiel oferon por kompensi la pekojn de siaj elektitaj sanktuloj, atestas, ke "**peko**" kaj "**eterna vivo**" estas reciproke ekskludeblaj, estante tute nekongruaj unu kun la alia. La libervola morto



de Jesuo solvas nur parton de la problemo de " **peko** "; tiun de la origina " **peko** " heredita de la homaro; ĉar lia morto validigas la bestajn mortojn, kiuj profetis ĝin. Sed peko ne estas nur origina, ĉar ĝi estas ankaŭ renovigita kaj praktikata de la tuta pekema homaro. Jen kie la dia Spirito de Jesuo Kristo intervenas por tiuj, kiuj aŭskultas lin kaj komprenas lin. Ĉar, antaŭ ol morti kaj post sia resurekto, la mesaĝo, kiun Jesuo adresas al siaj elektitoj, estas klara kaj simpla: " **Ne plu peku** ." Ĉi tiuj versoj pruvas ĝin:

Johano 8:11: "... *Ŝi respondis: Ne, Sinjoro. Kaj Jesuo diris al ŝi: Ankaŭ mi vin ne kondamnas; **iru, kaj ne plu peku** .* "

Johano 8:24: " *Tial mi diris al vi, ke vi mortos en viaj pekoj; ĉar se vi ne kredos, ke mi estas li, vi mortos en viaj pekoj .* "

La interŝanĝoj, pri kiuj la Biblio rakontas al ni, okazas inter Jesuo Kristo kaj Judoj instruitaj en la leĝo de Moseo, tial, en ilia aparta kazo, Jesuo prezentas al ili la fakton rekoni la valoron de lia ministerio, kiu estas, por ili, la sola ebleco ne " **morti en siaj pekoj** " pardonitaj ĝis li, provizore, per " **la oferoj kaj oferoj** " de bestoj. Kaj se la verŝado de lia perfekte justa homa sango ne estas agnoskita, la antaŭaj pardonoj ne estas validigitaj, ili estas konsiderataj nulaj de Dio. Ĉi tiu punkto ne estas levita, sed ĝi estas fundamenta por bone utiligi la biblian rakonton: la tuta atesto de la Evangelioj rilatas al interŝanĝoj inter Jesuo Kristo kaj liaj judaj samtempuloj. Kaj konsideri ĉi tiun kriterion estas esence por resti ene de la normo de dia lumo. Ĉar la problemo de malfidela kristanismo estas, ke ĝi ne konsideras ĉi tiun kriterion, dum ĝi estas gvidata de homoj de pagana origino ne instruitaj en la " **leĝo de Moseo** ". La Skribo tiel fariĝas por amasoj de ĉi tiu pagana origino kaptilo kaj kaŭzo de falo, ĉar konsideri la kuntekston de rakonto estas fundamenta por ne misinterpreti ĝian instruadon.

Dum jarcentoj, kristanismo metis la ĉaron antaŭ la ĉevalojn. En la senco, ke savo en Kristo estis prezentita al paganoj, kiuj ne sciis pri la " **leĝo de Moseo** ". La ordinara racio, tamen, kiel indikite de la ordo de la du interligoj de Dio, instruas la malon: unue venas la " **leĝo de Moseo** ", kaj due venas " **fido al Kristo** ". Aplikita en ĉi tiu ordo, la evangelia legaĵo povas esti klare komprenata kaj ĝuste interpretita.

Longe instruita de demonoj en la formo de ministroj de dia justeco, la kristana kredo fariĝis viktimo de la malsukceso rekoni la gravecon de ĉi tiu verso citita en Agoj 15:21. Antaŭ ĝi, estas versoj 19 kaj 20, sur kiuj protestantaj kristanaj instruistoj fidis por pravigi sian doktrinan pozicion, kiu minimumigas la instruadon de la malnova interligo: " *Tial mi juĝas, ke ni ne ĝenu tiujn, kiuj turniĝas al Dio el la nacianoj, sed ke ni skribu al ili, ke ili detenu sin de malpuriĝoj de idoloj, kaj de malĉasteco, kaj de sufokitaj bestoj, kaj de sango.* " Nu, estas apenaŭ kredeble, ke ili ignoris la instruadon de verso 21, kiu sekvas, kie la apostolo Jakobo diras: " *Ĉar Moseo de antikve havis en ĉiu urbo tiujn, kiuj lin predikas, ĉar li estas legata en la sinagogoj ĉiun sabaton .* " » La unuaj judaj kristanoj tiel bone komprenis la mesaĝon de la du sinsekvaj interligoj, ke ili invitis konvertitajn paganojn malkovri la " **leĝon de Moseo** " aliĝante al la judaj " **sinagogoj** " de sia loko.

Sen respekto por ĉi tiu dia ordo, la savo ofertita al paganoj havas nenian signifon. Antaŭ ol lerni la bezonon de Savanto, la pagano devas lerni, ke li estas

heredanto de praa "**peko**" ekde Adamo kaj Eva; mesaĝo transdonita per la "**leĝo de Moseo**". Poste li devas lerni tion, kion Dio nomas "**peko**", kaj la "**leĝo de Moseo**" respondas: estas la malobeo de la "**leĝo de Moseo**", kiu vere restas la leĝo de Dio. La apostolo Paŭlo diras al ni en Rom. 7:7-8: "*Kion do ni diros? Ĉu la leĝo estas peko? Tute ne! Sed mi ne konis pekon krom per la leĝo*". Ĉar mi ne konus avidecon, se la leĝo ne dirus: '*Ne deziru.*' Kaj peko, preninte okazon per la ordono, produktis en mi ĉian avidecon; ĉar sen la leĝo peko estas morta."

Por difini "**pekon**", la Apostolo Paŭlo aludas al la malobeo de unu el la Dek Ordonoj de Dio, ĉar lia Dekalogo konsistigas la superan normon de dia leĝo. Sed "**peko**" konsistas same en malobeo al iu ajn alia dia ordono de la "**Leĝo de Moseo**", kiu, mi memorigas vin, koncernas la unuajn kvin librojn de la Malnova Interligo en la Sankta Biblio. Siavice, venante el la pagana mondo senscia pri diaj leĝoj, por kompreni sian statuson kiel pekulo, la konvertita pagano devas adopti la statuson de la Judoj; kio implicas lian studon de ĉi tiu "**Leĝo de Moseo**", en kiu Dio parolas al "**la tuta Izrael**". Rekonante sin kiel malobeinto de ĉi tiu tuta leĝo, kies ekziston li ignoris, li povas tiam aprezi la "**Savanton**", kiun Dio prezentas al li en "**Jesuo Kristo**". Ĉar la nomo Jesuo signifas: JaHVéH savas, kaj la greka vorto "Kristo" indikas en la hebrea, la sanktoleiton, "la Mesion", tiun, kiu ricevas kaj alportas la dian sanktoleadon.

Mi devas ĉi tie memorigi ion, kio faras la epokon de la fondo de la Eklezio de Kristo kaj tiun de la modernaj tempoj de apostazioj tre malsamaj. Ĝi estas la parolata lingvo. Dum la komenco de Kristo kaj la apostoloj, la imperio estis unuigita per la adopto de la greka lingvo ekde la konkeroj de Aleksandro la Granda (–336 ĝis –323). Krome, du jarcentojn antaŭ Jesuo Kristo, la skribaĵoj de la malnova interligo de la Sankta Biblio estis tradukitaj en la grekan lingvon de 70 judoj kolektitaj en Aleksandrio; tial ĝia nomo Septuaginto-versio. Tra la tuta Romia Imperio, la "**leĝo de Moseo**" estis do alirebla en la greka, la komuna lingvo de la plimulto de la loĝantaroj de la Oriento. Kaj la Biblio atestas pri ĉi tiu fakto, ĉar Paŭlo ĉiam citas kaj komparas "**la Judojn kaj la Grekojn**". Ekde 313, la situacio tute ŝanĝiĝis, ĉar en la libereco donita de Konstantino la Granda, la latina lingvo estis trudita de la nova katolika religio establita en la okcidenta parto de la Romia Imperio. Religia potenco estis poste reakirita de falsaj romiaj konvertitoj, kiuj esprimis sin en la latina lingvo, kaj la greka lingvo paliĝis antaŭ tiu nombrosupereco kaj la subteno donita de la imperiestro mem al la falsaj romiaj kristanoj. Kun la tempo, la du originalaj bibliaj lingvoj estis forlasitaj, ĝis la punkto ricevi la nomon de "mortaj lingvoj", favore al la sola latina, en kiun la Biblio estis tradukita, portanta la nomon de "Vulgato". Tamen, la latina estis la lingvo de Romo, kaj ne tiu de la barbaraj popoloj konkeritaj de ĝiaj legiaj armeoj. Kaj ĉefe, la verkado de la Sankta Biblio estis tre multekosta kaj ĝi fariĝis malofta kaj restis sekvestrita, tiel igante la "**kaptitan veron**" en la papa eklezio nealirebla por ordinara mortontoj. Nekapablaj kontroli la instruon donitan de katolikaj pastroj kaj instruantaj monaĥoj, la loĝantaroj estas devigitaj de la situacio fidi je tio, kion la romkatolika pastraro prezentas al ili, en la nomo de la Papo, kiu pretendas esti la sola reprezentanto de Dio sur la tuta tero. Tial, profitante la nescion de la popolo, la Romkatolika Eklezio prezentas al ili sian tre paganigitan version de la Evangelioj kaj sian tutan falsan kristanan doktrinion, kiu punas la

judon kaj honoras la dimanĉon de la romaj paganoj. Ĉi tiu malakcepto de la judo klarigas la malaperon de la manĝmalpermesoj kaj la sabata ripozo instruita de Dio en la "*leĝo de Moseo*".

En nia moderna epoko, la plej malbona situacio atingas sian kulminon, ĉar la novaj kristanoj prenas kiel sian doktrinan bazon la longan tradicion establitan antaŭ ili de la falsa sekulara kristanismo. Kaj lerninte religion nur sur la instruoj de la Evangelioj kaj la Paŭlaj Epistoloj, misinterpretitaj kaj, krome, malbone tradukitaj, ili legas la vortojn de Kristo kvazaŭ li parolus rekte al ili, dum li parolis kaj adresis siajn mesaĝojn nur al Judoj instruitaj en la "*leĝo de Moseo*"; judaj instruoj, kiujn ili kredas rezervitaj nur por Judoj. La plej forta afero estas, ke ili pravas kredi tion, "*ĉar savo venas de la Judoj*". » Jesuo memorigas nin en Johano 4:22: "*Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni konas, ĉar la savo estas de la Judoj*." Nu, Jesuo diras tion al la samariulino; ni havas ĉi tie la solan ekzemplon de la kazo, kie Jesuo parolas al **pagana virino**. La mesaĝo, kiun Jesuo adresas al ŝi, validas por ĉiuj paganoj, kiuj volas profiti de lia savo ĝis lia glora reveno en la printempo de 2030.

Perfekte komprenante ĉi tiun mesaĝon, la apostolo Paŭlo ilustras en Romanoj 11 la alligitecon de la paganoj al la juda Izrael de Dio. Kiel "*branĉoj de sovaĝa olivarbo*" ili estas "*greftitaj en la trunkon de la malsovaĝa olivarbo*" reprezentita de la juda interligo konstruita sur la promesoj faritaj al Abraham. En la nuna realeco, falsa kristanismo ne prezentas sin kiel "*greftita*" en la judismon establitan de Dio; sed male, ĝi prezentas sin en la formo de "*sovaĝa olivarbo*" restanta sendependa de ĉi tiu juda "*radiko*", kiun ĝi malakceptas kaj malestimas kun "*malhonoro kaj aroganteco*", kiel la Spirito imputas al la papa reĝo en Dan. 8:23 kaj 25. Sed ĉi tiu falsa aserto nur trompas ilin mem, ĉar ilia pozicio estas **bible nedefendebila** kaj ili malkovros ĝin, plej malfrue, en la tago de la lasta juĝo, kiam Dio diros al ili rekte. Ĉar dirante, "*savo venas de la Judoj*", Jesuo povus esti preciziginta: "*ĉar savo estas ofertita nur al spiritaj Judoj de iu ajn origino, juda aŭ pagana*". Simile, kiam Paŭlo diras "*La tuta Izrael estos savita*", estas konvene precizigi, "*La tuta Izrael de juda aŭ pagana deveno, sed nur kaj ekskluzive Izrael*", kiel ĝia signifo diras, nur, Venkantoj kun Dio, aŭ kontraŭ Dio, en la senco ke estas Dio kiu metas malfacilaĵojn sur iliajn vojojn por testi ilian decidon venki kaj akiri la ĉielan elekton. "*Ĉar la regno de la ĉielo estas perfortata, kaj la perfortuloj prenas ĝin perforte*", Jesuo diris en Mat. 11:12 kie li precizigas: "*De la tempo de Johano la Baptisto ĝis nun, la regno de la ĉielo estas perfortata, kaj la perfortuloj prenas ĝin perforte*." » Nu, Jesuo ne mencias la nomon "*Johano la Baptisto*" senkaŭze, ĉar aperante antaŭ li, "*Johano la Baptisto*" reprezentis la judan viron plej honoratan de Dio en la tuta juda nacio, kaj la juĝo, kiun li tiam alportos kontraŭ li, profetas la teruran sorton de la tuta juda nacio. Jesuo konsideras, ke Johano ne havas la fidon por esti savita, pro la demando, kiun li igas siajn disĉiplojn direkti al li: "*Ĉu vi estas tiu, kiu venos, aŭ ĉu ni atendu alian?*" Tial li juĝas lin "*malpli granda*" ol la plej malgranda en la regno de la ĉielo. Jesuo atribuas al li nivelon de fido pli malaltan ol tiu, kiun Dio postulas por ĉiela elekto; kaj la plimulto de la juda nacio dividos ĉi tiun mankon de fido kaj la rezultan dian kondamnon.

La postulo de Dio, ke lia ekskluziva savo estu agnoskita en Jesuo Kristo, ne baziĝas sur kaprico flanke de li, sed male sur la fina rezulto, kiun li intencas atingi per tiu rimedo: **la rezigno de peko kaj ĝia praktikado fare de siaj elektitoj**. Ĉar ĝuste por "**fini pekojn**", Jesuo venis por morti sur la tero, kiel instruas Daniel 9:24: "*Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por fini la kulpon kaj fini pekojn, por pardoni malbonagojn kaj por enkonduki justecon eternan, por sigeli vizion kaj profetaĵon, kaj por sanktoleji la Sanktejon de la Sanktejoj.*" Ne ekzistas pli klara teksto pri ĉi tiu temo: Jesuo venas por oferti sian teran vivon por ebligi al siaj elektitoj "**fini kulpojn kaj fini pekojn**". La procezo estas konstruita sur la efiko de amo. En Kristo, Dio plenumas sian amon por siaj elektitoj kaj, per tiu rimedo, donas al ili la motivon batali kontraŭ la peko, kiun li kondamnas, malamante ĝin siavice. Fine, la elektitoj ne plu pekas; transformiĝinte en la bildon de Jesuo Kristo, li fariĝas inda profiti de la eterna vivo, kiun li gajnis por li per sia libervola ofero kaj persona perfekteco. Ĉiuj herooj de la kredo plenumis ĉi tiun postulon de Dio; la celo ne estas nesuperebla, eĉ se ĝi estas tre malfacila kaj postulas tre altan spiriton de memnezio. Sed la akirota premio estas nenio malpli ol eterneco vivata en perfekta kontinua feliĉo. Por tia oferto, Dio povas prave esti tre postulema de la feliĉaj elektitoj. Kandidatoj por la ĉielo devas lerni batali kaj venki la apartajn individuajn formojn de sia egoismo, kiuj igas ilin peki.

La normo de la elektitoj indaj je eterna vivo restis konstante la sama dum la ses mil jaroj de la elekto de la elektitoj fare de Dio. Nur la evoluaj aspektoj de la scio ŝanĝiĝis, iom post iom transirante de mallumo al lumo. Kiel signoj de ĉi tiu dia programado, la juda kalendaro estis luna, dum tiu, kiu regas post Kristo, estas suna. En la Malnova Interligo, la religia vivo baziĝas sur simbolaj ritoj, kiujn, per sia alveno, Jesuo Kristo anstataŭigas. Poste longa periodo de mallumo programita dum 1260 jaroj donis al la kristana kredo abomenindan kaj abomenan aspekton, kiu pravigis la malakcepton de religio fare de la francaj revoluciuloj ekde 1793. La religia paco, kiu sekvis, favoris la epokon de la Sepa -taga Adventismo kaj la universalan proklamon de ĝia duobla mesaĝo; tio daŭris ĝis 1993, kiam Jesuo Kristo "**elvomis**" ĝian institucian formon.

La fino de la voko por graco venos en 2029, la jaro antaŭ la glora reveno de Jesuo Kristo. En ĉi tiu jaro 2029, la Kreinto Dio efektivigos la finajn fazojn de sia detruo de la homa tera vivo. Sep plagoj kompareblaj al tiuj, kiuj frapis la pekeman Egiptujon en la tempo de Moseo, frapos, ĉi-foje, kristanajn pekulojn, kiuj subtaksis la postulojn de Dio. Ilia aliro al la Sankta Biblio kaj ĉiuj ĝiaj instruoj igis ilin aparte kulpaj, kaj jam, senlime pli ol la malriĉa Eva, viktimo de la serpenta medio en la Ĝardeno de Edeno. Tiel, en la komenco kaj la fino, ni trovas du provojn de fido, kiuj alportas duoblan morton, la unuan kaj la "**duan morton**". La puno de la "**sep lastaj plagoj**" estas metita sub la "**sigelo**"... » de la Kreinto Dio: « **sep plagoj** » laŭ la numero 7, kiu indikas dian « **sanktigon** ». Krome, ĉiu plago celas elementon kreitan de Dio dum la unuaj ses tagoj de lia tera kreo, kaj la sepa plago celas la ribelantojn, kiuj atakis la sepa-tagan ŝabatan ripozon sanktigitan de Dio en Gen. 2:2-3, tio estas, la « **sigelo de Dio** » mem.

La fina testo baziĝos sur fideleco al la sankta sepa-taga Ŝabato; eĥante la sepan tagon de la kreo-semajno, kie la sepa tago estis sanktigita por ripozi de Dio, laŭ Genezo 2:2-3.

La analogeco inter la komenco kaj la fino estas aparte rimarkinda kiam ni scias, ke Adamo kaj Eva falis manĝante la frukton de la *"arbo de la scio pri bono kaj malbono"* malpermesita de Dio, kaj ke ĉe la fino de la tempo, en la lasta provo de fido, ĉi tiu frukto fariĝas deviga, trudita de la tendaro de la lastaj ribeluloj en la historio de tera peko. Adamo kaj Eva estis metitaj antaŭ du arboj kun kontraŭaj fruktoj: *"la arbo de la vivo"*, bildo de Jesuo Kristo, kaj *"la arbo de la scio pri bono kaj malbono"*, bildo de Satano, kiu devis esti konsiderata kiel *"la arbo"* de la morto laŭ la averto donita de Dio: *"en la tago, kiam vi manĝos de ĝi, vi mortos"*. Adamo kaj Eva profitas de mildigaj cirkonstancoj, se ni konsideras, ke la vorto "morto" ne havis tre klaran signifon por ili; kio ne igas ilin senkulpaj. Sed ĉi tiu ekzemplo ripetiĝas en la konduto de amasoj da homoj, kiuj ankaŭ ne konscias, ke ilia subtakso de la postulo de Dio pri sankteco kostos al ili tiel kare.

En sia instruado, Jesuo kondamnis siajn samtempulojn, kiuj ignoris la miraklojn, kiujn li faris antaŭ iliaj okuloj. Imagu, kia estos lia juĝo por tiuj, kiuj havas malantaŭ si, en la historia pasinteco, la biblian ateston pri lia morto, spertita en terura sufero, libervole trapasita de li por savi siajn elektitojn. Kaj tiuj homoj asertas lian savon, dum ili pravigas **"pekon"** establitajn en religia formo.

Eĥante la du arbojn en la Edena Ĝardeno de Dio, la lastaj elektitoj alfrontas la devon elekti inter du konkurencantaj ripoztagoj: la sepa-taga Ŝabato kaj la unua-taga Dimanĉo, kies vera origina nomo estas neniuj alia ol la pagana romia "tago de la nevenkita suno". Ĉi tie, la nomoj de la tagoj gravas malmulte kaj nur konfirmas la paganan homan intervenon en nia nuna moderna kalendaro. Kio gravas en ĉi tiuj du kontraŭaj elektoj estas la nombro, kiu indikas ilian lokon en la tuta semajno. Ĉar la Ŝabato estas nomo donita de Dio al lia **"sepa tago sanktigita por ripozo"**. Kaj dimanĉo, la antaŭa tago de la pagana suno, estas metita komence de la dia semajno, en la unua tago. Ĉi tiu finfina opozicio inter la unua kaj la sepa tago ankoraŭ prenas, je la nivelo de la semajno, la formon de la opozicio de la tempo de la komenco, la *"alfa"*, kaj tiu de la tempo de la fino, la *"omega"*. Ĉi tiu esprimo *"alfa kaj omega"*, kiun Dio citas en Apokalipso 1 kaj 22, nur malkaŝas la formon, kiun prenos la lasta spirita batalo sur la tero. Kaj en Gen. 1, la rolo, kiun Dio asignas al la unua tago, difinas la diablan kaj malhelan naturon de la romia dimanĉo trudita de la lastaj ribeluloj de la tera religia historio.

Aliaj similecoj inter la du ekstremaj tempoj: la unua Kaino mortigas sian fraton Abelon pro ĵaluzo; fine, en la fina provo, la lastaj "Kainoj" dekretos la morton de la lastaj "Abeloj". Sed ĉar la tempo de graco finiĝis antaŭ ol la **"sep lastaj plagoj de lia kolero"** falis, Dio ne donos al ĉi tiuj lastaj Kainoj la donacon oferti al ili la morton de siaj fidelaj elektitoj. Kaj kiel en la tempo de Mordeĥaj, la Judo, kiun Haman volis pendigi, la situacio estos inversa; Haman estis pendigita sur sia pendumilo, kaj la lastaj "Kainoj" detruos unu la alian; la reveno de Kristo, kiu finos falsajn religiajn poziciojn, la viktimoj de mensogoj turnos sian koleron kontraŭ siajn paŝtistojn. Ili ĉiuj mortos, ĝis la lasta. Kaj Satano, **"la anĝelo de la abismo"**, restos sola sur la dezerta tero, kiu denove fariĝis **"la abismo"** de



Genezo 1:2, "**senforma kaj malplena**" sen ia homa vivo dum la tuta sepa jarmilo indikita per la esprimo "*mil jaroj*" en Apokalipso 20.

### M77 - La kulpoj kaj eraroj faritaj de adventistoj

Hodiaŭ estas la 26-a de julio 2024, en kies vespero okazos la oficiala lanĉo de la Parizaj Internaciaj Olimpikoj. Ĉi tiun daton, portantan la numeron 26, Dio metas ĝin sub la signon de sia aŭtoritato kaj li inspiras en mi en ĉi tiu tago tion, kio devus esti nomata lia juĝo pri la adventista popolo "**elvomita**" de li, ekde la jaro 1991, dato de mia oficiala maldungo, kaj 1994, dato de la fino de la tempo de aprobo profete fiksita de Dio por ĉi tiu institucia Adventismo.

La elekto de la Sinjoro Dio en Jesuo Kristo, kaj kvardek kvar jaroj da profeta servo por Li de la Sepa-tagaj Adventistoj, rajtigas min trakti ĉi tiun temon de teruraj eternaj konsekvencoj.

Enirante la Sepa-tagan Adventistan Eklezion en Valence-sur-Rhône, Francio, la 14-an de junio 1980, mi idealigis ĉi tiun kongregacion, kiu havis la privilegion servi Dion longe antaŭ mi. Kiel diras la proverbo, "tutnova, tutnova", kaj ĉi tiu esperplena sento estis inda je homo vokita de Dio por servi Lin. Mia menso estis en perfekta harmonio kun ĉi tiuj versoj cititaj en 1 Korintanoj 13. Mi amis la veron kaj pruvis ĝin per mia bapto, preta ĝoji dividante la lumon ricevitan de la Sepa-taga Adventista Eklezio. Iam demandinte min pri la rezigno de la Ŝabato, la Spirito, kiu esploras la pensojn de ĉiuj siaj homaj kaj anĝelaj kreitaĵoj, direktis min al la verko "La Granda Diskuto" verkita de nia pli aĝa fratino, sinjorino Ellen G. White. La ŝlosilo al la malbenita stato de kristanismo estis tiel konfirmita al mi. Kaj tial mi decidis esti baptita en ĉi tiu Sepa-taga Adventista eklezio en la aĝo de tridek ses jaroj; elekto de plenkreskulo kaj unua bapto, ĉar mia familio ne baptigis min post mia naskiĝo; kion mi aparte ŝatas ĉar Dio ne permesis ĝin. Ĉi tiu aliro estis en ĉiu maniero kongrua kun tio, kion la Sankta Biblio instruas en Marko 16:16: "*Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita; sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita.*"

Kreskinte sub la influo de la Darbajaj Protestantoj, kaj poste de la Reformita Eklezio, mi naskiĝis kun ĉi tiu amo al la vero skribita en la Sankta Biblio, kiun mi legis tute de komenco ĝis fino, la unuan fojon, baldaŭ antaŭ ol aliĝi al la Sepa-tagaj Adventistoj. Kaj en ĉi tiu Biblio, la profetaĵo de Apokalipso jam kaptis mian intereson. La vero pri la resto de la vera Ŝabato donus al mi la ŝlosilojn por kompreni ĝiajn mesaĝojn, ĉar ili estas multnombraj. Kaj kiel povus esti alie por profetaĵo preparita de la senlima Spirito de la Kreinto Dio?

La tempo de belaj iluzioj cedis al tiu de maltrankviligaj malkovroj. La adventistoj de la plej malnova historia fortikaĵo en tuta Francio fariĝis formalismaj kaj indiferentaj al profeta vero. La membroj de la loka eklezio estis renovigitaj de generacio al generacio fare de siaj infanoj, kiuj estis heredantoj, kaj kelkaj familioj formis la spinon de ĉi tiu asembleo. Familiaj klanoj estis do la ĉefa subteno de la loka adventista laboro. Krom la observado de la Ŝabato en la vera

sepa tago, ĉi tiuj adventistoj similis al la protestantoj, kiujn mi renkontis antaŭ ol aliĝi al ili. La simileco estis tre forta, ĉar en ĉi tiuj familioj de la fortikaĵo, la sanreformo ne estis respektata, kaj ili manĝis viandon, ili eĉ bredis kokojn por vendi ilin, ignorante la vegetarismon konsilitan de sinjorino Ellen G. White inspirita de Jesuo Kristo. Mi devas rimarkigi, ke mi adoptis ĉi tiun vegetaran dieton pro elekto de inteligenteco, estante influita de la ekzemplo de GD, la kantisto de muzika grupo, en kiu mi ludis la gitaron; tio dum ĉirkaŭ dek jaroj antaŭ mia baptito. Legado de la Sankta Biblio kaj la dieto preskribita de Dio por la homo, en la sesa tago de lia tera kreo, igis min respekti ĉi tiun manĝnormon eĉ pli. Des pli, ĉar tiu obeo donas sencon al la diraĵo: "Sana menso loĝas en sana korpo."

Mi tiel povis rapide kompreni, ke ĉi tiu frukto de malobeo alprenita de ĉi tiuj adventistaj familioj estis nur la sekvo de la heredita religio, transdonita de generacio al generacio, kiel la antikvaj paganaj kutimoj kaj religioj. Iliaj kulpoj estas do klarigeblaj, sed ne pardoneblaj. Ĉar la postuloj de Dio estas formulitaj per klaraj vortoj tra la Sankta Biblio kaj en la multnombraj Skriboj inspiritaj de Dio al Sinjorino Ellen G. White. Dio avertis ĉiujn vokitojn kontraŭ la spirito de tradicio, kiun li ofte kondamnis en la juda sperto de la malnova interligo. Reprodukto ĉi tiun kulpon, la Sepa-tagaj Adventistoj de Valencio estis do nepardoneblaj.

Sed ĉi tiuj kondutoj havas sian klarigon. Adventistoj estas de katolika aŭ protestanta deveno, kaj ili reproduktas la fruktojn, kiuj karakterizis ĉi tiujn du kristanajn religiojn antaŭ ili. Male al katolikoj, protestantoj estas homoj de la "Libro", la Sankta Biblio, kiu lumigis iliajn instruojn ekde la infanaĝo. Adventistoj de katolika deveno restas, laŭnature, idolkultuloj, kiujn mi vidis anstataŭigi la "Sanktan Virgulinon" per la fervora kaj fidela mesaĝisto de la Sinjoro, Ellen White. Ili donis al ŝiaj skribaĵoj pli da graveco ol al la Biblio mem, forgesante, ke ĉi tiu sankta fratino adresis finan mesaĝon al adventistoj. Svingante la Biblion, ŝi solene deklaris: "Fratoj, mi rekomendas ĉi tiun libron al vi." Sed ne sufiĉas naskiĝi protestanta por heredi amon al la vero, kiu povas esti rivelita, sed malofte, tiom en persono de katolika deveno kiom en protestanta deveno, aŭ de iu ajn alia deveno. Ambaŭ religioj estis, por katolikismo, neniam agnoskitaj de Jesuo, kaj por protestantismo, provizore bonvenigitaj de li ĝis 1843.

Ĉi tiu adventista kulpo portas konsekvencojn, pri kiuj neniuj antaŭ mi ĝis hodiaŭ pensis. La unua konsekvenco estas, ke ĉi tiuj elektitaj homoj montras sin neindaj je la nomo "Sepa-tagaj Adventistoj", kiun Dio donis al sia lasta oficiala institucio en la tera historio ekde 1963 en Usono. Fakte, adventistoj ekde 1993-1994 estas kiel la naciaj judoj, pri kiuj Jesuo diras en Apokalipso 2:9 kaj 3:9: "**... kiuj diras, ke ili estas Judoj kaj ne estas, sed mensogas ...**"

Mi jam uzas la nomon "Adventisto", kies latina origino "adventus", indikas la alvenon de la Sinjoro Jesuo Kristo. Kiu estas nomata per ĉi tiu nomo "Adventisto"? Ĉu temas pri ĉiuj, kiuj kredis je la reveno de Jesuo Kristo kaj kiuj atendis lin, kiel la apostolo Paŭlo, kiu, konvinkita pri la baldaŭa reveno, eĉ diris en 1 Kor. 7:29: "*Jen mi diras, fratoj: La tempo estas mallonga; de nun tiuj, kiuj havas edzinojn, estu kvazaŭ ili ne havus ...*"? Certe ne, ĉar se tio estus la kazo, ĉiuj disĉiploj de Jesuo Kristo estus "Adventistoj" ekde la fondo de la apostoloj. La rezonado sekvota estas pli subtila kaj preciza ol multaj eble kredas. Ĉar ĉi tiu nomo aperis en la historio nur por indiki la kristanojn, kiuj partoprenis en la

movado ekfunkciigita de la du sinsekvaj anoncoj pri la reveno de Jesuo Kristo; anoncoj proklamitaj de la usona spirita predikisto farmisto William Miller, inter 1841 kaj 1844. Sinjorino White rakontas al ni, ke post studado de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso kaj la tuta Sankta Biblio, ekde 1816, li ne proklamis la rezultojn de siaj studoj ĝis 1831. Tamen, atestante universalan adventistan projekton, konferencoj pri la temo de la reveno de Jesuo Kristo estis organizitaj tiutempe inter 1825 kaj 1830 en Anglio ĉe Albury-Park, en ĉeesto de la Reĝino. Sed ĉi tiu nomo "adventisto" estis donita en Usono nur al sekvantoj, kiuj, kiel William Miller, "atendis" la revenon de Kristo je preciza dato establita per la nombraj datumoj de bibliaj profetaĵoj kaj tial ĝi validas nur por homoj, por kiuj la reveno de Jesuo Kristo estas datita kaj sentita kiel baldaŭa; tiel estante " **atendita** " kiel rendevuo fiksita de Dio. Ĉar ĉi tiu speco de atendado estas la normo de la vera adventisto, laŭ tio, kio estas skribita en Daniel 12:12: " *Feliĉa estas tiu, kiu atendas ĝis 1335 tagoj .* " La nomo "Adventisto" reprezentas en si mem la bildon de la vokito, elektita de Dio pro lia konformeco al la normoj de Liaj postuloj. Kaj la unua el ĉi tiuj diaj postuloj estas la atesto de amo donita al Lia rivelita profeta vero. Krom ĉi tiu specifa kazo, la nomo "Adventisto" povas esti malinde alprenita, same kiel homo povas porti la kostumon de alia persono. Sed en ĉi tiu kazo, li perdas ĉian legitimecon esti benita de Dio. Kaj jen la malĝoja statuso, kiun ĉiuj ĉi tiuj Adventistoj, kiuj estas heredantoj de religia tradicio, ricevis. Gravas kompreni, ke ĉi tiu nomo "Sepa-taga Adventisto" estis inspirita de Dio, kiu elektis ĝin, pro sia signifo, por indiki Liajn lastajn fidelajn servistojn senditajn en universala misio ekde 1873.

Rezulte de ĉi tiu signifo, Dio submetis oficialan Adventismon al testo de fido, efektivigita en ĉi tiu malnova fortikaĵo de franca Adventismo, en Valence, kie la kunveninta komunumo ideale reprezentis la reprezentan specimenon de la tutmonda Adventista komunumo. Estis en ĉi tiu urbo, kiu vidis Papon Pio la 6-a morti en sia malliberejo kaj kies koro estis konservita kiel restaĵo en sia katedralo, la sama loko kie, post bonvenigo de la juna Napoleono Bonaparte, la unua asembleo de la Sepa-Tago Adventista en Francio aperis post 1873, en 1885, kaj vizitita en 1886 de Ellen G. White, la mesaĝisto de la Sinjoro. Estis denove en ĉi tiu loka preĝejo de Valence, ke Dio malfermis sian lumon por intense lumigi la profetaĵon pri Apokalipso, ĉar la tempo por fari tion alvenis, en 1980, la dato kiam li vokis min por plenumi sian laboron preparitan anticipe por mi por plenumi. La malhela mistero de ĉi tiu profetaĵo estis levita, kaj brila lumo lumigis ĝin, lumigante en la vera senco de Revelacio ĉi tiun profetaĵon, kiu tiam ricevis la signifon de la signifo de sia nomo Apokalipso, prudente portita kaj meritita ĝis 1980 kaj pli precize 1982, la jaro en kiu mi sciigis al tiuj ĉirkaŭ mi la rezulton de miaj malkovroj.

Per montrado en novembro 1991 de sia oficiala malakcepto de mia anonco pri la reveno de Kristo por la jaro 1994, la specimeno de oficiala Adventismo de Valencio konfirmis sian malindecon porti la nomon "Adventisto". La malintereso montrita por la lumo profetita de Jesuo Kristo kondamnis ĝin, konfirmante, donante al ĝi signifon, la mesaĝon, kiun Jesuo preparis kaj antaŭdestinis por ĝi dek naŭ jarcentojn antaŭe, en sia Revelacio, en la letero adresita al la Sepa-tagaj Adventistoj de la tempo nomata " **Laodicea** " aŭ, laŭ la signifo de ĉi tiu greka

nomo: juĝita popolo, aŭ laŭ heredita tradicio, popolo de juĝo aŭ eĉ, juĝo de la popolo. Mi devas rimarkigi, ke ĉi tiu dato 1994, akirita per aldono de la profetaĵoj "**kvin monatoj**" aŭ 150 faktaj jaroj, cititaj en Apokalipso 9:5 kaj 10, al la dato 1843 aŭ 1844, estas tiel same legitimita de Dio kiel la datoj 1843 kaj 1844, kiuj antaŭis ĝin. Ĉar estas lia dia Spirito, kiu organizis mian malkovron de ĉi tiu daŭro de "**kvin monatoj**", kiun la adventistaj pioniroj erare interpretis, ĉar ili atendis la revenon de Jesuo por 1843, poste 1844. En ilia profeta interpreto transdonita ekde 1840 kaj ankoraŭ en 1991 en la adventista tradicio, la fino de la mondo estis por ĉi tiuj adventistaj pioniroj, 1844; kaj sekve neniu profetaĵo povis iri preter ĉi tiu dato por ili.

Rezulte de ĉi tiu spirita falo, la vizaĝo de la universala kristana religio fariĝis eĉ pli konfuza. Ĉar la lasta eklezio oficiale agnoskita de Jesuo Kristo falis, estinte provita kaj trovita neinda je lia amo kaj beno. Tio estas post la falo de la protestantoj ekde 1843, la dato de la ekvalido de la dekreto de Daniel 8:14, per kiu Dio profetas la plifortigon de siaj postuloj por etendi sian oferton de graco ekde ĉi tiu printempo de 1843.

Mi rimarkas en la sperto de Adventismo, ke la lumo de la Ŝabato ne igis ilin revizii kaj pridubi ĉi tiun tradician interpreton de la Apokalipso, kiu estis elpensita ĉirkaŭ 1840 de du adventistoj Josiah Litch kaj Uriah Smith, kiuj ankoraŭ estis tiutempe "unuatagaj adventistoj", ĉar ili ankoraŭ ne konsciis pri la rezigno de la Ŝabato kaj honoris la dimanĉan ripozon de la unua tago heredita de Romo. Iliaj malĝustaj interpretoj tial restis posedaĵo de institucio provizore establita de Dio, kiu profetis ĝian finon por la jaro 1994 aŭ, post pli lastatempa korekto, en 1993. Sed pri ĉi tiu temo, ni devas kompreni, ke la precizeco de la dato estis duaranga, ĉar kion Dio volis atingi estis la atendo de sia reveno anoncita de siaj profetoj en ilia tempo; William Miller por 1843 kaj 1844, mi, Samuel, por 1994.

Jam rivelita kiel malinda je la nomo "Adventisto", la institucio faris aliancon kun la protestanta federacio inter 1991 kaj 1995, la dato kiam la alianco estis alportita al la atento de la membroj de la eklezio; 1995 estante la jaro kiam ĉi tiu nenatura alianco oficialiĝis. Kaj ĉi tiu elekto alianciĝi kun la protestanta religio, kiu honoras la ripozon de la katolika kaj romia unua tago, malvalorigas kaj siavice igas nelegitima ĝian praktikon de la ripozo de la sepa tago.

En la sama kondamno de la justa juĝo de Dio, la institucia Sepa-taga Adventismo tial perdis la legitimecon de siaj du karakterizaĵoj, kiuj pravigas ĝian nomon: por Jesuo Kristo, la dia Majstro kaj Sinjoro, ĝi estas nek Adventista nek Sepa-taga, sed nur Protestanta aspekto, kiu observas la Ŝabatan ripozon kiel en 1844, la Sepa-taga Baptista Eklezio, el kiu, per la agado de Rachel Oaks, la Ŝabato estis prezentita al la unua vera Sepa-taga Adventisto; Kapitano Joseph Bates.

Ĉi tiu rakonto, kies ĉefajn faktojn mi raportas, estas gravurita en la penso de Dio kaj la tuta logiko de ĝiaj sekvencoj igas la homaron respondeca antaŭ lia juĝo, lasita libera provi kompreni aŭ ne fari tion, kun la sekvaj konsekvencoj.

Do estis en ĉi tiu adventista eklezio en Valencio, kiel en ĝia tuta monda reprezentado, homoj kiuj malakceptis la leĝojn pri nutra sano kaj aliaj kiuj respektis ilin religie; sed ve, ankaŭ, tro ofte, fanatike idolkulte. Mi efektive rimarkis, ke tiuj, kiuj estis kondukitaj al la adventista eklezio, estis kondukitaj tien

pro tre malsamaj kialoj: unue, per heredo kaj familia transdono, due, per sanintereso kaj afinecoj, ĉar ili trovis en la diaj ordonoj de vegetarismo kaj eĉ de veganismo en la tempo de Adamo kaj Eva, temon kiu fascinis ilin kaj kiu korespondis al iliaj naturaj gustoj por ĉi tiuj aferoj. Kelkaj fariĝis adventistoj ĉar ili profitis en sia persona sano de la natura zorgo akirita per obo al la biblia normo memorigita de Ellen White en ŝiaj inspiraj konsiloj.

Tiam ni devas konsideri ĉi tiun instruon donitan de Jesuo en Mat. 23:23: “*Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi pagas dekonajojn de mento kaj aneto kaj kumino, kaj forgesas la pli gravajn aferojn de la leĝo: justecon kaj kompaton kaj fidon. Ĉi tiujn vi devus esti farintaj, kaj la ceterajn ne preterlasintaj.*”

La spiritaj situacioj ne estas strikte identaj al tiuj de la oficiala Adventismo de 1980 ĝis 1994, sed la donita leciono estas identa, Jesuo dirante: “*Jen la aferoj, kiujn oni devus fari, sen neglekti la aliajn aferojn.*” Do, kiaj estas tiuj aliaj aferoj, kiujn tiuj vegetaranaj aŭ veganaj Adventistoj neglektis? La respondo estas en Daniel 10:12: “*Kaj li diris al mi: Ne timu, Daniel; ĉar de la unua tago, kiam vi sincere decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj, kaj mi venis pro viaj vortoj.*”

La graveco de tia teksto estis longe ignorata de kristanoj trompitaj de la “*lakteca*” diskurso de la Evangelioj, ofte favorita de ili dum longa tempo. Tamen, ekde 1843, la dato de la apliko de la novaj kristanaj normoj postulitaj de Dio, la konduktlinio estis spurita en la libro de Daniel. Ĝiaj rakontoj celas memorigi, kion vera kredo reprezentas por kristanoj blindigitaj kaj trompitaj de la mensoga predikado de iliaj pastroj kaj pastroj. En Daniel, Dio elstarigas Daniel kaj liajn tri kunulojn, kiuj nur reproduktas kaj atestas pri la sola vera kredo, kiu plaĉas al li kaj kiun li povas kaj volas savi per la sango verŝita de li mem en Jesuo Kristo. Nu, ĉi tiu modelo de kredo estas tiu, kiun li postulis de siaj apostoloj kaj siaj unuaj disĉiploj. Kaj ĉi tiu atesto **kondamnas...** la iluzioj konstruitaj de ĉiuj falsaj kristanaj asertoj de la falsaj eklezioj, kiuj asertas esti de la vera Jesuo Kristo.

La Evangelioj prave gloras la rolon luditan de Jesuo Kristo dum lia tera ministerio, sed nur la historio registrita de historiistoj atestas pri la ofero de la veraj fideluloj de la fruaj tagoj de la kristana religio. Nur en Danielo Dio donas al ni precizajn ekzemplojn pri la konduto-normo de siaj veraj elektitoj; la resto estas nur la sekvo de la homa iluzio, kiu vane alkroĉiĝas al siaj agrablaj fabloj kaj tamen vane elektas doni al si la belan rolon; tiun de la pravigita kredanto, kiu jam ne devas timi la justan juĝon de Dio, ĉar Jesuo kovras lin laŭ lia fido. Sed ĝuste, lia eraro estas kredi, ke lia fido konformas al la fido-normo postulata de Dio, dum ĝi troviĝas nur en la **simileco** al la prezentitaj modeloj, nome, Daniel kaj liaj tri fidelaj kunuloj; kion Dio konfirmas en Ezekielo 14, kie li mencias kune kun tiu de Danielo, la nomojn Noa kaj Ijob.

Ni ĉiuj havas antaŭ ni la samajn Sanktajn Skribojn, sed ni ne ĉiuj rimarkas kion Dio konsideras esenca, grava aŭ laŭvola. Ĉar ni estas individue kondukataj de nia naturo favori tion, kio plaĉas al ni. Respektante nian liberan elekton, Dio admonas nin ĉiujn elekti la bonon, tio estas, la vivon, kiu povas esti plilongigita en la eternecon nur en la formo kaj laŭ la normo, kiujn li proponas kaj aprobas. Sed neniuj povas eviti la sekvojn de sia libera elekto. Kiel amanto de la vero, mi ne



povas klarigi kial liberaj estaĵoj libervole elektas ne respondi al la voko de Dio aŭ respondi al ĝi sen konsideri liajn verajn postulojn.

La sola afero, kiun mi vidas, estas ke, potence benita kaj lumigita de Dio, la lasta oficiala kristana institucio reproduktis, en siaj liberaj verkoj, la kulpojn kaj erarojn faritajn antaŭ ĝi de siaj konkurantaj fratinoj.

Tial mi devas difini, kio estas la manko de amo al la vero, ĉar tio estas la kaŭzo de ĉiuj spiritaj faloj en la homa historio.

Per peko, la homaro malkaŝis sian ribeleman, malobeeman naturon al Dio. Apartigita de Dio, ĝi alfrontis siajn kunhomojn. Ĉi tiu konflikto prenis la formon de malprospero, kiu igis Kainon konkuri kun sia frato Habel. En ĉi tiu rivaleco, la diferenco en la naturoj de la du viroj estis rimarkita de Dio. Li benis la oferon de Habel kaj neglektis tiun de Kain. La malsamaj naturoj de la du viroj igis Kainon mortigi sian fraton pro ĵaluzo, frustrigo kaj kolero. En ĉi tiu sola sperto, Dio jam diris ĉion, kion oni devis kompreni, ĉar la biblia rakonto jam resumas tion, kio karakterizis la teran historion.

En la tempo donita al ĝi por servi Dion, la Sepa-taga Adventista Eklezio ne faris pli bone ol ĉiuj kristanaj eklezioj, kiuj antaŭis ĝin. Sed kial iu ajn miru? La kialo de ĉi tiu malĝoja rezulto restis eterne la sama ekde la jaro 313. Ĉi tiu dato estis markita de la amasa eniro de nekonvertitaj paganoj en la kristanan religion. Kaj ekde tiu dato, al ĉi tiu kristanismo mankis juda trejnado, kiu klarigas ĝian malintereson pri la Vorto de Dio skribita en la Sankta Biblio. La judoj havis la privilegion esti prenitaj de la mano de Dio tuj kiam ili forlasis Egiptujon. Li manifestis sian imponan kaj timigan ĉeeston inter ili; ili ricevis liajn ordonojn, liajn ordonojn, ĉiujn liajn leĝojn kaj lernis, koste de pago, timi lin. Nenio el ĉi tio estas en la sperto de paganoj, kiuj fariĝis kristanoj, kaj ĉi tiu diferenco en sperto klarigas la produktitajn rezultojn. Estas esence por homo malkovri en la atestoj de la profetoj de la malnova interligo la kulpojn, pro kiuj Dio riproĉis sian nacian Izraelon. Ĉar ĉi tio estas la rimedo, kiun Dio prezentas al li por eviti ripeti ilin. Kaj la vokita kandidato tiel lernas, kiu estas lia Dio, kiu juĝas lin kaj tenas en siaj manoj lian vivon kaj lian morton. Estas evidente, ke la Sankta Biblio estas tute prezentita al la juda popolo, ĉar la tekstoj de la nova interligo estas skribitaj de aŭtentaj judoj heredantoj de la instruado de la malnova interligo kaj ĉiuj ĝiaj spertoj, bonaj aŭ malbonaj. Tiel, al kristanoj de pagana origino mankas tio, kio troe karakterizas la judojn, kaj kio perdigas ilin kaŭzante ilian falon; nome, ilia skrupula respekto por "**la litero**" de siaj Sanktaj Skriboj. Timante perdi la aprobon de Dio, ili alkroĉiĝis al tio, kion li instruis al ili per Moseo, ilia gvidanto. Ĉi tiu protekta reflekso estas komprenebla, sed Dio atendas, ke liaj infanoj montru veran inteligentecon, kiu malkaŝiĝas en la libereco donita al ĉiuj liaj kreitaĵoj. Tamen, siavice, en 1991, ĉi tiu sama protekta reflekso kaŭzis la falon de la institucia Adventisma Eklezio de la Sepa Tago.

Ŝi tiel reproduktis la eraron de la naciaj judoj kunvenigitaj per la cirkumcido de la karno, sed ŝi ankaŭ reproduktis la kulpon de la apostataj protestantoj montrante evidentan malestimon aŭ malintereson por la skriba vorto de Dio; la profeta vorto koncerne ĝin. Antaŭ ŝi, en la 16-a jarcento, kaj jam en 1170 fare de Pierre Vaudès dit Valdo, la Biblio estis honorata kiel ĝi estis inda je esti, kaj la vere reformitaj kristanoj lasis en la historio la ateston pri ĉi tiu rekono de la

supera aŭtoritato, kiun ili dediĉis al la Sankta Biblio, testamentante al siaj heredantoj ĉi tiun malkaŝantan sloganon: "Sola scriptura" tradukita kiel "Skribo sole".

Inter 1844 kaj 1863, la pioniroj de la Sepa-taga Adventismo estis elektitaj en kredotesto, kiu atestis la aŭtentecon de ilia rekono fare de Dio. Sed ĉi tiu grupo de aŭtentike elektitaj ne konsciis pri la sekvoj, kiujn ilia eniro en tempo de granda religia libereco alportus. La leciono donita en 313 ankoraŭ ne estis rimarkita. Kaj la establita religia paco estis rigardata nur en sia pozitiva aspekto, kiu favoris la disvastiĝon de la mesaĝoj de la Sepa-taga Adventisto. Kaj la negativa aspekto povis disvolviĝi favorante, kiel en 313, la eniron de nekonvertitaj homoj en la lastan institucion eklezion organizitan de Dio en Jesuo Kristo. Enirinte la eklezion, la malbone konvertitaj gvidantoj, ne elektitaj de Dio, celis, unue kaj ĉefe, pliigi la nombron de adventistoj, konsentante bapti ĉiujn, kiuj prezentis sin, sen kontroli la profundon de la engaĝiĝo de la baptito. Sed mi memorigas ĉi tie pripenson faritan de sinjorino White: "assembleo neniam estos super la nivelo de sia pastro." Ankaŭ, kiel instruas Mat. 15:14, blinduloj komencis gvidi aliajn blindulojn kaj en 1991, la lastaj de la tempo falis kune en la "**fosaĵon**" de la diablo, tiel aliĝante al la protestantoj, kiuj falis antaŭ ili. Kaj ĉi tiu bildo de "**fosaĵo**" estas prenita en Apokalipso 9:1-2, kie la vorto "**fosaĵo**" indikas la "**profundojn de Satano**" cititajn en Apokalipso 2:24-25: "*Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinion, kaj kiuj ne konas **la profundojn de Satano**, kiel ili nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon; **nur tenu tion, kion vi havas, ĝis mi venos**.*" Ĉi tiu lasta frazo atestas pri la provizora aprobo de Jesuo Kristo; aprobo kondiĉe ke la spirita gajno akirita tiutempe de protestantoj estu retenata kaj konservita ĝis la tago de lia vera reveno. Kio estis ĉi tiu gajno? "Nur la Skribo" kaj la akcepto de martireco ĝis morto. En la adventista proceso de 1844, la apostata protestantismo atestis sian malrespekton al la kondiĉo trudita de Dio. Kaj ĉi tiun kondiĉon poste heredis la Sepa-taga Adventista Eklezio formita en 1963 en Usono. Tial, montrante malestimon al la novaj profetaj klarigoj, kiujn mi prezentis al ĝi inter 1982 kaj 1991, la institucia adventismo falis, kondamnita siavice de Jesuo Kristo, ĉar ĝi reproduktis la kulpon faritan antaŭ ĝi de la apostata protestantismo.

Fakte, la riproĉoj per kiuj Jesuo substrekas la kulpojn faritajn de siaj disĉiploj, siaj alvokitoj, dum la unuaj ses epokoj troviĝas ĉiuj imputitaj ĉar reproduktitaj, en la sepa kaj lasta epoko nomata "**Laodicea**". Lia traduko "juĝita popolo" esprimas la juĝon de Jesuo Kristo pri la "Sepa-taga Adventista Eklezio", lia lasta institucio kiu oficiale reprezentis lin universale inter 1873 kaj 1994.

Ni nun rimarku la sinsekvajn erarojn reproduktitajn de la oficiala Adventismo; erarojn, kiujn Jesuo imputas al ĝi en sia juĝo pri ĝiaj faroj.

**Efezo** : de la greka "epheŝis", la eklezio de la lanĉo. Apokalipso 2:4: "*Tamen mi havas kontraŭ vi, ke vi forlasis vian unuan amon.*" Tio estas la kazo, ĉar, benita en "*Filadelfio*", ĝi estas "*elvomita*" en la "**Laodicea**" epoko, ĝuste ĉar ĝi "*forlasis sian unuan amon*".

**Smirno** : sen riproĉo. La Eklezio de la Martiroj estis fidela inter 303 kaj 313.

**Pergamo** : per la signifo de ĉi tiu nomo konstruita sur du grekaj vortoj "pérao kaj gamos", ĉi tiu mesaĝo de Jesuo kondamnas " *adulteron* ", tio estas, la malfidelecon de falsaj aliancoj kaj la eniron de nekonvertitaj paganoj en 313. Apok. 2:14: " *Sed mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi: ĉar vi havas tie iujn, kiuj sekvas la instruon de Bileam, kiu instruis al Balak meti falilon antaŭ la Izraelidojn, por ke ili manĝu oferitajn idolojn kaj malĉastu .* " Bileam finas konsilante al Balak edzinigi siajn filinojn al la Izraelidoj, tio estas, reprodukti la kulpon de la linio de Set, kiu estis la kaŭzo de la detrua diluvo, el kiu nur Noa kaj lia familio eskapis.

**Tiatira** : el la grekaj vortoj "thuao" kaj "teiro", la abomenindaĵo kaj krueleco de la katolika inkvizicio. Apok. 2:20: " *Tamen mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi, ĉar vi permesas al tiu virino Izebel, kiu nomas sin profetino, instrui kaj delogi miajn servistojn malĉasti kaj manĝi oferitajn aĵojn al idoloj.* " Ĉi tiu riproĉo estas fakte observado farita de Jesuo Kristo, kiu desegnas tie, en bildo, la katolikajn kulpojn hereditajn de la unuaj protestantoj kaj iliaj heredantoj, kiuj konservas ilian doktrinon. Efektive, la katolika heredaĵo konservita de protestantismo estas grandega, ĉar ĝi inkluzivas ĝian dogmon pri la senmorteco de la animo, ĝian tagon de ripozo, ĝian koncepton pri infero kaj ĝian malrespekton al la sanleĝoj instruitaj en la Skriboj de la malnova interligo. Ĉi tiuj hereditaj mensogoj igas protestantismon aspekti tre simile al la papa Romkatolika Eklezio. Kaj ĉi tiu simileco estas pligravigita per la agresema, persekuta kaj militema konduto de la falsaj protestantoj, kiuj estis vere apostatoj de la komenco, aferoj, kiuj karakterizis la faman Johanon Kalvinon.

La observado farita de Jesuo anoncas la estontan aliancon, kiu estos farita post 1844 inter katolikismo kaj protestantismo, al kiu la apostata adventismo aliĝos inter 1991 kaj 1994. Ĉi tiu alianco konsekras rekonon pro la kunhavigo preparita per la akcepto de la asertoj atribuitaj al la katolika Izebelo, kiu nomas sin " *profetino, instruas kaj delogas la servistojn* ", kiuj asertas la savon de Jesuo Kristo, aferojn, kiujn ili aprobas per siaj faroj, se ne per siaj buŝoj.

Plue, Dio anoncas, ke li punos la katolikan " *Izebelon* " kaj " *tiujn, kiuj adultas kun ŝi* " en Apokalipso 2:21-23 pro ŝia rifuzo penti: " *Mi donis al ŝi tempon por penti, kaj ŝi rifuzas penti pri sia malĉasteco. Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiuj, kiuj adultas kun ŝi, havos grandan aflikton, se ili ne pentos pri siaj faroj .* *Kaj mi mortigos ŝiajn infanojn per morto ; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras la mensojn kaj korojn, kaj mi rekompencos ĉiun el vi laŭ viaj faroj.* " Ĉi tiuj aferoj plenumiĝis per la detrua Teruro de la Francaj Revoluciuloj inter 1789 kaj 1798. Tiutempe, " *tiuj, kiuj adultas kun ŝi* ", estis la katolikaj monarkistoj. Sed ĉar la samaj kulpoj estas reproduktitaj de la protestantoj, poste de la apostataj adventistoj, identa puno estas preparita de Dio en la tempo, kiu venas post la juĝo de la " *Laodicea* " epoko, kies nomo, kiu signifas popolo juĝata parolante pri oficiala adventismo, ankaŭ povas esti tradukita per homoj de juĝo aŭ juĝo de la popolo, kaj en ĉi tiu senco, ĉi tiu dia juĝo venas prezenti sin en la formo de la terura "Tria Mondmilito" de la " *sesa trumpeto* " prezentita en Apokalipso 9:13 ĝis 21. Ĉi tiu puno do venos sub la simbolon de la " *sesa trumpeto* ", kiu tiel renovigas tiun de la " *kvara trumpeto* ";

ĉi tiuj du " **trumpetoj** " estas sinsekve prezentitaj en Apokalipso 8:12, por la " **kvara** ", kaj Apokalipso 9:13, por la " **sesa** ".

**Sardeso** : En la greka radiko de ĉi tiu nomo, ni trovas fiŝojn kaj fiŝreton. Ĉi tiuj signoj substrekas la karakteron de la dato 1843, kiu koncernas ĉi tiun periodon markitan de la spirita morto de la tuta protestanta religio. La vortoj, diritaj de Jesuo al la protestantoj juĝitaj apostatoj ekde 1843, estas akraj kaj koncizaj: Apokalipso 3:1 ĝis 3: " *Al la anĝelo de la eklezio en Sardeso skribu: Jen diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn, ke vi estas nomata viva, kaj estas mortinta. Estu vigla kaj firmigu la restantajn aferojn, kiuj preskaŭ mortas; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio. Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj observu kaj pentu. Se vi ne viglos, mi venos sur vin kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, en kiu horo mi venos sur vin.* " » Tiu sama juĝo validas por la Sepa-taga Adventista Eklezio ekde la jaro 1994, kiu markis la finon de ĝia tempo de servo por Jesuo Kristo, tio estas, la finon de la tempo de ĝia aprobo kaj institucia beno; fino komparebla al la fino de la nacia formo de Izrael en la jaro 33, kiam, ŝtonumante la junan diakonon Stefano, ĝi konfirmis per siaj faroj sian malakcepton de la vera "Mesio" sendita de Dio al la tero de peko, sub la nomo Jesuo, kiu signifas en la hebrea: JaHVeH savas; kion tial neniu judo povus ignori.

Kiu povas kontesti ĉi tiujn faktojn gravuritajn en la atesto de historia sperto plenumita sub la rigardo de la granda ĉiela Juĝisto, Dio en Jesuo Kristo?

Kaj la kulpo de la aŭtoroj kreskas kun la tempo. Tiam ni devas rimarki kiom multe la temo de "Adventismo" estas **mortiganto** de homaj animoj. En Dan. 12, la Spirito konfirmas ĉi tiun **mortigan naturon** donante al la provo farita de 1828 ĝis 1873, la bildon de la rivero " **Tigriso** ", " **Hiddekel** " de la Medoj kaj la Persoj. En la historia listo de la viktimoj de Adventismo troviĝas, unue kaj ĉefe, la juda nacio, kulpa pri ne interesiĝi pri la anonco de la unua alveno de la Mesio formulita de la anĝelo Gabriel en lingvo, oni ne povus pli klare, en Dan. 9:25, per ĉi tiuj vortoj: " **Estu... atentu la vizion: De la vorto ordonita rekonstrui Jerusalemon ĝis la Mesio estas sep semajnoj kaj sesdek du semajnoj** "; ĉi tio je la " **sepdek** " aŭ " **sepdek semajnoj** " difinitaj en verso 24, templimo donita al la juda nacio por rekonstrui aŭ malakcepti sian mesion senditan de Dio. Oficiale malakceptante la " **mesion** " nomitan Jesuo el Nazareto printempe de 30, kaj aŭtune de 33 per ŝtonumado de la kristana diakono nomita Stefano, Dio finis sian interligon kun ĉi tiu ribelema nacio, kiu ne akceptis la programon de lia savoplano.

Havante antaŭ si ĉi tiun ateston de la Judoj, inter 1828 kaj 1873, la falsaj protestantoj de la tempo, kristanaj heredantoj laŭ homa tradicio, renovigis la kulpon de la Judoj malestimante la anoncojn pri la reveno de Kristo faritajn dufoje sinsekve, en 1843 kaj 1844, de la profeto William Miller, la usona farmisto. La malakcepto de la lumo atestis pri la malestimo de nombraj datumoj cititaj en la profetaĵoj de la Biblio, kaj fare de la Judoj, kaj fare de la Protestantoj post ili. Kaj jam, la Katolikoj kaj la Protestantoj faris la saman kulpon kiel la Judoj ignorante kaj malestimante la finon de la " **1260 tagoj** " - jaroj, profetitaj en Daniel 7:25 kaj Apokalipso 12:6-14.

Post ĉiuj ĉi tiuj historiaj lecionoj, en 1991 la Sepa-taga Adventismo siavice ripetis la saman eraron de malestimo montrita al la "daŭro" fiksita de Dio en Apokalipso 9:5 kaj 10, kiu fiksas "**kvin profetajn monatojn**" aŭ 150 realajn jarojn, kies uzo igis logika kaj ebla la revenon de Jesuo Kristo por la printempo de 1993, kiun mi prezentis tiutempe por la aŭtuno de 1994 prenante eraron hereditan de la oficiala historia Adventismo, de unu jaro, por la dato de la dekreto de Ezra 7:7. La eraro ankaŭ koncernis la sezonon, sed mi prenis kiel subtenon la finon de la adventista sperto kaj ne ĝian komencon.

Reprezentante la lastan institucion eklezion, la oficiala Sepa-taga Adventista Eklezio igis sin tre kulpa antaŭ Dio ripetante la kulpojn faritajn de siaj antaŭuloj, ĉar unu teksto igas ĝin aparte kulpa. Ĝi troviĝas en la mesaĝo, kiun Jesuo adresas al siaj servistoj de la tiel nomata "**Sardesa**" epoko, en Apokalipso 3:2, kiu indikas la epokon, en kiu la pioniroj de Adventismo estis elektitaj de Dio kaj benitaj de li ĝis la punkto konstrui sur ili sian lastan oficialan institucion. En ĉi tiu verso, Jesuo diras al ĉiu protestanto de la tempo: "**Se vi ne viglos, mi venos kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, je kiu horo mi venos sur vin**." Metante la scion pri la horo de sia reveno sub la kondiĉon de "viglado", Jesuo kondamnas ĉiujn protestantaj kaj adventistajn kristanojn, kiuj ne atentis ĉi tiun averton. En ĉi tiuj fruaj antaŭĝoj de 1843 kaj 1844, la proceso testas la fidon de ĉiuj usonaj kristanoj kaj ĝia kondamno falas sur ĉiujn "**tiujn, kiuj ne viglas**". Ankaŭ, malgraŭ la ŝajnoj de spirita vivo, kiuj mensogas kaj trompas homojn, la dia biblia juĝo jam estas aplikata: "**vi estas konsiderataj vivaj kaj vi estas mortintaj**" diras Jesuo en verso 1. La leciono donita de Jesuo ne estis adresita nur al la protestantoj de la tempo de la provo, ĉar ĝi ankaŭ havis valoron de averto por la Sepa-taga Adventismo formita post li, en usona nacia formo, ekde 1863, kaj en universala misio, en 1873. Ankaŭ, la malestimo montrita de institucia Adventismo por la profetaj "**kvin monatoj**" de Apokalipso 9:5 kaj 10 akiris en 1991 kaj 1994 la saman kondamnon kiel la protestantoj en 1843 kaj 1844. Tial, konsiderante ke apostata Adventismo kondukis kiel la apostataj protestantoj, Jesuo ligis ilin kune ekde 1991, en malbenita alianco farita per lia kondamno.

Sed la fino estas mirinda, ĉar por tiuj, kiuj "**observis**" kaj estis "**atentemaj al la** profeta vero" rivelita de Dio, kio estas mia kazo kaj tiu de tiuj, kiuj ricevas lian lumon per mi, Jesuo Kristo plenumis sian promeson kaj ekde la printempo de 2018, kelkaj el ni dividas la privilegion scii, se ne la tagon kaj horon, almenaŭ la jaron de lia reveno tiel longe kaj danĝere "atendita"; ĝi estos por la venonta printempo de 2030.

Mi volas fini ĉi tiun studon per ĉi tiu grava mesaĝo. Liaj elektitoj estas liaj atestantoj, kaj la ideo, kiun ni havas pri Dio, lia karaktero, lia juĝo, neniel devas misformi lian veran personecon. Tial mi adresas ĉi tiun mesaĝon al la tro rigoraj adventistoj, kiuj ŝajnas pli rojalistaj ol la reĝo.

Profetaĵoj kaj iliaj kalkuloj havas nur duarangan valoron. Dio ne derivas gloron de la precizeco de ĉi tiuj kalkuloj, sed de la intereso, kiun liaj profetaj anoncoj vekas. La nombraj datumoj cititaj en la Biblio estis por li nur la rimedoj por krei la eventon, kiu permesas al liaj veraj elektitoj distingi sin de aliaj kredantoj per la persona sindediĉo, kiun ili montras al dia lumo. Jen kiel ni rimarkigis la eraron de unu jaro en la dato atribuita al la "sepa jaro de la reĝo"



Artahŝaŝt, en Ezra 7:7. La Dio de vero atentigis pri ĉi tiu eraro de siaj fidelaj servistoj, sed nur kiam ĉi tiuj datoj estis superitaj, do kiam ilia precizeco fariĝis senutila kaj senkonsekvencia. Kaj mi havas pli por diri pri ĉi tiu temo: la observita eraro estis volita de Dio mem, ĉar, por aperi al mi kiel la vera jaro 2000 de la kristana epoko, la dato 1844 estis nepre necesa, ĉar Jesuo mem naskiĝis en -6.

Ĉi tiun penson konfirmas la fakto, ke raportante la adventistajn spertojn, en sia libro "La Granda Diskuto", Ellen White mencias du testojn de fido, kiujn ŝi metas en la printempon de 1844 kaj la aŭtunon de 1844, sur paĝo 355 en la tria paragrafo. Ŝi tiel ignoras la daton 1843 de la komenca kalkulo establita de William Miller en siaj profetaj platoj, vere, per tre aparte nelegitimaj kalkuloj, ĉar li maljuste ekspluatis la " *sep tempojn* ", kiuj profetis nur la tempon de la stupefakcio de la reĝo Nebukadnecar, citita en Daniel 4. Sed ĉi tiu nelegitima uzo nur konfirmas la fakton, ke Dio nur donas gravecon al la atingita rezulto, kiel li tiel bone sciis fari kun Salomono, la reĝo de Izrael, kiu ordonis tranĉi infanon en du por identigi la veran kaj falsan patrinon.

### M78 - La "Montagnards" revenas

Ĉu saĝo ne instruas al ni, ke la samaj kaŭzoj generas la samajn efikojn? Ĉi tiu principo estas tiel logika, ke estus morte danĝere ignori ĝin. Efektive, pruvo de ĝia valoro formiĝas en niaj aktualaj eventoj jam de pluraj jaroj, kiam la politika partio nomata LFI, aŭ La France Insoumise, eniris la francan leĝdonan reprezentadon.

Ni povas perfekte kompreni kaj antaŭdiri, kio okazos en ĉi tiu lando de granda libereco, kiu estas Francio. Por fari tion, ni nur bezonas rigardi la evoluon de la eventoj, kiuj kondukis ĉi tiun landon al ĝia Revolucio kaj la establado de ĝia Unua Respubliko. Longa periodo de dominado fare de la monarkio, ĉiam en multekostaj militoj, malplenigis la reĝan publikan trezoron. Malriĉecon severe sentis la plej malaltaj klasoj de la popolo, ĝis la punkto, ke ili elĉerpis panon kaj aliajn esencajn nutraĵojn.

Ni nun rigardu nian <sup>20-an</sup> jarcenton. Ĝi estis markita en sia unua duono de du ruinigaj kaj multekostaj mondmilitoj por homaj vivoj. Tra la tuta Okcidento, ni trovas monarĥajn reĝimojn, kiuj fariĝis parlamentaj, kaj respublikojn gvidatajn de eminentuloj kaj liberalaj profesiuloj, plej ofte advokatoj; homoj lertaj pri farado de grandiozaj, allogaj kaj ĉiam misgvidaj paroladoj. Ĉi tiu klaso de gvidantoj estas, en nia tempo, ekvivalenta al la malnova burĝaro de la monarĥa socio. Ĝia riĉeco donas al ĝi avantaĝojn kaj privilegiojn, kiel ekzemple povi influi la administradon de la nacio aŭ la regno. En Anglio, la titolon "Lord" portas klaso de tre honoritaj kaj privilegiitaj homoj. En la respublikoj de Usono kaj Eŭropo, ĉi tiu titolo ne ekzistas, sed la plej riĉaj eŭropanoj honoras ilin kiel la loĝantarojn de monarkioj. Kaj ĉar ideoj ŝanĝiĝas laŭ homoj, respublikanoj admiras la monarkion, ĝis la punkto de idoligi ĝin, kaj monarĥistoj envias la respublikanan vivon.

Nenio tute malaperas, kaj ĉiuj formoj de registaro, kiuj aperis laŭlonge de la tempo, aldoniĝas unu post la alia, kun la komuna denominatoro la komerca kaj financa interkonsento direktita kaj trudita de Usono, venka en la Dua Mondmilito.

La tutmonda socio estas tiel mem organizita laŭ la bildo de okcidentaj nacioj: Okcidento regas, kaj Oriento kaj Afriko estas sklavigitaj. Ene de okcidentaj nacioj, riĉa klaso de gvidantoj regas, kaj la loĝantaroj estas sklavigitaj. Sur ĉiuj niveloj de la vivo, ni trovas ĉi tiun principon, kie malplimulto de riĉuloj decidas por amasoj da malriĉuloj.

En 1788, en Grenoble, por la unua fojo, la soldatoj de la reĝo, kiuj kolektis impostojn, estis masakritaj de la loĝantaro reduktita al malriĉeco. La sekvan jaron, la 14-an de julio 1789, estis ĉi-foje en Parizo, la reĝa ĉefurbo, ke kolero vekis la popolon kontraŭ monarĥaj privilegioj. La reĝa malliberejo de la Bastille estis invadita, ĝia administranto estis senkapigita, kaj la malbonaŭgura kaj impona konstruaĵo estis detruita. Malforta kaj ruinigita, reĝo Ludoviko la 16-a jam ne povis armi siajn soldatojn por regi la popolan koleron, kaj li devus fari koncedojn, eĉ ĝis la punkto de perdo de sia kapo. Ĉar jam tiutempe, la malriĉuloj estis multe pli multaj ol la riĉuloj, kies forto kaj aŭtoritato baziĝis nur sur la timo dividita de la masoj. Sed kiam tiu timo ŝanĝiĝis al kolero, ve al la riĉuloj!

Kiam Ludoviko la 16-a kunvokis la Ĝeneralajn Ŝtatojn, ili konsistis el tri grupoj: la pastraro, la nobelaro kaj la Tria Ŝtato. La aŭtoritato de la reĝo en ĉi tiu kunteksto dependis de la subteno donita al li de la pastraro kaj la nobelaro kune. Sed eĉ kune, ĉi tiuj du grupoj reprezentis nur tre malgrandan malplimulton de privilegiitaj homoj. Kaj la reĝo tiam malkovris la imponan nombroforton ene de la Tria Ŝtato. Ĉi tio reprezentis la loĝantaron de la plej malriĉaj ĝis la parveniaj burĝoj kiel ekzemple la advokato Georges Danton kaj aliaj famuloj de la tempo. En la revolucia tumulto, kiu komenciĝis, aperis dividoj ene de la respublikana tendaro, kaŭzitaj ĉefe de la klasdiferencoj de la homoj, kiuj konsistigis ĝin: la riĉuloj kaj bonhavaj kaj la tre malriĉaj, kiuj ricevis la nomon "sans-culottes" ĉar ili ne povis pagi la "ĝisgenulan pantalonon" portatajn de la burĝaro de la tempo.

Kvankam malpli militema ol siaj antaŭuloj, Ludoviko la 16-a ruinigis Francion per armado de la usonaj rezistmovadoj, kiuj eniris la batalon por sia sendependeco kontraŭ la angla krono. Kaj ĝuste ĉi tiu helpo kaŭzis lian senkapigon. Por kondamni la reĝon, ekzistis du ĉefaj grupoj en la leĝdona reprezentado de la tempo, kiuj portis la nomojn de "Montagnardoj" kaj "Ĝirondinoj"; du grupoj karakterizitaj per sia deveno, pariza, pro la "Montagnardoj", tiel nomitaj ĉar ili sidis en la supra parto de la halo de la popola asembleo kaj estis bruaj kaj senrespektaj al la reguloj de ĝentileco. La grupo de "Ĝirondinoj" kunigis homojn el la provincoj, kaj la unuaj venis el la Gironde. Ili inkluzivis eminentulojn, advokatojn, liberalajn profesiojn, entreprenistojn kaj metiistojn, kaj nature, pli kleraj kaj pli bone trejnitaj, ili estis la grandaj oratoroj de la asembleo. Ĉi tiu malgranda grupo volis ŝpari la vivon de la reĝo, male al la "Montagnardoj". Tamen, ĝuste ene de ĉi tiu asembleo ekestis disputoj, kontraŭstarigante la plej malfacilajn kontraŭ la malplej malfacilajn. Tiel, Maximilien Robespierre akuzis la koruptan Georges Danton pri ŝtatperfido kaj senkapigis lin per la gilotino kune kun liaj tri amikoj; li sekvis en ĉi tiu morto, gilotinista, malpli ol kvar monatojn poste.

Ĉi tiu rapida superrigardo pri la evoluo de la franca revolucia epoko montras serion da logikaj ĉenoj de kaŭzoj kaj efikoj, kiujn ni trovos en niaj nunaj modernaj tempoj.

Efektive, Francio estis longe regata de eminentuloj, advokatoj, la plej lertaj membroj de riĉuloj, sociaj grimpistoj kaj komercistoj. Ĝuante grandan liberecon, la loĝantaro restis submetiĝema ĝis la ekstremo, kiel montras la fakto, ke ĝi lasis sin esti limigita de la decido de junulo elektita, sed ne elektita, aŭtoritata, ambicia kaj fieraj, kaj tre panikita pro la sansituacio kreita de la viruso Covid-19. Post ĉi tiu mezuro, Francio trovis sin ruinigita, sed ankaŭ tre ŝuldiĝinta pro la prezidenta elekto de "kio ajn necesas". Ekde sia unua elekto en 2017, la partio de kandidato Mélenchon, nomata "La France Insoumise", eniris la nacian kaj eŭropan leĝdonan reprezentadon. La nomo mem, kiun ĉi tiu partio pretendas, igas ĝin reproduktaĵo de la malnovaj "Montagnardoj" de la Revolucio. Kiel li, ĝi karakteriziĝas per reprezentantoj de la simpla popolo, kiuj portas la kriteriojn de la diversaj komunumoj de fremda origino naskitaj en Francio. S-ro Mélenchon asertas subteni tion, kion li nomas "kreoligo", aŭ la mikado de etnoj kaj homaj rasoj. La novaj "Montagnardoj" nun sidas ĉe la maldekstra ekstremo de la ĉambro de la Nacia Asembleo.

Kiel la nomo "La France Insoumise" indikas, ĉi tiu partio estas prave la plej postulema kaj la plej revolucia. Kaj tio, logike, ĉar reprezentante la plej malriĉajn tavolojn de la nuna franca socio, ili suferis multe pli ol aliaj pro la malriĉiĝo de la tuta lando Francio. Kaj kie estas la respondeculoj pri ĉi tiu malfortiĝo kaj ĉi tiu ruiniĝo? En la aliaj politikaj partioj, kiuj hodiaŭ reprezentas la centron de la duoncirklo de la Asembleo. Ĉar estas konvene doni al Cezaro kio estas lia, kaj rekoni, ke tiuj, kiuj longe regis Francion, estis la liberala gaŭlismo kaj la liberala socialismo, kiu sekvis ĝin en 1981; jaron post mia baptado, kiu igis min, por Jesuo Kristo, Adventisto de la Sepa Tago aparte atenta al la evoluoj de la mondo. Mi tiam povis rimarki, kiel, per humanisma oportunismo, ĉi tiu socialisma "kaviaro" maldekstro igis Francion bonveniga lando por ĉiuj siaj iamaj malamikoj. Samtempe, por antaŭenigi la eŭropan konstruadon, Francio oferis, unu post la alia, ĉiujn siajn industriajn sektorojn kaj sian nacian produktadon. Vicigante sin en la povo, la du partioj de la komerca centro finis lacigi la balotantojn, tiom katastrofaj estis la fruktoj sub ilia gvidado. Kaj la nombra troloĝateco de civitanoj de fremda deveno maltrankviligis parton de la francoj, kiuj aliĝis al la naciisma partio de la dekstra flanko sinsekve nomita FN, poste RN, tio estas, Fronto Nacia, poste Rassemblement National; nomoj prudente eluzitaj kaj pravigitaj, ĉar la partio konstante moliĝis ekde la prezidanteco de Marine le Pen, post la ekskludo de sia fondinto, ŝia patro, Jean Marie le Pen.

LFI, niaj "Montagnard-oj", ĝojegas, kriegas, minacas ĝeni la respublikan ordon. Sed malsukcesinte akiri absolutan plimulton de balotantoj malgraŭ la perversaj retiriĝoj organizitaj por la dua raŭndo de la leĝdonaj elektoj, lia aliro al la potenco estas nombre neimagebla. Kaj nia juna Prezidanto Macron ne volas rekrei, kun LFI kaj ĝiaj kunuloj, la situacion, kiu trafis la grupon LREM, kiu jam subtenis lin sen profiti de ĉi tiu absoluta plimulto; kiu pravigis lian decidon dissolvi la Leĝdonan Asembleon. Por la servisto de Dio, kiu mi estas, estas evidente, ke Dio neas al li ĉi tiun absolutan plimulton, kiu fariĝis nealirebla por ĉiuj reprezentitaj grupoj kaj partioj. La Kreinto Dio tial metas Francion en krizan situacion senekzemplan en ĝia tuta historio. Kaj tio, en tempo, kiam ĝiaj

malamikoj minacas ĝin de ĉiuj flankoj, kaj en kunteksto, kie ĝi organizas la lastajn Olimpikojn en la tera historio.

La nuna situacio, markita de la foresto de iu ajn absoluta plimulto en la 17-a leĝdona periodo de la Kvina Respubliko, konfirmas la juĝon, kiun mi faris pri lia ekregistaro en 2017, sciante, ke la nombro 17 estas la nombro de dia juĝo. La francoj ne konscias, ke iliaj voĉoj nur esprimas tion, kion Dio volas atingi. Kaj jam en 2017, kiel en 2022, ĉi tiu junulo ne estis elektita de francaj balotantoj, kiuj voĉdonis por li, sole, por eviti doni la prezidantecon al la FN kaj poste al la RN. Malgraŭ la balota formato, estas Dio, kiu trudis al la francoj la junan prezidanton, kiu devas konduki ilin al tragedio.

Ili jam ne plu estas la samaj, sed la konsisto de la Nacia Asembleo konsistas el "tri grupoj" kiel en la tempo de la Ĝeneralaj Ŝtatoj. Kaj laŭ tiu ĉi komparo, la revolucia ribelo, kiu eble okazos en nia tempo, ŝuldiĝos al la grupo NFP, aŭ la "Nova Popola Fronto", en kiu la partio "La France Insoumise" estas la plej multnombra. Kaj ĝi estas ankaŭ, rilate al reprezentado de la malriĉuloj, la plej multnombra en la tuta lando. Tamen, Francio restis, ĝis hodiaŭ, la profitanto de sia tutmonda nacia prestiĝo kaj ankoraŭ estas konsiderata kiel riĉa kaj luksa lando. Efektive, kvankam malfortigitaj, rekonvertaj laborpostenoj provizas laboron por ĝiaj laboristoj kaj dungitoj. Sed ĉi tie denove, la aspekto de la aferoj estas tre misgvida; ĉar multaj el tiuj kreitaj agadoj estas internaj servaj laborpostenoj, kiuj ne kreas nacian riĉecon, kiun oni povas eksporti. La sanitara administrado de Reciprokaj Asekuroj kaj Asekuroj de diversaj tipoj ne riĉigas la nacion, sed dividas kaj redistribuas naciajn profitojn interne. Kaj ju pli da buŝoj estas por nutri, des pli malgranda estas la parto, kiun ĉiu el tiuj buŝoj ricevas.

Estis la centro-maldekstraj kaj centro-dekstraj parlamentanoj, kiuj elektis la politikajn kaj ekonomiajn opciojn, kiuj detruis la eksportan produktadpotencialon de Francio; tio, akceptante la invadon de ĉinaj produktoj en la nomo de ekonomia liberalismo trudita de Usono. Tiel la mastroj de la mondo atingis la submetiĝon de Francio, kiu rezistis ilin en la tempo de Generalo de Gaulle, kiam ĝi estis la kvara mondpotenco, kaj sen ia ŝuldo. Liaj posteuloj iom post iom revenigis Francion al la obeemo postulata de Usono, konforme al ilia hegemonia projekto, kaj ni povas vidi tion nur ankaŭ en la ruiniĝo kaj malriĉiĝo.

Se mi komparas nian nunan krizan situacion kun la revolucia epoko, la fazo, kiun ni baldaŭ spertos, devus vidi la aperon de la lukto por potenco inter la centro-maldekstra kaj dekstra grupo de la Asembleo, tio estas, la pli-malpli socialismaj partioj, kaj pli certe, komercemaj, inkluzive de la prezidenta grupo nun portanta, post LREM, Renaissance, Ensemble, la nomon Ensemble Pour La République, tio estas, EPLR. La fino de ĉi tiu akronimo, tio estas, LR, estas ankaŭ la nomo de la partio Les Républicains de la gaŭla dekstro. En 2005, estis en povo la gaŭla partio nomita tiutempe UMP kontraŭa al la socialista partio PS. La alternadoj kaj la similecoj de la du registaroj, ambaŭ same komercemaj, estis rimarkitaj, kaj humure, moke nomitaj UMPS fare de la amaskomunikiloj. Hodiaŭ, en 2024, la EPLR renovigas la principon. En ĉi tiuj nomŝanĝoj, la estraroj de politikaj partioj ŝajnas malespere provi kaŝi sin de la rigardo de balotantoj, por igi homojn forgesi sian katastrofan pasintan regadon. Ĉar, ĝuste la malavantaĝo de la alveno al la povo postlasas ateston pri bonaj memoroj, kio estas malofta kaj ne

estas la kazo, aŭ malbonaj memoroj. Ĉar la superrigardo de la historio de la Franca Respubliko rakontas pri sinsekvo de renversoj de ĝiaj prezidantoj de la Konsilio kaj de la Respubliko; Francio ankoraŭ estas en 2024, ĉiam, sed vane, serĉante la idealan reĝimon kaj registaron. La maloftaj reelektoj, kiuj profitigis la prezidantojn Mitterrand kaj Chirac, ne ŝuldiĝis al la kontento de la francoj, sed al la deziro de Dio putri la situacion en la lando. S-ro Mitterrand devis instali kaj favori la islaman malamikon kaj s-ro Chirac devis, post li, plifortigi ĉi tiun subtenon, kio gajnis al li la kromnomon "Doktoro Chirac" donitan al li de la palestinanoj. La francoj donis al li alian tre elvokivan nomon: "Super-Mensoganto". Ĉi tiu nomo sole resumas la strategion sekvitan de Dio por konstrui la malbonan destinon de Francio. Ĝi devis esti nutrata kaj akvumata per vere populismaj politikaj mensogoj, sed ĉefe komerce orientitaj, ĉar por la heredantoj de Generalo de Gaulle, politiko havis nur unu celon: tiun de mastrumado de la merkatoj, kiuj riĉigis la aktivajn membrojn de la regantaj partioj kaj iliajn prezidantojn.

Tiel traktita kiel orova kokino kun nur kvar mamoj, Francio bonvenigis pluson da mizero el eksterlando, kaj ĉi tiu supozo fare de la mortanta ekonomio de la lando kaj la subpremo de paralela industria produktado ŝarĝis kaj ruinigis ĝin. Ĝia supervivo baziĝas nur sur la ŝuldo, kiu hodiaŭ atingas la sumon de ĉirkaŭ 3.150 miliardoj da eŭroj. Sed ĉi tiu grandega ŝuldo estas nenio kompare kun tio, kion la Kreinto Dio imputas al ĝi, kaj kiun ĝi devos repagi ĝis la lasta cendo.

En la vespero de vendredo, la 26-a de julio, la Kreinto Dio malŝparis pluvon sur la malferman ceremonion de la Olimpikoj, okazinta en Parizo ĉe la bordoj de Sejno, la rivero kiu trairas ĝin de oriento al okcidento. Ĉe sunsubiro, komenciĝis la Ŝabato, sanktigita de Dio, malpurigita de ĉi tiu pagana festo; kio pligravigas la kulpon de ĝiaj organizantoj.

En la vespero de ĵaŭdo, la 25-a de julio, aŭ, por Dio, jam komence de la 26-a de julio, la tago de la lanĉo de la Olimpikoj, sabotado okazis kontraŭ la kablaj cirkvitoj, kiuj certigis la komputilan transdonon de la retoj de tri signalkestoj de la SNCF TGV-traĵno. La 26-a de julio do estis efektive markita de Dio per signo de malbeno, kiu antaŭsignas eĉ pli gravajn sekvojn. La krimintoj de ĉi tiuj krimoj ne celas kaŭzi morton, sed esprimi sian malamon kaj koleron kontraŭ prezidanto Macron kaj liaj balotantoj. Kial li estas persone celata? Ĉar lia dissolvo de la leĝdona asembleo ne portas la fruktojn, kiujn ili esperis. La foresto de absoluta plimulto de ĉiuj konstituitaj partioj kaj grupoj permesas al la prezidanto trudi sian legitiman aŭtoritaton, kaj li tiel senigas la grupon NFP de aliro al la registaro, kaj precipe al la partio LFI, kiu esperis profiti de la retiriĝoj faritaj en interkonsento kun la partio de la prezidanto kaj la socialistoj de la PS.

Por mi, do estas probable, ke la krimintoj de la sabotado troviĝas en ĉi tiu LFI-partio kun ĝia jam revolucia nomo. Sed ĉi tiu speco de ago estas ankoraŭ nur la komenco de la doloro por Francio, ĝiaj gvidantoj, ĝiaj entreprenoj kaj ĝia loĝantaro. Krome, per sia ekonomia kaj socia sinteno, la LFI-partio subtenas la aferojn de francoj de fremda origino, kies islamaj aŭ islamistaj reprezentantoj plej emas partopreni en militemaj agoj, kiuj detruas posedaĵojn kaj kelkfoje vivojn. Jardekoj da registritaj eventoj, malantaŭ ni, konfirmis ĉi tiun agresemon de la iamaj koloniigitaj. Do kial surpriziĝi pri tia afero? La amaskomunikiloj kaj



politikistoj devus kompreni, ke la agresemo montrita de malamikaj nacioj, kiel Rusio kaj Irano, ne kontentiĝos per simpla sabotado, sed verŝos francan sangon, tiel aŭ alie, ĉar la "Cezaraj" kanonoj ne partoprenas en sabotado, sed mortigas rusajn soldatojn.

Kvankam frapita kaj humiligita, Francio levas la kapon kaj ŝvelas la bruston. Jen kio aperas en la paroladoj donitaj en la televidaj novaĵprogramoj, kie la ribelema spirito de la sindromo "eĉ ne timas" estas montrata de la parolantoj. Vidante ĉi tiun konduton, ĉi tiun specon de reago, miaj pensoj turniĝas al la sperto de la ribelema Izrael, al kiu Dio diris en Jesaja 1:5 ĝis 7: "**Kiajn novajn punojn vi trafos** , kiam vi multigos viajn ribelojn? La tuta kapo estas malsana, kaj la tuta koro doloras. De la plando de la piedo ĝis la kapo, nenio estas sana; estas nur vundoj, kontuzoj, kaj malfermaj ulceroj, kiuj ne estas bandaĝitaj, nek bandaĝitaj, nek moligitaj per oleo. **Via lando estas detruita, viaj urboj estas konsumitaj de fajro, fremduloj formanĝas vian kamparon antaŭ viaj okuloj, ili detruas kaj detruas, kiel barbaroj.** "

Ĉio, kion Dio diris pri Israelo, estos aplikita inter 2024 kaj 2030 kontraŭ la senkreda okcidenta kristana kredo, inkluzive de Francio, kie ĉi tiu kredo estis plejparte anstataŭigita de la sekulara ateismo de ĝiaj liberpensuloj. Por Israelo, la detruo profetita en ĉi tiu verso prenis realan formon plurfoje, ĝis ĝia totala detruo en la jaro 70. La sama sorto nun estas rezervita por la okcidentaj nacioj de Eŭropo kaj Usono, la ĉefaj celoj de la kolero de Dio en Jesuo Kristo. La plenumiĝo de ĉi tiu detruo estos atingita per la nuklea detruo, kiu finos la Trian Mondmiliton de la "**sesa trumpeto** ", en kiu la novaj "**barbaroj detruos kaj ruinigos urbojn** " kaj la amasojn da vivoj, kiuj loĝas en ili, konsiderataj kulpaj de Dio.

Post ĉi tiuj versoj el Jesaja, en la sekvaj versoj, Dio volas memori nin, ke la detruo ne atingos la tendaron de la "**malmultaj restintoj de Liaj elektitoj** ": "**Kaj la filino de Cion estas restinta kiel kabano en vinbergardeno , kiel budo en kukuma kampo , kiel savita urbo. Se YaHWéH Cebaot ne konservus por ni malgrandan restaĵon , ni estus kiel Sodom, ni similus al Gomora .**" Dio komparas la situacion de Siaj elektitoj prezentante tri bildojn: Izrael estas "**la vinbergardeno** " de la Eternulo, restas nur "**kabano** ". La mortintoj estas kuŝantaj sur la tero kiel "**kukumoj** " kuŝantaj sur la tero de kampo, kaj nur "**kabano** " restis. Bazite sur la sperto de "**Sodom kaj Gomora** ", urboj, kiujn Dio savintus se estus tie almenaŭ kvin justuloj, la simbola urbo formita de la kunveno de la elektitoj estas savita, reprezentante "**malgrandan restaĵon** ".

En Usono, la tro maljuna kaj malplifortigita Joe Biden finfine konsentis rezigni sian prezidentan kandidatecon. Lia anstataŭanto estas miksrasa kaj nomiĝas Kamala Harris. Ŝia Demokrata Partio reprezentas la centro-maldekstron de Francio, la Socialistan Partion (PS) aŭ Socialistan Partion. Sed la komparo estas malfacila ĉar la usona maldekstro en Francio estas centrista dekstro. La ĉefa diferenco estas, ke ĉiuj usonanoj estas naciistoj; ĉiuj partioj dividas komunan engaĝiĝon al la intereso de la nacio. Sed la Respublikana Partio ankaŭ estas malkaŝe rasisma. Kaj kiel ni povas esti surprizitaj? Ĉar ĉi tiu lando bonvenigis homojn el la tuta mondo, ĝi povas nur elteni la konsekvencojn de miksaĵo de religioj kaj kulturoj, kiu estas neeltenebla por parto de la loĝantaro, konsiderata rasisma de subtenantoj de etna miksaĵo.

Antaŭ ol eniri la servon de Dio kaj profiti de lia juĝo kaj valoroj, mi longe konsideris Usonon lando benita de Dio. Mi nun scias, ke tio ne estas la kazo, kaj ke la establado de la Adventista lumo estis por ĉi tiu lando escepto ofertita de Dio por tre mallonga tempo, kovrante la jarojn 1844 ĝis 1873. Ekster ĉi tiu periodo, en kiu la Adventista Eklezio estis formita kaj kolektita de Dio inter ĉi tiuj du datoj, la resto de Usono portis la fruktojn de sia malbeno enskribita en sia nomo Ameriko, kies radiko estas "amareco". Ameriko ankaŭ havas siajn "Montagnards" nomitajn la Demokratoj kaj siajn "Girondins" nomitajn la Respublikanoj, kontraste unu al la alia kiel en Francio. Kaj apud ĉi tiuj du kontraŭstaraj gigantoj, ekzistas la tendaro de la "Sendependuloj", kies voĉoj estas tre dezirataj kaj aviditaj de la du ĉefaj tendaroj. Vera "signo de la tempoj", ni trovas en Usono kaj Francio la saman streĉon kaj agresemon, kiu karakterizas la ekstreme kontraŭajn tendarojn. Kaj pri ĉi tiu temo, Usono superregas Francion. Sed kolero estas nur ĉe la komenco de sia apero en ambaŭ landoj. Kaj ĉi tiu kresko de malamo estas nur la sekvo de la progresema liberiĝo de la malbonaj anĝeloj, kiuj, kiel sangavidaj sovaĝaj bestoj, nur atendas kompletan rajtigon de Dio por ĵeti homojn unu kontraŭ la alia. Ĉi tio estas por plenumi la agojn, por kiuj Dio permesis al ili postvivi post la agnoskita venko de Jesuo Kristo; ion, kion Dio malkaŝas en 1844 al siaj adventistaj elektitoj en Apokalipso 7:2: "*Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio; kaj li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, kaj diris: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos sur iliaj fruntoj la servistojn de nia Dio.*" Ĉi tiu sigelado finiĝos je la horo, kiam Dio sonorigos por la "**sesa**" fojo sian "**trumpeton**", kiu avertas siajn elektitojn, ke la horo de puno de kulpaj homoj venas al ili, laŭ Apokalipso 9:13-14: "*La sesa anĝelo trumpetis.*" *Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: **Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.***

La interpreto de ĉi tiuj simboloj baziĝas sur la rito ligita al la hebrea sanktejo kiel prezentita en la malnova interligo. En ĉi tiuj simboloj, la "ora altaro" metita antaŭ Dio estas la altaro de incensado situanta en la sankta loko rezervita por la propetanto, tio estas, la pastro kiu staras antaŭ ĉi tiu altaro metita antaŭ la vualo malantaŭ kiu estas la plej sankta loko, bildo de la ĉielo kie Dio loĝas. Ekde sia venko super peko kaj morto, Jesuo Kristo simbole plenumas ĉi tiun rolon, kaj kiel la supera dia Juĝisto, li transdonas sian perfektan justecon al siaj elektitoj, kiujn li sole identigas kaj elektas. Kaj tiuj, kiujn li rekonas, profitas de lia graco dum la tuta tempo de graco fiksita de Dio. Kiam la sigelado finiĝas, la sorto de ĉiu kreitaĵo estas decidita, kaj Jesuo metas siajn elektitojn sub la protekton de siaj anĝeloj. Kelkaj el ĉi tiuj sigelitaj elektitoj ankoraŭ ne estas iluminitaj, sed ili baldaŭ estos iluminitaj en la favora momento elektita kaj organizita de Dio. Jesuo do povas fini sian agon kiel propetanto por surmeti vestojn de venĝo, laŭ tio, kio estas skribite: "*Mia estas venĝo, mia estas repago*", mesaĝo kiun du versoj de la nova interligo memorigas: Rom. 12:19: "*Ne venĝu vin mem, amataj, sed lasu lokon por kolero; ĉar estas skribite: Venĝo estas Mia, kaj puno estas Mia, diras la Eternulo.*" kaj Hebreoj 10:30: "*Ĉar ni konas Tiun, kiu diris: Venĝo estas Mia, kaj puno estas Mia; kaj ankaŭ: La Eternulo juĝos Sian popolon.*"

La ribelema sinteno de homoj, inkluzive de tiu de lia lasta oficiala institucio de la Sepa-taga Adventismo, klarigas la bezonon de la Sinjoro Jesuo Kristo je " *venĝo* ". Sed ĉi tiu bezono je " *venĝo* " estas ĉefe pravigita por puni la maljustaĵojn faritajn al Liaj elektitoj kaj al Lia vero, kies normo estis atakita en ĉiu malakcepto de Liaj elektitaj atestantoj. Kion oni devas kompreni estas, ke tiu, kiu pravigas la mensoganton, kiu persekutis la veron, estas same kulpa kiel la mensoganto. La kulpoj de la unuaj estas transdonitaj al la duaj, kiuj subtenas kaj aprobas ilin. Tiel, la puno kaŭzita de la " *sesa trumpeto* " punas la pekojn de la fruaj apostataj katolikoj kaj protestantoj al iliaj posteuloj. Dio kondamnas la farojn de la homo, sed ankaŭ liajn motivojn kaj malbonajn pensojn, kies planoj restas neplenumitaj. La malakcepto de la lumo fare de la oficiala eklezio en 1991, en klimato de paco, estas same grava kiel tiu, kiu kondukas al la morto de la elektitoj en tempoj favoraj al persekutoj; nur la kunteksto faras la diferencon, sed la mensstato de la kulpuloj restas por Dio la sama. Ankaŭ mi kredas, ke mi povas diri, ke en la jaro 2026, markita per la numero de sia nomo, la kreinta Dio JaHWéH ordonos, en Kristo la venĝanto, la kompletan liberigon de la malbonaj anĝeloj, kies numero kvar nur simbolas ilian ĉeeston kaj iliajn universalajn agadojn, kiel reprezentite de la kvar ĉefpunktoj de la direktoj Nordo, Sudo, Oriento kaj Okcidento. Por plenumi ĉi tiun tipon de murdaj agoj sur la tero, la malbonaj anĝeloj agas sur la spiritoj de homoj de la tipo de revoluciaj "altmontaranoj" soifantaj je sango en la horo favorita de Dio, kiu, en Jesuo Kristo, postulas la morton de kulpaj malfidelaj kristanoj kaj kies voĉo en Kristo, simbole, konsideras reprezenti, laŭ Apokalipso 9:15, " *trionon de la homoj* ", kiuj vivas en Okcidenta Eŭropo, mem simbolita en verso 13, per la " *granda* ". ***Rivero Eŭfrato*** ": " ***Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo, kaj la tago, kaj la monato, kaj la jaro, estis liberigitaj por mortigi trionon de la homaro.*** " La plenumo de ĉi tiu konflikto verŝajne ne estos misinterpretita, ĉar Dio ligas ĝin al la milita interveno de ducent milionoj da batalantoj, en verso 16, kiu sekvas: " ***La nombro de la rajdantoj de la armeo estis du miriadoj da miriadoj: mi aŭdis ilian nombron.*** "

Ducent milionoj da batalantoj transformitaj en revoluciajn "Montgrimpistojn" tial alfrontos unu la alian surtere, maro kaj ĉielo, finfine reduktante, per la uzo de atombomboj, la vivon sur la tero al multe pli malgranda nombro da pluvivantoj konservitaj de Dio por travivi la tempon de la lasta universala provo de fido profetita paralele en Apokalipso 3:10 kaj 13:15: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos de la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.* " - 13:15: " *Kaj al ĝi estis donita povo doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj.* " » La ribelema kaj murdema spirito de la novaj revoluciaj "Altmontaranoj" animos la lastajn ribelantojn persekutantajn la lastajn sanktulojn de Jesuo Kristo por plenumi la finon de la programo starigita de Dio por la ses mil jaroj de lia elekto de teraj elektitoj. Profitante de lia graco, liaj lastaj elektitoj estos savitaj de la promesita morto per la sola potenca kaj dia interveno de Jesuo Kristo, kiu donos morton al tiuj, kiuj volis ĝin trudi al liaj fidelaj sanktuloj.

La "Montagnardoj" de la Franca Revolucio estis instigitaj de malamo per la skribaĵoj de Joseph Mara, kiuj cirkulis inter ili sub la preteksto de gazeto nomita "La Amiko de la Popolo". Li incitis la koleron de la popolo kontraŭ la monarkistoj kaj la tro pacemaj revoluciuloj. Tio estis ĝis unu tagon, juna knabino nomata Charlotte Cordet, venanta el Bretonio, kiu estis persekutita de la revoluciaj gvidantoj, aperis antaŭ li dum li kuŝis en bankuvo kun dorsdoloro; kaj ŝi trapikis lian koron per tranĉilo aĉetita por la okazo. Ŝi estis, kompreneble, arestita kaj gilotinita pro ĉi tiu ago, sed la incitanta demono malaperis, paginte pro sia kruela malboneco.

Dum la fina provo, nova "Mara" postulos la morton de la Ŝabataj observantoj, kiujn ili respondecigos pri la plagoj, kiujn Dio kaŭzos al ili, kiel faris la antikvuloj, kiam ili postulis la morton de Reĝo Ludoviko la 16-a, la Reĝo de Francio de ilia tempo. Kaj finfine, estos tiuj, kiuj momente aprobis ilin, kiuj estos ilia "Charlotte Cordet" kaj kiujn Dio detruos laste post kiam ili plenumis sian malbonaŭguran venĝeman laboron. Kaj ĉi tiu venĝo estos ilia venĝo, sed ankaŭ tiu de Dio en Kristo kaj liaj elaĉetitaj elektitoj.

#### M79 - Malkovrante la veran Dion

Kiu ajn ni estas, kie ajn ni vivas, ni heredas, per niaj originoj, sekularan aŭ religian kulturon, kiun la hazardo de la vivo trudas al ni. Tio koncernas ĉiujn homajn estaĵojn, kiuj disvastiĝis sur la surfaco de la tero. Nu, la vivo, kiun ni eniris, malkaŝas la intervenon de supera inteligenteco, kiu, sole, per sia ekzisto, povas klarigi ĉi tiun observadon. Kaj fronte al ĉi tiu reflektado, ĉiu el la disigitaj popoloj atribuis ĉi tiun superan inteligentecon al superaj estaĵoj, kiujn ili nomis "dioj". Ĉiu popolo havis sian propran, kaj la malkovro de la ekzisto de aliaj dioj, ĝis tiam servataj en aliaj landoj, ne vekis ĵaluzon, ĉar male, kiel la romanoj atestis en la historio, ili adoptis ĉi tiujn novajn diaĵojn. La religia temo do ne estis temo de disputo, sed male, ĝi favoris homajn aliancojn. Kaj ĉi tiu aliro konformis al la logiko de ĉi tiuj diraĵoj: "Ĉiuj gustoj estas en la naturo" kaj ĉi tiu alia, "gustoj kaj koloroj ne estas diskutataj." La pagana homaro batalis nur por konkeri teritoriojn; tio pliigis la riĉecon de la venkinta popolo. La Biblio atestas pri ĉi tiuj aferoj, ĉar la apostolo Paŭlo, aperante en Ateno, notas la ĉeeston de sennombraj diaĵoj, kaj eĉ steleon portantan la surskribon "**al nekonata dio**". Pensante, ke li povus profiti de ĉi tiu steleo, Paŭlo ekdiskutas kun la Atenanoj en la Areopago de Ateno, la loko kie ĉi tiuj Atenanoj interŝanĝis siajn opiniojn pri tio, kion ili konsideris saĝo. Nu, kio okazas? Ĉi tiuj homoj, pretaj rekonii novan "**nekonatan dion**", fariĝas obstinaj, ribelemaj kaj koleraĵoj kiam Paŭlo prezentas al ili la ekziston de la sola Dio. Ĉi tiu reago de la Atenanoj sole malkaŝas la veran religian situacion de la tuta homaro. Ekzistas en la vivo du vere apartaj tendaroj, kiel nokto kaj tago, luno kaj suno. Kaj ĝuste en ĉi tiu ordo mi devas prezenti la teran vivon, laŭ la ordo, kiun Dio donas al la ses tagoj de sia tera kreo. Ĉar ekde la peko de Adamo kaj Eva, la tero estis transdonita al la mastro, kiun Eva, poste Adamo, elektis obei, avertita pri ĉiuj mortigaj konsekvencoj antaŭe anoncitaj de Dio. Ili manĝis la "

*frukton de la arbo de la scio pri bono kaj malbono* ", kaj la morto, anoncita kiel puno, eniris ĉian teran vivon. Sed tio, kion mi rakontas ĉi tie, estas ignorata sur la tero de amasoj, kiuj trovas nenion nenormalan en la formo donita al ilia ekzisto. De generacio al generacio, kutimoj kaj religioj estas transdonitaj sen prezenti aŭ renkonti problemojn. Tio estis la kazo por la atenanaj, kiujn Paŭlo renkontis, kiuj neniam aŭdis pri la ekzisto de ununura Dio ĝis la momento de ĉi tiu renkonto.

Kiel spirita homo, kia mi estas, mi do analizos la situacion, kiu prezentis sin al Paŭlo kaj ĉi tiuj Atenanoj. Ekde la peko de Eva kaj Adamo, la tuta tero estis transdonita al la diablo, Satano, por fariĝi lia regno; regno, en kiu la fruktoj de lia vivkoncepto povus esti rivelitaj al ĉiuj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj kreitaj de Dio. En Ateno, nur Paŭlo havas scion pri la Kreinto Dio kaj lia revelacio skribita de Moseo. Ni devas kompreni, ke ĉi tiu scio estas donita nur al tre malgranda nacio sur la tero nomata Izrael. Kaj ke ĉi tiu nacio dronas en anonimeco meze de multaj popoloj de diversaj lingvoj establitaj, ekde la ribelema sperto de " **Babelo** ", post la diluvo. Izrael estas al ĉi tiu tero kiel kulero da gisto al tuta sako da faruno. Kaj la plano de Dio estas fermenti la tutan paston de la tera homaro per ĉi tiu sola kulero da gisto. La situacio, kiu regis tiutempe, kiam Paŭlo iris al Ateno, ne ĉiam ekzistis, sed ĝi estas tiu, kiu regas nuntempe kaj ekzistis dum jarcentoj. Ĉar revenante en la historion, dum la konkero de Kanaano, la tuta loĝata tero eksciis kiel popolo de sklavoj eliris el Egiptujo kaj poste venkis la gigantojn, kiuj loĝis Kanaanon; kaj ĉiuj popoloj tiam timis tiun imponan popolon Izrael. Sed tiutempe, tiu atesto ne sufiĉis por pridubi la paganan politeismon de tiuj teruritaj popoloj. Por ili, Izrael servis "dion" pli fortan ol la aliaj, kiu donis al ili venkon kontraŭ iliaj malamiko, kaj ili atendis, ke siaj propraj "dioj" faru same por ili. Kun la tempo, la atingo de Izrael estis forgesita de ĉiuj tiuj popoloj, kies pagana vivo daŭris, ĝis la vizito de Paŭlo al Ateno.

Do kial la ideo pri la ekzisto de ununura Dio estigas koleron en ĉi tiuj Atenanoj? Tre simple, ĉar ĉi tiu ideo atakas la diablon kaj lian teran regnon. La kolera Atenano ne povus mem klarigi sian konduton, ĉar ili nur reagis tiel, kiel la demonoj inspiris ilin. Ĉi tiuj Atenanoj, kiuj faris longajn paroladojn, al kiuj ili aldonis saĝon, ne konsciis, ke ili estas manipolataj de nevideblaj spiritoj, kiuj ribelis kontraŭ la vera Dio, kiun Paŭlo prezentis al ili. Nu, ĉi tiuj spiritoj estas malproksimaj de stultaj, kaj ili scias trovi kaj inspiri bonajn kialojn en homoj, por pravigi la koleron, kiun ili inspiras kaj formas en iliaj homaj mensoj. Ekzemploj: Via dio igos vin pagi pro via perfido, se vi ne plu servos lin; via popolo ostracigos vin kaj malakceptos vin; vi estos forpelita el via popolo, malakceptita kaj malbenita; Pli malbone, atakante religian komercon, vi estos mortigita de la homoj, kiuj vivas de ĉi tiuj aferoj. Ne estas facile renversi situacion adoptitan nacie de popolo. Kaj fronte al ĝenerala malamikeco, la apostolo Paŭlo devis rapide forlasi Atenon, la urbon kie naskiĝis demokratio, tio estas, por Paŭlo, la ideala popolo kun mensstato malferma al aŭskultado, atento kaj kunhavigo. Nu, ĉi tiun idealan situacion kontraŭdiris malhela konduto de fermiĝo kaj malakcepto. La demokratia reĝimo do ne estis pli malferma al dia vero ol aliaj formoj de nacia regado. Kaj en niaj nunaj modernaj tempoj, ĉi tio estas tute konfirmita, ĉar la demokratia reĝimo finis trudi sin al la tuta okcidenta socio, do heredanto de la



reĝimo de Ateno, kvankam prezentante en 2024 tre distorditajn formojn kaj aspektojn de ĉi tiu originala modelo.

Ateno estas ĉe la origino de humanisma penso kaj ĝia aliro metas homon super ĉio alia. Ĝis la punkto, ke mi hezitas diri pri ĝi, ĉu ĝiaj viroj servas sian diinon Atena aŭ ĉu ili estas servataj de ŝi. Estas en Ateno, ke ni trovas la dion " *Apoljono* ", kiu alprenas la aspekton de bela, muskola atleto kun bela figuro. La nomo fariĝis sinonimo de la perfekta fizika beleco de la vira homo. Tamen, malmultaj homoj scias, ke la signifo de ĉi tiu nomo estas "Detruanto". Dio, kiu organizis ĉion ĉi, eĉ la nomojn de falsaj diaĵoj inspiritaj de la diablo mem, alparolas nin tiel subliman mesaĝon: homo estos detruita de homo. Kaj ĝi estas tiel vera! Ĉar efektive, estas per siaj liberaj elektoj, ke homo direktas sian ekziston, sian animon, al vivo aŭ al morto, tio estas, al unu el la du vojoj, kiujn Dio metas antaŭ li.

La du apartaj tendaroj ne estas egalaj. La pli forta tendaro estas la pli malgranda, kaj la pli malforta tendaro estas la pli granda. Ĉi tiu paradoksa situacio povas esti nur provizora kaj ŝuldas sian ekziston al la eniro de peko en la teran vivon. Transdonante la teron al la diablo, la pli malforta estante nur kreitaĵo, Dio, ĝia Kreinto, kaj tial la pli forta, akceptas la situacion, kiu igas sian tendaron la pli malforta. Li do devas reakiri sian rajton regi super ĉi tiu tero provizore dedikita al peko. Li donas al si 6 000 jarojn por atingi ĉi tiun rezulton. Sed sur la tuta tero, ankoraŭ en 2024, kiu havas scion pri ĉi tiu limigita daŭro? Kaj ĉefe, kiu kredas kun certeco je ĉi tiu daŭro citita nenie, eĉ ne en la Sankta Biblio. Ne, ĉi tiu daŭro ne estas citita per ciferoj aŭ nombroj en la tekstoj de la Biblio, tamen, nur la Biblio, posedata de la israelaj judoj, rivelas ĉi tiun dian programadon de ne 6000 jaroj, sed 4000 jaroj de Adamo ĝis la savanta elaĉeta morto de la sola universala savanto donita de la vera Dio, Jesuo Kristo.

La Biblion verkis Moseo ĉirkaŭ la jaro 1500 a.K. Kaj tial estis Dio, kiun li renkontis en la tendo de la tabernaklo, kiu rivelis al li ĉion, kio estis plenumita ekde kiam lia tera kreaĵo komenciĝis ses tagojn antaŭ Adamo, tio estas, ĉion, kion la libro Genezo atestas hodiaŭ rekte al ĉiu leganto de ĉi tiuj skribaĵoj de la malnova interligo en la Sankta Biblio. La rakonto donita de Dio estas fidinda, ĉar en ĝi Dio montras sin kapabla nomi ĉiujn homajn generaciojn, kiuj sinsekvis ĝis Jesuo Kristo. Li estis, kun siaj sanktaj anĝeloj, la atestanto de ĉio rivelita kaj ankaŭ de tio, kion li ne opiniis konvene reveli. Ĉi tiu biblia revelacio estas markita per la " **sigelo** " de sia dia sankteco, ĉar niaj modernaj tempoj povas pruvi per komputila teknologio, ke la literoj de hebreaj vortoj formas ŝaktabulon kun multaj eblaj kombinaĵoj, permesante al ni malkovri, en legadoj faritaj en iu ajn direkto kaj respektante regulajn spacojn inter la literoj, nomojn, eventojn, kiuj aperas eĉ en la novaĵoj de la moderna vivo. Ĉi tion montris du judaj komputikistoj, kiuj disvolvis programon, programaron, kiu ebligas administri ĉiujn eblajn kazojn. Tio reprezentas nur la dian rekompencan rezervitan por kredantoj en la lastaj tagoj. Sed vera kredo ne baziĝas sur tiu malkovro, sed sur la inteligenta legado de la rakonto klare prezentita en sia normala formo skribita, origine, en la hebrea. Ni estas bonŝancaj hodiaŭ havi tradukojn de tiu revelacio en ĉiuj ekzistantaj lingvoj. Kaj tiamaniere, la Biblio estas kiel tiu gisto kapabla fermenti ajnan paston disĵetitan sur la tero, kondiĉe ke tiu gisto penetras ĝin kaj disvastiĝas en ĝi. La

Biblio, skribita de Dio, plenumas la rolon, kiun la Sankta Spirito intencas fari enirante en la mensojn de siaj elektitoj por komuniki kun ili. Tiel, la elektitoj, kiuj malfermas siajn korojn al lia biblia vorto, vere ricevas en si la veran aŭtoron de tiuj sanktaj skribaĵoj.

La mesaĝo alportita de la Evangelio de Kristo estas mallonga kaj facile resumebla, kaj ĉi tiu teksto el Johano 3:16 klarigas ĝin tre bone: "Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian unuenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu kredas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon." Sed kiu, sen esti malsaĝulo, povas aserti, ke ĉi tiu sola verso sufiĉas por scii, kiu estas ĉi tiu Dio, kiu inspiras tiajn belajn vortojn? Ĉiu, kiu bazas sian laboron nur sur ĉi tiu verso, konas nur unu aspekton de la karaktero de Dio, kiu estas perfekte bona kaj justa. Ĉu boneco sufiĉas por akiri obeemon? Por iuj, jes, sed pli ĝenerale, ne. Ĉar nia homa naturo puŝas nin profiti de la favora situacio, kaj se nia libereco ne estas kontrolata, ni uzas ĝin troe. Tiel ni trovas kristanajn religiojn nomatajn evangeliaj, ĉar ĝi prezentas la Dion de amo, kiu donis sian vivon por morti sur la kruco en Jesuo Kristo, kaj ke sufiĉas kredi, ke li faris tion por si mem, por esti savita de li. Tiu prezento ne estas malvera, sed ĝi estas malproksima de sufiĉa, kaj tiuj, kiuj kredas surbaze de tiu mesaĝo sole, vidas nur la pinton de la glacimonto de la plano de savo. La konsekvenco por ili estas, ke ili lernas ami "dion", kiu ekzistas nur en iliaj iluzioj, ĉar la vera "Dio" estas pli kompleksa kaj pli kompleta, kaj tial devas esti malkovrita kiel nekonata lando povas esti. Kaj Jesuo Kristo precizigis per siaj vortoj tiun ĉi nepre necesan, dirante en Johano 17:3: " *Kaj tio estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis.* "

Vi ne konas iun simple ĉar vi aŭdis pri ili. Ekkoni homon postulas multe pli, kaj geedzaj paroj malkovras tion ĉiutage de siaj vivoj. Kaŝitaj aspektoj de personeco povas aperi nur post multaj jaroj da komuna vivo. Ekkoni Dion estas la sama, ĉar ekzistas teoria scio kaj praktika scio, kiuj kompletigas la procezon. Tiuj, kiuj malkovras la Biblion, devas unue fidi je la praktika atesto ricevita de aliaj. La biblia rakonto prezentas rolulojn, kies tera sperto estas prezentita de Dio. Kaj en ĉi tiu prezento, Li malkaŝas la juĝon, kiun Li faras pri ili. La leganto de la Biblio tiel malkovras kiel Dio juĝas homojn en la diversaj situacioj, en kiuj ili troviĝas. La lernado povas esti nur longa, ĉar Dio deziras prezenti grandan nombron da malsamaj situacioj, ĉiuj unikaj. Ju pli granda estas la nombro de ĉi tiuj kazoj, des pli granda fariĝas la scio pri Dio. Ĉar se estas vere, ke la tero estis kreita por permesi al la diablo montri siajn ribelemajn fruktojn, estas same vere, ke Dio rezervis la saman celon por si mem; tion por malkaŝi la normon de lia dia justeco kaj la amplekson de lia amo por tiuj, kiuj obeas lin, por respondi al lia Patra amo en JaHWéH kaj Frata amo en Jesuo Kristo.

Legado de la Biblio riĉigas ĝiajn elektitojn sur pluraj niveloj. Normala legado estas la unua nivelo. Poste, pli alta nivelo malkaŝas reproduktitajn figurojn, analogajn bildojn, temojn metitajn en komparojn, kaj tria nivelo malkaŝas permanentan profetan konstruon tra la prezentita rakonto. Estas Dio kaj Li sole, kiu malfermas aliron al ĉi tiuj malsamaj niveloj laŭ la kapablo donita al Siaj elektitoj kaj la rolo, kiun Li asignas al ili. Imagu mian surprizon malkovrante, ke la rakonto de Genezo estis profetaĵo, samtempe kiel jam plenumita realo! Sed ĉi tiu speco de malkovro jam estas ĉe la tria nivelo de biblia legado. Antaŭ ol atingi

ĝin, mi devis kompletigi la du antaŭajn nivelojn kaj legi la tutan Sanktan Bibliion dufoje; ĉi tiu skriba vorto de Dio, kies cititaj vortoj estas tiel vivaj kiel Li. Nia fido povas esti nutrata nur per alportado de ĉi tiuj vivaj vortoj en niajn mensojn per la Sankta Spirito, kiu donas al ili vivon.

Do jes, ĉiu tera kreitaĵo povas respondi al la voko de Dio al savo. Sed kiu ajn respondas al ĉi tiu voko devas akcepti ĝiajn kondiĉojn, kaj la unua el ĉi tiuj kondiĉoj estas akcepti la ideon, ke savo venas de la Judoj, ĉar Dio konstruis sian savan planon rivelante ĝin per ĉi tiu popolo kaj neniu alia. Ĉi tio ne devus prezenti problemon, ĉar la kandidatoj, kiuj kandidatiĝas por ĉiela elekto, ne troviĝas inter homoj, kiuj malamas tiun aŭ alian nacion, inkluzive de la Judoj. Ilia malamo sisteme malkvalifikas ilin. Krome, Dio malfermas la ĉielon nur al estaĵoj, kiujn li juĝas inteligentaj, do kie ajn ili vivas sur la tero, inteligentaj kreitaĵoj scias, ke ili devas renkonti Dion per la rimedoj, kiujn li suvere elektis. Kaj ĉu ni bezonas memorigi vin? La sola Savanto, kiun Dio prezentas al pekuloj por akiri sian gracon, estas mem juda. La elektitoj scias tion kaj ili ripetas kun fido ĉi tiujn vortojn de la apostolo Petro cititajn en Johano 6:68: "*Simon Petro respondis al li: Sinjoro, al kiu ni iru? Vi havas la vortojn de eterna vivo.*" Estas vi, la Judo, kiu havas la vortojn de eterna vivo. Kaj kial la sola Mesio devis esti juda kaj naskita en la nacio Izrael? Tre simple, ĉar lia enkarniĝo en ĉi tiu popolo plenumas la promeson faritan al Abraham, al kiu Dio diris, en Genezo 22:18: "***En via idaro ĉiuj nacioj de la tero estos benitaj, ĉar vi obeis mian voĉon.***" Kaj Jesuo mem deklaris en Johano 14:6: "*Mi estas la vojo, la vero kaj la vivo. Neniu venas al la Patro krom per mi.*" Ni kredas ĝin aŭ ni ne kredas ĝin, sed ĉi tiuj estas la solaj du elektoj, kiujn Dio prezentas al la pekema homaro. Abraham estis benita de Dio kiam li "***obeis lian voĉon***" konsentante oferti sian solan filon, Isaak, kiel oferon. Ĉi tiu obeo kontraŭstaris la pekon de malobeo de Adamo kaj Eva. Kaj post li, en Jesuo Kristo, la elekto de la elektitoj baziĝas sur ilia kompleta obeo al la rivelitaj postuloj de la perfekta Dio.

Mi havas ankoraŭ unu argumenton por prezenti al tiuj, kiujn ĝenas la juda nacieco de la Mesio. Mi memorigas ilin, ke Dio mem retiris sian benon de la juda nacio en la jaro 33, la tago de la ŝtonumado de la diakono Stefano, kiu konfirmis la malmoliĝon de la juda nacio en ĝia malakcepto de la Mesio Jesuo. Karna Izrael restis sub la malbeno de Dio de tiu dato ĝis hodiaŭ, kaj nur ĝia rekono de sia Mesio Jesuo Kristo povas forigi ĉi tiun malbenon antaŭ lia glora reveno atendata en la printempo de 2030. La oferto de graco do restas proponita de Dio, al judoj kaj paganoj ĝis la fino de ĉi tiu tempo de graco, kiu estos konfirmita per la apero de la unua el la "***sep lastaj plagoj de la kolero de Dio***".

La malbeno, kiu turmentis la evangelian protestantismon ekde 1843-1844, klare evidentiĝas en la sinteno, kiun ĝiaj reprezentantoj alprenas rilate al la judoj kaj al la nacia Izraelo, kiu revenis al sia historia lando ekde 1948. Ĉi tiu totala subteno, kiun ili donas al ĝi, montras ilian malestimon por la juĝo, kiun la Biblio prezentas pri ĉi tiu temo, klare, en la skribaĵoj de la nova interligo. Estis Paŭlo, la antaŭa persekutanto, al kiu Jesuo konfidis la mision prezenti ĉi tiun malbenon sur sian amatan Izraelon. Kaj se mi diras sian "aman" Izraelon, estas ĉar lia amo al sia popolo gajnis al li lian areston fare de la ribelemaj judoj, kiam li iris al la Templo en Jerusalemo por akompani kvar virojn, kiuj faris voton. Sed poste ni lernas, ke

Jesuo organizis ĉion, ĉar li diras poste, en Agoj 23:11, al Paŭlo, en nokta vizio: "*Kuraĝu; ĉar kiel vi atestis pri mi en Jerusalemo, vi ankaŭ devas atesti en Romo.*" Kaj li bezonis kuraĝon, ĉar Dio surŝutis sur lian karnon la brutalecon de juda kaj pagana opozicio.

Do ni nun ekiru por malkovri la Kreinton Dion, la nevideblan Sanktan Spiriton.

En nia moderna epoko, ni uzas komputilojn, kiuj uzas programaron, kiu konsistigas programojn konstruitajn surbaze de komputila lingvo. La homo, kiu ĝin desegnis kaj evoluigis, havas multe por lerni de siaj komputiloj, ĉar ili havas la avantaĝon super li resti logika en ĉiuj cirkonstancoj; kio ne estas la kazo por homo, kies perversa menso kondukas lin fari tion, kion li ne aprobas, kaj ne fari tion, kion li aprobas. Sen esti devigita fari tion, Dio rezonas pli kiel la komputilo ol kiel homo, lia libere kreita kreitaĵo. Por li, "*bono kaj malbono*" difinas specifajn aferojn, kiuj ne estas inversigeblaj. Kaj kontraste al li, la ribelema homaro konstante evoluas al la leĝigo de "*malbono*". Vera "*bono*" kaj vera "*malbono*" estas do nocioj, kies identigo estas esenca, por elekti, kun scio, la flankon de Dio.

Ne ekzistas alia maniero lerni pri la vera Dio ol la homaj atestoj kolektitaj en la Sankta Biblio; kio implicas la bezonon, ke tiuj, kiuj estas vokitaj, sciu kiel fidi je homaj atestoj. Sed rilate al tio, la estontaj elektitoj distingiĝas de aliaj, kiuj ne estos vokitaj, per la uzo de sia inteligenteco. Ĉar fido ne baziĝas nur sur tio, kio estas videbla, sed ankaŭ sur la rezonado de saĝo, kiu ĉiam restas konstruita sur la principo de logiko. Homo povas mensogi, kaj multaj ja mensogas, sed ĉu oni povas dubi pri la supernatura interveno de la vera Dio, kiu sola povas klarigi la renversion de la religia engaĝiĝo de la apostolo Paŭlo; persekutanto de kristanoj komence, poste gvidanto de kristana instruado duan fojon? Kiu povas kredi, ke tia ŝanĝo pagita per renovigita suferado rezultus el simpla homa elekto? La ekzekutisto ne fariĝas viktimo, sen esti devigita fari tion de nevidebla, sed tre efika potenco. Kaj la fervora Saŭlo fariĝas Paŭlo por atesti pri tiu dia interveno, kiu portas la nomon "*Jesuo*". En sia blinda fervoro, Saŭlo enkorpiĝis la perfektan ekzemplon de tio, kion Jesuo profetis, dirante en Johano 16:2: "*Oni elpelos vin el la sinagogoj; kaj venas la tempo, kiam kiu mortigos vin, pensos, ke li faras servon al Dio.*" En ilia tempo, inter 538 kaj 1793, la katolika monarkio kaj la papa romkatolika pastraro agis same.

Homo, kiu sisteme dubas ĉion, kion oni diras al li, estas laŭnature malkvalifikita de ĉiela elekto, kaj la samo validas por tiuj, kiuj kredas ĉion, kion oni diras al ili.

Saĝeco kuŝas inter ĉi tiuj du ekstretoj de konduto. Ĉar nur tio, kio estas inda je kredo, devas esti kredata. Kaj tio, kio estas kredata, devas esti akceptita kiel certeco. Jesuo ilustris ĉi tiun instruon per elvokado de tiu, kiun li nomas "*la prudenta homo*". kiu konstruas sur la roko", kaj kiun li komparas kun tiuj, "kiuj konstruas sur la sablo". Mat. 7:24-27: "*Tial ĉiu, kiu aŭdas ĉi tiujn miajn vortojn kaj praktikas ilin, estos komparata al saĝulo, kiu konstruis sian domon sur la roko. Kaj falis pluvo, venis inundoj, blovis ventoj kaj batis tiun domon; kaj ĝi ne falis, ĉar ĝi estis fondita sur la roko. Sed ĉiu, kiu aŭdas ĉi tiujn miajn vortojn kaj ne praktikas ilin, estos komparata al malsaĝulo, kiu konstruis sian domon sur la*

*sablo. Kaj falis pluvo, venis inundoj, blovis ventoj kaj batis tiun domon; kaj ĝi falis, kaj granda estis ĝia falo.* ” Kio distingas ĉi tiujn du elektojn estas la efiko atingita en la tempo, kiu pasas. La konsekvencoj de ambaŭ aperas nur ĉe la fino, tio estas, ĉe la tempo de la juĝo de Dio, kiam ĉi tiuj konsekvencoj estas definitivaj kaj neinvertigeblaj.

Certeco estas la nemalhavebla bazo de vera fido. Ĉar Dio kondamnas kaj malakceptas ĉiujn, kiuj dubas senjuste. Konstruante muron, metante ŝtonon sur ŝtonon, la bona masonisto preparas solidan, malmolan kaj stabilan fundamenton, sur kiu ĉiu ŝtono ripozos. Simile, ĉiu akceptita vero devas fariĝi firma subteno preta ricevi novan veron. Ni trovas ĉi tiun principon en la datoj konstruitaj de la profetaĵo de Dan. 9:25, kies komenco de la cititaj " 70 semajnoj " kaj la " 2300 vespero kaj mateno " de Dan. 8:14, komenciĝas en -458 laŭ Ezra 7:7. La fino de la " 70 semajnoj " venas en 33, kaj tiu de la " 2300 vespero kaj mateno " finiĝas en la jaro 1843. Kaj ĉi tiu dato fariĝas la subteno, sur kiu baziĝas la "150 jaroj" de la " **kvin monatoj** " profetitaj en Apokalipso 9:5 kaj 10. Kaj ĉi tiu nova kalkulo konstruas la daton 1993, kiu tiel markas, biblie, la daton de la malakcepto de institucia Sepa-taga Adventismo, fare de Dio. Mi devas denove memori vin. Ĉi tiuj datoj estis korektitaj post la malkovro de la eraro de unu jaro en la difino de la dato de la dekreto de Artaĥŝaŝt, laŭ Ezra 7:7. La tradiciaj datoj estis: - 457, 34, 1844, 1994.

La konstruo de ĉi tiuj datoj baziĝas sur la bildo de itinero markita de Dio en lia biblia teksto, kiu indikas la manieron uzi la nombrajn datumojn prezentitajn en kodo jam rivelita de Dio en Nombroj 14:34: “ *Kiel vi esploris la landon dum kvardek tagoj , tiel vi portos viajn malbonagojn.” kvardek jarojn , unu jaron por ĉiu tago ; kaj vi scios, kiel estas esti senigita de mia ĉeesto .* ” Kaj por saĝe ekspluati ĉi tiun profetan kodon, ni devas nepre preni kiel la unuon de la jaro la lunan judan jaron, konsistantan el 360 regulaj tagoj, tio estas 12 monatoj de 30 tagoj. Ĉi tiu sama profeta kodo estas konfirmita de Dio al Ezekiel, la tria profeto de Dio post Jeremia kaj Daniel, en Ezekiel 4:5-6: " *Mi kalkulos al vi la nombron de la tagoj egala al la nombro de la jaroj de ilia malbonago, tricent naŭdek tagojn; kaj vi portos la malbonagon de la domo de Izrael . Kiam vi finos tiujn tagojn, kuŝiĝu sur vian dekstran flankon, kaj vi portos la malbonagon de la domo de Jehuda dum kvardek tagoj ; " **Mi metos sur vin po unu tago por ĉiu jaro .** " Ĉi tiuj ciferoj permesas al ni difini la daton de la komenco de la " **maljusteco** " imputita de Dio al Izrael kaj Judujo. Sciante, ke la puno de la 3a<sup>kaj</sup> fina deportado al Babilono okazis en -586, por Izrael, la komenco de ĝia maljusteco estas fiksita por la jaro -976, tio estas, je la tempo de ĝia disiĝo de Judujo, je la tempo de la morto de Salomono, kiun sukcedis lia filo Rehabeam. La komenco de la " **maljusteco** " imputita al Judujo estas multe pli lastatempa, 40 jaroj kontraŭ 390 por Izrael. La kalkulo metas la kondamnon de Dio al Judujo en la jaron -626. Ĉi tiu dato indikas la regadon de la reĝo Joŝija, la lasta malofta kaj fidela bona reĝo laŭ Dio, kaj la dato celita de li devas korespondi al la momento, kiam, laŭ 2 Reĝoj 23, Joŝija malaperigis el Jerusalemo la paganajn idolojn, kiuj plenigis Jerusalemon ĝis tiu momento. Kvardek jarojn kaj tri reĝojn poste, Jerusalemo estis por la tria kaj lasta fojo kapitulacita al la Ĥaldeaj armeoj senditaj de la potenca reĝo*



Nebukadnecar. Kaj la nacio estis tute detruita kaj ĝiaj postvivantoj estis forkondukitaj kaptite al Ĥaldeujo.

La ŝlosilo al la kodo ankaŭ instruas al ni, ke la daŭroj de la datumoj ĉifritaj de Dio koncernas tempojn markitajn de " **maljusteco** ". Ĉi tiu ŝlosilo do povas esti aplikita al la malsamaj profetitaj daŭroj prezentitaj en Daniel kaj Apokalipso, tiel ke la " 1260 " jaroj de la papa regado inter 538 kaj 1798 estas 1260 jaroj da " **maljusta** " kristana religia agado. La samo validas por la " **kvin monatoj** " profetitaj en Apokalipso 9:5 kaj 10; ili indikas 150 jarojn da apostata protestanta kristana vivo, poste adventista, juĝita de Dio kiel " **maljusta** ", tial li kunigas ilin oficiale sigelante ilian aliancon komence de 1995. Mi memorigas vin, ke ĉi tiu nova interpreto, kiu atribuas al Dio ĉion, kion homoj organizas, estas tre lastatempa. Ĝi trudis al mia kompreno pri la aferoj de la vivo totalan renverson de la rezonado, sed ho kiel prave! Ĉar estas li, kaj li sole, kiu suverene organizas la eventojn spertitajn tra la tuta tero, donante al ĉiu laŭ liaj meritoj. Kaj ĉi tiun logikan principon Jesuo instruis al Pontio Pilato, la romia prokuratoro, al kiu li diris en Johano 19:11: "... *Vi havus nenian potencon super mi, se ĝi ne estus donita al vi de supre* ". Tial tiu, kiu transdonas min al vi, havas la pli grandan pekon. " Ĉi tiuj estas vortoj, kiuj konfirmas, ke kaj malbono kaj bono estas organizitaj de Dio.

Dum la du sinsekvaj aliancoj, la rilato kun la vera Dio baziĝis ekskluzive sur la tekstoj skribitaj en la Sankta Biblio, tiel ke ĉiu religio, monoteisma aŭ ne, ne fondita sur la aŭtoritato de sia instruado estas strikte pagana.

### M80 - La Sankta Biblio: Kiel Uzi Ĝin

Ĉi tiu nova mesaĝo do prenas kiel temon la Sanktan Bibliion kaj ĝiajn uzindikojn, la bonan, kiu sola povas konstrui la veran fidon juĝitan akceptebla de la Kreinto Dio, kiu ofertas aŭ rifuzas sian eternan savon.

Inter la nevidebla Dio kaj ni, kiuj vivas sur la tero, la Sankta Biblio estas la sola intera ligo, kiu ligas nin al li. Sed kion signifas la vorto "Biblio"? Ĉi tiu nomo havas siajn radikojn en la greka vorto "biblio", kiu signifas libron. Kaj jam ĉi tiu termino "libro" estas ligita al la invento de la "libro", konsistanta el paĝoj kunmetitaj kaj binditaj kune. Ĉar en la malnova interligo, la skribo estis skribita sur pergamenruloj. Kaj ĉi tiu diferenco jam permesas al mi rimarki dian lecionon. En la kazo de la volvaĵo, rekta legado de la fino de la skriba teksto estas, se ne neebla, almenaŭ ne kuraĝigata. La legado, kiu estas postulata, konsistas el kontinua legado de la teksto de komenco ĝis fino; io, kion ĉiu, kun Dio, povas trovi normala kaj logika. Kaj ĉi tiu normo de skribo sur volvaĵoj koncernas ĉiujn Sanktajn Skribojn de la antikva atesto. Nun, en ĉi tiu kunteksto, la " *leĝo de Moseo kaj la profetoj* " estas legataj en kontinueco, rakontante historiajn eventojn spertitajn de bibliaj herooj aŭ listigante diajn ordonojn, aŭ eĉ prezentante mesaĝojn inspiritajn al la profetoj. Eniro en la novan interligon postulis ŝanĝon en la subteno de la dia Skribo, ĉar estante de pagana origino, la novaj enirantoj devis povi malkovri la mesaĝojn inspiritajn de Dio en la du interligoj. Ĉi tiu bezono de

la libro estis nepre necesa, ĉar la sistemo de binditaj paĝoj permesas atingi la biblian pasaĝon serĉatan tuj aŭ preskaŭ tuj. Referencoj al la tekstoj de la malnova atesto fariĝis nemalhaveblaj por pravigi la teran ministerion de Jesuo Kristo, kiu citis la nomon de la profeto Daniel en siaj avertoj prezentitaj en Mat. 24:15: "*Kiam do vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco, pri kiu parolis **la profeto Daniel**, starantan en la sankta loko, kiu ajn legas, komprenu!*" Imagu la reagon de la tiamaj Judoj, kiuj aŭdis Jesuon nomi "**la profeto Daniel**", kies libro eĉ ne estis klasifikita inter la libroj de la profetoj en la "Torao" de la judaj hebreoj. Lia libro antaŭis la libron de Ezra, Neĥemja kaj Ester; libroj, kiuj revekis dolorajn memorojn, tiujn pri la puno de la nacio; bonaj kialoj por flankenmeti ilin kaj ignori ilin. Kaj ĉi tio valoras rimarkon, sed same kiel Jesuo aludas al "**la profeto Daniel**", Daniel, siaflanke, aludas al "**la profeto Jeremia**" laŭ Dan. 9:2: "*En la unua jaro de lia regado, mi, Daniel, vidis el la libroj, ke sepdek jaroj estos pasigitaj en la ruinoj de Jerusalema, laŭ la nombro de jaroj, kiujn YaHWéH parolis al **la profeto Jeremia**.*" Tiel Dio tektas sian profetan reton laŭlonge de la tempo de profeto al profeto. Miavice, ricevinte de Dio la saman mision kiel li, mi povas plusendi mian laboron al la Eternulo. al tiu de la profeto William Miller, kun kiu mi dividas la fakton, ke mi vane anoncis la revenon de Kristo, li por 1843 kaj 1844 kaj mi por 1994; sed ni ambaŭ faris la laboron, kiun Dio volis, ke ni gvidu.

Kun la paso de la tempo, kreskis la bezono serĉi en la Sankta Biblio por identigi ĝiajn analogajn citaĵojn kaj rapide trovi la serĉatan instruon. Komence, la Alfabetaj Konkordancoj plenumis ĉi tiun esencan bezonon por studi la profetaĵojn. Sed la uzo de komputiloj, post ili, multobligis ilian efikecon. Hodiaŭ, nenio eskapas la artefaritan inteligentecon de specialigita programaro. Tamen, ankoraŭ ne ekzistas, kaj neniam ekzistos, programaro kapabla interpreti la subtilecojn de la mesaĝoj proponitaj de Dio. En ĉi tiu kampo, nur la vivanta homo estas kvalifikita.

La unua leciono, kiun Dio donas al ni, estas sekvi la ordon, laŭ kiu Li organizis la programon de la revelacio de Sia plano de savo, kiu ne finiĝas per la morto de Jesuo Kristo, kiel multaj erare kredis. Kvankam ili estas tre similaj, la du sinsekvaj interligoj planitaj de Dio estas tre malsamaj. En la unua, la popolo de Dio estas kolektita en nacia formo, kiu permesas la organizadon de naciaj ritoj. En la dua, tio jam ne estas la kazo; la popolo estas disigita tra la tero, tial la naciaj ritoj povis finiĝi post la morto de Kristo la Savanto, kio igis ilin senutilaj; la plano de savo estas plenumita kaj la profetaj ombroj malaperas antaŭ la realo. Estas la ĉeso de religiaj ritoj, kiu donas al kristanismo ĝian karakteron de "**libereco**", kiu iritis la judojn, ĵaluzigante la novajn judajn kaj paganajn konvertitojn, laŭ Gal. 2:4: "*Kaj tio estas pro la falsaj fratoj, kiuj ŝtele eniris kaj ŝteliris, por spioni nian **liberecon**, kiun ni havas en Kristo Jesuo, por nin **sklavigi**.*" Tiutempe, la Judoj konkuris kun la nova kristana religia formo, kiu konsistigis vivan riproĉon atestante veran piecon. En nia tempo, la Judoj jam ne havas kialon ĵaluzi la Kristanojn, ĉar iliaj doktrinoj kaj religiaj praktikoj estas evidente "malpiaj" kaj ne de naturo plaĉi al Dio. La Judoj alproksimiĝas al sia statuso, kiun ili opinias supera, pro la nuna ĝeneraligita kristana apostazio. Ĉi tiu speco de kristanismo jam ne allogas ilin; ili prave kondamnas ĝin kaj malestimas ĝin.

En nia tempo, la vokon al Dio faras liaj kristanaj servistoj, al kiuj Jesuo instruis, ke Dio estas ilia vera ĉiela Patro. Sur la tero, estaĵoj suferas pro tio, ke ili ne konas sian biologian patron aŭ sian patrinon. Kiom da vana suferado, kiam ni rigardas la vivon el ĝia vera celo, kiu estas malkovri la ekziston de la vera ĉiela Patro kaj lian oferton de eterna vivo! Por ke la homo realigu ĉi tiun ĉielan prioritaton, Dio igis Moseon skribi en Genezo 2:24: " *Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili fariĝos unu karno .*" Ĉi tiu ordono donita de Dio havas duoblan aplikon, laŭvortan kaj profetan. En la laŭvorta senco, ĝi preparas liajn kreitaĵojn por relativigi la gravecon de la karna familia ligo. Ĉar la misuza alligiteco al la karna familio ofte konsistigos deloga kaptilo, kiu rompas la veran fidon kaj ankaŭ rompas la komprenon de la paro formita kun la edziniĝinta virino, aŭ por virino, la edziniĝinta edzo. La disiĝo ordonita de Dio celas nur antaŭenigi la harmonian komprenon de la nove formita paro. En la profeta senco, ĉi tiu apartigo estas eĉ pli necesa, ĉar en ĉi tiu senco, la familio estas la tradicia religio heredita de judismo aŭ paganismo. La edzo estas Dio en Kristo kaj la edzino estas kolektive la asembleo de la elektitoj, aŭ individue, la elektitoj kiuj faras interligon kun Dio en Kristo. En ĉi tiu spirita apliko, la apartigo de la tradicia heredita vivo estas eĉ pli nepre necesa kaj nemalhavebla.

Kiel la forlasita orfo aŭ la infano sen familio, la kreitaĵo demandas Dion, sian ĉielan Patron: Mia Patro, kiu mi estas?

Kaj en sia Patreca amo, Dio respondas malkaŝante al li la originojn de la tera vivo, el kiu li estas unu el liaj kreitaĵoj. En la unua sceno, en Genezo 1, Dio malkaŝas sian kreon de la tero kaj la ĉielo en ses tagoj kaj sian formadon de la unua homo, Adamo, kaj tiun de Eva formita el li, dum la sesa tago.

Ĉe la fino de la unua 6-a <sup>tago</sup>, Dio estas legitime fieri pri sia tuta kreaĵo, kiun li deklaras " *tre bona* " en Genezo 1:31. Kaj ĝia perfekta kaj pura stato pravigas ĉi tiun aprezon. Li estas des pli fieri, ĉar ĉi tiu perfekta modelo profetas la eĉ pli perfektan modelon, kiun li establos sur la regenerita tero por eterneco. Sed la komparo haltas tie, nur, ĉe ĉi tiu stato de pureco kaj perfekteco, kiu koncernas, en ĉi tiu horo, eĉ la homaron konsistantan el viro kaj virino. Tamen, ĉio, kio ĵus estis kreita, portas simblon signifon ligitan al peko kaj morto, kiu estas ĝia salajro; kaj unue, " **la maro** ", kiu detruos la antaŭdiluvan vivon. La samo validas por "la tero", " **la suno** ", " **la luno** ", kies simbolismo estas ekspluatata de Dio en la lasta libro de sia sankta Biblio, kiu prezentas longan profetaĵon nomatan "Revelacio", laŭ la traduko de la francigita greka vorto "Apokalipso", kiu estis tradicie konservita.

Nur ĉi tiuj unuaj ĉapitroj de la libro Genezo prezentas al ni Dion en lia rolo kiel Kreinto Dio. Kaj por kristano, la risko estas forgesi aŭ ignori la gravecon de ĉi tiu titolo, kiun Dio povas legitime postuli. Estas en ĉi tiu rolo, ke Dio estas la vera Patro de ĉio, kio vivas en la ĉielo kaj sur la tero, kaj en la akvoj de la oceanoj, maroj, riveroj kaj riveretoj.

Vere, Dio estas nek granda nek malgranda, ĉar li estas simple nemezurebla; kaj por ni, kiuj scias, ke niaj komputiloj funkcias laŭ la grandeco donita al la memoro de la uzata elektronika sistemo, ni devas scii, ke la grandeco de lia dia memoro estas senlima. Ankaŭ, la gloro, kiun li donas al si mem, donante

la kialojn por sia sanktigo de la sepa tago, ne povus esti pli pravigita. Jen la vortoj, kiujn li diras en Genezo 2:1 ĝis 3:

“*Tiele finiĝis la ĉielo kaj la tero, kaj ilia tuta **armeo** .*”

Mi rimarkas ĉi tiun kuriozan vorton "militisto", kiun reprezentas ĉi tiu termino " **armeo** ". Kaj estas tute intence, ke Dio uzas ĉi tiun vorton, ĉar li profetas la batalon por la postvivado de ĉio, kio vivos sur la tero post kiam la homo pekos kontraŭ li per malobeo al li. En la ĉielo, la plej grandaj manĝos la plej malgrandajn, kaj estos same tra la tuta tero kaj en la maroj kaj riveroj kaj en la plej malgrandaj riveretoj. Portante unue la frukton de la naturo de la diablo, la plej forta homo senkompatate dispremos la plej malfortan, li ekspluatos lin, sklavigos lin, kaj donos neniun valoron al lia vivo. Kaj per grandaj kunvenoj tiam formiĝos potencaj armeoj, kiuj alfrontos kaj militos unu kontraŭ la alia, mortigante homamasojn, ĝis la lasta milito, kiu konsistigos " **la sesan trumpeton** " prezentitan en Apokalipso 9:13 ĝis 21.

“Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris; **kaj Li ripozis en la sepa tago** de Sia tuta laboro, kiun Li faris.”

Kion Dio diras al ni estas, ke lia kreo finiĝas je la horo, kiam alvenas la vespero de la sepa tago. Kaj ĉi tiu " **sepa tago** " do havos daŭron de " **unu vespero kaj unu mateno** " kiel la ses tagoj, kiuj antaŭas ĝin. Tamen, ĉar li profetas la "sepan jarmilon" de la tutmonda saviga projekto, ĉi tiu formulo ne aperas en la rakonto. Ĉar estas ekde la komenco de la sepa jarmilo, ke komenciĝos la senfina daŭro de eterna vivo por liaj elektitoj. Tiel, la rakonto de ĉi tiu kreo portas nekontesteblan profetan karakteron. Ĉar tre logike, Dio nur konos veran ripozon, kiam liaj malamikoj estos detruitaj, tiuj en la ĉielo same kiel tiuj sur la tero, kaj la diablo restos sola sur la detruita tero dum ĉi tiuj sepaj " **mil jaroj** ", atendante la morton, kiu estos donita al li ĉe la lasta juĝo. Por liaj elektitoj, ĉi tiu programo estas tiel mirinda, ke ili ne povas ne ĝui honoron sur la tero de peko la ripozon profetitan de Dio, kiu estos atingita per la unika venko de Jesuo Kristo.

“ **Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin** , ĉar en ĝi Li ripozis de sia tuta laboro, kiun li kreis farante ĝin.

Ĉi tiu verso ne estu prenita malserioze kiel nur unu formulo inter multaj aliaj, ĉar ĝi elvokas por la unua fojo la temon de " **sanktigo** ", kiun Dio simbolas per la nombro "7", la vorto " *sep* ". Tra la tuta Biblio, ĉi tiu nombro aperas en rekta rilato al li. Kaj por ke vi pli bone komprenu, kion ĉi tiu " **sanktigo** " implicas, jen ekzemplo donita en Eliro 3:5, kie Dio parolas al Moseo en la dezerto: " **Dio diris: Ne alproksimiĝu ĉi tien, deprenu viajn ŝuojn de viaj piedoj, ĉar la loko, kie vi staras, estas sankta tero.** " Ĉi tiu " *lando* " de la dezerto estis " **sankta** " nur momente pro la ĉeesto de Dio sur la loko. Kaj notu preterpase, en ĉi tiu teksto, la originon de la islamanoj demetantaj siajn ŝuojn, kiam ili eniras siajn moskeojn, kvankam Dio ne estas tie. Ĉi tiu religia respekto tamen atestas kontraŭ apostataj kristanoj, kiuj ignoras kaj malestimas la principon de vera dia " **sanktigo** ". Katolikaj, protestantaj kaj adventistaj preĝejoj fariĝis lokoj, kie okazas prezentoj kaj artaj agadoj de danco kaj muziko, altigante mondajn valorojn; precipe por festi la Kristnaskan fablon kaj aliajn festivalojn kiuj gloras la romian inventinton.

Nun, Dio ĝustatempe, kaj laŭ plej solena maniero, memorigos la hebreojn, kiuj forlasis Egiptujon, pri sia " **sanktigo** " de la " **sepa tago** ", kiel la kvara el siaj dek ordonoj, kies originala teksto estas citita en Eliro 20:8 ĝis 11:

*"Memoru la tagon sabatan, por sanktigi ĝin."*

La ordono de Dio al Sia elektita popolo " **memoru** " estas pravigita ĉar nenio en la ĉielo aŭ sur la tero povas identigi la nombron de la tagoj de la semajno, krom se la semajno estas prenita kiel unuo de tempo. La sola maniero memori la Ŝabaton do baziĝas sur la kalkulado de tempo, en kiu la septaga semajno estas prenita kiel unuo. Kaj la juda popolo estas la solaj atestantoj de ĉi tiu dia ordono.

*"Ses tagojn laboru kaj faru ĉiujn viajn taskojn."*

Peko malmoligis la kondiĉojn de homa vivo sur la tero, kies grundo devas esti pene prilaborata por ke la homo eltiru sian nutraĵon el ĝi. Kaj tial Dio donas al la homaro " *ses tagojn* " por plenumi ĉi tiujn aktivajn civilajn taskojn. Ni ne miskomprenu, la kvara ordono ne devigas la devon labori ses tagojn, sed ĝi leĝigas ĉi tiun eblecon. Kaj ĉi tiuj " **ses tagoj** " simbolas kaj profetas la "ses mil jarojn" de la tempo fiksita de Dio por elekti siajn terajn elektitojn. Do, dirante ĉi tiujn aferojn, Dio profetas sian propran programon, kiu konsistas el elekti siajn eternajn elektitojn por 6.000 jaroj.

*"Sed la sepa tago estas sabato de la Eternulo, via Dio; faru en ĝi nenian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bruto, nek la fremdulo, kiu estas en viaj pordegoj."*

Ni konsideru la kuntekston, en kiu Dio parolas tiel. Li alparolas Izraelon, kiun li ĵus faris liberan nacion. Do al la nacio, kiu kolektiĝos malantaŭ ĝiaj limoj kaj la muroj de ĝiaj urboj, Dio ordonas ĉi tiujn aferojn. Por vere konvertita kristano, ĉi tiu dia postulo povas esti aplikita ene de lia posedaĵo, lia hejmo kaj al liaj servistoj; ĉiuj homoj metitaj sub lia aŭtoritato, en lia domo.

*"Ĉar dum ses tagoj la Eternulo faris la ĉielon kaj la teron, la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, kaj ripozis en la sepa tago. Tial la Eternulo benis la sabaton kaj sanktigis ĝin."*

Ĉi tie ni trovas la kaŭzon de la " **sanktigo** " de la " **sepa tago** " fare de Dio en formo analoga al tiu, kiun ni trovis en Genezo 2:2-3.

Ni nun ĉerpu kelkajn lecionojn el ĉi tiu temo. En ĉiuj ĉi tiuj citaĵoj, Dio ne mencias la vorton " *sabato* ", sed nur la " *sepan tagon* ". La vorto " **sabato** " tamen jam estis konata al la hebreoj, ĉar Dio ne donis manaon en la " **sepa tago** " laŭ Eliro 16:26: " *Dum ses tagoj vi kolektu ĝin, sed en la sepa tago, kiu estas la sabato, ne estos.* " Mi revenos al ĉi tiu riĉe profeta instruo. Sed ĉi tiu elekto de Dio indiki sian ripoztagon nur kiel " **sepan tagon** " permesas al li fiksi ĉi tiun ripozon fine de la semajno en la sepa pozicio. Ĝi do estas nek anstataŭigebla nek movebla. Kaj la signalo por la nova komenco de la ordo de dia tempo estis donita per ĉi tiu reteno de la ĉiela manao kreita de Dio, en ĉi tiuj cirkonstancoj de la dezerta vivo de sia popolo Izrael. Ekde ĉi tiu sabato, per kiu Dio plilongigas tiujn, kiuj sinsekvis ekde la unua sepa tago de sia tera Kreo, la sekvaj sabatoj estos sanktigataj de Izrael ĝis la fino de la mondo, tio estas, ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. La fidelaj Judoj kaj Kristanoj observantaj la Ŝabaton fariĝas, por Dio, Liaj



atestantoj pri la ordo de tempo, kiun Li fiksis kaj establis eterne dum la tuta tempo, kiun Liaj elektitoj vivas sur la tero.

La kvara ordono metas la sabatan ordonon sub la simbolismon de la nombro "4", kiu indikas la universalan normon. Ĝia observado estas tiel rememorigita, preter Izrael, al ĉiuj homoj, kiuj vivas sur la tero kreita de Dio. Kaj ĉi tiu universala normo jam estis ligita al la originala " **sanktigo** " **de la unua** " **sepa tago** ", ĉar ĉi tiu " **sanktigo** " estis prezentita al Adamo kaj Eva, la gepatroj de la tuta homaro naskita post ili.

Ĉi tiu pripensado igas min kompreni, ke ĉiu el la unuaj sep el la dek ordonoj de Dio estas metita sub la simbolismon de sia ordnumero. **Tre grave** : Ĉi tiujn ordonojn Dio adresas nur al liaj elektitoj, kiuj estas elektitaj ĉar ili deziras plaĉi al li; sciante, ke ĉiuj liaj malpermesoj aŭ devoj estas malobeitaj aŭ ignorataj de la homaj teraj ribelantoj.

La unua indikas unuecon en Dio

*" Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco; ne havu aliajn diojn antaŭ Mi. "*

Aliaj dioj ne ekzistas, tamen, sub inspiro de demonoj, homoj kredas je la ekzisto de la diaĵoj, kiujn ili inventis kaj kiujn ili faras sia devo servi, laŭ diversaj manieroj. Ĉi tiu konduto senigas Dion de la gloro, je kiu li sole meritas, estante la sola vera Dio, kreinto de ĉio, kio estas aŭ vivas. La elektitoj tial distingos sin de ribelemaj pekuloj per tio, ke ili ne iritas Dion per ĉi tiuj idolkultaj praktikoj.

La dua indikas neperfektecon . Kaj ĉi tiu ordono tiom malplaĉas al la diablo, ke li inspiris la romian papecon decidi forigi ĝin el sia versio de la Dekalogo, aldonante homan ordonon konservi la tutan nombron de dek.

*" Ne faru al vi skulptaĵon, nek ian figuron de io, kio estas en la ĉielo supre, aŭ kio estas sur la tero malsupre, aŭ kio estas en la akvo sub la tero. Ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu ilin; ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio ĵaluza, kiu punas la malbonagojn de la patroj sur la idoj ĝis la tria kaj kvara generacioj de tiuj, kiuj Min malamas, kaj kiu faras kompaton al miloj da homoj, kiuj Min amas kaj plenumas Miajn ordonojn . "* La teksto substrekita per grasa skribo sole klarigas la abomenon de la diablo; liaj homaj servistoj ofte ne konscias pri la trompo. Malfeliĉaj katolikaj sekvantoj! Kiel oni povas plenumi ordonon, kiu estis subpremita, kaj tial ignorita?

La tria indikas perfektecon

*" Ne uzu la nomon de la Eternulo, via Dio, vane; ĉar la Eternulo ne lasos senpuna tiun, kiu uzu Lian nomon vane. "*

Ĉi tiu ordono sole kondamnas ĉiujn falsajn religiajn asertojn de la tuta homaro, sed ĉefe, unue, tiujn religiojn legitimitajn de Dio, kiujn ĝi malakceptas pro ilia apostazio; kaj inter tiu nombro estas la judoj, la apostataj kristanoj, katolikoj, protestantoj kaj adventistoj, sen forgesi la anglikanojn kaj la ortodoksulojn. Kiun mi forgesis? Estas pli simple diri ĉian institucian monoteismon. Ĉar ĉi tiu tria ordono sisteme kondamnas la malobeon de la dua kaj kvara ordonoj, kiuj preskribas ordonojn, kies apliko dependas ne de la naturo de la homo, sed nur de lia volo, tio estas, de lia libera elekto.

Fakte, kion signifas " **vane preni la nomon de Dio** "? Vana estas falsa aŭ senutila. Tial, kiam ajn homo imputas al la Kreinto Dio ion falsan aŭ senutilan, li

kulpas pri malobeo de ĉi tiu tria ordono, tiel mallonga, ke ĝi povas esti, sed tute erare, subtaksata de homoj. Tamen, ĝi sole donas sencon al ĉi tiuj vortoj diritaj de la apostolo Jakobo; en lia epistolo, en Jakobo 2:10: " *Ĉar kiu observas la tutan leĝon, sed ofendas en unu punkto, li fariĝas kulpa pri ĉio.* " Kaj el la dek ordonoj, la ĉefaj estas la unuaj kvar, ĉar ili koncernas la devojn de la homo al Dio, ilia Patro, ilia Kreinto, sed ankaŭ al ilia nekoruptebla Juĝisto.

La tria pozicio de ĉi tiu ordono do kondamnas, unue, la malobeon de la 1-a kaj 2-a ordonoj. La sabata ordono ne estas inkludita en ĉi tiu unua kondamno, pro ĝia malobeo escepte tolerata de Dio flanke de la elektitoj dum la Protestanta Reformacio, inter la 16-a kaj 19-a jarcentoj. Apokalipso 2:24-25 konfirmas ĉi tiun momentan benitan statuson: " *Al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: **Mi ne metas alian ŝarĝon sur vin; nur tenu tion, kion vi havas, ĝis mi venos.*** " La situacio ŝanĝiĝis en 1843 per la apliko de la anticipita dia dekreto, profetita en Dan 8:14, kies vera traduko estas: " *Ĝis du mil tricent vespero kaj mateno, kaj sankteco estos pravigita.* " Dio tiel fiksas la daton 1843 atingitan antaŭ la fino de ĉi tiu daŭro de 2300 jaroj, por indiki, ke ekde ĉi tiu dato, nur tiuj, kiujn li difinas per la vorto " **sankteco** ", povos profiti de la " **eterna justeco** " gajnita de Jesuo Kristo laŭ Daniel 9:24. " **Sankteco** " koncernas plurajn aferojn: la Ŝabaton, la verajn elektitojn, profetan veron, la leĝon de Moseo, kaj la " **ĉiamdaŭran** " ĉielan pastraron de Jesuo Kristo. Kaj ni trovas en adventistaj spertoj, ĉiujn ĉi tiujn aferojn, inter 1843 kaj 1873, la dato kiam la Sepa-taga Adventismo engaĝiĝas en universala misio. La konsekvenco de ĉi tiu pridubado de la protestanta statuso en 1843, igos tiujn, kiuj ne eniras la normon de " **sankteco** " postulata de Dio, kulpaj pri malobeo siavice de la "tria ordono" de Dio. En sia false religia vivo, ili tiam uzos " *la nomon de Dio vane* ".

La kvara ordono memorigas pri la respekto de la sepa-taga ripozo, kiu konsistigas, laŭ sia naturo, " **la sigelon de la vivanta Dio** " citita en Apokalipso 7:2: " *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan **la sigelon de la vivanta Dio**. Kaj li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, kaj diris: **Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos sur iliajn fruntojn la servistojn de nia Dio.*** " La esprimo " **de la oriento** " portas plurajn mesaĝojn kaj eĉ paradoksan mesaĝon, ĉar la tera areo koncernata de la reveno de la Ŝabato estas la usona Okcidento kontraŭ la oriento de la " **leviĝanta suno** ". Du klarigoj eblas: 1- " *La leviĝanta suno* " memorigas pri la orientiĝo de Izrael, kie la Ŝabato estis instruita al la Judoj. 2- La orienta orientiĝo celas Francion, kie religia despotismo estis venkita de revolucia ateismo. Sed ĉi tiu mesaĝo anoncas la kreskon de profeta lumo, kiu permesos al ni pli bone kompreni la volon de Dio skribitan en la Sankta Biblio. Krome, " **la leviĝanta suno** " profetas Kriston, en Luko 1:78. En ĉi tiu mesaĝo, Dio malkaŝas al ni la kaŭzon de la longa periodo de religia paco, de kiu nia okcidenta kristana homaro profitis, kaj iom antaŭe, 1843 ĝis 2022, kie la 24-an de februaro komenciĝis la ukraina milito en Orienta Eŭropo, ĉar en ĉi tiu milito la rusa ortodoksa religio fariĝas malamiko de la tiel nomata "kristana" katolika kaj iom protestanta Eŭropo, en la Nordo. Ĉi tiu religia paco devis favori la vastiĝon de la mesaĝo portata de la Sepa-taga Adventista Eklezio. La oficiala institucio estante "

**elvomita** " laŭ Apokalipso 3:16 de Jesuo Kristo, en 1994, la laboro daŭras per la Sepa-tagaj Adventistoj devigitaj al malkonsento. Ili estas tiuj, kiuj fariĝis la deponantoj de la diaj orakoloj. Jen la teksto de la sankta ripozo de la sepa tago jam prezentita en ĉi tiu mesaĝo:

Memoru la tagon sabatan, ke vi ĝin **sanktigu** . Dum ses tagoj laboru kaj faru ĉiujn viajn taskojn. Sed la sepa tago estas sabato de la Eternulo, via Dio; faru en ĝi nenian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bruto, nek la fremdulo, kiu estas en viaj pordegoj; ĉar dum ses tagoj la Eternulo faris la ĉielon kaj la teron, la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, kaj ripozis en la sepa tago; tial la Eternulo benis la tagon sabatan kaj **sanktigis ĝin** .

La terminoj "**sanktigi**" kaj "**sanktigita**" aperas komence kaj fine de ĉi tiu ordono, kiu fiksas kaj difinas la formon de ĝia "**sanktigo**", kiu postulas efektivigon kaj ne nur teorion rekonon.

La kvina aludas al homo ; la numero 5 estas la simbolo de homo kun kvin sentoj, kaj kvin fingroj etendiĝantaj el liaj manoj kaj piedoj. Kaj ĉi tiu ordono malfermas la vojon al la dua ordono citita de Jesuo: "*Amu vian proksimulon kiel vin mem* ." Kaj kiu estas lia unua proksimulo? Liaj fizikaj gepatroj indikitaj en ĉi tiu 5-a <sup>ordono</sup> .

*" Respektu vian patron kaj vian patrinon, por ke viaj tagoj longe daŭru sur la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi. "*

La ordono de Dio ne estas ami sian patron kaj patrinon, sed honori ilin. Dio scias, ke amo ne povas esti ordonata kaj ke la infano ne elektas siajn gepatrojn, kiujn generado trudas al li. La verbo "honori" estas do prudente elektita de li. Ĉar se la homo estas libera ami siajn gepatrojn aŭ ne, restas, ke li havas la devon honori ilin pro la sola kialo, ke ili lin kreskigis, nutris, vestis kaj edukis; tio kun pli aŭ malpli da malfacilaĵo kaj sufero. Gepatroj estas vere nur la instrumentoj uzataj de Dio por generi kaj naskigi novajn kreitaĵojn, el kiuj li povas elekti siajn elektitojn. Por Dio, honori niajn gepatrojn estas devo, kiu baziĝas sur la simpla signo de rekono, kiu ŝuldiĝas al ili. La familia ligo devas iam rompiĝi, kiam la viro prenas virinon kiel sian edzinon, aŭ la virino prenas viron kiel sian edzon, sed ilia devo honori siajn gepatrojn restas ĝis ilia morto.

En ĉi tiu ordono, Dio specifas, ke estas Li, kiu "**donas** al ĉiu persono **la teron** , en kiu li loĝas". Se homoj konsiderus ĉi tiun klarigon, ili jam ne plu militus por preni la najbaran aŭ malproksiman landon. Kaj mi notas ĉi tie kulpon faritan kontraŭ la vera Dio fare de la roma papeco, kiu "**distribuas terojn kiel rekompencojn**". *al tiuj, kiuj agnoskas ĝin* " laŭ Dan. 11:39, asertante fari tion en la nomo de Dio.

La aliaj kvin ordonoj avertas homojn kontraŭ iliaj naturaj difektoj; difektoj de karaktero kaj konduto, kontraŭ kiuj ili devas batali, venki kaj forlasi ilin.

La sesa kondamnas la abomenan krimon

" *Ne mortigu* —" Ĉi tiu traduko estas malvera kaj misgvidas multajn homojn tra la tuta mondo. La hebrea verbo uzata en la originala teksto signifas fari murdon, aŭ atencon; kio estas tre malsama. Dio ne povas malpermesi mortigon kaj samtempe ordoni la ŝtonmortigon de kulpaj ribelemaj homoj kaj malamikoj de sia popolo en milito. Tial li diris: "**Ne mortigu** ." Kion Dio kondamnas estas kiel la murdo de Abel, mortigita de lia frato Kain pro malamo

kaj ĵaluzo. Per ĉi tiu ordono, Dio kondamnas ĉiujn falsajn religiajn kondamnojn, kiuj murdis liajn profetojn kaj sian elektitan popolon tra ĉiuj tempoj en la malnova kaj nova interligoj. Li ankaŭ kondamnas murdojn faritajn por konfiski la posedaĵojn de la viktimoj.

La sepa kondamnas adulton

" Ne *adultu* "

Kiel ĝia nomo sugestas, " **adultero** " estas peko farita de viro en "plenaĝeco", tio estas, en la aĝo kiam li plene portas sian respondecon al Dio. La vorto " **adultero** " rilatas al la malfideleco de viro al sia edzino por alia virino, aŭ inverse, tiu de virino al sia edzo por alia viro. Nuntempe, adultoj estas tiel oftaj, ke anstataŭ geedziĝi, paroj vivas kune tiel longe kiel ili povas toleri aŭ aprezi unu la alian. Ĉi tiu frukto de moderneco estas simple la sekvo de socia vivo tute fortranĉita de Dio kaj liaj instruoj. Kaj ĉi tiu frukto estas fundamente tiu de la egoismo, kiu karakterizas modernajn homojn de ambaŭ seksoj. Ĝi estas ankaŭ la frukto de homoj, kiuj jam ne scias ami, krom egoisme. Sed la problemo ne estas la malapero de geedzeco, kiu havas neniun veran valoron por Dio, sed tiu de fideleco.

Kial Dio kondamnas " **adulteron** "? Ĉar ĝi ĉiam kaŭzas suferon al la persono, kiu estas la viktimo, ne al la kriminto. Kaj Dio havas bonan kialon kondamni ĉi tiun praktikon de " **adultero** ", ĉar li estas ĝia unua viktimo. Kion li amas kaj aprobas estas la absoluta malo de " **adultero** ", nome, " **fideleco** ", **kaj nur tiuj, kiuj kapablas vivi en ĉi tiu " fideleco " tra la tuta eterneco** , povas eniri en lian eternan planon . Tia postulo postulas la testadon de ĉiuj liaj elektitoj; ĉar ili devas meriti kaj esti juĝitaj indaj profiti de " **justeco** ". **eterna** " de Kristo, kiu permesas aliron al " **eterna vivo** ". Ekzistas do karna " **adultero** " kaj spirita " **adultero** ". Se la unua igas homan viktimon suferi, la dua fermas ĉian esperon pri savo kaj sekve, la ribelema kredanto produktas kiel frukton religian vivon, kiu " *vane prenas la nomon de Dio* ", la temon de la tria ordono. La simbola signifo de la nombroj ĉesas ĉe ĉi tiu sepa ordono, kiu tiel ligas la temon de " **adultero** " kun tiu de " **sanktigo** ", kiu estas ĝia **absoluta malo** . Per ĉi tiu rimedo, Dio malkaŝas al ni kiom multe li tenas " **fidelecon** " kiel signon de sia vera " **sanktigo** " de siaj elektitoj. Kaj ĉi tiu postulata " **fideleco** " prilumas la signifon de ĉi tiu " **sanktigo** " citita en Hebreoj 12:4: " *Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj sanktecon, sen kiu neniuj vidos la Sinjoron* . "

La oka ordono kondamnas ŝtelon

" Ne *ŝtelu* . "

La Dio de amo kaj justeco povas nur kondamni ŝtelon, kiu kaŭzas suferon en la persono, kiu estas ĝia viktimo. Dio tiel sanktigas la rajton je proprieto. Sur ĉi tiu tero, la posedaĵoj de ĉiu estas aviditaj kaj foje ŝtelitaj. Dio ankaŭ estas viktimo de ŝtelo kiam homoj postulas lian benon, kiun li ne donis. Kaj pri ĉi tiu temo denove, ĉiuj religiaj organizoj malakceptitaj de li ŝtelas kaj distordas lian aŭtoritaton kaj personecon.

La naŭa kondamnas malveran ateston

" Ne *parolu malveran ateston kontraŭ via proksimulo* . "

Se Dio donas ĉi tiun ordonon al siaj elektitoj, estas por ke iliaj faroj distingu ilin de la pekemaj homoj karakterizitaj per " **malvera atesto** ". Izebel, la

fremda virino edziniĝinta de reĝo Aĥab, provizas ekzemplon de ĉi tiu abomena praktiko, havante " **du falsajn atestantojn** " atestantaj pri la kondamno kaj ekzekuto de Nabot, la posedanto de vitejo, kiun ŝi volis oferti al sia reĝa edzo, laŭ 1 Reĝoj 21:7 ĝis 16. Kaj ĉi tie denove, Dio estas la unua viktimo de la falsaj religiaj atestoj portataj de falsaj kristanaj eklezioj.

La deka kondamnas avidecon

*" Ne deziru la domon de via proksimulo; ne deziru la edzinon de via proksimulo, nek lian sklavon, nek lian sklavinon, nek lian bovon, nek lian azenon, nek ion, kio apartenas al via proksimulo. "*

Ĉi tiu lasta ordono malkaŝas la kaŭzon, kiu kondukas al malobeo de la antaŭaj ordonoj. Tiel, legante malantaŭen, " **avideco** " kondukas al la " **malvera atestanto** " uzata de Izebelo por " **ŝteli** " la vinberejon de Nabot, kiu estos murdita por akiri ĝin. Aŭ, ĉi tiu " **avideco** " povas konduki al " **adultero** " kaj la " **murdo** " de la legitima edzo, kiel faris reĝo Davido, kiam li avidis Batŝeban, la edzinon de la militisto Ĥurija, la Ketido. Kaj unue, Kain mortigis sian fraton Habelon, ĉar li " **avidis** " lian benon de Dio. En la kristana epoko, la papa reĝimo " **avidis** " la " **ĉiaman** " ĉielan propetan rolon de Jesuo Kristo kaj " **ŝtelis** " ĝin de li, laŭ Dan 8:11: " *Ŝi altigis sin eĉ ĝis la estro de la armeo, kaj forprenis de li la oferon... " eterna* , kaj renversis la lokon de sia sanktejo . En Jesuo Kristo, Dio estis do viktimo de la romia " **volupto** "; kaj en YaHWÉH li estis viktimo de la falsa romia papa atesto, kiu kuraĝis modifi la originalajn vortojn de la hebrea teksto de siaj dek ordonoj, reduktante la originalan tekston al mallongaj frazoj, forigante la gravan duan ordonon kaj kreante ordonon pri geedzeco por konservi la nombron de dek. Krome, la vorto " *sepa tago* " de la kvara ordono fariĝas en sia versio, la "tago de la Sinjoro", kiun ĝi intertempe atribuis al la resto de la unua tago dediĉita al la adorado de la "nevenkita suno", la dio heredita de la pagana romia paganismo, tio, per oficiala dekreto ordonita de la imperiestro Konstantino la 1-a la <sup>Granda</sup> la 7-an de marto 321.

Ĉi tiuj ŝanĝoj malkaŝas la fian statuson de la papa katolika eklezio, sed ankaŭ la fian statuson de protestantismo, kiu falis en apostazion jam en 1843 pro sia historia romkatolika heredaĵo, kies nuna "dimanĉa" ripoztago estas la malkaŝa marko kaj eterna diabla atesto. Kaj en la longa listo de avidantoj, estis ĉe la kapo la unua anĝelo kreita de Dio, kiu avidis, por si mem, la honorojn kaj rajtojn, kiuj apartenas nur al Dio.

Kredo plaĉa al Dio supozeble konformas al la normo difinita en la originala hebrea teksto, pli-malpli perfidita kaj distordita de la proponitaj bibliaj tradukoj. Tio estas, la kvalito de kredo, kiun tiuj mensogoj povas produkti! Kaj tiu ĉi temo kondukas min al la problemo de tutmonda varmiĝo, kiun homoj izolitaj de Dio nuntempe atribuas al la poluado kreita de la moderna vivo. Senkonscie, ili atribuas al si potencon, kiun ili ne havas kaj kiun Dio sole posedas. Kaj tiu ĉi pozicio nur malkaŝas la malestimon por la atesto donita de Jesuo Kristo, kiu, antaŭ siaj atestantoj, siaj dek du apostoloj, tuj trankviligis perfortan ŝtormon, kiu minacis renversi la boaton, en kiu ili estis sur la Maro de Galileo. Ni legu ĉi tiun ateston cititan en Mateo 8:26: " *Li diris al ili: Kial vi estas timemaj, ho malgrandfiduloj ? Tiam li leviĝis kaj admonis la ventojn kaj la maron; kaj fariĝis granda sereneco.* Kian valoron havas la fido de kristanoj hodiaŭ, kiuj ne



konsideras ĉi tiun ateston, en kiu Jesuo Kristo pruvis sian dian potencon, per kiu li submetas la homaron al varmo, malvarmo, ventoj, pluvo kaj fortaj ekventoj, eĉ al tornadoj kaj cunamoj, sen forgesi vulkanajn erupciojn; mallonge, ĉion, kion en Dio, la kreinto, li kreis kaj povas realigi iam ajn, ie ajn sur la tero?"

Estas tempo reveni nun al ĉi tiu temo de " **manao** ", ĉar la leciono, kiun ĝi portas, estas rivelita en ĉi tiu dia kreo de la unua ĉiela manao, en Eliro 16. Ni legas en verso 12:

*" Mi aŭdis la murmuradon de la Izraelidoj; diru al ili: Vespere vi manĝos viandon, kaj matene vi satiĝos per pano; kaj vi scios, ke Mi estas la Eternulo, via Dio. "*

Jam en ĉi tiu mesaĝo " **la viando** " reprezentas la malnovan interligon celebratan inter la du vesperoj per " **la eterna ofero** " de ŝafido. Matene, tio estas ĉe la leviĝo de la suno de justeco, kiam Jesuo Kristo enkarniĝos, la manĝaĵo fariĝas la manao aŭ la pano de vivo, simbola bildo de la korpo de Kristo oferata simbole kiel manĝaĵo laŭ ĝia ordo establita en la ceremonio de la Sankta Vespermanĝo, laŭ Mat. 26:26: " **Kaj dum ili manĝis, Jesuo prenis panon , kaj doninte dankon, li rompis ĝin kaj donis ĝin al la disĉiploj, dirante: Prenu, manĝu; ĉi tio estas mia korpo .** " La Vespermanĝo profetas la planon de savo provizita de Dio. Kiel pano, la korpo de Kristo devas esti rompita aŭ rompita per morto, por ke lia spirito de vivo estu dividita de ĉiuj liaj elaĉetitaj elektitoj por nutri ilin per sia fido kaj sia amo. Ve! Ĉi tiu sublima ceremonio estas konsiderata de amasoj da falsaj kristanoj kiel magia religia rito. Dum Jesuo nur donas lecionon per ĝi, kiu esprimas tion, kion li atendas de siaj elektitoj. Ĉar la elekto estas lasita al ĉiu: " **manĝi mian korpon** " aŭ ne, la elekto estas via.

El ĉi tiu leciono estas klare, ke la spirita situacio de la falsaj Judoj de la malnova interligo kaj tiu de la falsaj kristanoj de la nova interligo estas identaj. La sola afero, kiu markas ilian diferencon, estas ke la unuaj servas Dion malbone, antaŭ la elaĉeta morto de Jesuo Kristo, dum la duaj servas lin malbone, post la morto de la Mesio Jesuo konfirmita per la atesto de la apostoloj kaj la historia atesto notita de la historiistoj de la koncernaj periodoj. Simile, en ambaŭ interligoj Dio elektas siajn elektitojn por ilia fidela atestanto de sia rivelita vero.

En Apokalipso 10:8-10, Jesuo igas Johanon sperti la antaŭĝojon pri mia sperto de profeta deĉifrado. Ĉar mi manĝas la korpon de Kristo en la formo de liaj profetaj revelacioj, inspirita de lia dia Spirito ekde 1980. La lasta formo de mia deĉifrado, kiu estis prezentita al Adventistoj en 1991, nomiĝis: " **La Revelacio de la Sepa Horo** ". Kaj ekde 2020 Dio inspiris min per ĉi tiuj mesaĝoj, kiuj konsistigas " **la spiritan manaon de la lastaj Adventistaj migrantoj** ". Kio ligas ĉi tiujn du historiajn bibliajn referencojn pri la dia " **ĉiela manao** " estas la vorto " **mielo** ", kiun la Spirito atribuas al la " **manao de la dezerto** " kaj al la " **volvlibro** " de lia Apokalipso. " **Mielo** " aŭ " **la gusto de mielo** " simbolas la ekstreman dolĉecon, tio estas, la agrablan senton de la homa spirito nutrata spirite kaj karne de Dio; tio estas por la agrabla parto de la mesaĝo. Johano poste diras al ni en verso 9: " **Mi prenis la libron el la mano de la anĝelo kaj formanĝis ĝin, kaj ĝi estis en mia buŝo dolĉa kiel mielo; sed kiam mi ĝin formanĝis, mia ventro maldolĉiĝis .** " Indas rimarki, ke en sia zorgo kaj amo por sia profeto, Jesuo renversas la signifon de la anonco, kiun li adresas al Johano, kaj per li, al mi. Li

unue anoncas la amarecon de la internaĵoj kaj nur poste la guston de mielo. Farante tion, Jesuo atestas, ke li konas la finon de aferoj antaŭ ol ili eĉ komenciĝas. La paradokso de ĉi tiu verso profetas la neimageblan seniluziiĝon kaŭzitan al mi de la konduto de miaj Sepa- tagaj Adventistaj fratoj, kiujn la dia lumo lasis ĝenerale " **malvarmaj** " kaj nur foje " **varmaj** ". La fina malakcepto konfirmita per mia oficiala maldungo en novembro 1991 ĉesigis aŭtentajn stomakdolorojn kaŭzitajn en mi de la situacio de malestimo aŭ indiferenteco por la lumo prezentita inter 1982 kaj 1991. Sed " **la amareco de la internaĵoj** " povas ankaŭ profeti la tempon de la granda kaj terura Tria Mondmilito sekvata de la sperto de la fina universala provo de fido profetita de Dio. Ĉe la fino de ĉi tiu provo, la elektitoj, kiuj restis fidelaj al la sankta Ŝabato, estos minacitaj per morto de la ribeluloj, kiuj trudos al ili per dekreto la respekton de la romia dimanĉa ripozo; tio, en la fina stadio de ekstrema malmoliĝo kaŭzita de la iritiĝo provokita de la " **sep** " **lastaj plagoj de la kolero de Dio** " kiuj trafas la vere kulpajn homojn.

La unua leciono de Levido 16 estas donita en versoj 17-20:

“Tiel faris la Izraelidoj, kaj unu kolektis pli, unu malpli. Kaj ili mezuris per la omero; kiu kolektis pli, ne havis superflue, kaj kiu kolektis malpli, ne havis mankon. Ĉiu kolektis sufiĉe por sia manĝaĵo. Moseo diris al ili: Neniu lasu iom el ĝi ĝis la mateno. Ili ne aŭskultis Moseon; kaj iu lasis iom ĝis la mateno; kaj vermoj eniris en ĝin, kaj ĝi malbonodoriĝis. Kaj Moseo koleris kontraŭ ili.”

Laŭ ĉi tiu verso, homoj manifestas la elekton konservi la manĝaĵon de la manao por la sekva tago, ĉar ili rifuzas, en natura ribelema reago, resti tute dependaj de Dio. Ĉi tiu elekto indikas ribeleman sintenon kaj totalan mankon de savanta fido. Ĉi tiu konduto profetas tiun de ĉiuj ribelemaj homoj en la historio de la tero, inkluzive de tiuj de la Sepa-taga Adventista Eklezio en la tempo kiam Dio testis ilian fidon inter 1991 kaj 1994; en Francio, en Valence-sur-Rhône, kaj ankaŭ por la adventista komunumo de Maŭricio kie viro ricevis mian novan " *ateston pri Jesuo* ". En la tempo kiam Jesuo ofertis al li " *novan manaon*", la oficiala eklezio elektis nutri sin spirite per sia provizo de instruoj hereditaj de siaj pioniroj. Ĝi tial reproduktas tion, kio kolerigis Moseon kaj sekve, Dion mem. Sed antaŭ Adventismo, la ribelemaj judoj faris la samon, kaj katolikoj kaj protestantoj imitis ilin en sia tempo. Por instrui al la elektitoj fidi nur al Li ĉiutage, tio estas, resti tute dependaj de Li, Dio ne permesis, ke la manao estu konservita ĝis la sekva tago, sed nur dum la unuaj kvin tagoj. En ĉi tiu leciono, Dio diras al homoj: "Kredo ne estas teorio, sed konstanta, konkreta rilato kun Mi, kiu devas esti renovigata kaj konfirmita ĉiutage, ĝis la fino de la mondo."

La dua leciono estas donita en versoj 22 ĝis 26:

“ *En la sesa tago ili kolektis duoblan kvanton da manĝaĵo, du omeroj por ĉiu homo. Kaj ĉiuj estroj de la komunumo venis kaj raportis ĝin al Moseo. Kaj Moseo diris al ili: Jen kion ordonis la Eternulo: Morgaŭ estas sabato de ripozo, sankta al la Eternulo; tion, kion vi devas boli, boligu, kaj tion, kion vi devas boli, boligu, kaj tion, kio restis, konservu ĝis la mateno. Kaj ili lasis ĝin ĝis la mateno, kiel ordonis Moseo; kaj ĝi ne malbonodoris, kaj vermoj ne aperis en ĝi. Moseo diris: Manĝu ĝin hodiaŭ, ĉar ĝi estas sabato ; hodiaŭ vi ne trovos ĝin sur la kampo. Dum ses tagoj kolektu ĝin, sed en la sepa tago, estas sabato, ĝi ne estos.* ”

Ĉi tiu leciono koncernas la "**sepa-tagan Ŝabaton**" , kiu profetas la "**sepan** jarmilon", dum kiu la elektitoj vivos en la ĉiela regno de Dio. La ĉiela korpo de la elektitoj jam ne dependos de nutraĵo por vivo. Tial manao ne estas donita de Dio en la mateno de la "**sepa tago**". Tamen, vivo, kiu eniris la eternecon, estos nutrata de " spirita **manao** " donita de Dio al siaj lastaj adventistaj elektitoj, kiuj restis fidelaj al la sankta Ŝabato de Dio ĝis la reveno de Jesuo fine de la sesa jarmilo. En verso 26, la lasta verso, la ses tagoj simbolas la ses mil jarojn, dum kiuj la elektitoj vivas sur la tero. Poste, en la "**sepa tago**", la nutraĵo ricevita dum la ses mil jaroj permesas al la elektitoj eniri la ĉielan eternecon kun Jesuo Kristo.

La tempo de la unuaj ses tagoj estas metita sub la signo de ĉi tiuj vortoj de la preĝo instruita de Jesuo en Mateo 6:11: "*Donu al ni hodiaŭ nian ĉiutagan panon*"; peto, kiu devas esti renovigata ĉiutage, ĉar la elektito konscias pri sia plena dependeco de Dio ĉiutage de sia vivo sur la tero.

Same kiel Dio ne donas manaoon en la Sabato, la Hebreoj kaj Sepa-Tagaj Adventistoj preparas sian sabatan manĝaĵon en la antaŭvespero de la sepa tago, tiel respektante la ordonon de Dio ne fari ian ajn laboron skribitan en Levido 23:3: "*Dum ses tagoj oni laboru; sed la sepa tago estas Sabato de ripozo, sankta kunveno; faru nenian laboron en ĝi : ĝi estas la Sabato de JHWÉH en ĉiuj viaj loĝejoj*."

Tiu dia malpermeso celis komprenigi al liaj elektitoj, ke la sabato profetis la novan kondiĉon de ilia ĉiela vivo planita por la "**sepa** jarmilo". La nuna homa laboro estas trudita de la kondiĉo establita de peko. Enirante la eternecon, tiu karna sklaveco ĉesas, anstataŭigita de vera ripozo spertita en nekoruptebla ĉiela korpo liberigita de ĉiuj antaŭaj teraj limoj.

La leciono donita de Dio estas do tre klara: la eterneco donita en la nomo de la justeco de Jesuo Kristo estas gajnita kaj meritata en niaj nunaj vivkondiĉoj. La oferto de la graco de Kristo ne daŭros eterne; ĝi definitive finiĝos en la jaro 2029. Graco ne savas pekon, sed ĝi savas de peko kaj morto, kio estas ĝia salajro. Ĉi tiuj vortoj diritaj de Johano en 1 Johano klare esprimas kion Dio postulas de tiuj, kiujn li savas; 2:3-6: "*Per ĉi tio ni scias, ke ni konas lin: se ni observas liajn ordonojn.*" Kiu diras: **Mi lin konas, kaj ne observas liajn ordonojn, tiu estas mensoganto** , kaj la vero ne estas en li. Sed kiu observas lian vorton, en tiu vere perfektigas la amo de Dio. Per ĉi tio ni scias, ke ni estas en li. Kiu diras, ke li restas en li, tiu mem ankaŭ devas iri, kiel li iris .'; 3:3: ' Ĉiu, kiu havas ĉi tiun esperon en li, sin purigas, kiel li estas pura .'; 3:6: ' Kiu restas en li, ne pekas. Kiu pekas, li ne vidis lin nek konis lin .'; 3:7-8: ' Infanetoj, neniu vin trompu. Kiu faras justecon, tiu estas justa, kiel li estas justa. Kiu pekas, tiu estas el la diablo; ĉar la diablo pekas de la komenco. Por tio la Filo de Dio aperis, por ke li detruu la farojn de la diablo .'

Dio certe donas grandan gravecon al la simbola mesaĝo de ĉi tiuj "**kvar vivantaj estaĵoj**", ĉar li prezentas ĝin al la elaĉetitoj de la du interligoj, kiujn li starigis sinsekve en Jeĥezkel 1 kaj Apokalipso 4, 5 kaj 6. Ke ĉi tiu mesaĝo estas simbola, pri tio ne estas dubo, sed homoj eraras subtaksante la gravecon de la simboloj uzataj en la Sankta Biblio, ĉar ili reprezentas la universalan lingvon uzatan de Dio. La mesaĝo bazita sur la bildo estas havebla al ĉiuj homoj, kiujn Dio apartigis, trudante al ili malsamajn parolatajn lingvojn. La vortoj de la simboloj povas do esti tradukitaj en ajnan ekzistantan lingvon, konservante sian originan signifon.

La simbolo de la "**kvar vivantaj estaĵoj**" estas prezentita de Dio al la profeto Ezekiel, kaptito en Ĥaldeujo, en la tempo kiam Izrael estis detruota kiel libera kaj sendependa nacio post la tria interveno de la reĝo Nebukadnecar, kiu estis okazonta en -586 en la "**dekunua jaro**" de la regado de la reĝo Cidkija. La dato de la vizio estas donita al Ezekiel precize per ĉi tiu teksto el Ezekiel 1:1-2:

Verso 1: "*En la trideka jaro, en la kvara monato, en la kvina tago de la monato, kiam mi estis inter la elpelitoj ĉe la rivero Kebar, malfermiĝis la ĉielo, kaj mi vidis viziojn de Dio.*"

Verso 2: "*En la kvina tago de la monato, tio estas en la kvina jaro de la kaptiteco de la reĝo Jehojaĥin, ...*"

Ĉi tiu dua precizeco permesas al ni dati la vizion al la "**kvina tago de la kvara monato**" de la jaro -592, tio estas "**kvina jarojn**" post la deportado de "**reĝo Jehojaĥin**", kiu okazis en -597; tio kiel la dua deportado de Izrael post tiu de -605, en kiu Daniel kaj liaj kunuloj estis forkondukitaj al Babilono sub la regado de reĝo "**Jehojakim**".

Mi tial rimarkas analogecon inter ĉi tiu sperto de Ezekiel kaj mia profeta ministerio, kiu estis plenumita en la tempo, kiam la eklezio oficiale benita de Dio ekde 1873, estis perdonta sian benon estante "**elvomita**" de li, en Jesuo Kristo, inter 1991 kaj 1994. La komparo de niaj du ministerioj estas pravigita per la fakto, ke la "**kvar vivantaj estaĵoj**" aparte koncernis nin; lin, per ricevado de la vizio; min, per malkaŝado de la klarigo de ilia signifo en la studo de la vizio "Apokalipso", francigita greka vorto, kiu signifas "Revelacio" kaj indikas la "Revelacion" ricevitan en vizio de la apostolo Johano. Nun, portante la nomon Revelacio, ĉi tiu vizio konstruita sur simboloj nur alprenas signifon kiam ĝi estas komprenata kaj deĉifrita. Ezekiel kaj mi, ni tial dividis la tempon de la fino de aprobo de la tendaro, kiun Dio tenis por si, farante lin la deponanto de siaj orakoloj.

Ni devas konscii pri la grandega privilegio, kiun ni havas vivi la finon de aferoj kaj ne ilian komencon, kiel estas skribite en Koheleto 7:8: "*ĉar la fino de io estas pli bona ol ĝia komenco*." Salomono ankaŭ diras al ni, en Koheleto 1:9: "*Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio estas nova sub la suno*." Per ĉi tiu ŝlosilo, Dio preparas nin por ekspluati la principon de la analogeco de fido, kiu baziĝas ĝuste sur la ripetado de identaj aŭ tre similaj spertoj, dum la tempo de la du diaj interligoj kaj antaŭ ili, ekde Adamo kaj Eva.

Tiel, en ambaŭ kazoj, Dio intervenas kaj donas sian lumon al tri viroj, kiujn li juĝas indaj ricevi lian ateston, ĉar estas konvene aldoni inter Ezekiel kaj mi, la apostolo Johano, la ricevanto de la Apokalipso-vizio. Dio tiel montras, ke,

malgraŭ la ŝajnoj, kiuj kondamnas la kulpajn oficialajn prezentojn de sia popolo, lia beno daŭros de la profetoj, kiujn li lumigas kaj kuraĝigas en ilia fideleco. Kaj Dio, donante al ĉi tiu profeta ministerio la nomon "atesto de **Jesuo**" en Apokalipso 1:9: "*Mi Johano, via frato kaj kunulo kun vi en aflikto kaj en la regno kaj en la pacienco en Jesuo, estis sur la insulo nomata Patmos, **pro la vorto de Dio kaj la atesto de Jesuo** ."*; kaj 19:10: "*Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por adorkliniĝi al li; sed li diris al mi: Gardu vin, ke vi ne faru tion. Mi estas via kunservisto kaj viaj fratoj, kiuj havas la ateston de Jesuo. Adoru Dion. **Ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo** ."* Vi povas tiel kompreni la valoron, kiu devas esti donita al ĉi tiu dia "**profeta atesto**". Tiuj, kiuj malestimas ĝin, la protestantoj en 1843, kaj la adventistoj en 1993, pagas la prezon, estante sinsekve malakceptitaj, aŭ "*elvomitaj*", de Jesuo Kristo, kiu forlasas ilin kaj transdonas ilin al la diablo kaj al la ĉielaj kaj teraj demonoj.

En la datumoj cititaj en versoj 1 kaj 2 de Ezekiel 1, ni vidas 3 menciojn de la nombro 5, kiu tradukiĝas al la perfekteco (3) de la homo (5); kaj nur unufoje la nombron "4", kiu simbolas la universalan karakteron. Ĉi tiu dia kodo de nombroj estas rivelita al ni per la nombroj de la 22 ĉapitroj, kiuj konsistigas la Revelacion de Dio nomatan "Apokalipso". La dia kodo de nombroj do malkaŝas per la aliaj cititaj simboloj la signifon de la vizio ricevita de Ezekiel kaj de Johano, sep jarcentojn poste, post li. Kaj 19 jarcentojn post Johano, tio estas, 26 jarcentojn post Ezekiel, Dio vokis min por klarigi la signifon de la simboloj prezentitaj en ĉi tiuj malsamaj vizioj; mi, kiu loĝas en Valence sur Rhône, prefektejo de la departemento Drôme, kies numero estas ĝuste "26". Okcidente de la rivero Rhône, la departemento Ardèche, numerita "07", limas la "26" de Drôme. Kaj mi ofte memoris kiel ĉi tiu urbo en Francio estis spirite markita de Dio, estante la loko de la morto de Papo Pio la 6-a profetita, per simboloj, en Apokalipso 13:3; sed ankaŭ, la loko de la plej unua Adventista Eklezio de la Sepa Tago establita en Francio post 1873; ĉi tiu, post Svislando. Estas do en ĉi tiu kontinueco, ke mia profeta ministerio enskribiĝis, Dio plenuminte en ĉi tiu urbo la provon de profeta fido, kiu donas signifon al la vortoj skribitaj en Apokalipso 3:14 ĝis 21, en kiuj Li prononcas sian juĝon kaj sian malakcepton de la oficiala Elektito, kiu fariĝis "**varma**" kaj formalista, tradiciista kaj malamika al la antaŭenigo de la dia profeta biblia vero.

Ĉi tiuj aferoj diritaj kaj komprenitaj, ni nun turnu nian atenton al ĉi tiuj du vizioj de la "*kvar vivantaj estaĵoj*", kaj ni rapide rimarkos grandegan diferencon, kiu pruvas la pure simbolan karakteron de ilia priskribo. Sed por ne preterlasi ion ajn, la studado verso post verso estas trudita al ni:

Verso 3: "La vorto de la Eternulo aperis al la pastro Jehezkel, filo de Buzi, en la lando de la Ĥaldeoj, ĉe la rivero Kebar; kaj **la mano de la Eternulo estis tie sur li**. "

La rekta interveno de Dio estas reprezentita per la ago de lia "**mano**". La "**mano**" simbole estos la simbolo de ago; ĉi tie, tiu de Dio, aliloke, tiu de homoj aŭ anĝeloj.

Verso 4: "*Kaj mi rigardis, kaj jen venis de la nordo **forta vento** , kaj granda nubo, kaj fajra fasko, kaj hela lumo ĉirkaŭe; kaj el ĝia mezo estis kiel polurita latuno, el meze de la fajro ."*



La vizio venas de la " *nordo* ", aŭ Nordo, la direkto el kiu la Ĥaldeas agresanto venas por puni Izraelon. Ĝi estas ankaŭ la sola direkto identigebla per la magneta nadlo de kompaso, aŭ la baza referenco de la kvar direktaĵoj; Dio mem estas la referenco kaj la sola aŭtoro de la ekzisto de la vivo de ĉiuj liaj kreitaĵoj, al kiuj ilia rigardo devas esti direktita. " *Vento rapida* " karakterizas la vizion, ĉar la vento markas agon kontraŭan al senmoveco. La vivo kreita de Dio estas kiel li konstante aktiva, kaj ĉiuj liaj kreitaĵoj moviĝas. Krome, ĉi tiu " *vento rapida* " simbolas militon; tiun, kiun Dio kondukas kontraŭ sia ribelema popolo, kiun li jam dufoje deportigis al Ĥaldeo dum la vizio. " *Granda nub* ", aŭ granda nub, servas kiel subteno por la ĉiela vizio. En la centro de la vizio, " *fajra ekblovo* ", simbolo de detruo, montras, ke la spirito de Dio estas nedetruibla, ĉar li mem estas priskribita kiel " *polurita latuno* ", kiu vivas "meze de la fajro ". Sed li ankaŭ kontrolas kaj trudas detruon per fajro. Ĉi tiu priskribo memorigas tiun, kiun Dio prenas en la fajran fornon, en kiu li aperas kun la tri kunuloj de Daniel laŭ Dan 3:25: " *Li respondis kaj diris: Jen mi vidas kvar virojn libere irantajn meze de la fajro, kaj ili ne havas difekton; kaj la aspekto de la kvara estas kiel la aspekto de filo de dioj.* " Se Dio prezentas sin sub la simboleco de " *polurita latuno* ", tio estas ĉar " *latuno* " simbolas " *la pekon* " de siaj elacitetitoj, kiun li portos kaj elacetos en Jesuo Kristo sur la kruco por savi ilin de la morto. " *Peko* " estas en la centro de la plano de savo, kiun li devis reveli kaj plenumi sur la tero kreita por ĉi tiu celo. Akceptante sian elacetan morton, Jesuo plenumis, ĝis la fino, sian rolon kiel elaceta viktimo de ĉi tiu plano de savo kaj li tiel povis diri: " *Ĝi estas finita* ", antaŭ ol fordoni sian spiriton al Dio.

Alia klarigo pravigas ĉi tiun aperon de Dio sub la simboleco de polurita latuno: estas la ideo, ke Dio donas ekziston al peko, kiu rezultas el lia difino de 1 Johano 3:4: " *... kaj peko estas la malobeo de la leĝo.* " Paŭlo diris en Rom. 7:7: " *... Mi konis pekon nur per la leĝo ...* " Nu, Dio estas la fonto de la leĝo, kaj en Kristo, la dia leĝo enkarniĝinta. Ĉar la leĝo venas de li, peko, kiu estas ĝia malobeo, ankaŭ venas de li. Sed ĉar li mem ne pekas, peko ne malpurigas lin, ĉar li devigas sin respekti siajn proprajn leĝojn kaj tiel restas perfekte pura kaj justa.

Jen la priskribo, kiun Ezekiel donas al ni pri la " *kvar vivantaj estaĵoj* " en Ezekiel 1:5-10:

Verso 5: " *Kaj meze estis kvar vivantaj estaĵoj, ĉiu kun aspekto de homo.* "

Dio " *kreis la homon laŭ Sia bildo* ", laŭ Genezo 1:26: " *Kaj Dio diris: Ni faru homon laŭ Nia bildo, laŭ Nia simileco; kaj ili regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj, kaj super la tuta tero, kaj super ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero.* " Ĉi tiu " *bildo* " estas tiu de Dio kaj la ĉielaj anĝeloj. Notu, ke " *la bildo de Dio estas donita al la homo* ", ne al la virino, kiu estos formita el li kaj kiu kondukos lin en la malbenon de peko. La nombro de " *kvar bestoj* " donas al ĉi tiu reprezentado de " *la bildo de Dio* " universalan normon. La ina normo de la homo estas nur provizora kaj strikte formita sur la tero de Dio, por porti vivon, kiel faros la Elektito, kiu konsistigas Sian elacitetitojn.

Verso 6: " *Ĉiu el ili havis kvar vizaĝojn, kaj ĉiu havis kvar flugilojn.* "

Ĉi tiu priskribo, kiu atribuas " *kvar vizaĝojn kaj kvar flugilojn al ĉiu* " el la " *kvar bestoj* ", markas la diferencon kun la priskribo donita de Johano en

Apokalipso 4:7-8: " *La unua vivanta estaĵo similis al leono, la dua vivanta estaĵo similis al bovido, la tria vivanta estaĵo havis vizaĝon kiel homo, kaj la kvara vivanta estaĵo similis al fluganta aglo. Ĉiu el la kvar vivantaj estaĵoj havis ses flugilojn* , kaj ili estis plenaj de okuloj ĉirkaŭe kaj interne. Ili ne ĉesis diri tage kaj nokte: 'Sankta, sankta, sankta estas la Sinjoro Dio la Plejpotenca, kiu estis kaj estas kaj venos! '" Mi revenos al ĉi tiuj simboloj kaj ilia signifo detale, sed notu jam, ke la " **kvar bestoj** " de Ezekiel estas nomataj en Apokalipso 4 " **kvar vivantaj estaĵoj** " kaj ne " **bestoj** ". Subtile, la vortprovizo sugestas la spiritan kreskon, en kiu la "besta homo" de la malnova interligo fariĝas, en Jesuo Kristo, en la nova, "la spirita homo". La priskribo de Ezekiel pri " **la kvar vizaĝoj de la bestoj** " **estos prezentita en verso 10.**

Verso 7: " *Iliaj piedoj estis rektaj, kaj la plandoj de iliaj piedoj estis kiel la plandoj de bovido, kaj ili brilis kiel polurita latuno .* "

Ĉi tiu simbolismo priskribas la ĉielajn valorojn, kiuj estas, unue, tiuj de la Kreinto Dio, kaj due, tiuj de la kreitaĵoj, kiuj dividas lian vivon kaj lian justecon. La " **piedoj** " simbolas la normon de irado, kaj ĉi tiu dia normo estas "justeco". La dua simbolo estas tiu de la " **bovido** ", la oferbesto, kiu karakterizas la fidelan serviston. Ligitaj al la universala simbolismo de la numero 4, ĉi tiuj valoroj de "justeco" kaj "fidela servisto" estas dividataj de ĉiuj liaj kreitaĵoj, kiuj reproduktas ilin per la dia spirito, kiu universale vivas en ili. Ĉi tiu priskribo koncernas nur Dion, la elektitajn anĝelojn kaj la elaĉetitajn homojn, kiuj aliĝos al ili. La vizio montras al ni dian idealon, kiu jam nuntempe karakterizas la tutan tendaron de Dio unuigitan en perfekta harmonio en la divido de la Spirito de Dio.

Verso 8: " *Ili havis homajn manojn sub siaj flugiloj sur siaj kvar flankoj; kaj ĉiuj kvar havis siajn vizaĝojn kaj siajn flugilojn .* "

Ĉi tiu priskribo emfazas la ideon de ununura modelo aplikata universale; kiu ilustras la perfektan kulminon de la vivtipo dezirata de Dio. La bildo alprenas klonan aspekton, kiu atestas la unuecon de la modelo de vivantaj estaĵoj elektitaj de Dio, ĉiuj dividantaj liajn valorojn, kaj lian karakteron kaj fizikan bildon, rivelitajn en lia anĝela apero, en kiu li portas la nomon " **Miĥaelo** "; nomo kiu signifas "Kiu estas kiel Dio", la ĉiopova Spirito de la kreinta Dio, kiun en Jesuo, Miĥaelo nomas: " **la ĉiela Patro** ".

Verso 9: " *Iliaj flugiloj estis kunigitaj; ili ne turniĝadis dum la irado, sed ĉiu iris rekte antaŭen.* "

La " **flugiloj** " estas tie nur por indiki la ĉielan normon. La "vertikala kaj rezoluta" sinteno estas ilustrita per ne "rigardi malantaŭen". Kaj ĉi tiu detalo estas ekstreme grava, ĉar ĝi kondamnas la religian formon, kiu restas fiksita en heredita tradicio. La vivo kun Dio estas konstanta antaŭeniro, kiun la rekta antaŭeniro bele ilustras. La spirita vivo devas konstante kreski, kiel ĉio, kio vivas.

Verso 10: " *Koncerne la aspekton de iliaj vizaĝoj, la kvar havis vizaĝon de homo, kaj ĉiuj kvar havis vizaĝon de leono dekstre de ili, kaj ĉiuj kvar havis vizaĝon de bovo maldekstre de ili, kaj ĉiuj kvar havis vizaĝon de aglo .* "

Ni trovas en ĉi tiu priskribo la samajn simbolojn kiel tiuj, kiuj aperas en la " **kvar vivantaj estaĵoj** " de Apokalipso 4:7, kun la diferenco, ke ili aparte karakterizas nur unu el la " **kvar bestoj** ". Ĉi tiuj simboloj de universala karaktero estas laŭ la ordo de la vizio de Ezekiel: " *Homo* ", tio estas, la inteligenteco kaj

bildo de Dio; " *la leono* ", tio estas, la forto kaj reĝeco, kies precizeco, " *dekstre* ", atribuas al ili la **benon** de Dio; " *la bovo* ", tio estas, la potenco de la servisto kaj la oferita besto, kaj la precizeco " *maldekstre* ", sugestas la ligan de ĉi tiuj valoroj al la **malbeno** de " *peko* ". Kaj " *la aglo* " ankaŭ donas ĉielan normon al ĉi tiu universala vivo. Fakte, ĉi tiuj kvar simboloj profetas kaj ilustras la normon de la vivo de la " *mesio* ", kiu devas veni por fari repacigon pro pekoj en la plano de savo elpensita de Dio. Do ĉi tiuj estas simboloj, kiuj priskribas kia estos Jesuo Kristo en sia sava ministerio kaj en sia perfekta dia naturo.

En Apokalipso 4:7-8, la mesaĝo transdonita estas precize la sama; la vizio donita al Johano konfirmas tiun, kiun Ezekiel ricevis sep jarcentojn antaŭ li. Kaj ĉi tiu konfirmo estas donita de Dio ĉe la fino de la jarcento, en kiu la tera ministerio de Kristo plenumiĝis laŭ la ordo: reĝo, ofero, homa inteligenteco, ĉiela. Ĉi tiuj kvar valoroj trovas gloran aplikon ĉe la krucumo de Jesuo Kristo. La signo metita super li en kavaĵo fosita en la Monto Golgoto portis la surskribon " **Jesuo el Nazareto, Reĝo de la Judoj** " en tri lingvoj, hebrea, greka kaj latina. Semajnon antaŭ lia morto, por la Festo de la Unuafruktoj, Jesuo estis bonvenigata " **kiel reĝo** " de la loĝantoj de Jerusalemo, kiuj ĵetis siajn vestojn kaj palmajn branĉojn sur la teron sur lia vojo. Krome, Jesuo konfirmis sian titolon de " **reĝo** " en sia interŝanĝo kun la romia prokuroro Pontio Pilato. La dek du apostoloj ankaŭ atendis reĝan Mesion, kiu liberigus ilin de la romia jugo. La " **reĝo** " tial prezentis sin unue kiel " *la leono* " de la " *unua vivanta estaĵo* ". Lia tera ministerio estis tiu de perfekta fidela servisto, tial konformiĝanta al la bildo de la " *bovo* " aŭ " *bovido* " de la " *dua vivanta estaĵo* ", kaj lia perfekta vivo estis ofertita kiel ofero, portante la pekon de liaj elektitoj. La ofero de ĉi tiu ofero de perfekta homo, nova Adamo, devis elaĉeti la " *intelligentajn homojn* " elektitojn; kio respondas al la " *tria vivanta estaĵo* ", kiu havas la bildon de la vizaĝo de " *homo* "; kaj en la plano de dia savo, la intelligentaj homaj elektitoj akiros eniron en la ĉielan vivon simbolitan per la " *aglo* " de la " *kvara vivanta estaĵo* "; la homo Jesuo antaŭiris ilin en ĉi tiu sperto.

En Apokalipso 4, la " *kvar vivantaj estaĵoj* " havas " *ses flugilojn* ": " *ses* " estas la simbola nombro de la ĉiela karaktero. Kaj la nombro "4" en la nombro de " *vivaj estaĵoj* " konservas kaj konfirmas la universalan normon de la mesaĝo transdonita de Dio.

Apokalipso 4:8: " *La kvar vivantaj estaĵoj havis po ses flugiloj, kaj ili estis plenaj de okuloj ĉirkaŭe kaj interne. Kaj tage kaj nokte ili ne paŭzis, dirante: Sankta, sankta, sankta estas Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, la estis kaj estas kaj venos!* "

Ne per vortoj estas proklamata ĉi tiu perfekteco de la sankteco de la Sinjoro Dio la Plejpotenca, sed per la ekzisto de Liaj vivantaj atestantoj, kiuj universale reproduktas la normon de Lia karaktero kaj ĉiujn Liajn valorojn. La bonaj anĝeloj kaj la fidelaj elaĉetitaj proklamas ĉi tiun sanktecon reproduktante ĝin " **tage kaj nokte** " en siaj respektivaj ĉielaj kaj teraj korpoj antaŭ ol ĉiuj dividas la ĉielan normon por eterneco. Fakte, la permanenta proklamo de ĉi tiu dia sankteco estas la sekvo de la laboro de la " *Sankta Spirito* ", kiu estas la ago de Jesuo Kristo post lia reveno al la ĉielo kaj la rekono de lia perfekta universala legitimeco fare de la Spirito de la Patro kaj la sanktaj anĝeloj. En homa korpo, la

ago de Jesuo Kristo estis limigita al la loko, kie li estis. Reen en la ĉielo, en sia tuta dieco, la potenco de la Patro permesas al li resti en kontakto kun ĉiu el siaj elektitoj, kie ajn ili estas kaj kia ajn estas ilia haŭtkoloro, nacieco aŭ lingvo, kaj tio, " **tage kaj nokte** ".

Laŭ liaj vortoj, Jesuo venis sur la teron por unuigi en si mem kaj en la Spirito de la Patro ĉiujn siajn elaĉetitajn elektitojn; jen kion li diras en Johano 17:21-22: " *por ke ili ĉiuj estu unu, kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj Mi en Vi, por ke ili ankaŭ estu unu en ni, por ke la mondo kredu, ke Vi min sendis. La gloron, kiun Vi donis al mi, mi donis al ili, por ke ili estu unu, kiel ni estas unu, Mi en ili, kaj Vi en mi, por ke ili perfektigu en unu, kaj por ke la mondo sciu, ke Vi min sendis kaj amis ilin, kiel Vi min amis .* "

Jesuo tiam klarigas la finan celon de la plano de savo, dirante: " *Patro, mi volas, ke tiuj, kiujn Vi donis al mi, estu kun mi kie mi estas, por ke ili vidu mian gloron, la gloron, kiun Vi donis al mi; ĉar Vi amis min antaŭ la fondo de la mondo.* "

En Ezekielo, ĉar la verko de Kristo ankoraŭ ne estas plenumita, la ordo de prezento de la " **vizaĝoj de la bestoj** " estas malsama: 1- " *homo* "; 2- " *leono* "; 3- " *bovo* "; 4- " *aglo* ". Ni rimarkas, ke " *homo* " estas metita antaŭ " *leono* ", kio estas logika, ĉar la reĝeco de Kristo estas ankoraŭ nur profetita, sed ankoraŭ ne plenumita.

Sed la vizio de Ezekiel estas multe pli evoluinta ol tiu de Apokalipso 4 kaj 5. Ni legas en Ezekiel 1:

Verso 13: " *La aspekto de la vivantaj estaĵoj estis kiel ardantaj karboj, kiel aspekto de torĉoj; kaj la fajro ŝvebadis inter la vivantaj estaĵoj, eligis brilan lumon, kaj fulmoj ekbrilis el ĝi.* "

La esprimoj cititaj en ĉi tiu verso sugestas diversajn karakterizaĵojn de la agado de la dia universala Spirito. " *La brulantaj karboj de fajro* " elvokas la punajn agojn de la Kreinto Dio; " *la apero de la torĉoj* " ankaŭ indikas dian punon laŭ la uzo de " **torĉoj** " fare de Samson en Juĝistoj 15:4-5: " *Kaj Samson iris kaj kaptis tricent vulpojn kaj prenis torĉojn, kaj turnis voston kontraŭ vosto kaj metis torĉon inter du vostojn, en la mezon. Li ekbruligis la torĉojn kaj lasis la vulpojn libere iri sur la grenkampojn de la Filiŝtoj, kaj ekbruligis la garbojn, la starantan grenon, kaj eĉ la olivarbojn .* "; kaj " *la fajro* ", kiu detruas " **pekon** " kaj ribelemajn pekulojn, estas ankaŭ, male, tiu, kiu lumigas per sia " *lumo* " la mensojn de siaj elaĉetitaj elektitoj. Sur la skalo de sia tera kreaĵo, " *fulmo* " home ilustras sian imponan ĉiopovon kaj la tujajn efikojn de sia apliko. En sia nescio, la grekoj atribuis ĉi tiun simbolon de " *fulmo* " al sia supera pagana olimpika dio nomita "Zeŭso", ankaŭ nomata "Jupitero" fare de la romianoj.

Verso 14: " *Kaj la vivantaj estaĵoj kuris kaj revenis kiel fulmoj .* "

La rapideco de la agado de la Spirito de Dio estas do konfirmita per ĉi tiu tera signo, kiu mirigas kaj teruras homojn. La agado de la Spirito de Dio en liaj kreitaĵoj estas tuja.

Verso 15: " *Mi rigardis la vivantajn estaĵojn, kaj jen rado estis sur la tero apud la vivantaj estaĵoj antaŭ iliaj kvar vizaĝoj .* "

La vizio donita de Dio direktas nin al la dia ago plenumita sur la tero, en kiu armeoj de bonaj anĝeloj agas por Dio, por servi lin kaj servi liajn terajn

elektitojn. Ĉi tiu ĉiela anĝela agado ekfunkcianta sur la tero estas simbolita per la "rado", kiu precize ilustras la movadon kaj delokiĝon sur la tero. La kvar vizaĝoj estas orientitaj al la kvar ĉefpunktoj kaj tiel "**la radoj kaj la vizaĝoj**" ilustras ĉi tiun universalan kriterion de la organizado direktita kaj kontrolata de la Kreinto Dio, la Ĉiopova, en la ĉielo kaj sur la tero.

Verso 16: "*La aspekto kaj strukturo de la radoj estis kiel berilo, kaj la kvar havis la saman formon; kaj ilia aspekto kaj strukturo estis kvazaŭ unu rado estus meze de alia rado.*"

La "krizolito" estas altvalora ŝtono, kiu ĉi tie ilustras la aprezon de Dio por la gloraj anĝeloj, kiuj estas fidelaj al li. Ĉi tie denove, la specifo "**havis la saman formon**" konfirmas la normon de la karaktero de Dio, kiun liaj fidelaj anĝeloj dividas kun li. La ĉefa ideo de ĉi tiu verso estas elvoki la komplementan kaj interdependan karakteron de la vivoj de ĉiuj liaj anĝeloj, kiuj restas fidele en la servo de Dio. Nevideble, ili organizas la establitan programon de Dio influante la pensojn de homaj gvidantoj. Tiamaniere, estas Dio, kiu, en ili, efektivas sian programon, kiun li trudas al la tuta homaro.

Verso 17: "*Kaj dum ili iris, ili moviĝis sur siaj kvar flankoj, kaj ne deturniĝis dum sia irado.*"

La priskribo prenas la formon, kiu priskribus robotojn, manipulitajn marionetojn, sed tio ne estas la kazo, ĉar la obeemo de la anĝeloj estas la frukto de libere akceptita elekto; la anĝeloj, kiuj ne akceptas ĉi tiun submetiĝon, aliĝis al la diablo en lia ribelo kaj tial ne estas koncernitaj de ĉi tiuj simbolaj bildoj, kiuj priskribas la efektivigitan fidelecon. Dio denove insistas pri la esprimo "*ili ne turnis sin en sia irado*". Ĉi tiu esprimo kondamnas la pekan homaron kaj la malbonajn anĝelojn, kiuj "*turnas sin en sia irado*", kontestante la obeemon ŝuldatan al la Kreinto Dio, la Supera Reganto de ĉio, kio vivas, pensas kaj rezonas. "*Turniĝo*" ilustras la disbranĉiĝon kaj la sindediĉon al unu el la multnombraj vojoj de peko.

Verso 18: "*Ili estis teruraj ĉirkaŭe kaj alte, kaj la kvar radoj estis plenaj de okuloj ĉirkaŭe en ilia ĉirkaŭaĵo.*"

Ĉi tie Dio prezentas la nemezurecon de la ĉiela anĝela vivo, kiu aktivas en lia servo por la bono de homoj, kiuj restis fidelaj; kaj por la antaŭenigo de lia tera projekto. Ili estas tiel multnombraj, ke amasoj da "okuloj" reprezentas ilin.

Verso 19: "*Kiam la kreitaĵoj iris, la radoj iris apud ili; kaj kiam la kreitaĵoj leviĝis de la tero, ankaŭ la radoj leviĝis.*"

La sekva verso konfirmos tion, sed ĉi tiu priskribo instruas, ke Dio tenas ĉiujn siajn fidelajn kreitaĵojn sub sia kontrolo, en la akcepto de ĉiuj, kio permesas komunan feliĉon en perfekta dia harmonio.

Verso 20: "*Kien ajn la spirito ilin movis, tien ili iris; kaj la radoj leviĝadis kune kun ili, ĉar la spirito de la kreitaĵoj estis en la radoj.*"

Fakte, la "**kvar vivantaj estaĵoj**" simbolas la Spiriton de Dio, kiu estas elverŝita en ĉiujn Liajn fidelajn estaĵojn kaj tial ĉeestas, por direkti ilian agadon, en la mensoj de Liaj sanktaj, submetiĝemaj kaj obeemaj anĝeloj. La ŝlosilo al la bildoj estas en la esprimo: "*ĉar la spirito de la vivantaj estaĵoj estis en la radoj*".



Verso 21: “ *Kiam ili iris, ili iris; kiam ili haltis, ili haltis; kiam ili leviĝis de la tero, la radoj leviĝis ankaŭ kun ili, ĉar la spirito de la kreitaĵoj estis en la radoj.* ”

Dio insistas ripeti ĉi tiun bildon el verso 19, ĉar ĝia graveco estas fundamenta por ĉiuj liaj teraj servistoj de ĉiuj tempoj, inkluzive de la nia. Ĉar en ĉi tiu vizio, Dio metas la nemalhaveblajn fundamentojn de vera fido, kiu konsistas, por liaj elaĉetitoj, en la konscio pri la ekzisto de la nevidebla spirita vivo, kiu aktivas paralele kun nia tera vivo. Liaj lastaj elektitoj, kiel en la tempo de Ezekiel, absolute bezonas esti nutrataj de la certeco, ke Dio regas kaj ke li direktas mondajn eventojn, kaj la plej grandajn kaj la plej malgrandajn, same kiel **" malgrandaj riveretoj kreas grandajn riverojn, kiuj kondukas al riveroj kaj finiĝas en la maroj "**. Kaj lia aŭtoritato estas trudita eĉ al la tendaro de la diablo, kies limojn li suverene difinas, kiel la sperto de Ijob malkaŝas. Kiam venas la tempo por universala puno, li liberigas la malbonajn anĝelojn, kiuj tiam fariĝas liberaj puŝi homojn en monstrajn atakojn de sovaĝeco kaj malamo. Sed eĉ en ĉi tiu kunteksto, ili restas ene de la normo, kiun Dio permesas aŭ malpermesas.

Verso 22: “ *Super la kapoj de la vivantaj estaĵoj estis io kvazaŭ brilanta kristala ĉielo, kiu etendiĝis super iliaj kapoj supre.* ”

La leciono de ĉi tiu verso baziĝas sur la vortoj " *kristala ĉielo* ", kiu indikas la perfektan purecon de la ĉiela vivo de la kreita normo de Dio. En Apokalipso 4:6, " *la kristalo* " karakterizas " *la vitra maron* ", kiu indikas la amason da puraj kaj fidelaj anĝelaj vivoj retenitaj de Dio ĉe la fino de la tempo de lia tera elekto de elektitoj.

Verso 23: " *Sub tiu ĉielo iliaj flugiloj estis rektaj, unu direkte al la alia, kaj ĉiu havis du kovrantajn ilin, ĉiu du kovris iliajn korpojn.* "

La bildo ripetas la mesaĝojn pri justeco kaj perfekta pureco ilustritaj per " *la du flugiloj, kiuj kovris iliajn korpojn* ". Alia ideo sugestas, ke la ĉiela normo igas iliajn korpojn nevideblaj, kaj ĉi tie ni parolas pri la ĉiela korpo de Dio, kies ekzisto estas fakte nevidebla nur por homaj okuloj.

Verso 24: “ *Mi aŭdis la bruon de iliaj flugiloj dum ili iris, kiel la bruon de multaj akvoj, kiel la voĉon de la Plejpotenculo; grandan bruon, kiel la bruon de armeo; kaj kiam ili haltis, ili mallevis siajn flugilojn.* ”

Sub ĉi tiuj esprimoj kaj simboloj, la Spirito indikas sian voĉon, tiun de la Ĉiopova Dio, kiun li reprezentas. Kaj lia komparo " *al la sono de multaj akvoj* " estas memorigita en Apokalipso 14:2 kaj 19:6, memorigante nin, ke Dio esprimas sin per la amasoj de siaj fidelaj kreitaĵoj. Estas ĉi tiuj ĉielaj aŭ teraj amasoj, kiuj konsistigas liajn armeojn, kiuj batalas por la gloro de lia regno de la ĉielo kaj lia " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* ".

Verso 25: " *Kaj estis sono el la ĉielo super iliaj kapoj, dum ili haltis kaj mallevis siajn flugilojn.* "

Ĉiujn agojn de liaj fidelaj kreitaĵoj produktas la Spirito de la Kreinto Dio mem, estante la ĉiela Spirito de la Patro.

Verso 26: “ *Kaj super la ĉielo, kiu estis super iliaj kapoj, estis io simila al safiro, en formo de trono; kaj sur la formo de la trono estis io de viro, sidanta sur ĝi supre.* ”

Tiu ĉi bildo estas ripetata en Apokalipso 4:3: " *Kaj la sidanto aspektis kiel jaspiso kaj sardio; kaj ĉirkaŭ la trono estis ĉielarko simila al smeraldo.* " La safiro karakterizas la tronon, sur kiu Dio sidas, kiu estas komparata kun " *jaspiso kaj sardio* ", kaj la mesaĝo denove priskribas la gloron de Dio. En Ezekielo, Dio aperas en la formo de homa vizaĝo, kio estas logika, ĉar Li kreis la homon laŭ Sia bildo kaj simileco, jam dividita de Siaj ĉielaj anĝeloj antaŭ la homo, la tera Adamo.

Verso 27: " *Kaj mi vidis interne de la viro kvazaŭ brilantan latunon, kvazaŭ fajron, kaj ĝi brilis ĉirkaŭe; de la formo de liaj lumboj supren, kaj de la formo de liaj lumboj malsupren, mi vidis kvazaŭ fajron, kvazaŭ brilantan lumon, ĉirkaŭ li.* "

Ĉi tiu verso reprenas kaj detaligas la mesaĝon de verso 4. Ĝi fokusiĝas al la gloro de la Kreinto, kiu formis la homon laŭ sia bildo, sed kiu posedas nedetruoblan naturon, male al la tera homo, frapita mortinte pro sia prapeko. Estas ĉi tiu sama Dio de fajro kaj lumo, kiu venos en la formo de la homo Jesuo Kristo por plenumi sian ministerion kiel "mesio" veninta por savi siajn elaĉetitajn, siajn fidelajn elektitojn.

Verso 28: " *Kiel aspektis ĉielarko en la nubo dum pluva tago, tiel aspektis la brilanta lumo ĉirkaŭ ĝi, kiel bildo de la gloro de YHWH. Kaj kiam mi vidis ĝin, mi falis vizaĝaltere, kaj mi aŭdis voĉon de parolanto.* "

La bildo de la "ĉielarko" ĉeestas ĉi tie kiel en Apokalipso 4:3. Ĝia ĉeesto memorigas pri la interligo, per kiu Dio promesis al Noa, ke li neniam plu detruos la homaron per la akvo de la diluvo. De tiam, li elektis siajn elektitojn kaj permesis al la ribeluloj sekvi sian vojon ĝis la fino de siaj vivoj, kiuj estis multe mallongigitaj ekde Noa.

Post ĉi tiu ĉapitro kaj ĉi tiu vizio, Dio preparos sian profeton, kiu devos alfronti la " *ribelulojn* " de sia popolo. La vorto " *ribeluloj* " aperas ses fojojn en la dek versoj de Ezekiel 2. Ni tiam komprenas kiom multe la vizio emfazas la bezonon kredi je la ĉiopovo de Dio. Ĉar la laboro, kiun Dio konfidis al li, postulos grandan, grandegan reziston kaj multan paciencon kaj memrezignon.

## M82- La Sankta Biblio: misgvida divido

En la kunteksto de telefona konversacio kun mia frato en Kristo, "Petro", en ĉi tiu sabato de la 10-a de aŭgusto 2024, la Spirito de Dio igis min rimarki tre gravan aferon, kiu sole klarigas la malsukcesojn de la atestantoj de la nova interligo aŭ nova atesto.

Efektive, la plano de savo rivelita en la tuta Sankta Biblio obeas spiritan logikon, kiun la tradicia oficiala divido ne konsideras. La malnova interligo estas konstruita sur la libroj inter Genezo kaj la profeto Malaĥi. Kaj la nova interligo estas kovrita de la kvar Evangelioj ĝis la lasta libro nomata Apokalipso. Ĉi tiu divido estas ekstreme misgvida, ĉar ĝi ne konsideras la fakton, ke la Evangelioj restas metitaj sub la statuso de la malnova interligo, ĝis la morto de Jesuo Kristo rakontita ĉe la fino de iliaj kvar rakontoj. Kaj nur en la momento de ĉi tiu morto

de Kristo, sekvata de lia resurekto, la nova interligo kaj ĝia nova atesto vere komenciĝis.

La oficiala divido favoras la rompon kun la malnova interligo, kies instruojn sekve subtakso kristanoj de pagana origino.

Konsiderante la dividon truditan de spirita rezonado, mi povos demonstri la perfektan kaj logikan kontinuecon de la libro de Malaĥi, la lasta el la profetoj de la malnova oficiala interligo, kaj la rakontoj de la kvar Evangelioj. Por ĉi tiu demonstraĵo, ni legu la tekston skribitan en Malaĥi 4, konsistantan el nur 6 versoj.

V.1: “ *Ĉar jen venos tago, brulanta kiel forno; ĉiuj fieruloj kaj ĉiuj malbonuloj estos kiel pajo; la tago, kiu venos, forbruligos ilin, diras la Eternulo Cebaot; ĝi ne lasos al ili radikon nek branĉon.* ”

Dio profetas la finon de la malbonuloj, ion kio ne plenumiĝos ĝis la fino de la " **sepa** jarmilo ", menciita en Apokalipso 20.

V.2: “ *Sed por vi, kiuj timas Mian nomon, leviĝos suno de justeco, kaj sanigo estos en ĝiajflugiloj; vi eliros kaj saltos kiel bovidoj el stalo.* ”

La profetaĵo ankoraŭ indikas la tempon de la granda fina venko de Jesuo Kristo kaj Liaj elaĉetitaj elektitaj sanktuloj.

V.3: “ *Kaj vi piedpremos la malvirtulojn, ĉar ili estos cindro sub la plandoj de viaj piedoj en la tago, kiun Mi preparos, diras la Eternulo Cebaot.* ”

La malbonuloj nur cindriĝos en la detruo de la tuta homaro plenumita ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo fine de la 6000 jaroj, tio estas, printempe de 2030. Sed la sanktuloj promenos sur la tero nur kiam ili revenos al la tero por la fina juĝo de la resurektitaj malbonuloj, kaj poste sur la regenerita tero nomata la nova tero en Apokalipso 21.

La ligo inter la malnova interligo kaj la nova estas tiel establita; la profetaĵo celas la finon de la 7000 jaroj de la programo desegnita de Dio.

V.4: “ *Memoru la instruon de Mia servanto Moseo, kiun Mi starigis sur Horeb por la tuta Izrael, la leĝojn kaj ordonojn.* ”

Ĉi tiu verso konfirmas la kontinuecon de la du interligoj per memorigo pri la kondiĉo de savo: la devo honori la leĝon de Moseo preskribitan por la tuta Izrael per preskriboj kaj ordonoj.

La precizeco " **Ĉiuj Izraeloj** " meritas nian plenan atenton. Ĉar ĉi tiu termino " **ĉiuj** " rilatas al la du interligoj de spirita " **Izraelo** " en la plano de dia savo. La ligo nun estas establita kun la dua interligo fondita sur la sango verŝita de Jesuo Kristo.

V.5: “ *Jen Mi sendos al vi Elija, la profeton, antaŭ ol venos la granda kaj timinda tago de YHWH.* ”

Ni legas en Mateo 11:7-14: “ *Kiam ili foriris, Jesuo ekparolis al la homamasoj pri Johano: Kion vi eliris en la dezerton por vidi? Kanon skuatan de la vento? Kion vi eliris por vidi? Homon vestitan per molaj vestoj? Jen tiuj, kiuj portas molajn vestojn, estas en domoj de reĝoj. Kion do vi eliris por vidi? Profeton? Jes, mi diras al vi, kaj pli ol profeton. Ĉar li estas tiu, pri kiu estas skribite: Jen Mi sendas Mian angxelon antaŭ via vizaĝo, Kaj Li preparos vian vojon antaŭ vi.* ” Vere mi diras al vi: Inter naskitaj de virinoj ne leviĝis iu pli granda ol Johano, la Baptisto. Tamen, tiu, kiu estas plej malgranda en la regno de la ĉielo, estas pli granda ol li. De la tagoj de Johano, la Baptisto, ĝis nun la

*regno de la ĉielo estas perfortata, kaj la perfortuloj prenas ĝin perforte. Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profetis ĝis Johano; kaj se vi volas kompreni, li estas tiu Elija, kiu devis veni.*

La Spirito metas la ateston de la Evangelioj en la logikan kontinuecon de ĉi tiu anonco pri la alveno de Elija farita en la lasta libro de la profetoj. Laŭ Jesuo, Johano reprezentis pli ol profeton, ĉar lia misio estis prepari la vojon por la Sinjoro, kiu aperus post li. En sia profeta anonco farita de Malaĥi, Dio kaŝas la anoncon pri la unua alveno de la Mesio Jesuo en la ago de Johano la Baptisto, al kiu li simbole atribuas la nomon Elija, kiel Jesuo konfirmis en Mateo 11:14. La ligo kun la rakonto de la Evangelioj ne povus esti pli markita, ĉar la Evangelioj ĉiuj elvokas, unue, la ministerion de Johano la Baptisto.

Tiel farante, Dio kunigas en unu sola mesaĝo tiun de Johano kaj tiun de Jesuo. Efektive, Jesuo plivastigas la mesaĝon de Johano, la vokon al pento, aldonante al ĝi la kontribuon de la vera signifo de la rolo de la mesio, kiel Dio celis ĝin. Sed la antaŭjuĝoj de la popolo pri la rolo de la mesio malebligis, eĉ por liaj dek du apostoloj, kompreni la programon de Dio. La Judoj vidas nur "la tagon de venĝo" anoncitan de la profeto Jesaja en Jesaja 61:2: "Por proklami la jaron de favoro de Jehovo kaj la tagon de venĝo de nia Dio; por konsoli ĉiujn funebrantojn." Ili ne povis kompreni la signifon de la "jaro de favoro", kiu antaŭis la tempon de la "tago de venĝo". Do kiam Jesuo ĉesis legi Jesajan 61, pri "la jaro de favoro", la kolero de la Judoj falis sur lin, en la sinagogo de Nazareto, lia false naskiĝurbo.

V.6: "Li turnos la korojn de la patroj al la infanoj, kaj la korojn de la infanoj al iliaj patroj, por ke mi ne venu kaj ne frapu la teron per malbeno."

Nur per la morto de Jesuo Kristo ĉi tiu celo atribuita al Johano povus esti atingita. Ĉi tio plue konfirmas ilian komplementan rolon en anstataŭigo de malboneco per amo. Sed nur Jesuo povis, per la monstro de sia amo, atingi ĉi tiun rezulton atendatan kaj postulitan de Dio.

Tiam ni devas konsideri, ke ĉi tiuj diaj postuloj koncernas la "tutan Izraelon", tio estas, la verajn spiritajn judojn de la du interligoj. Kaj la falsaj spiritaj judoj de la du interligoj ne respondos al la postulo formulita de Dio; rezulte, "**la lando estos frapita per malpermeso**". Kaj per la esprimo "la lando" ni devas kompreni la judan nacion, sed ankaŭ Eŭropon kaj Usonon de la malfidela Okcidento, kie la homaro estas false kristana, ĉiuj frapitaj per malpermeso ĉe la reveno de la glorigita dia Kristo.

El ĉi tiu studo de Malaĥi 4 rezultas, ke ĝiaj mesaĝoj celas kredantojn en ambaŭ interligoj kaj ke, kiel tia, ĝi alprenas la aspekton de la revelacio nomata Apokalipso. Ĉi tiu karaktero eĉ pli ligas ĝin al la mesaĝo de la dua biblia "atestanto" de Dio. Bona kompreno de lia savoplano kondukas nin al la kompreno, ke la tuta Biblio estas nur longa kontinueco; kion la divido en du interligojn igas nin perdi el vido, favorante la eblecon privilegii unu aŭ la alian el la du interligoj. Nu, se Dio volis doni la religian aspekton al ĉi tiu prezento de du interligoj, ĝi estas, ĉefe, por ke la graveco de la momento, kiam, per sia enkarniĝo en Jesuo Kristo, li validigis per sia pekliberiga morto la oferojn kaj bestajn oferojn, kiuj estis profetitaj en religiaj ritoj, estu elstarigata. La pruvo de ĉi tiu dia

volo estas donita al ni en Dan. 9:27, kie la anĝelo Gabriel specigas al Daniel koncerne la " **mesion** " Jesuo: " *Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj meze de la semajno li ĉesos la oferon kaj la oferon.* "

La tuta Biblio, kaj ĝiaj profetaj revelacioj eĉ pli, estas plenaj de kaptiloj por ribelemaj judoj kaj kristanoj. Kaj en ĉi tiu rolo de kaptilo ni trovas la elekton de la ĝusta spirita divido. Tiel, per la subtileco de la konstruo de la mesaĝo, tiu pri la Mesio estas interpretata kaj atribuita al la persekutanto de la lastaj tagoj fare de ribelemaj protestantoj. La ĝusta kaj malĝusta interpreto dependas de la spirita statuso, kiun Dio donas al ĉiu el la judoj aŭ kristanoj, kiuj studas ĉi tiujn aferojn. Kaj kio koncernas Dan. 9:27 ankaŭ koncernas la dividon de la du interligoj.

Inteligenta analizo de la temo kondukas min meti la ministerion de Jesuo Kristo sub la egidon de la malnova interligo, kaj en sia parabolo pri la "vitkultivistoj" Jesuo konfirmas ĉi tiun ideon, ĉar en longa kontinueco, la Sinjoro de la vitejo sendas siajn servistojn, la profetojn, al la vinkultivistoj, kiujn ili ne aŭskultas, batas kaj mortigas, kaj fine li sendas al ili sian propran filon. La alproksimiĝo de Dio estas efektive kontinua. Kaj kiel la parabolo anoncis, la "Filo de Dio" ankaŭ ne estas aŭskultata kaj estas mortigita. Kaj ĝuste la horo de ĉi tiu morto de Kristo malfermas la eniron en la novan interligon. Sed kio okazis inter la jaro 30 kaj la aŭtuno de 33 en Jerusalemo? Kristana predikado restis strikte kaj unike juda. Kaj tiam Petro estis la unua, kiu estis gvidata de la Spirito, post sia vizio pri "la tuko plena de malpuraj bestoj", por iri al la hejmo de la unua pagano, kiu volis konvertiĝi al Jesuo Kristo. Ĉi tiu deziro estis tiu de homo, kiu honoris en sia koro la Dion de Izrael. Kaj loĝanta en Cezarea, tiu viro nomata Kornelio estis romia centestro, pri kiu estas skribite en Agoj 10:22: " *Ili respondis kaj diris: Kornelio, la centestro, viro justa kaj timanta Dion, kaj bone parolata de la tuta nacio de la Judoj* , estas die avertita de sankta anĝelo, ke Li sendu vin al sia domo kaj aŭdu viajn vortojn ." Tia do estis la unuaj paganoj, kiuj konvertiĝis al la religio de Kristo Jesuo. Ili ne estis en ribelema sinteno, kontestante la diajn instruojn pri la ĝenerala sano kaj la sanktajn ordonojn establitajn de Dio. Notu la verbon cititan "timi Dion", tio estas ĝuste tio, kion Dio postulis ekde 1843 de siaj lastaj elektitaj Sepa-tagaj Adventistoj, kiuj fariĝis Sepa-tagaj Adventistoj inter 1844 kaj 1863 en Usono. Tiu ĉi postulo estas proklamita en Apokalipso 14:6-7: " *Kaj mi vidis alian anĝelon, flugantan meze de la ĉielo, havantan eternan evangelion, por prediki al la loĝantoj de la tero, kaj al ĉiu nacio kaj tribo kaj lingvo kaj popolo, dirantan per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo.* " Juĝante laŭ la instruoj de ĉi tiuj du versoj, oboe al la sepa-taga ripozo estas nur unu elemento, kiu konsistigas la eternan evangelion de Dio. Ĝi estas neapartigeble ligita kun ĝi, ne nur en ĉi tiuj du versoj, sed ankaŭ en la esprimo trovita en Apokalipso 12:17 kaj Apokalipso 14:12: " *Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj foriris, por fari militon kontraŭ la restintoj de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj ~~havas~~ la ateston de Jesuo Kristo* ... *Jen estas la pacienco de la sanktuloj: jen estas la observantoj de la ordonoj de Dio kaj la fido al Jesuo Kristo.* "

Noto pri Apokalipso 12:17: la uzata greka verbo povas esti tradukita kiel: teni, havi, konservi. Tamen, supozeble respondas al la averto de Jesuo citita en



Apokalipso 3:11: " *Mi baldaŭ venos. Tenu tion* , kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon ", ŝajnas al mi prudente traduki ĉi tiun grekan verbon kiel "teni". Krome, en iuj grekaj manuskriptoj ĉapitro 12 finiĝas per ĉi tiu verso 17, kaj ĉi tiu ideo ne malplaĉas al mi, ĉar ĉi tiu nombro 17, kiu simbolas juĝon, markas la finon de la tempo de tera savo, same kiel en Apokalipso 3, la lasta temo, estas nomata " **Laodikea** ", nomo kiu signifas: juĝita popolo aŭ popolo de juĝo. Estas en ĉi tiu fina fazo, en kiu oficiala Adventismo estas juĝita kaj "elvomita" de Jesuo Kristo ekde 1991, ke la lastaj disidentaj elektitoj de ĉi tiu Sepa-taga Adventismo " **tenas** " la altvaloran kaj sanktan lastan " **ateston de Jesuo** ". Krome, en Apokalipso 12, la bildo de la malbona drako celanta "ŝteli" la dian benon de la elektitoj perfekte pravigas la elekton de la verbo " **reteni** ". Ĉi tio estis, cetere, la elekto farita de la tradukistoj de la Scofield-grupo en ilia reviziita versio de L. Segond, kiu estas mia laborbiblio ekde 1980.

Tamen, el logika vidpunkto, verso 18 havas pli da loko en ĉapitro 12 ol en ĉapitro 13, ĉar tie estas skribite: " *Kaj li stariĝis sur la sablo de la maro* ." La uzo de la persona pronomo "li" favoras la legadon de kontinueco, tio estas, ligo al ĉapitro 12. Kion Dio diras al ni en ĉi tiu verso 18? Li diras al ni, ke la venko de la diablo estas granda kaj ke lia regado estas trudita al ĉi tiu "tuta Izrael", kiun Dio bildigas per la sablo de la maro, indikante la idaron de Abraham en Genezo 22:17: " *Mi benos vin kaj multigos vian idaron kiel la steloj de la ĉielo kaj kiel la sablo, kiu estas sur la bordo de la maro* ; kaj via idaro posedos la pordegojn de siaj malamikoj ." La bildo estas prenita por " **Izrael** " en Jesaja 10:22: " *Kvankam via popolo Izrael estos kiel la sablo de la maro* , nur la restaĵoj revenos; la pereos estos finita, kaj ĝi inundigos justecon ." Kaj siavice, la apostolo Paŭlo citas ĉi tiun version en Rom. 9:27: " *Jesaja, siaflanke, krias pri Izrael: Kvankam la nombro de la Izraelidoj estos kiel la sablo de la maro* , nur la restaĵoj saviĝos ." En la printempo de 2030, ĉi tiu restaĵo estos reprezentita de la lastaj Sepa-Tagaj Adventistoj, kiuj portas la disidentan statuson ekde 1991, la dato, kiam ili fariĝis la ekskluzivaj gardantoj de la lasta " **atesto de Jesuo** ".

La divido de la biblia teksto estas lastatempa afero, devenanta nur de la 16-a jarcento. Kaj Dio sole elektis la manieron, laŭ kiu liaj bibliaj tekstoj estu dividitaj, en librojn, ĉapitrojn kaj versojn. Dum mia studado de bibliaj profetaĵoj, mi rimarkis la signifon de la nombroj de ĉi tiuj ĉapitroj kaj versoj, kio rivelas la nemezureblan kalkulkapablon de la granda Kreinto Dio. La divido de la Apokalipso-profetaĵo je la ŝlosila dato de 1844, kiu post korekto fariĝis 1843, estis la bazo de mia kompreno pri ĝiaj mesaĝoj. Mi do povas atesti el sperto pri la graveco de la ĝusta aŭ malĝusta divido de bibliaj tekstoj. Kaj la ĝusta divido dependas de nia individua aprezo de la vero prezentita de Dio. Do, ĉio baziĝas sur la graveco, kiun ni donas al la anticipita dia dekreto de Daniel 8:14, kies fino de la " **2300 vespero-mateno** " konsistigas la fundamentan ŝlosilon al la tuta profeta revelacio koncerne " **la tempon de la fino** ".

Ni legas en Johano 14:6: " *Jesuo diris al li: Mi estas la vojo, la vero, kaj la vivo* ." *Neniu venas al la Patro krom per mi* ." La rimedo por akiri eternan vivon do dependas de la ĝusta vojo kaj la ĝusta vero. Ĉe la komenco de la spirita vojaĝo, " **la vojo** " identiĝas kun la ekzempla vivo de Jesuo Kristo. Ĉi tiu ekzemplo estis tiel perfekta, ke li sola enkorpigis dian " **veron** ". La savo de liaj elektitoj do

dependas de ilia kapablo reprodukti en siaj teraj korpoj kaj mensoj la purecon kaj sanktecon de la dia kaj homa modelo. Rilate al la principo de savo, ĉi tiuj vortoj "**vojo, vero kaj vivo**" nun estas klare interpretitaj. Tamen, ĉar la vivo ne estas statika, ŝanĝiĝantaj situacioj konstante transformas homan vivon. Kaj de kiam Jesuo parolis ĉi tiujn belajn vortojn, la spirita situacio de la kristana religio multe ŝanĝiĝis, kaj pli malbone. Dum religioj kaj homoj nomas bonan tion, kio estas malbona, kaj malbonan tion, kio estas bona, la vortoj "vojo, vero kaj vivo" jam ne havas la saman signifon kiel ili havis dum la tera ministerio de Jesuo Kristo. La elektitoj de 2024, same kiel en 1843 kaj 1873, bezonas identigi la veran vojon spuritan de Jesuo Kristo, kaj la solan vojon, kiu ekzistas por... trovi sian vojon, estas en liaj profetaj revelacioj kaj nenie alie. En realeco, lia vojo kaj lia vero restis eterne la samaj tra la jarcentoj de la historio, tial, en siaj profetaj revelacioj, Jesuo ne malkaŝas sian veron, sed la diversajn formojn, kiujn la diablo donas al siaj versioj de dia vero. Ĉi tiuj estas la mortigaj kaptiloj, kiuj delogas kaj trompas homojn interesitajn pri eterna vivo. Tial estas iliaj diversaj vojoj, kiujn Jesuo montras al siaj elektitoj, por trankviligi ilin, por ke ili sciu, ke ili estas sur la ĝusta vojo, kiu, per lia vero, akompanas ilin kaj kondukas ilin al eterna vivo.

Mi diris, ke la vortoj "vojo, vero kaj vivo" estas miskomprenataj kaj distorditaj en religioj, kiuj falis en apostazon, tio estas, ĉiuj instituciaj kaj oficialaj kristanaj religioj. La prenita vojo estas spurita de Satano kaj liaj demonoj, kaj ĝia vero estas nur diversaj specoj de mensogoj, ĉar la dia leĝo estas kontestata kaj malobeata de ĉi tiuj apostataj eklezioj. La eterna vivo mem estas ŝanĝita kaj ligita al la spirito de vivo, kiu malligiĝas de la korpo kaj kiun nekredantoj nomas animo, herede de la grekaj filozofoj. Ĉio do estas falsa en la tendaro de la diablo: "la vojo, la vero kaj la vivo".

Sed restas kaptilo, kiun nur la profetaĵo de la Revelacio malkaŝas al la elektitoj de Dio en Kristo. Ĉi tiu kaptilo koncernas la provizoran statuson, kiun Dio donis al protestantoj inter la 16-a jarcento kaj 1843. Efektive, la rekono de la fidela atesto de la protestantaj martiroj de ĉi tiu 16-a jarcento maskas ĝian provizoran, momentan karakteron, kiun la heredantoj povas konsideri kiel definitiva kaj eterna. Ni ja devas malkovri en Apokalipso 2:24-25 la pruvon de ĉi tiu provizora aprobo: "*Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne akceptas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon; nur tenu tion, kion vi havas, ĝis mi venos.*" Ĉi tiu verso vere nur malkaŝas, ke Dio akceptas de siaj protestantaj elektitoj neperfektajn verkojn, ĉar nekompletajn, inter la protestantoj de la koncerna tempo, tiu de la 16-a jarcento. Sed kiu povas serioze pensi, ke Dio povas rezigni sin al neperfekta kaj nekompleta servo de siaj servistoj, ĝis la tempo de sia reveno en gloro? Se iu ŝatas kredi ĝin, la mesaĝoj cititaj en Apokalipso 3:1-2 venas forigi ĉian pravigon por fari tion, dirante: "*Skribu al la anĝelo de la eklezio en Sardes: Jen estas la vortoj de tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn. **Mi scias, ke vi estas konsiderata vivanta, kaj estas mortinta.** Estu vigla, kaj firmigu la restaĵojn, kiuj preskaŭ mortis; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio.*"

Tiu ĉi lapidara juĝo, prononcita de Jesuo, punas suprajn religian konduton, kiun li juĝas neinda je sia savo. Sed pri kiaj verkoj parolas Jesuo? Pri

ĉiuj verkoj, kiujn la homo plenumas en spirito kaj vero, ĉu en la karno de sia korpo, ĉu en la penso de sia spirito. Kiam tiu ĉi vero estas mensogo, Dio ne ignoras ĝin kaj li klare atestas pri ĝi. Por esti juĝita "mortinta", la protestanta kristano devas produkti fruktojn indajn je morto. Jen kie la vojo desegnita de Jesuo Kristo faras la diferencon inter la tre vivantaj elektitoj kaj la spirite mortintaj falintaj, kvankam ankoraŭ vivantaj. Ĉe la kruciĝo de vivo kaj morto, Jesuo plantis vojmontrilon, kiu prenis la formon de dato konstruita de la profetaĵo de Daniel 8:14, kiu estas 1843. Al tiu ĉi dato, la dia Spirito ligis la anoncon pri falsa reveno de Jesuo Kristo, nur por testi en Usono la konduton de la maloftaj katolikaj kristanoj kaj la multnombraj protestantoj de la tempo. La neperfektaj verkoj de la protestantoj de la 16-a jarcento estas konfirmitaj en ĉi tiu provo de fido per la granda malestimo montrita al la anonco de la reveno de Jesuo Kristo: la trompaj maskoj falas. Tiel Jesuo malkaŝigas al siaj veraj elektitoj, kiujn li juĝas indajn, en ĉi tiu sama mesaĝo adresita por la " Sardesa " epoko, la ekziston de falsa protestanta religia vojo, kiu pliiĝas la konfuzon de la papa romkatolikismo.

Kaj por kompreni la kaŭzon de ĉi tiu lapidara juĝo, kiu kondamnas la tutan protestantan religion, estas nepre identigi la dividon, kiu metas ĉi tiun mesaĝon de "Sardeso" de Apokalipso 3, sub la historian kuntekston de la jaroj 1843 kaj 1844, la du datoj de la du sinsekvaj adventistaj spertoj de la tempo.

Por kompreni la profetaĵon de Apokalipso, la vortoj kompreneble gravas, sed identigi la strukturon estas eĉ pli grava. Kaj ĝia identigo baziĝas sur observado de la bildo projekciita de la teksto. Fakte, ĝuste per la paraleligo de la ĉapitroj 2, 7 kaj 8 de Daniel venis la ideo ankaŭ paraleligi la tri ĉefajn temojn de Apokalipso: leterojn, sigelojn kaj trumpetojn. Nu, ĉar ĉiu el ĉi tiuj temoj konsistas el du ĉapitroj, la apartigo de la du povus esti bazita nur sur la datoj 1844-1843 sinsekve atribuitaj al la fino de la " 2300 vespero-mateno " de Daniel 8:14.

Tio do konfirmas la gravan rolon de datoj konstruitaj per bibliaj nombraj datumoj. Estas per ili, ke la profetita teorio kuniĝas kun la plenumita historia realo. Kaj estas simple bedaŭrinde, ke amasoj da homoj ne konscias pri la boneco kaj zorgo de Dio, kiu vere dividas kun siaj elaĉetitaj elektitaj sanktuloj siajn plej altvalorajn kaj gravajn sekretojn.

La vojo desegnita de Dio per profetaĵo tial invitas nin rigardi la tutan homan historion kiel sinsekvon de diversaj situacioj, en kiuj ribelema homa perverseco portas la saman frukton de malfideleco kondamnita de Dio. Dio tial povas esti rekonata kiel senkulpa, justa kaj bona, kaj la homaro kiel ribelema, kontraŭdira kaj malbona. Nekapabla fari pli ol li faras, Dio rezignacias vidi miliardojn da siaj teraj kreitaĵoj perditaj, kiel montras ĉi tiuj versoj cititaj en Apokalipso 22:11: " *Kiu estas maljusta, li ankoraŭ estu maljusta; kaj kiu estas malpura, li ankoraŭ estu malpura; kaj kiu estas justa, li ankoraŭ estu justa; kaj kiu estas sanktulo, li ankoraŭ estu sankta .* "

Ĉi tiu verso konfirmas mian korekton de la traduko de Daniel 8:14, kiu tradicie estis: " *Kaj li diris al mi: Ĝis du mil tricent vesperoj kaj matenoj, kaj la sanktejo puriĝos* "; traduko, kiun, prenante la originalan hebrean tekston, mi ŝanĝis al: " *Kaj li diris al mi: Ĝis vespero kaj mateno, du mil tricent, kaj sankteco praviĝos* ." Ĉi tiu konstruo povas ŝajni netradicia, sed ĝi havas la avantaĝon reliefigi la subtilan rezonadon de la granda kreinto Dio. Ĉar prezentante ĉi tiun

frazon en ĉi tiu ordo, Dio anticipe misfamigas la tiel nomatan nunan francan version, kiu aperis ĉirkaŭ 1982, en kiu la tradukistoj prezentas la daŭron de la 2300 vesperoj kaj matenoj en la formo 1150 vesperoj kaj 1150 matenoj, tiel distordante la veran daŭron fiksitan de Dio.

Nia nuna epoko estas la heredanto de longaj jarcentoj da historio vivataj sub la tirana dominado de la katolika monarkio kaj la roma papismo. Ene de ĉi tiu heredaĵo troviĝas la graveco donita al la naskiĝo de Jesuo Kristo, kiu supozeble estas la bazo de nia okcidenta kalendaro. Kaj jam ĉi tie, la roma mensogo funkcias. Ĉar Jesuo fakte naskiĝis en -6 antaŭ la printempo de la jaro 1. Identiginte la faritan eraron, mi kredis, ke la jaro 1994 konstruita per la profetaĵo de la "**kvina trumpeto**" de Apokalipso 9 reprezentis la veran jaron 2000, kiam Jesuo revenus en sia gloro. Mi tiam ne sciis, ke la ĉefa eraro estis doni gravecon al la naskiĝo de Jesuo anstataŭ al lia morto, pentante pro la pekoj de siaj elektitoj. Sed estas per ekspluatado de nia nescio kaj nia facila akcepto de hereditaj instruoj, ke Dio povas kreskigi, laŭ sia volo en kvalito kaj tempo elektitaj de li, la rivelitan veron, sed ĉifritan veron, kiu konservas sian misteron ĝis la momento, kiam li elektos doni al siaj servistoj la verajn kaj bonajn klarigojn.

Mi forprenas la lecionon, ke la vojo al la vero estas pavimita per eraroj, kiuj sinsekvas unu la alian ĝis la tempo de la plena kaj definitiva klarigo de la vero. Ĉi tio kompreneble koncernas nur la profetan veron, ĉar la vero de la eterna Evangelio neniam varias. La escepta spirita situacio, de kiu profitis la protestantaj elektitoj de la 16-a jarcento, <sup>estas</sup> vere la escepto, kiu pravas la regulon. Kaj ĉi tiu escepta juĝo farita de Dio enkalkulas la longan periodon de nescio de la eŭropaj loĝantaroj sklavigitaj al la papa romkatolikismo; aliro al la Sankta Biblio estante farita neeble, krom por tre riĉaj kaj favoritaj homoj. Agante tiel, Dio donas al ni pruvon, ke li ne metas siajn leĝojn super siajn kreitaĵojn, eĉ se li ankoraŭ juĝas ilin indaj je ĉi tiu escepto. Kaj la martiroj trovitaj en ĉi tiu kunteksto de la religiaj militoj estis de ĉi tiu nombro, malmultaj laŭnombre, sed fidelaj en ĉio, kion li komprenis, ke li devis fari. Ili sciis identigi la tendaron de Dio kaj la tendaron de la diablo; ion, kion kristanoj hodiaŭ ne povis fari de longe. Kaj ili akceptis perdi sian teran vivon por ne perdi la eternan vivon promesitan de Jesuo Kristo; La escepta juĝo de Dio, de kiu ili profitis, povas tiam esti komprenata kaj pravigita. Tamen, ĉi tiu escepto estas legitima nur ĉar Dio profetis ĝin en sia Apokalipso, en Apok. 2:24-25, dirante, en la 16-a <sup>jarcento</sup>, al la elektitoj de la eklezio de la Reformacio: "*Al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne akceptas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: **Mi ne metas alian ŝarĝon sur vin; nur tion, kion vi havas, tenu ĝin** ĝis mi venos.*"

La fidela fervoro de la elektitoj de tiu tempo ne estis "**konservita**" de la protestantoj de la sekva epoko. Dum la adventista kredotesto spertita inter 1828 kaj 1873, ili ne reproduktis la ateston de fideleco metitan sur la ateston de la Sankta Biblio, kaj jen kio kondukas Jesuon Kriston diri al ĉi tiuj malfidelaj protestantoj, en Apokalipso 3:1: "*... Mi scias, ke vi estas rigardataj kiel vivantaj kaj kiel mortintaj. Estu viglaj kaj firmigu la restantajn, kiuj estas preskaŭ mortintaj; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio.*"

Tiel, laŭlonge de la tempo, la juĝo de Dio sinsekve kondamnis la judan religion kaj la nekredantan nacian Izraelon en la jaro 33, aŭtune; la romian

religion en 313, kiu fariĝis katolika kaj papa en 538, restante pagana ekde 313; la malfidelan protestantan religion en 1843-1844, kaj la Sepa-tagan Adventismon, nekredantan, tradiciistan kaj institucian, en 1994.

La sekvoj de la juĝo de Dio estas tiel grandaj kaj mortigaj, ke nur Dio povas esprimi kaj malkaŝi ilin per siaj bibliaj profetaĵoj. Kun ĉiu frazo eldirita pri siaj diversaj religioj, amasoj da homoj transiras de la stato de vivo al tiu de morto. Laŭ la "**sesa sigelo**" de Apokalipso 6:13, Dio bildigis la anoncon de la spirita falo de ĉi tiuj protestantaj amasoj per longedaŭra falo de steloj inter noktomezo kaj la 5a horo matene la 13an de novembro 1833, en Usono: "*Kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel kiam figarbo ĵetas siajn nematuritajn figojn kiam skuata de forta vento.*" Vivo kaj morto, difinitaj de Jesuo, estas de eterna normo. Jen la signifo, kiun li donas al la "**morto**" imputita al la protestantoj de 1843. Ĉar li specifikas: "*Mi scias, ke vi estas konsiderata vivanta.*" La ekstera vivo baziĝas sur religia engaĝiĝo, konsiderata "**morta**" ĉar la amo al la vero forestas. La religia vivo estas nur trompa ekstera aspekto, kiun Jesuo malestimas kaj kondamnas.

La servisto vigligita de vera fido vivigas sian fidon per atento al la detaloj profetitaj de Dio tra Lia Sankta Biblio, kaj precipe al Liaj bibliaj profetaĵoj. Ĉi tiu atento al detaloj atestas lian kredon je la ekzisto de la vera, nevidebla Dio. Kaj lia obeemo atestas lian deziron plaĉi al Li. Vidante Sin rekonita kaj honorita, Dio atestas Sian amon al Sia servisto malfermante lian menson al ĉiuj Siaj rivelitaj misteroj.

### M83 - aŭgusto 2024

La legitimaj timoj pri teroristaj atakoj difektantaj la Olimpikojn en Francio kaj Parizo ankoraŭ ne realiĝis. Dio tial permesis al la francoj ĝoji pri la tutmonde elsendita spektaklo. Tamen, la puno estas nur prokrastita.

Fakte, Dio elektis la lastan tagon, la fermtagon de la Olimpikoj, por esprimi sian malaprobon. Por fari tion, li frapis Grekion, la historian naskiĝlokon de la Olimpikoj, per giganta incendio, kiu jam bruligis la regionon de Maratono kaj minacas la urbon Ateno, oni diras ĉi-lunde, la 12-an de aŭgusto 2024, en la amaskomunikiloj. Tamen, la nomo Maratono famiĝis pro la atingo plenumita de la atena soldato, kiu kuris 42,195 km por anonci la venkon akiritan kontraŭ la Persoj. Ĉi tiu sporta atingo estas la origino de ĉi tiu termino, kiu indikas sportan vetkuron en okcidentaj landoj. La evoluo de ĉi tiu tre simbola incendio estas do sekvota kun intereso.

Proksime al la fino de la Olimpikoj, la ukraina armeo lanĉis atakojn sur rusa teritorio en la Kurska regiono de norda Ukrainio. La konflikto kontraŭ la rusoj tiel intensiĝas, transirante teorianton. Ni atendu la respondon de Rusio.

Ĉi tiu mardo, la 13-a de aŭgusto, estas la 9-a de Av por Judoj, tago markita en ilia historio per teruraj naciaj katastrofoj. La antaŭan tagon, Israelo deklaris sin respondeca pri la detruo de 34 Hamas-batalantoj per detruo de konstruaĵo je la kosto de 93 civiluloj.



La respondo de Rusio malrapide alvenas. La kialo de ĉi tiu konduto de prezidanto Vladimir Putin estis rivelita al ni en la profetaĵo de Ezek. 38:4-5: "**Mi eltiros vin kaj metos hokojn en viajn makzelojn; kaj Mi elirigos vin**, vin kaj vian tutan militistaron, ĉevalojn kaj rajdantojn, ĉiujn bele vestitajn, grandan homamason portantan ŝildon kaj kirason, kaj ĉiuj tenantaj glavojn." ; kaj kun ili tiuj de Persio, Etiopio kaj Fut, ĉiuj portantaj ŝildon kaj kaskon; " Ĉi tiu mesaĝo klare anoncas la nevolemon de la rusa gvidanto partopreni en milito. Lia deziro doni al sia interveno kontraŭ la ukraina ŝtatperfido la nomon "speciala operacio" pravas tion sendube. Ekde sia ekregis Rusion, la rusa prezidanto maljuniĝis, kaj kune kun sia lando, ili fariĝis pli burĝaj. Forlasinte komunisman ideologion, Rusio ampleksis la fundamentajn principojn de kapitalismo kaj malkovris la plezuron de konsumo kaj la guston por riĉeco kaj lukso. Tio estas la kaŭzo de lia nevolemo doni al sia milito la formon, kiun ĝi postulus.

Miskompreno regas en la rusaj rilatoj kun la Okcidento. Dum du jaroj ekde la 24-a de februaro 2022, okcidentaj gvidantoj prave timis, ke Rusio uzus la nukleajn armilojn, per kiuj ĝi estas potence kaj terure ekipita. Okcidentaj politikistoj kaj ĵurnalistoj misinterpretis la minacojn faritajn de la rusa prezidanto. Ili supozis, ke Rusio uzus nukleajn armilojn, se ĝia nacia grundo estus invadita kaj atakita. Sed tion ne diris la prezidanto, ĉar li prezentis ĉi tiun opcion nur se la supervivo de Rusio estus minacata. Pro ĉi tiu miskompreno, okcidentanoj limigis sian helpon al Ukrainio kaj ankaŭ limigis ĝian uzon de la okcidentaj armiloj, kiujn ili donacis.

En aŭgusto 2024, Ukrainio troviĝis en malavantaĝa situacio, ĉar Rusio reakiris la iniciaton en la ofensivo en la regiono Donbaso. La perspektivo perdi usonan subtenon, se la kandidato Trump venkus en la venontaj usonaj prezidantaj elektoj, plue intensigis ĉi tiun karakteron de ukraina malvenko. Ankaŭ, por eviti perdi okcidentan subtenon, denove, post la sabotado de rusaj gasduktoj, Ukrainio okupiĝis pri eniro sur rusan grundon en la regiono Kursk. Okcidentanoj tiel trovas sin en la hontiga pozicio, kiun ili akceptas kaj paradokse aprobas, esti tute manipolataj de la gvidanto de Ukrainio, kiu sabotis la gasduktojn por permanente malhelpi ilin komerci kun sia rusa malamiko. Denove, li devigas ilin uzi siajn armilojn kontraŭ Rusio sur ĝia nacia grundo. Kaj kio okazas? Ĉu ili protestas kontraŭ ĉi tiu malestimo al sia aŭtoritato? Tute ne, ĉar la malforteco de la respondo de Rusio trankviligas ilin. Ili komencas kredi aŭ volas kredi, ke Rusio finfine ne estas tiel impona kiel ili pensis; kaj ke, sekve, venki ĝin eblas. En realeco, ĉi tiu manko de reago de Rusujo nur servas la celon de Dio plilongigi la tempon de malfeliĉo, kiu devas atingi sian plej altan intensecon nur en la momento elektita de Li. Tempo, kiun mi pensas, ke ni vidos atingi nur en 2026; sed ni ankoraŭ estas nur ĉe la fino de aŭgusto 2024.

Vi devas kompreni, ke ĝuste pro tiu ŝajna malforteco de la rusa gvidanto la Tria Mondmilito povos esti plenumita. La rezonado estas jena: Se Rusio mobilizas sian tutan armeon kaj alfrontas Ukrainion kaj la Okcidenton dekomence, la rusa supereco trudas gigantan malvenkon al la Okcidento, kiu estas devigita negoci kapitulacon pro la risko. Ĉar komerce riĉa Eŭropo estas, sur la milita nivelo, nur "papera tigro". Kaj en ĉi tiu kazo, Dio ne atingas la detruan militon, kiun li volas akiri kaj plenumi. Tial, paradokse, ĝuste donante al Rusio falsan ŝajnon de

malforteco, la aŭdaco de okcidenta aroganteco disvolviĝas kaj intensiĝas. Ĉar tiu rusa malforteco instigas ilin subteni la ukrainan armeon eĉ pli per engaĝiĝo pli kaj pli en tiu konflikto kontraŭ Rusio. Ukrainio sinsekve ricevis militajn ekipaĵojn, financon helpon kaj sankciojn kontraŭ Rusio; poste, unue, Francio paŝis antaŭen ofertante siajn tre altprecizajn Caesar-kanonojn, post kio Usono donis al ĝi siajn similajn kanonojn nomitajn "himaroj". Poste venis la vico de la tankoj de Usono kaj Germanio, kaj pli lastatempe, la liverado de aviadiloj "F16" en malgrandaj kvantoj. Sed ĉi tiu konstanta eskalado, longtempe, produktos la efikon tiel timata de la Okcidento. Ili tiel mem konstruis, per siaj mezuroj kaj siaj decidoj, la imponan mondmiliton, kiu devas detrui ilin en spirita proporcio " *de triono* " laŭ Apokalipso 9:15. Sed mi memorigas vin, ke ĉi tiu esprimo " *triono* " nur signifas, ke la detruo ankoraŭ ne estas kompleta, ĉar la lasta provo de adventista kredo devas esti plenumita kiam Jesuo revenos por detrui, ĉi-foje tute, ĉiujn formojn de tera homa kaj besta vivo.

En Francio, ĉi tiu monato aŭgusto 2024 estos la monato de memorfestoj pri la Dua Mondmilito; sinsekve, la 15-an de aŭgusto 1944, la dato de la Alianca surteriĝo en Provenco, la 25-an de aŭgusto, la tago de la liberigo de Parizo fare de la trupoj kaj tankoj de Generalo Leclerc, kaj mi eksciis hodiaŭ, sabate, la 31-an de aŭgusto, ke Valence, la urbo kie mi loĝas, festas sian propran liberigon en ĉi tiu tago. Ĉi tiuj memorfestoj permesas al la juna franca prezidanto, ĉiam malpli populara kaj malpli ŝatata de la francoj, konservi sian aspekton kiel prezidanto de Francio. Ĉar la situacio kreita, per lia decido dissolvi la nacian leĝdonan asembleon, enigis la landon en grandegan politikan kaoson kaj li devas suferi la malbenon de Dio, kiu organizas la landon en nekredebla opozicio de tri esence egalaj kaj minoritataj politikaj grupoj. La elekto de ĉefministro estas do konflikta kaj ŝajne nesolvebla. Kia ajn elekto estos farita, ĝi estos katastrofa ĉiukaze.

Homoj estas kiaj ili estas, kaj kiaj ili estas, ili estas en ĉio, en ĉiuj kampoj kaj temoj. Ĉi tiu principo havas la konsekvencon, ke ili montras la saman konduton rilate al sia familio kiel rilate al sia nacio. Kelkaj estas por ambaŭ aferoj, sen respekto, kaj aliaj estas konsiderataj abomenindaj faŝistoj heredantoj de Marŝalo Pétain, katoliko, kies moto "laboro, familio, patrujo" estas memorata. Ĉi tiu penso vere havis nur unu malavantaĝon, kiu klarigas la brutalajn ekscesojn, kiuj karakterizis la du reĝimojn, italan, germanan kaj francan Vichy; ĉiuj tri estis inspiritaj de kaj ligitaj al la papa romkatolikismo. Nu, la romkatolikismo ĉiam defendis verajn homajn rilatajn valorojn; distordante biblian veron, tiel farante pekojn kontraŭ la Spirito de Dio, ĝi kondamnas la pekon de la karno. Sed post li, en absolute inversa konduto, la protestanta penso pravigis la pekojn de la karno en la nomo mem de sia koncepto pri la valoroj de la spirito. La nuna protestanta penso estas nur la frukto akirita per la miksaĵo de religiaj pensoj kaj tiuj de modernaj filozofoj tre honorataj de politikistoj kaj la amaskomunikiloj. Estas en ĉi tiu rilato, ke Francio renovigas la tipon de la greka Ateno. Ĉar Salomono pravis dirante, ke nenio nova estas en la skemoj de la formoj, kiujn homa penso povas preni.

La jaro 2024, tamen, estas stigmatizita kiel jaro de revelacioj. Kaj de malagrablaj revelacioj, ĉar la fundamentoj de demokratiaj valoroj disfaliĝas tagon

post tago, dum ĉi tiu monato aŭgusto, dum kiu, en Francio, prezidanto Macron esperis povi profiti de la Olimpikoj por restarigi la bildon de Francio. Danke al la bonvolo de Dio, pli ol al la sekureca organizo, la ludoj povis okazi sen terorista tragedio. Sed kun la ludoj finitaj, la problemoj de Francio denove evidentiĝas, ekzemple, la morto de policisto mortigita de ebria ripetkrimulo post rifuzo obei la haltigon de sia veturilo; tio en la vespero de la 26-a de aŭgusto. En publika parolado, la vidvino, kiu restas kun du infanoj, deklaris: "Francio mortigis mian edzon." Ĉi tiu krio de malespero ilustras la veran situacion de la franca nacio. Kaj ne, ĉi tiu lando ne estas tiu de perfekta modelo, sed tiu, kiu kredis sin esti. Ĝiaj respublikanaj valoroj, "libereco, egaleco, frateco", supozeble anstataŭigus la faŝismajn valorojn de "laboro, familio, patrujo", sed la rezulta frukto estas malgaja fiasko, kiu, paradokse, restarigas la bildon de la diaj valoroj de "Eklezio, patrujo, familio". Citante aferojn en ĉi tiu ordo, mi nur konsideras la ordon, en kiu Dio kreis la teron kaj ĉion en ĝi, laŭ lia rakonto en Genezo 1, en kiu, kreita en la sesa tago, la homo aperas ĉe la fino de la kreiva procezo. El ĉi tiu pozicio, li malkovras Dion unue, poste la teron, sur kiu li vivos, tio estas, sian landon, kaj fine, li formas familion kun Eva, sia edzino. Ĉi tiu estas la ordo de prioritatoj, kiun la homo naskita de Dio prioritatigas kaj devas prioritatigi por esti konsiderata plaĉa al la "ĉiela Patro" de ĉiu vivo.

Dum la tempo pasas, la pli peka, ribelema homaro malkaŝas siajn malbonajn fruktojn. Kaj ĝuste por ĉi tiu celo Dio kreis la teron kaj ĝiajn homajn loĝantojn. La demonstraĵo, kiu devas esti farata sur ĝi, daŭras tagon post tago.

Usono kaj Francio dividas la sperton de libereco. Kaj neeviteble, pro peko, ĉi tiu libereco produktas malbonecon kaj ribelemajn homojn. Liberaj popoloj momente sukcesis redukti la fruktojn de ĉi tiu malbona naturo, sed ne malaperigis ilin. La sperto de Usono estas tre edifiga kaj malkaŝa, ĉar la leĝo de la Fora Okcidento estis ĝuste origine senleĝa; tiel, krimuloj trudis sin kaj mortigis la plej malfortajn por senigi ilin de iliaj posedaĵoj, iliaj monoj kaj aliaj materialaj valoraĵoj, juveloj, oro, ktp. Por redukti la nombron de krimoj, usonanoj nomumis juĝistojn respondecajn pri apliko de la justeco preskribita en la libro de sia nacia leĝo. La ekzekutoj de la kulpuloj reduktis la nombron de krimoj, sed absolute ne malaperigis ilin. Ĉi tio pravas, ke la leĝo preskribita de homoj ne kapablas solvi iliajn problemojn, kaj tion Francio devas malkovri hodiaŭ. Se Usono kaj Francio dividas ĉi tiun saman seniluziigan frukton, tio estas ĉar ĉi tiuj du landoj konsistas el etna miksaĵo kun neeviteblaj konsekvencoj.

Jam malfacilas interkonsenti ene de la sama familio, kaj la murdo de Abel fare de lia frato Kain profetas tiun malfacilaĵon dekomence. Kio ĝi povas esti, en ĉi tiu kazo, sur la skalo de nacioj konsistantaj el aro da homoj devenantaj de popoloj, kiuj malamas unu la alian, malamas unu la alian ĝismorte? Ĉu homa leĝo aŭ eĉ dia leĝo povas malhelpi homojn malami unu la alian? Absolute ne. Dio scias tion tiel bone, ke, laŭ Li, lia plano estas "*skribi Sian leĝon en la korojn*" de Siaj elektitoj, ĉar tiel longe kiel Lia leĝo restas en la formo de literoj skribitaj en la Sankta Biblio aŭ sur la ŝtonaj tabuloj, sur kiujn Li gravuris ilin per sia fingro, ĝi restas senefika kaj vana. Kaj se tio estas la kazo kun dia leĝo, kiom pli kun homa leĝo. Respekto por leĝo postulas adheron, subtenon kaj aktivan aprobon de tiuj, kiuj volas honori kaj respekti ĝin.

Ekde 1962, Francio estis devigita forlasi siajn departementojn en Alĝerio post mortiga milito de malamo kondukita de la alĝeria islama rezista grupo, la Nacia Liberiga Fronto. Sed pro ekonomiaj kialoj, alĝerianoj poste venis labori en Francio, kie ili ekloĝis kun siaj familioj post la adopto de la leĝo pri familireunuigo en 1976. Ekonomia neceso ne estingas la malamon kaj indignon akumulitajn dum la pasinta milito. Tiel, generacio post generacio, alĝeriaj familioj, kaj pli ĝenerale, magrebaj kaj afrikaj familioj, kreskis kaj intensiĝis sur franca grundo, akirante francan civitanekon pro naskiĝrajto, sed restante ligitaj al sia devenlando, ĝia religio kaj ĝiaj valoroj.

Dum jardekoj, Francio suferis la sekvojn de la neebila asimiliĝo de ĉi tiuj etnoj, markita de la historio de franca koloniigo. La spiritoj de demonoj, iom post iom ellasitaj de la anĝeloj de Dio, ekscitas la mensojn de enmigrintoj, tiel ke civilizoj ribelas unu kontraŭ la alia, kaj ĉiu ajn kaŭzo sufiĉas por pravigi opozicion kaj agreson.

Ekde mia adoleskeco, mi vidis kiel, por trankviligi indignon, politikistoj kliniĝis al la postuloj de loĝantaroj de afrika deveno, montrante malkuraĝan kaj kulpan spiriton de rezigno. Por tiu celo, leĝoj estis konstante aldonitaj, ĉiam pli limigante la liberecon donitan al ĉiu franca civitano de deveno aŭ ne. Por paro, kiu ne plu povas toleri unu la alian, ekzistas la ebleco de eksgeedziĝo; por tiuj, kiuj ne plu povas toleri vivi en sia propra lando, ekzistas la ebleco de elmigrado al alia lando. Sed por tiuj, kiuj ne plu povas toleri unu la alian kaj volas resti en la sama lando, ne ekzistas solvo krom konflikto kaj milito.

Tiuj, kiuj tiel alfrontos unu la alian, konkuras pri la povo agi laŭ siaj valoroj sur la sama nacia grundo. Ĉar ĉiuj deziras resti en ĉi tiu reĝimo de libereco, kiu fariĝas la problemo post esti estinta la kaŭzo de delogo kaj altiro. Pri ĉi tiu temo, la Sankta Biblio montras al ni kiel Dio energie kaj efike reguligas ĉi tiun specon de situacio. La legitimeco de la originala franca lingvo perdiĝis pro la leĝo de la grundo, kiun ĝi adoptis; io kontraŭ kio Dio avertis sian popolon Izrael, malpermesante al judaj viroj kaj virinoj edziĝi al fremduloj.

Dum aŭgusto finiĝas, tutmondaj kaj naciaj eventoj kunlaboras por malkaŝi la malamon, kiun la Okcidento spertas ĉe multaj popoloj disigitaj tra la mondo: Rusio, Nord-Koreio, Irano, kaj islamaj nacioj unuiĝintaj en siaj diferencoj per sia religio. Tiuj, kiuj formis la mondon ekde 1945, estas malamataj pro multaj kialoj, sed ankaŭ tre eniataj. Tamen, la Okcidento ne povas bonvenigi sur sian teritorion ĉiujn, kiuj dezirus fari tion; envio tiam transformiĝas en malamon. Kaj tio klarigas la teroristajn agojn faritajn ĉefe en Francio, sed ankaŭ en aliaj okcidentaj landoj en Usono kaj Eŭropo.

Kion malfeliĉaj fremduloj ne komprenas estas la kosto de okcidenta vivmaniero. Pro la avideco de financaj institucioj, multaj leĝoj altigas la prezojn de ĉio; multaj asekuroj por ĉio, naciaj impostoj sur ĉio, kaj dependeco de la merkato, kiu malhelpas iujn ajn prezofrostigojn. Kaj aldone al ĉio ĉi, libereco estas limigita de amaso da devoj kaj malpermesoj pli kaj pli truditaj de la eŭropa registaro.

M84 - La Eterna Evangelio

Ĉi tiu nomo " *Eterna Evangelio* " estis elektita de Dio por nomi la universalan verkon ( *meza ĉielo* ) konfiditan al liaj elektitaj adventistaj servistoj ekde la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844. Ĉi tiu nomo aperas en la Sankta Biblio, en Apokalipso 14:6: " *Kaj mi vidis alian anĝelon flugantan meze de la ĉielo, havantan la eternan evangelion, por prediki al la loĝantoj de la tero, kaj al ĉiu nacio kaj tribo kaj lingvo kaj popolo.* " Ĉi tiu nomo signifas "la bonan novaĵon", kaj kiel ĉe la vorto Revelacio, kiu ankaŭ estas konservita kaj france prononcita, la greka formo de la termino " *evangelio* " distingas ĉi tiun spiritan "bonan novaĵon" de profana "bona novaĵo". Kvalifikita kiel " *eterna* " , ĉi tiu " *Evangelio* " *portas* " *eternan* " karakteron , kiu estas tiel ligita al la momento de sia formiĝo en la Sankta Spirito de la Kreinto Dio.

Ĉi tiu "Bona Novaĵo" do koncernas la tutan planon de savo elpensitan de Dio antaŭ ol li donis ekziston al sia unua vivanta kaj libera kreitaĵo metita antaŭ li. Tial ĉi tiu " *Evangelio* " aperas en pluraj formoj kaj aspektoj dum la daŭro de 6.000 jaroj da tera historio.

- 1- En la besto mortigita por ke ĝia haŭto povu kovri la nudajn korpojn de Adamo kaj Eva post kiam ili pekis, tio estas, malobeis Dion; laŭ Genezo 3:21: " *Ĉar al Adamo kaj al lia edzino Jahvé Dio faris vestojn el feloj kaj vestis ilin.* "
- 2- En la besta ofero oferita de Abel, la unua paŝtisto en la tera historio; laŭ Genezo 4:4: " *Kaj Abel, siavice, alportis el la **unuenuaskitoj de siaj ŝafoj kaj el ilia graso** . Kaj YHWH atentis Abelon kaj lian oferon;* "
- 3- En la juna virŝafo, kiun Dio donas al Abraham por oferi kiel anstataŭaĵon por lia **sola filo** . Kaj efektive sub ĉi tiu titolo de " **sola** ", Dio difinas sian filon " **Isaak** ", en Genezo 22:2: " *Dio diris: Prenu vian filon, **vian solan filon** , **Isaak** , kiun vi amas, kaj iru al la lando Moriĵa, kaj oferu lin tie kiel bruloferon sur unu el la montoj, pri kiu Mi diros al vi.* " Per ĉi tiu klarigo, Dio tute malkvalifikas la filecon de sia unua filo Iŝmael, erare koncipita de Hagar, la egipta servistino de Sara, lia legitima edzino.
- 4- Post tiu unua brulofero ordonita de Dio, sekvis la "ĉiama brulofero " praktikata laŭ lia ordono, de la hebreaj pastroj, " *vespere kaj matene* "; laŭ Eliro 29:38-39: " *Jen kion vi devas oferado sur la altaro: du jaraĝajn ŝafidojn, ĉiutage, por ĉiam. Unu ŝafidon vi oferados matene, kaj la duan ŝafidon vespere.* "

Kun la tempo, la malnova interligo aŭ malnova atesto ĉesis, anstataŭigita de la nova atesto konstruita sur la pekliberiga morto de Kristo, kiun la "ĉiama brulofero " profetis en la malnova interligo. Sed la nova atesto ankaŭ estas konstruita sur lia resurekto, kiu igis lin la " *ĉiama* " *propekanto aŭ* " *ĉiama* " ĉefpastro , kiu prezentas al Dio sian perfektan justecon por absolvi kaj pardoni nur la pekojn faritajn de siaj elektitoj sole. Estas sub ĉi tiu " *ĉiama* " termino, ke lia " *ĉiama* " ĉiela pastraro estas nomumita en Daniel 8:11-12: " *Kaj li leviĝis ĝis la estro de la armeo, kaj forprenis de li la ĉiutagan oferon* ", kaj renversis la lokon de lia sanktejo. La armeo estis forlasita kun la ĉiutaga ~~ofero~~ pro peko; kaj la korno



*jétis la veron sur la teron, kaj prosperis en tio, kion li faris.* " La vorto ofero forestas en la originala hebrea teksto. Ĝi do devas esti forigita sen hezito aŭ religiaj duboj. Por esti interpretata, ĉi tiu izolita termino "*ĉiama*" do indikas tion, kio anstataŭigis la servon de la oferrito nomata "*ĉiama holokaŭsto*", tio estas, la pastraron aŭ ĉielan propetan ministerion de Jesuo Kristo.

En Daniel 8:11 kaj 12, la Spirito malkaŝas tion, kion li igas plenumi laŭ sia propra volo, ĉar li estas tiu, kiu "*liveras la armeon de la sanktuloj*" al papa Romo, indikita per la simbola "*malgranda korno*" de verso 9; kaj tion li specifas, "*pro peko*", kiu estas "*la malobeco de la leĝo*" laŭ 1 Johano 3:4.

La situacio denunciata de Dio instruas al ni, ke pagana romia organizaĵo transprenas la kristanan religion sen esti preparita per la juda formado de la malnova interligo. Tio estas la kaŭzo kaj klarigo de la nuna misprezento de la "*eterna Evangelio*" kaj tial de ĉiuj malbenoj, kiuj estis kaj ankoraŭ rezultos el ĝi ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu verso portas multe pli da instruo ol mi pensis ĝis nun. Ĉar ĝi malkaŝas la sekvon de la alligiteco de la Evangelioj de la apostoloj al la nova interligo aŭ nova "*atestanto*" de Dio. Tio estas, fakte, kio plenumiĝis kiam pagana Romo malvere konvertiĝis al la kristana religio. La "*peko*" denunciata de Dio rilatas al la malestimo montrita al la dia instruado skribita kaj preskribita en la libroj de la antikva "*atestanto*", ĉefe en la unuaj kvin libroj skribitaj de Moseo, kio pravigas ilian nomon "*leĝo de Moseo*", dum ili prezentas vere la "*leĝon de Dio*". Estas do la "*leĝo de Dio*" mem, kiu estas "*ŝanĝita*", kiel profetite de la anĝelo Gabrielo en Daniel 7:25: "*Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, li prenos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj li esperos ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon*"; kaj la sanktuloj estos donitaj en lian manon por tempo, tempoj, kaj duono de tempo." Notu, ke la ŝanĝo "*de la tempoj kaj de la leĝo*" estas nur "*esperita*"; tio, ĉar, en sia programo, Dio havas la planon revenigi siajn elektitojn al sia plena kaj perfekta vero. Jen kion li entreprenis progresive ekde la jaro 1170, en kiu lia servisto nomita Pierre Vaudès, konata kiel Pierre Valdo, ricevis de li, en Francio en Liono, la perfektan scion pri sia vero. Sed estis ankoraŭ tro frue por ke ĉi tiu vero trudu sin, kaj la tendaro de mallumo trudis sian religian koncepton ĝis 1844, la jaro en kiu, post du adventismaj spertoj, la lumo de la Sabato venis por permesi al ni kompreni, sed ankoraŭ tre malrapide, la kaŭzojn de la "granda tragedio". Lia klarigo baziĝas sur la malestimo montrita al la instruado de la malnova "*atestanto*"; kio kondukas al donado de malĝusta interpreto al la instruado de la nova "*atestanto*" de Dio, lia mesaĝo estante komprenebla nur en la lumo donita de la malnova "*atestanto*".

Se Dio organizis la prezentadon de sia plano de savo aŭ "*eterna Evangelio*" laŭ la sinsekvo de du interligoj, tio estas ĉar ili estas neapartigeblaj kaj komplementaj. Malsukceso respekti ĉi tiun principon neeviteble kondukas al mensogoj kaj ilia fina malbeno: eterna morto. Vidita en ĉi tiu lumo, la vorto "*vero*" alprenas sian plenan signifon, kaj tiu de "*mensogo*", sian absolutan malon, simile.

La religia subjekto enigas la eternan estontecon proponitan de Dio al la alvokitoj trovitaj indaj je ilia elekto per lia dia juĝo. Tia risko do postulas, ke la estontaj elektitoj sciu juĝi aferojn konscie pri ĉi tiuj absolute kontraŭaj valoroj. Tiel, vero indikas tion, kio estas vera kaj justa, dum mensogoj indikas tion, kio

estas falsa kaj maljusta. Tio validas por ĉiu juĝata subjekto. La bezonata juĝo estas tiel akra kiel la vorto de Dio kompare kun akra dutranĉa glavo, kiu paradokse reprezentas la formon de la romia glavo. Kaj tio ne estas senkaŭza, ĉar en Danielo kaj Apokalipso, la Spirito malkaŝas al ni, ke li uzas Romon por puni malfidelan kristanisman ekde la jaro 313, la dato kiam la religia libereco donita de imperiestro Konstantino la 1-a<sup>la</sup> Granda kaŭzis apostazion de la kristana religio per la eniro de paganoj nepreparitaj de la malnova interligo kaj tial nekonvertitaj aŭ false konvertitaj.

La ŝanĝo okazinta en 313 estas nur la komenco de la profetita ŝanĝo, sed ĝi metas la esencajn fundamentojn por la malbeno de la romkatolika religio kaj la reformitaj religioj establitaj post ĝi, heredantoj de ĝia religia modelo. Tial, kompreni la precizan kaŭzon de la malbeno okazinta en 313 permesas al ni kompreni la kaŭzon de ĉiuj malbenoj, kiuj sekvis ĝin ĝis la fina glora reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu kaŭzo estas ĉiam la sama: spirita nescio kaŭzita de la foresto de la instruado de la malnova interligo. En 2024, la falsa kristano estas juĝata de Dio kiel tia, ĉar al li mankas scio pri la "*leĝo de Moseo*" rivelita nur en la antikva atesto, kiun ĉiuj kristanaj eklezioj subtaksis kaj malestimis. La falsa kristano de hodiaŭ estas baptita sen ricevi tion, kion la dek du apostoloj elektitaj de Jesuo Kristo por servi kiel liaj ĉeestintoj sciis. Nur la amo al la vero povas konduki homon en 2024 al kompreno de la graveco de koni ĉi tiun instruadon, prave kaj malprave konsiderata rezervita nur por judoj. Malĝuste, ĉar tiu juda instruado estas utila kaj necesa por kristanoj, kiuj eliris el paganismo, kaj prave, ĉar ĉiu elektito de Dio fariĝas, per konvertiĝo, spirita judo.

La sorto rezervita por la eterna Evangelio ekde 1843 fare de la Sepa-tagaj Adventistoj nur konfirmas kaj renovigas tion, kion la falsa romkatolika kristanismo igis ĝin travivi inter 313 kaj 1798; kaj poste fare de la falsaj protestantoj de 1843 ĝis 2030. En ĉiuj ĉi tiuj sinsekvaj kazoj, la kaŭzo estas ĉiam la sama: la spirita neprepariĝo de la baptita kandidato. La savo proponita de Dio estas nur atingebla por viroj kaj virinoj kapablaj atesti profundan kaj sinceran sindediĉon al la afero de Dio, kapablaj kompreni la esencan valoron de la aferoj, pretaj mallerni kiam ajn la neceso de la kazo tion trudas. Tial ne senkaŭze Dio elstarigas kaj difinas siajn elektitojn per la demonstrado de ilia aŭtentika kaj vera inteligenteco en Daniel 12:3 kaj 10: "***La saĝuloj** brilos kiel la brilo de la ĉielo, kaj la virtigintoj de multaj brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne... / ...Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros malvirtaĵojn, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos; sed **la komprenantoj** komprenos.*" Ĉi tiuj versoj kontraŭdiras la diablan penson vaste disvastigitan de la falsa kristana kredo, laŭ kiu la regno de la ĉielo estas por la malriĉuloj en spirito, tio estas, mense handikapitaj homoj ankaŭ nomataj skizofreniuloj, lunatikuloj aŭ frenezuloj, kiujn en sia tempo Jesuo simple deklaras demonaj. En siaj beatecoj, Jesuo parolis pri tiuj, kiuj rekonas sin kiel senhavaj de la Spirito de Dio; kio estas tre malsama, laŭdinda kaj spirite pozitiva.

Dio povas konsenti elteni homan malestimon por sia leĝo nomata "*la leĝo de Moseo*" dum longa tempo, sed kiom ajn longa ĝi estu, ĉi tiu tempo povus esti nur limigita. Ĉar la gloro de lia dia naturo kaj liaj ekskluzivaj titoloj kiel Dio, kreinto kaj leĝdonanto, necesis la plena kaj kompleta restarigo de lia tuta vero. Ĉi

tio okazis ekde la 23-a de oktobro 1844, post testado de la fido de siaj elektitoj indaj plenumi sian lastan universalan mision. Li kolektis ilin inter 1844 kaj 1873, la jaro en kiu la "*leĝo de Moseo*" universale reakiris sian lokon en la instruado de "Sepa-tagaj Adventistoj". Estas do ĉi tiu reveno de la "*leĝo de Moseo*" kiu donas al lia doktrino la normon de la "*eterna Evangelio*" citita en Apokalipso 14:6.

Ve, post 1873, iom post iom apostatante tra la tempo, la institucia Adventismo rapide perdis el vido la bezonon ĉiam pli bone kompreni la religian vivon vivatan kun Dio. Kaj la graveco de la restarigo de la "*leĝo de Moseo*" estis forgesita, same kiel ĝiaj konsekvencoj, kiuj kondamnis, ekde 1843, la protestantan religion pro ĝia nefinita Reformacio. Tia senzorgeco tiam portis la abomenindan frukton de malestimo al la dia profeta revelacio, kaj la pruvo de tiu malestimo estis donita konkrete en Valence sur Rhône, Francio, en 1991, la loka eklezio unuanime malestiminte kaj malakceptinte mian anoncon pri la reveno de Jesuo Kristo por la nove konstruita dato de 1994, per mia studo de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso.

La mencio de la nomo "*eterna evangelio*" korektas la protestantan religian miskomprenon, kiu apartigas dian leĝon de la kristana evangelio. Dio montras tion prezentante la du, sinsekve, en la versoj 6 kaj 7 de Apokalipso 14. Kaj ĉi tiu penso estas pravigita, ĉar la sabato postulata en verso 7 profetas la eternan ripozon de la elektitoj; eternan ripozon, kiu rekompencos la veran fidon promesitan kaj instruitan sub la titolo de la evangelio alportita de Jesuo Kristo.

Malgranda detalo rimarkinda: la vorto Evangelio estas vira, kiel la resto, kiun ĝi ofertas al la elektitoj, male al la esprimo bona novaĵo, kiu estas ĝia signifo.

La proponita plano de savo de Dio estas akompanata de subtilaj kaptiloj kun la evidenta celo antaŭenigi religiajn mensogojn por tiuj, kiuj amas kaj subtenas lin. Ĉi tio permesas al Dio "*vere doni al ĉiu laŭ liaj faroj*", tio estas, laŭ la naturo de lia fido. Jesuo konfirmas ĉi tiun aliron, dirante en Mateo 13:12 kaj 25:29: "*Ĉar kiu ajn havas, al tiu estos donite, kaj li havos abundon; sed kiu ajn ne havas, de tiu estos prenita eĉ tio, kion li havas.*"

Nu, pri ĉi tiu temo, oni devas rekoni, ke la ŝajno de pruvo trudas la ligon de la anonco de la bona novaĵo al la nova interligo; kaj simile, neniu povas nei la fakton, ke Jesuo prezentis sin preskaŭ ekskluzive al la juda popolo de la malnova interligo. La dialogo inter Jesuo kaj la Kanaanina virino profetas, en Mateo 15:22 ĝis 28, la celon, kiun Dio donas al sia plano de savo, kiu prioritigas la naciajn judojn kaj oficiale malfermiĝas, post lia morto en Kristo, al la paganaj elektitoj. Ni legas en Mateo 15:22: "*Kaj jen virino Kanaana, kiu venis el tiuj regionoj, kriis al li, dirante: Kompatu min, Sinjoro, Filo de David! Mia filino estas forte turmentata de la diablo.*" Jesuo tiam esprimas la penson de la nacia juda popolo en verso 23: "*Li respondis: Mi estas sendita nur al la perditaj ŝafoj de la domo de Izrael.*" » Kiel la perfortuloj, kiuj kaptas la regnon de la ĉielo, la virino insistas: "*Sed ŝi venis kaj adorkliniĝis al li, dirante: Sinjoro, helpu min!*" Jesuo siavice insistas reliefigi la fidon de la virino eĉ pli: "*Li respondis: Ne decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al la hundoj.*" Liaj vortoj atestas pri la nacia fiereco de la juda popolo, kiu malestimas la paganojn ĉirkaŭ si. La virino tiam reagis kun vera humileco kaj denove insistas: "*Jes, Sinjoro,*" ŝi diras, "*sed la hundoj manĝas la panerojn, kiuj falas de la tablo de iliaj mastroj.*" Kaj por Jesuo,

ĉi tio estas la okazo malkaŝi, kion Dio pensas pri ĉi tiu trompa situacio: “ *Tiam Jesuo diris al ŝi: ‘ Virino, via fido estas granda; estu farita al vi, kiel vi volas.’ Kaj en tiu sama horo ŝia filino saniĝis.* ”

Ĉi tiu interŝanĝo permesas al Jesuo prezenti la veran signifon de la vorto religio; ĉar religio neniel povas resti nacia privilegio longe. Sed la Kanaanina virino ne pretendas la rajton esti aŭdata kaj aŭskultata de Dio krom per rekono de la momenta privilegio de la nacia juda popolo. Ŝi uzas, por nomi Jesuon, la vortojn “ *Sinjoro kaj Filo de David* ”, bibliaj nomoj kiuj indikas la Mesion en iliaj Sanktaj Skriboj. Ŝia atesto egalas, eĉ superas, tiun de Raĥab, la prostituitino de Jeriĥo.

En la tera ministerio de Jesuo Kristo, ni trovas nur du kazojn de atesto de fremdaj virinoj: la samarianino kaj la kanananino. Ĉi tio estas malgranda nombro, sed intencas, ĉar ĝi sufiĉis por profeti la oferton de savo al la gojoj, antaŭ la morto de Jesuo, malofte, sed post lia morto, en amasoj, almenaŭ, laŭ tre trompaj ŝajnoj. Kaj jen la dia kaj subtila paradokso, kiun ni devas rimarki: la “bona novaĵo” estis bona nur por la gojoj, al kiuj la pordo de savo estis oficiale malfermita, kaj por la malgranda resto de la sanktuloj de la nacia Izraelo, kiuj atestis la fidon. Sed kio pri en nia tempo? La “malbona novaĵo” estas por la false kaj trompe konvertitaj gojoj, kiuj, kun aroganteco kaj senzorgeco, distordas la planon de savo prezentitan de Dio, kiu punos ilin, kiel li punis la nekredantajn judojn antaŭ ili, en la jaro 70.

### M85 - Inteligenteco laŭ Dio

Kontraŭe al tio, kion asertas la profana aŭ false religia homaro, la homo ne estas la sola vivanta estaĵo dotita, en sia specio, per inteligenteco. La nomo instinkto, kiun ĝi atribuas al bestoj, levas lin super ilin, sed certaj hejmaj bestoj, kiel hundoj, pruvas veran inteligentecon, eĉ se ĝi restas multe sub tiu de normala homo.

Fakte, kreante vivantajn speciojn, Dio donis al ĉiu el ili la kvanton da inteligenteco necesa, ĉar en la tera vivo kreita de Dio ĉio estas kvantigebla. Kaj ĉi tiu principo validas sur la tero, de bakterioj kaj mikroboj ĝis la homo. Tamen, ĉar la homo estas kreita por ricevi eternan vivon kun Dio, li ricevis, krom la baza inteligenteco, la progresintan kapablon de rezonado kaj konscienco. Lia kapablo analizi aferojn kaj faktojn metas lin nedisputeble ĉe la kapo de ĉio, kio vivas sur la tero. Tial, tio, kio metas lin super bestoj, estas lia spirito kaj ne lia karno. Dio donis al la homo la specifon iri vertikale kaj li sendas al ni per ĉi tiu elekto spiritan mesaĝon; li diras al la homo: “Viaj piedoj restu sur la tero kaj via spirito leviĝu al la ĉiela Dio”. Simioj ne staras vertikale nature kaj en siaj movoj ili fidigas siajn suprajn membrojn; kion homoj ne faras.

Dio malkaŝas al ni, ke li kreis la homon laŭ sia bildo, kaj ĉi tiu precizeco klarigas, kial, en lia fizika aspekto, li dominas per sia aspekto de beleco, rafinaĵo, harmonio kaj aktiva kapablo. La fizika aspekto donita al la homo estas do tiu, kiun antaŭ li posedis la anĝeloj, ĉielaj estaĵoj, kiuj servis Dion aŭ jam kontestis lian aŭtoritaton. Mi memorigas, ke la vorto “ *anĝelo* ” prenita de la greka “*angélos*”

signifas mesaĝiston, kio havas la konsekvencon povi indiki "teran" aŭ "ĉielan" mesaĝiston, en la revelacioj de la mesaĝoj inspiritaj de Dio en lia Sankta Biblio.

Antaŭ ol krei la homon, Dio kreis ĉielan vivon. Ĝi konsistas el estaĵoj dotitaj per ĉiela korpo, kiu restas nekoruptebla tiel longe kiel Dio permesas. Kreante liberajn vivojn, kontraŭe al li, Dio prezentas la finfinan celon de sia ĉiela kreaĵo. Lia plano estas eterna feliĉo; tiel eterna kiel li mem estas.

Ve, libereco havas neeviteblan malavantaĝon: tiun de la disputo provokita de la diverĝoj de opinioj de libere kreitaj individuoj. Krome, en ĉi tiu plena libereco, diferencoj malkaŝiĝas en la formoj de karakteroj, ĉar lasante ekzistojn al hazardo, Dio devis trovi opozicion inter la amasoj da kreitaj individuaj vivoj. Per sia dia antaŭscio, li sciis, ke tio estos la kazo kaj ke la unua ribelanto estos la unua kreita ĉiela anĝelo, kiun ni nun konas kiel Satano, kiu fariĝis la kontraŭulo kaj la diablo, la malamiko de Dio. Dio tiel sciis de la komenco la nomojn de siaj elektitoj kaj tiujn de la falintaj ĉielaj kaj teraj. Ĉiu inter liaj kreaĵoj tuj reagis por subpremi kaj ĉesigi la ribelon, eliminante la kulpajn ĉielajn estaĵojn. Kaj ĝuste en tio Dio montras la vertiĝigan altecon de sia inteligenteco. Li efektive intervenos por detrui la kulpulojn, sed nur ĉe la fino de la tempo, kiu permesos al li elekti ĉiujn siajn elektitojn destinitajn dividi lian patran amon por la eterneco.

Ĉiu kreaĵo, kiun Dio elektos, devas povi fari informitan elekton. Nun, por elekti, oni devas povi kompari elektojn. Estas por ĉi tiu celo, ke Li kreos la teran dimension; novan dimension kreitan laŭ specifaj materiaj normoj kaj karakterizaĵoj. La ĉielaj anĝeloj, bonaj aŭ malbonaj, havas la kapablon eniri ĉi tiun teran dimension, sed la homoj, kiuj estis kreotaj tie, ne povas forlasi ĉi tiun apartan dimension. Jam sur la tero, la leĝo de gravito fiksas la homon sur lia tera grundo, sed preter ĉi tiu limo, la alia limo estas tiu de la normo de ĉi tiu tera dimensio; tiel ke la homo ne povas eniri sian ĉielan regnon, kaj tial ne povas vidi nek Dion nek liajn anĝelojn.

En la ĉiela vivo, ĉiuj anĝeloj kreitaj de Dio lernis koni lin, tiel profitante de ampleksa scio, kiu igas ĉiujn anĝelojn inter ili senti sin kulpaj, kiuj eniris ribelon. Kaj la penso, kiu unuigas la ribelantojn, konsistas el riproĉado al la Kreinto de Dio pro lia trudado de vivnivelo de frata kunhavigo, kiu ne konvenas al la plej fieraj inter ili. Unue, Satano avidis la gloron de adorado, kiu ŝuldiĝas nur al Dio, ĝuste ĉar li estas la sola kreinto de ĉiuj formoj de vivo kaj aferoj.

La tero kaj ĝiaj dimensioj fariĝos la loko de demonstraĵo farita de la du kontraŭaj tendaroj: tiu de Dio kaj tiu de Satano. Kaj sur ĉi tiu tero, Dio trovos agantojn, kiuj ne konis la sperton de la ĉiela vivo, kiu antaŭis ilin. Li prenos ilin kiel ĉeestintojn, iom post iom metante en agon, antaŭ ili, la grandan planon de savo, kiu rivelos la grandecon de lia amo kaj lia kompato. Kaj kompreneble, antaŭ ĉi tiu demonstraĵo, la vokitoj indaj je la elekto, manifestos sian elekton servi Dion, kaj la aliaj, kiel la malbonaj ĉielaj anĝeloj antaŭ ili, malestimos diajn valorojn aprobande la egoismajn valorojn establitajn de la agentoj de la diablo.

Ni, liaj alvokitoj, kiujn li benas, estas atestantoj de la vivanta Dio. Kaj nia libera elekto servi lin kaj doni al li gloron morte kulpigas tiujn, kiuj ne faras tiun saman elekton. Tial, sur la tero, kiel antaŭe en la ĉielo, religia sinteno estas temo de milito, kiu prenas, nur sur la tero, formojn de ekstrema perforto, kiam la falintoj vidas sian pretendon al dia beno defiita.



Dum ĉi tiu spirita milito kontraŭstarigas du tendarojn, vi povas kompreni kiel homa inteligenteco estas alvokata por fari la ĝustan elekton. Ĉar, en la tendaro de la diablo, ĉio eblas: devigo, aŭ ruzeco kun ĉiaj formoj de delogo. Tial, Jesuo prave admonis siajn disĉiplojn esti singardaj kiel serpentoj; kio estas necesa kiam oni batalas kontraŭ spiritaĵoj.

Dio provizis pruvon de sia grandega inteligenteco organizante sian venkon super la plenumo de sia savoplano. Responde al ĉi tiu demonstraĵo, kiel liaj teraj atestantoj, ni havas la devon kaj la neceson riveli la bildon de lia inteligenteco tra nia tuta vivovojo, spirita aŭ profana. Ĉar inteligenteco ne estas pretendata, ĝi estas montrita. Kaj tiel estas kun fido, ke homamasoj pretendas sen posedi ĝin. Distingo konfirmas la veran inteligentecon de tiuj, nomataj indaj je elekto, ĉar ĝuste tio permesas al ni identigi kaj fari la ĝustan elekton. Ni povas prave bedaŭri tion, sed neniuj povas ŝanĝi ĝin; la nombro de elektitoj kapablaj je ĉi tiu distingo estas malgranda kaj eĉ malofta. Ĉi tio donas al Dio bonan kialon kompari ilin en sia profetaĵo de Apokalipso 21, al altvaloraj ŝtonoj, kaj fine, la elekto de la elektitoj de la Sepa-taga Adventismo, de la eklezio, poste de la disidentado ekde 1994, prenas la bildon de perlo. Per ĉi tiu elekto de la perlo, Dio ilustras la perfektecon de la kristana vero, kiun mi prezentos en sekva mesaĝo sub la titolo "ĉiela perfekteco".

Hodiaŭ, en 2024, ni estas nur 6 jarojn for de la momento kiam Dio **definitive finis** sian elekton de surteraj elektitoj. Kaj rigardante malantaŭen, ni trovas 5994 jarojn en kiuj la pacienco de Dio estis provita; kaj precipe dum la pasintaj 2000 jaroj fare de homoj kiuj asertis la justecon de Jesuo Kristo, en kiu li enkarniĝis sur la tero de peko. Dio mem tial vidas kun plezuro la finon de sia suferado kaŭzita de satana malboneco en la ĉielo kaj sur la tero. Kaj en la printempo de 2030, la atingo de la granda ripozo profetita de la ripozo de la sepa-taga Ŝabato postulos la formorton de la tuta homaro kaj la unuan morton de la ribelemaj anĝeloj, Satano devante resti, la sola pluvivanto, sur la dezerta tero, dum "mil jaroj".

Spirita distingo estas do aspekto de inteligenteco, kiu sola permesas al ni ne venkiĝi kaj fali en la delogajn kaptilojn de la diablo. Kiajn formojn povas preni liaj delogoj? Ili estas sennombraj, kaj povas preni tre paradoksajn formojn, kaj anstataŭ listigi ilin, estas pli bone por ni lerni kaj sukcesi difini, kia estas la normo de savo postulata de Dio. Ĉar ekster ĉi tiu dia normo, ĉio alia estas demonaj delogoj. Ĉi tiu elekto estas ne nur la plej logika kaj plej saĝa, sed ankaŭ la plej facila, ĉar ĝi estas tute rivelita en la Sankta Biblio. Ne necesas perdi nian tempon ekzamenante homajn vidpunktojn, ĉar la vero kaj la plano de savo estas rivelitaj nur en la Sankta Biblio, inspiritaj al ĝiaj verkistoj de la Spirito de la vivanta Dio.

Religia inteligenteco alportas al homo la gravan avantaĝon permesi al li klare kompreni kion Dio atendas de li. Distingi kion Dio nomas bono estas esenca por praktiki Lian veron. Mi jam, en multaj mesaĝoj, priskribis ĉi tiun normon de vero postulata de Dio, sinsekve, ekde la 16-a jarcento, ekde 1843-1844, kaj ekde 1994; kaj mi povus eĉ aldoni, ekde 2018, ĉar printempe de ĉi tiu jaro, abunda lumo estis donita al mi de Dio; lumo akompanata de la dato de la vera reveno de nia dia Sinjoro Jesuo Kristo. Ĉi tiu progresado de la lumo donita de Dio konformas al la anonco de ĉi tiu verso el Proverboj 4:18, kiu diras: "*La vojo de la virtuloj estas kiel brilanta lumo, kiu brilas pli kaj pli ĝis perfekta tago.*"

La kresko de la brilo de dia lumo pravigas la veran fidon de la alvokitoj trovitaj indaj je dia elekto. Sed kio estas malpli evidenta estas, ke la oferto de ĉi tiu nova lumo kondamnas, kontraŭe, la disĉiplojn, kiuj ne ricevas ĝin, kia ajn estas la kialo de ĉi tiu nescio. Ĉar iam ajn dum sia vivo, alvokito povas perdi la benon de Dio pro la negativa juĝo, kiun li faras pri la mesaĝisto portanta la lumon aŭ pri la lumo mem. Min subtenis en 1991 fratoj, kiuj perdis fidon, ĉirkaŭ 2005, en mian profetan ministerion, pro la stagnado de nia nombra kaj spirita kresko. Ilia juneco portis frukton de senpacienco, kiu estas valoro postulata de Dio. Kaj pro tio li testas " **la paciencon** " de siaj servistoj. Tio estas des pli vera, ĉar li diris en Apokalipso 14:12: " *Ĉi tie estas la **pacienco** de la sanktuloj; ĉi tie, tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo.* " (JN-Darby Versio). Tiel, Dio atendis, ke la senpaciencaj neindaj je lia beno forlasu min por doni al mi en 2018, brilan lumon, kies dato de reveno de Jesuo Kristo fariĝis ekde 1994, neatendita.

Kio estas la rolo de ĉi tiu nova lumo konstante ricevita ekde 2018? Ĝi reprezentas la spiritan ekipaĵon, kiu preparas la lastajn elektitojn por alfronti la finan teston de fido profetitan kaj atendatan, nun, ekde 2018, por la jaro 2029, ĝis la printempo de 2030. Kiu ajn forturnas siajn okulojn kaj orelojn de la lumo donita de Dio, rifuzas ĉi tiun ekipaĵon prezentitan de Jesuo Kristo. Farante tion, li malkvalifikas sin kaj intence senigas sin de la plej bona. Ĉi tiu verso el Hoŝea 4:6 esprimas la kaŭzon de la falo de la servistoj de Dio tra la historio de la oferto de savo: " ***Mia popolo estas ekstermita pro manko de scio ; ĉar vi malakceptis scion , kaj Mi malakceptos vin , ke vi ne estu pastra antaŭ Mi. Ĉar vi forgesis la leĝon de via Dio, kaj Mi forgesos viajn infanojn.*** " Homoj, kiuj iam fervoras pri la vero, povas perdi la profiton de tiu fervoro, kiam ilia juĝo perversiĝas kaj deturniĝas de la fonto de la vero. Dio avertis Siajn vokitojn pri la ebleco, ke tio okazos, dirante en Ezek. 18:24: " *Kiam virtulo deturnas sin de sia justeco kaj faras malbonagojn kaj agas simile al ĉiuj abomenindaĵoj de la malvirtuloj, ĉu li povas vivi? **Lia tuta justeco estos forgesita** , ĉar li faris malbonagojn kaj pekojn; pro tio li mortos.* " "Estas multaj manieroj peki kontraŭ Dio. Kaj la malakcepto de Lia lumo kaj Liaj profetoj estas unu el ili, eĉ se la kulpulo ne faras karnajn abomenindaĵojn. Peko farita kontraŭ la Spirito estas sen rimedo; Dio povas fari nenion pli ol oferti spiritajn klarigojn al Siaj veraj servistoj, kiuj antaŭeniras en la nomo de la graco ofertita de Jesuo Kristo. Kiam liaj klarigoj estas ignorataj aŭ malakceptitaj, Dio jam ne povas fari ion ajn por ĉi tiu speco de kulpulo."

Estas en ĉi tiu speco de situacio, ke la vera inteligenteco donita de Dio, principe, al la tuta homaro, krom la mense handikapitaj, estas rivelita. Kaj la vera naturo de ĉi tiu inteligenteco estas senmaskita de Dio kiam la homo montriĝas nekapabla fari la ĝustan elekton. La situacio alprenas paradoksan formon, ĉar la tiel nomata inteligenta estaĵo agas kiel malsaĝulo. Preskaŭ ĉiuj el la 8 miliardoj da homaj vivoj nuntempe vivantaj sur la tero estas de ĉi tiu malsaĝa naturo. La paradokso estas grandega, ĉar la plej malsaĝaj estas ankaŭ la plej edukitaj, la plej kvalifikitaj homoj kaj, sekve, la plej honorataj de la homaj masoj. Kaj ĉi tiu observado nur konfirmas ĉi tiujn vortojn de Dio cititajn en Jesaja 55:8-9: " *Ĉar Miaj pensoj ne estas viaj pensoj, nek viaj vojoj estas Miaj vojoj, diras YahvéH. Kiel la ĉielo estas pli alta ol la tero, tiel Miaj vojoj estas pli altaj ol viaj vojoj, kaj Miaj pensoj ol viaj pensoj .* "

Nia baza natura inteligenteco permesas al ni decidi ĉu respondi al la voko de Dio aŭ ignori ĝin. Kaj inter tiuj, kiuj elektas respondi al ĉi tiu voko, Dio elektos la plej saĝajn por pliigi ilian " *saĝecon* ". Tiel liaj veraj elektitoj, tiuj, kiujn lia beno kovros ĝis lia venka alveno en 2030, ricevas, krom ĉi tiu homa " *saĝeco* ", la helpon de dia " *saĝeco* ", kiun la antikvuloj nomis "saĝeco". Estas ĉi tiu aldona donaco, kiun Dio difinas en Apokalipso 17:9: " ***Jen la menso, kiu havas saĝecon . La sep kapoj estas sep montoj, sur kiuj sidas la virino.*** "

" ***inteligenteco*** " de la " *sanktuloj* ", cititaj en Danielo 12:3 kaj 10, estas markita de ĉi tiu " *saĝo* " inspirita de Dio, ĉar ĝuste ĉi tiu " *saĝo* " faras ilin Liaj servistoj. Ĝi atestas pri la ligo establita kun Jesuo Kristo kaj permesas al ni kompreni la spiritan signifon de la " ***atesto de Jesuo*** " menciita en Apokalipso 1:3 kaj 19:10: " ... *kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo , pri ĉio, kion li vidis. .../... Kaj mi falis, por adori lin; sed li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru. Mi estas kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj, kiuj havas la ateston de Jesuo . Adoru Dion. Ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo.* "

Inteligenteco do ne estas laŭvola sed, nepre, necesa de Dio por elekti siajn eternajn elektitojn. Nu, ĉi tiu elekto estas farita sur la tero, nuntempe en nia neperfekta tera korpo malfortigita de ĝia neperfekteco. Nia saĝeco do estas rivelita per nia sinteno kaj konduto en la vivo kaj per niaj manĝelektitoj, kiuj kondiĉas kaj favoras niajn spiritajn elektojn; Dio estas glorata per ĉi tiuj du specoj de komplementaj elektoj, pri kiuj li donis siajn respondojn en sia Sankta Biblio.

La avantaĝo de vera inteligenteco estas grandega kaj nemalhavebla, ĉar la kandidato por eterneco estas atestanto de la Kreinto Dio, la fonto de ĉia saĝo, kaj li devas montri sin kapabla kompreni la veran signifon de la aferoj, kiujn la vivo prezentas. En ĉi tiu senco, mi do nomumos plurajn aferojn, kies spirita signifo estas ignorata de ĉiuj homoj.

Unua ekzemplo: en nia nuna situacio, en Francio, post la Olimpikoj, okazas la Paralimpikaj Ludoj, en kiuj veraj atingoj estas plenumataj de estaĵoj markitaj de diversaj malfortoj. Mia rezonado estas jena: Kion Jesuo diris pri la malsanuloj de sia tempo? Luko 13:11: " *Kaj jen virino, kiu estis malsana de dek ok jaroj, kaj estis kurbiginta, kaj tute ne povis rektigi sin.* " Jesuo Kristo klare ligas malforton al demonia agado. Konsiderante ĉi tiun revelacion, pro la granda nombro da malsanuloj de ĉiuspecaj, la homaro devus petegi Dion, ke Li savu ĝin de ĉi tiu malbenita demonia influo. Sed tion ĝi ne faras, kaj male, ĝi pravigas sian malbenitan situacion kaj transformas siajn malsanulojn en sportheroojn. Ne ekzistas pli bona demonstraĵo de malestimo al Dio kaj liaj valoroj. Post Jesuo, la apostolo Paŭlo konfirmas, ke peko estas la kaŭzo de malfortoj kaj malsanoj en 1 Kor. 11:29-30: " *Ĉar kiu manĝas kaj trinkas, ne distingante la korpon de la Sinjoro, manĝas kaj trinkas juĝon al si mem. Tial multaj inter vi estas malfortaj kaj malsanaj, kaj multaj jam mortis.* " Tiel, sporta spektaklo, kiu malkaŝas la humanisman spiriton de la okcidentaj popoloj, kiuj organizas ĉi tiujn ludojn, ĝojigas la demonojn per ĉi tiu indigno kontraŭ Dio.

Dua ekzemplo: La homa korpo obeas ĝeneralajn regulojn komunajn al ĉiuj tiel nomataj "normalaj" homoj. Tamen, inter ili, ni trovas homojn, kiujn la scienco nomas "aŭtismaj". Ili estas rimarkataj pro havado de nenormalaj kapabloj en sia fizika kaj mensa funkciado. Por Jesuo, la "aŭtisma" kazo estas nur formo de

demonia posedo nomita de la scienco, kiu ignoras la nevideblan ĉielan vivon. Kiam la homa spirito montras sin kapabla je nenormala lerteco, tiu lerteco estas la frukto atingita de la posedanta spirito. Esceptaj kalkulo- kaj parkerigkapabloj atestas ilian ĉielan originon. Ĉar la ĉiela vivo ne estas limigita kiel tiu de homoj. Kaj fortranĉita de Dio, la homaro legitimas demonajn fruktojn donante al ili sciencajn nomojn, ĉar ĝi trovas ĉion normala, estante nekapabla identigi tion, kion Dio nomas " *malbono* ". Tiu blinda konduto, ĉar ĝi estas nekredanta, kondukis ĝin al legitimado de samseksemo kaj ĉiuj mensaj seksaj devioj. Nun, Dio invitas siajn elektitojn sin gardi kontraŭ spiritoj laŭ 1 Johano 4:1: " *Amitaj, ne kredu al ĉiu spirito, sed provu la spiritojn, ĉu ili estas el Dio, ĉar multaj falsaj profetoj eliris en la mondon.* " Mi aldonas al ĉi tiu instruado de Johano dirante, ke malfido devas komenciĝi ĉe la nivelo de nia propra pensado, kies origino povas kelkfoje veni de la ĉiela demonia tendaro, ĉar ĝuste ĉe ĉi tiu nivelo de nia cerbo intervenas la pensoj de demonoj; pensoj, kiujn ni pensas esti niaj propraj.

Ne estas inteligenta tiu, kiu asertas ĝin, sed nur tiu, kiu pravas ĝin per siaj faroj. Kaj pro tio Dio insistas en sia Apokalipso pri la esprimo: " *Mi konas viajn farojn* " kiam li alparolas kristanojn, kiuj asertas savon per fido. La establita miskompreno estas klarigita per la klarigo donita en Jakobo 2:17 ĝis 24: " *Tiel ankaŭ fido, se ĝi ne havas farojn, estas morta en si mem. Sed iu diros: Vi havas fidon, kaj mi havas farojn. Montru al mi vian fidon sen viaj faroj, kaj mi montros al vi mian fidon per miaj faroj. Vi kredas, ke estas unu Dio, vi faras bone; la demonoj ankaŭ kredas, kaj ili tremas. Ĉu vi volas scii, ho vanta homo, ke fido sen faroj estas senutila? Ĉu nia patro Abraham ne estis pravigita per faroj, kiam li oferis sian filon Isaak sur la altaro? Vi vidas, kiel fido kunlaboris kun liaj faroj, kaj per faroj la fido perfektigis. Tiel plenumigis tio, kio diras la Skribo: Abraham kredis Dion, kaj tio estis kalkulita al li kiel justeco; kaj li estis nomita amiko de Dio. Vi vidas do, ke per faroj homo estas pravigita, kaj ne nur per fido. Kaj la veraj faroj de fido estas tiuj, kiujn Dio ordonas kaj tial aprobas.*" En absoluta kontraŭo al ĉi tiu instruado, la Romkatolikismo instruas homajn farojn, al kiuj Dio donas neniun valoron krom tiu de peko. La ekskluziva justeco de Kristo estas anstataŭigita per... la justecon, kiun homo povas akiri per la praktikado de faroj, kiuj estas en realeco tute ignorataj kaj eĉ kondamnitaj de Dio. La delogo funkcias kaj la viktimoj de mensogoj estas sennombraj, ĉar ili ne rekte kaj persone serĉas la veron rivelitan en la Sankta Biblio. En ĉiuj epokoj, vera inteligenteco malkaŝiĝas per la deziro " *kompreni* ", kiel pravas la ekzemplo donita de la profeto Daniel, laŭ Dan. 10:12: " *Kaj li diris al mi: Ne timu, Daniel; ĉar de la unua tago, **kiam vi decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio**, viaj vortoj estis aŭditaj; kaj mi venis pro viaj vortoj.* "

La peko, kiun la diablo igas la homaron, sian viktimon, fari, produktas en la homaj mensoj la saman eŭforian ĝuon, kiun Eva, la unua homa pekulo, sentis en sia menso. Ŝi sentis neniun kulpon, ĉar ŝi lasis sin esti tute kondiĉita de la efiko produktita en la " *serpento* ", kiel estas skribite pri la malpermesita frukto en Genezo 3:6: "... *kaj estis dezirinde fari saĝulon* ..." De tempo nememorebla, ĝis la nuntempo, homoj fidas unu la alian, kaj prenante la pekan estaĵon kiel modelon, ili dividas la saman dian kondamnon. La granda nombro, kiu alprenas la saman juĝon, malvere certigas sin, kaj tiel, " *farante karnon sia forto* ", ili estas "

*malbenitaj " de Dio, laŭ Jeremia 17:5, kie estas skribite: " Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon kaj faras karnon sia forto, kaj kies koro forturniĝas de la Eternulo! "*

La ribelanto ne subite fariĝos mirakle obeema, same kiel la vere malbona ne fariĝos bona. Kion Dio scias eĉ antaŭ sia kreo, homoj malkovras dum sia ekzisto kaj siaj teraj spertoj. Tial la vorto espero havas valoron nur por la homo, kiu ignoras la estontecon kaj la vojon de sia destino.

Rifuzante la dian helpon de vera inteligenteco, la moderna ribelema homaro trovas en artefarita inteligenteco la paliativon al la oferto de Dio. Ĝi jam ne bezonas nur " *karnon por sia subteno* ", sed la ciferecajn maŝinojn, kiujn la karno kaj la scienca menso desegnis. En ĉi tiu ago, la homaro sinkas en senfundan spiritan abismon, moviĝante ĉiam pli for de la regado kaj legitima aŭtoritato de la Kreinto Dio, la Vivanta. La cifereca maŝino estas imuna al mensludoj, al la subtilaj sugestoj, kiujn nur la vivanta animo de ĉiela aŭ tera kreitaĵo de Dio povas ricevi kaj kompreni. Tial, mi povas aserti, ke la homaro, tagon post tago kaj pli kaj pli, similos al siaj senanimaj maŝinoj, sen dia vivo, dependaj de elektra kurento por vigliĝi kaj aktivigi sin.

Kaj pri ĉi tiu temo, ni rigardu kion ni devus pensi pri ĉi tiu elektro, de kiu ni en la Okcidento fariĝis tute dependaj.

Oni diras, ke Benjamin Franklin malkovris elektron per kajto dum ŝtorma tago. Metala ŝlosilo glitis laŭlonge de la ŝnuro de la kajto kaj fulmo trafis ĝin, tiel bildigante la elektran kurenton. Sed, en ĉiuj fulmotondroj, la fulmo venanta de la ĉielo kaj trafanta la arbojn aŭ la teron jam videbligis ĝin kaj ĝi estis tre timata de ĉiuj homoj kaj eĉ de bestoj. La ŝtorma origino de la elektra arko ligas elektron al negativa, mortiga valoro. La ŝtormo mem estas la esprimo de la kolero de la Ĉiopova Dio. Li longe uzis fulmon kaj tondron por teruri la popolojn de la tero. Sed en alta stadio de sia ribelo kontraŭ Dio, la homa scienco lernis utiligi ĉi tiun elektran forton kaj uzi ĝin por pliigi homan potencon kaj riĉecon. Tiel, kun la progreso de la scienco, la armiloj uzataj de Dio perdis sian efikecon. Vulkanoj estas monitorataj, same kiel inundoj. La naturo, per kiu Dio adresis siajn riproĉojn al homoj, nun estas konstante ekzamenata kaj kontrolata. Kiam okazas katastrofo, kia ajn ĝia tipo, la scienco donas sian klarigon kaj trankviligas la homajn masojn.

Homa scienco tiel senutiligas la dian sciencon, ĉar ĝi klarigas ĉion, kio okazas, ĉiujn malbonojn, kiuj trafas la homaron. Sed ĝiaj klarigoj ne povas kontentigi homojn, kiuj havas en si la amon al la vero, ĉar mekanikaj kaŭzoj facile kompreneblas kaj akcepteblas, sed ĉi tiuj klarigoj ne respondas la gravan demandon: kial ĉi tiuj aferoj estas efektivigitaj? Jen kie la Biblio donas la veran respondon: ĉar Dio efektivigas ilin kaj donas al si la gloron anonci ilin al siaj servistoj longe antaŭ ol ili okazas. La homaro kaj ĝiaj robotoj havas neniun ŝancon, ĉar la vivanta Dio, kiun ĝi malestimas kaj iritas, unuigas la atomojn, kiuj formas la korpojn, kaj la terajn materiojn kaj tiujn de la ĉiela kosmo.



Ĉi tiu homa perfekteco estis enkorpigita sur la tero en la dia-homa animo de Jesuo Kristo. En lia plano de savo, ĉi tiu homa perfekteco estas esprimita laŭ pluraj manieroj, inkluzive de simboloj kaj nombroj. La Spirito direktis miajn pensojn al ĝia formo, esprimita per la nombroj 3 kaj 5: 3 estante la nombro de perfekteco kaj 5, la nombro de homo, la Skribo prezentanta Kriston kiel la "*Filon de Homo*".

La nombroj 3 kaj 5 troviĝas en la aĝo, kiun Kristo havis dum sia morto, tio estas, 35 jaroj. Li mortis antaŭ Pasko en la jaro 30 laŭ nia kutima falsa romia kalendaro, kiu prokrastas je 6 jaroj la daton de lia vera naskiĝo. Tiel, dum ĉi tiu specifa Pasko, Dio prezentis en Jesuo Kristo, la "*Filo de Homo*", la junan ŝafon donitan al Abraham por oferi lin anstataŭ lia filo Isaak. Kaj "*la ŝafido, kiu forprenas la pekojn de la mondo*", enkorpigis en sia persona naturo la tutan "homan perfektecon". Tamen, en tiu tago, la obeema ŝafido portis sur si la felon de la kapro, kiu simbolis pekon en la festo de la "Tago de Repacigo". Tial, dum ĉi tiu Pasko de la jaro 30, la du festoj de "Pasko" kaj "Tago de Repacigo", aŭ en la hebrea, "Jom Kippur", estis la lastaj praktikataj. Sed reale, ĉar Kristo mortis la tagon antaŭ la bestofero, estis pro lia morto, ke la oferrito perdis sian legitimecon. Kaj konfirmante tion, en la revelacioj, kiujn Dio prezentis al ŝi, Ellen White, lia adventista mesaĝisto, specifas, ke en la vespero de la morto de Kristo, la ŝafido destinita esti oferita kiel eterna ofero eskapis, rifuzante esti buĉita. La tago estis tiel markita multmaniere, per tertremo, kiu ŝiris la vualon de apartigo de la templo, "*de supre ĝis sube*", kaj nature obeema ŝafido, kiu fariĝis obstina.

Homa kaj ĉiela perfekteco ĵus estis rivelita en korpo de homa karno dum la tri jaroj kaj duono de la ministerio de Jesuo Kristo. Kaj meze de la semajno de tagoj, sed ankaŭ de jaroj laŭ Dan. 9:27, ĉi tiu homa kaj ĉiela perfekteco estis oferita por pagi la elaceton de la animoj de la elektitoj, kiuj estis savotaj ĝis lia fina glora reveno.

En la tipologio de lia Revelacio nomata Apokalipso, por Dio, la morto de Jesuo reprezentas la tempon de la komenco, reprezentita de "Alfa", la unua litero de la greka alfabeto, kaj lia glora reveno reprezentas, male, la finan tempon, ligitan al la greka litero "omega", la lastan.

Gepatroj, kiuj rezervas diversajn surprizojn por siaj infanoj, donacojn kaj aliajn rekompencojn, ĝuas anticipe, kun ĝojo, la momenton, kiam la infano malkovros la surprizon, kiu estis preparita por ili. Dio reagis kiel ili, ĉar ankaŭ li, en la unua jarcento p.K., donis al sia profeto Johano valoregan nepageblan donacon, sed ĉi tiu donaco estis ŝlosita, transdonita en biblia kodo, kiu igis ĝin nekomprenebla ĝis la tempo, kiam ĝiaj veraj ricevantoj devis deĉifri ĝin. Kaj la veraj ricevantoj eĉ ne estis grupo, sed ununura persono komisiita deĉifri la profetaĵon kaj igi ĝian mesaĝon konata, klara kaj komprenebla. Por plenumi ĉi tiun taskon planitan en sia programo, Dio destinis min esti ĉi tiu transskribista mesaĝisto en tempo, kiam la plena dia lumo venis kaj ankoraŭ venas por lumigi la plej obskurajn partojn de la dia mesaĝo. Tia momento, markita de ĉi tiu blindiga lumo, markas por Dio la tempon, kiam li postulas de siaj servistoj, denove, "homan perfektecon". Nun, ĉi tiun klarigon konfirmas la fakto, ke ekde 1994, la dato de la lasta falsa anonco pri la reveno de Jesuo Kristo, kiun mi lanĉis ekde

1982, ĝis la reveno de la Sinjoro Jesuo Kristo, en 2030, estas 35 jaroj: 3, perfekteco kaj 5, homo.

perfekteco, markita de perfekta kompreno pri la aferoj rivelitaj de Dio en lia Sankta Biblio. La tiel donita lumo celas konduki al "homa kaj ĉiela perfekteco", la lastaj elektitoj. La vorto "perfekteco" povas ŝajni ambicia kaj neatingebla, sed en Jesuo Kristo, Dio pruvis, ke tio ne estas la kazo. Fakte, kion petas de ni la Sinjoro, nia Dio? Malfermi niajn mensojn al lia vero kaj kunlabori kun li por plenumi la verkojn, kiujn li antaŭe preparis por siaj elektitoj; nomi bonon "bona" kaj malbonon "malbona", kaj sin deteni de fari "malbonon". Kie do estas la neeblo en ĉi tiuj celoj? Ĉu venko ne dependas de la forto kaj intenseco de nia bonvolo? Kial la lasta generacio de la elektitoj estu malpli kapabla ol la unua, kiam ili dividas kun Dio liajn plej gravajn sekretojn? Sed lumo kaj kompreno sole ne sufiĉas por atingi la celon, ĉar la vera sekreto de venko estas en la amo donita al Dio; amo, en kiu li vere okupas la unuan lokon en niaj koroj kaj niaj tutaj vivoj. Jesuo petas de ni nenion pli ol tion, kion li akiris de Johano, sia amata apostolo; homo kiel ni, naskita heredanto de peko kaj pardonita de Jesuo Kristo; fidela kiel sia Majstro ĝis la morto; martira morto, kiun Dio ne rajtigis. Post 6 jaroj estos nia vico, en la lasta momento, Jesuo ŝanĝos la malĝojan mortan sorton rezervitan por siaj elektitoj, en eternan ĝojon kaj ĉielan feliĉon.

Jesuo venis el la ĉielo por malkaŝi al la elektitoj de sia tempo la normon de perfekteco de la ĉiela vivo, kiun li nomis "la regno de mia Patro". Al la titoloj de "Filo" "sola" kaj "unuaskita", Jesuo enkondukis siajn apostolojn al valoroj diametre kontraŭaj al tiuj de teraj pekaj estaĵoj. Kaj per la rekta atesto de la Evangelioj de sia Sankta Biblio, li ankaŭ dividas ĉi tiujn aferojn kun ni, tiuj el ni, kiujn maltrankviligas la bezono de preparo por eniri la ĉielan perfektecon de la regno de Dio printempe de 2030. Tial Dio rajtas postuli de ni, tiuj, kiujn li savos, ke ni enkarniĝu post Jesuo Kristo, laŭ lia modelo, "homa kaj ĉiela perfekteco".

Dio postulis "homan kaj ĉielan perfektecon" de la apostoloj kaj disĉiploj de Jesuo Kristo ĝis la profetita jaro de apostazio markita per la adulto kaŝita sub la nomo "Pergamo" en Apokalipso 2:12. Li postulis perfektecon denove post 1843 kaj 1844, la datoj de la adventistaj procesoj bazitaj sur la anoncoj de la usona farmisto William Miller pri la reveno de Kristo. "Homa kaj ĉiela perfekteco" estis atingita en 1873, la jaro kiam la Spirito ordinis universalan mision de la Sepa-taga Adventismo ĉe Battle Creek.

La Adventista Alianco estas la lasta oficiala religia formo de la tera eklezio de Dio; la lasta institucio de la nova interligo. Precipe zorgante pri la mesaĝo de profetaĵo, ĉi tiu Sepa-taga Adventista Eklezio daŭras sub la lastaj du profetaj epokoj, kiuj tiel prenas la signifon de la "alfa kaj omega" cititaj de Dio. "La alfa" estas metita sub la benon de la nomo "Filadelfio", kiu signifas: frata amo. Sed finfine, en 1994, la oficiala eklezio estis "elvomita", fariĝinte nekapabla laŭlonge de la tempo plenumi la postulon de Dio pri "homa perfekteco". Ĝia nomo estas signifa: "Laodikea": greka nomo, kiu tradukiĝas kiel juĝata popolo. La mesaĝo transdonita de Jesuo konfirmas lian juĝon kaj kondamnon: "Mi elvomos vin el mia buŝo."

Servante kiel subteno por provo de amo al la vero, la verko titolita "La Revelacio de la Sepa Horo", en kiu mi prezentis la malĉifradon de la profetaĵo kun

la anonco de la reveno de Kristo por 1994, celis igi la oficialan eklezion senti sin kulpa kaj pravigi la juĝon, kiun Jesuo faras pri ĝi en la mesaĝo de " *Laodicea* ". La dato 1994 ne celis anonci la alvenon de Kristo en gloro, sed tiun de lia interveno por testi la fidon de siaj servistoj; kaj ĉi tiun lastan fojon antaŭ lia vera reveno, fiksita de Dio por la jaro 2030, precizeco rivelita nur ekde 2018. Mi diras lastan fojon, ĉar la situacio de 1994 nur renovigas, malprofite al institucia Adventismo, tiun de 1844, kiu estis definitive fatala por la protestanta religio.

Tiel, konstruita sur la ĉeno kiu profetas la morton de la Mesio en la jaro 30 kaj ekde la jaro -458, la datoj 33, 1843-1844, 1993-1994, havis la celon marki la datojn en kiuj Dio volis testi la fidon de siaj servistoj de ĉi tiuj tempoj, tio estas, sinsekve, la fidon de la Judoj, la Protestantoj kaj la Adventistoj.

Mi memorigas vin, ke malgraŭ ĉi tiuj ĝuste numeritaj jaroj, la plenumitaj adventistaj spertoj estis kun prokrasto de 18 monatoj. Ĉar la tradiciaj datoj baziĝas sur aŭtuno, dum la baza referenco trovita en Ezra 7:7 indikas printempon. Fakte, estas efektive aŭtuno 33, kiu markas la finon de la "70 semajnoj" de Dan. 9:25. La morto de Jesuo okazis printempe de la jaro 30 meze de la " <sup>70-a</sup> semajno ". La dato 1843 komenciĝas printempe de la jaro - 458, kaj 150 jarojn poste la vera dato profetita per la termino de la "kvin monatoj" de Apokalipso 9:5 kaj 10, estas la printempo de 1993. Tamen, la eraro de unu jaro estis necesa por ke la kalkulita jaro 1994 ĝuste reprezentu la jaron 2000 de la vera naskiĝo de Jesuo Kristo.

Do ni havas por la "70 semajnoj" finon markitan de la aŭtuno de 33, kvankam ilia komenco estas printempo - 458. La Spirito indikas per ĉi tiu printempo de la komenco la momenton de la Pasko de la jaro 30, en kiu Jesuo mortis. Sed la aŭtuno de 33, kie la malnova interligo finiĝas, trovas sian logikon en la ligo de aŭtuno al la festo de la "tago de repacigo", kiu kongruas kun la fino de dia interligo, ĉar la temo de ĉi tiu festo estas peko. Dio subtile uzas ĉi tiujn du sezonojn por sugesti per printempo la horon de eterna justeco, kaj per aŭtuno tiun de la puno de peko, kiu estas la foresto de vera kredo. En sia Revelacio, ambaŭ do estas konsiderotaj, kaj la datoj 1991, 1993 aŭ 1994 ankaŭ estas koncernaj en la Aŭtuno. Ĉar en ĉi tiuj datoj Dio konstruas la teston, kiu finas sian aliancon kun universala oficiala institucia Adventismo; ĉi tio, kiel por la Judoj, estas pro la manko de vera kredo kaj la kulpo de peko.

La uzado de Dio de siaj profetaj konstruktoj, kaj precipe de la datoj, kiujn ili konstruas, ne taŭgas por homaj karteziaj kvadrataj mensoj. Ĉio estas subtileco, aludo, sugesto, ĉar Dio estas spirito kaj la senlima Spirito; lia penso kovras multajn ideojn unuigitajn per ilia signifo.

La " *kvin monatoj* " donitaj al la oficiala institucia Adventismo komenciĝis aŭtune de 1844, la 22-an de oktobro, ĉe la fino de la dua adventista atendo, post kiam la unua plenumiĝis printempe de 1843. Efektive estas ĉe la fino de la du provoj, ke Dio " *redonas al ĉiu laŭ lia faro* ". Ĉar Jesuo ne aperis je la atendata tempo, la nekredantoj malakceptis la adventistan mesaĝon **kaj ĝiajn datojn**, kaj Jesuo malakceptis ilin pro tiu konduto. La kredantoj ankaŭ estis tre seniluziigitaj kaj detruitaj. Sed matene de la 23-a de oktobro, Jesuo Kristo aperis en ĉiela vizio al la adventisto nomata Hiram Edson. Jesuo venis por kuraĝigi siajn malmultajn elektitojn, kiuj estis seniluziigitaj, sed ne pridubis la konstruitan daton de la 22-a de oktobro 1844. Post sia mesaĝo al la 16<sup>a</sup> jarcentaj protestantoj en Apokalipso

2:24, li konsolas siajn fidelajn adventistajn servistojn direktante ilian studon, ĉi-foje, al la rito de la hebrea sanktejo. Li aperas kiel ĉefpastro, kiu transiras de la sankta loko al la plejsanktejo dum la festo de la hebrea "Jom Kippur", aŭ, laŭ ĝia franca traduko, la "Tago de Repaciĝo". La mesaĝo ne celis malkaŝi la ekziston de templo konstruita en la ĉielo, sed simple serĉi en la hebrea rito la signifon de la adventisma tempo, en kiu ili eniris la 22-an de oktobro 1844. Ankaŭ Dio volis, ke la fino de ĉi tiu adventisma alianco estu lokita la 22-an de oktobro de la jaroj 1991 kaj 1994. Ĉar estis la 22-an de oktobro 1991, ke la gvidantoj de institucia Adventismo voĉdonis la decidon aliĝi al la alianco de la Protestanta Federacio, vidu la verkon: "Ĉi tiuj protestantoj, kiuj laŭdire estas Adventistoj", paĝo 109. Sekve, ĉe la fino de la profetaĵ " *kvin monatoj* " de Apokalipso 9:5 kaj 10, la 22-an de oktobro 1994, Jesuo oficiale " *elvomis* " aŭ malakceptis institucion Adventismon kaj rompis sian aliancon kun ĝi.

Doninte al mi la komprenon de sia profeta lumo, Jesuo Kristo faris min la ekskluziva deponanto de sia Revelacio ekde la monato decembro 1991, en kiu la organizo oficiale forigis min el la registroj de siaj membroj, sabate, la 14-an de decembro, estante baptita en ĉi tiu sama preĝejo la 14-an de junio 1980. Kaj ekde ĉi tiu fatala dato por ĝia lasta institucio en la tera historio, ĉi tiu lumo nur kreskis dum la tagoj, kiuj alproksimigas nin al ĉi tiu printempo de 2030, kiam la glora kaj dia Jesuo Kristo venos por preni siajn elektitojn de la tero, kiuj fariĝis eternaj, por konduki ilin en sian ĉielan regnon, laŭ 1 Tes. 4:15 ĝis 18, kaj dum " *mil jaroj* ", laŭ Apokalipso 20.

La vizio de Kristo la Ĉefpastro donita la 23-an de oktobro 1844 estis miskomprenita kaj misinterpretita de la adventistaj pioniroj de tiu tempo. La ĝusta klarigo estis rivelita al mi en 1982. Ĉi tiu klarigo estis inkludita en la verko malakceptita de la oficiala franca Adventismo. Kaj ĉi tiu eraro estas multe pli grava ol la rifuzo kredi je la reveno de Jesuo Kristo la 22-an de oktobro 1994.

En Sia deziro establi "homan perfektecon" ekde ĉi tiu dato, Dio ne povas toleri ian ajn retenon de eraro aŭ malvero. La kompreno de la vizio pri la sanktejo vidita en la ĉielo tial devis esti ricevita kaj agnoskita de la veraj elektitoj de la proceso de 1994. Jen do la donita klarigo, kiu estis malestimata, ignorita aŭ malakceptita.

Estas do al la ceremonio de la hebrea rito de "Jom Kippur", ke la vizio volis altiri nian atenton kaj nian studon. Jam la vizio konfirmas la fakton, ke la hebrea ĉefpastro profetas per sia ago, en la malnova interligo, la rolon de ĉiela propekanto, kiun Jesuo havos en la nova interligo, sed nur por la bono de siaj veraj elektitoj, ĝis la tempo de la fino de la tempo de graco, kiu prezentas sin kelkajn monatojn antaŭ lia reveno en gloro. Kapro, simbolo de peko, estas buĉita, kaj ĝia sango estas alportita al la altaro nomata propekejo, situanta en la plej sankta loko, metita super la kesto de atesto, kiu enhavas la leĝon de la dek ordonoj de Dio, malobeitaj de homaj pekuloj. Ĉi tiu estas la sola kazo, kie specialigita religia homo estas rajtigita de Dio en la jaro eniri ĉi tiun malpermesitan zonon de la hebrea templo. Kaj tio pro la bona kialo, ke ĉi tiu parto de la templo simbolas la ĉielon, en kiun antaŭ siaj elektitoj, kiel la unua kristano, Jesuo Kristo eniris post sia repaciga morto. La profeta rolo de la templo tiel finiĝis kaj Dio detruigis ĝin kune kun la urbo Jerusalemo fare de la Romanoj en la jaro 70, kiel profetite en

Daniel 9:26. Prenante ĉi tiun bildon en 1844, Dio kondamnas la revenon de peko; peko, pri kiu la adventistoj de la tempo ne konsciis. Kaj ĉi tiu peko koncernis la katolikajn kulpojn konservitajn de la protestantoj: falsa tago de ripozo, malestimo al diaj sanitaraj leĝoj, kaj aliaj, kiel la kredo je la senmorteco de la animo, la adorado de la sanktuloj... ktp. Ekde la printempo de 1843, la dekreto de Daniel 8:14, tiam malĝuste tradukita kiel: "*Kaj li diris al mi: Ĝis la 23a horo vespere kaj matene, kaj la sanktejo puriĝos*", la "*sanktejo*", tio estas, la eklezio de la elektitoj, devis esti efike "*purigita*" de la peko heredita de la papa katolika Romo. La vizio donita en 1844 nur sugestis, bilde, la revenon al la tempo, kiam Jesuo ankoraŭ ne ofertis sian eternan justecon, ĉar per tiu dekreto, la nova postulo de Dio, forprenis la justecon de Kristo de la protestantoj, kiuj profitis de ĝi ĝis la 22-a de oktobro 1844; la unua falinto ekde la printempo de 1843, pro ilia indiferenteco aŭ ilia malestimo montrita al la anoncoj profetitaj de William Miller kaj liaj sekvantoj. Ne komprenante la signifon de tiu vizio, la pioniroj evoluigis la teorion pri ĉiela juĝo farita de Dio ekde 1844, nomata "esplora juĝo".

En 1980, vokita de Dio, mi aliĝis al la Sepa-taga Adventista Eklezio, kaj rekomencante profetan studadon, mi atentigis pri la eraroj faritaj de la pioniroj de Adventismo. Nova divido de la profetita tempo igis la profetaĵon pli logika kaj pli komprenebla; kio estas la frukto de la vero. Krome, Dio kondukis min al korektado de la malvera traduko de la plej grava verso por la adventista afero; tiu de Dan. 8:14, kies vera ĝusta traduko estas: "*Kaj li diris al mi: Ĝis vespero kaj mateno, 2300, kaj sankteco estos pravigita*" aŭ "[ĉiu] sankteco" ĉar en la hebrea teksto, la vorto "*sankteco*" ne estas antaŭita de la artikolo "la".

Ĉi tiu traduko, ĉi-foje perfekta, estas adaptita al la situacio, en kiu universala Sepa-taga Adventismo troviĝis inter 1980 kaj 1994. Ĉar la adventista religia korpo estis sanktigita per sia praktiko de la Ŝabato heredita ekde ĝia adopto fare de la pioniroj inter 1844 kaj 1863 en Usono. Tamen, dum multaj jaroj, la oficiala Adventismo falis en apostazion kaj ĉio, kio restis, estis ĝia tradicia praktiko de la semajna Ŝabata ripozo. Sen amo al la vero, la Ŝabato ne valoras pli ol la romia dimanĉo, kaj estas ĉi tiu mesaĝo, kiun Dio transdonis per ĉi tiu bona traduko de Daniel 8:14. Sen amo al la vero, Adventismo jam ne estis inda je dia "*sanktigo*" kaj la "*justeco*" donita per la morto de Jesuo Kristo: "falsa *sankteco* jam ne povus esti *pravigita*." Kaj mia anonco pri la reveno de Kristo aŭtune de 1994 estis nur la preteksto uzata de Dio por testi la fidon de adventistoj en la historia franca adventista fortikaĵo Valence-sur-Rhône.

Koni Dion estas akcepti la ideon, ke la vivo estas tute konstruita sur projekto elpensita de lia volo. Tiel, tio, kion ni home nomas eraro aŭ malvera traduko de la Sankta Biblio, estas vere volita kaj programita de li. Ĉar tio estas tio, kio permesas al li doni al la kresko de sia lumo la progreseman disvolviĝon, kiu karakterizas ĝin. Ekde Genezo 1, Dio diras al ni, ke ni antaŭeniras en mallumo kaj iras al plena lumo. Sen la notitaj eraroj, ĉi tiu progreso ne estus ebla; ili tial estis tre utilaj kaj necesaj. La Spirito skribis en Jesaja 8:20 ĝis 9:2: "*Al la leĝo kaj al la atesto! Se oni ne parolos tiel, ne estos tagiĝo por la popolo. Ili vagados en la lando, turmentitaj kaj malsataj; kaj kiam ili estos malsataj, ili koleros kaj malbenos sian reĝon kaj sian Dion, kaj rigardos supren; tiam li rigardos al la tero, kaj jen mizero, mallumo kaj malĝojo; li estos repelita en densan mallumon.*"



*Sed mallumo ne ĉiam regos sur la tero, kie estas angoro. Se la antaŭaj tempoj kovris la landon de Zebulun kaj la landon de Naftali per honto, la venontaj tempoj kovros per gloro la regionon apud la maro, trans Jordano, la teritorion de la nacioj. La popolo, kiu iris en mallumo, vidis grandan lumon; sur tiuj, kiuj loĝas en lando de ombro de morto, lumo ekbrilis. La Spirito anoncis sian planon de savo, perfekte plenumita per la elaĉeta morto de Jesuo Kristo, kiu malfermis la oferton de graco al la paganaj popoloj. Tamen, ekde la jaro 313, kristana apostazio alportis la renovigon... de la procezo sekvata en la malnova interligo. La false kristana homaro refalis en profundan mallumon, kiun Dio dispelas, iom post iom, por siaj solaj testitaj elektitoj, komencante en 1170 por la tempo de la Protestanta Reformacio kaj pli oficiale fare de la germana instrua monaĥo Martin Luther en 1517, poste en 1843, per la sinsekvaj adventistaj kredotestoj programitaj por la datoj 1843, 1844 kaj 1994, post kiuj, printempe de 2030, la glorigita Kristo atendata de siaj lastaj elektitoj fine povos reveni en la gloro de la Patro.*

Laŭ la postulo de "homa kaj ĉiela perfekteco", en ĉi tiu sabato, la 7-an de septembro 2024, ĉio, kion Dio rivelis, organizis kaj realigis, estas klarigita kaj pravigita. Vere!

### M87 - La dua veo kaj la sepa trumpeto

Dum la tempo pasas, ni alproksimiĝas al la tempo planita por la dua veo anoncita kaj identigita kiel la "sesa trumpeto" en Apokalipso 8:13, 9:12 kaj 11:14.

Apokalipso 8:13: “*Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis aglon flugantan meze de la ĉielo, dirantan per laŭta voĉo: Ve, ve, ve al la loĝantoj de la tero pro la aliaj voĉoj de la trumpeto de la tri anĝeloj, kiuj blovos!*”

Apokalipso 9:12-13: “*La unua veo pasis; jen venas du veoj post ĉi tiu. Kaj la sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, ...*”

Apokalipso 11:14: “*La dua veo pasis; jen la tria veo rapide venas.*”

Pro ĝia ekstrema graveco por la veraj ricevantoj de la apokalipsa revelacio de Dio, la lastaj veraj malkonsentaj Sepa-tagaj Adventistoj, Dio traktas ĉi tiun temon kun **brila subtileco**, kiu metas sian mesaĝon **preter la atingon** de religiaj aŭ nerelegiaj homaj nekredantoj.

Vokita por tiu tre aparta tasko, mi povis rimarki en mia legado de la tuta Sankta Biblio, kiel Dio organizas specojn de situacioj, kiujn li renovigas kaj plenumas du aŭ pli da fojoj dum la 6000 jaroj programitaj por sia elekto de teraj elektitoj. Nediskutebla garantio pri la daŭreco de la stabileco de lia juĝo, tiu elekto baziĝas sur la principo, ke la samaj kaŭzoj generas la samajn efikojn. Ĝuste rilate al tio, la **tuta scio** pri la Sankta Biblio estas altvalora por liaj veraj disĉiploj, kiuj nur en 2024 povos esti kristanoj, kaj ene de universala kristanismo, Sepa-tagaj Adventistoj laŭ koro, korpo kaj spirito; al kio mi aldonas, laŭleĝe ekde 1994, sendependajn disidentojn.

En ĉi tiu renovigo de eventoj, la subtila ludo aplikita al la temo de la "Tria Mondmilito" permesas prezenti ĝin kiel revenon de la sanga dramo generita de la apero de franca ateismo inter 1791 kaj 1798; ĝia "teroro de 1793-1794" restis tragedie fama.

Ĝis hodiaŭ, mi studis kaj komentis pri la temo de la " *besto, kiu supreniras el la senfunda abismo* " en Apokalipso 11:7 nur rilate al la agado de ĉi tiu Franca Revolucio. Sed sen ion ajn forpreni de ĉi tiu antaŭa klarigo, la Spirito gvidas min hodiaŭ, lundon, la 16-an de septembro 2024, por kompletigi la profetitan mesaĝon identigante ĝin, ĉi-foje, kun la ago plenumita dum la Tria Mondmilito nomata la " *sesa trumpeto* " aŭ sugestita kiel tia, en Apokalipso 9:13 kaj 11:14.

La rezonado, kiun ni devas sekvi, estas jena: Dum la nova interligo en Kristo, Dio atribuas malbenitan statuson al la tri ĉefaj kristanaj religioj, katolikismo, ortodokseco kaj protestantismo. Ekde 1843, per la adventismaj kredotestoj de 1843 kaj 1844, li elektis la elektitojn, kiuj fondis la unuan oficialan kaj institucian Sepa-tagan Adventistan Eklezion en Usono en 1863. La samaj elektitoj estis benitaj per la misio porti la mesaĝon de la eterna Evangelio al la loĝantoj de la tuta tero en 1873. Estas malfacile precizigi la daton, kiam la oficiala organizo komencis fali en apostazon, tamen, la servistino kaj mesaĝistino de la Sinjoro, jam dum sia vivo (antaŭ 1915) atestis, ke la eklezio ne obeis la ordonojn donitajn de Jesuo Kristo. La spirita falo do estis progresema kaj la pacienco de Jesuo montrita al ŝi finiĝis en 1994.

En 1844, Jesuo Kristo Dio donis al la Sepa-taga Adventista institucio 150 jarojn da religia atesto kaj ĉe la fino de ĉi tiu periodo, ĝia apostata stato kondukis ĝin aliĝi al la tendaro antaŭe malbenita de Dio: tiu de la protestantoj. Tiel, en 1994, **ĉiuj** kristanaj organizoj estis kolektitaj kaj metitaj sub la malbenon de Dio, tio estas, forlasitaj al demonaj potencoj kaj influoj.

En ĉi tiu nova statuso malbenita de Dio, ortodoksuloj, protestantoj kaj adventistoj dividis la statuson atribuitan ekde ĝia ekzisto al la romkatolika kredo, kiu fariĝis papa en 538. Rezulte, ĉiuj oficialaj kristanaj religioj falis en la " *senfundan abismon* " cititan en Apokalipso 9:1: " *La kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis stelon falintan el la ĉielo sur la teron; kaj al li estis donita la ŝlosilo de la senfunda abismo.* " al kio mi aldonas kaj specifas, la 22-an de oktobro 1844. En ĉi tiu verso la falo en " *la abismon* " koncernas la protestantan religion kaj institucia Adventismo aliĝos al ĝi ĉe la fino de la " *kvin monatoj* " profetitaj, tio estas, 150 realaj jaroj, en Apokalipso 9:5-10, aŭ en 1994. Apokalipso 17:8 ligas " **la abismon** " al la romkatolikismo: " *La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne estas. Ĝi devas **supreniri el la abismo** kaj iri al pereco. Kaj la loĝantoj de la tero, kies*

*nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston, ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj aperos denove. "*

La ligilo, kiu ligas ĉiujn kristanajn ekleziojn al la simbola temo de " **la abismo** ", estas la diablo, Satano mem. Ĉar li estas tiu, kiu unuigas **ĉiujn** kristanajn kaj aliajn religiajn organizojn en sia ribelo kontraŭ Dio. Kaj la vorto " **abismo** " nur profetas la senhomigon de la tero per sia citado en Genezo 1:2, kie ĉi tiu termino indikas la teron antaŭ ol ĝi portas la unuan bestan kaj homan vivon.

Ĝis nun mi nur memoris jam prezentitajn klarigojn kaj tio estis necesa por inteligente uzi ĉi tiujn datumojn.

Ĉar Dio metas en sia revelacio ĉi tiun temon de la besto leviĝanta el la abismo antaŭ tiun de la " *sepa trumpeto* " en Apokalipso 11:15, kaj donas al ĝi la nomon " *dua veo* " en verso 14, oni devas dedukti, ke ĉi tiu temo devas esti interpretata laŭ du malsamaj manieroj; la unua por la Franca Revolucio de 1791 ĝis 1794 kaj la dua, por la mondmilito, kiu okazos ĉi-foje inter 2026 kaj 2028. Ĉar la lasta jaro, 2029, estas karakterizita, direkte al sia komenco, per la fino de la tempo de universala kolektiva kaj individua graco.

La unua leciono, kiun ni devas rimarki en ĉi tiu subtila konstruo de la profetaĵo, estas, ke en 2026, kaj longe antaŭe ekde 1994, ĉiuj formoj de la kristana religio reproduktas la katolikan nekredemon kondamnitajn en Apokalipso 17:8. Notu, ke la verso indikas la signifon de la vorto " **abismo** " precizigante post citado: "... *kaj iru al pereco* ."; " *pereco* " sugestante la malhomigon de la tero.

Ni havas la devon juĝi la arbojn, kiuj simbole reprezentas la religiojn kaj la homojn, kiujn ni renkontas kaj kiuj estas niaj samtempuloj. Kio pri la fruktoj, kiujn ili portas? Iliaj verkoj kontraŭdiras iliajn deklarojn pri kredo. Ĉar ili ĉiuj faras la saman eraron rilate al Jesuo Kristo, montrante sin bonvenigaj kaj favoraj al la religio de Islamo kaj ĝiaj heredantoj. Okcidentanoj agas tiel, sed ankaŭ la rusaj ortodoksuloj, kiuj formas aliancojn kun la islamaj landoj de la orienta bloko. Ĉi tiu speco de alianco kontraŭdiras ajnan kristanan aserton. Kaj la fundamenta kaŭzo de ĉi tiu speco de nenatura alianco estas la kompleta malapero de la amo al la vero inter la homaj masoj, kiuj reprezentas ĉirkaŭ 8 miliardojn da individuoj tra la mondo.

La ekzemploj donitaj de Dio pravas tion kaj konfirmas la vortojn de Jesuo: " *Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj* ." Tial ni ne surpriziĝu pri la ĝeneraligita apostazio, kiu karakterizis la homaron ekde 1994, kaj eĉ pli logike en 2024. Se fido estas ankoraŭ vaste pretendata de okcidentaj kristanoj, ĝi trompas nek Dion nek Liajn verajn servistojn. Ĉar la viktimo de falsa fido restas hodiaŭ, kiel en 1791, la Sankta Biblio, la plej sankta skriba "Vorto de Dio". Ankaŭ, kiel en tiu revolucia epoko, la okcidenta homaro en 2024 meritas sperti la saman sangan tragedion. Ĉar kio estas la valoro defendata de ĉi tiu nuntempa Okcidento? Humanismo kaj nacia juro. Kiu reprezentas ĉi tiun malpian Okcidenton? Usono de Nordameriko kaj Usono de Eŭropo, kiuj tamen restis nacioj pro sia origina sendependeco. Tamen, hodiaŭ, ĉi tiun lundon, la 16-an de septembro 2024, la problemoj kaŭzitaj de la libera movado de islamaj enmigrintoj de nordafrika origino tra Eŭropo igis Germanion restarigi identeckontrolojn ĉe ĉiuj siaj eŭropaj limoj. Alfronte al la aperantaj malfacilaĵoj, naciisma protektismo konsistigas la solan solvon, la solan rimedon, ofertitan al la koncernaj nacioj.

La tuta tempo de la disidenta adventista laboro estas do 35 jaroj inter 1994 kaj 2029 kaj en 2029, antaŭ la fino de la tempo de provtempo, la tempo de la atesto de la "**du atestantoj**" de Dio, la Malnova kaj la Nova, finiĝos kiel anoncite en Apokalipso 11:7: "*Kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu supreniras el la senfunda abismo, faros militon kontraŭ ili kaj venkos ilin kaj mortigos ilin.*"

La nova "*besto kiu leviĝas el la abismo*" leviĝas hodiaŭ, tra la kristana Okcidento, Usono kaj EU. Ni povas do doni al ĉi tiu nuna humanisma penso, frukto de la nova "*besto kiu leviĝas el la abismo*", la saman ribeleman protestantan originon kondamniton de Dio, tiom ekde la 16-a <sup>jarcento</sup> kiom ekde 1844. Ĉar, kiu estas ĉe la origino de la francaj revoluciaj pensoj de 1789 se ne la katolikoj kaj la obstinaj protestantoj kiuj leviĝis kontraŭ la reĝa dominado de Ludoviko la 16-a en 1789? Tiel tiuj, kiujn la Spirito nomas per la termino "**hipokrituloj**" en Dan 11:34, estas psikologie kaj ideologie pretaj fariĝi harditaj ateismaj revoluciuloj, en 1791. La humanisma penso triumfis anstataŭigante bibliajn valorojn en la koroj de okcidentaj homoj. Tiel, malgraŭ siaj propraj neperfektaĵoj kiuj misfamigas ĝin, Rusio permesas al si memorigi al okcidentanoj kiuj subtenas Ukrainion en ĝia milito pri la valoroj de la Biblio. Ĝi tiel diras "laŭte" kion Dio pensas "kviete" en sia nevidebla, ignorata kaj malestimata menso.

Aktualaj eventoj permesas al ni trovi pruvojn, ke la malpermeso mortigi citita en Apokalipso 9:5 efektive finiĝis en 1994. Mi memoras, ke jam en 1995, murdema Islamo manifestiĝis en Francio en Parizo per la atakoj faritaj en la metroo de la urbo. Poste la islamistaj atakoj neniam ĉesis kaj en niaj novaĵoj por la dua fojo en mallonga tempo, sinjoro Trump evitis por la dua fojo la mortigajn kuglojn pafitajn de ekstremistoj de sia Demokrata politika opozicio. Trafante la homaron per la mortiga viruso nomata Covid-19, Dio volis konfirmi en 2020 sian rajtigon mortigi validan ekde la komenco de 1995. En Francio, la nombro da viktimoj de militema fundamentisma islamismo nur kreskis laŭlonge de la tempo.

Studante la tekston, mi rimarkas, ke la dua legado de la temo ŝajnas voli memorigi en 2026 la kulpon portatan de Francio inter 1791 kaj 1798 kaj pli precize en 1793-1794 kiam la revolucia "Teroro" provis malaperigi ĉiujn religiajn skribaĵojn, inkluzive de la Sankta Biblio, aparte. Tial la sekva verso 8 celas Parizon, la ĉefurbon de Francio kaj ĝian prestiĝan Placon de la Concorde, kie la gilotino estis instalita.

Apokalipso 11:8: "*Kaj iliaj kadavroj kuŝos sur la strato de la granda urbo, kiu nomas spirite Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ nia Sinjoro estis krucumita.*"

Fakte, kie troviĝis la simbolaj bibliaj kadavroj, tie troviĝos la kadavroj de la loĝantoj de Parizo, mortigitaj inter 2026 kaj 2028. La abomenindaj leĝoj adoptitaj koncerne geedzecon kaj la leĝigon de samseksemo, gejoj, lesbaninoj kaj transseksuloj, nur konfirmas kaj memorigas, en nia tempo, la perversan misprezenton de la moralo de la revolucia epoko. La komparo kun "**Sodom**" profetas ĝian finon per nuklea incendio, "*fajro el la ĉielo*", kiun Usono unue spertis kontraŭ Japanio en 1945, kiel la Spirito sugestas en Apokalipso 13:13: "

*Kaj li faris grandajn miraklojn, eĉ igante fajron malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la homoj. "*

Parizo ankoraŭ povas esti simbole komparata kun Egiptujo, la plej simila ekzemplo de peko kaj ribelo kontraŭ la volo de la Kreinto Dio. Tiurilate, la hodiaŭa Parizo ŝuldas nenion al la revolucia Parizo de 1789 ĝis 1798. Ĝia principo de "sekularismo" igis ĝin bonvenigi multajn kaj diversajn enmigradojn el ĉiuj landoj de la tero, tiel reproduktante la modelon de antikva imperia Romo, jam imitita de la konstruado de Usono ekde 1776. Tamen, ĉi tiu ŝajna toleremo eblas nur per malakcepto de ĉia religia engaĝiĝo. Tial bonvenigi enmigradon konsistigas pruvon de malestimo al la vera religio instruita de la Kreinto Dio.

En ĉi tiu verso, la precizeco, "*kie ilia Sinjoro estis krucumita*", preparas la klarigon pri la citita daŭro: "*tri tagoj kaj duono*". En 1791, la malamo de la francaj revoluciuloj al la religio de Kristo estis ekvivalenta al tiu, kiun la judaj kontraŭuloj montris kontraŭ li en Jerusalemo. Estas do ĉi tiu komparo, kiu pravigas ĉi tiun daŭron de "*tri tagoj kaj duono*", kiu estis la tempo de la tera profeta ministerio de Jesuo Kristo; ĉi tiu ministerio situanta inter la aŭtuno de la jaro 26 kaj la 14-a <sup>tago</sup> post la printempo de la jaro 30. Ĉi tiu tempo de "*tri jaroj kaj duono*" fakte ebligis skribi la ateston de la eterna Evangelio prezentita al homaj pekuloj. Iluminiĝinte de la Biblio pri la signifo donita al sia tera ministerio, malpia Francio montras sin pli kulpa ol la ribelemaj judoj de la tempo de sia tera atesto; do lia puno devas esti pli intensa, kaj trafante Parizon, ĝian ĉefurbon, per tre potenca nuklea eksplodo, la justeco de Dio estos plenumita en sia kutima perfekteco; tiel punante la ribeleman sintenon de 1791 kaj tiun de la jaroj de la fina tempo; sed ankaŭ, la ribelema sinteno montrita de la loĝantoj kaj la reĝaj gvidantoj de ĉi tiu urbo, ekde ĝia unua franka reĝo nomita Klovizo la 1-a. <sup>La</sup> Mondmilito do daŭros dum "*3 jaroj kaj duono*" kun progresema disvolviĝo. Ĝi finiĝos per nukleaj interŝanĝoj, kiuj detruos naciojn, ilian potencon, ilian loĝantaron kaj ilian riĉecon. Por ĉiuj estontaj viktimoj, la fino de la mondo alvenos je la horo de ilia morto. Sed por la postvivantoj ĝi ne venos ĝis la printempo de 2030.

Apokalipso 11:9: "*Kaj homoj el ĉiuj popoloj kaj triboj kaj lingvoj kaj nacioj vidos iliajn kadavrojn dum tri tagoj kaj duono, kaj ne lasos ilin meti en tombojn.* "

Ĉi tiu verso pravigas la kolektivan punon de la popoloj, kiuj hodiaŭ formas la nunan Eŭropan Union formitan per la kunveno de "*popoloj, triboj kaj lingvoj*". Dio memorigas ĉi tie kiel la franca ribela ekzemplo de 1789 delogis la aliajn eŭropajn popolojn. Citante ĉi tiun tempon de "*tri kaj duono tagoj*", Dio celas la jarojn 1791 ĝis 1794, dum kiuj la origina kristana kredo malaperis en la urbo Parizo, anstataŭigita de la murdema sangavida nacia ateismo. Jam, dum la tempo de la Protestanta Reformacio, sub la regado de Francisko la 1-a ' la loĝantoj de Parizo distingiĝis per sia malamo al la reformita religio kaj ĝiaj sekvantoj; tiom, ke en lia tempo, Henriko la 4-a, la protestanto, estis devigita konvertiĝi al la romkatolikismo por ke ili akceptu lin kiel reĝon de Francio.

En nia tempo, Francio ankoraŭ penas la saman fascinon super aliaj eŭropaj landoj. Ĝi restas la lando kie libereco estas plej granda, kaj samtempe portas la fruktojn de la plej granda perversio. Homoj envias ĝin, amas ĝin, kaj malamas ĝin



samtempe pro ĉi tiuj kontraŭdiraj kialoj: libereco produktas multajn kontraŭdirajn fruktojn.

Estas do la tuta Eŭropo, simbolita per la " *dek kornoj* " en la du komplementaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, kiu lasis sin delogi de la ribelema sinteno de la revoluciemaj francoj; tio, ĝis la punkto forlasi siavice la timeman sintenon de la religio de la vera Dio; kion la Spirito sugestas dirante: " *ili ne permesos* ". *iliaj korpoj estu metitaj en tombojn* ." Fine frapante ĉi tiujn popolojn per atoma fajro, Dio ankaŭ ne permesos, ke " *iliaj sendiaj kaj ribelemaj korpoj estu metitaj en tombojn* ."

Apokalipso 11:10 : " *Kaj la loĝantoj de la tero ĝojos kaj ĝojos pri ili, kaj sendos donacojn unu al la alia; ĉar tiuj du profetoj turmentadis la loĝantojn de la tero.* "

Dio ĉi tie eldiras sian plej sekretan penson kaj insistas emfazi la damaĝon kaŭzitan al li per la ĝojo de ateismaj popoloj, kiuj malkaŝe kaj oficiale malestimas lian oferton de savo kaj liajn diajn valorojn. Tia konduto rilate al tiu, kiu akceptis esti krucumita por oferti eternan vivon, estas abomeninda, tiom ĝi esprimas neripareblan malbonecon. Mi denove memorigas ĉi tie, ke la cititaj " *du profetoj* " estas la du bibliaj atestoj pri la malnova kaj la nova atesto. Estas sur la atestoj, kiujn ili prezentas, ke la fido de la elektitoj fariĝas ebla; tio, ekde la organizado de la eklezio de la apostoloj fare de la Spirito post la resurekto de Jesuo Kristo.

Tiu ĉi nelegitima ĝojo postulas ekstreman dian punon, kiel estas skribite en Jer. 7:34: " *Mi ĉesigos en la urboj de Judujo kaj en la stratoj de Jerusalemon la sonon de ĝojo kaj la sonon de ĝojo, la voĉon de fianĉo kaj la voĉon de fianĉino; ĉar la lando estos dezerta* ." Ĉi tiu verso koncernas Jerusalemon, sed ĝi estis inspirita de la Kreinto Dio, kiu ne ŝanĝiĝas. Tial, ĉi tiu verso servas kiel averto al la homoj ĝis la fino de la mondo. Kaj la ribelemaj kaj malpiaj popoloj de Eŭropo hodiaŭ lernos tion laŭ la malfacila maniero.

La interŝanĝitaj donacoj atestas la bonan rilaton konservatan eĉ pli hodiaŭ inter eŭropaj nacioj kaj laika respublikana Francio. La ligoj estas eĉ pli fortaj, ĉar ili estas konstruitaj sur la alianco de la Eŭropa Unio. La interŝanĝoj estas komercaj, sed ankaŭ politikaj kaj ideologiaj. La " *dek kornoj* " neniam estis tiel unuiĝintaj kiel ekde la konstruado de la Eŭropa Unio, en kiu komerca kaj financa intereso estas fundamenta. Mamono, la dio de mono, estas la dio de la moderna okcidenta homo. Ĉi tiu dio ne minacas lin per la " *turmentoj* " de la " *dua morto* " de la Lasta Juĝo. Kaj tial ili volas konvinki sin, ke ili povas eskapi la minacojn de puno truditaj de la vera Dio. Profitante lian nevideblecon, ili agas kvazaŭ li ne ekzistus, kaj malkovros sian juĝeraron tro malfrue.

Apokalipso 11:11: " *Kaj post tri tagoj kaj duono la spirito de vivo de Dio eniris en ilin, kaj ili stariĝis sur siaj piedoj; kaj granda timo falis sur tiujn, kiuj ilin vidis.* "

En la dua legaĵo, ĉi tiu verso profetas la tempon, kiam la fido revenos al la postvivantoj de la universala tragedio. La detruo de la milito reduktis la loĝantaron de la tero al malgranda nombro da kreitaĵoj, kiuj lernas la lecionojn de tio, kio ĵus okazis. Jen la tempo, kiam, antaŭ la fino de la tempo de graco, la lastaj elektitoj devos kaj povos atesti prezentante por la lasta fojo " *la eternan Evangelion* ", kiel Dio donas al ili kompreni ĝin. Estas en ĉi tiu mallonga

kunteksto, ke la lastaj elektitoj de Kristo distingos sin de aliaj kristanoj per konscie sindevigante al obeo al la Ŝabato, kiu profetas la eternan ripozon ofertitan en Kristo kaj la memorigon de la kreiva verko plenumita de Dio en la komenco. Diaj punoj ĉiam provokas la samajn homajn reagojn; la timo de Dio momente reaperas inter la postvivantoj, sed nur momente. Nur la vere elektitoj restas firmaj en la fido, ĉar ilia granda postulo pri vero estis plenumita de Dio. Ili konas lin kaj la kondiĉojn de sia religia sindevigo. Krome, ili dividas liajn juĝojn kaj aprobas ĉiujn formojn, kiujn lia justeco povas preni. La bildo de la elektitoj devas konformiĝi al la bildo de biblia vero; se tio ne estas la kazo, la vokito ne estas elektito inda je dia elekto.

Apokalipso 11:12: “ *Kaj ili aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan al ili: Supreniru ĉi tien; kaj ili supreniris en la ĉielon en la nubo; kaj iliaj malamikoj ilin vidis.* ”

Ĉi tiu verso diras al ni, ke la normo de savo estas sole konformeco al biblia vero prezentita per la komplementaj instruoj de la du sinsekvaj interligoj establitaj de Dio. Dio prezentas la Biblion kiel la normon indan je eniro en sian ĉielan eternecon, kaj nur la elektitoj, kiuj konformas al ĉi tiu biblia normo, havos la ŝancon partopreni en ĉi tiu biblia privilegio. Fakte, en ĉi tiu verso, Dio identigas siajn elektitojn kun la Sankta Biblio, ĉar ili havas kiel sian modelon Jesuon Kriston, kiu mem estas la "Vorto de Dio" enkarniĝinta en homa naturo.

Parolante pri la raviĝo en la ĉielon, la Spirito difinas la tempon de la lasta adventista testo de fido en la historio de la tero. Ĉi tiu mesaĝo kovras la tempon de la " *sep lastaj plagoj* " kaj anoncas, ke la elektitoj estos elektitaj laŭ ilia konformeco al la normo de biblia vero. La eniro de la elektitoj en la ĉielon estas la rezulto de la lasta adventista testo kaj karakterizos la finon de la testo de fido.

La precizeco, " *iliaj malamikoj vidis ilin* ", konfirmas la konflikton inter la du kristanaj konceptoj pri la postvivantoj de la "Tria Mondmilito". La subtenantoj de la romia dimanĉo kontraŭas la subtenantojn de la sabato sanktigita de Dio ekde la fondo de la mondo, sed ili estas malpli nombroplenaj ol la ribelantoj de la por-dimanĉa tendaro de la kristana tradicio, kies nombroforto kaj satana inspiro puŝas ilin trudi sian dimanĉan praktikon al ĉiuj postvivantoj.

Apokalipso 11:13: “ *Kaj en tiu horo okazis granda tertremo, kaj dekono de la urbo falis; kaj en la tertremo pereis sep mil homoj; kaj la ceteraj timis, kaj donis laŭdon al la Dio de la ĉielo.* ”

Ĉi tiu verso 13 ĉefe celas la revolucion periodon de la unua legaĵo, en kiu la politik-religia tertremo estas komparata kun tertremo jam profetita de la tertremo, kiu frapis Lisbonon en Portugalio en 1755. Tamen, en la dua legaĵo, " **granda tertremo** " okazas en la momento, kiam Kristo revenas kaj revivigas siajn mortintajn elektitojn. Ĉi tiu verso ankaŭ estas tre simila al tiuj, kiuj antaŭas la " *sepan el la lastaj plagoj de Dio* " en Apokalipso 16:18-19: " *Kaj okazis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj, kaj **granda tertremo**, kia ne estis de kiam homoj ekzistis sur la tero, tiel granda tertremo. Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis. Kaj la granda Babel estis memorata antaŭ Dio, por doni al ĝi la kalikon de la vino de la furiozeco de sia kolero.* ”

La ligo de ĉi tiu verso kun la " *sesa trumpeto* " estas tamen konfirmita per la mesaĝo transdonita per la esprimo: " *kaj la aliaj timis **kaj donis gloron al la***

**Dio de la ĉielo** ." Kaj ĉi tiu postulo doni al li gloron estas ligita al la mesaĝo de la "**unua anĝelo**" de Apokalipso 14:7, kiu celas la datojn 1843-1844: "*Kaj li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al li gloron; ĉar venis la horo de lia juĝo; kaj adorkliniĝu al tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvoj.*" Sed, ĝuste, ĉi tiu konduto de la postvivantoj faras la diferencon inter la "**kvara kaj sesa trumpetoj**". En la "**sesa**", ni legas en Apokalipso 9:20-21: "*La ceteraj homoj, kiuj ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ankoraŭ ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ke ili ne adoru demonojn kaj idolojn orajn kaj arĝentajn kaj kuprajn kaj ŝtonajn kaj lignaĵojn, kiuj ne povas vidi, nek aŭdi, nek marŝi; nek ili pentis pri siaj mortigoj, nek siaj sorĉoj, nek sia malĉasteco, nek siaj ŝteloj.*" Ĉi tiu malsukceso penti pravigas la finon de graco, kiu venos en la jaro 2029.

Tiel, en la dua legaĵo, la mortintoj mortigitaj de la "**sesa trumpeto**" estas mortigitaj kiel malfidelaj kristanoj, simile al tiuj de la "**kvara trumpeto**", en kiu la falsaj kristanoj estis esence katolikoj kaj nur parte, jam ribelemaj hipokritaj protestantoj. Tio estas la signifo de la esprimo "*sep mil homoj*": "**sep**", tio estas, la monoteisma religio de la kreinta Dio; "**mil**", tio estas, en amaso; "**homoj**", tio estas, homaj.

La evidentaj similecoj, mesaĝoj koncerne en la unua legado la "**kvaran trumpeton**" kaj en la dua legado la "**sesan trumpeton**", montras, ke Dio donas al ambaŭ la saman punan rolon, la diferenco donas al la unua partan plenumon celante la katolikan religion kaj ĝiajn monarkiojn, dum la dua universale celas la malfidelan kristanan religion en ĝiaj multaj formoj kaj konfesioj, katolika, ortodoksa kaj protestanta inkluzive de institucia adventismo "**elvomita**" de Jesuo Kristo en 1994. La aliaj teraj religioj, inkluzive de Islamo, ankaŭ estas implikitaj kaj detruitaj en ĉi tiu konflikto, kiu finiĝas per nukleaj bombadoj.

En ĉi tiu konflikto Dio eliminas ĉiujn nekristanajn homojn, kaj tiel preparas sian finan teston de adventista kredo, kiu nur koncernas la kristanan religion kaj la judojn, kiuj estas ĉe ĝia origino.

Apokalipso 11:14: "*La dua veo pasis; jen la tria veo rapide venas.*"

Dio donas al ni ĉi tie la kialon doni al la temo de la "**besto, kiu leviĝas el la abismo**", tio estas, tio, kio detruas la homaron kaj senhomigas la teron, du sinsekvajn historiajn legadojn, ĉar la "**dua veo**" klare indikas la "**sesan trumpeton**", kiel estas skribite en Apokalipso 8:13: "*Mi rigardis, kaj mi aŭdis aglon flugantan meze de la ĉielo, dirantan per laŭta voĉo: Ve, ve, ve al la loĝantoj de la tero, pro la aliaj voĉoj de la trumpeto de la **tri anĝeloj**, kiuj blovos!*" Mi rimarkas hodiaŭ, ke ĉi tiuj "**tri anĝeloj**" cititaj estas tiuj, kiuj transdonas "**tri mesaĝojn**" en Apokalipso 14:7 ĝis 10. La nova interpreto, kiun mi donis al ili de iom da tempo, estas tiel konfirmita hodiaŭ: ĉiu el la tri anĝeloj transdonas mesaĝon ligitan al la sinsekvaj epokoj de la "**tri lastaj trumpetoj**": al "**la 5a**" estas ligita la mesaĝo de la "**unua anĝelo**" de Apokalipso 14:7, en 1844; al "**la 6a**", tiu de la "**dua anĝelo**" de Apokalipso 14:8, en 2026; kaj ĉe "**la 7-a trumpeto**", tiuj de la "**tria anĝelo**" de Apokalipso 14:9-10, en 2029-2030.

La anoncita "**tria veo**" troviĝas sub la simbolo de la "**sepa trumpeto**", esprimo tradukinda kiel: trumpeto de Dio, aŭ trumpeto de sanktigo. Sed atentu! La "**veo**" estas nur por la ribelemaj nekredantoj, kiuj restis vivaj por atesti la gloran revenon de Jesuo Kristo, ĉar laŭ la leĝo de kontraŭaj inversioj, por la elektitoj, ĉi

tiu tago de la glora reveno de Jesuo Kristo estas tiu de ilia liberiĝo kaj ĝojo, ĉar ili estas elŝiritaj el morta fino programita de la ribela tendaro, kiun la spiro de Kristo detruos ĝis la lasta. En realeco, ĉi tiu spiro estas la sekvo de la vortoj produktitaj de lia vorto, kiu donas vivon aŭ morton. Kaj ĉi tiu morto estas kaŭzita al ili per brutalaj reciprokaj kolizioj; la unuaj mortigitaj estas la religiaj instruistoj masakritaj de la viktimoj de iliaj trompaj mensogoj. Jen kion Apokalipso 18 priskribas en siaj versoj pri la " *puno de la granda Babilono* " kaj kiun Apokalipso 14:17 ĝis 20 nomas " *la vinjaro* ".

Post la " *sesa trumpeto* " venas la tempo de la plenumiĝo de la instruoj transdonitaj en Apokalipso 15 kaj 16, kiuj sinsekve traktas la temojn de la fino de la tempo de provtempo kaj tiun de la " *sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* ". Kaj ĉe la fino de siaj plagoj, je la tempo de la " *sesa* ", Dio organizas sub la nomo " *Armagedono* ", la finfinan provon de adventista kredo markitan de la vera reveno de Jesuo Kristo, en la printempa tago de la jaro 2030. Ĉi tiu glora triumfa reveno estas metita sub la signon de la " *sepa trumpeto* ", kiun Apokalipso 11 prezentas en verso 15.

Apokalipso 11:15: " *La sepa anĝelo trumpetis, kaj fariĝis laŭtaj voĉoj en la ĉielo, dirante: La regno de la mondo fariĝis regno de nia Sinjoro kaj de lia Kristo; kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne.* "

Tiu ŝajne klara mesaĝo kaŝas grandegan kaptilon celitan por malfidelaj kristanoj por fortigi ilin en iliaj falsaj interpretoj de profetitaj faktoj. Efektive, sub la formo " *la regno de la mondo fariĝis la regno de nia Sinjoro kaj de lia Kristo* ", la blindigita kristano povas kredi je la establado de la regno de Jesuo Kristo sur la tero, kie li, la homo, estas. Sed atentu! Kiu parolas kaj diras ĉi tiujn aferojn? " *Laŭtaj voĉoj el la ĉielo* ". En realeco, Kristo venas por eltiri de la diablo lian teran regadon, sed ne por establi sian regnon tie, ĉar li venas por preni siajn elektitojn de la tero por konduki ilin al la ĉielo en la regno de la Patro, kie, laŭ Johano 14:3, li " *pretigis lokon* " por ili: " *Kaj kiam mi iros kaj pretigos lokon por vi, mi revenos kaj akceptos vin al mi mem, por ke kie mi estas, tie vi ankaŭ estu.* " Kaj kion Paŭlo diras pri tio en 1 Tes. 15:13 ĝis 17? " *Ni ne volas, fratoj, ke vi estu nesciantaj pri la endormiĝintoj; por ke vi ne malĝoju kiel la aliaj, kiuj havas sen esperon. Ĉar se ni kredas, ke Jesuo mortis kaj releviĝis, tiel ankaŭ tiujn, kiuj endormiĝis en Jesuo, Dio venigos kun li. Ĉar ni diras al vi per la vorto de la Sinjoro: Ni, kiuj vivas kaj restas ĝis la alveno de la Sinjoro, ne antaŭos la endormiĝintojn.* "

Mi rimarkas, ke, ankoraŭ ne delogitaj de la greka dogmo pri la senmorteco de la animo, la unuaj kristanoj pensis, ke la vivantoj eniros la ĉielon antaŭ la resurektitaj mortintoj.

" *Ĉar la Sinjoro mem malsupreniros de la ĉielo kun kriego, kun la voĉo de ĉefanĝelo, kaj kun la trumpeto de Dio; kaj la mortintoj en Kristo unue leviĝos. Poste ni, la vivantoj kaj restantaj, estos kune kun ili forkaptitaj en la nuboj, por renkonti la Sinjoron en la aero. Kaj tiel ni ĉiam estos kun la Sinjoro. Tial konsolu unu la alian per ĉi tiuj vortoj.* "

Kaj malproksime de ekloĝi sur la tero, post " *forpreni* " siajn elektitojn, Jesuo Kristo organizas sur la tero la ekstermadon de la homa specio kaj ankaŭ tiun de siaj malbonaj anĝeloj. Nur Satano ekzistos kaj restos sur la dezerta kaj

senhomigita tero, dum " *mil jaroj* ", laŭ Apokalipso 20. Kaj mi povas eĉ diri kial li rajtas je ĉi tiu aparta puno: li mobilizis sian tutan forton kaj potencon por malhelpi kristanojn honori la sanktan Ŝabaton sanktigitan de Dio de la komenco, ĉar li profetis ĉi tiun ripozon de la " *miljaro* " rezervita por la fidelaj elektitoj elektitaj de Dio en la nomo de Jesuo Kristo dum la 6000 jaroj rezervitaj por ĉi tiu elekto. Restante vivanta, la diablo estas senigita de la morta " *ripozo* ", kiun Dio komplete donas al homoj kaj falintaj anĝeloj atendante la " *lastan juĝon* ", kie, laŭ la kondamno prononcita de Kristo kaj liaj elektitaj sanktuloj ĉe la fino de la " *mil jaroj* ", ili ĉiuj pereos kaj estos neniigitaj, definitive, en " *la fajro de la dua morto* ", sed ĉiu el ili, en tempo proporcia al sia individua kulpo. Tiel, ĉi tiu dia programo donas ekziston al dua resurekto sugestita en Apokalipso 20:5 per la klarigo: " *La ceteraj mortintoj ne reviviĝis ĝis la fino de la mil jaroj* ."

Ĉe la fino de verso 15 de Apokalipso 11, ni legas: " *Kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne* ." Ĉi tiu precizeco donas al ĉi tiu regado eternan normon, kiun nia homaro, submetita al konstantaj ŝanĝiĝoj de situacioj, apenaŭ povas koncepti. Tamen, nur tiam la normo de vera vivo programita de Dio estos spertita de liaj elektitaj sanktuloj. Eterneco estos konstante malkovrita.

Apokalipso 11:16: " *Kaj la dudek kvar presbiteroj, kiuj sidis antaŭ Dio sur siaj tronoj, falis vizaĝaltere kaj adorkliniĝis al Dio,* "

En ĉi tiu verso, Dio konfirmas la gravecon de la divido de sia Revelacio je la pivota dato de 1844, establita de la adventistaj pioniroj. La nombro 24 de la pliaĝuloj estas klarigita per la aldono de la 12 apostoloj de la apostola fundamento kaj la 12 triboj de la adventista restarigo de dia biblia vero; 12 triboj sigelitaj en Apokalipso 7, per la " *sigelo de la vivanta Dio* " aŭ, per la " *sepa-taga Ŝabato sanktigita de Dio* ", ekde la unua " *sepa tago* " de sia tera kreo laŭ Gen. 2:2-3.

Laŭ Apokalipso 20:4, la " *tronoj* " simbolas " *la potencon juĝi* ". Kaj la koncerna juĝo, tiu de la malvirtuloj mortintaj, okazas en la ĉiela regno de Dio dum la " *mil jaroj* " de la sepa jarmilo: " *Kaj mi vidis tronojn, kaj sur ili sidis juĝistaro. Kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj kiuj ne adoris la bestaĉon nek ĝian bildon, kaj ne ricevis ĝian markon sur siaj fruntoj aŭ sur siaj manoj. Ili vivis kaj reĝis kun Kristo mil jarojn* ." En ĉi tiu verso ni povas distingi la normojn de la 24 presbiteroj:

12 apostoloj: " *Kaj mi vidis la animojn de tiuj, kiuj estis senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio,* ";

1844:12 triboj: " *kaj el tiuj, kiuj ne adoris la beston, nek ĝian bildon, kaj ne ricevis ĝian markon sur siaj fruntoj kaj sur siaj manoj* ."

En la revelacio prezentita de Dio, la " *marko de la besto* " ŝajnas aperi subite en la fina kunteksto de la tera historio. Sed tio ne estas la kazo, ĉar ĉi tiu " *marko* " estas honorata de la homaro ekde la 7-a de marto 321, en la kristana Romia Imperio. Dio donas ĉi tiun nomon " *marko* " al la romia dimanĉa ripozo establita en la unua tago de la semajno fare de imperiestro Konstantino la 1-<sup>a</sup> la Granda, ĉar ĉi tiu unua tago dediĉita al la adorado de la sundio, fare de la paganoj, anstataŭigis " *lian sanktigitan ripozon de la sepa-taga Ŝabato* ". Kio donas al ĉi tiu " *marko* " trompe malfruan aperon ŝuldiĝas nur al la pacienco de Dio, kiu atendis ĝis la dato 1844, por postuli la restarigon de la observado de " *lia sanktigita ripozo en la sepa tago* ". Ĉi tiun postulon konfirmas la dekreto de



Daniel 8:14, en kiu la " **2300 vespero-mateno** " permesas la konstruon de la dato **1844** , kiu, korektita pro eraro de la pioniroj, fakte indikas la printempon **de 1843**. Ekde 1843, kristanoj do alfrontis la elekton honori la " **sigelon de Dio** " aŭ la romian " **markon de la besto** ". La lasta adventista testo ofertos al la lastaj homoj restantaj vivantaj la lastan ŝancon elekti inter ĉi tiuj du tagoj de ripozo; kun ĉiuj definitivaj kaj eternaj konsekvencoj rivelitaj, kiujn ĉi tiuj elektoj implicas.

Apokalipso 11:17: “ *...dirante: Ni dankas Vin, ho Sinjoro Dio la Plejpotenca, kiu estas kaj kiu estis, ke Vi ekprenis Vian grandan potencon kaj reĝis.* ”

Ni trovas en ĉi tiu verso la esprimon " *kIU estas, kaj kIU estis* " jam citita en Apokalipso 1:8, kie ĝi estas aldonita " *kaj kIU venos* ". Ĉi tiu lasta klarigo jam ne havas ian ajn kialon aperi en ĉi tiu kunteksto de la " **sepa trumpeto** ", kiu plenumiĝis ĝuste kun la glora reveno de Dio en Kristo en la ĉielo de la tero. Bazite sur falsitaj kopioj de la originalaj pergamenoj, kelkaj tradukistoj erare aldonis ĉi tiun klarigon " *kaj kIU venos* ". Tamen, la kunteksto de ĉi tiu verso 27 specifikas " *ke vi ekposedis vian regnon* ", io, kio plenumiĝis ĝuste post la glora reveno aŭ kun ĝi kaj per ĝi. Strikte parolante, ne estus malĝuste specifi "kaj kiu venis", sed Dio preferis la simplan forigon de ĉi tiu anonco pri sia alveno, kiu restas por ni hodiaŭ ankoraŭ evento, kiun ni atendas por la printempo de 2030.

Dio alvokis kaj uzis " *sian grandan potencon* " por " *ekposedi sian regnon* "; ion, kion li malpermesis al si fari antaŭ ĉi tiu fino planita por la fino de la sesa jarmilo de sia tera kreaĵo. Antaŭ li, malgraŭ impona kunveno de teraj potencoj, ĉia rezisto estas vana. Lia armilo estas la potenco de lia kreiva spirito kaj liaj anĝelaj armeoj estas nedetruiblaj. Nur lia rifuzo agi favoris, post la diluvo de akvo, la disvolviĝon de arogantaj kaj fieraj teraj potencoj, sed lia apero sufiĉas por ke homaj fortoj kolapsu.

En ĉi tiu granda konflikto, la tendaro de Dio detruas la tendaron de la diablo, kiu inkluzivas homojn kaj ribelemajn anĝelojn. Ĝuste en ĉi tiu kunteksto la malbonaj anĝeloj estas mortigitaj de Dio, detruitaj por "mil jaroj", post kiuj, kiel homoj, ili estos revivigitaj por sperti la finan juĝon kaj dividi kun falintaj homoj la detruon de la "dua morto".

Difini la kuntekston de ĉi tiuj mesaĝoj estas fundamenta por ĝuste interpreti la profetaĵon, kaj la mencio pri la "24 presbiteroj sidantaj sur siaj tronoj" rilatas al la kunteksto de la ĉiela juĝo de la "jarmilo", la temo de Apokalipso 4 kaj 5. Tial, metante nin en ĉi tiun horon de ĉiela juĝo, ni povos kompreni la signifon de la detaloj donitaj en la sekva verso.

Apokalipso 11:18: “ *La nacioj koleris, kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, kaj rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj la timas Vian nomon, la malgrandajn kaj la grandajn, kaj pereigi la detruantojn de la tero.* ”

En ĉi tiu sabato de la 21a de septembro 2024, la eventoj cititaj en ĉi tiu verso estas ankoraŭ ĉiuj antaŭ ni. La Spirito metas nin ĉe la komenco de la sepa jarmilo kaj parolas pri tri ĉefaj eventoj, kiuj okazis inter 2024 kaj la printempo de 2030.

La " **sesa trumpeto** " aŭ Tria Mondmilito estas produktita de la "iritiĝo de la nacioj". Ĉi tiu iritiĝo estas la sekvo de la liberigo de la malbonaj anĝeloj

retenitaj ekde la komenco de la sigelado de la sanktuloj de la Sepa-Tago Adventistoj, tio estas, ekde la 23-a de oktobro 1844. Sub ĉi tiu esprimo, Dio invitas nin rimarki en niaj aktualaj eventoj la ekziston de ĉi tiu "iritiĝo", kiu kondukos al la konflikto de ĉiuj nacioj de la tero el fonto, kiu ekbrulis en Ukrainio la 24-an de februaro 2022. Ĉi tiu iritiĝo pliiĝis la 7-an de oktobro 2023 pro la sanga eniro de la palestina grupo "Hamas" en israelan grundon. En 2024, la streĉiĝo intensiĝis pro forta rusa rezisto, kiu malsukcesigis la okcidentajn esperojn pri venko por Ukrainio. En Francio, grava politika krizo senigis la landon je efika registaro. Ĝia ŝuldo de 3,1 duilionoj da eŭroj endanĝerigas ĝian ekonomian situacion. Kaj en Usono, la elekto de la sekva prezidanto maltrankviligas eŭropajn gvidantojn, ĉar la pozicio de Usono en la ukraina konflikto estas decida.

La du reĝoj de "la *sudo kaj la nordo*" de Daniel 11:40 jam agas, la unua subtenante Gazaon, tio estas, Iranon kaj la islamajn popolojn, kaj la dua agas kontraŭ Ukrainio, tio estas, Rusio. Nun estas tro malfrue por Eŭropo, ĉar ĝi respondis al la alvoko de Ukrainio por helpo kaj estas rekte implikita per la oferto de siaj precizaj modernaj armiloj en la milito kondukita kontraŭ Rusio.

La esprimo "via *kolero venis*" memorigas la sanktulojn, kiuj fariĝis ĉielaj, ke la "sesa trumpeto" estis sekvata, post la fino de la tempo de provtempo menciita en Apokalipso 15, de la elverŝo de la "sep lastaj plagoj de la kolero de Dio", la temo de Apokalipso 16. La nelumigita leganto ne kapablas kompreni, kio kaŭzas ĉi tiun dian koleron. Por kompreni, la lumo de la profetaĵo de Daniel estas nemalhavebla. Ĉar ĝuste en ĉi tiu libro de la antikva atesto Dio metis la revelacion pri la kaŭzo de sia konstanta kolero kontraŭ malpieco. Sed dum jarcentoj, la kolero de Dio prenis la formon de homaj militoj kaj naturaj danĝeroj kiel vulkanoj, cunamoj, tertremoj, sekecoj, inundoj kaj mortigaj kontaĝaj malsanoj. En la pasinteco, kiam okcidentaj kristanaj popoloj estis ankoraŭ tre religiaj, ili volonte akceptis kulpigi la Kreinton Dion pri la tragedioj, kiuj trafis ilin. Hodiaŭ, en 2024, tio tute ne plu estas la kazo; Ĉiuj ĉi tiuj dramoj estas vidataj kiel naturaj reagoj; scienco estas ĉe la origino de ĉi tiu ŝanĝo. La kolero citita en ĉi tiu verso intense trafas la adorantojn de la "besto kaj ĝia marko". Dio prenas por siaj "sep lastaj plagoj" formojn similajn al tiuj prenita de la "dek plagoj", kiuj frapis Egiptujon, dum la liberiĝo el sklaveco de la hebrea popolo. Dio invitas nin kompari ĉi tiujn du eventojn, kiuj similas unu al la alia, ĉar en ambaŭ kazoj, la celoj de la kolero estas la pekuloj, kaj la liberigitaj, la sanktuloj de la eterna spirita Izraelo.

Referencante al la tria <sup>evento</sup>, Dio diras: "kaj venis la tempo juĝi la mortintojn."

Ĝi tiel indikas la ĉielan juĝon de la miljaro, aŭ la "mil jarojn" menciitajn en Apokalipso 20. Ĉi tiu verso konfirmas la ekstermadon de la homoj kaj falintaj anĝeloj, kiuj estas koncernaj kaj tial estas ĉi tiuj mortintoj, kiujn la elektitoj devos juĝi individue dum la mil jaroj programitaj de Dio por ĉi tiu tasko. Apokalipso 20:4 permesas al ni kompreni la signifon, kiun Dio donas al la regado de la elektitaj sanktuloj. Ĉi tiu "regado" ne estos eterna, ĉar ĝi daŭros nur dum la "mil jaroj", ĉar por Dio "reĝi estas havi la povon juĝi". Post la lasta juĝo, ili ne plu reĝos, havante neniun por juĝi. Ĉi tiu verso de Apokalipso 11:18 sole permesas al ni ĝuste interpreti la vizion de la "malfermitaj libroj". » priskribite en Dan. 7:9-

10: “ *Rivero da fajro fluis kaj eliris el antaŭ li, kaj miloj da miloj servis al li, kaj dek miloj da milionoj staris antaŭ li. La juĝistoj sidiĝis, kaj la libroj malfermiĝis.* ” La Spirito prenas la bildon de “ **libroj** ” por konveni al homa kompreno, ĉar Dio estas senfina, senlima memoro tute sola. Sed la mesaĝo estas klara kaj konsistigas averton donitan al ĉiuj siaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj: li povas rekonstrui, tagon post tago, horo post horo, ĉiujn agojn spertitajn de ili; agojn, de kiuj liaj sanktaj anĝeloj estis la nevideblaj, ignorataj atestantoj dum la 6.000 teraj jaroj.

Dio tiam diris: “... *por rekompenci Viajn servantojn, la profetojn, la sanktulojn kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, la malgrandajn kaj la grandajn* ”

Dio ne ŝanĝiĝas, ĉar Li jam diris en Amos 3:6-7: “ *Ĉu oni povas blovigi trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu povas veni malfeliĉo en urbon, kaj YaHweh tion ne faris? Ĉar la Sinjoro YaHweh faras nenion sen malkaŝi Sian sekreton al Siaj servantoj, la profetoj.* ” Kaj en 2024, kaj denove ĝis la printempo de 2030, la rolo de la profetoj de YaHweh estas fundamenta, kiel pravas mia deĉifrado de la Apokalipso, la lasta dia Revelacio, kiu markis la finon de la biblia kanono. Jes, la sola rekompenco, kiun vera profeto povas atendi, venos de Dio kaj de Li sole. Lia aŭtenteco kondukas lin al kritikado, atakado kaj persekutado fare de la teraj agentoj de la diablo, kaj lia ĉiutaga vivo konsistas el montri la indiferentecon de siaj samtempuloj al spiritaĵoj, kiuj tamen sole posedas esencan gravecon. Ĉi tiu formulo rilatas al la profetoj de Dio, kiuj mortis fidele en la malnova interligo kaj komence de la nova, kiel ekzemple la apostoloj kaj disĉiploj de Jesuo Kristo. Apartigitaj de la antaŭaj “ *tiuj, kiuj timas Vian nomon* ” estas la fidelaj Adventistoj elektitaj de Dio ekde la 23-a de oktobro 1844. Ili respondis al la dia postulo “ **timi** ” lin, citita en Apokalipso 14:7: “ *Kaj Li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron* , ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo .” Specifante “la grandajn kaj la malgrandajn”, Dio donas al ĉi tiuj adjektivoj ĉiujn eblajn signifojn: grandeco, rolo, valoro. Ĉar la elektitoj elektitaj antaŭ la diluvo estis gigantoj, Noa kaj lia familio estante inkluditaj en ĉi tiu nombro. Dio sole scias la nomojn de siaj elektitoj elektitaj dum la 6 000 teraj jaroj. Sed esperante esti inter ili, mia alteco de 1 metro kaj 68 centimetroj klasifikas min kiel “ *malgranda* ”. Sed la grandeco de ĉiu el Liaj kreitaĵoj gravas malmulte, ĉar tio, kion Dio savos, estas nur la spiritoj de siaj elektitoj, kiujn Li juĝas grandaj laŭ ilia valoro pruvita per konstanta fideleco.

Dio ankaŭ diris: “ *kaj por detruui tiujn, kiuj detruas la teron.* ”

Tiu ĉi ago estos plenumita ĉe la fino de la “ *mil jaroj* ” per la Lasta Juĝo. Dio ĉi tie esprimas juĝon kontraŭ “ *tiuj, kiuj detruas la teron* ”; la teron, sur kiu Li donis al ili vivon kaj kiun ili detruis sekvante kaj adoptante la valorojn de la diablo; rifuzante konformiĝi al Liaj “ *sanktaj leĝoj, preskriboj, ordonoj kaj ordonoj* ”.

En 2024, amasoj da homoj panikiĝas kaj maltrankviliĝas konsciiĝante pri la pliiĝo de la tera varmo, kiun ili atribuas al la misuzo de homa teknologio. Ili eraras nur duone, ĉar poluon ja kreas homo, sed ili ne vidas la parton de la agado de la Kreinto Dio, kiu laŭvole plifortigas la sunan varmon kaj ĝian efikon sur la tersurfaco. Ne vidante Dion, je kiu ili ne kredas, ili ankoraŭ pensas, ke ili povas renversi la situacion, kio fakte estas malespera. Tio estas ĉar la detruo de la Tero

komenciĝis fine de la 19-a jarcento per la disvolviĝo de la industrio. Teknologiaj progresoj estis komence malrapidaj, poste ili akceliĝis ekde la Dua Mondmilito. Hodiaŭ, la teknikaj bezonoj de 8 miliardoj da homaj vivoj kreas poluon laŭ eksponentaj normoj; poluo plifortiĝis pro la 2 100 atomeksplodoj ekde 1945, pro usonaj, rusaj, francaj, ĉinaj, ktp. nukleaj testoj; kaj pro nukleaj akcidentoj, precipe tiuj de Ĉernobilo kaj Fukuŝima. Ĉia retroiro estas neebla, kaj ĝuste en ĉi tiu terura observado la fantomo de la " sesa trumpeto " ŝajnas baldaŭa. Paralele al la bedaŭro pri la observita poluado, la okcidenta kaj mezorienta homaro intensigas la problemon per eksplodigo de miloj da detruaj poluaj bomboj en Ukrainio kaj Gazao. Sed ni devos atendi ĝis la fino de la " sesa trumpeto " kaj la detruo kaŭzita de la uzo de atombomboj kaj misiloj por pli bone kompreni la signifon de la vortoj parolitaj de Dio: " *Tiuj, kiuj detruas la teron* ", estos la gvidantoj de la potencaj nacioj kaj iliaj obeemaj, blindaj loĝantaroj.

Apokalipso 11:19: " *Kaj malfermiĝis la templo de Dio en la ĉielo, kaj vidiĝis en Lia templo la kesto de Lia interligo. Kaj okazis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj kaj tertremo kaj granda hajlo.* "

Dum sia reveno, Jesuo Kristo malkaŝas la Keston de Interligo, kiu enhavas la tabelojn de la Dek Ordonoj de Dio. Sur ĉi tiuj ordonoj ripozos la fina provo de fido. Dio dividas la homaron en du tendarojn: la fidelajn kaj la malfidelajn, kiuj distingiĝas per sia sinteno al ĉi tiuj Dek Ordonoj preskribitaj kaj skribitaj per la fingro de Dio. La principo estas facile komprenebla, ĉar, laŭ Jakobo 2:10, " *kiu ajn pekas kontraŭ unu ordono, kulpas pri ĉiuj* ." Tamen, en ĉi tiu fina provo de fido, tiuj, kiuj atendas la revenon de Jesuo printempe de 2030, fidele observas la sepa-tagan sabatan ripozon revokitan de la kvara el la Dek Ordonoj. Kaj pro ĉi tiu fideleco, ribelemaj homoj persekutis ilin, senigis ilin je la rajto " *aĉeti kaj vendi* ", malliberigis ilin, kaj fine ili estis kondamnitaj al morto kaj neniigo. Nur la alveno de Jesuo Kristo protektis ilin kontraŭ ĉi tiu terura fino. Kiel en la biblia libro de Ester, la promesita morto tiam falas sur la kapojn de la ribelemaj ekzekutistoj.

Ni poste legas: " *Kaj okazis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj kaj tertremo kaj granda hajlo.* "

Ĉi tiu formulo ilustras la potencon universalan intervenon de Dio en Kristo. Ĝi helpas malkomponi la strukturon de la profetaĵo per apartigo de la temoj de " *literoj, sigeloj kaj trumpetoj* " de ĉapitroj 2 ĝis 10. Ĉi tiu formulo aperas kun " *granda hajlo* " en " *la sepa el la sep lastaj plagoj de Dio* ", en Apokalipso 16:18 kaj 21: " *Kaj okazis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj kaj granda tertremo, kia neniam estis de kiam homoj estis sur la tero, tia tertremo... /...*" *Kaj granda hajlo, pezanta po talento, falis el la ĉielo sur la homojn; kaj la homoj blasfemis Dion pro la plago de la hajlo, ĉar la plago estis tre granda* .

### M86 - La tri grandaj malbonŝancoj

Tiuj " *tri grandaj veoj* ", anoncitaj en Apokalipso 8:13, plenumiĝas sinsekve ekde la dato de printempo 1843 ĝis la venonta printempo de 2030. Por

oficiala Adventismo, ĝi estas ankaŭ la dato de la 23-a de oktobro 1844, kies 150-a datreveno, <sup>en</sup> 1994, finis periodon de dia aprobo programita de Dio.

Tiuj " *tri grandaj veoj* " estas ligitaj al la temoj de la " *tri lastaj trumpetoj* ", kiujn Dio sinsekve uzas por puni okcidentan kaj universalan kristanan nekredemon kaj malfidelecon. Ĉar ĉiuj kristanaj religioj formiĝis surbaze de apostata katolikismo kaj ĝia malbeno estas dividita de protestantaj religioj ekde la fatala kaj vere fatala dato de la printempo de 1843, kiu koncernas tiujn, kiuj malestimis la unuan anoncon pri la reveno de Kristo lanĉitan de William Miller por la printempo de 1843, estas ekde tiu dato, ke Dio malakceptis ilin kaj transdonis ilin al la anĝelaj demonoj.

Nur en la franca lingvo, elektita de Dio por lumigi sian Revelacion, en la vorto " *malheur* " troviĝas la du radikoj mal kaj heure; kio donas al ĝi ĉi tiun signifon: la horo de malbono, komprenu: la horo kiam Dio faras malbonon al tiuj, kiuj faras malbonon.

Kiam la plano de ĝia strukturo estas identigita, la dia Revelacio obskure nomata "Revelacio" alprenas vivon kaj inteligentecon, kaj ĝi komencas brili per sia tuta brileco, kiel diamantoj kolektitaj en altvalora kesto. Post kiam komprenita kaj identigita, la strukturo donas al la dia mesaĝo surprizan klarecon kaj vere grandan simplecon. Juĝu mem.

En 313 (Apokalipso 2:10), la religia paco establita de imperiestro Konstantino la 1-a <sup>la</sup> Granda, post dek jaroj da terura persekutado, kaŭzis la apostazon de la kristana religio. En 321, konfirmante sian malakcepton kaj kondamnon de ĉi tiu apostazio, Dio forigis la praktikon de sia ripozo el la sanktigita sepa-taga Ŝabato, kaj anstataŭigis ĝin per la unua tago honorata de la romiaj paganoj, inkluzive de imperiestro Konstantino la 1-a <sup>la</sup> Granda mem. Dum jarmiloj, ĉi tiu unua tago estis dediĉita al la "nevenkita suno"-dio fare de paganoj ekde la egiptoj kaj antaŭ ili ekde reĝo Nimrodo, konstruinto de la Babela Turo. La defio al la aŭtoritato de Dio datiĝas de la postvivantoj de la diluvo, la antaŭaj ĉiuj droninte kaj neniigite.

En 538 (Dan. 7:25), la papa Romkatolika Eklezio estis oficiale establita sur la eŭropaj popoloj, por trudi al ili la paganajn doktrinajn bazojn kondamnitajn de Dio en 313 kaj 321. La agresemo de ĉi tiu katolika religio estis direktita kontraŭ la religio de Islamo, kiu aperis el Mekko en Arabio, fine de la 6-a <sup>jarcento</sup>. La "Krucmilitoj", organizitaj laŭ peto de la papoj, kaŭzis la morton de amasoj da kavaliroj, kiuj estis viktimoj de la romkatolika papa mensogo, kaj ankaŭ, amasoj da islamanoj atakitaj sur la grundo de antikva Israelo, kiu tiel alportis sian unuan malbenon por la okcidenta homaro. Religia libereco estante malpermesita, blinda katolika fervoro persekutis ĉiujn, kiuj rifuzis submetiĝi al ĝia religia diktaĵo. La subpremaj mezuroj estis truditaj de la monarkoj, kiujn la papaj minacoj pri eterna infero faris obeemaj kaj kunlaborantoj. En siaj ekscesoj, la papa inkvizicia reĝimo kondamnis la liberan legadon de la Sankta Biblio kaj, en Francio, punis la leĝrompintojn per la puno de la ŝtiparo, la reĝaj galeroj aŭ la karceroj. Ĉar la Biblio nun estis presita meĥanike kaj disvastiĝinta grandnombre inter la rangoj de la protestantoj en la 16-a <sup>jarcento</sup>. La unuaj protestantoj malkovris la ekziston de la Sankta Biblio kaj notis en ĝiaj skribaĵoj nur la konfirmon de la diabla naturo de la



papa romia katolikismo kaj precipe, en ĝia instruado, la malaperon de la savo ofertita en graco de Dio en la nomo de la libervola elaĉeta morto de Jesuo Kristo. Kaptante ĉi tiun gracon, ili atestis fidelecon al la akcepto de la morto. Dio estis kontenta pri ĉi tiu atesto, **provizore**, ĝis la dato de la printempo de 1843, en kiu lia dekreto skribita en Daniel 8:14 ekvalidis. La pruvo de ĉi tiu **momenta** dia akcepto estas donita en Apokalipso 2:24-25: "*Sed al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun instruon, kaj ne konas la profundojn de Satano, kiel oni diras, mi diras, **mi ne metas sur vin alian ŝarĝon** ;" **nur, kion vi havas, tenu ĝin ĝis mi venos.***" Estu singarda! Ni ne devas erari pri la juĝo farita de Jesuo Kristo pri la protestanta religio, ĉar li rekonas inter la protestanta amaso de tiu tempo nur la pacemajn kristanojn, kiuj adoptas lian konduton rilate al la morto; Jesuo estante la modelo, kiun kristanoj devas imiti en ĉiuj siaj verkoj. Estas por ĉi tiu celo, ke li ordonis al siaj disĉiploj zoni sin per glavo kaj ke li malpermesis al ili uzi ĝin, dum lia aresto fare de la judaj gardistoj. La escepto tolerata de Dio en la 16-a jarcento koncernas la "**leĝon de Moseo**", en kiu Dio preskribis sanajn ordonojn kaj religiajn festojn, kiuj fariĝis malaktualaj ekde lia pekliberiga morto, krom tiu de la ripozo de la sepa-taga Ŝabato, kiun li sanktigis ekde sia kreado de la tera mondo; kaj tio, tre logike, ĉar la profeta rolo de la Ŝabato, kiu anoncas la alvenon de la ĉiela ripozo de la sepa jarmilo, ankoraŭ konservas sian tutan signifon, kaj eĉ pli post la morto de la Mesio, per kiu oni akiras la rekompencan de la eterna ripozo de la elektitoj.

En la printempo de 1843 (Daniel 8:14), la glavo de la vorto de Dio tranĉas kaj apartigas la tritikon de la pajlo. La amo al la vero aŭ ĝia foresto estas evidentiĝinta per la konduto de protestantaj kristanoj, kiuj rifuĝis en Usono ekde la 16-a jarcento; la momento kiam la hispana navigisto de itala origino Kristoforo Kolumbo remalkovris la amerikan kontinenton. La sekretaj pensoj de la koroj estas rivelitaj per la sinteno, kiun ĉiu alprenas aŭdante la anoncon pri la glora reveno de Jesuo Kristo por la printempo de 1843. Post la seniluziiĝo, nova metodo, ĉi-foje legitima, permesas revivigi la atendon por la 22-a de oktobro 1844. En vizio ricevita de adventisto en la mateno de la 23-a de oktobro, Jesuo Kristo aperis por konfirmi la aŭtentecon de la konstruita dato.

En 1863, strikte usona Sepa-taga Adventista Eklezio estis oficiale establita en Usono. Dek jarojn poste, en 1873 (Daniel 12:12), la eklezio kunveninta ĉe Battle Creek ricevis ordonon de Dio disvastigi la Sepa-tagan Adventistan doktrinon tra la tuta tero. Kaj tio estis farita; kie ajn eblis. La reveno de la praktiko de la sanktigita Ŝabato en la sola sepa tago, nia nuna sabato, restarigis al la "**Evangelio**" ĝian eternan normon aprobitan de Dio, kiu nomas ĝin per ĉi tiu nomo "**la eterna Evangelio**" en Apokalipso 14:6.

Post ĉi tiu historia superrigardo, venas la tempo ĉerpi la diajn lecionojn donitajn en ĉi tiu periodo situanta inter 313 kaj 1843. Je ĉi tiu dato markita per la fino de la periodo de 2300 realaj jaroj profetitaj en la dekreto de Daniel 8:14, Dio devigas la praktikon de la Ŝabato; kio havas la efikon liveri al la diablo amasojn da supraĵaj protestantaj kristanoj malakceptitaj pro la praktiko de la romia dimanĉa ripozo tradicie heredita de la katolika religio klare kondamnita de Dio en sia Revelacio, ekde Daniel 7:7. En 1843, Dio postulas la kompletigon de la Reformacio entreprenita, sed neniam kompletigita, ekde la 16-a jarcento.

La juĝo de Dio pri la apostata protestanta religio klare videblas akre en Apokalipso 3:1: "*Kaj al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu: Tiele diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn : Mi scias viajn farojn, ke vi ŝajnas vivanta, kaj estas mortinta.*" La sekva verso malkaŝas la ŝanĝon en la postulo de Dio: "*Estu vigla, kaj firmigu la restantajn, kiuj preskaŭ mortas; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio .*"

Ĉi tiu juĝo pri la protestanta religio devis servi kiel averto al kristanoj engaĝitaj en la Sepa-taga Adventismo. Ankaŭ, mi trovas en ĉi tio la kialon de la anonco de la "unua veo", kiu memorigas kaj konfirmas, kiel la unua trumpeto en Apokalipso 9:1, la protestantan malbenon. Sed agante tiel, Dio celas la institucion adventistan religion, kiun li elvomos en 1994; ĉar ĝi siavice reproduktas la frukton de nekredemo kaj malfideleco, kiuj karakterizis la supraĵajn protestantajn kristanojn en la du adventistaj kredotestoj de 1843 kaj 1844. Efektive, transdonitaj al la diablo ekde ĉi tiuj datoj, la periodo de "**kvin monatoj**" aŭ 150 realaj jaroj, profetita en Apokalipso 9:5 kaj 10, ne koncernis ĉi tiun protestantismon jam juĝitan kaj kondamniton de Dio, sed la institucion adventistan eklezion mem. Ĉar, fine de la anoncita limdato, ĝi aliĝos al la protestanta tendaro, kion la historio oficiale konfirmis komence de 1995. Adventismo oficiale petis aliĝi al la Protestanta Federacio la 22-an de oktobro 1991.

Konsiderante ĉi tiujn faktojn, la esprimo "la besto kaj la falsa profeto" citita en Apokalipso 19:20 ricevas tre klaran kaj kompletan klarigon: "*Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi miraklojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj adoris ĝian bildon. Ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon de fajro, brulanta per sulfuro.*" La referenca besto estas la reĝimo de la papa romkatolikismo, kaj la falsa profeto estas la protestanta religio, al kiu aliĝis la apostata adventismo en 1994. Paroli pri protestantoj en Eŭropo, kie ili estas malbone reprezentitaj krom en la nordo, povas ŝajni sensignifa al iuj, sed en Usono, tio ne estas la kazo, ĉar la protestanta religio estis la plimulta kaj preskaŭ ekskluziva komence de la alveno de la unuaj eŭropaj enmigrintoj. La religiaj aliancoj faritaj laŭlonge de la tempo estas ekstreme revelaciaj pri la vera statuso, kiun Dio donas al la organizoj, kiuj kuniĝas tiel por plifortigi sian forton; forto kiu finfine estos morte liganta, laŭ Apokalipso 13:13, sub **la katolika "bildo de la besto"** asociita kun universala Protestantismo en ĉi tiu fina kunteksto de la lasta testo de fido, en kiu veraj adventistoj distingas sin de falsaj adventistoj. Kun la tendaro de **la "lolo"** kompleta kaj tiu de la "**tritiko**" kompleta, Jesuo revenas por alporti la benitajn garbojn de sia heredaĵo en sian ĉielan grenejon, post 6,000 jaroj da tera homa peko.

Laŭ tiuj klarigoj, la "**unua trumpeto**" malkaŝas la "**malfeliĉon**", kiu trafis la oficialan institucion supraĵan Adventismon la 22-an de oktobro 1994. Ĉi tiu tempo de la "**Tago de Repacigo**" estas fatala por la malfideluloj tra la tuta historio. Ĉar ĝia temo estas la peko, kiun Dio kondamnas kaj pli kaj pli forte batas la kulpulojn. Ĉi tiu festo profetis la finon de peko per la libervola repacigo de Jesuo Kristo. Tial Jesuo elektis ĝin por puni tiujn, kiuj maljuste pretendas lian savon. Profitante de la lecionoj donitaj de juda, katolika kaj protestanta religia historio, adventistoj estas konsiderataj de Dio kiel tre kulpaj pro la uzo, kiun ili faris de paco favora al la studado de la vero rivelita en la Sankta Biblio. Ĉi tiu

adventista popolo, gvidata de Jesuo Kristo kaj la amasoj da vizioj kaj mesaĝoj donitaj al lia servisto, lia mesaĝisto, Ellen G. White, neniel povas pravigi sian malintereson pri la dia vero. Ekde la 22-a de oktobro 1994, Jesuo konsideris lin "*mortinta*", kiel protestantoj faris ekde 1844, kaj inda je la neenviinda titolo de "*falsaj profetoj*". Ĉar kun la katolika "*besto*" kaj la protestantoj, ilia fino estos en la "*fajra lago*", kie "*ili estos ĵetitaj vivaj*", tiel suferante la punon de la "*dua morto*". Kaj kiam tio plenumiĝos, katolikoj komprenos, ke la punoj de infero, kvankam longedaŭraj laŭ la individua kulpo de ĉiu, ne estas eternaj, kiel ili longe instruis.

Kiel supraĵaj devas esti fariĝintaj homaj mensoj por ne rimarki, ke ili prioritigas karnajn kaj materiajn aferojn, malprofite al la Kreinto, Leĝdonanto kaj Liberiganto Dio, kiu postulas okupi la unuan lokon en la koroj de tiuj, kiujn li savas, sen dividi.

Eĉ inter tiel nomataj religiemaj homoj, religia sindediĉo estas duaranga, ĉar ili prioritigas siajn familiajn ligojn, sian profesion, siajn feriojn, kaj ĉiujn ŝatokupojn kaj libertempajn okupojn, kiuj ekzistas. Do kiam Dio organizas provon de fido kaj frapas la pordon de iliaj koroj, ili ne aŭdas Lin kaj ne respondas al Lia oferto de beno. Kaj tiel estas, ke ĉiuj, kiuj trovas sin en ĉi tiu spirita stato, trovas sin portantaj la titolon de "*falsaj profetoj*", estante la sensciaj viktimoj de la "*unua veo*" de la "*kvina trumpeto*".

Kun la finiĝo de la falsaj profetoj antaŭ 1994, Dio povis prepari la "*duan veon*" ligitan al la "*sesa trumpeto*". Kaj ĝuste en 1995 la unuaj islamistaj atakoj fare de la GIA trafis la parizan metroon, tiel anoncanta la eniron en la scenon de la nova malamiko de kristana okcidenta Eŭropo. De tiam, la islamisma agreso nur disvolviĝis kaj disvastiĝis, precipe en Usono, kie la 11-an de septembro 2001, la grupo AL-QAIDA faligis la du turojn de la Monda Komerca Centro en Novjorko en giganta incendio ĵetante du aviadilojn flugatajn de islamistaj aviadilkaperistoj kontraŭ ilin. Multnombraj kazoj de agreso ankoraŭ okazis en ĉiuj landoj, plej lastatempe la senkapigoj de ISIS.

Sed jen mi reprenas ĉi tiun islamisman terminon, kiun la senscia mondo uzas por nomi la instrumentojn de dia kolero. Fakte, nur islamanojn Dio kaj la diablo uzas por frapi la arogantan kaj malfidele kristanan Okcidenton, tiel malrapide sed certe preparante la murdeman agon de la "*sesa trumpeto*".

Estas kun islamanoj same kiel kun kristanoj. En ĉi tiuj du religioj kaj en ĉiuj aliaj, ni trovas pacemajn homojn kaj aliajn, kiuj estas malpli tiaj, pli emaj al perforto kaj pli sentemaj al la maljustecoj faritaj de okcidentaj kristanoj dum la kristana epoko laŭ ordonoj de la satana papa potenco kaj post ĝi, pro la avideco de la franca respublikana reĝimo; la krucmilitoj, la koloniigoj de Magrebo kaj nigra Afriko. Kun la tempo, kaj precipe ekde la fino de la Dua Mondmilito, en Francio, la ateisma reĝimo heredita de la revoluciuloj gajnis la mensojn de la homoj malprofite al la religiaj valoroj de la pasinteco. Tiel, sekulara penso troviĝas alfrontita kun fundamentisma Islamo ekde 1995. Tial Dio donas al sia "*sesa trumpeto*" la sekularan motivon hereditan de la "*kvara trumpeto*". Sekularaj kaj religiaj pensoj estas tute nekongruaj kaj reciproke ekskluzivaj. Kaj jen ni havas la kaŭzon de la dramo, kiu erupcias en la plenumiĝo de la "*sesa trumpeto*". Fakte, oni notu, ke la hodiaŭa Francio ne nur reproduktis la kontraŭreligian naturon de la

antikvaj revoluciuloj, sed ankaŭ aldonis kulpon, kiu ankoraŭ ne estis farita: ĝi bonvenigis per "malfermaj brakoj" la religion de Islamo, la rivalan malamikon de la religio de Jesuo Kristo. Ĝi nutris, vestis, igis labori kaj prosperi, kaj ŝtatigis sian spiritan malamikon.

Nur lia spirita blindeco klarigas ĉi tiun suicidan konduton. Ĉar malestimante la religian fakton, la francoj kaj tiuj, kiuj imitas lin tra Eŭropo kaj Usono, ignoras la danĝeron, kiun ili senkonscie konstruas kaj antaŭenigas, sed tute konscia. Francio kaj Usono spertis libermortigan liberecon kaj tio en tre malsamaj situacioj; abunda falsa kredo en Usono, kaj sekulara ateismo en Francio. Ĉi tiuj diferencoj tamen kondukas ĉi tiujn naciojn al la sama rezulto, kaj sub la regado de la diablo. Kaj ĝuste por montri la kunlaboron de ĉi tiuj du naciaj pensoj, la dua legado de " *la besto, kiu supreniras el la abismo* " kiel " *dua veo* " en Apokalipso 11:7 ĝis 14, prenas sian signifon, ekde 1844.

La unua " *veo* " de la " *kvina trumpeto* " celis la protestantan kredon, ĉefe en Usono kaj Sud-Koreio. Kaj ĉi tiuj mem-proklamitaj religiemaj homoj adoptas la samajn rimedojn kaj kondutojn kiel la ateistaj francoj. Nuntempe dividante la saman dian malbenon, Dio prezentas ilin grupigitaj kune por la tutmonda konflikto de la " *sesa trumpeto* ". Ĉi tio pravigas la uzon de la samaj simboloj, kiuj aperas en la " *kvina trumpeto* ". Kaj en ambaŭ " **veoj** ", la rolo donita al " **falsaj profetoj** , kiuj instruas mensogojn " , laŭ la signifo donita al la vorto " *vosto* " en Jesaja 9:14, estas de kapitala graveco: Ni legas: " *Do YaHWH elsxiros el Izrael la kapon kaj la voston, la palmbranĉon kaj la kanon, en unu tago. (La pliaĝulo kaj la magistratano estas la kapo, kaj la profeto, kiu instruas mensogojn, estas la vosto.)* " Dio ĉi tie donas al ni profetan ŝlosilon de grava graveco. Krome, en ĉi tiu bildo, la " *falsa profeto* " estas ilustrita per la malestima kaj degradanta simbolo de la " *vosto* ". El tiu bildo, ni povas kompreni la malestimon, en kiu li tenas la " *magistratojn* ", kiuj lasas sin esti gvidataj de la " *falsaj profetoj* ": " *la kapo* " lasas sin esti gvidata de " *la vosto* "; la kulmino de la malbeno por civila aŭtoritato. Notu, ke tiu ĉi verso 13 ankaŭ atribuas al la " *falsa profeto* " la simbolon de la " *kano* ", kiu indikas la romian papismon en Apokalipso 11:1: " *Kaj estis donita al mi kano simila al bastono, dirante: Leviĝu, kaj mezuru la templon de Dio, kaj la altaron, kaj la adorantojn en ĝi.* "

Do ni grupigu kune ĉi tiujn menciojn de la vorto " *vico* " .

Apokalipso 9:10: " *Ili havis voston similajn al skorpioj kaj pikilojn, kaj en iliaj vostoj estis povo vundi homojn dum kvin monatoj.* " Tiel, la nescianto vidas nur insektojn kie Dio difinas homojn, kiujn li konsideras " *falsajn profetojn* " , kaj la celoj de lia aliro estas la gvidantoj kaj membroj de la Sepa-taga Adventismo de la jaroj 1980 ĝis 1994. Tempo kiam mi prezentis al ili la kodojn indikitajn de la Sankta Biblio, post la 14-a de junio 1980, de 1982 ĝis la 14-a de decembro 1991, dato de mia oficiala radiado fare de la lokaj gvidantoj de la verko, en Francio, kaj en Valence sur Rhône.

Estas vane diri, ĉu ili faris tion aŭ tion, ĉar kion ni devas kompreni estas, ke Dio ofertas al siaj elektitoj, kiuj lin honoras, la privilegion malkovri, ke li ĉion anoncis anticipe kaj plenumis siajn anoncojn en ilia tempo, kiel li plaĉas diri por pravigi sian legitiman gloron en ĉi tiu verso de Jesaja 46:10: " *Mi anoncas de la*

*komenco tion, kio venos, kaj de tempoj antikvaj tion, kio ankoraŭ ne estas farita; Mi diras: Miaj planoj restos, kaj Mi plenumos mian tutan deziron. "*

La defendantoj de sekularismo kaj ateismo estas aŭtentaj " falsaj profetoj ", ĉar ili subtenas falsajn ideologiajn poziciojn. Tamen, ĉar ili ne agas en la nomo de Kristo aŭ la vivanta Dio, ili ne falas en la grupon de " falsaj profetoj, kiuj estos ĵetitaj vivaj en la fajran lagon de la dua morto ". Ilia malsama sorto estas rivelita en Apokalipso 19:21: " *Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo, kiu eliris el la buŝo de tiu, kiu sidis sur la ĉevalo; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno* ". La elektita prezento de la aferoj fare de Dio estas intence distordita. Ĉar laŭ aspekto, " *la besto kaj la falsa profeto estas ĵetitaj en la fajran lagon* " dum la glora reveno de Jesuo Kristo. La ordinara racio donita de Dio permesas al ni inteligente korekti ĉi tiun trompan aspekton, ĉar por la Spirito, ĝia celo limiĝas al profetado de la puno, kiun ĉi tiuj grandaj kulpuloj spertos en la tago de la lasta juĝo, kiam " *la fajra lago* " prenos realan formon sur la tuta surfaco de la tero malpurigita de homa peko, ĝiaj ekscesoj kaj ĝiaj poluaj kaj detruaj deziroj.

La punoj de la " tri veoj " estas iom post iom detruaj, bazitaj sur ribelema rezonado.

En la kunteksto de la unua " veo ", la puno estas spirita kaj prenas la formon de dia malbeno, sed la kristanaj " falsaj profetoj " ricevas la rajton agi sen esti " **mortigitaj** " dum " kvin monatoj ", aŭ 150 faktaj jaroj laŭ Apokalipso 9:5 kaj 10: " *Kaj al ili estis donite, **ne ke ili estu mortigitaj** , sed ke ili estu turmentataj dum kvin monatoj ; kaj ilia turmento estis kiel la turmento de skorpiono, kiam ĝi pikas homon. .../... Ili havis vostojn similajn al skorpionoj kaj pikilojn, kaj en iliaj vosto estis povo vundi homojn dum kvin monatoj .* "

En la kunteksto de la " dua veo ", al spirita puno, Dio aldonas fizikan punon, homan morton rajtigas kaj dekretas: Apok. 9:15: " *Kaj la kvar anĝeloj estis liberigitaj, kiuj estis pretigitaj por horo, kaj tago, kaj monato, kaj jaro, por mortigi trionon de la homaro* ". Ĉi tiu ago estas nuntempe sub konstruado. Politikaj, ekonomiaj, ideologiaj kaj religiaj opozicioj atingos terurajn ekstremojn. Ni trovas en ĉi tiu temo la esencan rolon de la " **vostoj** ", simbolo de la " falsaj profetoj ", en Apok. 9:19: " *Ĉar la potenco de la ĉevaloj estis en iliaj buŝoj kaj en iliaj vostoj ; kaj iliaj vostoj estis kiel serpentoj havantaj kapojn, kaj per ili ili faris malbonon* ". En ĉi tiu simbola mesaĝo, Dio konfirmas la dominadon de la " kapoj " de la magistratanoj fare de la " vosto ", kiuj instruas religiajn aŭ ideologiajn mensogojn. En Usono, la legitimeco donita al la "Eklezio de Scientologio" estas vera atesto pri ĉi tiu subtila mesaĝo rivelita de Dio al siaj adventistaj sanktuloj devigitaj malkonsenti ekde la 14-a de decembro 1991.

Por plene kompreni la dian lecionon donitan en ĉi tiu ĉapitro 9 de la Apokalipso, ni devas konsideri, ke Dio elektis doni superan rolon al ĉi tiu nombro 9, ĉar en la profetaĵo de Daniel, ĝi jam estas dediĉita al la datita anonco de la unua tera ministerio de la Mesio atendata de la Judoj. Tamen, ĉi tiu sama ĉapitro de Daniel 9 profetas la malakcepton de la Mesio fare de la juda popolo kaj pastraro. Tiel la "Bona Novaĵo", kiun ĉi tiu sava ministerio reprezentas, prenas la formon de malbeno, kiu kaŭzas la perdon de la tuta nacio.

En Apokalipso 9, la sinistra ombro de Danielo 9 ŝvebas por riveli la kaŭzon de la spirita morto de protestantaj kristanoj ekde la printempo de 1843.



Tiel ni povas kompreni, ke Dio ilustras en ĉi tiu unua veo ian arbon de malbona tipo, kiu reprezentas ĉiujn kristanojn, kiujn Jesuo rifuzas savi per sia pentiga morto. Sed ni povas kompreni, ke tiuj, al kiuj la avertoj pri la unuaj du veoj disvolvitaj en Apokalipso 9 estas adresitaj, ne estas la falintaj protestantoj, sed la solaj adventistoj, kiuj restis en oficiala kontakto kun Jesuo ekde la 23-a de oktobro 1844. Kaj la ekzisto de ĉi tiuj tri veoj anoncitaj en Apokalipso 8:13 nur gravuras en profeta marmoro la fiaskon de oficiala Adventismo, kiu logike finis aliĝi al la arbo de protestanta malbono, al kiu Dio komparas ĝin en sia mesaĝo de la kvina trumpeto. La " *kvinmonata* " periodo de Apokalipso 9:5 kaj 10 nur koncernis la tempon, kiam Jesuo konsentus esti reprezentita de la Sepa-taga Adventismo. Kaj ĉe la fino de ĉi tiu periodo, la 23-an de oktobro 1994, li elvomis ĝin kiel ĝian frukton de apostazio. La ĝusta kompreno de la signifo donita al ĉi tiuj unuaj du veoj estas la privilegio de la malmultaj fidelaj adventistoj, kiuj venke trapasis ĉi tiun teston de adventista kredo.

La periodo de la unua veo, kiu kovras la adventistan historion inter la 23-a de oktobro 1844 kaj la 23-a de oktobro 1994, profitas de la avantaĝo, ke " *Dio retenas la ventojn* " dum ĉi tiu periodo ekde 1840. Post kiam la templimo pasis, de la fino de 1994 kaj la jaro 1995, islamaj agresoj manifestiĝis, en Francio kaj en diversaj lokoj en la mondo. La preparado de la " *dua malfeliĉo* " estis lanĉita. Dum la trankvilaj jaroj, la sekulara humanisma ideologio en Francio favoris danĝeran etendiĝon de sia akcepto de fremduloj de ĉiuj originoj kaj precipe el EU-membrolandoj. La nerespondecaj sed tute kulpaj gvidantoj lasis sin esti gajnitaj de la spirito de "Babelo". Ĉi tiuj fremduloj el la Schengen-Eŭropo ne estis agresemaĵoj kaj ne prezentis religiajn problemojn, tamen ilia alveno malebligis ajnan nacian defendon. La balotrepresentado de la popolo estis tiel tute restrukturita, kaj ĉi tiuj ŝtatigitaj enmigrintaj familioj venis plifortigi per sia voĉdono la malakcepton de la naciisma tendaro de la FN, RN-partio, defendanto de nacia juro. Krome, dum ĉi tiuj longaj, pacaj jardekoj, la nombro de arabaj, islamaj kaj nigraj enmigrintaj familioj kreskis sen ke iu ajn, krom la Nacia Fronto, zorgu.

Estis la jaro 2017, kiu vere preparis la " *iritiĝon de nacioj* " de la " *sesa trumpeto* ". Ĝis tiam, politikistoj regis Francion devigante ĝin apliki EU-regulojn. Tamen, en 2017, politika NIFO aperis kun la prezidanta elekto de Emmanuel Macron.

Lia alveno markas turnopunkton en la formo de la politika vivo. Revelaciita kiel ministro dum la prezidanteco de François Hollande, la junulo montris arogantecon kaj indiferecon al la penso pri la plej eta dubo. Li verŝajne ne altiros voĉojn. Kiu estas ĉi tiu junulo, kiun Dio dufoje trudis al la franca popolo en 2017 kaj 2022? Li estas priskribita kiel talenta junulo trejnita en bankado. Sed kio estas talenta junulo? Li estas homo, kiu profitas de supernatura demona helpo; helpo, kiu donas al li ĉi tiun "talentan" naturon. Tiel, miriga konduto estis observita ĉe obstinaj infanoj, kiuj ricevis la nomon "aŭtismaj". Kaj aŭtismo estas la fundamenta elemento en la preparo por la dua veo, ĉar Dio ligas ĝin al la liberigo de la malbonaj anĝeloj, kiuj nur estos plene liberigitaj por ekbruligi Eŭropon en 2026.

Ekde 2017, ni vidis multajn talentajn junulojn aŭtismajn homojn aliri ministeriajn postenojn, kaj en 2024, la mallonga transiro de Gabriel Attal al la posteno de ĉefministro estis markita per lia aroganta kaj fiera parolo, pravigante lian "samsekseman" engaĝiĝon. Ni nun havas ĉiujn datumojn klarigantajn la situacion de ĉi tiu politika junulismo. Laŭ mia opinio, Macron mem estas nenormala estaĵo de la aŭtisma tipo, sen deklari sin samseksema; li forte subtenas samseksemajn rajtojn. Kaj lia propra obsedo pri la deziro edziĝi al sia instruisto ankaŭ ne estas normala. Ĉi tiu tipo de obstineco estas aŭtisma laŭnature. Sed la plej grava afero estas, ke ĉi tiuj aŭtismaj homoj estas aŭtentike posedataj de demonaj spiritoj. La supernaturaj kapabloj, kiujn ili manifestas, estas demonaj verkoj. Supernaturaj verkoj havas nur du eblajn originojn: Dio aŭ demonoj. Tamen, demonoj signifas sian ĉeeston en aŭtismaj homoj puŝante ilin al samseksemo.

Neniu antaŭ mi faris la ligon inter ĉi tiu demona juneco kaj *la profetita "iritiĝo de la nacioj"*, sed ĝi fariĝas evidenta. La internacia situacio plimalboniĝas, ĉar Dio donas politikan potencon al la demonoj de ĉi tiu aŭtisma junularo. Aŭtisma delogo delogas homamasojn, kiuj voĉdonas kaj alportas al potenco, demonojn pelatajn de la sola deziro ekbruligi la mondon per granda detrua fajro, kiun Dio ne permesos ĝis 2028, sed la anĝeloj atendis ĉi tiun daton, kiel Dio sciigis al ili laŭ Apokalipso 7:2-3: "*Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio; kaj li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, kaj diris: Ne difektu la teron nek la maron nek la arbojn, ĝis ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj.*"

Mi jam menciis ĉi tiun temon de posedo, termino kiu ankoraŭ misgvidas amasojn da homoj. Ĉar surbaze de la ekzemploj prezentitaj en la Evangelioj, por ĉiu tiel nomata normala homo, diabla posedo identiĝas nur en ekstravaganca konduto, tamen posedo estas konstanta afero, kiun la posedito mem kaj tiuj ĉirkaŭ li povas ignori. Post dirado al Petro en Mateo 16: "*Feliĉa vi estas, Simon, filo de Jona, ĉar ne karno kaj sango malkaŝis al vi ĉi tion, sed mia Patro, kiu estas en la ĉielo*", li diras al li baldaŭ poste: "*Foriru de mi, Satano, ĉar vi estas skandalo por mi*." Kaj en niaj modernaj finaj tempoj, neniu pensas atribui aprezitajn supernaturajn donacojn kaj kapablojn al demonoj. Kaj tial sub ĉi tiu ŝajno, konsiderata pozitiva, ili kondukas la homaron al ĝia detruo; tio, sub la aproba rigardo de la granda kreinto Dio, kiu tiel punas nekredemon, fieracon kaj ĉian homan arogantecon.

Per tiu ĉi klarigo, la decidoj de junaj francaj aŭtismaj homoj rilate al ilia subteno por Ukrainio akiras sian plenan sencon. Ĝi preparas Francion por puno fare de potenca Rusio.

Post tiu ĉi katastrofo, kiu detruas naciojn, la postvivantoj de la ribeluloj estos elmetitaj al la punoj de la lastaj plagoj de Dio post la fino de la tempo de graco, kiu estos markita per la trudado de la romia dimanĉa ripozo, kiu fariĝis la kutima ripozo en ĉiuj kristanaj ribelaj tendaroj. Ĉiu decidinte subteni aŭ ne tiun ĉi truditan mezuron, la sorto de ĉiu kreitaĵo estas definitive fiksita, la reveno ne plu estos ebla.

Tiu ĉi " *tria veo* " estas sendube la plej malbona, ĉar ĝi plenumiĝas per la ekstermado de la tuta homaro sur la tero. Post sia reveno printempe de 2030, Jesuo Kristo savas siajn elektitojn kondukante ilin al la ĉiela regno de la Patro. Kaj la ceteraj postvivantaj pekuloj detruas sin mem, kulpigante sin pri la perdo de savo. La 6000-jara tera historio finiĝas, kaj en la ĉielo komenciĝas la ĉiela juĝo de la sepa jarmilo.

### M89 - La Eterna Mensogo

Kiam ni konsideras la homan historion plenumitan dum pli ol 6.000 jaroj sur la tero, ŝajnas, ke la tendenco de ĉi tiu homaro prezentas konstantan karakterizaĵon: ĝi volas ignori la ekziston de sia kreinto Dio. La proksimulo, kiun Dio donas al homoj, fariĝas celo en si mem, subteno por konstrui homan rilaton, en kiu Dio ne trovas lokon. Dum, paradokse, Dio kreis la homaron sur familia strukturo, por ke homoj lernu ami. Dia amo estas ĉe la origino de la kreado de libera vivo metita antaŭ Dio. Sed nekredantoj ne redonas al Dio la amon, kiun Li atendas de siaj kreitaĵoj, kaj egoisme sentas amon kaj amikecon nur por siaj samhomoj.

Estas tiu ĉi frustrigo de amo, kiun la nekredanto trudas al sia Kreinto, kiu kondukas Dion difini lin kiel nekredanton, kaj inverse, tiun, kiu, viro aŭ virino, respondas al lia atendo, kiel personon de vera kredo. Nun tiu ĉi vorto kredo havas signifon por Dio nur se li akiras kontenton en tiu ĉi reciproka rilato de amo kundividata kun sia kreitaĵo.

La tragedio de la homaro estis ignori la nevideblan parton de la ĉiela vivo, kiu antaŭis la teran kreon kaj la homaron. Tamen, en la anĝela vivo mem, liberaj kreitaj estaĵoj ne faris la samajn elektojn, kaj iuj restis fidelaj al Dio, dum aliaj sekvis Satanon en lia ribelo.

Tial ne estis kialo malhelpi la samajn disiĝojn aperi en la tera homaro. Ankaŭ, en sia universala plano, Dio permesis al la elektoj de ĉiela kaj tera vivoj disvolviĝi, preparante la saman finan rekompencan por ĉiuj elektitoj kaj la saman finan punon por ĉiuj falintoj.

Vera fido do koncernas la vere elektitojn, kiujn Dio ĉiam citas kiel malgrandan nombron. Kaj tio ne estas surpriza, ĉar malmultaj estas tiuj, kiuj plenumas la postulojn de Dio. Tiuj postuloj estis formulitaj multfoje kaj komplemente per ordonoj, preskriboj, ordonoj, sed ankaŭ per religiaj ritoj kaj profetaj instruoj. Estas facile kompreni, ke la aprezo de tiuj aferoj estas individua kaj ke Dio donas al siaj elektitoj kompreni tion, kion li ne permesas al la falintoj kompreni.

Tiel, ĝis la tago de Kristo, en la hebrea tendaro, Dio organizis sian servon konfidante ĝin al la tribo de la "Levidoj". Ĉi tiun hereditan kaj transdonitan funkcion plenumis kredantoj kaj nekredantoj, por kiuj religiaj funkcioj estis plenumitaj kiel homa "profesio" kun religia karaktero. Inter ili, la nekredantoj dividis ĉi tiujn samajn funkciojn sen profiti de rekta kaj persona rilato kun lia

Spirito. La servo povis do esti nur malvarma kaj sterila. Kaj ĝuste ĉi tiun specon de religia servo plenumis la Judoj de la Sinedrio, gvidataj de la abomeninda ĉefpastro nomita "Kajafas". La malvarma apliko de la reguloj instruitaj de la leĝo de Moseo, interpretitaj de nesentemaj homoj, portis la mortigan frukton postulitan kontraŭ la dia Aŭtoro de la leĝo: Jesuo Kristo mem. La juda pastraro ne povis elteni esti komparata kun la perfekta modelo reprezentita de Jesuo. Li estis la leĝo enkorpiginta en sia perfekteco kaj tiel rivelis la mallumon de ilia religia koncepto. Tial en totala hipokriteco ili kondamnis lin al morto, elvokante la fakton, ke li faris sin Dio; tio des pli, ĉar li vere estis.

En la tempo de Jesuo, kiel en la nia, demonaj estaĵoj konsentis servi religie, sed ili tute ne zorgis pri tio, kion Dio pensis, deziris aŭ deziris. Ĉi tiun pensmanieron dividas tiom religiemaj homoj kiom nekredantoj, por kiuj ĉi tiu konduto estas eĉ pli logika kaj normala.

En la Sankta Biblio, Dio skribis la ateston pri la sperto de "Babelo", kiu perfekte ilustras la konstantan homan konduton montritan dum 6.000 jaroj sur la tero. Apenaŭ la akvoj de la diluvo sekigis en la memoroj pri la nova homaro disvastiĝanta tra la tero, kiam humanisma penso kaj la ideo pri homaro kolektiĝanta kontraŭ la Kreinto Dio reaperis. La sama pensmaniero poste konstruis la katolikan religion, subtenatan dum malhelaj jarcentoj de blindaj kaj fanatike superstiĉaj monarkoj. Samtempe, la vera instruado de la Sankta Biblio estis ignorata, viktimo de idolkulta statuso kiel la katolikaj ritoj instruitaj. La Biblio estis reproduktita per la artaj manoj de kleraj monaĥoj; al ĝi estis donita granda prestiĝo kaj valoro, sen doni ian ajn al ĝia reala kaj detala instruado. Vera kredo, tamen, dependis de la scio pri ĝia dia enhavo. Kaj la invento de mekanika presado subite igis ĝin alirebla. La unuaj posedantoj fine povis legi per siaj propraj okuloj la mesaĝon de vero, kiun Dio skribis dum la du interligoj, kiujn li nomas siaj "**du atestantoj**" en Apokalipso 11:3. Citante ĉi tiujn "**du atestantojn**", la Spirito memorigas nin, ke la du interligoj estas komplementaj kaj neapartigeblaj. Kvankam ŝajnis logike al supraĵaj legantoj de la Sankta Biblio apartigi la tempon de la nova interligo de tiu de la malnova, Dio donis al liaj veraj elektitoj konsideri ilian eternan komplementan instruadon. Kaj estas en ĉi tiu procezo, ke Dio permesis al mi malkovri la profetan rolon de la ripozo de la vera sepa-taga Ŝabato, kiu, ĉiun sabaton, profetas la alvenon de la sepa jarmilo, kiun la glora apero de Kristo, venka kaj venĝanto, markos ekde ĝia komenco, en la printempo de 2030.

pensmaniero "*Babelo*" tial daŭris tra la tempo, reprezentante formon de eternaj mensogoj, al kiuj la homa penso konstante revenas. En la epoko de la 5-a Respubliko, dum la prezidanteco de S-ro Jacques Chirac, aperis esprimo, formulita de lia buŝo; ĝi estas "la sola penso". Li elvokis ĉi tiun esprimon por esprimi tion, kio fariĝis evidenta politika elekto. De sia origino, apud Generalo de Gaulle, li estis juna, konstanta subtenanto de la gaŭlista partio kaj tial subtenis la reziston de la Generalo kontraŭ la usonanoj kaj ilia ekonomia kaj politika modelo. Kiam li siavice fariĝis prezidanto de Francio, jam kaptito de ĝiaj eŭropaj engaĝiĝoj, li rimarkis sen povi ŝanĝi ion ajn, ke Francio fariĝis, per siaj aliancoj, viktimo de ĉi tiu "sola penso" trudita de Usono al siaj eŭropaj aliancanoj.

Ekde 1945, Usono konstante vastigis sian influosferon, transformante siajn venkitajn malamikojn en siajn plej potencajn influagentojn: Germanion kaj Japanion. Kun la teknika kunlaboro de Usono, ĉi tiuj du landoj nur pli kaj pli riĉiĝis, tiel fariĝante potencaj kaj influaj. La riĉeco estis okcidenta kaj inkluzivis Usonon, Kanadon, Brition, eŭropajn landojn, Japanion kaj Aŭstralion. Ĉi tiu granda grupo de popoloj estis la venka flanko, tiu de la plej fortaj. Kaj kio estas la celo de ĉi tiu kombinita forto? Certigi, ke neniu el ili defiu la "unuopan pensmanieron" agnoskitan de ĉiuj.

Kiam li fine sukcesis akiri la prezidantecon de Francio, S-ro Jacques Chirac, moknoma "supermensogulo" fare de la amaskomunikila klaso, heredis la situacion kreitan antaŭ li dum la 14 jaroj de socialisma prezidanteco de S-ro François Mitterrand, kiu ricevis siatempe la kromnomon "Dio" kaj samtempe la humuran ikonografian bildon de "verda rano". Tiu "dio" do portis la bildon de la biblia malpureco de "rano", al kiu la angloj longe komparis la francojn, ĉar ili kuraĝis manĝi ranajn krurojn. Kaj rilate al malpureco, moderna Francio ŝuldas al li ĉion aŭ preskaŭ ĉion, ĉar estis dum lia duobla sepjara oficperiodo, ke la unuaj "teknokratoj" aperis por domini la landon. Estis per la ENA, la Nacia Lernejo de Administrado, ke tiu sola penso estis disvastigita kaj aplikita. La diplomiĝinto de ENA ne nepre estas inteligenta, kaj lia tempo ĉe la ENA (en verlando: ÂNE) aljuĝas al li diplomon, kiu atestas lian supozeblan "bonan trejnadon". Li akceptis kaj estis formatita laŭ la modelo de ununura penso, kiun Eŭropo pli kaj pli antaŭenigas en Francio kaj en ĉiuj eŭropaj, eĉ internaciaj, landoj. La problemo, kiun la aktiva ENA-diplomiĝinto kreos, estas en la fakto, ke li teorias ĉion kaj nur obeas la lecionojn instruitajn de la ENA. Francio tiel transiris de regado gvidata de homoj de la kampo kaj nacia alligiteco al ENA-diplomiĝintoj dekroĉitaj de la realeco kaj la veraj bezonoj de sia nacio. Tiel ke ĉi tiu teoria inteligenteco nur preparas la tempon de virtuala artefarita inteligenteco aktivigita en nia tempo; homaj robotoj antaŭ elektronikaj mekanikaj robotoj. Rezulte, la politikaj kaj ekonomiaj decidoj faritaj de ĉi tiuj ENA-diplomiĝintoj favoris ĉinajn kaj aziajn importadojn, kontinue ruinigante la francan ekonomian produktadon al la terura nivelo nuntempe atingita. Ĉi tiuj supozeble gravaj kaj respondecaj homoj ne komprenis, ke lando, kiu jam ne eksportas, aŭ ne sufiĉe, fine bankrotas, portante senlaborecan indicon, kiun ĝi jam ne povas financi. Sekvante la situacion truditan de la tutmondiĝo de komerco, kiu favoris la investadon de akciuloj en la ĉinan produktadon, ili permesis, ke ĉiuj sektoroj de la franca ekonomio estu detruitaj, unu post la alia: tekstiloj, ŝtalo, elektroniko. Kaj rilate al la produktado de ŝtalo, kiun Francio produktis je pli alta kosto ol Germanio, niaj teknokratoj de la ENA estis tiel avidaj pri Eŭropo, ke ili ne hezitis meti la rezignon de la franca ŝtalproduktado en la geedziĝan karbon favore al Germanio. En tiu decido, ili ignoris la fakton, ke per tiu elekto, la alta kosto de senlaboreco kreita en la oriento de Francio pliigus la prezon de tiu libervola rezignon, kaj ke ĝi finfine kostus kare al la tuta franca popolo. La samo validis por la decido importi ĉinajn produktojn produktitajn per maŝinoj konstruitaj de Germanio, kiu tial estis riĉigita per nia konsumo de ĉinaj produktoj. Kaj la plej malbona afero, por mi, estis aŭdi la socialisman Justicministron, sinjorinon Elizabeth Guigou, fiere diri, en troa malrespekto al la balotantoj de la popolo: "Gepatroj scias pli bone ol infanoj, kio



estas bona por ili." Tiuj vortoj estis ŝia respondo al ĵurnalistoj de la novaĵkanalo LCI, kiuj memorigis ŝin, jam tiutempe, ke 80% de la francoj volis akiri balotan konsulton pri la temo de enmigrado. Tamen, ĉi tiu situacio ripetigis kun la sama proporcio de postulo, hodiaŭ, en oktobro 2024. La politikistoj, kiuj ekpotencigis en la nuna krizo, respondecas pri la politikaj kaj ekonomiaj elektoj, kiuj senĉese kondukis la landon al ĝia nuna bankroto. Sed ĉar neniuj el ili kapablas kompreni la genocidan planon de la granda Kreinto Dio, ili malespere alkroĉiĝas al la espero pri ebla riparo de la faritaj eraroj. Simile, ili neniam ĉesas atendi la momenton, kiam intertraktadoj finos la militojn en Ukrainio kaj Gazao. De la komenco, la eŭropaj komisaraj profetis la nunan ruinon de Francio. Ili instigis francajn entreprenistojn translokigi siajn entreprenojn al Portugalio, la plej malriĉa lando en la Eŭropa Unio en la 1990-aj jaroj. Ili tiel povus profiti de reduktado de impostoj ĝis 40%. Al ĉi tiu oferto, la francaj entreprenistoj diris al la komisaraj: "Sed, ĝi ne estas bona por Francio." La komisaraj respondis: "Ĝi ne estas bona por Francio, sed ĝi estas bona por Eŭropo." Francaj entreprenistoj estis tiel invititaj detrui la ekonomian prosperon de Francio, ilia lando, kuraĝigitaj en tio de profito. La plano de la Eŭropaj Komisaraj do estis perfekte sukcesa: Francio estas ruinigita, sed la Eŭropo, kiu profitis el ĝia ruiniĝo, nun estas preta esti detrui en sia konflikto kun Rusio kaj ĝiaj aliancitaj popoloj kaj nacioj.

La eŭropisma ideologio estas unu-penso, kiu pavimis la vojon por la finfina hegemonia dominado de Usono. Ĉar ĝuste per la kreado de EU kaj integriĝo en ĝian aliancon, Francio ĉesis rezisti la usonan unu-penson. Kaj kompletigante la procezon, estis prezidanto Nicolas Sarkozy, de hungara deveno, kiu kondukis Francion al realiĝo al la milita organizaĵo NATO. Ligita per ĉi tiu traktato, Francio tute perdis sian gaŭlisman sendependecon.

Tiu "unudirekta pensado" estas komuna je la civila nivelo de humanismo kaj je la politika kaj ekonomia niveloj. La bezono pri riĉeco kaj prospero mortigis religian intereson en ĉiuj tiuj landoj de la okcidenta tendaro, sed precipe en "sekulara" Francio. Tial la problemoj levita de la islama religio, ia nova "unudirekta religia pensado", kolizias kun okcidentaj mensoj, por kiuj religia engaĝiĝo perdis sian sencon kaj sian ekzistokialon.

Pluraj specoj de unuopaj pensoj kolizias en nia nuna situacio tra la tuta mondo: la ununura katolika penso, la ununura protestanta penso, la ununura humanisma penso, la ununura juda penso, la ununura islama penso, kaj la ununura ortodoksa penso; tio, sen forgesi la "unuopajn pensojn" de la potenca komunisma Ĉinio kaj la ununurajn pensojn de ĉi tiu nova potenca lando, kiun reprezentas Barato, kiu fariĝis la plej loĝata sur la tero. Kaj provizore antaŭ la granda brutala kaj militema universala konflikto, la "ringo", sur kiu ĉiuj ĉi tiuj unuopaj pensoj alfrontas unu la alian, estas la informa reto "interreto", havebla al ĉiuj per la usona teknologio. La usonanoj tiel pretigis, senkonscie, la instrumenton de absoluta divido, kiu kondukos popolojn mortigi unu la alian, kio finfine permesos al ili atingi la celon de hegemonia dominado, kiun ili persekutas ekde sia nacia naskiĝo. La angla krono estis ilia unua obstaklo, kiun ili fine superis kun la helpo de Francio ofertita de reĝo Ludoviko la 16-a. Ilia lasta malamiko kaj lasta obstaklo metita sur la vojon al tutmonda regado estos la rusa popolo, kiun la lastaj nukleaj interŝanĝoj ekstermos en la jaro 2028. Tiel, la usona "ununura penso" finfine

trudos sin al la malmultaj postvivantoj de ĉi tiu lasta terura internacia milito. Sed post kiam ĉi tiu venko estos atingita, la ribela dominanta tendaro devos elteni la militon, kiun la "ununura penso" de la vivanta Dio faros kontraŭ ĝi; militon, en kiu lia potenco kiel kreinta Dio vokos la naturon mem por turni ĝin kontraŭ la homaro, kiu tute poluis ĝin kaj plejparte detruis ĝin per la uzo de nukleaj bomboj. La lastaj elektitoj vidos la verkojn efektivigitajn de Jesuo Kristo, tiu, kiu trankviligis per sia vorto teruran ŝtormon, en kiu la 12 apostoloj, kiuj estis kun li, timis, ke ili dronos. Samtempe, Jesuo dormis pace kaj estis vekita de siaj panikitaj apostoloj. Nur fronte al morta danĝero ili alvokis lian helpon. Kaj Jesuo respondis al ilia bezonata bezono, same kiel li intervenus por savi de morto siajn lastajn fidelajn elektitojn kondamnitajn pro ilia fideleco montrita al lia sankta ripozo en la sepa tago, kiu estas sabato, la sola kaj eterna sepa tago en la tempo de la kalendaro establita de Dio por la unueco de la semajno, ekde lia kreado de la mondo.

Tiel, la eterna mensogo ĉiam estas sia vero por tiu, kiu aprobas ĝin. Kaj se li reagas tiel, tio estas pro la libereco, kiun la Kreinto Dio nature donas al ĉiuj siaj kreitaĵoj. Tial la vera fido ne dependas de la konvinkoj de iu ajn krom si mem. Kio konvinkas unu personon, ne facile konvinkas alian, sendepende de la argumentoj de vero prezentitaj. Kaj en nia tempo, politikaj aŭtoritatoj konstruis sian socion per granda dependeco de la lerneja edukado, tiel produktante estaĵojn kun fortaj personecoj. Ĉiu fieras defendi sian personan opinion.

Venante en la mondon, en Jesuo Kristo, Dio alportis revolucion penson agnoskante, ke ĉiu kreitaĵo havas la liberan rajton elekti kaj servi lin laŭ siaj personaj konvinkoj. Ĉi tiu libereco estis invito pridubi la oficialajn judajn religiajn aŭtoritatojn, kaj ili komprenis tion tiel bone, ke ili deziris la morton de la mesaĝisto, kiu kuraĝis pridubi ilian aŭtoritaton. Kun la tempo, oficialaj organizaĵoj jam ne toleras ilian pridubadon; tio validas same por religio kiel por civilaj, politikaj aŭ ekonomiaj konceptoj. Tamen, la granda tutmondisma kunveno, kiu konsistigas la nunan okcidentan tendaron, kunigas multajn opiniojn ĝis la punkto prezenti tute nekongruajn formojn.

Kiam mi konsideras la diversajn formojn de nunaj teraj reĝimoj, mi vidas nur opozicion kaj multan maljustecon en ĉiuj. Ĉar mi komparas ilin kun la socio laŭ la idealo de Dio, kiu baziĝas sur la spirito de totala memnego; Dio donanta al siaj eternaj elektitoj ĉion, kion ili bezonas, ĉar la deziro regi aliajn kaj posedi iliajn havaĵojn jam ne ekzistas.

Tial ŝajnas, ke tiu deziro domini aliajn estas la ĉefa kaŭzo de la malfeliĉo de la tuta homaro. En la Okcidento, la valoro trudita ekde 1945 estas tiu de liberala kapitalismo. Kune, tiuj du vortoj difinas la socion, en kiu la riĉulo akiras la liberan rajton ekspluati sian proksimulon. Kontraste al la reĝimo de memnegoco, tiu reĝimo rajtigas tiujn, kiuj havas kapitalon, riĉigi sin eĉ pli per ekspluatado de tiuj pli malriĉaj ol ili mem. Tiu tipo de socio estas de la tipo "kanibalismo", ĉar la homo konstruas sin mem je la kosto de sia proksimulo. Sur la tero, la homa vivo prezentas apartajn bezonojn rilate al manĝaĵo, vestaĵoj kaj loĝejo. Tiuj estas nur bazaj naturaj bezonoj, kiujn devus kontentigi la kolektiva organizado de lando. Libereco donas la rajton al laboro kaj al la salajro, kiu permesas akiri vestaĵojn kaj loĝejon. Krom ke tiu loĝejo estas luata al privataj posedantoj, kiuj specialiĝas kaj vivas nur per la truditaj lupagoj, kaj ĉar la bezono

de mono de la posedanto neniam estas kontentigita, la prezoj nur kreskas kaj plimalbonigas la situacion de la luantoj. Kion mi priskribas ĉi tie estas la aspekto de la situacio videbla en Francio hodiaŭ. Post 1945, tio ankoraŭ ne estis la kazo, ĉar Francio profitis de la influo de la Komunista Partio, kiu favoris nacian administradon laŭ kolektiva maniero. Ĉiuj gravaj sektoroj gravaj por la lando estis ŝtatigitaj; kio limigis nesatigeblajn privatajn apetitojn. La franca modelo estis do ideala modelo sur ĉi tiu lando de peko, ĉar ĝi estis konstruita sur ekvilibro inter privata intereso kaj kolektiva publika intereso, kaj en ĉi tiu kunteksto Francio brilis kiel la kvara mondpotenco, kaj sen ia ŝuldo. Ĉiuj gravaj prioritataj sektoroj de la lando estis regataj de la ŝtato: sanservo administrata de Socialasekuro, telefonaj servoj de la nacia poŝtoŭicejo, gaso de GDF, elektro de EDF, kaj eĉ Renault, kiu konstruis utilajn kaj privatajn veturilojn, kiuj ekipis multajn francojn. Sed tio, kio permesis ĉi tiun ekvilibron, en kiu kaj la privata sektoro kaj la popolo trovis sian lokon, dependis de la sendependeco de ĉi tiu Francio. Organizante la Eŭropan Union, la unudirekta pensado de liberala kapitalismo iom post iom trudis sin de ĉiam pli riĉa kaj influa Germanio. Samtempe, la disvolviĝo de la interreto ĉiam pli favoris la unudirektan pensadon venantan de Usono. Komunista Ĉinio aliĝis al la Monda Organizaĵo pri Komerco, permesante kapitalisman supereksploatadon de siaj laboristoj. Monstraj profitoj ebligis, igante la naciajn produktadojn de okcidentaj landoj sensignifaj, ĉar jam ne sufiĉe profitdonaj. Mono transprenis la mensojn de kapitalismaj homoj, kaj ĝia kapitaligo nur kreskis malprofite al aliaj valoroj produktitaj de nacioj. Sub ĉi tiu premo, okcidentaj politikistoj forlasis sian hejman produktadon, favorante nur internaciajn financajn investantojn sur la same internaciaj borsoj. Jen kiel sendependa Francio hodiaŭ fariĝis tute dependa de siaj ĉinaj, usonaj kaj aziaj importadoj. Ĝi estas vere ruinigita kaj ŝuldiĝinta je ĉirkaŭ 3.100 miliardoj da eŭroj kaj ekonomie nekapabla produkti la produktojn, kiujn ĝi bezonas sur sia propra grundo. La kaptilo de Dio fermiĝas sur ĝin, ĉar la elektoj, kiuj kondukis ĝin al ĝia nuna malespera situacio, estis libere faritaj de Dio. Sufiĉis por Dio lasi Francion antaŭeniri laŭ siaj elektoj kaj siaj maljustaj kaj sensencaj momentaj intereso. Ĝia sekularismo transdonis ĝin al la avideco kaj sklaveco de liberala kapitalismo de anglo-usona origino. Ĝia malnova socio de entreprenistaj familioj estis detruita, anstataŭigita de la nova universalisma koloniigisto, la internacia akciulo. La malnovajn estrojn, kies salajroj ofte estas pravigitaj, anstataŭigis ĉefoficistoj, kies frenezajn salajrojn aprobigas kaj fiksas la internaciaj akciuloj, kiujn ili riĉigas, ĉio malprofite al la lokaj laboristoj ekspluatataj de ĉi tiu akciula parazitado.

Fronte al ĉi tiu speco de socio, kaj sur absolute kontraŭa bazo, komunismo disvolviĝis ekde 1917, komencante de "sankta" ortodoksa Rusio. Post la disfalo de USSR ĉirkaŭ 1990, Rusio fariĝis kaj denove religia kaj multe malpli komunista. Ĉar vera komunismo hodiaŭ karakterizas nur Ĉinion kaj Nord-Koreion.

Universala kunhavigo estas tiel granda hodiaŭ, ke ĉiu lando lernas kiel vivas aliaj landoj. Tamen, vidante la klimaton de sensekureco kreitan en la lando de "Homaj Rajtoj", Francio, la ĉinaj aŭtoritatoj, kaj eĉ ilia popolo, havas ĉiun kialon elekti protekti sian landon kontraŭ tio, kio produktas tiom da malbono. Ĉar la lando, kiu perdas sian sekurecon, perdis ĉion, eĉ se ĝi restas posedanto de granda riĉeco. Sed Francio ne nur perdis sian sekurecon, ĝi ankaŭ perdis ĉiujn

siajn verajn homajn valorojn, ĝuste permesante al sia "humanisma" penso disvolviĝi, kio devigas ĝin akcepti ĉion kaj ĝian malon por konservi sian spiriton de malfermiteco. La problemo estas, ke tio, kio estis trudita al ĝi, konsistigas nur senliman progreson de malbono. Tio, ĝis la punkto, ke en sia propra neperfekteco, potenca ortodoksa Rusio trovas necese protekti sian loĝantaron kontraŭ la tuta eŭropa influo. Kaj oni devas rekoni, ke subtenante Ukrainion, la okcidenta tendaro subtenas la plej malbonan modelon de la ĝenro kaj laŭ moralaj valoroj kaj laŭ aktiva korupto; sed kiel la principo diktas, samspecaj birdoj kunfluas, kaj samspecaj birdoj kunfluas. En sia gradeco de malbono, Dio malkaŝas kaj montras la prioritatajn naciojn, kiujn lia sankta juĝo celas. Li tiel klare metas ĉi tiun okcidentan aliancon ĉe la kapo, kiun li prezentas sub la bildo de la "**dek kornoj**" de Daniel 7:7 ĝis Apokalipso 17:3.

Ĉiu falsa espero, prezentita kiel projekto subtenata de popolo, nacio, regno aŭ aliancitaj nacioj, meritas la nomon de eterna mensogo, ĉar ĝiaj ŝancoj atingi la deziratan celon estas nulaj. Nur la projekto, kiun Dio planis, meritas la nomon de vero, ĉar Dio certigos ĝian finan efektivigon per detruado kaj neniigo de ĉiuj ĝiaj kontraŭstarantaj malamikoj.

Mi memorigas vin, ke ĉi tiu atesto, kiun mi skribas, estas "*la atesto de Jesuo Kristo*", tio estas, la klarigo de la malbenoj, kiujn li faras al siaj malamikoj, tiel pruvante per ĉi tiuj atingoj, ke li efektivigas la demonstraĵon, por kiu la tero kaj ĝiaj loĝantoj estis kreitaj per lia sola volo.

Ĉio, kio okazas, devas plenumiĝi, sen la plej eta escepto, ĉar estas Dio, la Kreinto, kiu organizas ĝis la fino, la farojn de bono kaj tiujn de malbono.

Mi rimarkas en la novaĵoj pri Francio, trafita de terura ŝuldo de 3.100 miliardoj da eŭroj, evidentan pruvon de la dia malbeno en la konduto de la politikistoj, al kiuj prezidanto Macron konfidis la registaron de la lando, kun kiel ĉefministro sinjoro Michel Barnier, mem iama eŭropa komisaro, kiu detruis Francion. Ĉi tiuj homoj jam respondecas pri la progresema ruino de la lando pro sia subteno al la liberala respublikana modelo, kiu enkarnigas kaj defendas la plej abomenindan formon de liberecana egoismo. Dum ili detruis kaj privatigis, unu post la alia, ĉiujn ŝtatigitajn francajn kompaniojn, kiuj permesis, post 1945, al Francio prosperi en akceptebla nacia dividado, hodiaŭ ili pensas nur pri vendado de la lastaj ŝtatigitaj aktivaĵoj kaj akcioj. Kiel besto en agonio, Francio estas mortanta. Kion decidus ĝiaj lastaj kuracistoj: Ni finu ĝin!

Gravaj disputoj eksplodos inter parlamentanoj avidaj malkovri la veron pri la konscia retenado de la efektiva ŝuldo de la lando pro la venontaj eŭropaj elektoj. Ĉi tiu trompo de balotantoj estas simple la logika rezulto de la cinika kaj senskrupula naturo de la aroganta prezidanto. Kaj la prezidanto de la "Cour des Comptes", sinjoro Pierre Moscovici, kaj ministro Bruno Lemaire sciis pri la sekreto, tiel dividante la kulpon pri trompado de la balotantaro.

### M90- Raso laŭ Dio

Dio ne donas al la vorto "raso" la mallarĝan signifon, kiun la homaro donas al ĝi.

Tial pro sia mallarĝa menso la pekema homo ekistis la vortojn "rasisto kaj rasismo", kiuj esprimas la negativan kaj pejorativan ideon donitan al la temo.

Certe estas, ke Dio mem ne povas esti "rasisma", ĉar li estas la kreinto de ĉiuj homaj rasoj. Komence de sia kreo, en la sesa tago, Dio kreis la homan rason formante la fizikan korpon de la unua Adamo. Jam je ĉi tiu nivelo, estas preferinde paroli pri la homa specio anstataŭ pri la homa raso, ĉar Dio difinas siajn vivantajn estaĵojn nomante ilin "specioj". La ĝardeno de Dio situis en la norda hemisfero de la tero, limita de kvar riveroj: "Piŝon, Gihon, Tigriso (Ĥidekelo), kaj Eŭfrato."

La nomo "Adamo" signifas ruĝa. Ĝi troviĝas en la formo "Edom", nomo kiu rilatas al "Esavo la ruĝhara", la pli aĝa frato de Jakob. Dio donis al Adamo ĉi tiun nomon pro lia ruĝa sango, sed ankaŭ pro la peko, kiun li portus post sia unua malobeo al Dio. La Skribo konfirmas ĉi tiun penson dirante en Jesaja 1:18: "*Venu nun, kaj ni disputu kune,*" *diras YaHWÉH.* " ***Kvankam viaj pekoj estas kiel skarlat, ili estos blankaj kiel neĝo; kvankam ili estas ruĝaj kiel purpura, ili estos kiel lano.*** " Sen ke iu ajn rimarku ĝin, ĉi tiu verso permesas al ni aŭdi, kion Dio pensas pri la reĝoj de la historio, kies domina simbolo estis porti la purpuran mantelon. Tial, en la korto de la fortikaĵo de Pilato, la romia prokuroro, la soldatoj, kiuj fizike kaj parole torturis Jesuon Kriston, metis sur lin, kiel signon de lia reĝeco, kiu faris lin "Reĝo de la Judoj", ruĝan mantelon kaj sur lian kapon kronon el plektitaj dornoj, kiuj sangigis lian kapon kaj vizaĝon. Inter la fluanta sango kaj la mantelo metita sur liajn ŝultrojn de la soldatoj, la ruĝa koloro de peko klare markis la situacion, ĉar en tiu horo, Jesuo estis por Dio nur la perfekte justa paska ŝafido sed oferita kaj transdonita al la morto kiel la odoranta kapro de la rito de "Jom Kippur", ĉar li tiam portis sur sia justeco ĉiujn pekojn de siaj elektitoj, kiujn li konsentas kovri por profiti de sia graco.

Kio estis la raso de Jesuo Kristo? Lia mirakla naskiĝo el la juna virgulino Maria igis lin vera judo, devenanta de Abraham kaj en la genlinio aŭ posteularo de Reĝo David. Abraham estas la unua fondinto de specifa raso, en la senco, ke Dio faris interligon kun li por konstrui sur li sian sanktan interligon. La ligo al raso estas konfirmita per la transdono de homaj genoj. La juda raso prezentis klaran ĝeneralan fizikan aspekton hereditan de la membroj de la popolo, nur dum la tempo de la malnova interligo kaj ĝis la unua alveno de la Mesio. En la disiĝo, kiu sekvis, la fizika simileco de la judoj malaperis pro aliancoj kun nejudoj kaj juda vivo disigita tra la tero. La judeco de la membroj de ĉi tiu disigita komunumo



baziĝis nur sur vortaj engaĝiĝoj kaj geedziĝoj. Sed dum judoj laŭ la raso de Abraham pretendas karnan fizikan kaj familian heredaĵon, veraj spiritaj judoj havas neniun komunan fizikan aspekton. Jesuo Kristo elektas ilin el la tuta tero, el inter ĉiuj popoloj, kien atingis la dia lumo de sia vero. Tiu ĉi strikte spirita judismo do kunigas homojn, kiuj ne similas unu la alian fizike, ĉar iliaj trajtoj, grandecoj kaj haŭtkoloroj dependas de kie ili loĝas. Estas tiu ĉi fizika malsimileco, kiu faras la elektitojn de Jesuo Kristo universala selekto, simila al tiu, kiu komenciĝis kun Adamo kaj la posteuloj de Set benitaj de Dio ĝis la tempo de la diluvo spertita de Noa kaj la sep membroj de lia familio. Ekde la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo, la vere elektitoj do sekvas la saman procezon kiel la filoj de Set, escepte ke anstataŭ la diluvo de akvo, estos diluvo de fajro por la fina juĝo, kiun Apokalipso 20 nomas la lago de fajro kaj en kiu la falintoj ricevas la duan morton.

La oferto de savo estas universala, sed la respondo de Kristo estas individua. Dio rekonas nur aŭtentan fidon kie ajn li trovas ĝin kaj sendepende de la fizika aspekto de siaj elektitoj.

Pekemaj homoj konstruis antaŭjuĝojn kontraŭ tiuj, kiuj estas fizike malsamaj laŭ aspekto, kaj precipe pro la koloro de sia haŭto, kiu ofte estas malsama. Fakte, kio estas la origino de ĉi tiuj diferencoj en haŭtkoloro? Se Adam naskiĝis, formita de Dio en la norda parto de la Tero, ni ne devas forgesi, ke liaj filoj kaj filinoj estis disigitaj tra la loĝata kaj loĝebla tero en la nordaj kaj sudaj zonoj de la Tero. Kaj Dio restis, tra la tempo, la kreinta Dio, kiu konstante faris fizikajn adaptiĝojn al siaj kreitaĵoj laŭ la loko, kie ili ekloĝis. Sub la brulanta suno de la ekvatoro, hela haŭto ne povas eviti sunbrulon. Ĉi tio igis Dion naski estaĵojn eksponitajn al ĉi tiu brulanta suno kun nigra haŭto. Ĉi tiu pigmentaĵo ofertas al nigraj homoj la plej bonan adaptiĝon al sia ĉirkaŭaĵo.

La moderna vivo kaj la evoluo de tutmondaj rilatoj rezultigis altiĝon de la vivkostoj kaj ekonomian enmigradon. Ĉi tio estas sendube la plej grava, ĉar la kunhavigo de teknologio malkaŝis al homoj tra la tuta mondo la abundon de la okcidenteŭropa vivo, kopiita de tiu de Usono, Kanado kaj Aŭstralio. Tiel, teknologio kreskigas avidecon inter junuloj, kiuj svarmas al Eŭropo, kiu delonge estis bonveniga.

Antaŭ ol ĉi tiu teknologio kreskigis ĉi tiun vidpunkton pri okcidenta vivo, nigruloj vivis inter si, dividante sian lokan vivmanieron. La samo validis por la orient-aziaj popoloj, inkluzive de Ĉinio. La novaj problemoj kreitaj de la intenseco de enmigrado al Eŭropo do ŝuldiĝas al tute malbenita teknologia evoluo. Ĉar en multaj regionoj, la teknika progreso alportas malagrablajn efikojn, konstante defiante la ordon establitan antaŭ la trudita ŝanĝo. La homaro estas kvazaŭ forbalaita de tumultaj ondoj, kiuj malstabiligas ĝiajn ekvilibrojn kaj kreas novajn katastrofojn inter la loĝantaroj. Estis la feliĉa tempo de malmultekosta nafto, tiu de malmultekosta benzino, poste de krizo al krizo, la prezoj altiĝis; energio mankis, kaj la vetkuro por energio kontraŭstarigas la diversajn formojn de energiproduktado unu kontraŭ la alia. Konvinkitaj pri esti respondecaj pri la tutmonda varmiĝo, la kondiĉoj de la uzo de gaso, benzino, elektro kaj aliaj gasoj kaŭzantaj la tutmondan varmiĝon, inkluzive de metano produktita de bovinaj furzoj, estas denuncitaj kaj homoj panikiĝas fanatikigitaj de la temo. Ĉio favoras

konfliktojn, ĉar timoj estas vere sentitaj de homamasoj, kiuj ignoras, ke la vivo kaj la tuta kreitaro estas en la manoj de la vivanta Dio.

Amase forlasante la landojn de la Sudo, kaj pliigante la ŝarĝon sur eŭropanoj per ekloĝado en Eŭropo, enmigrintoj fariĝas la kaŭzo de la "rasismo" sentita de ĉi tiuj eŭropanoj, kiuj spertas krizon post krizo. Krome, ĉi tiu enmigro estas ĉefe islama kaj ligita al ilia religio. Kaj ili venas loĝi kaj trudi sin al loĝantaroj de kristana deveno, sed ĉiam pli nepraktikantaj kaj nekredantaj.

Rasismo aperas nur pro la kreitaj eksceso. Ĉar en la homa vivo, la grado de eltenebleco dependas de la proporcio, kiun la problemo prenas. Kiel la apostolo Paŭlo deklaras en la Sankta Biblio en Kol. 2:20 ĝis 22: " *Se vi mortis kun Kristo for de la elementoj de la mondo, kial oni preskribas al vi, kvazaŭ vivantaj en la mondo: Ne tenu, Ne gustumu, Ne tuŝu! Ĉiuj ĉi tiuj ordonoj fariĝas malutilaj per misuzo* , estante bazitaj nur sur la ordonoj kaj doktrinoj de homoj? " Nun, misuzo ne nur koncernas " **ordonojn** " , sed ankaŭ la proporciojn, kiujn la faktoj prenas; kio permesas al mi diri, ke "ĉio fariĝas malutila per misuzo".

En la kazo de Francio, kiu delonge estis bonveniga, tiu bonvenigo ne provokis tro negativan reagon pro la nuna prospero kaj riĉiĝo de la lando. En Francio kaj Eŭropo, kiuj estas malpli kaj malpli prosperaj, eĉ ŝuldiĝintaj kiel Francio, la socia ŝarĝo de nove alveninta enmigro ankaŭ igas la ĉeeston de tiuj jam setlantaj malpli kaj malpli eltenebla por homoj, kiuj konscias pri la problemo. La ruino kaj la bonvenigo kune kreas eksplodemajn kondiĉojn de kolero kaj frustriĝo. Kaj la sekulara socio de Francio nur malkovras la komencojn de sia neadekvateco vivi en harmonio kun postulema religio, kiu akceptas nenium kompromison, kiel ekzemple Islamo. En la kreita paniko, sekularistoj esperas, ke Islamo kun franca karaktero estos organizita, tio estas, islama religio, kiu konsentas miksiĝi en la sekularan ŝablonon, kiel faris kristana katolikismo kaj protestantismo en sia tempo.

Sed estas unu afero, pri kiu ĉi tiuj laikaj homoj ne pensas: tia solvo nur plimalbonigus la situacion; ĉar la ekzisto de Islamo submetita al franca laikismo sisteme altirus kontraŭ si, sur franca grundo, la koleron de fundamentismaj islamaj popoloj. Ĉar, por islamistaj ekstremistoj, la unua "ĝihado", kiun ili konvinkiĝas, ke ili devas efektiviĝi, estas konformiĝi ĉiujn islamanojn konsideratajn malfideluloj al la preskriboj de la Korano, ilia "sankta libro" verkita de ilia profeto Mohamedo. Fundamentismaj islamanoj sentas grandegan malestimon por la laikaj loĝantaroj de Eŭropo. Ili nomas ilin "hundoj kaj virinaĉoj" kaj tio estas la sola kialo de la ekzisto de Islamo, fariĝi por la vera Dio instrumento de morto kaj detruo utila por frapi la ribelemajn okcidentajn nekredantojn, kiuj senigas lin de la gloro, kiu ŝuldiĝas al li, en Dio la kreinto kaj en Jesuo Kristo, la Savanto de la solaj veraj elektitoj.

Esplorante la hebrea lingvon, mi malkovris, ke en tiu ĉi lingvo la vorto "raso" origine ne ekzistas, kaj la hebrea termino "geza", kiun okcidentanoj atribuas al ĝi, signifas por la hebrea: ŝtupo, trunko aŭ trunko. Evidente, en sia traduko de la Biblio, okcidentaj tradukistoj volis uzi tiun ĉi vorton "raso", kiu havas italan originon. Tial okcidentaj bibliaj tradukoj tradukas per tiu ĉi vorto "raso" ĉie, kie temas pri deveno kaj deveno de aparte grava homa linio.

La Ilustrita Vortaro Petit-Larousse de 1981 donas la jenajn klarigojn pri la vorto raso: Raso: nf (Ital. *razza* ) Aro de prapatroj kaj posteuloj de familio, de popolo: raso *de Davido* || Grupo de individuoj, kies biologiaj karakterizaĵoj estas konstantaj kaj konserviĝas tra generacio: *blanka* aŭ *leŭkoderma raso* ; *flava* aŭ *ksantoderma raso* , ktp. || Hist.nat. Subdivido de specio: *homaj rasoj* . || Kategorio de homoj havantaj komunan profesion, inklinojn: *uzuristoj estas malbona raso* . || - Sin.: DEVENO, FAMILIO, GENIO, POSTULO. *Purraŝa ĉevalo* , ĉevalo de bona genlinio.

Ne estas seninterese rimarki la italan devenon de la vorto "raso", kiu fariĝis temo de homaj rilatproblemoj. Ĉar ankaŭ en la Italio de Mussolini aperis la unua eŭropa faŝismo. Krome, Italio estas la nacio, per kiu antikva imperia Romo kaj papa Romo etendis sian malutilan influon sur la loĝantarojn de la tuta tero; la papa reĝimo benis kaj kuraĝigis la konkerojn de fremdaj landoj, kies loĝantaroj estis detruitaj ĉar ili rifuzis ĝiajn devigajn katolikajn konvertiĝojn; tio, precipe sur la sudamerika kontinento. Fakte, la faŝisma ordo de Benito Mussolini celis nur restarigi la imperian ordon de antikva Romo, estante en ĉi tiu aliro tute subtenata de la roma papo kaj lia episkopa pastraro.

Estas tiu ĉi abomeninda diabla organizaĵo, kiu, en la nomo de Dio, kuraĝis pridubi la homan naturon de la indiĝenaj popoloj de la sudamerika kontinento. Tia fakto sole malkaŝas la abismon, kiu apartigas ĝin de la vera Dio, kreinto de ĉiuj homoj, kiuj vivas sur la tero, disĵetitaj en regnoj, nacioj, popoloj kaj triboj. Estas do la romkatolika religio, kiu estas ĉe la origino de rasisma konduto; rasismo markita en tiu ĉi papa reĝimo per kulpa maltoleremo dum la 1260 jaroj profetitaj por ĝia aŭtoritatisma regado subtenata de la franca monarkio, ĉefe, de tiam, Klovizo, la unua reĝo de la Frankoj.

La fino de la franca subteno ekde 1798 tamen ne ĉesigis la malutilecon de tiu katolika religio, kiu rapide reakiris sian influon direktante la politikajn aŭtoritatojn de okcidentaj popoloj, katolikajn membrojn respektajn al la falsa "sankta patro". Kaj la apero de la faŝismo de Benito Mussolini konfirmis la venenajn fruktojn portatajn de tiu falsa kristana religio malbenita de la kreinto Dio.

Ni do forgesu la vorton "raso", kaj tiel ni ne plu aŭdos la citadon de ĉi tiu rasisma vorto, kiu estas formulita kontraŭ ĉiu, kiu ne akceptas kunvivadon kun tio, kio estas tro malsama ol ilia rilata koncepto. Ĉar ĝuste por malhelpi homojn senti ĉi tiun neelteneblan diferencon de sia proksimulo, Dio decidis apartigi homojn kreante la dividajn lingvojn en la sperto de Babelo. Ĉiu hejme, malantaŭ siaj bone gardataj kaj protektitaj limoj, kaj la neelteneblaj problemoj de kunvivado estas efike solvitaj. Tio estis la kazo dum longa tempo tra la tuta tero, sed paco neniam estis atingita ie ajn, ĉar malproksime de akcepti la apartigon de popoloj, najbaroj konstante koliziis en lokaj militoj ekde la plej unuaj triboj formitaj. Kaj la historio de Gaŭlio konfirmas ĉi tiun militeman, agreseman homan naturon, ĉar ĝiaj triboj konstante koliziis antaŭ ol kuniĝi por tempo por batali kontraŭ la romia konkerinto Julio Cezaro. Sed la samo estis vera inter la triboj loĝantaj sur la nordamerikaj kaj sudamerikaj kontinentoj. Milito kaj agreso estas la hereditaj fruktoj de la murdo de Abelo fare de lia pli aĝa frato Kaino. Ĝi atestas la fakton,

ke la homaro, kie ajn ĝi estas, heredis pekon de Adamo kaj Eva, siaj unuaj gepatroj.

En la Biblio, do, temas nur pri ŝtupo, tigo kaj trunko, tio estas, pri la origino al kiu homoj estas ligitaj. Kaj ni trovas kiel ekzemplon la konfirmon de ĉi tiu penso, trovante en Rom. 11 la elvokon de la trunko de la vera olivarbo, portanta la naturajn branĉojn, kiu indikas la popolon Izrael de Dio. Kaj ĉi tiu trunko indikas Abrahamon, la patron de ĉiuj monoteismaj kredantoj. Sed ne sufiĉas postuli ĉi tiun patrecon de Abraham por ke Dio rekonu valoron en la pretendo. Ĉar en sia sava plano, estas la demonstraĵo de vera fido, kiu igas homan kreitaĵon inda je sia alligiteco al Abraham. Kaj por akiri ĉi tiun rekonon, la elektitoj jam ne devas postuli la devenon aŭ la fidon de Abraham, ĉar ili rekonas en Jesuo Kristo la solan dian Patron, kiu devas esti rekonita. Jesuo Kristo estas en bildo la trunko, la radiko de la sovaĝa olivarbo, kies branĉoj estas indaj je esti greftitaj sur la radikon de la olivarbo. En Rom. 11, Dio prezentas "du olivarbojn", sed ilia beno okazas kaj anstataŭigas unu la alian. Ĉar por Dio, unu sola Izrael portanta la fidon etendiĝas tra la tempo en eterna maniero. Kaj ni devas memori ĉi tiujn vortojn diritajn de la profeto Johano la Baptisto en Mateo 3:7 ĝis 9: "*Sed vidante multajn el la Fariseoj kaj Sadukeoj venantaj al lia bapto, li diris al ili: 'Vipuridoj, kiu avertis vin forkuri de la venonta kolero? Donu do fruktojn indajn je pento, kaj ne pensu diri al vi: 'Ni havas Abrahamon kiel nian patron!' Ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn al Abraham.*" Ĉi tiuj vortoj diritaj de Johano la Baptisto havas eternan valoron kaj estas ankoraŭ adresitaj hodiaŭ al falsaj Judoj, falsaj Kristanoj kaj veraj Islamanoj.

Hodiaŭ, ĵaŭde, la 17-an de oktobro, unu jaron kaj 10 tagojn post la masakro de israelanoj fare de la palestina grupo Hamas, la plancerbo de ĉi tiu tragedio ĵus estis mortigita en Rafah. Sen esti identigita, virabelo konfirmis la ĉeeston de Hamas-batalantoj en ĉi tiu domo. Kaj feliĉa dia donaco al Israelo transdonita en ĉi tiu tago al la timata gvidanto, la viro, kiu estos faligita, nomita Sinwar, nomo kiu portas mesaĝon kiu karakterizas tiun, kiu portas ĝin, en la angla, sin: sin, war: war. Post la tri aliaj gvidantoj jam mortigitaj, la kvara kaj plej furioza malamiko de Israelo mortis post pafo de israela tanko.

Ĉi tiu ago permesas al mi memori, ke la kaŭzo de la malamo direktita al la judoj, la karnaj heredantoj de Abraham, estas esence en nia tempo, araba, palestina kaj sekve islama; la religio de Islamo ne estas elektita sed heredata de patro al filo. Ĉi tiu malamo similas al tiu, kiu kondukis Kainon murdi sian fraton Habelon, kun la sola kaŭzo de ĉi tiu ago: lia spirita ĵaluzo. Vera elektito de Dio, en tia kazo, akceptas la preferon montritan de Dio. Sed tiom Kainon kiom la islamajn malamikojn de la karna Izraelo de nia tempo, la naturo de la murdintoj montras sin ribelema al la volo de Dio. La religia hipokriteco de Islamo tiel klare malkaŝiĝas. Antaŭ ili, nek la romia papismo, nek la apostata protestantismo, nek la malbenita adventismo, kiu kunigis ilin en ilia alianco, inter 1991 kaj 1995, kun la katolikismo kondamnita de Dio de ĉiuj tempoj, zorgis pri tio, kion Dio pensas.

Laŭ sia religia vidpunkto, ribeluloj agnoskas Dion nur se Li faras tion, kion ili petas. Kaj se Li ne plenumas iliajn atendojn, Li ignoras ilin, kvankam Li pretas mortigi iliajn malamikojn en Lia nomo. Ĉi tiu konduto estas la preciza malo

de vera kredo; ĉar logike, estas la homo, kiu devas konformiĝi al la volo de Dio, ne inverse.

Kiajn sekvojn havos la morto de la gvidanto de Hamas? Laŭ mia opinio, multe malpli ol multaj esperas. Ĉar Hamas kunigas milojn da batalantoj, kiuj estas, por multaj, bildoj de la supera gvidanto, kaj la morto de ĉi tiu gvidanto ne ŝanĝas ilian deziron detrui la Israelon, kiu okupis la terojn de iliaj patroj ekde 1948. Kaj la problemo kreita de Dio ekde tiu dato estas vere nesolvebla sen vera fido, kiu konsistas el rezignacio, aŭ pli bone, ĝojo pri la elektoj atestitaj de Dio. Oni povas rimarki, ke ĉi tiu reveno revenigas al la popoloj ribelantaj ekde 1948 la konflikthan situacion establitan ekde la unua veno de Kristo, por lia tera misio. Supozante kompletan venkon kontraŭ Hamas en Gazao, Israelo devos ankoraŭ batali kontraŭ la irana Hizbulaho establita en Libano, same kiel ĉiuj siaj arabaj malamikoj limantaj la regionon, precipe tiujn de la granda palestina komunumo amase setliĝinta en Cisjordanio.

Dum la plenumitaj faktoj en Gazao mobilizas la atenton de la mondo, en tiu sama tago, okcidentaj nacioj rimarkas, ke Rusio havas multe pli da milita kapacito ol ili pensis. En 2025, ĝi prepariĝas doni al sia milita buĝeto la sumon de 130 miliardoj da eŭroj. Ĝi progresas sur ĉiuj siaj frontoj, malrapide, sed ĝi rekonkeras la Kursk-regionon, kie la ukrainoj ankoraŭ rezistas sur ĉi tiu parto de rusa teritorio, kiun ili invadis. Krome, ĝi ricevos la subtenon de batalantoj senditaj de Nord-Koreio. Ni tiel atestas la plilongigon de milito, en kiu aliancanoj de ambaŭ kontraŭaj flankoj engaĝiĝos ekde la 22-a de februaro 2022, sed pli precize ekde la ukraina puĉo de Majdano, plenumita inter la 18-a kaj 24-a de februaro 2014; vera signalo de la ukraina ribelo kontraŭ la rusa prezidanteco de Ukrainio. Indas rimarki la precizajn datojn de la du agoj, apartigitaj de ok jaroj, preskaŭ ĝistage. La milito kontraŭstarigis ukrainajn partizanojn kontraŭ siajn samlandanojn de rusa kulturo sur ukraina teritorio dum ok jaroj. Okcidentanoj rifuzas agnoski, ke la milito efektive komenciĝis en 2014, kaj la kialo de tiu rifuzo estas prefere la honto ne interveni, kvankam la politikaj aŭtoritatoj jam aliĝis al la interkonsentoj de Minsko.

Ĉi tiu milito, kiu erupciis en Ukrainio, estis vere kaŭzita de la neakceptebleco de kunekzisto flanke de la ukraina tendaro, kiu volis rompi kun la rusa kulturo. La kaŭzo de la konflikto estas do la heredaĵo de genlinio, tio estas, rasa problemo. Kaj mi rimarkas grandegan paradokson, kiun neniuj ankoraŭ traktis. Eŭropo, kiu bonvenigas komunumojn de pluraj originoj, venis subteni Ukrainion en ĝia milito, Ukrainio, kiu rifuzas kunekzisti kun la rusa kulturo, kaj tamen, malgraŭ ĉi tiu grandega diferenco kun sia vivkoncepto, petas aliĝi al multkultura kaj multnacia Eŭropo.

### M91 - **Kio estis, tio estos**

Ĉi tiu titolo estas la vortoj de ĉi tiuj versoj skribitaj de Reĝo Salomono dum la Spirito de Dio plenigis lin per Sia dia saĝo: Kohelet 1:9-10: "*Kio estis, tio*



*estos, kaj kio estis farita, tio estos farita. Nenio estas nova sub la suno. Se iu diras ion: Jen, ĉi tio estas nova; ĉi tio ekzistis en la epokoj antaŭ ni. "*

Ĉi tiuj vortoj de Salomono validas nur por la konduto de homoj kaj ne por la teknikaj inventoj faritaj en la homaro ekde la mezo de la 19-a jarcento, tio estas, ekde la ekvalido de la dia dekreto skribita en Daniel 8:14, kiu fiksas la daton 1843. La akcelo de la disvolviĝo de teknologio en ĉiuj temoj, malrapida komence sed ultrarapida ĉe la tempo de la fino, donas al ĉi tiu falsa progreso malbenitan naturon, kiu ĵetas la homaron en ĝiajn plej malbonajn problemojn. Ĉar la teknika disvolviĝo konstruiĝis malprofite al la planedo Tero kaj ĝiaj materialoj, kiuj fariĝis nemalhaveblaj por kontentigi la ĉiam kreskantajn energiajn bezonojn: nafto, gaso kaj uranio uzataj en nukleaj centraloj. Aliaj materialoj nomataj "raraj teroj" ankaŭ fariĝis nemalhaveblaj por la fabrikado de tiel nomataj "poŝtelefonoj". Ne, Salomono ne povis imagi en sia tempo ĉi tiun teknikan vekigon ekfunkciantan dum la 19-a jarcento. En la tempo, en kiu li vivis, la teknika vivo estis reduktita al sia plej simpla formo kaj miloj da jaroj pasis sen ke la plej eta teknika progreso aperu.

Sed lia poento ne celas homajn inventaĵojn, sed la konduton de homoj, kiu konstante renoviĝas. Jen la kialo, kiu igis Dion skribi en sia Sankta Biblio la atestojn kolektitajn tra la jarcentoj de la historio de Izrael; Dio persone atestis kaj igis Moseon skribi la homan historion vivitan ekde la komenco de ĝia tera kreado. Ĉi tiu biblia atesto do prezentas al ni multajn lecionojn bazitajn sur spertoj vivitaj de homoj, pri kiuj Dio malkaŝas sian juĝon. La skribitaj lecionoj estas prezentitaj al ni kun la celo ne ripeti la faritajn erarojn kaj imiti la kondutojn, kiujn Dio benas.

La unua leciono, kiun Dio donas al ni per Sia Sankta Biblio, estas, ke Li organizas ĉion, kio plenumiĝas, kaj ke Li vokas kaj elektas la homojn, kiuj fariĝos Liaj servistoj. Tiel, ekde Moseo kaj post li, la atestoj de multaj profetoj anoncas kaj klarigas la savan planon, kiun Dio elpensis nur por Liaj elektitoj.

Kvar jarcentojn antaŭ Jesuo Kristo, la profeto Malaĥi, la lasta de la malnova interligo, deklaris sub inspiro de Dio en la versoj 1 ĝis 6 de sia tre mallonga ĉapitro 4:

Verso 1: “ *Ĉar jen venos tago, brulanta kiel forno; ĉiuj fieruloj kaj ĉiuj malbonuloj estos kiel pajlo; la tago, kiu venos, forbruligos ilin, diras la Eternulo Cebaot, kaj ĝi ne lasos al ili radikon nek branĉon. ”*

Verso 2: “ *Sed por vi, kiuj timas Mian nomon, leviĝos suno de justeco, kaj sanigo estos en ĝiaj flugiloj; kaj vi eliros kaj saltos kiel bovidoj el la stalo. ”*

Verso 3: “ *Kaj vi piedpremos la malvirtulojn, ĉar ili estos cindro sub la plandoj de viaj piedoj en la tago, kiam Mi tion faros, diras la Eternulo Cebaot. ”*

Ĉi tiuj unuaj tri versoj profetas la tagon de la reveno de Jesuo Kristo kaj tial portas aŭtentan "adventistan" mesaĝon.

Verso 4: “ **Memoru la instruon de Mia servanto Moseo, kiun Mi starigis sur Horeb por la tuta Izrael, la leĝojn kaj ordonojn.** ”

Ĉi tiun memorigilon pri la devo honori " la leĝon de Moseo " Dio adresas al la elektitoj de la lastaj tagoj, tio estas, al la lastaj Sepa-tagaj Adventistoj indaj je la ĉiela elekto, kiuj reprezentas spiritan Izraelon. Ĉar nur la vere elektitoj ricevas kaj akceptas ĉi tiun mesaĝon de Dio.

Verso 5: “ *Jen Mi sendos al vi Elija, la profeton, antaŭ ol venos la granda kaj timinda tago de YHWH.* ”

La Spirito parolas pri la du alvenoj de Kristo; la unua por oferi sian vivon por la elaĉeto de la pekoj de siaj elektitoj, kaj la dua, por preni siajn elektitojn kaj detrui ribeleman homan vivon sur la tero.

Verso 6: “ *Li turnos la korojn de la patroj al la infanoj, kaj la korojn de la infanoj al iliaj patroj, por ke Mi ne venu kaj ne frapu la teron per malbeno.* ”

La mesaĝo ŝajnas koncerni ĉefe la judan nacion, sed ĝi ankaŭ koncernas kristanojn de la nova interligo, Jesuo Kristo estante la pekliberiga ofero per kiu la koroj de la patroj povas esti turnitaj reen al siaj infanoj kaj la koroj de la infanoj al siaj patroj. Ĉi tiu ebleco baziĝas sur la vera kristana konvertiĝo de la elektitoj.

La signifo de versoj 5 kaj 6 estas klarigita de Malaki 3:1, kie Dio diras:

*Jen Mi sendos Mian senditon, kaj li preparos la vojon antaŭ Mi; kaj subite venos en Sian templon la Eternulo, kiun vi serĉas; kaj la sendito de la interligo, kiun vi deziras, jen li venas, diras la Eternulo Cebaot.*

Ĉi tiuj diaj anoncoj plenumiĝas en la jaroj -7 kaj -6 de nia kutima falsa romia kalendaro. Aŭtune de -7, Johano la Baptisto naskiĝas unue, kaj 6 monatojn post li, Jesuo naskiĝas printempe de la jaro -6, formita de Dio en la korpo de la juna virgulino Maria edziniĝinta de Jozefo. 30 jarojn poste, Johano la Baptisto kiel profeto admonas la Judojn porti la fruktojn de pentado kaj baptas tiujn, kiuj respondas al liaj admonoj. Tiam venas la tago, kiam Jesuo aperas antaŭ li por esti baptita de li. La Spirito tiam malfermas la menson de Johano, kiu identigas la Mesion anoncitan per bibliaj profetaĵoj. Post baptado, dum Jesuo foriras de li, vidinte kolombon sidiĝantan sur li kaj aŭdinte el la ĉielo la vortojn: “ *Ĉi tiu estas mia amata Filo, en kiu Mi havas plezuron* ”, Johano atestas al du el siaj disĉiploj pri la mesieco de Jesuo kaj diras al ili: “ *Jen la Ŝafido, kiu forprenas la pekon de la mondo.* ” Li estis ankoraŭ videble en tiu momento, plena de la Sankta Spirito de Dio, kaj transdonas la plej gravan mesaĝon de dia revelacio. La Spirito tiam elektas ĉi tiujn du disĉiplojn de Johano por iĝi la unuaj du apostoloj de Jesuo Kristo. La vortoj, kiujn Johano parolos poste, estas tragedie profetaj por lia propra spirita destino. Li diras: “ *Li devas kreski, sed mi devas malkreski.* ” Ĉi tiuj vortoj malkaŝas la grandegan diferencon, kiu karakterizas la du virojn. Kaj mi memoras, ke Johano naskiĝis en la aŭtuno de la jaro 7, tempo markita de peko en ĉi tiu tempo de la malnova interligo. Kia diferenco efektive inter Johano, filo de levida pastro de Izrael, naskita kiel heredanto de peko, kaj homa eĉ en siaj duboj, kaj Jesuo Kristo, la Filo de la vivanta Dio sen peko kaj enkarniĝo de dia perfekteco! Mi des pli rimarkas, kio faras ilian diferencon, ĉar la Spirito de vero ofertis al mi la privilegion esti la unua leganto de la Biblio, kiu ricevis la informon pri la juĝo de Dio alportita sur la nekredantan Johanon la Baptiston malliberigitan de Herodo. Kaj lia senkapigo akirita per la deloga aliro de Salome, la filino de lia ekstergeedza edzino Herodias, la edzino de lia frato, malkaŝas kaj kondamnas la misfunkciadon de lia inteligenteco. Kiel tiu de Ludoviko la 16-a en sia tempo, kaj pro la samaj kialoj, la kapo de Johano estas apartigita de lia korpo.

Johano estis plena de fervoro kaj faris la verkojn, kiujn Dio pretigis por li, sed malgraŭ ĉi tiu fervoro, lia dubinda, nekredanta naturo aperis, kaj post

konfirmo de la grandega graveco de sia ministerio, en kiu li estis la "Elija " de Malaĥi 4:5, li deklaris lin inda je eterna vivo en Luko 7, dirante, ke li estas " *malpli granda ol la malgrandulo, kiu eniris la regionon de la ĉielo .*" El sia malliberejo, Johano demandis al Jesuo la demandon, kiu mortigis lin: " *Ĉu vi estas tiu, kiu venos, aŭ ĉu ni atendu alian?* " Vidinte la vortojn el la ĉielo: " *Ĉi tiu estas Mia amata Filo, en kiu Mi havas plezuron* ", kaj vidinte per siaj propraj okuloj la kolombon ripozantan sur Jesuo, kiel Johano povis diri tiajn aferojn? Lia kondamno fare de Jesuo Kristo nur konfirmas la valoron de ĉi tiu mesaĝo el Hebreoj. 11:6: " ***Sen fido estas neeble plaĉi al Li ; ĉar tiu, kiu alproksimiĝas al Dio, devas kredi, ke Li ekzistas kaj ke Li rekompencas tiujn, kiuj Lin diligente serĉas.*** La kulpo de Johano, estante nekredemo, ne estis pardonebla kaj ne estis pardonita. Malgraŭ lia aktiva fervoro, Johano estis reflektado de la nekredantaj Judoj de sia tempo kaj li pruvis tion.

La sperto vivinta de Johano la Baptisto ne estis nova, ĉar jam en 1 Reĝoj 13, la Biblio atestas pri sperto simila al tiu de Johano la Baptisto. Li ankaŭ estis vokita de Dio, estis komisiita per misio kaj plenumis ĝin ĝuste, sed li ne estis preta eviti fali en la kaptilon, kiun Dio metis por li. En siaj instrukcioj, Dio eksplicite diris al li, ke li ne revenu laŭ la sama vojo, kiun li prenis por iri al la loko de sia misio. Sciante lian malfortecon, Dio tentigis lin de maljuna profeto, nekonscia pri la malbona rolo, kiun Dio atribuis al li. La maljuna profeto asertis, ke Dio ŝanĝis lian ordon; sekve, kredante lin laŭvorte, la juna profeto faris ĉion, kion Dio malpermesis al li fari; li revenis laŭ la sama vojo; trinkis kaj manĝis ĉe la domo de la maljuna profeto, do disiĝinte post la manĝo, la juna profeto prenis la vojon por reveni hejmen, sed sur ĉi tiun vojon Dio metis leonon, kiu mortigis kaj formanĝis lin. Kiel ĉe Johano la Baptisto, Dio ne trovis en ĉi tiu juna profeto la respekton por sia vorto, kiun li postulas de ĉiuj siaj servistoj en ĉiu tempo.

Dio restis en tiu ĉi ago, la Dio de amo kaj justeco, kia li estas laŭnature. Lia reago estis motivita de respekto al la principo de obeemo. Kaj konsiderante tiujn du homajn kazojn, oni povas kompreni kiom vanaj kaj plenaj de iluzioj estas la multnombraj religiaj pretendoj de la homamasoj, judaj, kristanaj de ĉiuj specoj, aŭ islamaj.

En 1991, post esti elpelita el la oficiala Adventista Eklezio, Dio kondukis al mi tri junulojn. La unua, nomita Jean-Philippe, estis la filo de Jean-Pierre, adventisto kiu, post mia bapto, invitis nin renkontiĝi sabate posttagmeze en drinkejo kie "La Pura Vero" okazigis konferencon. Tiel mi povis malkovri la ekziston de ĉi tiu grupo da homoj, kiuj observis la sabaton kiel la adventistoj. Ĉi tiu malkovro estis altvalora ĉar ĉi tiu grupo prezentis la unuan klaran klarigon, kiu permesis al ni kompreni kiel la cirkonstancoj de la tempo de Dio metis la morton de Jesuo Kristo meze de la sankta juda Pasko. Jean-Pierre estis, kaj restis dum sia tuta vivo, amika kaj frata homo, sed tute nekapabla preni firman sintenon pri la vero. Revenante al la Adventista Eklezio ĝuste kiam mi estis forpelita, lia filo Jean-Philippe estis kondukita al mi de la intereso, kiun li montris al la kantotekstoj de miaj kantoj. Li volis renkonti la viron, kiu verkis ĉi tiujn aferojn, kaj la kantisto Gilbert Dujet, kun kiu ni atestis kiel duopo, direktis lin al mi. Li tiam malkovris miajn pentraĵojn kaj miajn profetajn anoncojn pri la reveno de Jesuo Kristo por la jaro 1994. Li tuj estis konvinkita kaj ravita, glorante Dion pro ĉi tiu mesaĝo. Ĉe la

loko kie li laboris, li tiam renkontis kaj konvinkis Jean-François, kiun li baptis en loka rivero en mia ĉeesto kaj tiu de Jean-Marie, nove baptita amiko de Jean-Philippe. Ni estis tiel "4 Johanoj" kunvenintaj, ĝojantaj pri la profeta vero. Miaj du fratoj baptitaj en la oficiala adventista eklezio atestis per leteroj sian engaĝiĝon subteni mian agon kaj en ĉi tiu letero, ili rajtigis la eklezion forigi ilin el la institucio. Nova juna fratino, Virginie, entreprenis la saman procezon. Kaj tiel, kun ilia helpo, kaj tiu de loka gazetredaktisto, kies intereson Dio montris en miaj klarigoj, mi organizis kvin konferencojn dum 1992, dum kiuj mi prezentis la profetan konstruon preparitan de Dio. La forto de la vero ne ŝanĝis la situacion; senpaciencaj spektantoj kaj aliaj, kiuj venis pli por paroli ol por lerni, forlasis la kunvenejon antaŭ la fino. Tiuj kvin konferencoj estis kvin fiaskoj, kaj la lasta okazis sabate, la 22-an de decembro, konkurante kun la festaj kaj komercaj preparoj por la apostata pagana Kristnaska celebrado.

Ni restis kune dum pluraj jaroj kaj la grupo disiĝis. Ne estis reviviĝo aŭ nova konvertiĝo. Inter tiuj fervoraj junuloj, la neprodukta atendado estis neeltenebla, ĉar pacienco ne estas la forto de juneco. Do, iom post iom, mi estis pridemandita kaj defiita, kaj ĉiuj pensis, ke ili povus fari pli bone ol mi. Iom poste, mi trovis min sola.

Sed Denise, kiun Jean-Philippe renkontis ĉe Mesianismaj judaj religiaj kunvenoj, volis renkonti min, kaj miaj vortoj plenumis ŝiajn atendojn. Ŝi jam ne aŭskultis Jean-Philippe, kiu deklaris: "Ne longe daŭros antaŭ ol mi sendos iun al Samuel." Samuel estas mia tria oficiala antaŭnomo, la unua estante "Jean-Claude." Tial mi diris, ke ni estis "4 Jean" kunvenintaj kaj en 2015, "4 Jean" disigitaj.

Baldaŭ antaŭ mia maldungo, Dio prezentis al mi tre junan nigran miksrasan infanon, filon de Albert Plurien kaj lia edzino el Reunio, Antoinette. Lia nomo, Joël, estis bone konata de frua aĝo de ĉi tiu infano kun decidema kaj soleca karaktero, tre, tre sendependa solinfano. Liaj gepatroj heredigis al li fortan personecon, kaj per lia patrino, mirindan memoron, ĉar ŝi parkerigis multajn kantojn inkluzivitajn en la adventista himnaro, ĉirkaŭ 395 kantojn. Joël estis baptita laŭ lia peto en la aĝo de 13 jaroj, kaj en la tago mem de lia baptito ni interŝanĝis mesaĝojn, kaj li volis akiri miajn profetajn klarigojn. Tio okazis 14 tagojn poste, ĉe la hejmo de liaj gepatroj situanta en Beaumont-les-Valence, malgranda urbo en la departemento Drôme, parto de la metropola regiono Valence, la urbo kie mi loĝas, kaj estis baptita kiel Sepa-taga Adventisto sabate, la 14-an de junio 1980.

La patrino de Joel rapide kontraŭstaris nian spiritan kunhavigon. Ŝi reagis kiel la aliaj membroj de ĉi tiu loka eklezio, historia fortikaĵo por la establado de la adventista mesaĝo en Francio.

Kiam la edzo emeritiĝis, la Plurien-paro prenis Joël-on por ekloĝi kaj vivi sur la insulo Reunio. Tiam Dio kaŭzis la morton de lia patrino laŭ maniero, kiu meritas spiritan klarigon. Ŝi suferis 34 pikojn de agresemaj vespoj, kaŭzante paralizon, kaj ŝi mortis 5 jarojn poste. Ĉi tiu atako de damaĝaj vespoj direktas nian penson al iliaj konkurantoj, la utilaj abeloj, kiuj produktas la altvaloran kaj dolĉan mielon, al kiu la Spirito komparas la instruon de sia profeta revelacio en Apokalipso 10:9. Tie, profetante mian sperton, la Spirito igas Johanon diri: " Kaj

*mi iris al la anĝelo, kaj diris al li: Donu al mi la libreton . Kaj li diris al mi: Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; ĝi estos maldolĉa al via ventro, sed en via buŝo ĝi estos dolĉa kiel mielo . " »* La " libreto " estas prezentita kiel havanta la valoron de dia " manao " nutranta fido, ĉar kiel la " manao " de la hebreoj, ĝi havas la guston de " mielo ", bildo de la plej perfekta dolĉeco agrable gustumita kaj ŝatata. Kaj ĝuste je tio, kion Dio konsideras plej altvalora, Antoinette volis senigi sian filon Joël. La aliro devis malsukcesi, kaj Dio malsukcesigis ĝin frapante ŝin per 34 piko; tio estas la nombro da ĉapitroj de Daniel kaj Apokalipso, la du profetaj libroj atakitaj de la distanco de Joël de Valence, kie mi loĝas kaj ricevas de Dio ĉiujn liajn profetajn klarigojn. Post la morto de sia patrino, Joël revenis al Francio, ekloĝante unue en Liono, poste, liberiĝinte de la ligiteco de la paro, en Valence; kaj tio, dek jarojn post la forlaso de ĉi tiu urbo, kie nia kunlaboro rekomenciĝis kaj nun plene disvolviĝis. Mi profitas de lia escepta memoro, ĉar li memoras ĉiujn datojn de datigeblaj faktoj kaj la eventojn de la historio mem, kaj ĉi tiu kapablo ĉiam mirigas min. Li ankaŭ estas lerta pri laborado kun komputiloj, lerninte ĉion memstare pasigante sian tempon legante librojn en bibliotekoj.

Tiel li konstruis kaj administras niajn retejojn, kie niaj produktaĵoj estas ofertitaj en pluraj lingvoj danke al tradukprogramoj kreitaj de usonaj kaj internaciaj specialistoj. La escepta vero rivelita de la Ĉiopova Kreinto Dio en la nomo de Jesuo Kristo estas tiel libere kaj senpage havebla al ĉiu, kiu estas direktita de Dio veni kaj nutri sian fidon kaj akiri ĉiujn respondojn, kiuj rezultas el la plano de savo preparita de Dio. La klarigoj estas tiel kompletaj kaj klare klarigitaj, ke ĉiu, kiu komencas legi ĉi tiujn dokumentojn, ne bezonas rektan klarigon. Se ilia soifo je vero estas je la nivelo postulata de Dio, per zorgema studado de la prezentitaj dokumentoj, ilia spirita scio estos ekvivalenta al la mia. Sed la nuna tempo estas ankoraŭ tro malfavora por fido. Por nutri la eblecon de ĝia reviviĝo, la fido devas senti la minacon de morto, kaj la nuna paco malpliigas la intereson pri la dia vero.

Koncerne min, mi kontentas skribi ĉiujn ĉi tiujn mesaĝojn, kiujn ni prezentas en Volumoj 1 kaj 2, kaj pli se Dio volas, de " *La Spirita Manao de la Lastaj Adventistaj Migrantoj* ". Ĉi-foje la celo de la vojaĝo estas la ĉiela Kanaano kaj ĉiuj vokitaj kaj trovitaj indaj je la ĉiela elekto atingos ĝin printempe de 2030.

En miaj mesaĝoj, mi ofte prezentas min kiel " *elektitojn* ", sed mia vera spirita statuso estas ankoraŭ nur tiu de profeto " *vokita* " de Dio por servi lin. Se mi inkluzivas min inter la " *elektitojn* ", estas en la senco, ke la lumo, kiun mi ricevas de Dio, konfirmas, en " *atesto pri Jesuo* ", ke Dio traktas min kiel siajn " *elektitojn* ". La konservado de ĉi tiu statuso dependas de la kontinueco de mia fideleco en la tasko konfidita al mi de Jesuo Kristo. Kaj mi volas memori vin, tiom por mi mem kiom por konvinki vin, ke estis per nokta vizio, ke Dio bildigis mian sindediĉon al lia servo por profeta misio. La enhavo de ĉi tiu vizio estas ankoraŭ tiel ĉeestanta en mia memoro kvazaŭ mi ĵus ricevis ĝin, kaj tio, ekde la printempo de 1975, tio estas, 5 jarojn antaŭ la plenumiĝo de la dia mesaĝo de la vizio. Nun, estante hodiaŭ en oktobro 2024, mi estas en la jaro de la jubileo (7 oble 7 = 49) de ĉi tiu vizio kaj mi havas antaŭ miaj okuloj en la novaĵoj la establon de la kondiĉoj de la " *sesa trumpeto* ", ĉi tiu granda milito detruanta preskaŭ la tutan homaron, per kiu Dio preparas elimini el la vivanta mondo



amasojn da nekredantaj aŭ nekredantaj homoj, kiel en la tempo de Noa, sed ne per la akvoj de la diluvo, kiuj iom post iom altiĝis ĝis dronigi ĉiun estaĵon, kiu vivis sur la tero, homojn kaj bestojn. Ĉi-foje la morto prenos ilin brutale en frakcio de sekundo, la ĉirkaŭa aero transformiĝante en brulantan fornego, tia estas la efiko de la nukleaj bomboj, kiuj detruos tiujn, kiuj devas malaperi sen partopreni en la lasta provo de universala kredo.

Mia kredo, kiu restis viva kaj aktiva, atestas pri tio: la nekredanto ne estas tio, kio li estas, pro la teknologia progreso, kiu karakterizas nian tempon. Ĉi tiu teknologia progreso estas nur la rimedo, per kiu liberecanaj estaĵoj de vere ribelema naturo lasas sin esti delogitaj kaj kaptitaj por sia pereco.

Kio estis, tio estos, kaj tiuj ribelemaj homaj naturoj estis la normo tra ĉiuj tempoj de la tera historio ekde la peko de Adamo kaj Eva. Tial la spertoj de veraj sanktuloj rivelitaj en la Biblio fokusiĝas al esceptaj faktoj indaj je nia plena atento. Mi pensas pri Daniel kaj liaj tri kunservistoj transportitaj al Babilono, al la urbo de la konkerinto de la Judoj, savitaj de Dio, jam pro ribelema konduto kontraŭ Dio kaj liaj sanktaj profetoj. Rivelante ilian sperton kaj ilian elekton resti fidelaj al Dio koste de akcepto de morto, Dio montras al ni la tipon de tiuj vokitaj indaj je lia ĉiela elekto. La prezentita normo ne estas escepto, sed normaleco postulata de li, de liaj servistoj en ĉiuj tempoj de la tera vivo, kaj tio, ĝis la fina reveno de Jesuo Kristo, kiu estos, por liaj veraj elektitoj, antaŭita de la minaco de ekzekuto je dato jam fiksita de la ribela tendaro. Ĉi tiu anonco eble surprizos vin, sed vi devas kompreni, ke ekde 1945, escepta paco estis donita al okcidentaj kristanoj ĝis 1995, kiam ekstremisma alĝeria Islamo faris mortigajn atakojn sur franca grundo. Ekde tiu dato, agresema Islamo neniam ĉesis agi en la nomo de la grupoj "Al-Kaida" kaj DAESH. La insidmurdisto de Profesoro Samuel Paty estis juna ĉeĉeno. Nuntempe, en Gazao, estas la grupo Hamas kiu esprimas en la sango de la israelanoj la malamon al islamistoj. Kaj malantaŭ ĉi tiuj bataloj, ĉe la origino de la reviviĝo de islama terorismo, estas Irano de kiam ĝi falis en la manojn de religiaj gvidantoj, el kiuj la unua, ajatolo Ĥomejni, preparis la renverson de la nacia reĝo, la "ŝaho", el Francio en sia bieno en Neauphle-le-Château.

Kio estis, tio estos, kaj efektive, ekde 1948, la judoj reprenis parton de sia antaŭa teritorio, sed ankaŭ, sekve, siajn iamajn malamikojn, la filiŝtojn (palestinojn), kiujn Dio jam uzis por puni la malfidelan konduton de sia Izrael. Kaj Gazao jam estis ilia ĉefurbo dum la tempo de la Juĝistoj, kaj inter ili, la fama Samsono.

Kio estis, tio estos, kaj Dio volas honori ĉi tiun principon, kaj li praktikigas ĝin organizante la religian homan vivon simile en la du interligoj, kiujn li programas por la plenumo de sia savoplano. Tial ni trovas en la malnova interligo, sian serviston Jakob, renomitan de li, Izrael edziĝinta al du edzinoj; laŭorde: Lea kaj Raĥel. Tio, dum Jakob volis nur Raĥel, tiun, kiun li amis. En ĉi tiu ago, Dio profetas sian intencon ne limigi sian interligon nur kun la hebrea Izrael, ŝirita el la egipta sklaveco, kiun li poste malakceptos por favori en Kristo la konvertiĝon de la paganoj por nova interligo profetita en Lea, la edzino trudita de Laban al Jakob. Kaj en ĉi tiu trudado de Lea, Laban ludas la rolon de Dio.

Fakte, oni devas kompreni, ke Jakob kaj Dio ne vidas la aferojn same. Jakob prioritigas sian senton de amo por Raĥel, la bela Raĥel, sed ankaŭ la

malpian Raĥel, sekrete idolkultanta, kiun Dio steriligis. Siaflanke, Dio prioritigas sian intereson pri Lea, la virino ne elektita de Jakob, ĉar ŝi estas la profeta bildo de ĉi tiu "nova interligo" konstruita sur la sango de Kristo verŝita ĉe Golgota. Ĉi tiu interligo estas malfermita al ĉiuj paganoj sur la tero, kie ajn ili estas, per fido al Jesuo Kristo, ili povas konvertiĝi kaj libere respondi al la voko de Dio kaj lia oferto de savo.

Dio konfirmas sian preferon por tio, kion Lea profete reprezentas, kaŭzante la trofruan morton de Raĥel, al kiu Dio permesis naskiĝi du vivojn: tiujn de Jozef kaj Benjamin.

Jakob, kies nomo signifas "trompanto", estis kurioza karaktero, ruza kiel la diablo, kaj perforta en sia aprezo de spiriteco. Lia fervoro kaj determino servi Dion faras lin inda simbolo de la elektito aprezata de Dio. Tial Dio prezentas lin kiel la edzon de la du interligoj, laŭ bildo de tio, kion en Kristo, Dio rekte reprezentas. Estas ĉi tiu digno, kiu gajnas al li la nomon Izrael fare de Dio, kiu signifas: "Venkinto kun Dio". Jen la cirkonstancoj de ĉi tiu nomumo, kiun mi legis en Gen. 32:28: "*Li diris denove: Via nomo ne plu estos Jakob, sed vi estos nomata Izrael; ĉar vi luktis kun Dio kaj kun homoj, kaj venkis.*" Ni ankaŭ rimarku la esceptecon de ĉi tiu sperto vivita de Jakob laŭ Gen. 32:30: "*Kaj Jakob nomis la nomon de tiu loko Peniel; ĉar, li diris, "Mi vidis Dion vizaĝon kontraŭ vizaĝo, kaj mia animo saviĝis."*" Indas rimarki, ke Moseo mem ne akiris la vidon de la vizaĝo de Dio, kio estas permesita al Jakob-Izrael ĉar li estas la bildo de la elektita venkinto destinita vivi en la sankta ĉeesto de Dio por eterneco."

La profeta simbola bildo de Izrael estas tre granda, sed ĝi estas spirita mesaĝo; ĉar en sia homa karno, Izrael restas la homo nomata Jakob, kaj la popolo nomata Izrael, kiun li gvidas, estos laŭ la bildo de Jakob pli ofte ol tiu de Izrael. La malforteco de la malnova interligo kuŝas sur la karna naturo de ĉi tiu unua tera Izrael, por kiu la spirito de tradicio restas konstanta valoro. Nu, la spirito de tradicio trudas sin sur la mensojn de homoj sen inteligenteco, homoj ne iluminataj de la Spirito de Dio. Ili ne serĉas scii, kial tradicio instruas tion aŭ tion; ĝi trudas sin sur ilin kiel natura afero. La homo, kiu troviĝas en tia mensstato, estas malproksima de esti preta por renkonto kun la vivanta Dio, kiu deziras komprenigi kaj dividi sian amon, sian saĝecon (dian saĝon) kaj reveli la planon de sia savo. Kaj efektive ĉi tiu karne heredita naturo igis la frukton de ĉi tiu Izrael kontraŭa al tio, kion Dio volas akiri; ĉar kio estas karno estas karno, kaj kio estas "spirito" estas "spirito". Elektante nur sin mem kiel siajn elektitojn el inter la paganoj, kiuj konvertiĝas al Jesuo Kristo, Dio povas akiri la Izraelon indan je ĝia eterneco. Ĉar ĉi tie kuŝas la intereso de la vorto "konvertiĝo", kiu kondukas al rompo kun la spirito de tradicio, al aŭskultado kaj studado de la sola dia penso disvastigita per la Evangelioj kaj la epistoloj de la inspiritaj aŭtoroj de la skribaĵoj de la nova interligo, kiu venas doni sencon al la malnova. Ĉar ĝi baziĝis sur la transdono de la karno, la juda nacio restis dum sia tuta historio ribelema kaj allogita de idolkulto. Kio fine estis fatala por ĝi estis la bezono pridubi la valoron de ĝiaj religiaj ritoj, kiuj, havante profetan karakteron, devis ĉesi en la tago, kiam tio, kion ili profetis, plenumiĝus. Sed la Izraelo de la malnova interligo neniam komprenis, ke ĝiaj ritoj estis programitaj kaj validaj nur por la tempo de ilia

malnova interligo. Ili ne konsciis, ke iam ĝi estus anstataŭigita per "nova", kiun la profeto Jeremia tamen anoncas en Jeremia 31:31 ĝis 34:

Verso 31: “ *Jen venos tagoj,*” *diras Jehovo,* “*kiam Mi faros novan interligon kun la domo de Izrael kaj kun la domo de Jehuda.*”

Verso 32: “ *Ne kiel la interligo, kiun Mi faris kun iliaj patroj, en la tago, kiam Mi prenis ilian manon, por elkonduki ilin el la lando Egipta, kiun ili rompis, kvankam Mi estis ilia edzo, diras la Eternulo.* ”

Verso 33: “ *Sed jen estas la interligo, kiun Mi faros kun la domo de Izrael post tiuj tagoj, diras la Eternulo: Mi metos Mian leĝon en ilian internon, kaj Mi skribos ĝin sur ilian koron; kaj Mi estos ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo.* ”

Verso 34: “ *Ne plu instruos unu sian proksimulon, nek alian sian fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon! Ĉar ĉiuj Min konos, de la malgrandulo ĝis la grandulo, diras la Eternulo; ĉar Mi pardonos ilian malbonagon, kaj ilian pekon Mi ne plu rememoros.* ”

Oni devas agnoski, ke Dio profetas ĉi tiun novan interligon laŭ intence vualita maniero. Se li dirus: "En tiu tago la Mesio estos transdonita al la morto por fari repacigon pro pekoj", multaj judoj estus pretaj akcepti la alvenon de la nova interligo. Sed konante la korojn kaj pensojn de la membroj de ĉi tiu karna Izrael, Dio parolas en sia mistera lingvo. Tamen, ĉe la fino de la kvara el ĉi tiuj versoj, estas skribite: " *Ĉar Mi **pardonos** ilian malbonagon, kaj Mi ne plu **memoros ilian pekon.*** " Ni trovas en ĉi tiu verso du verbojn, kiuj devus esti lumigintaj la menson de hebreo de la malnova interligo: " *pardonos* " kaj " *ne plu memoros* ". Ĉi tiu temo de "pardonon" direktas atenton al la festo de la Tago de "Granda Repacigo", la nomo, kiun la hebreoj ankoraŭ hodiaŭ donas al la juda festo nomata "Jom Kippur", aŭ "Tago de Repacigo". Dum la ritoj de ĉi tiu festo priskribita en Levidoj 16, efektive oni parolas pri "pardonon" kaj "forĝeso de pekoj"; ĉiu el ĉi tiuj agoj postulas " *kapron* ", tipan simbolon de peko. La morto de la unua akiras "pardonon", kaj la sendo en la dezerton de la dua, portanto de homaj pekoj konfesitaj sur lia kapo, profetas "forĝeson de la pekoj" nur de la elektitoj elektitaj de Dio mem.

Subtile, en Jer. 31:34, la Spirito malkaŝas la profetan rolon de la rito de " *Jom Kippur* ", sed kiel ni povas kompreni, ke Dio pretas teni sur la tero en Jesuo Kristo la rolon de ĉi tiuj du kapoj, estante mem kiel la unua, mortigitaj por oferti la pardonon de Dio al siaj elektitoj. Kaj la dua venas plifortigi la valoron de ĉi tiu pardonon, ĉar la dua kapo portas en la dezerton la memoron mem pri pardonitaj pekoj.

Kiel ni hodiaŭ, la Judoj de la malnova interligo havis la planon de savo sufiĉe klare prezentitan en la skribaĵoj de sia "malnova interligo", kio faris ilin la "unua aŭ antikva atestanto" de Dio. Sed malgraŭ ĉiuj iliaj precizigoj, la profetaj anoncoj ne klare rivelis la enkarniĝon de Dio en Jesuo Kristo, de kiu ni profitis nur post ĝia plenumiĝo. Tiel, la fakto, ke la Judoj nenion komprenis antaŭ li, ne estis la problemo por la nacio. Kio kondamnis ĝin estis ĝia konduto al la Mesio, kiu estis senkulpa kaj obeema al Dio, eĉ ĝis la punkto akcepti lian elaĉetan morton. Montrinte sian amon, la nacio persistis kaj konfirmis sian malakcepton de Jesuo Kristo ŝtonumante la junan diakonon Stefano, kiu estis "kulpa" nur pro tio,

ke li memorigis ĉi tiun karnan Izraelon pri ĝia konstanta ribelema konduto al Dio kaj liaj direktivoj.

Mi humile agnoskas mian avantaĝon kiel kristano, kiu profitas de la historia atesto de la Evangelioj kaj la epistoloj de la "nova atestanto" de Dio. Sed oni devas kompreni kaj akcepti, ke nur la demonstraĵo de la amo de Dio, pruvita per lia morto en Kristo, povus sukcesi konkrete atingi tion, kion Jeremia profetas en la kvar studitaj versoj, nome, Jer. 31:31 ĝis 34. Verso 33: " *Mi metos Mian leĝon en ilian internon, Mi skribos ĝin sur ilian koron* "; ĉi tiu koro estas gajnita per dia amo rivelita en lia morto en Kristo. Sekve, ĉi tiu koro amas la leĝon de Dio. Verso 34: " *Ĉar ĉiuj konos min, de la malgranduloj ĝis la granduloj, diras JHWéH* "; Ĉi tiu verbo "koni" estas fundamenta en la plano de dia savo, kiel konfirme de ĉi tiu verso el Johano 17:3: " *Nun jen estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis.* " » Nur per lia tera misio rivelita de Jesuo Kristo, la vera karaktero de la vivanta Dio povas esti konata. Kaj nur liaj elektitoj profitas de ĝi. Por aliaj homoj, lia tera ministerio kaj lia monstro de amo al Dio restas vanaj, sen ia ajn efiko akceptebla por la Kreinto Dio.

Kio estis, tio estos; kaj la skismo, kiu kondukis 10 tribojn de Izrael apartiĝi de la aliaj du, sub Reĥabeam, filo de Salomono, estis reproduktita en la 16-a jarcento en la kristana religio. La komparo de la du spertoj iras tre malproksimen, ĉar ili havas komune la mallumiĝon de la koncernaj homaj mensoj. Izrael estis tute korupta, kaj la katolika religio estis laŭnature apartigita de Dio, kiel ankaŭ ĉi tiu falsa militema protestantismo, kiu aperis en ĉi tiu tempo de la Reformacio alportita de Dio.

En lia revelacio nomata Apokalipso, la temo de sep leteroj estas prezentita en ĉi tiu aspekto: Du leteroj por la doktrine pura eklezio de 94 ĝis 313 kaj du leteroj por la eklezio mallumigita de Romo de 313 ĝis 1843. Post 1843-1844, tri leteroj estas adresitaj de Kristo, sinsekve, al la protestanta religio por konfirmi ĝian falon kaj apostazion; sekvas du leteroj, kiuj koncernas la institucion Separatan Adventismon benitan en 1873 kaj malbenitan en 1994.

Nenio permesis al ni kompreni ĝin, sed la adventista sperto estis plena de malagrablaj surprizoj. Bazite sur trankviligaj vortoj kiel: "La Adventista Eklezio estas la lasta eklezio de Dio", la vasta plimulto de adventistoj kredis, ke ili profitas de garantiita kaj sekura protektita statuso. Tamen, antaŭenirante en la tempo, mi alportis inter 1980 kaj 1991, la jaro de mia oficiala forigo el la Adventista Eklezio, anoncon pri la reveno de Jesuo Kristo por la jaro 1994, kiu produktis lian falon. Tio, ĉar la proponita dato estis biblie nerefutebla, akirita per logiko de kalkulo komparebla al la dato 1844, sur kiu ĝi baziĝas kaj konstruiĝas. Por Dio, la preteksto de la veno de Jesuo estis duaranga, ĉar ĝi estis falsa, sed estas per predikado de la falsaĵo, ke li malkaŝas la veron kaj tiel senmaskas la hipokritecon de false religiaj homoj, kies mensoj estas submetitaj al heredita tradicio.

Nenio ankoraŭ permesis al ni kompreni ĝin, sed la adventista sperto ankaŭ spertos skismon, kiu apartigis ĝin de Dio en 1994. Tiel, en la adventista sperto plenumita inter 1844 aŭ pli precize 1873 kaj la printempo de 2030 ni trovas la principon elvokitan de Salomono: " *Kio estis, tio estos.* " Sed ĉi-foje, 2030 definitive finos ĉi tiun specon de sperto.

M92 - La kapablo juĝi

Ni aŭskultu Jesuon parolantan en Mateo 7:

Verso 15: “ *Gardu vin kontraŭ **la falsaj profetoj** . Ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas rabemaj lupoj.* ”

Verso 16: “ *Per iliaj fruktoj vi ilin konos. Ĉu oni rikoltas vinberojn el dornoj, aŭ figojn el kardoj?* ”

Verso 17: “ *Ĉiu bona arbo portas bonajn fruktojn, sed putra arbo portas malbonajn fruktojn.* ”

Verso 18: “ *Bona arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, nek malbona arbo doni bonajn fruktojn.* ”

Verso 19: “ *Ĉiu arbo, kiu ne portas bonajn fruktojn, estas dehakata kaj ĵetata en fajron.* ”

Verso 20: “ *Tial do per iliaj fruktoj vi konos ilin.* ”

Verso 21: “ *Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la regnon de la ĉielo, sed **tiu, kiu plenumas la volon de mia Patro** , kiu estas en la ĉielo.* ”

Per ĉi tiuj parabolaj bildoj, Jesuo plene resumas la planon de Dio pri savo kaj juĝo. Verso 15, citante la " *falsajn profetojn* ", avertas siajn elektitojn kontraŭ la diablaj formoj, kiujn lia eklezio alprenos laŭlonge de la tempo, sinsekve sub katolikaj, ortodoksaj kaj protestantaj aŭspicioj.

Sed al kiu Jesuo adresas ĉi tiujn avertojn? Nur al liaj elektitaj sanktuloj. Ĉar ĝuste la aprezo kaj ĝusta interpreto de tio, kion Dio juĝas bona aŭ malbona, donas valoron al ĉi tiu averto donita de Jesuo.

Jen la kialo de la titolo de ĉi tiu mesaĝo, ne ĉiuj povas profiti de ĉi tiu averto, kiu povas esti efika nur por liaj elektitoj, ĉar ili dividas la valorojn de lia dia juĝo. Tamen, la elektito estas malofta, kiel Jesuo konfirmas dirante en la versoj 13 kaj 14: " ***Eniru tra la mallarĝa pordo** . Ĉar larĝa estas la pordo, kaj vasta estas la vojo kondukanta al la perejo, kaj multaj eniras tra ĝi. Sed **mallarĝa estas la pordo** , kaj mallarĝa estas la vojo kondukanta al la vivo, kaj malmultaj trovas ĝin* . " Sed la falintoj de la falsa kredo estas, male, homamasoj, kiuj monopoligas per sia nombro la kristanan religian reprezentadon sur la tero. Ĉar la afero estas rimarkinda en verso 21, Jesuo celas tiujn, kiuj nomas lin " *Sinjoro! Sinjoro!* " Ili havas siajn buŝojn plenajn de li, sed iliaj koroj estas plenaj de homaj pensoj inspiritaj de la ĉielaj demonoj. Tiu duobla ripetado de la vorto " *Sinjoro* " malkaŝas kaj indikas religiajn homajn mensojn, kiuj abundas je ripetoj kaj ripetataj formuloj. Pro manko de solida spirita nutraĵo donita de Dio, tiuj malbone nutritaj spiritaĵoj "beboj" scias nur diri "Sinjoro! Sinjoro!" Kiel la bebo diras tuj kiam ĝi povas: "Paĉjo, Paĉjo, Panjo, Panjo." Sed ne estas en la volo de Dio, ke homoj restu eterne en la stato de "bebo". Li havas en rezervo abundan spiritan nutraĵon, je kiu nur liaj elektitoj montriĝas indaj. La aliaj tial restas spirite senvaloraj kaj sen vera scio. La renovigitaj ritoj sufiĉas por trompi amasojn da homoj, kiuj estas pli superstiĉaj kaj idolkultaj ol religiaj.



La kapablo juĝi estas rezervita nur por la vere elektitaj, ĉar Dio nomas ilin "**senkulpaj**" en Apokalipso 14:4-5: "*Ĉi tiuj estas tiuj, kiuj ne **malpuriĝis** kun **virinoj**, ĉar ili estas **virgulinaj**; ili sekvas la Ŝafidon, kien ajn li iras. Ĉi tiuj estis elacĉetitaj el inter la homoj, estante la unuaaĵo al Dio kaj al la Ŝafido; kaj en ilia buŝo ne troviĝis **ruzo**, ĉar ili estas **senkulpaj**.*" Ĉi tiuj profetaj vortoj ŝajnas doni kialon al la celibato adoptita kaj trudita en la katolika religio kaj ili tiel kaptas falsajn religiajn homojn. Ĉar fakte, la "**virinoj**" menciitaj en ĉi tiu verso estas la apostataj kristanaj eklezioj kaj "**malpuriĝo**" estas evitata de la elektitaj, per tenado for de ilia alianco identigita kun diabla alianco. La "**virgeco**" de la koncernaj "*144,000 sigelitaj per la sigelo de Dio*" estas spirita "**virgeco**", kiu tradukiĝas en la malakcepton kaj foreston de religiaj aŭ profanaj "**mensogoj**".

Jesuo vere postulas perfektecon de tiuj, kiujn li konsentas savi. Pri ĉi tiu temo, li diras en Mateo 5:48: "*Estu do perfektaj, kiel via ĉiela Patro estas perfekta.*" Ju pli mi maljuniĝas, des pli mi komprenas la neceson de ĉi tiu perfekteco postulata de Dio en Jesuo Kristo. Eterneco havas definitivan karakteron, kiu postulas absolutan respekton por la diaj valoroj, kiuj estos truditaj al ĉiuj kreitaĵoj elektitaj de Dio, ĉar ili troviĝas konformaj al la ideala modelo, kiu Jesuo Kristo estis, dum sia tera ministerio kaj lia ĉiela modelo rilate al siaj sanktaj anĝeloj.

Nur tiu perfekteco povas permesi al la elektitoj juĝi la malvirtajn mortintojn dum la ĉiela juĝo de la sepa jarmilo. La perfekta unueco de la perfektaj elektitoj estas la absoluta garantio de eterna feliĉo preparita de Dio. Li tiel, kiel Patro kaj Filo, povos dividi kun tiuj kontraŭ li, ordigitaj kaj elektitaj laŭ liaj postuloj, eternan vivon, kiu ne konas finon, kiel lia nomo indikas.

Sed antaŭ ĉi tiu mirinda tempo de eterneco, la elektitoj de Kristo ankoraŭ vivas sur la tero inter la homamasoj markitaj de peko kaj rezervitaj por la morto. Tial estas jam en ĉi tiu vivo kaj sur la tero, ke la elektitoj devas praktiki juĝon. Signo de nia elekto jam videblas en la fakto de nia izoligo. Parolante nur pri Dio kaj lia vero, la elektito kreas vakuon ĉirkaŭ si; lia familio tenas lin je distanco, klopodante eviti aŭdi diajn riproĉojn kaj juĝojn, kiuj fariĝis neelteneblaj por ĉiuj. Akcepti ĉi tiun izoligon estas la unua paŝo en vera proksimiĝo al Dio, ĉar ju pli liaj elektitoj estas malakceptitaj kaj izolitaj, des pli li povas plenigi la kreitan malplenon kaj komuniiĝi kun li. Sed ni ne devas konfuzi devigan izoligon kun la superstiĉa religia elekto vivi kiel ermitoj de kelkaj falsaj sanktuloj admirataj en homaj religiaj tradicioj. Libervola izoligo neniel gloras Dion. Liaj elektitoj estas utilaj al li, kiam ili estas vidataj kaj aŭskultataj. Kaj tio estas des pli vera, ĉar ilia atesto estas efika nur per ilia vivmaniero kaj esti.

Sed ni vivas hodiaŭ kaj jam de pluraj jaroj en klimato de streĉitaj rilatoj, kaj politike, kaj en la amaskomunikiloj, kaj en la rilatoj inter homoj. Tamen, pri ĉiuj ĉi temoj, la elektitoj de Kristo estas vokitaj juĝi. La tempo de kondamno kaj puno apartenas nur al Dio, sed liaj elektitoj jam dividas la saman juĝon kiel Dio. Tiuj, kiuj apartenas al li, aprobas lin en ĉio kaj celas nur fariĝi pli kaj pli similaj al li. Tial ne estas mirinde, ke la malpia socio, en kiu li vivas, malakceptas kaj izolas lin. La nekongrucon de la vivoj de la elektitaj sanktuloj kaj la malpiuloj montris Izrael, kiu malakceptis kaj krucumis sian dian Mesion. Li fariĝis neeltenebla pro

sia perfekteco, kiu brilis kiel lumturo sur ilian neperfektecon, ilian severecon, ilian malbonecon kaj ilian nekapablon juĝi en la nomo de Dio.

Kio do pri profana homa justeco? La Sinjoro Jesuo Kristo respondis per parabola bildo elvokante "la maljustan juĝiston". Alfronte al la perfekteco postulata de Dio de tiuj, kiujn Li savas kaj opinias indaj fariĝi Liaj juĝistoj en la ĉiela juĝo de la "jarmilo", kian juĝon Dio povas doni pri homa justeco krom tiun de maljusta frukto? La ekzemplo donita de Jesuo estas eĉ pli malkaŝa ol ĝi ŝajnas. Ni aŭskultu lian parabolon cititan en Luko 18:1 ĝis 5: "*Jesuo parolis al ili parabolon, por montri, ke oni ĉiam preĝu kaj ne senkuraĝiĝu. Li diris: En unu urbo estis juĝisto, kiu nek timis Dion nek respektis homon. Kaj estis vidvino en tiu urbo, kiu venis al li, kaj diris: Faru al mi justecon kontraŭ mia kontraŭulo. Longe li rifuzis.*" Sed poste li diris en si: Kvankam mi ne timas Dion, nek respektas homon, tamen ĉar ĉi tiu vidvino min ĝenas, mi faros justecon kontraŭ ŝi, por ke ŝi ne lacigu min per sia konstanta venado . "

En nia nuna socio, tute kondamnita de Dio sur ĉiuj kontinentoj kaj tra la tuta loĝata tero, homaj mensoj estas sklavoj de sia sola vera "dio" kaj mastro: mono. Ĉar la longa dominado de Okcidenta Eŭropo, tio estas, de la "**dek kornoj**" kajiliaj elkreskaĵoj, submetis ĉiujn popolojn de la Tria Mondo al ĉi tiu sama sklaveco, en Sudameriko, en Afriko, en la Oriento kaj eĉ en la Malproksima Oriento. Ĉie, homoj pagas por manĝi, por loĝi kaj por vesti sin. Mono, utila por faciligi komercajn interŝanĝojn, fariĝis celo en si mem, ĉar internaciaj borsoj permesas al akciuloj vivi de rento prenita de tutmonda laboro. Por iuj, esenca por supervivo, mono estas por aliaj la valoro de ekstrema ĝuo. Ĉar mono povas fari ĉion, aĉetas ĉion, varojn kaj homajn animojn.

La maljusta juĝisto de Jesuo estas ankaŭ riĉulo, ĉar la titolo de juĝisto ne estas havebla al malriĉuloj. Jesuo priskribas abomenindan karakteron, kiu estas nenio pli ol kompozita portreto de la tipo de juĝisto, kiun la socio, la riĉuloj, produktas. Kiam la filo de riĉulo devas elekti, kia estos lia profesia agado post kompletigo de siaj studoj, liaj elektoj falas sur unu el la liberalaj profesioj: medicino, juro aŭ politiko. Kia ajn el ĉi tiuj elektoj, ĝi alportos riĉecon, respektiblecon kaj la certigon de serena estonteco. Socio apartigita de Dio estas morale perversa, kaj la profesio de juĝisto estas markita de ĉi tiu malmoraleco. Fari justecon al akuzanto nur por ĉesigi ŝiajn senĉesajn apelaciojn estas ekzemplo de la pensmaniero de amasoj da junaj kaj maljunaj advokatoj kaj juĝistoj de nia tempo. La perverseco de la okcidenta mondo estas evidenta en la nekapablo de la jura sistemo liveri veran justecon. Transirante de unu ekstremo al la alia, la Okcidento, kiu kutimis ekzekuti la senkulpulojn, nun donas al la akuzito la statuson de supozata senkulpeco. Ĝi rajtigas sinsekvon de multoblaj apelacioj, kiuj prokrastas la kondamnon de la kulpulo ĉiam pli kaj pli malfrue, sed ankaŭ ĉiam pli koste. Kaj estas per ĉi tiuj multoblaj apelacioj, ke la jura profesio nur riĉiĝas. Ĉio estas farata por ke la procesanto riĉigu siajn advokatojn. La kazoj daŭras, kaj la tempo de la advokatoj estas kare rekompencita.

Mi havas la saman opinion pri la nuna medicino. Kaj mi parolas el sperto, ĝis la punkto, ke mi volas atesti kaj kondamni profesion de atestitaj krimuloj. Pro manko de efika traktado fare de du ostoregistoj, kiujn mi kutimis viziti, pro nenormala fizika penado, kunpremo de la lumbaj vertebroj denove kaptis la

iskiatan nervon sur mia maldekstra flanko. Kaj la netraktita doloro malpliigis laŭlonge de la tempo, sen tute malaperi. Mi kontaktis "kiropraktikiston", junan viron, evidente ĵus trejnit. Post horo da diversaj manipuladoj, la praktikisto diris al mi, ke ni gajnis bonan milimetron. Tute naŭzita, mi foriris kun mia doloro, sed mi neniam revenis al li. Mi memorigas vin, ke mia ostoregisto havis la kapablon tute kuraci min en ununura kunsido. Por ĉi tiu kiropraktikisto, mi estis destinita fariĝi regula kliento, kiu riĉiĝos per multaj kunsidoj de manipulado de la dolora membro. Inter la talenta ostoregisto, kiu estas efika eĉ ĉe bestoj, kaj la trejnita kiropraktikisto, la aktiva rezulto faris la diferencon. Kaj ĉi tiu ekzemplo pruvas kiel la perversa homa menso scias krei trompemajn profesiojn, kiuj anstataŭigas la veran naturan donacon de certaj homoj. Kaj ĉi tiu inventema genio estas la sekvo de la bezono je mono. Inventi bone pagatan profesion estas solvo. La sama socio inventis la akciulan rentulon, la avidan justicon, kaj la politikiston, kiu perfidas sian popolon, motivite de mono aŭ ideologio.

En Mateo 7:1, Jesuo deklaras: "*Ne juĝu, por ke vi ne estu juĝataj. Ĉar per kia juĝo vi juĝas, per tia vi estos juĝataj; kaj per kia mezuro vi mezuras, per tia estos mezurata al vi.*" Ĉi tiuj vortoj de Jesuo estas adresitaj ĝenerale al ĉiuj liaj disĉiploj, kaj celas nutri ilian rilaton kun iliaj samcivitanoj, kiuj, kiel ili, ne estas konvertitaj al Kristo. La kunteksto, en kiu Jesuo prezentis sin, estas malamika al liaj disĉiploj, kaj tial estas en ilia intereso ne iriti tiujn, inter kiuj ili vivas. Por ne trovi sin juĝataj kaj kondamnitaj de Dio, liaj disĉiploj devas esti perfektaj, kaj Jesuo priskribas estaĵojn pli kulpajn ol tiujn, kiujn ili juĝas kaj kondamnas. En tia situacio, por ili, silento estas esenca. Persona juĝo, tenata sekreta en pensoj, tamen restas necesa en ĉiuj kampoj, moralaj, politikaj, religiaj kaj sekularaj. Sed dia saĝo konsilas nin konservi por ni mem kaj en ni mem la justan juĝon pri nia proksimulo, kiun la Spirito inspiras en liaj servistoj. "*Ne donu viajn perlojn al porkoj*" donas la signifon de la konsilo de Jesuo Kristo. Ili vivas inter ribelema popolo, el kiu la plej malbonaj postulos, ke Jesuo mortu, kaj post li, ankaŭ liaj disĉiploj. Lia mesaĝo signifas: "Ne klopodu konverti homojn, kiujn demonoj konvinkis." La oferto de savo ne estas por ĉi tia homo. Kaj per ĉi tiu invito al prudento, Jesuo Kristo diras al ni, ke nur la dia Spirito elektas siajn elektitojn kaj venas por preni ilin kien ajn ili estas. En sia parabolo pri la perdita ŝafo, Jesuo prezentas sin kiel la Bonan Paŝtiston, kiu serĉas kaj trovas la elektitan ŝafon, kiu apartenas al li.

Rezulte de ĉi tiuj avertoj donitaj de Jesuo, ni povas kompreni la absurdan aliron de la armitaj protestantoj, kiuj eniris murdan militon kontraŭ la katolikaj ligoj. Ĉi tiuj kondutoj estas nur la sekvo de la spirito de heredita tradicio, katolika por iuj, protestanta por aliaj. Sed Dio ne agas en ĉi tiuj senutilaj masakroj, kiujn li atribuas al "**hipokritaj**" kristanoj. Vera fido disvolviĝas en la homa spirito inter la servisto kaj lia dia Majstro, JaHVéH en Jesuo Kristo. La frukto de ĉi tiu kaŝita rilato fariĝas videbla per la faroj de fido, kiujn ĝi produktas. Kaj estas ankoraŭ Dio, kiu direktas siajn infanojn, kolektas ilin aŭ disigas ilin, laŭ sia perfekta kompreno de ĉiu situacio kaj laŭ sia sankta kaj dia volo.

Notu, ke la "**hipokritaj**" kristanoj menciitaj en Dan. 11:34 estas la kristanoj implikitaj en la sinsekvaj reĝimoj de "**la besto, kiu venas el la maro**" kaj "**la besto, kiu venas el la tero**"; la unua estas katolika, la dua estas sub

protestanta dominado. Dan. 11:34: " *Kaj kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj aliĝos al ili. " per hipokriteco* ". "La tempo kiam la sanktuloj " *venkiĝis* " kaj en kiuj ili estis " *iom helpitaj* " estas la kunteksto de la Religiaj Militoj de la 16-a jarcento . Kaj tiuj kiuj " *aliĝas al ili " per hipokriteco* " estas sekvantoj de kalvinisma protestantismo, kiu karakterizas Usonon kaj nomas kiel " *la besto, kiu leviĝas el la tero* " en Apokalipso 13:11, la lastan obstinan universalan teran reĝimon, defendanton de la katolika dimanĉo. Ĝi estas detruita per la alveno de Kristo en gloro.

La malĝoja stato de niaj nunaj okcidentaj socioj estas la rezulto de reakcia procezo, kiu konstante vidas ĉi tiujn sociojn moviĝi de unu ekstremo al la alia. Post tempoj de tre severaj kaj neflekseblaj reĝimoj, monarĥaj kaj poste respublikanaj, kiel li faris en 605 a.K. por la malnova interligo, Dio trudis al la okcidentaj ribeluloj sian punon de la Unua kaj Dua Mondmilitoj. Notu, ke jam, antaŭ ĉi tiuj du militoj, la Respubliko sangigis la monarĥan Francion sub la titolo de la " *besto, kiu leviĝas el la abismo* " de Apokalipso 11:7, kaj de la " *kvara trumpeto* " en Apokalipso 8:12. En siaj revelacioj, ĉi tiuj du militoj ne aperas, sed ili plenumiĝas por konfirmi la analogecon inter la malnova kaj la nova interligo. Lasante sian serviston levi ĉi tiun analogecon de la tri deportadoj de Izrael al Babilono kaj la tri mondmilitoj, kiuj preparas la finon de la mondo, la Spirito donas al la Tria Mondmilito fundamentan lokon en siaj du profetaĵoj de Danielo 11 kaj Apokalipso 9; sed ankaŭ, en Jeĥezkel 38-39. En Dan. 11:40 ĝis 45, la Spirito priskribas la sinsekvon de agoj de ĉi tiu milito. En Apo. 9:13 ĝis 21: li kompletigas ĉi tiun priskribon per malkaŝo de la spirita kaŭzo de la milita incendio: la malestimo al Kristo, la propekanto. La priskribo malkaŝas la partoprenon de 200 milionoj da batalantoj, kaj Dio priskribas en simbola bildo potencajn reĝimojn, super kiuj unu sola aŭtokrata homo certigas kaj alprenas la regadon. La sorto de la homamasoj dependas de la decidoj de kelkaj homoj, kiuj eniris ideologian kaj religian lukton.

Kiel la homaro atingis ĉi tiun nivelon de nekredemo kaj ateismo? La Dua Mondmilito malkaŝis terurajn agojn, kiuj igis homojn diri, sed vane: Neniam plu. Konkurenca lukto tiam komenciĝis inter Usono kaj Eŭropanoj por anstataŭigi la modelon de la naziaj kaj faŝismaj reĝimoj. Humanismo disvolviĝis, kaj rajtoj estis sinsekve agnoskitaj por la malfortuloj: junaj adoleskantoj, fremduloj, kaj fine, virinoj, kaj seksaj perversiuloj kaj deviantoj. Ĉiam pli postulemaj, ĉi tiuj kategorioj kampanjis, ĝis ili trudis sin al politikaj gvidantoj kaj naciaj leĝdonaj reprezentaĵoj. En Francio, modelo de sia speco, ĉiuj progresoj faritaj en Usono estis adoptitaj. Tiel, manifestante en siaj "Samseksema Fiero" paradoj, " samseksema **fiereco** " akiris kompletan okcidentan legitimecon en Usono kaj Eŭropo. Gajninte rekonon de viroj, feminismaj movadoj forte subtenis la rajtojn de virinoj, ilian rajton je laboro, ilian rajton je geedziĝo, ilian rajton je aborto, kaj ilian rajton je "homaj rajtoj" en la virina versio. La eniro de virinoj en ĉiujn sektorojn de dungado transformis la vizaĝon de socioj kaj mensoj. Kaj por pli bone igi ĉi tiun ŝanĝon akceptebla, la televidaj amaskomunikiloj estis la unuaj, kiuj trudis la novan modelon. Tiel, ĵurnalistaj paneloj, iam ofte konsistantaj nur el viroj, nun sisteme prezentas viron kaj virinon kiel gastigantojn. Kaj kiam mi ekstreemde kondamnas la ŝanĝon, estas ĉar ne estas malofte vidi panelojn

konsistantajn nur el virinoj: la gastiganto kaj ŝia ĵurnalistino aŭ politikaj gastoj. La problemo estas, ke en multaj virinoj, la plimulto, kuŝas patrino. Kaj rezulte, amasiĝinte en la justicon, okcidentanoj havas krimon juĝitan de "patrinoj" pli ol de juĝistoj kaj advokatoj. Jen unu kialo, kial tribunaloj estis tiel malstrikta en siaj juĝoj, iam faritaj de malpli sentimentaj kaj pli firmaj viroj. "Kokinpatrino"-stilaj advokatoj defendas verajn friponojn kaj murdintojn. Sed por ili, ilia kliento estas nur infano aŭ altvalora vivo kaj ili ne povas eskapi sian naturan virinan malfortecon; tio kun la risko de sentimentala delogo inter la advokato kaj ŝia vira kliento. Ĉi tiu temo estas malproksima de bagatela, ĉar ĝi rekte tuŝas spiritecon, ĉar ĝi pridubas la komencan ordon establiton de Dio. Kiam li prezentis Evan, sian edzinon, al Adamo, Dio donis al la virino rolon de "**helpanto**" por ŝia edzo; Genezo 2:18: "*Dio, la Eternulo, diris: Ne estas bone, ke la viro estu sola; Mi faros al li **helpanton** taŭgan por li.*" En la lastaj tagoj de la homaro, ĉi tiu "**helpanto**" fariĝas "konkuranto", kiu establas ankoraŭ plian konflikthan rilaton en kosmopolita okcidenta socio, kiu jam estas tre konflikta. Ke iuj viroj ĉiam misuzis sian forton por ĉikani siajn edzinojn estas nekontestebla, sed ĉi tiu maljusteco propeka viro ne donas al feminismaj postuloj la plej etan legitimecon en la juĝo farita de Dio. Notu, krome, ke perversaj seksaj postuloj kaj agresemaj feminismaj postuloj aperis samtempe, kiel fina signo de la ribelema homa spirito. La homaro, kiu tiel konstruis sin, jam ne parolas pri Dio kaj eĉ ne plu elpensas la eblecon de lia ekzisto. Ĝi do estas senbrida kaj povas nur antaŭeniri ĉiam pli en malbonon. Sed en sia blindeco, ĝi pensas, ke ĝi reprezentas modelon de sukceso, kiun ĝi volas adoptigi de ĉiuj aliaj landoj de la mondo. Nun, montriĝas, ke la vera Dio ĉefe riproĉas lin pro tio, ke li nomas bono tion, kion li nomas malbono, kaj pro tio, ke li nomas malbono tion, kion li nomas bono. La nekompreneco estas do totala. Mi devas rimarkigi, ke ĉiuj ĉi tiuj progresoj atingis sian nunan ekstreman nivelon danke al la longa paco ofertita de Dio al la kristana Okcidento de 1945 ĝis la 24-a de februaro 2022.

Ni legu Zeĥarja 14:1-3: "*Jen venas la tago de la Eternulo, kaj via militakiro estos dividita meze de vi. Mi kolektos ĉiujn naciojn por milito kontraŭ Jerusalemon; kaj la urbo estos prenita, kaj la domoj estos prirabitaj, kaj la virinoj estos senhonorigitaj; kaj duono de la urbo iros en kaptitecon, sed la restintoj de la popolo ne estos ekstermitaj el la urbo. La Eternulo aperos kaj batalos kontraŭ tiuj nacioj, kiel Li batalos en tago de batalo.*" La Spirito profetas finan atakon de la ribelemaj nacioj kontraŭ la juda nacio ĝuste en la momento, kiam la dimanĉa leĝo estas runde mortigi la lastajn verajn "Sepa-tagajn Adventistojn", kiuj restis fidelaj al la sankta Ŝabato de Dio. Ĉar la indigno de la postvivantoj turniĝas kontraŭ la Judoj konsiderataj respondecaj pri la genocida Tria Mondmilito. Rezulte, la Ŝabato estas stigmatizita, malpermesita kaj poste persekutita, kaj la sama mezuro koncernas la lastajn elektitajn Adventistojn kaj la ribeleman judan nacion. En ĉi tiu kunteksto plenumiĝos la konvertiĝo al Kristo de la lastaj veraj naciaj Judoj. Jesuo tiam aperos por savi "**la tutan Izraelon**"; tiun, por kiu li konsentis esti krucumita.

Per la "**sesa trumpeto**", aŭ Tria Mondmilito, Dio reduktas la homaron sur la tero. Ĝi devas transiri de la 8 miliardoj da individuoj vivantaj hodiaŭ al malgranda reprezento de kristanaj pluvivantaj favoraj, iuj al la resto de la sepa



tago, la dia Ŝabato, aliaj al la resto de la unua tago, la romia "dimanĉo", tiel renomita de Romo por maski ĝian paganan originon kiel la antaŭa "tago de la suno".

Sendube, ĉi tiu Tria Nuklea Mondmilito reprezentas la kulminan temon de dia profeta revelacio. La plej multaj nekredantoj malaperos, disfalos, sen scii kial Dio malaperigas ilin. La agon, kiun Dio preparas efektiviĝi, povas kredi nur liaj elektitoj, instruitaj de lia tuta profeta revelacio. Sed mi memorigas vin, estis same por la antaŭdiluvaj ribeluloj subite detruitaj de la akvoj de la diluvo. Nur Noa, lia profeto de la tempo, estis avertita de Dio pri sia intenco mortigi la tutan homaron, kaj konstruante sian arkeon kun siaj filoj, li partoprenis en la dia verko. Hodiaŭ, mia arkeo estas ĉi tiu profeta vorto, kiun Dio permesis al mi kompreni kun granda majstreco. Mi rigardas ĝin, kontemplas ĝin kaj admiras ĝin, kiel tabulon de savo ofertitan de JAHVEH en Jesuo Kristo. Kaj kiel Noa, kun miaj kunservistoj, miaj fratoj kaj fratinoj en Kristo, mi antaŭrigardas la venontan jaron 2030, en kies printempo Jesuo Kristo aperos, lasante post sia foriro al sia ĉiela regno kun siaj elektitoj, la teron senigitan je siaj homaj loĝantoj, ĉi tiun teron denove "*senforman kaj malplenan*", kiun Dio simbole nomas per la nomo "*abismo*", kiu estis donita al ĝi en la unua tago de ĝia kreo. Sur ĝia kaosa grundo restos viva nur "*Satano*", "*la anĝelo de la abismo*" de Apokalipso 20.

La studo de la profetitaj revelacioj de Dio malkaŝas la homan historion, kiel ĝi plenumiĝas antaŭ niaj okuloj. Per ĉi tiu rimedo, li dividas sian juĝon kun ni; la sola, kiu kalkuliĝas inter ĉiuj juĝoj eligitaj de amasoj da ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj. La juĝoj faritaj de homoj esprimas tion, kion ili volas atingi, dum la juĝoj de Dio malkaŝas tion, kion li plenumas, kaj li ne estas senbaze fieri esti la sola, kiu posedas la rimedojn por realigi sian programon, en kiu li planis resti kaŝita en nevidebleco dum 6000 jaroj. Liaj esceptaj enkarniĝoj estis konataj nur al privilegiitaj homoj kiel Abraham, lia amiko. Kaj en Kristo, la juda nacio vidis nur homon konsideratan "trompanto" laŭ la decida opinio de la juda pastraro de lia tempo; opinio konservita eĉ hodiaŭ. Estas per la persona juĝo, kiun ili individue faras pri ĉi tiu tuta historio rivelita per atestoj en la Sankta Biblio, ke la elektitaj sanktuloj malkaŝas la kvaliton de sia fido, ĉar eĉ hodiaŭ, en ĉi tiu Sabato, la 26-an de oktobro 2024, la homo estas savita nur "*per sia fido*", kiel indikite en ĉi tiuj versoj de Ĥabuko 2:2 ĝis 4: "*Tiam Dio parolis al mi, kaj Li diris: **Skribu la profetaĵon**, gravuru ĝin sur tabeloj, por ke ĝi estu flue legebla. Ĉar ĝi estas profetaĵo, kies tempo jam estas fiksita, ĝi moviĝas al sia fino, kaj ĝi ne mensogos; kvankam ĝi prokrastos, atendu ĝin, ĉar ĝi plenumiĝos, ĝi certe plenumiĝos. Jen lia animo fieriĝas, ĝi ne estas honeste en li; sed la virtulo vivos per sia fido.*"

### M93- Usono: ĉi tiu lando tiel malmulte konata

Hodiaŭ ili regas la mondon kaj plenumas la destinton, kiun Dio pretigis por ili, sed kiu vere konas usonanojn kaj ilian potencon nacion?

Kio estas la origino de la blanka Ameriko nuntempe publike pretendata sub la akronimo: "Blankaj Anglosaksaj Protestantoj"? Ĝi estas angla, do kvazaŭ-eŭropa. La unuaj blankaj angloj loĝis en la regionoj de Virginio kaj Bostono, kie alvenis la protestantaj enmigrintoj de la "Mayflower", ekzilitaj anglaj puritanoj. Samtempe, la nederlandanoj, alia blanka eŭropa etno, venis ekloĝi en la golfo de la nuna Novjorko. Kaj ĉi tiu nomo profetis, fakte, ke ĝuste el ĉi tiu lando la "Novaĵoj" aŭ "Novaĵoj" disvastiĝos tra la Okcidento, delogante la popolojn en ekspluatatajn vasalojn. Ŝirita de la angloj de la nederlandanoj, kiuj donis al sia urbo la nomon "Nova Amsterdamo", la nomo "Novjorko" estis logike adoptita por esti donita al la plej granda blanka angla urbo konstruita sur ĉi tiu usona tero, kiu tiutempe nomiĝis "nova". Antikvaj restaĵoj de eŭropa origino malkovritaj sur ĝia grundo, kiel ekzemple la "Newport Tower", normanda-stila turo konstruita en 1398 de ekzilita "templano", poste pruvis, ke Nordameriko estis konata kaj loĝata de blankuloj, longe antaŭ 1620, la dato de la alveno de la "Mayflower".

Sed tiuj antaŭaj alvenoj ne gravas, ĉar la sola grava estas la alveno de la "Mayflower" en 1620, kie oni konstruis la unuajn loĝejojn en la nuna urbo nomata Plymouth. Aliflanke, estis en Novjorko, ke la multaj komercaj ŝipoj alboriĝis, venante por kolekti, por transporti ilin al Anglio kaj Eŭropo, la belajn kastorajn felojn kaj aliajn bestojn interŝanĝitajn kun la indiĝenaj amerikanoj kontraŭ speguloj, kombiloj, mallonge, parto de la produktado de okcidenta sentaŭgaĵo, tiel senutila kiel konsiderata multekosta en tiuj usonaj transakcioj. Ni do jam trovas en tiuj unuaj materiaj interŝanĝoj la delogan kaj trompeman spiriton de blanka Ameriko, organizanto de la nuna okcidenta komerco trudita al la mondo sub la akronimo de WTO (Monda Komerca Organizaĵo). Tiu ĉi temo estas de brula aktuala aktualeco, ĉar ĝuste tiun usonan monopolon starigitan kiel mondan leĝon la orienta kaj ĉefe azia tendaro de la BRICS-oj defias kune kun Rusio kaj Ĉinio.

Unue, antaŭ la alveno de la ŝipo Mayflower, la francoj malkovris la insulon Novlando kaj fondis la nunan Kebekon en 1534.

Post ili, kaj post ilia invado de "Nova Francio" (nuna Kanado), la angloj ankaŭ invadis la teritorion de la nuna Usono; tio daŭris ĝis la blankaj loĝantoj de la lando ribelis kontraŭ la trupoj de la Angla Krono kaj fondis la Union de Usono de Nordameriko la 4-an de julio 1776, laŭ traktato verkita de Thomas Jefferson. Ĝia unua ŝtatestro, George Washington, donis sian nomon al la ĉefurbo de la nova usona nacio. Post la "Civita Milito" (1861-1865), Abraham Lincoln, la venka "norda" prezidanto, estis murdita en loĝio, kie li ĉeestis spektaklon, mortigita per kuglo pafita en la kapon de tre proksima distanco fare de fanatika "sudulo" volanta venĝi sian aferon. La sama afero okazis en 1881 por prezidanto James Garfield, poste en 1901 por prezidanto William McKinley. Kaj al ĉi tiu listo ni devus aldoni multajn kazojn, kie similaj provoj malsukcesis.

La sekva kazo, pli proksima al ni, estas tiu de la familio Kennedy. Ĉi tiu katolika familio kondukis al la povo, por la unua fojo en la oficiale protestanta Usono, junan prezidenton, John, de katolika kredo, kaj al la posteno de juĝisto,

poste senatano, lian fraton Robert, alinomitan Bob. En ĉi tiu familio, du membroj estis murditaj, kaj multaj aliaj suferis diversajn tragediajn mortojn. La kazo de John aparte tuŝas la francojn ĉar li edziĝis kun francino nomita Jacqueline, kiu poste reedziniĝis al la greka miliardulo Onassis.

Ke katoliko elektita al la prezidanteco mortu trofrue kaj perforte ne devus surprizi nin, ĉar ĝi estas la maniero de Dio memorigi la tutan homaron, ke la katolika religio neniam havis ian ajn legitimecon en liaj okuloj, male al la diversaj formoj de la protestanta religio, kiujn li estigis organizante la laboron de la Reformacio inter 1170, per Petro Valdo, kaj 1517, per la atesto de la germana monaĥo kaj instruisto Martin Luther.

Meze de la multaj "hipokrituloj", kiujn li citis en Daniel 11:34, Dio trovis aŭtentajn elektitojn indajn je sia eterneco, sed lia dekreto de Daniel 8:14 ekvalidis en la printempa tago de 1843 por ŝanĝi la kriteriojn de sia juĝo. Kaj malmultaj homoj komprenis la grandegajn konsekvencojn, kiujn portas ĉi tiu ŝanĝo de kriterioj. Konsideru, ke nenio alia ekzistas hodiaŭ por malhelpi protestanton fidi je la heredaĵo de sia religio. Li estas sub malbenita statuso ekde la printempo de 1843, kaj li ignoras ĝin. Por li, la vivo estas nenio alia ol longa, trankvila rivero, en kiu li lasas sin esti lulata kaj kondukata, senlace ripetante, "unufoje savita, ĉiam savita".

Kia eraro kun tragikaj, kaj finfine fatalaj, sekvoj! La homo povas rakonti al si ĉiujn belajn rakontojn, kiujn li volas kaj amas, kiel la fablojn rakontitajn al infanoj, sed tiuj rakontoj devos cedi al la realo konstruita tagon post tago de la Kreinto Dio. Kion ili povos respondi, kiam li memorigos ilin pri la multaj signoj, kiuj konfirmis la spiritan falon de la protestantaj religioj?

La 13-an de novembro 1833, videbla en Usono, la loĝantaroj disaj tra la lando estis ĉeestintoj de tre stranga ĉiela fenomeno. Senĉesa fluo de brulantaj meteorŝtonoj falis en la ĉielon ĉirkaŭ la tero. Laŭ la bildo de ombrelo, ili sekvis vojon kaj glitis sur la randoj de la ombrelo, aperante ĉe ĝia norda pinto. Rigardi kelkajn falstelojn estas bela spektaklo dezirata somere de iuj admirantoj, sed tie, la longa spektaklo havis en si mem maltrankviligan efikon. Ĉar ĉi tiu pluvo de falsteloj estis senĉesa kaj tre ŝargita, kaj la stroboskopa efiko kreita sur la viroj, kiuj rigardis ĉi tiujn aferojn, ĝenis ilian fizikan kaj mensan ekvilibron. Krome, la fenomeno daŭris de noktomezo ĝis la kvina horo matene; tio estas, dum kvin longaj doloraj horoj.

Ke la nekredanto rigardas ĉi tiun fakton kiel unu el la ŝancoj, kiujn la vivo povas prezenti, ŝajnas logika kaj ne surpriza. Sed la usona loĝantaro de 1833 ne estas konata pro esti nekredantoj; male, estas la tempo de religia puritanismo en ĉi tiu lando jam produktante la amarecon de perforto kaj malpura gajno. Kaj sennombraj preĝoj daŭre leviĝas al la Dio konata kiel Jesuo Kristo. Mi povas diri hodiaŭ, kial la ĉiela mesaĝo efektivigita tiel forte de Dio ne estis komprenita de la samtempuloj de la fenomeno.

Tiu kristanismo jam estis tro markita de la heredita tradicia koncepto. Dek jarojn antaŭ ol ili estis tute malakceptitaj, la protestantoj de la lando jam ne kapablis doni sencon al iu ajn dia verko. Kaj poste, estas dua klarigo, eĉ pli pravigita ol la unua. Dio sendas la provon al la protestantoj jam mallumigitaj tial nekapablaj kompreni la signifon de liaj signoj, sed ĉefe, li destinas la klarigon de

tiuj esceptaj faktoj al siaj servistoj de Adventismo, kiujn li estigos por servi lin ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Kaj kio permesos al tiu Adventismo doni gravecon al tiu falo de la stelo de la 13-a de novembro 1833, jam profetita de Jesuo en Mateo 24:29: "*la steloj falos de la ĉielo*", estas la konsidero kaj la atento, kiujn ili donos al la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Kaj ĝuste tie en Apokalipso 8:13 ni trovas priskribon similan al la evento spertita en 1833: "*kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel figarbo ĵetas siajn nematurigitajn figojn, kiam ĝi estas skuata de forta vento.*"

Komence de la historio de Adventismo, neniu komprenis kio okazis. Spontanee, la elektitoj de Kristo reagis kiel elektitoj de Kristo kaj ĝojis pri lia alveno, anoncita sinsekve por la printempo de 1843 kaj poste por la 22-a de oktobro 1844. Ne pozitive, la du seniluziigitaj atendoj estis tiom kaŭzo de sufero kiom la antaŭaj ĝojoj. Estis ankoraŭ multe tro frue por ke ili komprenu la signifon, kiun Dio volis doni al iliaj du provoj. Tiam, inter siaj elektitoj el ambaŭ spertoj, Dio fiksas sian elekton sur la juna kaj delikata Ellen Harmon, kiu edziniĝos al Pastoro James White. Ŝi ricevis de Dio, en vizioj, simboloj kaj klaraj mesaĝoj, sennombrajn lumojn klare malkaŝantaj la juĝon de Dio pri la momento. En la verkoj "La Granda Konflikto" kaj "Fruaj Skribaĵoj", mi trovis en 1982-1983, tio estas, post mia baptito la 14-an de junio 1980, ĉiujn klarigojn, kiujn mi tiam povis demonstri per la profeta konstruo de Daniel kaj Apokalipso. En la "TDS", Ellen White admonas la infanojn de Dio studi kaj ekzameni zorgeme kaj profunde la profetaĵojn de Daniel kaj Apokalipso, eĉ anoncanta, ke la malkovro de iliaj instruoj estus la kaŭzo de granda spirita vekigo en la adventista eklezio.

Ellen White ne mensogis, ĉar la profetita reviviĝo efektive okazis; sed ve por ĉi tiu institucio kreita de Dio en Usono de amareco, la lumo nur lumigis mian menson, tiun de franco enamiĝinta al la vero, kaj tiun de la malmultaj fratoj kaj fratinoj, kiuj dividas mian kredon kaj miajn atestojn.

Mi jam atestis kiel, per vizio ricevita en 1975, Dio anoncis al mi sian vokon por profeta misio en la Adventista Eklezio, al kiu mi aliĝis nur en 1980. Mi do ne estis sola; mi sciis, ke Dio estis kun mi, por gvidi min kaj direkti miajn profetajn studojn. Tiel la "TDS" kaj la "Fruaj Skribaĵoj" respondis al ĉiuj miaj demandoj, kio pravas, ke iu ajn alia adventisto povus esti levinta ilin antaŭ mi. Mi jam diris, ke mi neniam estis baptita kiel protestanto, kaj ĉi tiu detalo gravas por kompreni mian perfektan adaptiĝon al misio, kiu konsistis ĝuste el klare malkaŝi la falon de la protestantaj religioj printempe de 1843. Por kondamni ĉi tiun situacion, Dio bezonis liberan serviston, rilate al ĉiuj religiaj formoj kaj organizoj, kaj jen kio mi estis kaj enkorpigis en 1975, la jaro kiam, en nokta vizio, li profetis mian vokon por profeta misio.

En "Fruaj Skribaĵoj", en vizio, anĝeloj ricevas ordonojn de Kristo ne plu zorgi pri adventistoj, kiuj forlasas la atendon de lia reveno. Ĉi tiu mesaĝo estas la bazo de mia kompreno pri la vera signifo de la adventistaj atendoj de 1843 kaj 1844. Mi rapide komprenis, ke ĉi tiuj ordonoj de Kristo havis la konsekvencon rompi lian spiritan rilaton kun ĉi tiu speco de falsaj kredantoj; esence protestantoj en ĉi tiuj du datoj. Subite, ĉio ekkomprenis; la dekreto de Daniel 8:14, eĉ ankoraŭ malĝuste tradukita kiel: "*2300 vespero-mateno kaj la sanktejo estos purigita*", profetis por 1844 doktrinan purigon de la eklezio de la elektitoj sanktigataj per la

Ŝabato, aŭ la sanktejo, kun la konsekvenco flankenmeti, aŭ malakcepti, tradician protestantismon observantan la romian dimanĉon truditan de Konstantino la 1-a la <sup>Granda</sup> ekde la 7-a de marto 321.

Kiel vi vidas, nenio komplika estas en la instruo profetita de Dio. Por kompreni, sufiĉas voli ĝin kaj voli ĝin arogante, kio postulas de la studento obstinan kaj persisteman karakteron, kaj mi aldonas, sciante la sekvojn por tiuj, al kiuj ĝi mankis inter miaj kunservistoj, paciencon ĝis la provo, koncerne la tempon de atendado, kaj koncerne la normojn de la evoluaj klarigoj donitaj al la profetaĵo.

Ĉu vi povas kompreni, ke la homo venas en la vivon nur por ricevi la ŝancon esti elektita de Dio kaj fariĝi unu el liaj eternaj elektitoj, se li estas trovita inda. Kio estas la valoro de la resto? Ĉu ĉi tiu resto de ekzisto ne estas ĉefe la kaŭzo de sufero, seniluziiĝoj, perfidoj, kiuj rabas de ĝi ĝian valoron ĝis la punkto, ke la plej malfortaj kaj eĉ la plej fortaj decidus libervole fini siajn vivojn?

Kaj kie sur la tero ni trovas ĉi tiujn nedezirindajn **amarajn fruktojn** ? En **usona grundo** , kaj vi scias same bone kiel mi nun kial. Ekde la printempo de 1843, Dio transdonis al ili la mesaĝon cititan en Apokalipso 3:1 ĝis 6:

*“ Al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu: Jen diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn, ke vi ŝajnas vivanta, kaj estas malviva. ”*

*“ Estu vigla, kaj firmigu la restaĵojn, kiuj preskaŭ mortas; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio. ”*

*“ Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis, kaj tenu firme kaj pentu. Se vi ne viglos, mi venos kiel ŝtelisto, kaj vi ne scios, en kiu horo mi venos al vi. ”*

*“ Tamen vi havas en Sardeso kelkajn virojn, kiuj ne malpurigis siajn vestojn; ili iros kun mi en blankaj vestoj, ĉar ili estas indaj. ”*

*“ La venkanto estos vestita per blankaj vestoj; kaj mi ne forstrekos lian nomon el la libro de vivo, sed mi konfesos lian nomon antaŭ mia Patro kaj antaŭ liaj anĝeloj. ”*

*“ Kiu havas orelon, tiu aŭdu, kion la Spirito diras al la eklezioj. ”*

Ĉi tiuj "6" versoj nekontesteble pravas, ke ĉi tiu mesaĝo priskribas la observadon de Jesuo Kristo en la tempo de provo de fido, en kiu li trovas la falintojn, kiujn li konsideras " *neperfektaj* " kaj spirite " *mortintaj* ". Kaj male, li notas la ĉeeston de homoj indaj je lia elekto, kiuj estas la venkintoj de la provo; en la realeco de la faktoj, la duobla provo de adventista fido plenumita printempe de 1843 kaj la 22-an de oktobro 1844. Se la elektitoj " **ne malpurigis sin kun virinoj** ", tio signifas, male, ke la falintoj, ili faris tion. Sed Jesuo Kristo uzas la vorton " **virino** " en la simbola biblia senco de sia " *Eklezio* ", kiun li inspiras en la apostolo Paŭlo en Efesanoj 5:23: " *ĉar la edzo estas la kapo de la edzino* , kiel Kristo estas la kapo de **la eklezio** , kiu estas lia korpo, de kiu li estas la Savanto ."

Ĉi tiu nereкта mesaĝo adresita de Jesuo al falintaj protestantoj estas akuzo kontraŭ la heredaĵo de la unua-taga ripozo heredita de la "eklezio" aŭ la romkatolika " **virino** "? *Ĉi tiu heredaĵo estas la kaŭzo de " malpuriĝo "* de romkatolika origino, kiun Dio definitive malakceptas ekde la printempo de 1843. La elekto de ĉi tiu dato estas strikte de Dio, kaj li donas al la du datoj 1843 kaj 1844 tian gravecon, ke ili pravigas la dividon en du partojn de la tri ĉefaj temoj, la " **leteroj, sigeloj kaj trumpetoj** " prezentitaj en la verko Apokalipso, kies nomo



ĝuste signifas Revelacio. La datoj 1843 kaj 1844 estas la ŝlosiloj al ĉi tiu dia Revelacio. Ili markas la tempon, kiam la pacienco de Dio, por la romkatolika heredaĵo de Protestantismo, finiĝis. Kaj ĉi tiu mesaĝo, nek ricevita nek komprenita de la oficiala Adventista Eklezio, siavice meritis esti "**elvomita**" de Jesuo Kristo ekde la jaro 1993 aŭ 1994, laŭ la dato ligita al Daniel 8:14. Kaj pri ĉi tiu temo, mi insistas doni gravecon al ĉi tiuj du datoj; la unua 1843, markante la komencon de la testo, do la dato kiam tute nekredantaj protestantoj restis indiferentaj aŭ kontraŭaj al la mesaĝoj lanĉitaj de William Miller, kaj la dua, 1844, markante la finon de la dua testo de fido trudita de Dio al la kristanoj de tiu tempo. Estas tiam, ke la nombroj parolas, ĉar el entute 50 000 por la unua atendado, poste 30 000 partoprenantoj en la dua adventista atendado, inspirita de Jesuo Kristo, Ellen White raportis, ke la nombro de venkintoj indaj je dia elekto estis "50 animoj". 50 por 50 000 partoprenantoj, tio estas, 49 950 kristanoj juĝitaj "tro malpezaj" de Dio en Kristo. Kaj la falo de la steloj de 1833 tiam alprenas sian plenan signifon, ĉar aldone al la 50 000 malakceptitaj partoprenantoj, ni devas aldoni la 17 milionojn da usonaj animoj de tiu tempo, kiuj montris sin indiferentaj aŭ malamikaj al la profetaj anoncoj de William Miller. Kiu povus esti kalkulinta la nombron da steloj falintaj de la ĉielo en tiu nokto de 1833, malkaŝus la precizan nombron da malakceptitaj protestantoj la 22-an de oktobro 1844. Ĉar tio, kio estas kaŝita de homo, ne estas kaŝita de Dio.

Tiel, Dio juĝas, **ke** Protestantismo igis Amerikon kreski kaj disvolviĝi. Ĝi ankoraŭ havis nur malgrandan lokon dum la Unua Mondmilito. Sed baldaŭ poste, la Dua Mondmilito propulsis ĝin al la kapo de la okcidenta tendaro. La giganto eliris el la tero kiel **giganta** venena fungo, kiel la du "atomaj fungoj", kiuj donis al ĝi ĝian venkon en 1945, kaj ĝia regado super ĉiuj loĝantoj de la tero konfirmas, ke ĝi servas la diablon, Satanon kaj liajn anĝelajn demonojn, ĉar li proponis al Jesuo ĉi tiun regadon, se li konsentus servi lin laŭ Mateo 4:8 kaj 9: "*Tiam la diablo kondukis lin sur tre altan monton, kaj montris al li ĉiujn regnojn de la mondo kaj ilian gloron, kaj diris al li: Ĉion ĉi mi donos al vi, se vi faliĝos vin kaj adoros min.*" La diablo ne proponis al protestantoj ĉi tiun interkonsenton, sed la atingita rezulto estas tio, kion la diablo volis de Jesuo. Protestantismo estis fine tute transdonita al li de Dio en Kristo mem la 22-an de oktobro 1844.

Malakceptante la juĝon de Dio pri Protestantismo, la institucia Adventismo kondamnis sin mem partopreni en ĝia sorto. En sia libro "Fruaj Skriboj", en sia unua vizio ricevita de Dio, la destino de la adventista laboro estis prezentita kaj profetita.

La reviviĝo atingita per la adventistaj anoncoj de William Miller estis simbolita kiel "la noktomeza krio", priskribita kiel "malgranda lumo" metita ĉe la komenco de kruta kaj mallarĝa vojo laŭ kiu adventistoj antaŭeniris al la sankta, ĉiela urbo de Dio. Tio estis por respondi al momento de senkuraĝiĝo kaj depresio, ĉar iuj, mi citas, "trovis la tempon tre longa". Se tempo estas la kaŭzo de la malkomforto, mesaĝo pri tempo estas taŭga kuracilo. Kaj jen la ligo, kiu ligas ĉi tiun momenton de vizio al mia anonco pri la reveno de Jesuo Kristo, kiun mi datis la 22-an de oktobro 1994. Ellen White priskribas la respondon donitan de Jesuo Kristo kiel "grandan lumon", kiu disvastiĝis inter adventistoj. Veraj adventistoj respondis per kriado de Haleluja. Sed iuj, ŝi diris, "senhonte malakceptis ĉi tiun

lumon, dirante, ke ne Dio gvidis ilin". "Ili perdis el vido kaj la celon kaj Jesuon." Ŝi poste specifas: "ili falis de la vojo en la malbonan mondon, kiu estis sub ni. Kaj ili ne plu estis viditaj." Kiel Jesuo en sia tempo, mi povus esti dirinta la 22-an de oktobro 1994: " *Hodiaŭ ĉi tiu Skribo, kiun vi ĵus aŭdis, plenumiĝis* ." La du malakceptoj portas la samajn konsekvencojn: forlaso al la diablo fare de Dio. Kaj en ŝia unua vizio, la "malbona mondo" aligita de la nekredantaj apostataj Adventistoj koncernas la Protestantan Federacion, al kiu ili fakte oficiale aliĝis komence de 1995, kaj tio post la 22-a de oktobro 1991, la tago, kiam ili decidis engaĝiĝi en intertraktadojn kaj kontaktojn kun ĉi tiu Protestanta Federacio forlasita de Dio ekde la sama datrevena dato de la 22-a de oktobro 1844.

La detalo, "kelkaj el ili malakceptis ĉi tiun lumon, dirante, ke ne Dio gvidis ilin," meritas plian klarigon. En realeco, ĉi tiuj adventistoj neniam dubis, ke ili estis gvidataj de Dio, kaj ili ankoraŭ erare kredas, ke ili estas. La vizio prezentas la sekvon de la malakcepto de la lumo, nome ilian forlason al la diablo fare de Jesuo Kristo, kiu ligas sin al sia malakceptita "granda lumo." Iun tagon, Jesuo deklaris al Ellen White, kiu sentis sin malakceptita de adventistoj: "Ne vin ili malakceptas, sed min." La surscenigo de la mesaĝo de la unua vizio donita al Ellen White estas konstruita sur la logiko de ĉi tiu sama penso, de ĉi tiu sama dia juĝo de nia Dio kaj Sinjoro Jesuo Kristo. En la sama deziro malkaŝi la sekvojn kaŭzitajn de faroj kaj ne la verajn vortojn parolitajn de la apostataj adventistoj, en sia letero adresita al "Laodicea," Jesuo diris al ŝi: " *Ĉar vi diras, ke vi bezonas nenion* ." Ŝi neniam diris ĝin per vortoj, sed diris ĝin kaj plenumis ĝin per agoj, oficiale forigante min de la registro en decembro 1991.

Vidata el Eŭropo kaj aliaj mondopartoj, Usono estas revo, oni parolas pri la "amerika revo" aŭ la ebleco facile kaj rapide fari fortunon tie, kaj estas certe, ke por decidemaj kaj malhonestaj mensoj kiel la sicilia mafio, latinamerikaj drogkontrabandistoj kaj aliaj, oni povas akiri usonan riĉecon kaj abundon. Sed por aliaj, multe pli multnombraj, la dezirata "revo" fariĝas vera "koŝmaro", ĉar la nuna danĝero estas granda. Usono estas la lando, kie ni rimarkas la plej multajn murdojn kaj abomenajn atencojn pro la troa uzo de drogoj kaj ĉiaj formoj de helpaĵoj kiel alkoholo, sub la nomoj de Viskio aŭ Ĝino. La konstitucia rajto al armiloj kaj la granda libereco agnoskita por ĉiu estas la kaŭzo de senkompara disvolviĝo de malbono. Dek jarojn malfrue, usonaj malbonoj aperis en Eŭropo, sed ekde la interreto kaj ĝiaj sociaj retoj kaj la cifereca poŝtelefono, ĉi tiu malbono estas transportata en reala tempo de unu lando al alia. Kaj la riĉuloj, kiuj sukcesis, ŝajnas ne vidi la staton de sia lando, ni funebras momente, ni estas malĝojigitaj pro la morto de viktimo de perforto, ni organizas manifestaciojn de subteno por la familioj de la viktimoj, sed la malbono kaj ĝia malboneco ne plu povas esti haltigitaj, nek en Usono, nek en Eŭropo, kaj precipe en Francio, kie ni trovas la tutan liberecon de Usono, sen la firma subprema respondo de la policaj fortoj de ilia nacia sekureco.

**usona** tero , perforto estas vivokupo skribita en sia nomo mem, perforto kiu portas la frukton de **amareco** . La alveno de eŭropaj blankuloj rezultigis la preskaŭan eliminon de la indiĝena indiano, kies kuproruĝa haŭto gajnis al li la kromnomon "la ruĝhindo" fare de la blankuloj, aŭ malĝuste, pro la konfuzo de Kristoforo Kolumbo kun Barato, "la indiano". Dum mi skribas ĉi tiun ateston, mi

estas devigita die pravigi la preskaŭan ekstermadon de ĉi tiuj loĝantaroj, kiuj praktikis homajn oferojn. La malmultaj pluvivantoj ankoraŭ praktikas la idolkulton de siaj patroj kun forta volo defendi siajn idolkultajn kultojn. Por Dio, ĉi tiuj homoj estas do paganoj, kiujn oni konvertu aŭ detruu. Mi prezentas ĉi tie dian juĝon, kiu estas diametre kontraŭa al la juĝo de la humanistoj de nia tempo. Ĉar ĉi tiu detruo de la hindaj triboj estas de la sama tipo kiel la detruo de la loĝantaroj de Kanaano, kies " *maljusteco atingis sian pinton* ", por esti anstataŭigita de karna Izraelo.

Tiel, Dio donis al Protestantismo ekde ĝia alveno en Ameriko, kaj al Adventismo ekde 1843, la bildon de sia spirita Izrael. Sed ve, konstruita sur la ĝeneva modelo de Johano Kalvino, ĉi tiu falsa kristanismo rapide montros diablan severecon. Ĝia perforto disvastiĝos tra la lando iom post iom konkerita. La leĝo de la Fora Okcidento estas senkompata kaj estas la eksterleĝuloj, kiuj trudas sian leĝon de "teroro" per revolvero kaj fusilo. Vakeroj mortigas indianojn, ŝerifoj kaptas banditojn, kaj publikaĵoj dividas la farojn plenumitajn de ĉi tiuj novaj herooj tra Ameriko kaj eĉ en Eŭropo.

En la 1960-aj jaroj, la junularo estis en tumulto. Ĉi tiuj filmtitoloj el la tempo atestas pri la etoso disvastiĝanta tra la mondo, el ĉi tiuj Usono: "Semoj de Perforto, La Kolerego de Vivado". La nova adoleskanto estas perforta, motorizita, kaj batalas kontraŭ kontraŭstaraj bandoj; la tranĉilo, la razilo, la bicikla ĉeno, estas la armiloj de tiuj, kiuj nomas sin "la nigraj jakoj". La kontraŭulo estas la grupo de nigruloj, puertorikanoj, la unuaj hispanidoj, kiuj ekloĝis en Usono. Kaj strange, hodiaŭ, en la usonaj prezidantaj elektoj, iu ĵus kuraĝis diri, ke la insulo Porto-Riko portas "rubon". La fino de la Usono, kiu komenciĝas, do similas al ĝiaj komencoj en la 1960-aj jaroj. Ĉi tiu moderna "Babelo" konstante produktas sian saman frukton de malamo kaj neeltenebla kunvivado.

En la 1960-aj jaroj, junaj eŭropanoj aŭskultis la radion kaj vivis laŭ usona tempo, kaj post la elsendo de la supre menciitaj filmoj, la modelo de usona perforto estis reproduktita en Eŭropo fare de idolkulta kaj ribelema junularo. Nigraj ledaj jakoj estis la uniformo portata de junaj brutuloj el la malaltaj klasoj kaj kelkaj filoj de riĉuloj delogitaj de ilia vivstilo.

Kiam oni konas la juĝon de Dio pri la katolikaj kaj protestantaj religioj, la fruktoj portitaj de la lando ŝajnas tute logika. La frukto estas malbona ĉar la tuta arbo estas malbona. La kompromisoj faritaj inter ĉi tiuj du religioj montras totalan neglekton de la historiaj dokumentoj. La suferado eltenita de la martiroj de la kredo dum la tempo de la Reformacio, tamen, instruis al homoj kiom diabla estas la Eklezio de Romo. Ĝi estis tia de sia komenco, estis ankoraŭ tia dum sia regado, kaj restas tia hodiaŭ, eĉ se ĝi jam ne persekutas... pro manko de potenca subteno por fari tion. Ĉar la malbenita arbo restas malbenita de komenco ĝis fino. Kaj la eŭropa homaro konis kristanismon nur en ĝia katolika aspekto ekde la komenco de la romia malbeno, en 313. Kaj nur fine de la 5-a jarcento Francio fariĝis romkatolika post la konvertiĝo de sia unua reĝo, Klovizo la 1-a. Inter ĉi tiu frua periodo kaj nia nuna tempo, Dio efektivigis la laboron de la Reformacio en la 16-a jarcento, kiu estis ignorita de la plimulto de katolikoj kaj tre malbone analizita de protestantaj kristanoj. Ili ŝajnas kontentaj, konvinkitaj, ke la laboro plenumita en la 16-a jarcento definitive repacigis ilin kun Dio en Jesuo Kristo. Dum katolikoj blinde fidis siajn pastrojn kaj sian tiaman papon,

protestantoj ĝuas liberan aliron al la Sankta Biblio, kies gravecon ili bone konscias. Kaj malgraŭ tiuj ekstreme favoraj kondiĉoj, ili prenas el la Biblio nur la Evangelion alportitan de Jesuo Kristo.

En Usono, la Biblio estas reĝo kaj honorata eĉ de la prezidanto, kiu komencas sian prezidantecon per ĵurado de oficĵuro kun la mano sur fermita Biblio, kaj ne nur en ĉi tiu okazo. Ĉar en Usono, ekde Kalvino, religio estis transdonita al novnaskitaj infanoj per abomeninda kaj skandala baptado. Ĉi tio konfirmas, ke, fermita, aŭ malfermita kaj legita, la religia instruado proponita de Dio estas malestimata kaj ignorata. Ankaŭ, en tia spirita stato, en ĉi tiu lando, ĉiu aserto prezentita kiel religio estas rajtigita, legitimita kaj pravigita. Jen kiel ni trovas en Usono ĉi tiun abomenindan "Eklezion de Scientologio" kreitan de krimulo, ĉar la celo estas vendi je alta prezo sciencajn metodojn rekomenditajn de la fondinto de la verko, Ron Hubbard. La usona aktoro Tom Cruise estas aktiva membro de ĉi tiu diableco. Kaj por rekoni, en ĉi tiu sekto, naturon de religio dum la kreinto Dio forestas kaj estas ekskludita en la tuta ĝeneraligita instruado, necesas, ke la loĝantoj kaj gvidantoj de ĉi tiu lando fariĝis kolektive blindaj kaj surdaj.

La "*filoj de Dio*", al kiuj mi parolas, povas facile kompreni la ŝanĝojn en homa konduto laŭlonge de la tempo. Dum pactempo, la loĝantaroj miksiĝas kaj alprenas kosmopolitan aspekton. Jam en Usono, la mikso de blankuloj kaj nigruloj estis neeltenebla, kaj la rasisma grupo Ku-Kluks-Klano montris tion per mortigado de nigruloj kaj portado de brulantaj krucoj. Perforto estas en la naturo de usonanoj, kaj la "Civita Milito" kaŭzita de malkonsento pri sklaveco provizis sangan pruvon pri tio. Tial estas en paco kaj libereco, ke homoj konstruas la situacion, kiun Dio povas ekspluati en la horo de puno. Ĉian ŝanĝon organizas Li, kaj laŭ Apokalipso 7:2-3 kaj 9:13, tragedio trafas homojn kiam Dio liberigas la malbonajn anĝelojn; tio estas, la spiritojn de demonoj tenataj de Dio kaj liaj bonaj anĝeloj, en tempoj de paco. Dio malkaŝas al ni, ke la diablo kaj liaj anĝeloj ĉiam estis retenitaj kaj iliaj agoj estis limigitaj. Ili neniam estis plene liberigitaj kaj estis liberigitaj nur ĉe la fino de nia epoko. Liberigo estos kompleta tuj kiam la "**sesa trumpeto**" plenumiĝos. La homaro neniam konis tian situacion, kaj la rajtigo de Dio donita al demonoj detrui laŭvole ekigos malamplenan monstraĵon neniam egalitan.

Se estas vere, ke la adventista verko estis kreita de Dio sur la grundo de Usono, estas same vere, ke li forlasis ĉi tiun oficiale protestantan landon de kiam la apostataj adventistoj oficiale aliĝis al la monda protestantismo. Estas konsiderante ĉi tiun alproksimiĝantan apostazon, ke Dio turnis sin al Francio por elekti fidelan serviston, kapablan porti la grandegan "lumon", kiu devis lumigi liajn profetaĵojn de la Sankta Biblio ĝis la fino, markita de la glora apero de Jesuo Kristo, kaj fiksita de li, por la printempo de 2030. Se Daniel kaj Apokalipso malkaŝas la juĝon de Dio pri la homa historio vivita inter -605 kaj la printempo de 2030, la rakonto de Genezo ankaŭ profetas multon. "**Amara Ameriko**" de protestanta origino englutis la apostatan adventismon destinitan dividi ĝian heredaĵon **de amareco**.

Usono naskis la unuan liberan demokratian reĝimon. Kaj ĉi tiu modelo de demokratio nun finiĝis. Efektive, ekde la elekto de Joe Biden, la regado de

demokratio estas defiita. Balotfraŭdo estis rimarkita, kaj pro ĉi tiu observado, kandidato Trump asertis esti viktimo de fraŭduloj kaj asertis, ke lia prezidanteco estis ŝtelita de li. Kaj ne nur en Usono la rezulto de la balotvoĉdono estas kontestata. En Kartvelio ĉi-semajne, la por-okcidenta tendaro denuncas fraŭdan venkon por la por-rusa tendaro. Antaŭ ĉi tiu kazo, la rezulto de la francaj leĝdonaj elektoj donis kompatindan rezulton: tri minoritataj grupoj, alivorte, neregebla situacio. La tempo de demokratioj finiĝas; demokratio malaperos en la venonta nuklea milito, kune kun la nacioj, kiuj uzas ĝin kaj postulas ĝin kiel sian propran.

Post kiam la Respublikana Prezidanto George Bush Jr. vidis sian grandan urbon, Novjorkon, trafita de Al-Kaida terorismo, la prezidanteco de Obama donis al la Demokrata tendaro duoblan venkon per venkado en la elekto kaj metado de nigra viro en la usonan prezidantecon. Post la du oficperiodoj de Obama, ĉi tiu sukceso, defiita de la venko de la Respublikana Donald Trump en la sekva elekto, forte kolerigis ĉi tiun Demokratan tendaron. Kaj por lanĉi la militon en Ukrainio, kiu devis impliki Eŭropon kaj igi ĝin malamiko de la rusoj, Dio elektigis la konvinkitan katolikan kaj maljunan Demokraton Joe Biden.

Marde, la 5-an de novembro, Dio reenpostenigos Donald Trump kiel prezidanton, kies principo "Ameriko Unue" permesos al Rusio invadi Eŭropon kiam tutmonda islamismo kolizios kun ĝi, kiel profetas Daniel 11:40. Kaj laŭ tiu ĉi profetaĵo, la ĉefa celo de Dio estas Romo, la sidejo de la papeco, kiu estas la origino de la du "Traktatoj de Romo" por la konstruado de EU.

La plano de Dio fariĝas klara kaj evidenta kiam ni komparas la prezidantecojn de Francio kaj Usono. En Francio, Dio trudis la junan, ambician, fieran kaj cinikan prezidanton Emmanuel Macron por du oficperiodoj. Francio ne rajtas devii de la vojo kondukanta al ĝia detruo. En Usono, prezidanto Trump, malamata en Eŭropo, estis provizore forigita de la povo, nur por permesi al sia posteulo, la demokrato Joe Biden, subteni Ukrainion kaj treni Eŭropon en sian militon kontraŭ Rusio. Eŭropo tiam estas plene implikita per subteno al progresinta okcidenta milita ekipaĵo, kiu mortigas grandan nombron da rusaj soldatoj. Kun Eŭropo nun eksponita al rusa venĝo, la oficperiodo de Joe Biden finiĝas, kaj prezidanto Trump povas reveni al la povo por igi okcidentajn eŭropanojn pagi la prezon pro sia malamikeco rifuzante interveni nome de ili. La vojo al Eŭropo tiam estas malfermita por Rusio, ĉar estas Dio, kiu transdonas ĝin al li por ĝia detruo. La ŝanco lanĉi sian atakon estos donita al li kiam armitaj islamaj grupoj atakos EU-n. Ĉi tiu agreso fare de Islamo estas la **sola malagrable surprizo, kiu** renversos la situacion por Eŭropo. Ĉar en la novaĵoj, en 2024, neniu, krom Dio kaj tiuj, kiuj dividas liajn revelaciojn, imagas, ke Eŭropo estos atakata en la Sudo de Islamo kaj en la Nordo de orientaj landoj. Tio ne estis la kazo en 1982, kiam la libro "Nostradamus, Historiisto kaj Profeto" estis publikigita en Francio, prezentante la verkojn de S-ro Jean Charles de Fontbrune. Jen kiel Dio montras la gravecon de siaj profetaĵoj, kies scio faras la diferencon inter tiuj, kiuj servas lin, kaj tiuj, kiuj ne servas lin.

Ni kutimiĝis pensi malantaŭen. Kaj ni ne donas sufiĉe da graveco al la "ĉiopovo" de Dio. Kaj ni do devas kompreni, kion implicas la fakto, ke Dio nomas sin la "Ĉiopova". La bonaj aŭ malbonaj fruktoj portataj de Liaj kreitaĵoj estas kreitaj kaj organizitaj de Li. La vera libereco donita al Liaj kreitaĵoj koncernas nur



la liberan elekton aprobi aŭ malakcepti diajn valorojn. Post kiam ĉi tiu elekto estas farita, estas la Spirito de la Ĉiopova Dio, kiu organizas la vivojn de Siaj kreitaĵoj, kia ajn ĉi tiu elekto estas, bona aŭ malbona. La diablo, Satano, kaj liaj demonoj, ankaŭ faras, kiel la elektitoj de Kristo, " *la farojn, kiujn Dio pretigis por ili anticipe* ", escepte ke tiuj de la ribeluloj estas malbonaj kaj detruaj faroj. Kun la tempo, en la kristana homa penso establiĝis, ke la homaro trovas sin ĵetita inter du diaĵoj. Neniu povus esti pli malproksima de la vero, ĉar la diablo estas nur la gvidanto de la ribelemaj anĝeloj, kiuj ĉiuj estis kreitaj de la sola Dio.

Dio, la "Ĉiopova", organizas la homan vivon laŭ la modeloj de la lecionoj instruitaj en la Sankta Biblio. Tamen, du prioritataj lecionoj klare elstaras: la genocido de la diluvo, kaj la ribelma sperto de "Babelo". Ĉi tiuj du lecionoj, okazantaj unu post la alia, atestas la fakton, ke la homaro estas nerepareble ribelma kontraŭ la aŭtoritato de Dio, same kiel kontraŭ lia amo, kion la sendanka ribelanto konsideras signo de malforteco.

La remalkovro de la nordamerika kontinento prenas la bildon de lando, kiu eliras el la akvo kiel ĉe la komenco de la kreado, kaj Dio tie reproduktas la unuecigan konduton de la "Babelo" de "Reĝo Nimrod". En 1843 kaj 1844, la Spirito metas la loĝantaron de ĉi tiu lando, kiu tiam havis 26 federaciajn ŝtatojn, al la provo de la adventista kredo. La manifestacio estas katastrofa, kaj la tuta lando pasas sub statuson de totala dia malbeno. La interna milito nomata la Usona Enlanda Milito atestas, ekde 1861, pri ĉi tiu dia malbeno. La lando estante sanga, la malbeno estis plue konfirmita per spiritistaj agadoj; Spiritismo rilatas al " *la kultado de anĝeloj* ", kontraŭ kiu la Sankta Biblio avertas kristanojn en Koloseanoj 2:18-19: " *Neniu trompu vin pri la premio de via vivo per ŝajno de humileco kaj kultado de anĝeloj, dum li estas kutima al vidado kaj ŝveliĝas per vanta aroganteco per sia karna menso, sen alkroĉiĝi al la Kapo, el kiu la tuta korpo, kunligita per artikoj kaj ligiloj, kreskas kun Dio.* "

Rezulte de ĉi tiuj homaj rilatoj kun demonaj anĝeloj, en Usono aperis falsa ŝajno de alloga kristanismo. Demonoj estas elpelataj (kiuj elpelas sin mem) per alvokado de la nomo de Jesuo Kristo kun granda bruo kaj grandiozaj gestoj. Falsaj konvertiĝoj de homoj, kiuj forlasas sian antaŭan malbonan vivon, estas altigitaj. Libro titolita "La Kruco kaj la Ponardo" potence atestas pri ĉi tiu tipo de konvertiĝo, kiu estas nekontestebla laŭ la aspekto de la aferoj. Sed ĉi tiu tipo de konvertiĝo ne konformas al la amo al la vero, kiun Dio postulis de siaj elektitoj ekde 1843 kaj 1844, laŭ lia dekreto citita en Daniel 8:14. La trompo tamen estas tre efika. Homamasoj servas la diablon, kredante, ke ili servas Dion. Tial do en Usono ni trovas, ekde 1844, la homamasojn delogitajn de la falsaj kristoj kaj falsaj profetoj nomitaj en Mateo 24:3-4 kaj 24: " *Jesuo respondis al ili: Gardu vin, ke neniu vin trompu. Ĉar multaj venos en mia nomo, dirante: Mi estas la Kristo; kaj ili trompos multajn. ... Ĉar falsaj kristoj kaj falsaj profetoj leviĝos, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, por trompi, se eble, eĉ la elektitojn.* "

Hodiaŭ, ĉefe en Usono, tiuj falsaj kristanaj profetoj agas kaj estas iluminataj de bibliaj diaj profetaĵoj, la elektitoj verŝajne ne estos delogitaj de tiuj falsaj profetoj kaj falsaj Kristoj. Sed la afrika lando ludas sian rolon en tiu mistifiko, ĉar bruaj kaj bruaj guruoj aperas inter la nigraj loĝantaroj, kiel en Usono.

Bedaŭrinde, Francio volis kopii la usonan modelon. Tio pro tre malsamaj kialoj. La lukto de la unuaj blankaj usonanoj ne estis klasbatalo, kiel okazis kun la Franca Revolucio. Ĉi tiu Revolucio ekmoviĝis nur pro la malsato de la popolo. Ludoviko la 14-a kaj Ludoviko la 15-a ruinigis Francion, la unua per siaj militoj, la dua per sia diboĉa vivstilo. Kaj Ludoviko la 16-a, devigita heredi la tronon, ne estis politikisto. Li tial ne komprenis la sekvojn de heredado de la monarkio sur ruinigita Francio, submetita al katastrofa situacio. Tamen, ĝuste en ĉi tiu financa ruino ni devas meti la disvolviĝon de la "tabeloj de la rajtoj de homo kaj civitano". Kiu postulas rajtojn? La malsatantaj malriĉuloj. Kiuj estas la koncernaj viroj kaj civitanoj? La francoj kaj nur ili, ĉar en tiu momento de la historio, la Revolucio koncernis nur Francion. Nur multe pli poste ĉi tiu aŭtentika "klasbatalo", kies sola celo estis la forigo de la privilegioj donitaj al riĉaj aristokratoj, estis reinterpretita kiel io, kio devus esti trudita al la tuta tero. Ĉar Francio fariĝis koloniisma kaj tial falis en la kaptilon de mult-etna kaj religia akcepto, kiu hodiaŭ, pro siaj eksceso, atingis siajn limojn kaj jam ne estas tolerata de la originaj loĝantaroj, en Francio, kiel en Usono. Donante al francaj homaj rajtoj universalan amplekson, respublikanaj pensuloj faris Francion kaj Usonon landoj, kien enmigras la tuta socia mizero de la mondo kaj laŭnombre, siaj plej imponaj malamikoj: islamaj ekstremistoj, kiel Niĝero, asociitaj kun blankuloj por konduki nigrulojn en sklavecon.

#### M94 - La Granda Regado de Mamono

Ĉi tiu nova mesaĝo estas rekte ligita al la antaŭa. Sed, ĉi tie ni devas identigi la veran kulpulon, kiu estas ĉe la origino de ĉi tiu adorado de Mamono, kiu estas la kulto de mono kaj kiu ne estas vere nova, ĉar en la Sankta Biblio, Jesuo Kristo citas ĉi tiun nomon en Mateo 6:24: " *Neniu povas servi du sinjorojn. Ĉar aŭ li **malamos** unu kaj **amos** la alian; aŭ li **aliĝos** al unu kaj **malestimos** la alian. Vi ne povas servi Dion kaj Mamonon.* "

En ĉi tiu verso, Jesuo malkaŝas per kvar malsamaj verboj la sekvojn de libera homa elekto, por li kaj por Dio: " **malamos, amos, alkroĉiĝos al, malestimos** ." Tiel, la homa elekto por unu el la du tendaroj, dia aŭ diabla, havas la neeviteblan sekvon montri malamon aŭ malestimon por la elpelita ento. Kaj kiam homo adoras kaj honoras la dion de riĉeco kaj mono, la kreinto kaj elaĉetanta Dio estas tiu, kiu estas elpelita kaj malestimata. Tiuj, kiuj agas tiel, devas porti la sekvojn: la malbenon kaj diajn punojn.

Se estas vere, ke la kreado de Usono celis meti ĉiujn loĝantojn de la tero en sklavecon al financaj reĝimoj, tiu principo devas esti atribuita al la konkerspirito, kiun la malkovro de la suda kaj nordamerika kontinento vekis en la Eŭropo de la okcidentaj monarkioj, tio estas, inter la " **dek kornoj** " celitaj de Dio ekde Daniel 7:7.

La divido de la sudamerika kontinento inter Hispanio kaj Portugalio estis solvita per decido de la tiama papo, la abomeninda Aleksandro la 6-a, naskita

Borgia. Ĉi tiuj du landoj estante fidelaj servistoj de la romkatolikismo, submetiĝo al la decido de ilia supera gvidanto favoris la solvon de la problemo. Poste, estis anglikana Anglio, liberigita de papa despotismo fare de sia reĝo Henriko la 8-a, kiu invadis la teron de la nordamerika kontinento. Tio okazis ĉar Dio detruis en potenca ŝtormo la "nevenkeblan flotegon" de Hispanio, kiu prepariĝis invadi Anglion. Hispanio, tiel malfortigita, devis forlasi siajn militajn planojn kaj retiriĝi hejmen, klopodante protekti siajn galionojn kaj ilian kargon da oro trovita en ilia vasta kaj riĉa sudamerika kolonio. Ĉar anglaj, francaj kaj nederlandaj pirataroj, same kiel sendependaj piratoj, celis ekposedi la altvaloran transportitan rabajon. Amerika oro kaj arĝento estas tiel la bazo por la intensigo de okcidenta avideco, kaj la homa socio estas tute transformita de ĝi. Tial pro sia grandega natura kaj minerala riĉeco Ameriko meritas sian nomon, kiu faras ĝin fonto de amareco. Kiu ajn posedas ilin povas domini la mondon.

Kaj tiel komenciĝis la vetkuro inter Francio kaj Anglio, kiu prenis Kanadon kaj ekspansiĝis en la teritorion de la estonta Usono. Sed ĉirkaŭ 1776, kun la subteno de armiloj donacitaj de la Reĝo de Francio, Ludoviko la 16-a, usonaj sendependecaj separatistoj venkis la anglojn. Usono naskiĝis tre dankema al la Markizo de La Fayette, kiu organizis ĉi tiun francan subtenon. En kontinua konflikto kun la angloj, Ludoviko la 16-a subtenis multekostajn militojn, kiuj finfine ruinigis Francion kaj ĝian popolon. Ĉar "apetito venas kun manĝado", anglo-franca koloniismo turnis sin al aliaj kontinentoj de la mondo, Azio, Arabio kaj Afriko. Pri kio la novaj setlantoj ne sciis, estis ke, longtempe, koloniigo portis amarajn fruktojn kaj la damaĝon de amasoj da militveteranoj kaj civiluloj mortigitaj ambaŭflanke.

La malkovro de la amerikaj kontinentoj tial lasis sian spuron sur la tuta homaro intensigante la okcidentan koloniisman spiriton. Ĉi tiu soifo por ĉiam pli da riĉeco, ĉe iuj, igis la vivon ĉiam pli malfacila por loĝantaroj, ofte tre malriĉaj. Ĝis ĉi tiu punkto en la 16-a jarcento, homoj dividis malriĉecon pli-malpli egale. La plimulto de la homoj vivis en la kamparo per laborado de la tero aŭ bredado de bestoj. Interŝanĝoj estis superregaj inter ĉi tiuj homoj senigitaj je mono kaj alia riĉeco. Kaj ĉi tiu principo de interŝanĝo ne riĉigis iun ajn financon peranton, kio enkarnigas absolutan malbonon por socio, kiel konfirmas aktualaj eventoj en la finaj tempoj, en kiuj ni estas. La banka versio de hodiaŭa Mamono estas kiel bovino kun miloj da cicoj. En la Okcidento, nur tre iom post iom niaj socioj estis vampirigitaj de financa administrado. Mi ĵus vidis kaj aŭdis en televida dokumentario pri la Milito de Alĝerio, la reflekon de alĝeria virino el la tempo de ĉi tiu milito. Ŝi memorigas kiel la civilizo kaj ĝiaj limigoj, ĉiuj pagitaj, estis malagrablaj kaj kontraŭaj al la simpla vivo kaj frataj interŝanĝoj, kiuj regis ĝis tiam. Tiu virino ne parolis pri religiaj diferencoj, sed nur pri tiu mono bezonata por hejtado, nutrado kaj vestado. La francaj loĝantaroj, sinsekve konvinkitaj aŭ rezignaciitaj, submetitaj al financa tiraneco, ne komprenis, kion la trudado de tiu okcidenta modelo reprezentis por malriĉaj sed unuiĝintaj kaj liberaj nacioj rilate al riĉeco. En la Bled, la alĝeria familio vivis en tendo aŭ sub ŝtonamaso kovrita per branĉoj. Ni vivis sur batita tero, dormis sur tapiŝetoj el lano kaj feloj, kaj por kontentigi tiujn bezonojn, ni bredis kelkajn kaprojn kaj ŝafojn, kaj ni estis feliĉaj. La francoj alvenis, trudante sian vivmanieron, kaj la alĝeria familio estis

submetita al la imposto, kiu fincas la perversajn inventaĵojn de la okcidenta vivo. Tio egalas al devigi homon trinki litrojn da amara trinkaĵo, kiu kaŭzas vomadon, tiom forta kaj deviga estas la natura rifuzo.

Por Francio kaj Alĝerio, kiu tiam nomiĝis "franca", decida faktoro por ekigi la alĝerian ribelon estis la sinsekvo de militaj malsukcesoj suferitaj de Francio: venkita de Nazia Germanio, venkita en Azio, poste en Tunizio kaj Maroko. Religio jam estis fundamenta, sed malmultaj homoj konsciis pri ĝi. Tamen, estis evidente, ke tio, kio principe apartigis la du sociojn, kiuj devis kunekzisti sur alĝeria grundo, estis, por la koloniano, lia kristana religio, kaj por la alĝeriano, lia religio de Islamo. En ĝia frua fazo, la unuaj aktivaj rezistmovadoj de la FLN postulis nacian rajton; tio estis unua paŝo al la rekono de Alĝerio kaj ĝia religio de Islamo.

Kio kaŭzis malakcepton, vomadon en la kolonioj, preparitaj por la Okcidento, por niaj " **fintempoj** ", financa krizo ekigita de la duobla elekto ĉesigi la defendon de naciaj intereso kaj bonvenigi la homamasojn venantajn el Magrebo, Nigra Afriko, Afganio, tio estas ĉiuj landoj, kiujn koloniismo konvertis al la okcidenta financa reĝimo. La konfido metita en la esperon vekitan de la kreado de la Eŭropa Unio blindigis la loĝantarojn engaĝitajn en ĉi tiu Unio. La eŭropanoj konfidis sian sorton al la eŭropaj gvidantoj reprezentitaj de la Eŭropa Komisiono. La komisaroj, kiuj konsistigas ĉi tiun Komisionon, estas elektitaj de ĉiu lando, sed la nuna prezidanto de ĉi tiu Komisiono ĵus montris sian kapablon rifuzi la komisaron subtenatan de la franca prezidanto. La francoj do povas vidi la nivelon de rezigno de sia sendependeco. Sed kiu staras malantaŭ ĉi tiu virino, kiu direktas la Eŭropan Komisionon? La reprezentantoj, la aŭtoritatoj, la gvidantoj de la tutmondaj financaj trustoj, la bankoj, la asekuraj kompanioj por ĉio; ĉio fariĝis deviga, ĉar necesas riĉigi la akciulojn de ĉi tiuj financaj sistemoj, pagi iliajn dungitojn kaj prizorgi la damaĝojn suferitajn de iliaj klientoj. Nun, per la naturo, kiun li regas, Jesuo Kristo ruinigas la tutan Okcidenton, kiun li submetas dum du jaroj al sekeco kaj somera varmondo, poste liveras, en 2024, al perfortaj kaj troŝarĝitaj pluvegoj. La urbo Valencio en Hispanio, samnomulo de mia urbo en la departemento Drôme, suferas esceptan inundon kaj Hispanio jam havas ĉirkaŭ 220 mortojn pro dronado. La efikoj de la povo de la kreinta Dio estas imponaj kaj vere nevenkeblaj. Valencio en Hispanio do vere nuntempe havas siajn "piedojn en la akvo", kia ĝi ĉiam estis, estante konstruita ĉe la rando de la Mediteranea Maro. Sed la danĝero ankoraŭ ne venas de la maro, sed de la ĉielo, kiel signo de escepta dia malbeno. Kaj kiam la koleraj islamaj popoloj kolizios kun Eŭropo, ĝia nuntempe enviinda geografia situo ne plu estos tia. Ĉu ĉi tiu fakta inundo ne profetas estontan kaj baldaŭan islaman militinundon? De longe, la "maŭroj" revis reveni por ekloĝi sur sia andaluza tero.

La vivstilo de la magrebanoj antaŭ la koloniigo estis tre simila al tiu de Abelo kaj Kaino, la unua estante paŝtisto, kaj la dua estante terkultivisto. Ĉi tiuj du specoj de agadoj konkurencas pri la uzado de la tero kaj tial estas du absolutaj kontraŭoj. Kio ne prezentis problemon komence de la kreado rilate al la kunhavigo de la tero, fine fariĝis la kaŭzo de la Milito de Alĝerio, en kiu ni trovis ĉe la okcidentaj "piednigraj" homoj, kiuj venis ekloĝi sur alĝeria grundo, "Kainajn" terkultivistojn kontraŭajn al la lokaj araboj, la "Abelajn" alĝeriajn

bredistojn. La komparo povus esti reduktita al tio, se ĝi ne estus ankaŭ demando pri ĵaluzo. Ĉar la "Kainoj" de la Magrebo ne povis elteni la liberecon, kiun la Abelo de la loko postulis kaj prave volis konservi. Ĉe la fino de ĉi tiu historio, la Okcidento ne ludas ĉefrolon, kaj efektive ĝi neniam havis, kiel instruas la dia profeta Revelacio. Ĝi estis kaj restis ribelema, rezistante la romanojn, kaj fine aprezis sian tipon de civilizo, kiu, kiel niaj modernaj demokratioj, pagigis impostojn kiuj riĉigis Romon kaj ĝiajn senatanojn, la leĝdonantojn de la tempo.

Unuigitaj en Romo, la okcidentaj popoloj fine liberiĝis de la romia jugo kaj reakiris sian sendependecon en la formo de monarkioj, kiuj neniam ĉesis batali unu kontraŭ la alia. Tio, malgraŭ la religia unuigo de la romia katolikismo konservita kaj plifortigita en 538 per la papa dirigismo. Por kontentigi la dezirojn de la papoj, la popoloj estis persekutitaj kaj devigitaj per reĝa forto rekoni la papan aŭtoritaton, ĉe ĉiuj okcidentaj popoloj. La eŭropaj kavaliroj amase respondis al la alvokoj de la "Krucmilitoj" kaj de tiu momento, la tero de Jerusalemo fariĝis la kaŭzo de neestingebla islama malamo al la kristanaj "Krucmilitoj". Ĉi tiu alvoko al la Krucmilitoj estas la plej granda mistifiko, kiun la papa katolikismo povis plenumi. La kavaliroj ignoris bibliajn instruojn, estante formatitaj ekde sia infanaĝo por konsideri la papojn kiel reprezentantojn de Dio sur la tero. Obei la papon do egalas al obei Dion; kaj timante la punojn de "infero", malmultaj regantoj kuraĝis rezisti la papajn decidojn. Malgraŭ ĉiuj ĝiaj nepravigeblaj kaj nenecesaj militoj kaj masakroj, kiu ne identigus Okcidentan Eŭropon kun Kaino? Tamen, tio ne faras islamanojn homoj, kiuj dividas la benitan statuson de la unua Abelo. Kaj tiel estas en Iŝmael, ke ĉi tiu dua devenlinio de Abram kaj Hagar, la egipta servistino, distingiĝas de la vera devenlinio de Abelo konstruita sur Isaak, la legitima infano, naskita de Sara, la legitima edzino, kiel donaco ofertita de Dio al ĉi tiu sterila virino centjara. Kaj necesis tia miraklo por profeti la elekton de la elektitoj, kiujn en la posteuloj de Isaak, nome Jesuo Kristo, Dio povos savi. De tiam ni povas kompreni, ke ne plu estas la batalo de Kaino kontraŭ Abelo, sed tiu de du "Kainoj", kiujn la religio de la kreinta Dio apartigas kaj kontraŭstarigas. La vera servisto, bildo de Abelo, estas tiam persekutita, ĉasata, arestita, malliberigita aŭ ekzekutita post kiam li spertis "la demandon", ĉu post esti diverse torturita, ĉu pli malofte, post esti konstante protektita de Dio kiel Petro Valdo, Johano Wyclif kaj Martin Lutero.

Post tiu tempo, el Ĝenevo, Johano Kalvino fariĝis la granda figuro de eŭropa protestantismo. La Biblio diras pri la perfidulo Judaso, ke li estis ŝtelisto kaj prenis monon el la komuna fonduso de la 12 apostoloj. Kalvino faris same, kaj lia ŝato por mono igis lin mortigi multajn homojn, kiuj ne meritis ĝin. Sed, aplikante laŭlitere la leĝon establitan por la Respubliko Ĝenevo, li ne havis malfacilaĵojn trovi kaj strangoli aŭ dronigi viktimojn laŭ sia ordono post mallonga kaj rapida proceso. Tiel, en protestanta aspekto, Johano Kalvino estis kiel Papo Aleksandro la 6-a de la malbonaŭgura familio "Borgia", despota, korupta, murdema kaj ŝtelisto. Kaj ĝuste ĉi tiu bandito kaj malbenita protestantismo estis eksportita al Usono. Ĉi tiu heredaĵo klarigas multajn aferojn. Ĉar en la kruela kunteksto de la tempo de Kalvino, en kiu armitaj protestantoj redonis baton post bato al la katolikaj ligoj gvidataj de la familio Guises, por ordinara mortontoj de la tempo, ĉi tiu perforto fariĝis la normo. Estis multe da mortigo ambaŭflanke, do



en ĉi tiu rilato, ambaŭ flankoj estis egalaj. Tamen, la kialo de la mortigo estis malsama. La protestantoj mortigis en la nomo de la Sankta Biblio, kaj la katolikoj mortigis malamikojn de la Papo, ilia gvidanto, la reprezentanto de Dio sur la tero. Tial pro unu el ĉi tiuj du motivoj la loĝantaroj devis elekti flankon. Kaj pro ĉi tiu kialo, subtenata de grandega plimulto, la katolika religio restis mastra hejme en Eŭropo, kaj protestantoj de ĉiuj tipoj devis kaŝi sin aŭ ekzili sin el Francio, trovante rifuĝon kaj bonvenon en Nederlando, ĵus liberigita de la reĝa hispana katolikismo. La sekva paŝo por multaj estis foriri al la estonta Usono.

En Usono, ni trovas ĉiuspecajn protestantojn, kiuj venis por ekloĝi kun siaj apartaĵoj, por vivi laŭ sia kredo kaj sia religia koncepto. Inter ili, mi rimarkas la ĉeeston de kvakeroj, kiuj venis el Norda Eŭropo kun tiu simpatia apartaĵo rifuzi kaj kategorie malakcepti progreson kaj ĝiajn teknologiajn inventaĵojn. En la regionoj, kie ili vivas kaj laboras, ni vidas ilin plugi la teron per ĉevalmovitaj plugiloj, vojaĝante en antikvaj kaleŝoj ankaŭ tirataj de ĉevaloj. La viroj portas longajn barbojn, larĝajn vestaĵojn kaj ĉapelojn, kaj la virinoj helpas ilin, kiel fidelaj edzinoj kaj patrinoj de siaj infanoj, kiujn ili mem edukas kaj instruas. Tiu rezisto estas simpatia por mi, ĉar ĝi atestas pri tio, kion homoj povas sperti en 2024, forigante la teknologian sklavecon, kiu liveras homojn al la ekspluatado de financistoj. Ve, tiu vivmaniero, kiun Dio eble aprobas, ne sufiĉas por permesi al ili eskapi la kondamnon de sia romia dimanĉa kulto, kiun ili heredis kaj transdonis de patro al filo, laŭ tradicia maniero. Kaj tio, por ili kiel por aliaj, ekde la ekvalido de la dia dekreto skribita en Daniel 8:14, kiu difinas la datojn de la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844.

Ni aŭskultu kion Jesuo diras al ni kaj al liaj apostoloj pri la estonteco kaj la tago de lia glora reveno en Mateo 24:4: "*Jesuo respondis al ili: 'Gardu vin, ke neniu vin trompu. ' Ĉu vera fido ne baziĝas sur atentado al la avertoj donitaj de Jesuo? Jes, kompreneble, kaj estas **esence por ni** identigi la trompantojn kaj la trompojn profetitajn de Jesuo. Jen nia sola garantio, ke ni restas en vera rilata rilato kun li. Ĉar li estas "**inter ni**" ĝis lia reveno, Jesuo ofertas al siaj lasttagaj servistoj sian "**ateston**"; "**ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo**", ni legas en Apokalipso 19:10.*

La delogo, kiu sin prezentas en la lastaj tagoj, estas do ĉefe protestanta kaj ĉefe laŭ la normo de Johano Kalvino, la malnobla rolulo, kiu trudis sin en 1557 kiel teologo kaj ne kiel apostolo elektita de Jesuo. Kvankam Jesuo elektis lin, tamen ne por savi lin, sed por konduki en mensogon la protestantojn senigitajn je la amo al la vero. Ĉar por ĉi tiaj homaj estaĵoj, la dia respondo estas la povo de iluzio laŭ 2 Tesalonikanoj 2:7 ĝis 12:

*“ Ĉar la mistero de maljusteco jam efikis; nur tiu, kiu ĝin ankoraŭ retenas, devas esti forprenita .”*

*“ Kaj tiam malkaŝiĝos tiu senleĝulo, kiun la Sinjoro Jesuo ekstermos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la brilo de sia alveno .”*

*“ La alveno de tiu senleĝulo estos per la energio de Satano kun ĉia potenco, kaj kun signoj kaj mensogaj mirakloj, ”*

*" kaj kun ĉia trompo de maljusteco por tiuj, kiuj pereas, ĉar ili ne **akceptis** la amon al la vero, por ke ili estu savitaj. "*

*“ Tial Dio sendos al ili fortan trompon, por ke ili kredu mensogon, ”*

" por ke estu kondamnitaj ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed ĝuis maljustecon. "

Kion ĉi tiu profeta anonco ne specifas estas, ke en la historio de la kristana kredo, la mistero de maljusteco produktos du sinsekvajn delogantojn: la katolikan religion kaj la apostatan protestantan religion malakceptitan de Dio ekde 1843. La identigo de ĉi tiuj du delogoj ne estas laŭvola afero, **ĝi estas esenca neceso**, ĉar la solaj viktimoj de ĉi tiuj du diablaj kaj diaj kaptiloj estas tiuj, kiuj, ĝuste, ne identigis ilin kiel tion, kio ili vere estas por Dio.

Ĉi tiu temo donas al mi la ŝancon disvolvi ĉi tie la fondon, do fundamentan, rolon de viro, kiu konstruis la " **doktrinon de la Nikolaitanoj** " cititan en Apokalipso 2:15: " *Simile, vi ankaŭ havas tiujn, kiuj tenas la doktrinon de la Nikolaitanoj* . " La vorto " *Nikolaitanoj* " nomante la " venkajn " Romanojn , la " *doktrino* " , kiun ĉi tiu verso imputas al ili, anstataŭigas la vorton " *verko* " , kiu estas ligita al ili en Apokalipso 2:6, tio estas, en la tempo de Johano, la lasta apostolo restanta vivanta: " *Tamen vi havas ĉi tion, ke vi malamas la **farojn** de la Nikolaitanoj, **farojn** , kiujn mi ankaŭ malamas* . " Ĉi tiu ŝanĝo sugestas la falsan romian "kristanan" religion konvertiĝon kaj la citita " **doktrino** " nomas la aron da reguloj de la romkatolika religio. Nu, ĉi tiu normo estis tute la verko de tiu, kiun katolikoj abomene nomas "Sankta Aŭgusteno", ĉar la viro vere tute ne similas al sanktulo de la vera kaj sola Dio. Lia rolo estas pli grava ol tiu de Konstantino, kiu antaŭis lin, kaj la unua Papo Vigilio, kiu aperis en 538 post li, nomumita de la romia imperiestro Justiniano la 1-a.<sup>Krome</sup>, lia nomo Aŭgusteno igas lin multe pli simila al Cezaro Aŭgusto, kiu sukcedis Julio Cezaro, ol al sankta kristana servisto de Dio. Subtenanto de la persekutado de herezuloj, ni ŝuldas al li ĉi tiun malbenitan heredaĵon konservitan de la Romkatolika Eklezio ĝis la Franca Revolucio. Sed ĉefe, ni ŝuldas al li la iniciaton subpremi la duan el la dek ordonoj de Dio kaj anstataŭigi la originalan dian tekston per la resumita kaj reduktita versio, kiun la Katolikismo konstante instruis, ĝis la cirkonstancoj devigis ĝin rekoni la tekston de la originala Sankta Biblio. Tamen, multaj pastroj ankoraŭ kontentiĝas pri sia "Misalo" konstruita de Sankta Aŭgusteno, kiun ili adoras kaj konsideras sankta "patro de la eklezio". Ĉi tiu atesto estas vera, sed necesas precizigi "patron de la Romkatolika Eklezio", kiun la vera Dio neniam rekonis kiel sian propran. Kaj krom la fakto, ke Jesuo malpermesis la spiritan uzon de la vorto "patro", memorigante, ke "la sola Patro estas tiu, kiu estas en la ĉielo ", en Mateo 9:23, se estas necesa referenco, ĝi estas nur tiu de la opinioj de la apostoloj elektitaj de Jesuo; la dek unu, post la morto de Judas, la perfidulo. Ĉiu ŝanĝo farita post la apostoloj estis nur distordo de la ordo establita de Jesuo Kristo. Ĉi tiu mensoga " *doktrino de la Nikolaitoj* " estis trudita tra Okcidenta kaj Orienta Eŭropo fare de la katolika religia ordeno dominata de sinsekvaj papoj ekde 538. La " **mistero de maljusteco** " do komencis agi en 313 fare de imperiestro Konstantino la 1-a<sup>kaj</sup> tio, paradokse, leĝigante la kristanan religion. En 321, Dio igis lin ŝanĝi la tagon de ripozo por marki laŭ aparta maniero tiujn, kiujn la kristana kaj romia eklezio delogus aŭ devigus observi ĝian doktrinon. Tiel, la 7-an de marto 321, venas la pagana "tago de la suno", la unua tago, por anstataŭigi la sabatan ripozon de la "sepa tago" sanktigita de Dio ekde la kreado de la mondo kaj per ĝia preskribo kiel la kvara el liaj dek superaj ordonoj. Tiuj, kiuj apartenas

al la eklezio de Romo, estas do nun klare kaj facile identigeblaj per la praktiko de ĝia unuataga ripozo; tio, malgraŭ ilia pretendo je religia sendependeco. Kaj mi memorigas vin, ke ĉi tiu ĝenerala dia kondamno estas aplikata de Dio nur ekde 1843, la dato de la ekvalido de lia reĝa dekreto citita en Daniel 8:14. Krom adventistoj, ĉiuj kristanoj de la diversaj konfesioj ne konscias pri la ekzisto de ĉi tiu dia reĝa dekreto profetita de lia servisto Daniel, kun tia konata nomo, ĉar lia nomo signifas: Dio estas mia **Juĝisto**.

Poste, inter 354 kaj 430, Sankta Aŭgusteno organizis la netolereman kaj mensogan doktrinon de la romkatolika religio, kiun la intriganto Papo Vigilio trudos ekde 538.

Dum la tempo de la "Religiaj Militoj", la netolerema Johano Kalvino estis elektita de Dio por delogi kaj trompi la falsajn protestantajn kristanojn, kiuj estis laŭ lia bildo: persekutantoj, brutalaj, dogmaj, kaj sen amo al la vero. Per ĉi tiuj karakteraj trajtoj, ili similas kiel du gutoj da akvo al siaj katolikaj malamikoj. Sed la simileco ne haltas tie, ĉar Johano Kalvino aldonos sian ŝtonon al la mensoga verko heredita de la katolikismo. Li praktikas, kompreneble, la dimanĉan ripozon, sed tiurilate starigos diablan kaptilon por la legantoj de la Sankta Biblio. Tiurilate, oni notu, ke Ĝenevo reprezentas tutmonde la fonton de la historia referenca biblia eldono. Tamen, Johano Kalvino estas ĉe la origino de la misprezento de la originala teksto de Agoj 20:7, kie li permesis al si aldoni la vorton "tago", kio transformas la originalan signifon de la dia mesaĝo. Kun la mensogo nun oficiale skribita en la Sanktan Biblion, amasoj da legantoj povis konvinkiĝi pri la legitimeco de sia ripoztago: dimanĉo, heredita de Romo. Kion diris la originala teksto kaj kion instruas la katolika versio de la romia latina Vulgato ankoraŭ hodiaŭ?: " *En la unua sabato ni kunvenis ...*" Kaj kion ni legas post la ŝanĝo farita de Johano Kalvino en liaj angla kaj franca versioj publikigitaj respektive en 1560 kaj 1562: " *En la unua ~~tago de la semajno~~, ni kunvenis...* " Tiel, la aldono de la vorto "tago" permesas ŝanĝi la vorton "Sabato" al "semajno." Kaj ĉi tiu transformo sole donis al dimanĉo falsan kaj misgvidan religian legitimecon.

Tiu delogo estas tiel efika, ke des pli **necesas** identigi kaj kondamni ĝin: la riskoj estas nenio malpli ol eterna vivo aŭ morto.

Jesuo admonas siajn disĉiplojn lerni kontentiĝi per la minimumo; la necesa, kaj eviti la superfluan. Tial li ofte malbenis la riĉulojn, sciante, ke iliaj riĉaĵoj tenis ilin kaptitaj de la diablo, kaj tiel apartigis ilin de Dio. " **Ĉar kie estas via trezoro, tie estos via koro** ": ĝuste per ĉi tiu verso 34, en Luko 12:22 ĝis 34, Jesuo traktas ĉi tiun temon. Kaj ĉi tiu temo estas fundamenta por kompreni, kio antaŭenigas la aprobon de Dio kaj tial lian rekonon de la spirita engaĝiĝo de siaj servistoj. Neniu falsa aspekto povas trompi lin, ĉar li legas la korojn kaj pensojn de ĉiuj siaj kreitaĵoj, kaj tial ignoras nenion pri ilia motivo, iliaj sentoj, ilia amo aŭ ilia malamo.

En utopia idealo, kun fido ĉeestanta en popolo aŭ komunumo, akcepto de la minimumo fare de ĉiuj permesas pacan komunan vivon. Veraj servistoj de la vivanta Dio konsideras la ĝuadon de teraj bonoj kiel duaranga afero, ĉar iliaj mensoj restas fokusitaj al la fina venko de la vivanta Dio. Tial, vera religio dependas de la libervola sindediĉo de la homa aŭ anĝela kreitaĵo. Ĉiu sindediĉo baziĝas sur aprobo de la proponitaj valoroj; ĉi tiu principo estas esenca kaj tial

kondamnas bapton administratan al beboj. Homoj, kiuj baptas infanojn, mokas Dion, lin mem kaj lian sanktan religian riton. Laŭ Dio, la minimuma aĝo postulata por tia sindediĉo estas "dek du jaroj".

La diablo prezentas la terajn bonojn kaj potencojn, super kiuj li momente regas; kaj Dio prezentas valorojn konstruitajn sur memnegoco kaj vera kunhavigo; aferojn, kiujn li praktike efektivigos en sia venonta eterna regado.

Kreante la skriban ateston en la Sankta Biblio, Dio pravas sian deziron, ke liaj kreitaĵoj partoprenu en la revelacio de sia programo de savo, en ĝia tuteco. Tial li deklaras, kun tristeco, en Hoŝea 4:6: "**Mia popolo estas ekstermita pro manko de scio** . *Ĉar vi malakceptis scion, Mi malakceptos vin, kaj vi estos senigita je Mia pastreco; ĉar vi forgesis la leĝon de via Dio, Mi ankaŭ forgesos viajn infanojn.* " La verdikto, kiun Dio eldiras en tiu horo, plenumiĝos en - 586 kun la deportado de la juda popolo al Babilono, kaj duan fojon, en la jaro 70, kiam la romanoj venis por detruigi la urbon Jerusalemo kaj ĝian tutan sanktecon: la templon kaj la levidan religian pastraron.

Tiu alia profeta vorto, koncerne la Izraelon de Dio de la malnova interligo, trovas kun la tempo duan aplikon por Francio.

Jesaja 1:2: "*Aŭskultu, ho ĉielo! Atentu, ho tero! Ĉar Jehovo parolis; Mi nutris kaj kreskigis infanojn, sed ili ribelis kontraŭ Mi.* " Ne, ĉi tiuj ne estas vortoj de franca prezidanto, ili ja estas diaj vortoj, sed personigitaj, Francio povus diri la samajn aferojn pri sia islama enmigrado. Kaj mi ne povas ne vidi ligan inter ĉi tiuj du aplikoj, ĉar donante al la verko de la Reformacio historian disvolviĝon centritan sur Francio, Dio ja donis al ĉi tiu Francio la bildon de la formado de nova Izrael jam vokita "*eliri el Babilono* ", tio estas, el papa kaj monarĥa romkatolikismo.

Por la sekularaj francoj de nia tempo, ne eblis kompreni, ke la bonvenigitaj enmigrintaj infanoj transformiĝis, tra la jardekoj, en malamplenajn malamikojn de sekulara Francio. Tial la mortiga malamiko de la momento estas ankoraŭ traktata de la franca justico kiel maltrankvila, sovaĝa kaj bedaŭrinde delikta infano. Kaj kion ĉi tiuj blinduloj ne kapablas koncepti aŭ imagi estas, ke islama iritiĝo estas nur la frukto kreita de Jesuo Kristo, kiu uzas ĝin por venĝi la konstantajn hontigojn, kiujn li suferis ĉe la manoj de ateismaj revoluciuloj kaj liberpensuloj, kiuj relajis sian sendian reĝimon. En ĉi tiu revolucia epoko, Jesuo estis nomita "fifama" de Voltaire, la ribelulo, kiu faris la eraron konfuzi Jesuon Kriston kun "**Babilono la Granda** ", sia malamiko. Li kondamnis la kulpojn de reĝa kaj papa katolikismo, kiu maljuste juĝis la malriĉajn kaj riĉajn aristokratojn de la lando Francio. Sed ĉi tiu fervora ribelulo devus esti leginta la Sanktan Biblion antaŭ ol fari kaj esprimi siajn juĝojn. Sekulara Francio ankoraŭ honoras ĉi tiun malhelan penson de Voltaire kaj aliaj liberpensantaj filozofoj blindigitaj de sekularismo. Jesuo do havas ĉiun kialon venĝi sian velkintan kaj vunditan gloron kaj honoron kontraŭ la loĝantoj de la nuntempa Francio.

### M95- Elektita de Jesuo Kristo

La atesto de la Skriboj de la Nova Interligo konfirmas, ke ĉiuj elektitoj, kiuj eniros eternan vivon, estos elektitaj kaj elektitaj de Jesuo Kristo. Mi diras tion, ĉar ĉi tiu aspekto de la proponita plano de savo de Dio estas iom obskurita kaj anstataŭigita per homaj pretendoj al la rajto je savo, same kiel ekzistas al la rajto spiri.

La falsa kristana religio similis paganajn religiojn forgesante ĝuste ke **nur** por elekti siajn eternajn elektitojn Dio kreis la teron, kaj ĉion, kio koncernas ĝin. La Savanto devis esti homo por povi savi homojn, kaj Dio enkarniĝis en Jesuo Kristo por ludi ĉi tiun rolon de pentofara viktimo, kiu igas lin inda gvidi la juĝon de ĉiuj siaj teraj kaj ĉielaj kreitaĵoj. Li alprenis ĉiujn rolojn en sia plano de savo: juĝisto, akuzanto (prokuroro), defendanto (advokato), viktimo kaj ekzekutisto. En la religio de la sola Dio, Dio fariĝas martiro por savi siajn elektitojn kaj pravigi la amon, kiun li ricevas de ĉiuj siaj kreitaĵoj, kiujn li elektas por sia eterneco de vivo. Lia vivo estis eterna antaŭ ol li kreis la unuan anĝelon, kaj post sia tera kreado, finfine post la lasta juĝo, ĝi ankoraŭ estos eterna, sed ĉi-foje dividita kun kreitaĵoj formitaj laŭ lia perfekta bildo, ordigitaj kaj elektitaj laŭ ĉi tiu kvalita kriterio.

La ekzisto de la Izrael de la malnova interligo, la unua popolo portanta ĉi tiun nomon, iom distordas la planon de savo elpensita de Dio, tiom kiom ĉi tiu popolo estas karna kaj neperfekta ĝis la punkto diri ribelema. Tamen, vi devas kompreni, ke savo ne estas transdonebla per la karno kaj ke por akiri ĝin, la homa kreitaĵo devas prezenti en sia karaktero la normon, kiun Dio malkaŝas en Jesuo Kristo: Abraham estis tia homo kaj antaŭ li, Ĥanoĥ estis prenita al la ĉielo kiel Elija poste; poste estis Moseo, Kaleb kaj Josuo kaj aliaj, kies nomoj ne estas rivelitaj; kio ne estas la kazo de **Noa, Daniel kaj Ijob, kiujn Dio difinas kiel modelojn de la vera kredo en Jeĥezkel 14**. Sanktigo per la karno donis falsan bildon de vera sankteco. Kaj, trompitaj de la ŝajnoj de sia "apartig", homoj kun ribelema karaktero komencis kredi je sia rajto al savo. Post ili, la sama afero okazis denove en la nova interligo. La ribelanto asertas la rajton al savo en la nomo de Jesuo Kristo, prenante fidon laŭlitere: " *Kredu al la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita, vi kaj via tuta familio* ", el Agoj 16:31, kaj " *Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita* ". el Marko 16:16.

Prenitaj sen inteligenteco, ĉi tiuj du versoj servas kiel subteno por pravigi la aserton pri savo por ĉiuj falsaj kristanoj. Ĉi tiu termino "kristanoj" terure mankas en la skribaĵoj de la Sankta Biblio, ĉar en Mateo 24, Jesuo citas la esprimon " *falsaj Kristoj* " plurfoje sed neniam "falsaj kristanoj"; la kialo estas, ke la nomo " *kristano* " aperis nur en Antioĥio, laŭ Agoj 11:25-26: " *Tiam Barnabas iris al Tarso, por serĉi Saŭlon; kaj trovinte lin, li kondukis lin al Antioĥio. Dum tuta jaro ili kunvenis en la eklezioj kaj instruis multajn homojn. Estis en Antioĥio, ke la disĉiploj unue estis nomitaj Kristanoj* ". "

Ekde tiu tago, la vorto "kristano" estas atribuita al ĉiu, kiu asertas esti sekvanto de Jesuo Kristo kaj lia savo. Tamen, inter ili, Jesuo sole elektas la elektitojn, kiujn lia verŝita sango savas. Rezulte, amasoj da homoj nomas sin



kristanoj sen esti kristanoj por Dio. Mi tial elvokos kaj emfazos la abomenindajn situaciojn, kiujn ĉi tiu dia-homa miskompreno naskas.

**nur** havis la ateston de la Sankta Biblio skribita por lumigi kaj edifi siajn elektitajn sanktulojn. Tial, kiam ribeluloj kaptas ĝin kaj ĝiajn instruojn, trompaj religiaj praktikoj kaj ritoj estas adoptitaj kaj efektivigitaj. La popolaj masoj disigitaj tra la tero vidas nur la formojn de la falsa kristana religio, kies fruktoj konsistigas religiajn forpuŝilojn, dum aŭtentika kredo, la vera, altiras al Dio la aliajn vere elektitojn, kiuj devas esti savitaj.

La falsa kristana kredo produktas neniun spiritan frukton plaĉan al Dio, sed ĝi delogas homamasojn per efektivigo de religiaj ritoj, kaj ĝuste per ĉi tiu rimedo la Romkatolika Eklezio sukcesis delogi amasojn da homoj. Por franco, aŭ germano, "la latina" estas obskura, miskomprenata lingvo. Por la eklezio de la diablo, ĉi tio estas la dezirata celo, ĉar la avidata homa animo ne devas kompreni, ĝi devas esti delogita kaj igita admirati, kaj ĉefe, ĝi devas resti timema. La statuso de la papoj, kiuj pretendas esti reprezentantoj de Dio sur la tero, plenumas ĉiujn ĉi tiujn kriteriojn. La latina konservas la misteron, la titolon kaj la minacojn de infero de la papoj, konservas la timon de la malriĉuloj, la riĉuloj, la malfortuloj, la fortuloj, kaj de la reĝoj mem. Ĉi tio regis dum la persekutanta papa regado de 1260 jaroj. Nuntempe, la latina jam ne sufiĉas por doni al katolikismo ĝian obskuran kaj tenebrosan karakteron. Ĝin tradukas kaj komprenas amasoj da kleraj kaj kvalifikitaj homoj. Ankaŭ, latinaj mesoj malaperas, anstataŭigitaj per vortoj parolataj en la lingvoj de la koncernaj landoj. Tamen, la formoj de katolikaj ritoj estas bone konservitaj kaj daŭre delogas la membrojn de la papa Romkatolika Eklezio: la Universala Romkatolika Asembleo, kiu neniam estis la "Elektito" de Kristo, kiun la Biblio elvokas kaj prezentas al ni. Dum ĉi tiu falsa "Elektito" uzas artifikon por delogi siajn membrojn kaj la popolojn de la tero, sur sia absolute kontraŭa flanko, Dio nur rigardas en la korojn de siaj kreitaĵoj por elekti ilin aŭ ne por sia eterneco. Kaj se mi diras, en la koroj, estas ĉar li taksas la normon de amo, kiun ĉiu produktas. Tial la lastaj elektitoj de Kristo trovas, spirite, la kompletan liberecon, kiu estis donita al la unua Adamo. Ĉi tiu libereco prenas la formon de ekzisto, en kiu religio jam ne baziĝas sur malpermesoj kaj rajtigoj, nek sur iuj ritojigitaj senutilaj pro la cirkonstancoj de la koncerna tempo. La apostoloj de Jesuo, la dek du, el kiuj unu estis demono, estis la unuaj homoj, kiuj spertis ĉi tiun novan liberecon. Alfronte al ĝi, la sklaveco de la ritoj de la malnova interligo povis nur aliĝi al la statuso de la falsaj paganaj religioj, ĉiuj havantaj komune ĉi tiun delogon, per la praktikado de ritoj kaj ceremonioj de ĉiuspecaj specoj.

Kvankam la vorto mem fariĝis kaŭzo de vojo al pereco, mi memorigas vin, ke la plano de savo povas esti komprenata nur progrese dum ĝi "evoluas". Ĉi tiu evoluo estas la ĝusta evoluo. Ĝi estas tiu, kiu kondukas nin de profetaj ritoj al plenumita realeco. Kaj nur la saĝo de Dio permesas al siaj elektitoj distingi en la Sankta Biblio, kio devas esti konservita kaj kio devas esti forlasita. Kaj pri ĉi tiu temo, en Daniel 9:27, Dio donas sian respondon: "*Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesos oferon kaj oferon*; ..." Ĉi tiu transira fazo estas nemalhavebla kaj la alveno de Kristo ĝis lia morto postulas kaj konstruas ĝin. Tial estas facile identigi falsan religion: ĝi alkroĉiĝas al siaj ritoj, kaj ne scias kiel rezigni pri ili.

Mi dankas Dion en Jesuo Kristo pro ĉi tiu libereco, kiu permesas al mi klare distingi la tutan belecon kaj saĝon de la konstruado de lia savoplano. Kaj ekde lia morto kaj resurekto, Jesuo Kristo postulas tri aferojn de siaj elektitoj: ami kaj servi lin super ĉio alia; dividi la moralajn kaj sanajn valorojn, kiujn Dio esprimas en la "**leĝo de Moseo**"; kaj honori la Sabaton pro ĝiaj du ekzistokialoj, kiel memoraĵo de la tera kreaĵo de la Kreinto Dio kaj kiel profeta bildo de la granda ĉiela Sabato de la sepa jarmilo. La sanktigo de la elektitoj implicas ilian bapton, kaj Jesuo donis por tiuj, kiujn li savas, la riton de piedlavado. Mi diras "rito", ĉar ĝi portas en si karnan ripetitan formon, kiu limigas ĝian valoron. Kiel ĉiuj ritoj ordonitaj de Dio, tiu de piedlavado havas valoron nur kiam ĝi estas praktikata de vere elektitaj homoj benitaj kaj aprobitaj de Dio en Jesuo Kristo. Ĉi tiu ceremonio limas al la sublima, sed la eksteraĵo kaj interno de la partoprenantoj devas esti perfektaj kaj neriproĉeblaj. Ĉar ĝuste por ĉi tiu tipo de homoj Jesuo ordonis ĝin. Lavante la piedojn de siaj disĉiploj, si mem, la Sinjoro kaj la Majstro, Jesuo praktikis la ĉielajn diajn valorojn, kiuj postulas perfektan humilecon de ĉiuj ĝiaj loĝantoj. En sia klarigo donita al siaj apostoloj, Jesuo diras, ke "*kiu estas lavita bezonas nur lavi siajn piedojn por esti tute pura* ." Li diras al ili, ke iliaj pekoj estis forlavitaj per lia sango, kiu fluos dum li parolas. Kaj post kiam laŭleĝe pravigitaj de li, liaj apostoloj devos lerni veran humilecon; tio per la leciono instruita per la lavado de la piedoj.

Kaj nur en tiu ĉi humila kaj ama mensstato la disĉiplo de Jesuo Kristo taŭgas partopreni en la ceremonio de la Sinjoro-Vespermanĝo. Kompreneble, tiuj ĉi ritoj ankaŭ portas la malavantaĝon esti praktikataj malinde kaj tial neleĝe de fieraj kaj malbonaj homoj. Kian valoron tiu ĉi praktiko konservas en tiu ĉi kazo? Ĝi estas nula, sed ne nur nula, ĝi alprenas blasfeman formon kontraŭ la perfekta Dio de vero. Ankaŭ, anstataŭ alproksimigi la partoprenanton al Dio, tiu ĉi abomeninda praktiko, neleĝa en la okuloj de Dio, altiras sur la kulpulon lian grandan finan koleron; koleron, kiun la normala pagano ne devos suferi.

La samo validas por ĉio, kio koncernas la veran Dion; lia tuta biblia revelacio kondamnas ĉiun, kiu misinterpretas kaj misuzas ĝin; kaj en la tago de juĝo, li devos respondi pri tiu konduto produktita en plena libereco. Veraj paganoj faras la malbonon, kiun Dio kondamnas, sed ili ne faras ĝin en lia nomo, kaj Dio tial konsideras ilin malpli kulpaj ol falsaj judoj kaj falsaj kristanoj; ĉar la du aliancoj produktos, unu post la alia, kelkajn bonajn fruktojn, sed ĉefe kaj ĉefe, sennombrajn amasojn da malbonaj fruktoj.

La vorto "**libereco**" ne aperas tre ofte en la biblia teksto, sed ĝi restas fundamenta en la tuta evoluo de la dia plano de savo, kiu kulminas kaj estas tute plenumita per la elaĉeta morto de Jesuo Kristo. Kaj ĉi tiu "**libereco**" estas uzata saĝe de la inteligenteco de la vere kreitaj elektitoj por ĝui ĝin eterne.

Mi konfirmas la valoron de miaj vortoj per la Biblio, citante ĉi tiujn versojn el Romanoj 8:20-21: "*Ĉar la kreitaro submetiĝis al vaneco, ne volonte, sed pro tiu, kiu ĝin subigis, kun espero, ke la kreitaro mem estos liberigita el sia sklaveco al putreco kaj atingos la gloran liberecon de la infanoj de Dio.*" Paŭlo kondamnis la "sklavecon" de la "**leĝo de peko**" en Romanoj 7:25: "*Danko estu al Dio per Jesuo Kristo, nia Sinjoro! ... Tial do mi mem estas laŭ la menso sklavo de la leĝo de Dio, kaj laŭ la karno sklavo de la leĝo de peko.*"

En Galatoj 2:4 Paŭlo diras: " *Kaj tio estas pro la falsaj fratoj* , kiuj sekrete envenis kaj ŝteliris, *por spioni nian liberecon, kiun ni havas en Kristo Jesuo* , por ke ni estu sklavigitaj . " Ĉi tiu verso parolas pri " *la intenco sklavigi* " aŭ "fari sklavojn " . Tiuj, kiuj faras tion, estas " *falsaj fratoj* " , aŭ Judoj, kiuj ne liberiĝas de la leĝo de judaj religiaj ritoj.

Mi trovas ĉi tiun liston de pekoj cititaj en Galatoj 5:19-21 treege edifiga: " *Evidentaj estas la faroj de la karno: malĉasteco, malpureco, voluptemo, idolkulto, sorĉado, malamo, kvereloj, ĵaluzoj, koleroj, disputoj, skismoj, herezoj, envio, ebrieco, diboĉado, kaj similaj aferoj. Mi diras al vi antaŭe, kiel mi jam diris al vi, ke tiuj, kiuj praktikas tiajn agojn, ne heredos la regnon de Dio.* "

La fruktoj de la Spirito estas ankaŭ listigitaj en versoj 22 kaj 23: " *Sed la frukto de la Spirito estas amo, ĝojo, paco, pacienco, bonkoreco, fido, mildeco, sinregado* ; kontraŭ tiaj ne ekzistas leĝo. "

La plano de savo estas, de sia komenco ĝis sia fino, profita kaj komprenebla **nur por la elektitoj de Dio** , kiujn Li elektas kaj instruas laŭlonge de la tempo. Sed la dia propono estas malfermita kaj ofertita al la tuta homaro, ĉar la elektitoj de Dio troviĝas en ĝi dise. La misinterpretoj donitaj al ĉi tiu plano de savo produktas falsajn religiojn, "la juda, malproksima de esti unuigita, kaj la kristana". La ligo kun Dio estante rompita, ĉio, kio restas en ĉi tiuj religioj, estas la trompa aspekto de ritoj, festoj kaj formoj de kultado. Tiaj religioj estas malplenaj ŝeloj forlasitaj de la dia Spirito, kiu donus al ili valoron.

Ĉio, kion Dio ordonis, organizis kaj establis, estis farita pro inteligentaj kialoj, kiujn ĉiu kristano lumigita de la Spirito de Jesuo Kristo povas kompreni hodiaŭ. Ĉio, kion Dio ordonas, estas pravigita, ĉu kiel eterna valoro en si mem, ĉu pro profeta kialo. La penso pri la Kreinto Dio multiĝas ĝis senlimaj niveloj, sed Dio adaptas siajn lecionojn al la homaj kapabloj de siaj servistoj. La Spirito spuris la vojon, kiu kondukas al la klara kaj perfekta kompreno de sia savoplano. Kaj mi devas denove memorigi vin, sed ĉi tiu savoplano estis perfekte plenumita en la elekto de la 12 apostoloj kaj la unuaj disĉiploj de Jesuo Kristo. Ili lernis, kiel la libervola morto de Jesuo Kristo igis ilin akiri eternan vivon, kaj estis en absoluta konfido, ke ili mortis kiel martiroj siavice; Johano esceptis , kiel Judaso, la perfidulon, kiu pendigis sin de arbo, pro malico, vidante siajn politikajn esperojn malsukcesi.

Post tiu ĉi luma apostola tempo markita sange de la romia imperia regado de la buĉisto "Nerono", kiu signifas "Nigra", la vera tempo de " **mallumo** " venis en 313; dato, kiun ĉiuj elektitoj devas koni, en kiu la bela apostola lumo estas englutita kaj malaperas el la spirita scio. En Romo estas veraj kaj falsaj kredantoj, kiuj prezentas sian version de la legado de la Sankta Biblio, verkita je la tempo de konservitaj aŭ malkovritaj leteroj, supozeble skribitaj de inspiritaj aŭtoroj. Ekzistas influaj homoj, kies opinio validas por multaj aliaj kaj kiuj konsideras ilin "patroj de la eklezio". En inundo de individuaj homaj pozicioj, la sola vere ĝusta legado de savo estas maskita kaj sufokita. Kaj la diablo profitis tiun ĉi favoran situacion por ke lia versio de la inspirita plano de savo estu adoptita de la "patroj de la eklezio", ankoraŭ konsiderataj "sanktuloj" en la nuna katolika eklezio. Sed en ĉi tiu "doktrino de la Nikolaitoj", tio estas la "venka" romia versio agnoskita en 313 kaj 321, laŭ Apokalipso 2:15, la apostola vero estas anstataŭigita per la

mensogo subtenata de idolkulta romia popolo. Kaj la fundamentoj de katolikismo estas tiel metitaj kaj instruitaj. Ili ne estos truditaj ĝis 538, pro la religiaj povoj donitaj tiutempe de la imperiestro Justiniano la 1-a<sup>al</sup> la unua papo en ofico nomita Vigilio la 1-a. La rakonto de la Evangelioj estas revizitata kaj miksitaj kun paganaj kredoj kaj estas ĉi tiu naŭza tuto, kiu estas donita kiel nutraĵo al kavaliroj incititaj glori la forton de la glavo, de la lanco, kiun ili metas "je la servo de Dio"; en realeco, "je la servo de la diablo", la inspiranto de la rakontoj kaj fabloj, kiuj aperas en ĉi tiu kavaliroca epoko. Tiel, rakontoj kantataj de trobadoroj, menestreloj, la unuaj nomadaj artistoj, estis portataj de kastelo al kastelo. Unu rakonto aparte ĝuas grandan sukceson ĝis hodiaŭ: la rakonto pri la "Kavaliroj de la Ronda Tablo". En ĉi tiu rakonto, ni trovas ĉiujn falsajn religiajn konceptojn de la tempo kaj la rolulojn, kiuj navigas inter Dio kaj la demonoj reprezentitaj de la sorĉisto Merlin. La prestiĝa Reĝo Arturo edziĝas al bela juna knabino nomata Ginevra, kiu fine trompas lin per Lanceloto, unu el la kuraĝaj kavaliroj. Ni havas en ĉi tiu rakonto ĉiujn intrigojn, kiuj karakterizas la homaron. Kaj la fakto meti ilin en artan rakonton antaŭenigas ilian legitimecon. Se Lanceloto, la nobla koro, povis trompi sian reĝon, ĉiu povas fari tion kaj adulto estas tiel legitimita.

La katolika doktrino aplikas pagane ritojn konstruitajn sur la biblia rakonto, el kiu ĝi prenas la ĉefrolulojn, Jozefon, Marian, Jesuon, sed ankaŭ la nomojn de la apostoloj konsiderataj sanktuloj; la problemo estas, ke ĝi aldonas al ili ĉenon de aliaj "sanktuloj", kiujn ĝi laŭvice kanonigas, laŭ siaj falsaj valoroj. La mensogo tiel densiĝas sen ke iu ajn riproĉas ĝin. Organizante ĉi tiujn aferojn, la diablo celas rekonstrui religian vivon en la formo de pastraro, por anstataŭigi la judan pastraron, kiun Dio detruis per la romanoj en la jaro 70. Ĉi tiu juda pastraro estis ligita al la sorto de Jerusalemo, kie staris ĝia sankta templo. Tial, fariĝinte malmodernaj kaj malutilaj, ambaŭ estis detruitaj de la trupoj gvidataj de Tito en la jaro 70, tiel plenumante la anoncon, kiu profetis ĉi tiujn aferojn en Daniel 9:26: "*Kaj post la sesdek du semajnoj la sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon. La popolo de reganto, kiu venos, pereigos la urbon kaj la sanktejon; kaj ilia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito.*"

Dio protestas kaj imputas al la idolkulta katolika eklezio la fakton de blasfemado, kontraŭ li kaj lia dia verko, laŭ Apokalipso 13:5-6: "*Kaj al ĝi estis donita buŝo, parolanta grandajn aferojn kaj blasfemojn; kaj al ĝi estis donita povo agadi kvardek du monatojn. Kaj li malfermis sian buŝon por blasfemoj kontraŭ Dio, por blasfemi Lian nomon kaj Lian tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo.*"

Sed kio estas "**blasfemo**"? Ĉi tiu vorto indikas insulton bazitan sur mensogoj. Tiel, la Judoj transdonis Jesuon al morto pro "**blasfemo**" kontraŭ Dio, ĉar en homa formo li asertis esti la "**Filo de Dio**". Ĉi tion ili opiniis neimagebla kaj tre kulpa. Male, la homa katolika eklezio asertas reprezenti Dion post Jesuo Kristo, kion la malvera traduko "kaj li ne havos posteulon" de Daniel 9:26 ebligis en la senco de ribelema iniciato. Poste, "**blasfemo**" koncernas ĝian Asembleon aŭ religian pastraron simbolitan per la Templo aŭ tabernaklo, kaj "*tiujn, kiuj loĝas en la ĉielo*", kio indikas la katolikajn teoriojn, kiuj faras la ĉielon la loko, kie troviĝas paradizo kaj infero, interpretitaj kiel la religiaj grekoj antaŭ Romo.

Blasfemo ankaŭ celas la sanktajn anĝelojn de Dio, ĉar laŭ Romo, ili dividas ĉielan vivon kun la katolikaj " *sanktuloj* ", kiujn ĝi kanonigas post ilia morto.

Tiel, ĉi tiuj akuzoj pri " **blasfemo** " aparte kulpigas ĉi tiun eklezion, kiu gloras mensogojn, kaj faras tion donante al ili la titolon de dia vero. En la tempo de la Reformacio, la identigo de katolikaj mensogoj estas nekompleta. Veraj protestantoj malkovras nur pravigon per fido al la libervola ofero de Jesuo Kristo. Tamen ĝi estas la ĉefa vero, kiu permesas al la elektitoj de la momento kompreni kiom grandega estas la amo, kiun Dio sentas por ili. Kaj pruvigante fidelaj ĝis la punkto akcepti morton aŭ areston kaj malliberigon, la veraj elektitoj protestantoj profitas de la graco de Kristo ĝis 1843, la profetita dato, kiam la statuso de Protestantismo estas pridubata de Dio. Ĉar, per la dekreto de Daniel 8:14, li malkaŝas la intensigon de sia saluta postulo, ĉar li postulas, ekde ĉi tiu dato, la kompletan restarigon de sia apostola vero. Ĉi tiu dekreto ekvalidas je la tempo, kiun ĝi indikas, antaŭ la fino de la citita " **2300 vespero-mateno** ". De tiam, falsa fido estas tre facile identigebla, ĉar ĝi ne ofertas la perfektan kvaliton, kiun Dio postulas; kion li diras al ni en Apokalipso 3:2: " *Estu vigla, kaj firmigu la restaĵojn, kiuj preskaŭ mortas; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio* . "

Dio tial postulis, ekde 1843, la " **perfektecon de faroj** " de fido de la elektitoj, kiujn li savas. Sed ĉu tiu " **perfekteco** " estas atingebla de homoj? Ne! Ĝi ne estas, krom ke en la vere elektitoj, ĝi fariĝas ebla ĉar en la Sankta Spirito, la Spirito de Jesuo Kristo venas konstrui ĝin mem, en ilia tuta animo, spirito kaj fizika korpo. Por la korpo, Dio rivelis kio estas bona por ĝi, en la " *leĝo de Moseo* ", kaj por la spirito, tiu sama " *leĝo de Moseo* " kondukas la elektitojn al Kristo, kiu lumigas lin kaj donas al li la lumon de kompreno pri la plano de kompleta dia savo.

En 1843 kaj 1844, kiel poste en 1994, la principo de pravigo per fido apartigis, por eterne, la tendaron de falsa fido de tiu de vera fido. Ĉar pravigo per fido ne limiĝas al rekono de Jesuo kiel dia Savanto. Ĝi validas por ĉio koncerne Dion kaj lian tutan biblian Revelacion. Ĉar Dio ankaŭ postulas, ke tiuj, kiuj asertas lian savon, montru absolutan fidon kaj fidon al liaj bibliaj profetaj anoncoj. Apokalipso 3:2 ĵus memorigis nin, ke tio ne estis la kazo por preskaŭ ĉiuj protestantoj koncernitaj de la anoncoj de William Miller, kiu sinsekve fiksas la tempon de la reveno de Kristo por la printempo de 1843 kaj poste por la aŭtuno de 1844. Estas ĉi tiu malestimo al ĉi tiuj anoncoj, kiu pravigis, ekde la printempo de 1843, la rilatan rompon de Dio kun tiuj, kiuj malestimis la unuan mesaĝon. La ceteraj protestantoj suferis la saman sorton printempe de 1844, kiam, rimarkante la ne-revenon de Jesuo, la falsaj adventistoj malakceptis la mesaĝon kaj la kalkulon, kiu establis la datojn 1843 kaj 1844. " **Perfektaj faroj** " estis postulataj de Dio, kaj li trovis en ĉi tiuj adventistaj kredotestoj, el proksimume 50 000 partoprenantoj engaĝitaj en la du sinsekvaj atendoj, 50 homojn indajn konservi lian benon kaj lian sanktan protekton en la nomo de Jesuo Kristo. En ĉi tiuj testoj, la " **perfekteco de faroj** " estis atingebla de homoj, ĉar sufiĉis kredi je la anoncoj kaj atendi miraklan dian plenumon; kiu konsistigas la revenon en gloro de Jesuo Kristo, kiu estas dia promeso. Ĉar la kristana kredo ne baziĝas sur mito inventita



de homo, sed sur la atesto de aŭtentaj ĉeestintoj kaj aŭdaj atestantoj de Kristo: liaj apostoloj kaj liaj unuaj disĉiploj.

“ **Perfekteco** ” ŝajnas preter homa atingo ĉar ni rekonas nian karnan nekapablon atingi ĝin. Tamen, la graco de Kristo estas ofertita al la vere elektitoj por ke Jesuo povu rekrei ĉi tiun “ **perfektecon** ” en ili. Kiam Dio persone eniras ĉi tiun konstruon, la neebleco estas forigita, “ **ĉar nenio estas neebla**”. “ **al Dio** ” specifikas la Sankta Biblio en Luko 1:37. Sed, ĉi tiu temo klarigas la kialon de la malgranda nombro de la elektitoj: ĉar la programo desegnita de Dio postulas de la elektitoj, ke lia malbona naturo mortu spirite en la akvoj de bapto. Se la malnova pekema homo estas vere spirite morta, Dio povas labori en lia animo kaj produkti la bezonatan perfektecon. Sed, se la malnova homo ne mortas, perfekteco restas neebla kaj religio estas nenio pli ol etikedo kapabla trompi la esperon de la vokitoj, kiuj neniam estos elektitaj.

Ĉi tiu temo igas min rememori ĉi tiun sperton. Ĉe la komenco de mia eniro en la Sepa-tagan Adventismon, estis pastro nomita John Graz, kiu delogis ĉiujn, kiuj aŭdis lian predikadon titolitan "Kion Jesuo farus en mia loko?" Mi mem estis delogita aŭdante lian mesaĝon. Kaj mi devas atingi la aĝon de 80 jaroj por ke la Spirito malfermu mian juĝon pri ĉi tiu temo. Ĉi tiu juĝo estas tiu de la vivanta Dio Jesuo Kristo Miĥael JaHveh. La apero de la mesaĝo iris en la ĝusta direkto, ĉar ĝi celis preni Jesuon Kriston kiel modelon por imiti lin. Tamen, tiu, kiu demandas "kion Jesuo farus en mia loko?", intelektigas fidon kaj implicite sugestas, ke Jesuo ne okupas la lokon, kiun elektito devus doni al li. En delogaj ŝajnoj, la persono demandanta la demandon ne estas en la realeco de fido. Vere, la elektitoj ne devas demandi al si ĉi tiun demandon, ĉar Jesuo agas en ili kaj inspiras ilin per kompleta libereco de ago. En sia amo al siaj elektitoj, Dio volas, ke ili partoprenu en sia sankta paco kaj tiel liberigu ilin de zorgoj, kaj nur la absoluta fido, kiun ili metas en lin, permesas al li fari tion.

En sia intelekta alproksimiĝo al la religia temo, la teologo ŝajnas forgesi, ke la savo dependas tute de Dio. Estas li, kiu serĉas la perditajn ŝafojn, tio estas, tiun, kiun li scias, ke li povas savi. Estas ankoraŭ li, kiu kondukas ilin al la akvoj de bapto por mortigi la maljunulon. Kaj estas ankoraŭ li, kiu entreprenas ilian spiritan rekonstruon, dividante siajn pensojn kaj valorojn kun ili. La perfekteco postulata de Dio kuŝas nur en la fakto akcepti kaj kunlabori en ĉi tiu programo. Malfacila ne signifas neebla, kaj tio karakterizas la konvertiĝon de la pekulo en la plano de savo. Sed paralele al la agado de Dio, kiu agas nur sur la vere elektitoj, kiujn li elektas, amasoj da homoj religie sin devontigas al ilia flanko, sen havi la plej etan ligon kun la Spirito de Dio. Kaj la diferenco inter la elektitoj kaj la vokitoj kuŝas nur sur la valoro de ilia konvertiĝo.

La vorto "konvertiĝo" estas menciita, sed kio estas religia konvertiĝo? Kiel la verbo "konverti" indikas, ĝi estas ŝanĝo de situacio, de direkto; antaŭita de la prefikso "kun", kiu signifas: kun. Ni ofte aŭdas homojn diri: "li (aŭ ŝi) konvertiĝis." Ĉi tiu uzado estas nelegitima, ĉar "religia konvertiĝo" estas limigita tempe nur per la morto de la persono engaĝita en ĉi tiu konvertiĝo, kiu do estas permanenta kaj eterna. La entreprenita religia ŝanĝo devas esti daŭrigita kaj daŭrigita ĝis la lasta spiro de vivo de la elektitoj, aŭ por la lasta, ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. Jen kio kondukas Dion deklari, en Mateo 24:12-13: " *Kaj*

*ĉar la maljusteco kreskos, la amo de multaj malvarmiĝos. Sed **tiu, kiu persistas...** ĝis la fino estos savita . ”* Apokalipso 2:26 konfirmas, dirante: “ Al tiu, kiu venkas kaj **gardas miajn farojn ĝis la fino** , al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj. ”

Por sensciaj kaj malbenitaj homamasoj, "konvertiĝo" ankoraŭ konsistos el indiki falsajn religiajn konvertiĝojn plenumitajn ene de la tiel nomata ekumena alianco. Kion signifas hodiaŭ, kaj nur ekde 1843, ke katoliko konvertiĝas al protestantismo aŭ inverse? Ke la kandidato ne ŝanĝas mastron, sed simple la "domon" de tiu mastro. Tio validas por ĉiuj teraj religioj, kaj la institucia Sepataga Adventismo estas inkludita en tiu nombro ekde 1994.

### M96- Donald Trump estas elektita: la konsekvencoj

Je la 11:30 a.m. laŭ franca tempo merkrede, la 6-an de novembro 2024, la novaĵo estis publikigita kaj konfirmita, je granda surprizo de okcidentaj ĵurnalistoj, ke sinjoro Donald Trump akiris la voĉojn de la bezonataj 270 elektantoj, 312 kiel fina rezulto. Tiam, lia Demokrata konkuranto rikoltis la subtenon de 226 voĉoj. La proksima kaj malfacila rezulto anoncita antaŭ tiu tago estis kontraŭdirita je tre alta nivelo. Tio konfirmas la mallumiĝon de la mensoj de okcidentaj politikistoj, kiuj havas fortan emon konfuzi sian esperon kun la reala vivo. Ili ne nur ne kapablas analizi la realan vivon, sed ili daŭre vidas mensogojn kaj trompaĵojn en la sinceraj kaj supozeblaj pozicioj de la grandaj dominantoj de la tempo.

Mi demandas ĉi tiun demandon: Kial iu ajn diktatoro bezonus mensogi? Pro pura plezuro, aŭ pro neceso? Ili bezonas nek unu nek la alian, ĉar ilia volo estas plenumata, kia ajn ĝi estu, en ilia propra lando. En sia milita kaj financa malforteco, okcidentanoj trovas nur kalumniojn kontraŭ tiuj, kiujn ili timas, por certigi sin pri sia propra valoro.

La plej granda konsekvenco de ĉi tiu elekto de la Respublikana kandidato en Usono koncernos la militon en Ukrainio. Ĉar sinjoro Trump, kies nomon mi memorigas vin signifas "trumpeto", revenas al la supera povo de Usono por antaŭenigi la profetan plenumon de la "**sesa trumpeto**", la sesa puno per kiu Dio punis kristanan apostazion ekde la jaro 313. Lia antaŭulo, la demokrato Joe Biden, estis elektita por ekbruligi la meĉon, kiu finis la interkompreniĝon inter Eŭropo kaj Rusio; tio per sia milita subteno donita al Ukrainio.

Donald Trump estas homo travidebla kiel kristalo; neniu el liaj malbonkarakterajoj aŭ opinioj estas ignorataj de lia popolo kaj la loĝantoj de la mondo. Lastatempaj spertoj, kiel la provo pafi lin per kugloj kiuj skrapis lian dekstran orelon, verŝajne donos al li specon de spirita misio, kiu ne ekzistis dum lia antaŭa oficperiodo. La tre forta religia engaĝiĝo de liaj politikaj subtenantoj devigas lin mem reagi pli kaj pli religie. Ĉi tiu tre religia kaj false religia naturo tial karakterizos la du superpotencojn, Usonon kaj Rusion, en ilia fina konflikto.

Ĉi tiuj du landoj same timas rektan konflikton inter si, sciante, ke tiu situacio kondukus al la risko de uzo de nukleaj armiloj. Tial, jam la 24-an de februaro 2022, konfirmante sian subtenon al Ukrainio, prezidanto Joe Biden avertis la popolon, ke neniu usona soldato partoprenos en ĝia milito. Hodiaŭ, viro venas al la povo eĉ pli ligita al la sola deziro redoni al Usono la sekurecon, kiun ĝia meksika enmigrado perdigis al ĝi kaj la prosperon malfortigitan de la tutmonda konkurenco, ĉefe el Ĉinio. Ĉar ĝia merkato estis, kiel tiu de Eŭropo, invadita de ĉinaj produktoj akiritaj je pli malaltaj prezoj. Malpli trafita ol Eŭropo de tiu ĉina provizanto, Usono vidis sian nacian senlaborecan indicon altiĝi. Kaj en kriza situacio, kiu trafas ĉiujn sektorojn, la konkurenco de novaj enmigrintoj estas kondamnita kaj Donald Trump bazigis sian kampanjon sur la promeso solvi tiun specifan problemon.

Fakte, rimarkante la fruktojn de la bonveniga politiko longe defendita en Usono kaj Eŭropo, Usono unue kaj ĉefe pridubas ĉi tiun modelon respondecas pri la establita situacio. Post la epoko de "tutmondismo", kiun ĝi favoris kaj trudis al

la tuta mondo, por Usono revenas la epoko de protektisma "naciismo". Ĉi tio konsistigas la videblan signon, ke la longa periodo de paco, kiun ĝuis la Okcidento, finiĝis. Prezidanto Trump do siavice plenumas la rolon, kiun Dio pretigis por li. La paradokso estas, ke ĉi tiu viro, decidita eviti militon por sia lando je ĉia kosto, favoros rusan dominadon super Eŭropo kaj tiel finfine igos rektan konflikton inter Usono kaj Rusoj neevitebla.

Sed la ekonomia aspekto ne estu subtaksata, ĉar la reveno de protektisma naciismo kontraŭstarigos Usonon kontraŭ ĝiaj eŭropaj konkurantoj. La aplikitaj tarifoj reduktos eksportojn, rezultigante reduktion de eksportoj por ambaŭ konkurantaj blokoj. Kaj senlaboreco tial pliiĝos kaj en Usono kaj en Eŭropo. S-ro Trump intencas trakti la meksikan enmigradon per konstruado de muro. Ĉi tiu obstaklo malfaciligos la eniron en Usonon, sed neniel malpliigos la deziron de malriĉaj, senmonaj meksikanoj veni kaj vivi sur la grundo de la enviata riĉa lando.

Oni devas rimarki la spiritan signifon de ĉi tiu problemo, kiu koncernas la protestantan Usonon kaj la katolikan Meksikon. La situacio devenas de la principo "Babelo", kiun Usono adoptis ekde sia komenco. Kaj ĉi tiu modelo povas nur konduki al dramaj konsekvencoj. La dia malbeno portas fruktojn, kaj ĝi ne estas la lasta, sed unu el la unuaj identigitaj.

Riparoj por la problemoj de Usono estas la fundamenta demando, kiu klarigas la deziron de Donald Trump pri paco. Usona mono devas esti uzata por plibonigi la vivojn de usonanoj. Kaj la opinio de s-ro Trump ŝuldiĝas al lia profesia sperto kiel komercisto. Li ne estas vera politikisto de la tipo de francaj ENA-diplomiĝintoj, kiuj ĉiuj estas teknokratoj, formatitaj de la École Nationale de l'Administration, kiujn mi menciis en alia mesaĝo. Donald Trump estas la absoluta malo de teknokrato, kaj jen la kialo, kial lia juĝo sisteme diferencas de ilia. Ĉi tiu usona miliardo sukcesis en la komerca mondo kaj tial fariĝis tre riĉa, sed li restis sendependa civila spirito kaj rezonas kiel pura usonano. Li havas la avantaĝon super teknokratoj sekvi sian ordinaran racion kaj ne esti influita de la opinioj de aliaj. Kaj male al teknokratoj, li diras kion li faros kaj faras kion li diras. La sincereco de ĉi tiu viro forte kontrastas kun la ambigueco montrita de profesiaj politikistoj. Kia diferenco kun ĉi tiuj rimarkoj faritaj de Charles Pasqua, ministro de la franca dekstro: "belaj promesoj ligas nur tiujn, al kiuj ili estas faritaj"! S-ro Trump ne havas tiun ĉi abomenindan naturon, li fidas je sia forta persona konvinko kaj ne timas esprimi ĉion, kion li pensas kaj ĉion, kion li volas fari. Ĉi tiu klareco estas altvalora por la servisto kaj profeto, kiu mi estas por Jesuo Kristo, ĉar la revelacio de lia karaktero konfirmas la plenumiĝon de la dramo profetita de Dio por la okcidenta kristana mondo; kaj tio, per lia nomo mem, S-ro "Trumpeto". Kaj la malplej, kion oni povas diri, estas, ke la vortoj, kiujn li esprimas, jam havas en si mem la resonancon de " *trumpeto* ", liaj vortoj estas ekzamenataj kaj komentataj de ĉiu sur la tero. Li fariĝas por ĉiu la temo de la granda zorgo de la horo. Kaj se la vero programita de Dio estus konata, tiuj, kiuj maltrankviliĝas, sciis, ke ilia zorgo estas tre pravigita kaj malpli ol ĝi devus esti.

#### Rilataj konsekvencoj

La reveno de Donald Trump al la povo renversas la konduton, kiun Usono adoptis ekde 1942. Lia izolisma elekto finas 80 jarojn da intervenismaj politikoj.

Kaj jam ĉe la fino de lia unua oficperiodo, lia decido forlasi Afganion, abandonante ĝian loĝantaron al la islamismaj talibanoj, montris lian decidon rompi kun la usona intervenismo aplikata ekde 1942. Oni devas diri, ke la viro lernis el la sinsekvaj militaj malsukcesoj registritaj de lia lando. Tio estas pruvo de inteligenteco kaj persona kuraĝo. Ĉar necesas kuraĝo kaj persisteco por renversi la politikojn observitajn kaj truditajn kiel ŝafojn de ĉiuj liaj antaŭuloj elektitaj al la prezidanteco de Usono. Dum 80 jaroj, usonaj prezidantoj laboris en la servo de la usona financo, kiu estas la plej potenca en la mondo, favorita de sia nacia valuto, la "Dolaro", trudita tutmonde kiel la norma valoro por anstataŭigi oron en 1971. Tamen, la kreskanta industria disvolviĝo de Ĉinio finis havi malutilajn konsekvencojn por la riĉa Usono. Tial internaciaj rilatoj estas ĉiuj pridubataj, ĉar ili ĉiuj baziĝis sur usona aŭtoritato kaj la defendo de ĝiaj tutmondaj intereso. Por Eŭropo, estas trudita al ĝi la plej malbona scenaro, kiun ĝi povus timi: la usona nuklea ŝildo malaperas kaj Eŭropo trovas sin sola kaj en rekta konkurenco kun sia iama protektanto. Krome, ekde lia apero en okcidentaj amaskomunikiloj, la kaprica kaj "problemulo", kiun Donald Trump reprezentas, estas mokata, ridindigita, kaj fine, sincere kaj publike malamata, precipe de eŭropaj gvidantoj kaj ĵurnalistoj. Lia libera kaj esprimplena naturo ne konvenis al la ŝablono de kutimaj prezidentaj kandidatoj. Bedaŭrinde por ili, la viro jam estis tre riĉa, kaj mono aĉetas ĉion, eĉ la popolan politikan subtenon? Sed lia venko ne ŝuldiĝas nur al lia financa riĉeco, ĉar la viro delogas ĉefe per siaj ideoj. Kaj pri ĉi tiu temo, lia esprimo "Usono unue" povas nur plaĉi al loĝantaro, fine konsiderata de ĝia nacia gvidanto. En Francio, multaj ŝatus aŭdi sian prezidanton diri "Francio unue", sed la atendoj de la popolo estas frustritaj, ĉar ili aŭdas nur "Eŭropo unue". La ĉeesto de S-ro Trump en Usono signifas la izoliĝon de Eŭropo kaj la seniluziigon de ĉiuj orientaj landoj, kiuj aliĝis al la Eŭropa Unio por meti sin sub la protektan flugilon de Usono. Kio fariĝas la eŭropa kompreno en ĉi tiu nova situacio? Ĉu ni observos la saman efikon kiel kiam la kovrilo de poto da bolanta akvo estas forigita? Kio okazas tiam? La akvo vaporigas ĝis la poto, kiu enhavis ĝin, estas malplena. Ĉu Unuiĝinta Eŭropo povos rezisti la naciismajn dividojn, kiujn ĝi kunigas kaj reprezentas? Mia opinio estas, ke okcidenta egoismo triumfos kaj ke la plej timemaj klopodos individue konservi bonajn rilatojn kun Usono. Unuiĝinta Eŭropo tial disiĝos kaj disfalos pro la tre malsamaj individuaj naciaj elektoj de la landoj, kiujn ĝi kunigas. Sendube restos manpleno decidita de pura ideologio por teni viva, restaĵo de EU. Kaj mi pensas precipe pri la Francio de Prezidanto Macron, kiun Dio elektis, por ke ĝi povu trinki ĝis la feĉo la kalikon de doloro rezervita por ĝi.

#### La financaj ekonomiaj konsekvencoj

Oni diras, ke mono estas la tendeno de milito, sed ankaŭ laŭ la Sankta Biblio, ke ami ĝin estas "*la radiko de ĉia malbono*". La reveno de furioza konkurenco inter landoj tra la mondo kaj inter usonanoj kaj eŭropanoj povas nur esti malfavora al eŭropanoj, kies apetito por prospero estis tiel granda, ke la kurzo elektita por ĝia komuna valuto "la eŭro" estis 6,56 francaj frankoj, dum tiu de la "dolaro" estis nur ĉirkaŭ 5 francaj frankoj. Mi ne estas financa specialisto, sed la fakto, ke hodiaŭ la usona valuto havas kurzon pli altan ol tiu de la eŭro, pravas al mi, ke Eŭropo fariĝis konsiderinde pli malriĉa. Kaj la kaŭzo de ĉi tiu malriĉiĝo



estas tute pro la decidoj faritaj de la eŭropa estraro, nome la Eŭropa Komisiono. La deveno en inferon komenciĝis per la aliĝo al la milita elekto de la usona prezidanto Joe Biden subteni Ukrainion invaditan de rusaj tankoj. Ĉi tiu pozicio devigis eŭropajn naciojn rezigni pri rusa gaso, kiu antaŭe estis akirita je akceptebla prezo. Germanio estis aparte trafita de ĉi tiu rezigno, kiu havis la konsekvencon de altigo de la vivkostoj, tute dependantaj de la prezo de ĝiaj industriaj produktoj. Rusa gaso, kiu alvenis rekte al ĝi per dukto, favoris, per malaltaj prezoj, ĝiajn komercajn eksportojn. Sed paralele al ĉi tiu rezigno pri malmultekosta rusa gaso, germanaj eksportoj al Ĉinio estis reduktitaj al minimumo, ĉar tiuj germanaj eksportoj koncernis maŝinojn, kiujn Ĉinio urĝe bezonis tiel longe kiel ĝi ne sciis kiel fabriki ilin mem. Sed ĝia fenomena kresko pro ĝia preskaŭ ekskluziva monda produktado permesis al ĝi fariĝi teknike sendependa, kaj ĝi nun fabrikas, sola, ĉion, kion ĝi bezonas; sekve, germanaj importadoj estas multe reduktitaj. Kio veras por Germanio, la plej riĉa eŭropa lando de la postmilita periodo, formatita laŭ la modelo de ekonomia liberalismo fare de Usono, estas eĉ pli vera por aliaj eŭropaj landoj inkluzive de Francio, kiu estis, antaŭ la kreado de Eŭropo, la 4-a <sup>politika</sup>, milita kaj ekonomia potenco sur la tero. Hodiaŭ, fariĝinte nur konsumantolando de ĉinaj, aziaj aŭ usonaj produktoj, ĝia ruino estas tre granda kaj post la elektoj faritaj de la juna kaj nesperta prezidanto Emmanuel Macron por superi la problemon de la Covid-19-epidemie, Francio trovas sin ŝarĝita per grandega ŝuldo de 3100 miliardoj da eŭroj, tio estas, averaĝe, por ĉiu individuo kiu konsistigas ĝian loĝantaron, ŝuldo de 800 eŭroj. La industria sektoro estante oferita, Francio bezonus multajn jarojn antaŭ si por rekonstrui sian industrion; sed ĝi ne havas ĉi tiun tempon, kaj la venonta jaro 2025 estos ĝia lasta jaro de milita paco.

Formante la venkitan Germanion laŭ sia ekonomia koncepto, Usono faris ĉi tiun landon la liberala fermento, kiu fine levigos la tutan eŭropan paston. La franca modelo, tre ekvilibra kiel ĝia geografia pozicio, longe rezistis ĝin, sed la elekto de prezidanto Nicolas Sarkozy, de hungara deveno, transdonis ĝin al la usona modelo. Ameriko meritas sian nomon, ĉar se ĝi meritas sian nomon, kiu faras ĝin produktanto de amareco, ĝi estas per la religia subjekto, la ekonomia subjekto, kiu baziĝas sur individuismo, egocentra, supozita. Ĝia ekonomia regado donas al ĝi la aspekton de ĝangalo, en kiu sovaĝaj bestoj formanĝas unu la alian, komencante per la plej humilaj, la plej malriĉaj, la plej malriĉaj. Mensogado estas ĝia regulo, sed ĝi esprimas ĝin per la vorto "blufo", kiu igas ĝin malpli biblie identigebla. Ĝiaj komercistoj estas la inspirantoj de ĉi tiuj komercaj teknikoj, per kiuj oni celas trompi la klienton; ekzemple: montri prezojn kiel 4,99 dolaroj kaj ne 5,00 dolaroj; duobligi la prezon por kredi, ke dua produkto estas ofertita senpage, mi ĵus spertis tion aĉetante okulvitrojn de mia optikisto. Kaj poste estas ĉi tiuj diversaj impostoj, kiuj fine duobligas, aŭ eĉ pli, la prezon de la konsumata produkto. Ĉu la vivo ne estus pli simpla kaj klara se la sola montrita prezo estus la fina prezo, ĉiuj impostoj inkluzivitaj? Kun la tempo, kun ĉiam kreskanta bezono de mono por funkciigi la ŝtaton, politikaj gvidantoj ne estas tre inventemaj; la rimedo ofte estas la sama: nova imposto.

Nia Sinjoro kondamnas avidecon, avarecon kaj egoismon, tio estas, ĉion, kion la abomeninda Usono kaj ĝia "helpanto", la EU, kiu estas submetita al ili,

produktas por la tuta tero. Ankaŭ li ne forgesis ilin, memorante ilian komercan naturon, ĉar Usono estas la monda ĉefsidejo de la Monda Komerca Organizaĵo. Efektive, la Spirito profetas pri ili, en Apokalipso 18, nomante ilin " *la komercistoj de la tero* "; kaj frapante la du ĝemelajn turojn de Novjorko nomitajn "Monda Komerca Centro". Kaj lastatempe, akirante la vendon de 60 submarŝipoj al Aŭstralio, kiujn subskribita interkonsento devis konstruigi Francio, la patrino de Amareco montris kiel ŝi traktas siajn aliancanojn. Danke al la interreto, ŝia invento, ŝi kontrolas ĉiujn komercajn transakciojn de la landoj, kiuj uzas ŝian komunikadan reton.

#### Klimataj konsekvencoj

Meze de eŭropa prospero, sed ne por Francio, malriĉigita de la eŭropa elekto, oni adoptis decidojn por kontraŭbatali la tutmondan varmiĝon, kondamnitajn de mediprotektaj grupoj disigitaj tra okcidenteŭropaj landoj. Ĉi tiu observado, akceptita de eŭropaj aŭtoritatoj, kreis panikon, kaj la mesaĝo havis gravajn ekonomiajn kaj tial financajn konsekvencojn. La okcidenta mondo estas do manipolata de la mediprotekta ideologio, kiu kunigas nekredantojn, kiuj vidas kaj analizas aferojn nur surbaze de homaj agadoj kaj iliaj konsekvencoj. Dio estas ekskludita de ilia rezonado, do la sola aktiva aganto restas la homo. Kaj ke la homo kulpas pri la detruo de la vivkvalito sur la Tero estas sendube. Kun la loĝantaro de la Tero atinginta pli ol ok miliardojn da individuoj, la poluaj industriaj kaj komercaj bezonoj estas grandegaj kaj ekstreme detruaj por la vivo sur la Tero. Sed la farita damaĝo restas tre lokigita je tutmonda skalo; la poluado estas en urboj, kiuj fariĝis tro grandaj, ne en la kamparo, ĉar la Tero estas grandega, kvankam ĝi jam estas troloĝata. Mi memorigas vin, ke la atomeksplodoj faritaj ekde 1945, ĉirkaŭ 2 100 eksplodoj en la libera aero, en la atmosfero, havas multe pli grandajn konsekvencojn ol homa industria poluado. Kaj mi memorigas vin, la Tero estas fermita ujo, en kiu ĉio recikliĝas, sed nenio malaperas. Do, se damaĝo okazis al nia planedo Tero, ĝuste pro tiuj monstraj produktadoj de inkandeskaj gasoj atingantaj milionojn da gradoj, projektitaj en la atmosferon, terure detruaj, damaĝaj kaj radioaktivaj, ĝi okazis, kaj ne pro la uzo de termikaj aŭtoj aŭ termika hejtado per karbo, mazuto kaj gaso. La produktado de nuklea elektro restas, oni diras, la plej pura, sed kun la malavantaĝo produkti hiperdanĝerajn radioaktivajn rubaĵojn, kiujn la homo ankoraŭ ne scias kiel recikli por igi ilin puraj kaj sekuraj. La teknikaj limigoj truditaj de la eŭropa regado al la diversaj produktantaj kompanioj en Eŭropo kreas novajn elspezojn, kiuj devigas produktantojn pliigi siajn vendoprezojn; kio reduktas ilian kapablon eksporti. Eŭropo estas devonta al sovaĝa interna kaj ekstera konkurenco, kaj ekde la kreado de Eŭropo, neniu aŭtoritato zorgis pri kontrolado de prezoj, kiuj ŝvebis kaj multiĝis sen ke iu ajn zorgu pri tio. Laŭ la usona principo de la merkata ekonomio, la merkato supozeble reguligas sin mem. Krom ke tiu reguligo rezultigas konstantajn kreskojn de la ĝenerala vivkosto por la loĝantaro. Mi memorigas vin, ke ekde la adopto de la eŭro, certaj prezoj, kiel tiuj de sezonaj fruktoj, kreskis je preskaŭ 1000%. La kreado de Eŭropo do estis la kaŭzo, sed ankaŭ la sekvo, de la dia malbeno, kiu celas ĉiujn ĝiajn loĝantarojn gajnitajn de nekredemo kaj malestimo al la vera Dio kaj lia vero.

La decide kontraŭekologia sinteno de Donald Trump ĵus sonorigis la eŭropan ekologian esperon. Je la balota tago, ĉia espero savi vivon sur la Tero kolapsis. Ĉar kio estas la senco trudi pliajn limojn en Eŭropo se, siaflanke, en Usono, la usonanoj poluas la komunan aeron de la planedo eĉ pli, senbride aŭ lime. Ĉi tio, ĉiukaze, estas la situacio, kia ĝi prezentas sin kaj establiĝis ekde la elekto de s-ro Trump en Usono. Sed en sia diabla frenezo, Eŭropo ankoraŭ povas elekti konservi sian linion kaj siajn limojn por konservi la bildon de la neriproĉebla modelo kapabla konvinki aliajn popolojn de la tero imiti ĝin. Tamen, kun ĉi tiu memtrudita handikapo, ĝiaj ŝancoj korekti sian industrian kaj komercan situacion estas detruitaj. Ni vere povas diri, ke en sia dia malbeno, Eŭropo sinkis, per siaj eŭropaj decidoj kaj elektoj, sen ke iu alia respondecu: favori la borson malprofite al la industria sektoro, forlasi malmultekostan rusan gason, kaj "bumerangaj" ekonomiaj sankcioj kontraŭ Rusio estas la kaŭzoj de ĝia ekonomia ruino. Tamen, ĉi tiu ekonomia ruino ne estas sentita de la eŭropaj loĝantaroj, kiuj ankoraŭ havas bonan aĉetpovon. Sed tuj kiam la eŭropaj eksportaĵoj estas deficitaj kompare kun iliaj importaĵoj, la principo de bankroto aktiviĝas. Krome, ene de la EU, la konkurenco kaŭzas kontraŭajn efikojn de unu nacio al alia. La plej malriĉaj el ĉi tiuj nacioj profitis de grandaj eŭropaj investoj, kiuj donas al ili avantaĝon. Sed la efiko estas inversa por la malnovaj eŭropaj landoj, kiuj estis la plej riĉaj. Ili estas tiuj, kiuj finansas la elspezojn de investoj metitaj en malriĉajn naciojn, kaj rezulte, ili nur fariĝas pli malriĉaj.

La atako kontraŭ la klimato, kiu laŭdire varmiĝas, vekas la indignon de la Okcidento, kiu, paradokse, konstante intensigas tiun varmiĝon provizante al Ukrainio poluajn bombojn, kiuj poluas kaj varmigas la teran atmosferon, tiel devigante la rusojn fari same, pli kaj pli, kaj la plej malbona estos atingita en 2029 per la uzo de atombomboj.

La efektiva observita varmiĝo ŝuldiĝas al la Kreinto Dio, kiu preparas la neniigon de homa vivo sur la Tero. Kaj ĉi tiu vivo estas simbolita en la biblia bildo per akvo, kiu konsistigas la plej nemalhaveblan materialon por homoj, kies fizika korpo mem konsistas el 75% da akvo. Ĉi tio montras kiom esenca estas akvo por ili! Sed kion ni vidas? Ĉie sur la Tero, akvo retiriĝas, vaporiziĝas kaj malpliĝas. Samtempe, la dolĉa akvo de riveroj fariĝas pli kaj pli poluita, ĉi-foje, pro homa eraro. La moderna vivo kaj ĝia komforto akiriĝas je ĉi tiu prezo: tiu de la malrapida sed konstanta detruo de la ĉirkaŭa vivmedio de la Tero. Sub la efiko de la varmondoj, kiuj okazas somere, riveroj kaj riveretoj sekiĝas, la glaĉeroj de la montoj kaj polusoj degelas, tiel ke la nivelo de la sterila sala maro altiĝas, kaj la dolĉa akvo surtere malaltiĝas. Ĉiuj ĉi tiuj fenomenoj konfirmas la alproksimiĝon de la fino de la vivo sur la tero.

Estas por eskapi la kaptilon de aliancoj kaj komercaj traktatoj, ke sinjoro Trump volas reakiri kaj redoni al sia lando kompletan liberecon en ĝiaj elektoj kaj decidoj en ĉiuj kampoj. Mi kredas, ke li komprenis ĉi tiun neceson vidante la efikojn produktitajn en Eŭropo. Kaj la eŭropanoj, aktoroj kaj viktimoj de iliaj eŭropaj interkonsentoj, mem ne rekonas ĉi tiujn aferojn respondecaj pri ilia malrapida kaj progresema detruo. Ĉi tiu blindeco plue atestas la fakton, ke ili efektive estas la ĉefaj celoj de la dia kolero, kiu detruos ilin, ĉi-foje, vere. Sed, nekontesteble, efektive estas sur sinjoro Trump, ke kuŝos la respondeco pri la

plimalboniĝo de tera poluado, kiu unue influos la usonan loĝantaron, ĉar lia decido rekomenci fendi la grundon por ĉerpi ardezargilgason havos ĉi tiun malfeliĉan sekvon por ĝi, kolektive. Ĉiam pli poluita, konsumebla akvo suferos pro ĉi tiu decido farita de sinjoro Trump, kiu ŝajnas esti, por Dio kaj Satano, la "detrua" instrumento de la tero.

#### La militaj sekvoj

Jen la plej gravaj kaj la plej teruraj, sed ili estis neeviteblaj ĉar Dio planis ilin, eĉ anoncanta kaj priskribante la lastan militon en la historio de homoj. Jen ĝi estas! Ĝi estas antaŭ ni, kaj devas komenciĝi tutmonde en la jaro 2026. Sciante la altan signifon de la numero 26, tio estas, la numero de la nomo de Dio "YaHWéH", mi komprenis, ke Dio fiksos la tempon de sia sesa kaj lasta granda puno de averto por ĉi tiu jaro, kiu silente festas lian nomon, lian gloron kaj lian tutan potencon. Kaj se mi estas aparte sentema al ĉi tiu numero "26", ĝi estas, mi memorigas vin, ĉar la departemento Drôme en Francio, kie mi loĝas, portas ĉi tiun numeron "26". Kaj videble Dio elektis ĉi tiun lokon por alporti sian lastan grandan profetan lumon, kiun mi havas la privilegion prezenti al vi. La dia "sanktigo" de la urbo Valence, ĝia prefektujo kie mi loĝas, evidentiĝas per ĉi tiu sinsekvo de historiaj faktoj, kiujn mi denove memorigas: La plej timata tribunalo en la lando; Morto de Papo Pio la 6-a en lia malliberejo en 1799, lia koro restis en la loka katedralo en steleo; la sola urbo en Francio kie la gilotino de la Revoluciuloj ne estis uzata; milita trejnado kiel artileriisto por Napoleono Bonaparte; kreado de la unua Adventista Eklezio de la Sepa Tago en la tuta Francio; kaj fine, la loko elektita de Jesuo Kristo por efektiviĝi sian lastan profetan mision. Mi profitas ĉi tiun mesaĝon por montri, ke nombroj estas elektitaj de Dio por porti siajn mesaĝojn. Tio estas la kazo kun la nombro "30", kiu indikis laŭtempe la aĝon de la unua Adamo kaj de Kristo, la nova Adamo, kiam Dio submetis ilin ambaŭ al la testo de fideleco. Efektive, la Biblio specifikas en Luko 3:33, ke: "*Jesuo estis ĉirkaŭ tridekjara, kiam li komencis sian ministerion ...*" Kaj aliflanke, ni scias, ke Adamo estis kreita de Dio laŭ la plenkreska normo, tio estas, ĉirkaŭ 30-jara, kiel Jesuo. Kaj la graveco de ĉi tiu nombro "30" estas konfirmita de la datoj 30 kaj 2030, en kiuj, laŭvice, respektive, Jesuo mortis por savi siajn elektitojn, kaj li revenos en sia dia ĉiela gloro, denove por savi ilin, prenante ilin de la tero, post kiam li elŝiris ilin de la morto programita por ili, de la lastaj teraj ribeluloj.

La jaro 2025 antaŭ ni estos do jaro markita de angoro, zorgo, necerteco, kaj la pridubado de aferoj kaj valoroj longe subtenataj de eŭropanoj kaj, antaŭ ili ekde ilia nacia naskiĝo, de Usono. La principo estas simple komprenebla: la modelo estis usona, la imitaĵo estis eŭropa, kaj Usono estas la unua, kiu pridubas siajn valorojn; Eŭropo poste faras la samon, kvankam kun certa prokrasto. Samtempe, la tendaro de la BRICS-alianco, kiu defias la dominadon de la usona imperiismo jam de pluraj jaroj, efektivigas sian projekton. La mondo estas do dividita en du tendarojn, kaj la BRICS-tendaro estas supera laŭ homaro. La okcidenta tendaro, kiu dominis, trovas sin ruinigita, dividita kaj defiita de la kontraŭa tendaro. Kaj la plej malbona afero por eŭropanoj estas, ke Usono retiriĝas en sin mem kaj forlasas ilin al siaj eŭropaj problemoj. Ĉi tio okazas post kiam la sama Usono provokis la militon en Ukrainio per la antaŭa prezidanto, Joe Biden.

Eŭropanoj falis en la kaptilon, kiun Dio, la Kreinto de la vivo, starigis por ili. Ili devos lukti por si mem kaj alfronti la koleron de Rusio sole. Kaj ne nur prezidanto Trump forlasas ilin, sed lia senkondiĉa subteno al Israelo kolerigos la islamajn homamasojn disigitajn tra la mondo kaj bone reprezentitajn en Francio, precipe, kaj en la aliaj plej malnovaj eŭropaj landoj. Ĉi tiu kolero, kaŭzita de la militaj agadoj de Israelo kontraŭ la palestinaj Hamas-islamistoj en Gazao kaj la irana Hizbulaho en Libano, finfine produktos vastan ribelon de ĉiuj islamanoj kontraŭ la "falsaj" okcidentaj kristanoj. Tiel, la "**kolizio**" de la "**reĝo de la sudo**" kontraŭ la papa reĝo, profetita en Daniel 11:40, plenumiĝos, donante al la rusa "**reĝo de la nordo**" la ŝancon invadi la tutan Eŭropon por venĝi siajn mortintojn en sia milito kontraŭ Ukrainio, kiun la EU kaj Usono armis kaj finance subtenis.

En la hodiaŭaj novaĵoj, en Amsterdamo, junaj araboj, mem semidoj, sed por-Gazaaj, perforte atakis judajn subtenantojn, kiuj venis spekti matĉon, en kiu ludis la israela teamo. Kiel tiuj okazantaj en Francio, fare de la samaj specoj de atakantoj kaj pro la samaj kialoj, ĉi tiu speco de agreso nur konfirmas kaj antaŭas la grandan islamisman "**kolizion**" profetitan en Daniel 11:40. Fakte, ĝuste ĉi tiuj malgrandaj, lokaj "**kolizioj**" direktitaj kontraŭ okcidentaj judoj preparas la vojon por la granda "**kolizio**" profetita de Dio en Daniel 11:40. Ĉar la kaŭzo de ĉi tiu "**kolizio**" estas la pozicio prenita de EU-landoj por la israelanoj. La EU trovas sin implikita kaj celita de ĉi tiu islama malamo pro la fakto, ke ĝi havas sur sia grundo reprezentantojn de la du antagonismaj grupoj morte kontraŭaj unu al la alia. Tamen, ĝi ne povas defendi unu sen vundi la spiriton de la alia. La EU tiel pagas pro sia malestimo al la spertoj rivelitaj en la Sankta Biblio, kaj precipe pro la eraro reprodukti, imitante Usonon, mult-etnan grupiĝon sur sia teritorio. La modelo "**Babel**" estas do duoble frapita de Dio, unue en Usono, kaj due en EU. Ambaŭ devas klarigi la rekonstruon de la humanisma "**Babel**" modelo, kiun Dio detruis per apartigado de homoj laŭ malsamaj parolataj lingvoj. Komence, la usonanoj kuniĝis dividitaj laŭ siaj originalaj lingvoj, sed spitante Dion, ili unuiĝis per adoptado de ununura nacia lingvo, tiel renversante la apartigon, kiun Dio volis establi per la sperto de la originala "Babel". Por Dio, la granda "**Juĝisto**", ĉiuj spertoj atestitaj en la Sankta Biblio konsistigas solenajn avertojn, kaj ne konsideri ilin ekscitas lian justan koleron, kiun la kulpa homaro devas suferi fine, tio estas, en la tempo, kiun li fiksas, suvere, por realigi ĝin.

En sia nekredemo aŭ nekredo, la homaro batalas kontraŭ la ordo programita de la Kreinto Dio. Ĝia nevidebleco donas al ĝi grandegan avantaĝon super siaj homaj malamikoj, permesante al ĝi kapti ilin en neeligeblajn kaptilojn. Kaj tio, uzante la popolon portantan la nomon Izrael, en ĉiu situacio; ĉu benita aŭ ne, aŭ kiel estas la kazo, malbenita de ĝi ekde ĝia malakcepto de Kristo. La ribelantoj ne konscias pri tio, sed estas Dio mem kiu inspiras iliajn decidojn kaj iliajn elektojn, kaj ĉiujn iliajn malbenitajn farojn, ĉar li ne trovas en ili la amon al sia vero. Pridubante ĉi tiun karnan kaj nacian Izraelon, Dio memorigas al la homoj, ke lia sava plano pasis tra la Judoj. Ke li konfidis al ili, ekskluzive, la revelaciojn skribitajn en sia Sankta Biblio. Kaj la fakto mem, ke la nunaj judaj kaj israelaj judoj havas nur la tekston de la malnova interligo, atestas kontraŭ ili pri ilia rifuzo rekoni Jesuon Kriston kiel sian Mesion kaj solan rimedon de savo; kio faras lin la sola Savanto proponita de Dio. Ĉi tiu juĝo validas ankaŭ por kristanoj,



kiuj volas ignori la ekziston de la ordonoj kaj revelacioj de la malnova interligo. Pretendante nur la Evangeliojn kaj la epistolojn de la nova interligo, ili ankaŭ atestas kontraŭ si mem, sen devi diri la plej etan vorton, ĉar iliaj faroj esprimas ĉion, kion ili estas por Dio, nome ribelemaj protestantoj. Kaj por subteni sian akuzon kontraŭ ĉi tiuj du pekoj, juda kaj kristana, Jesuo Kristo donis sian profetan ateston nomatan Apokalipso, en kiu la devo honori la du interligojn estas elvokita kaj rememorigita: ekzemploj: Apok. 1:2: " **kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo** , ĉion, kion li vidis. "; Apok. 3:8: " Mi scias viajn farojn. Jen, ĉar vi havas iom da potenco, kaj **observis mian vorton, kaj ne malkonfesis mian nomon** , mi metis antaŭ vi malfermitan pordon, kiun neniu povas fermi. "; Apok. 14:12: " Ĉi tie estas la pacienco de la sanktuloj, kiuj gardas... " **la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo**. » ; Apok. 12:17: « Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj foriris, por fari militon kontraŭ la restintoj de ŝia idaro, kontraŭ tiuj, kiuj observas **la ordonojn de Dio kaj havas la ateston de Jesuo** . » same kiel Apok. 22:14, en la plej malnovaj bibliaj versioj de Ĝenevo, Oltramare, Martin, Osterwald ...ktp: « *Feliĉaj estas tiuj, kiuj **observas liajn ordonojn** , por ke ili havu rajton al la arbo de vivo kaj eniru tra la pordegoj en la urbon!* » Alia manuskripto adoptita de modernaj tradukistoj donas al ĉi tiu verso la jenan formon: « *Feliĉaj estas tiuj, kiuj lavas siajn robojn, por ke ili havu rajton al la arbo de vivo kaj eniru tra la pordegoj en la urbon!* » Evidente, iu prenis la liberecon ŝanĝi plurajn vortojn de la profetaĵo, sed ĉi tiu eraro permesas al ni kompreni, ke la du mesaĝoj havas la saman signifon: ĝuste per praktikado de " **la ordonoj de Dio** ", ekde 1843-1844, la elektitoj de Kristo " **lavas siajn robojn** " kaj estas elektitaj de Dio en Jesuo Kristo, por eniri la regnon de la ĉielo, laŭ la bildo de sankta urbo de Dio, kiu indikas la Asembleon de liaj elektitoj laŭ Apokalipso 21. Efektive, en ĉi tiu simbola bildo de la versoj 12 kaj 21, la verko de la "Sepa-tagaj Adventistoj" estas ilustrita per la " **12 pordegoj de la urbo** "; ĉiu konsistanta " **el unu sola perlo** ". Ĉi tiu precizeco memorigas nin, ke la normo de la dia vero estas unika, kiel " **la mallarĝa pordego** " kaj la " **mallarĝa vojo** ", kiu kondukas al la ĉiela eterneco. La bildo de la " **pordego** " indikas la devigan trairejon, tio estas, la unikan normon de la dia vero. Kaj la nomo "Sepa-tagaj Adventistoj" difinas la normojn de ĉi tiu dia vero de la lastaj tagoj. La nomo " **Adventisto** " indikas la elektitojn, kiuj " **atendas** " la revenon de Jesuo Kristo, lumigitaj de la diaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, tio estas, la " **atesto de Jesuo** ". " **La sepa tago** " akiris kreskantan intereson ekde 1994, ĉar la praktiko de la sankta Ŝabato de la sepa tago de la semajno nur profetis la alvenon de la sepa jarmilo, la grandan Ŝabaton, en kiu la elektitoj eniros en la ripozon de Dio por eterne. La sabata ripozo, kiu estis prezentita kiel la memorsigno de la Kreinto Dio en la kvara el la Dek Ordonoj de Dio, estis ankaŭ la signo de la "advento" aŭ parousio de Kristo, kiu revenos kaj aperos en sia tuta dia gloro, komence de la sepa jarmilo, printempe de la jaro 2030.

Sur la milita fronto, la elekto de Donald Trump kaŭzos grandegajn ŝanĝojn kompareblajn al tertremo. Eŭropanoj estos devigitaj revizii siajn politikajn kaj ekonomiajn elektojn kaj decidojn. Tiaj ŝanĝoj kaj renversigoj neniam subite okazis tra la tuta globo. Tio estas ĉar hodiaŭ, la tuta mondo estas konektita al la interreto kaj la reagoj generitaj de ĉi tiu grava ŝanĝo en la usona konduto estas

mezurataj en reala tempo. Tiel, post Covid-19, Ukrainio, Gazao, Dio trudas la plagon "Donald Trump" al la ribelemaj humanistoj. Interesa detalo rimarkinda: Donald Trump estante de skota deveno, la nomo "Donald" signifas en la skota gaela: "princo de la mondo" aŭ, la ekvivalento de "Vladimir", antaŭnomo de la nuna rusa gvidanto Putin. La eŭropanoj timis lin, malestimis lin, kritikis lin kaj malamamis lin, kaj tial Dio trudas lin al ili, kiel li jam trudis la junan ambician viron nomatan Macron al la ribelemaj laikaj francoj; kaj tio, dufoje sinsekve, en 2017 kaj 2022. La malbonaj novaĵoj daŭre venas. Sekvante sian sintenon favore al Maroko pri la temo de Okcidenta Saharo, temo de konstanta disputo kun Alĝerio, ĉi-lastata ĵus decidis rompi ĉiujn financajn interŝanĝojn kun Francio. S-ro Macron donis al la francoj unuan imponan malamikon, Rusion, per sia decido subteni Ukrainion nome de okcidentaj valoroj, kaj nun li donas al ili alian, same agreseman kaj danĝeran: Alĝerion, kun kiu Francio havas gravan disputon, kiun la tempo ne povas nin forgesigi. La estontaj kaj baldaŭaj agresantoj de Francio estas tiel identigitaj. Kaj alĝeriaj ŝtatanoj establita en Francio formas la plej grandan fremdan komunumon establitan sur ĝia grundo. Jam de tie aperis la unuaj islamistaj teroristoj de la GIA-grupo en 1995. Por tiuj, kiuj loĝas en Alĝerio, ĉi tiuj enmigrintoj de alĝeria deveno estas konsiderataj "francoj", poluitaj de la nekredantoj kaj tial fratoj, kiujn oni devas purigi aŭ detrui. Sed en Francio, la veraj francoj rigardas ilin kiel malamikajn islamanojn, nekongruajn kun la laikismo de la lando. Jen plia ekzemplo de la nesolveblaj situacioj, en kiuj la homaro kaptas kaj ŝlosas sin, ĉar ĝi ne konsideras la bibliajn lecionojn donitajn de Dio. Ankaŭ en Francio, nelegitima registaro formiĝis, konsistanta el politikaj teknokratoj ligitaj al la eŭropa reĝimo. En ĉi tiu tago, ŝajnigante lanĉi atakon, por doni fortan baton kontraŭ la agado de drogvendistoj, fininte deploji la liston de rimedoj, kiujn ili prenos kaj aplikos, se la deputitoj konsentos, la Ministroj pri Internaj Aferoj kaj Justico agnoskas, ke la rezulto aperos post 10, 15 aŭ eĉ 20 jaroj... ili havas vere nur unu jaron por agi antaŭ ol la lando kaj ĝiaj loĝantoj estos transdonitaj de Dio al la detrua dramo en 2026. Sed la vera momento de la fino de la nacioj venos nur en 2029, provokita de la amasa uzo de nukleaj armiloj.

Ignorante la programon desegnititan de Dio, la teraj nekredantoj erare pensas, ke la homo ne estas tiel freneza, ke ĝi ekigas planedan genocidon, sciante, ke kiu ajn farus tion, kondamnis sin mem al malapero. Mi rimarkas, ke en sia rezonado, ili forgesas konsideri la fakton, ke pro diversaj justaj aŭ maljustaj kaŭzoj, fanatikuloj konsentas morti, kiel faris la japanaj kamikazoj en 1945. Ili estas poste imititaj de la islamistaj islamanoj, kiuj faras tion, por kunporti en sia morto kelkajn viktimojn el la mondo de la nekredantoj. En ĉi tiu pensmaniero, la uzo de nukleaj armiloj nur monstre intensigas la suicidan aliron, kiu poste rezultigas milionojn da vivoj eliminitaj en mallonga momento.

Aliflanke, ĉar la plilongigo de la vivo dependas nur de la vivanta Dio, la nocio pri la fino de la mondo estas perfekte logika kaj konforma al ĉi tiuj unuaj vortoj de la Biblio: "**En la komenco** ..." En perfekta tera logiko, kio havas "**komencon**" ankaŭ havas "**finon**." Jesuo Kristo memorigas nin pri ĉi tiu vero en Apokalipso 21:6 kaj 22:13: "*Kaj li diris al mi: 'Ĉio estas farita! Mi estas la Alfa kaj la Omega, la komenco kaj la fino* . Al la soifanto mi donos donace el la fonto

*de la akvo de vivo. ""; " Mi estas la Alfa kaj la Omega, la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino . "*

Ĉiu el ni povas vidi en 2024, ke UN, kreita por unuigi la naciojn de la tero, jam ne kapablas fari tion. Ĝi suferas la saman fiaskon kiel la Ligo de Nacioj, kiu antaŭis ĝin ĝis la komenco de la Dua Mondmilito; estas facile kompreni do, ke la Tria Mondmilito estas baldaŭa.

Instrumento de dia malbeno, la juna prezidanto Macron eniris politikon kiel kaprica, obstina kaj ribelema infano, kies vivokupo estas detruo ĉion, kion li tuŝas. Kaj lia plej nova eraro estas lia subteno al Maroko, kiu vekis la koleron de Alĝerio kontraŭ Francio.

La elekto de S-ro Trump kondukos Ukrainion akcepti malfavorajn packondiĉojn por ĝi; kaj ĝia ambicia projekto de totala rekonkero de ĝia teritorio kolapsos. Devigitaj intertraktadoj devigos ĝin akcepti tion, kio pravigis ĝian militon kaj ĝiajn mortojn dum dek jaroj ekde la jaro 2014, en kiu, rifuzante la disdividon de la lando, ĝi batalis kontraŭ la rusofilaj ukrainoj de Donbaso. Sed ĉi tiu finita kaj trudita paco ne daŭros longe, ĉar en 2026, Okcidento eniros la veran " sesan trumpeton " kaj pri tio, ideo venis al mi, inspirita aŭ ne, sed la analizo de la teksto, kiu koncernas ĝin en Apokalipso 9:13, metas en la fonon la propeton de Kristo, kiu komenciĝis tuj post lia resurekto, tio estas, 3 tagojn kaj tri noktojn post lia krucumo, kio kondukas al la komenco de la unua tago de la semajno, la tago, en kiu li aperis al la virinoj kaj siaj apostoloj. Verso 15 diras: "Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo, la tago, la monato kaj la jaro, estis liberigitaj, por mortigi trionon de la homaro." La jaro nun jam estas identigita kiel 2026. "La monato, la tago kaj la horo" povus esti tiuj, kiam Jesuo mortis sur la kruco, ĉu je la naŭa horo merkrede de la unua monato, ĉu, laŭ nia kutima kalendaro, la 3-an de aprilo. Sed, por detruo, la Sinjoro povus ankaŭ elekti la tempon de aŭtuno, la komencon de la ekstersezono, pli konforme al la temo de peko kaj ĝia repacigo, aŭ, je la tempo de la juda festo "Jom Kippur" aŭ france: la "Tago de Repacigo", kiun Dio fiksis por la 10-a <sup>tago</sup> de la sepa monato.

Sendube la komenco de intertraktadoj inter Ukrainio kaj Rusio vekos falsan esperon. Sed ne povas esti alie, ĉar la sesa trumpeto estas programita kaj, havante neniun kondiĉan karakteron, ĝi nepre devas plenumiĝi. En sia revelacio, Dio prezentas ĝin al ni kiel sian respondon al la nekredemo de la okcidenta mondo, katolika kaj protestanta, de kiam la apostata Adventismo aliĝis al la protestantoj en 1995.

### M97 - La tiel nomata natura selektado

Sub ĉi tiu titolo aperas la pridubado de la termino "natura". Tio instigas min pravigi ĉi tiun aliron per ĉi tiuj klarigoj.

Tiu ĉi vorto "natura" ne havas la saman signifon por ĉiuj, ĉar por nekredantaj paganoj, tiu ĉi termino estas la adjektivo de la vorto "naturo", kiu indikas la tutan vivon, kiel homoj malkovras ĝin dum sia tuta ekzisto. Por la "filoj de Dio", tiu ĉi termino natura alprenas tute alian signifon, ĉar ĝi esprimas dian koncepton, kiu validas en ĉiuj vivkampoj. Ni trovas fakte la koncepton de natura selektado en ĉiuj formoj kaj normoj de la vivo de la kreitaĵoj de Dio. Neniu estas escepto, ĉar la homo, la bestoj, la plantoj, la mikroba vivo, tio estas, la tuta kreitaĵo de Dio, estas submetitaj al tiu ĉi dia koncepto.

Kiam Dio kreis la anĝelojn, unue la nunan Satanon, ne estis demando pri morto kaj la anĝeloj ĝuis ŝajne eternan vivon. Tio estas ĉar la vera konsekvenco de la peko de ribelo kontraŭ Dio nur fariĝis efika per la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto. Ĝis tiu momento, la ribelemaj anĝeloj pensis, ke ili povus konservi siajn vivojn eterne. Ili kontestis dian justecon, sed ili kredis, ke ili povus vivi laŭ sia normo eterne; eĉ estante apartigitaj de Dio. Nur la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo ŝanĝis ilian situacion; jen kion Dio malkaŝas en Apokalipso 12:12: "*Tial ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj loĝas en ili! Ve al la tero kaj al la maro! Ĉar la diablo malsupreniris al vi, havante grandan koleron, **sciante, ke li havas mallongan tempon** .*" Antaŭ la morto de Jesuo, la diablo **ne sciis** , post lia morto li **scias** , "***ke li havas mallongan tempon** .*"

La sperto de la unuaj malbonaj anĝeloj profetas la sperton de la malbonaj homoj kreitaj de Dio post ili sur la tero. Dum Dio ne parolas al li rekte, homoj kredas, ke ili posedas sian vivon por eterneco; ili tiel reproduktas la falsan, iluzion esperon de la malbonaj anĝeloj. Tra la tempo kaj ĉie sur la tero, homoj kredis sin senmortaj, en la senco, ke post la unua tiel nomata natura morto, ili donas al la morto koncepton de vivplilongigo. Ili tial kredas, ke la vivo ofertita de la naturo ne plu povas esti detruita en la senco de neniigo. Tiel, post la pagana heredaĵo de ĉiuj antikvaj epokoj kaj popoloj, katolikismo prenis kiel sian dogmon la senmortecon de la animo, kiu karakterizis antikvan Grekion, tiel farante la eraron de la unuaj malbonaj anĝeloj. Vi povas tiel mezuri la gravecon de ĉi tiu revelacio de la Apokalipso, kiu permesas al ni kompreni la utilecon de la normo pri **la** senmorta apero de la vivo de la ĉielaj anĝeloj. Ilia sperto nur profetis tion, kion homoj vivos sur la tero. Kaj pro la scio, kiun Dio dividis kun mi, kun li kaj liaj veraj teraj elektitoj, mi povas diri hodiaŭ, ke por la malbonaj anĝeloj kaj la malbonaj homoj, la "**tempo** ", kiun ili havas por vivi, estas maksimume 5 jaroj kaj iom pli ol kvar monatoj.

Ĉi tiu mesaĝo pri "tempo" estas tipe "adventista" laŭ karaktero. Ĉar efektive per nombraj kalkuloj ni ricevas la daton de printempo 2030 por la glora reveno de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo: De la peko de Eva kaj Adamo, 4000 jaroj ĝis la morto de Kristo plenumita la 3-an de aprilo 1930 je la 15-a horo; de Adamo 6000 jaroj ĝis la reveno de Jesuo printempe 2030. Ĉi tiu kalkulo, kiu ne povus esti pli simpla, nur postulas la elekton de la elektitoj fare de Dio. Kiel ajn

simpla ĝi povas esti, ĝi estas ricevata kaj agnoskata nur de la elektitoj, kiujn li mem elektas.

Ni nun scias, ke la vorto "naturo" indikas la koncepton, kiun Dio volas doni al la vivo, kiun li kreas libere antaŭ si. La vorto naturo do estas terure misgvida, sed ĝia celo mem estas misgvidi malbonajn homojn. Ili povas tiel konstrui siajn falsajn teoriojn nomatajn "evoluciaj" kaj bazigi siajn falsajn esperojn sur ili. Kaj mi precizigas, ke tio, kio estas falsa en ilia doktrino, estas nur la neo de la ekzisto de la vera Dio, kiu organizas en la vivoj de siaj kreitaĵoj aŭtentan "evolucion" laŭ sia dia volo kaj sia eterna kreiva agado.

Ĉar la aspektoj estas ekstreme trompaj. Por multaj kredantoj, Dio kreis la teran vivon kaj ripozas de tiam, malproksime de ĉio, informita pri la okazaĵoj per la raportoj faritaj de siaj sanktaj anĝeloj. Kaj tiel li pacience atendas sian finan momenton de gloro. Sed laŭ tiu teorio, ĉio estas malvera de A ĝis Z. La senlima kaj Ĉiopova Spirito de la Kreinto Dio efektive kreis unue ĉielan vivon, kaj poste teran vivon. En Genezo 2:2-3, "la ripozo de la sepa tago" daŭris nur tiom longe kiom la "sepa tago", kaj ekde la unua tago de la nova semajno, kiu sekvis ĝin, Dio denove estis en sia kreiva agado, ĉar tio konsistas el konstanta laborado en la pensoj de siaj kreitaĵoj, ĉu bonaj kaj justaj aŭ malbonaj kaj maljustaj. Li neniam ĉesas inspiri ambaŭ, spurinte la vojon de iliaj tre malsamaj kaj absolute kontraŭaj destinoj: vivo por la justuloj, morto kaj neniigo por la maljustuloj. Ĉar eĉ en sia stato de malboneco, la anĝelo aŭ homo vivas en Dio, same kiel en nia fizika korpo la bonaj ĉeloj batalas kontraŭ la malbonaj kaj en niaj mensoj la bonaj pensoj eniras batalon kontraŭ la malbonaj. La vivo eblas nur en Dio kaj tial estas nepre necese por li **elekti** la bonajn elektitojn destinitajn partopreni lian eternan vivon kaj elimini per neniigo ĉian alian formon de ribelema kaj disputema anĝela aŭ homa vivo. En la nuna universala vivo, la kreitaĵoj, kiuj pensas kaj faras malbonon, estas por Dio, kiel stango plantita en la karnon. Lia kunvivado kun malbono igas lin suferi kaj li sopiras fini siajn suferojn. Sed por fari tion, li fiksas tempon, kaj skrupule respektas sian programon inspirinte al Salomono ĉi tiujn vortojn: "*ĉar estas tempo por ĉio ... ktp.*"

La elektitoj kaj falintaj homoj agnoskas la ekziston de natura selektado, tamen sen doni al ĝi la saman originon, dian por la elektitoj kaj hazardan por la falintaj. Kaj ĉi tiu natura selektado donas al la vivo la formon de konstanta batalo kontraŭ morto kaj neniigo, tio validas por bestoj, plantoj kaj homoj mem. En la ĉielo, ni atestas per teleskopoj supernovaojn, kiuj ŝuldiĝas al la eksplodo de maljuniĝantaj steloj, kiuj tiel atestas, ke ĉio, kio vivas, estas en pruntita tempo kaj minacata de detruo.

Laŭ Dio, nur pruvita elito povas esti elektita por dividi lian eternecon. Kaj el la peko de Eva kaj Adamo, li skribis ĉi tiun lecionon en la tutan vivon, kiun li kreis; en plantan kaj bestan vivon, inkluzive de tiu de la homaro.

Ĉe homoj, la leciono estas instruata per la generado de la specio. Unu sola spermo de la masklo estas inda fekundigi la inan ovon. Kaj en la organizita raso, miliardoj da malpli efikaj spermaj estas detruitaj kaj neniigitaj. Ĉi tiu principo baziĝas sur natura selektado elpensita de la Kreinto Dio. Nur la plej fortaj, la plej elstaraj, estas konsiderataj indaj porti kaj transdoni vivon. Kaj ĉi tiu elekto malkaŝas la tutan saĝon de Dio; la saĝon, kiun nekredantaj kaj nekredantaj homoj



hodiaŭ malestimas. Per ĉi tiu principo, Dio favoras la plej bonan kvaliton, por ke la idoj havu la plej bonajn ŝancojn en la batalo de la vivo. La plej inteligentaj tiel povos transdoni favoritan genetikan heredaĵon, sen ke ĝi estu decida, ĉar la personeco, kiu naskiĝos, estas libera kreitaĵo eĉ rilate al sia prapatro. Ĝia karaktero povas esti la malo de tiu de la patro aŭ la patrino. Sed liaj genoj estas tiuj de lia patro kaj patrino, kaj liaj fizikaj normoj estas hereditaj kaj transdonitaj de ili. La novnaskito heredas kaj bonon kaj malbonon de siaj gepatroj, kaj li povas naskiĝi portante malsanon aŭ malfortecon hereditan en la familio de antaŭaj generacioj. En la plej bonaj kazoj, natura selektado kaŭzas la morton de la etaj kaj malfortaj inter bestoj, same kiel inter homoj kaj plantoj. Mi diras, en la plej bonaj kazoj, ĉar kion ni povas pensi pri la naskiĝo de vivo kondamnita al eterna suferado? Dio ne volis, ke ĝi estu tiel, kaj li pruvas tion per natura selektado, kiu kaŭzas, ke novnaskitoj vivas aŭ mortas laŭ sia kvalito.

En besta vivo, ni vidas la idojn de bestoj formanĝitajn de pli fortaj predantoj kiam ili estas tro malfortaj kaj tial vundeblaj, kaj ĉi tiu principo validas por ĉiuj bestoj surtere kaj en la akvoj de la maroj kaj riveroj, sen mencii la birdojn kiuj flugas en la ĉielo. Dio donas lecionojn en ĉi tiuj ekzemploj kiuj instigas la transdonon de forto kaj vigleco al ĉiuj siaj kreitaĵoj. Sed lia leciono estas destinita nur por homoj kiuj sole posedas inteligentecon kaj la senton de reflektado kaj analizo.

La forto de kreitaĵo ne dependas nur de la grandeco de ĝiaj muskoloj, kiuj nur malkaŝas fizikan aŭ karnan forton. Kion Dio elektas estas de alia naturo, ĉar ĝi estas esence spirita. La forto de la spirito aperas en la kapablo de persistemo venki malbonon, kiel Jesuo sukcesis fari antaŭ ĉiuj siaj disĉiploj. La bezono montri mensan kaj moralan forton ne pravigas la malplivalorigon de karna fizika forto. La konata kaj ofte ripetata esprimo "sana menso en sana korpo" estas sankta vero. Aplikata por la gloro de Dio, ĉi tiu frazo fariĝas "sankta menso en sankta korpo", ĉar la principo estas same sanitara kiel sanktiga; Dio zorgas pri ambaŭ temoj, pri kiuj li preskribis siajn ordonojn en "la leĝo de Moseo". Multaj falsaj kredantoj pensas, ke Dio interesiĝas nur pri ilia spirito. Ĉi tiu penso estas nelegitima, ĉar Dio kreis la korpon same kiel la homan spiriton, kaj li rajtas deziri la plej bonan por ambaŭ. Kompreni ĉi tion jam estas signo de sanktigo de nia tuta animo. La neperfekteco pro la peko de unu kaj la alia postulas ilian riparon, ĉar Dio nur helpas releviĝi kaj rekonstrui tiujn, kiuj konsentas batali en ĉi tiu direkto kun li.

Ekde la apero de peko sur la tero, la ekigita natura selektado profetas la apartigon de la kreitaĵoj en du tendarojn, tiun de la elektitaj venkintoj en Kristo kaj kun li, kaj tiun de la falintoj, anĝeloj kaj homoj.

Tra la historio, dominantaj homoj leviĝas kaj trudas sin siatempe al unu aŭ pluraj popoloj. Ĉiu el ili estas elektita de Dio, kiu organizas la historion de ĉiuj popoloj de la tero de ilia fondinto ĝis la lasta posteulo. Ĉi tiu historio finiĝos printempe de 2030. Li pacience teksas la reton de vivoj, kiuj konsistigas la tutan homaron, sciante antaŭ sia kreo kaj naskiĝo sian finan sorton. Dum la falintoj batalas en la espero atingi siajn celojn, Dio rigardas ilin kiel mortintojn en pruntita tempo kaj gvidas kaj inspiras la verkojn, kiujn li pretigis por ili, ĝis ilia vivofino. Ni aŭskultu Dion memori ĉi tiujn aferojn en ĉi tiuj bibliaj tekstoj: Jeremia 27:5: "*Mi kreis la teron, la homon kaj la bestojn, kiuj estas sur la tero, per Mia granda*

potenco kaj per Mia etendita brako, kaj Mi donas la teron al kiu ajn Mi volas. " Konfirme, Dio diris en Jesaja 45:13: " *Mi levis Ciruson en Mia justeco, kaj Mi direktos ĉiujn liajn vojojn; li rekonstruos Mian urbon kaj liberigos Miajn kaptitojn, sen elaçeto nek rekompenco, diras la Eternulo Cebaot.*" "Tiun deklaron Dio faris longe antaŭ la naskiĝo de Kiro la 2-a la Perso. Sed ĉi tiuj estas nur ekzemploj, kiuj permesas al ni kompreni, ke Dio regas kaj trudas sian programon al ĉiuj homoj, kaj ne nur al siaj elektitoj. Por tiu, kiu havas malbonan naturon, Dio organizas vivon adaptitan al lia malvirta naturo. Ĝis la fino de la tempo de elekto, kiu venos kun la fino de la oferto de graco en Kristo, la programo de Dio postulas la plilongigon de la vivoj de la malbonuloj, kiuj instigas unu la alian antaŭeniri al pereco. Ĉar ili estas sendube la plej multnombraj kaj fidas je sia nombro por pravigi siajn elektojn, kiujn Dio kondamnas. Libera elekto estas homa, sed la efektivigo de ekzisto, kiu sekvas tiun elekton, estas tute dia. La diablo kaj liaj demonoj estas nur kunlaborantoj en la sama demonia tendaro, en kiu ĉiu estas fakte malamiko de la alia. Sed por ke la delogitaj kaj trompitaj viktimoj malkovru la sekvojn de sia libera elekto, Kristo devas reveni kaj atesti nome de siaj veraj elektitoj."

Natura selektado invitas la elektitojn de Kristo elekti la aferojn, kiuj kreskigos ilian ligon kun Dio. Kaj infano povas kompreni, ke por esti amata de Dio, oni devas esti obeema kaj fidela al Li . Ĉar la rolo de la tera familio estas instrui ĉi tiun principon al siaj infanoj ekde tre juna aĝo. Tamen, la plej bona edukado ne ofertas garantion de sukceso, kiu vere dependas nur de la naturo de la infano. La celo de konvertiĝo al Kristo ne estas igi la malbonulojn bonaj, sed simple ke la soifanto je vero ricevu en Kristo la respondojn al siaj spiritalaj demandoj. Konvertiĝo ne povas ŝanĝi homan naturon, sed ĝi permesas al la perdita ŝafo trovi la protekton de sia dia Majstro. Tial la sennombraj falsaj religiaj konvertiĝoj konsistigas abomenindaĵojn por la Kreinto Dio, kiu juĝas kaj kondamnas ilin.

La natura selektado de besta vivo okazas per la subita apero de predanto, kiu kaptas sian delogitan viktimon, kiel en la kazo de la serpento, aŭ unu tro malrapida por eskapi. En la homa vivo, ĉi tiuj predantoj estas la grandaj dominantoj de popoloj. Dio kaj la diablo uzas ilin por allogi kaj kolekti homojn, kiujn Dio kondamnas je la nivelo de ilia naturo, kio estas nekongrua kun la postuloj de aŭtentika " **sankteco** ". Ĉio estas organizita laŭ ĉi tiu principo: "birdoj de sama plumo kunfluas"; kaj tio validas por ambaŭ kontraŭaj tendaroj. Nekredanta aŭ nekredanta homaro povas nur esti surprizita kaj fali en la kaptilojn, kiujn Dio metas por ĝi. En ĉi tiuj kaptiloj, ni trovas ĝuste la aperon de roluloj, kiuj devias de la kutimaj normoj. Kaj en niaj aktualaj eventoj, jen kio okazas kun la elekto de la tre riĉa usonano sinjoro Donald Trump. Post sinsekvo de tre politikaj, teknokrataj kaj dogmaj prezidantoj, sinjoro Trump alvenas por renversi la deviajn valorojn de Usono; valorojn adoptitajn kaj truditajn de EU. Por ĉi tiu dua oficperiodo, la viro montras sian decidon solvi la problemon de kontraŭleĝa meksika enmigrado. Kaj por atingi sian celon, li elektas siajn unuajn subtenantojn surbaze de ilia **konstanta lojaleco** al li kaj liaj ideoj. Post sia unua oficperiodo, li estis perfidita de kelkaj el siaj subtenantoj, kaj li klare lernis sian lecionon. Li tial prioritigas absolutan lojalecon, kaj ĉi tiu ŝanĝo en si mem jam estas grandega,

ĉar ĝis tiam, la usona politiko dependis de politikistoj kun diplomoj kiel francaj ENA-diplomiĝintoj kaj plejparte de la spirito de kompromiso kaj politikaj trompaĵoj. La elekto de Donald Trump tial rompas kun ĉi tiu politika regado, kaj la novaj gvidantoj estas, ĉefe, senkondiĉaj subtenantoj de la nova prezidanto. Profitante sian grandegan venkon, li certigas la subtenon de la diversaj politikaj ĉambroj de Usono. Tiel, liaj decidoj povas esti efektivigitaj sen obstakloj, kaj li tiel devus havi preskaŭ absolutan potencon super Usono.

La politika leviĝo de ĉi tiu viro baziĝis sur lia televida sperto, kiu kreskigis la kreskon de lia riĉeco kaj lian eniron en politikon; kaj tio okazis jam delonge. Ĉi tiu grandega riĉeco, konata al ĉiuj, dufoje malfermis por li la pordojn al la usona prezidanteco. Mono ĉiam aĉetis politikan potencon, kaj la kazo de Donald Trump memorigas min pri la politika ŝanĝo, kiu okazis en Romo post la morto de Julio Cezaro, murdita de grupo de romiaj senatanoj malamikaj al la celebrado de lia aŭgurado. Post Julio Cezaro, Romo fariĝis imperia, kaj ĝia unua imperiestro, Oktaviano Aŭgusto, estis lia nevo. La familio de Julio estis tre riĉa, kaj la nevo de Oktaviano jam uzis sian monon por altiri la subtenon de la romia plebejo, la malriĉuloj malestimataj de la romiaj senatanoj. Kun ĉi tiu popola subteno, li establis sin kiel Imperiestro de la Romanoj kaj subigis la grupon de senatanoj al sia volo. Cicerono, unu el ili, pagis per sia vivo pro sia opozicio al Oktaviano kaj lia imperia regado. La mono kaj glavoj de la murdintoj permesis al li atingi sian celon, kaj Romo restis timata imperio dum longa tempo. Lin subtenis Antonio, fiero batalanto kun granda influo super la romia popolo. Antonio edziĝis al Oktaviano, la fratino de Oktaviano, kaj lia adulto kun la egipta reĝino Kleopatra la 10-a, kiun li freneze enamiĝis post Julio Cezaro, igis lin mortiga malamiko de Oktaviano, kiu ne povis mortigi lin per sia propra mano ĉar la adulta paro elektis sinmortigi kiam la malvenko trudis sin al ili.

En la novaĵoj, alia tre riĉa figuro, Elon Musk, aliĝis al s-ro Trump kaj certigis oficialan kabinetan postenon. Ĉi tiu regado fare de la tre riĉuloj, subtenata de la plimulto de la usona popolo, nun eniris la historion, same kiel la ascendo de Oktavio Cezaro Aŭgusto al la romia imperia potenco faris en lia tempo.

Donald Trump estas la malagrabra surprizo, kiun Dio preparis en sia dia tagordo por plu puni EU-on. La liberala politika reĝimo de Usono permesis al homoj individue pliriĉiĝi ol ŝtatoj kaj nacioj. La ŝanĝo, kiun ni atestas, estas la sekvo de ĉi tiu ekstrema individua riĉiĝo. Ĉar ŝajnas, ke post jarcentoj da demokratio, Usono rekonstruas la absolutan potencon de la grandaj kaj riĉaj sinjoroj de feŭdismo, kaj eĉ superas ilin.

Ĉi tiu turniĝo de la paĝo alportas al la povo en Usono la virojn, kiuj fanatike ekstermos Rusion en 2028 post ĝia detruo de EU. Ni ne dubu pri ilia kapablo agi post la 20-a de januaro 2025 sur usona teritorio por efektivigi sian politikon resumitan per la esprimo "Ameriko Unue". Forta kaj celkonscia potenco venas post jaroj da malforta regado malfortigita de la sinsekvaj militaj fiaskoj suferitaj ekde la "Korea Milito".

En la milito, kiu okazas, universala selektado donos venkon al la plej potencaj, sed ĉefe kaj unue al la tendaro, al kiu Dio elektis doni ĉi tiun venkon. Sed jen kuŝas grandega kaptilo por nekredantoj. Ĉar Dio donas venkon al tendaro, kiun li aparte malbenas: la usonan protestantan tendaron. Por amasoj da falsaj

kredantoj, Dio donas venkon nur al tiuj, kiujn li benas, tamen li faras la malon. Kaj ĉi tio ne estas la unua fojo, ĉar jam en 1948, uzante usonan subtenon, li organizis la instaladon de Israelo sur la grundo de ilia iama teritorio renomita Palestino. Tamen, ĉi tiu reveno ne estis pravigita per la beno de Dio, kio havus sencon nur se la juda popolo oficiale rekonus Jesuon Kriston kiel sian Mesion. Fakte, ĉi tiu reveno de 1948 estas malbenita kaj kaŭzo de malbeno por la tuta malfidela kristana Okcidento. La nuna milito en Gazao radikas en la malbeno de ĉi tiu reveno al 1948. Kaj ĉi tiu dato ankaŭ kaŭzos la militon, kiun Rusio faras kontraŭ Ukrainio kaj EU, ĉar ĝi estas la kialo de la eksplodo de tutmonda kolero inter islamanoj, kiu kuraĝigos la rusan atakon per si mem atakante la landon de la " sudo " de EU, nome Italion, Francion, Hispanion kaj Portugalion, aŭ unu el ĉi tiuj kvar landoj. Funkcianta kiel distraĵo, ĉi tiu atako efektivigita en la " sudo " ofertas al la rusoj ŝancon invadi la nordon aŭ " nordon " de EU.

Fakte, natura selektado estas la leĝo de la plej forta; kio ne estas nova, sed kiun la longa paco ofertita al eŭropanoj, tre okupataj pri konsumado, parte igis forgesi aŭ ignori, ĉar ili kredis, ke la venko de sia demokratia reĝimo estas tute certigita.

En tiu ĉi pensmaniero, ili fariĝis arogantaj kaj, sentante sin subtenataj de la potenca Usono, ili trudis al ili sian rajton je franca humanitara enmiksiĝo per interveno kontraŭ Serbio en la Balkana Milito. Ni jam povas, en tiu ĉi ago, atribui al ili ĉi tiun version el Apokalipso 13:4: " *Kaj ili adoris la drakon, ĉar ĝi donis aŭtoritaton al la besto; kaj ili adoris la beston, dirante: Kiu similas al la besto? Kiu povas militi kontraŭ ĝi?* " Post la detruo de EU fare de Rusio, la postvivantoj de tiu ĉi aroganta eŭropa pensado povos kunveni kun la postvivantoj de Usono por formi " la bildon de la besto ". Apokalipso 13:12: " *Kaj ĝi ekzercis la tutan aŭtoritaton de la unua besto antaŭ ĝi, kaj ĝi igis la teron kaj la loĝantojn sur ĝi adorkliniĝi al la unua besto, kies mortiga vundo saniĝis.* "

Fine, la leĝo de la plej forta estos denove trudita de Jesuo Kristo post lia potenca kaj glora reveno, al ĉiuj liaj teraj kaj ĉielaj malamiko. Ili estos provizore detruitaj atendante la finan juĝon, ĉe kiu ili estos vere neniigitaj. Dio tiam plenumos sian universalan dian naturan selektadon; la elektitoj vivos eterne kaj la falintoj estos definitive neniigitaj.

Ĉi tiu reveno de la bildo de imperia Romo ne devus surprizi nin, ĉar Dio tute konstruis la programon de sia profeta revelacio koncerne la kristanan epokon ĝis la lastaj tagoj, sur la historia sperto de ĉi tiu urbo Romo, kies fondo datiĝas reen al la jaro 749. En la profetaĵo, Francio ludas ĉefrolon ĝuste ĉar ĝi estis la armita subteno, kiu favoris ĝian ekspansion kaj dominadon inter la okcidentaj popoloj. Dio igis ĝin sperti ĉiajn formojn de registaraj reĝimoj, kiel la romia nacio faris antaŭ ĝi. Kaj trovi Usonon en ĉi tiu rolo de nova Romo, kiu aliĝas al imperiismo post liberiĝo de la angla reĝa kuratoreco, nur konfirmas la vortojn de Salomono: " *nenio estas nova sub la suno* ." Fakte, la homa historio ĉiam produktas la samajn efikojn, ĉar la troo de unu afero provokas kontraŭan reagon. La nuntempa Usono provizas klaran pruvon pri tio. Longaj defendantoj de multkultureco, ili nun malakceptas ĝin kaj serĉas la unuecon de naciisma penso. "Ameriko Unue": Ameriko unue estas la deklarita celo de la nova prezidanto. Sed tio ne signifas, ke Usono rezignas pri sia universala dominado; ĝi simple signifas,

ke la prioritato de la horo estas solvi la internajn problemojn de la nacio. Kaj nur kiam tiu celo estos atingita, Usono povos establi sin kiel mastro de la mondo. Inter 1918 kaj 1945, Germanio travivis la saman procezon de ŝanĝo. Adolf Hitler unuigis sian popolon solvante la problemon de la grava ekonomia krizo, kiun suferis la lando. Post tiu sukceso, li atingis la unuaniman, aŭ preskaŭ unuaniman, submetiĝon de ĉiuj germanoj. Tiam lia imperia ambicio estis plej forta. Kaj li lanĉis siajn trupojn por konkeri la teron; kaj jam preskaŭ la tutan Eŭropon kaj Nord-Afrikan.

Tra ĉi tiu historio, ni trovas multajn nomojn de reĝimoj kies sufikso estas "ismo": koloniismo, Hitlerismo aŭ Naziismo, faŝismo, komunismo, islamismo kaj kiam ne, Adventismo. Ĉi tiuj nomoj ne havas pejorativan konotacion en si mem, sed ili sisteme prenas tian por ĉiuj siaj kontraŭuloj. Kaj ĉar generacioj renoviĝas, la novaj formoj de ĉi tiuj malnovaj reĝimoj ne estas identigitaj por tio, kio ili vere estas. Tial homa opinio havas malmultan gravecon en la realeco, kaj tio des pli kiam ĝi estas de humanisma origino kaj kontraŭas la kreintan Dion, kaj la obeemon, kiu legitime ŝuldiĝas al li. Kaj Dio starigas ĉi tiujn faŝismajn reĝimojn, kiel la faŝismon de Mussolini kaj Hitler, por puni la ribelman konduton de humanismaj socioj; tio estis la kaŭzo de la unuaj du eŭropaj mondmilitoj. Kaj la Tria venas pro la samaj kialoj. Ĉi tiuj militoj efektivigas por Dio la eliminon de la homaj amasoj, kiuj malestimas lin, konscie aŭ senkonscie. Ili tial ludas purigadan rolon en lia dia natura selektado.

La homa juĝo pri la principo de natura selektado konsiderinde ŝanĝiĝis pro la evoluo de la medicina scienco. Iam konsiderata normala, nun ĝi estas konsiderata preskaŭ monstra de humanistoj; tio ŝuldiĝas al la terapia senĉeseco kaj la kreskanta influo de la medicina profesio. Kuracistoj volas certigi la supervivon de la etaj estaĵoj, kiujn natura selektado estus elimininta. Por atingi rezultojn, ili uzas ĉiujn eblecojn je sia dispono; kemio kaj sintezaj drogoj permesas al ili atingi pli kaj pli da rezultoj. Homoj do povas konsideri sin kontentaj, sed tio estas forgesi, ke la homa vivo estis kreita de Dio por kontentigi lin unue, kaj liaj moralaj normoj estas tre altaj, multe super homaj juĝoj. Trapikitaj vivoj do estas tenataj vivaj, produktante laŭlonge de la tempo malpliigitajn estaĵojn, por kiuj la vivo mem estas sufero. Tiel, la valoro donita al ĉi tiuj etaj vivoj kaŝas tre homan fierecon kaj egoismon. Kaj tamen, ene de ĉi tiu medicina profesio, ekzistas kirurgoj, kiuj lernas kaj praktikas la konsilon donitan de Jesuo Kristo en Mateo 5:28-29: “ *Kaj se via dekstra okulo pekas vin, elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin; ĉar estas pli bone por vi, ke unu el viaj membroj pereu, kaj ne ke via tuta korpo estu ĵetita en Gehenan. Kaj se via dekstra mano pekas vin, detranĉu ĝin kaj forĵetu ĝin; ĉar estas pli bone por vi, ke unu el viaj membroj pereu, kaj ne ke via tuta korpo estu ĵetita en Gehenan.* ” Kirurgoj, aliflanke, faras ĉi tion por malhelpi, ke gangreno en unu membro disvastiĝos tra la korpo de la paciento, kiun ili traktas. Sed ili estas en la plej bona pozicio por pravigi la konsilon donitan de Jesuo Kristo. Sen ilia interveno, natura selektado rapide kaŭzus la morton de la gangrenhava paciento. La komparo estas evidenta, sed dirante ĉi tiujn aferojn, Jesuo nur ekspluatis la alligitecon de la homo al la tera vivo, ĉar lia mesaĝo estas ĉefe spirita kaj li admonas la homon, kiu volas esti savita per lia graco, lerni senigi sin de ĉio, kio povas damaĝi lin malplaĉante al Dio. Jesuo signifas " la



*okulon kaj la manon "*, tio estas, vidan komprenon kaj praktikan agadon. Ĉi tiu mesaĝo estis averta donita al la homoj de lia tempo. Ili devis rekoni la tempon de sia vizito fare de Dio kaj meti ĉi tiun rekonon en agon fariĝante liaj disĉiploj. La konsilo de la Sinjoro ankoraŭ validas hodiaŭ, sed ni jam ne trovas, aŭ nur malofte, homojn atentajn al la signoj de la tempoj, kiujn Dio prezentas al ili. La atingita prospero sufokis intereson pri spiritaĵaj aferoj... la ruino, kiu venas, eble pridubos ĉi tiun mortigan situacion. Ni vidos!

### M98- **Profetaj simboloj**

Delonge, homoj atribuis simbolojn al la grandaj landoj de Okcidento. La studado de ĉi tiuj simboloj estas tre edifiĝa. Tial, en ĉi tiu mesaĝo, mi traktos ĉi tiun temon kaj emfazos la profetan valoron, kiun ili instruas. Homoj ĉiuj dependas de Dio, ĉu ili honoras lin aŭ ne, kaj eĉ la vivoj de paganoj estas organizitaj de Dio, same kiel la ideoj, kiuj venas el iliaj cerboj, ĉar li inspiras ilin, uzante ilin, sen ke ili konscias pri tio. La simboloj, kiuj difinas ĉiun nacion, tial portas diajn mesaĝojn.

Mi revenas al la temo de la elektoj, kiuj ĵus revenigis sinjoron Donald Trump al la prezidanteco de Usono. Kaj mi ankoraŭ ne diris ĝin, sed du evidentaj signoj profetis la venkon de sinjoro Trump. La unua estas lia nomo, kiu tradukita en la francan signifas "*trumpeto*". Ĉi tiu nomo precize celas la tempon, kiam Dio sonorigos la "*trumpeton*" por la sesa fojo. Ĉi tiu temo jam estis menciita, sed la dua estas nova kaj elstarigas la diferencon, kiu distingas Usonon de Francio, ilia historia partnero ekde la komenco de Usono. La nacia simbolo de Usono estas ĉi tiu rolulo, kiun usonanoj nomas "Onklo Sam". En Francio, kun tre malsama karaktero, ĉar ĝi estas de la mala sekso, ĝi estas la bildo de la virino, nomata "Marianne", portanta la revolucion ĉapon, kiu reprezentas ŝian Respublikon. Francio do celis doni al virinoj politikajn rajtojn, kiujn la virecaj maĉuloj de Usono rifuzas doni al ili hodiaŭ. Francio estas, historie, la lando, kiu inventis "homajn rajtojn", sed en 2024, ĝi klare fariĝis la lando de "virinaj rajtoj". Kaj ĉi tiu feminiĝo de francaj mensoj tradukiĝis en grandegan esperon por la venko de sinjorino Kamala Harris, la usona demokrata kandidato venkita de sinjoro Trump, la respublikano. Francaj humanismaj valoroj fariĝis la valoroj de ĉiuj landoj grupigitaj en EU. Kaj la malsukceso de la demokrata kandidato estis por la tuta Okcidenta Eŭropo la kaŭzo de granda seniluziigo. Ina prezidanto de Usono estis nur eŭropa utopia revo. La usona popolo, kiu voĉdonis, konfirmis ĝin. Kaj Usono daŭre honoras la bildon de Onklo Sam, la vireca viro, kaj la francoj honoras sian revolucieman respublikanan Marianne. Sed, paradokse, du jarcentojn poste, ili jam ne estas revoluciuloj kaj ilia Marianne restas nur la virino nomata "Libereco"

malmodesta kun malkaŝita dekstra mamoo, laŭ la pentrita bildo de la fama pentraĵo titolita "Libereco" pentrita de Eugène Delacroix. En Usono, estis la longa paco donita de Dio al la Okcidento, kiu kreskigis la agnoskon de la rajtoj de virinoj. Ĉar ĉi tiu paco metis komercon kaj individuan riĉiĝon ĉe la avangardo de la zorgoj de Usono kaj Eŭropo. En ĉi tiu tempo de progresema morala malstreĉiĝo, la postuloj pri libereco produktis, troe, la seksajn deviojn, kiuj karakterizas la tutan Okcidenton hodiaŭ. Sed ĉi tie denove, Usono estante historie markita de Puritanismo, frukto de kristanaj religiaj valoroj, la samaj ekscesoj ĵus provokis la indignon de granda nombro da usonaj viroj kaj virinoj, kiuj volas renversi la situacion establitan en ĉi tiu malstreĉa tempo pro la longa paco. Sub la juĝo de Dio, la paco tiel ŝatata de homoj produktas malbonon kaj ĝian konstantan disvastiĝon. Tamen, ne rilatante al Dio kaj liaj valoroj, la eŭropa loĝantaro, plejparte gajnita de ateismo, ne kapablas kondamni liajn valorojn kaj liajn abomenaĵojn. La demandado ebla por usonanoj ne eblas por eŭropanoj, tio kiel ĝenerala regulo; kio ne malhelpas esceptojn. Ekde 1843, la usona puritanismo estas malbenita de Dio kaj ĝi logike portas abomenindajn fruktojn, kiuj reprezentas hodiaŭ la heredaĵon de la "**hipokritaj**" protestantoj kondamnitaj de Dio, en Daniel 11:34: "*En la tempo, kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco*". Tiel, laŭ tio, kion reprezentas iliaj fetiĉaj idoloj, Usono markita de la falsa protestanta religio restas sub la signo de "**viro**", dum Eŭropo portas la bildon de "**virino**", kiu eniris ribelon kontraŭ la viro. La "**helpo**", kiun ŝi supozeble estis por la viro, laŭ Dio, fariĝis lia rivalino, kaj ĝi estas efektive bildo de la peko, kiun ŝi trenis en sian diboĉon, la religia viro de Usono. Sed nun, en septembro 2024, la viro reagis, kaj sub la prezidanteco de S-ro Trump, modelo de la vira sekso, maĉeca, vireca kaj domina, ĉi tiu simbola "**viro**" prepariĝas purigi sian agon. Falsa religia, sed tamen religia, lia puritana heredaĵo vekas lin kaj plu profundigas la breĉon, kiu apartigas lin de la "**virino**", "Eŭropo", kies nomo signifas: kiu kliniĝas aŭ glitas facile. Krome, ŝia virina nomo estas de greka origino. Tamen, en Daniel 2:7 kaj 8, la Spirito ligas Grekion al la signo de peko. Ni do povas kompreni, ke por Dio, la nuntempa Eŭropo estas etendaĵo de ĉi tiu greka kulturo, kiun li stigmatizas kaj ligas al peko. Kaj la malestimo montrita al li de eŭropanoj pravigas ĉi tiun ligan, kiun Dio profetis. Estas vere, ke la kristana religio estis portata kaj disvastigita per romia agado. Sed kiu estis Romo? La konkeranta lando, kiu adoptis la diojn kaj diinojn de la konkeritaj landoj. Kaj tial Dio profetas, en Daniel, la historian sinsekvon de Grekio sekvatan de romia dominado. Kaj la nuntempa Okcidenta Eŭropo estas ĉe la fino de ĉi tiu ĉeno profetita de Dio. Tiel, tiu, kiu "kliniĝas kaj glitas facile", prepariĝas fali tragedie kaj esti detruita en la konflikto de la "**sesa trumpeto**". "Onklo Sam" tiel povos definitive solvi la problemon de la rivaleco de la virino "Eŭropo" nutrita de la kulturo de la franca "Marianne". Kaj por kompletigi ĉi tiun analizon, mi memorigas vin, ke la nomo "Marianne" konsistas el du antaŭnomoj: Marie kaj Anne. Marie estas la traduko de la hebrea nomo Myriam, kiu signifas: amareco; kio ligas ĝin al la nomo Ameriko. Kaj la historio konfirmas ĉi tiun ligan, ĉar ĝuste helpante la usonan reziston kontraŭ la angloj, Ludoviko la 16-a unue altiris al Francio la spiriton de libereco, kiu faligis lian propran kapon en 1793. Ĉar ĉi tio la franca libereco estis akirita je la kosto de sangobano unika en la

historio de popoloj. La ligo inter la vortoj "libereco kaj amareco" estas tiel konfirmita de la historio.

Respublikana Francio tiel prezentas sin sub la kombinitaj nomoj Maria kaj Anna. Kaj ĉiu el ĉi tiuj du bibliaj nomoj portas kontraŭdiran signifon de malbeno kaj beno, reflektante ĉi tiun polemikan landon kapablan je la plej bona kaj la plej malbona.

Sub la nomo de Maria, la plej malbona ligiĝas al ŝia katolika idolkulto manifestita favore al la tiel nomata "Sankta Virgulino", kiu aperis plurfoje en allogaj vizioj, eĉ al junaj infanoj. Ĉi tiu kulto farita al ŝi estas videbla en Francio, kie multaj katolikaj preĝejoj portas la nomon de "Nia Sinjorino de... tio aŭ tio"; tio, imite de la fama katedralo de Parizo nomita "Notre-Dame de Paris". Incendio trafis ĝin en 2019 kaj restaŭrita, ĝi estos inaŭgurita en 2025, tio estas, por mallonga tempo, antaŭ ol malaperi en la nuklea incendio, kiu detruos la tutan ĉefurbon kaj ĝian tutan regionon. La fama verkisto Victor Hugo famigis ĝin skribante en ŝia nomo la historion de bela cigano avidita de pastro kaj defendita de ŝia monstra sonorigisto nomita Quasimodo. Spektaklo prenis la torĉon de sia reklamado per kanto. Bela muziko, belaj voĉoj, la spektaklo havas ĉion necesan por delogi la homajn masojn. Sed ĝi igas nin forgesi la tutan senkulpan sangon, kiun liaj pastroj maljuste verŝis. Kaj ĉi tiu malĝoja kaj sanga pasinteco pravigas la nomon Maria, kiu asocias ŝin kun amareco.

Sub la nomo Hana, la Biblio prezentas la sterilan edzinon de Elkana laŭ 1 Samuel 1:1-2: "*Estis viro el Ramataim-Cofim, de la monto de Efraim, lia nomo estis Elkana, filo de Jeroham, filo de Elihu, filo de Tou, filo de Cuf, Efratano. Li havis du edzinojn; la nomo de unu estis Hana, kaj la nomo de la dua estis Penina. Penina havis infanojn, sed Hana havis neniun.*"

Ina sterileco estas ricevata de la viktimita virino kiel malbeno, kaj ĉi tiu malbeno estas ligita al respublikana Francio apartigita de Dio. Mi trovis en la hebrea la verbon "Anoh", kiu signifas: ĝemi, funebri; kio pravigas la nomon Hana laŭ ŝia vivsperto en ŝia sterileco. En 1 Samuel 1, Hana retravivas la doloran sperton de Sara, kiam ŝi ankoraŭ estis sterila. La sama mokado pri Hagar, kiu humiligis Saran, estas anstataŭigita per tiu pri Penina, la dua edzino de Elkana, kiu humiligas kaj vundas la malfeliĉan Hana-n.

Ni nun transiru al la mesaĝoj de benoj portataj de ĉi tiuj du nomoj Maria kaj Anna.

"Maria" estas la nomo de la surogata patrino de Jesuo Kristo. Dio donas al ŝi la honoron kaj gracon naski la dian Mesion, kies morto estas profetita en Daniel 9:26: "*Kaj post sesdek du semajnoj estos ekstermita la sanktoleito, kaj li ne havos posteulon*". La popolo de reganto, kiu venos, detruos la urbon kaj ~~la sanktejon~~, kaj ilia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito. " La anĝelo Gabriel profetas ĉi tiun morton, dirante al Maria, en Luko 2:35: "*kaj glavo trapikos vian animon, por ke la pensoj de multaj koroj malkaŝigu*". Francio ricevis de Dio la honoron kaj gracon porti lian lumon; en la 16-a jarcento, ĝiaj veraj protestantaj elektitoj fidele atestis pri tio. Plantante sian unuan adventistan preĝejon en Valence, kie mi loĝas, Francio estis kaj restas per mia ministerio loko, kie liaj orakoloj kaj revelacioj estas alportitaj kaj donitaj al liaj fidelaj servistoj, kiuj servas lin en la malkonsento de la Sepa-taga Adventismo.

Sub la nomo Anna, la beno de Dio estas eĉ pli granda kaj pli preciza. Ĉar Anna forlasas sian unuan filon nomatan Samuel, kiun ŝi donas al Dio por servi lin. Tiel, ĉi tiu Samuel estis la unua profeto en la religia historio plenumita sub la malnova interligo. Kaj mi ankaŭ, en Samuel, estas la lasta el la profetoj vokitaj de Dio per nokta vizio por servi lin. Ĉi tiu nomo Anna do koncernas min aparte. Kaj se Dio elektis min, estas ĉar li elektis Francion, por atesti sian biblian profetan veron. Kaj en ĉi tiu Francio, li fiksas sian elekton sur la urbo Valence, kiu estas la prefektejo de la departemento Drôme, kies alfabeto numero estas 26. Kaj kiel dia signo, ĉi tiu departemento limas al Ardèche, kies numero estas 07. La ordo, en kiu aperas la nomoj Maria kaj Anna, respektas la kronologion de la profetitaj spertoj, laŭ la ordo de la tago konsistanta el vespero kaj mateno. La malhela, amara tempo de Maria estas anstataŭigita per la lumo de Anna; tiu de la plena kompreno de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso.

En la mallumaj tempoj de la despota regado de la granda reĝo Ludoviko la 14-a, Jean de La Fontaine estis subtile kaj saĝe inspirita de Dio por kondamni la malbonkarakterojn kaj perversaĵojn de la monarkio kaj la nobelaro de sia tempo. Por sukcese transdoni siajn mesaĝojn, li uzis ekzistbestojn por anstataŭigi, en siaj fabloj, la homajn estaĵojn koncernatajn de liaj riproĉoj. Lia aliro estas identa al la tekniko de la paraboloj uzitaj de Jesuo Kristo. Tiel, nur tiuj, al kiuj Dio permesis ĝin, estis komprenitaj. Kaj ĉi tiu principo ankoraŭ funkcias hodiaŭ. Kaj hodiaŭ, la ateston de Jesuo ricevas tiuj, kiuj ricevis spiritan inteligentecon de Dio laŭ ĉi tiuj aferoj profetitaj en Daniel 12:9-10: "*Li respondis: Iru vian vojon, Daniel; ĉar ĉi tiuj vortoj estos ŝlositaj kaj sigelitaj ĝis la tempo de la fino. Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros malbonon, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos, sed tiuj, kiuj havas komprenon, komprenos.*"

Bestoj indikas respektive, por Francio, la gaŭlan kokon; Italio, la taŭron kaj Romo, lupinon; Hispanio, la taŭron; Anglio, la leonon; Germanio, nigran aglon; Usono, la flugantan aglon; Rusio, la urson.

La prezentita listo ne estas ĝisfunda kaj foje kontestata, sed en la lastatempa pasinteco, ĉi tiuj simboloj estis uzataj por okultaj antaŭdiroj.

Mi notas en ĉi tiu listo la kazon de Francio, kies bone meritita simbolo estas la gaŭla koko. Male al Belgio, kies simbolo estas la aŭdaca koko. Jam inter ĉi tiuj du rivalaj kokoj aperas la malfrua belga dominado. Ĉar nia tre franca gaŭla koko de hodiaŭ karakteriziĝas per la spirito de disputo heredita de la antikvaj Gaŭloj. Nekapablaj unuigi sin, la francoj devis fini sian historion dominataj de la aŭdaca belga koko, kie la regado de EU okazas, nome en Bruselo. Sed la simbolo de la koko, kiu sonigas la alarmon per sia tre frua krio, ja troviĝas en ĉi tiu Francio, longe domina kaj noviga. La paroladoj de ĝiaj liberpensuloj ja celis sonigi la vekigon de la popolo por dividi kun ili la ĝojojn de respublikana libereco. Kaj tio estis plenumita. La franca lingvo longe restis la diplomatia lingvo de okcidentaj nacioj, estante anstataŭigita hodiaŭ de la angla lingvo. La simbolo de la koko bone konvenas al ĉi tiu malgranda lando situanta en la centro de Eŭropo, kiu malrapide sed certe detruas ĝin. Aliflanke, la fina spirita vekigo povas veni nur de ĝi, ĉar la lastaj profetaj revelacioj de Dio estas deponitaj tie. Fronte al la gigantaj landoj, kiuj estas hodiaŭ Usono, Rusio, Brazilo, Ĉinio kaj Barato, la simbolo de malgranda koko krianta tre bone konvenas al ĝi kaj respondas al ĝia

vera nuna internacia potenco. Tio estas des pli vera, ĉar ĉi tiu malgranda koko kuraĝas defii la rusan urson.

Nunaj oficialaj opinioj atribuas al Germanio la simbolon de nigra aglo, sed en la pasinteco, ĉi tiu lando estis simbolita per la lupo kaj la tipa nomo por la germano estis "Lupo". En la Dua Mondmilito, germanaj submarŝipoj atakis anglajn ŝipojn grupe kaj la Aliancanoj donis al ili la nomon "lupoj"; la lupoj de Hitler. Ĉi tiu nomo lupo estas tre taŭga por indiki la agreseman Germanion, kiu ekigis la Unuan kaj Duan Mondmilitojn. Kaj en la dua, ĝia asocio kun la itala faŝisma lupo de Mussolini, kies membroj estis nomitaj "la Nigraj Ĉemizoj", konfirmas ĉi tiun elekton. Tamen, la simbolo de la nigra aglo, la koloro de la nazia faŝismo de Hitler kaj kie troviĝas la "Nigra Arbaro", ankaŭ povas esti pravigita. Tial, ni havas du aglojn: la germanan, kiu estas nigra kaj laŭnature faŝisma, kaj la usonan, kiu estas blankkapa maraglo. Ĉi tiu detalo indas rimarki, ĉar ĝi memorigas pri la supereco de la blanka raso en ĉi tiu lando, kie la Blankuloj preskaŭ ekstermis la lokajn "Ruĝajn" indiĝenojn kaj sklavigis la "Nigrulojn" kaptitajn en Afriko. Krome, venkita de la usona aglo, la germana lupo aŭ nigra aglo estis subigita kaj formatita de sia konkerinto. La nigra aglo estis subigita al la blankkapa maraglo, tio estas, la usona dominanto sukcedis la eŭropan dominon.

La usona kapitalisto Whitehead faris la Ruĝan Komuniston sia eterna malamiko. Kaj jam, dum la Rusia Revolucio en 1917, la caristaj blankaj rusoj kontraŭstaris la komunistajn ruĝajn rusojn.

Germanio multe profitis el la malvenko fare de Usono, ĉar ili transprenis ĝin. Ĝi ne rajtis rearmiĝi kaj tial povis eviti militajn elspezojn. Tiel ĝi povis koncentri sian tutan agadon al sia industria produktado kaj tiel certigis sian ekonomian dominecon super la tuta Okcidenta Eŭropo. Simile, la supereco de la "Marko", la germana valuto, estis anstataŭigita per tiu de la usona "Dolaro", kiu estis prenita kiel la normo post la venko de 1945.

En 2025, la Eŭro, la komuna eŭropa valuto, kies pareco origine estis multe pli alta ol tiu de la Dolaro, trovos sin malsupera al ĝi. Ĉi tio povas esti vidata kiel signo de la progresema ruiniĝo de EU kaj ĝia baldaŭa detruo fare de la Rusoj. Kaj oni devas rimarki, ke Usono portas respondecon pri ĉi tiu eŭropa detruo. Ili ekbruligis la militeman fajron de Ukrainio, instigita rezisti Rusion; tiel subtenante nazian aliron de etna purigado de la rusa etno lanĉita en Ukrainio ekde 2014. Sekva kaj submetiĝema, EU ruinigas sin per trudado de sankcioj kontraŭ Rusio, kiuj estas multekostaj por ĝi, kiel ekzemple senigi sin je sia malmultekosta gaso. Ĝia liverado de armiloj kaj ĉiuspecaj militaj ekipaĵoj al Ukrainio ankoraŭ absorbas la buĝetojn de la nacioj, kiuj konsistigas ĝin.

Du monatojn antaŭ ol forlasi la internacian politikan scenejon, prezidanto Joe Biden ĵus rajtigis Ukrainion uzi armilojn liveritajn de Usono por ataki militajn celojn sur rusa teritorio. La eskalado do daŭras kaj transiras novan sojlon, kondukante al la neevitebla kolizio inter la agla tendaro kaj la ursa tendaro. Kaj jen denove, Usono meritas ĉi tiun simbolon de la aglo, ĉi tiu predbirdo, kiu metas sian neston en la plej altaj montoj kaj povas flugi pli alte ol ĉiuj aliaj flugantaj specioj. La realo konfirmas ĉi tiun usonan dominadon de la kosmo, ĉar ĝiaj multaj observaj satelitoj (ĉirkaŭ 250) permesas al ĝi kontroli ĉion sur la Tero. Krome, ĝi havas superecon en la kampo de aviado kaj povas permesi al ĝi lanĉi torentojn da



bomboj sur ĉiujn siajn malamikojn, kiel ĝi montris per bombado de Serbio en la Balkana Milito. Ĉi tiu plej nova iniciato de prezidanto Joe Biden sole resumas la kialon de lia prezidanta elekto super Usono ekde 2021. Li faris tion, kion Dio vokis lin fari, kaj li nun povas reveni al sia civila vivo. Ne miskomprenu, estas Dio, kiu uzas Usonon por engaĝi kun EU kontraŭ Rusio, kiu devas detrui ĝin. Post kiam tio estos plenumita, la urso siavice estos detrui de la usona aglo. Ĉi tiu simbolo de la aglo ĉiam esprimis imperiisman potencon, la plej malnova konata ekzemplo estas la "romiaj agloj". Sed ĉiu imperio, kiu formiĝas sur la tero por domini ĝin, estas komisiita de Dio por tempo fiksita en lia programo. La usona aglo devas esti la lasta en la tuta historio de la tero. Esti komisiita de Dio ne signifas esti benita de li, sed simple esti uzata de li por plenumi verkojn planitajn en lia programo. Kaj tamen, ĉi tiu simbolo de blankkapa maraglo servas kiel memorigilo, ke Usono estis la lasta lando provizore honorita de li, por organizi tie inter 1843 kaj 1873, la elekton de elektitaj oficistoj kunvenintaj por establi la "Sepa-tagan Adventistan" Eklezion, forlasitan kaj malbenitan de li en 1994.

Mi naskiĝis kaj kreskis en ĉi tiu Francio de la okcidenta tendaro, delogita de la usona kulturo. Ankaŭ, ni ne konsciis, en ĉi tiu tendaro, pri la usona milita strategio. Ekde la fino de la Dua Mondmilito, la mondo estis dividita en du ĉefajn tendarojn, la kapitalisman Okcidenton kaj la komunisman Orienton. La du superpotencoj ne alfrontis unu la alian rekte, estante bone apartigitaj per la "Fera Kurteno" kaj en Berlino la muro konstruita de la rusoj. Ĉiuj landoj situantaj oriente de Berlino estis dominitaj de la rusoj. Pollando, venkita de Hitler, tiam kunlaboris kun li. La ĉefaj naziaj ekstermejoj estis sur ĝia teritorio. Pollando kaj Ukrainio tial subtenis la nazi-germanan aferon kaj ĉi tiuj du popoloj estis punitaj kaj transdonitaj al Rusio. Nuklea milito estis apenaŭ evitata pro Kubo, kie Rusio volis meti siajn nukleajn misilojn celitajn al Usono. Ĉe la ekstrema limo, Rusio devis forlasi sian projekton.

Usono ankaŭ venkis Japanion kaj volis certigi kontrolon de la Pacifika Oceano. Malakceptita de Ĉinio, kiu fariĝis komunista, Usono akiris la subtenon de senmaraj landoj en komunista zono, kiel ekzemple la insulo Formoso, la nuna Tajvano, kaj Sud-Koreio. Barato estis sub brita regado. En ĉi tiu parto de la Oriento, la komunistaj landoj rezistis Usonon, kiu volis vastigi sian kapitalisman influzonon. Malsukcesinte kontraŭ Nord-Koreio kaj Vjetnamio, Usono helpis la afganan reziston batali kontraŭ la rusa okupanto. Kaj ankaŭ ĉi tie, la supereco de rusa ekipaĵo estis senutila, kaj ĝi fine retiriĝis el Afganio. Unu el la helpataj subtenantoj, nomita Bin Laden, turnis sin kontraŭ Usono kaj la Okcidento en la nomo de Islamo. Post jaroj da lukto, helikoptera usona komando kaptis kaj mortigis lin. La palestina afero estis subtenata de la islamista Irano post la renverso de la okcident-aliancita ŝaho, kaj multaj islamaj landoj subtenis kaj ankoraŭ subtenas ĝin.

Rusio, venkita en Afganio, travivis gravan ekonomian kaj politikan krizon, kiu kontribuis al ĝia ruino kaj malfortigis ĝian aŭtoritaton. Malfermiĝante al la Okcidento, la Fera Kurteno malaperis, kaj la okcidentaj popoloj de la baltaj landoj, Pollando, Ukrainio kaj Rumanio liberigis sin sen devi batali kontraŭ Rusio. La divido de Jalto estis tiel signife modifita malprofite al iom okcidentigita Rusio. Elektinte sinjoron Vladimir Putin, Rusio eniris ekonomiajn interŝanĝojn

kun Okcidenta Eŭropo, ĝis la 24-a de februaro 2022; la dato kiam komenciĝis la malferma milito de Ukrainio kontraŭ Rusio.

Ĉi tiu historia superrigardo montras kiel la usona ekspansio, blokita en Azio, sukcesis en Orienta Eŭropo; kaj tio sen ia lukto, ĉar la baltaj landoj, Pollando kaj Ukrainio akiris sian sendependecon sen devi batali. Kiu respondecas pri la damaĝo farita al Rusio? La Kreinto Dio, kiu permesis ĝian provizoran ruinon kaj kiu transdonis al la okcidenta tendaro la naciojn, kiujn li donis al ĝi ĉe la divido de Jalto en 1945.

Ekde 2022, la rusa tendaro militas kontraŭ la okcidenta tendaro por malhelpi Ukrainion aliĝi al NATO. Ĝi estis devigita agi por protekti la ukrainajn rusojn, kiuj restis por-Rusiaj, kontraŭ kiuj la puĉista tendaro batalis ekde 2014. Apenaŭ kredeble, sed konsiderante la paso de la tempo, okcidentaj nacioj venis por helpi aferon gvidatan de la mem-proklamita nazia grupo nomata Azov, kiu favoras la alligiĝon de Ukrainio al la okcidenta tendaro. La malamiko malamata en 1945 estas defendata kontraŭ Rusio fare de la Okcidento en 2022. La klarigo kuŝas en ĉi tiuj vortoj diritaj de la juna ukraina prezidanto Volodimir Zelenskij: "Ni estas kiel vi." Se vere, ĝi ne estas flata por eŭropanoj kaj Usono, ĉar iamaj germanaj gvidantoj malakceptis ukrainan integriĝon en Eŭropon pro la alta nivelo de korupto en ĝia interna funkciado. Sed inter ĉi tiu horo de rifuzo kaj 2022, pasis pluraj jaroj, markitaj de la venko de la malbono en la ĉiam pli aŭtoritatisma, maljusta, blinda kaj abomeninda EU. Tiom, ke la vortoj de la gvidanto de Ukrainio alprenas signifon: "Ni estas kiel vi." Siaflanke, la rusa gvidanto klare rimarkis la moralan kaj religian malkreskon de la okcidenta tendaro, kaj li trovas tie bonan kialon protekti la rusan loĝantaron kontraŭ ĉi tiu toksa okcidenta influo, kiun li kondamnas. Kaj kion mi scias estas, ke Dio uzas lin ĝuste pro ĉi tiu kialo.

Kun la ŝanĝoj faritaj ekde 1945, la nuntempa Eŭropo reakiras la aspekton, kiun ĝi havis ĝis 1939, ĉi-foje preta alfronti la ŝokon de la Tria Mondmilito. Dio rekomencigis la nombrilojn al nulo antaŭ la fina konflikto, ĉi-foje nuklea. Ĉie, heredaj malamikoj alfrontas unu la alian kaj prepariĝas por sia fina batalo. Malnovaj aliancoj reformiĝas, kontraŭstarigante kapitalismon kontraŭ komunismo, demokration kontraŭ despotismo, kaj Islamon kontraŭ katolikan kaj protestantan kristanismon. En la resto de la mondo, paganaj nacioj ankaŭ batalos unu kontraŭ la alia, ĉiu havante sian heredan malamikon dum generacioj.

Antaŭrigardante post du monatoj al la momento kiam la usona subteno ĉesos, Ukrainio trovas sin, post 11 jaroj da milito kontraŭ la por-rusa Donbaso, en la situacio komence de la konflikto; ĉar ne ekde la 24-a de februaro 2022 Ukrainio estas en interna milito, sed ekde la Majdana puĉo de 2013. Estas al la obstina rifuzo de la naziaj puĉistoj, ke la ukraina milito ŝuldas sian originon; ĉi tiu tendaro, avida aliĝi al la Okcidento, rifuzis la ideon de divido de Ukrainio, kaj gvidante furiozan militon kontraŭ ĉiuj rusofiloj de la lando, ĝi koncentris siajn militajn agojn kontraŭ la rusparolantoj kaj rusofiloj de Donbaso situanta en la oriento de la lando proksime al la rusa limo.

Ni povas do diri: "Kio? Ĉion tion por tio?" Kaj jes, ĉar por Dio, la celo de ĉi tiuj problemoj estis nur impliki Eŭropon en ĉi tiun konflikton por igi ĝin malamiko kaj estonta viktimo de rusa kolero. Kaj kio havos la plej gravajn konsekvencojn nuntempe prezentas la decido de Joe Biden rajtigi Ukrainion ataki

la historian rusan nacian grundon. Ĉi tiu decido baziĝas sur la observado de tre malfavora situacio por Ukrainio: progresema retiriĝo de ĝiaj defendantoj fronte al la rusa armeo subtenata de nordkoreaj batalantoj. Post kiam ĉi tiu plia paŝo estas farita, Rusio nun tenas Usonon kaj ajnan provizanton kaj kunlaborantan landon respondeca pri la uzo de longdistancaj armiloj fare de Ukrainio. Ĉi tiu nova situacio tre malkomfortigas okcidentajn gvidantojn. Ĉi tiu rajtigo de Joe Biden venas tre malfrue kaj por iuj, tro malfrue, ĉar post du monatoj la nova prezidanto Donald Trump ŝanĝos la politikan pozicion de Usono kaj lasos Ukrainion sub la respondeco de la eŭropanoj.

Do kio okazos dum la lastaj du monatoj de la prezidanteco de Joe Biden? Plejbone, nenio, kaj plejmalbone, katastrofaj militemaj eŭropaj kaj usonaj decidoj.

Kun tuja usona rajtigo donita, Ukrainio lanĉis du atakojn sur rusa teritorio uzante usonan ATACMS kaj britan Storm-shadow. Ĵaŭde, la 21-an, Rusio respondis per nova misilo OREŜNIK fluganta je tre alta rapideco, kiu estis lanĉita al la ukraina urbo Dnipro. La sekvan tagon, la rusa prezidanto faris oficialan publikan deklaron kaj, por la unua fojo, avertis la landojn, kiuj liveras sofistikaĵojn al Ukrainio, ke Rusio rezervas la rajton ataki ilin. Ĉi tiu deklaro markas principe la komencon de la Tria Mondmilito, ĉar la Okcidento estas, per ĉi tiuj vortoj, rekte kaj klare persone celita.

En sia blindeco, la Okcidento saltas sur la ĉaron kaj rifuzas konsideri la fakton, ke rusaj ukrainoj estas persekutataj kaj batalataj ekde 2014 post la kontraŭleĝa "puĉo" de 2013; tial ili memoras la intervenon de Rusio sur ukraina teritorio nur ekde la 24-a de februaro 2022. Mia analizo estas justa kaj vera, ilia analizo estas maljusta kaj malvera, sed tio ne estas la plej grava afero. La grava afero estas kompreni, ke la levitaj faktoj celas nur puni tiujn, kiujn Dio konsideras la veraj kulpuloj, unue, kontraŭ li kaj due, kontraŭ iliaj kunhomoj.

#### **M99 - Laŭdante sekularismon**

Mi ofte kondamnis sekularismon kiel la kaŭzon de la malbonoj de Francio. Mi do devas doni kelkajn klarigojn pri ĉi tiu temo.

Kion Dio kondamnas ne estas la reĝimo de sekularismo, sed la frukto portata de la socio, kiu vivas sub ĝia principo. Nu, ĉi tiu frukto estas la sumo de multoblaj viv-elektoj libere faritaj de homoj. Sekularismo do ne estas la kaŭzo, sed la rimedo, per kiu ĉi tiu ĝenerala frukto de homa nekredo manifestiĝas.

Sekularismo baziĝas sur la principo de libereco, kiu estas donita al ĉiu persono por libere esprimi tion, kion ili aprobas, amas kaj subtenas. Ĝi tial permesas al Dio plenumi la celon, por kiu la tero estis kreita kun ĉiuj ĝiaj loĝantoj. Ĉi tio, aldone al la ĉefa celo prezenti pruvojn de sia amo por tiuj, kiuj pruvas sin indaj je ĝi per pretendo de sia graco ofertita en Jesuo Kristo.

La demonstraĵo, kiun Dio volis, ke la homaro plenumu, povas esti atingita nur en plena libereco. Kaj jen kion reprezentas la franca principo de sekularismo. En Francio, la homo povas libere adopti ateismon, aŭ ajnan religion aŭ ideologion haveblan ie ajn sur la tero. Tial estas sur ĝia grundo, ke la dia demonstraĵo, kiu estas la finfina celo de lia projekto, povas esti plej bone plenumita.

Male, en totalismaj landoj kun ununura reĝimo, tiu necesa libereco ne ekzistas. En ĉiuj islamaj nacioj, religio estas heredata kaj trudita al la infano, kiu

venas en la mondon ekde la naskiĝo, kaj tiu religio kondamnas lin resti fidela ĝis la fino de sia vivo. Islamano, kiu forlasas Islamon, estas konsiderata inda je morto. Sed tio estas ankaŭ kio estis la katolika religio antaŭ la Franca Revolucio de 1789. Ĝi ne akceptis ian ajn religian formon, kristanan aŭ alian; la juda religio estas escepto ĉar la kristana religio devenas de la juda heredaĵo; kaj ĉefe, ĉar la bankistoj, kiuj pruntedonis al reĝoj, estis plejparte judoj. Islama despotismo hodiaŭ kaj ekde siaj originoj estas nur la bildo de kio estis la papa romia katolikismo, kiam ĝi estis subtenata de eŭropaj reĝoj.

Francio ne havas kompareblan sistemon krom Usono, kies protestanta inspiro favoras la liberecon donitan al siaj loĝantoj. Sed ĉi tiu situacio estis precipe tiu, kiu regis komence de la formado de Usono, ĉar laŭlonge de la tempo, la mult-etna miksaĵo produktas rasisman malkontenton kaj iritiĝon. Religia juro estas rabita de trompistoj, kiuj pretendas doni al scienca penso religian naturon. Mi pensas, ke ĉi tiu ebleco devenas de la fakto, ke la vorto religio, kiu signifas konekti, estas interpretata kiel konekti homojn kune; dum ĝia vera dia signifo koncernas la rilaton, kiu ligas Dion al lia homa kreitaĵo, kiun li juĝas inda je sia elekto. Ĉi tiu "humanisma" uzo de la vorto religia tial produktas ĉi tiun specon de spirita miskompreno, kiu ridindigas la religian vivon.

Sekularismo montras la fruktojn portitajn de ĉiu individuo, kiu konsistigas la popolon, sed kiel en Usono, la aprezo de la fruktoj portitaj de la proksimulo malsamas de unu homo al alia; kaj inter la multaj, en Francio, iuj ne povas aŭ jam ne subtenas la reprezentadon de nordafrikanoj kaj nigrafrikanoj, kies kontinua kresko finis maltrankviligi la plej atentajn blankajn francojn. Ĉi tiu zorgo estis la origino de la ŝanĝo de sinteno de la faraono, kiu persekutis la hebreojn. La adoptitaj mezuroj estis laŭgradaj kaj finiĝis en la formo de elĉerpa kaj mortiga sklaveco. En Usono, la saman problemon kreas la kontinua fluo de meksika enmigrado.

En landoj kie religia libereco ne ekzistas, la ŝajna situacio estas tre misgvida. Ĉar la trudita kolektiva elekto maskas realajn individuajn opiniojn. En ĉi tiuj reĝimoj, multaj individuoj konsentas submetiĝi nur pro timo malplaĉi al la plimulto, kaj pro timo pri la sekvoj. La ĝenerala videbla rezulto estas do misgvida kaj malvera. Sed, kia ajn estas la kialo, kiu pravigas ilian submetiĝon, tiuj, kiuj konsentas submetiĝi, dediĉas sian animon al la afero, al kiu ili aliĝas.

Sekularismo do ebligas veran videblecon de la elektoj faritaj de homoj, sed ĝi ne malhelpas la sekvojn de etna kaj religia miksaĵo. La reprezenta procento de enmigranta etno varias konstante laŭlonge de la tempo. Ankaŭ, oni devas kompreni, ke la izolita enmigrinto komence estas bonvena kiel kuriozaĵo, sed fine, ĉeestanta en amasoj, lia ĉeesto estas pli maltrankviliga, ĉar ĝi prezentas postulojn, kiuj pridubas la ordon kaj la originajn valorojn de la gastiganta lando; en la kazo de Francio, kristana kaj poste sekulara.

Kiel servisto de Dio, portanto de la plej novaj revelaciitaj adventismaj mesaĝoj, mi havas bonan kialon aprezi la vivon en Francio, en ĝia sekulara reĝimo. La plena religia libereco aplikata en ĉi tiu lando permesis al mi studi la profetaĵojn de Daniel kaj Apokalipso en plena paco. Mi eĉ povis prezenti kvin publikajn prelegojn en 1992, en luita ĉambro en Valence, dum kiuj mi prezentis la deĉifritajn klarigojn de ĉi tiuj du profetaj libroj. La nuna streĉiĝo jam ne permesis

al mi prezenti ĉi tiujn atestojn. En 1992, la homaro estis ridanta, plezur-ama, konsumisma kaj indiferenta pri religiaj aferoj, dum la kunteksto estis tute favora al studado kaj dia religia instruado. Hodiaŭ, la homaro ridas multe malpli, la minaco de milito fariĝas pli preciza, kaj homaj rilatoj fariĝas pli kaj pli streĉaj laŭlonge de la tempo. Nuntempe, homaj mensoj malmoliĝas kaj ŝlosas sin en sia nekredemo. Per ĉi tiu konduto, la homaro montras, ke ĝi estas preta esti detruita de la milito, kiun Dio ellasos per metado de homoj unu kontraŭ la alia.

Sekularismo estas kreaĵo de Dio metita en lando konstruita sur kristanaj fundamentoj. Tial ĝi favoras Liajn servistojn, kiuj tiel povas studi kaj dividi sian fidon al dia rivelita vero sub la plej bonaj dezirindaj kondiĉoj. Sed ĉi tiu favora tempo estas nur provizora. Kaj la sama longa kristana religia paco, kiun Dio establis sur la tero ekde ĉirkaŭ 1798, favoris la kreskon de Sia lumo en Siaj elektitoj tiom, kiom la disvolviĝon de mallumo kaj abomenindaĵoj en nekredantaj mensoj.

Tiu longa kaj escepta religia paco profunde markis la mensojn de homoj kaj klarigas la progreseman disvolviĝon de humanismo. En paco, homoj jam ne rigardas al la ĉielo kaj ilia centro de intereso estas la homo, ilia najbaro. Ekde 1914, du internaciaj militoj estis iniciatitaj de Dio, centritaj ĉirkaŭ Eŭropo. Kaj la tria venas. En la intervalo inter tiuj tri militoj, la konduta procezo estas ĉiufoje la sama. Komence, timo dominas kaj homoj montras sin tre respektmaj al kristanaj valoroj, malsukcesante honori la veran formon de tiu kristana religio. Poste, dum la paco daŭras, la plej ribelemaj fariĝas pli aŭdacaj kaj riskas antaŭenigi formojn de diboĉo kaj seksaj praktikoj antaŭe kondamnitaj de la tuta komunumo. La ekscesoj de volupto kondukas Dion haltigi homajn agojn; li poste transdonas ilin al detruo per milito. Kiam la milito ĉesas, la timo de Dio revenas al homaj mensoj. Tiam ni devas rimarki la longan periodon de paco inter la Dua kaj Tria Mondmilitoj. La du antaŭaj spertoj rajtigis lastatempajn generaciojn, kaj por ili, longa periodo de paco devus permesi al la homaro atingi sian abomenindan ribeleman konduton. Jen kiel ĉi tiu homaro finis pravigi kaj leĝigi transseksulojn, samseksemajn praktikojn de ambaŭ seksoj, kaj iliajn geedziĝojn. La termino estas intence uzata kiel defio al Dio, publikaj manifestacioj esprimas "gejan fieron". Defioj ankaŭ devenas de karikaturistoj. Internacia konkurso "#ridantejeDio", kies celo estas "krei la plej amuzan kaj plej malbonan karikaturon de Dio", ĵus estis lanĉita en Francio fare de la karikaturistoj de "Charlie Hebdo", la revuo jam viktimo de masakro fare de islamistoj ofenditaj de abomenindaj karikaturaj de sia profeto en 2015. Ĉi-foje, la celo estas la Dio de la kristanoj mem. Kaj ilia puno jam estas planita de la ĉiopova Dio, Jesuo Kristo.

Post 80 jaroj da internacia civila paco, la franca sekularismo favoras la ekscesojn de senbrida liberecana libertinismo. Ĉi tiu situacio plenumas la planon de Dio, ĉar ĉi tiuj abomenindaj fruktoj pravigas la punon, kiu venas por detrui ilin. Sed la akiritaj seksaj ekscesoj estas nur la sekvo de la frukto de nekredo kaj homa malestimo montrita al Dio, kaj ĉiuj videblaj atestoj pri lia ekzisto. Per ĉi tiu termino "atestoj", mi celas la ekziston de la juda nacio, kiu pravigas la konsideron de ĝiaj bibliaj revelacioj, kiuj esprimas la normojn kaj valorojn, kiuj dignas la homan vivon sur la tero unue, kaj poste en la ĉielo longtempe.



Laikismo gravuris en respublikana marmoro la ateisman normon de revolucia Francio, post reveno de religia timo kaŭzita de la masakroj pro la militoj gvidataj de Napoleono la 1-a<sup>kaj</sup> tio ĝis la regado de reĝo Ludoviko Filipo kaj tiu de Napoleono la 3-a.

En 1843, la dia dekreto de Daniel 8:14 ekvalidis en la kompleta nescio de la loĝantoj de Eŭropo. Por ili, la usona adventista verko estis aŭ tute ignorata aŭ malestimata. Kaj jam, la milito de 1870 kondukita de germana Prusio estis la respondo, kiun Dio donis al la nekredantaj kaj false religiaj eŭropanoj, adorantoj de la papa Romkatolika Eklezio, la mortiga malamiko de Dio; tio, ĝuste en la momento, kiam, protektata de la Francio de Napoleono la 3-a, Papo Pio la 9-a dekretis la *"arogantan"* dogmon de "papa neeraripovo". Kaj jam al ĉi tiu troo, Dio respondis kaŭzante la kolapson de la kupolo de la Baziliko de Sankta Petro en Romo, per escepte violenta ŝtormo, nur unu horon post la voĉdono de la kardinaloj. Kaj la sekvan matenon, Francio, atakita de Prusio, devis retiri sian protekton de la papa reĝimo, kiu estis transdonita en la manojn de ĝiaj antiklerikalaj malamikoj, la partianoj de la itala unuigo, gvidataj de Garibaldi, kiuj volis repreni Romon de la "Papaj Ŝtatoj". En Usono, la "Civita Milito" estis ankaŭ ĝia respondo al la nekredantaj protestantoj, kies fido estis provita kaj metita al la provo per la sinsekvaj anoncoj pri la reveno de Jesuo Kristo, fiksitaj sinsekve por la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844. La respondo de Dio falis sur la usonanojn inter 1860 kaj 1865, tio estas, dek jarojn antaŭ la puno de la eŭropanoj delogitaj de pluraj diable trompemaj aperoj de la "Sankta Virgulino".

En la novaĵoj, mi rimarkas kun intereso la papan malakcepton de la franca sekulara koncepto. Li rifuzis la honoron marki per sia ĉeesto la inaŭguron de la katedralo Dipatrino de Parizo, riparita kaj rekonstruita idente al tiu antaŭ ĝia incendio en 2019. Semajnon post la ceremonio, li planas vojaĝi al la insulo Korsiko, respondante al la invito de la loka kardinalo. La Papo ne eraras; li scias, ke la prestiĝa restaŭrita katedralo estas honorata nur pro komercaj turismaj kialoj fare de la nekredemaj kaj sekularaj francaj gvidantoj kaj popolo. Kaj mi pensas, ke la propono ŝargi viziton al ĉi tiu loko, laŭ sugesto de islama politikisto, klarigas lian konduton. La ceremonio estas tial "evitita" de la Papo, kaj prave.

Ĉe la origino de sekularismo, ni trovas seksmisuzon faritan kontraŭ iliaj lernantoj fare de pastroj instruantoj en katolikaj lernejoj. Ĉar ĝuste ĉi tiu temo de edukado komencis kontraŭstari sekularajn opiniojn al katolikaj instruistoj. Abismo apartigis ilin por longa tempo. De tiam, la pedofila konduto de katolikaj pastroj instruistoj renoviĝis kaj ĵus estis kondamnita kaj konata al ĉiuj, prave ĵetante malhonoron sur la tutan katolikan religion. Sekularismo estas tiel plifortigita, kaj la kristana religio estas porĉiame misfamigita.

Naŭzitaj kaj naŭzitaj, amase malakceptante kristanan religion instruon, sekularistoj trovis en Charles Darwin la teoriojn, kiuj perfekte konvenis al ili: Dio estas ignorata kaj vivantaj specioj sekvas evoluon procezon. Laŭ tiu ĉi pura hipotezo, la homo aperis antaŭ milionoj da jaroj dum tiu ĉi evolua procezo. La ĉiam pli multnombraj sekularaj subtenantoj de "Evolucio" kontraŭas la defendantojn de la religio de la vera Dio, kiujn oni nomas "kreistoj". Ĉar la kredo rilatas al la nevideblaĵo, la du konceptoj kolizias sen pruvi sian superecon. Tial estas sole la homa naturo, kiu direktas la liberajn elektojn de la subtenantoj de la

du kontraŭaj pensoj. Sed kion homoj longe ignoris estas, ke bibliaj profetaĵoj ofertas spiritajn pruvojn, kiuj nutras kaj fortigas la veran kristanan kredon.

Kion kaŝas de ni la vorto sekularismo? La vorto mem kunigas homojn tre malsamajn unu de la alia. Kelkaj estas religiaj, aliaj furioze ateistoj, sed la plimulto, kiuj asertas esti sekularaj kaj ne kaŝas sian sekularan statuson, estas ribelemaj homoj, kiuj fariĝis pli kaj pli sendependaj kaj egoismaj, indiferentaj al ĉio krom vidi universalan humanismon sukcesi kaj sukcesi. Ili lasas al aliaj la pripensadon pri la ekzisto de Dio aŭ ĝia malo. Ili trovas sian kontenton en la spertoj, kiujn ili havas tagon post tago. Ili povas aŭ ne povas formi parojn, kiuj kreskigas infanojn kaj nur zorgas pri akiri, per laboro aŭ aliaj rimedoj, la monon, kiu aĉetas manĝaĵon, vestaĵojn kaj tegmenton super siaj kapoj. Post emeritiĝo, kiam ili atingas ĝin, ili rezignacie akceptas la preparon forlasi la vivon. Ili finas endormiĝi sen ia estonta espero. Dum sia ekzisto, kion ili plej timas kaj antaŭtimas estas la fanatika konduto de certaj religiaj homoj. Kaj ili ne eraras en ĉi tiu juĝo, ĉar religia fanatikeco estas "*la besto*", kiu aperis dum la kristana epoko en Okcidenta kaj Orienta Eŭropo. Ĉar, male al sekularismo, kiu ofertas liberecon al sia franca loĝantaro, la "*besto*" trudas sian doktrinon al ĉiuj. "*La besto*" estas do la kontraŭmodelo de sekularismo, tio estas, ĝia absoluta malo. Ĉar ĉi tiuj du estaĵoj estas antinomiaj, sekularismo malaperas antaŭ la "*besto*". Sekularismo povas funkcii nur en tempoj de paco. Ankaŭ, kiam militema kunteksto aperas kaj trudas sin, la "*besto*" povas domini homajn animojn.

En sia Apokalipso, Dio profetas plurajn "*bestojn*". La unua estas katolika, la dua estas revolucia kaj ateista, la tria estas imitaĵo de la dua kaj aperas post la longa periodo de paco, kiu daŭras ekde 1945 en Okcidenta Eŭropo. Ĝi plenumiĝas sub la simbolo de la "*sesa trumpeto*" de Apokalipso 9:13, kaj indikas la Trian Mondmiliton. Siaflanke, la dua "*besto*" indikas sub la simbolo de la "*kvara trumpeto*" de Apokalipso 8:12, la sangan Francan Revolucion.

En nia nuna situacio, ni baldaŭ vidos la finon de la sekulara reĝimo, ĉar la nunaj lokaj militoj en Ukrainio kaj Gazao pretas transformiĝi en gravan Mondmiliton. Kaj ĝuste en nia nuna situacio ĉi tiu malhela estonteco prepariĝas kaj formiĝas. Ĉar ĉiu el la du konfliktoj kontraŭstarigas du tendarojn, subtenatajn de iliaj respektivaj aliancanoj. Tio signifas, ke ĉiuj gravaj landoj sur la tero estas trafataj.

La komparo de la du centraj "*bestoj*" estas pravigita de Dio pro pluraj kialoj: la sama detrua kolero kaj la sama kaŭzo de kulpo; la celo de Dio estas ankoraŭ la sama: la katolika Eŭropo de la "*dek kornoj*". Kion Dio volas diri al ni estas, ke la "*sesa trumpeto*" estas la "*kvara*" en internacia plenumiĝo.

La sekularismo establita en Francio konsistigas ateston adresitan de Dio al la tuta homaro. Li diras al ili, ke li elektis Francion por porti sian lumon. Ĉar sekularismo antaŭenigas pacon, kaj paco estas donaco de Dio. Ĉi tiu modelo estas tiel kontentiga, ke la tuta EU adoptis ĝin. Ĉar Francio estas ĉe la origino de la konstruado de EU. Ĝi etendis sian manon al Germanio, kaj kune ĉi tiuj du nacioj konstruis la nunan EU-on. La problemoj, kiuj ekestis dum ĉi tiu konstruado, ne ŝuldiĝas al sekularismo, sed al la bonvenigo de novaj, ĉiam pli malriĉaj nacioj, kiuj konkuris kun la ekonomioj de riĉaj landoj. Sed ĉio, kio plenumiĝas, nur plenumas dian planon, kaj la ruino de EU estas en ĝia programo.

Kiam mi diras, ke Francio profitas de la bonvolemo de Dio, oni devas kompreni, ke li agas tiel nur pro la ĉeesto de siaj servistoj, siaj profetoj, en ĉi tiu lando. Kaj tio, nur, ĉar ĉi tiu paco estas utila por ili. Sed ĉi tiu privilegio povas daŭri nur dum tempo, kiu finiĝos per sekularismo. Ĉi tio solvas religiajn problemojn nur permesante al ĉiu vivi en la religio de sia elekto, sed tiuj, kiuj profitas de ĝi, devas esti veraj demokratoj, kiuj respektas la elektojn faritajn de aliaj. Tamen, Islamo produktas ĉi tiun specon de fanatikuloj, kiuj sentas sin investitaj per la devo konverti la tutan homaron vole aŭ perforte.

Ĉe la radiko de eŭropaj malfeliĉoj kuŝas la provizora ruino de la antaŭa USSR. Dum la divido de Jalto, Rusio dominis ĝis Orienta Berlino. Kiam la USSR-reĝimo kolapsis, la orientaj blokaj landoj metitaj sub ĝian aŭtoritaton reakiris sian sendependecon kaj estis integritaj en la EU-on. Kaj la eniro de Pollando havis konsekvencojn, kiujn indas rimarki: ĝiaj civitanoj disvastiĝis tra riĉaj landoj, konkurante kun lokaj internaj servoj. La sindromo de "pola tubisto" estis menciita, kaj ĉi tiu forta enmigrado estas ĉe la origino de la angla "Brexit". La loĝantaroj de la EU ne konsciis, ke, krom la konkurenco de homa agado, ĉi tiuj landoj importis en la EU-on sian malamon kaj indignon kontraŭ Rusio, kiu dominis kaj ekspluatis ilin.

Mi do povas diri, ke Dio preparis la detruon de EU per la provizora ruino de Sovetunio. Eŭropo estis prospera kaj paca tiel longe kiel la nacioj, kiuj konsistigis ĝin, reprezentis la "dek kornojn" profetitajn en Daniel 7:7 kaj Apokalipso. Ĝia ekspansio al la landoj de la Oriento estus fatala.

Jam de kelkaj tagoj, la ideo prepariĝi por milito estas esprimita en ĉiuj amaskomunikiloj. La tempo por sekularismo do finiĝas, ĉar la milito kontraŭstarigas EU-n kaj Ukrainion kontraŭ Rusio kaj la multaj arabaj islamaj landoj, kies kelkaj membroj estas bazitaj en sekulara Francio.

Sekularismo estas la plej nova kaj plej progresinta formo de demokratio. Kaj ĝia principo estas justa kaj ekvilibra, sed ĝia problemo estas, ke ĝin aplikas nacioj trafataj de la malbeno de Dio, kiuj ignoris la avertojn, kiujn li adresis al la tuta homaro en sia Sankta Biblio. Sekularismo postulas minimumon de nacia unueco, kiun Usono kaj Francio jam ne montras. Kaj ĉi tiu temo devigas min memori la historian rilaton inter ĉi tiuj du popoloj, kaj aliancantoj kaj konkurantoj. Dum jarmiloj, la homaro vivis apartigita de la lingvo parolata en ĉiu nacio laŭ la ordo establita de Dio ekde "Babelo". La homaro estis dividita en regnojn, kiuj koliziis loke. Poste venis la tempo de grandaj teritoriaj konkeroj: la tempo de la esplorado de la maroj kaj oceanoj. Ĝuste tiam ĉi tiu ŝanĝo devas esti atribuita al la teknika progreso farita en okcidentaj landoj. En la sama epoko, ni trovas la Protestantan Reformacion, la importadon de pulvo malkovrita en Ĉinio kaj la fabrikadon de la unuaj "musketoj", kiuj permesas pafi de malproksime sed postulas ŝargadon, kiu bezonas tempon. Ĉi tiu konstanta teknika progreso klarigas la venkon de la blankaj setlantoj super la indiĝenaj amerikanoj disigitaj tra la amerika tero, en la Sudo kiel en la Nordo. La blankuloj venantaj el Eŭropo certigis sian venkon per la invento de kanonoj, la ripetanta armilo, unue, la ses-pafa revolvero kaj due la fama fusilo "Winchester" kun naŭ kugloj. Indiĝenaj amerikaj sagoj ne povis konkuri kontraŭ ĉi tiuj imponege efikaj armiloj. Ankaŭ, la loka indiĝena loĝantaro estis malpliigita kaj la blankuloj koloniigis la tutan landon. Ili

poste turnis sin kontraŭ la angla krono postulante liberecon kaj kompletan sendependecon. Estas ĉi tie, ke Francio intervenas en la historio de ĉi tiu popolo, kiun, per sia financa helpo, Ludoviko la 16-a helpis ĝis sia venko kontraŭ Anglio. En 1776, Usono fariĝis libera kaj sendependa nacio. Estas tiam, ke ni devas rimarki la fakton, ke la usona ribelo ne estis motivita de sociaj kialoj, male al tiu, kiu eksplodis en Francio en 1789, ĝuste ĉar la mono uzita por helpi blankajn amerikanojn ruinigis la francan nacian trezorejon. La franca popolo malsatis, pano mankis inter la plej malriĉaj, sed ne inter la riĉaj aristokratoj, kaj des malpli en la reĝa familio, kies edzino Maria-Antoinette de Aŭstrio estis tre malŝparema pri ĉio, juveloj, vestaĵoj, ktp. Estis ĉi tiu neeltenebla situacio, kiu estis la origino de la popola ribelo de la 14-a de julio 1789. Nun estis tro malfrue por la monarkio eskapi sian teruran sorton. Malgraŭ liaj retiriĝoj kaj liaj klopodoj, la reĝo mem fine estis viktimo de la popola kolero. Sed denove ĉi tie, la kresko de ĉi tiu kolero havis du ĉefajn kaŭzojn: la fuĝon kaj areston ĉe Varennes, kaj la agreson de Aŭstrio kontraŭ la revolucia respublikana Francio. La venko ĉe Valmy plifortigis la popolan koleron kaj kuraĝigis la establon de la reĝimo de "teroro".

La koncepto pri la signifo de "homaj rajtoj" skribitaj sur tabulo, imitante la ordonojn de Dio, konsiderinde evoluis laŭlonge de la tempo. Ĉar niaj unuaj revoluciuloj havis neniun alian celon ol konduki la reĝon al la abolicio de reĝaj kaj aristokrataj privilegioj en la lando Francio. Homaj rajtoj do havis nur lokan socian motivon. Post la "Teroro" de 1793-1794, la povo fine estis transdonita al la juna milita generalo de korsika origino nomata Napoleono Bonaparte. Estis li, kiu volis trudi sian respublikanan reĝimon al la eŭropaj regnoj, kiuj atakis Francion; kaj liaj venkoj favoris liajn atendojn. La Respubliko delogis la venkitajn naciojn kaj naskis esperon pri ŝanĝoj ŝatataj de la plej malriĉaj. Ĉar la tero neniam produktis ion pli malbonan rilate al maljusteco ol la rajtoj establitaj de paganaj aŭ false kristanaj monarkioj.

Tiel, laŭlonge de la tempo kaj celante restarigi sian dian ordon, Dio sinsekve efektivigis la Protestantan Reformacion, kies agado kondamnis la diablan malbenon de la romkatolika kaj papa eklezioj. Poste, post ĉi tiu fazo, per la Franca Revolucio, li liberigis homojn el la maljusta sklaveco de monarkioj. Ekde 1843, per la "adventista" verko, li entreprenis restarigi sian biblian veron, tiel liberigante siajn verajn servistojn el la sklaveco de peko. Kaj fine, en la horo elektita de li, li adoptis en Francio la reĝimon de sekularismo, kiu favoras la kreskon de lia rivelita vero, en ŝi, al siaj profetoj. Ĉi tiuj aferoj plenumitaj, li honoris ĉiujn siajn promesojn, kiuj ĉiuj estis kondiĉaj. Li honoris tiujn, kiuj estas indaj je ili, kaj malestimis tiujn, kiuj malestimas lin. Nun post ĉi tiuj aferoj venas la tempo de la fino de la nacioj, kiuj restis nekredemaj, malestimaj kaj ribelemaj.

Mi rimarkas maltrankviligan similecon inter la financa kaj armita helpo de Ludoviko la 16-a al la naskanta Ameriko (Ekspedicia Forto Lafayette) kaj la financa kaj armita helpo de Emmanuel Macron al Ukrainio; ambaŭ kondukis Francion al bankroto kaj ruino, kio kaŭzis la Popolan Revolucion kaj ĝiajn sangajn sekvojn: respektive, en sia tempo, "**la kvara kaj sesa trumpetoj**". Kaj kiu provokis ĉi tiun lastan helpon al Ukrainio? La unua nacio helpata, Usono, kiu estis la lasta, kiu rikoltis la kaŝtanojn kiam ili estis kuiritaj super la fajro.

### M100- La Lupo-Ŝafo

Jesuo diris en Mateo 7:15: “ **Gardu vin kontraŭ la falsaj profetoj. Ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas ŝtelemaj lupoj.** ” Li diris denove en Mateo 10:16: “ *Jen mi sendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj. Estu do prudentaj kiel serpentoj kaj simplaj kiel kolomboj.* ”

Kiel tiuj seriozaj avertoj de Jesuo kontrastas kun la nuna religia senzorgeco de okcidentaj kristanoj! Ni jam povas identigi per tiu senzorgeco tiujn, kiuj okupiĝas pri falsa kristanismo. Ĉar ilia senzorgeco atestas kontraŭ ilia konfeso de kredo. Siaflanke, Jesuo Kristo, nia dia Sinjoro, agnoskas kiel siajn proprajn nur tiujn, kiuj atentigas liajn avertojn; tio konsistigas la minimumon, kiun li rajtas postuli de kreitaĵo, kies vivon li savas per sia terura elaĉeta morto.

Do pri kiu Jesuo parolas en ĉi tiuj avertoj? Li aludas al “ **falsaj profetoj** ”. Kaj ĉiu povas kompreni, ke la du terminoj estas kontraŭdiraj kaj absolutaj. Profeto de Dio ne povas esti falsa, kio signifas, ke ĉi tiu profeto alprenas la aspekton de profeto de Dio, sed ke li disvastigas la mesaĝojn de la diablo. Por ni, kiuj vivas en la tempo, kiam Dio malkaŝis al mi, ĉefe sed ne ekskluzive, la sekretojn de siaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, ĉi tiu termino “ **falsaj profetoj** ” alprenas esencan gravecon. Ĉar eterna vivo estas donita nur al la elektitoj, kiuj identigas ĉiujn formojn de la diabla falsaĵo; tio konsiderante la subtilajn revelaciojn donitajn de Dio.

En la kristana epoko kovrita de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, Dio prezentas al ni du sinsekvajn “ **falsajn profetojn** ”; **la unua estas katolika, la dua estas protestanta. En Daniel, la Spirito indikas nur la romian papan reĝon, la unuan “ falsan profeton** ”, kiu portas la kulpon pri la ŝanĝoj faritaj al la doktrino pri savo instruita de la apostoloj. En Daniel 7:8, Dio simbolas lin per “ **malgranda korno** ”, kiu konfirmas lian personan naturan malfortecon. Efektive, sen la subteno de la unua reĝo de Francio, Klovizo la 1-a kaj liaj posteuloj, la katolika religio ne disvolviĝus. Tial, potenca pro ĉi tiu reĝa rekono, ĉi tiu “ **malgranda korno** ” estas poste priskribita kiel havanta “ **pli grandan aspekton** ” ol la “ **dek aliaj kornoj** ” menciitaj. Ni trovas ĝin sub novaj simboloj en Apokalipso; ekzemple: ĉar ŝi kondutas kiel “ **Izebelo** ”, la fremda virino edziniĝinta de reĝo Aĥab, virino, kiu persekutis kaj mortigis kvarcent verajn profetojn de Dio en sia tempo, la Spirito simbole donas la nomon “ **Izebelo** ” al la eklezio de Romo en Apokalipso 2:20. Dio atribuas al ŝi la agon “ **instrui siajn servistojn** ” kristanojn, kio kongruas kun la ago farita de katolikaj pastroj. La vorto “ **falsa profeto** ” ne estas citata de Dio, sed ĝi estas subtile postulita per la nomo de la Papa Ŝtato, “Vatikano”, sciante ke “vaticiner” signifas profeti en la malnova franca kaj latina lingvoj. Ni do povas sekure priskribi ĉi tiun “ **profeton** ” kiel “ **falsan** ”, ĉar Dio kondamnas lian agon metitan en la servon de la diablo.

**falsa profeto** ” povas esti klare kaj firme identigita nur se oni havas scion pri ĉio, kion Dio riproĉas al la unua, nome la romkatolika papa reĝimo malbenita de Dio ekde sia komenco, organizita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a<sup>kaj</sup>



la kreinto de lia doktrino, konsiderata la "patro de la eklezio", la obstina "Sankta Aŭgusteno".

Ne ekzistas alia maniero malkovri la "falsan" katolikon ol kompari ĝin kun la "vera" biblia. Kaj tiel vi povas kompreni kial la Romkatolika Eklezio tenis la Sanktan Biblion kaŝita prezentante anstataŭe sian "Misalon" desegnititan de "Sankta Aŭgusteno". En la 16-a jarcento, dum la tempo de la Protestanta Reformacio, posedo de Biblio povis esti punita per morto aŭ malliberigo fare de la juĝistoj de la katolikaj inkviziciaj tribunaloj. Kaj nur en ĉi tiu epoko ĝia satana naturo estis detektebla. Hodiaŭ, perdinte la subtenon de la monarkioj, la katolika religio estas devigita montri humilecon kaj rezulte, ĝia deloga povo estas eĉ pli granda. Sed ni konsolu nin dirante, ke ĝiaj delogitaj viktimoj meritas sian sorton, ĉar ili ne havas " *la amon al la vero por esti savitaj* ". Kaj skribante ĉi tiujn aferojn, mi atestas por Dio, ke tiu, kiu lin honoras, estas honorata de li.

La dua "falsa profeto" estas do protestanta, kaj ĉi tiu falsa naturo aperis en la tempo, kiam la laboro de la Reformacio komenciĝis. Ĉar de la komenco, protestantoj alprenis du principe malsamajn kondutojn: la vere elektitaj kaŝis sin kaj lasis sin esti arestitaj sen oferti perfortan reziston al siaj atakantoj; tio estis laŭ la bildo de la konduto de Jesuo Kristo. Samtempe, aliaj protestantoj en diversaj eŭropaj landoj, kiel la kalvinistoj, la hugenotoj (de la germana Eidgenossen signifanta "armita ligo"), la kamisardoj, kaj aliaj, kondukis kiel militistoj. Prenante armilojn, ili mortigis siajn kontraŭulojn por ne esti mortigitaj. Ankaŭ, la averto donita de Jesuo igis ilian batalon senutila, ĉar li diris en Mateo 16:25, Marko 8:35, Luko 9:24: " *Kiu volas savi sian vivon, tiu ĝin perdos* ." En Daniel 11:35, Dio nomas ilin " **hipokrituloj** ". Kaj ilia pretendo al savo ne legitimita de Jesuo Kristo igas la religian situacion eĉ pli malhela kaj misgvida. Kaj jen la mesaĝo, kiun Jesuo adresas al ni en Mateo 7:23, kie li indikas kristanojn konvinkitajn pri tio, ke ili sekvis kaj servis lin, kaj tamen li diros al ili: " *Mi neniam **konis vin** ; foriĝu de mi, vi farantoj de maljusteco* ". Ni trovas en la praktiko de la Ŝabato, postulata de Dio ekde 1843, laŭ la profetaĵo de Daniel 8:13-14, konkretan ekzemplon de la efektivigo de obeemo al la Kreinto Dio, sed ĉi tiu rigardo estas multe tro restriкта, multe tro reduktita kompare kun la kompleta ekzameno, al kiu Dio submetas siajn kreitaĵojn por juĝi ilin. Li nin skrupule ekzamenas kaj ekzamenas kiel "skanilo" de la momento, kiam ni vekiĝas ĝis ni enlitiĝas, havante kiel komparon la modelon de la perfekta vivo de Jesuo Kristo, kiu mem, dum kelka tempo, vivis enkarne sur la tero. Do oni devas kompreni, ke la homo ne observas la Ŝabaton por esti savita, sed ĉar li estas savita, li observas la Ŝabaton. Jen kio rezultas el la signifo, kiun Dio donas al sia Ŝabato en Jeĥezkel 20:12-20, tio estas, la signo de lia aparteno.

Estas la Sinjoro, kiu juĝas, kiu serĉas sian perditan ŝafon, sed kvankam momente "perdita", ĝi tamen restas "lia" ŝafo, kiu apartenas al Li ekde la fondo de la mondo, longe antaŭ sia naskiĝo.

Estas tre facile trompi sian proksimulon. Malantaŭ la plej afabla rideto povas kaŝi sin la plej teruraj, la plej malbonaj intencoj, kaj tio estas efektive la frukto portata de la hipokritulo. Ni tiam komprenas la legitimecon kaj utilecon de la avertoj adresitaj de Jesuo al siaj disĉiploj. Laŭ lia plano citita en Mateo 13:30, " *la lolo kaj la tritiko devas kreski kune sur la tero ĝis la fino de la mondo* ", kio pravigas la praktikadon de granda prudento fare de la elektitoj.

Hipokriteco estas la natura normo de homaj rilatoj. De la momento kiam ni naskiĝas, ni konstruas specialan emocian ligon kun niaj plej proksimaj familianoj. Sed ĉi tiu ligo estas nur artefarita kaj supraĵa; ĝi daŭras nur ĝis ni eniras rilaton kun Dio, nia sola vera ĉiela Patro. Malkovri la planon por la savo de teraj elektitoj konsiderinde malfortigas la karnan familian ligon. La vivo alprenas tutnovan signifon. Kaj sub ĉi tiu dia rigardo, ni rimarkas kiom multe homaj rilatoj estas konstruitaj sur hipokriteco. Ĉi tio validas same por religiaj temoj kiel por sekularaj.

En Apokalipso, Dio indikas agresemajn kaj murdemajn persekutantajn reĝimojn per la simbolo de " **besto** ". Komplemento estas aldonita por ebligi la identigon de ĉi tiu netolerema reĝimo. Du religiaj " **bestoj** " sinsekvas en la kristana epoko ĝis la reveno de Jesuo Kristo: katolika " **besto** " *leviĝanta el la maro*. » kaj protestanta besto " *venanta el la tero* ". Surbaze de la kreorakonto priskribita en Genezo 1, la dua " **besto** " devis eliri el la unua, same kiel la protestanta religio eliris el la katolika religio, kiu antaŭis ĝin.

Ni legas en Apokalipso 19:20: " *Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi signojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo. Kaj ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon, kiu brulas per fajro kaj sulfuro.* "

En ĉi tiu fina kunteksto, " **la besto** " rilatas al la postvivantoj de la katolika Eŭropo, kiuj subtenas la katolikan religion kaj ĝian papon. La " **falsa profeto** " rilatas al la postvivantoj de la protestanta Usono. Kune, la du religioj transdonitaj al la diablo havas la spiritan statuson de "falsaj **profetoj** " **por Dio** ; kaj apartigante ilin, Dio indikas, ke la katolika " **besto** " neniam estis rekonita de li, male al la protestanta " *falsa profeto* ", kiu estis transdonita al la diablo nur en 1843. Dio priskribas ĉi tiun " **falsan profeton** " per ĉi tiuj terminoj en Apokalipso 13:11: " *Kaj mi vidis alian **beston** suprenirantan el la tero , kaj ĝi havis du kornojn similajn al ŝafido , kaj ĝi parolis kiel drako .* " Ĉi tie ni trovas, sub la bildo de " *draka ŝafido* ", la " *lupoŝafon* ", kiu estas la temo de ĉi tiu mesaĝo. Sub la sama bildo, la " **falsa profeto** " koncernas la lastan deloga rolo de la diablo, kiu simulos falsan revenon de Jesuo Kristo por kapti kaj delogi ĉiujn supraĵajn legantojn de la Sankta Biblio, tio estas, ĉiujn falintojn, kiujn Jesuo juĝas neindaj je sia graco. Li atestos favore al la romia dimanĉo kaj tiel incitos la lastajn ribelulojn persekuti, ĝis dekreti ilian morton, la lastajn elektitojn de Dio en Jesuo Kristo, kiuj restis fidelaj al la ripozo de la sankta Ŝabato de la sepa tago, sanktigita de Dio. Fakte, en 2 Tesalonikanoj 2:8 ĝis 10, post la katolikaj kaj protestantaj falsaj profetoj, estas ja ĉi tiu lasta diabla delogo, kiun la Spirito profetas dirante: " *Kaj tiam malkaŝiĝos la senleĝulo, kiun la Sinjoro Jesuo pereigos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la brilo de sia alveno. La alveno de tiu senleĝulo estos laŭ la energio de Satano kun ĉia potenco, kun signoj kaj mensogaj mirakloj, kaj kun ĉia maljusta trompo por tiuj, kiuj pereas, ĉar ili ne akceptis la amon al la vero, por ke ili estu savitaj.* " " ~~Akrita~~ " ne estas en la originala manuskripta teksto.

La protestanta Usono estas same hipokrita sur sekulara kaj homrilata nivelo kiel sur religia nivelo. Laŭ ili, ili inventis la komercan principon nomatan "merkata ekonomio". Tio estas malvera, ĉar tutmonda komerco ĉiam ekzistis. La diferenco estas, ke ili establis novajn regulojn, kiuj estas favoraj al ili. Kaj por

resti en bonaj rilatoj kun ili, la usonanoj devigas siajn aliancantojn subskribi traktatojn kaj komercajn interkonsentojn, en kiuj ili kompromitas aĉeti certan kvanton da greno aŭ aliaj produktoj de ili. La kaptilo kuŝas tie: bonaj rilatoj kun Usono eblas nur kondiĉe de konsento esti ekspluatata de iliaj komercaj aŭtoritatoj. La plenumo de ĉi tiuj interkonsentoj estas metita sub la ekskluzivan jurisdikcion de Usono. Tia situacio estas sufiĉe proksima al postmilita kapitulaco. Sed homa hipokriteco donas al ĉi tiuj interkonsentoj legitimecon portatan de la submetiĝemaj naciaj reprezentantoj, kiuj kompromitas sian nacion, sian popolon aŭ sian regnon.

En sia komerca konduto, Usono tial reproduktas ĉi tiun bildon de " *draka ŝafido* " kaj " *lupa ŝafo* ". Kaj ĝia tuta financa, industria kaj komerca prospero baziĝas sur ĉi tiu ekspluatado de la alia, maskita, trompema kaj hipokrita. La okcidenta ordo estas tute favora al Usono, kaj tio, kio estas prezentita kiel interkonsentoj, estas en realeco nur kondiĉoj truditaj de la lando, kiu venkis en la Dua Mondmilito, kaj antaŭ ĝia forto kaj potenco, eŭropaj gvidantoj kaj aliaj landoj fleksiĝas kaj submetiĝas. Tiel ke denove, post la katolika " **besto** ", eblas diri pri la usona protestanta " **besto** ", laŭ Apokalipso 13:4: " *Kaj ili adoris la drakon, ĉar ĝi donis potencon al la besto; kaj ili adoris la beston, dirante: **Kiu similas al la besto? Kiu povas militi kontraŭ ĝi?*** "

Per la ĵeto de du atombomboj sur Japanion en 1945, Usono establis sin kiel la domina nacio. Ĝiaj postaj militoj kontraŭ komunismo en Azio malsukcesis unu post la alia, tial ĝi nun estas malamika al iu ajn milita engaĝiĝo de ĝiaj soldatoj en Ukrainio kaj Gazao. Siaflanke, eŭropaj koloniismaj nacioj kiel Anglio kaj Francio ankaŭ malsukcesis kaj estis devigitaj konsenti restarigi sendependecon al siaj iamaj kolonioj.

La kaŭzo de ĉi tiuj malsukcesoj estas la graveco, kiun la humanisma penso akiris, ĉar la okcidenta ordo elektis favori komercajn rimedojn por atingi sian prosperon kaj riĉiĝon. Tamen, la hipokriteco ne ĉesis, kaj en ŝajna unueco de penso, veraj bataloj de interesoj kontraŭstaras la naciojn de la okcidenta tendaro. Liberala kapitalismo laŭ la usona modelo estis eksportita kaj trudita en la plimulto de eŭropaj nacioj; ili estas tial ekspluatataj de Usono, lokita ĉe la supro de la piramido. Sub ili, la eŭropaj nacioj, perdinte siajn koloniojn, jam ne trovas homojn por ekspluati. Ankaŭ, ĉi tiu ekspluatado estis organizita ene de Eŭropo mem, kies membroj kreskas por bonvenigi ĉiam pli malriĉajn landojn. Ili estas bonvenigitaj de " *ŝafoj* ", kiuj kondukas kiel " *lupoj* ", batalante por kapti sian predon. En ĉi tiu speco de batalo, ni aŭdas neniun detonacion, neniun bruon, neniun kriadon, kaj nur la financa bilanco, farita ĉe la fino de ĉiu jaro, malkaŝas la sekvojn. Nur la malplej skrupulaj scias kiel ekspluati la situacion kaj profiti de ĝi. La plej riĉaj nacioj portas la ŝarĝon de la novuloj kaj tiel fariĝas kolektive pli malriĉaj. Sed en ĉi tiuj riĉaj landoj, grandegaj individuaj profitoj estas farataj de investantoj, kiuj investas sian monon en ĉi tiujn malriĉajn landojn, kiuj aliĝis al EU.

Estas ankaŭ al Usono, ke ni ŝuldas la eniron de komunista Ĉinio en la Mondan Komercan Organizaĵon. Per tio, Usono igis Eŭropon nekapabla rezisti ĉinajn importadojn, kiuj detruis ĝian industrian kaj komercan arkitekturon. Tio,

antaŭ ol fini ĝin en 2022 per ekspluatado de la milito de Ukrainio kontraŭ la rusa kulturo kaj Rusio ekde 2013.

La okcidenta mondo estis delogita de la homa aspekto de la usona "ŝafido". Kun la tempo, Eŭropo pli kaj pli amerikaniĝis kaj adoptis usonajn valorojn: ĉi tiuj anglalingvaj esprimoj aperas pli kaj pli en la kampoj de sporto kaj teknologio. La festo "Halloween" nun eniris kaj estis adoptita de eŭropanoj, kaj tio ankaŭ validas por "Black Friday", kiu ĉeestas en niaj aktualaj eventoj. Tempo kiam prezmalaltigoj instigas loĝantarojn aĉeti kaj konsumi. La nuna situacio jam antaŭvidas tion, kio regos en la epoko de universala registaro; epoko kiam la usona penso estos la modelo trudita al ĉiuj pluvivantoj de la venonta tera genocido.

Kiel oni povas identigi " *lupon* ", kiu prenas la formon de " *ŝafo* "? Jesuo diris: " *Per iliaj fruktoj vi rekonos ilin* ." Sed ĝuste la aspekto de " *ŝafo* " estas tiu de " *bona frukto* ". Tial Jesuo ne parolas pri ĉi tiu trompa ekstera " *frukto* ", sed pri la interna spirita frukto identigita per la konduto de homo rilate al la dia normo de vero. Kaj ĉi tiun specon de frukto povas identigi nur iu, kiu havas scion pri la vera dia normo de vero - tio estas, homo de la Libro de libroj, la Sankta Biblio, kiun Dio ebligas koni, kompreni kaj praktiki.

Krom Dio, kiu povas identigi " *lupon* " kaŝitan sub la alivestiĝo de " *ŝafo* "? Liaj veraj servistoj, kiujn li lumigas kaj inspiras, kaj neniu alia. Ĉar nur li konas la kaŝitajn pensojn tenatajn en homaj mensoj. Nur kiam la kunteksto fariĝos favora, ili malkaŝos sian malbonan kaj veran naturon. Kaj jen la signifo, kiun Dio donas al la organizado de sia tera programo. Li antaŭvidis la tempon, kiam ĉiuj trompaj maskoj falos kaj la falsa reveno de Kristo, simulita de la diablo, Satano favoros la aferon. Fakte, la vera komenco de la falo de la maskoj komenciĝos kun la fino de la tempo de kolektiva kaj individua graco. Ĉi tiu decida momento estos markita per la trudado de la unua-taga ripozo trudita de imperiestro Konstantino la 7-an de marto 321, kaj la papa reĝimo establita en 538. Kiel indikas la angla kaj germana kalendaroj, estas la antikva tago de la suno, honorata de la babilonanoj, egiptoj, grekoj kaj romianoj, kiu estos la objekto de venerado por la lasta fojo fare de la ribeluloj transdonitaj al la demonoj. En ĉi tiu lasta elekto, la veraj " *ŝafoj* " fidos la Sanktan Biblion, kiu aŭtentigas la dian sanktigon de la sepa-taga Ŝabato, kaj la " *kaproj* " aŭ " *rabomantaj lupoj* " fidos la longan, jarcentaĵan tradicion de dimanĉa observado, ordonita de Romo. Kaj por supraĵaj homoj, la tradicio estas tiel forta, ke ili ne kapablas pridubi ĝin. La fina testo estas organizita de Dio por doni al siaj lastaj servistoj la ŝancon publike sin dediĉi al lia vero, akceptante ĉiujn konsekvencojn. Sendube ili ne estos tre multaj kaj ke la ribela tendaro kolektos homamasojn, sed kial surpriziĝi? Ĉu oni ne devas movi tunojn da ŝtonoj kaj tero por malkovri diamanton aŭ oran buleton? Nu, ja per ĉi tiu komparo Dio konfirmas la vortojn de Jesuo cititajn en Mateo 22:14: " *ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj* ." La elektita estas malofta varo kaj tio estas kio faras lin tiel valora por Dio. Sed kio faras lin valora estas ĝuste tio, ke li faras Dion la celo de sia ekzistokialo kaj Dio ne povas kontentiĝi pri malpli ol tio.

Ne miskomprenu. Por Jesuo Kristo, ĉiuj, kiuj ne estas liaj elektitoj, estas " *ŝtelantaj lupoj* "; jen kion li klarigas al ni, dirante: " *Jen mi sendas vin mezen de*

*lupoj* ." Ĉar ĉiu homo, kiun li ne rekonas kiel sian propran, estas instrumento, kiun la diablo kaj liaj demonoj povas uzi por damaĝi la aferon de la dia vero.

Laŭnature, la homo ne estas bona; li estas malbona kaj perversa, nekapabla je fideleco kaj respekto por sia propra persono. Nu, se li ne scias zorgi pri si mem, kiel li povas fari tion por sia proksimulo? Ĉu ne diras diraĵo, ke "karitato komenciĝas hejme"? Homaj rilatoj estas falsaj aŭ frukto de sentimentaleco. Kaj ne senkaŭze Dio petas siajn elektitojn ami lin super ĉio. Ĉiu kreitaĵo trovas en sia rilato kun aliaj kreitaĵoj allogojn kaj amojn, kiuj forturnas la animon de Dio. Kaj la plej malbona parto de ĉi tiu principo prezentiĝas en la formo de humanismo, kiu nuntempe regas inter ĉiuj okcidentaj popoloj. Ni povas, cetere, atribui ĉi tiun situacion al ilia kristana religia heredaĵo; io restas el la vortoj de Kristo: "*Amu vian proksimulon kiel vin mem* ." Sed kiel mi ĵus diris, ili ne scias ami sin mem, ĉar ili malestimas la veron, kiu povas savi iliajn animojn, kaj tial ili neniel povas ami sian proksimulon die.

Lupoj konkuras pri ĉasita predo, kaj kiel ili, homaj "*lupoj* " konkuras pri merkatoj, laborpostenoj kaj titoloj. Kiel lupoj, homoj submetiĝas al la estro de la grego, sia reĝo aŭ prezidanto.

Lupoj submetiĝas al sia gvidanto kaj obeas regulojn, kiuj regas ilian konduton. Simile, niaj homaj "*lupoj* " faris aliancojn inter siaj gregoj kaj multigis interkonsentojn kaj traktatojn, kiuj estas rapide pridubataj. La vivo konstante evoluas, situacioj estas ekstreme ŝanĝiĝemaj, kaj tio estas kio malebligas respekti subskribitajn traktatojn. En niaj modernaj tempoj, trompitaĵoj de longa paco, okcidentaj "*lupoj* " kredis, ke ili atingis la mitan oran epokon. La kulmino de longa procezo de homa adaptiĝo ŝajnis esti atingita. Sed ĉi tiu penso estis nek pravigita nek racia, ĉar pasinta historio atestas pri ĉi tiu impona malstabileco, kiu revenigas militon. En sia plej sovaĝa espero, la homa lupo deziras establi la perfektan reĝimon; tiun, kiu daŭros jarcentojn kaj jarmilojn. Tamen, li ne scias, ke lia tempo estas kalkulita, ke lia animo estas pesita, kaj ke lia tuta estaĵo baldaŭ estos dividita, aŭ neniigita.

La bezono pri sekureco karakterizas la homan lupon. La vera lupo scias, ke por manĝi, ĝi devas ĉasi, persekuti kaj kapti novan predon ĉiutage. Homaj "*lupoj* " kredas, ke ili trovas sekurecon en la stabileco atingita per traktatoj kaj interkonsentoj. Farante tion, la subskribinto sklavigas sin kaj igas sin sklavo de sia engaĝiĝo. Ankaŭ, kiam la kunteksto ŝanĝiĝas, li malkovros, ke la subskribitaj interkonsentoj estas favoraj aŭ malfavoraj al li, kaj tiukaze li decidus rompi ilin. Tiel usonaj lupoj konstruis sian prosperon, sur abundaj lokaj rimedoj kaj internaciaj komercaj merkatoj fiksitaj sur siaj traktatoj kaj interkonsentoj. La interkonsento subskribita kun la naskiĝanta EU, la GATT-interkonsento, estis terure malavantaĝa por eŭropanoj devigitaj aĉeti grenon de Usono, ĝis la punkto devi "malkultivi" parton de la kultivebla tero en Eŭropo, ĉefe Francio. La usona lupo tiel certigis stabilan enspezon kun la avantaĝo esti certa povi vendi sian produktadon. Eĉ antaŭ tio, Usono adoptis sian dolaron por anstataŭigi la oran normon; kaj ĉi tiu ago estas riĉa je simbolismo: fakte, la humanismaj komercaj valoroj de Usono oficiale anstataŭigis la dian valoron de fido, kiun oro simbolas en la Sankta Biblio, en 1 Petro 1:7: "***por ke la provo de via fido, estante pli valora ol oro, kiu pereas, kvankam ĝi estas provita per fajro , rezultigu laŭdon***



*kaj gloron kaj honoron ĉe la revelacio de Jesuo Kristo ."* Sed, post enkonduki komunisman Ĉinion en la MKO por ekspluati ĝian korpeblan laborforton, la usona " *lupo* " finis suferi la sekvojn de la importado, sur sia nacia grundo, de produktoj fabrikataj je malaltaj prezoj fare de la ĉina " *lupo* ." Kaj ĝia propra produktado kolapsis fronte al ĉi tiu konkurenco.

Tiu ĉi nevenkebla konkurenco ne plaĉas al la usona " *lupo* ", sur kies kapon Dio faligas la sekvojn de siaj agoj. Fine, logike, la unua partio alvenas unue. Kaj la respublikana usona " *lupo* ", *superante la eŭropajn " lupojn "* en ĉiu maniero en siaj spertoj , estas la unua, kiu komprenas, ke li devas suferi la sekvojn de sia tutmondigita liberala kapitalisma koloniismo.

Estas ĉi tiu observado, kiu instigas la novan estron de la usona grupo, sinjoron Donald Trump, elekti retiriĝon en si mem, por sia nacio; kio klare speguliĝas en lia maksimo: "Ameriko Unue". Ĉar tutmondismo kaŭzis pli da problemoj ol ĝi solvis. Kaj tiu, kiu venas en la formo de la Unua Mondmilito, estas la plej malbona imagebla.

Fine, ne por pli bone sed por pli malbone, la okcidentaj "lupoj, lupinoj kaj lupidoj" ĉiuj dividas la heredaĵon de la **itala lupino** ; Romo, la "eterna urbo" malbenita de la Kreinto-Dio, la Ĉiopova.

### M101 - Kredo, aŭ simpla kredo?

Inspirita, en ĉi tiu sabato de la 30a de novembro 2024, por koncentriĝi pri la signifo de la vorto " **fido** ", mi turnis min al la tekstoj de la malnova interligo. Kaj tie mi povis vidi, ke ĉi tiu vorto preskaŭ ne estas citita. Tio estas pro la jena kialo. La hebrea termino, kiu estas tradukita en la Biblio per la vorto " *fido* " en Ĥabakuk 2:4, estas "ĉmunato" aŭ " *lia fido* ". Kaj problemo ekestas eneca en la hebrea lingvo: en ĉi tiu lingvo, la sama vorto ricevas plurajn signifojn. Tiel, en mia studo, mi notis pro ĝia radiko "ĉmunah" la eblan tradukon de la vortoj "fideleco, sincereco, konscienco, vero, lojaleco, stabileco, konstanteco, sekureco" kaj la vorto " *fido* " ne estas proponita; ĝi troviĝas nur en sia formo de la verbo "haĉmén", kiu signifas: kredi, aldoni fidon, havi fidon, esti certa. Mi malkovris ĉi-okaze, ke la hebrea esprimo "amen" signifas: tiel estu. Kaj ke la esprimo uzata de Jesuo Kristo ne estas "amen", sed "amenah", kiun la Judoj tradukas kiel: certe, efektive, en vero, vere, certe. Tiel, pro sia manko de precizeco, la hebrea lingvo ne permesas al ni kompreni la veran signifon de la vorto " *fido* ", kiu estas ĉieesta en la nova interligo. Tamen, ĝiaj diversaj eblaj tradukoj priskribas ĝin pli bone ol la nova interligo. Dio benas " *la-justulon* ", kiun li rekonas per lia konformeco al ĉi tiuj aferoj: "fideleco, sincereco, konscienco, vero, lojaleco, stabileco, konstanteco, certeco". Ĉiuj ĉi tiuj kriterioj difinas, kio estas vera " *fido* " por Dio. Kaj ĉi tiu klarigo haveblas nur en la hebrea lingvo de la Skriboj de la malnova interligo.

Rezulte, sen ĉi tiu klarigo, hodiaŭ la vorto " *fido* " estas maljuste uzata por priskribi tion, kio ne estas vera " *fido* ".

Oni eble surpriziĝus pro la manko de la vorto " *fido* " en la atestoj de la malnova interligo, kaj la fakto, ke en la nova interligo, Hebreoj 11 estas tute dediĉita al la temo de " *fido* ", alportas " *fidon* " kie ĝi ne estis menciita. Sed tre simpla kialo pravigas ĉi tiun mankon de la vorto "fido" en ĉi tiu malnova interligo. Liberigante sian hebrean popolon el egipta sklaveco, Dio videbligis sin, kio ne postulas " *fidon* ", sed " *fidelecon kaj obeemon* ". Li videbligis sin per siaj faroj, observitaj de sia tuta popolo kaj iliaj malamiko. Moseo sole havis la privilegion vidi Dion, kaj eĉ tiam, nur de malantaŭe, en la tabernaklo de kunveno. La cetera popolo vidis " *la kolonon de nubo kaj fajro* " malsuprenirantan el la ĉielo; la fajron por reteni la murdemajn egiptojn, kaj la blankan nubon por la popolo, por solidigi ilian kredon je la vera Dio. Videbliginte sin, Dio atendis nenion de Izrael krom dankeman obeemon. Kaj tion li ankoraŭ postulas hodiaŭ de ĉiuj, kiujn li savos per la graco ofertita en Jesuo Kristo. Jesuo oferis sin kiel oferon nur por akiri reciprokan konduton de siaj elektitoj. Kaj tiuj, kiuj ne komprenas ĉi tion, kredas vane; kaj ili estas, logike, la plimulto.

Dio elektis doni al la vorto " *fido* " fundamentan gravecon en la kunteksto de sia nova interligo malfermita al la paganoj. Kaj ĝuste por ĉi tiuj paganoj, kiuj konvertiĝas adoptante la religion de Jesuo Kristo, ĉi tiu vorto " *fido* " estas plej taŭga. Ĉar male al la judoj, heredantoj de generacio al generacio de la kredo je la Kreinto Dio, la konvertitaj paganoj malkovras la planon de dia savo en la horo, kiam ĝi plenumiĝas kaj kompletiĝas. Nun tio, kion Jesuo Kristo faras, nur alprenas signifon kiel la plenumo de tio, kion Dio anoncis per simboloj en la malnova interligo. Kaj ĝuste ĉi tiu respekto por la atesto de la malnova interligo postulas demonstraĵon de " *fido* " kaj homa fido al la ĉiopova Dio, kiu elpensis la planon de ĉio ĉi kaj plenumis ilin en ilia tempo. " *Fido* ", fido, fideleco; sendepende de la elektita vorto, Dio identigas siajn verajn servistojn per ilia obeemo, ilia amo kaj ilia fido al siaj promesoj kaj ĉiuj siaj devontigoj faritaj al ili.

La vera kialo de la graveco donita al la vorto " *fido* " en la nova interligo estas klare marki la diferencon inter la judoj, kiuj havas nur la skribitan "leĝon" por si, kaj la judaj kaj paganaj kristanoj, kiuj profitas krome de graco, tio estas, de dia pardono donita en la nomo de la perfekta justeco de Kristo oferita, krucumita, libervole.

En ĉi tiu nova interligo, la Spirito inspiris siajn servistojn per la difinoj, kiujn ĉi tiu vorto " *fido* " ricevas sub ĉi tiuj novaj cirkonstancoj ŝanĝitaj per la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. Al la Spirito de Dio ni ŝuldas la aperon de la vorto " *fido* " en la teksto de Ĥabakuk 2:4: " *Jen lia animo fieriĝas, ĝi ne estas honeste en li; sed la virtulo vivos per sia fido.* " Tial Dio kaj li sola volis doni al ĉi tiu teksto de la malnova interligo profetan rolon koncerne la " *fidon* " donitan al la verko de Jesuo Kristo. Ĉar ĉi tiu verso estas antaŭita de la priskribo de " *atendo* " por fiksita tempo en verso 3, kiu antaŭas ĝin: " *Ĉar ĉi tio estas profetaĵo, kies tempo jam estas fiksita, ĝi moviĝas al sia fino, kaj ĝi ne malfruos; kvankam ĝi prokrastos, atendu ĝin, ĉar ĝi plenumiĝos, ĝi certe plenumiĝos.* "

Ni trovas en ĉi tiu verso, en la revelaciita biblia historio, la unuan anoncon de "adventisma" karaktero; kaj ĝi koncernas la unuan alvenon de Kristo, kiun

Daniel 9 konfirmos siatempe. La ordono donita " *atendu ĝin* " antaŭas la benon de " *tiu, kiu atendas ĝis 1335 profetaj tagoj* ", la dua alveno de Jesuo Kristo, laŭ Daniel 12:12. Kaj tiom por la judoj de la malnova interligo kiom por la kristanoj de la nova, la tempo estante fiksita de Dio sed ignorata de homoj, la plenumiĝo de la profetaĵo eble prokrastiĝos: " *se ĝi prokrastiĝas; atendu ĝin, ĉar ĝi plenumiĝos, ĝi certe plenumiĝos.* " Ni vidas, ke " *atendi* " la Mesion estas grava eterna temo en ambaŭ interligoj. Kaj ĉiufoje, kiam la Spirito elektis serviston por lanĉi falsan anoncon pri la reveno de la venka Kristo, estis Dio, kiu volis kaj plenumigis ĝin por provi la fidon de siaj servistoj.

Do la multaj mokantoj, kiuj mokas seniluziigitajn verajn kredantojn post kiam la proponitaj datoj pasis sen la reveno de Jesuo, tute malpravas fari tion. Ĉar ilia sarkasmo kondamnas ilin al la " *dua morto* ". La doloro spertita en ilia seniluziigo atestas favore al la vere elektitoj, kaj Jesuo povas tiam beni ilin eĉ pli.

Tiel, ekde la kreado de la mondo kaj ĝiaj unuaj vivantaj homoj, ekde la prapeko, la tera religio ĉiam havis karakteron de "adventismo". Ne estis evidente al la judoj, ke la Mesio devis veni al homoj dufoje. Kaj nur ĉe la fino de la " *malluma* " tempo la bibliaj detaloj anoncantaj ĉi tiujn du alvenojn estis komprenitaj, tio estas, dum la establado de la adventisma verko profetita en Daniel kaj Apokalipso. Dio tial levis ilin organizante tri provojn de adventisma kredo en 1843, 1844 kaj 1994. Kaj en ĉiu el ĉi tiuj datoj estis viktimoj, forlasitaj al la diablo de Dio, ĉar li juĝis ilin neindaj je sia graco. En 1843 kaj 1844, la celitaj viktimoj estis ĉefe protestantoj, kaj en 1994, la viktimoj estis, ĉi-foje, sepa-tagaj adventistoj, kiuj honoris religian tradicion kaj kondamnis la novan veron, kiun Dio ofertis al ili per sia servisto, elektita de li, kaj devontigita plenumi la verkojn, kiujn li preparis por ili anticipe.

Biblia profeta revelacio do utilis al Dio nur por testi la " *fidon* " kaj fidelecon de homoj, kiuj asertis lian savon, sinsekve judoj kaj poste kristanoj. Ĉar malgraŭ islamaj asertoj, la fido finiĝas ĉe Jesuo Kristo, la sola kaj plej granda el ĉiuj konataj aŭ nekonataj profetoj de la tero. Tio estas ĉar li estis enkarniĝo de la senlima vivanta Dio mem.

La aŭtoritato donita al la vorto " *fido* " por la teksto de Ĥabakuk 2:4 estas establita per ĉi tiu leciono donita de la apostolo Paŭlo en Galatoj 3:11: " *Kaj ke neniu praviĝas antaŭ Dio per la leĝo, tio estas evidenta; ĉar estas dirite: La virtulo vivos per sia-fido.* " Kaj mi memoras, ke antaŭ li, la Judoj povis anstataŭigi ĉi tiun vorton " *fido* " per "fideleco, sincereco, konscienco, vero, lojaleco, stabileco, konstanteco, certeco."

Do ni rigardu Romanojn 10:17, kie Paŭlo prezentas ĉi tiun difinon de " *fido* " al Dio: " *Do la fido venas per aŭdado, kaj aŭdado per la vorto de Kristo.* "

Konsiderante ĉi tiun version, estas evidente, ke Dio volas ligi la verkon de Jesuo Kristo al la vorto " *fido* ". Kaj " *fido* " fariĝas necesa, ĉar la parolanto ne estas la Dio, kiu teruris la hebreojn, sed homo, simpla homo, en kiu Dio kaŝas sin kaj agas. Fido estas des pli necesa, ĉar per siaj vortoj, Jesuo Kristo kuraĝas pridubi la instruojn de la malnova interligo, dirante: " *Vi aŭdis, ke oni diris... sed mi diras al vi ...*". Por juda atestanto, kiu aŭdis liajn vortojn, Jesuo kuraĝis fari kaj diri aferojn, kiuj povus ŝoki liajn tradiciistajn aŭskultantojn, kiuj estis viktimoj de la litero de la Skribo.

Por homoj, la tuta malfacilaĵo kompreni Dion kuŝas en ilia natura nekapablo adaptiĝi al la dia normo, lia nuna vero. Ĉar homoj ne ŝatas ŝanĝojn kaj ili metas sian sekurecon sur la stabilecon de siaj religiaj aŭ sekularaj reguloj. Prezidanto Macron nuntempe donas bonan ekzemplon pri tio svingante la leĝon de nacia juro por kondamni rusan agon; tio, sen konsideri la ukrainan ribelon kontraŭ ĝia legitima rusa prezidanto, en 2013. Tamen, en sia ministerio, Jesuo kuraĝis defii la aŭtoritaton de la juda pastraro kaj kompreneble li faris tion prave. La ĉielo parolis, sed la tero ne akceptis liajn vortojn. Estus utile por liaj samtempuloj memori ĉi tiujn bibliajn vortojn parolitajn de Dio, kiu deklaras en Jesaja 55:8-9: " *Ĉar miaj pensoj ne estas viaj pensoj, nek viaj vojoj estas miaj vojoj, diras JHWÉH. Kiel la ĉielo estas pli alta ol la tero, tiel miaj vojoj estas pli altaj ol viaj vojoj, kaj miaj pensoj ol viaj pensoj.* " Tia breĉo sole klarigas la nekapablon de homoj kompreni Dion kaj lian savan planon. Kaj mi memorigas vin, ke la apostoloj elektitaj de Jesuo ne komprenis la signifon de lia morto antaŭ ol li donis al ili la klarigon, post sia resurekto. En Daniel 9:26, la Spirito tre prave profetis: " *Post la sesdek du semajnoj, Sanktoleito estos ekstermita, kaj li **ne havos posteulon**.* La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj ~~la sanktejon~~, la sanktecon, kaj lia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito. " Ĉi tiuj tradukeraroj devas esti nepre korektitaj tuj kiam la Spirito de Dio malkaŝigos ilin de siaj servistoj. La simpla kaj logika vero tiel triumfas super la mensogo, kiu perversigas la dian mesaĝon; sed tio gravas nur al liaj veraj elektitoj, kiuj amas lian veron.

Konsiderante la postulojn de Dio rilate al fido, tiuj, kiuj defias liajn normojn, jam ne plu povas pretendi subteni la principon de fido. Ilia malobeo kondamnas ilin kaj detruas ilian pretendon al fido. Kio do restas de ilia religia sindediĉo? Ĉio, kio restas, estas simpla kredo egala al tiuj postulitaj en multaj formoj de la paganaj religioj ankoraŭ praktikataj sur la tero en 2024, unu monaton antaŭ 2025. Ĉar estas reala fakto, ke, en reago de kolero kontraŭ la okcidentaj invadantoj, kiuj venis trudi siajn kristanajn religiojn al ili, la antaŭe koloniigitaj revenas al siaj praulaj religiaj praktikoj. Kaj farante tion, ili ne estas pli malbenitaj de Dio ol la falsaj kristanoj, kiujn li malakceptas kaj kondamnas.

Malvera kredo, tial, karakterizas la tutan teron, escepte de la vere elektitoj, nuntempe, malpli ol ses jarojn antaŭ la glora reveno de Jesuo Kristo. Kiel granda estas la rivelita lumo, tiel granda kaj disvastigita estas la malestimo montrata al ĝi.

La uzo de la vorto " *kredo* " por nepravigeblaj aplikoj multe damaĝas la aferon de la dia vero. Ĉar malantaŭ la falsa " *kredo* " estas ĉiuj, kiuj observis kaj honoris paganajn religiojn bazitajn sur superstiĉo, kiu koncernas preskaŭ ĉiujn homojn, ĉar nur Okcidento produktas ateistojn, kiuj estas senkonsciaj viktimoj de la evoluo de edukado kaj teknikaj sciencoj. Sed unu post alia, aliaj landoj aliras modernecon kaj siavice, en ĉi tiuj landoj, kleraj homoj forlasas siajn religiajn kredojn. Scienco kaj ĝia pretendo povi klarigi ĉion malrapide sed certe mortigas la allogon de religio por amasoj da homoj. La atestoj de pasintaj tempoj perdas la intereson de la homoj, ĉar hodiaŭ estas mode montri racian konduton. Kaj ĉi tiu racieco konsideras nur tion, kio estas videbla, sentebla kaj aŭdebla por la karna homo. Scienco, tamen, ne respondas al ĉiuj demandoj levitaj de la ekzisto de la vivo. Sed homoj, kiuj ne amas la veron, lasas sin esti delogitaj de la asertoj faritaj

de "tiel nomataj" specialistoj. Same kiel la homaro rifuzas fidi la nevideblan Kreinton Dion, ĝi ankaŭ metas sian fidon je specialistoj en ĉiu kampo. Tiu ĉi aliro eble pravigeblas por certaj profesioj bazitaj sur trejnado kaj edukado, sed kiel oni povas pravigi tiun ĉi fidon donitan al teoriuloj nekapablaj pruvi siajn hipotezojn? Dum longa tempo, la lulilo de la homaro estis atribuita al la areo inter la riveroj *Tigriso kaj Eŭfrato* laŭ dia biblia revelacio. Poste aperis evoluaj teorioj, movante tiun ĉi lulilon al Orienta Afriko post la malkovro de kadavro enterigita en la tero; probable tiu de simio. La profundo, je kiu ili estis trovitaj, pruvas nenion, kaj la ciferoj taksantaj la tempon, kiam tiuj ĉi kadavroj vivis, estas simple fantaziaj kaj klare celas nur kontesti la ateston donitan de la Sankta Biblio. Lia rakonto kovras 6 000 jarojn ĝis la reveno de Jesuo Kristo kaj nenion pli. Tamen, rekoni tiun ĉi ateston signifas devi agnoski la ekziston de Dio, kaj tial la devon obei lin; kaj nek Satano nek ribelemaj nekredantoj volas agi en tiu ĉi direkto. Do la homaro estas kondamnita aŭdi siajn sciencajn reprezentantojn ĵongli kun la milionoj kaj miliardoj da jaroj, kiuj ekzistis nur en iliaj iluziaj sonĝoj. Kaj mi rimarkas, ke tiu ĉi konduto estas identa por religiaj kaj politikaj temoj: en ĉiuj situacioj kaj temoj, specialistoj esprimas tion, kion ili deziras, sen konsideri la realajn faktojn. Dio tial surprizos ilin kaj ŝanĝos iliajn sonĝojn en koŝmarojn.

Kie ajn ili estas, homoj povas ricevi instruon, lerni kaj esti trejnitaj, sed nenie sur la tero ili povas trovi lernejon, kiu ofertas inteligentecon. Kaj la natura doto de ĉi tiu plej altvalora donaco estas neklarigebla mistero. Vivo kreita de Dio obeas procezojn de gena transdono de generacio al generacio, sed ankoraŭ neniu identigis, se ĝi ekzistas, la genon por inteligenteco. Kiel kreitaĵoj de Dio, ni havas grandan malfacilaĵon kompreni la principon de libereco, kiu permesas al ĉiu kreitaĵo disvolvi ideojn, pensojn kaj elektojn, kiuj estas kreitaj de ili kaj ene de ili; kio faras ĉiun el ni unika kreitaĵo tiom spirite kiom fizike. Kaj la genaro de ĉiu hodiaŭ atestas ĉi tiun unikecon. Scienco almenaŭ permesas al ni konfirmi ĉi tiun unikecon, kiu faras nin vivanta estaĵo tute respondeca pri nia destino. Dio atestas la disvolviĝon de homaj vivoj, kies kompletan historion li konas eĉ antaŭ ol ĝi komenciĝas. Kaj se li prezentas sin kiel la grandan Superan Juĝiston, estas ĝuste ĉar li lasas al siaj kreitaĵoj la liberan elekton de direkto en iliaj vivoj.

Mi diris komence de ĉi tiu mesaĝo, ke "*fido*" havas sencon nur por iu, kiu ne vidas Dion. Sed ne vidi lin en la reala vivo ne malhelpas nin tiri konkludojn el certaj klare videblaj observoj. Ekzemplo: la nacio nomata Izrael; ĝi efektive ekzistas kaj ĝiaj nunaj posteuloj heredis la atestojn skribitajn de siaj patroj de generacio al generacio. Kaj revenante preskaŭ 2000 jarojn en la pasinteco, niaj historiistoj atestis pri la kreado de la kristana religio. Revenante eĉ pli malproksimen, la biblia atesto estas akceptebla kaj inda je konsidero. Ĉi tiu atesto ankoraŭ pravigas la ekziston de forta kristana reprezentado sur la tero hodiaŭ, eĉ se Dio konsideras ĝin falsa kaj malfidela. Jen kiam la disiĝo inter vera "*fido*" kaj simpla kredo estas pravigita. Ĉar komencante de la samaj observoj, homoj estas dividitaj laŭ sia persona karaktero kaj jen kie inteligenteco venas fari la diferencon. Nur grajno da inteligenteco sufiĉas por komenci pozitivan evoluon procezon. Ĉiu elemento de homa reflektado generas aliron al pli alta nivelo de reflektado en la elektitoj kiel ĉenreakcio, kaj tion Jesuo celis komparante fidon al grajno da sinapido. Sed aliflanke, por iu, al kiu mankas tiu minimumo de



inteligenteco, simple ĉar ili elektas favori aliajn orientiĝojn, nenio povas pozitive evolui. Ilia sola evoluo estos en malbono ĝis ilia lasta spiro. En sia supraĵa juĝo, ili aŭdos la minacojn formulitajn de Dio, kaj en sia malsaĝeco, ili adoptos religion tiel falsan kiel ilia kapablo juĝi.

" *Kredo* " ne povas preni elastan formon, ĉar ĝi baziĝas sur la vortoj parolitaj de Jesuo Kristo, kiu ne diris unu aferon kaj ĝian malon. Krome, liaj vortoj venis kiel etendaĵo de ĉiuj, kiujn li inspiris en siaj profetoj antaŭ sia enkarniĝo kiel Dio, la Kreinto kaj Patro. La " *kredo* " de liaj elektitoj do baziĝas sur la diaj vortoj de la du sinsekvaj interligoj. Kaj kio ŝajnas ekstreme grava al mi estas, en ĉi tiu mesaĝo, la priskribo de vera " *kredo* ", kiu postulas de la elektitoj la kriteriojn de "fideleco, sincereco, konscienco, vero, lojaleco, stabileco, konstanteco, certeco". Vera " *kredo* " estante tiel difinita, la nuna multnombra kaj misgvida falsa " *kredo* " estas biblie senmaskita kaj ne plu devus trompi iujn ajn elektitojn nutritajn per ilia legado de miaj mesaĝoj donitaj de Jesuo Kristo kiel "spirita manao" al liaj "lastaj adventistaj piedirantoj".

" *Fido* " estas postulata de Dio de tiuj, kiuj ne vidas Lin, sed tamen esperas je Liaj promesoj kaj Lia venko. Ricevinte de Dio vizion, kiu estas nedisputeble supernatura por mi, mi trovas malfacile aserti "fidon" , ĉar mi sentas, ke ĉi tiu escepta sperto donas al mi la statuson de tiuj, kiuj vidis Dion agantan. Ĉar estas pro mia " *fido* ", ke Dio donis al mi ĉi tiun vizion, kaj de tiam mi fariĝis nekapabla dubi Lian ekziston. Tamen, " *fido* " aperas kiam ĝi triumfas super dubo. Kaj kiam dubo malaperas, la vorto " *fido* " perdas sian signifon. Mi tial nur antaŭeniras en obeemo kaj en la konscio esti gvidata kaj direktita de la ĉiopova Dio Jesuo Kristo.

Tamen, en la nova interligo la vorto " *fido* " indikas, krom fido kaj fideleco, novan normon establitan de Dio en Jesuo Kristo, tiel ke la vorto " *fido* " fariĝas neapartigebla de Jesuo Kristo kaj lia tera kaj poste ĉiela savanta misio. Ĉar " *fido* " koncernas tiom la teran ministerion de Jesuo Kristo kiom lian ĉielan ministerion de propeto **nur por liaj elektitoj, elaĉetitaj**, elektitaj el la amaso de Liaj vokitoj.

En la falsa " *kredo* ", la diablo kolektas falsajn elaĉetitajn homojn, kiuj adresigas verajn preĝojn al Dio, kiuj ne leviĝas pli alten ol la alteco de iliaj kapoj. Jesuo Kristo rifuzas aŭskulti ilin, sed agante nevideble, sur la tero la petantoj ignoras lian rifuzon kaj vane insistas, pensante, ke ili povas profiti de liaj promesoj. Per supraĵa analizo aŭ konscie, ili ignoris la fakton, ke ĉiuj liaj promesoj estas kondiĉaj, akompanataj de precizaj postuloj kiel " *malkonfesi sin* ". Jen la kondiĉo necesa por kompreni Dion kaj liajn planojn. Kaj homoj kun ribelema spirito estas la malo de ĉi tiu dia postulo. Ĉar ilia ribelema sinteno kondukas ilin favori sian volon, kiu plaĉas al ili, kio estas la preciza malo de tio, kion Dio postulas de siaj elektitoj.

Jam ne laŭ la normo de vera " *fido* ", do laŭ tiel nomata " *morta* " " *fido* " laŭ Jakobo 2:17: " *Tia estas la fido: se ĝi ne havas farojn, ĝi estas morta en si mem* ", la fido malaperas, anstataŭigita de simpla kredo, kiu havas ne pli da valoro ol ĉiuj aliaj agnoskitaj paganaj religioj. Ĉiu povas tiam kompreni la malhelan kaj trompeman nivelon de nia nuna tutmonda spirita situacio, kiun Dio profetas en bildo en Apokalipso 12:18 dirante, parolante pri la diablo, " *la drako* ": " *Kaj li staris sur la sablo de la maro* ". En ĉi tiu verso, " *la sablo de la maro* " simbolas

la amason da spirita Izraelo malfidela al Dio, tio estas, falsa kristanismo. Kaj la diablo regas super ĉiuj ĉi tiuj falsaj kristanaj eklezioj, inkluzive de adventismaj eklezioj ekde 1994.

Nun, en ĉi tiu ĉapitro 12, kiu konsistigas grandan planon, kiu transflugas la du mil jarojn de la tuta kristana epoko, la simbolo de la " *drako* " estas alportita al la tero de imperia pagana Romo en verso 3, poste de la papa reĝimo, ankaŭ romia, en versoj 6 kaj 14, en kiuj, ŝanĝante sian strategion, la " *drako* " alprenas la ruzan aspekton de la " *serpento* ". Poste, senmaskigite de la protestantoj de la Reformacio, la " *serpento* " denove fariĝas " *drako* " kaj rekomencas sian malferman militon per la "dragonnadoj" lanĉitaj de Ludoviko la 14-a, kiu revokis la Edikton de Nantes subskribitan de Henriko la 4-a, favoran al la protestantoj. Post la Franca Revolucio kaj la tempo de la Sepa-taga Adventismo, la " *drako* " estas reprezentita ĉi-lastan fojon de **la Protestantismo de Usono kaj la Romkatolikismo** , kiuj kunlaboras por efektivigi sian " *batalon* ", nomitan " *Armagedono* " en Apokalipso 16:16, kontraŭ la lastaj observantoj de la Ŝabato sanktigita de Dio ekde lia kreo de la mondo. Jen la mesaĝo de verso 17: " *Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj foriris, por fari militon kontraŭ la restintoj de ŝia idaro, kontraŭ tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj havas la ateston de Jesuo Kristo.* " Ĉapitro 12 poste finiĝas per verso 18, kiun kelkaj tradukistoj movis al la komenco de ĉapitro 13: " *Kaj ĝi staris sur la sablo de la maro.* " Ĉi tiu mesaĝo havas perfektan sencon en la kunteksto de la regado de " *la besto, kiu leviĝas de la tero* " en Apokalipso 13:11-18.

Estas en ĉi tiu fina testo de adventista " *fido* " profetita en la mesaĝo al " *Filadelfio* " en Apokalipso 3:10, ke vera " *fido* " estos por la lasta fojo alfrontita de la murdemaj ribelantoj de nura falsa kredo.

### M102 - Demokratioj en danĝero

Post konstruado sur sangobanoj, kaj en Usono kaj en Francio, demokratioj estis daŭre truditaj en nacioj de kristana origino, kaj oni notu, ke ĉiuj estis markitaj per dimanĉa ripozo establita de Romo. Ĉar ĉi tiu temo estis ignorata de ĉiuj homoj vivantaj en ĉi tiuj landoj ĝis 1843-1844, la malbeno ligita al ĉi tiu religia praktiko povus daŭri ĝis nia tempo, kiam Dio efektivigos la agojn, kiuj preparas la finon de la mondo.

Tamen, fine de 2024, la monda historio daŭre verkiĝas pri faktoj, kiuj koncernas Usonon kaj Francion. Ĉar Francio estas pli malnova, tie verkiĝis la demokratia historio. Post multaj bataloj inter subtenantoj kaj kontraŭuloj, respublikanoj, monarkistoj kaj bonapartistoj, estis la demokratiaj politikaj partioj, kiuj siavice kontraŭstaris unu la alian. De respubliko al respubliko, en 1958 Francio adoptis la 5-an <sup>respublikon</sup> fonditan de generalo de Gaulle, ĝia nova prezidanto. La konstitucio de ĉi tiu 5-a <sup>respubliko</sup> alportis novaĵon. La prezidanto estis elektita per universala balotrajto fare de la popolo, kaj tio ĉar ĉi tiu reĝimo

donis grandan aŭtoritaton al la elektita prezidanto. La popolo estis honorita per ĉi tiu rekta povo, kiu estis agnoskita al ili, sed ili ne vidis tiutempe, ke ĉi tiu honoro rezultigis renkontiĝon, tiutempe, ĉiujn sep jarojn, kun sia prezidanto. Aliflanke, dum sep jaroj li havus nenion por diri, kaj eĉ malpli por fari. Ĉar dum sep jaroj, la elektita prezidanto havas ĉiujn povojn de diktatoro. Li elektas sian ĉefministron kaj certigas leĝdonan plimulton konsistantan el deputitoj submetitaj al la ordonoj de sia prezidenta gvidanto.

La sekvoj fariĝis evidentaj laŭlonge de la tempo. Kun ĉiu nova prezidanta elekto, la procento de francaj sindetenantoj nur pliiĝis. Tio igas min kredi, ke la Kvina <sup>Respubliko</sup> enkondukis periodon de malespero, retiriĝo kaj politika malengaĝiĝo.

Krome, volante turni la dorson al la usona despotismo, Generalo de Gaulle planis organizi unuiĝintan eŭropan nacion post repaciĝo kun Germanio. Liaj posteuloj donis substancon al lia projekto, kaj tiel ses eŭropaj nacioj kuniĝis por formi la "komunan merkaton". Ekde tiu momento, la Eŭropa Unio fariĝis prioritato por sinsekve elektitaj politikaj gvidantoj de dekstro kaj maldekstro. Sed la plej malbona okazis kun la Traktato de Maastricht. Eŭropa regado estis establita per donado de granda aŭtoritato al la "Eŭropa Komisiono". La komisaroj, kiuj konsistigas ĉi tiun Komisionon, estis elektitaj de la sidantaj prezidentaj gvidantoj kaj tial el inter homoj profunde ligitaj al la por-eŭropa ideologio en ĉiuj nacioj de la Unio. Kaj la situacio fariĝis ekstreme nebula. Ĉar la komisaro elektita de sia propra lando metas sin je la servo de Komisiono, kiu devos favori la Eŭropan Union, eĉ malprofite al ilia origina nacio. Do mi kuraĝos uzi la terminon, Eŭropo naskis naciajn "perfidulojn", kaj tio laŭleĝe. Ankaŭ, mi ne povas ne pensi pri ĉi tiuj vortoj de Jesuo Kristo, en kiuj li diras, en Mateo 6:24: "*Neniu povas servi du sinjorojn; ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi Dion kaj Mamonon.*" Ĉi tiu verso ŝajnas skribita por la kazo de eŭropa komisaro, ĉar li metas sin je la servo de mono, estu tiel, Mamono. Ĉar ekde la komuna merkato, la sola dio honorata estas mono, financaj grupoj kaj grandaj industriaj grupoj. Eŭropo kaj la nacio estas du mastrinoj kun kontraŭaj intereso. Komence de la kreado de la Eŭropa Unio, iuj kondamnis la riskon, kiun spertas la nacioj, kaj por estingi la fajron de siaj vortoj, la homaj masoj estis trankviligitaj elvokante la fakton, ke danke al la eŭropa konstruado, la risko de intraeŭropaj militoj estus evitata. Kaj fronte al ĉi tiu respondo, la masoj silentiĝis, rezignaciigis, submetiĝante al la unudirekta pensado venanta de Bruselo. La eŭropa konstruado estis trudita al la diversaj popoloj, kiujn ĝi kunigas, kaj la franca loĝantaro ne estis petita pri sia opinio. Eĉ pli bone, ĝia popola voĉdono kontraŭ la Eŭropa Konstitucio estis malestimata kaj ignorita de Prezidanto Sarkozy, kiu adoptigis la tekston de la Deputitaro. Ĉi tiu ago montris la nivelon de malestimo, kiun politikaj gvidantoj havas por universala balotrajto, kiu, logike, forpuŝis eĉ pli da homoj de la balotujo kiam la popola konsulto estis denove prezentita. Tio klarigas, kial la nuna sindeteno-procento estas preskaŭ 50% de la balotantoj, aŭ eĉ pli. Politika potenco tiel estis kaptita de malplimultoj, kiuj tamen konsistigas plimulton por la 50% de la balotantoj. Sufiĉas diri, ke la popolo de la franca demokratio estis cinike malestimata de arogantaj kaj fieraj teknokrataj politikistoj.

Ĉi tie mi devas memorigi vin, ke ĉi tiu ekskludo de la franca popolo estas nur la verko de Dio. Ĉar estas li, kiu organizas ĉion, kion ni vidas okazi. Kaj en ĉi tiu senco, estas li, kiu trudis al Francio sian junan, kaprican prezidanton Emmanuel Macron, kiu asertas esti "cinika", "nematura" kaj "nesperta"; kaj Dio trudis lin al la francoj dufoje sinsekve, en 2017 kaj 2022. La celo de la kolero de Dio ne estas nur la prezidanto, kiun Dio trudas al la francoj. Lia celo estas la tuta popolo kaj ĉio, kion ĝi reprezentas en sia longa kontraŭreligia agado, kiu atingas ĉiam pli altajn nivelojn; la plej nova formo estas ĉi tiu konkurso lanĉita de tiu skandala, ribelema revuo, Charlie Hebdo, jam viktimo de islamista masakro en 2015. La celo ĉi-foje ne estas Mohamedo, sed Dio mem. La konkurso "Ridu pri Dio" celas premii la plej "malican" kaj kontraŭ-Dian karikaturon, celante ĉiujn monoteismajn religiojn. La respondo kaj la fina vorto iros al la granda Kreinto Dio.

Estas en ĉi tiu aparte malhela klimato, ke en Francio la lasta ĉefministro nomumita de la prezidanto, sinjoro Michel Barnier, prepariĝas forlasi sian postenon. Mi memoras la faktojn: Mankante prezidentan plimulton, prezidanto Macron elektis sinjoron Barnier por okupi la postenon de ĉefministro. Kaj ĉi tie pluraj aferoj estas notindaj. Sinjoro Barnier estis eŭropa komisaro, do homo, kiu favoris Eŭropon malprofite al Francio, kiu estis iom post iom ruinigita kaj forlasita de siaj politikaj aŭtoritatoj. Kiel ĉiuj eŭropaj komisaroj, li ricevis grandegan salajron (inter 25 000 kaj 50 000 eŭrojn monate) por perfidi la interesojn de sia popolo, sia nacio, Francio. Li havis la reputacion esti bona kaj efika diplomato post solvado de la problemo de la eliro de Britio el la Eŭropa Unio. Sed ĉi tiu diplomato agis kiel eŭropa komisaro, kies signifan aŭtoritaton super aliaj eŭropaj diplomatoj mi menciis. Kiel ĉefministro, elektita sole pro nelegitima elekto de prezidanto Macron, lia aŭtoritato estas multe malpli granda, kaj li devas certigi la subtenon de pluraj politikaj partioj, kio estas esenca por lia kapablo regi. Li do devas delogi, sed ne povas devigi, iun ajn inter la francaj parlamentanoj.

Post du monatoj da intertraktadoj kaj diversaj provoj kun aliaj politikaj grupoj por elekti liajn ministrojn kaj aprobi sian nacian buĝeton, s-ro Barnier turnis sin al la Nacia Kunveno antaŭ semajno kaj komenciĝis la marĉandado. Fine de la semajno, fina postulo prezentita de la Nacia Kunveno igis s-ron Barnier ĉesigi la intertraktadojn kaj devigi sian registaron voĉdoni pri sia buĝeto uzante la metodon de Artikolo 49 paragrafo 3, kiu eksponas lin al cenzurmocio fare de liaj kontraŭuloj kaj igas lian registaron ĉesi kaj malaperi.

Ĉi tiu sperto montras, ke estas pli facile agi kiel Eŭropa Komisaro kun eŭropa aŭtoritato ol kiel Ĉefministro de Francio. Sed ĉu la Brexit kaj la rolo de S-ro Barnier kiel Ĉefministro de Francio, nun 73-jaraĝa, vere estas tiel malsamaj? Ambaŭ estas fakte fiaskoj; li nur akompanis la firman decidon de la angloj forlasi la Eŭropan Union. Kaj en sia rolo kiel Ĉefministro, sen plimulta grupo kaj en lando pli dividita ol iam ajn, lia provo estis "misio neebla". Ĉi tiu fiasko estas nenio pli ol alia fiasko, kiu konfirmas la dian malbenon, kiu trafas kontraŭ-Dian Francion.

Leciono estas skribita en ĉi tiu sperto. En Francio, ekde 2017, la nova prezidanto Emmanuel Macron estas pura teknokrato dediĉita al la regado de

Eŭropo. La nacia nivelo estas tro malalta por li kaj des pli sensignifa, ĉar, laŭ li, nacioj devas kunfandiĝi en la eŭropan aliancon rezignante pri sia sendependeco. En 2024, post la malsukcesoj de lia partio en sinsekvaj elektoj, ĉi tiu fervora subtenanto de Eŭropo alvokis iaman eŭropan komisionon, sinjoron Michel Barnier, kiu ankaŭ estas pura eŭropa teknokrato. Tial ŝajnas, ke tio, kio disvolviĝas en Francio, estas lukto inter eŭropa teknokratio kaj la franca popolo. Por Eŭropo, la situacio estas grava pro la grava loko, kiun Francio okupas en Eŭropo; ĝi estas la sola lando kun nukleaj armiloj kaj bone ekipita moderna armeo. Dio laboras por organizi la blokadon de ĉi tiu militforto, kies financado devas esti voĉdonita kaj rajtigita de la franca parlamento. La cenzuro, kiu forigas la nunan francan registaron, do havas ĉi tiun celon por Dio. Blokante Francion, ĝi blokas, portempe, eŭropan militadon. La iamaj orientaj nacioj, kiuj revenis al Eŭropo, estas tre militemaj kaj armas sin, sed sen Usono, kaj sen Francio, ili ne povas militi kontraŭ Rusio.

La fadeno de Ariadna, kiu konfirmas la malbenon, ligas la sinsekvajn malfeliĉojn, kiuj trafis Francion kaj Eŭropon. Kaj klare, Dio volas, unue kaj ĉefe, ruinigi la tutan Unuiĝintan Eŭropon, sian antikvan, jarcentaĝan malamikon. Ĉi tiu dia intenco evidentiĝas en la ekonomia paralizo kaŭzita de la kontaĝa viruso Covid-19. Samtempe, la celoj mortigitaj de ĉi tiu viruso estis la maljunuloj kaj tiuj kun malforta rezisto. Kaj malfortigante ilian naturan imunecon, la uzo de multaj kemiaj drogoj preparis kaj faciligis iliajn mortojn.

Dio havas du kialojn por ĉi tiu elimino de la pliaĝuloj. La unua estas ripozigi homojn, kies valoroj ankoraŭ estis ĝustaj, kvankam markitaj de peko. La dua kialo estas antaŭenigi aliron al politika potenco por junuloj. Kaj la signo estis donita en Francio ekde 2017 per la surpriza prezidanta elekto de la juna, "cinika" parvenuo Emmanuel Macron. La Sankta Biblio konfirmas la fakton, ke la regado de viro, kiu estas tro juna kaj "nematura", estas malbeno por lia lando, laŭ Kohelet 10:16: "*Ve al vi, lando, kies reĝo estas infano, kaj kies princoj manĝas matene!*" Ĉi tiu juna prezidanto ĉirkaŭis sin per junuloj same nespertaj kiel li. Kaj tragedio estas neevitebla, kiam "nespertaj" homoj estas kondukataj al decidoj, kiuj implikas la tutan landon kaj ĝiajn loĝantojn, kaj plie, ĉar Francio estante engaĝita en la Eŭropa Unio, francaj problemoj estas komunaj al la nacioj de ĉi tiu alianco. Kaj ĉi tiu divido estas profetita per la simbolo de la "**dek kornoj**" de Daniel kaj Apokalipso, Francio estante unu el ili. Kaj ĝian ĉefan rolon konfirmis la historio ĝis ni, ekde ĝia unua reĝo, Klovero la 1-a.<sup>Por</sup> Dio, junaj politikistoj havas, super la maljunuloj, la avantaĝon esti rapidaj paroli kaj agi, kaj malrapidaj aŭskulti; tio estas, la absoluta malo de saĝo. Ili ofte estas militemaj kaj ne bone toleras opozicion. Obstinaj kaj obstinaj, ili fidas nur sian propran juĝon, bedaŭrinde, "nespertaj" kaj ili ankaŭ havas nekontesteblan potencon de delogo super la popolaj masoj, kiuj estas la celoj de dia kolero.

Due, post Covid-19, la milito en Ukrainio igis la okcidentan tendaron trudi sankciojn kontraŭ Rusio kaj rezigni pri la aĉeto de ĝia gaso. La ekonomiaj konsekvencoj refalas sur okcidentajn popolojn, por kiuj la prezo de gaso kaj naftoenergio konsiderinde altiĝis. La ruino de Okcidenta Eŭropo estas do duoble plifortigita per ĝiaj sankcioj kaj per la multekosta helpo donita al Ukrainio. La okcidenta mondo vivis en falsa kaj trompema sekureco, kiu favoris liberecajn



ekscsesojn, kaj kiel multaj malamikoj de Dio antaŭ Eŭropo, la tempo favora al senlimaj revoj cedis lokon al terura seniluziigo, brutala vekiĝo, en kiu la tuta EU trovas sin nepreparita por alfronti la militon en Ukrainio, en kiun ĝi lasis sin esti tirita, tiel fariĝante malamiko de Rusio kaj celo de ĝia venĝema kolero.

Trie, Francio estas kaptita en kontraŭdiro: ĝi pli kaj pli okupiĝas pri opozicio al Rusio, dum ĝi malkovras tagon post tago sian nekapablon financi militon kontraŭ ĝi. Estas en ĉi tiu perspektivo de rekta konfrontiĝo, ke la strategio de Dio ruinigi ĝin finance kaj ekonomie konfirmiĝas. Ruinigita, Francio estas transdonita de Dio al Rusio kaj ĝiaj aliancanoj. Sed tio ne estos plenumita antaŭ ol la atako de la "*reĝo de la sudo*" kontraŭ Italio, Hispanio kaj la sudo de Francio. En Daniel 11:40, ĉi tiu atako profetita por la "*tempo de la fino*" plenumiĝas kiel la "sepa siria milito". Ĉi tiu detalo donas al nuntempa Sirio intereson, kiun aktualaj eventoj povus konfirmi. Ĉar ekde la 30-a de novembro, grupo de islamistoj ĵus rekonkeris la urbon Alepo kaj batalas kontraŭ la siriaj armeoj de prezidanto Baŝar Al-Asad. Mia penso estas jena. En la tutmonda kunteksto, nacioj respondecas unu al la alia, tial ilia engaĝiĝo en milito estas pli malfacila. Kontraste, internacia islamista movado estas libera de io ajn. Ĝi povas lanĉi la plej neantaŭvideblajn kaj riskajn atakojn. La siria islamista grupo povas do havi unuecigan efikon kaj kunigi arabajn islamistojn disigitajn tra la araba mondo, kaj ĝia celo estas senlima: ĝi devas konverti la malfidelulojn aŭ mortigi ilin. En la tuja estonteco, ĝia celo estas klara kaj preciza: ĝi volas renversi la nunan sirian reĝimon kaj preni kontrolon de Sirio. Tamen, raportoj venas el Sirio, ke ĉi tiuj islamistoj estas afablaj kaj toleremaj, eĉ al kristanoj. Ĉu tio povus esti nur por mallonga tempo, sufiĉe longa por delogi kaj kolekti homamasojn? 2025 rezervas grandajn surprizojn por ni, kaj inter ili, trompajn iluziojn pri solvado de la konfliktoj en Ukrainio kaj Gazao. Tempo, kiu donis esperon por paco ĝis la tragedio, kiu erupcias en 2026.

En la lasta horo, je la 20:22, la registaro de S-ro Michel Barnier oficiale falis, renversita per cenzura mocio voĉdonita de 331 deputitoj, la bezonata plimulto estante 289 voĉoj. Kontraŭe al la akuzoj faritaj kontraŭ la RN-deputitoj, ilia voĉdono ne estis farita "kun" la voĉdono de la ekstrema maldekstro, sed "samtempe" kiel ili kaj pro personaj kialoj; mi rimarkas, ke neniu el la RN esprimas ĉi tiun plene respondecan kaj laŭleĝan balotan elekton tiel simple. La centraj partioj, kiuj ekzistis dum jardekoj nur per skandala demonigado de la Nacia Fronto, hodiaŭ pagas "kontante" por sia maljusta konduto. En la manoj de Dio, la destino de Francio plenumiĝas laŭ lia programo efektivigita per lia potenco kiel Dio la kreinto. Ĉar Dio ne ĉesas krei en la homo la volon kaj la faradon; la fiera homaro estas nur marioneto, kies ŝnurojn li tiras. Estis li, kiu organizis la dividon de deputitoj en tri egalnombrajn tendarojn; kio malebligas aŭ tre malfacilas la regadon. Ekde la lastaj leĝdonaj elektoj de 2024 kaj la interŝanĝo de la duarangaj kandidatecoj, la leĝdona asembleo konsistas el tri tendaroj kaj ĉefe du gravaj tendaroj situantaj ĉe la ekstrema maldekstro kaj la ekstrema dekstro. En la mezo, la centrista tendaro pagis sian respondecon pri la ruiniga kaj katastrofa regado de la pasinteco, kaj la restaĵoj de la potencaj dekstraj LR kaj socialismaj maldekstraj grupoj de la PS, al kiuj ni ŝuldas ĉi tiujn malĝojajn rezultojn, provas kuniĝi.

Gravas rimarki, ke Dio uzis la sukceson de la FN por elekti la junan prezidanton Macron, kiun mi tuj nomis "la tombigisto de Francio" en 2017. Ĉi tiu juna "tombigisto" estas ankaŭ granda "fumo kaj speguloj", kiel li montris per organizado de siaj grandaj debatoj, en kiuj li nur debatis kun si mem. La sama principo, kiu agis en 2017, revenigis lin al la povo en 2022, tiel ke ĉi tiu prezidanto trovis en la antaŭa FN, nuna RN, sian helpanton kaj sian plej kontraŭan kontraŭulon. Sen li, li neniam estus elektita. Kaj samtempe, fine de 2024, ĉi tiu RN kaŭzas la fiaskon de ĉiuj siaj projektoj. Li tiel pentas pro la malamo, kiun li havas kaj publike esprimas kontraŭ ĉi tiu partio, kies sola krimo estas esti naciisma, dum li, Macron, estas tutmondisma eŭropisto. Kaj oni devas kompreni, ke ĉi tiuj du absolute kontraŭaj ideologioj estas fundamentaj por kompreni la nunan situacion en Francio. Ĉar, ekde tempo nememorebla, en Francio, la klasbatalo kontraŭstarigis la ekstremajn maldekstron kaj dekstron unu kontraŭ la alia, dum la lukto inter naciismo kaj tutmondismo aperis pro la konstruado de la eŭropa alianco. Nun, mi memorigas vin, ĉe Babelo, Dio montris sian deziron apartigi popolojn dotante ilin per malsamaj parolataj lingvoj. La kreskanta sukceso de la Nacia Kunveno baziĝas sur "la frukto" portata de ĝiaj poreŭropaj kaj tutmondismaj kontraŭuloj. La eŭropa konstruado detruis la prosperon kaj prestiĝon de naciisma Francio. Kaj la plej gravaj politikaj opozicioj kontraŭstarigas tiujn du nekongruajn, antinomiajn politikajn konceptojn unu kontraŭ la alia. Male al la sperto de Usono, juna nacio, nove formita per hazarda kunveno de loĝantoj el multaj nacioj disigitaj tra la tero, kaj precipe el Okcidenta Eŭropo, la franca sperto estas tre malsama, ĉar ĝi estis tre granda monarĥa nacio kaj eĉ pli granda en sia respublikana formo. Franca naciismo estas tial legitima kaj pravigita de sia historio. Tamen, estis per sia deziro konkuri kun Usono, ke Generalo de Gaulle iniciatis la eŭropan konstruadon. Sed laŭ sia vizio de la aferoj, li absolute ne antaŭvidis forlasi sian nacian suverenecon kaj nur volis konstrui "eŭropan komercan merkaton" kapablan konkuri kun Usono. Bedaŭrinde por Francio, liaj posteuloj konsentis iri plu, rompante la limojn, tiujn naturajn protektojn kaj la naciajn suverenecojn de la eŭropa tendaro. Riĉa Germanio, formita sub la gvido de Usono, sciis kiel profiti de la kapitalisma sistemo investante kaj translokigante sian produktadon al la malriĉaj landoj de EU kaj Ĉinio. Kaj siaflanke, socia kaj malavara Francio prenis sur sin, samtempe, la ŝarĝon de sia enmigrado kaj la detruon de sia industria produktado, fariĝante preskaŭ ekskluzive konsumanto de produktoj importitaj el Ĉinio, Azio, aŭ eĉ eŭropaj landoj ekspluatataj de Germanio kaj Anglio. Sed atentu, kiel Usono unue spertis, investi en malriĉan nacion riĉigos tiun nacion, sed inverse, la riĉa nacio, kiu investas, reduktos sian propran produktadon kaj, longtempe, la konsekvenco estas katastrofa por la tuta nacio kaj ĝiaj loĝantoj. La solaj gajnantoj estas privataj investantoj kaj la malgajnantoj estas finfine iliaj popoloj. Perdinta sian eksportan merkaton al Ĉinio, la hodiaŭa Germanio malkovras, kun kreskanta senlaboreco, la sekvojn de la elekto, kiu favoras eksterlandajn investojn.

En la vivo organizita de Dio, justeco ĉiam venas por puni la kulpulojn, kaj la punita kulpo estas, en ĉi tiu kazo, tiu de avideco.

Malnova saĝa diraĵo diras al ni: "Pli bone malgranda loko hejme ol granda loko ĉe iu alia." La homa sperto pravas, kaj la fruktoj, kiujn Usono portas,

konfirmas tion. Ĉi tiu nacio, kiu spiras avidecon kaj pravigas la ekspluatadon de homo fare de homo, produktis teruran frukton, permesante al kelkaj homoj esti individue pli riĉaj ol tutaj nacioj. Kapitalismo kreis ĉi tiun monstran situacion, kiu superas la nivelojn de feŭdismo. Kaj mi povas nur memori ĉi tiun tekston pri " *la komercistoj de la tero* ", de kiu Usono estas la unua modelo, teksto en kiu Dio kondamnas la avidecon kaj materialan idolokulton, kiuj riĉigas ilin. Apokalipso 18:11-13: " *Kaj la komercistoj de la tero ploras kaj malĝojas pri ŝi, ĉar jam neniu aĉetas ilian ŝarĝon, la ŝarĝon de oro, kaj arĝento, kaj altvaloraj ŝtonoj, kaj perloj, kaj bisino, kaj purpuro, kaj silko, kaj skarlat, kaj ĉia odorligno, kaj ĉiaj vazoj el eburo, kaj ĉiaj vazoj el plej altvalora ligno, kaj el latuno, kaj fero, kaj marmoro, kaj cinamo, kaj spicoj, kaj ŝmiraĵoj, kaj mirho, kaj olibano, kaj vino, kaj oleo, kaj delikata faruno, kaj tritiko, kaj bovoj, kaj ŝafoj, kaj ĉevaloj, kaj ĉaroj, kaj la korpoj kaj animoj de homoj.* " La fino de ĉi tiu citaĵo rilatas al " **korpoj kaj animoj de homoj** ", kaj nia nuna fina tempo pruvas tion. Ĉar la novaj miliarduloj aĉetas per sia riĉaĵo " **la korpojn kaj animojn de homoj** ", kiujn ili ĉenas per la delogo de la mirindaĵoj, kiujn ili atingas en la teknikaj kampoj de komputado kaj kosmo, kiel ekzemple S-ro Elon Musk. Jes, malgraŭ la ŝajnoj, okcidentaj homoj, kiuj gloras liberecon, fariĝis sklavoj de la konsumsocio, kiu tenas ilin kvazaŭ drogon, sen kiu ili jam ne plu povas vivi. Ĉiu trovas la sian en: sia aŭto, sia domo, sia boato, sia aviadilo, kaj por ĉiu sia "poŝtelefono", sia poŝtelefono, la plej nova eldonita de la fabrikanto.

Ĉi tiu teksto, kiun mi ĵus citis, origine temas pri la idolkulta materialismo kreita de la religiaj ritoj de la papa romkatolikismo. Sed ĝiaj praktikoj estis transdonitaj al ĉiuj loĝantoj de la okcidenta mondo kaj, paradokse, estas nacio de protestanta origino, kiu komerce plej ekspluatas ĉi tiun bezonon de materia produktado.

Restas rimarki la konkordon de la plej novaj eventoj en Francio. La ĉefministro estis renversita kelkajn tagojn antaŭ la oficiala inaŭguro de la katedralo "Notre-Dame de Paris", pri kies vivdaŭro mi ne vetus ĉeriztigon; tamen, restaŭrita, plibeligita, purigita, ĝi estas preta bonvenigi la plej altajn civilajn aŭtoritatojn en la mondo, invititajn de prezidanto Macron. Tamen, ĉi tiu programo estas difektita de la foresto de la plej legitima partoprenanto, papo Francisko la 1-a, kiu rifuzis la <sup>oferon de la franca prezidanto</sup>, preferante iri al Korsiko, kie oni lin atendas. Ĉi tiu papa rifuzo estas tre komprenebla, ĉar ĝi povas nur kondamni la komercan uzon, kiun laikaj francoj faras de ĉi tiu katedralo, kiu por ili estas nenio pli ol turisma allogaĵo, kies vizitoj baldaŭ estos pagendaj. Sed alia, eĉ pli grava kialo pravigas lian rifuzon. Ĝi koncernas la konkurson lanĉitan de Charlie Hebdo, konkurso, kiu rekompencos la karikaturon plej insultan al Dio, la Kreinto de ĉio vivanta. En sia tuta neperfekteco, la papo mem ne povas ne esti ŝokita de tia aroganta aŭdaco. Ekde ĉi-vespere, ĵaŭde, la 5-an de decembro 2024, la Prezidanto parolos al la franca popolo en oficiala parolado; li sendube, pro la urĝeco de la situacio, nomumos novan Ĉefministron, por malpliigi la nacian honton de la lando, rilate al siaj oficialaj gastoj. Sed homo proponas kaj estas Dio kiu disponas... la deziro de la Prezidanto povas do esti malhelpita kaj prokrastita...

Mi devas memori vin, per ĉi tiu teksto citita en Daniel 11:38, kion Dio pensas pri romkatolikaj preĝejoj kaj katedraloj: " Sed *la dion de fortikaĵoj* li

*honoros sur sia piedestalo; al ĉi tiu dio, kiu ne konis siajn patrojn, li omaĝos per oro kaj arĝento, per altvaloraj ŝtonoj kaj multekostaj objektoj. " Ne nur ateisma liberpensado iritas Dion kontraŭ Francio, sed krome, ĉi tiuj ateismaj homoj senhonte honoras ĉi tiujn katolikajn preĝejojn kaj katedralojn, la novajn diaĵojn honoratajn de hodiaŭaj idolanoj.*

### M103 - **Tiuj, kiuj detruas la teron**

La titolo de ĉi tiu nova mesaĝo estas prenita el la verso de Apokalipso 11:18: “ **La nacioj koleris** , kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, kaj rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, malgrandajn kaj grandajn, **kaj pereigi la detruantojn de la tero .** ”

La faktoj sinsekve cititaj en ĉi tiu verso malkaŝas la kronologian ordon de ilia plenumo, kaj la lasta esprimo, “ **kaj detruu tiujn, kiuj detruas la teron** ”, plenumiĝos laste post la miljara regno de la ĉiela juĝo efektivigita de Jesuo Kristo kaj ĉiuj liaj elaĉetitoj, kiuj eniris en la eternecon per lia venko. Estas per “ **la fajro de la dua morto** ”, ke tiuj, kiuj detruas la teron, mem estos detruitaj kaj neniigitaj. Ĉi tiu verdikto prononcita de la Kreinto Dio kondamnas la uzantojn de nukleaj armiloj, kiuj estas la lastaj historiaj formoj de instrumentoj konstruitaj de homoj por detruu vivon sur la tero kaj la surradiitan kaj karbonigitan teron mem. Ĉi tiu “ **detruo de la tero** ” estas la sekvo de la “**iritiĝo de la nacioj**” profetita komence de ĉi tiu verso.

Komence de la kreado, post la prapeko, Dio deklaris al la homo, ke vi estas polvo kaj al polvo vi revenos. Ĉi tiu terura sorto trafis la homaron de Adamo ĝis la lasta kreita homo ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Kaj pro ĉi tiu kialo la grundo de la tero estas nomata en Apokalipso 20:13-14: “ **Ŝeol** ”: “ **La maro lasis la mortintojn, kiuj estis en ĝi, kaj la morto kaj Ŝeol lasis la mortintojn, kiuj estis en ili. Kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj. Kaj la morto kaj Ŝeol estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto, la fajra lago.** ” Ĝis nun, ni donis al la vorto tero ĝian laŭvortan signifon de planedo nomata “ **Tero** ” kaj ĝia grundpolvo, kiu estas “ **tero** ”; tiu, kiun la farmisto origine prilaboris per la ŝvito de sia frunto. Tio estis la kazo ĝis la epoko de la mekanika traktoro, en kiu la homo jam ne ŝvitas sed aŭskultas muzikon. Nun ĉi tiu ŝanĝo havas kaŭzon kaj aŭtoron, kiu aperis en 1945, post sia venko super siaj malamikoj, la japanoj kaj la germanoj. Tiuj du landoj fariĝis ĝiaj du agentoj de internacia influo kaj la subtenantoj de ĝia liberala kapitalisma doktrino. Mi parolas, kompreneble, pri Usono, la plej unuaj kemiaj detruantoj de la planedo “ **Tero** ” kaj ĝia grundo. La unua formo de ĉi tiu detruo okazis en 1945, per la uzo de du atombomboj faligitaj sur du japanajn urbojn, Hiroŝimo kaj Nagasako. La dua formo de ĝia detruo estis la amasa uzo de DDT por mortigi fibestojn kaj insektojn, kiuj detruis rikoltojn. Dum kelka tempo, la grundo de la “ **tero** ” fariĝis pli produktiva, sed tio okazis je la kosto de progresema venenado de la plugtero. Malsaniĝinta, la homo estis traktita per

sintezaj kemiaj drogoj, kiuj detruis liajn naturajn defendojn. Avideco tiam igis agronomojn modifi la naturan genaron de fruktoj kaj legomoj, finfine produktante GMO-semojn, aŭ Genetike Modifitajn Organismojn, por forpuŝi predantajn insektojn aŭ troajn akvobezonojn, aŭ pro aliaj kialoj. Farmistoj estis devigitaj daŭre aĉeti ĉi tiujn semojn, estante jurpersekutitaj de la tribunaloj laŭ peto de GMO-fabrikistoj. Ĉi tiuj manipulantoj de natura vivo tiel iom post iom monopoligis la usonan produktadon. Kaj iliaj agadoj nedisputeble faras ilin "*detruantoj de la tero*", aŭ detruantoj de la naturaj vivoprincipoj de la "*tero*".

La vorto "*tero*" alprenas por Dio kaj liaj elektitoj, kiuj legas kaj praktikas la leĝojn kaj principojn rivelitajn en lia Sankta Biblio, kaŝitan spiritan signifon, kiu baziĝas sur la bildo de la priskribo de la tera kreaĵo rivelita en Genezo 1:9-10: "*Kaj Dio diris: Kolektiĝu la akvo de sub la ĉielo en unu lokon, kaj aperu la sekaĵo. Kaj tiel fariĝis. Kaj Dio nomis la sekaĵon Tero, kaj la kolektiĝon de la akvo Li nomis Maroj. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona .*" La "*tero*" aperas, leviĝanta el la maro, ĉe la komenco de la "*Tria Tago*", la nombro "3" estante simbolo de perfekteco. Por pli bone kompreni ĉi tiun sencon de perfekteco donita al la "*tero*", kiu ankaŭ devenas de la suno, la tria <sup>planedo</sup> de la sunsistemo, ni devas rimarki, ke ĉi tiu nomo "*tero*" venas en tria pozicio por nomi la sekan teron, kiu portos la homon, kaj antaŭ ĉi tiu apero de la seka tero, la planedo "*Tero*" ricevas la nomon "*abismo*", poste tiun de "*maro*", kiu kovras per akvo la surfacon, kiu ne estas seka, kaj fine la nomon "*tero*". La nomo "*maro*" nur alprenas signifon kontraŭe al la vorto "*tero*", la du do estas proksime ligitaj. En Genezo 1, la seko aperas elirante el la "*maro*" kaj ĉi tiu seko antaŭekzistas la "*maron*", sed en kaŝita formo, same spirite, la aŭtentika kristana kredo estas kaŝita en la trompa distordita aspekto, kiun la Romkatolika Eklezio donas al ĝi. Tial la vorto "*Reformacio*" kvalifikos la partan restarigon de la kristana doktrina vero inter 1170 kaj la Franca Revolucio, kiun ĝia nacia ateismo metas eĉ pli malalte, tio estas, ĉe la senhomigita nivelo de "*la abismo*". Tiel, ĉiu el la nomoj "*abismo*, *maro kaj tero*" estas ligita de Dio al nivelo de valoro: nivelo "0" por "*la abismo*", nivelo "1" por "*la maro*", kaj nivelo "3", tiu de perfekteco por "*la tero*". Ĉar en siaj elaĉetitaj pacemaj kaj fidelaj protestantoj ĝis la morto, Dio trovas ne la doktrinan perfektecon de sia vero, sed la perfektecon de la konduto de fideleco, kiun li postulas de siaj elektitoj, kiujn li savas. Sed Dio ne povas kontentiĝi pri tiu doktrina neperfekteco, kaj tial li organizas la sinsekvajn procesojn de la Sepa-tagaj Adventistoj inter 1844 kaj 1994. La unuaj protestantoj transdonitaj al la diablo malestimas la unuan profetan anoncon de William Miller, kiu anoncas la revenon de Jesuo Kristo por la printempo de 1843. La aliaj suferas la saman sorton en la mateno de la 23-a de oktobro, kiam la dua atendado de Kristo finiĝas sen lia reveno.

Tiel, ĉar la vorto "*tero*" estis la bildo de perfekteco, Dio uzas malsaman simbolismon por elvoki la adventistan tempon, kiu komenciĝas en 1843 kaj finiĝos en 2030 per la vera reveno de Jesuo Kristo. Post la tempo de la simbola "*tero*" venas la tempo de la "*restaĵo*" de la elaĉetitaj elektitoj sigelitaj per la "*sigelo de la vivanta Dio*", do aktivaj, sed nur favore al siaj veraj elektitoj. Kaj ĉi tie denove kiel ĉe "*la tero*", "protestanta", la bona greno kaj la lolo devas kreski kune ĝis la fino de la mondo. Tamen, la dato 1994 finas la rilaton de Jesuo Kristo



kun la oficiala institucia tradiciista adventismo, kiun li " elvomas " laŭ Apokalipso 3:16.

En verso 11, ni legas: " *Kaj Dio diris: 'La tero elkreskigu verdaĵon, herbon semportantan, fruktarbojn donantajn laŭ sia speco frukton, kies semo estas en si, sur la tero.'* *Kaj tiel fariĝis.* " Dio montras sian malavarecon preparante por la homo kaj la teraj bestoj kreitaj kun li en la sesa tago abundan plantnutraĵon portantan, li insistas, sian semon en si. Ĉi tiu natura abundo devis permesi al ĉiu nutri sin sen devi ekspluati sian proksimulon. Kaj en ĉi tiu deklaro, Dio kondamnas la finfinan avidecon de la usonaj kompanioj Monsanto kaj la germana Bayer, kiuj monopoligas la produktadon de GMO-semoj. Fariĝante fonto de nutraĵo, la " tero " fariĝas simbolo de la skriba vorto de Dio. Ĝi ofertas al ĉiuj la revelacion de sia vero, kaj unu post la alia, la romkatolika " maro " kaj la protestanta " tero " nutriĝas de ĝi, sed ambaŭ neperfekte. La totala perfekteco postulata de Dio aperas nur ekde 1844 kaj laŭ progresema maniero. Dio kolektas en ĉi tiu perfekteco la fondintojn de la Sepa-taga Adventista Eklezio, kiu, fondita en 1863, ricevas universalan mision en 1873. Kaj post ĉi tiu dato, la "lolo " multe pli multnombra ol la "bona greno " kaŭzos la apostatadon de la tuta institucio, " elvomita " de Jesuo en 1994, pro ĝia rifuzo kredi je la anonco, kiun mi prezentis al li kaj en kiu la reveno de Kristo estis atendata por la jaro 1994.

Tiel, apostazio markis la finon de ĉiuj oficialaj interligoj inter Dio kaj homo ekde la komenco. Kaj la lasta eklezio en oficiala institucia formo ne faris pli bone ol la protestantaj eklezioj, kiuj antaŭis ĝin en malkresko, laŭ la justa juĝo de Dio. Vera kredo aperas nur kiam ĝi estas provita. Tial, ekster ĉi tiuj tempoj de provoj, religio fariĝas skleroza kaj atrofia, kreskante laŭ nombro malprofite al la spirita kvalito de la baptitaj homoj. Ĉiam pli multnombraj, la malplej spiritaj homoj transprenas la dian verkon. Jesuo tiam povas nur " elvomi " la institucion kaj ĝiajn aktivajn membrojn. Jen kion li faris, post la provo de kredo de la jaro 1991, kiam la lasta profeta revelacio donita de Jesuo Kristo estis malakceptita kune kun ĝia homa aŭtoro, forstrekita de la registroj de la Sepa-taga Adventista verko.

La simbolo " tero " do portas la sinsekvajn protestantaj kaj adventistajn spertojn. La benita " tero " estas nutra kaj produktiva, sed la sama " tero " povas fariĝi sterila kiel dezerta sablo. Kaj jen kio okazis al la protestanta " tero " ekde 1843. Ekde tiu dato, ĝia konduto fariĝis " detrua ", unue de la **ruĝaj** indiĝenoj, poste de ĝiaj **blankaj fratoj** en la Usona Enlanda Milito ekde 1860, milito pro la suda sklaveco de **nigruloj**. Sed antaŭ tiuj datoj, en Eŭropo, estis la monarĥa katolikismo de Ludoviko la 14-a, kiu enkorpigis la " drakon ", " detruanton " de la profetoj de Dio, la pacemaj protestantoj akceptantaj martirecon. Poste, por puni tiun kruelan kaj maljustan reĝimon, Dio levis la Francan Revolucion kaj ĝian ateismon, kio faris ĝin la ideala ekzekutisto, agante spirite sub la simbolo de " la abismo ", tio estas, senhomigita tempo. Kaj la konstanta ritmo de la operacio de la gilotino, aktiva tage kaj nokte, donas sencon al tiu komparo.

Estas do nediskuteble, ke la unua " detruanto " de kristana historio estas la urbo Romo, sinsekve pagana respublikana, poste pagana imperia kaj fine, false kristana en 313 kaj papa en 538.

Inter 1789 kaj 1798, la revolucia " *abismo* " " *besto* " tiel ĉesigis la abomenaĵojn faritajn de la eŭropa papa romkatolikismo, sed de 1843-1844, Usono anstataŭigis ĝin en ĉi tiu rolo. Ankaŭ, sen forgesi la kulpon de katolikismo, la lastaj elektitoj estas avertitaj de Jesuo Kristo kontraŭ la lasta " *Detruanto* " de la tera historio, la giganto, la dominanta aglo, la lando Usono de protestanta origino sed hodiaŭ multsekta.

Jen sendube la elemento rivelita de Jesuo Kristo, kiu estas la plej grava kaj la plej detrua de la falsa adventisma kredo, kiu alianciĝis kun li ekde la jaro 1995, kiam ĝi estis oficiale rivelita al la sekvantoj de la eklezio. La kondamno de protestantismo fare de Jesuo Kristo estis en realeco la arbaro, kiun la arbo de la anonco pri la reveno de Jesuo Kristo por 1994 reprezentis en miaj profetaj klarigoj. La dato 1994 pasis, sed la kondamno de protestantismo, al kiu aliĝis falsa adventismo, restis kaj ne malaperos ĝis la tago, kiam, per sia reveno, Jesuo Kristo konfirmos ĝin, donante al la nekredantoj la parton, kiun ili meritas.

En la mesaĝo de la " *5-a trumpeto* " en Apokalipso 9, la laboro de la ĉefa " *Detruanto* ", nome Satano, la diablo mem, estas la ĉefa temo. En ĉi tiu ago, la diablo uzas falintajn protestantojn por " *detru* la **veran kredon** ", reprezentitan de la tendaro de la elektitoj sigelitaj per la " *sigelo de la vivanta Dio* ". Ĉi tiu detruo de la vera kredo estas prezentita kiel la " *unua veo* " por la kristana homaro en Apokalipso 8:13 kaj 9:12: " *La unua veo pasis; jen venas du veoj poste .* " La " *unua* " laŭ kronologia ordo, sed ankaŭ la " *unua* " laŭ siaj eternaj mortigaj konsekvencoj. Ĉar malgraŭ ŝajnoj kaj falsaj homaj juĝoj, paco kaŭzas multe pli da mortoj, viktimoj de religiaj mensogoj kaj aliaj specoj de demonaj delogoj, ol milito povas kaŭzi. Por pli bone kompreni ĉi tiun valorjuĝon, konsideru, ke ĉi tiu " *unua veo* " trafas la homaron dum " *kvin* profetaj monatoj", tio estas, **150 realaj jaroj**, dum kiuj protestantaj kristanoj kredas, ke ili endormiĝas en la Sinjoro, sed ili fakte endormiĝas atendante la finan juĝon kaj la punon de la " *dua morto* " menciita en ĉi tiu verso el Apokalipso 9:6: " *En tiuj tagoj la homoj serĉos la morton, kaj ili ne trovos ĝin; ili deziras morti, kaj la morto forkuros de ili.* " Dio scias, ke ĉi tiuj homoj, kiuj falis de lia graco, ne komprenas la signifon de liaj revelacioj, tial vi devas kompreni ĝin, ne por ili ĉi tiuj aferoj estas rivelitaj, sed nur por tiuj, kiuj amas lian veron kaj kiujn li juĝas indaj koni lian planon kaj lian programon koncerne la falintojn kaj liajn elektitojn. La rivelitaj profetaĵoj estis pretigitaj nur por Liaj elektitoj kaj ne por konverti falintajn nekredantojn. La perloj de la Sinjoro ne estas por porkoj, sed por Liaj amataj filoj kaj filinoj.

La averto profetita en ĉi tiu " *5a trumpeto* " ne estis vana, ĉar ĉe la fino de la 150 jaroj la " *Detruanto* " » akiris la aliancon de oficiala Adventismo kun falinta Protestantismo ekde 1843-1844. Ĝia batalo kontraŭ la institucia eklezio de Dio donis al ĝi venkon. Sed por Dio en Jesuo Kristo, ĉi tiu perdo ne estas malvenko, ĉar li fakte ne perdis iun ajn el siaj veraj elektitoj. Kaj male, la situacio de apostata Adventismo fariĝis klara kaj evidenta al la okuloj de la veraj elektitoj lumigitaj de la Sankta Spirito. Ĉiu formo de falsa kredo estas destinita aliĝi al la tendaro de la diablo malbenita de Dio. Kiel en la fablo pri la trezoro, "trezoro estas kaŝita en la tero." Kaj ĝuste per ĝia laborado ĝi estas rikoltita kaj akirita. Estas same por bibliaj profetaĵoj; la trezoro estas rezervita por tiuj, kiuj studas ĝin kun pacienco kaj persistemo en amo al Dio kaj lia Kristo nomata Jesuo. La Biblio

kaj ĝiaj revelacioj konsistigas la solan konkretan, materiigitan ligan, kiu ligas la karnan homon al la nevidebla spirita Dio. Tial estas per la intereso montrita de ĉiu persono pri ĉi tiuj aferoj, ke ni atestas nian realan apartenon al la Dio de la ĉielo, aŭ, male, nian falsan kredon.

Ĉe la fino de 2024, tiuj, kiuj detruas la teron, estas amasoj. Kemiaj kaj fizikaj sciencoj detruas la naturon, la homan medion, kaj religiaj mensogoj detruas religiajn valorojn. Kio alia restas por detrui? La vivo sur la tero. Sed la naturo kapablas absorbi multan detruon sen malebligi la vivon en ŝparitaj lokoj sur la tero. Tial, la fino de la vivo sur la tero estos nur pro la ago de Jesuo Kristo, kiam li revenos en sia ĉiela dia gloro por doni al ĉiu tion, kion li meritas. La plej bona estas malproksime malantaŭ ni, kaj estas la plej malbona, kio prezentos sin en la lastaj kvin jaroj de kristana graco.

Laŭ Dio kaj Lia boneco, la homo devus trovi en sia nutraĵo la plezuron kaj la rimedojn por plilongigi siajn vivtagojn, sed " *pro la peko* " disvastiĝinta, hodiaŭ kaj ekde 1945 ĝis niaj nunaj tagoj, "la atomo" malkovrita de fizikistoj kaj "kemio" venenas homan nutraĵon kaj antaŭenigas la progreson al lia morto. La nomo "Kancero" estis donita al ĉi tiu speco de malsano, kiu sklavigas organojn ĝis detruo de ili, kaj ĉi tiuj kazoj de diversaj kanceraj estas ankoraŭ nur la sekvo de la detruo de la natura protekta sistemo de la homo. La sorbita kemio deturnas mikroorganismojn, kiuj transformiĝas en kancerajn ĉelojn, kiuj mortigas la sanajn ĉelojn, kiujn ili renkontas, kaj kiuj siavice fariĝas mortigaj kanceraj ĉeloj. Ĉi tiu principo estas identa al tiu, kiu regas homan spiritecon. Ĉiela demono ekposedas homan menson kaj, el interne de sia viktimo, agas kontraŭ la dia vero, delogante aliajn, kiuj siavice agas kiel ĝi. Tiel, la detrua, mensoga, falsa kredo estas tiel damaĝa, kiel kancero povas esti por homaj organoj.

Kiel ni povas malhelpi homojn aŭdi la verajn atestojn de la elektitoj de Dio? La respondo kuŝas en la nombro da falsaj atestantoj, kiuj devas esti amasaj, por ke la elektitoj fariĝu neaŭdeblaj kaj nevideblaj. Ĉi tiu estas la aspekto, kiun Dio atribuas al la protestantaj falsaj atestantoj en Apokalipso 9:2, kie li komparas ilian agon al fumo, kiu disvastiĝas, ebriigas kaj blindigas homojn: " *Kaj ŝi malfermis la senfundan puton . Kaj eliris fumo el la puto, kiel fumo de granda forno; kaj la suno kaj la aero mallumiĝis pro la fumo de la puto.* " Ĉi tiu priskribo ligas simbolojn, kaj estas la signifo de ĉi tiuj simboloj, kiu portas kaj transdonas la dian mesaĝon. Ekzemplo: " *la senfunda puto* " indikas " *profundon de Satano* ", kies celo kaj fino estas " *la senfunda puto* ", tio estas, la detruo de la homaro. Satano mem estas nomata " *la anĝelo de la senfunda abismo* " en Apokalipso 9:11: " *Kaj ili havis kiel reĝon super si la anĝelon de la senfunda abismo , kies nomo en la hebrea lingvo estis Abaddon , kaj en la greka estis Apolion .* " Kaj se li estas nomata " *la anĝelo de la senfunda abismo* ", tio estas ĉar li restos la sola pluvivanto el anĝeloj kaj homoj kaj estos tenata kaptito dum " *mil jaroj* " sur la senhomigita tero laŭ Apokalipso 20, tial lia nomo " *senfunda abismo* ". Per la interludo de ligiloj, ĉi tiu verso 11 malkaŝas kaj kondamnas la uzon de la Biblio skribita " *en la hebrea kaj greka lingvoj* " por " *detrui* " la kristanan fidon kaj savon. Grave, la detrua rolo estas kaŝita en la signifo de la cititaj nomoj " *Abaddon kaj Apolion* ". Ĉi tiu mencio de la " *abismo* " subtile memorigas, ke en antaŭa epoko, la samaj protestantoj kondamnis la papan romkatolikan doktrinon

sub la nomo "**la profundoj de Satano**". Laŭ Apokalipso 2:24: "Sed mi diras al vi, ke al ĉiuj en Tiatira, kiuj ne havas tiun ĉi instruon kaj ne konas **la profundaĵojn de Satano**, kiel oni diras: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon."

Per konektado de "**la putro**" al "**la fumo de granda forno**", la Spirito sugestas la laboron de la diablo kaj lian finan punon per la "**dua morto en la fajra lago**" laŭ Apokalipso 20:10: "**Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon de fajro kaj sulfuro**, kie estas la besto kaj la falsa profeto. Kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne."

Ĉi tiuj aferoj, kiuj estas destinitaj por la diablo kaj liaj ĉielaj kaj teraj demonoj, estos dividitaj de la protestantoj, kiuj atingos ĉi tiun seriozan destinion ekde 1843 kaj 1844: "**ĉi malfermis la senfundan puton**." "**Ŝi**", ĉar la teksto atribuas ĉi tiun agon al la protestanta religio, "**la stelo, kiu falis el la ĉielo**" en 1843.

La bildo de la "**fosaĵo kaj la granda forno**" ankaŭ kondamnas la doktrinon pri la greka infero, adoptitan sinsekve de la katolika religio kaj, laŭ tradicia heredo, de la protestanta religio. En la greka pagana religio, "la submondo" estas gardata de la dio Vulkano. Kaj tie en eternaj flamoj la damnitaj estas turmentataj, sen provizora paŭzo, eterne. Fakte, ĉi tiu nomo Vulkano estis ligita al la vulkanoj, kiuj elŝprucas de tempo al tempo la fajron de la magmo de la centra kerno de la tero. Kaj en ilia pagana koncepto, la grekoj ne estis tre malproksimaj de la vera programo de Dio, en kiu "**la fajra lago de la dua morto**" **efektive estos produktita de la tera magmo. Tamen, la ĉefa difekto de la greka pagana koncepto pri infero estas en ĝia eterna** agado; konsekvenco de ĝia kredo je la dogmo de **la senmortecon de la animo**; pura greka pagana invento, kiu pravigas en Danielo 2, 7 kaj 8 la alligon de la simboloj de "**peko**" al ĉi tiu greka dominado. Ĉi tiu dogmo pri la senmortecon de la animo estis transdonita al ni, kiuj vivas en 2024, ĉar ĝi estas honorata de ĉiuj falsaj kristanaj religioj kaj Islamo. Nur la Sepa-tagaj Adventistoj estis iluminataj de Dio pri ĉi tiu temo, sed kio pri tiuj, kiuj aliĝis al la protestanta alianco, kiuj heredis ĉi tiun dogmon de la katolikismo?

La elektitoj de Dio distingiĝas per la malakcepto de ĉi tiu pagana dogmo, kiu kontraŭdiras la klaran biblian aserton, en kiu estas skribite: "Dio sole havas senmortecon" en 1 Timoteo 6:15-16: "**...kiun la benata kaj sola Ĉefpastro, la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj, kiu sola havas senmortecon**, loĝanta en lumo, kiun neniu povas alproksimiĝi, kiun neniu vidis nek povas vidi, al kiu apartenas honoro kaj eterna potenco. Amen!" La morto estas la absoluta malo de la vivo. La vivanto pensas, "**la mortinto jam ne pensas**"; la vivanto faras farojn, la mortinto malaperis, neniiĝis, ĉar li "**fariĝis polvo**", komence osto. Tiam la vorto "reviviĝis" alprenas sian plenan signifon, ĉar Dio, sole, povas redoni ekziston al la kreitaĵo, kiu perdis ĝin per morto. Li estis "**levita**" de Dio, fariĝis vivanta estaĵo, poste en morto li estis neniigita kaj ĉe la resurekto de la justuloj aŭ la malvirtuloj, Dio "re" "levas" lin, tio estas, relevas lin; li alprenas vivantan formon en nekoruptebla ĉiela korpo por la elektitoj kaj en detruenda korpo por la falintoj.

Se Dio stigmatizas Grekion per simboloj de "**peko**", tio estas ankaŭ ĉar la seksaj devioj de samseksemaj praktikoj estas ankaŭ greka heredaĵo. En la "**bildo**" de Daniel 2, ĉi tiu seksa devio estas sugestita per la simbolo de la "**ventro**" kaj "**femuroj**", kiuj reprezentas Grekion en ĉi tiu simbola bildo. Niaj nunaj okcidentaj

popoloj, gvidataj de la nordiaj protestantaj regnoj, leĝigis ĉi tiujn praktikojn kondamnitajn de Dio; praktikojn, kiujn li prave juĝas abomenindaj. La heredaĵo de greka "**peko**" estas do plejparte konfirmita, kaj la venonta dia kolero estas die pravigita.

En ĉi tiu temo, la plej grava por la lasta generacio de liaj servistoj, la Spirito multobligas siajn bildojn por riveli sian juĝon pri ĉi tiu protestantismo, kiu fariĝis ekde 1843 kaj 1844 religio de falsaj profetoj. Kaj ĉi tiu subtila kaŝita revelacio profetis la bedaŭrindan spiritan staton de la adventista institucio de 1991 ĝis 1994, datoj en kiuj, sekrete, la gvidantoj de la verko preparis sian aliancon kun la protestantoj. Konfirme de ĉi tiu dia juĝo, en 1995, la adventistaj sekvantoj eksciis pri sia alianco kun la protestanta federacio. Dio forlasis ilin kaj transdonis ilin al la demonoj fine de la profetitaj "**kvin monatoj**", tio estas, en 1994.

Do, mallumigante la religian situacion eĉ pli, en 1995 la apostataj Separataj Adventistoj aliĝis al "**tiuj, kiuj detruas la teron**" kaj devos dividi ilian teruran finan sorton.

La Kreinto Dio estas super ĉio la Dio de vero. Kiu do povas kredi, ke li povas beni la mensogon, kiu detruas lian veron? Ĉu Jesuo Kristo mem ne diris al Pilato, la romia prokuratoro: "**Mi venis por atesti la veron**"? Ĉiu naskita de li daŭrigas lian laboron imitante lin.



### M104- 2025, misgvida jaro

La jaro 2025 antaŭ ni estos markita de ŝanĝoj en la tutmonda situacio, kiuj nutros esperon pri universala paco. Kaj ĝuste fine de 2024 ĉi tiuj ŝanĝoj jam okazas.

La elekto de prezidanto Trump estas, kompreneble, la plej signifa ŝanĝo, ĉar ĝi havos konsekvencojn por la milito de Ukrainio kontraŭ Rusio. Sed nur la 20-an de januaro prezidanto Trump oficiale prenos la bridajn de la usona potenco. Tamen, liaj politikaj kaj militaj elektoj jam estas konataj, timataj kaj bedaŭrataj de eŭropaj gvidantoj. Lia deziro redukti helpon al Ukrainio devigas la ukrainan prezidanton akcepti intertraktatan solvon.

La dua ŝanĝo, kiu iom post iom alprenos decidan gravecon, estas la falo de la "Bass"-reĝimo de prezidanto Baŝar al-Asad. En 12 tagoj, la atako lanĉita de la islamista grupo de s-ro Al-Joulani transprenis centran Sirion, ĝis ĝia ĉefurbo, Damasko. Ĉi tiun venkon salutas kun granda ĝojo la siria islama popolo, kiu longe restis en opozicio al la alaŭita "Bass"-reĝimo en la povo.

Estas esence kompreni, ke Sirio spertis longan internan religian militon. Kaj kiel en ĉiuj religiaj militoj, la viktimoj estas tiom civilaj kiom militaj. Jen kion niaj okcidentaj observantoj elektis ignori, aŭ estas ilia senreligia okcidenta edukado, kiu malhelpas ilin kompreni. En ambaŭ kazoj, la rezulto estas la sama kaj ilia analizo estis mankhava. Tamen, la amaraj spertoj de Usono mildigas la ĝojon provokitan en Sirio de ĉi tiu islamista venko. Por la nova siria gvidanto, gravas ne timigi la Okcidenton, kiu konsideras la islamistojn siaj imponaj malamiko. Tial li donas trankviligajn instrukciojn malpermesante al siaj batalantoj fari krimajn abomenaĵojn. Sed pacaj revolucioj estis maloftaj, ĉar la apero kaj aliro al libereco rapide kontraŭstarigas malsamajn konceptojn pri libereco. Fakte, nunaj islamistoj atestas la rusan bombadon de Ukrainio kaj faras ĉion eblan por eviti la saman traktadon. La jaro 2025 povus tial favori regroupiĝon de ĉiuj sirianoj, kiuj elmigris tra la mondo. Ĝi tiel povus fariĝi tutmonda centro favora al rekreado de momente pacigita islamisma kalifujo. Ĉar mia analizo enkalkulas la dian malbenon, kiu trafas la okcidentan mondon. Ankaŭ, ĉio, kio okazas sub bona antaŭsigno kaj kaŭzas ĝojon, nur preparas subitan revenon al la sovaĝeco momente retenita. Tia estas la programo rivelita de la granda kreinto Dio en la nomo de Jesuo Kristo. En siriaj landoj, Islamo renkontas opozicion de du kontraŭstaraj religiaj grupoj: la alavitoj kaj la kurdoj. Tamen, la misio de Islamo, laŭ la Korano, estas konverti paganojn kaj kristanojn al Islamo aŭ, se ili rifuzas, mortigi ilin aŭ sklavigi ilin. Tio klarigas la sovaĝecon montritan de la alavita tendaro kaj la "Bass" partio de prezidanto Al-Assad. Ili volis furioze rezisti la konvertiĝon postulitan de Islamo. Neniu okcidenta gvidanto alfrontis similan situacion. Sed mi scias, ke kiam Islamo mortigos centojn da miloj da okcidentanoj, popolaj opinioj ŝanĝiĝos en la Okcidento, kaj la abomenaĵoj faritaj de prezidanto Al-Assad tiam estos pli bone komprenataj. La islamanoj de Sirio ne povas toleri la regadon de prezidanto, kies senreligian "Bass" engaĝiĝon ili malestimas. Tio jam estis la kazo kun la Prezidanto de Irako, Saddam Hussein, kiu

ankaŭ estis de la sama "Bass" partio. Kaj la samo validas por la pagana "Alavita" religio. En Francio, ili ne akceptus esti gvidataj de sekularaj homoj.

La francoj havas mallongajn memorojn, ĉar ilia Milito de Alĝerio jam instruis al ili kion povas fari islama batalanto, kaj en la ne tiom fora pasinteco, la publikaj senkapigoj filmitaj de islamistoj jam devus influi juĝojn. Sed niaj gaŭlaj kokoj suferas de struta sindromo. Ili rifuzas alfronti la veron, kiu timigas kaj teruras.

Pri ĉi tiu temo, mi devas memori ĉiujn sinsekvajn erarojn faritajn de francaj prezidantoj. Kaj ĉiuj ĉi tiuj eraroj estas la sekvoj de kvazaŭ-absoluta povo lasita al ununura homo, elektita prezidanto en la Kvina Franca Respubliko.

Jam en 1962, la religia aspekto estis subtaksita de la francaj intertraktantoj ĉeestantaj por subskribi la Evian-interkonsentojn kun la alĝeria FLN. Islamo nur kreskis pro nia malfortiĝo de la Okcidento. Tial ni devas reliefigi la fundamentan rolon de la Dua Mondmilito, en kiu la koloniigistoj estis humiligitaj kaj venkitaj de Nazia Germanio. Tio estas la kaŭzo de ĉiuj malkoloniigoj poste akiritaj, vole aŭ perforte.

La grava paŝo en la komenco de la venĝo de Islamo koncernas la falon de Irano, kies ŝtatestro, la Ŝaho, estis renversita per popola ribelo preparita el laika Francio fare de Aĵatolo Ĥomejni. Kun li vere naskiĝis la islamista misio, kiu, malakceptante ĉiujn okcidentajn leĝojn kaj valorojn, aplikas "Ŝarion", la leĝon de la Korano, laŭ la litero. Nun, mi rimarkas en ĉi tiu ago evidentan mesaĝon adresitan de Dio al okcidentanoj, kiuj pli kaj pli forlasas respekton por lia sankta libro, la Biblio. Rezulte de ĉi tiu okcidenta apostazio, Dio vekas en islamistoj la militistan fervoron de la Korano. Tiel, ju pli la Sankta Biblio estas forlasita kaj malestimata, des pli la Korano ricevas honorojn de islamanoj, kiuj, grave, ne donas gravecon al tera gvidanto, sed nur al la literoj skribitaj en la Korano. La forto de Sunaismo kuŝas en la foresto de homa gvidanto; kio donas al ili veran liberecon. Sed, ĉiu el ili scias, ke lia libereco estas limigita de liaj devoj preskribitaj en la Korano. Ilia fervoro intensiĝas samtempe kun la okcidenta religia fervoro malaperanta. Tiel ke Dio donas al Islamo la obeon, kiun kristanoj jam ne donas al sia Sankta Biblio. Vi povas tiel pli bone kompreni, kial, en sia programo, Dio ekigis ĉi tiun religion, kiu neleĝe pretendas esti lia; ĝi utilas al li nur por malkaŝi per sia fervoro la kulpojn de la malfidelaj okcidentaj popoloj, kiuj estas false kristanaj. Ne estante en Kristo, Islamo estas ankaŭ la ideala instrumento, per kiu li povas puni kristanan malfidelecon.

Tial el Irano ekfunkciis la islama reviviĝo. Kaj sekvante ĝian modelon, ekstreme fervoraj grupoj sentis sin devigitaj trudi la instruojn de la Korano, kiun ili konsideras skribita dia penso. Male al la paganaj religioj de siaj patroj, Islamo asertas esti la Dio de Moseo. Sed aserto ne konsistigas pruvon; islamanoj lernos tion laŭ la malfacila maniero en sia tempo. Por klarigi la plimultan, se ne unuaniman, fervoron de islamanoj, oni devas kompreni, ke homoj portas la frukton de Dio, aŭ tiun de demonoj kaj la diablo. Nu, kion faras la diablo? Li retenas kristanojn kaj puŝas islamanojn tiel, ke ili superfluas de religia fervoro. Kaj ĉi tiu situacio konfirmas miajn vortojn, kiam mi diras, ke la homaro estas nenio alia ol marioneto, kies ŝnurojn tiras Dio, aŭ la diablo kaj liaj demonoj.

La eraroj faritaj de Francio estas ĉiuj sekvoj de ĝia senreligia naturo. Ĝia deziro eviti ĉian formon de religia devo kondukas ĝin ignori la potencon de religia danĝero. Malakcepti religion estas rifuzi konsideri la kialon, kial la tero kaj ĝiaj loĝantoj ekzistas. Pro ĉi tiu grandega diferenco en la signifo de la vivo, Jesuo komparas veran konvertiĝon en dia vero al nova naskiĝo. Tiel, du specoj de homa vivo vivas flank-al-flanke. Tiu de la nekredantoj estas blinda kaj, paradokse, kredas nur je tio, kion ĝi vidas. Tiu de la veraj kredantoj aldonas al tio, kion iliaj okuloj vidas, la nevideblan ĉielan vivon, kiun iliaj mensoj konsideras. Responde, la nevidebla Dio direktas iliajn mensojn kaj pensojn; li tiel permesas nur al siaj elektitoj trovi pruvojn en la historio kaj en la Sankta Biblio, kiuj fortigas kaj nutras ilian fidon.

Sed por aprezi tion, kion la nekredanto ne ricevas kaj de kio sin senigas, oni devas mem esti ricevinta multon de Dio, kaj mia scio rivelita en la diversaj atestoj, kiujn mi jam prezentis dum 44 jaroj da fidela servo por lia vero, rajtigas min porti ĉi tiun ateston.

La "vidanto" en mi povas tiel montri la sekvojn de la grandegaj juĝeraroj en la analizoj faritaj de la francaj politikaj gvidantoj, kiuj transdonis ĝin al islamistaj atakoj. Post nutri sur sia grundo la "serponton", kiu celis ĝian konvertiĝon al Islamo, Francio estis senigita je defendanto, konfesinde fifama. Prezidanto Sarkozy bonvenigis Kolonelon Gaddafi al Parizo post jaroj da malamikecoj. La gvidanto de Libio ofertis sian protekton kontraŭ la islamistoj kaj Francio akceptis lian proponon. Tio estis ĝis la tago, kiam, por subpremi islamisman ribelon, kiu aperis en orienta Libio, la fajra kaj sanga Gaddafi decidis dispremi ĉi tiun fortan ribelon per sango. Demandita de filozofo nomita Bernard Henri-Lévy, la franca prezidanto estis kortuŝita de la sorto rezervita por ĉi tiuj ribeluloj. Anglio kaj Francio tiam lanĉis aerajn atakojn kontraŭ ilia defendanto; ili venkis lin kaj li fine estis mortigita de sia popolo. La avantaĝo de la operacio: Libio fariĝis lando, kie islamistoj prosperas kaj multiĝas, riĉiĝante per vendado de maraj transportoj al elmigrantoj dezirantaj iri al Eŭropo. Kaj kompreneble, ĉar afrikanoj ĝin vidas kiel "Eldorado", klientoj estas multaj kaj alvenas en senfinaj vicoj. En Eŭropo, ĉi tiu afero fariĝas kaŭzo de diverĝo kaj disputoj. Ene de eŭropaj nacioj, ĉi tiu problemo dividas politikajn partiojn kaj igas landojn neregeblaj, kiel okazas en Francio, aŭ jam ĉiam pli malfacile regeblaj, por aliaj landoj.

Tiel estas kun homoj malbenitaj de Dio; ĉio, kion ili faras, turniĝas kontraŭ ili; ĝuste ĉar Dio forestas de iliaj politikaj kaj sociaj analizoj, dum li konsistigas la fundamentan elementon en ĉio, kio koncernas la vivon.

En nia nuna tempo, iuj okuloj malfermiĝas kaj estas pli atentemaj ol aliaj, iuj homoj ne estas trompitaj de la pacaj ŝajnoj de la islamistoj de la nova Sirio. La samo validas por ilia juĝo pri okcidentaj politikistoj, sed tiu konscio estas blokita, fiksiĝinta, pro la sklaveco al la multnombraj leĝoj kreitaj kaj adoptitaj en ĉiuj okcidentaj landoj kaj en la EU. Ĝis la punkto, ke mi povas nur kompari la nunan Okcidenton al la Titanic oceanŝipo lanĉita kun rompkola rapideco, kiu igis ĝin nekapabla rapide ŝanĝi direkton por eviti la mortigan glacimonton. Tiuj rigidaj leĝoj senhavigas la homon de lia legitima rajto al vera libereco, kiu devas permesi konstantan adaptiĝon al la ŝanĝiĝanta kaj evoluanta situacio de ekzisto. Mi

menciis la malavantaĝon de interkonsentoj kaj traktatoj subskribitaj inter nacioj kaj naciaj blokoj. Ili estas nenio alia ol katenoj, kiuj senhavigas la homon aŭ naciojn de ilia altvalora libereco.

Antaŭ la nuna Okcidento, la reĝo Nebukadnecar devis decidi elmeti la kunulojn de Daniel al morto; kaj post li, ekzemplo de la plej malbonaj, la popolo de Medoj kaj Persoj havis la malsaĝecon doni nerevokeblan formon al siaj leĝoj. Kaj la reĝo Dario la Perso devis, malgraŭ si, ĵeti Danielon en la kavon de leonoj, laŭ Daniel 6. Dio, la Kreinto de ĉio, estis la unua, kiu donis leĝojn al sia popolo, ĉar ili ne estis maturaj por libereco. En Kristo, Dio establas rilaton kun siaj elektitoj, kiu superas ĉiujn leĝojn, eĉ siajn proprajn; tio estas ĉar amo kaj dankemo kondukas al obo pli bone ol skriba teksto de leĝo povas. Tiel, sufiĉas por elektito lerni la signifon de la sanktigita ripozo de la sepa tago, por ke li sentu la volon honori ĝin kaj fari ĝin sia ĝojo. Kiel ni povas ne ĝoji pri ĉi tiu sepa tago, kiu, ĉiun semajnfino, memorigas nin, ke Jesuo venas por ni, por preni nin en sian eternan regnon, komence de la sepa jarmilo? Ĉu leĝo estas necesa por akiri ĉi tiun obeon de la elektitoj? Ne, kompreneble, por la elektitoj, amo sufiĉas, sed la biblia teksto estas prezentita al ribelema homaro, kiu obeas nur kiam li estas devigita kaj devigita, kiel la egipta Faraono. Ankaŭ Izrael estis en ĉi tiu stato kiam Dio liberigis ĝin el egipta sklaveco, kaj multaj ribeluloj mortis ekde sia libereco dum la kvardek jaroj da restado en la dezerto.

Nenio estas pli malsaĝa, pli stulta, ol doni al leĝo nerevokeblan aplikon. La vivo valoras pli ol la leĝo, sed tio ne veras por la vivo de ribelema homo, ĝi veras nur por la vivo de elektito, kiu deziras plaĉi al sia Dio, sia Sinjoro kaj Majstro. Perfekta amo al Dio faras ĉian formon de leĝo nenecesa, sed antaŭ ol atingi la nivelon de ĉi tiu kompreno, ni bezonas la leĝon, kiu kondukas nin al Kristo. La demonstraĵo de dia amo atingas multe pli ol la leĝo permesis. Kaj ĉi tiu rezulto povis esti atingita nur per ĉi tiu rimedo, per kiu Dio enkarniĝis kaj vivis kiel homo inter siaj kunhomoj, siaj apostoloj kaj disĉiploj. Ĉi tiu enkarniĝo sole ebligis la formiĝon de reciproka amo inter Dio kaj liaj elektitoj. Antaŭ Kristo, ankaŭ kelkaj bibliaj roluloj amis Dion sen vidi lin enkarne, sed ĉiam en reala rilato, kiun li ebligis.

Francaj gvidantoj tre malfacile komprenas, ke en Sirio, la konduto de islamanoj rilate al la reĝimo de Baŝar Al-Asad estas tre malsama ol la konduto de islamanoj loĝantaj en Francio. Malamikeco komenciĝis en la Proksima Oriento per la setliĝo de judoj en tio, kio fariĝis palestina tero. Kaj ĉi tiu damaĝo unuigis arabojn, kiuj jam dividis la saman religion, Islamon. Ĉi tiu ofendo atribuita al la kristana Okcidento unuigas ilin kontraŭ komuna malamiko: la Okcidento de la iamaj "krucmilitistoj". La islamisma perforto, kiu disvolviĝas hodiaŭ, estas simple la respondo de islamaj popoloj longe koloniigitaj kaj humiligitaj de la aroganta Okcidento. En 1948, la kreado de la juda ŝtato estis la guto, kiu rompis la dorson de la kamelo, kaj de tiam, la spirito de venĝo pelis eĉ la plej sentemajn islamanojn pri la temo.

La plej granda danĝero por la Okcidento kuŝos en la situacio, kiun Sirio alfrontos post kiam ĝi estos akceptinta la amasojn da rifuĝintoj vivantaj eksterlande en diversaj landoj. Granda nombro da homoj estos kolektitaj en lando sekiĝinta, ruinigita kaj senigita je ĉio. Kaj la materiaj bezonoj estos grandegaj.

Kiu konsentos helpi ilin? Ĉi tiu bezono povus fariĝi la kaŭzo de la prirabado de la Okcidento.

La nova gvidanto de la islamistoj bazitaj en Damasko havas ĉiujn kvalitojn, kiuj faras 2025 jaron de paco. Lia grupo, nomata "HTS", distingiĝas per sia paca konduto kaj granda toleremo al aliaj religioj. Li proklamas sian amon al Israelo, kio faras lin tre unika islamisto. Ĉu lia paca modelo venkos super aliaj islamistaj grupoj? La allogo daŭros nur ĝis 2026, sed ĝi eble inspiros grandan esperon por monda paco. Kun Sirio kaj Irano nekapablaj subteni la palestinan islamisman aferon, la konflikto en Gazao ankaŭ eble provizore finiĝos.

2025 estos, kiel diras la proverbo, la jaro de "la trankvilo antaŭ la ŝtormo". Dio jam proponis al Izrael falsan ĝojon en la pasinteco, kiu nur antaŭis severan punon. Daniel 11 memorigas pri ĉi tiu puno en verso 16: "*Kiu ajn venos kontraŭ lin, faros kion li volas, kaj neniuj staros antaŭ li; li restos en la plej bona el la landoj, detruante ĉion, kio falos en liajn manojn.*" Ĉi tiu reganto estas Antioĥo la 3-a, kaj lia kolero kontraŭ la Judoj estis pravigita de ilia malamikeco, sed precipe ĉar falsa onidiro, ke li mortis batalante kontraŭ la Egiptoj, estis festita kun ĝojo de la Judoj. Kaj Antioĥo estis informita pri ĉi tiu ĝojo pri lia supozebla "morto". Li montris al ili, ke li ankoraŭ estas tre viva, kaj en la plej malbona ebla maniero. Ĉi tiu sperto okazis en la "5-a <sup>Siria</sup> Milito". Hodiaŭ, Dio preparas la "Sepan Sirian Militon". Kaj la falo de la siria "Bass"-reĝimo denove donos al nunaj judoj kialon por ĝojo fine de 2024. Post jaro da milito en Gazao, la malamikoj de la palestina Hamas kaj la libana Hizbulaho ŝajnas dispremitaj kaj senigitaj de iu ajn ekstera subteno; Sirio kaj Irano jam ne kapablas helpi ilin per armiloj.

En la "6-a <sup>Siria</sup> Milito", la 3-a <sup>atako</sup> lanĉita ĉi-foje de la seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a Epifano kontraŭ la lagidoj Ptolemeoj, Dio rezervis por la konkeranta reĝo malagrablan surprizon, kiu ruinigis ĉiujn liajn antaŭajn klopodojn: Romo ordonis al li forlasi siajn atakojn kontraŭ Egiptujo kaj sciante, kio okazis al lia onklo Antioĥo la 3-a, li obeis kaj lasis ilin en paco sub la romia protektorato.

Historio estas farita kaj markita per la elekto de Dio de brutalaj renversoj de la establita situacio. Li nur bezonas inspiri homojn per sia volo, por ke ili senkonscie efektivigu lian programon, por ke la ŝanĝoj postulataj de lia projekto estu plenumitaj.

La nova usona prezidanto volas pacon; en Sirio, paca islamista modelo sukcesis trudi sian modelon per batalado kaj detruado de murdemaj ekstremismaj islamistoj. Siaflanke, Israelo disbatis la palestinan Hamas kaj, grandparte, la libanan Hizbulahon; ĉiuj kondiĉoj do estas pretaj por antaŭenigi provizoran periodon de paco. Rusio estas en avantaĝa pozicio super Ukrainio, kiu devos akcepti la kondiĉojn truditajn de Donald Trump, ĝia ĉefa provizanto de armiloj kaj financoj. Kaj la resto de la mondo aliĝos al ĉi tiuj elektoj de la nunaj dominantoj. Sed povas esti, ke ĉi tiu programo restas nur frukto de okcidenta imago kaj espero; la rilatoj inter sinjoro Putin kaj sinjoro Trump estas vere neantaŭvideblaj.

Simile, en 1936, la instalado de la "Popola Fronto" vekis grandan esperon en Francio por ĝia loĝantaro, sed poste 1940 semis morton kaj ruĝon.



La fakto, ke en Daniel 11:40-45 la lasta aŭ Tria Mondmilito aperas sub la rolo de la "sepa siria milito", donas al tio, kio okazas en Sirio en niaj tagoj, grandan profetan intereson. Dia revelacio estas konstruita per aludoj, sugestoj, ĉiuj die subtilaj kaj tial kaŝitaj de la tuta homaro. Vokita de Dio por plenumi ĉi tiun laboron, mi havas la privilegion esti tre sentema al ĉi tiu dia subtileco, kiun mi ĝuas kaj ĝuas eĉ pli hodiaŭ ol antaŭ kvindek jaroj. Mi jam akiris de Dio tiom da perloj... kaj apetito venas kun manĝado.

En Daniel 11, la profeta strukturo malkaŝas, ŝajne, la sinsekvon de "sep militoj" nomataj "siriaj"; ĉi tiu lando havis konstantan dominan rolon dum la unuaj ses militoj. Ĉi tiu lando konstante militis kontraŭ la ptolema Egiptio, kaj pro sia meza geografia pozicio, la nacia Izrael de Dio estis rekte implikita en ĉiuj ĉi tiuj militoj. La Lagidoj kaj la Seleŭkidoj heredis la grekan kulturon, kiun Dio stigmatizas kiel pekon tra sia profetaĵo pri Daniel. Kaj en la antikva kunteksto, la egipta tendaro montriĝis plej inda je ĉi tiu stigmato de peko, la reĝa familio praktikante adultron kaj inceston. La leciono, kiu aperas, estas do, ke Dio uzas la Seleŭkidan "*reĝon de la nordo*" por puni la Lagidan Egiptan "*reĝon de la sudo*", kiu estis pli peka ol li. Ĉi tiu leciono devas esti notita kaj konservita, ĉar Dio transmetos ĝin por apliki ĝin en la kristana kunteksto de la "nova atesto". Ekde Danielo 11:21, la lasta seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a Epifano antaŭvidas kaj profetas la papan reĝon de la kristana epoko, per kruela persekutado de la popolo de Izrael, kiu falis en apostazion kaj grandan malfidelecon.

La transiro al la kristana epoko okazas en la versoj 33 ĝis 35: "*Kaj la saĝuloj inter ili instruos multajn. Kaj iuj falos portempe per glavo kaj per flamo, per kaptiteco kaj per rabado. Kaj kiam ili falos, ili ricevos iom da helpo, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco. Kaj iuj el la saĝuloj falos, por ke ili estu rafinitaj, purigitaj, kaj blankigitaj, ĝis la tempo de la fino; ĉar ĝi venos je la difinita tempo.*"

En verso 36, la anstataŭigo de reĝoj plenumiĝas kaj la Spirito elvokas la persekutantan roman papan regadon truditan de Dio inter 538 kaj 1798. Li tiel anstataŭigas la Seleŭkidan "*reĝon de la Nordo*" jam uzitan de Dio por puni homan pekon. Nun, en Daniel 8:12, la Spirito donas ĉi tiun rolon al la papa gvidanto establita en 538 pro la peko establita en la apostazio de 313. Kaj por konvene indiki la tendaron de peko, li donas, per Konstantino la 1-a ' la 7-an de marto 321, la unuan tagon por semajna ripozo al ĉi tiu tendaro de peko, de tiam klare "*markita*" per signo de malbeleco kaj malpieco. Ĝis 313, la sepa-tagaj Ŝabato estis digne honorata per la fideleco de la persekutitaj martiroj ĝis ĉi tiu malbenita dato, kiam persekuton anstataŭigis religia paco ofertita de la imperiestro Konstantino la 1-a. La elektitoj tiam estis tre malmultaj, sed kun paco, sennombraj homoj, nekonvertitaj en koro kaj menso, eniris amase en la kristanan religion favoritan de la imperiestro. Tiam aperis peko, malbenante la tutan asembleon de falsaj kredantoj. Tial, en 538, Dio transdonis ilin al la kruela religia despotismo establita de alia romia imperiestro: Justiniano la 1-a. <sup>Kaj</sup> la papa gvidanto, kiun oni enoficigis, estas "intriganto" nomata Vigilio. La unua papo en la historio atingas religian potencon "*per intrigo*", kiel faris en sia tempo la seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a Epifano, **lia profeta tipo**, laŭ la detaloj pri li cititaj en verso 21: "*Malestimata homo prenos lian lokon, sen esti vestita per reĝa*

*digno; li aperos meze de paco, kaj konkeros la regnon per intrigo.* " En ĉi tiu dia revelacio donita al Daniel, gravas kompreni, ke la celo de dia kolero estas la malfidela kristana homaro kaj ke la papa reĝimo, kiu dividas ĝiajn pekojn, estas ankaŭ la instrumento uzata de Dio por puni ĝin.

Peko estas biblie difinita kiel " *la malobeo de la leĝo* " laŭ 1 Johano 3:4. Sed pli ĝenerale, peko estas ĝenerala mensstato de la homo. Peko komenciĝas per produktado de ribelema, malobeema, malfidela, indiferenta karaktero. Por tia persono, aliro al la ĉielo estas neebila, ĉar la plej evidenta vero ne efikas sur lin. La falsa kristana religio sukcesis nur establi la falsan esperon pri kristana savo.

Dio lernas nenion ĉar li jam scias ĉion. Malboneco kaj maldankemo ne surprizas lin; li profetis ilin. Kaj la nova " *reĝo de la Nordo* ", ĉi-foje papa, celita ekde verso 36, enkarnigas ĉion ĉi. Ni poste trovas en la homa historio la atestojn pri la verkoj plenumitaj de la romia papismo. Kaj la profetaĵo, antaŭenirante en la tempo, finas celante " *la tempon de la fino* " ekde verso 40. Inter la versoj 36 kaj 40, la Spirito flugas super la tempo inter 538 kaj 2026. En homaj aferoj, la romia papismo estis malfortigita, kvazaŭ morte vundita, de la Franca Revolucio en 1798. Jen kion profetas Apokalipso 13:3: " *Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vundita ; kaj ĝia mortiga vundo saniĝis.*" *Kaj la tuta tero ektimis pri la besto.* "Ekde tiam, sub la pacreĝimo, papismo denove delogis okcidentajn naciojn. Tamen, en 2026, ĝi jam ne povas reprezenti la " *reĝon de la nordo* " pro du kialoj. La unua: Ekzistas en la nordo de la eŭropa kontinento lando multe pli granda kaj pli norda ol Okcidenta Eŭropo kaj papa Italio. La dua: Papa Eŭropo jam ne estas la instrumento de dia puno, sed ĝia preferata celo. La nomoj " *reĝo de la sudo* " kaj " *reĝo de la nordo* " devas do esti reasignitaj laŭ la internacia kunteksto de la " ***tempo de la fino*** "; tiu de la venonta jaro 2026. Ĉi tiu neceso estas des pli necesa, ĉar, ekde 2018, la Spirito de Dio anoncis la gloran revenon de Jesuo Kristo por la printempo de 2030."

En 2026, la templinio de profetitaj eventoj estas rompita, kaj la sola reĝo celita ekde verso 36 nun estas reprezentita de Okcidenta Eŭropo, aŭ la EU, establita dufoje, en 1957 kaj 2004, surbaze de la "Traktato de Romo". Longe monarhistaj kaj rivalaj, la landoj de la " *dek kornoj* " fine formis Eŭropan Union bazitan sur komercaj kaj financaj intereso. Sed ĉi tiu EU ne estas malpli religia, ĉar ĝi estas metita sub la egido de la papa reĝimo de la Papa Ŝtato de la itala kaj romia Vatikano. En sia kresko, ĉi tiu EU bonvenigis protestantajn nordiajn regnojn, sed ĝia bazo estas romkatolika.

La punanta rolo de Romo finiĝis, kaj en la " *finaj tempoj* ", la EU, kiu reprezentas ĝin, estas la bildo de la peko, kiun Dio volas puni. La menciita " *reĝo de la sudo* " do situas en la sudo de Eŭropo kaj la " *reĝo de la nordo* " situas en la nordo de la sama Unuiĝinta Eŭropo. Lastatempaj eventoj kaj la milito en Ukrainio konfirmis la interpretojn, kiujn mi donis por ĉi tiuj du reĝoj, ekde 1982. La nova " *reĝo de la sudo* " estas la araba Islamo, kiu fariĝis internacia, konkeranta kaj venĝema, kaj la " *reĝo de la nordo* " estas la nuntempa Rusio kaj ĝiaj aliancitaj nacioj.

Notindas, ke ekde verso 36, la celita papa reĝo sole enkarnigas la kriteriojn de peko kaj la punanto de la Lagidoj kaj Seleŭkidoj " *reĝoj de la sudo kaj la nordo* ". Sed ni estu justaj, ĉi tiuj du grekaj reĝoj estas la indaj reprezentantoj de

peko kaj instalante sian olimpikan dion Zeŭso en la templon de Jerusalemo por ke la malfidelaj judoj lin adoru, la Seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a profetas pli bone ol Egiptujo, la pekon, kiu karakterizos la papan reĝon de la kristana epoko, nome, la adopton kaj trudon de sia suna dio kaj sia luna Astarteo reprezentita per la kulto de la "sankta Virgulino".

En sia historia ekspansio, Eŭropo naskigis Usonon, kiu superis ĝin laŭ riĉeco, potenco kaj tutmonda influo. Ĉi tiu eŭropa elkreskaĵo estas tial religie ligita al la Eŭropo de la " **dek kornoj** ", kiel ankaŭ Aŭstralio, la kristanaj nacioj de Afriko kaj la landoj de Sudameriko.

Atako fare de internaciaj "islamistoj" kontraŭ Sudeŭropo donos al venĝema Rusio la ŝancon invadi EU-on per aero, tero kaj maro.

Kune kun la ago de Rusio invadi EU-on kaj okupiĝi pri rabado, tiu sama Rusio invados Israelon por puni ĝian ribeleman sintenon kaj pekojn. Ĉar Dio turnas sian atenton al la malfidela Eŭropo de la "nova atesto" kaj al la malfidela Israelo, kiu ankoraŭ asertas esti nur de la "malnova atesto".

La jaro 2025, jaro de provizora paco, estos favora por la studado de la rivelita dia vero, havebla en multaj lingvoj, sed tio dependas de la individua elekto de ĉiu homo. Certe estas, ke por homamasoj ĝi reprezentas la lastan ŝancon kompreni la veran planon de dia savo antaŭ la fina ekstermado de " *homamasoj* " profetita por 2028, komenciĝanta en la jaro 2026.

### M105- Premiodistribuo

Ĉe ĉi tiu falsa fino de la falsa jaro 2024, la okcidenta mondo prepariĝas festi la veran paganan feston malvere nomatan Kristnasko.

Mi kondamnis, en kanto, la paganan romian originon de ĉi tiu festo, kiu estas malvere ligita al la naskiĝo de Jesuo Kristo, la vera enkarniĝinta kreinto Dio. Kiel povas vidi ĉiu leganto de la Sankta Biblio, en siaj revelacioj pri la "nova interligo", Dio ne ordonas festi la naskiĝon de Jesuo Kristo, pri kiu la rakonto pri lia naskiĝo nur celas kondamni la indiferentecon de la juda popolo rilate al ĉi tiu evento. Kaj se Dio kondamnas ĉi tiun konduton, estas ĉar la profetaĵo de Danielo 9 donis precizajn informojn, kiuj permesis kalkuli kaj akiri la daton de lia alveno, sed nur tiujn de lia eniro en la ministerion kaj lia elaĉeta morto. Neniu preciza mesaĝo estas donita por difini la daton de lia naskiĝo. En mia frua laboro, mi tamen povis rimarki, ke ĉi tiu naskiĝo okazis antaŭ 6 jaroj kaj printempe, antaŭ la printempo de la jaro 1. Restante eterne pagana, inkluzive en sia papa formo, Romo atribuis la 25-an de decembro al ĉi tiu naskiĝo de Kristo en nia kutima falsa kalendaro. Tio estis por konservi la paganajn romiajn Saturnaliajn, kiuj estis praktikataj fine de la jaro. La malvero tial fariĝis la normo adoptita tra la okcidenta socio.

La amaskomunikiloj rapide atentigas pri la veraj paganaj originoj de Kristnasko. Patro Kristnasko origine estis nordia kaj portis la nomon Sankta Nikolao, ankaŭ konata kiel Santa Klaus. Sed lia aspekto kun longa blanka barbo

kaj ruĝaj kaj blankaj vestaĵoj estis kreaĵo de la usona grupo Coca-Cola; alivorte, pli lastatempa komerca adapto. Kaj antaŭ Sankta Nikolao, en pagana antikva Romo, la fino de aŭtuno kaj la komenco de vintro estis markitaj per la Saturnaliaj, orgiaj festoj kie, dum pluraj tagoj, homoj liberiĝis de siaj tabuoj, trinkante kaj manĝante, kaj cedante al la pasioj de la karno. La 25-a de decembro festis la naskiĝon de Tamuzo, la diigita filo de reĝo Nimrodo, la reĝo de la "*Babelturo*". Laŭ legendo, post sia morto, Tamuzo iris vivi en la Suno, kio ligas lin al ĉi tiu diigita stelo adorata en ĉiuj falsaj paganaj religioj de la Antikveco, pro diversaj kialoj.

Festi la plilongigon de la tago je la kosto de la nokto ne estis malbona ideo en si mem. Ĉar glori lumon je la kosto de mallumo povas ŝajni laŭdinda. Tamen, tio ne estas la problemo; la problemo estas, ke Dio ne starigis tian feston, kiu, cetere, aspektas diabla pro sia pagana origino.

Dio ne konfuzas veron kaj mensogon, kiuj estas absolutaj kontraŭoj kaj malobeoj. Pri ĉi tiu temo, ni legas en 1 Johano 2:21: "*Mi skribis al vi, ne ĉar vi ne konas la veron, sed ĉar vi ĝin konas, kaj ĉar **neniu mensogo estas de la vero**.*"

La sentemo de la animo al mensogoj estas la signo, kiun Dio donas al tiuj naskitaj de supre. Ĉar nur la spirito de Dio sentas abomenon al mensogoj, kaj tiuj naskitaj de li reproduktas ĉi tiun konduton.

Tiel, per sia maljusta miksaĵo de "***vero kaj mensogoj***", la Romkatolika Eklezio atestas kontraŭ si mem, ke ĝi ne servas la Dion de vero. Sub inspiro de la diablo, ĝi havis nur unu celon: delogi kiel eble plej multajn homojn. Nun, same kiel vermo sur hoko sufiĉas por kapti fiŝon, ĝi sufiĉas por oferti al homoj tion, kion ili pravigas kaj deziras por gajni ilian subtenon. Kaj, tra la homa historio, ni trovas la guston por festado. Dum ilia eliro el Egiptujo, dum Moseo renkontis Dion ĉe la supro de Monto Sinajo en Arabio, la hebrea popolo fandis "***oran bovidon***" kaj adoris ĝin kiel dion, en festado, libertempo kaj volupto. Ĉi tiu "naturo povas esti forpelita mil fojojn, ĝi revenas galopante." Kaj nia nuna socio estas kiel ili, avida puŝi reen la barojn kaj tabuojn de normala, akceptita konduto. Estas en troo kaj malobeo, ke homoj retrovas la plezuron sentitan de Eva, la unua peka virino en la homa historio. Sed ĉi tiu plezuro daŭris nur tiel longe kiel la ago okazis, kaj estis sekvata de tempo de timo kaj la teruro sperti la juĝon de Dio. Ilia timo estis prava, ĉar Dio juĝis ilin kaj kondamnis ilin morti, kaj antaŭ tio vivi en malprospero kaj tera malbeno. Post la "***ora bovido***", la hebreoj spertis la samajn aferojn, kaj en la horo de juĝo, en la ĉeesto de Moseo, la kulpuloj estis enterigitaj vivaj en la tero, kiu malfermiĝis sub iliaj piedoj. En la moderna vivo, oni devas havi fidon por kredi ĉi tiujn atestojn, ĉar la homo lernis vivi sen Dio, kaj lia scienca rezonado plenumas ĉiujn liajn bezonojn. Tamen, Dio ne malaperis. Videbla aŭ nevidebla, li ekzistas kaj plilongigas sian eternecon, kiel pruvas nia propra ekzisto.

Post kelkaj tagoj, en la vespero de la 24-a de decembro, infanoj ekdormos atendente malkovri, kion "Patro Kristnasko" alportis al ili ĉi-jare. Tial mi invitas vin rigardi supren al la regno de la ĉielo, kie staras la "***ĉiela Patro***", kiu "*rekompencas ĉiun laŭ liaj faroj*". Por fari tion, ne rigardu la stelojn en la ĉielo, kiuj estas tie nur por porti simbolan mesaĝon. Dio kaj lia regno ne troviĝas sur iu

ajn el ili, ĉu videblaj al ni aŭ ne, ĉar ili estas tro malproksimaj. Ĉi tiu stelplena vivo malaperos tiel subite, kiel Dio levis ĝin, kiam li kreis ĝin.

Malantaŭ la Kristnaska festo staras la diablo, Satano, la mortinto en pruntita tempo, kiu jam ne povas eviti sian seriozan destinon. Do, li uzas sian tempon kaj imagon por inspiri sensciajn homojn per festadoj, kiuj mokas la grandan Dion de la ĉielo, la solan veran "Patron" de ĉiuj siaj kreitaĵoj, kiun li celas per sia rolulo de Patro Kristnasko. Ĉar estas li, la sola granda Dio, kiu deklaris en Readmono 32:35: "*Ĉe Mi estas venĝo, kaj puno, kiam ilia piedo ŝanceliĝos! Ĉar la tago de ilia malfeliĉo estas proksima, kaj tio, kio ilin atendas, baldaŭ estos ilia.*"; en Romanoj 12:19: "*Ne venĝu vin, amataj, sed lasu lokon por kolero; ĉar estas skribite: Ĉe Mi estas venĝo, kaj ĉe Mi estas puno, diras la Eternulo.*"; kaj denove en Apokalipso 22:12: "*Jen Mi rapide venos, kaj Mia rekompenco estas kun Mi, por repagi al ĉiu laŭ lia faro.*" Kiam Dio anoncas sian punon, li celas ribelemajn kaj kontraŭdirajn estaĵojn. Li uzas ĉi tiun terminon nur por anonci sian justan koleron kontraŭ siaj malamikoj. Tamen, en Apokalipso 22:12, li specifas, "*redoni al ĉiu laŭ liaj faroj*"; kio ankaŭ implicas la rekompencon de veraj sanktuloj. Kaj sciante ĉiujn farojn plenumitajn de ĉiu el liaj kreitaĵoj, lia juĝo estas perfekta kaj perfekte justa. Male al la donacoj, kiuj plenigas la mitan sakon de "Patro Kristnasko", la venĝo de la vivanta Dio prenos la formon de "*sep teruraj plagoj*" de natura naturo. Ĉar Dio uzos la naturon kaj sian kreaĵon por frapi ribelemajn homojn, kiel li jam faris, kiam li frapis Egiptujon, kiu rifuzis liberigi siajn hebreajn sklavojn.

Tial estas la principo donita al ĉi tiu festo, kiu igas ĝin tre kondamninda, ĉar ĝia celo estas misprezenti la konduton de Dio rilate al siaj malfidelaj homaj kreitaĵoj. Ĉu la Romkatolikismo ne nomumis la Kreinton Dion nomante lin "la bona Dio", tiel metante lin sur egalan bazon kun Satano, la "malbona dio"? Kaj tio, paradokse, permesante al si "*ŝanĝi sian leĝon kaj la tempojn*" establitajn en sia ordo kaj per sia juĝo, tio estas, farante sakrilegiojn kaj skandalojn kontraŭ li.

Vere, ĉi tiu festotago festanta "Patro Kristnaskon" estas moderna skandalo, kies sukceso ŝuldiĝas al la komerca spirito de la usona grupo Coca-Cola, unuflanke, sed ankaŭ al la devastigo de la kanto komponita de la franco Tino Rossi, sukcesa kantisto de la 1930-aj jaroj. Ĉi tiu kanto titoliĝas "Petit papa Noël" (Malgranda paĉjo Noël) kaj ĝia sukceso baziĝis sur la tutmonda kultura efiko de Francio. Jen la vortoj de la refreno de ĉi tiu kanto: "Petit papa Noël, kiam vi malsupreniras de la ĉielo, kun miloj da ludiloj, ne forgesu miajn ŝuetojn..." Ĉiun Kristnaskon, ĉiun 25-an de decembro, ĉi tiu kanto estas ripetata multfoje de la radioj kune kun aliaj kantoj specialigitaj pri ĉi tiu temo de Kristnasko, kiel ĉi tiu kanto ripetata en ĉiuj lingvoj, "Ho dolĉa nokto". La katolikaj eklezioj markas la momenton de ĉi tiu supozebla naskiĝo de Jesuo per "noktomeza meso", abomena mensoga rito, kiu faras ĉi tiun "noktomezon, la horo de krimo", kiel por la masakro de la protestantoj de la tago de Sankta Bartolomeo. Ĉar Jesuo Kristo naskiĝis printempe kaj probable ĉe sunsubiro, per kiu komenciĝas tiu ĉi tago. Dio malkaŝis sian preferon por printempo organizante en tiu ĉi unua monato la eliron de la hebreoj el Egiptujo, laŭ Eliro 12:2: "*Ĉi tiu monato estos por vi komenco de monatoj; ĝi estos por vi komenco de monatoj de la jaro.*" Siaflanke, Dio elvokas la horon de "**noktomezo**" nur en sia "*parabolo pri la dek virgulinaj*", por ilustr



la kontraŭajn kondutojn de siaj elektitoj kaj la ribeluloj, kiujn li malakceptas kaj kondamnas " *je la tempo de la fino* " markita de la anonco kaj la atendo de sia glora reveno, en Jesuo Kristo-Miĥaelo.

Kion tiuj, kiuj festas Kristnaskon, eĉ kristanoj, ne scias, estas ke por Dio kaj la diablo, ĉi tiu dato de la 25-a de decembro restis ligita al kaj makulita de la glorado de la naskiĝo de la suno, diigita kaj humanigita, per atribuo al Tamuzo, filo de la reĝo Nimrodo. Ĉar post la sperto de Babelo, ĉi tiu reĝa familio estis diigita de siaj paganaj adorantoj, kaj tial eĉ hodiaŭ, sub la masko de Kristnasko, ĉi tiu kultado de Tamuzo daŭras kaj estas eternigita. Ĉi tiu pagana praktiko estas, kompreneble, nur unu plia peko inter ĉiuj aliaj pekoj faritaj de ribelemaj kredantoj kaj nekredantoj. Kaj ĉi tiu kondamno de ĉi tiu tradicia festo celas nur esti identigita de la veraj fidelaj elektitoj de Dio, al kiuj li sciigas siajn sekretojn kaj sian veran juĝon.

Dio diris al Izrael en Jeremia 29:13: " *Vi serĉos Min kaj trovos Min, kiam vi serĉos Min per via tuta koro* ." Do ni iru serĉi Dion, sed kie ni serĉu Lin? La ĝusta demando devus esti, kie Li ne estas? Kaj la respondo estus pli facila, ĉar Li estas ĉie, estante la Spirito de vivo. Kaj ĉi tiu respondo donas al ni ŝlosilojn. Se Dio estas ĉie, Lia ĉeesto estas identigebla per Lia agado. Kaj kompreneble, por distingi Lian agadon de alia origino, ni devas koni Dion. Kaj por lerni koni Lin, ekzistas nur unu rimedo: Lia sankta Biblio; Lia malnova atesto kaj Lia nova atesto. Ĝi sole atestas pri Lia karaktero, Liaj leĝoj, Lia amo, Lia kompato, Lia kompato; ĉio, kio kondukas Lin organizi la savon de Siaj elektitoj, tiuj, kiuj amas Lin vere en Jesuo Kristo. Nun, Jesuo Kristo estas la vivanta pruvo, ke Dio plenumas ĉion, kion Li profetis per Siaj profetoj. En Li, ni malkovras la Kreinton Dion en ago. Kaj Lia agado etendiĝas al la tuta vivo de homoj, tiel ke estas malmulte da loko por hazardo. Kaj aktualaj eventoj ofertas al ni dramatan ateston pri lia daŭra agado.

Sabate, la 14-an de decembro, dum mia frato Joel kaj mi dividis la ĝojon de dia lumo, "la insulo de morto", kiel ĝi estas nomata, "Majoto", estis trafita de Ciklono Chido. Ventoj de pli ol 220 km/hore detruis la tutan insulon, deŝirante ĉiujn tegmentojn, kiuj estis tre delikataj en tia varma kaj suna loko. La kontrolo de la insula flughaveno estis detruita, kaj kiom la okulo povis vidi, estis nenio krom rubo kaj diversaj objektoj disĵetitaj sur la tersurfaco. La nombro de mortintoj estas ankoraŭ provizore pluraj centoj kaj eble atingos plurajn milojn. Kion oni povas diri fronte al ĉi tiu katastrofo?

La titolo de ĉi tiu mesaĝo estas la respondo, la horo invitas la atestantojn de ĉi tiuj aferoj mediti pri ilia signifo, ĉar Dio donas al ĉiu laŭ lia faro, kaj ni konkrete atestas lian dian distribuadon de premioj.

La insulo Majoto estas unu el la kvar insuloj de Komoroj; ĉiuj islamaj. La aliaj tri insuloj elektinte sian sendependecon de Francio, la loĝantoj de Majoto deklaris sin francaj sen konsulti la francojn en kontinenta Francio. La mahoraoj volis profiti de la socia protekto malavare ofertita de sekulara Francio en tempo kiam la ekonomia krizo trafis la mondon. La insulo jam prezentis multajn nesolvitajn problemojn por Francio, kiel ekzemple la senĉesa enmigrado de homoj el la aliaj komoraj insuloj. Kaj jen denove, "devigo" estas la trudita normo, pagita en la formo de perforto kaj mortiga delikto. Ĉi tiu insulo de "Morto" jam

alprenas la aspekton de terura malbeno por la Francio, kiu bonvenigis ĝin. Sed ĉu Islamo povas doni ian ajn frukton krom tiun de morto? Ne, ĉar vivo akiriĝas nur en Jesuo Kristo. Kaj post la detruiga ciklono de sabato, la 14-an de decembro 2024, mi havas nur unu ĉefan aferon por diri al la malfeliĉaj mahoraoj. Tiu, kiu hodiaŭ ellasas ciklonojn kaj aliajn katastrofojn, haltigis ŝtormon laŭ sia vorto, antaŭ du mil jaroj antaŭ 12 atestantoj, kaj lia nomo ne estas Mohamedo, sed Jesuo Kristo.

En Francio, islama enmigrado estas la fonto de dividoj inter francaj parlamentanoj kaj iliaj balotantoj. Avertitaj multfoje de la Nacia Fronto (FN), la francoj restis surdaj al la avertoj ricevataj kiel fruktoj de rasismo. Efektive ekzistas karna rasismo, kiu ne povas esti solvita per rasa miksado. Tamen, la cirkonstancoj de nia humanisma epoko ne favoras ĉi tiun opinion. Kion ĉi tiuj rasismaj kaj laikaj homoj ignoras estas spirita rasismo. Religia rasismo estas realo, kiun laikaj homoj subtakas aŭ kategorie neas. Ĉe la apekso de ĉi tiu religia rasismo staras la kreinto Dio, kies instruoj estas torditaj, transformitaj, misprezentitaj kaj tute misformitaj de multaj religioj, kiuj tamen kuraĝas aserti esti liaj.

La homoj de la Nacia Fronto batalas kontraŭ islama enmigrado, sed ni ne aŭdas ilin diri, ke ili faras tion por la gloro de Jesuo Kristo. Tamen nur ĉi tiu spirita rasismo havas signifon por Dio. Ĉiu alia motivo estas senvalora en liaj okuloj. Unu kaj la sama Dio estas ĉe la origino de la kreado de la malsamaj koloroj de homa haŭto, kaj lia savo estas ofertita al ĉiuj; tial elektitaj oficistoj povas esti rasismaj nur pro spirita motivo; kaj ĉi tiu rasismo kontraŭstarigas veron al mensogoj; la profeton Jesuo Kristo al la profeto Mohamedo kaj la Romkatolika Papo, la reston de la sepa-taga Ŝabato al la resto de la sesa kaj unua tagoj, respektive, islamaj kaj romkatolikaj.

La tragedio, kiu ĵus trafis la insulon Majoto, kiu fariĝis franca departemento, plue plimalbonigos la ekonomian kaj financan situacion de Francio, jam ruinigita kaj ŝuldiĝinta. Tial, en ĉi tiu ago, la ĉefa celo de Jesuo Kristo ne estas "la islama Majoto", sed la malpia Francio, evitata eĉ de la nuna Papo, Francisko la 1-a. <sup>Kaj</sup> en ĉi tiu "soldato" de la unua tago de la 15-a de decembro 2024, lia "s..." elektis honori la insulon Korsiko per sia ĉeesto. Ĝiaj loĝantoj, 90% fervoraj katolikoj, bonvenigis lin per kanto kantita en la korsika lingvo de kelkaj el la oraj voĉoj de nia tempo. Ĉio ŝajnas organizita por marki la insularecon de Korsiko, kiu silente aspiras reakiri kompletan sendependecon. La Papo parolis itale, kio memorigas la korsikajn pri ilia origina alligiteco al la itala urbo Ĝenovo. Sed kio estas certa estas, ke la ĉefa diferenco inter Francio kaj Korsiko estas ĉi tiu ĝeneraligita korsika aliĝo al la romkatolikismo. Kaj ĝuste tiun diferencon kun ateisma, sekulara kaj islama Francio la Papo volis reliefigi rifuzante iri al Parizo por la inaŭguro de sia katedralo, "Notre-Dame de Paris". La malplej, kion mi povas diri, estas ke post la katedralo, la ĉifono brulas inter la klerikala eklezio kaj sekulara Francio. Principe, la dramo favoras religian reviviĝon, sed en la kazo de Francio, neniu demandado aperas, kaj ĝi eĉ pliintensigas siajn mankojn, instruante al la infanoj de la Respubliko en ĝiaj lernejoj kaj iliaj klasoj, la novan koncepton pri sekseco, inkluzive de la abomenindaĵo de transsekseco. Kaj paradokse, en Usono, demandoj pri tiuj psikologiaj devioj estos aplikitaj de la nova prezidenta regado.

La nomoj donitaj al ĉio estas elektitaj de Dio. Kaj ĉiu, kiu konsideras ĉi tiun veron, povas vidi, en ĉi tiu kazo de la nomo de la insulo Majoto, ĝian malbonaŭguran signifon en la araba por "morto". Konsiderante la malfavoran kuntekston, riparoj por la insulo ŝajnas nefareblaj. Kaj povas esti, ke ĉi tiu aflikto vekos perforton inter la postvivantoj kontraŭ la francaj aŭtoritatoj, devigitaj laŭlonge de la tempo forlasi la insulon kaj ĝiajn postvivantojn al ilia sorto; la islama malamikeco de la aliaj Komoroj kontraŭ Francio nur kreskas kaj pliiĝas, subtenata de pluraj islamaj landoj, inkluzive de Alĝerio, kiu fariĝis la hereda malamiko de Francio. Kaj ĝiaj aliaj insuloj profitas de la subteno de UN, kiu kondamnis la adopton de Majoto fare de Francio.

La amplekso de la ĵus okazinta katastrofo ne povas esti mezurata post la tragedio, sed en la venontaj tagoj la ciferoj estos taksitaj kaj rivelos grandegan katastrofon.

Dio elektis "Majoton" por transdoni mesaĝon adresitan al la tuta homaro kulpa pri malfideleco kaj nekredo. Tra la tuta tero, la evento estos raportita kaj komentata de modernaj amaskomunikiloj. Sed nur liaj elektitoj ĝuste interpretos la informojn. Kredantoj atribuas la katastrofojn al la Kreinta Dio aŭ al falsaj diaĵoj, kaj nekredantoj atribuas ilin al malbonŝanco, la malfavora koincido de ciklono, kies ventrapido estis mezurita superi 220 km/h. Sed neniu el ĉi tiuj nekredantoj aŭ nekredantoj atribuos ĉi tiun katastrofon al la milda kaj kompatema Jesuo Kristo; kaj tamen, estas li, kiu direktas la ventojn kaj ŝtormojn, kiujn li kreas per sia dia vorto. Tiu, kiu ofertas eternan vivon al siaj elektitoj, ankaŭ scias kiel doni morton al tiuj, kiuj meritas ĝin, grandaj aŭ malgrandaj, blankaj, flavaj, ruĝaj aŭ nigraj.

Kontraste al Majoto, la vizito de la Papo al Korsiko profitis de suna vetero, donante al la kunveno falsan ŝajnon de ĉiela beno. Ni ne devas esti trompitaj de tia afero, ĉar laŭ la juĝo de Dio, estante islamano, "Majoto" estas verda arbo, dum papa katolikismo estas seka arbo, kies puno estas planita kaj venos ĝustatempe. La tragedioj, kiuj trafas islamajn naciojn, nur konfirmas la malbenon de Islamo, konstruita sur la Korano, kaj ne sur la Sankta Biblio verkita de judoj, antikvaj kaj novaj atestoj. La historio registrita de historiistoj konfirmas la prioritaton de la Sankta Biblio verkita de Moseo la Hebreo, la gvidanto elektita de Dio por gvidi la infanojn de Izrael post ilia eliro el Egiptujo.

Spirita batalo kontraŭstarigas la originalan revelacion de la Sankta Biblio al la nova rakonto prezentita en la Korano, verkita de Mohamedo kaj liaj asistantoj komence de la 6-a jarcento. Du libroj celas homan fidon, sed la unua forigas ĉian legitimecon de la dua, kiu, male, konstruas sian legitimecon per referenco al historiaj eventoj rakontitaj en la unua. Rigide edukitaj kaj naciigitaj, islamanoj ignoras la enhavon de la Sankta Biblio. Kaj ĉi tiu nescio igas ilin kredi la Koranon, kiu prezentas Iŝmaelon, la filon de Abram, kaj Hagaron, la egiptan servistinon, kiel la filon ofertitan kiel oferon. Tia instruado donas al Islamo falsan, realan legitimecon, kiun la leganto de la Biblio identigas kiel tion, kio ĝi vere estas: trompo, kidnapo, spirita ŝtelo, araba religia rabado. Kiel rekta viktimo de ĉi tiu uzurpo, Jesuo Kristo havas ĉiun kialon puni ĉi tiun falsan religian aserton kiom necese. Kaj li ne senigas sin de ĝi. Ne senkaŭze Islamo aperis en dezerta lando, en Arabio ĉe Mekko, kaj disvolviĝis en ĉiuj dezertaj kaj sterilaj teroj, dum la kristana

kredo disvolviĝis norde de la Mediteranea Maro, en moderaj klimataj kondiĉoj de landoj " fluantaj lakto kaj mielo ". Izrael, ĉe la orienta fino de la Mediteranea Maro, situas meze, inter la du direktoj nordo kaj sudo, kaj la Jordano, kiu akvumas ĝin, faras ĝin la lando " *fluanta lakto kaj mielo* " kaj laŭ Dio, la " *plej bela el la landoj* ".

Hodiaŭ, la 15-an de decembro 2024, la beno de Dio revenas al ĉi tiu norda tera parto de la eŭropa kontinento, en Francio, kaj pli specife al Valence en Drôme, kie mi loĝas kaj ricevas lian inspiron kaj revelaciojn. Se la tuta resto de Eŭropo falis en apostazion, dividante lian lumon kun mi, Dio konfirmas sian elekton beni la nordan zonon de la Mediteranea Maro. Kiun ni trovas ĉe la "sude" de ĉi tiu maro? Egiptujon, la unuan simbolon de peko en la historio de Israelo; la Magrebajn landojn, ĉiuj islamajn kaj markitajn de gigantaj dezertoj; kaj pli sude, nigran Afrikon konvertitan al Islamo, aŭ false kristanan; aŭ eĉ revenintan al siaj praulaj paganaj animismaj praktikoj.

La sorto suferita de la palestinanoj de Gazao atestas, ke Jesuo Kristo nek ŝparas ilin nek favoras ilin, kaj ilia espero al Mohamedo ŝajne estas nek aŭdita nek plenumita. Kaj tio, laŭ tuta dia logiko, ĉar nur Jesuo Kristo plilongigas sian regadon ekde sia resurekto pro sia dia naturo kaj lin kontraŭas nur lia unua kreitaĵo, la diablo, Satano, helpata de siaj ribelemaj anĝeloj, la demonoj.

La diaj punoj de ĉi tiu Kristnaska sezono havas malgajan kaj malbonaŭguran karakteron. Ĉar la malbonaŭguraĵo ĉeestas en Majoto, la komora insulo detruita de ciklono, sed ankaŭ, en ĉi tiu vespero de la sabato, la 21-a de decembro, morto ankaŭ trafis Germanion, en Magdeburgo, kie aŭto trafis homojn ĉeestantajn en kristnaska bazaro je la 7-a vespere; plej lasta takso de la agado: 5 mortintoj kaj pli ol 200 vunditoj, 40 el ili grave, sur 400-metra vojo de la veturilo. Mi lernis ĉi-vespere, ke en Germanio, la Kristnaska festo estas celebrata ekde la 14-a jarcento kaj ke la germanoj estas tre ligitaj al ĉi tiuj festadoj. La lando trafita de Dio estas tial celita laŭ prava maniero. La teroristo estas sola; li estas 50-jaraĝa, li estas saudarabiano kaj kuracisto, ĉeestanta en Germanio ekde 2006. Kaj kia ajn estas la homa instrumento **kaj la motivoj de liaj agoj**, ĉi tiuj dramaj faktoj estas kaŭzitaĵoj de Dio por atesti lian kondamnon de ĉi tiuj festoj de pagana naturo. Ĉar la romkatolika religio, engaĝita en la Sankta Germana Imperio organizita de la imperiestro Karlo la Granda, sisteme kovris paganajn ritojn per kristanaj formoj. Simile, multaj katolikaj preĝejoj estis konstruitaj sur la ruinoj aŭ muroj de pure paganaj temploj. Tiel la abomena pagana mensogo vestis sin en la tiel nomata "kristana" mensogo, ĉar nur la nomoj de la ĉefroluloj de la Evangelioj cititaj en katolikaj dogmoj estas aŭtentaj. Kaj mi memorigas vin, la katolika religio ne ĉesis provi rekonstrui tion, kion Dio detruis: la eklezion, kiu anstataŭigas la Templon; la katolikan pastraron, kiu anstataŭigas la tribon de la Levidoj.

En Eŭropo, la danĝero prezentita de la religio de Islamo estas subtaksata pro la maloftaĵo de faritaj abomenaĵoj. Ĝis nun, Dio permesis al islamistaj teroristoj agi nur okaze, kio kondukis al preteratentado de la konstanta kaj daŭra danĝero. Sen vera kredo, la ligo inter Dio kaj individuoj, kiuj agas sen koni unu la alian kaj laŭ disa maniero, estas neimagebla. Nekredantoj kaj nekredantoj vidas nur la homan estaĵon kaj tial ne povas identigi la dian iniciaton, kiu pelas ilin. Konscia pri la reala situacio, mi scias kiom vundeblaj estas okcidentaj socioj, kiuj

prioritigas liberecon en ĉio. Kaj la atakoj de la 14-a de julio 2016 en Nico kaj ĉi-sabate, la 21-an de decembro 2024, en Magdeburgo, konfirmas tion. Sufiĉas nur unu veturilo uzata kiel mortiga armilo por mortigi aŭ vundi multajn homojn. La 11-an de septembro 2001, la islamistoj de Al-Kaida gvidis la vojon uzante aviadilojn por detrui la ĝemelajn turojn de la Monda Komerca Centro en Novjorko. Islamistoj ĝuas la liberecon de siaj celitaj landoj, kie ili povas vojaĝi libere, ĉar ili estas serĉataj nur post kiam ili plenumis sian detruan mision. Okcidentanoj do trovis nenion en sia malfacile gajnita libereco krom sensekurecon por siaj vivoj kaj posedaĵoj.

2025 do estos la jaro, kiam ĉiuj juĝeraroj faritaj de okcidentanoj aperos kiel konsekvencoj. Kun Majoto, Francio malkovros sian eraron, kiu igis ĝin proponi al la mahoraoj la statuson de la 101-a <sup>franca</sup> departemento. Krome, la ekonomia bankroto de Francio devus permesi al la plej atentaj malkovri la malbenon de la konstruado de EU. Ĉar ĉi tiu ruino estas ankaŭ dia venĝo ofertita al la senreligia ribela nacio. Eŭropa konstruado naskiĝis en la formo de eŭropisma ideologio. Por multaj eŭropanoj, la eŭropisma spirito egalas al religia engaĝiĝo, al kiu ili oferis ĉion, sian nacian sendependecon unue. Ĉi tiu engaĝiĝo estas tiel forta, ke ĝi blindigas tiujn, kiuj aprobas kaj subtenas ĝin. Kaj post multaj jaroj da luktoj kaj bataloj, la Eŭropo de iliaj revoj prenis formon kaj aŭtoritaton. Same kiel amanto ne konscias pri la kaŝita naturo de sia amatino, blindaj poreŭropanoj ne kapablas kompreni, ke Eŭropo mortigas ilin ekonomie per sia interna konkurenco; la plej malmultekosta venkas, la plej multekosta malvenkas. Kaj pro sia tre socia naturo, la vivo en Francio estas tre multekosta. Ĝi ne povas konkuri kun pli malriĉaj nacioj, kie industriistoj investas kaj fabrikas siajn produktojn. Tial ĝi produktas malpli kaj malpli, importas pli kaj pli, kaj la rezulto estas nacia bankroto kaj monstra ŝuldiĝo. Ĉiuj ĉi tiuj negativaj aferoj nur konfirmas la alproksimiĝon de la tempo de la fino de nacioj, profetita de Jesuo Kristo. Venas la tempo, ke ĉiu popolo malaperu en nacia formo, tiom granda estos la ruino kaj detruo plenumitaj de la "sesa trumpeto" ekde 2026.

En Ukrainio, vendrede, la 20-an de decembro, Rusio atakis Ukrainion per multaj misiloj kaj detruaj virabeloj. En Kievo, la rusa misilo Oreŝnik trafis strategian ukrainan konstruaĵon en la urbocentro, kaŭzante malmultajn viktimojn sed grandegajn materiajn damaĝojn. Dio forgesas neniun dum ĉi tiu Kristnaska sezono de 2024.

En Francio, ekde la alveno al la povo de la socialista prezidanto François Mitterrand, la franca penso produktis homojn, kiuj ne plu povis elteni la ekziston de limoj, kaj jenaj nomoj atestas tion: "Eŭropanoj Sen Landlimoj"; "Kuracistoj Sen Landlimoj". La limo estis vidata kiel limo de libereco, kiu fariĝis neeltenebla. Junuloj kreskis en ĉi tiu mensstato, kaj ĝia produkto hodiaŭ estas nerezistebla alligiteco al la unio de nacioj, kiuj forigis la limojn, kiuj apartigis ilin. Rezulte, granda malordo instaligis: homoj vivas en unu lando kaj laboras en alia; al kiu ili pagu siajn impostojn? Kiu zorgas pri ili? Ĉi tiu speco de situacio igas la koncernajn naciojn neregeblaj, kaj sennombraj loĝantaraj delokiĝoj okazis tra la tuta EU. La mikado de etnaj grupoj estas ĉe sia pinto, kaj post Usono, EU siavice prezentas la bildon de moderna Babela Turo, kiun Dio devos frapi per morto, ĉar la apartigo de lingvoj jam ne funkcias.



Kion la nekredanto ne komprenas estas, ke homo povas vivi pace dum longa tempo ĝis la tago, kiam, inspirita de la diablo, li radikaligas pro sia religia aŭ politika alligiteco; ĉar ambaŭ kaŭzoj povas esti implikitaj. La transiro al terorista ago estas nur la frukto de subita kolero ekbruligita de la demonoj kun la konsento de Dio; ĉar nenio estas farata sen lia konsento. La puno de la homaro, kiun li kulpigas, povas esti kaŭzita per ĉiuj imageblaj rimedoj, inkluzive de naturaj fenomenoj: ciklonoj, tornadoj, cunamoj aŭ cunamoj, ŝtormoj, fulmotondroj, inundoj, incendioj, tertremoj, vulkanaj erupcioj, ktp.

### M106 - La fruktoj de libereco

Antaŭ ol disvolvi la ideojn rilatajn al ĉi tiu temo, mi devas memori, ke libereco, ĉi tiu grandioza kaj mirinda afero, estis misinterpretita de la pekema homaro ekde Adamo kaj Eva, la unua paro en la homa historio sur la tero.

Surprizante siajn aŭskultantojn, Jesuo difinis homan liberecon kiel sklavecon al peko en Johano 8:31-34: “*Kaj al la Judoj, kiuj kredis al li, li diris: Se vi restos en mia vorto, vi estas vere miaj disĉiploj; kaj vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos. Ili respondis al li: Ni estas idaro de Abraham, kaj neniam estis sklavoj al iu ajn; kiel vi diras: Vi estos liberaj? Jesuo respondis al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ĉiu, kiu faras pekon, estas sklavo de peko.*”

Per la buŝo de Jesuo Kristo, la Kreinto Dio, la Spirito, donis al la homoj la veran sencon de la aferoj. Peko ne estis vidata antaŭ li kiel sklaveco, sed kiel pli-malpli akceptita kaj pravigita malforteco. Jesuo malfermas la inteligentecon de siaj disĉiploj igante ilin malkovri ilian veran situacion; senvole, ili estas sklavoj de peko kaj de la unua pekulo, Satano, la diablo. Ĉi tiu terura penso puŝis la elektitojn reagi, ĉar ilin pelis la deziro eskapi de ĉi tiu terura aparteno. Psikologie, esti akuzita pri pekado havas malpli da efiko sur la elektitojn ol esti nomata servistoj de la diablo. Sed kiel ĉiuj diaj veroj, ĉi tiu estas konsiderata nur de la vere elektitoj, dezirantaj plaĉi al Dio kaj doni al li gloron en ĉio.

Kion nekredantaj kaj nekredantaj homoj nomas "libereco" estas do por Dio nur la sklaveco de la multnombraj pekoj, kiujn tiel nomataj "liberaj" homoj konstante kaj eterne faras.

En ĉi tiu studo mi koncentriĝos pri la projekto demonstri la aspektojn, kiujn prenas ĉi tiuj pekoj, sciante jam, ke la fakto liberigi sin de dia gvido estas la plej damaĝa ago por la homo, kiu restas senkonscia pri la afero.

Antaŭ ol komenci ĉi tiun studon, mi devas reveni al la "masakro" de Magdeburgo, kies aŭtoro estas saudaro, kiu loĝas en Germanio ekde 2006. En la enketo, ni eksciis, ke li nutras malamon kontraŭ islamistoj, kio parte trankviligas la amaskomunikilan mondon, kiu diskutas la temon. Kiel malprave ili trankviliĝas! Kion signifas ĉi tiu klarigo, se ne ke la situacio en la okcidenta socio estas eĉ pli grava ol ni imagis ĝis nun? Ne necesas esti islamisto por mortigi okcidentanojn, kiel pruvas ĉi tiu kazo. Tamen, inter la islamistoj kaj ĉi tiu 50-jaraĝa saudaro restas nediskutebla ligo: la religio de Islamo. Kaj islamisto aŭ ne, nur islamano povas malami okcidentanojn kaj iliajn tiel nomatajn "kristanajn"

festojn, kiel ekzemple Kristnasko. Tiel, Eŭropo bonvenigis amasojn da islamanoj, kiuj povas subite esprimi sian malamon al la kristana religio per murdaj agoj. Do ne estas io, pri kio oni povas trankviliĝi. Sed ĉi tia ago povas same facile esti farita de okcidentanoj poseditaj de demonoj, kaj rilate al tio, nur la vere elektitaj estas malkvalifikitaj de ĉi tia amasa mortigo. La tuta cetera homaro estas ofertita al la demonoj; ili do havas tro da elekto. Ĉi tia dramo estis rajtigita de Dio nur malofte kaj kiel averto, sed en 2026, kiam venos la tempo por Jesuo Kristo sonigi la " sesan trumpeton ", la dia protekto konservita ĝis tiu momento estos tute retirita por permesi tutmondan masakron centritan sur Eŭropo.

Mallonge, ĝuste ĉar ĝin faris simpla islamano kaj ne islamistaj teroristoj, ĉi tiu amasa mortigo en Magdeburgo konsistigas la plej alarman kaj angoran signalon, kiun Dio sendis al okcidentaj eŭropanoj ekde la agoj faritaj en Francio en 1995 fare de la Alĝeria Islama Grupo. Kaj malproksime de konscii pri tio, la celoj de dia kolero vidas nenion kaj komprenas nenion.

Lastatempaj amaskomunikilaj raportoj malkaŝas, ke Sauda Arabio plurfoje avertis Germanion pri la danĝera naturo de la kriminto de la Magdeburgaj murdoj. Saudaj aŭtoritatoj eĉ laŭdire petis lian ekstradicion; peto al kiu Germanio ne respondis, multe al la malfeliĉo de liaj viktimoj.

Por la homaro, libereco estas freŝa konkero. Ni devas kompreni, ke ekde la peko de Eva kaj Adamo, post la morto de Abel mortigita de lia pli aĝa frato Kain, malboneco kaj krueleco regis super la tuta homaro, kaj jen kion skribas la mesaĝo en Genezo 4:23-24 prezentante la farojn de la skandala kaj moka " Lemeh ": " *Lemeh diris al siaj edzinoj: Ada kaj Cila, aŭskultu mian voĉon! Edzinoj de Lemeh, aŭskultu mian vorton! Mi mortigis viron pro mia vundo kaj junulon pro mia kontuzo. Kain estos venĝita sepoble, kaj Lemeh sepdek-sepoble.* " Ĉi tiu abomeninda rolulo nomata "Lemeh" estas prezentita al ni de Dio kiel ekzemplo de la homaro, kiun li estis detruonta per la akvo de la diluvo, en la tempo de Noa. Sed ĉi tiu ekzemplo estas ankaŭ tio, kio la homaro denove fariĝus post la reloĝigo de la tero, ĝis la fino de la mondo. Malboneco, mokado kaj murdo estas la konstantaj valoroj de la pekema homaro, kiu neniam konis aŭ ĝuis aŭtentan liberecon. Malboneco igis homojn dividi sin en pli-malpli valorajn klasojn; tiel aplikante la moton: dividu kaj konkeru.

La plej malriĉaj kaj malfortaj estis subigitaj de la plej riĉaj kaj fortaj, kiuj lernis, ke unueco estas forto. Dum miloj da jaroj, ĉi tiuj principoj regis tra preskaŭ la tuta agnoskita loĝata tero. Kaj tio ankoraŭ okazis kiam Jesuo Kristo enkarniĝis sur la Tero kaj post li ĝis la 18-a jarcento. Tiam, en tio, kio nun estas Usono, unua ribelo vekis setlantojn el la tuta Eŭropo kaj la mondo kontraŭ la angla koloniigisto. Sed mi memorigas vin, <sup>ĉi tiu</sup> ribelo havis nenion socian; la celo estis simple akiri sendependecon de Anglio. Tiam, Ludoviko la 16-a finance subtenis la ribelulojn, ruinigante sian propran landon kaj tiel preparante sian propran falon. Kaj ekde 1789, la malsatanta franca popolo ribelis kontraŭ sia reĝo. Ĉi-foje, la kaŭzo de la ribelo estis socia kaj nacia. La tuta popolo ribelis, restante klinita kaj obeema ĝis ĉi tiu momento, kiun nur Dio povus prave deziri vidi plenumiĝi. Kaj ĉi tiu Revolucio okupas bonan lokon en lia Revelacio nomata la Apokalipso. Ĝi estas eĉ nemalhavebla por la interpreto de la profetaĵo, ĉar la ago estas programita de Dio por la fino mem de la 1260 jaroj de la kombinita regado de la monarkio kaj

la papeco. La unua reĝo de Francio, Klodvigo, favoris la katolikan religion ekde ĝia komenco, kaj la lasta reĝo de Francio por la profetita epoko estis ĉi tiu Ludoviko la 16-a, kiun lia popolo gilotinis, kaj kies revoluciaj gvidantoj malliberigis Papon Pio la 6-a en 1798, en Valence-sur-Rhône, kie li mortis en 1799, sen ricevi zorgon. Kune kun ĉi tiuj du ĉefaj estroj, kulpaj antaŭ Dio, ankaŭ falis amasoj da aliaj estroj de la katolika pastraro kaj la katolika aristokrataro. Okazaĵo de tia granda povis porti nur solenan dian mesaĝon kiel averton. Sed la mesaĝo estas home nek aŭdata nek komprenata. Kaj profitante la ambician kaj luksan regadon de imperiestro Napoleono Bonaparte, la katolika religio rekomencis sian kreskon kaj agadon enkadrigitajn de respublikana juro. La egaleco de klasoj atingita por mallonga momento cedis la lokon al la reveno de la dominado de la riĉuloj super la malriĉuloj, kaj plurfoje ribeloj de la malriĉuloj estis solvitaj per la verŝado de ilia sango, kiel okazis en la ribelo nomata "la Komunumo". Kaj notu, ni havas ĉi tie la historian embrion, kiu reproduktiĝos en la povo, en la cara Rusio, kun la apero de "socialismo kaj komunismo" en oktobro 1917.

En ĉi tiu epoko de la frua 20-a jarcento, en Francio, la respublikana peko regas en socio kie pluraj pensoj kolizias. La anarkiistoj ne volas leĝon kaj faras murdajn atakojn. La aŭtoritatoj provas kontentigi la burĝan klason de la unuaj grandaj industriistoj; prioritato estas donita al la plej riĉaj. Kaj necesas rimarki la grandegajn ŝanĝojn en la vivkondiĉoj, kiuj okazas inter 1843 kaj 1917. Tiam ni povas rimarki la ligon, kiu ligas ĉi tiujn ŝanĝojn kun la juĝo de Dio, kiu validas ekde la printempo de 1843, laŭ lia dekreto skribita en Daniel 8:14, kiu bone tradukita diras al ni: "*Kaj li diris al mi: Ĝis la 23-a horo vespero kaj mateno kaj sankteco estos pravigitaj* ." En ĉi tiu sama epoko, la homaro pasas de la agrikultura epoko al la industria epoko. La laborpostenoj kreitaj en la fabrikoj allogas kamparanojn, kiuj forlasas la kamparon; kaj rezulte, la urboj ŝveliĝas kaj ne ĉesos ŝveliĝi.

Antaŭ ol liberigi la homon de niaj tagoj, komence de la ŝanĝo, fabrika laboro estis elĉerpa, la homo fariĝis sklavo de rendimento, kiu postulis ĝis 14 horojn da ĉiutaga laboro. La uzataj laboristoj estis viroj, maljunuloj, virinoj kaj infanoj. Kaj nur en 1936 tiuj teruraj kondiĉoj malaperis per la leĝoj pasigitaj de la Popola Fronto, subtenata de la laboristaj sindikatoj. Sed en 1939, la milito provokita de Germanio rompis tiun registaron kaj Francio trovis sin sub la kunlaborista reĝimo de Marŝalo Pétain. En 1943, Nazia Germanio estis ĉe la kulmino de sia dominado, ĉar atakinte Sovetunion, ĝi prepariĝis por sperti sian unuan teruran malsukceson. Ĉi tiuj 100 jaroj ekde la malbeno establita en 1843 favoris industrian, fizikan kaj kemian disvolviĝon, kiu komencis detrui la vivkvaliton sur la tero, en la aero, sur la tero, riveroj kaj maroj. Altaj kamentuboj elpelis siajn toksajn vaporojn en la aeron. La bezono de nafto poluis la teron, kaj multaj rubaĵoj estis eligitaj en la marojn tra kloakoj konektitaj al la riveroj, kiuj trairas urbojn. Kaj okcidentaj homoj trovis sin pli kaj pli kaptitaj kaj limigitaj de la bezono je mono. Ĉar la industriigo de la mondo estas la sklaveco de la bezono je ĉi tiu mono, kiu aĉetas ĉion, koruptas ĉion, kaj tamen restas nemalhavebla por supervivo en ĉi tiu financa infero kreita laŭ la modelo establita en Usono. Kaj en

ĉi tiu infero, ĉio estas farata por krei la bezonon je mono, kun pruntedonaj organizaĵoj atendantaj ekspluati la viktimojn de siaj ofertoj.

La sukceso de la okcidenta financa tendaro baziĝas sur la provizado de kredito. Kiam Usono inventis kaj efektivigis ĉi tiun specon de servo, amasoj da laboristoj kaptis la kreditajn ofertojn, kaj subite iliaj hejmaj kaj meblaraj ekipaĵoj estis ŝanĝitaj. Ili ŝatis la novan "fridujon", la novan "lavmaŝinon, lavmaŝinon, telerojn", kaj kompreneble la aŭton, kies benzinujon oni devas ofte plenigi. Ĉi tiu ŝanĝo en vivstilo havas facile difineblan financan koston, sed ĝi ankaŭ havas malpli videblan psikologian koston. Por ĝui ĉi tiujn varojn akiritajn kredite, homoj sin devontigis regule repagi la prunton. Kaj ili fariĝos la veraj posedantoj de ĉi tiuj aferoj nur kiam la lasta cendo de franko aŭ eŭro estos pagita. Per tio, la laboristo estas devigita kondukti obeeme por ne perdi sian laboron. Kaj kiam la principo estas aplikata al amasoj, ili transformiĝas en obeemajn, manovreblajn kaj servistajn ŝafojn. Ĉi tio malfortigas la agojn de laboristaj sindikatoj kaj intensigas la potencon de la estroj. Nova formo de sklaveco naskiĝas: la konsumisma laboristo.

El ĉiuj homoj, kiuj laboras en la Okcidento kaj aliloke, kiom da ili trovas plezuron en sia laboro? Tre malmultaj, kaj eĉ pli tiuj, kiuj plej gajnas, ofte laboras malplej. Kelkaj modernaj agadoj, kiel tiuj de "borsistoj", kiuj laboras en internaciaj borsoj, alprenas la aspekton de konstanta ludo. Tial, por ili, laboro ne estas laciga afero, sed ekscita agado. La ĉefaj "oficuloj" de grandaj kompanioj ne elĉerpas sin en sia profesia agado, kiel politikistoj.

Inter veraj laboristoj, metiistoj enamiĝintaj al sia arto, ankaŭ ne kalkulas la tempon pasigitan laborante kiel malfacilan laboron. Sed ekster ĉi tiuj kazoj, ĉiuj aliaj laboristoj laboras nur por vivi kaj por gajni la monon necesan por fari tion. La industria epoko kreis novan homon, kiun nun anstataŭigas elektronikaj robotoj en la plej modernaj fabrikoj. Ĝis ĉi tiu anstataŭigo, la roboto estis la homo mem, kaj spertinte tion, mi povas atesti, ke la agado, en kiu la homo senlace reproduktas la saman geston, la saman agon, estas simple menso-stultiga. Kaj jen kion viroj kaj virinoj tra la tuta mondo estas devigitaj fari ĉiutage.

Kion povas pensi homo, kiam li estas reduktita al vivo en ĉi tiu laborkondiĉo? Dum li plenumas sian profesion devon, li ĉesas esti homo kaj fariĝas vera roboto, sklavo de sistemo, kiu senhomigas la homon, kiu nur refariĝas viro aŭ virino kiam lia labortago finiĝas. Kaj tiam mi trovas min pensanta, ke en Dio nenio el ĉi tiuj aferoj ekzistus. Li levis manaon por nutri sian popolon en la dezerto, alportis akvon el la roko Horeb por sensoifigi ilian soifon, kaj eĉ alportis, al la malfeliĉo de la hebreoj, koturnojn en granda nombro por kontentigi ilin, laŭ ilia peto.

Hodiaŭ estas la 22-a de decembro 2022, 8 tagojn antaŭ falsa komenco de la jaro, kiu estas tute nelogika kaj nepravigebla, kiel la religia poziciigo de la falsaj judoj, falsaj kristanoj "katolikoj kaj protestantoj". Mi trovas en la kantotekstoj de la kantoj komponitaj de la juna kantisto Daniel Balavoine, kiun mi kontaktis en la parizaj studioj de la firmao Barclay, pensojn ekstreme malkaŝantaj pri la sentoj spertitaj de la junularo de lia tempo. Li subite malaperis en helikoptera kraŝo, faligita en la plej bona parto de sia juneco kaj populara sukceso, sed la vortoj kaj muziko de liaj kantoj ankoraŭ resonas en la mensoj de ĉiuj francoj. Mi renkontis

lin antaŭ ĝia oficiala lanĉo, kiam li ludis la orgenon por la registrado de mia estonta adventista frato, Gilbert Dujet. Li kantis tiutempe sub la pseŭdonimo "Marc Shelley". Do, dum liaj provludoj en la kelo de Barclay, mi aŭdis la eksterordinaran voĉon de ĉi tiu juna Daniel Balavoine antaŭ ol la publiko aŭdis ĝin, kaj kompreneble mi ne imagis tiam, kia estus la destino de ĉi tiu juna kaj talenta kantisto. Sed programo dediĉita al li en franca televido inspiris ĉi tiujn pripensojn en mi. En unu el siaj kantoj, Daniel Balavoine diras: "la vivo instruas al mi nenion..."; tial, post li, mi volas atesti, ke koncerne min: "la vivo instruis al mi ĉion", simple ĉar mia vojo estis tiu de malsama elekto, tute kontraŭa al lia. Li serĉis gloron inter la homoj kaj mi serĉis gloron de Dio, kiu, de lumo al lumo, instruis al mi ĉion, eĉ ĝis la punkto sciigi al mi la jaron kaj la sezonon de lia reveno en Jesuo Kristo-Mikaelo. Mi lernis suferi pro tio, kio lin suferas, kaj ĝoji pri ĉio, kio lin ĝojigas. Kaj kiam mi pensas pri Daniel Balavoine, mi diras al mi: Kia malŝparo! Tra li, mi vidas tutan nacian kaj tutmondan junularon. Ĉi tiu junularo estas seniluziigita, envia pri ĉio, kaj samtempe tute malespera. Ĝi estas la produkto de ĉi tiu konsumsocio establita laŭ la modelo de Usono en Eŭropo, inkluzive de Francio, post la fino de la Dua Mondmilito. Ĉi tiu seniluziigita junularo ne sciis tion, kaj mi ankaŭ ne, do estas paco, kiu formis ĝin tia, kia ĝi estas: malkontenta, envia kaj perforta.

En la 1960-aj jaroj, la tendenco "beatnik" malkaŝis la veraĵn bezonojn de la junularo. Ili revis pri libereco, malakceptante la mens-stupigan laboron de fabrikoj, altigis amon malprofite al la milito, kiun ili denunciis kaj kondamnis, kaj kelkaj iris al Katmanduo, Barato, por trovi la teron por vivi siajn esperojn. Bedaŭrinde, en tiu lando, multaj turnis sin al drogoj, al kiuj ili fariĝis dependigitaj ĝis la morto. Kaj en artaj rondoj, la drogmanio pliiĝis ĝis hodiaŭ. La fama "joint" fumata sekrete de gepatroj aŭ inter amikoj fariĝis ofta praktiko, kaj estas nenecese por mi atentigi, ke ĉi tiuj uzantoj estas perditaj por la afero de Dio, kaj tre ofte la diablo postulas ilin antaŭ la logika aĝo de morto. Daniel Balavoine estis unu el ili, juna, vigla, respondema kaj aŭdaca animo, ĝis minaci prezidanton Mitterrand per junulara ribelo en televida programo.

Junularo ĉiam pridubas la normon spertitan de siaj gepatroj; tio estas pro la limigo de sia scio. Ili ne nepre eraras, sed ili devas lerni per sperto la limojn de tio, kio estas racia kaj ebla. Tamen, pacienco ne estas karakterizaĵo de junuloj, kiuj volas ĉion, tuj en la momento. Pri ĉi tiu temo, en sia kanto Laziza, Daniel Balavoine ripetas multfoje, kiel estaĵo, kiu jam ne volas aŭdi ion ajn kaj jam ne lasas sin esti rezonata: "Mi rompos ĉion... ĝi estas mia filo, mia batalo, mi ne devas lasi ĝin foriri." Ĉi tiu konduto malkaŝas ribeleman junulon, obstinan, obstinan kaj fermitan al ĉia opozicio; aŭ junulo perdita al Dio kiel iliaj gepatroj, tiel ribelemaj kiel ili estis; aŭ, denove, la ribelema junulo profetita por la lastaj tagoj de la apostolo Paŭlo en sia letero adresita al Timoteo. Sed la vortoj de ĉi tiu kanto donas al mi la ŝancon memorigi, ke la disputoj, en kiuj geedzoj postulas la gepatrorajton de la infano aŭ infanoj, ŝuldiĝas nur al la rezigno de fideleco, kiu supozeble unuigus viron kaj virinon por la tuta tempo de ilia tera vivo. Disiĝoj estas nur la sekvoj de malrespekto al ĉi tiu fundamenta dia valoro, kiun fideleco reprezentas. Kun konstante kreskanta egoismo, la ĝeneraligita praktiko de eksgeedziĝo laŭgrade detruis la valoron de geedzeco, sed mi memorigas vin,



fideleco ne postulas la ĉeeston de pastro aŭ pastro, ĉar, sen ke ĉi tiu kriterio sole sufiĉu por esti elektita de Dio, fideleco en libera aliseksema geedzeco gloras kaj honoras lin pli bone ol eksgeedziĝo, kiun Jesuo kondamnis atribuante ĝin al la malboneco de homaj koroj.

Vivante en tempoj de paco kaj financa prospero, la juneco ne estis feliĉa, kaj ĝi pruvis al ni, kaj ankoraŭ pruvas, ke feliĉo ne dependas de teraj vivkondiĉoj, sed nur de bona mensstato. Kaj tie, la homo tute dependas de Dio, ĉar estas li, aŭ la diablo kaj liaj demonoj, kiuj formos lian mensstaton. Ambaŭ pensoj ofertas sian opcion, sian koncepton pri feliĉo; siaflanke, la diablo rapidas oferti materiajn bonojn, terajn honorojn kaj regadon super aliaj. Siaflanke, Dio ofertas neimiteblan pacon de la koro kaj spiriton de satigita kaj kontenta kontenteco. La materia oferto estas artefarita, kiel la nuna vivo, kiun Dio definitive finos per la reveno de Jesuo Kristo printempe de 2030; dato, kiu konfirmas la nulecon de la 1-a de januaro<sup>de</sup> nia kutima falsa romia kalendaro.

#### La antikvaj idoloj

Tra la tempo, homoj donis al si idolojn.

La plej fruaj idoloj estis falsaj diaĵoj faritaj de homaj manoj el diversaj materialoj. Dio konstante kondamnis kaj avertis sian popolon Izrael kontraŭ adorado de ĉi tiuj falsaj diaĵoj.

En la Mezepoko, idoloj estis kavaliroj, al kiuj gloraj legendoj estis ligitaj. Kaj trobadoroj, prapatroj de niaj nunaj popularaj kantistoj, vojaĝis tra la landoj kantante la gloron de ĉi tiuj idoloj en reĝaj kortegoj kaj publikaj placoj de urboj kaj kamparaj vilaĝoj. La rakonto pri la Kavaliroj de la Ronda Tablo kaj ĝiaj famaj herooj, Reĝo Arturo kaj liaj kuraĝaj kavaliroj inkluzive de Lanceloto, estis la temoj de ĉi tiuj kantatoj, kiuj vigligis la vesperojn de la sinjoroj de la tempo. Kaj en tiuj tagoj, kredo je Dio estis la ekzaltita valoro, kiel pruvis la fervoro de la Krucmilitoj. Sed jam, idolkulto kondukis al donado al religio hibrida aspekto, en kiu miksiĝis keltaj paganaj kredoj, kiel la sorĉisto Merlino kaj lia magio, kaj la romkatolika religio ligita al kristanaj restaĵoj kiel la "Sankta Gralo", la sankta kaliko, el kiu Jesuo trinkis sian lastan vinon kun siaj apostoloj antaŭ sia morto. Kaj nature, kiel ĉiuj romkatolikaj restaĵoj, krom la sankta mortintotuko, ĉi tiu kaliko restis nespurebla, ĉar la apostoloj de Jesuo ne estis idolanoj, kaj nia Sinjoro uzis dum tiu paska viglo normalan kalikon, kiu ne havis ian apartan karakteron. Nur fido donis al la vinbersuko, kiun ĝi enhavis, la simbolan valoron de la sango de Jesuo Kristo verŝita por la pardono de pekoj. Ĉi tiu Sankta Vespermanĝo devis proklami la establon de la nova interligo kaj tio estis la ĉefa leciono instruata de Dio.

#### Modernaj idoloj

En ĉi tiu ĉiam malpli religia socio, la idoloj de falsaj diaĵoj estis anstataŭigitaj per tre vivaj homaj idoloj, kies efikoj estas identaj kaj same efikaj por deturni homan penson de Dio. Ĉi tiuj novaj idoloj estis nomitaj "Thierry le Luron", Coluche, lia akolito, kaj pli proksime al ni ĉi tiu juna Daniel Balavoine, rompita meze de sia promesplena sukceso. La pasio de homaj homamasoj por ĉi tiuj idoloj de la spektaklo havas nenion por envii al la adoro de la antikvaj paganaj diaĵoj. En spektakloj, demonoj metas delikatajn spektantojn en trancojn, adaptitajn por ĉi tiu speco de efiko.

Antaŭ ol malaperi kiel falstelo en la ĉielo, en la kantoteksto de sia furoraĵo "Le chanteur", Daniel Balavoine tre klare esprimis sian ambician deziron al gloro kaj siajn sensualajn fantaziojn, ripetante kiel frenezulo: "Mi volas, ke homoj turnu sin kaj salutu min sur la strato" kaj denove, "ke knabinoj estu nudaj, ke ili ĵetu sin sur min, ke ili prenu min, ke ili mortigu min, ke ili elŝiru mian virton". Li tiel povis klare esprimi ĉion, kion Dio povis kondamni kaj kio pravigis lian malaperon. Lia kazo ne estas unika, sed estas per li, ke Dio kondamnis ĉiujn idolojn de junuloj, gvidate de la kantisto Johnny Halliday. Sed ĉi tiuj francaj idoloj nur kopiis la modelon de la usona idolo de la 60-aj jaroj, Elvis Presley, konsiderata de lia generacio kaj tiuj, kiuj sekvis, kiel la reĝo de "Rokenrolo".

Kiel la malnovaj paganaj idoloj, la novaj vivantaj idoloj postulas oron kaj arĝenton kune kun la adoron de siaj ŝatantoj. La ofertitaj spektakloj fariĝas pli kaj pli multekostaj, ĉar la publiko estas pli kaj pli postulema; kaj ili volas valoron por sia mono. La lumefektoj, stroboskopaj aŭ fosforeskaj, produktas pozitivajn efikojn sur la brilblindumita kaj delogita publiko. Ĉio estas farita por delogi kaj kapti la admiran atenton de la spektantoj. Aldone al la kantado, estas dancado kaj ĝia koreografio, kaj la publiko estas vere delogita. Rezulte, la vendoj de diskoj kaj registraĵoj faritaj de la idoloj ŝvebas kaj riĉigas la tutan amaskomunikilan sistemon; de la idolo ĝis la reklamantoj, kiuj ekspluatas iliajn atingojn. Multaj homoj nutras sin de ĉi tiu arta komerco, kiu ludas tian gravan rolon en narkotado de la popolaj masoj; kiuj forgesas politikon en sia arta idolkulto. La gvidantoj de landoj povas do zorgi pri la riĉuloj, ĉar la artistoj zorgas pri la malriĉuloj. Kaj en Francio, ĝi ne estas mito, sed vivanta realo, kiun la aktoro Coluche ekfunkciigis sub la nomo "la restoracioj de la koro". Sen tuŝi sian rapide konstruitan personan riĉaĵon, la vivantaj idoloj ofertas siajn servojn senpage, unufoje jare, por spektaklo organizita por profitigi tiujn "restoraciojn de la koro", kaj laŭ la elekto establita de la fondinto, tiun vesperon, la artaj idoloj kolektitaj, kiuj partoprenas en la spektaklo, portas la nomon "bastardoj". En la tago de la juĝo, la viktimoj de tiu idolkulto malkovros ĝis kia grado ili vere estis "bastardoj".

La vivo havas perversajn aspektojn, kiujn la prudenta homa penso ne rimarkas, blindigita de la pozitiva flanko de la aferoj. Do mi uzos komparan bildon por pli bone komprenigi min. Aŭtoj estas ekipitaj per instrumentpanelo, sur kiu indikiloj aŭ grafikaĵoj informas la ŝoforon pri la stato de la mekanikaj kaj elektraj sistemoj de la veturilo. Se iu agus laŭ la rezultoj de ĉi tiuj indikiloj, kaj falsigus ilin, la trompita ŝoforo riskus grave difekti sian veturilon. Jen ĝuste kio okazis kun la stato de malriĉeco en Francio. La agoj subtenataj de la "restoracioj de la koro" misprezentis la takson de la franca ekonomia situacio. Kaj sen la protestoj ekigitaj de malriĉeco, politikistoj kredis, ke ili rajtas zorgi nur pri riĉigo de la plej riĉuloj. Nur ĉi tiuj popolaj protestoj efikas por devigi politikistojn zorgi pri la malriĉuloj en sia lando. Tiel, en sia ŝajno de bonkoreco kaj malavareco, la agado de la "restoracioj de la koro" simple rezultigis la ĉiam kreskantan ŝuldiĝon de la lando Francio.

Tiu ĉi terura ŝuldo do parte ŝuldiĝas al la adorado de la idoloj de la franca populara kanto. La malbeno portis ĉiujn siajn mortigajn fruktojn. Kaj kio ne rilatas al tiu ĉi afero estis kaŭzita de la rekonstruo de la malnovaj klasoj, kiuj apartigis homojn: la pastraro, la aristokratoj kaj la Tria Stato. La moderna mondo

reproduktas tiujn antikvajn apartigojn en siaj valoroj, sed la nova konsisto estas en Francio: politikistoj, la amaskomunikiloj kaj la loĝantaro, al kiuj oni devas aldoni la enmigrintan islaman socion ekde 1962, post la deviaj Akordoj de Evian.

Ĉi tiu temo ne estus kompleta se mi ne menciis ĉi tie la idolkulton de sporto, kiu ankaŭ produktas la adoron de la homa kreitaĵo. Kaj ofte en siaj rimarkoj, komentistoj de futbalaj kaj rugbeaj matĉoj ne hezitas nomi "templojn" la stadionojn kie teamoj renkontiĝas kaj konkuras sub la adora rigardo de siaj fanatikaj spektantoj. Kaj ĉi tie denove, sporto estas kuraĝigita de politikistoj, kiuj trovas en ĝi la artefaritan rimedon doni al la tuta popolo falsan ŝajnon de unueco, tiel damaĝa kiel misgvida. Estas por ĉi tiu celo kaj por akiri akcepton por afrika kaj araba enmigrado, ke sporto estas forte subtenata en la lernejoj de la Franca Respubliko. La aliro funkciis tra la jaroj, ĝis la nombro de ĉi tiu enmigrado produktis siajn fruktojn de malkontento kaj novaj postuloj inter enmigrintoj. Ĉar la plimulto estas islamanoj, kelkaj el ĉi tiuj enmigrintoj radikaliĝas ĉar la nivelo de okcidenta idolkulto fariĝas neeltenebla kaj neakceptebla por ili. Dio, la Kreinto, projekcias sian propran valorjuĝon sur ilin, kaj li uzas ilian koleron por esprimi sian propran.

Idolatrismo baziĝas sur la efikoj de homaj okuloj. Kaj kelkaj el ĉi tiuj homoj ne kapablas kredi je la ekzisto de la nevidebla Dio. La apostolo Tomaso estis tia, kaj por konvinki lin, Jesuo igis lin vidi, tuŝante lian korpon, la truojn faritajn de la najloj en liaj poŝtoj, same kiel la vundon kaŭzitan de la romia lanco, kiu trapikis lian flankon. Sed ĉi tiu Tomaso amis la veron kaj sian Sinjoron. Aliaj Tomasoj estas similaj al li, sen la amo al la vero. Kaj ĉi tiuj homoj bezonas vidan helpon, kiu kondukas ilin al idolatrismo. Ili povas preĝi nur en preĝejo, kaj antaŭ statuo de Kristo aŭ la "Sankta Virgulino", tenante rozarion. Kredante, ke ili apartenas al kristana religio, ĉi tiuj homoj nur praktikas la novan formon de la mistika pagana romia religio. Pro la graveco, kiun ili donas al tio, kion ili vidas per siaj okuloj, Jesuo nomas ĉi tiujn homojn "**blindaj**". Kredo ne baziĝas sur tio, kio videblas, sed sur tio, kion komprenas la inteligenteco de la homa menso. La plano de Dio por la vivo estas, paradokse, nevidebla en la kreita vivo, krom en la letero de biblia dia revelacio.

La malo de idolkulto estas fido. Sed multaj asertas havi ĉi tiun fidon, kiun Dio postulas por la savo de Siaj elektitoj. Tial ekzistas tre simpla maniero identigi veran fidon. Tiuj, kiuj havas fidon, agas kvazaŭ ili havus fidon; rezulte, tiuj, kiuj ne donas al la profetaj revelacioj de Dio la tutan gravecon, kiun ili meritas kaj postulas, malkaŝas kaj kondamnas sin, pruvante per siaj faroj, ke ilia pretendita fido estas malinda kaj malvera.

Kaj el Usono, ni ekscias pri la intenco de Donald Trump "haltigi la transgenran deliron". Do, post poluado de eŭropaj mensoj per sia "vekismo" kaj ĉi tiu "transgenra deliro", Usono retroiras kaj kondamnas siajn proprajn fruktojn. Kaj por atingi ĉi tiun rezulton, la Kreinta Dio simple devis anstataŭigi unu homon per alia kiel Prezidanto de Usono. Ĉio okazas kiel Daniel 2:21 diras al ni: "***Li ŝanĝas tempojn kaj sezonojn, forigas reĝojn kaj starigas ilin, donas saĝon al la saĝuloj kaj scion al la komprenantoj.***"

### M107 - La Adorado de la Vivanta Dio

La titolo de ĉi tiu studo, "La Adorado de la Vivanta Dio", enhavas en siaj tri ĉefaj vortoj la bazaĵojn de kion ĉi tiu adorado implicas kaj reprezentas.

Dio: la supera kreiva Spirito.

Vivanta: li rigardas nin, analizas nin, korpon kaj menson.

Adoro: supera admiro esprimita fizike kaj mense.

Kiu adoras Dion, tiu faras tion pro lia dieco, rekonante sin kiel lian kreitaĵon, kio implicas de lia flanko veran humilecon.

Humileco devas esti reala kaj ne ŝajnigita. Ĝi devas trapenetri la tutan homan animon, korpon kaj spiriton. Tial la fizika sinteno devas esti asociita kun la mensa psika sinteno, tio estas, kun ĝia sento en spirito. Ĉar Dio kreis la homon tutan korpon kaj spiriton, kaj la du aferoj estas neapartigeblaj. Ĉar li sondas la mensojn de ĉiuj siaj kreitaĵoj kaj konas ĉiujn iliajn pensojn, kiujn ili kredas sekretaj, Dio identigas falsajn pretekstojn kaj vidas kvazaŭ per okulo la kontraŭstaron de la pensoj de la spirito kaj la korpaj sintenoj en tiuj, kiujn li juĝas "hipokrituloj".

La verbo "adori" ne estas la plej rekta traduko en la hebrea lingvo de la malnova interligo. Kaj ĉi tiu verso el Daniel 3:15 permesas al ni vidi tion:

*"Nun estu pretaj, kaj kiam ekblovos la sono de trumpeto, fluto, harpo, sambuko, psaltero, sakŝalmo kaj ĉiaj instrumentoj, vi **falos** kaj **adoros** la statuon, kiun mi faris; se vi ne adoros ĝin, vi estos ĵetita en ardantan fornnon. Kaj kiu estas la dio, kiu savos vin el mia mano?"*

La tradukistoj inversigis la ordon de citado de la du verboj substrekitaj per grasa skribo. La tradukita teksto diras "vi adoros kaj kliniĝos".

En ĉi tiu verso, la originala hebrea verbo, tradukita ĉi tie kiel "adori", estas "Pela", kaj ĝia unua signifo tradukas ĝin kiel "servi". La ĝusta traduko estas do: "vi servos Dion kaj kliniĝos". La hebrea verbo tradukita kiel "vi kliniĝos" estas "segid", kaj fakte signifas "kliniĝi". En hebreaj vortaroj, ambaŭ verboj ricevas la duan signifon, "adori". La verbo "adori" tial ne havas sian originon en biblia hebrea lingvo.

Nu, estas same en la greka lingvo, en kiu ĉi tiu verbo tradukita kiel "adori" estas la verbo "proskunéo", kiu fakte signifas: "kliniĝi".

Fakte, la franca verbo "adori" estas de latina-romana origino kaj ĝia signifo estas: preĝi, ami kun pasio.

La uzo de ĉi tiu verbo "adori" de latina origino por traduki la "servon" de Dio en la hebrean kaj grekan lingvojn kreis miksaĵon de signifoj, kies rezulto estas granda konfuzo, kiu privilegias la senton je la kosto de la ekstera formo postulata de Dio de tiuj, kiuj "servas" lin.

Rezulte, tradukistoj tradukis "kultado" kiel la sentimentalan ideon de hebreaj kaj grekaj verboj, kiu difinas la sintenon de humileco postulata de Dio de ĉiu, kiu alproksimiĝas kaj alparolas Lin. Ĉi tiu subtila kaptilo enŝovita en la tekstojn de la Sankta Biblio permesas al Dio marki per fifamo la falsajn kristanojn kaj judojn, kiuj pretendas servi Lin.

Apenaŭ engaĝita en la adventista laboro, mi ricevis de la Spirito de Dio la deziron trovi la klarigon, kiu pravigis la rezignon de la praktiko de subenirado antaŭ lia persono. Mi antaŭe frekventis la Protestantan Reformitan Eklezion, en kiu preĝoj estis sisteme farataj starante. Enirante la Adventistan Eklezion, mi trovis kurioza kaj nelogika, ke nur la ĉefa preĝo de la tempo de adorado estis farata de ĉiuj ĉeestantaj membroj, surgenue. Mi tial lanĉis profundan studon de la temo, kaj mi tiel povis demonstri, ke en la tuta Biblio, ekzistis nur unu verso, kiu pravigis ĉi tiun malindan kaj impertinentan praktikon pro grava juĝeraro de la tradukisto. Ĉi tiu teksto troviĝas en Marko 11:25, do malĝuste tradukita el la Oltramare-versio, prenita de Louis Segond: "*Kaj kiam vi staras ~~preĝante~~, se vi havas ion kontraŭ iu, pardonu, por ke via Patro, kiu estas en la ĉielo, ankaŭ pardonu al vi viajn ofendojn.*"

Kiel aliaj tradukistoj, kiel ekzemple JNDarby, tradukis ĉi tiun version? "*Kaj kiam vi preĝas, se vi havas ion kontraŭ iu, pardonu lin, por ke ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonu al vi viajn pekojn.*" Kurioze, la termino "**stari**" ne aperas en ĉi tiu traduko; kaj tio estas normala, ĉar ĝi estas la ĝusta traduko. Kaj ĉi tie, mi ŝuldas al vi kelkajn klarigojn. En la greka lingvo, la verbo "istemi" alprenas duoblan laŭvortan kaj metaforan signifon, kiu tradukas la ideon de starado. Sed ĉi tiu verbo istemi tiam alprenas la formon "stasis" por indiki la fizikan staran pozicion, kaj la formon "stékété" por elvoki la metaforan signifon de la firmeco donita al la ago. Kaj ĉar en Marko 11:25 la originala greka verbo estas "stékété", JNDarby elektis ignori ĉi tiun klarigon, dum en sia versio, ĉi tiu malnova ĝeneva traduko de 1669 diras: "*Sed kiam vi venas por preĝi, pardonu al iu ajn, se vi havas ion kontraŭ iu, kiel ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonas al vi viajn pekojn.*"

Fakte, neniu el ĉi tiuj tradukoj ĝuste transdonas la mesaĝon ligitan al la greka verbo "stékété", kiu signifas stari firme en la justeco de la tuta animo kaj ne tiu de la fizika korpo. En Johano 8:44 la sama verbo, de la sama radiko kiel "stékété", nome "estéken", ne estas tradukita kiel "*staras*" en la frazo "*li ne staras en la vero*": "*Vi estas de via patro, la diablo, kaj vi volas plenumi la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la komenco, kaj li ne staras en la vero, ĉar ne estas vero en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas el sia propra boneco; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de ĝi.*"

Ĉi tiu termino "stékété" sole difinas la solenecon, kiun preĝado al Dio meritas, reprezentas kaj postulas. Preĝo postulas totalan koncentriĝon de niaj pensoj, kiu sin transdonas al la Ĉiopova Kreinto Dio. Kio okazis kiam Moseo renkontis Dion en la dezerto? Laŭ Eliro 3:5: "*Dio diris: Ne alproksimiĝu ĉi tien; deprenu viajn sandalojn de viaj piedoj, ĉar la loko, sur kiu vi staras, estas sankta tero.*" La tero estis sankta nur ĉar Dio estis tie en tiu momento de la renkonto. Sed ĉi tiu verso memorigas ĉiujn legantojn, ke Dio ne estas nura homo markita de peko. Nun, kaj tiel longe kiel ni restas sur la tero, nia tera neperfekteco kreas neponteblan abismon inter li kaj ni. Kaj preĝo restas la sola maniero konversacii kun li, la trifoje sankta, perfekte pura kaj justa Dio.

Ĉu Jesuo Kristo donas gravecon al la fakto preĝi surgenue aŭ ne? Jes, ho jes, kaj ne senkaŭze li prezentis en Luko 18:10 ĝis 14 ĉi tiun parabolon: "*Du viroj supreniris en la templon, por preĝi; unu estis Fariseo, kaj la alia impostisto. La*



**Fariseo , starante , preĝis jene kun si** : Dio, mi Vin dankas, ke mi ne estas kiel la ceteraj homoj, ŝtelistoj, maljustuloj, adultuloj; nek eĉ kiel ĉi tiu impostisto. Mi fastas dufoje en la semajno, mi donas dekonaĵojn de ĉio, kion mi gajnas." **La impostisto, starante malproksime, ne volis eĉ levi la okulojn al la ĉielo** , sed batis sian bruston, dirante: Dio, estu kompata al mi pekulo. Mi diras al vi: Ĉi tiu malsupreniris al sia domo pravigita, pli ol la alia. Ĉar kiu **sin altigas** , tiu estos humiligita ; kaj kiu **sin** humiligas, tiu estos altigita .

Tiuj du roluloj troviĝas ĉe kontraŭaj finoj de la spektro. La konduto priskribita de la unua koncernas du aferojn: " *li preĝas starante* " kaj silente, " *ene de si mem* ". Kaj la du aferoj estas nekongruaj unu kun la alia, ĉar se li preĝas ene de si mem, tio estas ĉar li estas konvinkita, ke Dio akceptas lin kaj aprobas lin en sia juĝo. Nun, preĝante " **starante** ", li malobeas moralan devon, kiun Dio postulas de siaj kreitaĵoj, heredantoj kaj portantoj de pekoj . Ĉi tiu fariseo bazas siajn kredojn sur ritoj, kiujn li skrupule plenumas kaj honoras, kaj tamen li ne konscias pri la impertinenteco de " **preĝi** " al Dio " **starante** ". La leciono donita de Jesuo Kristo kondamnos, ĝis la fino de la mondo, hipokritajn falsajn kredantojn, al kiuj mankas sagaco, kiel ĉi tiu fariseo. Li listigas la pozitivajn aferojn, kiujn li honoras, sed li forgesas, ke li estas la portanto de la prapeko heredita de Eva kaj Adamo; li do estas pekulo. Nun, unue ĉi tiun pekon Jesuo venas pagi anstataŭ siaj elektitoj, kaj neniuj sur la tero povas pretendi povi rezigni pri lia elaĉetanta pekliberiga ofero, kiel estas skribite en Romanoj 3:23-24: "Ĉar ĉiuj pekis kaj maltrafis la gloron de Dio, kaj estas pravigitaj senpage per lia graco, per la elaĉeto, kiu estas en Kristo Jesuo ."

Kio pri la impostisto? Male al la alia, li montras sian malesperon, konfesante sian pekan staton, li parolas laŭte, ne sciante kiel alparoli Dion. Nescio kaj sincereco de koro en humileco, ĉi tiuj tri kriterioj kombinitaj igas lin aŭskultebla al Dio.

Tiel, ĝis Romo intervenis trudante sian latinan lingvon, la juda popolo ne sciis, kion signifas la verbo " *adori* ", kiu por la romanoj havis sian tutan paganan signifon. Tio igas min diri, ke la romanoj " *adoris* " siajn idolojn kaj falsajn diaĵojn, dum la judoj kaj la unuaj kristanoj " *servis* " la Kreinton Dion respektante la formojn, kiujn li preskribis por ĉi tiu servo, kaj aparte, genuiĝante por adresi siajn preĝojn al li. En Islamo, la heredaĵo de la historio de la hebreoj igis islamajn sekvantojn preĝi al Dio, ilia Alaho, fleksiĝante surgenue ĝis ilia vizaĝo tuŝis la teron. Tiel, ĝis ĉirkaŭ 1843, ĉiuj monoteismaj religioj, inkluzive de la romkatolika religio, praktikis preĝon surgenue. En katolikaj preĝejoj, horizontala tabulo subtenis la genuojn de la preĝantoj. Speciala seĝo nomiĝis "preĝejo". Kaj estas en la protestantaj preĝejoj forlasitaj de Dio ekde 1843 kaj 1844, ke la praktiko "preĝi **starante** " aperis kaj disvastiĝis; tio, inkluzive en la oficiala adventista eklezio " **elvomita** " de Jesuo Kristo, ekde la jaro 1994.

La studo, kiun mi verkis pri staranta preĝado, estis publikigita en la tiama adventista revuo sub la titolo "Respekto al Dio", sen produkti la sanigan reagon de vekigo por temo, kiu tuŝas la gloron de Dio. Tial ne estas surprize, ke ĉi tiu eklezio de Kristo forigis min de siaj registroj fine de 1991, ĉar ĝi kondamnis mian anoncon pri la reveno de Jesuo Kristo por la jaro 1994.

Vera adorado de Dio, en la originala latina senco de "ami kun pasio", nur havas sencon per respekto al la biblia formo donita al ĉi tiu adorado. Por la Kreinto Dio, kiu nek dormas nek dormetas, kaj kiu restas konstante disponebla por komunikiĝi kun siaj fidelaj servistoj, la vivo estas nenio alia ol eterna kontinueco. Kaj ĉar la atento de Dio estas konstanta, ĝi devas esti la sama por liaj servistoj. Tiel ke la adorado atendata de Dio ne estas nur tiu de momento, sed tiu, kiu kontinue daŭrigas, nuntempe en la tera vivo de liaj elektitoj, ĝis ĝi fariĝas ĉiela, ĉe la reveno de Jesuo Kristo.

Jen mi atentigas pri grava kaj ekstreme malkaŝanta temo. Ĉar falsa fido karakteriziĝas per tiu grandega diferenco kompare kun la vera. La elektitoj restas konstante en la adorado de Dio, dum supraĵaj homoj trovas normale doni al Li ĉiusemajne la tempon de semajna diservo aŭ eĉ tutan tagon. Tiu kriterio jam sole igas multajn homojn indaj je savo, kiuj konsideras, ke ses tagoj el sep apartenas al ili por fari kion ili volas, kondiĉe ke ili ofertas al Dio la honoron adori Lin dum unu tago.

Kaj ĉi tiu nombro de la alvokitoj estos plue limigita pro la elekto de la tago dediĉita al lia adorado. Ekde Adamo kaj Eva, kaj denove ekde 1843-1844, laŭ lia ordono kaj per lia kvara ordono, la Dio de la ĉielo ricevas siajn elaĉetitajn filojn kaj filinojn nur "**en la sepa tago sanktigita por ripozo**" en sia origina ordo de la semajno. Kaj ĉi tiu tago ricevis la nomon "Ŝabato", kiu portas en sia radiko sian ordnumeron: sepa.

Ĉu la nuna ordo de la tagoj de niaj semajnoj estas ĝusta, aŭ ĉu ĝi povas esti ŝanĝita? La respondo estas skribita en la historio. Jesuo venis sur la teron kiel enkarniĝinta Dio kaj ne signalis la plej etan misprezenton de ĉi tiu tempo establita ekde la fondo de la mondo. La respondo do estas jes, la origina kristanismo efektive heredis la ĝustan ordon de la semajno de la judoj. Tamen, ekde 1981, en Eŭropo, ĉi tiu ordo estis ŝanĝita kaj la unua tago nomita "dimanĉo" de papa Romo estis renomita "sepa tago" fare de homa aŭtoritato. Ĉi tiu temo akiros esencan gravecon dum la fina provo de fido rezervita por la lastaj elektitoj de Jesuo Kristo. La malkovro de la trompo metas ĉiun antaŭ la elekton honori la dian ordon aŭ tiun, kiun la okcidenta homaro adoptis ekde 1981. Kaj ĉi tiu elekto plue reduktos la nombron de la vokitoj.

Nu, ĉu ni povas nomi "kulto" la religian konduton de homoj, kiuj malestimas, aŭ neglektas, la gravecon de la profetaj revelacioj preparitaj de Dio en lia Sankta Biblio? Logike ne, ĉar tiu, kiu "pasie amas" Dion, povas interesiĝi nur pri ĉio, kion lia Dio ofertas por lumigi lin kaj permesi al li kompreni la vivon, por povi malhelpi liajn diablajn kaptilojn, sed per dia volo. Kaj tiuj kaptiloj ekzistas kaj ili estas eĉ tre multnombraj, kiel malkaŝas ĉi tiu mallonga studo. Ili estas tiel multnombraj, ke ili sukcesas faligi la tutan oficialan kristanismon kaj ke nur malgranda "**restaĵo**" restas kaj povas ĝui benitan rilaton kun Dio en Jesuo Kristo.

Tra la tuta mondo, religio estas reprezentata nur per sennombraj homaj asertoj, kiuj ne kapablas pravigi sin unu antaŭ la alia, des malpli antaŭ Dio. Eĉ la elektitoj ne havas magian bastonon por konvinki la homojn, kiujn ili renkontas, pri la vero. Ĉiuj kreitaĵoj de Dio restas liberaj fari siajn proprajn individuajn, personajn elektojn, kaj la argumentoj prezentitaj de iuj jam ne ŝanĝas la elektojn faritajn de ĉiu individuo.

Modernaj tempoj kreskigis, per edukado, la formadon de fiera kaj ribelema homaro, en kiu ĉiu persono permesas al siaj personaj ideoj superregi. Kaj amase, ĉi tiuj estaĵoj rifuzas konsideri la Superan Juĝiston de Paco, la Aŭtoron de la revelacio de la Sankta Biblio adresita al ĉiuj loĝantoj de la tero. Nur ĉi tiuj diaj deklaroj povus unuigi la tutan homaron kaj ke "**ĉiuj estu unu**", kiel Jesuo deziris, almenaŭ, por siaj elektitoj.

Tamen, ĝis ĝia reveno en gloro, la vero renkontos nur malprosperon, malestimon kaj la lukton de ribeluloj. La sennombraj falsaj adorantoj de la vivanta Dio devos pagi kare pro sia supra analizo de la religia temo. Kaj nenio povas surprizi ĝiajn verajn elektitojn, kiuj malkovras tagon post tago, en aktualaj eventoj, la efektivigon de aferoj profetitaj de ilia Dio en Jesuo Kristo.

La situacio de Francio estas unika kaj misgvida. Ĝi havas malantaŭ si revolucion sperton, kiu igis ĝin la unua ateisma nacio en la homa historio. Tio ne validas por la aliaj nacioj, kiuj konsistigas Eŭropon. Kaj en la Oriento, la malamiko de la horo ekde la 24-a de februaro 2022, la Rusio de prezidanto Vladimir Putin, ĝis tiam oficiale ateisma ekde 1917, spertis inversan religian vekigon de ortodoksa naturo. La etendo de la milito al Eŭropo, io, kio estas preparata por la jaro 2026, produktos la saman efikon en multaj nacioj, kiuj aliĝis al EU. Katolikoj vekigos, protestantoj kaj anglikanoj faros same. Dio subtile profetis tion en la simboloj de la mesaĝo de sia "**sesa trumpeto**", en kiu ni legas en Apokalipso 9:19: "*Ĉar la povo de la ĉevaloj estis en iliaj buŝoj kaj en iliaj vostoj ; iliaj vostoj estis kiel serpentoj havantaj kapojn, kaj per ili ili faris malbonon.*" La religia aspekto estas citita per la mencio de ĉi tiu vorto "**vosto**", kiu indikas en Jesaja 9:14: "**la profeton, kiu instruas mensogojn**." Kaj en ĉi tiu Tria Mondmilito, ekzistas nur profetoj, kiuj instruas mensogojn, kiuj batalas ĝismorte, trenante la popolojn kaj iliajn gvidantojn, "**la estrojn**", en sian batalon. "*La ĉevaloj*" indikas la armeojn, kiuj batalas. Kaj por ke la tempo de la bona plenumo estu ĝuste interpretita, Dio donas la precizecon de la nombro de batalantoj, kiuj kontraŭstaras kaj mortigas unu la alian. Verso 16 specifikas: "**La nombro de la rajdantoj de la armeo estis du miriadoj da miriadoj: Mi aŭdis ilian nombron.**" Ĉi tiu antikva nombro hodiaŭ indikas 200.000.000 batalantojn. Do jen ni havas pruvon, ke la du militoj ekbruligitaj en Ukrainio kaj Gazao iom post iom ekflamigos la tutan Eŭropon kaj la ceterajn ne-eŭropajn naciojn, Usonon, Sudamerikon, Aŭstralion, Ĉinion, la du Koreiojn, Japanion, Baraton, Pakistanon, la tutan Proksiman Orienton kaj la tutan Afrikon.

Parolante pri ĉi tiuj aferoj, mi ne deflankiĝas de la temo de la adorado de la vivanta Dio, ĉar jen la respondo, kiun li donas al siaj falsaj kaj malfidelaj "**adorantoj**". Kaj lia kolero estas granda, ĉar ĉi tiu falsa adorado estas la sekvo de malestimo por lia revelacia laboro farita kaj plenumita, sinsekve, per la atesto de la juda popolo, poste per la atesto de Jesuo Kristo, liaj apostoloj kaj disĉiploj, kaj fine, per la atesto de liaj elaĉetitaj "Sepa-tagaj Adventistoj" sanktuloj, elektitaj por porti liajn orakolojn kaj profetajn mesaĝojn de la lastaj tagoj. En 1994, la oficiala eklezio falis, sed la laboro daŭris, konstruita sur la revelacioj, kiujn Dio donis al mi kaj ankoraŭ donas al mi ĝis ĉi tiu horo. Estas skribite en 2 Korintanoj 3:17: "*Nun la Sinjoro estas la Spirito; kaj kie estas la Spirito de la Sinjoro, tie estas libereco.*"

Tiu ĉi "libereco" estas esenca por la disvolviĝo de la vero kaj ĝia lumo. Unu lastan fojon, en 1991, la oficiala Adventista Eklezio montris sian malamikecon al la nova lumo, kiun Jesuo Kristo donis al mi por ebligi al sia eklezio kompreni la koditan mesaĝon de liaj bibliaj revelacioj. La institucio fariĝis lia malamiko malhelpante la lumon nutri la fidon de lia popolo. Miaj klarigoj rivelis la malbenon de la protestanta religio ekde 1844, kaj post korekto kaj nova lumo, ekde 1843. Tiu ĉi nova lumo estante malakceptita, en 1995, la Adventista Eklezio faris oficialan aliancon kun la protestantoj kaj katolikoj, jam malamikoj de Jesuo Kristo.

"La Rifuzo de la Lumo", la titolo de ĉapitro en la libro "La Evangelia Ministerio", verkita por adventistaj pastroj de nia pli aĝa fratino, sinjorino Ellen White, portis siajn terurajn konsekvencojn. Tiel, ĉiuj avertoj de la Sinjoro estis malakceptitaj, malestimataj kaj ignoritaj tra la tempo, ĝis nia propra "fina tempo". La venonta dia kolero estas do plene pravigita. Ĝi do devos dividi la punon rezervitan por ribelemaj homoj.

En la Okcidento, ni kutimiĝis uzi la verbon "adori" aplikante ĝin al materiaj aferoj, kiel manĝaĵo, agado, tiel ke la verbo perdis sian veran signifon, kiu estas, mi memorigas vin: ami pasie. Nu, ami pasie estas ĝuste tio, kion Dio postulas de siaj elektitoj; nenio malpli. Kaj nia franca lingvo, kvankam tiel riĉa kaj tiel kompleta, pekas kruele rilate al la verbo "ami", kiu koncernas Dion, la edzon aŭ edzinon, infanojn, ĉokoladon aŭ sporton. Ni do devas bone scii, ke kiam ni parolas pri la amo donita al Dio, ĉi tiu amo devas esti akompanata de kondutoj, kiuj konfirmas ĝin kaj ne kontraŭdiras ĝin. La apostolo Johano diras al ni en 1 Johano 5:3-4: "Ĉar jen estas la amo de Dio: ke ni observu Liajn ordonojn. Kaj Liaj ordonoj ne estas ŝarĝaj; ĉar ĉio naskita el Dio venkas la mondon; kaj jen estas la venko, kiu venkas la mondon, nia fido." » Sufiĉas do ami Dion pasie, "adori" lin, por ke nia fido triumfu. Sed por plaĉi al li, ni devas scii, kion li amas, kaj laŭ ĉi tiu verso, li amas obeon al liaj ordonoj. Ĉu tio estas tiel malfacile komprenebla? Mi pensas, ke ne, ĉar homoj ankaŭ ŝatas esti obeataj de siaj infanoj, siaj bestoj aŭ siaj dungitoj. La plej malfortaj devas obei la plej fortajn riskante malsukcesi kaj perdi sian vivon, kaj Dio estas sendube la plej forta el ĉiuj fortaj. Sed en amo, oboe ne estas kaŭzata de timo, sed de la deziro plaĉi al la Dio, kiu estas pleje inda je nia amo. Kiu vere amas lin, tiu povas rifuzi al li nenion, povas disuti kun li pri nenio; li povas nur aprobi lin kaj honori lin.

#### La Eterna Evangelio

En Apokalipso 14:7, Dio esprimas tion, kion Li atendas de Siaj veraj elektitoj ekde 1843: "Kaj Li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron; ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo." En ĉi tiu verso mankas nur la vortoj "sepa tago Ŝabato" por konfirmi Lian dian postulon, de la komenco de la apliko de la dekreto de Daniel 8:14, kies "2300 vespero-mateno" **permesas al ni establi la daton de printempo 1843. La pruvo de ĉi tiu postulo aperas en la komparo de ĉi tiu teksto kun tiu de la kvara ordono, kiu preskribas la semajnan "ripozon" de la "sepa tago"** en Eliro 20:8 ĝis 11:

“Memoru la tagon sabatan, por sanktigi ĝin.”

“Ses tagojn laboru, kaj faru ĉiujn viajn taskojn.”

“ *Sed la sepa tago estas sabato de la Eternulo, via Dio ; faru en ĝi nenian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bruto, nek la fremdulo, kiu estas en viaj pordegoj. ”*

“ *Ĉar en ses tagoj la Eternulo faris la ĉielon kaj la teron, la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, kaj ripozis en la sepa tago; tial la Eternulo benis la tagon sabatan kaj sanktigis ĝin. ”*

Ne ekzistas pli preciza argumento ol ĉi tiu en la komplementa profeta aranĝo de Daniel kaj Apokalipso. Krome, la dato 1843 de la dia postulo estas konfirmita en la vortoj de la dekreto de Daniel 8:14, ĉar la celo, kiun Dio donas al ĉi tiu dekreto, estas " **pravigi sanktecon** ", tio estas, ke la elektitoj estu juĝitaj indaj je ĉi tiu " **sanktigo** ", kies biblia veron " **la Ŝabato sanktigis** " Dio ekde la kreado de la mondo.

Notu, ke la Spirito ligas ĉi tiun restarigon de la " **sepa-taga Ŝabato** " al la " **eterna evangelio** ". Ĉi tiuj spiritaj vortoj signifas: la eternan bonan novaĵon. Nun, " **la Ŝabato** " estas la semajna simbolo, kiu profetas, por la komenco de la granda " **ripozo** " de la " **sepa** " jarmilo, la eniron de la elaĉetitaj elektitoj en la eternecon.

En Apokalipso 14:7, la verbo "proskunéo", kiu signifas " **kliniĝi** ", estas tradukita per la latina verbo " **adori** ". La adorado de Dio, tio estas, la demonstraĵo de la amo de la elektito al lia persono, plene plenumiĝas en la elekto obei lian postulon. Tiel, kiam lia kreitaĵo elektas obei lin, ĝi " **kliniĝas** " antaŭ li kaj rekonas lian legitiman, gloran dian volon. Kiam Dio postulas, la kreitaĵo konsentas aŭ estos ekzekutita. Ni povas prave bedaŭri la uzon de la verbo " **adori** ", ĉar la originala greka verbo " **kliniĝi** " multe pli klare montras la bezonon, ke liaj elektitoj submetiĝas al lia volo, en perfekta humileco. Fakte, paralele al la fleksiĝo de liaj genuoj, estas la volo de la servisto, kiu preĝas al Dio, kiu kliniĝas antaŭ lia dia volo. Tial Dio postulas kaj insistas pri ĉi tiu formo de subeniĝo antaŭ Li, kiel Li esprimas ĝin en Psalmo 95:6: " **Venu, " ni kliniĝu Kaj ni humiligu nin , ni fleksu la genuon antaŭ YaHWéH, nia kreinto ! »**

Mallonge, malobeo ne havas lokon en la adorado de Dio, kiun ĝi kontraŭdiras. Kaj jen kion Dio riproĉas al ĉiuj kristanaj eklezioj, post la juda alianco, malhonorante lin per tiu paradoksa konduto.

La leciono, kiun mi tiras el ĉi tio, estas, ke la verbo " **adori** " ne estu uzata por rilati al Dio, ĉar ĝi estas makulita de idolkulta paganismo. Ĝia latina signifo, "ami pasie", ne anstataŭigas la ideon de humiligo, kiun Dio donas al la verbo " **surteriĝi** "; kaj mi memorigas vin, ke ĉi tiu subeniĝo validas tiom por la laŭvorta kiom por la figura senco de la ago de libervola submetiĝo.

Kiam temas pri la momento de preĝo, kiu estas petego adresita al Dio, la genuanta pozicio estas logike necesa. Sed, kaj tio estas mia kazo, la servisto povas kaj devas esti en konstanta rilato kun la spirito de Dio, la Sankta Spirito; ĝi ne estas preĝo, sed rilato kiu daŭriĝas. Kaj tiam, kiu homo restas kapabla stari firme sur siaj piedoj, " **vertikala** ", kiam bildo de Dio vizitas lin en vizio? Neniu homo povas fari tion, Dio volis ĝin tiel, kaj Daniel, lia servisto profeto, atestas pri tio, en Daniel 10:7 ĝis 9: " **Mi, Daniel, sola vidis la vizion, kaj la homoj, kiuj estis kun mi, ne vidis ĝin, sed kaptis ilin granda timo, kaj ili forkuris por kaŝi sin. Mi restis sola, kaj mi vidis tiun grandan vizion; mia forto min laciĝis, mia vizaĝo ŝanĝiĝis**



*kaj konsterniĝis, kaj mi perdis ĉian forton . Mi aŭdis la sonon de liaj vortoj; kaj kiam mi aŭdis la sonon de liaj vortoj, mi falis, konsternita, vizaĝaltere . "*

Tiu homa reago estas normala ĉar la homo estas pekulo, dum Dio estas sankta, justa kaj perfekta. Por alproksimiĝi al la homo sen timigi lin, Dio devis enkarniĝi kaj preni en Jesuo Kristo simplan homan aspekton, kies perfekteco, ofertita kiel ofero, atingis la savon de liaj solaj veraj elektitoj. Per sia libervola ofero, li elaĉetis ilin kaj tiel fariĝis ilia Liberiganto. Li portis iliajn pekojn, pentigis ilin anstataŭ ili, kaj interŝanĝe li donis al ili eternan vivon. Ĉu li ne meritas de tiuj, kiuj heredas ilin, liaj servistoj, ke ili kliniĝu ĝis la tero antaŭ li kaj surterigu sin antaŭ lia dia ĉiela kaj tera gloro?

En sia tuta tera gloro, reĝo Salomono donas al ni la ekzemplon per "**kliniĝo**" antaŭ Dio, antaŭ la tuta Izrael, en la tago de la inaŭguro de la Templo konstruita en Cion, la urbo de David, Jerusalemo, laŭ 2 Kronikoj 6:13: "*Ĉar Salomono faris kupran kolonon, kvin ulnojn longan, kvin ulnojn larĝan, kaj tri ulnojn altan, kaj starigis ĝin meze de la korto; kaj li starigis tie, kaj genuiĝis antaŭ la tuta komunumo de Izrael , kaj etendis siajn manojn al la ĉielo, kaj diris: ...*" Kaj verso 19 konfirmas, ke li alparolas Dion laŭ la normo de "**preĝo**": "*Tamen, ho Eternulo, mia Dio, atentu la preĝon de Via servanto kaj lian petegon, por aŭskulti la krion kaj la preĝon, kiun Via servanto preĝas al Vi .*" Salomono estis benita kaj aŭdita de Dio, sed en sia parabolo, Jesuo diras al ni, ke li ne aŭskultas la "**preĝon**" de la falsaj justaj Fariseoj, fieraj, spirite blindaj kaj surdaj.

Post lia naskiĝo, la infano Jesuo ne estis "**adorita**" de la magiistoj el la Oriento, sed li estis honorita kaj salutita per ilia "**kliniĝo**" antaŭ li, laŭ Mateo 2:11: "*Kaj kiam ili eniris la domon , ili vidis la junan infanon kun lia patrino Maria; kaj ili falis kaj adorkliniĝis al li; kaj malferminte siajn trezorojn, ili prezentis al li donacojn: oron, olibanon kaj mirhon. "* Mi rimarkas la diferencon inter ĉi tiu renkonto kaj tiu de la paŝtistoj ĉeestantaj en Betlehemo, en la nokto de lia naskiĝo. La paŝtistoj eniras stalon kaj trovas Jesuon kuŝantan en la "**staltrogo**" laŭ Luko 2:16, dum poste, la magiistoj eniras "**domon**" en ĉi tiu urbo de David. Kaj Jozef, la ŝajna patro, ne ĉeestas aŭ ne estas menciita en ĉi tiu vizito de la magiistoj.

En Apokalipso 19:10, en ĉiuj francaj tradukoj, "**subenirado**" estas erare tradukita per la verbo "**adori**", sed la verso konfirmas la fakton, ke Johano "**kliniĝas**" (greka verbo: proskunéo) antaŭ la anĝelo Gabrielo, kiu diras al li: "*Gardu vin, ke vi ne faru tion!*" Tial li ne diras al li: "~~adoru~~ Dion", sed: "**kliniĝu antaŭ Dio**". Ĉi tiu bona traduko de André Chouraqui sole pruvas ĝin: "*Mi falas antaŭ liaj piedoj por kliniĝi antaŭ li. Li diras al mi: "Vidu! Ne! Mi estas kunservisto kiel vi kaj viaj fratoj, kiuj havas la ateston de Jesuo. Kliniĝu antaŭ Dio!" Jes, la atesto de Jesuo estas la spiro de inspiro. "*

Ĉiuj ĉi tiuj bibliaj ekzemploj pruvas, ke oni povas "**preĝi al Dio**" nur en "**subenirado**". Sed tio ne devas esti nur fizika, ĝi devas esti ankaŭ mensa, kaj neniu povas trompi Lin, eĉ se la afero estas nevidebla al homoj, ĝi ne estas al Dio. Tamen, kiam malobeco estas videbla kaj evidenta al ĉiuj, la kulpulo povas esti identigita de ĉiuj, kaj almenaŭ, de la veraj elektitoj de Dio en Jesuo Kristo.

En siaj Dek Ordonoj, Dio ne uzas la verbon "~~adori~~", kiu venis malpurigi la kristanan kredon per la interveno de Romo. Sed en sia dua ordono, li priskribas

kaj specifikas la formon de " *subĵetiĝo* ", kiu estas ŝuldata nur al li mem kaj malpermesita servi kaj honori la diversajn formojn de paganaj diaĵoj. Papa Romo skandale permesis al si subpremi ĉi tiun tre gravan ordonon, kaj krome, ĝi igis siajn sekvantojn adopti la verbon " *adori*—" el sia pagana kultura kaj religia heredaĵo. La falsado de dia leĝo estis ignorita de ĝiaj membroj ĉar ili ne legis la Sanktan Biblion kaj precipe ĉar ordono estis inventita por anstataŭigi la duan, kiun ĝi subpremis. La tuta nombro efektive konserviĝis je dek. Sed la originala teksto, skribita per la fingro de Dio sur la ŝtonaj tabeloj donitaj al Moseo, alprenas kapitalan gravecon pro la avertoj, kiujn ĝi prezentas:

Eliri 20:4-6: " *Ne faru al vi skulptaĵon, nek bildon de io, kio estas en la ĉielo supre aŭ sur la tero malsupre aŭ en la akvo sub la tero; ne kliniĝu antaŭ ili kaj ne servu ilin.* " *ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio severa, kiu punas la malbonagojn de la patroj sur la idoj en la tria kaj kvara generacioj de Miaj malamantoj*, kaj *kiu faras favorkoraĵon por miloj al Miaj amantoj kaj al la plenumantoj de Miaj ordonoj* .

Romo ne enkondukis en la kristanan kredon nur ĉi tiun verbon " *adori* " pro sia idolkulta naturo, ĝi ankaŭ atribuis al la enkarniĝinta Filo de Dio "pasion" morton, kiun la roma mistikismo konservas kaj instruas en la nomo de la "Pasio de Kristo". Mi ribelas kontraŭ ĉi tiu aliro, ĉar ĉi tiu vorto "pasio" ne taŭgas por nomi tion, kion li vivis, pro devo de obo. Jesuo estis movita nur de ĉi tiu zorgo plenumi la pentofaran laboron, por kiu li enkarniĝis en la homaro. Kaj la " *sangogutoj* " aperantaj sur lia vizaĝo, en la momento de akcepti aŭ rezigni oferti sian vivon, atestas la lukton, kiun li vivis en ĉi tiu decida horo. Ĉi tiu vorto "pasio" taŭgas por normalaj pekemaj homoj, heredantoj de peko kaj la malforteco, kiun ĝi naskas en ĉiuj homoj, kiuj estas la karnaj posteuloj de Adamo. Sed Jesuo prenis nur la aspekton kaj homan naturon de la homaro, estante neniel la heredanto de la peko de Adamo kaj Eva. Li havis la tutan karnan malfortecon, sed ne ĝian spiriton. Miĥaelo, laŭ la nomo, kiun li portis al siaj anĝeloj antaŭ sia enkarniĝo en Jesuo, estis Dio en sia tuta spirita perfekteco. Kaj ĝuste ĉi tiu perfekta spirito prenis la formon de infano en la utero de Maria, elektita pro ŝia deveno de reĝo David. Pasio ne povas esti imputita al la Kreinto Dio, kies perfekta amo havas nenion komunan kun pasio, ĉar ĝi obeas naturan principon kaj perfekte logikan konduton. Pasioj estas karnaj kaj degradas la homon, kiu estas la heredanto de peko, kaj Jesuo Kristo estis tentata de la diablo, por esti venkita en ĉi tiu rilato. La venko de Jesuo super peko estis akirita nur per la forto de lia spirito, decidita venki la diablon kaj la pekon, kiun li unue enportis, en la kreaĵon de Dio, en siajn anĝelajn kaj poste homajn ekvivalentojn.

Ĉi tiu termino "pasio" difinas la veran homan malfortecon, kiu igas homon peki kontraŭ Dio. Kaj se Jesuo estus sentema al pasio, li ne povus venki tenton kiel li faris. "Pasio" estas malutila, domina forto: pasio por hazardludo, karna pasio, sporta pasio, arta pasio. En ĉiuj ĉi tiuj kazoj, la homo estas venkita de sia malforteco, kiu igas lin kaptita de sia individua persona "pasio". Nun, kion Jesuo atendas de tiuj savitaj per lia verŝita sango estas, ke ili siavice sukcesu venki sian "pasion" kaj tenton kiel li faris antaŭ ili.

Pekemaj homoj enprofundiĝis en ian spiriton de malvenkismo kaj malvenka batalo. Ili naskiĝis pekuloj kaj mortos pekuloj. Ĉiu, kiu kredas tion, jam

estas efektive venkita kaj perdita. Vere, la situacio ne estas tiel klara. La allogo de peko ja ekzistas, sed la menso estas pli forta ol la fizika korpo. La lukto kontraŭ peko okazas en la homa cerbo. Kaj, en Jesuo Kristo, liaj elektitoj trovas la motivaĵon, kiu kondukas al la venko de la menso super la korpo kaj ĝiaj "pasioj". Kun la helpo de la diablo, iuj homoj pruviĝas kapablaj je "kamikazaj" agoj. Simile, kun la helpo de Kristo la Savanto, liaj elektitoj, kaj unue kaj ĉefe, liaj apostoloj, ankaŭ povas venki pekon akceptante la morton kiel martiroj pro la vera kredo. Kaj ofte, Dio ŝparis al ili la mortigan suferadon; ekzemploj: Daniel kaj liaj kunuloj, la apostolo Johano, kaj aliaj.

La vivo en Dio baziĝas sur la apliko de principoj. Kiam Li aprobas ion, Li faras tion en la nomo de principo, kaj la samo validas por tio, kion Li malaprobas. Dio igis min vivi pasiajn spertojn, ĉiujn tre dolorajn, el kiuj oni eliras en malbona stato. Mi tiel povis kompreni, kio estas pasia kaj kio estas principa. Longe mi pensis, ke al mi mankas amo, kaj tiuj ĉirkaŭ mi, inkluzive de mia propra patrino, riproĉis min pro tio. Kun la tempo, mi restis ligita al la dia vero, ne pro "pasio", sed en la nomo de principo, kiu trudas sin kiel leĝo supera al ĉiuj aliaj leĝoj. La vero estas la mova forto, kiu vigligas min kaj igas min agi por la gloro de la supera kaj sola vivanta Dio. Mi ofte uzas la vorton "logiko", ĉar ĝi klare difinas, kio estas vero. En sia falsa kaj misgvida vortumo, la homaro nomas aferojn laŭ maljustaj kaj distorditaj manieroj. Tial mi trovas en la dia vero la justecon de la trankviliga vero, kiun mi nature bezonas.

Kaj se mi ofte mencias la vorton "**vero**", tio estas ĉar Dio aparte bone nutris kaj trejnigis min pri ĉi tiu temo. Kompreni ĉion, kion Dio profetis tra la jarcentoj kaj jarmiloj, donas al "**vero**" ĝian plej pravan kaj enviindan signifon. Siaflanke, la pekema mondo forgesis, kion signifas ĉi tiu vorto "**vero**", tiom ĝi konstruiĝis sur sennombraj mensogoj en ĉiuj kampoj, politikaj kaj religiaj. Kaj la origino de la establado de ĉi tiu trompa situacio datiĝas de la fatala jaro 313, en kiu, establante religian pacon, la imperiestro Konstantino favoris la eniron de la paganismo de la Romia Imperio en la apostolan kristanan religion, tiel preparante la vojon por la romkatolika papa regado establita en 538 de la imperiestro Justiniano la 1-a.<sup>En</sup> 321, Konstantino forlasis la sabaton kaj trudis anstataŭe la reston de la unua tago; kaj en 538, la romkatolika mensogo estis religie trudita de la Papa Romo. Hodiaŭ, fine de 2024, la homaro ankoraŭ pagas la sekvojn de ĉi tiu historia heredaĵo kaj en 2026, ĝia "sesa puno" venos, kiel "**sesa trumpeto**", en la formo de la Tria Mondmilito, kiu finiĝos per detruo kaŭzita de nukleaj armiloj.

Ekde 1843, la dia postulo daŭras kaj eĉ hodiaŭ, por "**doni al li gloron**" kaj honori lian "**juĝon**", Dio vokas siajn elektitojn "**adorkliniĝi antaŭ tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo**". Tio, por restarigi "**la tempojn kaj lian leĝon ŝanĝitajn**" de Romo laŭ Daniel 7:25, inter 313 kaj 1798, kaj pli precize, en 321 kaj 538: "*Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, li prenos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj li pensos ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en liajn manojn por tempo, tempoj, kaj duono de tempo.*" La citita daŭro, tiu de la maltoleremo de la papa katolikismo, estas 1260 jaroj, laŭ Apokalipso 12:6 kaj 14. La verbo "**esperos**" profetas la fiaskon de la papa provo pro la lumo donita de Dio, ekde 1873, al la "Sepa-tagaj Adventistoj" benitaj ekde 1844. Sed ĉi tiu ribelema papa "**espero**" estos fortigita kaj renovigita

per la apostata usona protestanta subteno je la tempo de la glora reveno de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo, laŭ Apokalipso 13:11. Kaj la fina provo de la adventista fido ripozos... pri la elekto de la ripoztago: la sepa sanktigita de Dio, aŭ la unua, makulita per sia dediĉo al la pagana romia "suno"-dio ligita al la kultado de Tamuzo, filo de la reĝo Nimrodo, naskita la 25-an de decembro. Morto estos la parto de la venkita tendaro.

### M108 - Veroj indaj je kunhavigo

Populara franca diraĵo diras: "Kiu kraĉas en la aeron, ĝi falas sur lian nazon." Laŭ pli konvena dia maniero, Dio esprimas ĉi tiun mesaĝon, dirante en Juĝistoj 9:57: " *Kaj Dio revenigis sur la kapojn de la loĝantoj de Ŝeĥem la tutan malbonon, kiun ili faris. Tiel plenumiĝis sur ili la malbeno de Jotam, filo de Jerubaal .* " Ĉi tio estas nur unu ekzemplo, kiun Dio konstante renovigas tra la homa historio.

Sed la kazo, kiu plej koncernas nin, estas tiu, kiu hodiaŭ kondamnas la tutan homaron al kolektiva severe punita de Dio. Tra la jarcentoj, la formo, kiun alprenas la malbono, malmulte ŝanĝiĝis, ĉar la fundamentoj de la homa animo estas senĉese plilongigitaj. Kaj ekde Eva, en Edeno, la homoj karesis la ideon vastigi sian liberecon, kaj ilia soifo je sendependeco nur kreskis, konstruante la pekan estaĵon tute submetita al la malbono de la "malbonulo", la diablo, la iniciatinto kaj inspiranto de la konkero de libereco.

La diablo sukcesis semi dubon en la menso de Eva. Kun Adamo, ili ĝuis grandan liberecon de ago kaj profitis de la abunda naturo kreita de Dio antaŭ ili. Ili povis manĝi fruktojn kaj legomojn produktitajn de ĉi tiu kreaĵo kun eternaj senmortaj karakterizaĵoj. Kaj en favora momento, kiam ili ne estis kune, Eva unue kaj Adamo due, fariĝis viktimoj de sia libera elekto. Havante malpli da persona rilata sperto kun Dio ol ŝia edzo, el kiu ŝi estis formita de Dio, per unu el liaj ripoj, Eva sentis sin enfermita, kvazaŭ ŝlosita en orumita kaĝo, tuj kiam la ideo de pli granda libereco estis neita al ŝi. Ŝia ago havas nur unu klarigon: ŝi ne konis Dion, do ni povas kompreni kial, en sia revelaciita vorto, Jesuo Kristo diris en Johano 17:3: " *Kaj ĉi tio estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis.* " » En sia karno kaj homa spirito, Jesuo Kristo konis Dion, estante la enkarniĝo de la Spirito de la Patro. Tiel, ni povas diri, ke lia perfekta obeemo ĝis la morto kaj lia dia scio, en kiu dubo ne havis lokon, klarigas la kialon de lia venko super peko kaj morto. La sperto de Eva estis tute malsama, projekciita en luksan vivon faritan el abundo kaj miro. Ĉi tiu sperto estis vere eksperimenta en la senco, ke ĝi nur antaŭis sennombrajn reproduktadojn tra ŝiaj homaj posteuloj. Kaj post ŝi, la plej riĉaj reĝoj de la tero malkovris, ke materia riĉeco ne malhelpis la malriĉecon sentitan de la animo, neniam kontenta kaj ĉiam deziranta akiri tion, kion ĝi ankoraŭ ne havas.

La biblia atesto estas trankviliga ĉar ĝi instruas nin, ke la malbeno de la tera homa peko estis enkondukita en ĉi tiun homaron per la trompo de la serpento uzata de la diablo mem. Efektive, la unua homa paro estis fidela al Dio kaj liaj

ordonoj kaj suferis nenian damaĝon. Sen satana trompo, la paro ĝuintus multajn feliĉajn tagojn en la tera paradizo de Dio.

La unua dia puno

Antaŭ ĉiuj aliaj, kiuj sekvis ĝin tra la jarcentoj kaj jarmiloj, unua puno punis la malfidelecon de la elektoj de la unuaj homoj. Kaj la malplej, kion ni povas diri, estas, ke ĉi tiu puno estis terura, troa laŭ sia ĝenro. Ĉar ĝi enkondukas la morton en la eternan vivon origine kreitan de Dio. Ĝi estas pli ol transformo, ĝi estas rekreado de la vivo kaj ĝiaj karakterizaĵoj. Kaj se mi nomas ĉi tiun transformon rekreado, estas ĉar ĉi tiu nova modelo daŭros sur la tero dum 7.000 longaj jaroj, kiuj devis preni trompan formon de eterneco por pekaj homoj.

La ŝoko de la ŝanĝo estis ekskluzive por Adamo kaj Eva, ĉar iliaj infanoj jam naskiĝis en la novaj kondiĉoj, kiuj alprenis la formon de normaleco por ili. Nunaj homoj estas la posteuloj de la posteuloj de la sama paro, ili estis konstruitaj sur la kuniĝo de fratoj kaj fratinoj, kaj en tiu tempo de la kreado de la tero, la afero estis normala kaj neevitebla. La vorto "incesto" ankoraŭ ne ekzistis. La multiĝo de homoj pravigis ĉi tiun generadon ankoraŭ ne konsideratan "incesta". Tio estis des pli vera, ĉar la malbono jam faris la plej malbonajn el siaj misfaroj, igante Kainon iĝi la unua murdinto en la homa historio, murdante sian pli junan fraton Habelon, pro spirita ĵaluzo. Ĉar Kain sentis sin humiligita de Dio, kiam li akceptis la bestan oferon ofertitan de Habelo kaj malestimis la oferon de la fruktoj kaj legomoj de la tero prezentitaj de Kain. En ĉi tiu ago, Kain ne avidis la dian spiritan preferon donitan al Habelo, sed reagis karne al ago, per kiu li mem sentis sin, persone, malestimata de Dio. Lia ago ŝuldiĝis nur al lia homa fiereco kaj ne al lia spirita soifo, kiu ne ekzistis.

Tre, tre rapide, la malbono pligraviĝis sur la tero kaj jen la mesaĝo, kiun Dio adresas al ni prezentante la kazon de la abomeninda Lemeĥ, kiu murdas viron kaj junulon, mokante la dian kompaton, de kiu Kain profitis.

En kvar ĉapitroj de Genezo, Dio resumis la komencon de la homaro, kiun li devis detrui per la akvoj de la diluvo en 1655, en la tempo de Noa. Ĉi tiu detruo ne celis ekstermi malbonon de la tero, sed nur profete anonci al estontaj post-diluvaj generacioj, ke Dio kapablas detrui la ribeleman homaron. Tia leciono estas pli ol necesa en nia tempo; ĝi estas esenca. Ĉar la horo de granda detrua puno estas antaŭ ni, malpli ol ses jarojn de la nuna tempo.

Dio ne malkaŝis al ni la progresemaĵajn fazojn de la disvastiĝo de malbono, kiuj necesigis la detruon de la diluvo, sed rigardante la evoluon de ĉi tiu malbono en modernaj tempoj, ni povas kompreni kial, laŭlonge de la tempo, laŭ malrapida kaj progresema maniero, malbono disvastiĝas, kreskante en potenco ĉar ĝi estas transformita de sinsekvaj generacioj en legitiman, leĝigitan kaj pravigitan normon.

Kiam popolo estas superfortita de malbono, la Kreinto Dio, ĝia Supera Juĝisto, elektas la taŭgan strategion. Li povas rapide detrui tiun popolon, per ĉiaj naturaj aŭ homaj rimedoj, sed li ankaŭ povas elekti lasi la malbonon kaj la popolon kreski, por ke ilia sperto alprenu la signifon de la modelo, kiu ne devas esti reproduktita pro la sufero, kiun ĝi trudas al la plej malfortaj el liaj kreitaĵoj.

Mi ne pensis, ke mi ankoraŭ vivus sur la tero de peko komence de la jaro 2025, mi, kiu anoncis la revenon de Jesuo Kristo por la jaro 1994, kiun mi prave



konsideris la jaro 2000 de nia falsa kalendaro. Mia sola eraro ekspluatata de Dio estis doni valoron al la naskiĝo de Jesuo Kristo, dum Dio nur volis doni gravecon al la jaro de lia morto, antaŭtagmeze de la juda Pesaĥo de la jaro 30, pli precize merkrede, la 3-an de aprilo 30, je la 15-a horo. Mi povis profiti de ĉi tiu historia precizeco nur post du sinsekvaj fazoj de ŝanĝo de pensmaniero. La unua konsistis el akcepti kun rezignacio la ideon, ke la naskiĝo de Jesuo Kristo estis malpli grava ol lia morto. Kaj la dua fazo venis kiel respondo de Dio al ĉi tiu unua spirita rezigno; La ideo estis donita al mi trovi hebrean kalendaron prezentantan la konfiguracion, en kiu jaŭdo estis la tago de la juda Pesaĥo-festo. Jen kiel aperis ĉi tiu dato de la 4-a de aprilo 30, tute konforme al la dezirata konfiguracio. Kaj ĉi tiu konfiguracio mem estis la frukto de dia lumo prezentita de religia grupo, tiutempe ankoraŭ observanta la veran sepa-tagan Ŝabaton, sed disidenta de la Sepa-tagaj Adventistoj, kiuj nomis sin "la pura vero". Ĉi tiu lumo, kiu metis la morton de Jesuo Kristo en la centron de la historia Paska semajno, konvinkis min tiom, ke ĝi konfirmis la instruon skribitan en Daniel 9:27: "*Li faros firman interligon kun multaj, kaj meze de la semajno li ĉesos la oferon kaj la oferon* (implice: per sia pekliberiga morto)." Do mi persone nenion inventis, kaj mia tuta nova kompreno baziĝas nur sur la kunigo de elementoj de vero, kiujn la Sankta Spirito igis min reteni kaj reliefigi inter ĉiuj, kiujn mia orelo aŭ mia okulo aŭdis aŭ vidis.

Mi jam delonge diras ĝin kaj ripetas ĝin post kantado, sed "la vero ĉiam estas la plej simpla, el du vojoj, ĝi ĉiam estas la plej rekta..." Do ne la komplekseco de profetaj klarigoj malhelpas homojn kompreni la mesaĝojn adresitajn de Dio, kaj estas la plej malĝoja observado, kiu poste trudas sin; tiuj, kiuj perdiĝos, mortos pro sia indiferenteco montrita al sanigaj diaj avertoj.

Ĉiu homo estas kiel infano ludanta en sablujo, kie li sentas sin tiel bone, ke liaj gepatroj jam ne povas eligi lin. Lia plezuro kreis lian "inferon"; la sekvo de lia elekto refalas sur lian kapon.

Kaj unue, la Gaŭloj, laŭ sia tradicia timo, vidos la ĉielon fali sur iliajn kapojn. Ĉi tiu praula timo havis profetan celon, ĉar ilia lando fariĝis la regno de la Frankoj, kaj sincereco havas duoblan signifon: rektan kaj sinceran parolmanieron, sed ankaŭ liberigon de la sklaveco de socia sklaveco. Ĉi tiuj du karakterizaĵoj perfekte difinas la historian francan popolon, kiu formis la okcidentan vivon. Tio estis ĝis ilia modelo turniĝis kontraŭ ili. Kaj ilia sperto povas esti resumita en kelkaj vortoj: liberiginte sin de monarĥa sklaveco, ili predikis sian guston por libereco tra la mondo kaj delogis multajn popolojn. Post periodo de katastrofa koloniigo, liberamantoj amase venis por ekloĝi sur ilia nacia teritorio. Sed submetitaj al eŭropa regado, ilia grundo fariĝis la kaverna de ĉiuj ribeluloj sur la tero. La Gaŭloj perdinte ĉion, ili havis nur sian nacian prestiĝon por provi savi: la humanisman bonvenigon. Kaj ĉi tiu lasta afero dividis ilin, metante ilin unu kontraŭ la alia, igante ilian moton, "libereco, egaleco, frateco", kiu ĉiam indikis nerealegebla utopio, vana.

Gaŭlaj liberpensuloj jam delonge devus esti kondamnintaj ĉi tiun revolucion miton, kies ĉefa frukto estis nenio alia ol teruraj amasaj mortigoj fare de la venkita tendaro de tiu tempo. Efektive, ĉiu valoro el ĉi tiuj tri terminoj povas esti postulita je ekstremaj niveloj, kiuj malhelpas la plenumon de la kondiĉoj de la aliaj valoroj. Rilate al libereco, kiu povas difini la ĝustan limon sen frustri la

postulojn de ekstremistoj? Neniu, kaj la samo validas por egaleco kaj frateco. Tamen, prezentitaj kune al la popolaj masoj, ĉi tiuj tri ideoj delogas kaj naskas esperon en sklavigitaj popoloj metitaj sub la direktivojn de diktatoroj aŭ reĝoj kaj reĝinoj.

En Francio, kie naskiĝis la moto "libereco, egaleco, frateco", politikistoj neniam ĉesis serĉi la idealan reĝimon sen trovi ĝin, de Respubliko al Respubliko. Kaj fine, blokita de konstituciaj krizoj, la Kvara Respubliko finiĝis, anstataŭigita de la Kvina, kiu revenigas Francion al ĝiaj monarĥaj originoj, ĉar ĝia lasta Konstitucio faras sian prezidanton respublikana reĝo ŝanĝebla ĉiujn 5 jarojn per la voĉdono de la popolo.

Tamen, ĉar ĝia nacia suvereneco estis cedita al eŭropa regado, la Francio de 2025 havas nenion komunan kun tiu de 1958 krom ĝia nacia Konstitucio. Ĉar paradokse, ĝia socia konstitucio estas tiu de la kolektado de tutmonda kaj eŭropa specimeno. La fizika aspekto kaj la nomoj de la novaj loĝantoj atestas tion: ĉi tiu Francio jam ne estas tiu konata de Generalo de Gaulle. Hodiaŭ, ĝi portas la bildon, kiun Dio donas pri Babilono la granda en Apokalipso 18:2: "*Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis Babelo la granda, kaj fariĝis loĝejo de diabloj, kaj kaŝejo de ĉiu malbona spirito, kaj kaĝo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo.*" "Babelo la granda" rilatas al Romo kaj ĝiaj sinsekvaj eksperimentoj, vere paganaj kaj false kristanaj. Sed la aspekto de Papa Romo ĉiam similis al tiu de Francio, kiu de la komenco subtenis kaj trudis ĝin al aliaj eŭropaj regnoj. Kiam Francio estis monarkio, Papa Romo estis persekuta kaj aktiva per sia inkvizicia reĝimo. Kiam Francio fariĝis Respubliko, Papa Romo servis kaj honoris ĝin, devigante ĝin al humileco kaj humanismo. Kiam Francio malaperis el Eŭropo, Papa Romo prezidis ĉi tiun Eŭropon organizitan laŭ traktato, kiu portas ĝian nomon. Kaj en ĉi tiu Eŭropo regata de la riĉuloj kaj potenculoj de la tero, limoj estis rompita, la nacia skalo fariĝis tro malgranda por ankoraŭ havi influon je tutmonda nivelo. Kaj la diraĵo diras: "Unueco estas forto."

Bedaŭrinde por ĉi tiu Eŭropo, ekde la 24-a de februaro 2022, ŝajnas pli kaj pli, ke la vera forto kuŝas ne en la okcidenta riĉeco, sed en la ekipaĵo kaj persistemo de la batalantoj, kiuj kolizias ĉe la limo inter Ukrainio kaj Rusio. Kaj ĝuste en la momento, kiam mono kaj riĉeco fariĝas nemalhaveblaj, la Francio de 2025 trovas sin ruinigita kun ŝuldo de 3.300 miliardoj da eŭroj, metita sur malpli ol 70 milionojn da loĝantoj, el kiuj 15% estas enmigrintoj subtenataj de la nacio.

Libereco ŝajnas esti ia kontaĝa malsano kun seriozaj sekvoj. Kaj tio estas ĉar ĉiu mem metas siajn limojn al sia libereco. Kun la tempo, veraj gaŭloj akceptis la ideon, ke libereco finiĝas kiam ĝi interrompas la liberecon de aliaj. Ĉi tiu koncepto estis adoptita post du jarcentoj da sangaj, murdaj luktoj kaj opozicio. Kaj kvankam raciaj gaŭloj agnoskas ĝin, tio ne validas por aliaj neredukteblaj kaj malraciaj gaŭloj, kiuj havas la utopian vizion de anarkio por libereco, kiu estis la modelo subtenata de la studenta junularo de la ribeloj de majo 1968. Tamen, estis ĉi tiu anarkiisma junularo, kiu subtenis la elekton de la socialista kandidato François Mitterrand, elektita en 1981. Kaj estis tiam ĉi tiu sama junularo, kiu eniris la regantan politikan sferon kaj bonvenigis kaj subtenis nordafrikan kaj afrikan enmigradon. Li tiam estis akuzita pri uzado de la slogano: "Ne tuŝu mian amikon." La polico estis tiel misfamigita kaj defiita kiam ĝi provis aresti junajn

enmigrintojn, kiuj kulpis pri deliktaj agoj. Timante esti vidataj kiel rasismaj, la gvidantoj favoris fremdulojn kaj establis senpunecon, kies gravaj sekvoj nur evidentiĝis kun la tempo. Kaj pasis multe da tempo, dum kiu la gaŭla popolo estis buŝoŝtopita, silentigita, kaj malhelpita de siaj politikaj gvidantoj esprimi sian malkonsenton pri la temo de enmigrado. Ĉiam pli limigitaj en siaj eblecoj por agado kaj malpli kaj malpli kontrolantaj sian propran landon, la gaŭloj retiriĝis, trovante nur balotan sindetenon por venĝi sian frustriĝon. Kun la tempo, la vera potenco estis cedita al eŭropa regado, kaj naciaj deputitoj fariĝis aktoroj en ĉambro por registri eŭropajn decidojn. La forto efektive kuŝis en ĉi tiu Eŭropa Unio, kiu frustras naciismajn spiritojn dezirantajn sendependecon kaj la legitiman rajton kontraŭstari la direktivojn truditajn de la Eŭropa Komisiono. Kaj ĉi tiu deziro estas des pli pravigita, ĉar eŭropaj decidoj estas katastrofaj por Francio kaj la aliaj landoj de Eŭropo, kiu engaĝiĝis ilin per siaj elektoj kune kun Ukrainio kontraŭ Rusio. Tamen, paradokse, ne kontraŭ ĉi tiu militema engaĝiĝo la francoj ribelas, sed ekzistas klarigo por tio: Francio estas pli dividita ol iam ajn kaj samtempe ruinigita kaj ŝuldiĝinta, kaj sen legitima registaro. Ĝia etna miksaĵo malhelpas ajnan nacian reunuiĝon, kaj tio klarigas ĝian leĝdonan reprezentadon konsistantan el tri ĉefaj grupoj kun neakordigeblaj ideoj.

La filoj de enmigrintoj eble dividas aŭ ne dividas la opiniojn de siaj gepatroj, kiuj, laŭlonge de la tempo, kutimiĝis al, kaj ekkomprenis, la vivstilon, kiun la tiel nomata sekulara Francio disvolvas. Tamen, la katastrofaj ekonomiaj elektoj faritaj inter 1974 kaj 2024 kreis permanentan sisteman senlaborecon, kiu igis patrojn perdi sian patran aŭtoritaton super siaj ribelemaj infanoj kaj feminismaj edzinoj. Trudita de Usono, tutmondismo kaj ĝiaj komercaj reguloj mortigis la francan ekonomion sed ankaŭ ĝiajn sociajn valorojn, kun tre gravaj konsekvencoj. La rezulto estas ribelema junularo, kiu trovas en la religio de Islamo aŭ en la drogkomerco siajn kialojn por vivi kaj agi. Perforto kaj murdoj inter bandoj kaj kontraŭ la nacia sekureca polico nur pliiĝas en Francio, kie malliberejoj estas plenaj kaj jam troloĝataj.

Vidante ĉi tiujn aferojn, bildoj elsenditaj en 1981 revenas al mi, ĉar jam, enmigrinta nordafrika delikteco estis kondamnita, kiam ĝi ankoraŭ estis en sia komenca stadio. Mi scias kaj mi bedaŭras ĝin, junuloj lernas nur per sia propra sperto. Kaj ni ĉiuj agas same, generacio post generacio. Ĉiu naskita en perforta socio ne povas imagi, kio estas paca vivo. En ĉiuj jarcentoj, kaj en la plej malbonaj kondiĉoj, infanoj postvivas en totala malriĉeco kaj manko de manĝaĵo kaj ŝirmejo nur apelacianta al sia instinkto por memkonservado, vivante en koto, pluvo aŭ neĝo, kaj batalante por la malplej da trovita manĝaĵo.

En tre malsamaj kaj eĉ kontraŭaj vivkondiĉoj, mi vidis privilegiitan studentan junularon ribeli kontraŭ religiaj tabuoj kaj la limoj de dececo. En majo 1968, la orumita junularo de Francio sendis teruran signalon de malkontento, volante, laŭ siaj sloganoj, "nek dion nek mastron", kaj "estas malpermesite malpermesi". Tiel aperis la juna ribelema generacio anoncita de la apostolo Paŭlo en sia letero adresita al sia juna kunulo nomita Timoteo en ĉi tiuj terminoj cititaj en 2 Timoteo 3:1 ĝis 7:

*“ Sciu tion, ke en la lastaj tagoj venos danĝeraj tempoj .”*

*" Ĉar homoj estos sinamantaj, monoamantaj, fanfaronantaj, arogantaj, blasfemantaj, malobeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj, "*

*" senkompataj, mallojalaj, kalumniantoj, senbridaj, kruelaj, malamikoj de bonaj homoj, "*

*" perfiduloj, ebriaj, arogantaj, amantoj de plezuro pli ol amantoj de Dio, "*

*" havante ŝajnon de pieco, sed neante ĝian potencon. De tiaj forturniĝu. "*

*" Kaj inter ili estas kelkaj, kiuj ŝteliras en domojn kaj forkondukas malsaĝajn kaj enuigajn virinojn ŝarĝitajn de pekoj kaj forkondukitajn de diversaj pasioj. "*

*" ĉiam lernanta kaj neniam kapabla veni al la scio de la vero. "*

En majo 1968, mi mem estis nur junulo engaĝita en aktiva vivo kaj mi ne komprenis la mesaĝon adresitan de Dio, kiu vokis min servi lin nur en 1980. Sed mia biblia metilernado komenciĝis per legado de la tuta Biblio fine de 1974. Kaj en 1975, mi studis la profetaĵon de la Apokalipso sen kompreni ĝin sed kun insisto. Kaj printempe de 1975, mi ricevis de Dio en nokta vizio lian vokon servi lin, kiun mi obeis per baptito la 14-an de junio 1980. Nur post ĉi tiu oficiala engaĝiĝo mia menso fariĝis kapabla kompreni liajn rivelitajn misterojn. Mi vidis la jaron 2000 alproksimiĝi kaj mi konvinkiĝis, ke ĝi estos markita de la fino de la mondo. La stato, en kiu la ribelema franca socio prezentis sin, nur konfirmis mian vizion pri la estonteco. Kaj en miaj profetaj studoj pri Daniel kaj Apokalipso, la dato 1994 estis konstruita, konfirmante la signifon, kiun mi donis al la jaro 2000. La vera dato de la naskiĝo de Jesuo Kristo estante en -6, 1994 estis la vera jaro 2000. Rezulte, mia konvinko estis totala, ke Jesuo revenus en 1994. Ĉi tiu anonco fariĝis celo de atakoj fare de la oficialaj adventistaj religiaj aŭtoritatoj ĝis mia maldungo en decembro 1991. Tiuj, kiuj maldungis min, subtaksis la gravecon de la kompleta deĉifrado de la tuta dia profeta Revelacio, tiel ke por mi, la alligiteco al la dato 1994 ne estis paraliza. Sennombraj versoj, kiuj fariĝis klaraj, konstruis mian fidon kaj mian spiritan reziston. Jen kio distingas la veran vokon de Dio fari laboron por li kaj la mesaĝon, kiun simpla homa scivolemo povas koncepti kaj disvastigi. Mia tuta fido estis solide konstruita sur la kompreno de la tuta dia revelacio liverita en Daniel kaj Apokalipso, la dato 1994 malkovrita estis nur agrabla malkovro, ĝoja surprizo, sed nenio pli. Mia spirita ĝojo konstruiĝis sur la kompreno de ĉiuj ĉi tiuj diaj misteroj, ĉi tiuj malgrandaj detaloj malkaŝantaj la senfinan subtilecon de la Spirito de la vivanta Dio, Spirito de vero kaj subluma ĉiela Patro de liaj elektitoj elaĉetitaj per la sango verŝita de Jesuo Kristo. Mia ĝojo, kiun neniu povas forpreni de mi, estas kompreni, ke per ĉi tiu kompreno, kiu estis donita al mi, Dio faris min portanto de la "**atesto de Jesuo**", tio estas, la signo per kiu li konfirmas, ke mi apartenas al li. Kaj lia fideleco estis konfirmita en 2018, kiam lia Spirito direktis min al la oficialaj fontoj, la judaj kalendaroj, kiuj fiksas lian gloran revenon por la printempo de 2030, tio estas, la 20-an de marto 2030.

Nu, la nomumo de printempo estas la konsekvenco de konsidero de biblia precizeco donita de Dio en Eliro 12:2, kiun mi memorigas ĉi tie: "*Ĉi tiu monato estos por vi la unua de la monatoj; ĝi estos por vi la unua de la monatoj de la jaro.*" Kurioze, mi memoras ĉi tiun version kaj ĝian gravecon en tempo, kiam la ribelema homaro festas sian eniron en la jaron 2025, la 31-an de decembro je

noktomezo. Mi malĝojas vidi la homajn homamasojn honori la religian mensogon adoptitan eĉ de scienculoj, kiuj studas la teron kaj ĝiajn sezonajn ciklojn, kaj de amasoj da homoj, kiuj legas la Biblion kaj postulas ĝin kiel sian propran. Sed mi trovas grandegan konsolon, kiu memorigas min pri mia privilegio en ĉi tiu 31-a de decembro 2024. Ĉi tiu konsolo baziĝas sur ĉi tiuj vortoj de Dio cititaj en ĉi tiu verso kun insisto; "*...estos por vi... ĝi estos por vi... la unua de la monatoj de la jaro* ." Do, mia koro estas plena de ĝojo, ĉar mian rekonon de la tempo de printempo, mi dividas ĝin kun mia Dio, kiu amas min kaj benas min. Ĉi tiu elekto, kiun mi faras kaj manifestas, estas aŭtentika ago de fido kaj Dio akceptas ĝin kiel tian. Kaj ĝi estas la sama por ĉiuj, kiuj faras la saman elekton. Kaj kun plena scio pri la faktoj, ĉi tiu elekto estas farita; mi malaprobas la tradicion homan elekton kaj mi aprobas la elekton de la kreinto Dio, kiu markas la tempon per la naturo, kiun li kreis, kaj ĝi estas vera; por la tagoj, la monatoj kaj la jaroj, kiujn li donis al ni por kalkuli la tempon, kiu pasas.

Citante ĉi tiun esprimon mi malkovras signifon donitan al la tempo de la puno de la "**sesa trumpeto**", en kiu, en Apokalipso 9:15, Dio diras: "*Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo, kaj la tago, kaj la monato, kaj la jaro, estis liberigitaj por mortigi trionon de la homoj.*" Ĉi tiu sesa puno venas puni, post la kvin antaŭaj, la malestimon al la dia ordo rivelita en la Sankta Biblio; malestimo oficiale manifestita ekde la jaro 313. Nun, en ĉi tiu Sankta Biblio, Eliro 12:2 donas al la printempo ĝian logikan kaj realan signifon de "unua fojo", ke la homaro malrespektas kaj maljuste distordas. Ĉi tio estas unua signo de ĝia ribelema kontestado de la decidoj faritaj de Dio, kaj tial, la unua kaŭzo, kiu pravigas dian punon. Post ĉi tiu peko, la ribelema homaro provis ŝanĝi la dian veron en mensogojn de ĉiuspecaj specoj, ĝis ĉi tiuj plej novaj skandaloj koncerne la normon de homaj seksoj, aldonante al ĝi la transseksan normon, kiun la medicina scienco favoras per siaj artefaritaj intervenoj sur plenkreskuloj kaj eĉ infanoj, prizorgataj senpage en iuj okcidenteŭropaj landoj.

Gravas kompreni, ke ni estas unue liberaj spiritoj kreitaj de Dio, kaj kion Li juĝas en ni estas la elektoj, kiujn niaj spiritoj faras. Pri tio, ni forgesu nian fizikan aspekton, kiu nur distingas nin unu de la alia. Estas tio, kio aperas en niaj spiritoj, kio faras nin heredantoj kaj filoj de la glora Kreinto Dio aŭ filoj de satana ribelo. Kaj tiu persona opinio, eĉ se ignorata de homoj, estas tre grava por Dio. Liaj servistoj ne havas la taskon ŝanĝi la homan konduton de ribelemaj homoj, sed esti lumaj fulguroj, kiuj brilas kiel steloj en la malluma ĉielo. Por kio ili estas? Ĉu ili ŝanĝas la vivojn de homoj? Tute ne; ili ekzistas nur por brili kaj konfirmi sian ekziston. Tiel estas kun la servistoj de la Kreinto Dio, ili ekzistas kie ili estas kaj se eble, identigitaj de Dio, animoj, kiuj meritas savon, povas esti direktitaj al ili, ĉar estas Dio mem, kiu vokas kaj direktas siajn ŝafojn al la loko, kie ili povas esti konvene nutritaj.

La Kreinto Dio ne postulas eksterordinarajn aferojn de siaj elektitoj. Nur lia amo bezonas ilin; ili estas interesaj nur pro sia ekzisto. Kaj tio estas des pli granda, ĉar ili estas ekstreme malfortaj. Dio kreis liberan vivon por la sola celo trovi eterne elektitojn inter siaj kreitaj amasoj. Ĉiuj, kiujn li ne elektas, estas sengravaj; li komparis ilin al vazoj faritaj por detruo, prenante la bildon de potisto, kiu rompas vazojn kun difektoj, kiuj igas ilin nevendeblaj.



En Eliro 12 ni trovas ĉiujn gravajn ŝlosilojn rilatajn al la glora reveno de Jesuo Kristo. Verso 2 difinas la tempon de ĉi tiu reveno per indiko de printempo. Poste verso 6 indikas la tempon de la juda Pesah-festo: "*Festu ĝin ĝis la dek-kvara tago de ĉi tiu monato; kaj la tuta komunumo de Izrael buĉu ĝin inter la du vesperoj.*" Jesuo efektive mortis je la tria horo posttagmeze en la antaŭvespero de la juda Pesah, inter la du vesperoj, tio estas, inter "tagmezo, aŭ 12:00 ptm, kaj sunsubiro, aŭ 6:00 ptm." Estas la 2000-a <sup>jaro</sup>, kiu sekvis la Pesahon kiam Kristo mortis, kiu devis indiki la jaron 2030 de la reveno de Jesuo. Sed la Pesah-festo havas nur profetan valoron pri la morto de la Mesio kaj kiel la aliaj judaj festoj, ĝi estas nur "*ombro de la estontaĵoj*", kiel la apostolo Paŭlo instruis en Koloseanoj 2:17. Jesuo veninte kaj plenuminte per sia pekliberiga morto la elaĉeton de la vivo de siaj elektitoj, la Paska festo malaperas kaj definitive ĉesas.

Tiu ĉi ideo estas vere revolucia, ĉar ĝi kondamnas religiajn praktikojn konservitajn de pura homa tradicio fare de ĉiuj kristanaj konfesioj. La sola afero, kiu restas legitima en Kristo, estas la observado de la Ŝabato, kiu profetas la eniron de la elektitoj en la eternan ĉielan ripozon de la sepa jarmilo; la bapto de la sindediĉo de la elektitoj en Kristo; la Sankta Komunio instruita de Jesuo Kristo por anonci lian revenon ĝis li venos. Kaj tio estas ĉio.

En sia idolkulto, la Romkatolika Eklezio celis anstataŭigi la judan pastraron kaj ĝiajn malavaraĵajn agadojn. Tial, por kompreni la bezonon definitive ĉesigi ĉi tiun specon de religia agado, Dio profetas en Daniel 9:26 la detruon de la sankteco, kiu ekzistas en Jerusalemo. Per ĉi tiu termino sankteco, erare tradukita kiel rifuĝejo, Dio malkaŝas sian kondamnon al la tuta juda pastraro kaj por konfirmi ĉi tiun ideon, li igas la templon de Jerusalemo detruigi fare de aparte koleraj romiaj soldatoj en la jaro 70. Sed la dia mesaĝo ne estis ricevita de la judoj, kiuj, eĉ kiam forpelitaj de la loko, pensis nur pri rekonstruado de sia glora templo iam. Kaj tio ankoraŭ validas hodiaŭ, dum ili dominas sian antikvan nacian grundon, krom la esplanado de la antikva templo, kie islamanoj adoras Alahon en du moskeoj.

Kiom da senutilaj bataloj kaj rivalecoj ekzistas inter homoj malakceptitaj de Dio, sed nur la vero konstruita sur Jesuo Kristo permesas al liaj elektitoj kompreni lin.

La tuta mondo estas viktimo de religia mistifiko konstruita de religioj, kiujn Dio konsideras paganaj kaj kiuj mem konfirmas ĉi tiun juĝon donante al siaj ritoj kaj festoj superan valoron.

Ĉi tiu momento, kiam falsa kristanismo malkaŝas sian veran idolkultan naturon, estas ideale elektita de Dio por inspiri min per ĉi tiu mesaĝo.

La tendaro de mensogo tiel eniras la falsan tempon de la jaro 2025, kaj ĝi malkovros, tagon post tago, kiel ĝiaj esperoj pri paco estos seniluziigitaj. Ĉar jam granda iluzio ĵus frakasiĝis post triobla "ne" esprimita de S-ro Lavrov, la rusa ministro, kiu rifuzis la pacnegocadojn, kiujn okcidentaj eŭropanoj konsideris neeviteblaj de Moskvo. Nu, Moskvo parolis pri ĉi tiu temo kaj la estonteco estas pli malhela ol iam ajn. Rusujo ŝajne ne atribuas multan gravecon al la alveno al la povo de Usono de prezidanto Donald Trump. La du gigantoj de la tero denove alfrontos unu la alian en malamikeco. Kaj mi pensas, ke S-ro Trump fermos sin

sur sia usona grundo fronte al rezisto de Rusujo kaj ĝiaj aliancanoj, jam inter ili, kaj en praktika agado, la nordkoreanoj.

Riskante ripeti min, sed konscia pri la nescio de la homamasoj pri ĉi tiu temo kaj precipe por la hodiaŭa junularo, kiel franca historia atestanto kaj spirita atestanto de Jesuo Kristo, mi devas memori la dian malbenon, kiu trafas precipe Okcidentan Eŭropon. Por Dio, ĉi tiu parto de Eŭropo estis unuigita kaj lastatempe grupigita sub la egido de la papa katolika Romo, la hereda sekulara malamiko de Dio en Jesuo Kristo, sed ankaŭ la instrumento de lia venĝema kolero kontraŭ malfidelaj kristanoj. Estas certa fakto, Dio uzas siajn malamikojn por puni sian ribeleman popolon kaj la historio pruvis tion, kiam li uzis la potencon de la ĥaldeaj popolo de la reĝo Nebukadnecar por puni sian malfidelan Izraelon, kiu jam iritis lin per sia idolkulto, konsekvenca al la delogo de ĝia pagana loka ĉirkaŭaĵo. Ni do devas distingi la rolon kaj la kulpon de ĉiu el la aktoroj en ĉi tiu eterna tragedio de la jarcentoj.

La unua kulpulo estas la juda aŭ kristana religia organizaĵo.

La dua kulpulo estas armita civila subteno.

La tria kulpulo estas la instrumento uzata por dia venĝo.

Jen la principoj, kiuj renoviĝas tra la homa historio. Ĝia komenca modelo estas tiu de Izrael, kies pastraro kaj popolo lasis sin esti perversigataj. La armitaj fortoj de la reĝoj de Izrael kaj Judujo defendis ilin, tiel dividante ilian kulpon. Ankaŭ Dio devis alvoki la Ĥaldeajn paganojn por rompi kaj dispremi la arogantecon de sia ribelema popolo. Sed post uzado de la Ĥaldeaj militista povo, Dio siavice punis ĉi tiun nacion pro ĝiaj pekoj ĝis ĝi estis tute detruita. Ĉi tiu principo permesas al liaj elektitoj kompreni, kion Dio faras en ĉiuj epokoj kaj precize kion Li faras en nia epoko de la "fina tempo".

Kiu estas ankoraŭ la kulpa ento hodiaŭ? Romo kaj ĝia papa katolikismo. Kiu subtenis ĝin? Francio kaj la Eŭropo konstruita laŭ ĝia bildo, kaj la oficiale protestanta tendaro de Usono. Kiu estas la instrumento de puno? Araba-afrika Islamo, kaj ekde 2022, ortodoksa Rusio. Kaj kiu estos detruita post kiam Dio uzos lin por detrui la katolikan Eŭropon? La sama Rusio, laŭ Daniel 11:44-45: "*Kaj teruroj lin famoj de oriento kaj de nordo, kaj li eliros kun granda furiozo, por pereigi kaj tute ekstermi multajn. Li starigos la tendojn de sia palaco inter la maroj, sur la glora kaj sankta monto ; kaj li venos al sia fino, kaj neniu helpos lin.*"

Kaj fine, estos la vico de Usono. Sed ilia puno ne povas esti plenumita antaŭ la reveno de Jesuo Kristo, ĉar ili devas efektiviĝi la finan teston de fido, en kiu ilia hipokrita spirita situacio estos malkaŝita antaŭ la tuta pluviva homaro je la reveno de Jesuo Kristo. Efektive, nur je la tempo de lia alveno, per asociiĝo kun la katolika religio por trudi la semajnan ripozon de la unua tago, tio estas, la misnomita kaj falsa romkatolika "dimanĉo", Usono atestos la falon de sia protestanta religio, falinta en dian malhonoron ekde la printempo de 1843; la momento kiam la dia dekreto de Daniel 8:14 ekvalidis.

En ĉi tiu falsa komenco de 2025, Dio fidele honoris sian elektitan popolon dividante kun ili la scion pri sia justa kaj perfekta juĝo. La kulpuloj estas identigitaj, la akuzo estas preparita, kaj je la tempo, kiun li difinis por ĝi, la juĝo estos efektivigita.

En ĉi tiu tago merkrede, la 1-an de januaro <sup>2025</sup>, en la mondo izolita de Dio, estis elsendita filmo de "vakera" tipo. Ĝia titolo "La Leĝo de Eksterleĝuloj" kaj ĝia scenaro inspiris min al ĉi tiu pripensado. En ĉi tiu rakonto, Eksterleĝulo fariĝas juĝisto de urbo konstruita ĉirkaŭ li kaj en kiu li punas per morto per pendumado ĉiujn obstinajn kulpulojn, kiuj rifuzas eniri lian servon. Lia justeco estas malproksima de perfekta, sed laŭlonge de la tempo, li estas renversita kaj devas foriri. La urbo tiam transiras en la manojn de veraj friponoj en vestoj, blankaj ĉemizoj kaj kravatoj kaj falas sub la tiranecon de veraj gangsteroj. Li revenas ĉe la fino de la filmo por mortigi la kulpulojn kaj la urbo estas detruita per incendio, la antaŭa juĝisto ankaŭ mortas en la ago.

Ĉi tiu scenaro igas min kompreni, ke ĝi priskribas kaj resumas la procezon, kiu kondukis la homaron al ĝiaj nunaj valoroj. Malbono estas en la homo, kaj la vero venkas: aŭ la malbono estas detruita kune kun la homo, kiu ĝin portas, aŭ la homo postvivas kun la malbono, kiun li portas kaj reprezentas. Dio skribis: "Forigu la malbonon el inter vi", kio pravigas la morton de veraj friponoj nekapablaj pentofari. En la nomo de humanismo, la diablo mildigis la altiritajn punojn kaj la truditajn punojn. Lertaj advokatoj ekspluatas homan sentimentalecon kaj la mankojn en la leĝoj. Kaj sub la preteksto de verniso kaj smokingoj, koruptaj reĝimoj regas ĉie sur la tero, reproduktante la modelon naskitan en la Okcidento. En Francio kaj aliloke, la malliberejoj estas plenaj kaj troloĝataj, ĉar la malbono ne estis forigita el la mezo de urboj, kiujn ĝi koruptis.

En sia perverseco, humanismo ŝanĝas la nomojn de aferoj, igante homojn nomi bono tion, kion Dio nomas malbono, kaj nomi bono la malbonon, kiun ili faras. Kaj la afero de la diablo utiligas la fakton, ke la homa menso adaptiĝas al ŝanĝo, ĉar ĝi estas ŝanĝema kaj ŝanĝiĝema. Antaŭ ĉi tiuj aferoj, kiel trankviliga kaj trankviliga estas la stabileco kaj neŝanĝebleco de la juĝo de Dio por liaj elektitoj! En sia Apokalipso, Dio donas al ni pruvon de ĉi tiu perfekta stabileco de sia justa juĝo punante la saman kulpon, pekon, kiun ribelemaj homoj faras inter la jaro 313 kaj la reveno de Kristo printempe de 2030. La punoj simbolitaj de la "**sep trumpetoj**" cititaj en Apokalipso 8:9 kaj 10:11, estas ĉiu plenumita en sia propra tempo, por puni religian idolkulton, de kiu la "tago de la suno" heredita de la imperiestro Konstantino estas nur grava formo kaj simbolo. Nur homoj, kiuj kontestas la gloron de la Kreinto Dio kaj la legitiman obeon al la ordo, kiun li establis, kiu ordonas la "**sanktigon**" de lia "**Ŝabato de...**" **sepa tago**.

### M109 - **La falsa Novjaro 2025**

Tiu ĉi falsa transiro de la jaro 2024 al la jaro 2025 estis markita de eksplodoj de ĝojo kaj entuziasmo de homoj tra la tuta mondo. Kaj riĉaj nacioj provis konkurenci ofertante al la televidigita mondo luksajn kaj tre multekostajn artfajraĵojn. Sed tiuj ĉi momentoj de ĝojo kaj jubilo festitaj abunde kaj prestiĝa alkoholo estis makulitaj en Usono, kie, en la plej franca ŝtato de la lando, Nov-Orleano, islama atako farita per ramanta aŭto kaŭzis 15 mortojn ĉirkaŭ la 3a horo matene laŭ loka tempo. La kriminto estas islamano, naskita en Usono, sed de

pakistana deveno kaj iama soldato. En sia spirita nescio, la usona popolo rimarkas kun stuporo kaj granda timo, ke islamistoj aperas inter la usona popolo mem. Ili tiel malkovras kun hororo, ke la batalo kondukita kontraŭ tutmonda islamismo solvis nenion.

Ĉi tiu miro malkaŝas la ekziston de la nacia egoismo de usonanoj, kiuj formis la mondon ekde 1945 per trudado de siaj internaciaj komercaj leĝoj per sia riĉeco. Egoismo blindigas homojn, ĉar la leciono, kiun ili malkovras hodiaŭ, estis legebla per la atakoj faritaj en Francio ekde 1995. Notu, ke la tiel nomata religia kaj oficiale protestanta Usono ne scias kiel profiti de ĉi tiu religia engaĝiĝo. Ĝia spirita blindeco konfirmas la dian malbenon, kiu celis ĝin ekde 1843. Laŭ pura logiko, ĉiu kristano devus kompreni, ke Islamo ne estas benita de Dio; la Biblio ekskludas de ĝia projekto ajnan religion krom la fido al Kristo nomata Jesuo de Nazareto. Tamen, la kolektiĝo de etnoj kaj religioj efektivigita sur usona grundo estas principe kontraŭa al la deziro de Dio apartigi popolojn per lingvoj kaj signoj de fizika aspekto kiel haŭtkoloro, vizaĝmorfologio, ktp. La problemo, kiu ekestis por ĉi tiu nova nacio, baziĝis sur la fakto, ke venante el la tuta mondo, neniuj etnoj havis nemeveblaĵojn kaj aŭtoritaton por trudi sin al aliaj, male al la eŭropaj nacioj de la malnova mondo. Tial ĉi tiu modelo de Usono povas esti interpretita diversmaniere. Ĝi portas mesaĝon, kiu jam profetas de la komenco en 1776, la fino de la tempo de la nacioj. Ĝi jam portas per sia etna miksaĵo la bildon de la "**besto, kiu venas el la tero**" en Apokalipso 13:11: "*Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la tero, kaj ĝi havis du kornojn kiel tiuj de ŝafido, kaj ĝi parolis kiel drako.*"

Ĉi tiu verso transdonas die subtilajn mesaĝojn, kiujn estas grave kompreni. Jam nun, la vorto "tero" devas esti interpretata en ĉiuj sencoj, kiujn ĝi portas laŭvorte, sed ĉefe, en la spirita senco, kiun Dio donas al ĝi en ĉi tiu profetaĵo Apokalipso, tio estas, la protestanta "**besto**", kiu eliris el la katolika "**besto**" en la 16<sup>a</sup> jarcento, en kiu, paralele, la amerika tero estis reloĝata de okcidentaj kristanoj kaj en Eŭropo, la tempo, kiam la protestanta Reformacio estis engaĝita. Ĉi tiu mesaĝo baziĝas sur la bildo de la sinsekvo "**maro-tero**", kiun Dio priskribas en Genezo 1:9-10: "*Kaj Dio diris: Kolektiĝu la akvo sub la ĉielo en unu lokon, kaj aperu la sekaĵo. Kaj tiel fariĝis. Dio nomis la sekaĵon Tero, kaj la kolektiĝon de la akvo Li nomis Maroj. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona.*" Indas rimarki, ke la marakvo antaŭas la sekaĵon, same kiel la romkatolika religio antaŭis la eŭropan protestantan religion kolektitan sur amerika grundo.

La originala protestanta besto bonvenigas la katolikan religion per hispanida enmigrado el la usona Sudo. Ĉi tiu duobla religio pravigas sian simbolon de la "du kornoj". La besto portas la bildon de ŝafido, sed ne de la ŝafido. Ĉi tiu diferenco atribuas al Usono similecon de kristana kredo, sed ĝi ne estas la esprimo de la vera kristana kredo. Jesuo Kristo adresas ĉi tiun mesaĝon al siaj kleraj adventistaj elektitoj koncerne la religian statuson de Usono; kio permesas al ili kompreni la metaforan aludon sugestitan de la Spirito. En kompleta kontrasto, la Spirito atribuas al la "protestanta" Usono la fakton paroli kiel "drako" kaj denove ne kiel "la drako". Ĉi tiu formulo donas al la vorto drako komparan referencon, kiu ne koncernas la katolikan papan "drakon" de Apokalipso 13, sed tiun de Apokalipso 12:3, kiu koncernas la Romian Imperion.

Ĉar laŭ Apokalipso 12:9 la diablo mem aktivis en la strategioj de "drako", tio estas, la malferma persekuta atako, kaj la strategio de ruzo, en kiu li agas kiel "**serpento**". Paroli kiel drako do signifas: persekuti, ataki malkaŝe. Nun, klare, ekde sia venko kontraŭ siaj japanaj kaj germanaj malamikoj, imperia Ameriko reproduktis la bildon de tiu konkeranta respublikana Romo, kiu fariĝis imperia.

Usono reproduktas la bildon de tiu imperia Romo, en kiu reprezentantoj de koloniigitaj nacioj venis loĝi por profiti de ĝia riĉeco kaj ĝia protekto. En la finaj tempoj, kiujn ni travivas, obstakloj ankoraŭ malhelpas Usonon universale regi super ĉiuj loĝantoj de la tero. Kaj tiuj obstakloj estos levitaj, forigitaj, ĉar ili estos detruitaj dum la Tria Mondmilito, kiu venas por plenumi la punon de la "**sesa trumpeto**". Kiuj estas tiuj obstakloj? Rusio, Ĉinio, Barato, kaj multaj aliaj landoj, sed ĉefe, Okcidenta Eŭropo.

Aktualaj eventoj memorigas usonanojn, ke ili estas, en la nomo de la "Granda Satano", la malamikoj de fundamentisma Islamo. Dio ĝuas detrui la klarigojn donitajn de homoj por ĉi tiuj islamistaj atakoj.

En Magdeburgo, Germanio, la aŭto-trafita atako estis atribuita al sauda viro, al kiu oni atribuis psikiatrian mensan malsanon, escepte ke ĉi tiu viro ankaŭ estis islamano. Kaj por kontraŭdiri ĉi tiun blindan humanisman interpreton, Dio efektivigis ĉi tiun atakon en Nov-Orleano, kies usona kriminto estas nigra kaj ankaŭ islamano, kaj rekonita kiel inteligenta kaj klera. Usono kaj ĝiaj okcidentaj aliancanoj montras kiom nekapablaj ili estas kompreni la religian fenomenon. Tamen ĉiu leganto de la Sankta Biblio lernas de Dio la ekziston de ĉielaj anĝeloj, la bonaj kaj la malbonaj. Ili estas do pli bone poziciigitaj ol iu ajn por kompreni kiel homoj estas rekte inspiritaj de la demonoj kunlaborantaj kun la diablo. Tamen, je nacia nivelo, neniuj okcidentaj landoj kuraĝas preni religian sintenon kontraŭ la religio de Islamo, kiu estas la mova forto malantaŭ la agoj de homoj, kiuj volas vivi en integreco tion, kion ilia profeto skribis kaj ordonis en siaj skribaĵoj de la Korano.

Kio distingas pacan islamanon de islamista islamano? Nur homa elekto, ĉar individue, ĉiu persono kondutas laŭ la elekto farita de sia propra volo. La sanktaj tekstoj, aŭ tiuj konsiderataj sanktaj de kristanoj kaj islamanoj, ĉiu instruas unu kaj la saman instruon al siaj sekvantoj. Kaj nur per persona elekto iuj obeas kaj aliaj malobeas la preskribitajn regulojn kaj devojn. Kaj eĉ la kompreno de la legitaj aferoj dependas de ilia individua volo. Dum ĝiaj sekvantoj ne estis agresemaj, Islamo estis konsiderata de false kristanaj okcidentanoj kiel sendanĝera kaj sekura. Kaj fortranĉitaj de sia rilato kun Dio, ili ignoris la fakton, ke ili ŝuldis ĉi tiun provizoran pacifismon al la programo preparita de Dio. Ve por ili, ĉi tiu paca tempo devis esti nur provizora, kaj la natura tendenco al militema, malamplena opozicio povis nur reaperi. Ĉar ne senkaŭze en Apokalipso 7:1, Dio signalas la eniron en esceptan tempon de kristana religia paco: "*Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, retenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke ne blovu vento sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon.*" Se mi limigas ĉi tiun interpreton nur al la kristana religio, tio estas ĉar la dia profetaĵo celas nur la mondhistorian disvolviĝon de la kristana religio prezentita kiel la sola religio pravigita de Dio kaj liaj bibliaj atestantoj.



Fakte, la vera reveno de agresema kristana konduto okazas nur en kristana opozicio; kio estos la kazo, en la tempo de la "sesa trumpeto", kiam Protestantismo kaj Katolikismo de Usono kaj Okcidenta Eŭropo alfrontos la rusan ortodoksan religion ĝis ĝia kompleta detruo. Ekde 1995, la dato de la unuaj islamistaj atakoj, ĉi tiuj atakoj faritaj en la nomo de Islamo estis nur la antaŭsignoj de la alproksimiĝanta tempo, kiam kristana religia paco malaperos. Kaj fine, persekutado celos la observantojn de la sankta Sabato de Dio, en fina spirita batalo, kiu kontraŭstarigos kristanojn al aliaj kristanoj. Estos kiam la universala registaro de la fino de la mondo devigos la romian "dimanĉan" ripozon, ke "**la**" "**la besto parolos kiel drako**"; la fina fazo de la minaco, kiu antaŭvidas la mortopunon por la obstinaj elektitoj de Jesuo Kristo, laŭ Apokalipso 13:15: "*Kaj ĝi ricevis la povon doni vivon al la bildo de la besto, por ke **la bildo de la besto parolu**, kaj igu, ke **ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj.***"

Fidelaj al sia naturo, la francaj ĵurnalistoj, kiuj malamas lin, misinformas siajn aŭskultantojn kaj spektantojn per malkonfeso de la rimarkoj faritaj de la nova prezidanto Donald Trump, kies oficialaj devoj ne komenciĝos ĝis la 20-a de januaro. Fidela al siaj ideoj, ĉi-lastata kondamnas la sekvojn de eksterlanda enmigrado; ion, kion la ĵurnalistoj disputas, ĉar la aŭtoro estas usonano. Kion ili ne komprenas estas, ke sinjoro Trump kondamnas la etnan miksaĵon adoptitan de Usono ekde la komenco de ĝia konstruado. Kaj kiel tia, li, la blankulo, kondamnas la alvenon de nigruloj, ĝuste en ĉi tiun tre francan parton de Nov-Orleano. Ili ne havis elekton, ĉar la unuaj alvenis ĉenitaj al la statuso de sklavoj, perforte ŝiritaj de sia origina afrika tero. Ĉi tiuj homoj vere suferis pro ĉi tiu nehoma sklaveco, pravigita tamen de la papoj de la romkatolikismo tiutempe. Nur post la Usona Enlanda Milito, kiu dividis blankajn kristanajn usonanojn en du tendarojn, kaj la venko de la uniista tendaro, sklaveco oficiale finiĝis.

Malgraŭ la multnombraj atakoj okazintaj en Francio ekde 1995, la jaro kiam, malbenita siavice de Dio, la oficiala Adventismo de la Sepa Tago alianciĝis kun la Protestanta Federacio, francaj ĵurnalistoj ne lernis la samajn lecionojn kiel prezidanto Trump. Ilia malintereso pri religio malhelpas ilin fari tion, kaj ili tial povas nur elteni sen kompreni. Kontraste, la usona prezidanto vidas en ĉi tiu atako en Nov-Orleano nur konfirmon de la danĝero prezentita de etna miksaĵo. Li tial konvinkiĝos, ke li devas efektivigi sian programon de freneza batalo kontraŭ enmigrado, fronte al la etna miksaĵo jam establita tra la tuta lando, sed precipe en Novjorko, la modelo de la ĝenro.

Estis en Eŭropo, per ekfunkciigo de la laboro de la Protestanta Reformacio, ke Dio montris, ke fidelaj protestantoj ne povus pluvivi sur franca romkatolika grundo. Kaj li remalkovris ĉi tiun forgesitan landon por bonvenigi protestantan enmigradon. Ve por ĉi tiuj enmigrintoj, Protestantismo ne kompletigis sian Reformacion, kaj tio estis la kaŭzo de ĝia malhela estonteco. Humanisma penso sufokis religian penson, kaj Usono produktis hipokritan frukton, kiu favoras oportunismon kaj senskrupulan riĉiĝon. Ne volante reprodukti la netolereman konduton de eŭropanoj, la lando Usono estis konstruita sur la humanisma valoro de perfekta toleremo. Ĝi estis konstruita sur la formado de liberaj kaj sendependaj ŝtatoj unuigitaj kaj metitaj sub ununuran nacian

registaron. Ĉi tiuj ŝtatoj pli-malpli adoptis la samajn leĝojn kaj valorojn. La lando konsistas el multaj religiaj komunumoj, en kiuj la katolika religio iom post iom reakiris grandan lokon. Sed ĉi tiu katolikismo restas sub la kontrolo de la ĉefa protestanta religio de la lando.

Kiam mi estis juna, min ĝenis "evangelio", la usona nomo donita al la religiaj kantoj de sklavigitaj nigruloj. La kaŭzo de mia problemo estis ĉi tiu mistika konduto, la kantado igis la aktorojn eniri trancojn. Nekonscia tiutempe pri la malbeno de la protestanta religio, mi trovis ĉi tiun frukton naskitan de nigrafrika paganismo nenormala. Hodiaŭ, kun biblia profeta scio, mi komprenas kiom sklaveco estis malbeno por la lando, kiu pravigis ĝin. Ĉar, kun ili, nigruloj alportis el Afriko sian guston por ritma kantado, origine sur io ajn, kion oni povus frapi per bona kaj forta resonanco. La formoj de la ekzorcoj ripetataj de tiuj, kiuj muelas milion, estis prenitaj kaj aplikitaj en la famaj kantoj de nigra usona "evangelio".

Tamen, religia kanto dediĉita al la Kreinto Dio ne celas meti siajn prezentantojn en trancon. Religia kanto aprobita de Dio devas esti serena, trankvila kaj paca. Al agrabla muziko, la servistoj de Dio esprimas vortojn adresitajn al Dio por glori lian nomon kaj liajn verkojn. Jen la pacaj kriterioj, kiujn David kantis, akompanante sin per harpo kun dolĉa kaj harmonia sono. Mi ankaŭ kantis la gloron de Dio, sed la kantoj, kiujn mi komponis kaj verkis, havas profetan karakteron kaj celon malsaman ol la tradicia himno.

La duuma ritmo, martelita ĉiam pli forte, de Rokenrolo aŭ Disko, kaj eĉ pli lastatempe de Repo, tiras siajn originojn el ĉi tiu pagana afrika ritmo. Kaj ĉi tiu heredaĵo nur konfirmas la malhelan spiritan mallumon de la religiaj formoj de Protestantismo, ĉefe usona. Ĉar en Eŭropo, nordiaj monarkioj estas protestantaj, sen aparteni al la "*dek kornoj*" profetitaj de Dio, kiuj mem estas katolikaj ekde la komenco de la persekuta papa regado etendiĝinta dum "1260" jaroj inter 538 kaj 1798. Kaj ĉi tiuj protestantaj landoj ankaŭ estos koncernitaj de la puno de la "**sesa trumpeto**", estante en Eŭropo kaj tra la mondo la unuaj landoj, en kiuj "sekseco" estis liberigita de ĉiuj tabuoj kaj bibliaj religiaj malpermesoj.

La "rasismaj" pensoj kaj tagordo de prezidanto Trump verŝajne pravigas la atakon faritan tiun saman tagon en Las Vegas, kie veturilo plena je eksplodaĵoj eksplodis antaŭ la Trump-Turo, mortigante unu personon kaj vundante sep. En ĉi tiu lando dividita laŭ raso kaj religio, la krimintojn de ĉi tiuj agoj malfacilas identigi. Almenaŭ en Nov-Orleano, la kriminto oficiale konfirmis sian engaĝiĝon al la islamista afero de ISIS, sed tio ne estas la kazo en Las Vegas.

En ateisma, humanisma, aŭ false kristana Okcidenta Eŭropo, la problemo, kiu aperas, estas preskaŭ nesolvebla. Alfronite al islamistaj atakoj, politikaj elitoj kaj ĵurnalistoj estas devigitaj trakti bonajn islamanojn alimaniere ol malbonajn. Sed eĉ tie, laŭ sia juĝo, ili renversas la valorojn, ĉar por ili, bona islamano estas tiu, kiu ne obeas la agresemajn agojn preskribitajn de la Korano kontraŭ nekredantoj, kiuj, vere, estas false kristanaj, aŭ, reale, malbona islamano. Por humanistoj, nur tiu, kiu dividas iliajn humanismajn valorojn, estas bona. Kaj ĉi tiu juĝo validas por kristanoj aŭ iu ajn alia religio.

Nu, ĉi tiuj atakoj estas nur signoj de la tempoj donitaj de Dio por la bono de liaj servistoj, kiuj profitas de bona juĝo, por ke ili sciu, ke venas la horo de la "

**sesa trumpeto** ". Kaj la profetaĵo de Daniel 11:40 montras al ni, ke la efektivigo de la Mondmilito dependas de granda agado gvidata de la islamistoj simbolitaj kiel "**reĝo de la sudo** ", kontraŭ Okcidenta Eŭropo trompe kaj malinde nomata kristana.

### M110- La Lernejo de Juĝistoj

Ne senkaŭze Dio rezervis gravan uzon de la libro de Daniel por la tempo antaŭ la "**tempo de la fino**"; la hebrea nomo Daniel signifas: **Dio estas mia Juĝisto** . Kaj Dio diris al Daniel en Daniel 12:9: "*Li respondis: Iru vian vojon, Daniel, ĉar ĉi tiuj vortoj estas tenataj sekretaj kaj sigelitaj ĝis la tempo de la fino.*" La kompleta deĉifrado de ĉi tiu libro, kiun mi prezentas ekde 1982, konfirmis la eniron en la "**tempon de la fino**" profetitan de Dio.

Kaj ne estas senkaŭze ankaŭ, ke la elekto de la lastaj sanktuloj de Jesuo Kristo baziĝas sur la sinsekvaj "adventistaj" provoj de 1843 kaj 1844 profetitaj en ĉi tiu libro, en Daniel 8:14: ĝusta traduko: "*Kaj li diris al mi: ĝis la du mil tricent kaj mateno; tiam sankteco estos pravigita* ." Jesuo tial elektis homojn ĝojantajn pri la ideo de sia glora reveno. Ĉu ni devus esti surprizitaj? Ne, kompreneble ne, ĉar la malo estus nenormala kaj miriga. Benante ilin pro ilia ĝojo vidi lin reveni, Jesuo tial efike pravigis la veran sanktecon reprezentitan de siaj elektitaj sanktuloj.

La sintezo de ĉi tiuj datumoj pruvas nekontesteble, ke Dio volis prepari siajn lastajn elektitajn sanktulojn ekde 1844 por igi ilin juĝistoj kapablaj juĝi dum la sepa jarmilo, la malbonajn kaj maljustajn ribelulojn, la ĉielajn anĝelojn kaj la terajn homojn. Per la apostolo Paŭlo, la dia Spirito konfirmas tion, igante lin diri en 1 Korintanoj 6:3: "*Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn? Kiom pli ni juĝos la aferojn de ĉi tiu vivo?*" Ĉi tiu dia plano, kiu elektas liajn sanktajn juĝistojn, estas reflektita en la nomo "Sepa-taga Adventisto"; Adventisto: ĝojo en la atendo de la reveno de Kristo; de la sepa tago: restarigo de la ripozo de la sepa-taga Ŝabato, kiu profetas la sepan jarmilon de ĉiela juĝo.

La preparo por ĉi tiu juĝo estas konfirmita per la bilda instruo de Apokalipso 20:4: "*Kaj mi vidis tronojn, kaj al la sidantoj sur ili estis donita la aŭtoritato juĝi* . Kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj tiuj, kiuj ne adoris la beston, nek ĝian bildon, nek ricevis ĝian markon sur siaj fruntoj aŭ sur siaj manoj; kaj ili vivis kaj **reĝis kun Kristo mil jarojn** . "

Por povi "**reĝi**" aŭ "**juĝi**" kun Jesuo Kristo dum "**mil jaroj**" en lia ĉiela regno, la elektito devas reakiri "**la bildon de Dio**" kaj dividi liajn opiniojn pri bono kaj malbono. Kiel Dio, li ne rajtas, en sia juĝo, montri "**personfavoron**", laŭ Readmono 10:17: "*Ĉar la Eternulo, via Dio, estas Dio de dioj kaj Sinjoro de sinjoroj, granda Dio, potenca Dio kaj timinda, kiu ne favoras personojn nek prenas subaĉeton.*"

La sama dia justeco juĝas, individue kaj kolektive, la malriĉulojn kaj la riĉulojn, la malgrandajn kaj la grandajn, kaj ĉiujn naciojn de la tero. Mi, kiu amas Francion, la landon de mia naskiĝo kaj kie mi ĉiam vivis, estas devigita malkaŝi la juĝon, kiun Dio aparte eldonas pri ĉi tiu lando kaj ĝiaj loĝantoj, ĉar la historio de la okcidenta vivo donis al ĝi fundamentan gravecon. Same kiel ĝi geografie estas en la centro de Eŭropo, Francio ankaŭ situas en la centro de la mondo, havante ĉe la fora okcidento la sudan kaj nordamerikan kontinentojn, kaj ĉe la fora oriento Japanion kaj Aŭstralion. Estis ŝi, kiu favoris la disvolviĝon de la papa romkatolika religio, kaj estis ankoraŭ ŝi, kiu atestis kontraŭ ĉi tiu katolikismo per la buŝoj de ĝiaj protestantaj reformistoj de 1170 ĝis la 16-a jarcento markita de la "Religiaj Militoj".

Kiel juĝisto elektita de Jesuo Kristo, mi notas ĉi-marde, la 7-an de januaro 2025, du tre signifajn komplementajn eventojn: La celebradon de la 10-a datreveno de la murdo de la 5 karikaturistoj de la revuo nomata "Charlie Hebdo", pafmortigitaj kun 7 aliaj viktimoj inkluzive de du policistoj, fare de du islamistaj teroristoj indignigitaj de la atakoj kaj insultoj faritaj al ilia profeto Mohamedo.

Sed, surprize, en tiu sama tago, ĉirkaŭ la 12a horo, mortis sinjoro Jean-Marie Le Pen, la obstina bretono, la politikisto "demonigita" de ĉiuj siaj kontraŭuloj dekstre kaj maldekstre pro siaj naciismaj kaj antisemitaj ideoj. Kaj la politika malamo, kiun li spertis, kondukis al lia kondamno fare de la francaj respublikanaj politikaj tribunaloj pro negravaj kialoj de vortludo kaj spriteco publike uzataj kontraŭ siaj kontraŭuloj.

En sia granda kaj sublima saĝo, Dio kaŭzis la morton de ĉi tiu viro, kies naciisman juĝon maljuste kaj senkompatate kontraŭis liaj koruptaj universalismaj humanismaj kontraŭuloj, ĝuste en la tago, kiam tiuj samaj senkompataj juĝistoj festis la rajton je blasfemo kaj insulto de la revuo "Charlie Hebdo". La granda Juĝisto ne povus esti pli bone kondamninta la hipokritecon de la politikistoj kaj ĵurnalistoj, kiuj kunigis siajn fortojn kaj sian volon "demonigi" naciismon inter la popolaj masoj.

La forpaso de ĉi tiu granda politikisto, "la lasta vera franco", kun ĉiuj liaj difektoj kaj kvalitoj, portas gravan signifon. La viro povas retiriĝi, ĉar lia misio finiĝis. Naciisma espero jam ne estas la sana elekto por Francio, kiun Dio kondamnis baldaŭ detruigi per la venĝema fero kaj fajro de Rusio kaj per islamistaj atakoj en ĝia suda zono. Tiel, Jean-Marie Le Pen, fondinto de la partio "Nacia Fronto", malamata de tiuj, kiuj ne amis sian nacion sed vendis ĝin al Eŭropo kaj Usono pro avideco kaj komerca universalisma ideologio, mortis en la respektinda aĝo de 96 jaroj; preskaŭ jarcento da vivo dum kiu okazis tre kontraŭdiraj eventoj. Ĉi tiu eksterordinara viro forpasas, portante esceptan sperton de la franca vivo. Li lernis defendi Francion kontraŭ ĝiaj malamikoj en Azio, poste en Alĝerio, kaj jam lia naciisma spirito koliziis kun la ideo de la internacia kunveno dezirata de Generalo de Gaulle, kiu metis la fundamentojn de la estonta Eŭropa Unio. Lia sperto instruis al li, ke la danĝero de Islamo kuŝis en kunekzisto kun ĝi sur la sama grundo. Li tial pravis antaŭ ĉiuj siaj aliaj kontraŭuloj. Tamen, li ne sciis, ke Dio igis lin paroli, sed ne permesis al li agi; la dia plano estis ruinigi kaj detru la malpian ribeleman Francion kaj la Eŭropon, kiun ĝi konstruis laŭ sia bildo. Tamen, dum sia tuta politika vivo, li neniam ĉesis averti la francojn kontraŭ

kunekzisto kun homoj de araba Islamo. Kaj tiel li povas morti triumfe, ĉar la danĝero, kiun li neniam ĉesis anonci, prezentas sin hodiaŭ, preta preni sian plej teruran formon je tutmonda skalo. La faktoj kolizias kaj kuniĝas: restinte surdaj al la avertoj de S-ro Jean-Marie Le Pen, la francoj alfrontas en ĉi tiu fino de 2024 kaj komenco de 2025 problemojn, kiuj koncernas Islamon: en la sabato de la 14-a de decembro 2024, la ciklono Chido detruas la insulon Majoto, francan departementon, kies loka loĝantaro estas strikte islama, al sia granda malfeliĉo; kaj krome nur duone franclingva; la 7-an de januaro, la celebrado de la masakro "Charlie Hebdo" de la 7-a de januaro 2015 memorigas pri la islamisma minaco, kiu nur kreskis ekde 1995; tiel ke la avertoj pri la danĝero de Islamo estis malakceptitaj kaj kontraŭbatalitaj de la franca popolo manipolata de siaj politikaj kaj amaskomunikilaj elitoj.

Tiel, en la sama tago, la elitoj de la franca popolo omaĝas la mortintajn komikajn blasfemantojn kaj notas la morton de la viro demonigita pro siaj naciismaj politikaj ideoj kaj siaj ĝenaj mensludoj. La sama franca justico kondamnis la duan kaj honoris la plej malbonan el la unua speco. Mi scias, ke neniuj komprenos ĉi tiun subtilan mesaĝon proponitan de la Kreinta Dio krom mi; kaj mi ĝuas ĉi tiun privilegion. Sed kiel povus la harditaj mensoj de la francoj percepti subtilan dian mesaĝon, kiam ili eĉ ne plu kredas je ĝia ekzisto? La nekonsekvenco de la juĝo de la francaj elitoj evidentiĝas en la alternado de amaskomunikilaj komentoj, kiuj memorigas pri la du faktoj de la tago. La kulpoj de la naciisto estas memorigitaj kaj klarigitaj, poste la informoj elvokas la rajton je blasfemo de francaj komikistoj; mi tiel notas maljustan juĝon, kiu uzas duecan normon depende de la celita celo. Malnova populara diraĵo diras, ke "ridindigo ne mortigas"; tio ofte veras, krom se tiu, kiu estas ridindigita, estas Jesuo Kristo, la Kreinta Dio mem, aŭ la Profeto Mohamedo de la fanatike reaktivaj fundamentismaj islamanoj.

Jean-Marie Le Pen tiel forlasas la homan scenon sen vidi la katastrofon, kiun li timis kaj antaŭvidis por sia nacio, okazi. Tio estas puna decido flanke de Dio, ĉar se liaj vortoj ne pravigis kondamnon per homa justeco, tio same ne validas por dia justeco. Ĉar prezentante la kremaciejojn kaj la mortojn de multaj judoj kiel "detalon" de la Dua Mondmilito, li malpligravigis la tre altan gravecon, kiun Dio donis al tiu puna ago. La "fina solvo" decidita de la nazioj estis en realeco la lasta averto, kiun Dio volis adresi al la pluviwantaj judoj kaj la malfidelaj kristanaj nacioj antaŭ ol la urboj mem fariĝis fornoj en la Tria nuklea Mondmilito.

Ĉi tiu rifuzo, ĉi tiu malakcepto, ĉi tiu kondamno de naciisma penso nur konfirmas kaj aldonas al la ĝenerala religia malakcepto de la nuna tiel nomata "sekulara" nacio Francio. Mi mem diris ĉion bonan, kion mi pensis pri ĉi tiu "sekulara" normo, kiu favoras individuan religian elekton, sed, favorante la disvolviĝon de Islamo sur sia grundo, Francio nutris kaj subtenis la serpentojn, kiuj pikos kaj detruos ĝin. Kaj jen denove, Dio montras sian saĝon per tio, ke Francio mem favoras la disvolviĝon de siaj mortigaj malamikoj sur sia nacia grundo. Estas evidente, ke nacioj estas heredantoj de antikvaj triboj, transformitaj en regnojn, popolojn kaj naciojn heredantojn de aparta origina lingvo. Estas kun nacioj kiel kun homaj familioj, kaj origine, la unuaj triboj kunigis individuojn,



kiuj estis portantoj kaj heredantoj de la sama familia sango. Estas vere, ke Kaino mortigis sian fraton Habelon, sed nenio troviĝis pli unuiga ol la familia ligo bazita sur la heredo de sango kaj komuna vivsperto, kiu kreskigas la dividadon de agnoskitaj kaj adoptitaj valoroj, de generacio al generacio. La sanga ligo do havas veran legitimecon, kiun la rajto al la grundo akiras nur per homa decido. Tamen, ĉi tiu rajto je la grundo, ekzistanta en Francio ekde 1315, favoras nedeziratan kaj nedeziratan akcepton. Ĝi intensigas la riskon pliigi la problemojn de devenaj ŝtatanoj, kiuj jam havas rilatajn problemojn hejme por solvi. Estante fortranĉitaj de Dio, la elektoj faritaj de la francaj elitoj preparas problemojn por la longdaŭra estonteco, al kiuj ĉi tiuj elitoj malmulte atentis kaj malmulte interesiĝas. Neniu reĝimo regas tiel miope kiel la Franca Respubliko. Pro la anstataŭigo mem de siaj prezidantoj, la respublikana reĝimo vidas nur la intereson de la nuna momento. Li ne konsideras la malproksiman estontecon, kiel reĝoj sciis fari, pensante pri la heredaĵo, kiun ili lasus al siaj heredantoj. Ĉi tiuj reĝoj ne estis pli benitaj de Dio ol nunaj prezidantoj, kiuj anstataŭigas kaj sukcedas unu la alian, sed la popolo profitis de ĉi tiu longdaŭra zorgo, kiu vigligis la spiriton de la monarkoj.

En la hodiaŭa Francio, la kandidatoj kandidatiĝantaj en la prezidentaj elektoj de la lando ĉiuj avidas la prezidantecon, kiu faros ilin mastroj de Eŭropo. Ĉar ili ĉiuj rezignaciis sin, inkluzive de la "RN", al konservado de la eŭropa alianco, kiu donas al ili la bildon de forto kaj efika aŭtoritato. Mi kredas, ke nur "du" malgrandaj kandidatoj restas rezolute kontraŭ la Eŭropa Unio. La kaptilo estas starigita kaj fermiĝis sur ĉiuj celoj de la dia kolero, sed ĉi tiu kaptilo estas nur la rimedo por kolekti la kulpulojn, ĉar la kaŭzo de la venonta puno ne estas ĉi tiu eŭropa kreaĵo, sed la malestimo al la tuta biblia revelacio, kiu donas al la homoj la eblecon plene malkovri la sinsekvajn fazojn de lia plano de savo, konstruita ekskluzive sur Jesuo Kristo, "*la Ŝafido de Dio*". *kiu forprenas la pekojn de la mondo ."*

Mi havas la impreson, kaj ĝi ne estas nur impreso, paroli kaj skribi en la dezerto, sen ke iu ajn aŭdas miajn mesaĝojn, krom la plej proksimaj fratoj kaj fratinoj en Kristo. Sed ĉi tiuj mesaĝoj ignorataj de tiuj, kiuj malestimas Dion, estas tiom da atestoj ricevitaj favore al la Kreinto Dio, kiu tiel lasas, en la nekredanta homaro, ateston, pruvon pri la oferto de sia dia lumo, kiu igas homon kapabla vidi kaj kompreni, kaj distingi inter mensogo kaj vero, ĉion, kio prezentas sin en lia vivo.

La homo, kiu aŭskultas Dion, estas la plej bona atestanto pri la graveco, kiun li donas al sia vivo. Ĉi tiu vivo estas donaco de Dio, do die altvalora afero. Kaj laŭ lia libera elekto, laŭ la intenseco de lia volo, la homo povas aŭ perdi sian vivon per prenado de pluraj riskoj, el kiuj unu finiĝas fatala, aŭ male, plilongigi sian teran vivon en ĝian ĉielan aspekton de spiriteco. Sed pri ĉi tiu temo, mi parolas fremdan lingvon, kiu venas al mi el la ĉielo, el ĉi tiu dia senfineco, fonto de saĝo kaj vero. La spirita sperto, kiun Dio donas al mi, estas escepta kaj baziĝas sur mia kompleta dediĉo vivita en lia servo kaj lia aparta voko, lia aŭskultado kaj liaj silentaj, sed aktivaj, direktivoj. Mia spiriteco estas konstruita sur la studado de lia sankta biblia vorto. Estas li, kiu, per sia Sankta Spirito kaj sia anĝelo, gvidas min en miaj studoj kaj miaj reflektadoj. Mi profitis de longaj jaroj da paco por atingi ĉi tiun altan nivelon de spirita kompreno pri la verkoj, kiujn li plenumis. Kaj mi

vere esperas, ke, en anonimeco, multaj aliaj homoj preparas sin por la ĉielo per ĉi tiu esenca intereso pri la sankta skriba Vorto de Dio. Ĉi tiu scio pri Dio kaj liaj inspiritaj tekstoj estas absolute necesa por digne juĝi liajn ribelemajn malamikojn ĉe lia dekstra flanko.

La vivo, kiu disvolviĝas dum niaj tagoj, malkaŝas multajn eventojn, pri kiuj ni devas povi juĝi, agnoskitan de Dio en Jesuo Kristo. La profetaĵo skribita en Daniel kaj Apokalipso konstruas ĉenon de profetitaj faktoj, kiuj permesas al ni kompreni, kiel Dio juĝis ilin. Sed tio estas nur la "lernejo de juĝistoj", kiuj, lernante ĉi tiujn aferojn, akiras la kapablon deĉifri en la ĉiutaga vivo, kion Dio aprobas kaj benas, kaj kion Li malaprobas kaj malbenas pri religio. Ĉi tiun juĝon faciligas la fakto, ke la juĝo de Dio estas konstanta kaj eterne la sama. Tial la moderna vivo kaj ĝiaj novaĵoj ne ŝanĝas ĉi tiun facilecon. Kaj kiel faras detektivoj, la sola demando, kiun oni devus fari por solvi misteron, estas: "Kiu profitas de la krimo aŭ ago: Dio aŭ la diablo?"

Estas evidente, ke por respondi ĉi tiun specon de demando, la gustoj de Dio kaj tiuj de la diablo devas esti konataj kaj klare identigitaj. Kaj ĉi tie denove, la solvo kaj la respondo kuŝas en la scio de la skribaĵoj de la tuta Sankta Biblio kaj precipe de ĝiaj du libroj, Daniel kaj Apokalipso, kiuj profetas por la modernaj fintoj.

La falsaĵoj de la kristana religio estas tiel multaj, ke ĉi tiu sola kristana religio postulas profetajn revelaciojn konstruitajn sur ĉi tiuj du libroj, Daniel kaj Apokalipso. La vero estis konata en sia perfekteco fare de la apostoloj de Jesuo Kristo kaj estas al la lasta pluvivanto de la "dek du", nomata Johano, ke Dio donis en vizio sian profetaĵon Apokalipson, kiu signifas: Apokalipso. La lastaj sanktuloj elektitaj ekde la printempo de 1843 kaj poste la aŭtuno de 1844, devas restarigi la perfektan veron komprenitan de la "dek du apostoloj" aldonante la novajn lumojn rivelitajn ekde 1843, ĝis la fina reveno de Kristo en la printempo de 2030.

Ĉar, se la principo de savo per graco estis perfekte komprenita de la apostoloj de Jesuo Kristo, ne estas same koncerne la tempon de la fino de la mondo, kiu restis nekonata al ili. Komence de 2025, mia laboro konsistas el klarigi ĉi tiun temon, kaj tion, kiel eble plej klare.

En la venonta printempo, nur kvin jaroj apartigos nin de la fina horo de nia tera liberiĝo. Sed ĉi tiuj kvin jaroj estos ĉiam pli teruraj por travivi, ĉar katastrofoj intensiĝos en ĉiuj plej timigaj formoj. Kaj la klarigo estas terure simpla formuli: la tero devas perdi siajn ok miliardojn da homaj estaĵoj por resti dezerta kaj sen homa vivo post la glora reveno de Jesuo Kristo. Ĝia destino estas fariĝi la malliberejo por la diablo, kiu restos sola dum " **mil jaroj** " sur sia detruita grundo, denove " **senforma kaj malplena** " kiel en la unua tago de la kreo de la tero.

La kristana Okcidento estas aparte celita de dia kolero pro la malestimo montrita al Dio kaj liaj bibliaj revelacioj. Sed parto travivos la tempon de la fina provo de fido, kiam, ĉar ili estas pli kulpaj ol la aliaj, malfidelaj kristanoj suferos " *la sep lastajn plagojn de dia kolero* ". La aliaj popoloj de aliaj religioj detruos unu la alian en kolizioj, kiuj finiĝos per atombomboj antaŭ la falo de la " *sep lastaj plagoj* ".

La stadioj de dia juĝo estas jenaj:

“Judismo”, kiu restas en la dia interligo ĝis la krucumita kaj resurektita Kristo.

La "apostola" kristana kredo benita ĝis 313

La paca kaj martirigita "protestanta" kredo de 1170 ĝis 1843

La usona adventista kredo inter 1843 kaj 1863

La universala "Sepa-taga Adventista" kredo de 1873 ĝis 1994

La disidenta kredo "Sepa-taga Adventisto" de 1991 ĝis 2030.

Ĉi tiu lasta dia interligo estas aŭtentikigita per la kvalito de la lumo, kiun mi ricevis de Dio ekde mia adventista bapto la 14-an de junio 1980. Ĉiu rajtas konsideri mian ateston aŭtentika aŭ ne. Ĉi tie denove, kaj ĝis la fino de la mondo markita de la glora reveno de Jesuo Kristo, libera elekto restas la rimedo por atesti personan fidon; bona aŭ malbona, Dio sole juĝos, punos aŭ rekompencos.

#### M111 - Donald TRUMP, la viro de la "sesa trumpeto"

Por tiuj, kiuj ne komprenas, ĉi tiu titolo rilatas al la angla vorto "trump" kiu en la franca signifas "trumpeto".

Hodiaŭ, ĵaŭde, la 9-an de januaro 2015, mi eksciis de la novaĵkanaloj, ke Los-Anĝeleso, "la urbo de anĝeloj", estas formanĝata de giganta incendio. Ĉi tiu mekao de kinematografiaj idoloj estas konsumata, frapata de ventoj de 160 km/hore, kiuj blovas kaj projekcias ardaĵojn de brulanta ligno en la aeron kaj sur la domojn, kiuj ĝenerale mem estas konstruitaj el ligno. La lokaj loĝantoj erare nomas ĉi tiujn ventojn: "diabloventoj". La vento ne estas submetita al la diablo, sed nur al la kreinto Dio, kiu decidis frapi "la urbon de demonoj". Holivudo, la monda centro de kinejo, kies nomo signifas "holivudo", estas konsumata kune kun siaj homaj konstruaĵoj, ĉiuj iliaj verkoj. Ĉi tiu rezulto estas atingita per la kombinaĵo de pluraj faktoroj: severa sekeco kaj impetaj ventoj, malbone prizorgataj kaj tial "nesanaj" arbaroj. Nu, sekeco estas signo de la malbeno de Dio, kiel la araba dezerto, kie Islamo naskiĝis, kiu disvastiĝis al multaj aliaj aridaj kaj dezertaj landoj. Dio faras la utilan kaj necesan pluvon signo de sia beno aŭ jam de sia kompatato. Li diras pri tio en Malaĥi 3:10: " *Alportu ĉiujn dekonaĵojn en la trezorejon, por ke estu manĝaĵo en Mia domo; elprovu Min per tio, diras la Eternulo Cebaot. Kaj vi vidos, ĉu Mi ne malfermos al vi la fenestrojn de la ĉielo, ĉu Mi ne elversos sur vin abunde da beno.* "

Malproksime de esti alportitaj al la domo de Jahve, usonaj dekonaĵoj nutras la ukrainan armeon per detruaj armiloj. Tiel, la lando, kiu instigas al detruo per fajro, siavice estas trafita de la detruo de fajro ekbruligita de Dio. Usonanoj povas tiel mem malkovri, kion signifas detruo. Farante tion, Dio celas redukti la usonan riĉecon, kaj ĉi tiu malriĉiĝo igos la bezonon vendi armilojn al eŭropanoj eĉ pli necesa. Ĉar, en sia deziro riĉigi sian landon, la nova usona prezidanto, Donald Trump, postulas, ke ili investu 5% de sia nacia buĝeto por subteni la

bataladon organizitan de NATO. Usono mem investas nur 3,23% de sia buĝeto en militajn investojn. Postulante 5% de la eŭropanoj, la usona prezidanto klare celas rompi siajn ligojn kun ili. Li jam parolis pri sia deziro forlasi NATO-on kaj montris sian deziron meti sian landon, Usonon, unue, kiel konfirmas liaj du sloganoj "Ameriko Unue" kaj "Igu Amerikon Granda Denove".

Ĉi tiu nova prezidanto estas, kiel ĉiu el ni, la frukto de homa vivsperto. Tial, por kompreni lian pensadon kaj decidojn, ni devas kompreni liajn fundamentajn karakterizaĵojn.

Donald Trump estas origine negocisto, senskrupula viro por kiu "la celo postulas la rimedojn". Li trovas plezuron nur en akirado de mono, riĉeco de ĉiaj formoj, gloro kaj honoroj. Li tiel povis profiti de ĉi tiu usona kapitalisma reĝimo, kiu permesis al li konstrui sian grandegan riĉaĵon. Kaj kiel en antikva Romo, riĉeco antaŭas la deziron al politika potenco; ĉar mono aĉetas ĉion, materiajn varojn sed ankaŭ homajn animojn. Tra sia vivprofesia sperto, ĉi tiu prezidanto TRUMP estas kiel tiuj " **komercistoj de la tero** ", kiujn Dio citas en Apokalipso 18:11: " *Kaj la **komercistoj de la tero** ploras kaj malĝojas pri ŝi, ĉar jam neniu aĉetas ilian ŝarĝon.* "

Ekde 1945, Usono trudis sian kapitalisman doktrinon kaj komercajn regulojn al Okcidenta Eŭropo, riĉigante sin ĉiam pli per sia imperiisma domineco, konforme al la piramida simbolo, kiu aperas sur ĝia "dolaro", la monero de ĝia nacia valuto, kaj ĝia nacia blazono. Fine, transdonante la tutan planedon al sia cifereca teknologio, la posedantoj de interretaj retoj fariĝis mirinde riĉaj, ĉiu el ili pli riĉa ol tutaj nacioj. Ĉi tiu misuzo estas malaprobata kaj kontestata en Eŭropo de loĝantaroj kutimiĝintaj al la helpo ofertita en iliaj socialismaj reĝimoj.

Komence, subtenante Ukrainion kontraŭ Rusio, la Demokrata Ameriko de Joe Biden devigis la disrompon de establitaj komercaj rilatoj inter eŭropanoj kaj rusoj. Ĉar la rompo fariĝis neriparebla post tri jaroj da milito, nova situacio aperis kun la ekpotenciĝo de la superriĉa respublikana kapitalisto Donald Trump. La pravigo por lia estonta politiko povas esti klarigita per la pasintaj kvar jaroj. Dum sia antaŭa prezidenta oficperiodo, Donald Trump estis objekto de malestimo fare de okcidentaj eŭropanoj. Krome, eksciinte pri faktoj sugestantaj balotmanipuladon, s-ro Trump restis konvinkita, ke lia venko estis ŝtelita de li. Nekonsolebla, li vivis kvar jarojn en indigno kaj senpova kolero, kaj malgraŭ sia materia riĉeco, lia sperto ne estas enviinda. Sed ĝi estas tre edifiga, ĉar ĝi pravas, ke amasigita mono ne alportas feliĉon, ĉar lian animon turmentas la deziro al politika potenco.

Dio kreis ĉi tiun homon, kiu nun estas preta plenumi ĉiujn verkojn, kiujn Dio pretigis por li.

Jen kie ni devas reliefigi la gravecon de lia nomo: TRUMP, vorto kiu signifas TRUMPETON en la angla. Tiam lia malamo al la eŭropanoj, kiujn li malestimas, ludas dian rolon, kiu pravigos lian rifuzon subteni ilian batalon kontraŭ Rusio en la " *sesa trumpeto* " aŭ Tria Mondmilito, kiu, laŭ dia principo, venos en 2026.

Ĵurnalistoj aŭskultis, ŝokitaj kaj surprizitaj, dum la lastaj kelkaj tagoj, la malkaŝon de s-ro Trump pri planoj etendi usonan dominadon super Kanado, Gronlando kaj la Panama Kanalo. Ĉi tiuj okcidentaj ĵurnalistoj reagis tre

malrapide pro la jarcenta pezo de la eŭropa sperto, en kiu, male al Usono, progreso konsistis el antaŭenigo de sociaj rajtoj kaj humanismo, kaj certigado de respekto por ŝtataj limoj. En ĉi tiu Eŭropo, kiu kunigas 27 naciojn, la konvinko atingi altan nivelon de ekzisto regas ĉies mensojn. Kaj tia sukceso ŝajnis nedetruibla al ili. Estas ĉi tiu absoluta konvinko, kiu pravigas eŭropajn engaĝiĝojn al Ukrainio. Sed ĉi tiu absoluta konvinko simple blindigis ilin. Kaj kion ili malkovras, teruritaj, estas ke ilia bela idealo vere povas malaperi kaj kolapsi en eŭropajn ruinojn.

Siaflanke, el Usono, Donald Trump observis la mondon transformiĝi dum la kvar jaroj de sia flankenlaso. Li rimarkigis, ke ĉi tiu mondo konsistas el kelkaj grandegaj nacioj, kiuj ĉefe formas kvin ĉefajn tendarojn: Usono, Eŭropo, Rusio, Ĉinio kaj Barato. En kelkaj jaroj, Ĉinio kaj Barato eniris modernecon kaj fariĝis militaj potencoj reprezentantaj preskaŭ 3 miliardojn da homoj inter si. S-ro Trump rapide komprenis, ke la nacia skalo jam ne gravas. Ĉar la mondo kontraŭstarigas tre potencajn grupojn, kiuj havas tre malsamajn valorojn. Krome, la "mielmonato", dum kiu germana Eŭropo komercis kun Rusio, estis spertata de Usono kiel minaco al sia imperiisma projekto. Ĉar ekde 1945, usona koloniismo fidis je akiro de novaj klientoj, kiuj eniras ĝiajn komercajn aliancojn kiel "**komercistoj de la tero**". La nova prezidanto principe kontraŭas militon, ĉar ĝi blokas komercon, kaj se li tiel rezonas, tio estas pro sia civila profesio: "komercisto". Kion ni povas atendi de civila "komercisto"? Li estos forta kun la malfortuloj, kaj malforta kun la fortaj. Kiuj estas la malfortuloj? Panamo, Gronlando kaj Kanado. Kiuj estas la fortaj? Rusujo, Ĉinujo, Barato. Tial estas sufiĉe facile kompreni, ke ĉi tiu viro ne engaĝigos la usonan armeon kontraŭ potencaj landoj kaj ke lia sola zorgo estos plivastigi la nunan influzonon de Usono sur la du amerikaj kontinentoj, inkluzive de Kanado ĝis Gronlando. Tamen, en ĉi tiu vizio, la usona prezidanto transdonas Eŭropon al Rusujo, kiun li detruos ĉe la fino de la venonta Mondmilito. Li tiel certigos la tutmondan superecon, al kiu Usono aspiras.

Kiel observanto de la milito de Ukrainio kontraŭ Rusio, ĉiu el ni povas vidi kiel militecaj konfliktoj ŝanĝiĝis per la uzo de dronoj, observantoj aŭ mortigantoj de tankoj, ŝipoj kaj individuaj homaj batalantoj. Alfronite al ĉi tiuj imponaj teleregataj robotaj dronoj, homoj havas malmultan ŝancon savi siajn vivojn. Moderna militado transformiĝas en buĉejon, kaj la imponaj armiloj de la pasinteco, kiel aviadiloj, helikopteroj kaj tankoj, fariĝas vundeblaj kaj tiel perdas siajn avantaĝojn kaj sian allogon. Tial sinjoro Trump ne sendos sian usonan armeon pro timo, ke ĝia detruo rivelos ĝian veran fragilecon fronte al tiaj efikaj dronoj. Usono volas resti armilvendistoj kaj ne uzantoj, kiuj estas viktimoj de ilia efikeco. Kaj mi pensas, ke okcidentanoj timas engaĝiĝi sur ukraina grundo pro la samaj kialoj. Ĉar la longa kultura dominado de la Okcidento baziĝis sur milita potenco, kiu organizis la koloniigon de la subevoluintaj landoj de la Tria Mondo.

Kaj jen la tragedio por la Okcidento, ĉar en Ukrainio, la Okcidento montras, ke ĝiaj dronoj malefikigas la armilojn de koloniigo. Malmultekosta drono detruas tankon kostantan milionojn da eŭroj. La proporcio de ĉi tiuj kostoj renversas la establitan ordon. La antaŭe koloniigitaj malkovras la ekziston de malmultekostaj armiloj, kiuj detruas la armilojn de la koloniigisto.



La ŝanĝoj kaŭzitaj de ĉi tiu manifestacio en Ukrainio estas grandegaj sur ĉiuj niveloj. Tial, la leciono por okcidentanoj estas kompreni, ke pasintaj interkonsentoj kaj traktatoj jam ne havas valoron, ĉar tiuj, kiuj estis iliaj viktimoj, jam ne rekonas ilin.

En Francio, prezidanto Macron sin devontigis al Ukrainio pro la malobservo de la principo de la integreco de la ukraina nacia grundo, kiun la rusaj armeoj malobservis. Kaj fine, post tri jaroj da milito kaj la liverado de bomboj kaj kanonoj, li perdas politikan subtenon en Francio, kaj liaj balotantoj pli kaj pli malestimas kaj malamas lin; denove, kia ŝanĝo! Ĉu respekto al la leĝo pri la integreco de la ukraina grundo meritas la ruĝon kaj detruon de Francio? Jen la demando, kiun saĝa prezidanto devus demandi al si. Kaj se mi komprenas tion tiel klare, estas ĉar la Sankta Biblio sciigis al mi la planojn profetitajn de Dio, de kiu dependas paco kaj milito. Li establas unu aŭ la alian laŭ sia programo kaj ĉiam pro justaj kialoj. La grandegaj ŝanĝoj, kiujn ni atestas, preparas la situacion, kiu devas favori la revenon de milito sur la tuta eŭropa grundo.

En Usono, la teritoria ekspansioprojekto ricevos la konsenton de la loĝantaroj invititaj aliĝi al ĝi. Ĉar Usono restas lando dezirata de sennombraj enmigrintoj provantaj transiri ĝiajn limojn. La opozicio estas nur inter la politikistoj de ĉi tiuj landoj, ĉar ili reagis naciisme. Tial la alvoko lanĉita de prezidanto Trump povas esti aŭdita kaj plenumita je la kosto de kelkaj renversoj de la gvidantoj fare de iliaj popoloj. La intereso de la prezidanto de Usono pri Gronlando nur profetas ĝian estontan gravecon, kiam ĉi tiuj Usono detruos Rusion per nukleaj misiloj senditaj de sia bazo Thule instalita en Gronlando, apartigita de Rusio nur per la Norda Poluso kaj ĝia Arkta Oceano.

Por Donald Trump, la unuigo de la usona kontinento solvus la problemon de meksika enmigrado, kiun li longe kondamnis kaj kiu konsistigas la ĉefan temon de liaj balotpromesoj. Sed ĉefe, ĉi tiu projekto konformas al "la direkto de la historio", ĉar Usono eniras la finan fazon de la kresko de sia imperiisma dominado, kiu preparas por sia postmilita universala regado en la venonta jaro 2029.

En tempo kiam la usona prezidanteco ŝanĝiĝas kaj sekve alportas grandegajn politikajn ŝanĝojn tra la mondo, ni devas memori, ke la granda ekonomia krizo, kiu trafas la tutan mondon hodiaŭ, estas nur la sekvo de la iniciatoj faritaj de ĉi tiu lando. Estis Usono, kiu volis trudi sian konkeran kaj ekspluateman kapitalisman modelon. Ĝi trudis, per siaj traktatoj, devigajn vendojn de sia agrikultura kaj industria produktado. Poste, por permesi al siaj investantoj fari eĉ pli da profitoj, ĝi favoris la eniron de komunisma Ĉinio en la Mondan Komercan Organizon (MKO). Kaj Ĉinio, akceptante la ludon de duobla komunisma kaj kapitalisma agado, proponis sian loĝantaron por produkti por siaj usonaj investantoj. Ankoraŭ profitante de la profitoj, ĝi manipulis Eŭropon por fariĝi kliento de siaj ĉinaj produktadoj. Post tiel profiti de ĉi tiu Ĉinio, Usono komprenis, ke siaj propraj produktadoj ne povas konkuri kun ĉi tiu ĉina fabrikado. De tiam, Ĉinio fariĝis la malamiko, kiun oni devas detrui; Eŭropo estas survoje al malapero, ruinigita de siaj ĉinaj aĉetoj kaj baldaŭ detruita de Rusio, kiu siavice estos disfaligita de usonaj atombomboj.

Tiu ĉi "**sesa trumpeto**" aŭ Tria Mondmilito konkrete finos la "**tempon de la nacioj**" menciitan de Jesuo Kristo en Mateo 24:14: "*Ĉi tiu bona novaĵo de la regno estos predikata en la tuta mondo kiel atesto al ĉiuj nacioj . Tiam venos la fino .*" La tempo de universala regado sekvos ĝin kaj estos trudita al ĉiuj postvivantoj de la milita genocido.

Post kiam ĉi tiuj aferoj estos plenumitaj, protestanta kaj katolika Ameriko estos preta plenumi la netoleremajn imperiismajn verkojn, kiuj faros ŝin "**la besto, kiu supreniras el la tero**", laŭ Apokalipso 13:11.

En la venontaj monatoj, ni devos koncentri nian atenton al tio, kio okazas en Usono, ĉar ĝi estos profeta ilustraĵo de la "**bildo de la besto**" profetita en Apokalipso 13:11-18; verso 15: "*Kaj al ĝi estis donita povo doni vivon al la bildo de la besto , por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj.*" Kaj kiel la Spirito antaŭdiras en Apokalipso 17:8: "*La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne estas, kaj venos supren el la abismo kaj iros en detruon. Kaj miros la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, kiam ili vidis la beston ; ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj denove estas.*" » Ĉu katolika, revolucia aŭ protestanta, "**la besto**" estas despotismo kaj maltoleremo, religia aŭ civila; la leĝo de la plej forta. En ĉi tiu funkcio, la homo perdas sian bildon de homo kreita laŭ la "**bildo de Dio**"; li estas do nenio pli ol "**bestaĉo**" supera al la aliaj teraj "**bestaĉoj**" kreitaj de Dio.

En la nuna, ankoraŭ tre humanisma kunteksto, amaskomunikilaj komentistoj metis grandajn esperojn en la kapablon de Donald Trump sukcese negoci honorindan pacon kun Rusio. Mi timas, ke ilia iluzio fakte reflektas tion, kion li volas, ĉar mi ne estas konvinkita, ke eblas devigi Vladimir Putin fari ion ajn. Krome, ne estante matematika entuziasmo, mi lernis de la amaskomunikiloj, ke la jaro 2025 estas perfekta jaro, ĉar ĉi tiu nombro estas la kvadrato de la nombro 45;  $45 \times 45 = 2025$ .

Ĉi tiu jaro markita de ĉi tiu numera perfekteco indikas la jaron, kiam la monda situacio ŝanĝiĝas. Ĝi markas la apogeon de tempo karakterizita de la longa universala paco establita ekde 1945, tio estas, dum 80 jaroj. Fakte, la konflikto lokigita sur Ukrainio fariĝos internacia en 2026. Perfekta jaro do antaŭas la jaron 2026, kies numero 26 estas la hebrea numero de la nomo "JaHveh", la nomo, kiun la kreinta Dio aljuĝis al si antaŭ Moseo. Kaj loĝante en Valence, Francio, en la departemento Drôme nomita per la numero 26, mi estas tre atenta al la uzo de ĉi tiu numero, kiun mi malkovris ligita al ŝlosiloj de tre gravaj bibliaj instruoj: ekzemploj: de la ministerio de la profeto Daniel, antaŭ 26 jarcentoj ĝis ni; Jesuo komencis sian publikan ministerion en la jaro 26, 2000 jarojn antaŭ 2026; punoj analogaj al la "**trumpetoj**" de Apokalipso 8 kaj 9 troviĝas en Levidoj 26.

La jaro 2025 ne estos la jaro de paco, sed la jaro de la finfina espero por paco pravigita per la ŝanĝo de la usona prezidanto. Okazis, ke ĝuste Francisko (la 1-a<sup>o</sup>), la nuna Papo, dekretis la jaron 2025, "jaro de espero". Malsukcesante la provo de intertraktado iniciatita de Donald Trump, la prezidanto revenos al sia lando kaj efektivigos sian programon "Ameriko Unue", lasante la eŭropanojn solaj alfronti la konflikton en Ukrainio kaj la venĝeman malamon al Rusio.

En ĉi tiu sama tago, vendrede, la 10-an de januaro 2025, la rifuzo de Alĝerio permesi la revenon de OQTS, kiun Francio volas forpeli, elstarigas la kreskantan breĉon inter ĉi tiu islama lando, el kiu la unuaj islamaj teroristoj aperis en decembro 1994. Iom poste, en julio 1995, GIA-grupo faris eksplodajn atakojn en la pariza RER-metroo; tiel, 30 jarojn poste, la alĝeria malamikeco ankoraŭ estas tre viva kaj preta intensiĝi kaj kunigi fortojn kun aliaj jam aktivaj islamaj grupoj. La kolektiva atako sur la grundo de Suda Eŭropo fare de ĉi tiuj grupoj ne estas atendata antaŭ 2026.

Internaciaj konvencioj adoptitaj kaj truditaj de la domina Okcidento postulas, ke landoj reprenu individuojn malakceptitajn de la nacioj, kie ili estis bonvenigitaj. Ĉi tiu principo celis favori la gastigantan nacion, kaj post pli proksima ekzameno, ĉi tiu principo estas maljusta. Ĉar laŭ ĝi, bono estas por la gastiganta lando kaj malbono estas por la devenlando. Krome, la delikta kaj ribelema evoluo de la bonvenigita fremdulo estas nur la sekvo de la jura kaj socia malstrikteco de la gastiganta lando. Ankaŭ, mi povas proponi ĉi tiun komparan bildon. Pitbuldo estas ŝtelita de sia posedanto, kaj la ŝtelisto transformas ĝin en atakhundon, poste, laciĝinta de ĉi tiu danĝera hundo, li reportas ĝin al ĝia posedanto. Ĉu la koncerna posedanto povas aprezi la revenon de ĉi tiu hundo, kiu fariĝis danĝera, kiam ĝi ne estis antaŭ sia ŝtelo? "Mi prenas vin, mi forĵetas vin", la homo ne estas varo, kaj des malpli forĵetebla naztuko. Tamen, ĉi tiu estas ĝuste la koncepto, kiun okcidenta kapitalismo donas al homoj. Kaj mi denove memorigas la bazon de la kapitalisma principo, kiu estas "la ekspluatado de homo fare de homo" preskribita de la internaciaj reguloj, kiujn kapitalismaj nacioj trudis. Homoj povas havi danĝeran konduton, kaj por preventi ĉi tiun riskon Dio kunigis homojn per kunhavigo de ilia lingvo kaj protektado de iliaj limoj. Reziĝante pri limoj, popoloj forigas la protektojn, markilojn kaj sekurigilojn, kiuj celas protekti ilin. Ili tiel agis rilate al Dio, malakceptante liajn leĝojn, kiuj saĝe limigas individuajn homajn rajtojn, kaj faras same en la profana sfero de la organizado de la civila vivo. Kaj ili rikoltas nur tion, kion ili semas, nome la venton kaj la ŝtormon. Por eviti ĉi tiun specon de problemo, Dio malpermesis al sia antikva nacia Izrael kontrakti geedziĝojn kun fremduloj. Nacioj havas naturan legitimecon ene de sia propra teritorio, kaj estas ilia respondeco riski bonvenigi fremdulojn aŭ ne. Kaj en ambaŭ kazoj, ili devas porti la sekvojn de sia elekto. Malproksime de posedi ĉi tiun dian saĝon, la junaj, reaktivaj kaj militemaj francaj aŭtoritatoj ripetos la eraron faritan kontraŭ Rusio kaj aldonos fuelon al la fajro, kiu ekbrulas inter Francio kaj Alĝerio.

Dum oni atendas la militecan detruon, en Los-Anĝeleso, Kalifornio, la fajro disvastiĝanta de sovaĝaj ventoj kreas la aspekton de atomdetruo. La urbo estas karbigita sur areo pli granda ol la franca urbo Parizo. La kreinta Dio, kiu kaŭzas ĉi tiujn aferojn, alportas la efikojn de milito al la lando, kiu instigas ĝin por sia propra profito tra la tuta mondo; kaj plej lastatempe, ekde la 24-a de februaro 2022, en Ukrainio. Sed la neantaŭviditaj elspezoj pro ĉi tiu fajro puŝos la novan prezidanton, tre senteman pri ĉi tiu temo, esti eĉ pli postulema rilate al la komercaj impostoj, kiujn li devigos siajn eŭropajn kaj aliajn klientojn, kiel Ĉinion, pagi. La samo validas por liaj postuloj pri 5%-a kontribuo al NATO. Sed la bezono ŝpari monon por kovri la kostojn de la kalifornia katastrofo puŝos lin eĉ pli

redukti la helpon donitan al Ukrainio pro ĝia malbonŝanco. En Kalifornio, kiel en Ukrainio, estas fajro, kiu detruas, sed en Kalifornio, estas Dio, kiu batas la homon sen homa peranto. Estas ankaŭ Dio, kiu rekte mem detruos, laste, per la "*sepa trumpeto*", la popolon de Usono, kiu dominos la lastajn homojn restantajn vivantajn post la "*sesa trumpeto*".

Estas per la disvolviĝo de interretaj retoj, ke la loĝantoj de la tuta tero fariĝas viktimoj de la tutmondiĝo de komercaj interŝanĝoj kaj kulturaj kaj religiaj interŝanĝoj. Tutmondiĝo tutmondigis la problemojn kaj multigis ilin. Ĝi estas do la signo de la dia malbeno, kiu trafas ĉiujn popolojn disigitajn sur la tero pro la sama kialo: la malakcepto de la dia normo de vero bazita **ekskluzive** sur la elaĉeto de la elektitoj per la sango libervole verŝita de Jesuo Kristo, la sola Kreinto Dio benita por ĉiam.

# Indekso de temoj traktitaj

**Etendo de diaj revelacioj ricevita ekde la 07/03/2020**

**Novaj mesaĝoj kontinue inspiritaj de Dio**

## **Paĝoj Mesaĝnumeroj kaj titoloj**

|     |                                                            |
|-----|------------------------------------------------------------|
| 2   | Mesaĝoj de la aŭtoro                                       |
| 3   | M1- Kiam Jesuo Kristo koleras                              |
| 14  | M 2- Dia logiko                                            |
| 22  | M 3- La grandaj vizitoj                                    |
| 27  | M 4- La paradoksoj de la homa animo                        |
| 33  | M 5- La unua morto estas nur dormo                         |
| 40  | M 6- Misfortuno trafas Israelon                            |
| 60  | M7 - La delogo kaj agreso de la " <i>reĝo de la sudo</i> " |
| 70  | M8 - Kiu estas kiu?                                        |
| 79  | M9- Apokalipso: la tria legaĵo                             |
| 91  | M10- La parto de la malbenitaj                             |
| 102 | M11- Libera elekto                                         |
| 113 | M12- La Okcidento manipulita                               |
| 124 | M13 - La fino de iluzioj                                   |
| 134 | M14- Izrael, la unuenaskita filo                           |
| 144 | M15- La famkonata mensogo                                  |
| 156 | M16- Tipoj kaj analogecoj                                  |
| 169 | M17- La evoluo de demokratioj                              |
| 178 | M18 - La Komenco kaj la Fino                               |
| 185 | M19 - Kredo, la hepato, kaj la festo                       |
| 189 | M20 - La lasta batalo de Francio                           |
| 200 | M21- Benata estas tiu, kiu atendas                         |
| 210 | M22- Mondo en milito: ĝisdatigo je la 21-a de januaro 2024 |
| 222 | M23 - La ribelo de la tero                                 |
| 231 | M24- La Rezonado de la Granda Juĝisto                      |
| 238 | M25- Amo estas forta kiel morto                            |
| 246 | M26- Vojaĝo al la Profeta Lando                            |
| 253 | M27 - Mia pledo por fido                                   |
| 257 | M28- La Novedzino de la Ŝafido                             |
| 264 | M29- Unio faras la malbenon                                |
| 280 | M30- La Tempo de Adventismo                                |
| 295 | M3 1- La besto kiu leviĝas el la abismo.                   |
| 303 | M32- Dia Simetrio                                          |
| 311 | M33- 1945-2030: Kancerogena homaro                         |
| 316 | M34- La komuna fadeno de la sep literoj                    |
| 324 | M35- Nudeco kaj Kulpo                                      |
| 331 | M36 - Malsato kaj Soifo por Vera Justeco                   |



|      |                                                                 |
|------|-----------------------------------------------------------------|
| 34 3 | M37- La fino de la lastaj iluzioj                               |
| 353  | M38- Li tenas la mondon en siaj manoj                           |
| 359  | M39- Sekularismo estas en danĝero                               |
| 370  | M40- La Granda Fina Delogo                                      |
| 377  | M41 - Ĉi tiu rakonto kiu ripetas sin                            |
| 383  | M42 - La Nova Jaro                                              |
| 388  | M43- Rekonstruo de historiaj faktoj                             |
| 401  | M44 - La tria aktoro                                            |
| 408  | M45- Feminismo kaj Dio                                          |
| 415  | M46 - Mondo de Mallumo                                          |
| 422  | M47- Ĉar ni devas fari ĉion ĝustan                              |
| 432  | M48- La sensignifa "samtempe"                                   |
| 438  | M49- Kiu sciis kion?                                            |
| 445  | M50- Morala juro kaj jura juro                                  |
| 457  | M51- La statutoj de la tri "Izraeloj".                          |
| 469  | M52- 2024: jaro de tragedio?                                    |
| 478  | M53- La diaj perfektecoj                                        |
| 482  | M54- Okcidentaj maljustecoj                                     |
| 494  | M55- La granda Dio restis kreinto                               |
| 510  | M56- La idolkulto de la Olimpikoj                               |
| 520  | M57- Atestante por la vero                                      |
| 530  | M58 - Ĉio, kion vi bezonas scii pri " <i>la sigelo de Dio</i> " |
| 545  | M59- La socio de la nerespondecaj                               |
| 556  | M60 - Infano de Dio aŭ ne                                       |
| 565  | M61 - Nepagebla trezoro... malestimata                          |
| 575  | M62- Junio 1944: la memorceremonioj                             |
| 584  | M63- La konceptoj kaj formoj de libereco                        |
| 600  | M64 - La Strangaj Verkoj de Dio kaj Homo                        |
| 611  | M65- Kreado: la koncepto kaj spegulo de Dio                     |
| 618  | M66- La reveno de la sepjara periodo                            |
| 627  | M67- Mi tiris lin el la akvoj                                   |
| 634  | M68- La registaro de juĝistoj                                   |
| 643  | M69- Kompreni nian mondon                                       |
| 653  | M70- Diaj lecionoj ignoritaj                                    |
| 659  | M71- La lastaj francaj politikaj turniroj                       |
| 668  | M72- Vera Kredo kaj Kredo                                       |
| 676  | M73 - Respublikana Francio dividita                             |
| 683  | M74- La tuta Israelo estos savita                               |
| 693  | M75- La fino de hipokriteco                                     |
| 705  | M76 - La fino estas kiel la komenco                             |
| 714  | M77- La kulpoj kaj eraroj faritaj de adventistoj                |
| 725  | M78 - La "Montagnard-oj" revenas                                |
| 734  | M79 - Malkovrante la veran Dion                                 |
| 742  | M80- La Sankta Biblio: Kiel Uzi Ĝin                             |
| 755  | M81- La kvar vivantaj estaĵoj                                   |
| 764  | M82- La Sankta Biblio: misgvida divido                          |

|      |                                                     |
|------|-----------------------------------------------------|
| 7 73 | M83 - aŭgusto 2024                                  |
| 778  | M84- La Eterna Evangelio                            |
| 783  | M85- Inteligenteco laŭ Dio                          |
| 790  | M86 - Ĉiela Perfektecio                             |
| 797  | M87 - La dua veo kaj la sepa trumpeto               |
| 811  | M88 - La tri grandaj malbonŝancoj                   |
| 820  | M89 - La Eterna Mensogo                             |
| 828  | M90- Raso laŭ Dio                                   |
| 834  | M91 - Kio estis, tio estos                          |
| 844  | M92- La kapablo juĝi                                |
| 852  | M93- Usono: ĉi tiu lando tiel malmulte konata       |
| 863  | M94 - La granda regado de Mamono                    |
| 872  | M95- Elektita de Jesuo Kristo                       |
| 880  | M96- Donald Trump estas elektita: la konsekvencoj   |
| 892  | M97 - La tiel nomata natura selektado               |
| 900  | M98- Profetaj simboloj                              |
| 908  | M99- Laŭdante sekularismon                          |
| 915  | M100- La lupoŝafo                                   |
| 922  | M101- Kredo, aŭ simpla kredo?                       |
| 928  | M102- Demokratioj en danĝero                        |
| 935  | M103 - Tiuj, kiuj detruas la teron                  |
| 943  | M104- 2025, misgvida jaro                           |
| 951  | M105- Premiodistribuo                               |
| 959  | M106 - La fruktoj de libereco                       |
| 968  | M107 - La adorado de la vivanta Dio                 |
| 979  | M108- Veroj bonaj por dividi                        |
| 989  | M109 - La falsa Novjaro 2025                        |
| 994  | M110- La Lernejo de Juĝistoj                        |
| 1000 | M111- Donald TRUMP, la viro de la " sesa trumpeto " |

1007 Indekso de temoj kovritaj

### Konsiloj al legantoj

Ĉi tiu verko estas submetita al konstantaj ŝanĝoj (korektoj, aldonoj aŭ forigoj). Tial, por determini ĉu signifaj ŝanĝoj estis faritaj en ĉiu proponita ĝisdatigo, kontrolu kaj komparu la paĝnumeron de la indekso de la supre menciitaj temoj kun tiu de la antaŭa versio, kiun vi havas.

Mi, Samuel, inspirita servisto de Jesuo Kristo, dankas kaj kunlaboras en la disvolviĝo de ĉi tiu verko, miajn kunulojn, fratojn kaj fratinojn en Kristo, kiuj, per sia altvalora helpo kaj siaj individuaj talentoj, antaŭenigas la korektojn de ortografiaj eraroj, tajperaroj kaj eraroj en historiaj detaloj, kiuj ebligas igi ĉi tiun

dian instruon inda je la Dio de vero, kiu inspiras ĝin. Ili tiel kontribuis sian ŝtonon al la konstruado de ĉi tiu spirita konstruaĵo. Estu ili ĉiuj eterne benitaj!